MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA KÖNYVTÁRA
BIBLIOTHECA ACADEMIAE
SCIENTIARUM HUNGARICAE,
BUDAPEST, KELETI KÖNYVTÁR
BIBLIOTHECA ORIENTALIS
COLL. KAUFMANN, B

WEISZ Miksa
Néhai dr. Kaufmann Dávid tanár könyvtárának héber kéziratai és könyvei. Összeáll. és ismerteti --.
Budapest, 1906. Alkalay ny. Pozsony. 199,80 p. 23 cm.

567

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA
B. 567.

נאם יהורה בן שלמה הספרדי

הירוע בן חריזי

נקרה נקרתי בעיר מרסיליה לפניעל מבנותיה
יושבת ובידיה נתיבות נבונה ובמבחר הקנינות
בחבבת ושמעה יונה בכל החרץ ואליה ג

גויס יבונן מאסף לרץ ושם קהל גדול מזרע הקדש עובדי עבודת
הקדש מלחמתם מלחמת ק׳ וערב ובקר שלוים בביתם׳ שלים
כשלומבטוחים לחבי חיל ירחי אלהים עומדים בחרחות יעפי
ומעיפין ומעלין בקדש נאין מוירידין ותתי עלי שם יד רבותי אלעליה
ושועים בקובי רחשית החכמה וירועים לפניהם בלשון הקדש
פירוש המלבים שחבר הרב הגדול בר יחזקאל ובירבון התורה מאבה
ליקוטיהל הוא ענן הרעית אשר תאוה הוא לעיניהם בגן ה׳ כארץ מצרים
אשר השלה מזוקר התלמוד מכונית ויהי למחורות לפקוח עיניים
עוורות המחזיקו ידי גבות ספרד ופתח קבריותיהם ונפח רוח חכמה
בהם ותבא בהם הרוח ויחיו ויעמדו על רגליהם ויכתוב אשר כל
קרב מיימון זל׳:

לרב אשר יהודה כל מחבר ׳ ולפי מעניני ידים ויחשק ׳
נביה חכמות שמו נקרה ולא קם נביה חכמות כישראל כאשר׳

וכאשר דבריהם הבינותי ולא התעלמתי ומצותם חקיתי
ואעתיקה פירוש זה הרב בלשון הקדש מלשון ערב ואפתחי מחורין
למזרח מן המערב ואסיבותי ש שפתיכו הפכיניה הפכיניה החורבת
שפתי׳ידיעת מלבתו׳ החיונה הקיונה בחיבורת ואעתקתיו מלשון
קדר הקורדת של לשון זוהב והדרת כי קבלתי לחלק חפירוש׳ לשר
ילדים התיפה ולהם משפט הכתורה ויולדו על ברכי הגר שפחת שרה
ותהי שרי עקרה ותשקתי ותמרתי לוך קדם וחול יחל בחבר ויתפך
ותי זה דרך יבון חור וחפך ׳ חבל כונת החכם היתה לתת לבתתי׳
ערמה ולא חבדו כי חם לשר לא ידעו לבון הקדש׳כי חם הבריית
ולשונם חבי מדבר תשדות׳ ותיפם מכירים לדבר לבון יהודית ועל
כן התלמתי ועוז התחזתי ואשוריתי מלתי קדוש מלבונות זרים
ויבא למלוך מכיה הסנורי׳ ותחן במים מהורים ונפש לת בבניו ולבם
בגרים לחדים ומלני בחמרי נחות השתקתי ובבוש לפון קרם טעמו
השתקתי׳ וזה משפט השתקה לשר לחי נוטה חלים ׳ והדרך לשר
תאכי הולך עליה חי מעתיק ברו׳ השקומו׳ מלה בבגד אלה לשל לחרין
להשיב העפין תחלה ולא לחדל לברוך לחריו ולעולמלהו בחשלה עד
השקום לשר היה שם לשלו בתחלה ובשחוחה בלשון ערב מלה בודדת
ועלי מורדת ודרך מרי לוקחת בשפחה בודדת חלוני ומתי ירדפוה
עד השברים וכל הרודפיה השיגוה בן השרים ׳ ובשחרחמן לי בלשון
קדם מלה קשה בזולתה תמידים ומבדידים לשרידים ומלבותה חתן
לרעותה הטובה ממנה וכל מלה מלשון ערב לשר לחי רוצה לפרוש
חזמן לה לרבים מלות או שלש והטובה לשר בכלם לרדים לחבחר ל
דרכם ולשר רחם ומלשון קדם מלין השתוקים לחקט ולחטף ומרחם
יקנקניתי דך לקטף כרי שיהיו דברין בכפין בלב המזון ובלם בכוחין
למבין וחכמי כל לומה שבכימו כי לין לחרם להשתיק ספר עד ידע
שלשה דברי׳ סוד הלשון לשר יעתיק מובולים וסוד הלשון לשר הוא
מעתיק חלים וסוד החכמה לשר הוא מפרש מלים ׳ ובשלשת חלה
חבל המליצה יתקן והחוט השמשלה לא במהרה יתק ולא לבי מין
החכמה כעור ורק כבגן בוקק ובדעת מתכי כשבבה ועד השלשה לא
ב לחשבי כל מחרי לשמור היטין ולתקן הכבין וזה יהיה קדמן שבחתי
ובשבים לשר אין חוכתי ולהאל המלבה עלומים ומורכין לשון חלמים
יבוני לשון הבינו׳ ויהיה עם בהטיפי ויהיו לרצון חמרי פי כמו
ש׳ידעתי כי חכונים הם חכונים ומלומדים הם מלומדים כמו שלחמר
ניחמר לני לעבוד כל טוב על פניך ובקרתי בשם ה׳ לפניך ובחנתי
לת לשר לחון ורחמתי לתלשר לרחם׃

זאת הפתיחה לרבנו משה גרו׳

התקבצו חכמים ועמדו על עמידכם כי זכר טוב לזכרכם לבנ

בנים שמעו לי יראת ה׳ אלמדכם שמעו שמוע אלי ואכלו טוב ותתיעם
בשמכם כגן רטוב מי יחים החפץ חיים לוהב ימי לראות טוב לשר לא
העלה על לבו מלך בדול ולא שחח תחתיו ולא שלוחיו ולא היה
ממשתיו ושם על לבו לשר לא יתגבל בשת כב המלך וביין משתיו יכור
הכה של טבחי לשר טבחתי ונ׳ ייבי לשר יושבתי של שולחני לשר עד כתי
לבו לחיות כלחמי ושתו ביין משכתי ושכח בו מכל פרי מגו׳׳ם חרש׳
גם יושבים ויין חיקח עושים הרמונים דובב שפתי יושנים והוח תרוחת
ייבי ורחשית כל דבני מרשתי וכן ברכי ויינו מכרם קין בן שמן ול
ולחמו לחם חזדים כל חופבו׳ חלק ושמן ונעמו כגעם לשר
השמן חכלו מעמים ושתו ממתקים כבי לכלו רעים שתו ושברו
כבוכי זה השלחן לשר לפני ק׳ והוח פרוש שמשנה לשר שבנו
לחבותיכם ובחור הגרוית לשר גרו׳ הרועים מפחלי על
עלתיכם ועקרי היסודות לשר השה יסודותיכם והמנהג׳ והברות
והתקנות לשר תקנו בעלי בבוריותיכם מן היום לשר נו הק׳ והלקח
לרורותיכם והנה הוח כחובר׳ דיר עזוב על תלני ללך הקוב ותתלני
עלי׳ עם כל כלי מלחמות הנכרי כל שלנטי הבדוים לפי משה בן
מיימון הספרדי בשתיו ויהי התלמוד מפיתיו ומספיר התוספת
יסדתיו ובתוך ספרד רבבתיו ומזהב ספרי טחתיו ובדברי ח
הגחוכים שמכתיו ובכסף הברוף זקקתיו ובמעבה לבי יצקתיו
והנה הוח כברם חמדה ונטע שעשועים נטעתיו ויומי ולילי כצר
נצרתיו ולרגע הסקיתיו עד לשר נבנו גחלו ולשבלתיו בשלו וכל
הסמדר פתח וכל עץ בן פורח והדולח כתנו ריח פתחתי לת פעריו
ולא נעלתיו ויומם ולילה לא סגרתיו ולכל יפר וכבר שמשתיו
ומכח ש התלמידי שלחתיו והנני חסרתיו על כל לשר מלין מעתי׳
ליושבים לפני ה׳ יהיה לחכול לשבעה ולמכסה עתיק׃ **רע**

כי כל מנוף שבתן הקבה למשה רבנו עה׳ בתנה לו בפיו ומשה
היה חומר לו המנוף לאחר כך לומר לן פירושה וע ניהה וכל מה ש
משה כולל ספר התורה ועבין למודו ל׳ישראל היה כפי שלומר היה
משה נכנס בחלבו ובכנס על׳י בתחלה להרן ומשה היה לומר לן
המנוף הבתונה לו פעם לחת ולימדהו פירושה ויפתלק להרן
ויחזור לימין משה רבנו ובכנס לחרי׳ן תלעזר ולתימר בניו והיה
משה לומר לכם מה שלומר להרן ויפתלקו ויחזור לימין משה רבנו
משה לומר להרן ונכנסי לימין להרן ולחרי כן יבואו הבעים זקני ולמדם
משה כמו שלמר להרן ובניו ולחרי כן יבואו הכל והמנין וכל מבקש ה
ויש לפניהם חמנוף היהיה עד ישמעו הכל חפיו ׳ כחשה להרן ש
שומעים חמנוף היהיה ל פעמים ובניו ב פעמים וקזקים שני פעמים
ושחר כעש פעם לחת ויפתלק משה וחזר להרן לפרש המנוף היהיה
לשר למי שמשמע מפי משה ל פעמים כמו שלמדנו על כל הכמלחים
ויפתלק להרן מלתם לחרי שמשמעו המנוף בניו ל פעמי׳ ב מפי משה
וח מפי להרן וחוזרי ושנוי לחרי שנפתלק להרן לכל המנוף
היהיה לכל העם הכמלחים ונפתלקו מלשלמה ומלפניו לבעי הזקני׳
שומעי המנוף לרבע פעמי׳ שתים מפי משה ולחת מפי להרן ולחת
מפי שלשה ולחתמר וחוזרים הזקני׳ בם הם לחזר כן להודות המנוף
להמון פעם לחת כמלחים שומעים המנוף היהיה לחלבעה
פעמים פעם מפי משה ופעם מפי להרן ובלישית מפי בניו ב
ורביעית מפי הזקנים ולחר כן כל העם הולכים לכפור לים לחמון
מה ששמעו מפי משה וכותבים המנוף היהיה במבלות וישנוטו ה
הפרים על כל ישרחל לכפור ולהבות עד שידעו בברכה המנוף ה
היהיה וירבילו לקרותה ולחר כן ילמדום פירוש המנוף היהיה הכת
הכתונה מלת הפם והפירוש היהיה כולל ענינים ויש כותבים
המנוף ולומדים על פה הקבלה ׳ וכן לחמרו רבותינו זל בבריית
וירבר ׳׳ חל משה בהר סיני מה תלמוד לומר בהר סיני והלח
כל התורה כלה נחמרה מסיני חלח לומר לך מה שמעתי נחמרה ב
בבללים ופרטים ודקדוקיהן מסיני חף כל המנות נחמרו בכללים
כללים ופרטים ודקדוקיהן מסיני והנה לך משל שהבה חת לומר למשה
בשבות תקשבו שבעת ימים לחר כן הודיעו שהשובה הזחת חובה על
הזכרים לח על הנקבות ושחין החולים חייבין בה ולח הולכי דרך
ולח בבלים חפילו מחשר תבחה החרן כגון שהבתות והכריס והב
והכגרים ׳ וחודיעו משה לחהלים ולקתי והשיבה בה כל שבעה חהב

ונלך יחיה כחלקה פחות משבעה טפחי' לרוח על שבעה טפחים ויחזר
ונלך יחיה בונה הסוכה פחות משערה טפחי' וכחצר בת חכירו עמ'
כתבה לו המנוח חזרת ופרוסה ' וכן קטם מחות ונלך עשרה מנות
הם ופירוסם המנות בכתב וחפירם על פה ' ויהי כחרבעים
סאה בעשתי עשר חדש ברחם חדם שבע הקחיל את העם ויחר לחם
הגיע: זמן מיתי ניחם יש בכם מי שמעיע חלבה ושבחה יבא ויחלבי ו
וחלבי חותה וכל מי שנפתפקה עליו שלה יבא וחפרסבה לו כמו שכ
קחיל ועשה בחר את התורה הזאת לחמר ' וכן חמרו חכמים בספרי
כל שעבה חלבה אחת יבא ויעבה וכל שיש לו לפרש יבא ויפרש ולקחו
מפיו כיון שהלבות ולמדו הפרטי' כל הזמן הקוה שהוה מרחש חדש
שבט עד שבעה בחדר ושבחים לפני מותו החל לבתוב התוך בספרי'
ויפתח פלא עשרה ספרי תורה גדולי כלם מבי"ת ברחשי' עד לחל לשני
כל יפראל ' ונתן ספר לכל שבט ושבט להתנהג בו וללמת בחוקותיו
והספרי הפלשה עשר בתבו ללוים וחמ לקח את ספר התורה הזה
אחר בן עלה של החר בחני קיום השביעי לחדש לרר בני לחתי בחפרנו
הקבלה והיה המקרא קהוה לחתר חזקו חמץ בעבינו בשביל שחברנו
ויפקדו אותו וחיים לו לבבוד המעלה שעלה חליה ' וכן אמרו עה'
משה רבינו לה מת שלח עלה ושמעם בחדש וחכרים בשל תענידים
לרוכים חלר וחין זה מקומם ' וכאשר מת עליו הפלו לאחר שהכניל
ליהושע מה שפתבל עליו מן הספרים והחכים ושתבונן בו יהושע ו"ח
ונחבני דורו וכל מה שקבל חמשה הוה לו אחד מן הזקנים חין לדבר
עליו ולה נפלה בו מחלוקת ומי שלה שמע בו פרוש מפי' הבניח עה'
מן העניינים המשתרגים משם הזניח דיבם בספרות בחרות הפלשם
עשרה הנתונות על הר סיני שהתורה נדרשת בשם ובאותם שדיבם
שהוציאו יש דברים שלה נפלה בהן מחלוקת אבל הפסימו עליהם
יש משם שנפלה בו מחלוקת בין שני דעות זה חומר בבה וזה
חומר בבה זה סובר שברה ושתחזקו לרעתו וזה סובר שברה וכ
ושתחזקו לדעתו כי מדות הדקדק שעל דרך שתובחת קרקי בשם
בשברותיהם הזקרים הזק בשיתה נופלת המחלוקת חין הולבים
אחרי הרוב כמו שכ' אחרי רבים להטות ' ודע
שהבואה חינה מושלה בפ"ע התור ' ובהונאת שנשי החנות בשלש
עשרה מדות אבל מה שיעשה יהושע ושיחם בעבין הענין והשברה
הוה שיעשה רביהו ודה אמי אבל יתרון הבניח ושעלו במנוה אמי ת
תשל עליו הוה חי בשני מן הענינים הגדולים העצומים שעליו משען
הדת ויסודה ואבי דוחה הזקם הזקי לבחר בו שעקר הזה ואי
חיפשר אלה אחרי חשר נחלוק טעמנו שהניחם הבניחים לבבואה וכמה
תנדק הבבואה שזה כמו כן שקר גדול וכבר שבו בו כל חמיני הלוים
גם אתי מספר מידועיהם שהם מדמים בשפתם שהבבואה בח תתקי'
לכל המתיחם שיח עד עשותו לות ומופלח בנון שות מחותות משה ר
רביהו לל ויפבה מפהבכמו שעשה שיהו זבו לעוב בהחיותו בן החשה
השלמה לו כמו שכודע לכל הדם מחוע"ת שיעש עליו השלו' וזה חינו
עקר חמת שבל מה שעשו שיהו ושיעש ומולתם מהבניחים מהחותות
לל עשותם כדי לקדי' בבואתו שהבבואה בבר בתקיימה להם קודם לבך
שבל עשו החותות שהם לברכיהם ולדוב קדבתם של הקבה השלים
חפשם כמו שהבטיח הבדיק' וקבזר אמ' ויקם לך וכל תתקי' הבבואה
בחה שבשבר בבר שהחלוכו לדבר בו ואומר בתחלה שעקר דתבו
בעניין הבבואה על מה שאומר והוה שהחיחסים לבבואה נחלקים
בתחלה לשבי חלקים שתבחו בשם עו' שו שתבחו בשם ' ושבחות עו'

תחלק לשני חלקים :

החלק הראשון

שיקום נביח ויחמר כוכב פלו' בתן עלי
דיחו ואחר לי עבור אותי בבך או קדה
חלי בבך ואעבך וכן שם יקדה בני חים
לעבור לבעל או לבעל מן הבלחים ויחמר הודיעני בבך והגיד לי בך
ונוח עלי לבוחת בעבודתו על עניין פלוני כמו שהיו עושין נביחי ם
הבעל ונביחי האשרה '

והחלק השני

שיחמר קיח של דבר שהם לעבוד הבעל
חפלו לו להזהיר בח מלחמי השלי
לעניין פלו' ויגיד להם עיניין משיניכי
העבודות וחפעלי' שעושי' עובדי העבודה הקיל כמו שבתיסל
חצליהו בתורה וגם זה מתנבח בשם עו' שזה שהם כוללל מי שיחמר ם

מחיח בעבודה זותה לעבוד חותה לו מי שיחמר שחקבה נוה לעבוד
שהם דבר שהם ובשבועה שבואה לחת מעבי העבודה החלה ויעיד
עליו עדים בפי שב' בתורה דיבו שיהרג בחבק כמו שחת' הקבה והנבי'
הזהיר לו חולם החלום ההוה יומת ולין לבו לחביט להתיחבו לבבואה
ולה נבקש ממנו חות ' ולו יעשה מן החותות ושמופתים לקיים לו
הבבואה מה שלה שמעבו מופלחים מהם יחבק ולין להביט לחותותיו
שעשה קיום החותות ההם הוה שחת' בפי שבשה ם שריבם חתבם
ועוד הפשל בתבחר בחופת חצל בעלי הפשל שחין לבב ' ולעבוד זולתי ם
שחיח בחמיניו בל הבמנים ויתחיחד בחבלל הפלחות:

והחתבנו בשם יחלקם בן לשני חלקים '

החלק הראשון

שיתבנה בשם החל ניקרה הקמין להקמין
בו ניצוח על עבודתו ויחמ' שהקבה הוסיף
בחנות מנוח לו גרע מנוח מבלל החנות שהסף לותם ספר התורה '
ולין הסרם בין שיוסיף ויגרע על הפשוט ובין שיוסיף ויגרע על הפרי'
המקובל ' ועבין שיוסיף לו יגרע מן הבתוב בבן שיחמ' שהקבה חמר
לולי כי הערלה היה שתי בנים ' ולחר ער' בנים מותר לחבל הפירות
הבטוחות לו שיחמ' שהקבה חמ' לו' שהערלה חסור לחבל לותה ד' בנים
חלה מה שחמ' שהקבה שלש בנים יהיה לבם ערלי ' ובהיותם לו לו יבנה
בהבלה בלו' ולתי' יסייענו פעם חבתו' בבן שיחמ' שזה החמור בתורה
ובקנותה לת הבתה הוה כריתת יד בחמת ולילו קבם המבייש כמו שבח
בהבלה ויסמוך הדבר ' הוה לבבואה ויחמ' שהקבה חמ' לי שזו המנוה
שחמר ובקנותה לת הבתה הוה בשמיטו בם זה יהרג בחבק שהוה בבי' ם
שהר והוה סומך חל הקבה מה שלה חמר לו ולין להביטו בם בזה לחות
ולמופת שהרי הבבי' חשר הלחה בל מתי העולם בלותיהן והבבים
בלבבו להגדיקו ולהחמי' בן בשו שחמ' הבתו' ובם בך יחמיבו לעולם
הוה הגיד לבו בשם הקבה שלה הבה מחת הבורה תורה תחת מלבר
זחת והוה מה שחמר לה בשמים היה ותמר בפיך ובלבבך לעשותו '
ועבין בפיך המנוה לידועה על פה ועבין בלבבך הסברו שהבינהו
בעין שהוה מבלל הבחות המשבות חל הלב ' והזהירנו בם בן מ
מלהוסיף בם ולגרוע ויהם בשו שב' לה תוסף עליו ולה תגרע ממנו '
ועל בן חמרו עה' בין בבי' הפלי לחדם דבר מעתה ' ויחר מידענו
בטעבתו טעבת שקר על הקבה ושמיך לו מה שלה דבר לו בתחי"ב ל
להודעו בשו שחמר הבתוב והבבי' לפר יזיד וכו' ומת הבבי' שהוה

והחלק השני

בעניין הנביח בנון שיקרה לבבי חדם לעבוד
חת הפשם ויעוד על מנותיו ויזהי לשמו התורה
בלי תוספת וחגרעת בשו שחמ' הבבי' מפיים הבבי'ם זכרו תורת
משה עבדי ויבואים למי שיעשה בגמולות טובות ויכיר לבל העובר
עליה בעשה בשו שעשה יפעיה ירמיה יחזקל וזולתם ויעוד בניהו'
ויפשר הפניים בדבר שהיו הן התורה בנון שיחמ' הלחתו על עיר
פלו' או עם חומה פלו' עתה בשו שעוה שתוש לעשות לקלחם בעשלק
לו יעבוד מלהרוג בשו שהבה לו שיעש ליהודם שהרוג חיל חדם הבבם
לעשות בבר בשו שהבה לו שיעש ליהודם שהרוג חיל חדם הבבם
לעניין בפי הענין הזועד בשו שהבה לו שיעש ליהודם שהרוג חיל חדם הבבם
לחומה ובשו שהבה לו שיעש ליהודם שהרוג חיל חדם הבבם
העובר על ניוי מצוו"י חייב מיתה בידי שמים בשו שחמ' הקבה בתי
שעובר על נוי הבניח חבבי חדרוש מעיו ואם לה תתקי' עדותי יומת
בחנק ' נקיים עדות הבניח בפי שהציד בפיהם חדם לבבואה
בשו שהרבו ניהיה הגון לה בנון שיקיה חלבו בחבמה והשמוטה ו
והנזירות ונשבל ובועם השדות בשהר העקר חבלנו שהין הבבואה ם
קודם שלח על חבם גבור ועשיר וניתרונות רבות בזה הענין חי שהשר
לבבום חותם יחד והרבור בהם והרחיק על בל אחת מהם עשוקים
מספרי התורה והרבי הבי'ם וניעזר לעניין הזה ספר בפי עבמו
ואולי השם יסייענו עליו עם שה שרחוי להתחבר לעניין הזה '
ובחיות התתנבח הגון לבבואה בפי שה שרחוי בחשר בה הבטיחבו ם
ם מועדים יעודים והבר לבו דבריה מחשר למרך הקבה ויגיד ויבטיח

ואם יתקיימו יעודיו כלם לו נראה שכל מכותיו לחנם ואם יפקר בה לא
כפל לחד מדבריו ואמי דבר קטן נראה שהוא מכיון מקר ׳ וזה כתוב
בתורה בעניין הכתיבה הזאת וכי תחמר בלבבך לאמה נראה הדבר
לפני לא דברו ה׳ לפני ולפי יקיים הדבר ולפי יבא
ובמיוחד לנו בהכתחה אחת לו בפתיים אין לנו להחמין בו ולומר
מכבותיו לחמת לכל יקיים עניינו תלוי עד ירבו מופתיו החמתיים כ
בכל לפני הדבר בשם ה׳ פעם אחד פעם ושל כן בעניין שמואל בשם
בשתתרפם ונתברר כי כל מיק שידבר בה יבא וידע כל ישראל מדין
ועד באר שבע כי נאמן שמואל לנביא לה׳ ולפי היה מתחדש מלפני
דבר פלוני הין מולדים על לנביאים בכל עניניהם ׳ ולולי זה לפי בה
שמואל בשעה שהרה שפחדה ממנו בהתחלת עניינו ואין שפק
שהדבר כך כי הקב׳ הקים לנו נביאי חלף הוברי שמי׳ והמעונני
והקוסמי כדי שיהא שמואל בכללו ובפרטי ויודיענו בכל הדברי הבאים
מקש כמו שיגידו הקוסמים הקם דבריהם שיפצר שיתקיימו ואפצר
שלפי יתקיימו כמו שכ׳ כי הגוי הקם לפני בבאי חלף הוברי שמי׳ והמעונני
והל קוסמים ישמעו ׳ נביא מקרבך מאחיך כמוני וגו ׳ ובפשיל
עניניהם אלו הין קוראים שם הנביא רואה כי היה רואה העתידות ק
קודם היותם כמו שאמ׳ לנביא היום יקרא לפנים הרואה וכן יחפוד
הוא שהיה נקרא כל הקוסמים והוברי שמים ובעלי הבותות הם
לעטון אותה הנקה כל הקוסמים והוברי שמים ובעלי הבותות הם
הפפשיות יכולים לעשות עשבות שהמן רואים אותם עין בעין
כל היום מבדי מה שעתיד להיות וזה הי בפני פרק בדול ודאי לבאר
אותו כדי שיבאר הקפרם בין דברי המתנבא שפם שלהים ודברי ב
בעלי הבחות: ואמי אומר שהקוסמים והוברי שמים ואנשי החברה
הקיל יבדו העתידות הקדושה לבל יבדק קנתם ויפקר קנתם בחברה
וזה הדבר אמו רואים תמיד ויסבימו עליו גם כן אנשי המלחה הקיל
ואותותיו לא יבראו לבל יתרון בל לים מקם על חברו בקיות בל ב
שקרי לים לחד פחות משקרי זולתו לד שיבדקו בכל דקדוקי העתידי
זה אי אפשר להיות ובעלי הבחות החלה לא יבאו בפשם ולא יתהלל
שיבדקו בכל חלקי הדברים לבל אומרים שזאת הפנה יהיה בעורת
ואלה יבד בשם בלל ומעלה שיהיה בה בשם מעטו לו יאמר שמחר יבד
בשם ומעלה שיבד ליום אלים וברוחו לו ׳ וזה הדבר יקרא לו בפיהיה
בקי מאד מן הידועים בשם אשר דברו עליהם בספרים וזה ענין
דברי שעשיהו לבבל יעמידו לא וישעיהו חובבי שמים החוזים בכב
בוכבים מודיעים לחדשים וגו ׳ ואמרו רבותינו ז״ל מאשר ואלה בל
אשר ׳ ואין מועדי הנביאים והבטחתם כן לבל יבדק הכל עד אלה
אחרונה ולא יפול דבר מדבריהם לא קטן ולא גדול בל ימי עולם ב
בבל אשר ידברו בו בשם אחל ׳ ועל כן בשעה ריקם דבר מדברינ
נדע שקרו וזה מה שאמר כי לא יפול מדבר ה׳ אלינו ׳ ולענין זה
דמו ירמיהו בחולמים שיבדקו במדותם שהיו מודיעים מה שידלה
להם אחלומות על דרך הנביאה והיה מוכיחם ומשחית טענותם ב
באמרו הנביא אשר יתן אלום ואשר דברי אתן ידבר ל
דברי אמת מה לתבן את הבר נאם ה׳.

ופרשו החכמים הענין הזה שהנביאה היא ברורה ואין בה תערובת
מן הבזב כמו הבר המבורר מן התבן והאלומות וכיוצא בהם מן
הידעונים ויכם בזב בתבן שיש בו גרגיר חטה ואמרו בשם אלי ׳ ש
אשר לבר בלא תבן בך אי אפשר לאחלו בלא דברי בטלים ׳ ובאשר
בארן פרק בדול דאחי לנו לבאר ואות שהנביא בשתבא בבדות ה
ואחרונות לעם אשם חייבים בגון שיקדים ברעב או חרב או את
שתתפך אדמם או ידדו עליך אבני אלגבים וברומק לו ואחר בן לא
יתקיים דבר מן העבין ורוחמו מן הבמים ועמדו בל שניהם כ
בשלום ובשלוה לא ידעבו הוא הנביא ואין דאוי לומר שהוא נביא
שקר ושיהיה חייב מיתה מפני שהקב׳ נחם על הרעה ואשר שעשה
תשובה וסרו מהאותם אי יאחר בעולם הקב׳ בחמלתו ואחריך ל
אפו לאם עד זמן אחר כמו שעשה לאחאב בחמרו על ידי אליהו לא
הנביא הרעה בימיו בימי בנו הביא הרעה ׳ אי יראה עליהם למען ז
זכות שקדמו לאם ולא אמר על הבר הזה שיהיה הדבר ולא יבא ׳
אבל אם הבטיח בבשורות טובות שיתחדשו לזמן קצוב ויאמר בשעה
זו יהיה השקט ושלוה ויהיה בה רעב ובשורת וכאלו לא נראה שהוא נבי׳
נשומה וברוכה ויהיה בה רעב ובשורת וכאלו לא נראה שהוא נבי׳

החלק הראשון

והחלק השני

והחלק השלישי

והחלק הרביעי

והחלק החמישי

והחלק הששי

הפרק הראשון במיון החכמים הנזכרים במשנה ובקדמת ההלכות על סדרם :

הפרק השני במיון החכמים הנזכרים במשנה בסבירא מעשה מסיק בזמן אחד או למוסר שלמדו ממנו או דרש אחר :

הפרק השלישי להודיע מה שבתפרסם מיחס חכמי המשנה :

הפרק הרביעי בחכמים שסיו בדור אחר ובדורות שחסיבו קצת החכמים לקבלתם :

הפרק החמישי בבחור שם התלמיד וקרא מהם בפי אחר בתפרסם :

הפרק הששי בקדמת שמותם הפתומים ולחוסיף בידיעתם :

הפרק השביעי בזכרון מעלתם בפי שעשה המחבר :

הפרק השמיני ביחוסם לאחרונות ולחכמים ולמשפחות :

הפרק התשיעי בחשבון שמספרה ביניהם מחלוקת בדבר לבריתם :

הפרק העשירי בחלוק הלבושיהם ברוב או במיעוט :

הפרק הראשון

במיון החכמים הנזכרים במשנה ובקדמת ההלכות בשמותם כבר אמרנו בתחילת דברינו שמחבר המשנה קצר דבריו בספור שמות החכמים המקובלים להחל משמעון הצדיק וביני והקבלה כלה חוזרת לשמעון ומכיון הלז החכמים חסר בשמם בכתבו כל הדיניס והקונסיות והתקנות והגזירות ככל המשנה מחל ותכמים אים והלז הם ר' אלישוע בן חורקנוס ' ר' אלישוע בן יעקב ' ר' אלישוע בן מהלליאל ' ר' יוסי סבלי ' יהונתן בן פריחים ' ר' יהושע בן חנניה ' ר' יוסי בן קיסמא ' ר' יהושע בן קרחה ' ר' יהושע בן בתירא ' ר' יהושע בן הורקנוס ' ר' אלעזר בן עזריה ' ר' אלעזר בן יהודה איש ברתותא ' ר' אלעזר בן שמוע ' ר' אלעזר חסמא ' ר' אלעזר בן שמוע ' ר' אלעזר בן מתיה ' ר' יהודה בן בתירא ' ר' יהודה בן בבא ' ר' יהודה בן טבאי ' ר' שמעון בן גמליאל ' ר' שמעון בן יוחאי ' ר' שמעון התזורי ' ר' שמעון בן גמא ר' שמעון בן סבטי ' שמעון בן שטח ' שמעון התימני ' ר' שמעון בן עזאי ' ר' שמעון בן יהודה ' ר' שמעון בן בתירא ' שמעון אחי עזריה ' ר' חנניה סגן הכהנים ' ר' חנינא בן חכינאי חנניה בן חכינאי ' ר' חנינא בן גמליאל ' ר' נחוניה בן הקנה אים בפי הבבלי ' ר' ישמעאל בר' יוסי בן נחמיה ' ר' נחמיה אים בפי הבבלי ' ר' יוחנן בן נורי ' יוחנן בן גודגדא ' ר' גדול ' רבן יוחנן בן זכאי ' ר' יוחנן בן ברוקא ' יוחנן בן גודגדא ' ר' יוחנן הסנדלר ' ר' יוחנן בן יהושע בן חמיו של ר' עקיבא ' ר' יוסי ' ר' יוסי בן המצלם ' ר' יוסי בן החגוף מפריחי ' ר' יוסי הגלילי ' יוסף בן יועזר ' יוסף בן יוחנן ר' יוסי בר' יהודה ר' יוסי הכהן ' יוסף בן תוכי ' רבן גמליאל ' רבן גמליאל הזקן ' רשתתי אים בפי רמתי ר' רשתתי בר' יהודה ' רבן גמליאל ' רבי ' תרפון ' ר' מאיר ' ר' עקיבא ' ר' חוצפית ' ר' נתן ' נחום הלבלי ' ר' מישאל ' ר' ברוך ' נחום זמלי ' ר' דוסא בן הרכינס ר' אלעזר בן יעקב ' ר' פפיאס ' ר' מתיה בן חרש ' מתי החרבלי שמעיה ואבטליון ' הלל ומתלי ' ר' זכריה בן הקצב ' חלמון ' חנן בן אבטלים ' ר' יהושע בן פרחיה ' עקביה בן מהללאל ' ר' יקים אים חדיר ' מנחם בן חנתאי ' ר' יעקב ' ולא מתלו בזכרון שמותם סדר זמנים :

הפרק השני

במיון החכמים הנזכרים במשנה ובקדמת ההלכות על סדרם :

כתבתי למעלה שמחבר המשנה קצר דבריו בספור שמות החכמים המקובלים להחל משמעון הצדיק וביני והקבלה כלה חוזרת לשמעון ומכיון הלז החכמים חסר בשמם בכתבו כל הדיניס והקונסיות והתקנות והגזירות ככל המשנה מחל ותכמים אים והלז הם ר' אלישוע בן חורקנוס ' ר' אלישוע בן יעקב ' ר' אלישוע בן מהלליאל ' ר' יוסי סבלי ' יהונתן בן פריחים ' ר' יהושע בן חנניה ' ר' יוסי בן קיסמא ' ר' יהושע בן קרחה ' ר' יהושע בן בתירא ' ר' יהושע בן הורקנוס ' ר' אלעזר בן עזריה ' ר' אלעזר בן יהודה איש ברתותא ' ר' אלעזר חסמא ' ר' אלעזר בן שמוע ' ר' אלעזר בן מתיה ' ר' יהודה בן בתירא ' ר' יהודה בן בבא ' ר' יהודה בן טבאי ' ר' שמעון בן גמליאל ' ר' שמעון בן יוחאי ' ר' שמעון התזורי ' ר' שמעון בן גמא ר' שמעון בן סבטי ' שמעון בן שטח ' שמעון התימני ' ר' שמעון בן עזאי ' ר' שמעון בן יהודה ' ר' שמעון בן בתירא ' שמעון אחי עזריה ' ר' חנניה סגן הכהנים ' ר' חנינא בן חכינאי חנניה בן חכינאי ' ר' חנינא בן גמליאל ' ר' נחוניה בן הקנה אים בפי הבבלי ' ר' ישמעאל בר' יוסי בן נחמיה ' ר' נחמיה אים בפי הבבלי ' ר' יוחנן בן נורי ' יוחנן בן גודגדא ' ר' גדול ' רבן יוחנן בן זכאי ' ר' יוחנן בן ברוקא ' יוחנן בן גודגדא ' ר' יוחנן הסנדלר ' ר' יוחנן בן יהושע בן חמיו של ר' עקיבא ' ר' יוסי ' ר' יוסי בן המצלם ' ר' יוסי בן החגוף מפריחי ' ר' יוסי הגלילי ' יוסף בן יועזר ' יוסף בן יוחנן ר' יוסי בר' יהודה ר' יוסי הכהן ' יוסף בן תוכי ' רבן גמליאל ' רבן גמליאל הזקן ' רשתתי אים בפי רמתי ר' רשתתי בר' יהודה ' רבן גמליאל ' רבי ' תרפון ' ר' מאיר ' ר' עקיבא ' ר' חוצפית ' ר' נתן ' נחום הלבלי ' ר' מישאל ' ר' ברוך ' נחום זמלי ' ר' דוסא בן הרכינס ר' אלעזר בן יעקב ' ר' פפיאס ' ר' מתיה בן חרש ' מתי החרבלי שמעיה ואבטליון ' הלל ומתלי ' ר' זכריה בן הקצב ' חלמון ' חנן בן אבטלים ' ר' יהושע בן פרחיה ' עקביה בן מהללאל ' ר' יקים אים חדיר ' מנחם בן חנתאי ' ר' יעקב ' ולא מתלו בזכרון שמותם סדר זמנים :

הפרק השלישי

בחבר בתפרסם מיחס חכמי המשנה מהם רבן גמליאל בנו של ר' יהודה הנשיא ' ור' יהודה הנשיא בן רבן גמליאל בן רבן שמעון בן רבן גמליאל הזקן בן ר' יהודה הנשיא ' ור' שמעון בן רבן גמליאל בן רבן שמעון בן הלל הנשיא והוא הלל הבבלי מאחר מלין בפסוקה בית הלל ' והלל זה הוא מבני שפטיה בן הביטל בן דוד ' ואלה שבאבות חכמים כבר התבאר שהם מזרע דוד ' ומהם מרבעה מקהל הגרים והם שמעיה ואבטליון ור' עקיבא ור' מאיר ' ומהם כהנים שמעון הצדיק ואחי אלו חזרו ההלכות כלן לקיים מה שנ' יגידו משפטיך ליעקב ' ור' אלעזר בן עזריה גם הוא עמידי לעזרה ושמעון דודו והוא קיהוי שמעון אחי עזריה ' ור' אלעזר בן שמוע ' ור' חניכא סגן הכהנים ור' שמעון בנו והוא קיהוי ר' שמעון בן הסגן ' וישמעאל בן פתחי ויוחנן כהן גדול ' ובבן יוחנן בן זכאי וייסי בן יועזר ' ור' יוסי הכהן ור' טרפון שיהושיבי בן הקף ' חכמאל המגרי ' ושתיהם מיסראל ולא נודע בהם אחי יודע יחס :

הפרק הרביעי

בחכמי שקיו בדרי אחד מן החכמי ' והסיבו קצתם לקבלתם ' שמעון חבריק ור' דוסא בן הרכינס היו בדור אחד והתלוך ימים ר' דוסא בן הרכינס עד שסיבו לר' עקיבא ואבני דורו וזו היא החבורה הראשונה לכל הסמיך אחטיבנוס אים סוכו ור' אלעזר בן מרסום ' ויחבורה השלישי יוסי בן יועזר אים בדיק ויריחי בן יוחנן אים ירושלם והחבור הרביעית יוחנן בן מתתיה ויהושע בן פרחיה ואתתי חלרבלי ' ר' וחבורה החמישית חוני המעגל ושלשיעיני בן הקף ויקול בן נוצה ' ומשמעון בן נתם : וחחבורה הששית עקביה בן מהללאל ומשעון ובן נחבטל ונתן ונחדמון ור' מיאשא ' והחבורה הסביעית שמעי והלל ומנחם ויהודה בן בתיר ור' אליעזר ור' יוחנן בן בג בג ונחבני בן חזקי בן גדיון יחבניה בן הקנה ובבא בן בוטא ור' יוחנן בן החוריני ור' בן גמליאל הזקן גמחי הלבלר ושלו שבע בתות היו בבית שני מתחלתן ועד סופו ולא רלו החזקן בחבורה לבל החבורה לשר בחרי של שלמה אחרכן ס שם ר' אליעזר בן יעקב ור' ברוך ור' אליעזר בני ורבן יוחנן בן זבאי ותלמידיו ור' חניכא סגן הכהנים ור' לבור ' שמעון בנו ור' חניכא בן מ אחטיבנוס ור' חניכא בן דוסא ור' תרפון ' נשמעאל הקטן ור'

הפרק השני

במיון החכמים הנזכרים במשנה בשכיל מעשה שהיה בזמן אחד מפני מה מוסר מייסר בו ולא פסוק מאחר בו דרש בבר קביל בשמא זכרון החכמים ולא בתבו בשכיל דבר מן הלכות בחשוב לו שהיה ' אבל מזכרו בשכיל דבר אחר קרה בזמן אחד מפני ' מוסרים בבון הנזכרים בהלכות ולמדנו ממנו המוסר שהוא לו הדרש דרש אלנו מורה על חיסיר ושתי ' ובתבו השבין על שמו ' ומנין החכמים אחר בח זכרונם על אחד מהשבינים מזכרנו ומימיהם שבשנה ומבמים אים ' ואלו הם ' ר' יהושע ' ר' אלעזר הקפר ' ר' שמעון בן ערך ' ר' אלעזר המודעי ' יהודה בן תימא ' ר' שמעון בן בתבל ' ר' שמעון בן עקשיא ' ר' שמעון בן אחתא ' חניכא בן דוסא ' חניכא בן חזקיה בן גרון ' ר' חניכא בן תרדיון ' ר' בחוניה בן הקנה ' ר' ישמעאל בן פחי ' יוחנן בן החוריני ' ר' יוסי בר' יהודה אים בפר הבבלי ר' יוסי בן דרומקית רבן בגליאל בנו של ר' יהודה הנשיא ר' שמעון אים בחבירו ' ר' אלעזר בן קפוטא ' בבא בן בוטא ' ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא ' ר' ישמעאל בר' יוסי ' ולא בתובתי דברי פיהו בן לא לזכור אלא על סדר זמנם ' אם בן בלל מספר החכמים הזכורים במשנה מהם ומחוצים ועמדים ' ואני מבשים הביאו זכרם ' והם אלישע אחר ולא ספרנו אותו בבלל אלו הטהורים בשביל הענין שנודע לנו ומבחם חברו על שמעי ' ולא ספרנו אותו בתו בן אלחי בתנא לן במשנה דבר בשום מבים להיות בלוה לבל הדברים אשר ר ספרנו '

הפרק השלישי

בחבר בתפרסם מיחס חכמי המשנה מהם רבן גמליאל בנו של ר' יהודה הנשיא ' ור' יהודה הנשיא בן רבן גמליאל בן רבן שמעון בן רבן גמליאל הזקן בן ר' יהודה הנשיא והוא הלל הבבלי מאחר מלין בפסוקה בית הלל ' והלל זה הוא מבני שפטיה בן הביטל בן דוד ' ואלה שבאבות חכמים כבר התבאר שהם מזרע דוד ' ומהם מרבעה מקהל הגרים והם שמעיה ואבטליון ור' עקיבא ור' מאיר ' ומהם כהנים שמעון הצדיק ואחי אלו חזרו ההלכות כלן לקיים מה שנ' יגידו משפטיך ליעקב ' ור' אלעזר בן עזריה גם הוא עמידי לעזרה ושמעון דודו והוא קיהוי שמעון אחי עזריה ' ור' אלעזר בן שמוע ' ור' חניכא סגן הכהנים ור' שמעון בנו והוא קיהוי ר' שמעון בן הסגן ' וישמעאל בן פתחי ויוחנן כהן גדול ' ובבן יוחנן בן זכאי וייסי בן יועזר ' ור' יוסי הכהן ור' טרפון שיהושיבי בן הקף ' חכמאל המגרי ' ושתיהם מיסראל ולא נודע בהם אחי יודע יחס :

הפרק הרביעי

בחכמי שקיו בדרי אחד מן החכמי ' והסיבו קצתם לקבלתם ' שמעון חבריק ור' דוסא בן הרכינס היו בדור אחד והתלוך ימים ר' דוסא בן הרכינס עד שסיבו לר' עקיבא ואבני דורו וזו היא החבורה הראשונה לכל הסמיך אחטיבנוס אים סוכו ור' אלעזר בן מרסום ' ויחבורה השלישי יוסי בן יועזר אים בדיק ויריחי בן יוחנן אים ירושלם והחבור הרביעית יוחנן בן מתתיה ויהושע בן פרחיה ואתתי חלרבלי ' ר' וחבורה החמישית חוני המעגל ושלשיעיני בן הקף ויקול בן נוצה ' ומשמעון בן נתם : וחחבורה הששית עקביה בן מהללאל ומשעון ובן נחבטל ונתן ונחדמון ור' מיאשא ' והחבורה הסביעית שמעי והלל ומנחם ויהודה בן בתיר ור' אליעזר ור' יוחנן בן בג בג ונחבני בן חזקי בן גדיון יחבניה בן הקנה ובבא בן בוטא ור' יוחנן בן החוריני ור' בן גמליאל הזקן גמחי הלבלר ושלו שבע בתות היו בבית שני מתחלתן ועד סופו ולא רלו החזקן בחבורה לבל החבורה לשר בחרי של שלמה אחרכן ס שם ר' אליעזר בן יעקב ור' ברוק ור' אליעזר בני ורבן יוחנן בן זבאי ותלמידיו ור' חניכא סגן הכהנים ור' לבור ' שמעון בנו ור' חניכא בן דוסא ור' תרפון ' נשמעאל הקטן ור'

אליעזר בן פרטא ' ור' אלעזר בן דמא ' וחכמים בן חכינאי ור' יהודה
בן לקיש ' ונקבת סבניה אחר החורבן ' ר' טרפון ר' עקיבא ור' שמעון
הממונה ור' אלעזר בן עזריה ור' ישמעאל ור' יהושע בן קרחה וחכמים
אלים לומר ומשנתן בן כנסם ויוחנן בן ברוקה ור' ישמעאל בנו ור' יוחנן
בן נורי ור' אלעזר חסמא ור' יהודה בן תימא ' וחכמים הסלימו
ר' מאיר ור' יהודה ור' יוסי ור' נתן ור' יוחנן הסנדלר ור' יוסי הגלילי
ור' אלעזר בן שמוע ושמעון בן עזאי ושמעון בן זומא ור' חנמיה
התירגמן ' וחכמים הרבעית ר' יהודה הנשיא ורבן גמליאל ורבי
שמעון בניו ור' שמעון בן יוחאי ור' אלעזר בנו ור' שמעון בן שטח
ור' ישמעאל כהר' יוסי ור' יונתן ' ואלת החבורה היא החתונה מחבורו'
המשנה :

הפרק החמישי

כביאור שם התלמיד והרב שם
כפי אשר כתפרסם : ככר הקדמנו

בתחילת דבריו שרבנו הקדוש מחבר המשנה תלמיד לאין קיץ '
וכן כל אחד מזקניו עד תלמיד התא עד הלל ועד שמעון הצדיק כמו
עזכרנו ' וכן רבן יוחנן בן זכאי עד הלל ' ותלמידי רבן יוחנן בן זכאי
חמשה ' ר' אליעזר בן הורקנוס הנודע בגדולו ור' יהושע בן חנניא '
ור' יוסי הכהן ' ור' שמעון בן נתנאל ' ור' אלעזר בן ערך ' היות קבת
אשר כתבארך בחיי העולם הבא כמו שכתפרסם בתלמוד שם ות
ותלמידיהם ' ור' עקיבא תלמיד ר' אליעזר בן הורקנוס והוא רבו
מובהק והיה לו לר' עקיבא קבת למוד אצל ר' טרפון אבל לחיי רבו
אלא חברו ' והיה ר' עקיבא מכבד ר' טרפון ואומר לו ר' והיה ר' טרפון
אומר לר' עקיבא עקיבא וכבר אמר לו ר' עקיבא הרשיני לומר לפניך
דבר ממה שלמדתני מבואר ' ור' מאיר ור' שמעון בן יוחאי תלמידים
לר' עקיבא והוא רבם המובהק והיה לר' מאיר קבת למוד אצל רבי
עקיבא ושלטו ' ור' יהודה קרא לר' אלעזר בן עזריה והוא רבו מה
המובהק ' וכל מקום שתמצא במשנה ר' סתם בלי שם תלמיד
תלמידו ' ולפיכך קבל ממנו ' והיה לרבנו הקדוש קבת למוד לפני ר'
אלעזר בן שמוע ' ושמעון תלמיד ר' מאיר וחסר לשמוע לפני ר'
יהודה אחר מותו ולא היה כן :

הפרק הששי

לבעלות הסתום משמותם ולהוסיף
שם פרסום עוד שיהיו נקובים : ל'

אליעזר שתם הנזכר במשנה הוא ר' אליעזר בן הורקנוס תלמיד רבן
יוחנן בן זכאי ' ור' יהושע שתם הוא ר' יהושע בן חנניא תלמיד רבן
יוחנן בן זכאי ' ור' יהודה שתם הנזכר הוא ר' יהודה בר' אלעזאי שש
מעלין בחמר בתלמוד מעשה בחגיגה אחד והוא שימו מפורסם לגלם '
ור' אלעזר שתם הוא ר' אלעזר בן שמוע הכהן שהיה בדורו של רבן
גמליאל שרבה לקרות תלמידי רבנו הקדוש ולא הניחו תלמידיו לקדמת
לפני אלא מעט ' ור' שמעון הנזכר במשנה שתם הוא ר' שמעון בן
יוחאי תלמיד ר' עקיבא שנודע עניינו עם קיסר ' ור' שמעאל ור' שמעון הוא
ובנו ובן עזאי ובן זומא ובן בנם של שמעון בן עזאי ושמעון בן זומא
ושמעון בן בנם ובן בתיר הוא ר' יהושע בן בתיר ובן בנבנאל ר' יוחנן
ויוחנן בן ברוקה הוא יוחנן בן מתתיה הידוע הנזכר בתפלות בית
במלחמות מלבי יון ' ורבנו ר' מאיר ור' נתן לביים רבן גמליאל לתבוע
על רבנו הקדוש על דבר ירקך להזכיר עניינו ורחוקים רבן גמליאל
מיעיבתו ובסקיו אומרים הלכה על פי אחד מהם אם היתה בשם ר'
מאיר יאמרו אחרים אומרים ואם היתה בשם ר' נתן יאמרו יש אומרי'
לך מה שאמר במשנה ר' משום ר' ישמעאל אמר תלמיד אחד לפני ר'
עקיבא ורוח ר' מאיר : ומה שאמרו חכמים לפני חכמים אם המשנה
אחת ' ר' שמעון בן עזאי ' ור' שמעון בן זומא ' ור' שמעון בן ננס '
ואחן ' וחכמים הם אמנו ' ור' מאיר בקרוב גם הוא ר' נהוראי ויעמדו
אחד בעיקר ר' נחמיה ' אבל מה שנאמר במשנה חכמים הם הלל כי
לפעמים יבנה בחכמים בשביל אחד מן החכמים ' ולפעמים יבחר בת
ולפעמים ירמה לומר בשביל כל המין החכמים ' ואולם יעשה זה בהיות הש
בתלמוד ויאמר מאן חכמים ר' פלני ' ואולם מה שנאמר במשנה חכמים
המקבלים רבים יקראם חכמים ואפלו פוסקים לאים אחד ' ושקבור
שנאמר בשם רבנו לזכור החבורה הנעלה לדעת שמלי ' ושקבור
הקדוש והוא ר' יהודה הנשיא הסתום שם אבינו בית ' ור' הוא רבנו
הקדוש ' ומה שהתחיל התלמיד שם אבינו בית ' ולא רבנו לדעת שמא
תלמידו ' ולפיכך קבל ממנו ' ויקיש לרבנו הקדוש קבת למוד לפני ר'
אלעזר בן שמוע ' ושמוש תלמיד ר' מאיר ושמש לשמוע לפני ר'
יהודה אחר מותו ולא היה כן :

הפרק הששי

לבעלות הסתום משמותם ולהוסיף
שם פרסום עוד שיהיו נקובים : ל'

אליעזר שתם הנזכר במשנה הוא ר' אליעזר בן הורקנוס תלמיד רבן
יוחנן בן זכאי ' ור' יהושע שתם הוא ר' יהושע בן חנניא תלמיד רבן
יוחנן בן זכאי ' ור' יהודה שתם הנזכר הוא ר' יהודה בר' אלעזאי שש
מעלין בחמר בתלמוד מעשה בחגיגה אחד והוא שימו מפורסם לגלם '
ור' אלעזר שתם הוא ר' אלעזר בן שמוע הכהן שהיה בדורו של רבן
גמליאל שרבה לקרות תלמידי רבנו הקדוש ולא הניחו תלמידיו לקדמת
לפני אלא מעט ' ור' שמעון הנזכר במשנה שתם הוא ר' שמעון בן
יוחאי תלמיד ר' עקיבא שנודע עניינו עם קיסר ' ור' שמעאל ור' שמעון הוא
ובנו ובן עזאי ובן זומא ובן ננס של שמעון בן עזאי ושמעון בן זומא
ושמעון בן ננס ובן בתיר הוא ר' יהושע בן בתיר ובן בנבנאל ר' יוחנן
ויוחנן בן ברוקה הוא יוחנן בן מתתיה הידוע הנזכר בתפלות בית
במלחמות מלבי יון ' ורבנו ר' מאיר ור' נתן לביים רבן גמליאל לתבוע
על רבנו הקדוש על דבר ירקך להזכיר עניינו ורחוקים רבן גמליאל
מיעיבתו ובסקיו אומרים הלכה על פי אחד מהם אם היתה בשם ר'
מאיר יאמרו אחרים אומרים ואם היתה בשם ר' נתן יאמרו יש אומרי'
לך מה שאמר במשנה ר' משום ר' ישמעאל אמר תלמיד אחד לפני ר'
עקיבא ורוח ר' מאיר : ומה שאמרו חכמים לפני חכמים אם המשנה
אחת ' ר' שמעון בן עזאי ' ור' שמעון בן זומא ' ור' שמעון בן ננס '
ואחן ' וחכמים הם אמנו ' ור' מאיר בקרוב גם הוא ר' נהוראי ויעמדו
אחד בעיקר ר' נחמיה ' אבל מה שנאמר במשנה חכמים הם הלל כי
לפעמים יבנה בחכמים בשביל אחד מן החכמים ' ולפעמים יבחר בת
ולפעמים ירמה לומר בשביל כל המין החכמים ' ואולם יעשה זה בהיות הש
בתלמוד ויאמר מאן חכמים ר' פלני ' ואולם מה שנאמר במשנה חכמים
המקבלים רבים יקראם חכמים ואפלו פוסקים לאים אחד ' ושקבור
שנאמר בשם רבנו לזכור החבורה הנעלה לדעת שמלי ' ושקבור
הקדוש והוא ר' יהודה הנשיא הסתום שם אבינו בית ' ור' הוא רבנו

הפרק השביעי

בסדר מעלותם כמו שעשה המחבר :
חלוק מעלות החכמים המזכרים מב

במשנה שהם מאה ושמנה ועשרים לשלש מעלות שכל מי שיזכיר ב
בעיניו שכבר מאר במעלתו על כל המעלות קדמו במאן בגון שאומר
הלל ושמאי ושמעיה ואבטלין ' וזה לגדלתם וכבוד מעלתם בשביל
שהי ראשי לישנא ' ואחר כגני רחוי לקם לכבד את שהם כמו
לבניהם ' אבל החכמים שהיו בעיניו למשה מן המעלה הזו יכבה א
אותם כרבן בגון רבן גמליאל ורבן יוחנן בן זכאי ' ושהיו בעיניו
למטה מן המעלה הזאת יכבה אותם כמו שאמר ר' מאיר ורבי
יהודה והיה מכבה אותם למטה מן המעלה הזאת כמו שהוא אומר
אבא שאול ' ולפעמים יעביר הכבוד אותם והיו חופם בגון שהוא
אומר שמעון אחי עזריה ' ואלעזר היה בהתחלה ' ובכלל החכמים ש
אשר נקראו בשמם על דרך כבוד ולא כבה אותם ' אלו הן : שמעון
הצדיק ' אבטיבוס היה סוכן ' יוסי בן יועזר ' יוסי בן יוחנן כהן גדול
יהושע בן פרחיה ' נתאי הארבלי ' יהודה בן טבאי ' שמעיה
הקף ' מבולאל המגדי ' יהודה בן טבאי ' שמעון בן שטח ' שמעיה
ואבטלין ' חנן ' והלמון ' ושקביה בן מהללאל ' הלל ושמאי ' בחוש
אלבלר ' חביניה בן חזקיה בן גרון ' בבא בן בוטא : וכל מי שנזכר
בשמו מלבר אלא העביר כבוד שמו ולא הקפיד עליהם :

הפרק השמיני

בהתיחסם לאחרונים ולמלאכות
ולחכמים ולמשפחות : כל אלו

החכמים המקבלים הוסיף לשם מחבר המשנה ידיעה ופרסום על פי
עניניהם ' יש מהם מי שיחס אותם למלאכה כדי לפרסם שמו בגון
שאמר בחוש הבלבר ' ור' שמעון הזעזרי : ומהם מי שיחס לאחרנו בגון
שאמר היה חריד ויהי חונו ויהי בירותה ' ועניין שאמר היה נדידה
ויהי ירושלם וזולתם מן המקומות מפני שהוא יודע המקום שהוא
ובבודו ' כלומר כי זה היה אשר הוא מאבני המקום שהוא בחומת
רחוי לקריותיו היה : ומהם מי שיוסיענו בשם אבינו או לחיו בגון
שאמרו ר' פלני בן פלני או ר' פלני לחי פלני ' וזה הרבה ' ומהם מי
שיודיענו במשפחתו בגון שאמר פלני הכהן :

הפרק התשיעי

בהחיסם אשר בינם בפלו מהלוקות
ברב המקומות ' החיסים אשר ת

תמצא ביניהם במחלוקת במשנה כיצד הדברים אלו הן : ר' מאיר ר'
יהודה ור' שמעון ור' יוסי ' אלה החברבעה בפל מחלקת ' בין כל שנים
מהם ובין חברבעתם בם בין ' ור' אלעזר כמו בן תמחתו חולק עם כל
אחד מאלו החברבעה אבל פחות מן המחלקת הכופלת בין החברבעה
ובין ר' עקיבא ור' אלעזר ור' יהושע תמצא מחלקת בין כל אחד מהם
ובין בלשתם כמו בן בין ר' עקיבא ור' שמעון ור' טרפון ור' שלשה
בן עזריה פחות מן המחלקת אשר הקדמנו ואחריהם במיעוט
המחלקת בם ובא ואחריהם במחלקת רבן גמליאל אר רבן שמעון בן
גמליאל אר ר' עם כל אחד מהם מהנזכרי עתה ובין אלו החכמים היה
המחלוקת ברוב המשנה אלא בעניינים ורים :

הפרק העשירי

בחלוק הלכותיהם בין רב למעט '
אלו החכמים המקבלים במשנה כ

כאשר חלקנו ים מהם מי שנתבאר בשמו הלכות רבות כמו ר' מאיר
ור' יהודה ים מהם מי שנתבאר בשמו הלכות מועטות כגון ר' אלעזר
בן יעקב כאשר אחרי משנתנו שלו ר' אלעזר בן יעקב קב ונקי הל מע
מעניים והלכה כמותם ' ושדר ו וב הלכותיהם ומיעוטם כפי אשר ז

זכרנו לברך המקום מהלוקתם ומשמעם ניס מהם מי שלא
בתבה לו במסכה ' שלא הלכה אחר כלבי ולא הוסיפו לע
לעמת שמו כדכר ממסכתי המנות ומה שבעה ושלשים לים ' כחש
קלבלי ורבי מיחמא במסכת פיחה כלבי ולא נמנה לסם לכר שבי
בשום פני במקום אחר נתבניה בן חכינאי ור' יוסף בן החוטף לפרית'
בכלאים כלבי ור' אלעזר חסמא ור' יוסי בן מהולם בתרומות כלבי
ור' חונפית בשבישית ור' אלישבע בן יהורם לים ברכותא ורוסתאי ל
לים כפר דמאי כערלה כלבי מחוז לחמי כשבת כלבי ור' שלשר ור'
דוסתאי בר יהודה ור' אלעזר חסמא ור' יוסי בן מהולם בתרומות כלבי
ויהודה בן טבאי ושמעון בן שטח ויוסי בן יועזר ויוסי בן יוחנן ונת
ונתאי הארבלי ויהושע בן פרחיה בחגיגה כלבי ושמעון התימני וב

וכחוניה לים בית הלל ביבמות כלבי ור' שמאי כנגי אלא ר' יוסי קבלני
ור' יהושע בן הורקנום בסוטה כלבי יהוע הכבלי במגילה כלבי
ר' שמעון בן יהורה בשבועות כלבי ור' שמעון בן תירה ור' נחוניה
בן שכתן לים כפר הכבלי ור' יוסי בן בסמן ור' יקים לים חריר ומנחם בן
סבנאי כעדיות כלבי ושמעון התי אזדיק ויוסי בן חוני בזבחי כלבי
ור' אלעזר כר' שמעון התמוך כלבי ור' יעקב בנגעים כלבי ר' ש
אלעזר בן שמוע במסכת טהרות כלבי ' ור' יוחנן בן יהושע בן חמיי
אל ר' עקיבא ניידים כלבי אלא התכמים סולם הספורים לין לאחד ס
מהם בכל דיבי הוצבתם שלא הלכה אחת במסכתא אחר זכרנו וכלבי
כשלש לבני הוצבתם אחר דיבינו לקדים לחתו ' ואלמלי עתיד מתחילין
לספרם בפני מה מיעבדנן

מסכת ברכות

קורין את שמע בערבין משעה שהכהנים נכנסין לאכל
בתרומתן עד סוף האשמורת הראשונה דברי ר' אליעזר
וחכמים אומרין עד חצות רבן גמליאל אומר עד שיעלה
עמוד השחר

כבר בלבנו בפיוניחת דבריהן מה מ"ש מתחיל בזו המסכתא
ומה שהניחו לדבר על שנת קריית שמע ערבית ' קודם
לדבר על עונת קריאתה בחרית שכן מבינו בתור ' בחיובה בשבך
ובקומך ' רובה לומר משקרחוקו בשעת עונת בני אדם ושעת קומם
מסכתם ' ורובה לומר בזמן שחמי משעה שהכהנים נכנסין לאכל
בתרומתן משעה שיבבסו כהנים טמאים שעלו לאכל בתרומתן וזה
לא יהיה אלא אחר כלות היום ' כאשר אמי מקדם ' ככל מי שיקבר
מטומאתו ' וכא השמש ושקר אחר יאכל מן הקדשים שהנהיבו לומר
משעה שהבשרים נכבסין ' ולא אמי מנחת הבבים ושעבי משעת
אחר ' להושיענו תעלת מתוך דבריו ' ורוח שכחן טמא בטיבול
ביום מותר לו לאכול בתרומה אחר בירת השמש ' ואם עריין הוא
מחוסר כפורים ' ורוח שקדים טבילה זו אחר השלמת הזיבה או
הנערת אלא תאמר לא תעלה לו טבילה עד שיקריב הקרבנו ' קרחונית
לו ימחית ורוייעו שמותר לו לאכול תרומה קודם שיקריב אותם
הקרבנות ' אלא הקשיד בהכולת תרומה שלא בירת השמש '
על הכהת כשרה ' החשמורת שם שליטת הלילה אבלם ' ושאמר
החשמורת הראשונה הוא שלשים שלחלון מן הלילה ' ועמוד השחר
הוא אחוד הנוגה בפאת מזרח קודם עלות השמש ' כבדי שעה ואומם
שעה מן שעות הזמניות ' ושעה זה קרבת שעה אור קודם מן
הקיטורים העבים העולים מן הארץ תמיד ' שאר לי עלותה מן
האחרון אחד ואומרים מיל כמו שהתבאר בחכמת הלמודים ' ולעת
החכמים כדעת רבן גמליאל אלא שאמרו עד חצות ' כדי להרחיק אדם
מן העבירה ' כמו שיתבאר אחר כן ' והלכה כרבן גמליאל :

ב

מעשה שבאו בניו מבית המשתה אמרו לו לא קרינו את
שמע אמר להם אם לא עלה עמוד השחר חייבים אתם
לקרות

בית המשתה ' בית משתה היין ' והכי"ת דבר זה לפיש
נו דברי רבן גמליאל ומקום קודם כדבריו :

ג

לא זו בלבד אלא כל שאמרו
חכמים עד חצות מצותן עד שיעלה עמוד השחר הקטר
חלבים ואברים מצותם עד שיעלה עמוד השחר וכל ה
הנאכלין ליום אחד מצותן עד שיעלה עמוד השחר אם
בן למה אמרו חכמים עד חצות כדי להרחיק אדם מן ה
העבירה

הקטר חלבים ' הם כלל חלבי הקרבנות אשר יקריב
הכהנים בכל יום ' ואחריים הם בתחי הטלה הקרבים בכל יום ' ומוח
מה שאמר הכתוב את הכבש אחד יעשה בבקר ' והמותר מן החלבים הם ה
והאחריים הם הקריבין אותו כל הלילה עד עלות עמוד השחר ' כמו
שאמר הכתוב בטלת התמיד קיל הטלה על מוקדו על המזבח כל
הלילה עד הבקר ' וכן אמרו הקדשים שנוח הקטה בלילה מלא
יאכלו שלא ליום אחד והם אשר נאמר בהם ביום הזה יאכל לא תותירו
ממנו עד בקר ' ויש גם כן שיאכלו יום שלישי וכלילה עד שיעלה
עמוד השחר ' ואף שאמרו בשלא בא הנות ואף על פי שיש בטעה
בבחי עד שיעלה עמוד השחר ' הוא שייך אלא תדחק עבין הטעה '
ובמה עושה אמם בדבר אחר עלות השחר ' הוא עבין אם אמרו
להרחיק אדם מן העבירה :

ד

מאימתי קורין את שמע בשחרין
משיביר בין תבלת ללבן רבי אליעזר אומר בין תבלת ל
לבריתי ונומרה עד הנין החמה ר' יהושע אומר עד שלש
שעות שכן דרך בני מלכים לעמד בשלש שעות הקורא
מבאן ואילך לא הפסיד באדם שקורא בתורה

תכלת הוא שם נופל על הצמר הצבוע בעין תרשיש כלבר ומיה אחת
כין תכלת ללבן הלכן תכלת שבציצית ללבן שבכ ' וכרבי הוא
סיפוק שעת הקריאה לרשע ר' ליעזר עד הבן החמה ולרשע ר'
יהושע עד ג' שעות לפי שהוא סובר כי מה אח"כ הכתוב כשעת
סיפור כלומ' כי לרגל שנהגו ממטתם ויש מי שלא יקום ממטתו עד
שיעברו ג' שעות מן היום ושם בני מלכים ושל כן מוסיף לקדושתך עד
שוף שעה אליעזר ' ודעכי כל השעות הנזכרות בכל המצות הם
השעות הזמניות ' וענין הזמניות הם השעות שיש מיום ל"ב שעות
ביום ול"ב שעות בלילה ומה שאמר עד ג' שעות כשלו אמר עד בלות
רביע היום לפי שיש שעה יום שקופת תמוז אז יום תקופת טבת ג'
ועל זה היה סובר ' ומה שאמר לא השגיח הל' הם שקופת הכרכות שלא
מכרך יוצר ואהבה ונקרא קריאת שמע ' ולפי לפי שעה שעות מן היום
לכל שכרי שעניין התפלה פמי שקורין בתור לא כמי שקורין קריאת שמע
כעוכתה ' ומכאן לתה למד שקריאת קרי' שמע בשחרית שכרו מרובה
מקריאת התור' לפי הלבה כר' שימון ' ונלבה כר' יהושע ' וזה כמי שפסק
לבל לכתחלה הוא חייב לכוין הפלמת קריאתה עם הבן החמה '

ה בית שמאי אומרים בערב כל אדם יטו
וישכבו ובפקר יעמדו שנ' בשכבך ובקומך ובית הלל אומ'
כל אדם קורין כדרכן שנא ובלכתך בדרך ' אם כן למה
נאמ בשכבך ובקומך בשעה שדרך בנ אדם שוכבין ו
בשעה שדרך בנ אדם עומדין '

פירוש יטו פירוש נוטים להשען לו להיות מסוכין והוא כמו לא יטה
לארץ מכלם ומה שאמר אם כן היה קשה פיקשו בה על בה ' ושעם
המחלוקת כין בה ובה כזה הדין שבה מכירין רחיק מפשו ' ובלכתך
בדרך כלו' בשוה פירושו לאדם שלא יתבוין לא בשכיבה ולא בקימה '
ובה אומ' שלא בלכתך בדרך ולא בלמדכו שכל העוסק במצוה
פטור מקריאת שמע כלו' שכל זמן שהוא מהלך בדרך ויהיך עוסק כ
במצוה אחרת הוא חייב בקריאת שמע אבל אם היית מתעסק במצוה
אחרת ליך חייב בה וכן דברי הכל העוסק במצוה פטור מן המצוה
ובה דקדקו העוין ואמרו להם כדבריכם כן הוא ' ובבר נתבאר מזה
שאמרתם פיובל אדם לקריאת קריית שמע בשילך בדרך שהרי אם כן
מותר לקריאת קריית שמע מי שהוא מהלך וזה מה שאנו מבקשים '

ו אמר ר' טרפון אני הייתי בא
בדרך והטיתי לקריאת בדברי ב"ש וסבנתי כעצמי מפני
הלסטים ' אמרו לו כדי היית לחוב כעצמך שעברת על
דברי בית הילל '

פירוש שבנתי שמתי בבפי שהוא ירא מעל בחמתו ויסב לאחרן ו
ויהוא ועל לענין שלא היה יכול לקריאת קריית שמע ויהוא אהלך רוכב על
בהמתו ' ולפיוש שם שולבי הדרכים ובוגבים ' כדי היית לחוב ב
כעניין עכינו חייב מיתה היית מפני שעברת על דברי ה' ואם היית
מת היית מתחייב בנפשך '

ז בשחר מברך שתים לפניה ואחת לאחריה ובערב
מברך שתים לפניה ושתים לאחריה אחת ארוכה ואחת
קצרה ' מקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר לקצר
אינו רשאי להאריך להתום אינו רשאי שלא להחתום שלא
להחתום אינו רשאי להחתום '

פתי הכריכו שיכרך בשחר קודם קריאת שמ' שם יוצר ואהבה ובערב
שהוא מברך להחריה תמת מיניה תכל כלילה יברך לפניה שתים מ
מיעריב ערבים ואהבת עולם, ולחריה אמת ואמונה והשכיבנו '
והכריכה האחרונה היא יוצר אור ומעריב ערבים ובקדיה היא ואהבת
עולם ' ובקריאת שרית יוצר לחרוכה ואהבת עולם קודם מפני שכל
ברכה שיש בתחלתה בריך ובסופה בריך בקריאת חרוכה ושתיכן
בקריאת קודש ופי' אינו רשאי אין לו רשות כלומ' לא יקח מות לו לעשות
ופי' להתום רוצה לומ' שיסמוך בהקום שתיכו לחוי לפסוק '

ח מוכירין יציאת מצרים בלילות
אמר ר' אלעזר כן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא
זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות עד שדרשה כן
ושא שנא למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל

ימי חייך ימי חייך הימים כל ימי חייך הלילות וחכמים
אומרים ימי חייך העולם הזה כל ימי חייך להכיא ל
לימות המשיח '

יציאת מצרים ככוי לפרשת ציצית שכתוב אחר הנאמרי בה הנאמרי בפרשת
מחרץ מצרים ובסכרית מוקבת שלא יקילו הפרשה הזאת בלילה כי
הכתוב אומר וזכרת את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך הימים כולל
יציאת מצרים שכזכר שם ויש לכו לקיימה מפני הענין ההוא ' וחכמים
מה אומר ר' שלעזר כן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי כן
שבעים שנה כי לא היה כן שבעים שלא נאיר לימים היה ויהיו מרכה
לשבות ולטמוד ולקריית יום ולילה עד שאר תעמ כתו ונזדקק כו מיכה
וחזר כוקן כן שבעי שנה והיה התחלת הסיכה כרצונו כמו שפתבאר
בתלמוד ' וחמר בעניין תמיהה הרי אני לעתי' מפשפתי לתי והתחברתי
עם אנשי החכמה לא זכיתי לרעת הרמוז שנאמרו בכתוב בחיוב ק
קריאת פרשת ציצית בלילה עד שידרשה כן זומא '

פרק שני

היה קורא בתורה והגיע זמן
הקריאה אם ביון לבו יצא ואם לאו
לא יצא בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב באמצע שואל
מפני היראה ומשיב מפני הכבוד ר' מאיר ר' יהוד' אומ באמצע
שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד ' בפרקים שואל
מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם '

זמן הקריאה היא אחר שמיעת קריאת שמע בקהוכים בפר' הקודם לזה
ומה שאמר אם כוין לבו יצא הל' אם יש לו לבו ומתבטלה ודעיכה ל
לקריאה הזאת מתבאר למאמר הבקוד ולא יתבוין לקריאת הפרשה '
ומה שאמ' יצא הל' יצא ידי חובתו ובפרקים שם קריאת שמע ובהרים
אחרי זאת ודברי ר' מאיר בפרק' שואל מפני הכבוד וקל ומיון לקשיב
שלום למי שיושב בשלומו ' וכמו כן מה שאמר בתחלת שואל ומשיב שלום
הוא לתת שלום וקל ומאמר לקשיב שלום ופירוש מפני הכבוד הוא
לתת שלום אל לקשיב שלום על פיש רחוי לכבדו בזה אכיו או רבו או
חכם ממנו ומפני הירחה הים שהוא מפחד ממנו כבזה אכיו או רבו או
מורה וההלכה כר' יהודה '

ב אין בין הפרקים בין ברכה ראשונה לשנה בין
שנה לשמע בין שמע להיה אם שמע בין והיה אם
שמע לויאמר בין ויאמר לאמת ויציב ר' יהודה אומ בין
ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק ' אמר ר' יהושע בן קרחה
למה קדמה שמע להיה אם שמע בדי שיקבל עליו עול
מלבות שמים תחלה ואחר כן יקבל עליו עול מצות וזהיה
אם שמע לויאמר שוהיה אם שמע נוהג בין ביום בין ב
בלילה ויאמר אינו נוהג אלא ביום '

עניין הפסיק הוא שלא יפסיק בין הקודם להאחרי בפרשת ויאמר ו
והיה אבות ציצית הפסיק מפני שבת הלה ביום כמו שבתבאר קודם זה
והלכה כר' יהודה

ג הקורא את שמע ולא השמיע לאוני יצא ר' יוסי אומ'
לא יצא קרא ולא דקדק באותיותיה ר' יוסי אומ' יצא ר'
יהודה אומ לא יצא הקורא למפרע לא יצא קרא וטעה
יחזור למקום שטעה

דקדוק האותיות הוא לאמר כמונח שפתיו בשעת הקריאה כדי שלא
יכיע אות באות ולא יכיח אות בעי ' ובאחר ובאחרונה שבקריאת שמע לב
לבדים ויהשוף שתבועות הראשונות למקדש בחטיפה ויניח האחרונות
דרך מונאם ולא יבלי אות בשעת הסמוכה שיה בהיות האות מסוף
המלה והיה בעמת הש המלה הבאה אחריה כגון ואהבת מקדש
בכל לבבך ובדומה לו ובדברים השה בלם לי אחד לבתבם בספר
אחל יקחו אותם מפי מלמד שילמדם פה ש פה ולמפרע פירוש אפוך
והוא שיקרא פסוק ואחר כן שלבתיו ואחריו הפלמי שלפניו ופירוש
טעה שבא ואמר ועכין הברי יחזור למקום שטעה על הדרך שזכרו ב
בתוספתא הזאת אחמר טעה כין פרק לפרק ואחיו יודע בהיוה פרק מ
חוזר לפרק ראשון

פחמצע הפרק חוזר לתחלת הפרק כדין כתיבה לכתיבה חוזר לכתיבה
דלמעלה ' ואין הלכה כר' יוסי ולא כר' יהודה שאמרו לא זז

ד

האומנין קורין בראש האילן ובראש הגרגר מה שאינן
רשאין לעשות כן בתפלה ''

חומרין עושי מלאכה ' ומקהג כותי הקידוש בעבר להגיד שבי לנוחות
ומצליכין העבד בחומצע וירקעין לותו בכלי עץ יד עד יחוז תבנית ה
הקיר ויקשר ואחר כך מסירין הלנוחות שהם מן הכנין אשר בכו ' וזה
החשבה נקרית אצל בני חדש היו בלשון עיר טחסים ' וחלוח אחד
מחלני הצבים אשר כש יבבה ויכונן הקיר קורין לותו כיבך ' וזהו פי'
הגלה על אחתתה ' ועבין מה שאמר כרחם הרבך לל ברחם הקיר
בשעה שהיו עושי המלאכה דיקעין וכותבין כין הלנוחות הנקראין
כדבבין ' ומה שאסר להם שלא יתפללו שם מפני טרדת הלב ' וקריית
שמע לא תעשה לבונת הלב אלא שסוק התורה בלבד '

ה **התן פטור מקריית שמע בלילה הראשון עד מוצאי**
שבת אם לא עשה מעש' וכשעשה רבן גמליאל את אשתו
קרא לילה הראשונה שנשא ' אמרו לו תלמידיו למדתנו
רבינו שהתן פטור מקריית שמע לילה הראשון אם להם
אינו שומע לכם לבטל ממנו מלבו שמים אפי' שעה אחת

הלדם לא יפטר מקריית שמע אלא בהיות לבו טרוד בדבר מצוה
שהעוסק במצוה פטור מן המצוה ואם יצא בתולה פטור מקריית שמע
בעוד שלא יבעלנה מפני טרדת לבו שמא לא ימצאנה בתולה ועוד
שהוא בעבין הזוג מתעסק במצוה לל מצות פריה ורביה ' לאבל אם
בעל שלא בפניה חייב בקריית שמע שהעבד אינו טרוד במצוה אין לו טרדת ה
מחשבה וכן אם יעמד לישב בתולה ולא יבעלנה אין לו לו טרדת ה
הלב שבבר עבריה ממנו טרדת הפצוצין וזהו עבין שאמר אם לא עשה
מעשה לל אם לא בעלה ועמד עד לאחר שבת שבשלה לפניו בבר ע
עבריה טרדת לבו וזה שאמר שעשה מעשה ר' בחומרה שהחמיר על עצמו '

ו **רחץ בלילה הראשון שמתה אשתו אמרו לו**
תלמידיו למדתנו רבינו שאבל אסור לרחוץ אמר להם
אינו בשאר כל אדם אסתנם אנו ''

זו הרחיצה היתה בשיש חמין מפני שהכל אסור לרחוץ בשיש חמין '
ומפני שהעסק קר הגוף בזוב ממלת בנת שלג ונתעבי שבשהב בסיוך וזה
בשיעה הרבה בלשונות '

ז **ובשמת טבי עבדו כל עליו תנחומין אמרו לו**
תלמידיו למדתנו רבינו שאין מקבלין תנחומין על ה
העבדים ועל השפחות אמר להם טבי עבדי אינו בשאר
כל העבדים כשר היה '' ח התן אם רצה לקרות
קריית שמע לילה הראשון קורא רבן שמעון בן גמליאל
אומר לא כל הרוצה ליטול את השם יטול '

עבין דברי רבן שמעון הוא שאמר כי בשיקרא יביעו שלא בבי לרש
בעין הדיוט ובבול ומקוח חבשי מדקדק בשעות ולפשר שיהיה מעשהו
לפניו ולא בשש שעות ואין הלבה כרש שב '

פרק שלישי

מי שמתו מוטל לפניו פטור מקריית שמע
ומן התפלה ומן התפילין נושאי המטה ושלאחר
והלופיהם והלופי הלופיהם את שלפני המטה ושאין המטה
המטה את שהמטה צריכה להן פטורין מן התפלה
צריכה להם הייבין ואו ואו פטורין מן התפלה

עבין דברי מוטל לפניו שיהא לל שיעשה לפניו לך לל קודם שיקבריהו
ומצוה שהיו עושי במקום אחר אבל בשלא יהיה השעת הקהל קרובו מ
מחוקן שהוא חייב להתאבל עליהם הוא חייב בקריית שמע ותפלה ם
פטורין שהוא בשיהא לפניו שלא יהיה פטור מקריית
שמע ומומרי הטמאה וחלופיהן וחלופי חלופיהן הם החבשים המוזמבי
לשאת הטמאה בשיעבו בשמים וכל מי שיבא לשאת הטמאה לו יבטל
לעזור בומרי הטמאה אחר שיהיה לפניו הטמאה לו אחר הטמאה
הוא פטור מקריית שמע שאם לא יהיה מן המוזמנין לשאת הטמאה ולא
מן האוזרים אבל בא בלוותם בלבד הוא חייב בקריית שמע ' ובכל

פטורין מן התפלה וחטעם מפני טרדת הלב '

כ **קברו את המת וחזרו אם יבולין להתחיל ולגמור**
עד שלא יגיעו לשורה יתחילו ואם לאו לא יתחילו
העומדים בשורה הפמים פטורים והחוצים חייבין '

הגיהג אבל לבבוד המת ואחר בך יבובו בל העם מן הבבר
ויחזקו ממנו עד מקום ירוע והמקום שהוא נקרא מעמד ויעמדו שם
האבלים ויתקבצו האנשים אחר שם לבחם האבלים ' ושורה היא
מערבת האנשים ובקראת בזה שם בשב בל האבלים העומדים זה מ
אבל זה ' ומה שאמר להתחיל ולגמור לל להאבלים פרשם דלמעלה ב
בלבד ואם היה המקום אחר יעמדו בו לבחם קיוב מן הבבר בבדי
שלא יפסיק לבריאת פרשת שמע בשורך הדרך שהוא וגם האבלים אינם
רשאין להתחיל בקריאת שמע והבינומים שם העם הרואים את האבלים
ואין בינהם האבלים אמנעיים ואחר אחריהם בקראים אנונים '

ג **נשים ועבדי וקטן פטורים מקריית שמע ומן**
התפילין וחייבין בתפלה ובמזוזה ובברבת המזון '

בל זה מבואר ועוד יתבאר זה הענין במקומו במסב קדושין בשנת
אחין הבנים חייבות בהן ' ומה שעשם לא יתחייבו '

ד **בעל קרי מהרהר בלבו ואינו מברך לפניה ולא**
לאחריה ופטור מן התפל' ועל המזון מברך לאחריו ואינו
מברך לפנו ר' יהוד' או מברך בין לפניה בין לאחריהם '

בעל קרי הוא הפולטו שבבת זרע בדינהו אם אלא בהרגישו ופ' מקדקר
מחשבה בדיעבד ל' יקרא קריית שמע בלבו ולא יביע שפתיו ' ומולם
בתחייב בברבה אחר המזון מפני שהיו מן התורה בשן קריית שמע
הוא מה שאמר הבתוב ואבלת ושבעת וברבת את ה' אלהיך ובשפקה
הלבבה מדברי תורה אינן מבבלין טומאה ומותר לו לבקוע קריית
שמע ולבריך לפניה ולאחריה וכן ברבת המזון ואעפ' שהו' בעל קרי
אחשב בתפלה בבר בהגו שלא יתפלל בעל קרי עד ירחץ במים אלא
אם בן יהיה חולה ובבאב אז לא יתחייב שהרי בשום פניה ואפי' על
הזמן הרישמן ל' שבתחייב בעל הקרי אחרי הקרי טבילה ואז יתפלל
בשו שבתאחר בתפלה וכן בשאר בו חולה לאבבו פטור מבלום '

ה **היה עומד בתפלה**
ונזבר שהוא בעל קרי לא יפסיק אא מקצר ועולה ' ירד
לטבול אם יבול לעלות ולהתבסות ולקרות עד שלא ת
תנץ החמה יעלה ויתבסה ויקרא ואם לאו יתבסה במים
ויקרא ולא יתבסה לא במים הרעים ולא במי משרה עד
שיטיל לתובן מים ובמה ירחיק מהם ומן הצואה ארב ע
אמות '

דברי השבבת הזאת הם בזריזים והזהירים שהיו שומרים להמלים
קריית שמע בפן החמה ועלותה בפחות מיזרח בדי שתהיה התפלה
עם עלות השמש ושמבו זה לדברי הבבירי יילוך עם שמש ועל בן
יתבסה במים ויקרא ומים הרעים הם המבחישים ומי משרה מים
שעומדים בה הפסתים ומה שאמר עד שיטיל לתובן מים היבו תוזר על
המים הרעים ועל מי משרה אבל הוא חוזר על מי רבלים שבועל ע
עליו שם המים הרעים אבל המי המבחישים ומי משרת הפסתי לא
יתבסה בהם בשום פנים ואחילו הפלוך לתובן מי' לך אתן לים לחר
בבת אחת בעת ישלימו על רביעית מים מותר לו לקרוא קריית שמע
אבל במקום אחר בתוך תרבע אמות ' ויהיה תקון דברי זו המשנה
להיות בן אבל לא יתבסה במי הרעים ובמי משרה ולא יקרא בשני
מי רבלים עד שיטיל לתובן מים ובמה יהיה מקן שם לא הטיל לתובן
מים ומן הצואה תרבע אמות '

בבאר בהשבתה אחרי זאת שיעור רביעית וזולתה מן המדה '
ואם אחמר לקדחין מן הצואה תרבע אמות בהתקיק אחרין אז לא
לבדין ' אבל לפניו בעור פירחק אותה היבו אותך לו לקרות והיא
בשני עיבי '

ו **זב שראה קרי ונדה שפלטה שבבת זו"ע**
חמשמשת שראתה נדה צריכין טבילה זו' יהודה פוטר

אחד ומכריח עומתם הומיה ולי לסמר להטיחו ממנה ביום לאחד כ
ביום שכחו עניו במקומו וכי מעמית מתעבחת וזוע כבוי לתפוח
כמעט כעילה ' ומנכה ותפוח כמתבעל ובכפסה הטפה במקום ת
תחנותם עיקפה כל מיה עימה סם מן הלחם ובעפה העובר כמו ש
מהתבאר בחכמת הטבע ומם יקיה בביית קרחם מדמים ולח יבהב
עביני העובר כרלוי תהים הטפה היית טופלת מן הלחם ' ים עת
מהיה פולטת הזרע לחרי סבניו והמסדע ' ים עת מחוה כום ולח בתתנה
ויהים זה בתתהים פולטת בתוך ' ימים כמו מיתבחר בולת המקו
הזה ' ותקרית הלחם כמתפול ממנה הטפה הקי פולטת שכבת הזרע
וכמו שכתחייב כעכילה לחים המוניה שכבת הזרע ' כן תתחייב הת
הלחם לחר שכעלה לו לחר הפילה הטיפה קדם שכויה ולחעני' עט
שהקרה תבף הכעילה והפילה לוחנו ליום לו לשני ימים ' ומשני זה
לחרי חכמים שהזה שרלח קדי והלחם הבית כמתפול ממנה הטפה
כלחר זרעו לו מרלתה דם בשעת הכעילה וכעבת כדם כל הלו ח
חייבים בעכילה מטומחת שכבת הזרע ולחר כך יתפללו ולעני' שהם
בטומחה יותר חמורה משכבת הזרע ' לל שזיבות והבדות ' וי יקולים
לומר לחר שהם בטומחה חמורה לח ישחרו מטומחה הקלה ' ומין '
הלכה כר יהודה וכל זה יהיה בזמן הרלשון שכבת חייב כל הטומת כ
בשכבת זרע בעילה ולחר כן יתפלל ולכלחר הביית שכבת חייב כן כתלמוד
זכר בטלים לטבילותה בטלו כל זה לחכל יחוייב הרחיצה ב
בלבד קודם שתפלה מפני שהיא מגבו כה בני לדם לחכל זב וכרה וניכה ח
חייבי טבילה בלח נוגעו כה ועל כן תתבוננו בזה העניו מהוה לומר:

פרק רביעי

תפלת השחר עד הצות ' ר יהודה אומ'
עד ד שעות ' תפלת המנחה עד הערב
ר יהודה אומ' עד פלג המנחה ' תפלת חערב אין לה קבע
ושל מוספין כל היום ' ר יהודה אומר עד שבע שעות
דברי ר יהודה

עד חרבע שעות רוצה לומר עד סוף השעה הרביעית זהומית והוה
בלים היום כמו שהבחנו בתחלת המסכתה ' ולהלכה כר יהודה ופי'
פלג הני ' ומכחה שם נופל על עת מן היום והוה כשיתחר מן היום ש
שתי שעות וחני זמניות ' ומקרית תתפלה הטניה מכחה תפני חיות
תחלת ומנה בשעת הסיה ' ולפי המכחה בשיתחר מן היום שעה ורביע
שעה ומניה ' ומי שהתפלל עד הערב והוה עת בילית הממם בכר ש
התפלל מנחה ומיכה תפלה במוקדם כי עמק הלכה במקום זה מלן
דעביד כמר עביד ומלן דעביד כמר עביד ומה אתמ' תפלת הערב
לין לה קבע מפני שהיה רוכב בחתרי ' ומנחה לכל היה דשעת היוה
לומר התבדבו כה בלבד ועל כן לה הקפי' על תחלת זמנה וסופה
ויכול לדם להתפלל לותה עד עלות השמש ומה עבר שעת תפלה ת
מילנו הפלם תפלות יכול להפלי מה לחר זמנה עם התפלה הבחה ר
לחרייה לכל יהח התפלה בעבר זמנה ויקדי ' תפלת השעה בהוה כה
ומי שהתר ועל מוספין כל היום ' ומין זמנה הלה עד סוף השעה ה
הפביעית זהומית ' ולח התפלל לחר שעה הפביעית יצח ידי חובתו
כמו שהתרנו כל היום לכל נקרה מוסף ·

כ ר נחוניא בן הקנה היה מתפלל בכניסתו
לבית המדרש וביציאתו תפלה קצרה : אמרו לה מה בק
מקום לתפלה זו אמר להם בכניסתי אני מתפלל שלא
תארע תקלה על ידי וביציאתי אני נותן הודיה על חלקי :

פי' תארע תקלה ' יבח מכשול על ידי ' וקודים על חלקי ' מכח לחל
על הטובה שחלק לי ' ובבר בתרנו לבבי לחו שתי התפלו ' ותמר כב
בבי שתן מה הוה תומ' יפי רבנן מלבניך ה' חלפי שלח תכשל בדבר
הלכה ושלח תומר על טהור טמח ועל טמח שהור ולח על מיתר ח
חשור ולח על חשור מיתר ולח תכשל בדבר הלכה וי
ויפמחו בי חברי ' ולח יבשלו חברי בדבר הלכה ותפמח בהם
ובביאתי מהו תומ' מודה חני לפניך ה' חלקי בשמית חלקי מיושבי בית
המדרש ולח בשמית חלקי עם יושבי קרנות שלקי משכימים והם משכימים
לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים ' חני עושל
והם עושלים ' חני עושל ומקבל שכר והם עושלים ויהיו מקבלין שכר '
חני דן והם רשים חני דן לחיי עולם ' והם רשים לבחר שחת ' ולהלן ש
שתי התפלות חובה לכל מי שיכבם לקריות שבית הממדש שחרי לח ח

חומרו בבכיסתו מה היה חומר חרי שיהים שפור למם שהים חומר ר
כחניה בן הקנה ומו יהיה בשות בביסתי לחכל לחמר בבכיסתו מה הוה
חומר ביבא לומר כשיבכם לביה המדרש מה חייב לומר ' ים לו ל
להתפלל אלא הסתי תפלות יומב ' חו עומר חו כמו שיוחמן לן ולח י
יחזיר פניו למוזרח ולח יבתך ולח יעמד שמתחיים בהם ולח בפילת
לחים ' וקרית שמע תפלה על מבחב הלמון מהוה מבבח כל בקשה ת
תפלה :

ג רבן גמליאל אומר בכל יום מתפלל אדם שמנה
עשרה ר יהושע אומר מעין שמנה עשרה ר עקיבה
אומר אם שנורה תפלתו בפיו יתפלל שמנה עשרה ואם
לאו מעין שמנה עשרה :

פירוש עין מחבה עשרה עניו ' ובחרי
זה ומחרת סוף כל ברבה וברב על דמיין מחומי לך אתה מוכן לחדם
שלח לבו לביבו בה' חכון המלבה לתפלה ' וכן על מנפה לבבי מפלה
ביחומיו ' ובפלה לחרונה לח יפיח ' בים ולח יגיע מהם ומי שנורה תפלה
בתפלבל בשונו לבל חומ' חותה בחירות ובנות והלבה בר עקיבה
ד

ר אליעזר אומר העושה תפלת קבע אין תפלתו תחנונים
ר יהושע אומר המהלך במקום סכנה מתפלל תפלה קצ
קצרה מעין שמנה עשרה ואומר הושיעה את עמך את
שאריח ישראל בכל פרשת העבור יהיו צרכיהם לפניך
ברוך אתה ה' שומע תפלה ותחנונים ה

ויבה לומר בעבין קבע מיתם תפילתו
כמי מים לן עסק מהוה מבוה לעבותו ויפלמהו כדי שיהה מעבורתו
ויהיי מעלין טרחו ומתחי ' ימה שחומר ' ומומר הושיעה לת עמך וכו '
לין הלבה חזה עבין נופף על תפלה קבוה חוה בחור עבין תפלה
קבוה מה היה ' ומה שחומר פרשת העבור בחרו בתלמוד מהוה בזור
מעבוה ובביהו לפי בשעת העבוה הוסע ה' לת עמך ' ותביה לותם
ותפלים שלותיהם ' ומין הלבה כר יהוסע ' הכל דברי התפלה ש
מיתפלל לדם בשעת טרדת הלב והמידנה כן היה ' נדבי עמך ' שרחל
מדוכין ודעתן קבוה יקי לבון מלפביך ה' חלביהו מתתן לכל לחד ות
וחחד כדי פרבסתו ולכל בויה וגויה די מחסורו ' והטו ' בעיבך שמה כ
בחי' שומע תפלה ' ויכול להתפלל לותה הולך חו רוכב חו כמו ש
מיזמין לן ומין כה המתחיל וכשיביעו ליסוב ובשחר זמן שחפשר בו
למלחת מסדין התפלה יתפלל לותה כדברי :

ד היה רוכב על החמור ירד
ואם אינו יכול לירד יחזיר פניו ואם אינו יכול להחזי פניו
יכוין את לבו בנגד בית קדשי הקדשי :

מה שחמר ירד ויכה הלבה
ומעמי' שיוכל לירד ויהיה לו מי שיסמוך בהמתו ליכו חייב לרדת מ
מבהמתו לבל יתפלל ' ומה שחמר רוכב מפני שהיה טרוד בבו ' ופירוש כ
יכוין לבו ' יבבה לבו ' ולשונינו ניחוש בלבו שבניו בנגד קדש הקדשי '

ז היה יושב בספינה או בקרון או באפדה יכוין את לבו
בנגד קדש הקדשים :

קרון יתן מיכי העבלות ' ולפדה ספינה קטנה מלח יעברו בה
בחלים הגדולים ומפה המפורפס בלמון ערב לבלבני לדם מעדיף
ח

רבי אלעזר בן עזריה אומ' אין תפלת המוספין אלא ב
בחבר עיר וחכמים אומ' בחבר עיר ושלא בחבר עיר ר'
יהודה אומר משמו כל מקום שיש חבר עיר יחיד פטור
מתפלת המוספין :

חבר שם תלמיד חכם ' ופירוש חבר עיר חכם
למליבה והוה בנוי בעיר תפלת בלה יתקבצו בלה לפני חזבם
שבחם ר' לליעזר בן עזריה חומר שתפלת מוסף לה יתפללו לותה ת
בלה בעבור שהיה חובה ליחיד בשום שבים ' וי יחזיק חומ' מפמן
שהיה חוב ליחיד בזמן שלה יהיה שם חבו שתפלל תפילת מוסף חבל
בזמן שים בעור שתפלל תפלת מוסף במדינה היה היחיד פטור ת
מתפלת המוספין לחר שקבל התפללו לותה והלבה כחכמים

פרק חמשי אין עומדין להתפלל אלא מתוך כובד ראש
חסידים הראשונים היו שוהין שעה א
אחת ומתפללין כדי שיכוונו את לבם למקום אפי' המלך
שואל בשלומו לא ישיבנו ואפילו נחש כרוך על עקבו
לא יפסיק:

כובד ראש כל לעומת כבוד ובעבודה כתיב אחריו
עבדו את ה' ביראה ופי' מוזהרין מתעבדין כל מקן מתעבדין קודם את
התפלה מעשה אחת כדי ליישב דעתם ולהסקיט מחשבותיהם ואז יתחיל
בתפלה ואם אחר מהמתפלל לפניו יסיב פלגש למלך כמשמעו כל כמלומו
שם היה המלך מלכי ישראל אבל שם הוה מלכי אומות העולם:
יפסיק תגלתו בסבילו מפני מזיק סכנת נפשות ואחי כתם כרוך על
עקבו לא יפסיק ודבר זה היכו חלה בכתם בלבד מפני מהיכו נוסף כ
כיוצ פעמים אבל מי מתנהגו בעסק תמיד כגון עקרב ותפעה יפ
יפסיק התפלה כרחותו אחר מפני המלך חלין כי זה סכנת נפשות:

ב

מוכירין גבורות גשמים בתחיית המתים ושואלין את ה
הגשמי בברכת השנים והבדלה בחונן הדעת ר' עקיב
אומר אומרה ברכה רביעית בפני עצמה ר' אליעזר או
בהודיה:

תחיית המתים היה אחת גבור וגבורות גשמים היה
מוריד הגשם וכתה אותו כמלת גבורה לגורל תועלתו ונברכת
הטבי היה כרך עליכו ומחלה היה מחלת בשמי ויהיו מיאחרין בברכ
כרך עליכו ואין על ומטר כו יהודייה היה הברכה הסמוכ עמר ויהיו
מוליים מחכמו לך וכו ונתן הלכה כר עקיבה ולא כר אליעזר:

ג

האומר
על קן צפור יגיעו רחמיך ועל טוב יזכר שמך מודים מו
מודים משתקין אותו העובר לפני התיבה וטעה יעבר
אחר תחתיו ולא יהא סרכן באותה שעה מהיכן הזא מ
מתחיל מתחלת הברכה שטעה בה:

עגין היה מחמרין על קן
נשור יגיעו רחמיך מיחמר כמו מחחלת על קן שכשור ורחמיך לא תקנו
היזם על הכניס כן רחם עליכו וכל מי מחמר כן בתפלתו מפתקין
אותו מיבי מהות תולה טעם זאת המנוח כתחלת הקבה על העוף
ואין הדבר כן אלא היה מדרך רחמנות לא נוח לשחוט היה לו עוף
כלל אבל היה מנוח מקובלת מין לה טעם ' וכן אם יחמר על טוב
יזכר שמך יובל אדם להכין מדברי זה שעל הדעלה יזכר וזה הדבר
כגבי הדת כי הקבה רחוי להודות לו על הטוב ועל הרע ' ופירוש
סדבן היה מרי לכלומר אין לו להמנע יותר מדאי ' והעובר לפני התיבה
התבה זהו שליח צבור '

ד

העובר לפני התיבה לא יענה אחד
הכהנים אמן מפני הטרוף ואם אין שם כהן אלא הוא לא
ישא את כפיו ואם הגבטהתו שהוא נושא את כפיו ודייו
לתפלתו רשאי:

כיצד כהנים לעמוד לפני התיבה
כגמיות ולהחזיר פניהם אל העם ואחוריהם להיכל ושליח צבור כנגד
הכהנים פניו אל פניהם ויהיו כפיהם מגלם ברכות אות כאחת על ע
עגין זה שליח צבור חומ יכרכך ויעגו אחריך ומחמרים לקהל
ואחר כך חומ להם שליח צבור ה' יעגו הכהנים ה' ואחר כך יחמר
להם שליח צבור ויחמרך ויעגו הכהנים ויחמרך ' לו יעגו כל הקהל
יחמרו אחן ' וכן בשלש ברכות אלו על הסדר הזה ובשיעגו הצבור
אחן לא יעגה שליח צבור אחן אחר מי זו ברכה היא אחר פיהם
לכל יחיים ויכוין לבו בברכה הקבית אחר יעים שפיהם ' ופירוש
טרוף הבטחה על הדרך מזכרתי ' ופירוש הבטחתו מנהגו:

ה

המתפלל
וטעה סימן רעלו ' ואם שליח צבור הוא סימן רעלש
לשלחיו מפני ששלוחו של אדם כמותו ' אמרו עליו על
ר' חנינא בן דוסא בשהיה מתפלל על החולה היה אומר
זה חי וזה מת ' אמרו לו מנין אתה יודע אמר להם אם ש

שגורה תפלתי בפי יודע אני שהוא מקובל ואם לאו אי
יודע אני שהוא מטורף '

מטורף מתרגמינן מלשון טרוף כתו מוסרנו כי הבטחה הוא לכבוד
הדבר מכח הזכרמת '

פרק ששי כיצד מברכין על הפירות על פירות האילן
אומ בורא פרי העץ חוץ מן היין שעל
היין אומר בורא פרי הגפן ועל פירות הארץ אומ בורא
פרי האדמה חוץ מן הפת שעל הפת הוא אומר המוציא
לחם מן הארץ ועל הירקות אומ בודא פרי האדמה ' ר'
יהודה אומר בורא מיני דשאים:

מלת ביצר מורכבת ממלעם
מלות כתי זה בר ' ופירושם על מי זה עבין והיה מלה בעד מיכוח ל
דבר מי שדומ לו ' נתן קוח מלת סיוע ' ובכיה תחלת כל ברכה מפני
שהוא דבר מפתתף בכל הברכות כל בח' חמק ' ופירוש יקנת קס
קעשבים לשר מבהג לאכלם חיים לר מבושלים ואשר מבהג לאכלם
מבושלים כבון הברוב והקדרין יברך עליהן בפיתבשלו בורא פרי ה
האדמה ' אבל מי שיאכל אתו חיים והברוב וכוונת כאן בגלל שמול
מין לו לברך אלא אבאכל ' ונתן הלבה כר יהודה '

ב

ברך על פירות
האילן בורא פרי האדמה יצא ' ועל פירות הארץ בורא
פרי העץ לא יצא ' על בלם אם אמר שהבל נהיה ברברו
יצא '

ומה שאמר על בלם ואפי' על פתניין לם ברך עליהם שבאל
יצא '

ג

על דבר שאין נדולו מן הארץ אומ שהבל נהיה
בדברו ' על החומץ ועל הגבלות ועל הגובאי אומר ש
שהבל ' ר' יהודה אומר בל שהוא מין קללה אין מברכי
עליו '

החומץ ידוע ' וגובלות קס הפירות שאר כפלו מן החילבן '
פגים קודם שיתבשלו ' ומה שאמר ר' יהודה בל שהוא מין קללה הל
שאבאכל ופפירות שאר כפלו קודם בשלם ' ונתן הלבה כר יהודה '

ד

היה
לפנו מיעם הרבה ר' יהודה אומר אם יש בינהן ממין ש
שבעה מברך עליו ' וחבם אומרים מברך על אי זה מ
מהם שירצה '

ממין שבעה ' לאחר משבעה מיכן משפורין כ
בתורה נקן חטה ושעורה וכפן ותאבה ורימון זית שמן וד בש ומזון זה
התמר ' ונלבה כחבמים '

ה

ברך על היין שלפני המזון פטר את היין שלאחר
המזון ברך על הפרפרת שלפני המזון פטר את הפרפר
שלאחר המזון ' ברך על הפת פטר את הפרפרת על
הפרפרת לא פטר את הפת ' בית שמאי אומ אפי מעשה
קדרה '

זה שאמר שבאל מי שיברך על היין קודם המזון היו חובה לעמות ה
שברכה על היין שהוא שותה לאחר המזון זה שדבר מיוחר בשבתות
וימים טובים שאדם קובע סעודתו על היין ובשברך על היין תחלה
היה בלבו לא לכוון על היין לאחר המזון אבל מי שאין בלבו לא כוון על
היין לאחר המזון ובשאדם המזון ובשברך לכוון על היין נדיך לעמות ה
שברכה ופיפ' שם למיני לעמן ולבל מיני מטעמי שיאבלו כו שלאחם
ולעזן רבים פרשלות ' ומעשה קדרה בבי חריפות ובריסין ובשבריה
שעושין מן הקמח ושאלת תלמידיהן יום אחד בדך על שום דבר
מין הפרפרות לא פטר מעשה קדרה ' ואין הלבה בבם '

ו

היו יושבין
לאבול בל א חד ואחד מברך לעצמו הסיבו אחד מברך ל
לבולן ' בא להם יין בתוך המזון בל אחד ואחד מברך ל
לעצמו ' לאחר המזון אחד מברך לבולם

דוא אומ' על המוגמר אף על פי שאין מביאין את המוגמ'
אלא לאחר הסעודה'

מסכת ז"ו ועבידנו סחית לכולתם על ידך קכון
וחברין ושמעת בהיי כל אחד מברך לעצמו כמברכה היין בתר סעודת
מפני שכתי הסעור מתעסקי בהכלו ואם יבא לחן יום לחת סמא יחכין
ולפיכ כתבי לן כוסו ויברך שלי כשיגלגל מה שיש בתו סיני ומוגמ' הו
סקטר בשמי יחמ' שכל מי שיברך ברכת המזון הו יברך על המוגמ'
ואעפי שהמוגמר לא יביאהו שת לאחר ברכת המזון וכן היה מנהגם
להביא המוגמר לפני בני הסעודה לאחר שסעדה

ו הביאו לפניו

מליח בתחלה ופת עמו מברך על המליח ופוטר את ה
הפת שהפת מפלה לו ' זה הכלל כל שהוא עקר ועמו
מפלה מברך על העקר ופוטר את המפלה:

פירוש עקר

הוא הטעם ' ופי' טפלה שמוסיף עליו ולברי זאת המשנה היא שלא
בשוחרי בנות שהם מוסיפים הפירות בתבלית ניוקיונם ובשביל כך
עושין מהכל מליח כדי לחתך עליו ומתדבקו מהתבשיל ונמצא
מי שאין לו לאכול המליח לבדו ומפני כך מוסיפין אותו בלחם ואין
כוונתם לאכילת הלחם ומפני זה תקיש הפת במקום זה עשלה
ומליח עקר '

ה אבל תאנים ענבים ורמונים מברך אחריהן
שלש ברכות דברי רבן גמליא ' וחכמים אומרים ברכה
אחת ' ר' עקיבא אומר אפילו אבל שלק והוא מזונו מברך
אחריו שלש ברכות ' השותה מים לצמאו אומר שהכל
נהיה בדברו ' ר' טרפון אומר בורא נפשות רבו וחסרונן:

דעת רבן גמליא לעשל כל אחד ואחד מפבעת המינים חייב לברך
פלפ כ"כ ברכת המזון פתוב ומפיעו פתי הכ"כ הדבינו
חכמים תקנה לינים מעבוים אחר האכלן ' ומק פתחי לפמוך לכל
הפותה מים לפוך ומפת אכל האותה מים כדי לכלוע בו שום דבר
או לתאנים מה שים בפיו אינו חייב ברכה ' ופירוש שלק הוא כל דבר
שלוק מחיוה מין פיהים ' ולין קלב ברבן גמליא ולא כר' עקיבא ולא
כר' טרפון ' פהוא חומר לברך קודם אתיית המים בורא נפשות רבות
אבל עבין הכ"כ לברך אחר אתיית המי בורא נפשות ואחריהן
על כל מה שברא ברוך ש' העולמים ' ומה שאומרו חכמים לברך
אחר פבעת המינים ברכה אחת צריך להיות בה מעין שלש ברכות
וכך פירוש ' ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם על הגפן ועל פרי הגפן
ועל תנובת השדה ועל ארץ חמדה טובה ורחבה שהתת לאבותינו ה' שהינו
לאכול מפריה ולפבוע מטובה רחם ה' שהינו עליו ועל עמך ועל
ירושלים ועל ציון ועל מזבחך ועל היכלך ובנה את ירושלים עיר הקדש
במהרה וביפינו והעלנו לתוכה ושמחנו בתקונה ונאכל משם מפריה
ונבע מטובה ונברכך עליה בקדושה ובטהרה ברוך אתה ה' על הארץ ועל
פרי הגפן ' נודה לך ה' אלהינו על שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה
טובה ורחבה ועל שהוצאתנו ה' אלהינו מארץ מצרים ופדיתנו מבית
עבדים ועל בריתך שחתמת בבשרנו ועל תורתך שלמדתנו ועל חוקיך
שהודעתנו ועל חיים חן וחסד שחוננתנו ועל אכילת מזון שאתה זן
ומפרנס לנו תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה ' ועל הכל ה' אלהינו
אנחנו מודים לך ומברכים אותך יתברך שמך בפי כל חי תמיד לעולם
ועד ככתוב ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך על הארץ הטובה
אשר נתן לך ברוך אתה ה' על הארץ ועל המחיה ' על הגפן ועל
פרי הגפן על המחיה ועל הכלכלה ויש נוסים על הארץ ועל המחיה ':

פרק שביעי שלשה שאכלו כאחת חייבין לומן

אבל דמאי ומעשר ראשון שנטלה
תרומתו ומעשר שני והקדש שנפדו והשמש שאכל כזי'
והביתי מומנין עליהם ' אבלטבל ומעשר ראשון שלא
נטלה תרומתו ומעשר שני והקדש שלא נפדו והשמש
שאכל פחות מכזית והנכרי אין מומנין עליהם ''

זאת המשנה צריך
להקדימות יתבארו במקומות המשנה ומפני שהכתוב מרבה צריך קצרה
ואחר כך אפ"ם זאת ההלכה ואומר שמתבות שהקבה מן הזיתים ומן
הענבים אותן ואת הדומים להם חייב לברכו ' ומכאן חלק מהמינים ולא
חלק תרומת מעשר ואחר כך יוציא מן הכלל הזה שכל שאינו מן
חלק מעשרים וזה נקרא מעשר ראשון שנתנהו לבני ואחר כך יוציא
מן המתוקן עבירתו וזה שהוא מתוקן ואחר כך יוציא מן הכלל הזה
חלק מעשרים וזה נקרא מעשר שני שנתנהו לבעליו לאכול אותו
בירושלים ואחר כך יוציא מן הכלל הזה הקדש שנפדו ' ומה הוא
חלק מעשרים וזה נקרא מעשר ראשון שנטלה תרומתו ' ומה הוא
חלק מעשרים וזה נקרא מעשר שני והקדש שנפדו ' ומה הוא
חלק מעשרים וזה נקרא מעשר ראשון שלא נטלה תרומתו ' ומה הוא
חלק מעשרים וזה נקרא מעשר שני והקדש שלא נפדו ' ומה הוא
חלק מעשרים וזה נקרא השמש שאכל כזית ' ומה הוא חלק מעשרים
וזה נקרא הנכרי אין מומנין עליהם ' ומה הוא חלק מעשרים וזה נקרא
פחות מכזית ' ומה הוא חלק מעשרים וזה נקרא מבוית ' ומה הוא חלק
מעשרים וזה נקרא הנברי ' ומה הוא חלק מעשרים וזה נקרא הפטפ
ומה הוא חלק מעשרים וזה נקרא הפרוסה ' ומה הוא חלק מעשרים
וזה נקרא הפת ' ומה הוא חלק מעשרים וזה נקרא הפת שהפת מפלה לו '
ומה הוא חלק מעשרים וזה נקרא הפת שהפת עקר ומפלה מברך על
העקר ופוטר את הפפלה ' ומה הוא חלק מעשרים וזה נקרא הפת
שהפת עקר ומפלה מברך על העקר ופוטר את הפפלה ' ומה הוא חלק
מעשרים וזה נקרא הפת שהפת עקר ומפלה מברך על העקר ופוטר את
הפפלה ' ומה הוא חלק מעשרים וזה נקרא הפת שהפת עקר ומפלה
מברך על העקר ופוטר את הפפלה ' ומה הוא חלק מעשרים וזה נקרא
הפת שהפת עקר ומפלה מברך על העקר ופוטר את הפפלה ' ומה הוא
חלק מעשרים וזה נקרא הפת שהפת עקר ומפלה מברך על העקר ופוטר
את

אלהי ישראל באלף והוא אומ׳ ברוך הוא ׳ ברבוא אומר
נברך לה׳ אלהי ישראל אלהי הצבאות ברבוא והוא א
אומ׳ ברכו ׳ בענין שהוא מברך כך עונין אחריו ברוך
ה׳ אלהינו אלהי ישראל אלהי הצבאות יושב הכרובים
על המזון שאבלנו ר׳ יוסי הגלילי אומ׳ לפי רוב הקהל הן
מברבין שנ׳ במקהלות ברכו אלהים ה׳ ממקור ישראל ׳
אמר ר׳ עקיבא מה מצינו בבית הכנסת אחד מרובין וא
ואחד מועטין אומר ברכו את ה׳ ׳ ר׳ ישמעאל אומ׳ ברכו
את ה׳ המבורך :

מה מבחמי במעבה הזמת לחד עשרה ולחד
עשר רבות הוא דעתר עקיבא וכל מה מיכה לחד כן הוא דעת רבי
יוסי הגלילי שהוא אומר לפי רוב הקהל הן מברכין ׳ ופשק הלכה
כמעשה ועד עשרה לחד מברך בברך שאכלנו משלו ושנין הכל ב
ברוך הוא שאכלנו משלו ומשעשרה ולמעלה לחד משם אומ׳ בברך
לוהי׳ שאכלנו משלו ושנין הכל ברוך שאכלנו משלו וב
וכטובו חייבו ׳ והלכה כר׳ ישמעאל ׳

ד ישלשה שאכלו כאחד
אינן רשאין ליחלק ובן ארבעה ובן חמשה ׳ ששה נת
וחלקין עד עשרה ועשרה אינן נחלקין עד שיהיו עשרי׳

טעם העניין הזה מבואר כי בשביעי לעשרה יוסיף מלת הברכה כפי
שאמרנו ׳

ה שתי חבורות שהיו אוכלות בבית אחד ב
בזמן אשר מקצתן רואין אלו את אלו הרי אלו מצטרפי׳
לזמון ואם לאו אלו מומנין לעצמן ואילו מומנין לעצמן ׳
אין מברכין על היין עד שיתן לתוכו מים דברי ר׳ אליעזר
וחכמים אומרים מברכין :

חבורה היא קטנה ואחד ואחת
לאו אלו מזמני לעצמן ואלו מזמנין לעצמן על מנת שלא יהיה לאחד
החבורות שתים אחד יאמר לבתי החבורות ׳ אבל אם היה לכם שתים
אחד ואחד שלא ידעו אלו את אלו מצטרפין לזימון ׳ וקטן שבזמן
שהוא יודע לשאול את אלו מצטרפין לזימון ׳ ועד היכן הוא גדול
שיכול לשאול את אביו ואת רבו עד שיתנו לו מים ׳ ר׳ אליעזר
אומר משתגדל זקנו ר׳ יהושע אומר משתגדל זקן אחר ׳ ר׳ יוסי
אומר משתגדל זקן שלישי ׳ ר׳ שמעון אומר משתגדל זקן רביעי ׳
ר׳ אלעזר בן עזריה אומר משתגדל זקן חמישי ׳ ר׳ עקיבא אומר
משתגדל זקן ששי ׳ ר׳ טרפון אומר משתגדל זקן שביעי ׳ אמר
להם ר׳ טרפון אני הייתי רועה בעירו של בית אבטינס ובשעה
שהייתי בא מן השדה ומניח את הבהמה בלילה ונכנס לעיר
ומתעטף בטליתי ומתפלל ושני אריות באין מאחורי ואוחזין
בראשי ׳ ומשתמטתי מהן ׳ אמרו לו אם לא היית אומר כן
שהיית מתחייב בנפשך שהיית מעיד על בניך שנטרפו ׳ אמר
להם אף אני מתחייב בנפשי שהייתי מעיד על בניך שנטרפו
שהיו מכירין אותי שאני מהלך בדרך ישרה ׳ אמרו לו אם
לא היית אומר כן שהיית מתחייב בנפשך שהיית מעיד על
בניך שנטרפו שהיו מכירין אותך שאתה מהלך בדרך ישרה ׳
אמר להם אף אני מתחייב בנפשי שהייתי מעיד על בניך
שנטרפו שהיו מכירין אותי שאני מהלך בדרך ישרה ׳ אמרו
לו אם לא היית אומר כן שהיית מתחייב בנפשך שהיית
מעיד על בניך שנטרפו שהיו מכירין אותך שאתה מהלך
בדרך ישרה ׳ אמר להם אף אני מתחייב בנפשי שהייתי
מעיד על בניך שנטרפו שהיו מכירין אותי שאני מהלך
בדרך ישרה ׳ אמרו לו אם לא היית אומר כן שהיית
מתחייב בנפשך שהיית מעיד על בניך שנטרפו ׳ אמר
להם אף אני מתחייב בנפשי שהייתי מעיד על בניך
שנטרפו שהיו מכירין אותי שאני מהלך בדרך ישרה ׳
אמרו לו אם לא היית אומר כן שהיית מתחייב בנפשך
שהיית מעיד על בניך שנטרפו ׳ אמר להם אף אני
מתחייב בנפשי שהייתי מעיד על בניך שנטרפו ׳ אמרו
לו אם לא היית אומר כן שהיית מתחייב בנפשך
שהיית מעיד על בניך שנטרפו ׳ אמר להם אף אני
מתחייב בנפשי שהייתי מעיד על בניך שנטרפו ׳
אמרו לו אם לא היית אומר כן שהיית מתחייב
בנפשך שהיית מעיד על בניך שנטרפו ׳ אמר
להם אף אני מתחייב בנפשי שהייתי מעיד
על בניך שנטרפו ׳ אמרו לו אם לא היית
אומר כן שהיית מתחייב בנפשך שהיית
מעיד על בניך שנטרפו ׳ אמר להם
אף אני מתחייב בנפשי שהייתי
מעיד על בניך שנטרפו ׳
אמרו לו אם לא היית
אומר כן שהיית
מתחייב
בנפשך
שהיית
מעיד
על
בניך
שנטרפו
שהיו
מכירין
אותך
שאתה
מהלך
בדרך
ישרה ׳
אמר
להם
אף
אני
מתחייב
בנפשי
שהייתי
מעיד
על
בניך
שנטרפו
שהיו
מכירין
אותי
שאני
מהלך
בדרך
ישרה ׳
אמרו
לו
אם
לא
היית
אומר
כן
שהיית
מתחייב
בנפשך
שהיית
מעיד
על
בניך
שנטרפו
שהיו
מכירין
אותך
שאתה
מהלך
בדרך
ישרה ׳
אמר
להם
אף
אני
מתחייב
בנפשי
שהייתי
מעיד
על
בניך
שנטרפו
שהיו
מכירין
אותי
שאני
מהלך
בדרך
ישרה ׳
אמרו
לו
אם
לא
היית
אומר
כן
שהיית
מתחייב
בנפשך
שהיית
מעיד
על
בניך
שנטרפו
׳
אמר
להם
אף
אני
מתחייב
בנפשי
שהייתי
מעיד
על
בניך
שנטרפו

ובית הלל או' מברך על המזון ואחר כך מברך על היין
ועונין אמן אחר ישראל המברך ואין עונין אמן אחר
הכותי המברך עד שישמע כל הברכה ו

יכ מי ' פיקרא ישמע וכעבין
לחד ' שהכותי עלה יעבד לאמן בהיות הכותי מברך עד שישמע ה
קיעונה אמן כל הברכה ' וכהאן לאמרם לך עניין הכותיים ' שהעם ג
שהכיח שכחריב מכותה והגלכם בערי פומרון קעיר הכתוב בהם
אתם ' היו ירמים ואת תלריקם היו עובריס לכל כאוקך קימים למדע
התורה וקבלוק על פטנעה וקמצות לאר החזיקו כהם היו מקפידי'
עליהם וישימו לבם לליהם מלר והזהזקו שהיו מלמיהים בדיהבו ומ
ויקיחריס ולא יעברו עו' עד לאר מקדו עליהם החכמי' ומצאו מכבדי
קר בריי' וקבלו על הדיב שהיו ומצאו להם בהר הזה דמות יונה וידעו
שהיו עובריס עו' לו החזיקו בחזקת בוים במורים לכל דבריהם וכל
מה שתמצא במעשה מן הדברים בענין הכותיים לאר תבין מהם ש
שהכותיים כבדיים מן הגוים ואחיתים מיפרחל כמו שאמרו מזמכין
עב הכותי ואכותי הומרך ואולתו לא תאמרו זה חלה קודם שהקדי על
עליהם חכל מעת שהקדו עליהם ומצאו לאר שהרבו הם פחיתים מן
הגוים מלר ואל כן דעתותי ולא כצוות לעבות זה העיקר בכל מקום

מנוכר כותי

פרק תשיעי

הרואה מקום שנעשו בו נסים לישראל אומר ברוך שעשה נסים לאבותינו במקום הזה מקום שנעקרה ממנו עבודה זרה אומר ברוך שעקר עבודה זרה מארצנו:

מקום שנעשה
בו נסים ליפרחל כגון יס ונחל קדרון ונחן שיחה עליה מפח כחל
כחלחמת עמלק וכמדומה לו ' וכבר אמרנו
בחאר הקדמנו כי כל מקום שאמר ברוך ' לל ברוך אתה ה אלהינו
מלך העולם ' וכי נעקר ידוע '

על הזיקין ועל הועות ועל הברקים ועל הרעמים ועל הרוחות אומר ברוך שכחו מ
מלא עולם על ההרים ועל הגבעות ועל הימים ועל ח
הנהרות ועל המדברות אומר ברוך עושה בראשית ר'
יהודה אומר הרואה את הים הגדול אומר ברוך שעשה
את הים הגדול אימתי בזמן שרואה אותו לפרקים ג
על הגשמים ועל הבשורות הטובות אומר ברוך הטוב
והמטיב ועל בשורות רעות אומר ברוך דיין האמת

זיקים הם ניצוצים וה"ם התבניות שברואות בשמים כדמות כוכבים '
שים לה"ם זכרות ' וזעזעת קול שמוע בחויר כקול רחיים סובבי'
לחטם ' וכי דעתיים ידוע ' וכן פי' הברקים ' ולוחות ל"ל שפעמים
שבינלות הכוכבות שחיכם מבויות תתיר ' ומה שאמר על הרים ועל
הגבעות ומה שאחריו מיבך עושה בריאות ' אינו מבך ברכה אחל
אלא כדברים המוקדמים כמו חזיקים וקריחות ומה שזכר ביניהם
יבך עושה בריאות ' לו שבחו מלא עולם ' ודברי ר' יקוים לברקים
ל"ל כשזריחתו אחר זמן ' וזה מפלגים יום לפלגים יום ולמעלה ' וזין
פלבה כר' יסודה :

ג ה בנה בית הרש וקנה כלים חרשים אומר
ברוך שהחיינו מברך על הרעה מעין הטובה ועל
הטובה מעין הרעה והצועק לשעבר הרי זו תפלת שוא
כיצ היית אשתו מעוכר ואמר יהי רצון שתלד אשתי זכר
הרי זו תפלת שוא היה בא בברך ושמע קול צוחות בעיר
ואמר יהי רצון שלא יהיו אלו בני ביתי הרי זו תפלת שוא:

מה שאמר על הרעה מעין הטובה ל"ל כפיכה על פיקרא רע ' אלא
שאיפשר שפועו לטוב וכרך היין אחמת ' וכן כפתבה בו טובה ואעפ"
שאיפשר שפועו לרע יברך הטוב והמטיב ' ודמיון עבין זה ' חמין
בגון פיעבור בשם שופך על חלנו ' וזה פיקרא רע ' אלא ' שפועו לטוב

מיבי שהוא מיום האחרון ואיפשר שחבשם הזה יביא תועלת לאדם '
ודימיון עבין הזה בני בון שיעיב מטמון וירחקו מים בשם מביאתו ' וזה
טוב לעשי' שחשם שפופו לרע כי זה אמי שרלחו בשם מביאת המטמון
לעמין בו למלך ויעשהו ויבקש ממנו יותר ממה שמבקש ' והטעם
שהברים המצוחים לאחר מין במיאותם שחם יברך על מה שבמקח
מקם תחלה ואל יהי חוצם למה שיקרה בפופם ' לפי שהעתידות
הקם אישאר פיהיו מן שלא יהיו ' פי' לשעבר הוא על דבר שחלף
ועבר זמנו שלא יתעבל על דבר שבבר אי אפשר מבל ים לו להתפלל על
קעתידות '

ד הנכנס לברך מתפלל שתים אחת בכנסתו ואחת
ביציאתו בן עזאי אומ' ארבע שתים בכנסתו ושתים
ביציאתו ונותן הודאה על שעבר וצועק על העתיד לבא

ברך שם למדיבה ' ומה שאמר בכאן מתפלל אינו ל"ל תפלה בכוונה
ולבעות מזדמן ולחבם כן ברם לכל אדם מקום היה מקום בשעה בכיסתו הו' מתפלל
להקלם מיבבישהו במדינה לפלגים ובשעת בניסתו יודע לו שהוא לו
ומכה בפלגים ' וכן עבוי מוסיף שחים ' בשעת בניסתו הוא ניכן
שבח והודאה למקום על לאר הבילן כאן בדרך עד שהגיע לפלגים למדיבה
ובשעת יחלו מתפלל להצילן כאן כן בדרך פילך בה וכבר אמר בלל
זה הענין וקול ניתן שבח למקום על הטובה שגמלנו בשם שעבר '
וב קם מלפניו לגמול אותו כאן בעתיד ' והלבה כבן עזאי '

ה חייב אדם לברך על הרעה בשם שהוא מברך על הטוב
שנ ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך
ובכל מאודך : בכל לבבך ' בשני יצריך ביצר
טוב וביצר הרע ובכל נפשך אפי' הוא נוטל את נפשך
ובכל מאודך בכל ממונך דבר אחר בכל מאדך בכל מדה
ומדה שהוא מודד לך בה בכל הוי מודה לו במאד מאד :

מה שאמרו בשם שהוא מברך על הטובה ' ל"ל לבבל אותה בשמחה ולב
טוב ולבבוס בעבו וייטיב נפשו בשיבוך בדרך דיין האמת בחמו ש
מיעשה בשעה שיברך בה הטוב והמטיב וכמו שהיו אומרין החכמי'
ברוך דבריהם בל מה דעבדין מן שמיא לטב ' וזה דבר שבלי אבל
בעלי השבל ואמי לא היה הכתוב עליו לפי שים דבריה רבים ברחי
בתחלתם טובים ותהיה אחרית ' רעה רבה ועל בן אין רחוי למשבל
להסתומם בשתבח עליו נרק מבני שאינו יוד ע סופה ' וכמו בן
ש יפתה לבבו ויסמה שמחה בלימה בשתבישהו טובה לפי שתשתבח
מבני שאינו יודע סופה וכמו בן חברו חבמים עה לקרבות בשמחה
ובשחוק חלא שם תהיה השמחה במעשים עליהם ל"ל לעשות בשחוק
ולבדוק אותו ' ואולם חזקת שבתוב על הינון והקלקבה בל בך הוא ב
בלוי ומפורסם בספרי הבבואה שאין צריך לבבר עליו ' וזה שלא היה
שבוד הקוה שהוא מנשער עליו לטובתו בעולם שתבחלתו ועד סופו
ויאמוב החוקב שבבר הצליח ושהיה השצלחה שאחיתית והיה בבבר
הזה שבה לשודו מחיי העולם הבא ועל בן אחור יש דרך יפר לפבי
היש ואחריתה דרכי מות ולבוכך יבינן חדרש שתבחלתו ניתפלל בל ל
להיות בל מה שיבוחלו בעולם הזה מדע ומנין שבה להקביב הקבלת
השמיתית ' ומה שאמר ביבר טוב ובישר רע ל"ל להקביב אל לבו שחבת
הש ולאחמין בן נחפי בשב' העבר ובשעם ואחף שבל זה הו' יבר הרע
בימי שאחרי בבל דרבוך לעשהו ואת בדבר עבריה ' ופי' מדש עבין ל"ל
בבל עבין שיבוך שבחהו ובוזקו '

ו לא יקל אדם את
ראשו בנגד שער המזרח שהוא מבוון בנגד בית קדשי ה
הקדשי ' ולא יבנם לזרך הבי' במקלו ובמנעלו ובאפונדתו
ובאבק שעל רגליו ולא יעשנו קפנדריא ורקיקה טקל ו
וחומר :

קלות ראש חפך בובר ויראת שחקימנו ' ועבינו מלא ירבה
בשחוק ובדברי ם עמונים ' ושער המזרח ל"ל בשתת המזרחי מפתח
העזרה והוא שבקרוי שער ביקטור ובקדמים מעריב לעזרה בנגד
השער הבזכר ' ופי' מכוון מקביל ' ופי' מקלו המטה לאבר בידו

ותעמידהו כבר מילכם הראם על בסרו להזיק בו ולא יטנף בגדיו ה
ההמודות בזיעה ואין מנקה אדם לבתו כו לבדו עד מילכם עליו כ
כבר לאחר ' ובידוע הקבורייל שיעשה לותנו דרך לקבר דרכו מה כגון
שיכנס בשער זה ויצא בשער שבצדו כדי שיגיע למקום ידוע כי אין
רצוי לכנס במקום הכבוד אחוז אלא לענין מעשיו תעלה
ושכורך ' ומה שאמר ויקיקה מק ל ואומר שידום שתקיים הקיקה
לסוף במקום הזוח מדרך קל ואומרי כי אחר שהמכעל שנעשה ל
לשמירת הרגלים אסור להכנס בו במקום הסוח יותר ויותר הוא ס
לשוב קרוב שם מקצי שהוא דבר מגונה:

ח כל חותמי ברכות שהיו

במקדש היו אומרים מן העולם משקלקלו המינין ואמרו
אין העולם אלא אחד התקינו שיהו אומרי מן העולם ועד
העולם התקינו שיהא אדם שואל בשלום חברו בשם
שנאמר והנה בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים ה' ע
עמכם וגום' ואומר ה' עזך גבור החיל ואומר אל תכוז
בי וקנה אמך' ואומר עת לעשות לה' הפרו תורתך ר' נתן
אומר הפרו תורתך עת לעשות לה'

מיכין שם מכופרים

בתורה שלא יאמינו בחיי העולם הבא ' ועוד נכאר ענין העולם
הבא במקומו במסכת סנהדרין ' ופירוי קלקלו השחיתו מלעשות
והתחילות ' וכשאמר בכלל התקנות שתקנו שיהיה אדם שוש בשלום
חברו בשם הלל מפני שהלום הוא שם משמות הקדוש ברוך ה'
הוא ונקיוהו ריחוק לדבר זה מענין בזיון שאמר ס' עמכם והשיבוהו
יברכך ה' ומה שאמר אחר כן ואומר לא תבוז כי זקנה תמך מינו ר
ריחוק על מה שהקדים שיהא אדם שואל בשלום חברו בשם ' ואחר
ריחוק שלא יבוז ויבזה לתקנת חכמים לעשות שהם ישבות ויקדמונית
ועל זה הזכיר שלמה בזה המשל ואחלבן הכיח ריחוק על כל הע
העוברים על התקנות שהם כי יבא זמן להצדיע מהם ולענותו אותם
כי הם חברו תורה וזקנו שאמר חברו תורתך עת לעשות לה' ' אחכל
מי שיעזוב הסמוך על סדורו ויפרסמו ויאמר עת לעשות לה' הפרי
תורתך יאמר כי כשיבא השעת להפרע ממם ולהנקם יזדמנו סבות ל
לבני אדם להפר התורה כדי שיבא עליהם העונש במשפט ' וזה
הענין ארוך וריחוק עמוק עמוק מי ימצאנו כי נבא מזה לענין הזה
הנעזר מהקלף על כל אדם ועל כן לא נתפשם ממנו עתה בענין הזה
אשר אני בו אלא לבאר דברי המדברים בלבד על דרך פירוש שמנו
בכל דבריו כי דברי הכתוב יבטלו קיומם לקנתם בענין הזה ' וכן
דברי חכמי' אחל זיסור הוא כי הקלה ינמול לטובי' ויענוש הרעי
וכל במשפט כי כן קעיד עליו הכתוב' כי משניו ישרי' שב' כי כל דרכיו
משפט ש אמונה ואין עול ודרך הנדק בהם אין כיכולת אדם להשניו
בשאר אין בהם שכל אחדם להיות שכלו כולל לעת הקלה וכבר ה
הודיענו הכתוב כי אין כיכולת רעינכו להשיג חכמתו ודרך דיניו ב
כל מה שפעל ויפעל ' וזהו מה שאמר' כי כשאר בנקיו שמים תארץ כן
גבהו דרכי מדרכיכם ומחשבותי ממחשבותיכם' ועל כן יש לך להמיך
על יסוד הזה ואל תבזה בשפך להעמיק מחר הענין הזה כי כל מי
שחקר אחרין מלאכי תורתנו נזולתם לא קשיב ממנו מכל הזה כמו ש
שאמרו עה כלל בחיים לדרכי והשלה אחד בדרכי ' ואם תרלה בדרכי
המדבר בזה הענין דיוות עבדי לחיוניים ומלים דומים טעכה לינם
כן לך בשת תעיב להסתכל יסוד הבעני הזה שהוא בסף סיבי מנוף
על אחת ' ויש עליו קושיי' ונשבות וכאחרונה יחזור למה שאמרתי לך
ונאחר היה אדברי' וחבור אשפרי' אבל דברי אפלוסופי' בענין הזה
והם הפקידי בפלוסופי' הוא דבר מופלא מאד ועמוק ' ברי להקדמות
רבו' והרבל בחכמי' ואלוים הזמכיל הכתוב ' ומיה לל נכו הדברים
האם ויקשור לדבריהם עם דברי הכתוב ראה נתתי לפניך היום את
החיים ואת הטוב וגו' אות בחות ויכוין מדברים עניין קרוב ממה
שזכרתי לך ביסוד הזה אז מה שהוא יותר מדוייק ממנו ומכורר '
ועוד נדבר בקצת הענין הזה במסכת אבות ונחרוך קצת ממסכמות
בקיום הפלוסופים לדברי התכוב בכל הענינים ואין זה מקום ל
להכניס דבר הזה לולי אשר כוונתי בסיבת זכר דבר בענין ה
החמוכה לבאר בו מעט מבי מיקר בעיני לבעל עקר מעקרי תורת ו
והחמוכה יותר מכל לאשר תלמדהו:

סליק פרקא וסליק מסכת ברכות '

מסכת פאה

אילו דברים שאין להם שיעור הפאה
והבכורים והראיון וגמ
ונמילות חסדים ותלמוד

תורה: אילו דברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה
והקרן קיימת לו לעולם הבא כבוד אב ואם וגמילות ח
חסדים והבאת שלום בין אדם לחבירו ותלמוד תורה
כנגד כולם:

ענין המסכתא הזאת להתבונן במצות תלוי בזיה
ומה שכבלל בה כמו שיתבאר ומה שאמר' אין להם שיעור לחוכם הזה
מן התורה לכל מדיבכן יש להם שעור ' והשעור שבהבנו לו לא יקיים
פחו' מחלק שעשים כמו שיתבאר מחלין הזה דברי הקבוצה
ירלה כל זכורך ואחר לא ירלו פני ריקם ' ואיכנו קונב כמה שיעור
הקרבנו אשר יקריב בעלותו ועוד יתבאר זה במסכת חגיגה ' ים עוד
לדברים לחלים שאין להם שיעור כגון עפר הוטה ודוק ובמה ואחר
ערוך ודם בעור ואזובה ואולם לא שפרש כי לעני שערכם בכבד אין
בם תוספת אכר ' ואלה שפשר בכהן כפי שיוסיף בהן יהיה תוספת
אכרו ' וגמילות חסדים הזה שם כולל על שני ענינים אין הפסוק '
לחחד שיעזור לחדם ליסרלל במשוכו כגון בדוקק ופריון עבוים '
והשני שיעזור לחתם בגופו כגון כיתום לחבלים ולנות לחת המתים ול
ולבוח לחוסת חתנים והדומה לזה ' ומה שאמר בבחן בגילות
חסדי אין לה שיעור כל לעזור לחדם בגופו לך שיעזור לותו בממונו
ים לו שיעור ' והוא שהיעשית ממונו ' ולא יהייב לתת יותר מחמישית
ממונו לבד אם עשה כן בחית חסידות : ואמרו כמה לחוסת
להיות חדם מפריש חומש נכסיו לעניו ' וביאור זאת הסלכה הא
לגלי מה שאמר ' והוא כשהחדם ירלה שכניו שהוא חייב לפרוקם
כאשר נוהג הקב' אז רשבים או ערומים שהוא חייב להשביעם
ולכסות מערומיהם כמו שאמר די מחסורו אשר יחסר לו ' ופי ונג
למלאת חסרונם כשיהיה מה שיחסר להם אן מה שיצטרכו לפדיונם
פחות מחמישית ממונו או כפי חמישיתו ' אבל אם יצטרך לתת להם
יותר מן החומש יתן חמישית בלבד ויתחלק עלתת עור ולא יהיה
עון עליו כהשמטו להשלים כל מה שצריך להם לפי שצרכם יותר מן
החומש ' אבל אם לא נזדמן לו דבר מהשר זכרנו יוציא החומש מן
הירוח ולא אן הקרן ויתבהו בברכי מנות ' ונעני מה שאמר לוקב
פירות יקין והקרן קיימת לו מה שאמר לך ' כי המצות כולן כתלקין
בתחילה על פני הלבים ' וחלק האחד במצות המיוחדות לאדם
בנפשו כמה שים ביכו ובין הקב כבון ניצית ותפילין ומזוזה :
וחלק הזיכוי במצות שתלויות בתועלת בני אדם קצתם עם קצתם
כבון לוזקה על הגביבה והחוכח והחיובה וכיוצא ' וכגון הנוי
בחסכת הים אחבירו ושלח בפית אדם להזיק לחבירו ולא יעמוד
על דם רעהו וכבור לחנות והחכמים עשם מצות אכל ' וכשיעשה
אדם המצות המיוחדות לבעלו כמה שים ביכו ובין בוראו תחשב
לו לצדקה וינמלהו הקב עליה לעולם הבא ' כמו שנאמר בפרק
חלק ' וכשיעשה אדם המצות שתלויות בתועלת בני אדם זה עם זה
כמו כן תחשב לו לצדקה לעולם הבא לפי שעשה המצות ויטיב טובה
בעולם וזה בעבור שנהג מנהג טוב בין בני אדם כי כשיהג מנהג
זה ובחנו לחבירו כשנהג יקבל כמו כן שכר מהשבין הזה
וכל המצות שכין אדם לחבירו נכללות בגמילות חסדים ' ושים לבך
עליהם כי כן תמנאם שאדם הלל הזקן כשאמר לו הגוי למדני תורה
על רגל אחד אמר לו דעלך שים לחברך לא תעבוד ' ובשתחקור עד
הענין הזה תמנא תלמוד תורה מוקד בשבר הכל כי בתלמוד תורה
יזכה אדם לכל זה כמו שבארנו בתחלת דבריכו בשתלמוד מביא
לידי מעשה '

ב אין פוחתין לפיאה מששים ואף על פי ש
שאמרו אין לפי אה שיעור הכל לפי גודל השדה ולפי
רוב העניים ולפי רוב העמה

ים מי מיקרי עבוה כזו
ומירומו מה מתשבה החרן לם זרע רב לו מעט ' ים מי מיקר עבבה
בבית ומירומו גדול הברבריס לו דקומם ורוע פרייקם ' ומכי קעביים
קריבים זה לזה ' וקסברה הימנית מקלם הלק הדברים היבו הלה
לתת לעניים מתבה יתירה ' ואם תהיה השדה גדולה והעניים מעטי'
יתבו לפי גודל השדה ' ואם החרן מעוטה והעניים רבים יתבו לפי
רוב העניים ' וכן אם תוניה החרן זרע רב והעניים מצויים יתבו
הרבה ' ומתאר זכרנו יתבאר לך עניבי הקוק בהלבה עניים
הלנ '

ג נותנים פאה מתחלת השדה ומאמיעה רבי
שמעון אומר ובלבד שיתן בסוף בשיעור רבי יהודה א
אומ' אם שייר קלח אחד סומך לו משום פיאה ואם לאו
אינו נותן אלא משום הפקר

דעת תבת קמץ מיעוט
הפאה מלי זה בר מירבה ' ור' מתעון לומר פאיה מיהה מכל מקום
מיבחבה אך לת תעלה לו מצות פאה עד מיעוט בקבה מרה על כל
פנים כמיעור פאה הרחוק לפרש היה מפני הרמחים שהם קונרים
פאות השדה וכשהשלו לומרים במקום אחר בניחבה וכן יאמרו לכל
מי שילקט והם קונרי כבל מקום עד שיקנרו כל השדה ' ור' יהודה ס
לו שהמניח בלי זה מקום מירבה לו בקבה השדה לו כחמבע היבו
פיאה בשום פנים אלא קוח הפקר ולת בקרי פיאה מניחים בתחילת
השדה לו בחמבעיתו אלא אם כן הניח בקבה השדה ואפילו עורם ס
אחר לפיה ' ועיעוב כל מה מיעוב בזולת המקו הקוח בסוף אל השדה
הקוח ' והוח מה שיחמרו סומך לו מקום פיאה ' ופי שייר שהשאיר וה
והותיר ' ופי הפקר הדבר המסולת לבל בבי אדם לקחתו כמו פי'
מיתבאר בזו המסבתא ' ודע כי הפיאה היא לעניים בלבד ופי' מע'
מגד כך וכך ' ומי אמ' שהפיאה מהניח בתחילת השדה או בחמבע ה
השדה הפקר לל הוח מותר לבל בבי אדם ' ור' מתעון או אם
הוח פיאה ולתעב אלא עלתה לו מצות פיאה עד שיביחם בבוף ס
השדה לא יתיבו אלא לעניים בלבד ' ולבאה בר' מתעון '

ד

בלל אמרו בפאה בל שהוא אובל ונשמר וגרולו מן ה
הארץ ולקיטתו באחת ומבניסו לקיום חייב בפאה וה
והתבואה הקמנית בבלל הזה

נאמר בבאן לאבל להוניא
הבופר ופירומו אלחם ' והלולנו והשלפור ' והם מחים שיבבע
בהם מיני הבבועים והרומה להם שהם חייבים בפאה לפי שהיא
הבתוב ובקנרבם ' ומלת תקיר כוללת על בל דבר הנאבל '
ופירום בשהר שיהיה בישמורת שבל דבר השפקר ' ויהיו בשימור
היבו חייב בפאה לפי שהיה בתוב בעניו פאה תעזוב אותם וכל זה
הוא משלה ונעזב בל הפקר ' ובידעי מן החרן בל שיהיו לעניי
שריים משתרעים תחת החרן ובהם יפרד להוניאם משלשם הבמהים
והפשרניות שהיום חייבים בפאה משני שהיה תבוב מקניד שרעבם '
ולקיטתו בחחת בל שיהם שלו בפעם אחת ' ולו יהיה חייב בפאה
להוניא התלמים והרומה להם שלא יהם שלו בפעם אחת עד שבת בשל
זה לחר זה שהין לבו לחייב בפאה שלא בל שיקבריהו בפעם אחת בי
הוא לשון קניד ' ופירום מבניסו לקיום בל שהשרר בו לחיות לבור
ובהום בחמים להוניא משלשו קירקות בלם ' שהין לבו לחייב בפאה
שלא בל דבר שבאבר בבון החטה ושעורה במו שהיה בתוב בחת
דרך בקברך ' ולא יהבל על שדה ירק שם קנירה ' ושם תבואה בושל על
חמשת המיני והוא חטה ושעורה וכוסמין ושבולת שועל ושיפון
מיני ' ואלו הם חמשת מיני מיהם המוברים בבל מקום ' ושלושת הם
במו פולים ושמוברים והלולנו והשומשמין שולשת מן שרומה להם '
ופירום בבל זה שבשלשו בהם אלו שהביאם קרוים בחיוב בפאה
ולפיבך יתחייבו בפאה

ה ובאילן האוג והחרובין האגוזים
והשקדים הנפנים והרמונים הזתים והתמרים חייבין ב
בפאה

לוב הוא הממולח לקבר בארץ הבני והוא בשם שיעברו בו
הערדים ניים לו הסבלות בהסבלות יבבעו ויחבלו ' חרובין ידוע '
והגוז ' ושקד בשון בן ידעי ' ואלה החלבו בלם בשתי ' בהם התבאי '
הנזבריס בבל אק שיתחייב פאה ולפיבך הם מחייבים בפאה '

ו

לעולם הוא נותן משום פאה ופטור מן המעשרות עד ש
שימרח ונותן משום הפקר ופטור מן המעשרות עד שי
שימרח מאביל לבהמה לחיה ולעופות ופטור מן ה
המעשרות עד שימרח ונטל מן הגורן וזורע ופטור מן
המעשרות עד שימרח דברי רבי עקיבא בהן ולוי ש
שלקחו את הגורן המעשרות שלהן עד שימרחו המקדיש
והפודה חייב במעשרות עד שימרח הגובר

ופירה

דע מהפאה לת
תתחייב להוניא מיתבה מעשרות ' ומשום זה השבר שבל מי שלה הניח
פאה ויהבי בל השדה בלו יהיה הפאה מתה מקבי ' וכן אם לת הוניא
מן הסבלים הקבורים יהיה מן החטה מחר ' שידעו מותם ויתרחוק
ויבדרוק ' ואפי' טחבה יהיה הפאה מן הקמח ' וזה העבר מבואר
בגמר מבות ' ומתתם שים לך לזבור תמיד שמפשבר והוא הדבר הב
הבעוב והמשולה היבו חייב במעשרות ' ובי מריחה מייבה ' ואת
הלה מוסלת בריך הלילה בעניו בריך החטה מן התבן וה
וחבלת בדבי הזרע עד שלה יפחר לעשות בו שלה להוליבו ל הקונר
והוא דומה בתו המחרך לבלים שהין עניין אותו המרוק שלה בש
בשהשלה הבלי ובשיקבר הזרע הנזרע בלו ויודם ובבריך מן התבן וה
יפריש מן הזרע הקוח תרומה ומעשרות המחוייבות לו ' ואחר בן י
יהיה הפאה בתו המחרך לבלים שהין עניין אותו המרוק שלה בש
בשהשלה הבלי ובשיקבר הזרע הנזרע בלו ויודם ובבריך מן התבן וה
יפריש מן הזרע הקוח תרומה ומעשרות המחוייבות לו ' ואחר בן י
יהיה הפאה שהתחייב בה בזרע ויתבבה לעניים הבל קוסם הבריכה
נריך להפריש הפאה תחלה ואחר בן המעשרות ויתן הפאה לעניים '
והפאה עבמה היבה מחויבת במעשרות ובן יש לו להפקיד מן הזרע
מה שיהיבה קודם בריתו ' הבל אחר הבריכה לת יפקיד ממבו בלום
עד שיפריש המעשרות ' ור' עקיבא אומר שמותר לו להקח החטה
הבדומה בשום שיבררו אותה ויזרענה ' והעקר בידינו שהבן והלבי
בשיקבו החטה אחר הקנילה והדישה והבריכה ים להם להוניא את
התרומה והמעשר המחויבת בתוכו הזרע מרשותם ולתת תוכם
לבהנים ולויים אחרים והוא קנם להם ' וכן אמרו קנם קנסו בהם
שלה יהו קופצין לברות ולביות ' ועל בן אמר בבאן שהמעשרות
שלהן בל זמן שלה נכנס לגורן בעניו שיתחייב מעשר וזהו בשאומרו
אותו ' והקדם אינו מחוייב מתנה מבל האתבות לת מעשרות ולת
זולתם ' וגזבר שם הפקיד הפומר נכסי הקדש ' יאמר מבל מי
שהקדיש נרבו ואחר בך מלאו מיד הגזבר ושגזבו שקמח או קנוי בט
בעלם הבריכה יתחייב להוניא המעשרות ואם יאלחהו הגזבר ופ
ופירומן בעלי אחר בן לת יתחייב במעשרות שבעת שבבם בחזקת
חיוב המעשרות היה ברשות שהקדים שהיבו מחוייב במעשר ' ומין
הלבה בל עקיבא :

פרק שני

אילו מפסיקין לפיאה התחל והשלולית דרך
היחיד ודרך הרבים ושביל הר
הרבים ושביל היחיד הקבוע בימות החמה ובימות הגש
הגשמים הבור והנער חוץ אחר והקוצר לשחת מפסיק
דברי רבי מאיר וחכמים אומרים אינו מפסיק אלא אם
כן חדש

מפסיקין לפאה לחלק השדה ולעשותה שתי שדות וייתחיי'
להניח פאה בבל אחד מהם בפי שהתחייב ' כמו שאמר הבתו '
פאת שדך ' ואחרי ובלבד שלה יהיה השדה לחברתה ' ושלולית היא
העשה או בולת מים שמפסיבים ממנה לחות המים להשקות בהם קת
מקומות לחריש ' וכן אחרי בפירום זאת השלשה אחת השלשה בחות המים השחלקת

מלא לחבריתיה ' ודרך היחיד לרבים ' ודרך היחיד והרבים עם העדרים
לחוק ' ואפילו הרבים ואפילו היחיד קונה מיניה דרך בין מתני הסדרות
לם לחים לחד מעובר מסם לבנו או לשדהו או מיניה מאפילו לרבים
לפי מיניה לותו הסבילו בר מחד ' ואפלו מתחיק הדרך הקיה מלולה
ותמידה כימי החוס וכימי הקור ' אבל אם לא היתה תמידה רק
תניה נפסקת כימות הגשמים לא הפרים בין מתי הסדרות אלא אם ת
תניה רחבה כפי המדה אשר זכרנו ' ולל ד לחמות לחיד ול' לחמה לר
לרבים ' והוריענו דרך היחיד ודרך הרבים לפי מינטרכו מביסם על
פל פנים מפילו היה אומר דרך היחיד הייבו אומרים כי דרך היחיד
בלבר יפרים כי אין לו דרך לחרת והוא הולך ונסב עליה תמיד ' אבל
דרך הרבים לא תפריע מפני שהרבים יש להם דרכים רבים מלבר
זו ואפלו מיניחוהו ולא יעברו עלין ' ואילו הודיענו גם כן שדרך ה
הרבים תפרים הייבו אומרים שהעבין היות מפני שרחבה כשהיה י
לוק אבל דרך היחיד לא ' על כן הודיענו כי שני דרכים יפריקו לפחה
ותרבוס משעבור שהרמים שביל כרמיך ' ובור לחרן שלא כזרעה ולא
כעברה אבל בשהרך מתוקה ' וביר היה לחרן לשר שדיו לותה
ושפכו אותה בחריפה ' וזאת המלה מלמדן שהקדם הי' בחתה בידו לכם
כיר ' וזרע לחר פיזרע ' זרע לחר לחברים כו כין שני הזרעים כבדן ש
פיפרים כין החטה בזרעבולים לן לפוניים ובוגה בזה ' ואלו השלשה
דברים ' לל בור וביר ' וזרע לחר לא יפריעו עד פיהי ביחפה שלשה
מעניות במעניות המחריפה ' ופי' שחת מלמדן השחתה ' ועניינו בזה
שמקום הקונה בו לבהמות ' ואין הלבה כר' מחיר :

כ אמת המים

שאינ יכולה להקצר כאחת ר' יהודה אומר מפסקת ובל
ההרי אשר במעדר יערדנו אף על פי שאין הבקר יבול
לעבור בבליו הוא נותן פאה לבל :

לחת חמים היא תעלה
לו גולה מים ' ועניו היא יכולה להקצר כחת כי כשהיה בבר לחר
לא יוכל לשלוח ידו לקצור בבר לחר ' ומעדר מקום קשה וחלמים ש
שלא יוכלו הבקרים לבקוע לותו במחריפות אבל יחפרוהו בכלי ב
בריל העושים לחפור בחרן ' ועל בן לחר שהרן היא לעשי שלא
יהבלו לחרים לותה בשיעור בין מתי הסדרות מן החרן היא מקום
שלא חבריהו ולא חבעו לותה היו מפריש בין מתי הסדרות לחרי שה
שהצבר לחפור לותו בידים ולחרים יהיה בחפר כמחובר ונותן פחה
לחת לבל ' ואעפי שהבקרי לא יוכלו לחרו לותו ' ואעפ זה כי כשנודע
שהחרן היא יחבריהו כידים וכשירחה לדם מקום שהיו חפור לא י
יאמר שהוא בור ויפסיק אבל יאמר עוד יחפרו לותו לאחר זמן שי
לחפצר שיחפרו אבל בפעם אחת ' כך פירשו הקדמונים זהה
הבלבה ' ואני חפרש בה פירוש אחר ' ואומר עזה המקום
הבקרי יעדיר היו מקום מיפור אבל היו בריס וגבעות והרחים על
כיוצא בזה יאמרו לותה מקומות מקומות ' ועל בן אין לחפצ לותה
כמוך אבל יאמרו לותה מקומות מלולות ומקו לחד גבוה ולחד
בינוני לחת מפני שים בה מקומות מלולות ' ואבל אין לחפצ לותה
מקום שבשאר בשדה לחר שהרי מונלת שהיא שבתחייבה לותה השדה ' וכן
שפודה מן הגזבר יוציא השלה בולה מן לחתי שפריק '

פרק שלישי מלבנות התבוא השבין הויתים ב

בית שמאי אומרים פאה מבל אחד ואחד בית הלל אומרים מאחד על הבל ' ומודים שאם היו ראשי שורות מעורבין שהוא נותן פאה מאחד על הבל :

מלבנות שם עירובות מרובעים רוחים לרשום שעושין בו ק
הלבנים וקם מרובעות ' וכבר פירשנו שאם התבואה נופלת על ח
חמשת המינין ' ומחלוקת בית שמאי ובית הלל היו אלו בשיהיו שלש
שילובות רחוקות זו מזו שבין שיהיו מקן עשרה אלבות בתוך חמשים
לחת על חמשים לחת ' אבל אם היו רחוקות יותר מין שם מחלוקת
שים לן לשוניה פחה מבל אחד ואחד ' וכן אם היו יותר קרובים מזה

כל הרואין זה את זה ' ר' אלייעזר בר' צדוק אומר משום
אף להחרובין שהיו להן בבל העיר :

רואין זה את זה
יהיה כין מילן למילן שום שתי מיתניו ביהיה ' ויהיה מרחק זה מזה
פאה יבמור החרם מבל החלי יהיה הפני ' ופי' בבל רוח בבל הבד '
בבון להוניח פחה אחת מבל הזיתים שבמזרח המריבה ' ופחה אחת
מבל מה שים במערבה ' ואין על רבן גמליאל חולק ' ואין הלבה בר'
אליעזר בר' צדוק :

ה הזורע את שדהו מין אחד אף על פי שהוא ערשהו שתי נרנות נותן פאה אחת זרעה שנים מינין אף על פי שעשאן גורן אחת נותן שתי פאות : חזורע את שדהו שנ מיני חטים עשאן גורן אחת נותן פאה אחת שתי נרנות נותן שתי פאות :

פי' מין זרוע '
ומני מיני חטים זרוע ' כי שם ממנו חטים בשים ' שים דקיק ושם מפסם
דרוק שים מדרש ' וכבל מבבר הזה מבוחר '

ו מעשה שורער

שמעון איש המצפה לפני רבן גמליאל ועלו ללשבת ה
חגוית ושאלו ' אמר נחום הלבלר מקובל אני מרבי מי
מיאשא שקבל מאבא שקבל מן הזוגות שקבלו מן הנ
הנביאים הלבה למשה מסיני בזורע שדהו שני מיני ח
חטים אם עשאן גורן אחת נותן פאה אחת שתי נרנות נ
נותן שתי פאות :

הלבלר הוא הסופר ' ונוגנית ' הם שבי
המקבלים בבון הבל ושמחי שקבלו ממחיעים ומבטלין המקבלים
מיסודים בן עבחי ושמעון בן שטח ' כמו שהתבחר במסבת תבות :

ז

שדה שקצרוה נוים קצרוהו לסטים קרסמוה גמלים שברתה הרוח או בהמה פטורה ' קצר הציה וקצר לסטים והציה פטורה ' שחובת הפאה בקמה :

קרסמוה כמו
כרסמוה ושוא מעבין כריתה ' ואולי הם שתי לשונות בלבון שקדם
ויאחרו קרסם וכרסם בעבין כריתה ' ואמר הכתוב בחיוב שפיחה
ובקבדכם שבחיה תבחנו הקונדיס ומה שאמר קנריבוניס כשיקנריס
לבשתותם הו לבעני קיוק ' אבל אם יבבור לותם הו קנרו לבעל הבר '
קוח חייב פיפוי

ח קצרוה לסטים הציה וקצר הוא הציה נו נותן פאה מטה ש קצר קצר חציה ומבר הציה הלוקח נ נותן פאה לבל ' קצר חציה והקדיש הציה הפודה מיר הגזבר הוא נותן פאה לבל :

בשיבע הלוקח שקצרו חציה
כתחייב בלח שפח לתת בל שפחה שהחייבה לתת לחותו ברך לפי ש
פיון לו רשות למבור מתבות שקבה ולפי יהיה כחילו לח מבר לו חל
מה שבשאר בשדה לחר שונלת שבחה שבתחייבה לותה השדה ' וכן
שפודה מן הגזבר יוציא השלה בולה מן לחתי שפריק '

פרק שלישי מלבנות התבוא השבין הויתים ב

בית שמאי אומרים פאה מבל אחד ואחד בית הלל אומרים מאחד על הבל ' ומודים שאם היו ראשי שורות מעורבין שהוא נותן פאה מאחד על הבל :

מלבנות שם עירובות מרובעים רוחים לרשום שעושין בו ק
הלבנים וקם מרובעות ' וכבר פירשנו שאם התבואה נופלת על ח
חמשת המינין ' ומחלוקת בית שמאי ובית הלל היו אלו בשיהיו שלש
שילובות רחוקות זו מזו שבין שיהיו מקן עשרה אלבות בתוך חמשים
לחת על חמשים לחת ' אבל אם היו רחוקות יותר מין שם מחלוקת
שים לן לשוניה פחה מבל אחד ואחד ' וכן אם היו יותר קרובים מזה

ז

שדה שקצרוה נוים קצרוהו לסטים קרסמוה גמלים שברתה הרוח או בהמה פטורה ' קצר הציה וקצר לסטים והציה פטורה ' שחובת הפאה בקמה :

קרסמוה כמו
כרסמוה ושוא מעבין כריתה ' ואולי הם שתי לשונות בלבון שקדם
ויאחרו קרסם וכרסם בעבין כריתה ' ואמר הכתוב בחיוב שפיחה
ובקבדכם שבחיה תבחנו הקונדיס ומה שאמר קנריבוניס כשיקנריס
לבשתותם הו לבעני קיוק ' אבל אם יבבור לותם הו קנרו לבעל הבר '
קוח חייב פיפוי

ח קצרוה לסטים הציה וקצר הוא הציה נו נותן פאה מטה ש קצר קצר חציה ומבר הציה הלוקח נ נותן פאה לבל ' קצר חציה והקדיש הציה הפודה מיר הגזבר הוא נותן פאה לבל :

בשיבע הלוקח שקצרו חציה
כתחייב בלח שפח לתת בל שפחה שהחייבה לתת לחותו ברך לפי ש
פיון לו רשות למבור מתבות שקבה ולפי יהיה כחילו לח מבר לו חל
מה שבשאר בשדה לחר שונלת שבחה שבתחייבה לותה השדה ' וכן
שפודה מן הגזבר יוציא השלה בולה מן לחתי שפריק '

מין שם מחלוקת שהוא מנגיח שלא מתחר על הכל:

כ המנמר את
שדהו ושייר קלחים לחים ' ר' עקיבה אומ' נותן פאה
מכל אחד ואחד ' וחכמים אומ' מאחד על הכל ומודין
חכמי' לר' עקיבה בזורע שבת או חרדל בשלשה מקומו
שהוא נותן פאה לכל אחד ואחד:

מנמר הוא שיורע מקומות
מקומות מן השדה כדימות עור הנמר שהוא נקודות נקודות ' וביאור
התגמר שזה הדימיון הוא שיעקור הזיבם ויניח קלח וזהו שלא שתירי
ושייר קלחים לחים ' לל שעקר הזיבם והניח הלח ' ופי שבת בלעזן
לעז מ"כטן ובלעזן ערב לל שבת ' וחרדל הוא בלעזן ערב לל כרדל
ובלעזן לעז מ"נחפרי ונעשם זה הענין מהנקב בני מדש בלוע חותן
פרידות בעריגות ' והוא מה שאמרו בתלמוד מפני דרכן לזרוע
עריגות עריגות ומין הלכה כר' עקיבה:

ג המחלי קבצלים לחים
לשוק ומקיים יבישים לנורן נותן פאה לאולו לעצמן ול
ולאולו לעצמן ובן באפונין ובן בכרם המדל נותן מן
המשואר על מה ששייר והמחליק מאחת יד נותן מן ה
המשואר על הכל:

המחליק החותך ' כמו מחליק פנים
ותפוחים זיתעונים ' וכרם המדל כרם מדולדל בלוזי ממילתא '
ונהוג פיבנור מקנתו ויימכור ויעשה הנשאר לדיוך לו ליבם ממ מחייב
לתת פאה מן הנשחרית הנשחרת בפי מה שנשאר לו בפי הכרם כג
כולו ' וזה פשיבנור הענבים מכל גד מגדי הכרם ' אבל כשיבצר
מגד אחד ומכר ונתיח הנשאר יתן ממה שנשאר פאה המחוייבת לכל
הכרם ' ונהו פירושו מה שאמר המחליק בפאת יד לל פשבנור מן
הקונר מגד אחד '

ד האמהות שלבצלים חייבות בפאה ור'
יוסי פוטר מלבנות הבצלים שבין הירק ' ר' יוסי אומר
פאה מכל אחת ואחת וחכמים אומ' מאחת על הכל:

פאמהות הם הבצלים הגמוריים לזריע ומין הלכה כר' יוסי בשבי' ר
הכרים הלנ'

ה האחין שחלקו נותנין שתי פאות חורו
ונשתתפו נותנין פאה אחת שנים שלקחו את האילן נותנין
פאה אחת ' לקח זה צפונו וזה דרומו זה נותן פאה לעצמו
וזה נותן פאה לעצמו ' המוכר קולחי אילן בתוך שדהו
נותן פאה מכל אחד ואחד אומר ר' יהודה אימתי בומן
שלא שייר בעל השדה אבל אם שייר בעל השדה הוא
נותן פאה לכל '

קלחי אילן הם ענפי נמחים שהם מחוייבים
בפאה ואינם אילן ' וכן יבאר בתלמוד ' ומה שאמר מוקן פאה מכל
אחד ואחד חוזר על הלוקח וזה הענין שבאחר ר' יהודה לל שבזמן ש
מיתחיל בעל השדה לקצור אז מתחייב בפאה בשמכר ומפני
שאמר שכתו ובקריכם את קציר אריכם ' ואת מעידה שתתחיל
לקצור אתחי כ ליל בכולם שדה וי' יהודה שאתחר זה שהכר ם
שהקדימו למעלה מין אחלק עליו וכיאורו אמת '

ו ר' אליעזר אומ'
קרקע בית רובע חייבת בפאה ' ר' יהושע אומ' בהעושה
סאתים ' ר' מרפון אומ' ששה על ששה טפחים ר' יהודה
בן בתירה אומ' כדי לקצור ולשנות ' והלכה כדבריו ' ר'
עקיבה אומ' קרקע כל שהוא חייב בפאה ובביכורים
ולכתוב עליו פרווכול ולקנות עמו נכסים שאין להם
אחריות בכסף ובשטר ובחזקה '

בית רובע מקום שיורע
בו רובע קב ושוד בלאר שו שהדית ושמרין בסוף מסכתת זו ולקצור

ז הכותב
נכסיו שביב מרע שייר קרקע כל שהוא מתנתו מתנה לא
שייר קרקע כל שהוא אין מתנתו מתנה הכותב נכסיו ל
לבניו וכתב לאשתו קרקע כל שהוא אברה בתובתה '
ר' יוסי אומ' אם קבלה עליה אף על פי שלא כתב לה
איברה בתובתה:

שביב מרע הסוכב מחולי כשמייר לעצמו
קרקע כל שהוא כבר גילה דעתו שיקוה לקום מחליו ולפיכך שייר
לעצמו מה שמייר ומתבי זה יתקיים כל מה שנתן ואינו יכול לחזור
בו בשיקום מחליו ובלבר שקנו ממנו בקנין ' שבל אם לא קנו ממנו
יכול לחזור ' ואם לא שייר לעצמו פוס קרקע ואחר כך נתרפא מחליו
חוזר בומתנתו ' ואעפי שקנו ממנו כי מחמר שלא שייר לעצמו כלום
גלה דעתו שמתנתו היתה מחמת מיתה ' ומה שאמר בכאן פשיכתוב
לתתו קרקע כל שהוא לאברה בתובתה זה הענין הוא על פי תבאי
שאחר שקם מבלל לתת בחלוק בכסיו עם בניו בנון שיכתוב להם ל
לפלו כך ולפלו כך ולפלוניית כך היתה מומנת ומותקת ולא תעריר
בנון שתאמר כתבתני תי נובה ' ואתריה על זה שקם מאמרו שבאר
בתובתה ולא אמר שיכתוב ל כי בשעת קנותה בשחלק לה עם הבנים
שבאר שקם לה לקבל בכתובתה ' ואתבאי הפני שיהיה שביב
מרע לבל שם יהיה בריא תקח כל מה שיש בכתובתה שלא שם כן
יהיה שטר שביב כתבה אז לקבלה ובברי ר' יוסי שם קבלה עליה אינו
ל שביב לקחה בקנין שביב דינה בבבר זה לפי שאין בזה שהלוקח,
לבל קנה אומר שם שקבלה היה על עצמה שתהיה מותפת בין ה
הבנים ואפי שם לא לקחה בקנין ולא כתבו בבבר הרוה נוהה בבר
שבבר כתובתה ' ואין הלכה בר' יוסי '

ח הכותב נכסיו
לעבדו יצא בן חורין שייר קרקע בל שהוא לא יצא בן
חורין ' ר' שמעון אומ' לעולם הוא בן חורין עד שיאמר
הרי בל נכסי נתתין לאיש פלו עבדי חוץ מאחד מריבוא
שבהן '

שבותב נכסיו לעבדו יצא בן חורין שפני מעבדי ב
בבלל נכסיו וכבר הקנהו בעפו ' ואם שייר קרקע בל שהוא ואומר לו
בל נכסיי שעונין לך חוץ שמוקנים פלוני לא יצא בן חורין לדעת תבא
קמא לפי שדעת תבא קמא שאין חולקין ה"יבור לפיבך זה שתבאי ת
תלוי בנוף שעבר ובאלו שתבא בחבר מחיבריו ונשבר לשפני בריית
וליבא ועל בן לא יפתחרר העבר ולא יקנה בנכסי בשום פנים ואפי'

יחל עם חמקום שחתבה בו וכל שאין בשלח יחד אותו ' וכ' יוסי חולק
על זה וקילס ר' שמעון שהוא אומר שחולקין על הדיבור ' ואין לנו כ
לומר כשחתבה בכשרים שחתבה בזוטו של עבר אלא אם כן אומר כל
ככסי קכנין לך אין חמקום שלוכי יכא לאחרית ואחבה כל חכשרים לעבר
חמקום החוא ואפי' לא היה לבעלין אלא אותו חמקום שחתבה בו '
ואין לנו קכין אחר זולתי יכא העבר לאחרית ואחבה שלא בשאר לנו קכין
מיקבה אחר שחתבה בכל קכיכו שלא העבר ' וזה עבין דכרי ר'
שמעון לעולם הוא בן חורין ' אחר שחתבה בקבת בכסיו שחקבה לעבר
העבר כבר הוא בן חורין ' אחר שחתבה בקבת בכסיו שחקבה לעבר
קבתה לו שחתבה בכל בכסיו שלא חקבה מכס לעבד בלוס אלא אם
קתבה כדבר שתם ואפי' אם יהיה דבר מועט ואפי' אין מאחר מריבה '
שבכשבי כבר בכשם בחלק שהוא שלא ספק חלק מבוף העבד ' ומבי
שהוא מכשבין וזו אומר לו כרית בינתים ' ואין חלוכה כר' שמעון ' וזה
שאתה נדיך לדעת כי מה שאמר בעבין שביב מדע ובכותב בכסיו ל
לבניו ובכותב בכסיו לעבדו מיד קרקע כל שהוא וכן אם מיד
מעולבלן הדין אחד ' אבל אמר קרקע בכולן מבני מיקדים לומר ק
קרקע כל שהוא חייבת בשאה ' ומיבו דתבי ר"ש קרקע תנא שיעה ק
קרקע כי שאה לא תהיה אלא בקרקע '

פרק רביעי

הפאה ניתנת במחובר לקרקע
בדלית וברקל בעל הבי' מוריד

ומחלק לעניים ר' שמעון אומר אף בחליקי אגוזים אפי'
תשעים ותשעה אומרים לחלק ואחד אומר לבוז לזה
שומעין שאמר בהלכה '

בדלית וברקל אינו כן אפי' תשעים ותשעה
אומרים לבוז ואחד אומר לחלק לזה שומעין שאמר כ
בהלכה '

אמר קכתוב לא תכלה פאת שדך בקצירך
בא ללמדנו שיניחו שאה מחובר לקרקע וזה בקציר ומה שדומה
לזה מן הדיניים שאינם לקטון ולבדיל לקחתם ' דלית מם לבפן כאן
דלינהו ' וברקל דתמר ' וחליקי האגוזים הגוזי פרך וכם מין לבוזים
והוא מאר גבוה ' ופי' לבוז שיקח כל אחד מה שיוכל ואין הלכה כר' ש
שמעון '

ב נטל מקצת פאה וזרק על השאר
אין לו כה כלום נפל לו עליה ופירש טליתו עליה טע
מעבירין אותה וזימנה ובן בלקט ובן בעומר השבחה ''

כשיקח מקבתו ויכסה מקבתו לקחין מידו וכל כין מה שלקח ובח ל
לידו ובין מה שכשה ' וזה קכס ' ובן אמרו קנכסין אותו ומעבירין
מעמנו את הכל את התלוש ואת המחובר ' ועומר ובשבחה יתבאר ב
אחר זה '

ג פאה אין קוצרין אותה במגלות אין עוקרי'
אותה בקרדומות כדי שלא יבו איש את רעהו ''

מגלות שם
חרמשיש וקרדומית שם מיני תפוסים ' וחדבר כלו מבואר '

ד

שלש אבעיות ביום בשחר ובחצות ובמנחה רבן גמליא
אומר לא אמרו אלא כדי שלא יפחתו ר' עקיבא אומר לא
אמרו אלא כדי שלא יוסיפו ' של בית גמר היו מלקטין
על החבל ונותנין פאה מכל אומן ואומן ''

שלש תבעיות שלש
בקשות שלשון שם תבעיין בעין ' ואמרי נותנין התאה בשחר בשביל
המניקות שהם מצטרכות לאכול בבקר ' ובחצות בשביל הנערים ה
הקטנים שהם מצטרכים לאכול עד חצות היום ובמנחה
בשביל הזקנים שלא יבושו לעיר אלא עד לותה השעה ' וכית אמר שם
מקום ' ועבין של החבל הוא על קו מיטר מתחילת הארך עד סופה
מכל אומן ואומן לא מכל אומר ואומר שכן היו קוצרים קוצר אבל ב
קוצר ' וכל קוצר בקיאת אומן ' ואין הלכה כרבן גמליאל ולא כר'

עקיבא אלא בשעות אלו בשביל שתהא בו בשלש שעות אלו בשביל שתתן התאה כרי שיקח שעות '
ידועות להתקבץ בהם העניים '

ה נברי שקצר את שדהו
ואחר כך נתגייר פטור מן הלקט ומן השבחה ומן הפאה
ר' יהודה מחייב בשבחה שאין השבחה אלא בשעת ה
העמור ''

שבחה הוא מה שאמר הכתוב ובשבת עמיר בשדה וזה יה
בשמולכין העמירים מהקוט למקום אחר ' ודעת החכמים
שכל זמן שלא נתחייב בחיובי קמיצה וקס לקט ושבחה לא יתחייב בם בן
בתוכת העמיר ויהיו השבחה ואין הלכה כר' יהודה

ו הקדיש קמה ופרה
קמה וחזר ועמרן ופרה עומרין חייב קמה ופרה עמרין
פטורה שבשעת חובתה היתה פטורה ''

בשיקדיש קמיה
ופרה קמה בחדיא בשבה והלקט ' ובשיקדיש עומרים ופרה עומרין
חייב בשבחה וזה הקדיש קמה וקבר הגוזר ושבה עמרים ואחר כן
פרשם לא יתחייב בהם ואפי' בשבחה ' וזה דעת החכמים בפי ע"ה
שהלכתו מן העקרים עם חגלילי '

ז כיצד בו המקדיש
פירותיו עד שלא באו לעונת המעשרות ופרען חייבין מ
משבאו לעונת המעשרות ופרען פטורים ' הקדישן עד
שלא נגמרו ונגמרן הגוזר ואח"כ פרען פטורין שבשעת
חובתן היו פטורין ''

עונת המעשרות היא שעה שיתחייב
במעשרות ושמכה שהתבה בפי שכני קוריעים ' ובוד חבחר תנוי
בתוספתא מעשרות ' וזה שאמר עגמרן הגוזר אל ובגמרו וקן כיל
הגוזר ''

ח מי שלקט את הפאה ואמר הרי זו לאיש פלוני
עני ר' אליעזר אומר זכה לו ' וחכמים אומרים יתנה לעני
שנמצא ראשון ' הלקט והשבחה והפאה של נברי חייב
במעשרות אלא אם כן הפקיר ''

זה אמר לקט את התלוש
ואמר הרי זה לבעלי אם יהיה זה הלוקט עני ותהיה רמיוק לו אותה
השדה אין מחלוקת מזכה לו וזכה בה אלים קאחר לעני שחייבו כאן
שהוא חומרים לאחרי עים לו רשות לקחתם עם לי רשות להקנותם לאים
אחר ' אבל מחלוקת ר' אליעזר וחכמים אם היה הלוקט עשיר ' מי'
שיעזר אומר אחר עים לו רשו להפקר ככסיו ויכול קשלה קדי' עם לו
רשות להקנותה לאים אחר וחכמים חומרים לא אמרינן הרי מנו
שאמר אחרי עים לו רשות להפקיר ככסיו היה כאלו הפקירם ובאן
אחר כן אחר שלח הפקיר ככסיו אם רואים לו יכול להקנותם לאחרי'
וה עקר אבל ר' אליעזר שאין קכין לבני בתרין יפרוחל להפקיע מן הזוב
המעשרו ' ולפיכך לקט והשבחה ופאה שלו חייבין במעשרות לרשות
והיא הלכה ' וכשיפקיר לה יתחייב כל הדבר הזוה מעשר כפי מה
שהקדמנו שהפקר היכו חייב כמעשר ' ואין הלכה כר' אליעזר '

ט

איזהו לקט הנשר בשעת הקצירה היה קוצר מלא ידו
תלש מלא קמצו הבהו קרן ונפל מידו לארץ הרי הוא של
בעל הבית תוך היד ותוך המגל לעניים אחר היד ואחר
המגל לבעל הבית ראש היד וראש המגל ר' ישמעא
אומר לעניים ר' עקיבא אומר לבעל הבית '

פי' הנופל כופל '
פי' תלש מלא חשל אחרן ' תוך היד ותוך המגל כל מה שיפול מתוך ש
מיסים בתוך היד או בתוך המגל הוא לקט ומה שיפול מאחרי היד ומאחרי
המגל הוא של בעל הזרע ' ומה שיפול מקבה היד ומקבה המגל והוא
מה שיפול בין הקבוות ולא יפול עליו לא לבעל תוך ולא לבעל אחור ש
הוא מחלוקת ר' ישמעאל ור' עקיבא ' והלכה כר' עקיבא ''

ו

הדרי הנמלים שבתוך חקמה הרי הן של בעל הבית
שלאחר הקוצרי העליונים לעניים והתחתונים של בעל
הבי ר מאיר אומר הכל לעניים שמפקר לקט לקט :

חדרי הנמלים

הם חורי הנמלים שהם עושין בתוך לתוך הזרע שם הזרע כשהיו בקמה
הם נחוצה בעל כרחה כי אין לעכבים בקמה כלום ' וכשהעלו
מלחרי הקוצרים שקרי ים שם זכות לעכבים כמה שכתבנו ' אמ שהזרע
העליון והוא הלבן לעכבים לפי שכלאמר שהם אין מז ע שהרם והזרע
התחתון והוא השחור לבעל כרחה לפי שכלאמר שהוא קדמון ' והזרע
הכתה שעברה הוא ור מאיר אומר כי אפילו להניח השחור שהוא מ
מה שהרם כי אי אפשר שלא יהיה כזה שנשאר לקט ' ולחרי שהלכה
שפקר כלאמר שהפקר לקט לקט ' והלכה כר מאיר '

פרק חמישי

גדיש שלא לוקט תחתיו בל הנוגע בארץ הרי
הוא של עניים ' הרוח שפורה את העמרי '
אומרין אותה כמה לקט היא ראויה לעשות ונותן לעניי '
רבן שמעון בן גמליאל אומר נותן לעניים כרי נפלה '

גדיש שלא לוקט תחתיו הוא שיקבץ עריסת החטה על מקום שלא כ
לקט ממנו לקט של עכבים תכל הכבושה והוסס על הלקט והנפל
הקש שיתן מן העריסה היוצא הכל הנוגע ממנו בשני החרן מחובר ש
הוא שיהיה שם מן הלקט ופירות מודין הוא הסיעור על דרך קידוב
פירות כשלה סיעור הוא שזקע בה כשעת הזריעה ' ואין הלכה כרבן
שמעון בן גמליאל '

ב שבלת שבקציר וראשה מגיע לקמה
אם נקצרת עם הקמה הרי היא של בעל הבית ואם לאו
הרי היא של עניים שבלת של לקט שנתערבה בגדיש מ
מעשר שבלת אחת ונותן לו אמר ר אליעזר ובי היאך ה
העני הזה מחליף דבר שלא בא ברשותו אלא מובה את
העני בבל הגדיש ומעשר שבלת אחת ונותן לו :

ומעשר

שבלת אחת ונותן לו פירות כשיקבוץ השבלים תעשר את שבלת
אחת בחרן כמלטה מן החמש ונקנר כל מה שהביאה ואמ אתה מגיע
לקמה עומרת יהיה דינה כדין הקמה ' והיא של בעל הבית ' ואם לא
יגיע ראשה לקמה עומרת היא כמו לקט ויקחנה העניים ' ומה אחמ
מעשר שבלת אחת כבר בחרמיהו והוא שיקח אתי שבלים מן הגדיש
הזה שיש אחת מהן ויאמר אם תהיה זאת שבלת לקט טוב ואם לא
היה שבלת הלקט יהיו המעשרות קמחויבות בה בזאת השבולת
האחרת שיתן הוא תחתיה לעניי הכהן ' ואמ ר אלעזר כי העני
לא זכה בשבלת הזאת עד יקח תמורתה אחרת אלא אם כן נתן לו
הזרע כלו על מנת שיחזיר לו ' וזה הדין בוקב אחד שיש מתוכה על
מנת להחזיר שאם מתוכה ' נתהיה לו אותה השבולת שהוא לקט בזה
ליר העני ואו יוכל שיקח אחרת על השבין הנקדש ' ואין הלכה כר מ
אליעזר '

ג אין מגלגלין בטופח דברי ר מאיר וחכמים
מתירין מפני שאפשר :

מגלגלין ירוב ' וטופח הם מין ממיני
הגרגרין קרובים בדמותם וטעמם מן הפעורים ' והדומים קורין
אותם בלמנן ערב קודטומן ' ואמר ר מאיר מים להאמר מזה ממין
אלא יקברנו בכלל הזרע ואמי מיזיק לעניים ' אמת יהיה הלקט הב
סמוכל מן הזרע הטוב ולא מזה ממין ' ואין הלכה כר מאיר

ד

בעל הבית שהיה עובר ממקום למקום וצריך ליטול ל
לקט שבחה ופאה ומעשר עני יטול : ובשיחזור לביתו

ישלם דברי ר אליעזר וחכמים אומרים עני היה
באותה שעה :

כשיקבוץ הרם כדרך לקט שבחה ופאה לעני הם לו
ממין שיכנו חייב לשלם שבשיחזור לביתו הלא כמדת חסידות '

ה

המחליף עם העניים בשלו פטור ובשל עניים חייב '
שנתן שקיבלו את השדה באריסות זה נותן לזה חלקו מ
מעשר עני וזה נותן לזה חלקו מעשר עני המקבל שדה
לקצור אסור בלקט שבחה ופאה ומעשר עני אמר ר
יהודה אימתי בזמן שקבל ממנו למחצה לשליש ולרביע
אבל אם אמר לו שלישי מה שאתה קוצר שלך מותר ב
לקט ובשבחה ובפאה ואסור במעשר עני '

כשהחליף עם העניים

הם שלקט פטור מן המעשרות מפני שהיה של עניים ואין עליו חובת
מעשרות ' וכי מריסות המותרות בתבואת החרן ומם המותרה בעניי
הזמן מרים ' והוא שיקח החרן לעבוד אותה ולהתעשק בעניניה '
ובכר הקדימנו שהכהן ולוי כשיקנו הזרעים להם להוציא מידיהם
המעשרות אעפי שהם שלהם שיתנו אותם לאחרים ' וכמו כן העניי
כשיקח עני אי יקיים לדים יש לנו להוציא מתנות העניים מידו '
ויתנו לאחרים ' ולפיכך הוריענו שאם יקחו שני עניים ערך כאחריות
אין למי להוציא מתנות העניים מתחת ידם אלא יתן כל אחד חמש
לאחרי המעשר עני מחלקו שהחליף בו ' ונתבאחרי דברי חכמים כ
דברי ר יהודה ופירושו שבזמן שקבל הסדה באחריות שיקח מה
מתבואתה חנייה לו שלישיתה לו רביעיתה לו וזולתו מן החלקים כל
שבעצת הסדה כולה ברשותו וכחזקתו ולפיכך לסוף כלקט וכשבחה
ובפאה ' אבל אם יאמר לו חלק ממה שאתה קונר יהיה לך אין לו
חלק אלא כמה שהוא קונר ולא בעצת הסדה ברשותו ומותר לו לקט
ושבחה ופאה ומחייבין אותו מעשר עני שהחייב לרבי הקצור מפ
מפני שיש לו בו חלק ' והלכה כר יהודה שהוא מבחר דברי חכמים '

המוכר את שדהו חמוכר מותר והלוקח אסור לא ישכור
אדם את הפועלים על מנת שילקט בנו אחריו מי שאינו
מנח את העניים ללקוט או שהוא מניח את אחר ואחר
לאו או שהוא מסייע את אחד מהן הרי זה גוזל את העני.
על זה נאמר אל תסג גבול עולים '

עניין זה שמכר הסדה כ
כולה ותבואתה והמוכר הוא שמשאיר עני מותר כלקט שבחה ופאה
והלוקח חשוב כלקט שבחה ופאה ואפילו לא כתן הכסף או שהילה לוקח
דמים ' וכשיכור הבעל עצמו על מכת שילקוט בכל עמו קוא בחל
העניים ' ומה שחמר שלים ושבשוק חמר עולם אל יקשה בעיניך כי
זה על דרך דרש ומעיקרי לשון הקדש כי אתיני ' שמשך ונכנס יתחלבו
קנתם עם קנתם וכשנטלות מן הסתיבה לחקל ' ולא בעולים עולי
מנרים כלומר המעות והחקים שמשי נוח שחל לוינאי מנרים '

ז

העומר ששבחוהו פועלים ולא שבחו בעל הבית שבחו בעל
הבית ולא שבחוהו פועלים עמדו עניים בפניו או שת
שומיפוהו בקש הרי זה אינו שבחה '

תפוהו בקש כשוכו
ונפתיליהו כתבן ודומה לו '

ח המעמר לבובעות ולבומפאות
לחרדה ולעמרים אין לו שבחה ממנו ולגורן יש לו שב
שבחה העומר לגדיש יש לו שבחה ממנו ולגורן אין לו
שבחה ' וה הכלל כל המעמר למקו שהוא נמר מלאכה
יש לו שבחה ממנו ולגורן אין לו שבחה ' למקום שאינו
גמר מלאכה אין לו שבחה ממנו ולגורן יש לו שבחה '

המקבל לקבור קחש ולעשותה עיריתו עיריתו במקומו רבן עד יקבצו
הכל למקום אחד ומן המקום ההוא למקום הריסה והוא נקרא גרון
וכל אשר יקבצו מן העיירות מעבר אחרן נקראו כוכעות שהם דומים
לכובע וכל מה שיקבצו בחפירה שהיא בעמית בארץ נקראו כו
כומסות גזוז ממלת הלשון כמוס עמדי ומה שיקבצו ממכה
כעבולה דמות רחיים נקראו חרדה ובן בירה התלמוד ולעמריים
הוא שיליך החלמיים שקוראים לעצות שהם עמרים גדולים וזה הנה
נקרא לעמריים וכל מה שילוכו ממקום שקוראים אל אחר המקומות
החלם הם שכח שלום במקום שקוראים חינו שכחה וחם הולך מחלקה
המקומות למקום קריסה ושכח דבר בחצר מחילו המקומות לא
שכחה וזה עבין מה שאמרו ממנו ולבורן יש לו שכחה ועבין המעמר
לבדים ידוע ומה שאמרו נמיר המלאכה כל המקום שהיו מולכין ו
שין כי הם נקבן שם העמרים בלבד ולא יקבן מותם העמריים אחר
כן לעשות מהם עמרים גדולים ואמר הכתב כי תקצר קציר לף עמור ב
ושכחת עומר בשדה ואמרו מה קציר שאין אחריו קציר לף עמור ב
שאין מאחרין עמור וזה יתחייב בשכחה.

פרק ששי

בית שמאי אומר הפקר לעניי הפקר ובית הלל אומר אינו הפקר עד שיופקר אף ל
לעשירי בשמיטה כל עומרי השדה של קב קב ואחד של ארבעת קבין ושכחו בית שמאי אומר אינו שכחה ובית הלל אום שכחה:

כבר בארנו כי ההפקר הינו מחויב
במעשרות ומה שהפקיד לעניי כלבר אומר בית שמאי שהוא הפקר
והינו מחוייב במעשר ונכסיהן רחוקים עליו מה שאמר הכתב לעבי לא
ולבר תעזב אותם ואמרים לך עזיבה אחרת שהיא לעשירים ולא ל
לעשירים כי בית הלל אומ אמ הכתב בשמיטה תשמטנה מה תלמוד
לומר ונטשתה יש לך בשמיטה אחרת כזו ואתה נדיך לדעת כי לבית
שמאי מי שהפקיר לאדם ולא לבהמה ליעדאל ולא לעניים לעבי אותם
העיר ולא לעניי עיר אחרת שכל זה הפקר והינו מחויב במעשרות:

ב

העומר שהוא סמוך לגפה ולגדיש לבקר ולבלים ושכחו בית שמאי אום אינו שכחה ובית הלל אום שכחה:

גפה
הוא מעיר הגבולה והוא ממלת ויגפו האלהים גדיים הוא נבור הע
העמריים וכלים כלי חריסה ובבקר פירשו בתלמוד שהם לא נחלקו
בברלה מן הימצא הזאת שהינו שכחה ונכל נחלקו בשיקח העומר
להוליכו בתריכה ובתנו בלחד מן המקומות הנזכרות ושכח אותם ש
שבית שמאי אומ אחר שלקחו זכה בו והינו שכחה ובית הלל אומ ש
שכחה

ג

ראשי שורות העומר שבגדרו מזיח העומר שה שהחזיק בו להוליכו אל העיר ושכחו מודים שאינו שכ שבחה

מה שאמר העומר שבגדרו מוכיח שדר המעשה היה יחוי
להיות כך העומר השכוח רחם שנרה שבגדרו מוכיח שם שכוח הוא
שם הינו שכוח ומה שאמר ומודים שהינו שכחה בשלח שכחוה סו
סמוך לגפה ולבדים כאשר בארנו במה שהקדמנו.

ד

ואילו הן ראשי שורות שנים שהתחילו מאמצע השורה וה פנה ל לצפון וזה פנה לדרום ושכחו לפניהם ולאחריהם את ש שלפניהם שכחה ואת שלאחריהם אינו שכחה יחיד ש שהתחיל מראש השורה ושכח לפניו ולאחריו שלפנינו אינו שכחה ושלאחריו שכחה מפני שהוא בבל תשוב וה הכלל כל שהוא בבל תשוב שכחה ושאינו בבל תשוב אינו שכחה:

מה שאמר ושלפניהם שכחה כי מה שיש לפני כל אחד ואחד מהם הוא לאחרי הסכי ואסור לו לחזור לאחוריו ולקחת מה שיש

מן העומרים לעם כמו שיתבאר לאחריהם אינו שכחה לכל העומר ם
שהניחו במקום שהתחילו ממנו לפי שאחר שחזר מאחוריו העומרים
שהניחו ממזרח למערב וכאילו שהתחילו שהורך המחרת למחרת לא
למערב. וזה תכונים

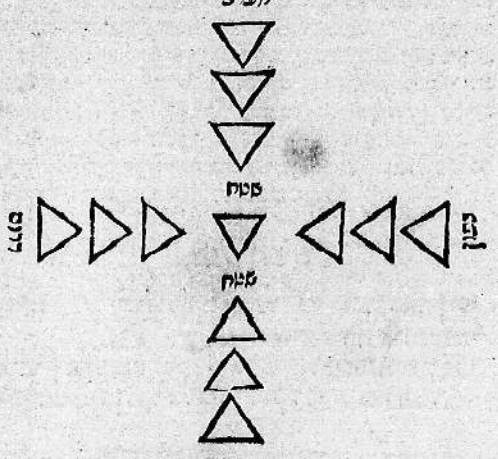

וזה העניין מה שאמר מוכיח כמה שהקדמים ואילו השוריות שם שורות
של עומרים. ואני נייחתי לך נקודות במקום העומרים כדי שיתבאר
לך יכוונת תהיה שורת העומרים שאמר בשם זה תדין ומה שאמר כל
תשוב כל שהוא עובר על דבר הכתב שאמר לא תשוב לקחתו. לבד
ליתום ולאלמנה יהיה.

ה

שני עומרי שכחה ושלשה אינם שכחה שני צבורי תים והחרובין שכחה ושלשה אינן שכחה. שני הוצני פשתן שכחה ושלשה אינן שכחה. שני גרגרים פרט ושלשה אינן פרט. שני שבלים לקט ושלשה אינן לקט. אילו כדברי בית הלל. ועל כולן בית שמאי אומרים שלשה לעניים וארבעה לבעל הבית.

נצורי הם העריסות. הוצני פשתן
קני הפשתים קודם שיכתשוהו ומיסרוהו כשיתלבנו מותן. ופרט הוא
מה שנ ופרט כרמך לא תעולל וכל מכילין ריחיק ממה שאמר לעני
ולבר תעזוב אותם ויש לו לעזוב שכים. וכם מכילין ריחיק ממה
שאמר לבר ליתום ולאלמנה. ויש לו לעזוב שלשה.

ו

העומר שיש בו מאתים ושכחו אינו שכחה שני עמרים ובהם מאתים רבן גמליאל אום לבעל הבית וחכמים אום לעניים אם רבן גמליאל וכי מרובה העמרים יופי כח של בעל הבית או הורע כחו אמרו לו יופי כחו אם להן ומה אם בזמן שהו עומר אחד ובו מאתים ושכחו אינו שכחה שני עמרים ו ובהם מאתים אינו דין שלא יהא שכחה אמרו לו לא אם אמרת בעומר אחד שהוא בגריש תאמר בשני עמרים שהן כברובות

מה שאמר רבן גמליאל וכי מרוב העמריס
הוא לפנין שהילה שאמר לפם רוב העמריס הפכיחות יש בהם תועלת
לבעל הבית אין לו בהם הפסד והנה לו נחמיו שיש ברובם תועלת
לבעל הבית ולוכן שכחה בשיקח רבים. ובאחר הוזו על זה הסיב
עליהם מדבריהם ואמר להם היאך תאמרו שרובם הפסד לבעל ה
הבית שהרי אתם תומרים בשיקח עומר אחד מינו שכחה ואם יהיו
שנים הם שכחה. הסיבוהו ואמרו לו בשיקח רבים. ובשיקח שני עמרים
הגדים והכתוב אומר ושכחת עומר ולא גדים. ובשיקח שני עמרים
הוא כמו אחד עמרים הקטנים. ועוד אמרו לא תשוב לקחתו עומר

31

שחתך יכול לעשותו יבש ולישלנו יבש או שחיבך יכול לעשותו יבש ולישלנו,
ויין הלכה כרבן בישלים ופי' כרוכות הגדולות.

ז קמה שיש בה
מאתים ושבחה אינה שבחה אין בה מאתים אבל היא ר
ראויה לעשות מאתים אפילו היא של טופח רואין אותה
באלו היא עמה של שעורים,

דע שמשבחה היא מחוייבת לקמח
כמו שהיא מחוייבת לעמרים לפי שחמר שבחוה ושבחת ולא תעזוב,
ובבר בחרנו כי טופח ומיני הגרגרים הידועים קלישמלין
כלומן ערב, ובקיעה גדילה מינה תבואת זרע מעט ויצא ריבו
בתבן ונקי לפיכך הוא אומר שחתך מיד ומרוח אותה לא
תקבן ממנו מחתים ויהיו אותם השבלים בחילן הם מעורים מפני
ג' גדילין בשים ובחלו יש בהם מחתים ולא תהיה הקמה הזו של טופח
שבחת,

ח הקמה מצלת את העומר ואת הקמה העומר
אינו מציל לא את העומר ולא את הקמה, אי זו היא קמה
שהיא מצלת את העומר כל שאינה שבחה אפילו קלח
אחד,

אומר שבחתוב כי תקצור ושבחת עומר, ואומרי עומר
שבשביעית קציר שבחה ולא עומר שבשביעית קמה, וכשישבחה עומר
קודם לקמה היינו שבחה, וכן כשישבחה קמה והיו לקטי השבלים ממנה
מחוברים בקמה שבית ויהיה הקמה היוה השבית מחתים ויתיר ת
תהיה מצלת הקמה המחוברת אליה ולא תהיה שבחה ותפחר לבעל
הבית חוץ מן עניין אומר שחמר מצלת את העומר ואת הקמה אבל לא ם
שבח העומר והיה קודם לעומר שחיינו שבוח יהיה השבוח שבחה וכן
אם שבח קמה בחות מפחתים והיתה לבד העומר שחיינו שבוח תהיה
הקמה שבחה, וזה הוא שאמר העומר היינו מציל לא את העומר
ולא את הקמה, ועוד כבר פירשנו שיעור השבחה אחר כן,
ומחתים מספק השלח,

ט מאה תבואה עקורה ומאה שאינה
עקורה ובן באילן והשום והבצלים אינן מצטרפין לס
למאתים אלא של ענים הם ר' יוסי אומר אם באת רשות
הענ באמצע אינן מצטרפין ואם לאו הרי אלו מצטרפין

כבר הקדמנו שמחתים לינה שבחה ושבישבחה שהה קמה ושהה
עקורה לא שחמר יצטרף זה לזה ולא יהיה שבחה, וכן בחילן כשיהיה
קצת מעשר שלא יהיה כמוהו שבחה בחילן ונקצתו תלוש ועקור מן ה
הארץ, וכן הענוי, הקבלים כשישבחה מקצתם בחרן ומקצתם תלוש,
והמחובר מצטרפים לינו שבחה ולא שחמר שיצטרפו כדי שלא יהיה ם
שבחה, ור' יוסי אומר שהם מצטרפים עד שיתבייש ביניהם רשות העני
ויהיה זה בשיוכה בקצת שדהו שהוא התלוש לו במחובר ושחמר כך
כשבח קצתו שחחר שלו לא יצטרף עמו הקצת שהחר ויהיה כמו כן שם
שבחה, ויין הלכה כר' יוסי,

י תבואה שנתנה לשחת או
לאומה וכן באגודי השום ואגודות השום והבצלים אין
להן שבחה וכל הטמונים בארץ אין לענים בהם כלום
בגון הלוף והשום והבצלי, ר' יהודה או' אין להם שבחה
וחכמים אומרים יש להם שבחה,

כבר בחרנו שחת הוא הנ
הקנור לחבילת הסנסים ולאומה הוא עמרים שהענין הזה שיקנגנה
כלם ויחלוק אותה לחלומות ולא יקנגן מן החלומות הזה עמרים כי
החלומות בשיתקבצו נעשים עמרים ושחברי הנ' הוא הנוסח המחוב'
חבור שטבע בשדמי נחיו ויהיה מהם שדה אחד כולל רחשים רבים
הגדולת הנוסח שיחבבנו אותו כיד חביבה קלה קולים שיתקבץ מהם ע
עמרים, ופי עומרים בחרן הכל שיהיה מכחבל מקן מתחתית, שחרן
בגון הבבלים והנוחים והשחתית ופי' הלוף מין ממיני הבבלים כלה
ספק, ויין הלכה כר' יהודה,

יא הקוצר בלילה והמעמר והסומא
יש להם שבחה ואם היה מתבוין ליטול את הש אם
אין לו שבחה, אם אמר הרי אני קוצר על מנת שיעמ
שובח אני אטול יש לו שבחה,

כבר בחרנו בפרק זה בים
לקוצר שבחה כשיעשה קמה וכן למעמר, ויתבאר שיש מהם ם
שבחה בטל שהעקר כיוינו כל החתבה על מה שבחוב בתורה תבאר
בטל אלא בממון כמו שיתבאר במקומו,

פרק שביעי כל זית שיש לו שם בשדה אפילו כוית
הנטופה בשעתו ושבחו אינו שבחה
כמה דברים אמורים בשמו ובמעשיו ובמקומו, בשמו
שהיה שפבוע או בישן במעשיו שהוא עושה הרבה ב
במקומו שהוא עומד בצד הגת או בצד הפרצה ושאר
כל הויתים שנים שבחה ושלשה אינן שבחה ר' יוסי או'
אין שבחה לויתים,

אומר בחוב ושבחת עומר בשדה עומר
שחתה שבחו לעולם, יכול זה שחתה זוכרו לאחר זמן וכשישבח אילן
יראנו ותהיה יודעתו שבני הבבלת מקומו או לריב זהיו או לריבמכו
החילן הזה לא יקרא שבחה כי הוא זוכרו לאחר זמן ונטופח שם מ
מקום ופעמים רבות מיחסים שם מיני החילנות לאדמות, ושבבוני
זתים נקראים על שם המקום שהיה מונח שמן הרבה ועל כן
פירשנו שבבוני ועגינו שביבת שמן לריב גזר ממלת שפך וביבני
הוא נקרא על שם המקום והזתים הסם לא היו עומין שמן הרבה על
כן נקראו כיבני לקוח מכונם, ומה שחמר עוסק הרבה הוא ריב
הזתים והבני ר' יוסי קבלה מפני שחמר אותו בזמן שהבדיו יהנום הומל
שהיו הזתים מעשים מאד בזה הזמלך החריב החרץ וברח הזתים
ומפני מיעוטן בזמן ההיא לא היה שבחה שהיו זוכרו אחר זמן לאחר
כך בשחזרו הזתים לשוכן ורבו הזיתים לא היה מחלוקת שים לו
שבחה,

ב זית שנמצא עומר בין שלש שורות של שנ
מלבנים ושבחו אינו שבחה, זית שיש בו שאתים ושבחו
אינו שבחה, במה דברים אמורים בומן שלא התחיל בו
אבל אם התחיל בו אפילו כוית הנטופה בשעתו ושבחו
יש לו שבחה כל זמן שיש לו תחתיו יש לו בראשו ר'
מאיר אומר משתלך המחבא,

כשיהיו שלש שורות מן החילנות
שים ביניהם עיונית שתים ושבח חילן בחמינע הסורק השלישית ם
ליכה שבחה שהחילנות הסתירו ואז היה זורתם,

שורה	זית	זית	זית	זית
	מלבן			
שורה	זית	זית	זית	זית
	מלבן			
שורה	זית	זית	זית	זית

וכבר בחרנו בת
בתלמוד ובתוספת
כי מה שחמר בלח
תוך על עב לחמרן
מן הפרק וניהיה ם
ם' יוני הדברים כן
כל זית שים לו שם
בשדה תשלו כזית
הנטופה בשעתו
ושבחו מיהה שבחה
בלח הזמן שלח ם
התחיל בו ולכל ם
תחיל בו ושבחו
קדי זו שבחה עד שיהיה בו שלשה זתים שמה שחמר כל זמן שים לו תחתיו
הל כל זמן שים לעני דעות לקחת השבחה מתחת החילן יש לו כאן כמו כן
דמו לקחת לותו מן החילן, והמחבא שם הענן שחוברין בו הזתים עד
שיפול מה שבחבא כין העלים ועל כן נקרא מחבא כי הוא מגלה מה
שבחבא, ושחמר ר' מאיר שים לו לקחת השבחה כל זמן שישאר בחלנות
פרי ושבשיכלה פרי מן החילן וניחבטו לותו ולא יפול ממנו דבר והוא

מה שלא יעשה לך המחב"ר אין לעניים לו עסק ומכאן למדים עד סילבלה הגיעו מתנת חינם ולמה מה שלא כל זמן שיש לו תחתיו יש לו כרחשו ואין הלכה כר' מאיר

ג איזהו פרס הנושר בשעת הבציר, היה בוצר עקץ את האשכול הנסבך בעלים בפל מידו לארץ ונפרט הרי הוא של בעל הבית, המניח את הכלבלה תחת הגפן בשעה שהוא בוצר הרי זה נוזל את העניים על ה נאם אל תסג גבול עולם

כבר הקדימנו

פי הכונה שהוא הנוכל ושקן הוא קנס הכתוב ושעה ממנו שמים פשע ואמרין עקץ הל כרת העוקץ, ושי קנסבך בעלים בפתבך בעלים, וכלבלה הוא הסל, וכבר פירשנו אל תסג גבול עולם,

ד אי זהו עוללת בל שאין לה לא כתף ולא נטף, אם יש לה בתף או נטף של בעל הבית, אם ספק לעניים, עוללת שבארביבה אם נקרצת עם האשכול הרי היא של בעל הבית ואם לאו הרי היא של עניים, גרסי' ר' יהודה אומר אשכול וחכמים אומ עוללת,

כתף הוא ענף שיוצא מן האשכול

פירוש הקש מלאים ענב ובן הענף כמו שהקש המוזכר, אבל פי' בטף הוא נוזל כל שהוא דבר נוטף ונוזל וכבר קבתו על קבתער יתבכם וייתבך זה על זה וכל מה שהוא זולת זה הוא מה שקורהו ה הכתוב שולבת, ומרכובה הוא סכרובות שים בזמורות בקרבת היין כתיב ת ונבזרת מן קרן מכפון, ומן הלבה כר' יהודה,

ה המדל בנפנים בשם שהוא מדל בתוך שלו כן הוא מדל בשל עניים דברי ר' יהודה, ר' מאיר אומ בשלו הוא רשאי ואינו רשאי בשל עניים,

המדל התולש, ועניינו כמו שהוא מוזכר בסיפרי הולזלים וייעליכם כאשר יברכך מן המסכולות כן הוא אומר, לך לכבית מן העוללות, ומן הלבה כדברי ר' מאיר,

ו כרם רבעי בית שמאי אומ אין לו חומש ואין לו ביעור ובית הלל אומרין יש לו בית שמאי אומרין יש לו פרט ויש לו עוללות והעניים פורין לעצמם ובי הלל אומ בולו לגת

חמר הכתב כלומ לולין שנטע שלג שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל, וכבר הרבעית יהיה כל פריו קדש הילולים וניינו שיאכלו אותו ב בעלי בירושלם כמעשר שני, ולא תומ כשקרא הקבה תבואת ה הכתב הרביעית קדש הילולים ונקרא כמעשר קדש מעשיו כמעשה ה הכתב ובשיהיה כשנה רביעי שלו לעצמו יהיה חמ' שיהי על מה שהוא מוה כאשר אמר הכתב במעשר לום בחל יגאל לים ממעשרי חמיש יתן יפקע עליו, וביעור הוא להסיר מביתו כשיאכלם זולתו כמו שכבר במסכת מעשר שני כזה מסדר, הוא מה שאמר הכתב בערתי הקדש מן הבית, ובשם לא יחייבוהו ט' לום מכל זה שלא נכתב דבר בעניין זה כלל כי אילו חסקוהו כאו כיוצא כמעשר ואיכם מרמים כרם ל רבעי למעשר,

ז כרם שכולו עוללות ר' שיעור אומ לבעל הבית ר' עקיבא אומ לעניים, אמר ר' שיעור ובי תבציר ולא תעולל אם אין בציר מניין עוללות אם לור עקיבא וברמך לא תעולל אפי כולו עוללות, אם כן למה נאמר כי תבציר לא תעולל אין לעני בעוללות קוד הבציר, המקדיש את ברמו עד שלא נודעו בו העוללות, אין העוללות לעניים משנודעו בו העוללות העוללות ל לעניים, ר' יוסי אומר יתן שכר גידוליו להקדש אי זה היא שכחה בעירים כל שאינו יכול לפשוט את ידו ול וליטלה וכרגליות משיעבור הימנה

מן העקרים שבדיינו אין לדם מקדיים דבר שחינו שלו לשיכך שמעלה העולמות לא יכול לעשותם הקדש מפני שהם ממון השבייש, ועניין שכר בירושלים שכר מה שהוציא החילון מן הפרי משעת הקדש עד לאחר חבטו שביו והתבשלו, ושדיים הוא נתן לדרית לאחר כשעני הקדיים כעניני החילות ובכהה קומתה ונקרית בלשון ערביים, וברבניים קם הנפנים הסמוחות על החרן שהרגיל בוגעת, בהם כמו הברימים כולם, והוא ממלת רגל, ומלבה כר' יוסף,

פרק שמיני

מאימתי כל אדם מוזהרין בלקט משילבו הנמושות בפרט ובעוללות משילבו העניים בכרם ויבואו ובותים משתרד רביעה שניה אמר ר' יהודה והלא יש שאינם מוסקין את זיתיהם אלא לאחר רביעה שניה אלא כדי שיהא העני יוצא ולא יהא, מביא בארבעה אסורות,

תומר הכתב בזה החלק הנעזב לעניים ל לעני ולבר תמזוג מותם ובשיפסקו העניים מלבקש מהם מותרי' לבל כבי אדם כי לא הוה הקבה עשהבה למיבור מו לעשרות, ומ' בתמוסות הם הזקנים שהחים בייוסף ועיקר במוסם הוא כן והשחילו בכתן זה הסם לעוקרים מחר הלקטים וקם המלקטים שבניים וק ומעיל מותם לזקנים לחזרים מפני שבושעו לבה ולא ימצאו מלא מעט, ורביעה שביה המטר הסני בזמן הרביעה הסני מן הסנה, והשחילו כמו כן שם הרביעה לזמן הסתו לפי שהוא מגדל הצמחים, וייניהם מבטן החרן כמעשק הכושל בלקיבה, והוא גזור ממלת תרביעו כן תמרו מערת כעלה דלחעה, ומן רביעה שביה בחרן הבני בשנה המבכרת הוא ב"ו במרחשון, ובשנה הביבושית בכב במרחשון, ובשנה השחילת בריש חדש בסלוו ומה שיורד מן השמש קודם י"ו מרחשון הוא ממטרות החורף לה מתחלת הסתו, כל זה בחרן יעשהל, ועליו כתמר הדבר ופירוש מוסקין מבשלין מו מובטין הזתים, והחובש נקרא משוק כמו שיקרא לחזיים עובד ולבורית הוא עיבים בובר, ומוסף איבי התבוזה קובר, לקרות קיבון לשבר, ופיעור מיבר ל בריות כסף ומן הלבה כר' יהודה,

ב נאמנים על הלקט ועל השבחה ועל הפיאה בשעתן ועל מעשר עני בבל שנתנו ובן לוי נאמן לעולם אינן נאמנין אלא על דבר ש שבעה אדם נוהגין בן

בבר הקדימנו שמתנות עניים לינן חייבות בישראל ובן הלוי לינו חייב מן המעשרו לשבר בתן לו מון מתרומת מעשר כמו שביארנו בפרק שביעי מבכורות ומאי טיבים הענני כת בתחן בסעת הלקט פיאמר זה לקט ונקח מותו ולא בתחייב ל להוציא ממנו מעשר, ובשר הלבה מבואר על זה העיקר ומה ש פתמר מן נאמנין חלה על דבר שבבי חדש בוהגין לל עשה ביבש כ בחמכין בחמרם שמלו מתבותיקים ולה יתחייב הדבר הזה מעשר חלה חש בן מבהב בבי חדש לתת לבהן הבר בבי הזה, ובשבחר מותו מחר זה,

ג נאמנין על החטים ואין נאמנין על הקמח ולא על הפת נאמנין על השעורה של אורז ואין נאמנין עליו בין חי בין מבושל נאמנין על הפול ואין נאמנין ע על חגריסין לא חיים ולא מבושלין, נאמנין על השמן ל לום של מעשר עני הוא ואין נאמנין עליו לומר של זיתי ניקוף הוא:

דרך בבי חדש לתת הלקט והשבחה והפאה בחטים ולה בקמח ולה בלחם ועל בן יהיו בחמכין על הזרע ולה יהיו בחמכין על הקמח, ולה על הלחם, וזה שביאמר שבעל הבית נתן בי זה ה הקמח הא זה הלחם, אבל אם תמר אבי לבהתי זרע הסבחה נחמן ונסבחה ובחבתי אותו ועשיתי ממבו זה הלחם יהיה בחמן אבל בם בשעת הזיזוק: ופירוש שעורה שלחמרו שבולת על מנת ובמו בן לה יהיה בחמן עליו בשיהיה זרע נדוש ולה לפני שהומבה לה היה הבלם ופירוש חי הוא הדבר שחינו מבושל, ופירוש גריסין, פולים טחונין ומקולפים, ופירוש חי הוא הדבר שחינו מבושל, ופירוש חל תחבלו ממנו בח, לה תיבלון מיבים כר חי,

מעשר עני מיכאן ברי מרש להוציא מן הסמוך ולסיוכן יכיל מיכאן כ
כשיתמר זה הסמוך הוא מעשר עני ויתי בקוף הם שזיתים הכמלטים
שבשדו מן התילבו וחוכטין לותן העניי ויכן זכותה ונקוף הוא ממלאת
כבוקף זית ולא יכיל מיכאן כשיתמרו זה הסמוך מן הזיתים הסם ושעם ם
היותו מיכאן על הלקט ועל הפיאה כשיתמר זה הקמח מוזיע לקט ו
ופיאה טחיתי לותו ולא יכיל מיכאן כשיתמרו זה הסמוך מוזיע הניקוף
דרכי לותו לפי שלי מיפשר לדרוך לו לטחון דבר מועט

ד נאמנים על

הירק חי ואין נאמנין על המבושל אלא אם כן היה לו
דבר מועט שכן דרך בעל הבית להיות מוציא מלפסו

מלעשו מין ממיני כלי מכיסול בקיה לפם יכיל מכמלין בו הירק

ה

אין פוחתין לעניים בגורן מהצי קב חטים וקב שעורי
ר מאיר אומר חצי קב קב וחצי כוסמין וקב גרוגרת או
מנה רבלה ר עקיבא אומ פרס חצי לוג יין ר עקיבא או
רביעית רביעית שמן ר עקיבא או שמינית ושאר כל
הפירות אמר אבא שאול בדי שימברם ויקח בה מזון
שתי סעודות

כוסמין חטה מדבדית והוא מחטעת המיכין ם
מכופל עליהם פם תבואה וגרוגרת התמי היכיל התחים
קמכתקים זה על זה עי מכעשים כגוף אחד ואלו הממרות הכזכרות ב
בכאן לא נאמו להוריעך מעקל כל מדה מקם לפי מיכתבו מעקל ם
הדכיים המדדיים בפי המתכות עכשו הדבר המדוד כין דקות לגבוהת
כי אין מעקל מדה מדבש כמעקל המדה היתה בעבמה מן החלב
אבל מודיעך בכאן בדרך המדידה שיעור כל מדה מקם ושמור אותו
תמיד בכל המעקם ובתחלה נאמר כי במדה שם בחלבה ד מכבעות
על ד מכבעות וזימק שכי מכבעות ומכבעה עבריות מהכבע ניהיה זה
מהכבע שמיעורו כו מהכבעות היה הגודל וזה קמדה לאבי שם בחלבה
זה הקיעור מזכרנו אחר שיהיה מרובע מן עגול לו מעולם לו זולתם
מן התכבית הוא בקרן לוב וקרבע ממנו הוא בקרן רביעית ואחי ק
קרבע בקרן שמיהית ויש כקב ד לוגין וריב לומר בעבין מבה מעקל
ולאחו ליכריס ובדיבר שמה הלבמונים לו וזים מזוזי זמבם ומעקל ה
וזוז מקם ג גרגרי שעורים ופרס הוא אחי קדיבר ועבינו כשלין אחי
מבה והוא חמשים דיב ואחבם נפרדי אלו שמדות מפני שאחי שכתו
ואבלו בשעריך ונשבעו ובאחם קובלה תן לאיש כדי שבעם וזה לא יאתן
לעניים שלא מעשר עני שמוא לעניי וכשיעבור קעני על הגורן ויקיח
לבעל הגורן מעשר עני לא יתן לו פחות מזה קשיעור אלו זה אין ם
מיתן לו אלא יכבה לתת לו יותר ואחו יש אומרים שבי בביתו אין
עליו חובה לתת לעני שיעור קבוע לכל יתן לכל מי שירצה מן העניי
רב או מעני ואין קלבה כר אלו ולא כר עקיבא והלבה כאבא שאול

ו

מרה זו אמורה בכהנים ולויים ובישראל היה מציל נוטל
מחצה ונותן מחצה היה לו דבר מועט נותן לפניהן והן
מחלקין ביניהן

ידעה לו שדבר זה אמתייב לכהנים ולליים ולישראל
כל אי שים לו מעשר עני חובה עליו לתת קשעורים שהם קבוצרים ל
לכל עני שאם יבבה לבקל אין קאעם שים עליו אלא בבירו לתת חותו
לקדובו ולמיודעיו שם לו לבקות אלו שים אתן ממעשר עני ויתבזה
לקדובו שעניים ויתן אחי לעניים שעובדים עליו וזה עניין שה שם
היה מכיל ונוטל אחבה ונותן אחבה ואין יעבדו עליו עניים רבים ו
ויהיה אלו מעשר עני שה שיספיק לת לכל אחד שים שעיור הקבוב
שים לו לבקות אלו שים אלו לעני שיהיה הבשאר בחות ממה שיקח
כל אחד שים שעיור הקבוב שים לו לקח אחי ויעמוב אחי ויהיה
ויחלקו חותו בחוה ולעני שיטול לכל אחד שים בחות אין השעור ה
קבוב ויבינו זה בשאר זכרנו

ז אין פוחתין לעני העובר ממקום
למקום מבבר בפונדיון ומארבע סאין בסלע לן נותנין
לו פרנסת לינה שבת נותנין לו מזון שלש סעודות ומי
שיש לו מזון שתי סעודות לא יטול מן התמחוי מזון

ארבע עשרה לא יטול מן הקופה ונגבית בשנים
ומתחלקת בשלשה

ככר חוה לאחד ופונדיון הוא אחי זוז וסאה הוא שלש
אחר שיעורה ו קבים וכב זכרנו שיעור קב וסלע הוא ד לגרי והריבר
ו זוזים ויהיה נירוף הסלע כר זוזים וזאת בסלע אחין כר קבין ויהיה ת
מחילו קב בזוז כשיהיה האחד ארבע סאין בסלע יהיה ככבר שהוא
כפונדיון אחי קב וכאלו אחר אין נותנין לעניי העובר ממקום למקום
אין הנדקה פחות מכבר לאחד אחי קב ופרנסת לינה הוא מה שנדיך
עליו בלילה ממנה וכי וכשתאמר והא יהיה העני הזה ישוב ונותנין לו
מה שיכשה וקבילו רואים האחבים כי בלא סעודת חובה על האדם ל
לאכול בשבת מדבר שבתוב אלבילהן היום כי שבת היום לה' היום לא
תתענו אלא בשדה שלש סעודות ואחי ב עניים ותמחוי הוא שם
שבלי שיאכלו בו העניים והיו בכל יום מתנוטשים על השבתים בשלי ו
ניתנילו מבל כית תבשיל אחר היו מבשלים ניתם בשלי הזה
ניתלקוהו על העניים ואוכלים אלא אחים המתעשקין לקבץ
מותו ולחלוק חותו לפי מתכה שיקבלוהו יחלקוהו בזמן אחד ושם ה
הקופה היה כמין כן כלי מן הבמי שו מן הקש והוא ביבי לאחר יתקבץ
מהנדקה שיקבלו מיום לבשני והשוקד בדיבו שבל מי שלח בתן ל
לקופה אם שבתחייב בתין ולוקחין עבוטו ובן אמרו מתבבין על ה
הנדקה לפילו בערבי שבתות ועל בן לא יעשקו לקבוץ לותה פחות
מעשים כי השוקד בדיבו שחין עוסין שרוך על הביבור פחות ומשים
ובשיחלקוהו יהיו שלשה שחי דין מדיבי ממונות לתת לזה הרב
פפי נדבו ורוב בניו ויתנו לזה מעט כפי הדלותי לו כמו בן . והשוקד
בדיבו דיבי ממונות בשלשה ומי שים לו מזון שתי סעודות והוא ש
מחלל ליום אחד לא יקח מן התמחוי שיחלקו בכל יום ומי שים לו מזון
יד סעודות שהוא מזון שבוע לא יקח מן הקופה שיקבצו בכל שבוע
ולולם בעבור יד סעודות מזון שבוע אחד שהי שים ג סעודות לשבת
ואחת עשרה בשם ימים שבחייב בשעודו בכל יום אחת ביום ואחת
בלילה והשמבון נדיך שיהיו ג סעודות שלא שהם לו אחבה לו סעודת
מוגאי שבת שפני שלא יעשה אלא בשביל שהוא בשביל אחבה יום שבשת
ונוהו שבלמת ב סעודות של שבת

ח מי שיש לו מאתיים וזו לא
יטול לקט שכחה ופיאה ומעשר עני היו לו מאתים חסר
דינר אפילו אלף נותנין לו באחת הדי זה יטול היו
ממושכנים לבעל חובו או לכתובת אשתו הרי זה יטול
אין מחייבין אותו למכור את ביתו ואת כלי תשמישו

ממשכנין ירוע ואפי חסר ים לו בלי בסף ובלי זהב בגון כוסות ובקערי
תיבו חייב למוכרם עד שיקח ממהבות עבדים ויהבה בבלבה וז י
יאמרו לו מכור אותם הבלים ובקח לחבים ואל תמעיד מהבות ם
העבדים

מי שיש לו חמשים זוז והוא נושא ונותן בהם ה
הרי זה לא יטול ובל מי שאינו צריך ליטול ונוטל אינו נ
נפטר מן העולם עד שיצטרך לבריות ובל מי שצריך ם
ליטול ואינו נוטל אינו מת מן הוקנה עד שיפרנס אחרי
משלו ועליו הבתוב אומר ברוך הגבר אשר יבטח בה
והיה ה מבטחו ובן דיין שדן דין אמת לאמתו ובל מי
שאינו לא הגר ולא בומא ולא פסח ועושה עצמו באח
מהם אינו מת מן הוקנה עד שיהיה באחד מהם שנאמ
צדק צדק תרדוף ובל דיין שלוקח שוחד ומטה את הדין
אינו מת מן הוקנה עד שעיניו בהות שנאמר ושוחד לא
תקח כי השוחד יעור עיני חבמים ובו

מחמשים זוז אמר יסחרו בהם יצאו מחתים אלא יסתחרו בהם כי בחה ם
מחמר בהלבה הקודמת לזו מי שים לו מחתים זוז לא יעול בסיחיו כ
בטלוה מחינו יודע לבחור בהם בהלבה בסיחיו יודע לבחור בהם חפי
לא יקעבה אלא בחמשים זוזים מבה לבחור לו ליקח מתבואת העבייס

מסכת דמאי

הקלים שבדמאי השיתין והרימין והעוורדין ובגורת שוח ובנות שקמה ונובלית התמרה והגופנין והנצפה ו ובירוזה האוג והחומין והכסבר ר יהורה או כל הש השיתין פטורין משל דופרה כל הרימין פטורין חוץ מ מרימי שקמונה בל בנות שקמה פטורות חוץ מן המוסטפות

קיסוד מבוארים עליו זאת המסכתא כלומ מה שאני אומ כי דמאי נקוט משום שספק בלא מורא הם הנכיחו ממנו מתניות הקבה הם לא חוכם להוציא ממנו חלק ממקח ונקוט משעור תרומה ויתן לכהן ויצתו ממנו משעור שני שיאכלנו בירושלם כמשפט משעור שני אז יצתלבו על פי מה שיתבאר במקומו ולהיכן חייב להוציא ממנו לא משעור ראשון ולא משעור שני כי משעור לחמי לעני ומשעור עני לעניי ויש שעקר אצל בירכיו בדיבים המוכיח מחכרו עליו הדחיק זה הדבר סספק נים לומר לעני זה לעני קטן דחיק אלא הנראה ממנו זה שאתה מוכח ואול ולא משעשה כן משעשר מן הסיעה שאני שהוא תרומה כמו שכיחדנו ונוקט חוק לכהן והאוכל טבל אחר לא הוקש ממנו מתנות כהן הוקש חייב מיתה בידי שמים ומדרך החיסור הוכחנו ממנו חוק ל לכהן לא משני שהכהן יכול להוציאו כדרך שדרכי הדיוט ולא נתחייב דמאי בתרומה גדולה שדמאי הוא שנקנה משעתי האדן ונירע עמ האדן דמאי נתן לים משקל בתרומה גדולה לא עם האדן ולא זולתי אלא כולם היו מפרישין ותת וכן תאמרו כי ר יוחנן כהן גדול אחר ת תקן בדמאי אלו הדיוטי ואמו שבאחר בשוק משעשר שני אלא בכל ג גבול ארץ ישרל ונחוץ שתין מפרישין שלא תרומה גדולה בלבר ולפיכך עמוד זה הענקר ומי שקליט מאלו הדברים המזכרים דיוטה קלים ו ואיכם מחזייבים דבר מהוייבי דמאי לא תרומת מעשר ולא מעשר שני ומטעם זה הדבר כי אלו המזכרים הם חילכות מ מדברי ואינו שכוחי בדמאת ארם אחר ומעטו מזער הם מטעמים אותם ונוכח הפקר וכבר בידעו שהפקר היטו מחוייב במעשרות ונקבצו בשם שתי שפקות אחד אם הם הפקר אם לאו ואם הם מן הסמוך ש שהוציאו ממנו המתנות אם לאו והעקר לפר בידינו תרי שפיקי להקל ומי אלו הדיוטי שיתין מין ממיני שתחנים המדברים והמין נקרא אל נכון ושוערדין מי אל שנרול ובנות שוח מין ממיני שתחנים ש שלבבים מותני פרייס מעטם מטים לשנים שנים ובנות שקמה נקרא גויל ואוקמ גם תחנים המדברים וכל אלה לא יקיו כי אם בפריים ו ובמדברית מובלות הם הדמאי המוסלים מן הדקל כשהדרום מבשת והקמ גם רובו הפק ועשוין מין מסירקות לומה לשבת ובשבת נקרא בלעזן ערב קשור והחובבקים שמוקק על ארץ ישרל והם חילבות ש עשים חשובלות תרומות ויאכלו ואומין ידוע ובהרו בתלמוד כי זה הדין היו דכין בו בזמן שהוא לפי שהיו עשוין אחוזין מן התמר יוצא שהוא זה התמר שהפקר לכל היום שחזקתו מן הדין הוא חייב בחיובי דמאי ובהכסבר הוא זרעבר ולופקם מילה מוולכבת דו פירי ודו בלעוזם ש הוא זנגר"ל שיתן פרייס שתים פעמים בשבת והוא מן ממיני שתחנים ונקמונה הם מקום מוסטבות מפוקעות והם ממיני אותם שבנים ועל כן ח וחלו חילבות לדעת ר יהודה שהיו נוטעים אותם שבנים ועל כן מכל חייבין דין דמאי נתן הכהן כר יהודה ונהפקר שתהיה מחזיק בו מכל שהוא בחילבות לדעת ר יהודה שהיו נוטעים אותם שבנים ועל כן ח שהוא דמאי נתן לים משקל בתרומה גדולה עם האדן ולא זולתי אלא כולם היו מפרישין אותם וכן תאמרו כי ר יוחנן כהן גדול אחר ת תקן בדמאי אלו הדיוטי ואמו שבאחר בשוק משעשר שני אלא בכל ג גבול ארץ ישרל ונחוץ שתין מפרישין שלא תרומה גדולה בלבר ולפיכך עמוד זה הענקר ומי שקליט מאלו הדברים המזכרים דיוטה קלים ו ואיכם מחזייבים דבר מהוייבי דמאי לא תרומת מעשר ולא מעשר שני ומטעם זה הדבר כי אלו המזכרים הם חילבות מ מדברי ואינו שכוחי בדמאת ארם אחר ומעטו מזער הם מטעמים אותם ונוכח הפקר וכבר בידעו שהפקר היטו מחוייב במעשרות ונקבצו בשם שתי שפקות אחד אם הם הפקר אם לאו ואם הם מן הסמוך ש שהוציאו ממנו המתנות אם לאו והעקר לפר בידינו תרי שפיקי להקל ומי אלו הדיוטי שיתין מין ממיני שתחנים המדברים והמין נקרא אל נכון ושוערדין מי אל שנרול ובנות שוח מין ממיני שתחנים ש שלבבים מותני פרייס מעטם מטים לשנים שנים ובנות שקמה נקרא גויל ואוקמ גם תחנים המדברים וכל אלה לא יקיו כי אם בפריים ו ובמדברית מובלות הם הדמאי המוסלים מן הדקל כשהדרום מבשת והקמ גם רובו הפק ועשוין מין מסירקות לומה לשבת ובשבת נקרא בלעזן ערב קשור והחובבקים שמוקק על ארץ ישרל והם חילבות ש עשים חשובלות תרומות ויאכלו ואומין ידוע ובהרו בתלמוד כי זה הדין היו דכין בו בזמן שהוא לפי שהיו עשוין אחוזין מן התמר יוצא שהוא זה התמר שהפקר לכל היום שחזקתו מן הדין הוא חייב בחיובי דמאי ובהכסבר הוא זרעבר ולופקם מילה מוולכבת דו פירי ודו בלעוזם ש הוא זנגר"ל שיתן פרייס שתים פעמים בשבת והוא מן ממיני שתחנים ונקמונה הם מקום מוסטבות מפוקעות והם ממיני אותם שבנים ועל כן ח וחלו חילבות לדעת ר יהודה שהיו נוטעים אותם שבנים ועל כן ח מיבין דין דמאי נתן הכהן כר יהודה ונהפקר שתהיה מחזיק בו מכל שהוא בחילבות לדעת ר יהודה שהיו נוטעים אותם שבנים ועל כן ח

הדמאי אין לו חומש ואין לו ביעור ונאבל לאורן ונבנם לירושלם ויוציא ומאבדין את מעוטו בדרכים ונותנו לעם הארץ ויאבל כנגדו ומחללים אותו כסף על כסף לעם הארץ נחשת על נחשת כסף על נחשת ונחושת על הפירות ו ובלבר שיהזור ויפרה את הפירות דברי ר מאיר וחבמי אומרים יעלו הפירות ויאבלו בירושלם

ירסק לגמר מיעשר

שכי מלדמאי דיוטי קלים ולא חייב בו מה שחייב במעשר שכי תחמית כשיבואלהו עליו ניוניתקומבית כשיבואלם ואמו הוא מחמר מחתנ כיעריתי הקלם מן הבית כמו שיתבאר ' ואמן הוא החים מחת לנ

מת ויתחייב עליו לחבלו ובשום קבוריתו יהיה לחנן מדאוריתא כל זמן שלא הקבר עד סוף יום קבוריתו אבל הלילה שלאחר יום הקבורה ש מסוף ליל יום שני מן החכילות הוא לחנן מדרבנן ובל זמן שהקרקע ש לחנן אסור לו לאחול מעשר שני וזהו מה שאמר הכתוב לא אכלתי בחוסי ממנו ובעיני משעשר שני אמ הכתוב עליהם אחר שעשלו אותם לירושלם אסור להוציאם משם אלא יאכל אותם שם כמו שיתבאר ' ואסור לאכרים בדרכים ואפי מעט משם אבל יוליך הכל לו דמיין ל לירושלם ואסו לתתו לעם הארץ בשום שהוא כי הוא חושבין ממנו יאכלנו בחומת' ובכתוב אזהיר על זה באמרו לא בערתי ממנו בטמא והזהיר בלא זה במעשר שני על דמאי בחוץ לארץ ומה אתמ' ואוכל בעבדו ל ספירות משעשר שני על דמאי לאכר שתרבה לו לתתם לעם הארץ יצטרך להוציא מכבשיו כדי שם שם אויש יאכלם בירושלם כמעשר משעשר שני ודע כי משעשר שני דמאי אותר לפדותו בזוזים על כסף ויאכל, הזוזים שהם קלם ויחזור ויפרוט הפירות חולין וזהו ענין מאכלין ומותר לנ לאכל המעשרות שהם על מעשר כסף שכיים כמו כן ויוציאו המעשר הראשון לחולין ויחזור שכניים קודם שיש בזוזים הכניים שם יבוא נתן שעשה בזוזים הכניים שם אחמת שהמיר בכחשת ולא לאחליף משעשר שני בחשעת נחשת משעשר שני ' ש דיוק הכתוב ונרח שכסף אכל כמעשר שני על דמאי יקיש מותר על דיוק שהוא לנ ועוד אחר לך זה האומל בלא היטב כמסכת משעשר שני ואין הלכה כר מאיר

ג הלוקח לזרע ולבהמה קמח לעורות שמן לגר שמן לסוך בו את הבלים פטור מן הדמאי מכויב ד ולהלן פטור מן הדמאי חלת עם האר והמרומע והלקוח בכסף מעשר שני ושירי המנחות פטורי מן הדמאי ערב בית שמאי מחייבין ובית הלל פוטרין

קמח לעוריות לעבר

בשם שעוריות וכויב שם מקום והוא שמפריש בין ארץ ישרל שמחזיק שגלי בבבל ובין שמחזיק שם עולי מבבי אחר שהיו מבני ישרל שם לעניין דמאי כמו חוכה לאחר והעיקר שם שלביו חזקת ארץ ישרל חייב עד שיודעו שהו פטור ועל כן יתחיי בה דמאי בה דמאי בדיוני שאר זבדבו ומחזקת חוכה לארץ פטור עד שיודעו לך שהוא חייב לפיכך לא נחייב פ פירות הבאים מחוכה לארץ חיבי דמאי ולא נאמר שמא פירות ארץ ישרל שהוא שם והוציאום חוכה לארץ ומהדומע הוא דבר המעשר מחולין ואי ומה ועוד אחר דיבו במסכת תרומות ואולם קדאוהו מדומע כי התרומה שמא דמעה והוא שמא שאתה מכתוב מלאתך ודמעך והבוקח בכסף מעשר שם קדושת שלקחו בירושלם בכסף מעשר שני כמו ש שיתבאר במק' אי ושירי מנחות הוא שנתן מן המנחה אחר שיקרב ממנה מלא קמצו ושנותר הוא מוכלים לותו הכהנים כמו שחייב עליהם הכתוב ואמרו בתלמוד בשעה שגזרו על דמאי לא גזרו על הדברים שלבו ומן ערב הוא שמן שמוך

ד הדמאי מערבין בו ומשתתפין בו ומברכי עליו ומזמנין עליו ומפרישין אותו ערוב בין השמשות הא אם הקדים מעשר שנ לראשון אין ב בך בלום שמן שהנדרי סך באצבעותיו חייב בדמאי ושהסורק נותן בצמר פטור מן הדמאי

מערבין בו ישמו בו עירובי

חצרו ועירובי תחומין ומשתתפין בו הוא שתופי מבוי' והוא העירוב שיעשוקו לצאת המבוי כדי שיהא מותר לכם להשתמש מביתו לבית כשאת כמו שיתבאר בעירובין ומברכין עליו הוא שיברכו עליו ב ברכת המזון ומזמנין עליו כשיהו אוכלין שלשה כאחד בחצר ב בברכת ומפרישין אותו ערוב לא יוכלו אם יהיו אוכלים בבתים ש תרומת מעשר ומעשר שני והוא ערוב לא יקיש חייב עליו בבבא ועל כן יפרישהו ערוב ואינו נתחייב עליו בבבא על הפרשת תרומת ל דמאי ממנו לא הותר לו לבריך עד שיבבא עמהו ומותר לו גם כן להפריש תרומת דמאי בין המשתות ואינו מותר לעשות כן בודאי מפני שכין שמשתות שמקן אם הוא מן הבבת אז מן הסתל ואינו ' מותר להפריש תרומת ומעשרות בשבת כמו שיתבאר במקומו ובעבור שעקר חובת דמאי אם אזהרתי לך והוא שיוציאו מעשר שני בלבר ואתה אתה נתן לנו שיהיו אם שנוציאו ממנו מעשר ראשון ואם לא

פרק שיני ואלו דברים מתעשרין דמאי בכל מקום הדבילה והתמרים והחרובים האורו והכמון האורו שבחוצה לארץ כל ה המשתמש ממנו פטור

כבר הקדמנו בפרק הקודם לזה שמכירי
הלקוח חייב בדמאי ואחר עתה שלקוח הדברים הנזכרים
ריבי דמאי בכל מקום אחר פירוש בארץ ישראל או בחוצה לארץ ואין
רצונו בלקוח המיובים מהנזכרים מיין בלבד אלא אפילו מאותן המיון
שלא יעשה כאותו הלקוח בארץ ישראל בלבד ועל כן יתחייב בו דמאי
בכל מקום שהוא רבלקוח אחרים יודעים בתכלית הודאיות אי אפשר
למצוא במוח בעוס פנים שלא בארץ ישראל ומן אחר שתמרים
אין מתעשרים הנביים לא יעשה כאותן בעוס פנים אלא בארץ ישראל
ואחרונים אין מחייבי אחרים שהם מיובי' ובחים מאד לא יעשה כאיסר
שלא בארץ ישראל ואורז אין מחייבי אחרים לבן אפר לא יעשה כאותו שלא
עם וכמון שגרגיר מיובים ואותו כל בחמרי כמון ומק שאחר כל
המשתמש ממנו פטור אלא בחום שיעת יתערב בחמרי שלו ארץ ישראל
בין לאחר מיחרה פטור ולא בחום שיעת יתערב בחמרי שלו ארץ ישראל

כ המקבל עליו להיות נאמן מעשר את שהוא אוכל ואת שהוא לוקח ואינו מתארח אצל עם הארץ ר יהורה א אומר אין המתארח אצל עם הארץ נאמן אמרו לו על עצמו אינו נאמן כיצר יהא נאמן על של אחרים

כל מי ש
מירנה להיות כחזן על המעשרות ומכחזין בו כשיחזר זה מעשר ו
זה אינו מעשר ולא יהיו פיריהן דמאי ויבול עצמו כמעשרים אלו
עד שיהיה מודע בפה ויבול שם ולא יהיה כחזן ועבדן אינו מתארח
אלא יאכל פחות אלו ומק שאינו על עצמו אינו כחזן שאינו אכל
עם הארץ ופירו עם הארץ דמאי ולא יהיו כחזן כשיחזר כי מה שאכלתי
עמו היה מעשר מפני שהוא מנוגע בערותו ומתחר שאינו כחזן על מ
מה שיאכל היוך יהיו כחזן אל מה שאינו אוכלין ומשמוך על דברי
בשיחזר זה מעשר ואין הלכה כר יהודה

ג המקבל עליו להיות חבר אינו מ מוכר לעם הארץ לח ויבש ואינו לוקח ממנו לח ואינו מתארח אצל עם הארץ ולא מארח אצלו ובבהותו ר י יהורה או אף לא יגדל בהמה דקה ולא יהא פרוץ בנדרים ובשחוק ולא יהיה מטמא למתים ומשמש בב בבית המדרש ואמרו לו לא באו אלו לכלל

חבר בקרית תלמיד חכם וכן ו
יקדמו לתלמידי חכמו חברים ותולם בקדמו כזו הסם כי מברתם זה
לזה חבר כחמנת כי היה חברה לסם מיים ומק שאחר בהחן לחיות
חבר ל' שיהיה בחזן על חטומאה ועל הטהרה ואחר בעבור בכדיות
הבה לקבל עליו דברי חברות צריך לקבל בפני שלשה חברי מלמיד
חכם ויהו צריך בפני שלשה ולא עוד אלא שאחרים מקבלים לפניו י
ויעמוד שלשים יום כדי שבהכאבו תלמיד ואין יהיה בחזן על טהרת מ
מעשר ובסופו בחו שיהיה בחזן תלמיד חכם ואחר כי הוא לא יאכול
בעם הארץ לא פירוש לחים ולא פירוש יבשי אלא גורם לסם טומאה
מפני שפירות עם הארץ בחזקת טמאים כמו שיתבאר במקומות מן
המשנה וזה סובר אמור לגרום טומאה לחולין שבארץ ישראל ואיבו
לוקח ממנו דבר לא מפני שהוא בחזקת טמא ולוקח ממנו כל דבר ו
יבש כי חולין לא טמאתון אלא אחר שבאר. בחזר מה שאקדין בחו
ש יתבאר במקום אחר וזהו שם שאחר שבאר. בחזר שהיה מעשר עם
הארץ ופירות שלו טהורין לא הובאו

ד הנחתומים לא חייבו אותם הכם להפריש אלא כדי תרומת מעשר והלה החנונין אינן רשאין למכו את הדמאי כל המשפיעין במר נס רשאין למכור את הדמאי אלו הן המשפיעין במרה גפה בנון הסיטומת ומוכרי תבואה

בחתומין הן חלופין לא יחייבו אותם
לחוציא מן הדמאי מעשר שכי כדין דמאי על פי שאר בתרבו והקלו
עליהם בדבר זה מפני שהסוטרים החמונים עליהם מנגדים אותם
תמיד ויתקבו מהקליהם ומזיק עליהם בחכירתם קבב יודע והחכונים
הם בעלי חנויות שאי לקם מכירות הדמאי שפכי הנערים הן
הקונים מהם והם חיבם בקילים להוציא מתבות הדמאי ויחכלו ע
שכל ולא יודעו שי' משעבד' החנוסים על החזרה ויחכרו בחזרה בנקם
והתירו להם למוכרי הדמאי שפכי הם מוכרין בחזרה בנקם ויחלקו
החזרה ביתר ויפסידו בו ריקה הקונה יתר מן הראוי לו ועל כן הם
קרוב מתבו הדמאי על הקונה ולא על המוכר וסימנות הוא קיבו ן
ופיטון הוא המוכר מחכלים רבים בחזרה בנקם

ה ר מאיר אומר את שרובו להמרר בגפה ומרדו ברקה טפלה רקה לגפה איזו היא מרה גפה ביבש ש שלשת קבין ובלח דינר ר יוסי או סלי תאנים וסלי ע ענבים וקופות שלירק בל זמן שהוא מוכרן אבסרה פ פטור

לחזרו בתלמוד מדם דקה הוחיל וסמוכר מפתכר הוא מ
מפרים וכבר בחרבו זה בהלכה הקודמת לזאת ושמחלוקת בין
ר מאיר וחכמי כי ר מאיר יחמיר בל הדברים מדרך בני אדם בחכור
בחדם נפה מותר לו למוכרן דמאי כמו שחזרבו ואם יחזר חותם מ
בחדם קטנה אין לבו חוסמין לבל מותר למכרן בחזר ובסוכר הוא מ
שהוא מוכר בחדם קטנה טפלה לחדם גפה וזהו עבין שחזרו טפלה
דקה לגפה ואם הדבר בחכר חמה מדרך בני אדם למזור חותם בח
בחדם דקה חליהו חותר למוכרו דמאי בחו שחזר לא יהיה חותר
לו מה יזרעו דמאי ואפי למזור חותו חזרדם נפה אר מאיר הולך אחר
הדבר הנחכר וחכמים הולטים אחר הזרעת ואחרי שאם מכר בחר
נפה ואפי חה מחכבכי אדם למוכרו בחדם קטנה פטור הוא וכבר
בחרבו בשער קב בסוף פיאה שהוא שביעית שאם ואם שחזר וכבר
ל חדם אחר תבול חה שחנה הינר מדבר שהוא הזרוע בה וכבר
בחרבו בשער הריבר שהוא ו זרעים מכסף ומקבל בל זה ו שעורים ו
וכן חזרו בתלמוד בתנו דמים בלא ולא בתנו בשער בלא מוכרין ו
לבבדה פי בלא בשער ומדה בלא בפי מה בזרעון לו ל שהמוכר ו
לבבדה יהיה בחו המוכר בנפה ואין הלבה בר מאיר ולא בר יוסי

פרק שלישי מאבילין את העניים דמאי ואת האבסנייא דמאי רבן גמליאל היה מאביל את פועליו ד

דמאי גבאי צדקה בית שמאי אומר נותנין את המעשר לשאינו מעשר ואת שאינו מעשר למעשר נמצאו בל ה האדם אוכלין מתוקן וחבם או גובין מהם ומחלקין ס מהם והרוצה לתקן יתקן

מותר לעניי לסילת דמאי בדי להקל
עליהם הדרך וחבבניה בם המרחים ובעבור זה לחזוק מצות ה
חבבניה בדיהם בדי להקל על בעלי הבבניה ומק שחמרו והרוצה
לתקן יתקן ל' מי שירצה לתקן הדבר שבעבור לו ולבוניה מותרת נם
דמאי מהנו שעשה זולתי שקשה עליך ותחמר אחר שחתרבו לעניים
מבילת דמאי מפני מה בחמר בלוקחי הבדוקי הרוצה לתקן יתקן ז
וזהו עני זה לא יקשה עליך כי מה בך שחתרבו לעניים דמאי
וזהו בשיתנו להם מבילה אחת בשביל שעשו מבדבו אבל בשיחלקו
עליהם הקונים ובפל בבל אחד מהם חלק טוב ובח ברשותו בתחייב ל
להוציא ממבח חייבי דמאי בלא תרוחק שחמ מחבילין את העניים ולא
את אוכלין העניים והלבה בחבים ואין הלבה בי בן בתירא

ב הרוצה לחוות עלי ירק להקל ממשאו לא ישלך
עד שיעשר הלוקח ירק מן השוק ונטלך לחזיר לא יחזיר עד שיעשר שאינו מחסר אלא מעין היה עומר ו
ולוקח וראה טורן אחר יפה ממנו מותר לחזיר מפני ש
שלא משך

לחזקם לברות או לקנות או לראות עלי קירקות
ויסליכם מרי להקל מעתה לא יסליכם עד שיוכיח מסס מעשר מרי מפני
יתן מכסול לעני׳ חברים והלוקח ירק מן השוק קנה כשיקנה קירקות ח
לצורך מרורת פרש יס ירועים וכטל הקורות לקנות מיכן ואילך לא עמדו ך
לו ואחר כך במלך והחזירם למוכר חין לו להחזיר קירקות שלקח עד ש
מיופיו מסס מעשר ניתן לו דמיו כי אחרי שבחו לידו כבר זכה בהם ו
ואפי׳ שלח מנת להטורות לא חסר לו שלח קס שיר׳ דבר זה אינו מפסיד
המכירה וזכו מן שאמר מאינו מחוסר שלח מניין היה עומד ולוקח
לו שקנה ולא בטל לוחקם כידו אלא היה חמוך · מוכה ומיחר מותם ל
לקוחה עמוד יקבלו זה במקומו שלין המטלטלין נקנין בהתיכת ממון
לכל עיקר זכותם כשיסיבה לפי כמלך חזר בשבתו מהרגום לישבך ה
לישלכיכך ומוכין הוח המעשי נחתך המלך בל חזן הקדם שעשו כשיכם
לכל לחזוק היה מלך מצויה בחסר במכת כידיו מלמען הקדם
ולא נמנה לה חבר כתרגום

ג המוציא פרות ברדך ונטלן לאוכלן ונ מלך
להצניע לא יצניע עד שיעשר ואם מתחלה נטלן בשביל
שלא יאבל פטור כל דבר שאין אדם רשאי למברן ד
דמאי לא ישלח לחברו דמאי ר׳ יוסי מתיר בוראי ובלב
שיורי ענו

להצניע לשמור ולבנות וחלת המלך מניחים בלשון הקדש
ויצניע לשת עם חלריך ואם נטלן כשביל שלא יתברו פטור מלעשר ל
לפי שחינו נוטל אדם לעצמו חלא הוא כמו שיסליאיר לעיל ומיד ה
קלליקה לזולתו ור׳ יוסי מתיר בוראי ל׳ כי הוא מותר לו לשלוח טבל
ולהודיע למי שילשלחנו שהוא טבל וחינו חושש ר׳ יוסי שמא לא נתיר לו
זה ישלח לו ולא יודענו וחין הלכה כר׳ יוסי

ד המוליך חטים לטחון
כותי או לטחון עם הארץ בחזקתן למעשרות ולשביעי
לטחון הנכרי דמאי המפקיד פירותיו אצל הכותי או א
אצל עם הארץ בחזקתן למעשרות ולשביעית אצל ה
הנכרי בפירותיו ר שמעון אומר דמאי

כבר בחרנו בישנה
ברכות פי כל מה שתדלה כמשנה שברש בין כותי לנכרי היה כן בז
בזמן שעבר ומה שחמר בחזקתן למעשרות ולשביעית ל עמין לן ל
לחמול מותן שהחליף חותם חבל הם כחבר היו כתחילה ואם יולינן
לטחון נכרי הם דמיחי נוה לפי שהטוחן יתקנבו חלין קטות על חטה
ואפשר שיחליפם בשירות ישראל לחר שהם מחוייבות בשמירות ועל
כן יהיו דמיי ונשיפקד פירות הכל הנכרי כחמר שהחליפם בשלו ושל
כן הם בשירותין ל כשירות הנכרי וחינם מחוייבין בהם ויהיו בהם ספק
חומר חולי ישראל לחר שקיבל חבלו ושהחליפם בהם ויהיו בהם ספק
ואין הלכה כר׳ מחשון

ה הנותן לפונדקית מעשר את שהוא נותן לה
ואת שהוא נוטל ממנה מפני שהשורה לחלה אמר ר יוסי
אין אנו אחראים לדמאים אינו מעשר אלא מה שהוא נ
נוטל ממנה בלבד

אין אנו אחראים לדמאים ל עין עליהן אחריות
קדמאין שבאחר שלא נתן לה אלא דבר מועט כדי שהם תחליפהו ל
לא יהיה לה בו מכסול ותחליפהו משום שוכדקית היה בעלת הפונדק
ומהבה הפונדקים לתת לה קמח וכשבר ושהבשיל כל אחד מהבלו ול
נחתנו ואין הלכה כר׳ יוסי

ו חנותן לחמותו מעשר את שהוא נותן
לה ואת שהוא נוטל ממנה מפני שהיא חשורה לחלוף
את המתקבל אמר ר יהודה רוצה היא בחקנת בתה
ובישה מחתנה מורה ר׳ יהודה בנותן לחמותו שביעית
שאינה חשורה להחליף להאביל את בתה שביעית

מתקבל מפני שמחת לה כשיחת לה תבשיל או לחם תקח היה זה
מפני שמחת לעצמה ותחליפנו בחתר טוב ממנו ור׳ יהודה היכא חולק על
ום מהוקדם מכל הוח מבחר טעם הרבה והרחיק לך על זה מה שחמ
ר׳ יהודה ולא חמר ר׳ יהודה חולר חמר ר׳ יוסי מה טעם מפני
מפני שהיו חשורה לחלוף חת המתקבל חמר ר׳ יהודה מה טעם מפני
מפחתה רוצה בתקבת בתה וכושה מחתנה ועל כן מחליפה לו מה שב
מפחתה לתקן עבידי בתה ור׳ יהודה חולק במה שחמר בחן על דברי
ר׳ יוסי מקדימנו כי ר׳ יהודה חמר מעשר זה שהוא נותן לה כי הוא
חמר שלא ברשות לה מכסול ור׳ יוסי חומר חין חכן מחרים לרחקין ו
ועבי חמר ר׳ יהודה חולק לר׳ יוסי בשביעית שכיון ל שמותר לו לתקן
לחמותו שתבשלם לו ולא בחום שיברים לה מבשל שלח תקח ותחליף
הפחתה ותבשלם שלח בקרנות שביעית שליהם לדעת ר׳ יהודה הע
חשורים שתחליף פירות שביעית מפני שהוח דבר חמור וחין נזהרים
כן מלר לפי חין לנו להוסיף שתחליף לחמי בית פירות שביעית שלח
בקרנות שביעית לבל יחמר הוח שתקח לה מפירות שביעית תחזור
ויהי׳ יהיה בשבשי והלבה כר׳ יהודה בשני החמורים שחכמים מחרים
לג

פרק רביעי הלוקח פירות ממי שאינו נאמן על המ
המעשרות ושכח לעשרן שואל בשבת
ואבל על פיו וחשיבה מוצאי שבת לא יאבל עד שיעשר
לא מצאו אמר לו אחר שאינו נאמן על המעשרות מע
מעושרין הן אוכל על פיו חשיבה מוצאי שבת לא יאבל
עד שיעשר תרומת מעשר של דמאי שחורה למקומה
ר שמעון שזורי אומר אף בחול שואלו ואוכל על פיו

לחרין בתלמוד שמשמש בשבין מחוה נחמן בשבת לפי שחיינה שבת
עליו ול בעמי הארן הוה חמור בשביכים לעשות עבידה ביום שבת
מפני כבוד היום לפי לח יקר וחשבה מוצאי שבת ול ליל לחמון מחר
בחת שכובשים לכל דין שמעון כמוצאי שבת לוכל על פיו מפני שלח
בעור היום ומה שחמר בכאן מעשר ול תרומת מעשר ומשער שבי ה
המחוייבים לרמאי כמו שבחרנו והטעם בידיעו שתרומת מעשר שלל
דמאי לעצמו הוה שפק שפק בשעשרו בפירות מתוקנין כדמעט ודין ה
המדומע יתבחר לך לחר זה חמר שלם יפריש עם הארן תרומת מ
מעשר שלל דמאי לפניכן ולחר כך חזקה למקומה ונתערב הכל בעשה
בבל מדומע ובשבשלהו לחר כן ולחר חזרתי ושפרשתי לוחה ולהכחתיה
ולקתקתיה זה שיש מדומע לומר ר׳ שמעון שזורי שהוה בחמן שמלכ
בחול כי הוה חמר בשם שלימת שבת על עם הארן בך לימת מדומע
עליו ולא יתיר לבשעה שבילתו לחרי לחבר בתערבה בו תרומ׳ ויתקבה
וקרי חכמי לומים מודים לזה ומתירים שלין בחמן בחול בשום
פנים ולחי כמדומע והלבה בר׳ שמעון שזורי

ב המריר את חבירו שיאבל אצלו והוא אינו
מאמינו על המעשרות אוכל עמו בשבת הראשונה וא
ואעפי שאינו מאמינו על המעשרות ובלבד שיאמר לו
מעושרין הן ובשבת שניה אעפי שנזר ממנו הגיה לא
יאבל עד שיעשר

המריר את חבירו ל בכשבע על חבירו בשבת ראשונה אסור
שיקדמהו לאוכל עמו והתירו זה משבי דרבי בלוש זה לחמר לעצמו
שבדי היחמן שבייה ל לחיתי שזכר לו בכלל שבועתו שלח יהבה ממנו
חם לח יאכל חבלו שבריך לו לעשות כן לחזק החברים ולפרחיק היחיב
שתפול בו יציפה חם לח יאכל עמו חעביר היכו דשחי לחכול עמו עד ג
שיעשר הוה בשבילו לו יעשרו לבניו

ג ר אלישור אומר אין אדם צריך לקרות שם ל
למעשר עם של דמאי וחכמים אומרים קורא שם ואינו
צריך להפריש

כבר בחרנו שדמאי היכו חייב לחוציא ממנו מעשר שבי בשביל את
שמעשרין מעשר עני במקום מעשר שני וזהו בשבת הפלוגתא יהן ה
קדמאי חלא תרומת מעשר בלבד לפי חומ׳ ר׳ חליעזר חחר שלא יפריש
מעשר עני לא יקדש לו שם וחכמים חומרי יקדש מה שבשחר הוה מעשר עני ולא
חחר שיפריש תרומת מעשר עשיריית מה שבשחר הוה מעשר עני ולא

יפריש

ונעשת חכמים כזה כדי שיתקיים מעשר שני שיהא לו לזמן וידע ם
שנריך על כל פנים להוציא אחר תרומת מעשר לפני שמעשר עני ם
הוא במקום מעשר שני כמו שיתבאר נתן לכהן כך מעשר

מי שקרא

שם לתרומת מעשר ולא מעשר עני של ודאי לא יטלם
בשבת ואם היו כהן או עני למודין לאכול אצלו יבואו
ויאכלו ובלבד שיודיעם

עניין קרוי שם פיאתך תרומת מעשר ק
החזייבת לזה מצבני מן המחנים תהיה בזה הבר ופיזון עליו לך ל
לא תעריפם מכלל התחלים על כן אמר תעבי שם יזעשם לא יטלם
בשבת ובלי כתלמוד שעניין שם אחר לא יטלם הוא לא יהיב ום
וכלו אמר לא יטלם לבתיבה מפני שהוא מוקצה בשבת
ני למודין הנלין ומה אחר בלבר מיודיעם מעשר לזה זה אחר
מלכול אתכם הוא תרומת מעשר מעשר עני אתם לא יודיעם
יחשבו שמחכלם דרך ברכה ויהיה כתי שתלכל תרומה ומעשרות ל
לאוחיני מו עשם מפן ברכיו

ה האומר למי שאינו נאמן על המעשרות ק
אף לו מפי שהוא נאמן ומפי שהוא מעשר אינו נאמן מ
מאיש פלוני הרי זה נאמן הלך ליקח ממנו ואמר לו לא ם
מצאתיו ולקחתי לך מאחר שהוא נאמן אינו נאמן

מה אחר בחמן לל מיכו בחמן על המעשרות לפי שהוא המעשר לכל
פי בחמן הוא לים בחמן על טומאה ובהרה שמיכו מלכול לא תסור ולא
טומאה ובטעם שהוא בחמן בחמרו מפלני קי[illegible] מהלי מיכו לוקח מ
מאחר לפי שהוא מתירא שמא יקנל לחים הבלות ויאמר לו אם כח שלך
פלני אם לא

ו הנכנס לעיר ואינו מכיר אדם שם אמר
מי כאן נאמן מי כאן מעשר אמר לו אחר אני אינו נאמן
איש פלוני הרי זה נאמן הלך ליקח ממנו אמר לו מי כאן
מוכר ישן אמר לו מי שלחך אצלי אעפי שהן בגומלין
וזה את וה הרי אלו נאמנין

העקר תלבנו מין הרם חוטה ולא לא נלפיכך לא יקלחנו ל
לחים בחיכו בחמן מפני שהוא בלא הכחוב בזה הכתוב קדוש מיד וכל זה
כדי לקבל עליו מפני שהוא ג' ויהיו מכיר לחבי קמלכים

ז החמרים
שנכנסו לעיר אמר אחד שלי חדש ושל חבירי ישן שלי
אינו מתוקן ושל חבירי מתוקן אינן נאמנין ר יהודה א
אומר נאמנין

מתוקן יזיע כל בבר הניזע מחכו מעשרות מיכו כח
בחמן ישעבידוהו מוקצה לזולתו מפני שחכו חוסרין שהם גומלים זה
לזה ונסכיהו כיכיהם כמם שהבירוהו למדינה נר יהודה אומר שהם נ
בחמנים בזה העבירן כדי שיכיהו ספירות למדינות ניהיו כמנת בהם
הביזית ונמעקרן ושתי שמוכלים לרוב ונתן הלבם כך יהודה

פרק חמישי הלוקח מן הנחתום ביצד הוא
מעשר נוטל כדי תרומת מעשר
וחלה ואמר אחד מאה ממה שיש באן הרי בצד וה ם
מעשר ושאר המעשר ומסמוך לו וה שעשיתי מעשר ע
עשוי תרומת מעשר עליו וחשאר חלה ומעשר שני ב
בצפונו או בדרומו מחולל על המעות

ב מהלוקח מן הנחתום הוא לימלי וכבר בחלת מחסכתו ם
מחבירין מן לדמלי תרומת מעשר ויהיו חלק מהם ומעשר שני וחם
יהיה לחם יתחייב בחלה ולא יפרים ממנו מעשר רחמון וכבר כ
בחרנו הטעם ותרומת מעשר הי מיפטר לחפריסה קודם למעשר ם
מהיו לן תרומה והוא מעשר רחמון וחחר כך יניח ממנו עשיריתו ויהיו ת
פשרד לחוניח מעשר רחמון וחחר כך יניח ממנו עשיריתו ויהיו ת
תרומת המעשר כמו שחמר הכתוב מעשר מן המעשר ובמכיל זה
מוכיחנו לזה המעשה ם:אמר והוא כי מי שיקח בבר לחם מן הנחתו
יפרוש ממנו מעשר חלת המעשר שמוציאת לחותו הבבר

מי שלקח מן הנחתום הוא לימלי וכבר בחלת מחסכתו ם
מחבירין מן לדמלי תרומת מעשר ויהיו חלק מהם ומעשר שני וחם
יהיה לחם יתחייב בחלה ולא יפרים ממנו מעשר רחמון וכבר כ
בחרנו הטעם ותרומת מעשר הי מיפטר לחפריסה קודם למעשר ם
מהיו לן תרומה והוא מעשר רחמון וחחר כך יניח ממנו עשיריתו ויהיו ת
פשרד לחוניח מעשר רחמון וחחר כך יניח ממנו עשיריתו ויהיו ת
תרומת המעשר כמו שחמר הכתוב מעשר מן המעשר ובמכיל זה
מוכיחנו לזה המעשה ם:אמר והוא כי מי שיקח בבר לחם מן הנחתו
יפרוש ממנו מעשר חלת המעשר שמוציאת לחותו הבבר

ג הלוקח מן הנחתום מעשר מן
החמה על הצוננת ומן הצוננת על החמה אפילו מטפוסין
הרבה דברי ר מאיר ר יהודה אומר שאני אומר חמים
שלאמש היו משל אחר ושל היום היו משל אחר . ר
שמעון אומר בתרומת אפשר ומתיר בחלה

חמים הוא
בלחם החם ומוכנת הוא בלחם הקר ור מחיר חו מיכול הכל ויהיה
מחבחות שחייב בהם בבל מחיזה שיהיה מן הכנון חו מן החם
ומטפוסין הוא כמו דפוסין לפי שהיו עושין בלחם בדפוסין ור יהודה
לומר חמי יהיה בבל עשוי בדפוס לחר שהוא חיובם שחם יהיה ז ם
בלחם מחבח יהבה זה לחר מחבח שהוא חיובם והשיקר כיהיו מחין מע
מעשרין מן החדש על הישן ולא מן הישן על החדש ועוד יתבחר זה ב
במחמ כ כזה הסדר והלכה כר שמעון

ד הלוקח מן הפלטר מעשר מבל מטפוס
וטפוס דברי ר מאיר ר יהודה או מאחת על הבל מודה
ר יהודה בלוקח מן המגפל שהוא מעשר מבל אחד ואחד

מי שלבהמקח ועשה מותה בבים ויחבחו בקרן בחוב והלוקח
מן הבחתום למכור לבני חבר בקרן פלטר ועיקר מחלוקת ר מאיר
ור יהודה שר' מאיר חומר שמתקן יתקבחו בדפוס לחר יהיה
קטן חו גדול וכמכר לחל זה המוכר לבעלים הרבה משתניה זה מזה
בדבר שחוה בקח מחבחים רבים ועל כן מעשר בל דעשר בבר לחם מן הבחתו
מבבל דעשר מן מעיני סורא

מי יקולף לומר כי הנחתום בעבמו המתקן הלחם לאכור מעשר מ
מעיסה אחת מיכים הרבה מן הלחם בימום מקחנים זה מזה מ
לפיכ אילו הלשמים מעשרתי לאכר נחתלקו לאכל קבוצר זה מאים לאחר
לקחם ומטמל מירים הוא מוכר הלחם כמו כן לאכל הוא קוכח מעכי כ
נחתומים הלח יכירם כגון מיקיו ט מוכרים ועשרה נחתומים כותכין
להם הלחם ונתן ספק אחד מאלו הט מוכרים לקח מפנים על כן כל
מי שלוקח מאחד מהם מעשר מכל דפום ודפום וחלכה כר יהודה

הלוקח מן

העם ובן העם שנתנו לו פרומות פת או פלחי דבילה מ
מעשר מכל אחד ואחד ובתמרים ובגרוגרות בולל ואוב
וגוטל אמר ר יהודה אימתי בומן שמתנה מרובה אבל
בומן שמתנה מועטת מעשר מכל אחד ואחד

בולל וגוטל

הוא מעיריה הכל וניניח המעשר מהכל וזה יהיה כפיתכו לו הרכה ל
לפי שכאחר ואחר מכתן זה הכותן מתנה בידלה לים כדיב הוא ולא
יקשה כעיכין המעשר ואחר שעל כל פנים הוא ניניח המעשרות מ
ניתעשר הכל דאתי ואם היתה מתנה מוטלת ב זאב עליו שהוא על כל
פנים כילי ואח עשר ולפיכך לא יקנו הכל מחמת ישרים מדאתי של ק
קודמי וזה לימו מותר כמו שיתבאר לאחר כן והלכה כר יהודה שהוא
מעשרים הרבה מהמוקדש

ו הלוקח מן הסיטון וחזר ולקח ממנו

שניה לא יעשר מזה על זה אפי מאותו הסוב אפי מאותו
המין מאמן הסיטון לומר משל אחד הם

סיטון הוא המוכר פירות וכל
דבר לח כגון דבש ומשון וסוב קרוי גדולה כמו שיתבאר במסכת כלים
ודבר זה מבואר כולו

ז הלוקח מבעל הבית וחזר ולקח ממנו

שניה מעשר מזה על זה אפי משתי קופות אפי משתי
עיירות בעל הבית שהיה מוכר ירק בשוק בומן שמביאין
לו מגנותיו מעשר מאחת על הכל ומגנות אחרות מעשר
מכל אחר ואחר

חזקת בעל הבית הוא שיתכוין מה שבמכנה לתת
מנ:והיו ושלי הדבר מבואר

ח הלוקח מכל משב מקומות מ

מעשר מזה על זה אעפי שאמרו אין ארם רשאי למכור
מכל אלא לצורך

מה שאמר שלא לצורך על תבלי שכי שלא
יתכרכנו שלא לתלמיד חכם ואפי כמשת סנורך וכן אמרו כתלמוד ה
שלא לצורך ולאכר

ט מעשרין משל ישראל על של גוים משל

גוים על של ישראל משל ישראל על שלכותים משל
כותים על של כותים ר אלעזר אומר משל כותים על
של כותים

כשר כאומנו שאין קנין לגוי כארץ ישראל לפקניע ה
המעשרות ולאמרו מן הענין הזה כי הגוי כשיקנה קרקע כארץ ישראל
אין פירותיו חייכין כמעשר כמו פירות ישראל ולפיכך מעשרין מזה
על זה וזה דעת ר' מאיר ואיכא הלכה שלא יקנה לגוי כארץ ישראל
להפקיע מן המעשרו ור' אלעזר אומר כלומים כי יש מקום שמ מכאר
מהמעשרות מאד ואקום שלא ישרייקם כלל שכך הם מיכים מ
מעשרים אלו מאלו וכשיכרים מזה על זה אפשר שיעשר מן החיוב
על הפטו וזה אומר כמו שכאחר וכשר מוערתיך כשרכות כי שכותים
מוחזקין כתוירת גויים כשל ישרייקם

י עציץ נקוב הרי זה כארץ

תרם מהארץ על עציץ נקוב מעציץ נקוב על ד ארץ
תרומתו תרומה משאינו נקוב על הנקוב תרומה ויחזור
ויתרום מן הנקוב על שאינו נקוב תרומה ולא תאבל עד
שיוציא עליה תרומה ומעשרות

עציץ הוא כלי שחוליון נו

וכמיכים מקוב כפי שיעור שנוכע קטן והוא פחות מכוזית היא כמסכת
כלים ומקם שכומה כארץ מעשר מהיא כחכרית לארץ
כלל הוא כמו שכומה כארץ ומקם שכומה כארץ הוא חייב כתרומה
ומעשרות מן התורה וקכומה כשלים שחיבם מקוכים חייבים כ
כתרומה ולא כמעשרות שלא מדר לפי מקם כשלים מן הארץ ומקם
שחמר תרומה ייחזור וידרים עוד יתבאר כמסכת תרומות היכך כן
הירושלמי והמשנית ומקם שחמל מן המקוב על שחינו מקוב תרומה ולא
תחכל לפי שהיא כטלה ומקוי לבקן לחכל שכל שכעין שחינו מקוב
חיכו חייב כתרומה מן התורה לפיכך היא תוכה להיות מוליב תחל
כתרומה והמשנית החייבות כתרומה זו ולא יתנכה לכהן ויהיה מ
מותר לאכלה

יא תרם מן הדמאי על הדמאי מדמאי על הודאי

תרומה ויחזור ויתרום מן הודאי על הדמאי תרומה ולא
תאבל עד שיוציא עליה הרומות ומעשרות

כל זה מבואר

כשתבין מה שהקדמנו כהלכה הקודמת לפי שהדמאי כמו הבל כ
כעין שחינו מוקב ומדאי כמו הבל כארץ שהוא חייב כתרומה ו
ומעשרות לפי שפקם לכל תרם מעין שחינו מוקב על שחינו מוקב
תרומתו תרומה לפי שמסקינן כעבד אחד ומיכם מוקב על שחינו מוקב מ
מדיבכן ומיכן כן מן תרומתו על הדמאי שחמר שחשב שחמר ומקם טבל כלי
שפק ומוא חייב כמעשרות מן התורה על כן אמר תרם מן הדמאי
על הדמאי תרומתו תרומה ויחזור ויתרום

פרק ששי המקבל שדה מישרא מן הנברי

מן הכותי יחלק לפנהם החובר

שדה מישרא תורם ונותן לו אמר ר יהודה אימתי בומן
שנתן לו מאותה השדה ומאותו המין אבל אם נתן לו
משדה אחרת או ממין אחר מעשר ונותן לו

מקבל שדה הוא
מיפסוק עם בעל השדה לעבדה ולזרוע חוצה ולתת לו חלק מיצא
מיניהן שדה כגון חניו לו כסלעים לזרע לכיכים וישול חלקו ניתן לבעל השדה
חלקו ועל תנאי ניכים שחלוק לפני בעל השדה מידע שמא נפתן לו
הוא טבל וחוכר הוא שיפסוק עם בעל השדה לתת לו כשכרות שדהו
כך וכך מן הזרע שיעור קבוע ואמ ניניח תרומה מכל מה שהוציא
שדהו לזרע יתן לו שפסק שפסק עמו לתת לו ולא יניח ממנו מעשרות
וכיאר ר יהודה כי זה הדין ניתן לו שפסק הוא ממה שהוציא חוצה
לשדה מכר לו ומקמין שחתנה עמו שם חטה חטה שם שעורי שעורים
אבל שם שכר ממנו זה השדה כעשר שלין חטה ואחר כך שכרה ל
לחטה ולשעורים וכתן לו עשר שלין חטה לחרית מאשר לזה הוציאה
השדה שהיא לו כתן לו כשבדן מן שעורים שהוציא השדה שהיא לזה יתן
לו עד שיניח התרומה והמעשרות והלכה כר יהודה

החובר שדה מן הנברי מעשר ונותן לו

ר יהודה אומר אף המקבל שדה אבותיו מן הגוי מעש
ונותן לו

וכבר כארנו כי חובר הוא שכר שדה וכשדך קנוב מן שפרות
וכבר שקדמנו לך שהשכר שדה מישרא לו אינו חייב כלום כתרומה ו
ובכאן הוא חייב כמעשרות קנם הוא כדי שלא יפבור השדה מ
מאותו הגוי ויאמר הגוי כורה בידו ויצטרך למוכרו לישרא זה העיקר ב
בידינו הוא מה שאמר שכתוב לא תבכרות לפם בהיית ולא תחפם ב
ובאם שקבלה לא תתן לפם חייב בקרקע ולפיכך נדחוק לתקם שלא
יבכרו אותם מאתו עת שיצטרך למוכרם וכל זה כארץ ישרא ואמ ר
יהודה שמקבל שדה מכותי אין הגוי קונסין אותו ואינו חייב כאן כ
להניח המעשרות ואז יתן לגוי חלקו אשר פסק עמו ולא יחפוב עמו
כמעשר זה כי הדים מחכב לפרוק לכותי וישכרנו לעשרו
ואפי מיניה כשכרם שם אחרים ישכרו זה השדה כרבעית שבועה ק
יפבור אותם הוא כשלישית ומשיים חייב הוא להניח המעשרות ק
חייבת לכל התרומה מחלקו לשדו ישיקם ויפחר כורה כיל הגוי
ויצטרך למוכרם לישרא ואיכי דניחא ליה שיקם חולק עם ר יהודה מכי שחבת
קמך הוא מוכר כחובר וי יהודה מדשר כמקבל שדה מכותי ואחר
שחלמוד מבאר לשת ר יהודה הלכה כמותו

ג כהן ולוי שקבלו שדה מישראל כשם שחולקין
בחולין כך חולקין בתרומה ר' אליעזר אומ אף המעשרות
שלהן שעל מנת כן באו

כשם שחולקין בחולין כך חולקין בתרומת
כל מזה שלוי לא יכהן כשיעמוד עם ישראל כעל סמדה לתת לו מליותיו
התבואה או רביעיתה צריך לתת לו מליותיו שאין ישראל ולוי מחלקין בתרומת
מחלק תקוח ליקחנים ישראל ניתן מחלק שנותה חצי כסף לו מן התרומה
והמעשר למי שירצה מן הכסמים והבנים וחמי ר' מליעזר לא שנו אלא
בכהן יקח כל תקרומת ולא יהים מחקבל לוי יקח כל המעשר שעל מ
מכת כן כתו כל כשם לא יקבלו זה סמדה מישראל אלא לזה שעבין ל
לקיות כמקנית מחלק לכם נתן מלכם כי מליעזר

ד ישראל שקבל
מבהן ומלוי המעשרות לבעלים ר' ישמעאל או הקדמת
שקיבל שדה מירושלמי מעש' שני של ירושלמי וחכמי
אומרים יכול הוא הקרתנו לעלות ולאכלו ברושלים

קריתי לים מיוחד לכפר נירצה לומי לים
מעשר לרן ישראל חרן מירושלם ולקבה בחכמים מחתי יקח כי אחד
מעשר ממעשר שני כמי חלקו בחולין

ה המקבל וחים לשמן כשם
שחולקין בחולין כך חולקין לתרומה ר' יהודה אומר י
ישראל שקיבל מבהן ומלוי וחים לשמן למחצית שכר
המעשרות לבעלים

המקבל כל על דק כלל אחד מיקים
מיקבל כהן מן לוי מישראל לא ישראל מכהן ולוי וחלק ר' יהודה כפרק
שמני ואמר מישראל שקיבל מכהן ולוי המעשרות לבעלים ומי למחצי
שכר חני הריוח כל כשם שמקח מישבור ישראל הזתים ניתכור כל מה
שישלם בניהם ימים בשוק לפיכך אין לו חלק במעשרות. ואין חלבה
כר יהודים

בית שמאי אומ לא ימכור ארם את ויתיו אלא לחבר בית
הלל אומ אף למעשר וצנועי בה היו נוהגין כדברי בש'

כבר כתרנו מחכר קתו תלמיד חכם ונתן
הכחין על הטומחה ונסתרה ואמר כם שלא ימכרו הזתים ממכי מקם
עומדים לדרוך תותם חלה למי שעתה כאין על הטומחה. אמת יתעסק
בטומחה כמקן וכה תומדים ממותר למכרן למי שהוא כאין על אמ
המעשרות ואעפי שלא יהים כאין על הטומחה לפי שדעתה לה ממותר
לברום טומחה לאולין שכאין ישראל היא מפסה לחדינה שהוא מותר
וכן הלבה ונטועי לה שם שהמדקדקים במצות מחכורין על שלא

ו שנים שבצרו את כרמיהם לתוך נת
אחת אחר מעשר ואחר שאינו מעשר המעשר מעשר א
את שלו וחלקו בכל מקום שהוא

כבר כתרנו בתלמוד גמר זו שמפה ואמ
המעשר מעשר מן שלו ודאי וחלקו בכל מקו שהוא דמאי ועליין הדב
כי כשיבדרו הענבים מניח מעשר ודאי מחבין וכשידוך אותם עם ת
חלק מכירו מניחו מע שר ונתערב שכל ולקח חלקו מן התירום מייב ל
למוכח מחזו מעשר דמאי שהחוייב לחבי מה שלקח מן שתירום לפי
שהשפיק חיבו חלק כהבי של מכירו מניחו מעשר וזה עבין מה שאמרנו
וחלקו בכל מקום שהוא דמאי כל חלק מכירו מניחו מעשר בכל מקו
שהוא מחזו ונתעפי שהוא מיוחד ונתן מעשרו לפיכך
יוכיח מעשר דמאי שפתחייב בו אותה החלק

ח שנים שקבלו שדה
באריסות או שירשו או שנשתתפו יכול הוא לומר טול
אתה חמים שבמקום פלו ואנ חמים שבמקו פלו אתה
יין שבמקום פלוני ואנ יין שבמקום פלו אבל לא יאמר
לו טול אתה חמי ואנ שעורי טו אתה יין ואנ אטו שמן

אלא מריחין מהוח וזכר כהן מן כסדבר מעניין מיכור ומתר אבל
הם בריחי ממוכות וזכר אותם כהן מפני שכתבלבל העניין בשתשות
הקדקעות כמו שכתוב במסכת שיחה שכיב מיכ שכתב כל בכתיו וכל
מה שכתב אלין מן הריחין אבל יתקיים זה שהין מזכר שיחין שם

המיכין מן הזתים לא מן שיין שמין ולא לזיתים בזיתים מהם. ושפי
אלא מקומותיהם וזו יהים בעית לאחר מן המוכרין לו מן הזיתים לו
לומר לאחר שירו זה כמו שיין הזה נזה קרוב ממקומי. ואבל ק
קרוב ממקומיך קח לתם שיין אים שם ואחי לקח זה ואל תביאני במקום
אחי הריחוק ממני ואצטריך למתני ולא יוכל הבירו למלוכ מלמי. אחין
חזק אלין כדבר שהזת שם שיקר אבל יכול בזתין על מדת הזיתים. לא דבר
שיעיל לנריך ולא שיך לך יכריחוך עליו. כי מכישת הבר זה שוה ממדת
הבני הזיתים אך לם יש לאחיריו בהחתו ה שיין הזה מן המקום אחר לו
פוס חזק לא יכריחוהו עליו.

ט חבר ועם הארץ שירשו את אביהם
עם הארץ יכול הוא לומר לו טול אתה חמים שבמקום
פלוני ואנ חמים שבמקום פלוני אתה יין שבמקום פלו
ואנ יין שבמקו פלוני אבל לא יאמר לא טול אתה חטי
ואנ שעורים טול אתה הלח ואנ אטול את היבש

מכאחר מות
כבל אחר מקם יש לו אחבי בבל קנמקת מבבני לביקים זבמיחתי לו
אחבר טול לתך חמים ואני שעורים נמוכה מוכר לו אחבר אני אחטים
מירם מאביו בחבי הבעוריים אל עם אחרן ואחלין. עמי ובמקת מוכר
לאחי כי אחביקים עמת עם אחרן ושיריתיו דמאי ובכר אקדמנו לך ט
ם סור למכור דמאי לעם אחרן

י גר וגוי שירשו את אבותם נוי
יכול הוא לומר טול אתה עו ואנ מעות אתה יין ואנ פ
פירות ואם משבאו לרשות הגר אסור

יין אבני פות נסך ועזל
יתבאר לך בחקומיות מן המשנה שיין נסך ועז אסורין בהנאה ואחיר
לגר לומר לגוי טול אתה עז ואני מעו ולא אתיר כזה במה שהכר למ
למעלה בעניין חבר ועם אחרן זה כי חבר עם אחרן יודעין אח
אבל אין אחרן מן התורה גר אינו יודע אח היין שהוא נסך ואין ב
קרבנם שקדת שבדילו ביניהם אפל יודעין אח היין שהוא נסך ואין
ניחזור לבוניה כדי שיירים אח אביו ועל כן אחירו לו אחליפין כ' זמן ש
שלא הביא חלקו לידו אבל אחר שהביא לידו אחנו הדבר אחמור לא אחירו לו
לאחליפו באחר לפי שזכה זכות גמור לדבר אקנוי ואוח אחנו בהנאה
ויעקייהם בחיבורו

יא המוכר פירות בסוריה ואמר משל ארץ
ישראל הן חייב לעשר מעשרין הן נאמן שהפה שאמר
הוא הפה שהתיר משלי הן חייב לעשר מעשרין הן ג
נאמן שהפה שאמר הוא הפה שהתיר ואם ירוע שיש לו
שדה אחר בסוריה חייב לעשר

סוריה היא אחרן אמר בבבא
שבחלקה בחלבות דור ות"ם כמו אחרן ישראל ולא כמו חוכה לאחרן ב
בחקבת הזיהן וכמו חוכה לה. ן בעניהם אחיהם ועוד יתבאר זה ב
בחקומות אין הבבא והעקר חבלנו בכל מה שיבבאנו הרבים אוח
כמו אחרן ישראל בכל הזיהן וזה אחקדה בכולם רבים ומה שבאנו
אחרן סוריה לפיות בחלבת אחרן ישראל בכל ענין הוא מה שאמר מפני
שחיהו מותר לקלוח על אחרן מכל אחיהות עד שתעיה בבבאת כל זה
אחרן אחר בכל הקלה גבולותיה בתורה ואיה אחרן כענן לבבולותיה ו
ובאמר בבבא דור אחיהות שהם אחרם נזהיה. ולאחר בתרם ש"מלם ב
בבולות אחרן המוגבלות כי הבהני היה בייהלם עליין לפיכך לא ה
היתה מלבת אחיהות שהם אמר בבבא כמו מלבת אחרן ישראל וכן אמ
מהם אחמר מפני מה בבבא דור אחרם נזהיה ואחרם נזהם ואין מנות נ
בהבנית שם אמרו דור עבה שלח בחונן אחרם אמרה וכ' בסיפרי ואלו
אחיהות הל סוריה אין חייבין בה מעשר אלא למי שהקנה שם שדהו י
ניהיה חייב להוציא מעשר מתה שהוציא הסדהם אבל מי שקנה שדהו מ
מבלות סוריה אינו חייב להוציא דמאי אין כך בפירות אחרן ישראל שא
כל מי שיקנה מהם דבר בחי זה שקנה מיהו מעשר דמאי בחשר בחבבא
בחה שהה מהקדמנו זה שעשק אמר זכר בבחן וזוח שהה מהכר אוח שהה
שהיה הוא עיקר אחת אחמחנו נוהג בכל המבות בבל הזמנות בבל הזמנים זם
נהקלים נבן בחמוכות

ונכן כל מי שחייב במעשר מום חייוב ונתפקח כרשפיו תבלי שקוץ מכטל
החיוב שהוא יכיס לחתן דמיונות רבים כרייס מתפקחים ואם אחמר מ
אכיל לך בעניין שהוא דמיונות רבים כרייס מתפקחים ואם אחמר מ
מעלי הן הל מן הסדה שלי אחמר בכתן שפוריי מתחייב במשער כמו
מכחדכו

יא עם הארץ שאם לחכר קח לי אגודת ירק קח לי
גל וכתן אחד לוקח סאה ופטור ואם אמר שלו זה חוד
של הכרי ונתערבו חייב לעשר ואפי הן מאה

הקלפה הזאת
מיוסדת על מלשה עקרים שאחר שקוה חסור למכור דמיי כל
מכן טבל לעם אחרן ויותר למוכרם לתלמיד חכם מפני שהן יפדים
מהם תרומות מכרעב ואי יחכם ושקר שפני שזה המוכר תלמיד ח
חכם ושקר שלשי שזה המוכר יודע בשלחת שמלח עם החרן ל
לתלמיד חכם לקנות לו ועל כן כשיוה תלמיד חכם המלוח לתלמיד
חכם המוכר הן לי כחלי קדמים כך וכך ולא הודיעהו אם זה הדכר
הקנוי לעצמו יקנהו או לעם אחרן שאחר שלחו זה הדכר הקנוי
שגור שאחר שידע תלמיד חכם המוכר כי זה שקונה כשלוחת עם
אחרן כא לקנות לא יתן לו אלא כירות מתוקנים כרי שלא יבא עם ה
ן אחרן לידי מכשול ואם יבאר תלמיד חכם השולח אל המוכר ויאמר לו
אל תמכור לי ואלו לאחרי אל לעם אחרן שמלחהו ויתן לו הזה ה
חכם כשבי עצמו וכזה אחר כשבי עצמו ים לומר אולי אם אתן ל
לאחרן קוה טבל אשבי שידע כי לא יאכלנו עד שינוקו תרומותיו ואם
אחרן לעם אחר אחרו אם שידו מתוקנין אשי אמר ביאחרנו וכשיתע
כתחייב הדכר שהוא אשעורב כמעשר ואלו שקם לעצמו לגורן אחת
שלאחרו אחם ונתערב יתחייב אכל משער דאי וכל זה כשלא ישאל
למוכר אבל אם ישאל למוכר ויאמר לו אתוקנין הן אחמן יאי וכל
מה שקנה ממנו שטוי אשבי שהוא תלמיד חכם ושרוש בלוסקן לאם
כתבלין אתוקן אייטב

פרק שביעי

המומן את חבירו שיאבל אצלו ו
והוא אינו מאמינו על המעשרות

אומר מערב השבת מה שאני עתיד להפריש למחר הרי
הוא מעשר ושאר מעשר סמוך לו וזה שעשיתי מעשר
עשוי תרומת מעשר עליו ומעש שני בצפונו או ברדומו
ומחולל על המעות

חסן לגו להוציא מעשרות בשבת ולא כיום טוב
ישעין שבלגו כי כרשאי לדם אתר על הדבי שחיכו ברשותו ושתשתה
מה שאמרנו בפרק חמישי אחת המסכ"ת בעניין שלוקח מן הנחתום
יתבאר לך שהלכתאי שלם וכל הלכות הבאות אחריהם
כי העניין בשלם אחד

ב מונו לו את הכום אמ"ה שאני ע
עתיד לשייר בשולי הכום הרי הוא מעשר ושאר מע
מעשר סמוך לו זה שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעש
עליו ומעשר שני בפיו ומחולל על המעות

אחרי שהקדים
שאחרי שערב שבת של דרך כלל כשו שאתבאר בהלכה רשמונה יש
יאפשר שבשיחזינו לו את הכום כשו שהכר כשהן כי לא אמר זה אלא מ
שערב שבת על דרך כרי אלא יוציא מעשרות לכתחלה בשבת ועל כן
יקדים ואומר שערב שבת כשו שהכר בהלכה רשמונה ושניין בשני ר
על כני הכום וזאת ההלכה גם כן מבוארת בשתשתבל בתחלת שפרק
אחרי שן המשנתו וזאת

ג פועל שאינו מאמין לבעל הבית
נוטל גרוגרת אחת ואומר ו ותשע הבאות אחריה עש
עשויות מעשר על השעים שאני אוכל ו עשויה תרומת
מעשר עליהן ומעשר שני באחרונה ומחולל על המעות
וחושך גרוגרת אחת רבן שמעון כן גמליאל אומר

לא יחשוך משום שהוא ממעט מלאכתו שלבעל הבי
ר יוסי אומר לא יחשוך משום שהוא חנאי בית דין

שי אומן
מחסר ומה שאחר אומך ברוגרת אחת החחת הקיוץ אחה חוכלין ש
שמה קיוץ תרומת מעשר יחסרכה מן המכין ניתנה לכהן ואחר י
הטבל לא יחסירנה ממקום שבל הכרי כי ישעה אחוכו ו
ואוץ שה שאחר אחמר לפני יחסרכה מה שהוא אוכל ואחר כמו לרגל ש
סמלחכה אחר לפני יחסרכה מה שהוא אוכל ואחר כל מן המכין ש
שפסקו שם הבעל הבית יחלק כי יוסי על רשבג ואחר כי תנאי בית דין
הוא שלא יחסיר אלא מן המוכן שעל הבית ומעשר
שוה שלא פועל ולא חלק כי יוסי על תכח קוץ אכל שוה שעה טעם רב
דכריו בשם שאחר שהוא תנאי בית דין הלכה כרשבג

ד הלוקח

יין מבין הכותים אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש
הרי הן תרומה ועשרה מעשר ותשעה מעשר שני מחל
ושותה

זה מדבר הוא בשי שהקנה ערב שבת ולא היה לו שבאי להפריש
השתנות ופירות כותים הם שכל לשהיכך הוא חייב במעשרות
כולם כשו שאתה רואה ואם אחמר שני לוגין כשתיים הם שלקח ש
ן לוגין ושכיחו זה על דרך שעל זה הדרך יעשה הם הקה לוג
אחד או שלח יוכר הם הסעורים השחייבים וכשיתקיו יהיה שחוינו
היין אלו הסעוריים כולם וניכויי ויעשה כהם שרשאי לעשות והוא
לתת התרומה להכן והמשער לבני ומעשר שני יאכלנה כיוצאלם הן
יחלל על השעות ואם אחמר שני לוגין תרומה ועשרה מעשר זה על
דרך שהסברתי אכל בעניין שחחת כשהיו שני לוגין תרומה היה שם
המעשר עשרה שחות חומם ומעשר שני אחמם ומעשר עשירית הן
וחומם עשירית על הקרוב אחר כשרשאי לך כברכות ואחמר אחת הל
מתחיל לשחות וזאת הלכה היא לר אחיי שהוא כוכר ים ברירה ו
ואדבר הבשחר בהלו הוכר שרשאי כרשות אחוב התרומה והמעשרות
הן התורם והקרוב ברשאי הוכר אחתלת ותרע אחוב התרומה והמעשרות
ואשני זה הין הלכה כר אחיי שהוא לו זה שהשתם אכל יהיה תרומה
ומעשרות קדם שעותן על כל פנים

ה היו לו תאנים של טבל ב
בתוך ביתו והוא בבירה המדרש או בשדה אומר מה
שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה ועשר מעשר ותשע
מעשר שני היו רמאי אומר מה שאני עתיד להפריש
למחר הרי הוא מעשר ושאר מעשר סמוך לו וה עש
שעשיתי מעשר עשוי תרומת מעשר עליו ומעשר שני
בצפונו או ברדומו ומחול על המעות

הוצרך לזה שמיקים ערב
שבת ויקים תוקם שמא יבבם השבר ולא יהיה לו עכשי להוציא שתשתות
וכל זה שדבר יכולר בשתכין כל מה שהקדימו ואחמר קדם לו נמ
כן תדע כי מה שי כתחלים של טבל אינה הלכה לפי שהטבל חייב ב
כשתשות שרשאי שהשיר כרשות אחרת אין כרירה ואין לו תקנה אלא
אם כן שוציא אלו השתשות קודם שכלתו וזה אינו בשבת בטבל ש
התכי שערב שבת

ו היו לפנינו שני כלכלות של טבל ואומר
מעושרות זו כזו הראשונה מעושרת של זו כזו ושל זו
כזו הראשונה מעושרת מעשרותיהן מעשרות כלכלה
בחברתה קרא שם

השחר כזה אחין תול מין ומשערין מן הסמוך ט
על אחיוב וכשיחמי מעשרות זו כזו כעניין הרחמוכה מעשרת ני
ניוצין מן הסכית התרומות וכשעשרות שכתבי כו כאן אתיקן וכ
וכשיחמי מעשרת זו כזו נעשית הרחמוכה פטורין והסכית חייבת כ
כשעשרות אתיקן כמו שכיחרכו

ז מאה טבל מאה חולין נוטל מאה ואחד ׳ מאה טבל מאה מעשר נוטל מאה ואחד ׳ מאה חלין מ מתוקנין מאה מעשר נוטל מאה ועשר מאה טבל תשעי׳ מעשר תשעים טבל ושמונים מעשר לא הפסיד כלום ׳ וה הבלל כל׳ומן שהטבל מרובה לא הפסיד כלום ׳

ממיר זה משקר והוה מתרומת מעשר עצלם בחד ומחד ׳ ל כם כמיתערב חלק מתרומת מעשר במחד חלקים לחדים ויחזור הכל מחד ואחד יטול החלק האחד שבכל כו כלבר ואהו עכיין תעלם ועיל יתבאר זה בחר היטב מחרי זאת ׳ והעכיין מרחמן מחת שהלבה הוא כמתערב מחד חלקים טבל ומחד חלקים חלין וכשאר הכל מחתים חלק ממר ביטול מחל׳ המחתים חלקי׳ דק׳ ייהיו הקל׳ שבטל טבל ום והתשעים ותשעה שבניה חלין כמו שהיו ובמחת מפריד מן החלין ח מחת לכל המחד הם מחד שלטבל מרחמונים והחחת היא תרומת מעשר בחותם ק שלטבל ׳ ואם יהיה זה החלק נוטל כך חולין יטלוקו ממנו כחשר בימרנו ׳ והסברת נותנת שלא יטול אלא מחד שלטבל בלבד ובחשב חלק ממחד מן הטבל הזה והוא תרומת מ מעשר שלו שבשב כך שלחולין ועשה בחחד ומחד לפי ערך חזה דין ק הדבר שיעלה מיהיה נטל מה שבשב ולא יחסר מן החלין כלום ׳ לבל חשרנו שבחן מן החלין לחד שהנו חושמין שחד יחשוב כשנטל החחד בלבד שזה שנטלנו הם מחד שלחלין והבשחרים הם ק שלטבל ומן ה הדבר כן לפי שהטבל הוא הניטל ׳ וזה עניין מה שחמר בתלמוד ׳ ונוטל מחד ואחת ׳ ואמר ר׳יוסי הם תתה לומר לי נוטל מחד ח לומר לכל חלין עלה בידו ומנעלו חלה בטבלים ׳ והעניין השני מהלבה זו כשתערב מחד חלקים שלטבל עם לחרים כהם מתעשר רחמון יטול כמו כן הוא ׳ והיה מעשר רחמון ׳ והתשעה ותשעים חלק הנותרי הם טבל כמו שהיו ובמנה שחסר חלק חחד מן הטבל חבל הוא חלקים הם מחד של מעשר חרחמונים והחלק הנוסף על החחד הוא תרומת מעשר החחוייבת למחד שלו טבל ובחשב שחד מהם הוא ק׳ עם ק׳ חלקים של מעשר ויהיו שלשה כמו שבחרנו ויהיו חלונים תרומת מעשר החחוייבת למחד שלו טבל ובחשב שחד מהם הוא ק׳ עם ק׳ חלקים של מעשר רחמון ׳ והתשעה ותשעים חלק הנותרי הם טבל כמו שהיו ובמנה שחסר חלק חחד מן הטבל חבל הוא חלקים הם מחד של מעשר חרחמונים והחלק הנוסף על החחד הוא

ואם לחמי חכירת לחת וחכני סורק סחיבוכה מעבר יקח ד' חכירת מר'
זניות מכני מכל לחדמין מעוקפת מעבי מחכירת מל נתני סורות מן
קסורות סחיבוכות ויחלה מכל ח מקן חכירת לחת. ואם לחמ' חכירת לחת
ס סורק לחת מעבר ולא יחד חיזו סורק מקן יקח מעבר חכיר על שכסון
ונמכה לוקח חכירת מכל סורק ויחלה מכלם חכירת לחת. ואם לחמ' חכי'
לחת מחני סורק לחת מעבר ולא יחד חיזו חכי סורק יקח ט' חכירת
על שלכסון לחד טו על שלכסון לחד העובר עליו ונמכה לוקח חכירת
מכל חני סורק מן המדו ולחד כן יניח מכלם חלה חכירת לחת ונמח
תחסב ותלחר חיזר יניח חכירת מעבר ממלא חכירת ולא עבירותם
י חכירת ים לך לדעת מלה גזר זה המעבר על חחכירת הלו'. והנכי
מגייר לך בסם סורק כדי שיהי הלכר מכוח לעין הרגלה ותהי במקום
החכירת רבועים ולחתוך מותיות. ובענין הרלסון מזו הקלכה הוא
לוקח שתי חכירת מכתוב על לחת ח' ועל מכירת כ'. ובענין הפני לוקח
ל' חכירת מכתוב על לחת ח' ועל מכירת כ' ועל מלים ית ב' ועל
רביעית ד'. ובענין הקלי לוקח העבר חכירת לחר יעבור עליהם
חקו העובר מן עד כ'. ובענין הרכיב לוקח העברים חלר יעברו
עליהם שני חקנים העוברים מן ער כ' ומב' ל' ונחסם צורתם'

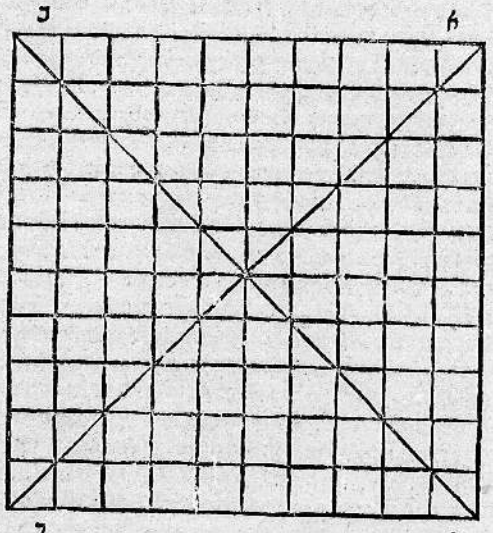

מסכת כלאים

החטים והשורן אינן כלאים זה בזה השעורים ושבולת שועל הכוסמין והשיפון הפול והסגיר הפורקדן והטופח ופול הלבן והשעועית אינם כלאים זה בזה

זוכין מין ממיני החטה ניסתכה כארץ כתכניתו ונכנסו ועל כן נקרא זוכין מעכין הכיכוך מהיר כיעבר כמו לכם זוכם ושכולת שועל הוא הסשרי. הזהכרי. וכוסמין מין ממיני החטה והוא החטה הזהכרי. ושיפון מין ממיני החטי הזהכרי. ונוף. סניר סוא לל גוית כיסמין ושפון ומשני זה מיכן בלאים זה בזה. שכל ישוע וסשיר נקרא כלכון ערב מלא ושפורקדן נקרא כלכון ערב בלבלן. וכלעז יסם. ויהוסף ברבים לכני שעולים קנים להסתכר וטכ שוקרוב לטכע הסעורים ויקרלוהו הרופאי. קרשומן. וכבר פירשנוהו כחלר הקלמנו ושל הלבן ישוע. והשעועית נקרלת כלכון ערבי לוביא ומה שלמר סיגם בלאים זה בזה לל כל לחד מהם עם הדומה לו.

ב הקשות והמלפפון אינם בלאים זה בזה ר' יהודה אומ' כלאים חזרת וחזרת גלים עולשין ועולשי שדה ברישים וכריש שר' כוסכר בוסכר שר' חרדל וחרדל מצרי ודלע המצרי והרמוצה ופול מצרי והחרוב אינם כלאים זה בזה

הקסות סם הקסנתין

הירקין ונקרלין שלקנו. והמלפפון סם קסוחים לכניס ונקרלי כלכון ערב כלאר. חזרת וחזרת גלים סחסת הגניה והחסת הקלרית. שלכון ועגלגי שדה נקרל לל הכדכת הפרדסי וקמדכרי. כריעין וכדיעי שדה סכיתי העני והמדכרי כסכר וכסכר שדה גבי ומדכרי חדדל וחרדל מצרי חדדל המדוכים וקמצרי. דלעת המצרית ידוע. והרמוסה ירמוסה הוא תנלר לדלעת לל דלעת ירמוסה והוא מין ממיני הדלועין. ושעמו מר ואין רלוי לאוכלו על שיעמקנו כאפר חם ושם תאפר החם פיס כו שחיית מן הלם ימין. ועל כן נקרלת זו הדלעת ירמוסה. ומה שלמר כאלן מחיוב לוכם סחיבין הכל הוא מין מן הפול המצרי ושמנ חיוב וכן פי' בתלמוד. ואין הלכה כר' יסודה

ג הלפת והנפוץ והכרו והתרובתור התרדים והלעומם אינם כלאים זה בזה הוסיף ר' עקיבה השום והשומנית הבצל והבצלצול והתורמוס והפלסולס אינן כלאים זה בזה

הלפת ידוע הכצון

הוא הכצון שכאלן מכנו והוא דומה ללפת. כרוב ידוע ותרובתור הוא כרוב מיוחד שקלחיו דקין וכן פירמנו כתלמוד תרדין נקרלין בערבי סלק לעוכין נקרלין בערבי קנף וכלעז מרמולם הסום ידוע הפומיטין סום מהכרי ורלסנו גנף לחד מהם ולוכם חלקים מחוכרים כמו הלחרים והדופלים מכניסים לוחנו בערבי הרפוחות בבל ידוע ובלעז כבל המרבי. ולולי בלעז סם לכבל הקטן וכן פירמנו לחד מן המפרשי. והתורמוס הוא כלעז ערב כן ובלעז פייסנל וכלפלוס תורמוס מהכרי ניון הלכה כר' עקיבה

ד ובאילן האנסים והקרסתומלין והפרישין והעודרין אינם כלאי זה בזה החפוח והחזרת הפרסקים השקדי והשיופין והרימין אעפי שרומין זה לזה כלאים זה בזה

לנסים נקרלין כלכון ערב לגנן והסמון קורין לה כרקוק ובלעז מרמוריינם הוא מכרכיגם וקורסתומלין סם כלכון ערב כמיתקי. והסמין יקרלו לסם לגנן ובלעז פירלסם ופרישים סם מכונף ובלעז קוינס. ועודרין נקרלין עזרור ובלעז סורכם. ומוזכת נקרא ללעזרן. כרסקן בערבי לפסוך ובלעז פריסנם. נקרלים בערבי שלנז ובלעז מיכלם. והפרסקין כסכן קטנים כתחלת נחתם דומין לעקדיס וכמיתי כנמרין סופן נקרלין בערבי עכחב. רימין נקרלי מלכנק וכבר פירשנו הוחו. ויתר כתלמוד יש מקן שהלכו כהן לחוק הכבי ניס לנלים לל יחשבוהו כלאים. לל סם סס דומים לפרי מן לעלים

ה הצנון והנפוס החרדל והלפסן ודלעת יונת עם חמצרית והרמוצ אעפי שרומין זה לזה כלאים זה בזה

כסוס פרסנוהו. לפכן נחס שטעמו כטעם הלפת ירוס על פני הלרן כשעור חמס ומקופלי קורין חותו לפכין ומה שלמר עם המצרית ועם לדלעת ירמוסה. חסר סם שמתחלר נדמה לדומה לדלעת המצרית ועם לדלעת ירמוסה.

ו הזאב והכלב כלב הכופרי והשועל העופ והצבאים הייעלים והרחלים הסוס והפרד הפרד וההמור החמור והערוד אעפי שרומין זה לזה כלאים זה בזה

זאב ידוע הכלב הכופרי

הוא כלב הציד מיוחס לכפר שועל ידוע. נבחים עפרים יעלים בערבי תלמעל. פרד בערבי מלבחל הערוד המעור המדברי

אין מביאין אילן באילן רק כירק ולא אילן בירק ולא ירק באילן ר' יהודה מתיר ירק באילן

אין מרכיבין לתוך כמותו
קמיכין וכן יריק כיוצא ותוך חלבה כר' יקודם '

ח אין נוטעין ירקות בתוך
סדן של שקמה אין מרכיבין פיגם על גבי קרה לבנה מ
מפני שהוא ירק באילן אין נוטעין יחור של תאנה לתוך
החצוב שיהא מקיורו אין תוחבין זמורה של גפן לתוך ה
האבטיח שתהא זורקת מיטיה לתוכו מפני שהוא אילן כ
ביוצא אין נותנין זרע דלעת לתוך החלמית שתהא משמרתו מפני שהוא ירק כיוצא '

פיגם בקדיל כלשון יחמיעל
ערב סדלה וכלעג ירדל קדיל מין סחלבא ויש לו ריח טוב תרגום וקדיה
וקציעתא ואחמי מיי ואחלנית קציעת כל בגדיתך וסדן מלמקמקנף מ
לילן המקמק וכבר פירשנוהו במסכ' רמתי וחצוב ממת מים לו מרגיס
ירדלי כעומק סחר כמיטו לחם נוטו לבחן ולבחן וכחם לחיח יהונתן
חלקי הסבטים ועל כן נקרא חצוב מקדיר כרי מיקדר אותו וייסר
מצב הסמת סחיח סחום חם חבטיח כלעג חלבנין ואחמי מין מקיקל'
ולא מורידנו מידועו ויש אומר סחוח הערבה הקדיח קשה ה כלשון
ערב וכלעג מלבין '

ט המזמן לפת וצנונות החת והנפן אם היו
מקצת עלין מגולין אינו חושש לא משום כלאים ולא מ
משום שביעית ולא משום מעשרות ועטלים בשבת ה
הוורע חטה ושעורה באחת הרי זה כלאים ר יהודה או'
אינו כלאים עד ש יהו שני חטים ושעורה או חטה ושתי
שעורים או חטה ושעורה וכוסמת '

מעשה כלאים הוא מה
שאמר מכתוב שדך לא תזרע כלאים ומעשה שביעית הוא מה שאמר
מכתוב שדך לא תזרע בשבת שביעית ולא מעשה מעשרות שלא ית
יתחייב בשביעית אותם מעשר שמכתוב שאמר וכל מעשר הארץ מזרע
הארץ זה לוקט מזמן בארץ ועטלים בשבת מפני שיכול מכתוב בחלבו ה
בקדקד ואומר מיכוונת העשב בשעת עקירתם מעקר לא בלבנו בחלבו ה
העבייני שלעולם אין הכל לאו שמא שלעולם וד יהודה מגריך לזורע שני
מינים עם אחד מפני מינים לו עם מי שלימי ולא יתחייב שלקיות אין ה
התורה על הזורע הזמוח והכיח רחיק עליו אין כלאי הכרם שאמ' מכתוב
לא תזרע כרמך כלאים והכלאים שלתי הכרם וכן כזרע כרמך מיקיש
כלאים לכרם הכרם שבזרע כו כלאים ואין הכלבה כר' יהודה אבל כלאי
הכרם כפסקה הכלבה עליו מיקיש חייב על מזרע חוק ומעורב ואחד
במשולש יד ולא יקיש חייב מלקות '

פרק שני כל סאה שיש בו רובע ממין אחר ים
ימעט ר' יוסי אומר יבור בין ממין אחד
בין משני מינין ר' שמעון אומר לא אמרו אלא ממין אחד
וחכמים אומרי כל שהוא כלאים בסאה מצטרף לרובע

חסחוח כבר בארנו מסיח שמח קכין ורובע סיח רביעית חקב וחוח ח
לומר שמכשיקים בזרע חלק אבל מחמו מזרע אחד אפי לו לזרוע אותו
מזרע על מימיהם זה מזרע אחד אל על מיבור אותו מן החלק החוח אל
יקשיב על הזרע על מיקיש ערב הזרע אחד לזה מזרע פחות מערב
אחד אל חלק ומעשרים ומח שאחד כגון שמצטרפ רובע
שעורים בסאה פחות רובע מן החטה מיקיש אבל סאה ולא יקשיב
לו מילקוט מן השעורי מעט על מימעט הרובע חלק אבוד כל מעוט
מים שם אחד מיקיש הרובע חקוח ממין אחד כמו שאחד מצטרפת ח
השעורים בחטה אל מפני מיכין כגון שמיקיש חקבת הרובע שעורים ו
וקבתו חטנים ומצטרפ בחטה ואחד ר' שמעון לא אחד ממין ח
אחד ומח שאחד מחמיר חכמים כל שהוא בסאה מצטרף לרובע אל
אחד ב' מינים אל יעשה חש שיקיש כל אחד ממן בארבע עם סאה חקיש
ומשיתקן מכלה רובע בסאה ימעט אבל חש יצטרפ מן הזוכין וש
ושעורים רבה בסאה פחות רובע מחטים אחד שהזוכין מיכה בארבע
עם החטים לא יצטרפו לשעורים וקלבה כחכמים ואין הלכה כר' יוסי
ומצטרף לדעת כשאמרנו נמח ובו נמח אחד בלאים מצטרפ עמו אל

יהיה פחות מחלק אבר שמכל יכיחוהו ואם יהיה חלק אבר אין יהיה
יעקרי קמיח אחד ויעקרינהו ויעלינהו לפי סדין ימעט אחרי ל
גם כן וזהו עקר הדין אבל אפשי שכתבו כבי אדם שלא יזהיר כ
ואיכא מאמרין למה מישתדי לאסם מן הכמיח לפי שהוא בכלא ה
וכאשר היה זה שאנו מיכוונו מיכוונו שאם יפקידין אחד בכל שפרש '

ב כמה ברים
אמורים בתבואה בחבואה וקטנית בקטנ' בקטנית
וקטנית בחבואה באמת אמרו זרעוני גנה שאין נאכלין
מצטרפין אחר מעשרים וארבע בגופל לבית סאה ר
שמעון אומר כשם שאמרו להחמיר כך אמרו להקל ה
הפשתן בתבואה מצטרפת אחר מעשרים וארבעה ב
בגופל לבית סאה

הוח אומ' מזה שאחר כי רובע לסאה הוח
פיקיש כלאים ואסור לזרוע אותה עד שיעבו אותה הרובע וזה יקיש
כשיתערבו מיכי שהבחוח אלו בחלו או במיכי הקטני' או מיכי הקטני'
אלו בחלו או במיכי שהבחוח ומיכי שהבחוח קן חטים ושעורים וה
שהמין ומיכולת שוכל לחיכון וקטניות שם כמו שכול ואלופיו וא
ואלמוחם ואלבלבלן ואלכרכום ואחטושים ואלחלתם ממח מיכוה לחילו
קורים ומח שאחר זרעוני גנה אחכלי אדם כחכלי לא כי הזרועים כשאמם
לא יחכלו ממו שיחכלו אחפולים ואחטושים ואלחלתם כמו זרע הכנון וזרע
כרכתם וזרע לפתו וזרע שומר ואלחלתם ממח שידמה לסם מן הזרועים
אחינן מזון וכשיעכל אלק מכר ממח שיזרענו לבית סאה ממכח ב
בשעור סאה יחחייב למעט וכן יצטרפו אלו הזרועים כלם כדי ש
שיכלם מהם אלק מכר ממח שיזרע בבית סאה ובית סאה הוח מקום
מן החרץ מרובע ממשים אמה על כ' אמות שיהיה המקום אלפים ואחמש
מאות וכל מקום מן החרץ שים בו בחשבון האבות אלפים ואחמש
מאות אחר שהחים מרובעת אין עגולה אין משולשת אין על זולת ת
בבית זה שאת בקולחת בית סאה ונשכל לבית סאה הוא מעשר הזרע
שיזרעו כזה מקום מן החרץ ואחר בחלמוד שהוא קב ואחי לם כן יהיה אחד
מכר בשכל לבית סאה אלק מין מן קב והוא רביעית מרובע ניאמר
כשיתערב מן זרעוני גבה שאין בחבלן ואחבלן מעיכן רבים מהם ד
רביעית מרובע אחת מהים סאה שהים מתבואה אין קטנית הוא מאחד
זרעוני גבה שהוא צריך למעט וכל מקום שבאמר בשאר בית סאה
קלבה למקח מפני מרובע ודברי ר' שמעון חוזר על מה שאמ' בתחלת פרק
לא אמרו שלא מעין אחד ובירושלמי בחלמוד דעת ר' שמעון כפי מה שאמ'
שהוא אומר כשם שאמרו אנו מיכין מן מעטרפין להחמיר זה על דעת
שהוא אומר שהריבוע לא יצטרף מפני מיכין כך אמרו אחין מעטרפין
מעטרפין להקל ובירושלמי בחלמוד זה וזהו שאמר בגון שיתערב בבב
קב ואחי קב מחטה אחי קב מעורים ונחתך אקב עדשים ויהיה הכל ק
קיוב לבית סאה על בן יאמר ר' שמעון לא באמר אני מיכין מעטרפין
להקל כרי שבאמר יצטרף אל בב ואחי חטה וזהו שאמר בגון מיתערב
ואחבב בלבנו שבכל חטה ויהיה זה שחות מרובע עדשים מעורב
בשאה וזהו אומר חייב למעט שבני שהוא שחות מרובע לשאה ויהיה הבע
הבטרשות השעורים לחטה להקל ואמר ר' שמעון שאין לבע לומר כן
לבל באמר שהשעורים לא יצטרפו לחטה וזה שחות מרובע עדשים ש
שבאל בבב ואחי חטה ויתחייב למעט שבני שערך שחות מרובע בבל
שהוא לבב ואחי בדול מערך רבע בית סאה זה בעין דברי ר' שמעון
כמו שבילו בחלמוד ומה שאמר שהפשתן בתבואה אינו דברי ר' ש
שמעון אבל דברי חכמים וזהו שאמרו פשתן אינו מן הקטניות
אבל הוא בזר עוני בגה וזהו שאמר כר' שמעון

ג היתה שדהו ורועה
חטים ונמלך לזורעה שעורים ימתין לה עד שתתליע וי
ויופך ואחר בך יזרע אם צימחה לא יאמר אזרע ואחר
בך אופך אלא הופך ואחר בך זורע כמה יהא הורש ב
הרביעה אבא שאול אומר בדי שלא ישייר רובע לבית
סאה

פי' ימתין עד שתתליע ינעבע אותה עד שיסחת מה שבבפנ
בחרץ מן סחטה וינעבע וזה יבבים החחר שת בה ויסוף אותה כי
בשיסחת הזרע בחרץ והופבין אותה בחחרשת לא ינמח אחר כן

ויוסף ויקנה לאחר וכן הסבוקלוס בכלאן מקודם לויסוף שהיה לאכלם
זה בכלאן מקיז לאמך קטנך ועבייב לאחר וזה לויכו מידום כלאוכיכו
פקרי יאמר לך נקלך וכן מכי עיקרים מתכיים ונעביין לאחר וכמיהים
פסעם שאינכר קטך יקים קטעל הטיתיר מכנו יוסף ונאוסף וכמוך יהא
מורם פתלמי הרכועם מכני פחיכנו לוחנו לקטך קאדן לאמך מיל פלא ית
יתחייב פיוסבבים כלם מעבית לאכל יתעבית עד יפלים הכל להסבו לוחק
תלא יחרום לוחק כמו פסוסכין לוחק קודם זמטר כדי פירד המטר כ
בה ויכבם בעמקה וזה הסוך קל ואין מצמיקין כו וכי תלם הוא כ
בקע פעשם המחרשת בעוברה בארץ ואמ לאכל פיסוך לוחק
עד פלא יפאר ממנה מקום פמיכו הסוך תלא פחות מחלק מסר בעטמ
הארץ והוא פישור רבע לבית סאה כמו פכיתרנו פעמים ואין הכבס
כאבא פמול׃

ר

זרועה וגמלך לנוטעה לא יאמר אטע
ואחר כך אופך אלא הופך ואחר כך נוטע נטועה וגמלך
לוורעה לא יאמר אורע ואחר כך אשרש אלא משרש ו
ואחר כך וורע אם רצה נומם עד פחות מטפח ווורע ו
ואחר כך משרש׃

זייעת קזירשוני׳ כמו אתב׳ נאה וקטנית וזרעוני
בכח בקרקע זייעה ומלוע פאילנות בקרקע כטיעה ויולת לשרש ומשרש
גזור ממלת שרש גומם עד טפח ובייכו לכניית השרש ולעקור לוותו ו
וכם כמנח בספרי קבלות ושרש מאי חיי׳ גומם עד פחו׳ מטפח יכרות
קיימים עד שלא יתחייב מכס בארץ תלא פחות מעמוק טפח ויזרע כ
בארץ קיים ואחר כך יעמיק לעקור אח הכל עד שלא יתחייב כלום׃

ה

היתה שרחו זרועה קנבס או לוף לא יהא וורע ובא על
גביהם שאינן ערשין אא לשלש שנים תבואה שעלו בה
ספחי אסטס וכן מקום הגרנות שעלו בהן מינין הרבה
וכן תלתן שהעלת מיב צמחים אין מחייבין אותו לנכש
אם נכש או ביסהו אומ׳ לו עקור את הכל חוץ ממין אחר׃

קנבס יש לומר שהוא סבקרקע בלאן ערב כריית ולוף כבר פרשנוהו
שהוא מין ממיני הכבלים ואיכי יודע היאך חלו עשות לכלאם שכיס וה
והעביין כבר יודע שהוא צמח בעיבורו לוחו ויש אחרי ערבי יצמחו ל
אחר שלבשו שכיס לציבוך אחר שחעבי׳ שהרבה ערבי עליו עד
ישקדו ערבי יום מן הכמה מה שיזרעוהו ויקברוהו ואחר כך יצמח
פעם שנית ופעם שלישית כגון העשב הנקרא כילב׳ וכילב הוא מיני
כלאי ופספסת הוא הנקרא ספסיפתא בתלמוד וזה הצמח שינמח בפ
בפעם שנייה נקרא ספיח ועליו נאמר את ספיח קציך ואם שינמח
פעם שלישית נקרא שחי׳ ועליו אמר הכתוב אכול הספח ספיח וכשנם
הסנית ספיח ופי׳ לפסטס הוא קיבלי׳ וזהו אילו מגודלין בלאי מגובלין הו ת
הכלת ותלתן נקרא בערבי חלבה ובלעז פנגריי וכשהוא הוא לנקוט ש
ערבי הצמח וכשהוא הוא כרייתה קנות העשב׳ היינכלים מן הצמח אחר
מין נורך לפס כגון זמיר ספרמים ותרגים לא תזמור לא תכסח וטעם
לקח הדיבים כי אותו הצמח המעורב ממינים רבים כשיודע שאין רב
רבון בעל הספלה מין מחייבין עליו לעקור ומקום הגרנות מין נורך ל
לגמרי כהן כלום אבל נריך לסיותו חלק לדוש בו וכן תלתן כש
כשיזרעהו למאכל אדם יזהר לה שעשים שיודע שלמאכל אדם כזרעה
כשיזרעהו מקומות מקומות שעויין בתיקון ולא יזרעהו זריעה מחיב׳
מיכודד ואם יכרו קנת מן הצמח אלא שעשכי ונשיית קנת אדם מחייב בזה
מרינונו להסחיר הכשאר על כן יתחייב לעקור הכל חוץ ממין אחר׳

ו

הרוצה לעשות שדהו משר משר מכל מין בית שמאי או׳
שלשה תלמים של פתיח ובית הלל אומרים מלא העול
השרוע וקרובין דברי אילו להיות כדברי אלו׳

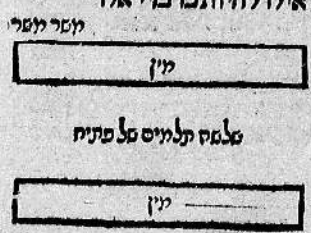

חוזת ויצטר׳ להריחה מן ריוח חרץ בין כל מין ומין כדי שלשה תלמי׳
שלפתיח כגון זה המכוייר תחת קציות׳ שחחר והחרץ שבתחתי יתבקשו
כח בקיעים מתרחבים ונקרא כל בקיע מהם שלפתיח ועבייב ו
חפירת הבקשים שבפתיחת בארץ ומלא העול שהמוני ויחב שעל ג
שחורשין כו בארץ לל פחות ריחב׳

היה ראש תור חטים ונבנם
בתוך שלש שעורי מותר מפני שהוא נראה כסוף שדהו
שלו חטים ושל חברו מין אחר מותר לסרוך לו מאותו
המין שלו חטים ושלחברו חטים מותר לסמוך לו תלם
שלפשתן ולא תלם שלמין אחר ר׳ שמעון אומר אחד ורע
פשתן ואחר כל המינין ר׳ יוסי אומר אף באמצע שדהו מ
מותר לבדוק בתלם שלפשתן׳

תור שם העשי שיעשימו הבעלים
בחמיכים כמו תורי זהב בעשה לך ותבביתו מעולם כמו זה
ועל כן יקרא הזורע המחודדת מכל תבבית רחם
תור נעבין מן שלחר שים רחם תור הזה על דמות
אות הכוריס

מחר כן חל כשחתיזה שדהו מחבו
ואל חכירו מין מחר מות׳ לו לזרוע בשדהו
מזרועה חטים מן המינין הזהו לאכר בשדה
חכירו וזה עבין שלחר לשמוך לו וכלכך
מיום שכתב לשדה חכרו שכבי מיכו מיום כדאם
סוף שדה חכירו מחר שהוא ממינו אכל
אם שיחה שדהו ושדה חכירו זרועה חטי׳
חשוד לזרוע ביניהם שלא שדה של פחתן
בלבר ושטעם שכל מי שידאחו יודע שלא לזרוע אלא לאכחין בו השדה
אם יבלה לזרוע בו פחתן ואם לאו אחין אדם זורע תלם אחד של אם
פחתן שכבי שהוא מעבו ולא יבא ממנו אום תעלת אבל אם יזרע
תלם של מין אחר יאחם שהוא כלאים ונחמ׳ שהוא לא זרעו שלא לייהנות
ממנו ולא אים נריך שכאן העשב הנקרא כילב׳ וכילב הוא מיני
כלאי ופספסת הוא הנקרא ספסיפתא בתלמוד וזה הצמח שינמח בפ
בפעם שנייה נקרא ספיח ועליו נאמר את ספיח קציך ואם שינמח
פעם שלישית נקרא שחי׳ ועליו אמר הכתוב אכול הספח ספיח וכשנם
הסנית ספיח ופי׳ לפסטס הוא קיבלי׳ וזהו אילו מגודלין בלאי מגובלין הו ת
הכלת ותלתן נקרא בערבי חלבה ובלעז פנגריי וכשהוא הוא לנקוט ש
ערבי הצמח וכשהוא הוא כרייתה קנות העשב׳ היינכלים מן הצמח אחר
מין נורך לפס כגון זמיר ספרמים ותרגים לא תזמור לא תכסח וטעם
לקח הדיבים כי אותו הצמח המעורב ממינים רבים כשיודע שאין רב
רבון בעל הספלה מין מחייבין עליו לעקור ומקום הגרנות מין נורך ל
לגמרי כהן כלום אבל נריך לסיותו חלק לדוש בו וכן תלתן כש
כשיזרעהו למאכל אדם יזהר לה שעשים שיודע שלמאכל אדם כזרעה
כשיזרעהו מקומות מקומות שעויין בתיקון ולא יזרעהו זריעה מחיב׳
מיכודד ואם יכרו קנת מן הצמח אלא שעשכי ונשיית קנת אדם מחייב בזה
מרינונו להסחיר הכשאר על כן יתחייב לעקור הכל חוץ ממין אחר׳

ז

אין סומכין לשדה תבואה חדרל וחריע אבל סומכין ל
לשדה ירקות חדרל וחריע וסומך לבור ולעד ולגפה ו
ולדרך ולנדר שהוא גבוה עשרה טפחים ולחריץ שהר
עמוק עשרה ורחב ארבעה ולאילן שהוא מיסך על ה
הארץ ולסלע שהוא גבוה עשרה ורחב ארבעה׳

חריע

בלאן שמעשל עשבי ולאו כני מיכן מפסידין התבואה ובכר הקדמכו
מיין לחזור בעניין כלאים חלא בשדה אלו ובשדהו חדרל וחריע ס
סיוון לחבואה כדי שכשל השדה זרע אלא היה מיכן לאחר לזרוע ו
לחבואה כל היה מרחיקו ואם היה שדה ירקות יהיה מותר שחעשר לומר
אל אחר הן אחלו כני מיכן מין מפסידין ירקות ואם סוף שדה לאחר
ומה שאחר ם מוך לבור לל שכשיקה כין זה לחדרל ולחבואה לאחר ו
מילו מחפירין יהיה מותר ואילן שהוא מיסך על הארץ הוא מירחקו
עבשיו וחדמה לאחל׳

הרוצה לעשות שדהו קרחת קרחת

מכל מין עשרה עשרים וארבעה קרחות לבית סאה נק
מקרחת לבית רובע ווורע בתובה כל מין שירצה היתה
קרחת אחת או שתים ורעים חרדל שלש לא יורע
חרדל מפני שהוא מראיו כשורה חרדל
דברי ר מאיר וחכמים אומרי תשע קרחות מותרות
עשר אסורות ר אלישער בן יעקב אומר אפי כל שדהו
כור לא יעשה בתוכה חוץ מקרחת אחת

קרחת חלק מן

קרקע מרובע ופכר קרקע מרובע קו חלק מכר בסתם וכלתני כמו
כן פכית קסת ב חמש על ב חמש הם כן יש בית רובע עשר לחמו
וחומש על עשר לחמות וחומש בקרינוכ ולחמר ר מאיר כי בסתם אנו ס

הם יש בבית סתם עשר קרחות
לחמור לן מפני שהחרחק כיצים ל
ליכנ פנם ויהיו קרנכין אלא לאלו וזה
עכין שם שחמר בתלמוד ר מאיר
לומר לפיכנ סמוכות וירכבן סכרי ו
וכלכר פלח יהו סמוכות ולחמר ר
ש יעזר בן יעקב ולפילו קיתה מרחו
בית כגר לסמול לזרוע בו מין לחר ח
זון מקרח לחת ובית כור הוא כמו
כי סתם פלחים פעם מפני שכור
פלחים סתם על כן יש יתר בית
כור חמשה ושבעים חלף ושם תמי
לותה מרובעת יהיה כגלל פלחה
חת ים ופלחה ושבע ופם שביעו
בקרינוכ והלכה כחכמים

ט כל

שהוא בתוך רובע עולה כם
במרת בית רובע אכלת הנפן
והקבר והסלע עולין במרת
בית רובע תבואה בתבואה
בית רובע ירק בירק ששה
טפחים תבואה בירק ירק כ
בתבואה בית רובי ר אלעזר
אומר ירק בתבואה ששה ס
טפחים

ירק לומר פכל מה שיהיה
בבית רובע קוח נכנס כחלתי וכב
חלתו ממלת בית עשר לחמות על
עשר לחמות וחומש בקרינוכ ונחוכלת

חצחן כל מה שיתפשטו על פחרן ומלת לוכלת מלישם כל מה שם
פחלבה מן פחרן כפתפשטו עכשיו תבואה כתבואה בית רובע כל
לפום כין פני מיני תבואה בית רובע וחץ יחיב וכין פני מיני ירקות
פתם כלחים זה בזה פעם טפחים ונין הלכה כר מאיר

ט תבואה נוטה

על גבי תבואה וירק על גבי ירק תבואה על גבי ירק וירק
על גבי תבואה חכל מותר חוץ מרלעת יונת ר מאיר או
אף הקשות ופול המצרי ורואה אע את דבריהם מרבני

רלעת יוניית יש לה עלים מרוכי מתקשטין מרכה ומסובכין ונמשיך
נעשים על פתבואה לו ירק ומפסל עליה ונפתבכו עמה וברלים כגלי

עשים כבנות עיניות מיובשות כרי לזרוע כהם לזרעים ונמוך חלה
פיצרים ויהו עכלים לון פתם זרע בו חלה למרחית קטן לפיכך הם
כפירחה קנמח פחחר מנכרל הוא מותר

פרק שלישי

ער ונה שהוא שש טפחים על ששה
טפחי וורעי בתובה חמשה ורעונין
ארבעה בארבע רוחות הערוגה ואחת באמצע היה לה
גבול גבוה טפח ווריין בתוכה שלשה עשר שלשה על
כל גבול וגבול ואחד באמצע לא יפע ראש הלפת כתוך
חגבול מפני שהוא מטלאתו ר יהודה אום ששה באמצע

עושים כבנות עיניות מיובשות כרי לזרוע כהם לזרעים ונמוך חלה
פיצרים ויהו עכלים לון פתם זרע בו חלה למרחית קטן לפיכך הם
כפירחה קנמח פחחר מנכרל הוא מותר

ונין הלכה כר מאיר

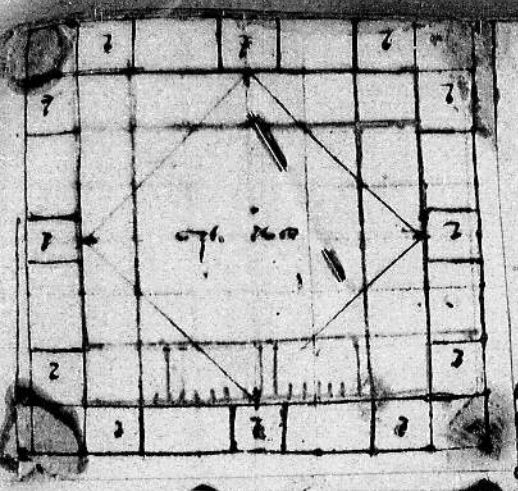

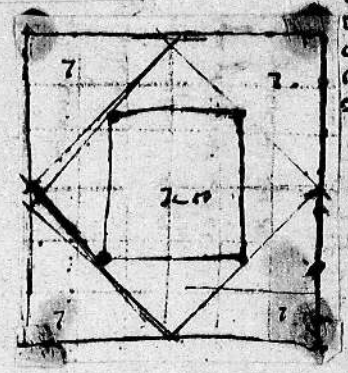

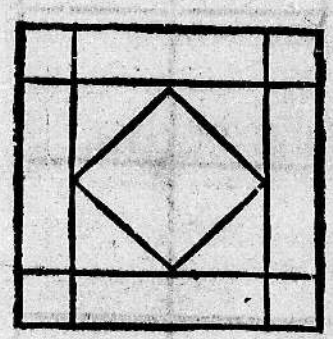

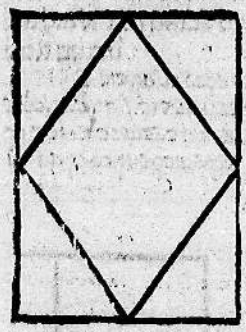

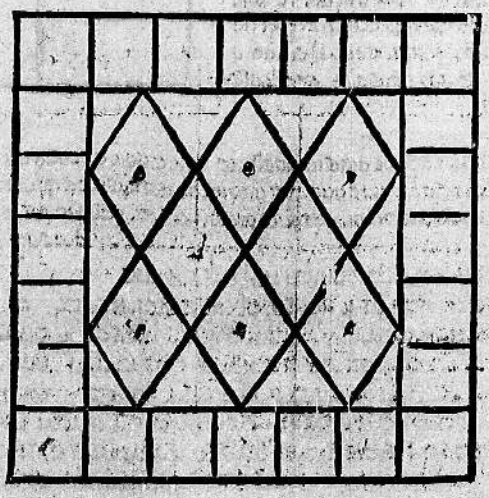

ואם תירצה להקטות ותאמר ולמה לא אמרי ר' ישמעאל תעשה בחמצה
ונחזי מאחר להיות עב"ז כמותם

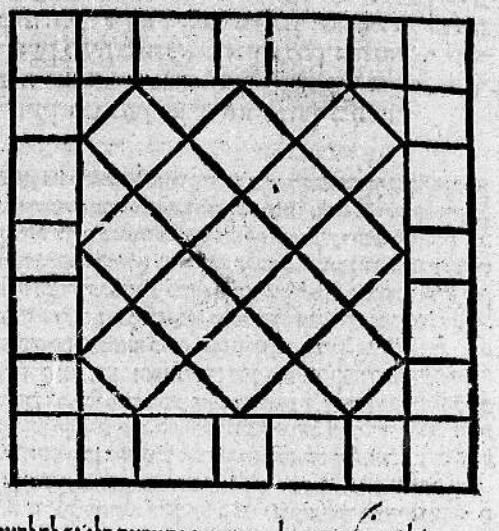

ונראי הוא לא יחסר ממדת מלבן שזרעים בערוגה כגון לך לרשת
עזה לא תאחר מפני מה יש בין מני נגעי מני שזרעים מן התורה
פתוח מעשה ומחצה וזה כי התורה היה בין נגע לנגע כל
אחר לחבירו טפח ומני חמישות ואנו נריכין לטפח ומחצה כמו
שנייבו ודיך היותו טפח ומני חמשתן מבואר היטב לעני מלבן כל
אחד מן הג' שזרעונים הוא לאלכסון טפח על טפח ואלכסון טפח על
טפח הוא וב' חומשין בקירוב כמו שאמרו בדברייהם על דיך ק
קירוב כל אחת כריבועה אחת ותרי חומשי באלכסונא ומה ש
שנכריכו כמו כן שלא יחול בשרוגה טפח מזיל טפח על טפח וזרעין
בתוכה תעשה זרעונין זה מבואר בצורה זו

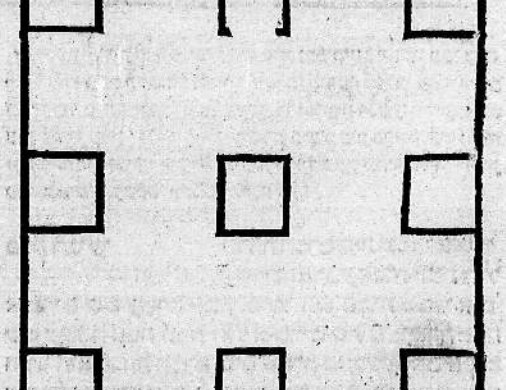

לפי שכל מה שבזדע מימנו הוא ט' טפחי' כלבד ועל הצורה שקדמנו
יהיה שבזדע מימנו כ' טפחים כמו שבארנו במה שקדמנו ומפני
כן אחר חמשה ולא אחר ט' מה שכתוב לעיל ג' על ג' מפני מזיל
פחות מכל שערונות השעורית ל"ל אחד על אחד וכה שלמדנו שלפנינו
לזרוע בערוגה הקטנה מכל שערונות זרעונים מפתיעים ולא יהיו כ
כלאים כמו שבארנו וגו'

ב כל מין וריעים אין זורעין בערוג
ובל מין ירקות וזריעין בערוגה חדדל ואפונם השופים
מין וריעים אפונם הגמלונם מין ירק גבול שהיה גבוה
ונתמעם בשר שהיה בשר מתחלתו התלם ואמת המים
שהם עמוקים טפח וזריעים לתוכן שלש וריעונן אחד מ

מיכן ואחר מיכן ואחר באמצע
קירקות זריעה מהם מעט ושל
כן הם כזריעת שריעות ערוגות ומיכי זריעים מזריעה מהם אריך גדולם
מין זריכין לתוכן שריעות שריעות והוא לאחר כי מה שהקדים בתחלת
זריעתם כשריעה ויבואם לא גבול נופח כמו שביארנו זה כמיני
קירקות בלבד אבל מיכי זריעים לאחר מפני שהם מעטו כלאים אף
אלונים הפופים הם זריעים אחלקים ממלת אתרנוס ונפוח יתיס
בפופיה והקופיה אנילנוים הם הגמים וכן בלשון אחיית לאחר
דבר גדול במלאכה אי זה דבר מיוחד ואם יהיה בין כל מין ומין גבול
נוהג שהוא מפריש בין מני מיכן ואחר כן הסר מבדהן אותם
הזרעונים עומדים בתיתיהם ולא נכריחנו להוסי' בגבולו עד שיחזור
לשעת הלא בשתיר מיכן מותר לו לזרוע מיהרם על גדי שבגבול הסו'
עד שיוסיף בו ויחזירנו לגבוה שהם

ג היה ראש תור ירק נבוש
לתוך שרה ירק אחר מות מפני שהוא נראה כסוף שרהו
היתה שרהו זרוע ירק והוא מבקש ליטע בתוכו שורה
של ירק אחר ר' ישמעאל אומר עד שיהא התלם מפולש
מראש השדה ועד ראשו ר' עקיבא אומר אורך ששה ט
טפחים ורוחב מלואו ר' יהודה אומר רוחב במלא רוחב
הפרסה

בכר הקדימנו כי מהרבריים המפרישים כין מיכי קירקות
הוא התלם ואמר ר' ישמעאל מיבואר להיות התלם מפולשת מראש
השורה לאחר זה שם קירק התחתון עד סופו וד' עקיבא פירש כי
כשיהיה כתרכו שהם טפחים בלבד יהיה השפרע ולא יבואר למעוך
התלם הזה כפי אורך הזריעה ואמר מבואר להיות רוחב התלם
הזה כפי עומקו והוא מה שאמר מלואו ולא מלא התלם ואפי' יהיה
עומקו אמר ר' יהודה אומר טפח בלבד נריך להיות רוחב התלם
והוא שאמר רוחב השרשה ואמר רוחב הפרסה ולא אמר רוחב טפח
מפני שהוא בגבל דמייתו בתר דברייו שהוא מביא ראיה על זה השיעור
מדברי שבתוב והשקית התנך כגון הזה בגבול להיות בין ירק לירק
מקום להכחת הרגל והוא רוחב פרסה ומיד אמר הנדכבוהו בכתן
להדחיק שהם טפחים כמו שהקדמנו בשרש שקודם זה בחמרי יהן ב
בזה שהם טפחים מפני שהמדחק שהוא הוא בין שהם ירק לשהם ירק
אחר ובהלבה זו לא דבר אלא בשהם ירק בשידיהם לזריעה שהם ט טפח
אחת בלבד מן ירק אחר כמו שאמר ובקש ליטע בתוכה שורה של ירק
אחר ולפיכך יספיק לו התלם כמו שביארנו ובלבה בר' עקיבא

ד הנוטע
שתי שורות של קישואין שתי שורות של דלועים ש
שתי שורות של פול המצרי מותר שורה של קשואים ש
שורה של דלועים שורה של פול המצרי אסור שורה
של קשואים שורה של דלועים שורה של פול המצרי
ושורה של קשואים ר' אליעזר מתיר וחכמים אוסרין

כשיטה שתי שורות מכל מין ומלחין כאלו הוא שהם שלקשואין ושהם
שלדלועים ושהם שלפול מצרי מותרי ובלבד שיהא התלם בין כל שתי
שורות ממין שני לאבל אם היתה השורה שהם אחת מכל מין שאילו
שהלך שיהיו הוא חסר מפני שהוא כרחה כאשר ובאילו זרע כשפולת
יד ולא יעשה התלם שבין שהם לשהם באילו שב' מיהין לבד מפני ש
שהעלים שלהם מתפשטים מאד ונכנסין קצתם בקצתם ויתערבו ש
שתי השורות ובן אמר בתלמוד שאחי הבית דאיכא שרשה ואם בטעו ש
שהיא שלקשואים ושורה שלדלועים ושורה שלפול מצרי ושורה ר
ביבישית שלקשואים ר' שיעזר אומר אחר מים שם כ' שלדלועין
בחמשה באלו שם מחוברות בחלת ותהיה מותרת ותהיה שלדלועין
ושלפול המצרי באילו בשורה שהיא קשואין ובינה שיספיק בה התלם
כמו שהקדימנו בהלבה שקודמת לזאת ובחכמים נוזרין בן מאחר ש
ש' יהין מחוברות שתי השורות שלקשואין ושלפול בחכמים

ה נוטע אדם קישות
ודליעת לתוך גומא אחת ובלבר שתהא וו נוטה לצד זו
וו נוטה לצד זו ונוטה שער של וו לבאן ושער של וו ל
לבא שב' מה שאמר חכמי לא גזרו אא מפני מראי העין

בימי סיח חשיש וכבר כתרנו מכלאים יש
לזמר כאן למרחק הענין ומפני זה כתיבה זה כאן לגר זה ומזמר
לגר אחי כרמה מובאר ויחד קשות ולבעה מפני שעליהם מתעסקים
ומסתבכים כמו שכתרנו ולא יפסיק להם תלם ואחני שם כמו ש
מזכרנו מותר לו לחרוש במקום אחד ולכבר בישראל שעלין כ
כמו שכתרנו

ו היתה שדהו זרועה כצלים וביקש
ליטע בתוכה שורות של דלועים ר ישמעאל אומ עוקר
שתי שורות ונוטע שורה אחת ומנח קמ"ל בצלים
במקום שתי שורות ועוקר שתי שורות ונוטע שורה א
אחת ר עקיבא אומ עוקר שתי שורות ונוטע שתי
שורות ומנח קמת בצלים במקום שתי שורות ועוקר
שתי שורות ונוטע שתי שורות וחכמים אומ אם אין בין
שורה לחברתה שתים עשרה אמה לא יקיים את הורע
של בנתיים

יש לך לחכין שעורך של דלועין שעורך לירבע
לחמות ומפני זה אמר ר ישמעאל מיעקור מעבר אחד שורות של דלועין
משם שמוכה לחמות ונוטע משם שורת אחת משיק רוחב לרבע לחמות ו
ומניח מקצת כצלים שעבר שתי שורות משם ח לחמות ויעקור כמו כן
שתי שורין שלין ריחב ח לחמות ויזרע משם שורת אחת של דלועין משוה
לרבע לחמות וכמנה האמרתי כין שתי שורות של דלועין שתים עשרה
לחמות מפני שמשתי שורות עשוי רחבם שמוכה לחמות וכמנה שאמר
ויזרע שורה אחת ברחבע לרבע לחמות וכמנה כין שורה של ד
דלועים וכין קמת כצלים שתי לחמות וקמת הכצלים כעצמם שמוכה
לחמות וכין קמת כצלים שתי לחמות וקמת הכצלים שתי לחמות הם כן יהיה
קמרחק כין שתי שורות של דלוע שתים עשרה לחמה וזה שרתך

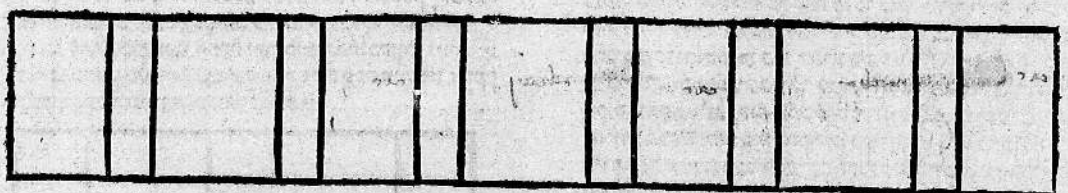

ועל סדר המרחק הזה יוסיף לעצמו בשתי מים שיכרה ועל העתר
עקיבה שהוא אומר נוטע שתי שורות ומניח קמת הכצלים שתי שורו
ויזיה המרחק כין שתי שורות של דלועין רחב קמת הכצלים כלבר ש
מרחבה שמוכה לחמות וזהו רוחב שתי שורות המילחלקת שכין חכמים
ור ישמעאל ' שר ישמעאל מגריך לכיות כין שתי שורות של דלועי ן
שתים עשרה לחמה ולכיות כין כל שורה מכן וכין קמת הכצלים שתי
לחמות כמו שכיארנו ' וחכמים מודיעים שלא כצערך למרחק כין שורה
של דלועין וכין קמת הכצלים אכל יש לו לחזור ויזיה כין שתי שורו
של דלועין שתים עשרה לחמה כדי שלא תתחבר שורה כשורה אכל
תזיה כל אחת מהם שורה לחמה כתוך שורה של כצלים וכדי שלא ת
תזיה כל הצדה מעורבת מכצלים ודלועין ' וזה עכין מה שאמר ב
כתחלה ר ישמעאל אומר שתים עשרה רכבן לחמי שתים עשרה הלי
כיוייהו טמיכה על דעתיה דר ישמעאל לחסור ולרבע זעוקר ' וזה
שאמר לרעת חכמים מותר לסמוך וכלבד שיזה שלש על כל פנים
כין שורה של דלועין וכי קמת כצלים כמו שכתבתי כזה שם שהכמים
שניהם כשורה של דלועין כתוך שורה של כצלים מכחבי שהי ירקות ש
שם כריבות שלא לתלם כמו שכתבתי כהלכה שלישית משרק זה '
ור ישמעאל מכר יך מרחק שתי לחמות לפי שעלי הדלועין מתפשטין ב
כמו שכתרנו ויחד הכצלים ומפני שאפשר שכן היה שהכהב שלשם '
ולכבה כחכמים '

ז דלעת כירק כירק ובתבואה נותנין לה
בית רובע היתה שדהו זרועה תבואה ובקש ליטע
לתוכה שורה של דלועין נותנין לה לעבודתה ששה ט
טפחים ואם הגדילה יעקר מלפנה ר יוסי אומ נותנין

לה עבודתה ארבע אמות אמרו לו התחמיר וו טן הגפן '
אם להן מצינו שוו תמורה מן הגפן שלגפן יחידית נותנין
לה עבודתה ששה טפחים ולדלעת יחידית נותנין לה ב
בית רובע ר מאיר אומר משום ר ישמעאל כל שלשה ד
דלועין לבית סאה לא יביא זרע לתוך בית סאה ר יוסי
בן החוטף אפרתי אמר משום ר ישמעאל כל שלשה ד
דלועין לבית כור לא יביא זרע לתוך בית כור

דלעת כירק כירק לכל מירחיק היזק כמעור עכחית ירק וכבר הקדימנו
מעכודתן ירק משם טפחים ' ולם רבה לנטוע שורה של דלעת לשרוק כל
קכולה ירחיק כשעור עכודת תבואה ומיזן כית ריובע ולם יהיה ל
לנטוע כשרה מבולה שורה אחת כלבר של דלועין ירחיק מן התבואה
משם טפחים כלבר לפי שהיא שורה יחידית ואין כמרחק השורה שלה
שורה אחת ולם שנילנו שאר מלפנים כל משם טפחים שנטעו קטנטים של
שורה היזק וכשגדלו נתוך משם טפחים יעקר מלפנים כל משם ט
משרק ' ונתבטל ' ולמד ר יוסי נרין להרחיק השורה לרבע לחמות '
ולמדין לר יוסי היזק כל שהוא שורה אחת של דלועין שהיא כחמשת ב
כהלכת אחת לפי שכל העורין לשוטה זו שכל זו שהיא יותר חמור מ
נחבירה של גפן מרין להרחיק מן התבואה שלש משם טפחים לנטוע
ואין יחידית כמו שהתחבר כזו שהמסכתא שעבודת הגפן משם טפחים '
וזה ם לתמוה עלין היאך תהיה כלאי זרעים יותר חמורים מכלאי ה
הכרם והרכבי יקשה כמו שהתחבר ' אחר כן אמר לשם אחת שהוא יותר
חמורה לפי שגפן יחידית ירחיק ממנה משם טפחים ויזרע התבואה ו
ולדעת יחידית כשתהיה נטועה ירחיק ממנה כית רובע ואז יזרע ק
היכואה מפני שמתעסקת ומחבלת עקר ' אחד חה הדבר שכשהיא קטן
ואחר כ ' מתיר ואמר אין לך לומר שכית רובע כלבר הוא ארך לקרחיק

מן דלעת יחידית שלש טלשית כית סאה וכשהיה ב דלועין כבי סאה
אסור לזרוע כה שהכואה ואמר ר יוסי כן החוטף לפרתי משם יהיה כ
כבית כור שלשה דלועין אסור לזרוע כו ולדעתו דלעת יחידית נריכה
בית עשרית סאין ' וכבר כתרנו שעניים שמדת בית סאה שלשים ואחת
מאות אמות ' וכית רובע חלק מעשרים ואחד שהיה מכית סאה ' וכית
כור שלשים כית סאה ' ונקשה שתנה קמת

פרק רביעי קרחת הכרם בית שמאי אומרי עשרים וארבע אמות ובית הלל

אומרים שש עשרה אמה מחול הכרם בית שמאי אומ
שש עשרה אמה ובית הלל אומרים שתים עשרה אמה
ואיזו היא קרחת הכרם כרם שחרב מאמצעו אם אין ש
שם שש עשרה אמה לא יביא זרע לשם היו שם שש ע
עשרה אמה נותנין לה עבודתה ווזרע את המותר

קרחת

שם מקום חלק לשר כשקדו ממנו קרחת ומקום גזוז מחלקת קרח נזם
שם אין שם שמה עשר אמות שיה שתים מאמה לרשת כית הכלי ומחמר כ
מתכין לו כדי עבודתו זהו שכתרנו לרבע אמות מכל כד ו
ויקיש עבודת הכרם כמו שיתכאר ויזרע כשמונה אמות הכאחרו ומה
מנוסף

ב איזו היא מחול הכרם בין כרם לגדר
אם אין שם שתים עשרה אמה לא יביא זרע לשם היו
שם שתי עשרה אמה נותנין לו עבודתו ווזרע את המותר

ממול הכרם הנוטע מקל אחד מן הכרם אחד מן הצדדים והנוטע מדברים
מעכירין מחילה לו עליהם הדבר ניתנין לו עבודתו לפי חיק מן החילה
ד חמות מהנוטע עבודת הכרם ויזרע על הגדירות שהנוטע ד׳ אמות ומן
החמר שבינתיים בין החילונות והגדירות פחות מי״ב אמה לא יכיח ז
זרע לפם חסרי שהכשאר מכל הגדירות הנוטע הפקר וכלבו לעזוב אותו
וכן חמר וקרי כותל דלת מזרע ליה לקוני מפקר ליה מכל מקום מ
מיקים רחוק מן הכותל הנוטע אלין ואחר שהכרמים ד׳ אמות הבר
שדיים והגדיל והנוטע אחד אחד שהחר ד׳ אמות הנוטע ואי לא
לא חשיב

ג ר׳ יהודה אומר אין זה אלא גדר הכרם ואיזו
היא מחול הכרם בין שני הכרמי׳ ואי זה הוא גדר שהוא
גבוה עשרה טפחים והריץ שהוא עמוק עשרה ורחב א
ארבעה

ר׳ יהודה מיקי קורא שם המקום שכין הגדיר והכרם גדר
הכרם והיק קורא מחול הכרם המקום שכין הגדיר לשכני שכין
הכרמי׳ ב׳ אמה אותה לו להניח ד׳ אמות לכרם ולי אמות לכרם שאחר
ויזרע ד׳ אמות הבותיות ונקרא קמח שכר כי אם שיש בין שני הכרמים
דינו כדין הכרם שאחר ומחמצען ואין הלכה כר׳ יהודה ושם אין זה
הוא גדר הגדיר המפריש בין הכרם לחלקו עד שיכוב להניח הזרע
לגדר ב׳ זה מיכן והכרם מכל אחד מהגדירות יפריש ביניהן לחמות מן ה
כתף תור רבן בחליפל ובית דינו התקינו שיהו מפריש ד׳ אמות מן
הגבנין לגדיר ואחרין הוא חפיק והוא גם כן מפריש ואמותר לזרע על ג
שפתו ונכנוע על הפשק שאחרין כלה מדרש

ד מחיצת הקנ אם

אין בין קנה לחברו שלשה טפחי בדי שיכנס הגדי הרי
זו כמחיצה דגדר שנפרץ עד עשרה אמות הרי היא כפתח
יתר מיכן כגדר הפרצה אסור בו פרצות הרבה א
אם העומד מרובה על הפרוץ מותר ואם הפרוץ מרובה
על העומד כגדר הפרצה אסור

קעקר כדיבו בכל קדישים
מכל פחות מב׳ טפחים כלבוד דמי ל׳ שהוא כמחובר ודבר זה הלכה ל
למשה מסיני והשיעור שיכנס בו בגדי בכתף אחת שהוא שלשה טפחים ו
ולא פחות ומחיצה שחיפשר לו׳ הכנס בה בגדי בשעת מדוכתו בדוחק ל
חיפה מחיצה והעומד מרובה על הפרוץ מקרי העומד מן הקיר
יתר מניח על הקרקעות הפרונות בו כשיעור בבלעות ומה שחמר כ
בגדי הפרצה חסור לו שיהיו מותר לזרוע אצל הפרצה עד שירחיק מן
הגבנים כדי עבודת הכרם והיק ל׳ אמות ולא יהיה הרוח העומד יהיה
מותר לזרוע בגדי הפרצה

ה הנוטע שורה שלחמש גפנים בית
שמאי אומרים כרם ובית הלל אומרים אינו כרם עד ש
שיהו שם שתי שורות לפיב הוורע ארבע אמו שבכרם
בית שמאי אומרים קידש שורה אחת ובית הלל אומרי
קירש שתי שורות

המחלוקת בשורים שם נקדשת כרם שם לא
שקרי הכרם מרחיקין מתכו ד׳ אמו והיק עבודת הכרם ולא יהיה מותר
לזרוע ושם לא מחשבה כרם לא ירחיק לכר שפה שפחים כמו שיעשה כ
בגפן יחידית ואחר שכתוב בכלאי הכרם בין תקדש התלמה לזרע
אחר תזרע ותבואת הכרם כל שמפור ליהנות בתי תבואות וכל
מה שתחת כזו הוסבתה שמקדש והיה זה שניינו וגם שם אומרי
שמורה אחת כרם חומר יש שכל מי שזרע התבואה בתוך ד׳ אמות
הסמוכים לכרם תכחון והיק עבודת הכרם שמשיך שורש אחת והיק
הסמוכה לזרע מפני שחל שכתוב ותבואת הכרם וכה שחומר
אלה יקדש כרם אלה עד שיהיה שתי שורות חומרים קדש שתי שורות
שתבואת הכרם חיכה נקדשת בשתות שתי שורות

ו הנוטע שתים
בגדר שתי ואחת יוצא ונב הרי זה כרם שתי בגדר שתים
ואחר בינתים או שתים בגדר שתים ואחד באמצע אינו
כרם עד שיהו שתים בגדר שתים ואחד יוצא ונב
ינטע זנב

פי כזנב כיון זאת הכורם
ושתים בגדר שתים ואחד ביניהן הוא שהתיה החמישית
כיון שהשתים מחזיקין לחברתן בשתים אין זה שתים מיון
ויהיה על זו שכורה כמו זאת
ושתים בגדר שתים ואחד באמצע כמו שכורם הזאת

ז
הנוטע שורה אחת בתוך שלו ושורה אחת
בתוך של חבירו ודרך היהיד ודרך הרבי באמצע ונדר
שהוא נטוך מעשרה טפחים הרי אילו מצטרפות גבוה
מעשרה טפחים אינן מצטרפו ר׳ יהודה אומר אם עמן
מלמעלה הרי אלו מצטרפות

כמוך שפל וכבי כיאמרו שדרך
היחיד מרבע לחמות ודרך הרבים חמשה עשר חמות ועכיין שרי אלו מ
מצטרפות שרי שיהיה מכוון לזרוע בשיעור שיהיה שכל כרם ויחיה ל
לחמות מיכן כמו שכיארנו ולעבר שהוא שתי אחד ואחד כתוך שלו
חבירו אם עמן נגוד ממילת עניים והוא הנכון שהורחת עניים שכבר עב
ענפים כמו שכ׳ ויבא לגמ׳ אם אמר עכבי זאת עם זאת ועשה מהם
עניים אחת הרי אלו מצטרפות ואין הלכה כר׳ יהודה

ח הנוטע שתי
שורות אם אין ביניהם שמונה אמות לא יביא ורע לשם
היו שלש אם אין בין שורה לחבירתה שש עשרה אמה
לא יביא ורע לשם ר׳ אלי עזר בן יעקב אומר משום ח
הנע בן חביני אפילו חרבה האמצעית ואין בין שורה
לחבירתה חמשה עשר אמה לא יביא ורע לשם שאילו
מתחילה נטען הרי זה מותר בשמנה אמות

שתי שורות
כרם עד שיהו שתי יותר זנב כמו שהקדימנו ומעבי כן לא הוברכו
לפשק עשר אמות כמו שאמר בכרם שחרב בחמשה עשר אמות מכל כמיהם בין
שמורות שמוכח אמות ואתן לכל שורה עבודתה והם שם טפחים לפי
שהן כמו גפן יחידית והשאר יהיה נזרע ושם היו שלשה שמורות הוא כ
כרם כלשם שפק ויהיה בין המקום שכבן כל שתי שמורות מקום כדין ק
קדחת הכרם שפיל שפק עשר אמה בחצר שקדמנו בתחילת שפרק ו
ואחר ר׳ אלישר בן יעקב אפילו שדרכה שמורה שחמשה עשר מחצר שהיה
כרם היה בין המקום הכשאר בין שתי שמורות החיצונות כדין כרם שם
שחהב מחמכנו ואם אחמר אחילו מתחיל בשנין רב שחינו כשר עשרי
שמורות מתחלם לא הנוכח להיות כיהיה אלא שמוכח אמות כמו רש
שחמרנו ואין הלכה כר׳ אלישר בן יעקב

ט הנוטע את כרמו יד אמה על
שש עשרה אמה מותר להביא ורע לשם אמר ר׳ יהודה
מעשה בצלמין באחר שנטע את כרמו על שש עשרה
שש עשרה אמה היה הופך שער שתי שורות לצד אחת
וורע את הצר ובשנה חאחרת היה הופך את השער למ
למקום אחר וורע את הכור ובא מעשה לפני חכמים
והתירו רבי מאיר ור׳ שמעון אומר אף הנוטע את כרמו
על שמנה אמות מותר

פשק עשר על פשק עשר שוח פשק
כין כל שתי שמורות פשק עשר אמה ובלמין פשק מקום וכיר שפוך אחרן
כחריפשק וכור אחרן הכשאיק אשר לח שנכרים ובבר הקדימנו שיהיה

ומיקם מיחים הנקד אחד המורות לבד לאחד כרי ג׳ זורע עם עשרה לאחד כ
כגם ולא יבטל להחזיק עבודה לכל אחד כאחד מקום הנקד שאר פרחים
אחת למערב ושאר סביב הסמוכה לה למזרח וניתקבצו הפעמים מ
מפיק אחרות כיו׳ פיס כיכיקן וכן יעשה לפני הסדרות הסמוכות לאחד
אחד הסדרות ובמקום שהתגלה כיכיקם שם עמדים אחד מכל חלק וסדרו
עכשי הסלכות משל שני הסדרים ונותני מקום זורע כלו ולמטה אחרית ס
היה מחזיר עם שהנך לצד מערב לצד מזרח וניחזיר מה שהנך לצד מ
מזרח לצד מערב וניתקבצו הפעמים ומסבבים על המקום אחד זרע ב
בשבת מערבית ויתגלה המקום מקיף כפתר׳ וכן היה עושה כשל ס
הכרם וזה מכוחר היטב כשהתבוננו בו ולא קנטרך לעשות בו כלום׳
אפלו אם אין כאן מדה לצורך לצד משמש אחת מותר על זו הדרך
לפי שלא נכנסה לפה שורה אחת אלא כמקום אחד׳ חשבל כמקום
נטוע מתחילה פמוקף פמוקף קונה מותר לדעת ר׳ מאיר והלכה
כמותו

פרק חמישי

כרם שחרב אם יש בו ללקט עשר גפנ׳ לבית סאה ונטועות בהלכתן הרי זה נקרא כרם כרם שהוא נטוע ערבוביא אם יש בו לכוין שתים בגד שלש הרי זה כרם ואם לאו אינו כרם ר׳ מאיר אומ הואיל והוא נראה כ כחבנית הכרמים הרי זה כרם

ללקט עשר

נתנים לבית סאה מיחים כשעור בית סאה עשר גפנים ונטועות כ
כהלכתן הוא מיקום מחים כבגד מחים ואחד יונח זכר חרב לא הוא ס
המדולדל לא שנפכיו מוערין ולף על פי כן יקדל כרם ׳ ופירוש נטוע
ערבוביא שנתערב ואינו כטוע על סדר שורות עורות׳ וכבר
הקדמנו בפרק שקודם זה מה שהוצרכת בהיות המקום שנטוע בו ס
הגפנים כרם והיות זה שם נופל עליו מן היותו בלתי כרם ׳ ואין
קלפה כר׳ מאיר׳

ב

כרם שהוא נטוע על פחות פחות מארבע אמות ר׳ שמעון אומ אינו כרם וחכמים אומרים רואין את האמצעיות כאלו אינן

כמיקם

כין שתי הסדרות פחות מארבע אמות יהיו דוחקות זו את זו ומפסידות
אלו את אלו ׳ ואחר ר׳ שמעון מדעתו למשקל לא כשני חכמי ואחכ כ
כרם אכל היה כמו גפן יחידית ׳ וחכמים אומרים שם מי שנוטע כרם
כך ויעקר ממנו מה שנפשל ויהיו שנים שנים׳ וכן אמרי׳ שלי מיישן דשפר
שפר ודלית שפר ליקוי ניכי וסירום ניכי קיטים שהם סורפים ׳ ועכין
דומין את החמצעיות כאילו אין כאן פרט כתלמוד שהוא מותר ל
לפי לוקח על נבי זרעים שבני שהן כשאר הגפנים וזה עכין מה שאמר
כאילו אין ופירש להדלותן להמשיכן ולשנותן על נבי הזרעים ואין
הלכה כר׳ שמעון׳

ג

חריץ שהוא עובר בכרם עמוק עשרה ורחב ארבעה ר׳ אליעזר בן יעקב אומר אם היה מפולש מראש הכרם ועד סופו הרי זה נראה ככין שני כרמים וזורעים בתוכו ואם לאו הרי הוא כגת והנה שבכרם עמוקה עשרה ורחב ארבעה ר׳ אליעזר אומר זורעים בתוכה וחכמים אוסרים שומרה שבכרם גבוהה עשרה ורחבה ארבע זורעין בתוכה ואם זורה שער כותש אסור

שומרה מקום גבוה יעמוד שם שנופף
לשמור הכרם ושער כותש הוא מיקיו עשבי גפנים מחוברים כריחק ס
המקום הזוח ונוגעין כו ׳ וכותש כל מיקיו זמורות הכרם מגיעין

לקיקף שמחים ׳ ואין הלכה כר׳ אליעזר בן יעקב והלכה כחכמים
ר

נפל שהיא נטועה בנת או בנקע נותנין לה עבודה־ת זה וזורע את הטותר ר׳ יוסי אומר אם אין שם ארבע אמות לא יביא זרע לשם והבית שבכרם וזרעין בתוכו

נקע חפירה יתקבצו שם מיחים וכבר זכרתי לך שנמים ריבות מעבודת
הכרם שפשם טפחים והודיענו שלעגני שמיקים כלחים עם הנפל
כחפירה אחת שוה מותר כמיקים כין הזורעים שפשם טפחים ׳
ר׳ יוסי עד מיקים בבת אחת לעבע לחמת ולא ירחיק מן הנפל שפשם ס
טפחים וזורע את המותר על הדרך שהתחייב כמקום הכרם וקרחת ס
הכרם ואין הלכה כר׳ יוסי׳

ה

הנוטע ירק בכרם או מקיים הרי זה מקרש ארבעים וחמשה גפנים איתר־ני שהיו נטועות על ארבע ארבע או על חמש חמש היו נטועות על שש שש או על שבע שבע הרי זה מקרש שש עשרה אמה לכל רוח עגולות ולא מרובעות׳

כנוטע ירק שוה זורע לותם והמקיים שוה שיריקה נוחה ניכחה ׳
ואם שאמר הרי זה מקדש לרכעים וחמש גפנים כפי מה שאומר
ושוה שאמר מקדש לעולם שם עשרה אמה לכל רוח עגולות כרי
שתהיה הקבלה שיתקדש כל מה שכתוכה עבלה שיש כחלכסונה ס
גפנים וגבעים לחוץ ואם שהקריבה לקנוה שעור שם שנתקדש כ
ברמיון קרלסון הכיכן הגפנים נחוץ מה שאחר לרכעים ונחמש ג
גפנים ולקנוה כרמיון הקבי כמידת לעבלה ונחוץ מה שאחר שם
עשרה אמה לכל רוח עגולות ומפני שהכרם כשיהיה כנוטע על לרכע
לרכע ונחוץ שיהיה כין כל גפן וגפן לרכע לחוץ כשורות הלוך
ובשורות הרוחב יהיה כין כל גפן וגפן לרכע לחוץ יהיו כל הגפנים
שיהיה כתוך הקבלה לרכעים וחמשה גפנים כאחר לאחר לחוץ על
על לרכע לרכע לו על חמש חמש לכל אחד יהיה על שם שם לו על ג
שבע לרכע ונעגל עגלה שיהיה כלכסונה כשיהיה על שם שבי ׳ מ
יהיה מכין הגפנים המכויין כתוך העגלה כשיהיה על שם שבי ׳ מ
מכינם כשיהיה על שבע לאחר שיתקבצו ׳ ומפני זה לקח
העקר שיכלול כל אחד עם עשרה לחוץ לכל רוח ויש לך לשחול
ולומ׳ מאחר שאחר הקדוש יו׳ לחוץ לכל רוח היה לו לקבל ולומ׳ הנוטע
ירק ככרם לו מקיים שרי זה מקדש יו׳ לחוץ לכל רוח עגולות ולא
מרובעות׳ ומפני מה שלא סוליענו מכין הגפנים הנמצאים כתוך
העגלה כשיהיה נטוע על שם ועל שבע לו יתכר לחוץ העגלה כשיהיה נטוע
צריך לסוליענו מכין הגפנים הנמצאים כתוך העגלה כשיהיה נטוע
על לרכעלעל חמש התשובה על זה לחוץ שכך
היה לו לעשות לולי התוספת שקוליענו כשלומרו שהוא מקדש לרכעים
וחמשה גפנים שם יהיה נטוע על חמש שאילו עשינו הכה לכסון
העגלה שכיה ושבעים לחוץ שבע נטוע על ס׳ יהיה מכין הגפנים
פחות מלרכעים וחמשה כשיהיה נטוע על ס׳ יצטרך לפחות לכסון
העגלה לרכעים לחוץ ועשה זה לטעם שלכאר לך כשנייר הנוחות
שלנו נריכים כזו שהכלכה שהכרם נטוע על לרכע
לרכע ושפר שנו שוה שכרם מרובע לרכו לא שניה ושבעים יהיה מ
מרובע תשע עגולות מן הגפנים ויתחב ויתעגל כאחד וכשנעגל עגלה
בתוך לוחו שלרכע לרכעים יהיה הקבה כעגל כשורות לחיצוניות כרי שיהיה
לכי לכסון העגלה שם עשרה לחוץ כתוך העגלה חמש ס
ולרכעים גפן וזה צורתה ׳

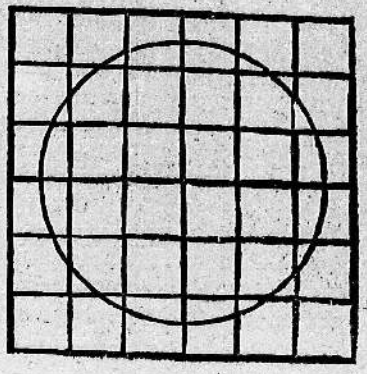

ו הרואה ירק בכרם ואמר בשאגיע לו
אקטנו מותר כשאחזור אקטנו אם הוסיף בטאתים אסו
תוספתא זו תמיהה מעשרית בזמן בפי' מלמ' וזה כי בשבלמר מזה הירק
כשילקטוהו ייבש מלא יהיה בשלר כו לחות כמחתים פעמים אין שפק
שכשיעור פעה לחת ייבש מלחותו חלק ממחתים וכן כחמר כו כי כ
כשיכיחנו פעה יוסיף כלחותו חלק ממחתים וכשיכיחהו פעה אחת י
יהיה לסור וזה עניין פחמר כתלמוד לוקח אחד ומניח לחר מפני ש
מזה פוחת וזה מוסיף

ז היה עובר בכרם ונפלו ממנו ורעים
או שיצאו עם הובלים או עם המים הזורע וסוערתו
הרוח לאחריו מותר סיעתו הרוח לפמו ר עקיבא אומר
אם עשבים יופך ואם אביב ינפץ ואם הביאה ד׳ גן
תדלק

לחר הכתוב כן תקדם המלחה הזרע לחר תזרע וכה בקבלה
לפכלו ממנו זרעים לח ש צחו עם חזכלים לו עם המים מלח זרע כ
כלום לכל פזרע פלני מכלי כוותו וסערתו סרוח לחריו קיל ש
פיתמזר חזרע לחריו ויפול בכרם וזוח לחנם ומפני כן לינו מקדם
וזה יפזרנו הרוח לפניו וזוח רוחה לוחו חייב לפסיר לוחו לח ש המים
וכעשה עשב בגון פחת יפסך חלרן וד׳ לו וזה כעשה חביב יכפהו
ני וניח הח טה לפר לחר וייסיר לחסור בקנחה וייכנה בתבן וזה כתכוון
לעזוב לוחו עד פגמח וסיה זרע רחוי לקנוי ולזרוע יסיר כל כפרך ו
וחח בהנחה וחפי׳ התבן מפני פכך לין כלחי הכרם להפרך הוח עד
פלמ׳ הכתוב כן תקדם המלחה ותרגומו דילמח תיתוקד והלכה כר׳
מחיר

ח הטקיים קוצים בכרם ר׳ אליעזר אומר קדש
וחכמים אומרים לא קדש אלא דבר שכמוהו מקיימין
הארוס והקיסום ושושנת המלך וכל מיני זרעים אינן
כלאים בכרם הקנבס ר׳ טרפון אומר אינו כלאים ו
וחכמים אומרים כלאים והקינדס כלאים בכרם

לחר הכתוב
לחר תזרע לח שכתוב כלי לדם לזרוע וזיונין בקיומן וחין מבהג כלי
לדם מירפה קיום הקוניס כשהיו לכל ישקל לותם ור׳ חליעזר לומר
כי שעיקרם יניחנו כשהיתם כדי מירעונו גמליהם ולחר שקנת
כני לדם חינה להניחם כשהיא לסור בכל מקום וחכמים לו׳ מחינו
לסור חלח בחרץ ערש פעם חינים בקיומם וכי לרוש עשב פקוניס
כלמון עיב פעכב ונעשב רחב השלין וכלעז מוכטוח וקיסום כש
בשדי לבב וכלעז קוריולה וסושנת המלך בקדח פקוין חל כעזון
וכלעז ויטלה וקוקכם כקדח קבב וכלעז קבובש והקינד חל קדיחה
וחין הלכה כר׳ חליעזר חלח כר׳ טרפון

53

פרק ששי

או וחז ערים הנוטע שורה של חמש ג
נפנים בצד הנהר שהוא נבוה עשרה
טפחים או בצד הריץ שהוא עמוק ע
עשרה טפחים ורחב ארבעה נותנין לו עבודתו ארבע
אמות בית שמאי או' מודדין ארבע אמות מעקר הנפנם
לשדה ' ובית הלל או' מן הגדר לשדה ' אם ר' יחנן כן
נורי טוענים כל האומן כן אלא אם יש שם ארבע אמות מ
מעקר נפנם ולגדר נותנין לו את עבודתו וזורע את
המותר ' ובמה היא עבודת הגפן ששה טפחים לכל רוח
ר' עקיבא או' שלשה '

כבר הקדימנו פעמים רבות מעבודת
הכרם תרכא לחמת ונתבאר כמו כן כמיה גפנים יפיו על מי זה ענין
ולזו יקל כרם ' וגפני הכרם שם מתפשטות על הארץ ' ולמ' כמו כן
מעבודת הגפן בחמת מקח טפחי ' ועניין הנוטע גפן בגדר הכרם הממוכה על
פחיו או' קרוית ונולדת ולזו תתפשטנו ותתמך ימינו ממה שתתפשט
על פני הארץ ' ולזה תאמר מי שנטע חתם גפנים בסוריא לחת על פני
שעזה לפחם כמו שעדם הם הסקרוים ערים ' כמו כן כשירדו מהם כ
כגון חתים ולחת יונח זכ הוא כרם ' וכשהוסיפו חוזא ערים
חוז לכתר ריבי תיבר ולחקותיו ולמ' שכית שמתי דנין עליו כרין הכרם
ולמ' שירחיק מרכיב לחמת מעקר הגפנים ולזו יזדע מה שירגם מפני
שעבודת הכרם ר' לחמת ' וכה לחון שמדידת הר' לחמת לזה מעקר
הגדר לו לחרין לחר שעריני לחתם הגפנים מתפשטים עליו ' ולחלו כ
הגדרו לפ יעקיי לחתם הגפנים ולזה יהיה כרין ערמי לחרים בפנים וכרין
הגדרות לחמה לחת ימרור ב לחמות מעקר הגפנים ויזדע מתבוחה '
ולמ' ר' יוחנן כן נורי שכל זה נתעת וכל ערים שיהיה על עניין זה כ
כלו מיהיה ערוך לחת כחפצת כגפן יחידית שעבודתה פפה טפחים
כמו שנוהג על חמשבתי כפלה תהיה ערי שהיכה כרם כמו שהקדמנו
בפי' ה' יכיני ' ולפעני שבעזית עריים לה נוסף בריבה של מה שהיה
לכל נזכר ר' לחת ביניהם בפנים לעניין לחר ' וזה שפה
יהיה כרין עקיי הלו הגפנים והגדרות לרבע לחמות ירחיק מעקיי ה
הגפנים פישור עבודת חפיש וזה שפה טפחים ויזדע הכשלר שקוח
ב לחמות ' לכל חם יש כרין הקקיים והגדרות פחות מד' לחמות לפוד לא
לזדוע כרין הגפנים לגדר על הדרך שהקדמנו בהתחול הכרם כפ' ריבי '
ולעניין זה כלבר לחר ר' יוחנן כן נורי שכזכר ר' לחמת בזה הקיים
לכל מ עקיי הגפנים לגדם חין לו להרחיק לח פפה טפחי ' מפני שהיה
כחפצת כגפן יחידית זהו פי' הלכה זו ' ועניין דבר' החכריים הם ועל
כן התבונן כה שרבים מן התקדמים כשהלו בפירוש ה מבשול גדול '
ולח רציתי לזכיר ולהשיב עליהם לחלן זה עניין ספרנו ' ולחן הלכה
כר' יוחנן כן נורי ולח כר' עקיבח '

ב

עריים שהוא יוצא מן

המדרגה ר' אליעזר כן יעקב או' אם עומד בארץ ובוצר
את בולו הרי זה אוסר ר' אמו' בשדה ואם לאו אינו אוסר
אלא בגגו ' ר' אליעזר או' אף הנוטע אחת בארץ ואחת
במדרגה אם גבוה מן הארץ ' טפחים אינה מצטרפת
עמה ' ואם לאו הרי זו מצטרפת עמה '

לחמר כפיכת הערים
מחקו גבוה ולחתי מעקרי ריחוק על הכורח הזחת חס חפם לו לעמוד
בחרץ ולכבור כל הנבנים התלויים מן הערים יהיה לחסור כר' לחמת
לכל רוח ' ולחלו לזיו עקיי הנבנים במקום קערתם וכגגיו ' ולח
יהיה נקרל ערים פחות פחים נבנים ' וכבר הקדמנו זה רים לך לשמיו
כלבך תמיד ' וזה חי לפפוק לו לכגור כל הנבנים עד יהיה חוזח
כענפי הערים חו מיהיה עולה על מדידה לח יהיה לסור חלח מדבע
לחמות כבגדי כלבד וזה לל כחתיו כבגדי במקום מהוח כבגד עקיי
תנבנים מפוף הערים יהוד מרבע לחמות ברוחב מהוח ולזו יזדע ' ומפ
פחמר לחת בחרץ ולחת במדרגה לל פוגיע לחת בחרץ ופוגיע לחת
במדרגה ' וזה היתה המדרגה גבוהה על החרץ פפדי טפחי לח
יתחברו הפתי פוגיע ופנטע כרם ' הלכה כר' שיעור בן יעקב ' וחן
הלכה כר' חליעזר '

נ

המדלה את הגפן על מקצת אפיפירות לא יביא
זרע אל תחת המותר אם הביא לא קרש ' ואם הלך
ההרש אסור ' וכן המדלה על מקצת אילן סרק '

מפיפיות הם
הלריות פיעשו מן הקנים וקענים כגין עריפות להסבים עליהם ם
פריבי הערים וענפיו כפלריכו ולחר פהוח כגילה ענפי הגפן על
קנים הערים ענפיו לו ונפלר קנתו לפוד לו פזדע תחת הפקום
הלוק מן פיעים הענפי פחין עליו ענפים ' וכל הזדע פם לח
קרם ' ולפ פחריכו הענפים הכפנים על הערים ער יסבכו על הזדע
יהיה לפוד פחתו הזדע ' וזה סדין כענפים יחריב בכל מי גילה ענפי
הגפן על קנת ענפי לילן סרק ' ולילן סרק הוח לפוד לח יענה פרי כמו
פיתבלר ניהם נחסל פחתו לילן סרק כמו הערים הקענים ענפי מענים '

ד

המדלה את הגפן על מקצת אילן מאכל מותר להביא
זרע אל תחת המותר ' ואם הלך החרש יחורנו ' מעשה
שהלך ר' יהושע אצל ר' שמעון לכפר עזיז והראהו גפן
מודלה על מקצת תאנה אם לו מה אנו להביא זרע תחת
המות אם לו מותר והעלהו משם לבית המגריה והראהו
גפן שהוא מודלה על מקצת הקורה וסדן של שקמה וכו
קורות הרבה ' אם לו תחת הקורה וו אסור והשאר
מותר '

הערם ענפי מן הקנים נזולתם ' וכן ענפי לילן סרק תהיה
הכוונה להלנות עליו הענפי ' ומפני כך לפרנו כל זרע שנזרע תחתיו
מפני שהוח מזומן להלנת הענפים על כולו ' ולענין זה היה
היחסבה ' מכל לילן מלכל לין לרם עושה ממנו ערם ויתבטל
להפסידו ' וכן לחר לין לרם מבטל תלמתו מפני בטנו ומפני זה התירו
לו לזרוע תת ל המותר ' וזה שהריכו הענפים וסובכו על מה שזדע
יריים הענפים המתפשטים ויחזיקם לבד לחר ' וזה שחמ' וכן קנרות
הרבה לל בסדן על מקמה ובכר פירשנו מקמה שהוח תיתן התחבים
ולפפר לו מה שזדע תחת הקורה היה ולזה שהענפים על מקצתה
מפני שהם מפיפירות ולהתיר לו לזדוע תחת פחי הקנרות היונחות
מנוף המקמה מפני שהוח לילן מלכל '

ה

איזהו אילן סרק כל שאינו

עושה פירות ' ר' מאיר או' הכל אילן סרק חוץ מן הזית
והתאנה ' ר' יוסי או' כל שאין בטוהו גוטעין שדות
שלמות הרי זה אילן סרק '

כבר הקדמנו לך מה בין לילן סרק לאילן
מלכל לענין מהלכה עליו לת הנבנין ולפ הוח מותר לו לזדוע תחת ה
המותר ולפ לח כפי מה שהקדמנו ' ולין הלכה לח כר' מחיר ולח כר'
יוסי '

ד

פסקי ערים שמנה אמות ועוד ' וכל מדות שאמרו
הכם בכרם אין בהם ועוד חוץ מפסקי ערים אלו הן פ
פסקי ערים ערים שחרב מאמצעו ונשתיירו בו ושש ג
נפנם מכאן ושש נפנם מכאן אם יש שם שמנה אמות
לא יביא זרע לשם ח אמות ועור נותנין לו כרי עבודתו
וזורע את המותר '

ועוד וכל שהו כלו ' בתלמוד פישור זה המנוקף
מחוץ חלק מעמים חלק בחמה וחוץ מעזיית טפח ' ופישור טפח
הנזכר בכל קמקמה ולקתלמוד וכן יהיה הפישור תמיד הוא חיבוע ת
מלבוע כגודל ' לו פפה כלבוע לפוד תחת הגודל ופני הפישורי הוי '
ובתלמוד יתבאר כל זה ' ועבודתו הוא פפה טפחים לוז הסור ' ופפה
לוז פבנדם ' וכבר הקדמנו לך פעמי' לכות חדין הסורק על ד' גפנים
כרין בתן יחידית לפי פחיכם כרם לכל עבודתה ' טפחים ' וכן כיהיו
חתי פורית לכלבר זו כגבר זו וכיהיה ח חמר מותר לו לזדוע כיהיה
כמו שפתבחר בפוף פרק רביעי ' וזה הרין בשנמו כרין בפתי פורית
חילן באיזהו ערים לכל הוא נדיך לפמנה לעגר ' ולו יהיה מותר לו
לזדוע כיהיה לפחי פירחיק חמה פרחיק מכל פנדק מפה כמו פבחרנו '

ז עירים שהוא יוצא מן הכותל מתוך קרן
וכלה נותנין לו עבודתו ווורע את המותר ר' יוסי אומר א
אם אין שם ארבע אמות לא יביא ורע לשם׳
משנה כמיתתיל
עירים מקרן כיון שהי קירות וילך הלוך ומתמעט עד שמוב דמיות ה
החתיכה שבשתת בית הסומר שבקרן בלמען עריבי לבבה כחילו הוא
משלים על הכורים הזות׳ לומר מי
פרישק עבודתו ויזרע כית הא
הקרנות עד שיהיה כין מקנה נ
וכין הקיר ד׳ לומות׳ ואז מקנין נו
עבודתו ומזרע את הומות׳ כפי מה ש
מניחין ויתן הלכה כר׳ יוסי׳

ח
הקעס היוצאים מן העירים
וחס עליהם לפסקן כגרן מותר׳ עשאן כדי שיהלך ע
עליהן בחרש אסור׳
חס עליה לפסקן כלומר חתל עליהן לב
לברות תוקן אלא יתקלקל העיר ולא הניחס מפני שמחשבתו עליהן
אלא כשבילי לבד׳ אחד מלבד זה ומפני כך מותר לו לזרוע תחתיהן ש
שהין חמובות בכלל החפציות אלא אם כן היה מחשבתו לרעות
עליהן העגמים הנומחים׳

ט
הפרח היוצא מן העירים רואין א
אותו באילו מטוטלת תלויה בו כגרו אסור וכן כרלית
המותה ומורה מאילן לאילן תהתיה אסור ספקה בוכל
או כגמי תחת הספוק מותר׳ עשאו כדי שיהלך עליו הח
החדש אסור׳
משנה היוצא ירוחן לוחן׳ פירוש נחשב לותן
כלבנו כאלו דכר מתלה מקבתו על החרן וכל מה שכגרו מעטח ה
החרן לומר לזרוע כו ונחל כן כרלית לל וכן כפרח היוצא מן הרלית
והוא הגמן כלא עשיה׳ הממתח זמורה׳ הנוטה לותה׳ שפקה בוכל
כלילת עליו עגמים מחרים הוא כמו שפשיטת ואסור לו לזרוע כמו
שמקן׳

פרק שביעי המכריך את הגפן בארץ אם אין ע
עפר על גבה ג טפחים לא יביא ורע
עליה אפי׳ הכריכה כרלע׳ או בסילון׳ הכריכה בסלע
אף על פי שאין עפר על גבה אלא שלש אצבעות מותר
להביא ורע עליה׳ הארכובה שבגפן אין מורדין לה לא
מן העקר השנ׳
המכריך לת הגפן הוא מיטמכה כארץ ואסור
לו לזרוע עליה אלא אם כן יש עליה עפר גבוה ג טפחים׳ ואפילו
טומכה כלשת או כסלע׳ וכארץ כתלמוד ומחמיר כסלע על הארץ הוא
אומר אלא אם הכניס הזמורה כסלע על חרס או כלשת שקלשת כמו
שמתוכיח ממנה לזרוע תמיר ריקה ותמימה כמו שנוי אסור לו לזרוע
כקרקע לה עד שיטמכה כארץ ג טפחים׳ לפלשה הוא הקרקע שקפה
והחלכוכה שלגפן נוגעת כך׳

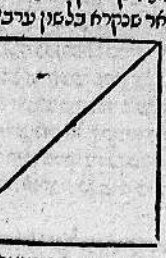

שהיתו׳ עשרים מעיקר שני ב
אפשי זה אם לא יהיה עקר
יהיה כרחה ויורחה שהוא עקר
ים למדוך מעקר רחמון׳

כ
המכריך שלשה ג
עקר רחמון ר׳ אלעזר בר׳ צר
נפנם ועקריהם נראים
צדוק אומר אם יש ביניהם מד׳ אמות ועד ח׳ הרי אלו מ
מצטרפות ואם לאו אינן מצטרפות׳ גפן שיבשה אסור׳
אינה מקדשת׳ ר׳ מאיר אומ׳ אף צמר גפן אסור ואינו מ
מקדש ר׳ אלעזר בר׳ צדוק אומ׳ משמו׳ אף על גבי הגפן
אסור ואינו מקדש׳

עבין מכטרקות שיתחברו זו עם זו ויהיה נחשב כרם
ואם שתמר בתן שיכשה שכשבו הענים שלא בתחילה המוך כחשר
יקרה לנעכים ולא ירגה בומר שיכשה לגמרי ויהיה עושה פרי׳ ונמר
בתן מקרה כלמען שיב קטון ירגה לומר כמו זרוע נמר גפן כברם מינו
מקדש את הכרם אחינו מחיכי זרעים ואחמר על בני בתן הל כמוזרע
עליו מיכריכה כארץ ויהן עליה עשר גבוה ג טפחים׳ כמו שאמר
ויהן הלכה כר׳ אחיי ולא כר׳ אלעזר בר׳ צדוק כהכרע המחברין׳

ג אלו
אוסרין ולא מקדשין׳ מותר חרבן הכרם מותר מחול ב
הכרם מותר פסקי עירים מותר אפיפירות׳ אבל
תחת הגפן ועבודת הגפן וארבע אמות שבכרם הרי אלו
מקדשות
כבר הקדימנו שבירש מחלוקת מחמצעו אם היו שם יג׳ לומה
נותנין לו עבודתו וזורע את המותר׳ ואם אחמר מותר חרבן הכרם
פחות מיג׳ לומה ונתן עבודתו וזרע את המותר׳ וכן אם יהיה בפסק
העירים פחות מה לומות ועוד נתן עבודתו וזרע את המותר׳ וכן
אם הלכה על נקבת תחפיריות נזרע תחת המחר כל הלנו שמדרין לע
לעמיתין׳ ועבין שמחר שמדרין לל מלנו הכוברים שמיהם ה
קהוה מן החרן לזרוע בו׳ ומקדשין הוא שיעריו כל הכזרע וכמבנים
כמי מה שמקדימנו׳

ד
המסבך את גפנו על גבי תבואתו של
חבירו הרי זה קדש והייב באחריותו׳ ר׳ יוסי ור׳ שמעון
אומר אין אדם מקדש דבר שאינו שלו׳ אמר ר׳ יסי מ
מעשה באחד שזרע את כרמו בשביעית ובא מעשה ל
לפני ר׳ עקיבא ואמר אין אדם מקדש דבר שאינו שלו׳
חייב כאחריותו לשריוע כמי מה שמפסיד ואין הלכה כר׳ עקי ולא כר׳
שמעון ניזוע שכל האריות כמעת הסמיוה הפקר הם ואין לאדם קנ
קנין בזוע כהם ומפני זה כעשה כרמו כמעת הסמיוה כמי שהיו ש
של ואין הלכה כר׳ עקיבא׳

ה
האנס שזרע את הכרם ויצא
מלפניו קוצרו אפי׳ במועד ער כמה הוא נותן לפועלים
ער שלישי יתר מכאן קוצר כדרכו והולך אפי׳ לאחר ה
המועד מאימתי הוא נקרא אנס משישקע׳
עוני יתכאר
לך כמקומו שהקדימה כחלנו של מועד לשחר שהוא לנוך מכריח כ
כמו שיתכאר כמקומו׳ ונהוכר לו לקנור שכלשים כחלנו של מועד כ
כמו שאמר׳ ועבין על שלים הל שיפסיק להם שלשית הפסד כדי לא
לחשר כעדיהן׳ כגון שם יקיש שכרן ב פעמים׳ ככל יום יתן להם ל
פעמים ואם לא יעמוד שלא כשכר נדול מזה יקנור לאחר ונחלוק אם
כמשכת הקדימה על לאחר המועד ולאחר המועד יכתב שובלי כשכר
הידוע ניקנין כדרכם׳ ומה שאמר מפיהקדים ל מעיתחכת על ה
שברים מפחד שאנס הרוגה לאנשים אחרים׳
ו
הגפן על גבי תבואה ינדור מיד׳ אם ארעואונס מותר
תבואתו שהיא נוטה תחת הגפן ובן בירק מחזיר ואינו מ
מקדש׳ מאימתי תבואה מתקדשת משת שריש ועגבים
משיעשו בפול הלבן תבואה שיבשה כל צרכה ועגבים
שבשלו כל צרכן אינן מתקדשות׳
שלעלה פעל גבול מתרגנס
כלע על׳ ועה עבין הוא שמרים שברים שמי חבשן והשלה אותן על
גבי התבואה׳ ופי׳ יבול פמיר ישרים מקרש׳ מפתחרים מעת מי
פיתפשטו שרשיה כארץ׳ ופיירים כשלו ירוש ועבין שאמ תבואה שיב
פיבשה כל נרפה ועבים שבשלו כל צרכן אינן מתקדשות הוא כפי
שה שאמ׳ ׳ והוא פמיטבבן כתבואה שיבשה כל צרכה אע זרע תבואה
כברים שבשלו עבביו כל צרכן אינן מתקדשת׳ ובן שמיזרע בברים
והעבבי רקים מאר שמם בוסר ברים פיהיו כפול הלבן אינו מתקדש
כמו כן והעגב כשל זה הוא שה שאמ׳ שכתו אין תקדש קמלחה הזרע

ונריך סיחים עם תבואת כרם ומלאת זרע ' ומתניה כמו כן כעגין
ג'ול ית פסח ' ויש מגיעה לתכלית מלמותה לא יקרמנו תבואת
כרם ומלאת זרע אלא עבכ"ם וחטים '

ח עציץ נקוב מקרש בכרם
ושאינו נקוב אינו מקרש ' ור' שמעון אומ' זה וזה
אוסרין ולא מקרשין ' המעביר עציץ נקוב בכרם אם
הוסיף במאתים אסור '

כבר הקדימנו לרבר בעגין נקוב
בפר' תמיט במסכ' דמאי ופרשנו שם דיניו ' והקדימנו כמו כן פ' שוכל
כוכל לדעת אם הוסיף חלק ממאתים כל' תמיט מן המסכתא הזאת
ומאחר שם הוסיף במאתים אסור על תנאי ויכרו אותו בתלמוד ונהוג
שתורו וכלבר פיניתנו תחת הגפן ואין הלבה כר' מתיר '

פרק שמיני כלאי הכרם אסורין מלורע ולקיים
ואסורין בהנאה ' כלאי זרעים
אסורים מלורע ומלקיים ומותרין
באבילה וכל שכן בהנאה כלאי בגדים מותרין בכל רבר
ואינן אסורין אלא מללבוש ' כלאי בהמה מותרים לגדל
ולקיים ואינן אסורין אא מלהרביע ' כלאי בהמה אסורין
זה בזה '

אמר הכתוב כלאי הכרם פן תקדש ' וכת בקבלה פן
תקדש תזקר אם ל' לערפס ואל יהנה בקם ' ופי' מלקיי כיע הוא
להרכיב זכר על נקבה ' ויכנים כמיכחל בספופירת ואז יולה ' ומה
שאמר כלאי בהמה אסורין זה עם זה ' ל' שאסור להרכיע בהמה
עם מינכבות אם מינין אלו עם אלו ' כגון שירכיב פרד על סוסית
כמו שיתבאר בפרק שאחר זה '

כ בהמה עם בהמה וחיה עם
חיה ' בהמה עם חיה וחיה עם בהמה טמאה עם טמאה
וטהורה עם טהורה טמאה עם טהורה וטהורה עם ט
טמאה אסורין להרוש ולמשוך ולהנהיג '

כשאמר כלאי בהמה
אין אסורין אלא מלהרביע אמ' אינו זה אלא להמה עם בהמה או
חיה עם חיה אבל מה שיפרד מכל בהמה עם טהורה ' ומהורה
עם טמאה אין כה תוספת על איסור הרכבה והוא שם אסורין ל
להרוש ולמשוך ולהנהיג ולרוכים הוא שיחרוש בהם יחרו כשור אחר '
ולמשוך בהם העגלה או החכן או כרומה לו ' ולא כהיב שיקשרם כיחר
ויולכו ' וזה ענין אמ' אסת לא תחרוש בשור וכחמור יחרו ' ואמרו
שענין יחרו ל' לחבר ביניהם ולייחרם על חיוה דרך שיקיה או לא
לחריסה וזולתה ומן השור והחמור נקח רחיה על כל פני מינין
אחר טמא ואחר טהור ואפור זה מן התורה אבל מדברבן אפור כמו
כן אחריסה וזולתה משאר מיני כלאים כמו שנתבאר
בכבא קמא שהוא אומר אחר אשור ואחר כל בהמה '

ג

המנהיג סופג את הארבעים והישוב בקרון סופג את ה
הארבעים ר' מאיר פוטר והשלישית שהיא קשורה לר
לרצועות אסורה

קרון מין מהעגלות והם כ' עגלות האחת
קשורים בשניה ' ועגלה שלישית קשורה באותם הרצועות שבהם נ
ונוהג אחר' שבאים ובתוך הקרון ואחים הרוכב כ' בהמות שבהם
כלאים הרוכבות העגלה ילקה כל אחר מהם מלקות ' ואפילו אלה
יעגה כלאים היושב בקרון מיושבתו אם עזר למלוכה ותקון ' ור'
מאיר פוטר היושב בקרון אחר שאינו עוזר כשום תבועה לאולך ס
העגלה או בהמות ' והשלישית שהיא קשורה לרצועות ל' העגלה ס
השלישית הקשורים עם הקרון אסור לבתכה בהמותכה שהעגלות ס
הם בהמות כלאים ואין הלבה כר' מאיר '

ד

אין קושרין את הסוס לא לצודי הקרון ולא לאחר הקרון

ולא את הלוברקם לגמלים ' ר' יהודה אומ' כל הגולרים
מן הסוס אעפ' שאביהן חמור מותרין וה עם זה ' אבל
הגולרים מן החמור אעפ' שאביהם סוס מותרין וה עם ז
וה אבל הגולרים מן הסוס עם הגולדים מחמור אסורין
וה עם וה '

קרון כבר פירש שהוא מין מיניי העגלות ומשמש אותם
הבקר ' ואמו לקמן ' שום לבל מבלי הקרון כרי שלא יהביר בין הבוס
ובקבר בקשר אחר ' ילמיברקם הוא חמור הנמשך בקרון לוריס ירמה
לגמל ' ולעגת ר' יהודה הוא מה שאמרים לך ' שהוא חמור כשהוא מ
הנקבה ממיני הסוסים והזכר חמור יקיה הפרד הגולד מהם מין ז
אחד ומותר להחביר בין הפרדים הסם ולא נח שהחלק חלק מן הסוס
עם חלק החמור ' לפי שבל אחד מהם יש בו חלק מן החמור וחלק מן
הסוס ' העקר לבל ר' יהודה מין מוסמין לרבע אלא ' ואלו הפרדים
אחד לשר מיותיהם ממיני הסוסים הם מין אחד ומותר להרכיב ק
קנתם על קנתם ' וכן כשיהיו ממיניהם ממין החמור הוא כמו כן מ
מין אחר ' לבל הוא מופר להחביר בין פרד שלמו מרבע החמורים
ובין פרד שלמו מרבע הסוסים שיהיו לו שני מינין בלא ספק ' מפני
שלרבע הסם חומם ר' יהודה ונהו שלמו ' לבל הגולדים מן הסוס עם
הגולדים מן החמור מסורין זה עם זה ' ונחולק עם ר' יהודה לומר
שבל מיני הפרדים אחד מיהם מחומשין לרבע אלא כמו כן ואחר
שתיהם אמו על זה הפרד ממין החמורים ושלשה ממין הסוסים מין
אחד הוא ומותר לרעתו להחביר בין הגולדים מן הסוס עם הגולדים
מן החמור ונהלבה כר' יהודה '

ה הפרוטיות אסורות והרמך
מותר ואדנ השדה היה ר' יוסי או' מטמאות באהל באדם
הקופר וחולדת הסנים חיה ' חולדת הסנים ר' יוסי או'
בית שמאי מטמא בזית כמשא ובעדשה במגע '

עם פרטיות
נופל על מי זה מין מיניים מהרבעת סום ומין חמור על מי זה דרך
שיתערבו ונהרמך הוא מין ממיני הסוסים ' וכמדומה לי שהוא חלום
התולום שים מין הסוסים חלוסי תולם ומה שאמר בעגין זה לסורות
ומותרות ל' שאסור לעשות הרכבה זו מיניה מותר ' ואלו המפרש
שם חיות הדומות לבבי חדס ' ואומ' המספרים חדשי הטילם שהוא
מלבי דבבי ' רבים שהיים מוכנים ודבורו דומה לדבור חדס ומהו
של כאנשי בלעון ערב ומבדים מעבריו בספרי דבריים רבים ' וקשור
בקיל בערבי קנפר וחולדת הסנייר חיה דומה לחולדה ממיני הם
הסנעלים ' ומן העקרים שיתבארו לך במקומן בה שהקרן ונהוא בל
אחד מהמנה ס' בים שהמזכרים כתורה בעגין שאמר שהלך ושעבר '
לא יעמוד בהוא בל הוא מטמא במגע בלבד ' והבבלה תטמא
במגע ובמשא והקרן טמא בעדשה ' והבבלה תטמא בזית ' על
כן אמר ר' יוסי שבית שמאי היו מסופקין בחולדת הסנייר ' שם הוא
קרן המהנה סרבים ונהוא ממין ההולך או הוא ממין חיה ונהי בין
על לאחוריה ובתבין עליו חומרי הסבלה ואמ' מטמא בזית במשא
בעדשה במגע בקרן ומין הלבה כר' יוסי בשני דבריו '

ו שור בר ' מין בהמה
ור' יוסי אומ' מין חיה בלב מין חיה ר' מאיר או' מין בהמה
חזיר מין בהמה ערוד מין חיה הפיל והקוף מין
חיה ואדם מותר עם בלם למשוך ולחרוש ולהנהיג '

שור בר הוא
שמור המדברי ונהומר שהוא מין חיה יתיר מבילת חלבו כמו חלב
הבייס ונחלים ' ועדיר הוא פרה למוד מדבר ' ושמיל ' ומיע ונקנף
בקרא בלמון ערב קדר ' ותנשלתנו בחיה שם ' שהבלב ואדני הסדרה
חיה ' ואחריים אומ' שהם בהמה לענין מקח ומכר ומתנה בשמיכר
אין שיתן בל חיה שים בהמתו אלו בל בהמה נחלם אות עם בולם
אמ' הכתוב לא תחרוש בשור ובחמור יחדו ' ואחרו בספרי בשור ובה
ובחמור אי אתה חורש אבל אתה חורש בשור ואחד בחלם ובחמור ו
ואין הלבה כר' יוסי ונא בר' מאיר '

פרק תשיעי

א תופרי כסות

אין אסור משום כלאים אלא צמר ופשתים ואינו מטמא בנגעים אלא צמר ופשתים אין הכהנים לובשין לשמש בית המקדש אלא צמר ופשתים: צמר גמלים וצמר רחלים שטרפן זה בזה אם רוב מן הגמלים מותר ואם רוב מן הרחלים אסור, מחצה למחצה אסור, וכן הפשתן והקנבס שט שטרפן זה בזה:

חמר הכתוב בכלאי כגדים צמר ופשתים יחד, ואמר בטמאת בנגעים בגגד צמר ופשתים, ואמר בכגדי כהונה כלם אלא יהו אלא מתכלת וארגמן ותולעת שני ושש ומעזר אינו מכלם אלא מאחד מהם, ושש הוא פשתן, ותכלת הוא צמר גבוב בעין תרשים, וארגמן הוא הנקרא בערבי מרגונן והוא הצמר הצבוע בצבע לחבה ותולעת שני הצמר הצבוע בשני והוא הכרמיז ואתה רואה שהשני לינו נוטל אלא בצבעים בלבד, ושני המינין הם צמר ופשתים ואל יטעה אותך מה שהוא אומר במקומות מן הת שהוא אומר שם רוב מן הגמלים מותר לחרוג אותו עם השני ולכבש נקרא אלכבש כש־כ׳ בכשיב־ל כחיר יצאו ממכני חוטים ילמו לפשתים, והכבשים הארובים ממכה במצחים לרוב, ופירוש טרפן כתשן זה עם זה

ב השיריים והכלך אין בהם משום כלאים

אבל אסורים מפני מראית העין, הכרים והכסתות אין בהם משום כלאים, ובלבד שלא יהיה בשרו נוגע בהם אין עראי לבלאים ולא ילבש כלאים אפי׳ על גבי עשרה אפילו לגנוב את המכס,

שיין ובלך מיני מעי הם נידמן כחלו הם צמר ופשתים מצבי אחד מהמינים הללו חלק כמין הפשתים, וה ופשתן יש כו יבשות וקוות שעיר כמו הצמר אין עדיי לבלאים אל מאסור לגבשם, אפילו כדיך שרי כמו שמתבאר בחמורו לה יובש ב בלאי אם לן על גבי שאר בגדי זה על זה ואפילו לגבוה את המכס אין לו רשות לבשו וכן היה מנהגם:

ג מטפחות הידים מטפחות

הספרים מטפחות הספר אין בהם משום כלאים רבי אלעזר אומר, ומטפחות הספרים אסורות משום כל כלאים,

מטפחות הידים הם המעות שיגבו בהם הידים, ו ומטפחות הספר מפות שיגבו בהם כל הנוף, ומטפחות הספרים מעשת מספר תורה שיחת בהם ספר תורה הקורא בפעת קריאתו, מטפחות הספרים הם מפות המונחים ימינו לנוף על כתפי הש הקורא בלא והלבה כך אלעזר מהות לומר אלו הלבש מטפחות מעוש כלאים,

ד תכריכי המת ומרדעת של חמור אין בהם משום כלאים, לא יתן המרדעת על כתיפו אפילו להוציא עליה זבל,

תכריכי המת הכרים שילבשו המת מקודם כשיחות בטלו ממנו כל הימנות ואינם חייבים להיות לבחוב בהם מיסור ולא עוד אלא שהם מנוף ממי הימנות הכתוב כגון ניבית ותפילין ומזוזות ודומה לאלו, והמרדעת הוא מרדעת שחמור, ונקרא בלעז סרכי מרדעה:

ה מוכרי כסות

מוכרין כרדכן ובלבד שלא יתבזו בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים, והצנועים מפשילין בבקל,

הל שמותר להם מכירת כלים של כלאים ולהפליגם על גביהם וכל ובלבד שלא יתבזו להתחתם כהם או לכסות בגופו מן הטמא, ובגוב הם ם דקדקים בהנות ומפשילין בחקל, הוא שיהיה חותם בקצה הטוב ניהם מוכרי כסות מכרי כלאים הרבה ומוכרי כלאים הרבה מוכרי כסות, אלא שמוכרי כסות מרובין ממוכרי כלאים, ומוכרי כלאים מצויין יותר ממוכרי כסות, ומוכרי כסות מצויין יותר ממוכרי כלאים, ומוכרי כלאים מצויין יותר ממוכרי כלאים, ומוכרי כלאים מצויין יותר ממוכרי כלאים,

תופרין כרדכן ובלבד שלא יתבזו בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים, והצנועים תופרים באריג כל זה מבואר:

ו הברסין והברדסים והרלמטיקין

ומעלות הפיגון לא ילבש בהן ער שיבדוק, ר׳ יוסי אומ׳ אף הכאי מחוף היס וממרינת היס אינן צריכין בדיקה מפני שחוקתן בקנבס, ומעיל של זרר אין בו משום כלאים:

אלו המנות כלם לא עמדנו על פירושם אבל העניו ידוע ומובן, והוא שכלם הם בגדי צמר ילבישו בהם הרבלים והסוקים כי הוא אמר שאסור ללבשם עד יחקר עליהם שם הם תפורין בפשתן ואמר ר׳ יוסי מהבלאים ממליכת היס ואלו היס לינן בדיקות בדיקה שכבן יתברו אות אחוטי קבוטם, שפשתן לינו נמצא אצלם, ואבל ר׳ יוסי היה אומר אפשר שהוא לו בזמן אלא היה בפשתן בכל הארץ, ואנו אומרים אחר דמות מהבר שהפשתן מצוי בכל מקום, אחר המות שהפשתן מצוי בכל מקום, נדיכה בדיקה, ואנו אומרים אלו הוא דמות מהבר שמותנין תחת כף הרגל לא להלוך בה על היגועים והכאותיו,

ח אין אסור משום כלאים

אלא טווי וארוג, שנאמר לא תלבש שעטנז רבר שהוא שוע טווי ונו׳, ר׳ שמעון בן אלעזר אומר גלוון ומליון הוא את אביו שבשמים עליון,

שוע הוא הטרוף שהוא ממחק פני הבגד, ותרגומו ושח לת הבית ניסוע יע בתיה, וטווי הוא שלוב לשרב צמר ופשתים יחד, וגוון הוא שלוב מהם חוטים וכן הוא שלוב לשרב החריגה והוא לשון החרמכיים ועבינו לבלם החבור ושיתחבר ויסוב בחבר וכשיתערב הצמר בפשתים ויהיו מהבקים חוטים ויעשו מן ה הטווי הקוה בגד וחבר כן יטרפנו וימחקנו וימריקנו כמו שיעשו בבגדי מלך הידועים, לו יהיה בחברי הלבש בלאי, וזהו בלאי מן התורה שלא יהיו בלאי עד יהיו בחברי הלבש העשוים בלם וכל מה שילבש כך הוא בלאי ומדברי סופרים, וזו שלבה מהוקה בחמת ואין בו ממש, אבל חמרו בתלמוד, אחם מנחת לחחר דבר חולק על מה שאמרתי, ממש, וכן חמרו בתלמוד, אחם מנחת לחחר דבר חולק על מה שאמרתי לך אל יכנס בלבך ממש שהוא הלבה הידוע שהמורה בגמר ל כרך, ובלוז ומליץ הוא כוחה מן החמת ומרחיק רחמי הקבה ממנו ל לעברו ממנת בוה הקבה בידכר שאין בו תועה שתברי הקבה, וזה ענין גדול וגדות בלוז ומליץ ממלת אל ילינו מעיבך:

ט הלבדים אסורין מפני

שהם שוערים פיף של צמר בשל פשתן אסור מפני שהם חוורין באריג, ר׳ יוסי אומר משחות של ארגמן אסורו מפני שהוא טולל עד שלא קושר לא יקשור סרט של צמר בשל פשתן לחבור בו את מהנעו אף על פי שהרצוע באמצע:

לבדים הם ירישות הצמר שאין מרוגות שלא טרופות ונקרא בלעז עיב לבד ופיף של צמר בשל פשתן עבותות של צמר ופשתן מעיתרבו חוטים אלו עם אלו בקתערבה בחריגה מעיחר של מרגמן עבותו של מרגמן מהבר עושיהן לקבן מהם רבות ולקשור אותם כ בחלטי פשתן ונחלחמר שם בלאים שהחוט הזוה יפתל אותו עם החרגמן ולא יקשור בו ובמעט שהוא מהו שוחל יהיה טוי וזה ענין מחמר מוכל עד שלא קשר, נפרט של צמר בשל פשתן הוא להבדיק מחבר את חוור לא מבבו מבמי ולחר מפשתן ברבועות עור בין שב מניחן בדי שיקשור קבה עור בחור שבמי ובקשו לחחר בחור הפשתן ומכחן תבין שלשו, לעתיר בגד צמר בבגדי פשתים ולחי בחוט מלי לא בחוט נמר בפן, וכל זה בלאים מדברבן כמו שזכרתי לך ולין הלבש בר יוסי:

י אותות הגרדין ואותות הבובסין אסורות משום בלאים התרכך תביפה אחת אינה חיבור ואין בה משום בלאים, והשמטה בשבת פטור עשה שני ראשיה לצד

אחר חיבור ויש בה משום כלאים · והשומטה בשבת חייב ר' יהודה אומר עד שישלש הסק והקופה מצטרפין לכלאים·

תאנים הבדים וכוסבסין עם שיחי החורבן וכוסבי הכנדים עם עגיל סימן בחוט כבדיים כדי שלא יתגרבו · ואם יעקר סימן בחוט מחוץ על כבל פטור ואם לאו חייב · ותוכף הכיפה לחת להכנים חוט כשני כנדים פחות וכשיתפכה · לרם במקף המיפור · ויקוץ לתוך שפני הכנדים הסם לתוך מחוברים ואת כשתוך לא כשתוך שפני · ואם עבין שתוך לתוך מחוברים ואת לחוך עם פחות כשני כמי לתן בסם מעוס כלאים והמוסך עם חוט בשבת פטור · ואפני כמי לתן בסם מעוס כלאים · פחות מכאן חייב · ויקוץ לתוך · עשה שני רלשות כתת שיתחבר חוט שיתחבר שני קנות כחוט מ ויקוץ קורט · עשה שני רלשות כתת שיתחבר חוט שיתחבר שני קנות כחוט מ מעבר לתת ויתחבר · כבר כתבר וייהיו שתי תפירות כמו זה ·

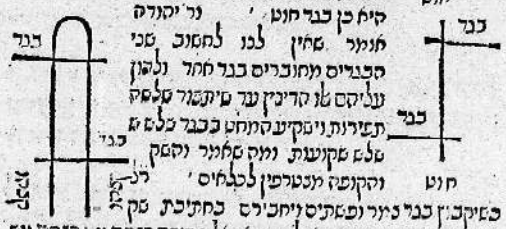

תכל תכיפה לחת הנזכרת בתחילה · לר יהנוף · היה בן כבר חוט · תמיר שיין לנו לחשוב שני הכנדים מחוברים כבר לחר ולהן עליהם של הדינין עד שיתעבר שלשה · תפירות ויקציר המקף כבר כלים · שלשה שקושות ומק שלשה ומקף והקופה מצטרפין לכלאים · כחתיכת שק שיקבין כבר ביתר ויחברים מכל שפת לר של הקופה קנתם עם קנתם ויש לו קנה חיבור ובשעה כלאים · ואסור לכנות הכבר הזה המחובר מעשיהם · וכן לתר בספרי יחדיו · מכל מקום נתן שלשה כר יהנוף ·

סליקא מסכת כלאים

מסכת שביעית

עד אימתי חורשין בשדה האילן ערב שביעית בית שמאי אומרים כל זמן שהוא יפה לפרי · ובית הלל אומרים עד העצרת · וקרובין דברי אלו להיות כדברי אלו ·

זו המשנה

היא המשנה הראשונה שהם מתחיל לסדר לחרים בשנה שביעית מה שלי אסור לקנרו מלא בשביעית · ואסור גם כן לקנור בשנה שביעית שיהנה ממנו בשנה שביעית · ומתוך זה הענין שלא שתחר הכתוב שנת שמיטת תעשה ונישה שביעי תשבות בחרים וכ ושקציר תשבות · ואסרו בכלל חרים וקציר · ולמו לא על יום שבת כי חוש שנהם בכלל מה שתחר לא תעשה כל מלאכה · ולמו לא כתו כן על שבת השמטה שכבר נתחר זה בפלחו · ולהוש מה שב לא תזרע ולא תקצרו לת שפיחיך · ולתרו לא למו ענין לשבת בראשית ולא ענין לשנה עלת השנים תהנו ענין לאסור שני פרקים החיבים בחרים וכ ושקציר · ולתרו בחרים מקצרו לאסור זה חרים של ערב שביעית · ונתח לשביעי · בקני · בחרים לאסור זה קני של שביעי · ונתח למוכחי שביעי ודע כי ערב שביעית היא קשנה השמיטה · ומוכחי שביעית היא השנה שמיני שהיא שנה רחשונה · לשמיטה שניה · ותחר בתלמי רבן גמליאל ובית דינו נתנו על שני פרקים אלו · ושתרינם · ותחר כתו כן בתוספתא לב ובית דינו התקינו · שיהיו מתדיין בעבודת הארץ עד לחש השנה מכני שדעתן כדעת ר · ישמעאל שהוא מתחר מה שתחר בחרים ושקציר לענין לחר · כמו שיתבאר בזה השנה · ותוחו תומר שעבודת הארץ ערב שביעית היא לשמיטה אבל היא בזמן שהשדה עומדת לזרוע · ובזמן שהשדה עומדת לזרוע היא לשביעית ולא לשמיטה · ולכן תומר שעבודת הארץ בזמן שהשדה עומדת לזרוע היא לשביעית ולא לשמיטה ·

ב **איזהו שדה האילן כל שלשה אילנות לבית סאה אם ראויין לעשות כבר דבילה של ששי מנה באיטלקי חורשין כל בית סאה בשבילן פחות מיכאן אין חורשין להן אלא טלא האורה וסלו חוצה לו ·**

כבר פירשנו

פעמים בכלאים שלא בית סאה חמשים אמה על חמשים אמה ופרשנו

אחד אילן סרק

ואחד אילן מאכל רואין אותן כאלו הם תאנים אם ראוין לעשות כבר דבלה של ששים מנה באיטלקי חורשין כל בית סאה בשבילן פחות מיכאן אין חורשין להם אלא לצרכן ·

כבר הקדמתי לך פחילן סרק הוא שיהיו עושה פרי כגון ה תמרי ותרזה ודומיהן · ונראה הוא שלא ולחרש ושלא חוצה לו ·

ד

היה אחד עושה כבר דבלה ושנים אין עושין או שנים עושין ואחד אינו עושה אין חורשין להם אלא לצרכן עד שיהיו משלשה ועד תשעה · היו עשרה מעשר ולמעלה בין עושין בין שאינן עושין חורשין כל בית סאה בשבילן שנ' בחריש ובקציר תשבות אין צרי לום חריש וקציר של שביעית אלא חריש של ערב שב שביעית שהוא נכנס בשביעית · וקציר של שביעית שהוא יוצא למוצאי שביעית · ר' ישמעאל אומר מה חריש רשות אף קציר רשות יצא קציר העומר ·

עד היכן

מעלה ועד תפוחה כל כמיקיה כשעור בית סאה מב מילות על ע לחסור להרי כל בית סאה בשבילן שלש אם כן כולן שעורי ארי ניתקנו מפירותיהן כבר של שנים מכח ושערנו בלחני משקלנו כך לישראל ה מונקיות וכ שלישית מונקיו בקיומו מן הלישרה שבכל לישרה יש מונקיו · ומונקיות יש לרכמונים ולרכיבי שעורים · ואם היו עשרים פרי פחות מזה חסור לחרים שלא שביבות שחילנות בלבר כמו שיתבאר · שכל אם היו מי מילנות ולמעלה כשיעור בית סאה אחר מיקיו לרוב לו מעט חורשין כל בית סאה בשבילן · וזו ברייתא מפי לרוב חנינא בן גמליאל · ומפי לרוב חנינא בן גמליאל שמעתי שהוא חוזר על כל הסוגיא ואומר לי כך שמעתי · ואם היו עשרה מעשר אין חורשין להם אלא לצרכן · ואם היו עשרה מעשר ולמעלה חורשין כל בית סאה בשביל

ו הנטיעות והרלועים מצטרפין לתוך בית סאה רבן שמעון בן גמליאל אומר כל עשרה דלועים לבית סאה חורשים כל בית סאה ער ראש השנה׳

דברי רבן שמעון בן גמליאל שם כעבין לעשרת יוכית כלבי מפני שקיל גדולה והיא כמו חילן והלכה כרשב׳׳ג׳

ה ער אימתי נקראו נטיעות ר׳ אליעזר בן עזריה אומ׳ ער שיחולו ר׳ יהושע אומ׳ בת שבע שנים ר׳ עקיבא אומ׳ נטיעה בשמה אילן שנגמם והוציא חליפין מטפח ולמטה בנטיעה מטפח ולמעלה באילן ד דברי ר׳ שמעון׳

ער שיחלו׳ פעל נגזר ממלת חול׳ וה״ל שיקיימו נטיעות כל הני שמים שהם ערלים בלבד וזה שם ישראל נטע רבעי ם שכתם ולא לגמרי עד תום המכה הראשונה שקיל קרם וכן חמרו חכמי׳ ער שיחולו עני מיפרי אז ער שיעשו חולין מאליהם ׳ לל כשכח הקחמיעית ׳ וי עקיבא אומר נטיעה בשמה ל שנלך בה אחרי הרוב הצמח וכל מה שיקיימו בני אדם נטיעה הוא נטיעה שכאמור עליו ע עצי נטיעות לתוך בית סאה ׳ חילן שנגמם והניבו חליפין ׳ פירו׳ חילן כשיכרית ועור יחליף ׳ אמ׳ ר׳ שמעון שאם כרתו אותו ער שלא כשתייר ממנו על גבי הארץ שלא תחזור טפח יהיה הצמח בו כנטיעות שאם הוא יותר מטפח יהיה הצמח בו כחילן ׳ וכבר נתבאר לך בלא ספק הפרש׳ בין הנטיעה והחילן שהחילנות ב לבית סאה והנטיעות עשר לבית סאה וזה יקרוש בדרה חילן ׳ והלכה כר׳ עקיבא וכר׳ שמעון מפני שיש בתוספתא דברים מסכימין עם דבריהם ׳

פרק שני ער אימתי חורשים בשדה הלבן ערב ש שביעית ער שתבלה הליחה ׳ בל זמן שבני אדם חורשין ליטע במקשאות ובמדלעות אמ׳ ר׳ שמעון נתת תורת כל אחד ואחד בידו אלא בשדה הלבן ער ח הפס׳ ובשדה האילן ער עצרת ׳

ער שתבלה הליחה ׳ הל ער שיהיה הארץ ותבלה למות בשמי זמן החום ומקרות מקום זריעת הקישואים ׳ ומהלעות מקום זריעת הדלעין ומה שאמ׳ בתת תורת כל אחד ואחד בידו זה חוק ותומ עריין לא כלתה הליחה מהארמתי וזה תומר כלתה ׳ נשדה הלבן הארץ לבנה ׳ עכשיו רועשה לזריעת הבוליה וקנטיות ׳ וז ה ארץ שפני שעריכין לזרוע בה לחרי הקרישה צריך להיות בה לחה מעורב ׳ ומפני זה אין חורשין אותה אלא בעוד שיש בארץ לחות ומדה החילן יספיקו אותו כדי שירד המטר בעומקו ׳ ובשביל זה אין צריך להיות לחות בארץ אלא מועט לו לחרוש אותה קפי שמתבלה הלחות ׳ וכל זה על שבנה דשעונה כמו שכתבנו ׳ והלכה כמו שתקן רבן גמליאל ׳

ב מובלין ומערדין במקשאות ובמדלעות ער ראש השנ׳ וכן בבית השלחין מיבלין מפרקין מאבקין מעשנין ער ראש השנה ׳ ר׳ שמעון אומר אף נוטל הוא את העלה מן האשכול ב בשביעית ׳

מובלין מתקין הדומן בגנות כדי לנלחלח הארץ ׳ מערדין חופרין בשדה החילנות כדי שלא יהיה הארץ קשה תרבו עליה מעלאי ׳ מיבלין נגזר ממלת יבלת ׳ לל לשרית יבלות החילנות ה הנעשים בהם ׳ מפרקים מסירים העלין מן החילן ׳ מחבקין ׳ פירו׳ עליהם החבק שפני שם מילות מיובל להם ׳ מעשכין עושין עשן תחת הם לה׳ נ הקולבים שהכלי הם׳ ׳ והכרכים בו ׳ הכרי׳ ר׳ שמעון חוזר של הם שאמ׳ מפרקין ער ראש הצמח אמ׳ אבל ׳ בתוך הצמוקה מ מותר הוא ׳ ואמרי בתלמוד מיבלין מעבירין יבלת מפרקין בעלין ׳

ג מסקלין ער ראש השנה מקרסמין מורידין מפסלין ער ראש השנ׳ ר׳ יהושע אומ׳ בוירודה וכפיסולה של חמשית כך של ששית ר׳ שמעון אומ׳ כל זמן שאנ רשאי בעבודת האילן רשאי אנ בפסלו ׳

מסקלין ׳ מסירין הקוצים ׳ מקרסמין לכרות הסבוכות כיד ולהניח מהכן והוא כמו מ מכרסמין וכבר פירשנוהו ׳ מזדרזין לכרות הענפים שמתפשטים מן החילן ׳ מזדרזין שם הענפים שכורתים בעת הזמיר ומצטלין לכרות מה שיכם מן הענפים שהוא כשבר בזור מן פסולת ׳ ור׳ יהושע אומ׳ מחיכו עושה שלא יזמור לתוכו ער ירקם הצמח ׳ לכל הוא עושה ער זמן שדרך כני אדם לעשות בכל הענפים שלא יזמור מחיכו ער שמעון אומ׳ שהוא לשון חלוי שלא ער עצרת בלבד שהוא מותר ובעבודת החילן כמו שהיתה מצמח ירקנה והלכה כתנא קמא ׳

ד מזהמין את הנטיעות ובורבין אותן וקוטמין אותן ועושין להם בתים ומשקין אותן ער ראש השנה ׳ ר׳ אליעזר בר׳ צדוק אומ׳ אף משקה הוא את הנוף בשביעית ׳ אבל לא את העקר ׳

זהמין שם לריח רע ׳ ופי׳ שמנקב ע כדי שתזיחה לשון הכתוב הנטיעים בשמן שים לו ריח רע כדי שיריחו מותם התולעים מוכלי החילנות וירחקו משם ׳ ובורבין הוא שיכוין הנענים והזנזלות שיקדים כדי שיעלו למעלה במיסגר ולא יבזו על הארץ ׳ וקוטמין הוא לכרות קצתם כשיגדל לזה ׳ ועושים להם בתים ׳ עושין להם כלנים להסך מן הגשם והשמש שלא יזיקם ׳ ומשקין אותם שופכין מים על רחש החילן וירד על גוף החילן כלו ויסקנו ׳ ואמר ר׳ שמעון כר׳ נדוק שמשקה שכישית עשיתי מעתי זה וכוף הוא רחש החילן לל העצים ולעלין ועקר הוא הארץ והלכה כר׳ שמעון כר׳ נדוק ׳

ה סכין את הפנים ומנקבים אותם ער ראש השנה ׳ פני ערב שביעית שנכנסו לשביעית ׳ ושל שביעית שיצאו למוצאי שביעית לא סכין ולא מ מנקבין אותן ׳ ר׳ יהודה אומר מקום שנהגו לסוך אינן סכין מפני שהיא עבודה ׳מקום שנהגו שלא לסוך סכין ר׳ שמעון מתיר באילן מפני שהוא רשאי בעבודת האילן

סכין מעמיק בעומן למאר כיפולן ׳ ומנקבין עושין בתחילה נקבים וכן מכהב התחילה בקצת מקומות לאליכו מחיכו מתכללין ער ימצאו בעמק הארץ ׳ והלכה כר׳ יהודה ׳

ו אין נוטעין ואין מבריכין ואין מרכיבין ערב שביעית פחות משלשי יום לפני ראש השנה ואם נטע או הבריך או הרכיב יעקור ר׳ יהודה אומ׳ כל הרכבה שאינה קולטת לשלשה ימים שוב אינה קולטת ׳ ר׳ יוסי ור׳ שמעון אומ׳ לשתי שבתות ׳

נוטעין יזוב ׳ מבריכין לתסכיך החילן בארץ על מרכו ולהחזי׳ קעפר עליו ויעמחו בו לילנות רבות ׳ ומרכיבין פי לנטוע בבוך החילן ׳ והתנחים כולן מסכימין שבריך שתעלה לו שבת קודם שבת הסמוכה ואז יהיה מותר הנטיעה היא ערב שביעי׳ והם חולקין בדבר זה ׳ שדעת תבת קמא יום אחר בשבת חשוב שבת ודעת ר׳ יהודה ור׳ יוסי ור׳ שמעון שלשים יום בשבת חשוב שבת ׳ וכולן מסכימין שזמן שריך שתעלה לו שבת אחר זמן קליטה ׳ ופי׳ קליטה לקיחה וחזיקה והיא שלשה לאחר בארץ ולשתי שבתות חנטי שהרם בארץ ׳ ושם כמו כן חולקין בקליטה שתבת קמא אומר לשלשים יום קליטה ׳

ר' יהודה אומר לעולם יזרע ור' יוסי ור' שמעון אומר לעולם יזרע ניחם כן בתחייב ממה מיסדנו שדעת ר' יוסי ור' שמעון שריך לבטועי קולים ריחם הקנה לרבעה ולריבעים יום אחד שבתוך לקליטה ולעלים יום לאחר קליטה כדי שתעלה לו קנה ' ודעת ר' יהודה צריך לבטועי קולים ריחם הקנה בעלמא ולעלים יומים לקליטה ול' יום כדי שתעלה לו קנה לאחר קליטה ולדעת תנא קמא צריך לבטוע ל' יום קולים ל"ה בלבד ס"ל כן מסברא שהוא צריך לג' יום ל' לקליטה ויום אחד לאחר קליטה כדי שתעלה לו קנה כמו שבארנו מלעיתו שהוא אומר יום אחד לאחר קליטה כמנה מימי הקליטה ובמנה עם מה שחיין ותעלה בו קנה ' והלכה כר' יוסי ''

ז האורז והדוחן והפרגין והשומשמין שהשרישו לפני ראש השנה מתעשרין לשעבר ומותרין בשביעית ואם לאו אסורין בשביעית ומתעשרין לשנה הבאה ''

אורז ידוע ובבבל מיצוייהו ' ודוחן בערבי דוכן ובלעז מיי"ל ופרגין בערבי סבחים ושומשמין סומסם ' ולא לרבעה מיכן בלבד היא הכוונה בהם שתמריח קודם שביעית ' אבל התבוקה עד שתבא בלים כמו שבארנו בעתיד וקרוב הוא בין לאחר זמן בקיומן ' וכן לאחר ירק אחר לקיומו למעשר ' ומשמע ריחם הקנה לחין הקנה על ריחם הקנה בלבד הקנה בשביעית אבל הוא רוצה שבשתי הקודם ל"ה יקיים דיבם למעשרות דין הקנה לעשרים אם כן בתחייב בקנה לעשר ' במעשר עני יוציאו בזמן כמו מעשר עני ולא בתחייב בה מעשר עני יוציא מעשר עני ובשני ' שמוציאין בהן מעשר עני כמקום שהקדמנו היא הסליקית מסכת פאה ובשני ' כמו שהזכרנו במה שהקדמנו בפרק ראשון מסכת פאה ' ועוד בקנה לאותו ובוסיף לבארו ' אם נזדמן לקיומו בקנה זו קנה שביעית ' יקיים אלו כמו פירות שביעית ומותרין בשביעית ולא לו שהקדימו קודם הבאת שביעית יהיו אסורין בשביעי ' ומותר לבהוג אותן לקיום אבל דינן כדין פירות שביעית '

ח ר' שמעון שזורי אומר פול המצרי שזרעו לזרע בתחלה כיוצא בהן ר' שמעון או' אפונין הגמלונין כיוצא בהן ר' אליעזר אומר אפונין הגמלונין משתרמלו לפני ראש השנה '

זרעו לזרע פי' מזרעו לזרע לקחת ממנו זרע ולא לאכילה ' האפונין הגמלונין קס' וגבי' ובבבל פירשוהו מתרמלין ' פי' מיכבעו בקלונן ' ותורמל בלשונם הוא כלי עוך יעשוהו חרוצים והולכי דרך לתת בו גידם ונרכיסים ותולין אותו על צוארן והוא מדמה תלוי המכסה תפר על האשנוב ' מקבי שהיה תבבי הכלי הזה בזמנם כתבנית קלסית האשנוים והן הלכה כר' שמעון בן עזזאי ''

ט הבצלים והחסריסים ופול המצרי שמנע מהם יום לפני ראש השנה מתעשרין לשעבר ומותרין בשביעית ואם לאו אסורין בשביעית ומתעשרין לשנה הבאה ' ושל בעל הבית שמנע מהם מים שתי עונות ר' דברי ר' מאיר וחכמים אומרים שלש '

עכין הבצלים בסימנים לחות לאחר שיעקרהו אותם מן הארץ ינשמו ויניחו פרחים מבצבים ' יום אינו אין סמין דרבו כך והוא בקרוי בצלים פריחים המשלו אותם לפרים שחיכו מולד ' ולא ידענו הטין הזה אלא במקום שמקה ומשני זה לאחר בחסבו ושל בעל ' ופי' שתי עונות שתי שעות ' יחבצ מהם שתי השקיות שבני שיקה אותם לימים ידועים אבל מוכנים מהם חמים בחיתי כבחרים וירבו לעקרו אותם מן הארץ ועכין שחת לשעבר ולבבה ובשביעית מכוחר היטב מן הדברים שאר הקל מבו בעכין האורז והדוחן ' והלכה בחכמים '

י הדלועין שקיימן לורע אם הקשו לפני ראש השנה ונפסלו מאוכל אדם מ

מותר לקיימן בשביעי ' ואם לאו אסור לקיימן בשביעי ' התמרות שלהם אסורות בשביעית ומרביצין בעפר לבן דברי ר' שמעון ר' אליעזר בן יעקב אומר ' ממרסין באורז בשביעית ר' שמעון או' אבל אין מבסחין ''

הקנה יבבא ' יהא לאחר לקיימן בשביעית ' ומבני שביעית ' יהא אסור לבבה אחרים ולחבים לזריעה כמו שיתבאר ' והתמרות שם הבצים והבצים מרביצין בעפר הלבן ' מבימין דשיי מים על פני הלבן ונקדח עפר לבן לתוקים פ"ם כי לילבות מדחקת עד יהין עפרה מ מים כיוצא מכית סלח ' והשיקין קרובות זו מזו שכל מסבימין שמותר לדרבצים סלים עבודה ' ומסרסין ' יזיע ' ועור יתבאר פ' שביעית שביעית והתבוקה אסור לבקוט ולקדרים כדרכי שעשין בם בחלי הבצים ובבר בחרנו בבלים שמלא בכוח כדי תת הבוטות לויעות ' תרגום תזמור תבסח ' ממר ר' שמעון זה שהתירנו לו לעולם אסורו ' ואחר' מעשה בן בחלי הבצים שלא יעלה בלבך שהתירנו לו בל העבוד ' אלא אסורו בלח שבני ומותר לו בחו בן לנכסו אבל הוא אסור בשביעית כחו שלח הבח ובקרב ' ואחר' מעשה בן לבבה בר' שמעון שאסר לבבה בר' אליעזר בן יעקב ' ובלבה בר' שמעון שאסר כיבוש הקורט '

פרק שלישי מאימתי מציאין זבלים לאשפתות משיפסיקו עוברי עבירה דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר משייבש הטחוק ' ר' יוסי אומר משיקשר '

בירוש שעבודת הארץ בשביעית אסור ' ובבבל הסדר נחשב מבבל עבודת הארץ ' ומ"מ יש זה לן מיתר בשביעית להניח זבל ולעשו ' ומחו תשפח חן למריב ' עד זמן ירוע מפשח ר' מאיר אל ' שבזמן הזה הוא בספק בי"ד שלנו עובדי הארץ מעבודת בשביעית שבזמן הזה יש ספק בל הריחה אותו בוצח בזה שבבל עובדי הארץ מעבודת ' ואמר ר' יהודה אסור לו לעבודת הארמה ובשות מעובדי עבירה ' ואמר ר' יהודה אסור לו לזמין זבל ולעשות תשפות מתחו בשביעית עד שייבש השתוק והוא הנקרא בערבי חבטל ' וכבבל קולקיטרא מבזמן הזה מין הארץ ' ונקרא מזבלין הארץ לעבודה ואמר ר' יוסי מעשה שיקר השתוק ' ונקרא מתוק מפני שהוא אל כמו שיקרוהו לעזר שניו נהוג ' והלכה כר' יוסי '

כ ער כמה מובלין ער שלש שלש אשפתות לבית סאה של עשר שער משפלות של לתך לתך מוסיפין על המשפלות ' ואין מוסיפין על האשפתות ר' שמעון או' אף על האשפתות '

המשפלות הוא הבלי שמניחין בו הזבל ' ולתך חתי בור ' ופבר זכרנו פעמים רבות שהבור ל' סאה ובאמרנו שיעור הסאה בסאה פחה ' ובירושלמי בחו בן פעמי' רבו שבית סאה חמשי' על חמשי' אל פי' מוסיפין על המשפלות הוא שיניחו בתשבה יותר מעשר משבלו ' ואין מוסיפין על האשפתות הוא שלא יתן בשיעור בית סאה יותר מבלם ' ר' שמעון מפיר לריות בבית סאה יותר מבלם האשפתות ' ואין הלבה בר' שמעון '

עושה אדם את שדהו שלש שלש אשפתות בית סאה יותר מבאן מחציב דברי ר' שמעון ' וחבמים אוסרין ער שיעמיק שלשה או ער שיגביה שלשה עושה אדם את זבלו אוצר ר' מאי אוסר ער שיעמיק שלשה או ער שיגביה שלשה היה לו דבר מועט מוסיף עליו והולך ' ר' אליעזר בן עזריה אומר ער שיעמיק שלשה או ער שיגביה שלשה או ער שיתן על הסלע '

ער שיעמיק בלבה ל' בשיעורים יתי ' מבלם האשפתות בבית סאה אינו מותר לו ער שיעמיק מקום האשפה שי יבבים בדי שיהיו מחשבתו וכוונתו לתקון הארץ ועבודתה אלא לאחסון הזבל ' ס"ה לן דבר מועט ' בל בשיעורים לו בתוך שדהו בשביעית ' זבל מועט

מותר לו להוסיף עליו מעט מעט עד שיעשה לפחות כזמן שיכול מ
לחזור להוניו הכלים לחפצות ' וי' שמעון בן עזריה היכן מתיר זה
קמץ יחמר הרונה לתן לעבודת הארץ בתכון ר' שמעון בן עזריה ת
יהיה לו הוניו שעד מפלגות כחות עד שיודע לכל אחד ואחד ח
לפחות יתן הלכה כר' מאיר ולא כר' שמעון בן עזריה והלכה כחכמים

ד

המדיר את שדהו עשרה סהר לבית מאתים עוקר שלש
רוחות ומניח את האמצעית ' נמצא מדיר בית ארבעת
סאין ' רבן שמעון בן גמליאל אומ' בית שמונת סאין '
היתה כל שדהו בית ארבעת סאין משייר ממנה מקצת
מפני מראית העין ' ומוציא מן הסהר ונותן לתוך שדהו
כדרך הטובלין '

קמיירי לת שדהו ' שיתן כה דיר עד שיתכלין
פרות ' ופשיר הוא בירושלמי בתן שפם יתפשו הכתן ' ואמר בבבלי להכל
פרות בשפם שביעית יעשו ' הגדרות ע"עולך בכית מתים ויכנים
בהם הכתן כדי שיזבלו ובשירבה זובל ישיל הפלפ קירות ויעוב ה
הרבינ ' ויחזיר הפלפ קירות מתחלתן ' ומתקנים שהוא לל תבד התחל
ויקיף כמו כן סהר מבית מתים מבר תחל כמנת מדייר בית ד' סאין
ויקיף קיר אחד מל' קירות של סהר מפותף כין הסהר הרחבון פיפ
בשעורו בית מתים וכין הסהר הקטן השפוי מבר הפני והוא רוח ו
אמבות אזכר וביכן שמעון בן גמליל אי כשיעפ סהר בית מתים
כמו שהות לו לעשות סהר שבי מן הבר התחר כן מות לו לעשות סהר
מכל בד שנילי הסהר הרחבון ויקיף בית שמנה סאין חון מהסהר ה
הרחבון ' ונתבת קמץ אומ' כמתניתי הסהר כולה בית ל' סאין לסוד לו
לעשות בהם סהר של בית מתים וסהר תחר כנגד שימלה הסהר כ
כולה רימון ונרתק שמדלגה בשביעית ישפיק לו להוניו הדומן מן
הסהר ולל עשות ממנו מפלת כבי מה שהם בשביעית מתפלות ב
בימיהם ושיעורם ' נתן הלכה כר' שמעון בן גמליל '

ה

לא יפתח
אדם מחצב כת חילה לתוך שדהו עד שיהיו בו שלש מו
מוריות שהם שלש על שלש על רום שלש שיערין ע
עשרים ושבע אבנים

' מחצב מקום כתוך שדהו יחצב ממנו
החצבים מפני שהוא יפה לארץ בשמקיר ממנו הפלגי שלפ מוריות
שלפה גליס יון החצבים גבוהים על הארץ ' ובשיתחיל לחצוב מתם
קודם שביעית ויפפל מתם שבעה ועמדים אבן מוקר לו לפפול בהם
בשביעית ' וכל זה תם לל כתבוין לתקון שדהו כל תם כתבוין לפגר

ו

נדר שיש בו עשרה אבנים של משאוי שנים שנים הרי
או ינטלו שיעור נדר עשרה טפחים פחות מיכן מחצב ונ
ונומטו עד פחות מהארץ טפח ' במה דברים אמורים
מתוך שלו ' אבל מתוך של חברו מה שהוא רוצה יטול '
במה דברי' אמורי' בומן שלא התחיל בו מערב שביעית
אבל אם התחיל בו מערב שביעית מה שהוא רוצ' נוטל

כשיקיף כנטוף הנדר פחות מעשרה טפחים לפגר לו להניח לאחרים
משיקרע ' תבל בוטל ממנו החצבים ומכים ממנו פחות מטפח עלפני
הארץ ' וזה שלא יתקן הפלגה ובוטל החצבים מעל פני שדהו ' וזו
הלכה טולה מבוארת '

ז

אבנים שועועתן המרישה או
שהיו מבוסר ונתגלו אם יש בהם שתים שלמשאוי שנים
שנים הרי או ינטלו המסקל את שדהו נוטל את העליונ'
ומניח את הנוגעות בארץ ' וכן גרגר של צרורות או גל
של אבנים נוטל את העליונות ומניח את הנוגעות בארץ
אם יש תחתיהן כלאו קש הרי או ינטלו '

כבר נתבאר

כלל בתחילו זעועתן מתחילתה מיסיר החצבים ולחיין מתזעזע לחוץ

קתחילתה לעצמ' כלא מזדעזעה ברוב כלל ברוכות בל מחצבים קטנים
וכל זה מבואר על העיקר שיסדרנו אחסור לן תיקון שדהו '

ח

אין
כונן מדרגות על פי הגאיות ערב שביעית משפסקו נ
הנשמים מפני שהוא מתקנן לשביעית ' אבל בונה הוא
בשביעית משפסקו נשמים מפני שהוא מתקנן למוצאי
שביעית ' ולא יסמוך בעפר ' אבל עושה הוא חיין וכל
אבן שהוא יכול לפשוט את ידו וליטלה הרי זו תנטל '

מהדבות ידוע בגאיות ידוע ' וכשיבנה מידבנה על הגאיות הכם נייפר
לוחם לתקנן לת ישמוך בעפר ' לל לת יחזיר העפר לגאיות הכם כדי
שיוכל פניכם ' ויחזין הוא מחינה לל להבדיל מתן הגוף מכל הפלגה
וקחבני שיהו קיכום על פי הגאיות כדי שיוכל להוסיף ידו ולקחתם
מותם לת לקחתם ומה שלת תפער לקחתם עד שיוד בגוף שיהו מותר
לו לקחתם מפני שכשבריחם לותנו יוד לו שלל עבמולקחת לותם '
לאמר שהוא לתקון שדהו כתקון

אבנ בתוך באות מבל מקום והמקבלן מביא מפל מקום
ואילו הם אבני כתוך כל שאינה יכולה להינטל באחת יד
דברי ר' מאי' ר' יוסי אומ' אבנ כתוך כשמן כל שהן נטלות
שתים שלש על הכתף '

כבר נתמי ב לפגר הקדמונו כלל מתוך
שלן מכל מתוך של חברו מה שהוא רוצה יטול ' והוא לומר שתה
מקבלן והוא סובר הארץ לעבוד לותה דינו כדין מביא מתוך של ח
חברו שהוא מביא מבל מקום ולו זה פיעור פיזדמן לו מהחצבים ג
ולבבה כר' יוסי '

ט

הבונה גדר בינו ובין רשות הרבים מותר
להעמיק ער הסל עמה יעשה בעפר צוברו ברשות ה
הרבים ומתקינו דברי ר' יהושע' עקיבא אומר כדרך
שאין מקלקלין ברשות הרבים כך לא יתקנו מה יעשה
בעפר צוברו בתוך שדהו בדרך המובלין וכן החופר ב
בור ושיחה ומערה '

מתקנו מייפר לותו ומתקנו ' ר' עקיבה
לומר לייפר ולתקן רשות הרבים ' ולל לקלקל שפפייפר לותם ייפיר
החצבים יצברך להפלביכם של מקום לחר וכמנת מקלקל שלח תם יהיה
לנקט מקם החצבי ייפיר המקולקל ייבלך מה שהייר ייבלהו כיש מו
בחפת נ' וכן הוא מבואר בתלמוד ולהלכה כר' עקיבה '

פרק רביעי

בראשונה היו אומ' מלקט ארם
עצים ועשבים מתוך שלו ח
כדרך שהוא מלקט מתוך של חברו את הגם הגם מ
משרבו עוברי עבירה התקינו שיהא זה מלקט מתוך ש
של זה וזה מלקט מתוך של זה שלא כטובה ואין צריך ל
לומר שיקצץ להם מזונות '

קבע הגביל וכבר פירשנוהו פעמ' ותקון זו המשנה כך הוא ברלשונה
היו אומ' מלקט ארם עצים ועשבים מתוך שלו גם הגם בדרך
שהוא מלקט מתוך של חברו כין נקין כין גסים על פי מה שהקדמנו '
שמתוך שהם מלקט מתוך שלו חברו חין עליו חובה ' וכשהיו רבו העוברים על ה
חוקה ונקו מביאים שיעורין ואומ' הגם מחתנו מביאים מהעבטים וה
ונקחבני חסרו על לקט חדש משדהו דבר לגבם ולחיך חבל מלקט
משדה חבי ו ועניין שלת כעובה בלת השמוה כין שכיקש כבון שיאמ'
להחיירו תלקט מתך מפני ואני תלקט מפרך לו חבעה לך ענין פלוני
לו לחנמלך שלי לי תנמוך שמתך פי ומי יהין בריך לומר שיקנין להם מזונות
כבון שיאמר לו לקט מפני ואתן לך מזונך '

כ

שדה שנתקוצה תורע
במוצאי שביעית שנטייבה או שנדיירה לא תורע במ
במוצאי שביעית ' שדה שנטייבה ' בית שמי אם אין

אובלין פירותיה בשביעית ובית הלל אומ' אובלין בית שאמי אומ' אין אובלין פירות שביעית בטובה ובי הלל אומ' אובלין בטובה ושלא בטובה ר' יהודה אומ' חלוף הדברים וו מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל

כתקונה פעל נגזר מקנים ,

עביני להסיר הקנים ממנה בטייבה , לל חדעו לותה היטב ונסבו מותה היטב , כריירה נעברה בזבלים ויהוא נבול מן דיר , ודיר שם מ מקום יקבנו שם הכלון ונסבקר וליבו שם בשוכם מן הסריטה וכבר כתרנו פי בטוכה סהוא בחילו אי שכח ובחילו עושה לו שחילתו ,

ויתן הלכה כר' יהודה

ב חוברין נירין מן הגוים בשביעית אבל לא מישראל ומחויקין ידי גוים בשביעית , אבל לא על ידי ישראל ושואלין בשלומן מפני דרכי שלום ,

נירין הלדן המזוטבת בחדים יתן מוכרי לותה מישראל ודי מיוריבה בחוצתי מביעית לחייב קבם מפני טעברו ונסתבה בשביעית ושחורי מחזיקין ידי גוים בריבור לא בחוצה , כבן שידחה לותם עוברין בשביעית ויחזר לקם ר' עוכם תן כדוחוץ לזה , ושחורי ם עוחלין בשלומן פי לפי בימי חידיקן ,

ד המדל בויתים בית שמאי אומר יגוס ובית הלל אומר ישרש ומודים במחליק עד שיגוס אי זה הוא המדל אחד או שנים המחליק שלשה זה בצד זה במה דברים אמורים מתוך שלו אבל מתוך של חבירו אף המחליק ישרש ,

כבר פירשנו שמדל הוא הקנין והבורת כרי שיהא מקל דוב הבטיחות ושחזר בכתן המדל בזיתים הוא ם סיבריתה לזיות עניים לחם , ובית שחזר לחזר לחילו בשעקור ברם אחד מן שנים לבוא לו לעקור ברמיו מן הלדן אלא יתקן אחד ויזה עבין שחזר יגוס בלומר יבריות על פני הלדן וניבח הקרטים בלדן ובית הלל מתירין לעקור הקרטים ויש עקר אלמא חילוות בעורה אחת לבוא לו לעקור קרטים מפני שהוא מקום גדול ומתקן לזרוע בו ניהיה כשו עקר חילוות לבחוירם אדה לבן וכל זה עבורת הלדן ,

ה המבקיע בזית לא יחפרנו בעפר אבל מבסה הוא באבנים או בקש : הקוצין קורוי שקמה לא יחפרנו בעפר אבל מ מבסה הוא באבנים או בקש , אין קוצצין בתולת שקמה בשביעית מפני שהיא עבודה , ר' יהודה אומר בדרכה אסור אלא או מגביה עשרה טפחים או נומם טעל ה הארץ

המבקיע בזית המכדיל עבי חזיתים לבחת מקם עניים לא יבסם בעבר מפני שהיא עבודה ובתולת שקמה הוא הכמיח קרחתן שיבת כה קודם שיכרתו לותה , ושקמה מ יין מן התלנים כוריתן כ הילן במקום ידוע ממנו כדי שיתחזק כחו ויתן פריו בעתו לדוב כ כמו שזמיר לכרמים , לחר ר' יהודה לחסר לכרות ממקום ידוע ומותר לכרות על פני הלדן או למעלה מעשרה מפני שדרכה לקנן תוך עשרה ושלכה בר' יהודה ,

ו המוגב בגפנים והקוצין קנסה ר' יוסי הגלילי אומר ירחיק טפח , ר' עקיבה אומר קוצין כרכו בקרדום או במגל ובמנירה ובכל מה ש שירצה אילן שנפשח קושרין אותו בשביעי לא שיעלה אלא שלא יוסיף ,

המוגב לכרות קנת מן הענפים ירחיק טפח ר ל להחזיק מן הבטן טפח או מעבים הקנה , וקדמים ידוע , ומגל הוא חרמש , ומנירה הוא מגאל , ושעבין שלין נדיך שבי בכרתו וזה בם בשלה נתקן לזמור חילן שנפשח בקנה , תרגו ויפקף ופשח , שי לח שיעלה לח שיתחבר ויהיה כרבן ושקשר חלח כדי שלח יוסיף לשבקע

ונלבה כר' עקיבה ,

מאימתי אובלין פירות האילן בשביעית הפנים משיודיחו אובל בהם פתו בשדה ביחילו בונם להוך ביתו ובן ביוצא בהם בשאר שנ שבוע חייב במעשרות

לומר שהכתו בעבין שבה שביעית מן השדה תאבלו אחז ת תבואתה , ואומרן אינה בחבלת עד שתהיה תבואה ואסור לאבלה עד שתהיה לחוים לאבילה , ואת שיאבלו תבואתה בחוץ שמא שמאבדבי ל שדה לאבל פירותיהם ומבהגם בחוץ בן לאבל הפרי שלה ביפל כל נדפו ועודנו קשה מעבו על דרך שיזדמן לשם ובשביל זה לומר יאבל הפנים מיזדיחו ושי מיזדיחו יבחיקו ויטוב בוסם חלה וכן דרך ם שהתבים הפנים בשיתחיל להיבשם השיים בתוכם , ושי ביחילו בשלו ואי חוששם כי בוטתו בזה בשביל שני תבים , ושחורי וכן ביוצא בהם לל שחשר כל מה שיגיעת בחילו שהזדיחו פניהם ווה היה שבירת בשיתבשלו מעבו יאבל מהם ערילי , וכשיגיעו לתבלית בשולם כ וכונם לותם לתוך ביתו , ושאר שני שבוע חייבין במעשרות רונה לומר כשיזדיחו הפנים חו יהיו בחין לעונת המעשרות ,

ח הבוסר משהביא מים אובל בו פתו בשדה הבאיש בונם לתוך ביתו ובן ביוצא בו בשאר שנ שבוע חייבין במעשרות

בוסר הוא ידוע , והוא הענבה שלא נתבשל , וכבוש הוא שהיו הגבינין שכתוך הגבי גדיס כרחין מכחזין לרוב נחוות הגדיבי בשיכם תעכו מים והכיה על זה הענין שם בחשך מפני שהוא קדוב לחת להתעבש ולהשחת כיוצא בזה ,

ט זתים משיכבעמו רביעית לסאה פוצע ואובל בשדה הבניסו חצי לוג בותש וסך בשדה הבעסו שליש בותש בשדה ובונם לתוך ביתו ובן ביוצא בהם ובשאר שני שבוע חייבין במעשרות ושאר כל פ פירות האילן בעונתו למעשרות בן עונתן לשביעית

משיכניסו רביעית לסאה משבעה שיהיה משיעור שאה מן הזיתים ר רביעי שמן פוטע עובר תותם כמו שיעשו בזיתי המתבל וזה שחמר רביעי שמן פוטע עובר תותם כמו שיעשו בזיתי המתבל וזה שחמר שעשו ב לוגים שמן בשיהיו בגתין היהיה העיקר בשיעלו מהן השמן תביעית ממה שיוציאו בשיהיה בגתך כיצלו מותר לו לבתום תותו ולדרי תוציאון למריבה ולתכבים השמן לביתו ויתבל ובן כיוצא בהם קדירת שיוציאו מהן שמן וכבר בחרנו שיעור לוג ושחה ורביעית בסוף פלח ועונת המעשרות יתבחר לחר זה במסכת מעשרות

י מאימתי אין קוצצין את האילן בשביעית בית שמאי אומ' כל האילן משוציא ובית הלל אומר החרובין מ משילשלו והגפנים משינרעו והזיתים משניצו ושאר כל אילן משוציא ובל האילן כיון שבא לעונות הם המעשרות טותר לקוצצו , כמה יהא בוית ולא יקוצצו רובע רבן שמעון בן גמליא אומ' הבל לפי הוית

לסוור לקנין

מילנות בשנה שביעית כשיתחילו לצמוח פרי ולקוביה פרח מעבי ם שהוא גזל בני חדם שהקבה נתן פירותיהם לבל בני חדם , ומשיניאת פי מתיתחילו בו הענין הידיקים מפיבלנו הוא משנה שהעניים כ כשבים ובדים משגיעו משיעבו לשם הגדיבין משיניאו משנה שידלו בחם הכנסים כיון שבח לעונת המעשרות מותר לקונו משבי שהוא בשר לחבלה כמו שבחרנו ויקח פריו ויחבלנו ומותר לו לקבן חילן ובלבד שיהיו דמים יקדים לעניים ואז יהיה תות לברות ומותר חבלם לל יהיה לעניו מחיר גדול עד שיחמרו יותר ים לו תועלת כ כבריתתו מלהניחו לסוור לבריות לותו משבי שהוא נושח בשבי

מהחילונית העשוית מדי לאסור מן התורה לכריתת לותן בשנת זמן מ
מזומנים חלה על זה הדרך שהזכרנו והוא מה שאמר שכתוב לא ת
תכרית את עפה ולא זה שענין כריתתן כאמת כריתת ולא יקוצצנו
לא שאמרי לכריתה בשפה אלא שעני שהוא עושה פרי
וניכוב הוא ויכוב קב לא מן הכנבים מכל מקר החילנו מלבר הזתים
ומעבה שאין בין כאשור קב לאשר לבריתו חלה ליקר דמי עניו כמו ש
שהזכרנו ' ובבר פירשנו שאשר שקב בשוף פיחת נתן קלבה כרבן ג
ממעון בן גמליאל '

פרק חמישי כנות שוח שביעית שלהן שמה
שחן ע"שות בשלש שעם ר' יהודה
אומר הפרסאות שביעית שלהן מוצאי שביעית שהן
עושות לשתי שעם אמרו לו לא אמרו אלא בנות שוח ''

מה שאמר שביעית שלהן שביה לא שאפשר להיות ביכם בין פירות
שביעית בשנה שביעית מן השבוע ניה כשיזמין לכם שיתחילו לחכן כ
בשנה שביעית ושם עשות פרי בשלש ' זניס וכגון פרים בשנה שביה
מן השבוע שהיו שלישית לתחילת שנה ' השמעה שהתחילו לחכן בו
ומשני זה מותרים לאכול בקדוש שביעית שחל שהכנו בשמיטה '
ובבר פירשנו שבגות שוח ממיני התלנים הלבנים וכן הפרסיות
נתן הלבה כר' יהודה ''

ב דשטומן את הלוף בשביעית
ר' מאיר או' לא יפחות מסאתים ער גיבה של שה טפחים
וטפח עפר על גביו והכמים אומרי' לא יפחות מארבעת
קבים ער גובה טפח וטפח עפר על גביו ושומנו במקום
דריסת ארם ''

לוף ממיני הבצלים ' וכן אומר לוף הוא הבצלים
נאומר שם רוצה לשומן אותם בארץ כמו שיטמין החזיר ומשעורים
וזולתם לוכו מותר לן לשטמין משער מועט מפני שהשמה ערב ובאלו
הוא זריעתו ' ויהיו בריאים שהוא שומנו מהר לן לשומנו כשיעשה
חציה בארץ משעורה מכיל סאתים וקב ' ב קבים וייה הגבוה מלפה
טפחים נוטה עשר על הבצלים זה דברי ר' מאיר וחכמים מתירים ל
לשטמין ח' כבה קבים וזהו שיהיה בגובה הממקום טפח בלבר ' ומה
שאמר שיטמין כהקום דריסת רגלי שהרם כרי שלא יגמחו נתן הלבה
כר' מאיר '

ג לוף שעברה עליו שביעית ' אין עור אומר אם
לקטו העניים את עליו לקנזו ' ואם לאו יעשה חשבון
עם העניים ' ר' יהושע אומר אם לקטו העניים את עליו
לקנזו ' ואם לאו אין לעניים עליו חשבון ''

פירוש זאת ההלכה

נריכה לעשרים לאחר מהן הוא ספירת שביעית שהבאו עד זמן קצוב
ועוד יתבאר זה ואחר הזמן ההוא יסור לאכול מה שבשתייר מהם ו
שלא לעניים לרעת ר' יהודה ' ור' יוסי אומר שאחר שביעי ' ויהיו
לאכלם לא לעניים ולא לבעלים ' ור' אליעזר לעתו כרעת ר' יהודה
אבל ר' יהושע לעתו כרעת ר' יוסי ועוד מזה הלוף מדברי עליו בכאן
הוא שיזריעהו קודם שבא שביעית ויגדל ממנו תחת הארץ הפרי הפרי
יאכל קודם שבא שביעית ' ובשבאשה עליו שבא שביעית יהיו עליו ה
הלוף ברשון על הארץ ובשביל זה אמר ר' אליעזר שהם לקטו העניים
את עליו בשביעית ואחר כן תלמודו לאחר שביעית אין חייב כלום ו
אם לא לקטו עליו יעשה חשבון ' ועניו החשבון כמו שאמרנו והוא ש
כפי ערך אחר השמיטה לכ' שניס יתן לעניים חלק שבא שביעית מכלל
הפניס שיעשיר תחת הארץ ' וזה על הערך אשר יפדנו ובאחרנו שביעית
לאחיו לעניים ולאכול פירות שביעית אחר שביעור ' ר' יהושע אומר
אין לעניים עניו חשבון שרש ' ואע"ג כמו שאמרנו אחיו לאכול פ
פירות שביעית אחר שביעור ' והלבה כר' יהושע '

ד לוף של ערב
שביעית שנכנס לשביעית ובן בצלים הקיצונים ובן

פיאה של עיריית בית שמאי אומרים עוקרין אותן כ
כמארופות של ענן ' ובית הלל אומרים בקרדומית של
מת בות ומזרים בפואה של צלעות שעוקרין אוונה בין
בקרדומות של מתכות '

לוף שם ע"ב שביעית זה הדבר
כשיבאם הלוף קודם שביעית ולא כשאר כו חלה לאחור עליו ולעקור
הבצלים הקיצונים מיומחית לזמן הקיץ וזה מפני שיכמו מאד בעוקר
על עריית הוא ענן אחוש עובעין בו נכבאחרים רוח בלעז ' ומי שם
עריית השמיטה אסורה ' במחרישת על ענן כלים עשוין מעץ לאפור
בהם כדי שיבקה ולא יאסף בהם הרגילה לותה שהוא חופר הארץ ושבר ה
לותה ' שיחה שם על עת שים לה בלעזית ויהיה בעומק הארץ ומי שאפר
לעקור לותה בכלי ענן חלה בכרזל '

ה מאיומתי מותר ארם ליקח
לוף במוצאי שביעית ר' יהודה אומר והכמי אומרים
משיורבה החדש '

פ' כל זה מבואר והלבה כחכמים '

ו אלו כלים
שאין האומן רשאי למכרם בשביעי מחרישה וכל כליה
העול והמורה והדקר אבל מוכר הוא מגל יר ומגל קצי'
ועגל וכל כליה זה הכלל כל שמלאכתו מיוחדת לעבירה
אסור לאסור ולהתר מותר '

לאחר שהתנה ולפני עור לא תתן
מבשול הל מי שמביה עיניו שהתוה ויכר הרע של תעזור חותו להוסיף
בעזרתו ותוסיף להרחיקן מן היזק ומפני זה אסור לעזור עובדי ב
עבירה ולא יתקנו להם כלים אבל רשאי להקל להם ' ויחרישה היא
קשה ' והמורה הוא שיזרו כו שהבוקה והדקר הוא כלי כרזל להעזר
בהרן ' מבל יד תרשם קצן שיקטוף כמלא קיל ומפני זה נקרא מגל יד
ומגל קציר ידוע ' ונאמר כל שמלאכתו מיוחדת לעבירה הם
הדברים שאסור להתעסק בהם כמלאכת שבתנו להם הנו הכלים העשוין
בשבת שביעית בעון שאחריהם והקניה שבל הכלים העשוין למל
לאלאכתם אסור למכרם בשביעית וזה הנו שאמר חלה למי שקנה ח
חמור על השביעית שאל מי שהיה תמור מותר למכור לו כל מה
שיבקש לפי שהוא רגיל להשביעו ולהכינו למעשי שביעית '

ז היוצר מוכר
חמש בדי שמן וחמשה עשר בדי יין שכן דרכו להביא
מן ההפקר ואם הביא יותר מיבאן מותר ומוכר לנוים ב
בארץ ' ולישראל בחוצה לארץ '

תיקון דברי זאת המשנה מוכר
לנוים בארץ יקר מיבן ולישראל בחוצה לארץ ולא בהיות מוסגרין אמת
יאכור הבני לישראל מן יקנה ישראל חנם לארץ וילך לארץ ישראל ש
שהעקר בידינו לחזוקי בחיסורין לא מחזקינן '

ח בית שמאי אומרים
לא ימכור לו פרה חורשת בשביעית ובית הלל מתירין
מפני שהוא יכול לשחטה ' מוכר לו פירות בשעת הורע
ומשאיל לו סאתו אף על פי שהוא יודע שיש לו גורן ופ
ופורש לו מעות אף על פי שהוא יודע שיש לו פועלים ו
ובולן בפירוש אסורין '

מפני לן סאתו המיד הפקרת סאתו '
וכן פורש לו מעות בגון שיקח ממנו דיבר ניתן לו מעות ' וכולם בפי'
אסורין בגון שיאמר לו מכור לי זה הפרי לחרוסם בה חן חזרע בה זרע
פלוני ותן לי הסאתו לחמור בה זרע אחר דשתי ותן לי מעות בזמנו
זה לתן ממנו שביעית הפועלים הפועלים שמתעסקו לו בעבודת הארץ חמור
לן לעזרו בדבר מכל הדברים אחר זכרנו ''

ט משאלת אשה לחברתה
החשודה על השביעית נפה וכברה ורחיים ותנור אבל
לא תבור ולא תטחן עמה ' אשת חבר משאלת לאשת

עם הארץ נפה וכברה ' ובוררת וטוחנת ומרקדת עמה אבל משתטיל המים לא תגע אצלה שאין מחזקין ידי עוברי עבירה ' וכולן לא אמרו אלא מפני דרכי שלום ומחזיקין ידי גוים בשביעית ' אבל לא ידי ישראל ושואלין בשלומן מפני דרכי שלום '

פעמים היתה אמרי יכיפו כף הקמח להוציא ממנה המוכין והיא כמו כברה ' אבל כברה היא להתבוסה ונפה לקמח ' ונעשה הקבית של סרבירים מפני שמוכין מיוחדין לעבירה אחתר לומר בקשה שכפה לתקן בו מה להכין בו דבר ' והריחיים לטחון בו דגומות והתנור לבשל בו הזמנות ' ונשמעינן זה כשתבאר ונתון בו שכפה פירות שביעית היא מבקשת לוקה ואפי ליתן לה כלי ומקח אחת לשתי חבר מקשת לאחת עם החרן יין בזה מפני שביעית אבל מפני טומאה ונשרפה עמה החרן ואפילו נבלה וכבי וכבי כיצד כ בחזקת טומאה ' ומשכה רשומה אצור לברים טומאה לחולין שבחרן ישרל ' והעשך שבדינו שהחוכלין בה יטמאו ולא אחר שכלי בתים הן כאחד מן המקוין כמו שיתבאר במקומו ' וכבר הקדמנו כל זה בפרק שני מדמעי ' ומפני שני העקריים מוסיף לעזור חברתה עד תתחיל בשבוך הימים ותו תבטל ממנה אחו תקבל הרשפה טומאה ונתן עליו ' וכולן לא אמרו אלא מפני דרכי שלום לו כל מה שבהלכה זו מפורשת הם שחלק ונשתר ותני כמעט ' וכבר כתרנו בפרק שקודם לזה ענין שחמר מחזקין ידי גוים בשביעית ומוחלין בשלומם '

פרק ששי שלש ארצות לשביעית בל שהחוזקו עולי בבל מארץ ישראל ועד כזיב לא נאבל ולא נעבר ' ובל שהחוזקו עולי מצרים מכזיב ועד הנהר ועד אמנה נאבל אבל לא נעבר מן הנהר ומאמנה ולפנים נאבל ונעבר '

יש מי שקורא לחמנם וקוף לחמנם ' ויש מי שקורא לחמנוס וענין לא נאכל ולא נעבד שאסור לאכול ממה שנעשית בחרן היות ' ואם תעבד על ידי אחר אסור לאכול ממה שתוציא ' ושחמר בחבל לא נעבד לא שתרנו אותר עבודתה ואם נעבד יהיה בל הגומח בה בחכל בקדושת שביעית ושחמר בחבל וב ונעבד שמותרת עבודתה בשביעית והגומח בה יאבל בלח קדושת שביעית חלח בחו שיאבלו פירות בל שנה '

ב עושין בתלוש בסוריא ' אבל לא במחובר ' רשים וורין ודורבין ומעמדין ' אבל לא קוצרין ולא בוצרין ולא מוסקין בלל אמר ר' עקיבא בל שביוצא בו מותר בארץ ישראל ע עושין אותו בסוריא '

בבר פרשנו בפרק שני מדמעי שסוריא הם החלונות שבבית דוד ובתרנו לשם לשני זה טעם לח נתחייבו בהם בל החמנות שבבל אסור לנו להתעסק בהם בדרך החחוכר לחרן שבהם שביעית וחעפ"י שהוח מותר לשם בדי שלח יבימו בני חרם חרן ישרחל ויש שבהן שם וזהו מה שחמר בטעם זה בדי שלח יהיו הולבים ומשתקעין שם ' ודברי ר' עקיבה ברוח '

ג בצלים שירדו עליהם נשמים וצמחו אם היו העלין שלהן שחורין אסורין ' הוריקו הרי אלו מותרין ' ר' חנינה בן אנטיגנוס אומר אם אינם יכולין להיתלש בעלין שלהן אסורין ובנגד בן מוצאי שביעית מותרין '

הוריקו נעשו ירקות ' ובל זמן שהם ירוקים בולו הם בחרי עצמו ומותר לחבול ואם השחיר מה שבתוכו יהיה אסור בלבד ולא בולו ואם חמרת בן חמרת ויחשבו בשביעית זה ענין שחמר ר' חסורין זה וזה בהלבה בן חבינבנם חומר שהם בתלוי העלין מהם ובשחרי הם ולח נעקרו עם העלין יהיה דינם בדין הנומח בחרן בחרי שביעית ובבגד בן בחובתי שביעית מותרין לל בשיהיו בזמן שיהלו

לעקור העלין ויעשרו בבלים בינתים ולח יעקרו מותר לחבל הבצל הזקוק בחובתי שביעית בחינו מפירות שביעית ' ואין הלבה בר' חביבה בן חבינבנם '

ד מאימתי מותר אדם ליקח ירק במוצאי שביעית משיעשה ביוצא בו ' עשה הבביר הותר האפיל ר' התיר ליקח ירק במוצאי שביעית טיד '

מפיעשה ביוצא בו ' מפינמח במין הקוף ' ובביר הוא הממחר לבחת בתחילת מוצאי שביעית ' ותיבל הוא המתחחר שבאחר מפירות שנה שביעית שעברה ובלבה בר' '

ה אין מוציאין שמן שרפה ופי שביעית מהארץ לחוצה לארץ אמר ר' שמעון שמעתי בפירוש שמוציאין לסוריא ואין מוציאין חוצה לארץ '

שמן שרפה הוא שמן תרומה שבטומא ' ונקרא שמן שרפה שאינו רחוי חלא לשרפה ' ותין הלבה בר' שמעון '

ו אין מביאין תרומה מחוצה לארץ אמר ר' שמעון שמעתי בפירוש שמביאין מסוריא ואין מביאין מחוצה לארץ '

בל זה מבואר ותין הלבה בר' שמעון '

פרק שביעי כלל גדול אמר בשביעית בל שהוא מאבל אדם ו ומאבל בהמה ומטין הצבעים ואינו מתקיים בארץ יש לו שביעית ולדמיו שביעית ' יש לו ביעור ולדמיו ב ביעור ואי זה זה עלה הלוף השוטה ועלה הדרנה העולשין והברישין והרגילה וגין החלב ומאבל בהמה החוחים והדרדרי ' ומטין הצובעין ספיחי אסטים וקוצה יש להם שביעית ' ולדמיהן שביעית יש להם ב ביעור ולדמיהן ביעור '

ענין שחמר בלל גדול בנגד הבלל שבאמר בשביעית חייב לחבל בדם ' ופי מיתין הנובעין ממיני הנבעים יש לו שביעית ולדמיו שביעית יתחייב בהן שביעית לדם במבר יתחייבו לדמיו בדיני הדם ' ועוד יתבחר ענין ה ביעור לחחר זה ' ובבר פירשנו שלוף מין מהבבלים הרוחה בקדה נעשב ובצירוך בקר מיבשה בלשון ' ועלשין הדרבה ' והבר בלילתי ' וקרבולה פול קחקלי בלשון בקדית רגלה ' וכן חחלב מקלופס עשב ידוע בחבל הרופחין ' הזוחין קבון חוח ' והדדרין ' קבון לדדר ' וחלה מיני קוצים הם ' ספיחי חסטים הוח הנבע שנובעין בו תבלת ונקדה בן מבני מיקברזו ויעמה וקוה לעלם ספיח ' וקוצה מיני הנבשונין ' ויש מי שבירש חותו חל ענשול '

ב ועוד בלל אחר אמרו בל שאינו מאובל ארם ומאובל בהמה ומטין הצובעין ומתקיי בארץ יש לו שביעית ולדמיו שביעית אין לו ביעור ואין לדמיו בועור אי זהו עקר הלוף השוטה ועק הדרנה והערקבנן והח לבציץ והבובריא וממין הצובעין הפואה והרכפא יש להם שביעית ול ולדמיהן שביעית ' אין להם ביעור ולא לדמיהן ביעור ר' מאיר אומ דמיהן מתבערין ער ראש השנה ' אמרו לו להם אין ביעור קל וחומר לדמיהן '

עקרבנין עשב נקרא עקרבית והחלבנין ונבובריא עשבים לח מוריעו קשוחה ירועה פוזק נקרית בלשון ערב ובלעז ריגיי והרכבנא נקרית בקס ובלעז בי זיל ומאמר בזו ההלבה ומטין הצובעין לומ מפרש בל מה שבתוב בבלל הזה ' בבל הוא תחלת הלבר בתי מה שהוא אמר והוא אחת בבלל מה שהקדמנו שבל מה שהוא מטין הנבעין ולומ מתקיי בחרן י

שביעית וכיעור וכן לרמיון ומכח בכללן ספיחי לפטים וקוצה ג
לאחר כן חמי בכלל קסמי שכל מה שחיבו לחלו לשלקה ולא ל
לאחר מקום לא למאכל אדם ולא לבהמה ולא לנבועים לו ולדמיון ה
שביעית וחין לו ולא לדמיון כיעור ' וזה שם חיבו מתקיים כאחרן כמו
כן מה שאמר בכלל מה שהקדימו לאחר כן הביא בזה הענין מכלים
ולדמיונו וחזר וחתל בדבר ואמר יש דברים ממין שנושנו שם לפח
ולדמיון שביעי ' חין להם ולא לדמיון כיעור ויהיו קפוחה והלכבה
פחם מתקיימין באחרן ולא יפנם הפסד ' וענין חין להם כיעור אלא
יאכנו מלהתעסק בהם תמיד ולהכנות מהם עד שיתלימו וחין נו לם
לומר בזה טעת כיעור ' נכן בדמיהן שם במכרו ' ומין מלכה בר'
מחיר '

ג קליפי רימון והגיז שלו קליפי אגוזים
והגלעינין יש להם שביעית ולדמיהן שביעית הצבע
צובע לעצמו ולא יצבע בשבר שאין עושין סחורה בפ
בפירות שביעית ולא בבבורות ולא בתרומות ולא בנ
בנבלות ולא בטרפות ולא בשקציס ולא ברמשים ולא
יהיה לוקח ירקות שרה ומוכר בשוק אבל הוא לוקח
ובנו מוכר על ידו לקח לעצמו והותיר מותר למכרו '

קליפי רימון יזוע ' והגן שלו ידוע ונקלף גלחכר ' והגלעינין שם פ
הגרעינין ואעפי שרמי שביעי מסתפקין בהם כמו שנבחר אבל חיבו
מותר לאדם שיעשה ממנו סחורה אלא שם יזדמן לו ' אבל שם יתכון
לנבוע בהם בירות מבעוני שביעית חיבו מותר ' ואעפי שלוקח המעב
הזה שם ומוכל מותם בקדושת שביעית ' ונוה שאמר ומכו מוכר על ידו
הוא שלא יקח הבן ממם שאבף חביו ומכרו חין על ידו חובה בזה אבל
קדושת שהם שם לדמי שביעית ' ועוד כפרש דין לדמי שביעית '

ד לקח בבור
למשתה בנו או לרגל ולא צריך לו מותר למכרו ' צדי
היה עופו ודגים שנודמנו להם מיני טמאין מותר למכרן
ר' יהודה אומר אף מי שנתמנה לו לפי דרכו לוקח ומוכר
ובלבד שלא תהא אומנותו בכך וחכמים אוסרין '

הבבור הוא

לבהן ואם בינה בן מוס יאכלנו בכל מקום ' כמו שאמר הכתוב וכי
יהיה בו מום ומות למכרו בין תמים בין בעל מום כמו שנבחר בתחלת
ומסכת מעשר שני ומעשי שמוחי ' למכרו לסור לבחור בו ' ועוד כפרש
דיבי חבבור ומניחין במקומו במם את הבורות ' מי שבתוכה לו הוא
שיקבון לגזל שקי טומא לו חיב טומאה בתוכה לו בלא בוכה שמדמכו
לו בבון שעבדו עליו לו יעבוד הוא על בן מקניהן ' ובלבה בר' יהודה '

ה
לולבי זרדים והחרובין יש להם שביעית ולדמיהן
שביעית יש להן ביעור ולדמיהן ביעור ' לולבי האלה
והבטנה והאסדרן יש להם שביעית ולדמיהן שביעית '
אין להם ביעור ולא לדמיהן ביעור אבל לעלין יש
ביעור מפני שנושרין מאליהן '

לולב הוא ספרח ' וכבר

לחמרנו בעמים מזדמים הם שעשים מיוחד לחתם ין הנשבים
ים יני מיטמין הענפים הקם בשפה להים ויחלבו חלה
נקדה בלבון ישמעאל בלוט והבטנה פסתוק וקבוצו בטנים
וחלדים מין מחיבי הקוצים שנומחין בו ברגלין שחורים קשים כמו ה
שבוצים וחחלבן מעבי שנושרין מחלבין לל מבלין מה שעשים שהם
מיוחסים לחיקם כיחם החב לבן ' ומפני זה יהיה ביעור לשהם
שהקיו מובלות מה שעשים כמו שיתבחר בשבחים ענין ביעור '

ו
הורד וחבבר והקטף והלוטם יש להם שביעי ' לדמיהן
שביעית ר' שמעון אומר אין לקטף שביעית מפני שאינו
פרי '

חמור הם שפוטפיט החלומים עים לשם ריח טוב ועליהם
כחמר שפתותין מנשים ומכוסרת נקרח בלשון ערב חנח ' וכן
כחמר שחשבול הכבר לל חקה היח חשבלית יפות עד מחר ' ויש מי
פיחמר שהכוסר הוח נ"ר חלו ' והקטף חלן חפרסמון שנקרח בלשון
ולוטם נקרח בערב שחק בלוט הו קסטנ"ח ויח שהוח נקרח נמוכר
הוח פיבנולי"ם והלבה בר' שמעון '

ז ורד חדש שבבשו בשמן ישן
ילקט את הוורד וישן בחדש חייב בביעור ' הרוצין
חדשים שבבשן ביין ישן וישנים בחדש חייבין בביעור
זה הכלל כל שהוא בנותן טעם חייב לבער ' מין בשאינו
טינו ומין במינו כל שהוא ' שביעית אוסרת כל שהוא
במינה ושלא במיתה בנותן טעם '

וורד חדש שבבשו בשמן
ין הוח פיטמין וורד של שביעית בשמן של שמיטת הרי הוח מלקט
לוחני מפני שלח יכנס כח הוורדין ונעשים בשמן שהשמן הוח ין וח
והוורד חדש חלח שם יפיחנו ומן רב ' ויש בחדש הוח לחת וורד של
שביעית בשמן של מוכחי שביעית וח יכנס כו בח הורד ונעשים מיר
ומפני זה חייב לבער השמן ' חבל החרוכין ביין יכנס בו טעם הח
החרוכין ויר ומפני זה על שני הרבים חייב לבער יין ואחר מין
במינו כל שהוא ' בגון שיתערב יין של שביעית ביין של שמיח ואפי
טפה אחת בכלי בדול הוח חייב לבער ' וזהו שאמר שביעית אוסרת
כל שהוא במינה ' ואחר בשלא במינה בנותן טעם הוורד בשמן
וחבדוכין ביין ובן הדין בשאר משקין שבתורה ' ולשאר הלטורין כ
בלם רמז בחמרו זה הכלל כל שהוא במינו בנותן טעם וכו ' ועוד
יתבחר זה בסוף עז

פרק שמיני כלל גדול אמרו בשביעית כל
המיחד למאכל אדם אין עושין ממנו
מלונמא לאדם ואין צריך לומר לבהמה ' וכל שאינו מ
מיוחד למאכל אדם עושין ממנו מלונמא לאדם אבל
לא לבהמה ' וכל שאינו מיוחד לא למאכל אדם ולא
למאכל בהמה חשב עליו למאכל אדם ולמאכל בהמה
נותנין עליו הומרי אדם וחומרי בהמה ' חשב עליו
לעצים הוא בעצים בגון הסיאה והאזוב והקורנית

לחמר
שבתוב ויהיתה שבת חלרן לבם לחכלה לל הדבר שהוח לבם למאכל
לדם בלבד יהיה לחכלה ולא למלונמא ' ויהיו מלה מורכבת מלות
לונמא ' ולונמא שם בד מחד מבני בדלי הפה מבפנים ' לל לעשות ם
מאכל פחיפבר שילעשם מן החטה או שתחלים לעשות תחת לפתם על
פי מבה או מחין שבעבין הזבורד מבל זה מותר שחמר ולא למלונמא
הוח שלא יעשה מהיר שביעית לא תחבושת ולא רטיות ולא רפואות
להקיח ולא שום דבר מבל זה אלא מה שהו מיוחד למאכל לדם כמו
שבחרבו ' וכל שאינו מיוחד למאכל לדם עשוי ממנו מלונמא לדם
שב לבם לחכלה ולמלונמא וחומרי דם הוח שיהיה לבם לחכלה בלבד וזולתו
לחכלה ולמלונמא וחומרי דם הוח שלא יעשו ממנו מלונמא כמו
שלא יעשו מן החיוחד למאכל דם ' וחומרי בהמה הוח שיהיו כמו
מאכל בהמה מחין בהמה מוכלת חותו חלא בל זמן שהוח במנח ם
חותו החין בשדה לחיות השדה כמו שיתבחר ' ושיחה נקרח פיירב
בלשון ערב ' וחוזב נקרח בעתר בלשון ערב ונקרבית נקרח בערבי
הלשה ' ובלשון מדרי"ם נקם עשבים ירוקים חלל הירוקים '

ב שביעית נתנה
לאכילה ולשתיה ולסיכה לאכול דבר שדרבו לאכול '
ולסוך דבר שדרבו לסוך ' לא יסוך יין וחומץ אבל סך
הוא את השמן וכן בתרומה ובמעשר שנ קל מהם שב
שביעית שנתנה להדלקת הנר '

חמור הכתוב בענין מנה

שביעי לבהמתך ולחיה אפי׳ בתרנך תניה כל תבואת לחמך ואומרי בשיפרת תניה קף להלקח הבד קף לבבוע בו נכרי ועור נכאר ריבי יהודה ומעשר שני בתקומותיהן בפרק זה׳

ג אין מוכרין פירות

שביעית לא במדה ולא במשקל ולא במנין ולא באנים במנין ולא ירק במשקל בית שמאי אומרים אף לא אגודות ובית הלל אומרים את שרבו לאגוד בבית אוגדין אותו בשוק בגון הכרשין וגין החלב:

הגה לומר שהלכה כהמיעט ם

ממותר לחם למפרע מפירות שביעית שכמו שיתבאר לקמן בפרק זה מסוף למכרם על דרך מכירת שאר המכירות בשאר השנים שלא ירחיק ם מוזר בפירות שביעית לחכל נרין לענות ענין מעשי הפקר וכ מפירות שביעית בגון שיתבוד כדי שיזדמן לח במדה ולח במספר ויהיו מים שהוא לוקח הם דמי שביעית ונתחייבו בדין דמי שביעית כמו שיתבאר לקמן פרק זה׳ וכריסין הוא הכרתי׳ וכן החלב הקרוי בלבן ע״ש ויתלב וכבר פירשתי שמותם:

ד ואומר לפועל הא לך איסר

זה ולקט לי ירק היום שברו מותר לקט לי בו ירק היום שברו אסור לקח מן הנחתום בבר בפונדיון בשאלקוט ירקות שדה אביא לך מוהר לקח ממנו סתם לא ישלם לו מדמי שביעית שאין פוערין חוב מדמי שביעית׳

ענין שומר מפרי מותר לל שיהיו דמי שביעית׳ ומה שאומר שברו ם שפוער שהוא דמי שביעית׳ ודין הפכר הוא בדין מוכר פירות שביעית ויתבאר בפירות שביעית מותר בגון שיאמר לו קח זה הפרי ותן לי פרי פלוני׳ ולפיכך כשיקח הלחם מן הנחתום ואומר לו תתן לך בו ירקות׳ שלא כשחקבעו מותר לכל אם לקח ממנו לחם בדמים ולא פירש לו שיתן לו בהם ירקות נעשה כחוב עליו ואסור לתת בחובו ם פירות שביעית׳ ואומר פונדיון ואיסר על המנהג הידוע מעלם שם שהכבר בפונדיון וידיקוש פחות ממה שלוקחין באיסר׳ ואיסר רביע דרכמון׳ ופונדיון חצי דרכמון והדרכמון יו פרוטי׳ פעמים כמה פעמים וכבר בארנו הלו הפיעורים פעמים כמה פעמים׳

ה אין נותנין

לא לבייר ולא לבלן ולא לספן אבל נותן הוא לבייר לשתות ולבולן הוא נותן מתנת וחנם:

בייר הוא מעשה הנעשה לבני אדם מן הבור ויקבל שכרו עליו ובלן בעל המרחץ׳ ומבר הוא בעל הספינה׳ וספן הוא מוכר מספנה לל לתת שכ׳ אלו שהן מפירות שביעית לבני אדם בתבה אלא לאכילה ולשתייה ולסיכה כמו שבארנו׳ ומותר לו לתת לבעל הבור הנעשה למשקותיו מ משני שמתבה לשתייה כמו שבארנו׳ ולבלן הוא נותן מתבת חמם ו ויהיו עושה חשבון שכרו׳ ואעפ״י שיש כרכר הוא דרך מדרש׳ גמ במילות חסד וכבר בתבאר לך שהוא מותר והוא מה שאמר מוכלים פירות שביעית בטובה ואלא בטובה:

ו תאנים של שביעית

אין קוצין אותן במוקצה אבל קוצה אותם ברחבה׳ אין דורכין ענבים בגת אבל דורך הוא בערבה ואין עושין זיתים בבד ובקופ אבל בותש הוא ומכנסם לבודידה ר׳ שמעון אומר אף טוחן הוא בבית הבר ומכנסם לבודידה

מוקצה שם מקום שהם מונחין עליו מטותי התחים והעבבים חרבה ידועה׳ וכך הוא שם לוקחים מזורכין שם הזיתים ונקדין בלשון ערב כר ונקוטה חותבת קיון לזיתים וכודידה שם הכר ויקיוב נקוטה על מלר׳ ערבה בני שלמון בו העיסה׳ והכונה ב בכל זה כדי לשמות ושלא יתעסק בפירות שביעית בדרך שיתעסק ב בשאר הפנים כמו שם ואת עכשו בזירוך לל תבבור׳ ויהוע בחמת שם

שמיני היוצא בשפוך זה לחסור הבזירים כלל שחרי התיר לחכילת בחמרי וזיתיה שבת שחרן לבם לחכלה׳ לחבל לל כמו שפירש בשיפרת לח תבנור בבור הכוברים ומכחן למדו תלמים של שביעית לין קונין חותם במקבה׳ וחלבה בר שמעון׳ וכך פסקו ההלבה ם שהוח מנוח לעשות בקנוב:

ז אין מבשלין ירק של שביעי׳

בשמן של תרומה שלא יביאנו לידי פסול׳ ר׳ שמעון מ מתיר ואחרון אחרון נתפש בשביעית וחפרי עצמו א אסור:

שלח יביאנו לידי פסול׳ שחם בשבל בשביל התרומה יפרוץ הכל מפני שגורם לביעית שביעית שלח יחכלנו׳ ואומרו בשיפרת כי יוכל היה קדם תופם תופם חת דמיו׳ לף שביעית תופסת חת דמיה מי חה קדם תופם דמיו ויוצח להולין לף שביעית תופסת חת ד דמיה ויוכחת להולין חל תהיה בהגיעה תקח׳ הרי היה בקרונתה כ כמנחת חומר הוחרון הוחרון אחרון נתפש בשביעית והפרי עצמו חסור כיצד לקח בפירות שביעית בשר חלו וחלו מתבערין בשביעית הם לפירות ולשמן׳ וזה הוא פירוש חחרון הוחרון נתפש והפרי עצמו חסור׳ וזה הדין בעצמו הוא דין דמי שביעית שחמרתי לפרש חותו ב בתקומות מן המסבתא הזחת׳ ודין הלבה בר שמעון׳

ח אין לוקחים

עברים וקרקעית ובחמח טמאה מדמי שביעית ואם לקח יאבל בגרן׳ אין מביאין קיני זבים וקיני זבות וקיני יולדות מדמי שביעית ואם הביא יאבל בגרן׳ אין שבי בלים בשמן של שביעית ואם סך יאבל כנ גדו:

שבי

בתבאר שהשביעית בתבה לאכילה ולשתייה ולסיכה׳ לל לסיכת חדם לח סיכת עוורות וכלים׳ וקיני זבים וזבות ויולדות הם שתי תורים לו שבי בני יונה שחייבים בהם חלו מחוסרי כפרה׳ ונאמר יאכל בגרי מיניה מדמיהו מה שהוח שוה שבר שהוח נוקה בו פירות מלבר פירות שביעית ויאבדם בקדושת שביעית׳

ט עור ששבו בשמן

של שביעית ר׳ אליעזר אומר ידלק וחבמים אומרים יאבל בגרו אמרו לפני ר׳ עקיבא אומר היה ר׳ אליעזר ע עור ששבו בשמן של שביעית ידלק אמר להם שתוקו ל לא אומר לבם מה ר׳ אליעזר אומר בו:

ר׳ עקיבא היה תלמיד לר׳ אליעזר והיה למוד מפיו בזו שהלבה פשוטה שהוא מקל וכשמוע מותם שהיו חומרים מפם רבו שהיה מחמיר בזו שהלבה שתקם ואמר להם חל תאמרו מפיו זה שחיני יכול לפרש לבם דעתר אליעזר שהלבה זו מדוע שהיה מקל בה ומה עניו מה שאמר לח אמר לבם בלומר לי לפשר לי לומדו שהלבה כחכמים:

י ועור אמרו

לפנו אומר היה ר׳ אליעזר האובל פת בוחים באוכל ב בשר חזיר׳ אמר להם שתוקו לא אומר לבם מה שרבי אליעזר אומר בו:

גם זה על עניו הרחמנות נרין פת בוחים ם שהיה מפריש מכל מין למין מוכלים מלבת מכת מדרבנן

יא

מרחיץ שהוסקה בתבן או בקש של שביעי׳ מותר לרחוץ בה ואם מתחשב הוא הרי זה לא ירחוץ׳

שם מתחשב

בלומר שם מדת חסוד היה והוא נכבר בעיני עוני שחבני בבודו ם תפשר למרוך בכלל העשים מה שהיו עשים כדי לפרש ליח קמלחן בגון דבריס שים לפם ליח טוב שהם עריכים לחכל:

פרק תשיעי — הפנס והירבוזין השוטים והחלגלונות כיסבר

שבהרים והכרפס שבנהרות והנרנר של אפר פטורין מן המעשרות וגלקחין מכל ארם בשביעית שאין ביוצא בהם נשמר ר׳ יהודה אומר ספיחי חרדל מותרין שלא נחשדו עליהן עוברי עבירה ׳ ר׳ שמעון אומר כל הספיחים מותרין חוץ מספיחי כרוב שאין ביוצא בהם בירקות שרה וחכמים אומרים כל הספיחין אסורין ׳

כבר עתה עקבי זו המשנה ואחר כך נסדר מליה ומימה מתבדרך לדעת שביעית שביעית לפנינו על גוון אותם ולפחות בהם פ כמו שתמרנו ׳ ואם תאמר מקום כלום אותם המעות יהיו דמי שביעית ואסור להנציעם ולבנות אותם ולפחות בהם כמו שבארנו אלא לקנות בהם מאכל ויהיה נאכל בקדושת שביעית ואסור לתת דמי שביעית לעם הארץ תמכי שהוא חמור עליהם שמא יבנזם ולא יקנה בהם מא מאכל ומחזרתם עם הארץ מוכר פירות שביעית אם הפירות בהם מן הירבוזין שדרך בני אדם לעשות מהם גבות ולעשות אותם בנין הת התיכים והעובים וחחטה לקנות ממנו ואפי׳ בדמים מועטים שהקונה ממנו הוא נותן לו דמי שביעית ואם היו הפירות בהם מן הירבוזין המופקרים כשהברות אותה לקנות ממנו בדמין מועטין ומעורין ומעורין מזון שלש סעודות ויותר ממזון שלש סעודות כדי חייו ׳ וכן תמר ניתן מוכרין פירות לעם הארץ יותר ממזון שלש סעודות ׳ כדאי בלוקח מן המופקר אבל בלוקח מן הסמוך אפי׳ בחצי חסר אסור ממכי ש שהוא סמוך ומצניעים שלא כדין ׳ ואם שאתי בכהן ובלקחין מכל אדם בשביעית הוא שיאחד בתלמוד במזון שלש סעודות בלבד ׳ והוא מה שאתה אומר בכדי מן שתבו ׳ ועוד יתבאר לך שהמעשרות ליכא חייבים אלא בשמר ׳ ופיגם הוא שאם נקלח פיגן ובלבנו רודה ׳ והירבוזין האוטים אם אים לאם עליהם רחבים ׳ והחלבלונות מין מן קירק הנקרא בלעזן ערבי רגלה ׳ ובלעז בורדולייגא ׳ עלים אלו גדולים ונקבה אלו אדוך ׳ והוא הנקרא בלעזן ערבי בקלה אלחמקה ׳ והכוסבר של קריס הוא זרעבר הרבי ׳ והכרפס ידוע ׳ והנרגיר של אחר הוא ג׳נגיר הנדבי ואחר שם המדבר ׳ וספיחים הוא מה שנעמת מחר הקניר ובבר פירסנו אותו פעמי ׳ ובבר ידעת מה שאסר הכתוב לקנוך ספיח הוא מה שאתר בתורה אל ספיח קציך ׳ ובבר בארנו שענין לא תקנוך בבבי הקנבים ׳ ר׳ יהודה אומר שספיחי חרדל לא נחשדו עליהם עוברי עבירה לזבים אותם מן הסמוך ׳ ור׳ שמעון אומר מהספיחי כולם מותר לקחת זותם על הדרך שאתרנו מכל אדם מפני שהם ספק אם הם מן הסמוך אם מן הספקר ואוף מה שנוכל לומר מן מוסרים דמי שביעי לעם הארץ בשיתברך בבו שהוא מן הסמוך שלא ספיחי כרוב שהוא מן הסמוך על כל פבי ׳ שלא יאמרו בהם בשביבר ׳ וחבמים אומרים שאינו מותר לקנות דבר שספיחים תיד עם הארץ בשום פנים ׳ ואין הלבה בר׳ יהודה ולא בר׳ שמעון ׳

ב — שלש ארצות

לבעור יהודה ועבר הירדן והגליל ושלש שלש ארצות לבל אחת ואחת ׳ גליל העליון וגליל התחתון והעמק מבפר הנעה ולמעלן בל שאינו מגדל שקמין גליל העליון ומבפר הנעה ולמטן בל שהוא מגדל שקמין גליל התחתון ותחום טבריא והעמק ׳ וביהודה ההר השפלה והנגב ׳ ושפלת לוד ושפלת הדרום והדר שלה בהר המלך מ מבית חורון ועד הים מדינה אחת ׳

קבעור ׳ בבר תמרתי פעמים שאתרם אותו בזו המסבת ׳ ואבי מבאר אותו ׳ והוא מה שאתר אם תתבונן ובהתעק תאתר בתרך תהיה בל תבונתך לאבול ׳ ואתר בשאתה ומה אים שאתר בתרך תהיה בתמה שבתותו אובלת מן הבית ׳ אלא בל זמן שאתה אובל מן הבית יובל לאבול מאותו מזה שאתה אובל ׳ ואם יקבן אין ממבי פירות אז זרעונים ואביתו אל בית יובל לאבול מאותו אין בל זמן שאתה ב

ג — ולמה אמרו שלש ארצות שהיו אובלין בבל אחת ואחת עד שיבלה האחרון שבהר שמעון אומר לא אמרו שלשה ארצות אלא ביהודה ׳ ושאר בל הארצות בהר המלך ובל הארצות באהל לויתים ולתמרים ׳

לפי שאתר בחצר הקדמוני שלש פרידות לבעור ואתר אחר בן על שלש שלש אחל הסוחל ואתר אם תעלת אים לזה החלוק שחלקם שלש אחר שהם תעשה אתרנו בשאתר ׳ ואביב ואתר שהתועלת שהיו אובלין בבל אחת ואחת עד שיבלה אחיהן בבר בנין שיהיו לו פ פירות בל העליון יאבל משהם בל זמן שהאיזן שהוא בנגלי הע העליון לו בתת ענן לו בעמק ׳ ואם פסקו הפירות הרי מבני בגולי הרן הבליל ועודם בגליל הפלאים אים לו לאבול ממה אים ברשותו עד שיפסוק האחרון ׳ ואתר לענין שלש שלש אינו לענין התפסת דין מן הדינים אבל הוא מבלל הקבלות שבתן לשם ׳ ובל האחרונות באחד לגיהים ולתמרים הוא שיאבל מן הזיתים לו מן השמן אים מגלח בל ז ומן אים זיתים בשאים בתי זו מרן שתניה מארץ ישראל וכן שתמרי ונין הלבה בר׳ שמעון ׳

ד — אובלין על המופקר

אבל לא על השמד ׳ ר׳ יוסי מתיר אף על השמור אובלין על הספחים ועל הדיפרא אבל לא על הסתוועות ׳ ר׳ יהודה מתיר בל ומן שבבדו עד שלא יבלה הקיץ ׳

מובלין על המופקר אבל לא על השמור ׳ בל שיאבל בל זמן שאנו אומרים שהוא בשדה המופקר אבל אם פסק מן המופקר ונתר בבתים אז בבנים לא יאבל אבל הוא חייב לבער והטעם שם שתמרנו והוא שם אתר הבתוב ולא תחיה אתר בתרך החיים תאבל מן המופקר ׳ וספיחין בבן טפיח ׳ ואם הגרגרים הקטים ממיני שתבואה והקטניות שאים בזרעים אבל בנומחין מבם אחרן ניבתרו בארץ ימים רבים לרוב יב יבותם וחוזקתם ואם בשאר מיני בגון הקרעומין ממין השע השעורים שבמו מוקח בתו שתמרנו פעמים ודיפרא שהן השני ופ ופירשנו שים מן החילבות שעוקה פרי שני פעמים בשנה ׳ ואבר אתר שתמרנו בדיתי ואתרו שהיא שלש מובבת שהיא מדי ׳ ואם עבוק מין התחים הלחים ובשאר ממנו שם שנמת בשעם השביות יאבל השהן ש שים אבלו בל זמן וזה ספרי שני בתו בתמה ׳ והתבונות פירות השתו בקילחות על שם הפתו ואין הלבה בר׳ יהודה ולא בר׳ יוסי ׳

הכובש שלשה בכשים בחבית אחת
אליעזר אומר אוכלין על הראשון ר' יהושע אומר אף
על האחרון רבן גמליאל
אומר כל שבלה מינו מן השדה יבער מינו מן החבית
והלכה כדבריו ר' שמעון אומר כל ירק אחד לבער
אוכלין כרגילה עד שיכלו סנדיות מבקעת בית נטופה

מה שאמר כל ירק אחד לבעור לא שהוא מותר לאכל מיד אלא מין
פיקלא ממיני פירקות כל זמן שימצא במדברות ירק מאמין שיש מה
אנלו הוא מותרת מלאכילין כל פירקות לעבין הבעור מין אחד מה '
ורבלה הוא שעב חלבלובית נים הוא לאחת הרבה ובשביל זה תעמוד
ימים רבים ואם פסקה ממקום אחר נמצאת באחר פיקיה יותר לח
ממנו ואעפ"י שאין הכוי רואין אותה היא במקום בפתרות מן שאין ם
מכך דרך גדילתה ובשאם רואין פיקיה עשב בבקעת בית נטופה '
יודעין שבער יבשה בכל מקום ולא בשאר מהבה בלבם מבני מזון ם
שאין לאחת מהן ובשביל זה נקרא בית נטופה שהיא לרוב רבה מל
הלחות ושעשה במקום שהוא ' אבל הוא מן מהבהו יודעין אותם ' ואין
ניקי ידועות במקום שהוא ' אבל הוא מן מהבהו יודעין אותם ' ואין
הלכה כר' שמעון והלכה כרב ' ולא מטעם זה בהן הלכה כדבריו
אלא מטעם שהוא על דעתו ' ותתלמוד פסק הלכה כר' מהבריו '

ו המלקט עשבים
לחיים עד שיבש המתוק והמגבב ביבש עד שתרד
רביעה שניה עלי קנה ועלי נפנם עד שישורו מאליהן
והמגבב ביבש עד שתרד רביעה שנה ר' עקיבא אומר
כבולן עד שתרד רביעה שנה '

לאפוקי קעשבים הלחים כ
נקי מלקט לאפוקי היבשים נקרא מגבב תרגום לקופם קם לגבבה
ניכי ' ומתניק הוא הכלאה ' וכבר פי' בהנהו ' ורביעה שניה כבר נתבאר
בפרק קמא ' ושמעתא בשאה המבכרת בשבעה במרחשון ובשאה
הבינונית בשלשה ועשרים במרחשון ובשאה המתאחרת ברחש מרם
בשנה ויהו כחדין ידועין ' ואין הלכה כר' עקיבא ' ועבין עד שיהוו
בשלשה הבזן בסלין ' ועל כן בדבשה הסלין ושקדי לחיות עד שיעשו מ
מלאכתן כל עד יבלו כמו שבארנו בפרק שביעי '

ז כיוצא בו המשכיר בית
לחברו עד הגשמים עד שתרד רביעה שנה ' המודר
הנאה מחברו עד הגשמים עד שתרד רביעה שנה עד
אימתי עניים נבנסים לפרדסות עד שתרד רביעה שנה
מאימתי נהנין ושורפין בתבן ובקש של שביעית מש
משתרד רביעה שנה '

מודר הנאה הוא אסור יתחייב עד מן בכדי שלא יקבל תועלת מחברו
או מחבני מוכיח ' ועוד בכאי דיקים במקומן ' ובבין מה שאמר על
אימתי עניים נבנסים לפרדסות ' כל לאחסוף הלקט והפרט והעולות
בשאר הבנים כמו שאמרתי בסוף פאה ' וכן בבנסין לבנות במוצאי
שביעית שר' שתרד רביעה שניה מפני שבשדות כה מותרות בירות ם
שביעית ובשתרד רבי נם שניה על מוצאי שביעית אז יקיה מותר
ליקות בתבן ובקש על מוצאי שביעית '

ח מי שהיו לו פירות
שביעית והניע שעת הבעור מחלק מזון שלש סעודות
לכל אחד ואחד ועניים אוכלין אחר הבעור אבל לא
עשירים דברי ר' יהודה ר' יוסי או אחר עניים ואחר
עשירים אוכלין אחר הבעור '

כל הענין הזה מבואר בהלכה בר'
יוסי '

ח מי שהיו לו פירות שביעית שנפלו לו בירושה
או שנתנו לו במתנה ר' אליעזר אומר יתנו לאוכלי העו

והכמי אומרים אין החוטא נשכר אלא יבערו לאוכליהן
ורבי חים ית אלקו לכל אדם האוכל מעיסת שביעית עד
שלא הורמה הלתה חייב מיתה '

אלו הפירות הבאמורות בכאן
הם פירות של התר ' כל שבקבנו בתי מקדשי ר' שיעור דעתו כדעת
בית שמאי לעפ"י שהוא מתלמידי בית הלל ' וכן נודע מכל דברין ב
בתלמוד וכן אמרו ר' אליעזר שמותי הוא ' וכבר הקדמנו לך שבית ם
שמאי אומר אין מאכלין פירות שביעית בטובא ור' אליעזר הזמר שאם
בעלו לו בירושה או נתנו לו במתנה לא יתייחד לבדון כאכילתן
מפני שיש אוכל בטובא לכל חולקים אותה עליו ועל חבדו ' ואמרו
לו חכמים אכל לדעתך שאתה סובר שהוא חוטא מפני שלקח פירות
שביעית כאותה אין בו הדין כן מפני שהוא חוטא בשכר ' כל הדינין מפני
שאכל אותם על בל בני חדש ' והעקר בידנו שאין שחוטא בשכר אכל
יאכלו אותם לו ניתן דמיהם עד סוף פרוטה ויחלק אותם הדמים על
כל בני חדש ' ובבר הקדמנו לך שאוכל פירות שביעית בטובא ושלח
בטובא ' אין הלבה כר' אליעזר ובשביל שהיו פירות שביעית בטוהין
מן השמורות שאוכל על דעתנו שהיו בטוהין מן החלה ובא לל
לל מיני עיסה שאתה חייב בחלה כמו שאמר שבתוב לחמי עריסותיכם
חיוב עיסה שאתה ' ועוד יתבאר לך במסבת חלה שהאוכל מעיסה
שלא הורמה חלתה חייב מיתה ובוף מה שאומרינך בכאן שאין עיסת
שביעית כדין שאר עיסות לעבי שהיו מן השפקר '

פרק עשירי שביעית משמטת את המלוה

בשטר ושלא בשטר הקפת
ההנות אינה משמטת ואם עשאה מלוה הרי זו משמטת '
ר' יהודה אומ' הראשון הראשון משמט ' שבר שביר
אינו משמט ואם עשאו מלוה הרי זה משמט ' ר' יוסי
אומ' כל מלאבה שפוסקת בשביעית משמטת ושאינה פ
פוסקת בשביעית אינה משמטת '

אלא בשטר הוא
שטר אלא יהיה בו לחריות בבסים ' ובשטר הוא שיהיה בו בבאור
לחריות בבסים ויהיו משמט ואעפ"י שהוא כמי שמשכן אצלו קרקע
בימין הסוא ' והקשת החתונת היא הלוהה בשקה ובמיבר שבין בני
אדם ובעלי לחריות סיוניה עליו כל מה שצריך ובשיקבן בך מיום ע
עליו יפרעהו וזה הבקבן לא יהיה בשמט בשנה שביעית משני שלוה
על דרך חוב ולא מבר לו בעל החבות על מנת שיהיה חוב לבל מבר
לו משנה משנה עד שתתקבן לו הבל וניתן לו מיומנו ' ודברי ר' יהודה
הרשמן הרשמן משמט הוא בשיהה בעל החבות בעם אחר פעם '
סוף דבריו אלא יהיה בשמט בשנה שביעית מה עים הנאו מן הה
הקדשים הוחרונה וכל מה שקדמוה מן הקדשות הם חוב בשאר הם
חבובות ויהיה בשמט בשנה שביעית ' ומלוחה שפוסקת
בשביעית בגון הוחי ים והקניר וזמיר הילבות והבטיעות ' ואמר ר'
יוסי שאם יהיה לשביר אחאו שבירות בחריסה מחרש או בקניבה שבבר
שמט כל השבירות שהוא מפני שבעשה חוב מפני שהוא פוסק מה
מהאלוה שהיה בשעת השמט החוב ומין הלבה בר' יהודה ולא בר'
יוסי '

ב השוחט את הפרה והלקה בראש השנה אם
היה החדש מעובר משמט ואם לאו אינו משמט '
האונס והמפתה והמוציא שם רע וכל מעשה בית דין
אין משמטין ' המלוה על המשבון והמוסר שטרותי
לבית דין אינן משמטין '

שם היה שמדש מעובר כל חדש
אלא כל שם יהיה שלשים יום ובשעה היום שאמר שהוא רגש השנה היו
לא חלק אותה אלא על מנת שיהיה בדמיה שהיו ' היה יום טוב חשב
ואי אפשר למבור בו שביבה בשני בדמיה ' ובאה שמשמט

שחר זה ונשמט החוב ' ואם כתב"ד שניים שהוא יום רחום נשמה לא
נשמט חובו משני שלא נעשה חובו בשמט שביעית ' וכן הקבסות
מחייב שכת לחובם ולמפתה ולמוניה שם רע שניים כשחר חובות שכל
שם חייבים שקולים כתחייב בהן ואחדים שהוא לא יהיה עבור ' על
מיתתם ' וכל מעשה לך כתבתי בתלמוד מזהו פסקי הדייני וש
והוא מיושבי הדיין שם שנו לתת חייב ליתן לזה כך וכך ולזה כך וכך והוא הממון
לא יהיה נשמט שאחר שנו הדיין לתת בלו בכסף בדמות בעלי וא
והיכו חוב ' והעשיר שלנו חוב קונה משקון לפיכך שלוקח לזה
על המשכון יהיה כשלו שקנהו המשכון בממון שהוא שלוקח לזמן '
יודעני והיכו בשמט ומשכר שטרותיו לכך לא יהיה בשמט חובו משכת '
שחר ושאר יהיה לך לת לתיך תשמט יד ' וזה שכר כתן יד לך כיוצ
כתביעת זה הממון ונשתלק הוא שלקבוע לתתו הממון והניח הדבר
עליהם ונעשה לכך זה שחוב שנל לתיו

ג פרוזבל אינו משמט

זה אחר מן הדברים שהתקין הלל הזקן כשראה שנמנעו
העם מלהלוות זה את זה ועוברין על מה שכתוב בתורה
השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל וגו' התקין הלל
לפרוזבול

פרוזבל שם מורכב משמות הפתיבה ופירושו כלשונם
תקנן הענין ' וכבר הקשה על זה המעשה משנה שלנו ושאר בתלמוד
ומי יכול מדי דמלוה ליתה משמט שביעית ומתקן הלל דלא תשמט '
וכיון שתקנת הלל היא בשביעית בזמן הזה שהיא שדרבנן והוא מה
שאמר הפתו וזה דבר השמטת כספים שעל כל בעל משה יד ושאר כתי
שמיטת הפתוב מדבר ' לחת שמיטת הקרקע ' ושחת שמיטת הפיפים '
בזמן שתתה משמט הקרקע תתה משמט הפיפים ' בזמן שלי תתה משמט
הקרקע לי תתה משמט הפיפים ' והתקינו רבנן דתשמט זכר לשביעית
ונעשה שביעית בזמן הזה דרבנן ' ואם כן כבר התבאר לך שהשמט
הפיפים אינו חייבים בזמן הזה מדרבנן ודע שהוא כולל כל מקום וכל
זמן לל השמטת תלוה בשביעית מדרבנן ועל ענין זה יש לך לדון ולין
להתרשל בשיבקש שקתבע זה הדבר לו שיהיה יודע שהעקר שלפנ ט
טועבין ליורש ' ויש לך לדון בו שהחוב נשמט אפילו לא יבקש הוא זה
הדבר '

ד זה נוסח של פרוזבול ' מוסר אני לכם איש
פלוני ופלוני הדיינים שבמקום פלוני שכל חוב שיש לי
שאגבנו כל זמן שארצה והדיינים חותמין למסה או ה
הערים '

מוסר אני לכם ' לשון מעיר שתכם על כך וכך ושמת
וקדיינים חותמין שלמטה או הערים ' לשמך שהוא מיותר בדבר זה
להיות הדיין עד שיהי דיין וכן עקר שלנו שבדיבנן עד שעשה דיין
וכבר התבאר שפרוזבול הוא מדבנן '

ה פרוזבול המוקדם

בשד והמאוחר פסול ' שטרי חוב המוקדמים פסולים ו
והמאוחרין בשרים ' אחד לוה מחמשה כותב פרוזבול
לכל אחד ואחד ' חמשה לוזין מאחד ' אינו כותב אלא
פרוזבול אחד לכלם '

פרוזבול מוקדם הוא שיכתוב הפרוזבול
תחלה אחר כן ילוה לו הממון ' שאחר שילוה הממון תחלה ועשה
חוב ואחר כן כתב פרוזבול ' והוא פסול שכשעשה חוב ובתחי
בדיני חובות שיהיו בשטר שביעית ' לכל דבדי דשבב
בתוספתא שעשה יוצא ומפורש בתלמוד עד שפיר ' ואחר כך התבאר
על פרוזבול שתהיה שלוחה קודמת לאחר כך תהיה הכתיבה והוא
שם שאחר דבון שמעון בן גמליאל אומר כל שלוה שלאחר פרוזבול ש
היכו משמט ודבדי יודע היולה שעלה שטרות הגדולה הוא ויהיה הכיא
דהיה שדבר שפותר דבדי ' ודבדי דבון שמעון בן גמליאל שבאחר
על שם שאחר שמשמט ניהיה פרוזבול מועיל ' ושבין שטרי חוב ש
שאחרת לזיכו משמט ניהיה פרוזבול מועיל ' ושבין שטרי חוב ש
המוקדמים פסולים כמו שאומר כאן שבין שלוה דלוכן משמשנין שמן
וכתב לו שטר לאחר כן ' החזיר דלוכן לשמעון שמלוכו שהלוהו ' וכתב
לו שמעון שחילה ושלאחר השטר בידו ' אי שכיחו שלוה דלוכן על דיך
שקדין שלוכה בשאר שהשטר שקדם שאחל שעבודו ושעשה חשפה כ
בעלמא כשאר חובו בעל השטר שאחר כן לוה דלוכן משמעון ש
שמון שבי ' ואם לו דלוכן של תעריבני לכתיבת שטר ' שאר השטר ש
שרשעון שהיה לך עלי יהיה כיוצ שאחרי שסך הממון שאחר שהשטר ש
שהוא שלוקח שלוקח ' שבי שהיה כתיבתו קודם לקיחת שמון ' השבי
ונעשה שהוא לעקר שיש שלשו שבל מי שהוא שטר חוב יו שבל לשוני
מיד שלקוחות כל שקדם שלוה שלוה שאחר זמן כתיבת השטר ושוא
בשטר זה שם נשים חותו השטר בשר ' ויבית שה שבשכר שאחר זמן
כתיבתו וקודם לקיחת ממון השבי שלקח דלוכן ושוא שין לו רשות ל
להוציא שלו שם שלקח דלוכן שאחרי שלקח השלוה ממנו שמוכו ואחר
למוכר שלקוחות שלו כדין ' ושאחרנו שהוא שבול ולא יטרוף בו לעולם
שלא שאחרי שיטרוף כו מזון שאחרן ' בזיר שמא יטרוף ממון דשמון '
ושאחרי שלוכרין בשרון שבואר ' ושוא שיקח השלוה ויכתוב השטר
שאחר כן וזה קיים ונכון שהוא תועלת לקוחות מן השלוה שבי שלוה
טורף שלו מזמן השטר זה ש שוקדמין ושלוחרין ' ויש לך להתבונן
בו שמפי סדבים שמלו בו ושמעו שבל מי שיכתוב שטר חוב בזמן
שאחר כך לקח שממון שהוא בשטר לאחר זמן דוקף שזה שטרי חוב ש
שוקדמין וזה שאינו זמת ושהתבאר כשלו מן התלמוד שבל זמן שיהיה
שטר בקיום טורף שעשה שתיבה ושעבוד שתיבה שמון שהשטר
בשיהיה שמן כן שקרע שטר שוקדם ' ונדוק לדעת שדלוכן יטעון על
שמעון שיש לו שבלי ממון ושקונה שטר כסף שהמון שטר זכר ושאר
שמעון שלא היו דבדים משלם ושאר אין לו שבלי כלום ושהשבר שהוא
היה כידו בשלמנות ושהוא דלוכן שטשר שוקדם הוא על הדרך שטר
זכרנו יהיה קדין שיכתב שמעון שכשעת שיקת שמון לדלוכן שבלי כ
כלום ולא שאר כאן שבן מגו דיכול לשמר שטר שאחר הוא ושאר שוקדם
שיש לו שבלי החוב שלין לבו לשאר שבו שלא לשטר החדש שחוב '
שבבה שלחדים בשעשתו שבשוקדמין לשעמן שבו כמו שבזמן הזה הדין
שטר זכ כו נזק עקר שאת ושעשיל שיש לך להבין לותו ' וכבר שהבאר
שעבין פרוזבול הוא חנזר שמי שיתן הממון לא שלוקח ושבשיל זה ש
החשש לוגין שלאחר היכו כותב שלא פרוזבול אחר '

ו אין בוזבין

פרוזבול אלא על הקרקע ' אם אין לו מובה הוא בוזק
שדהו כל שהו היותה לו שדה ממושבת בעיר בוזבין
עליה פרוזבול ר' חצפית אום כותבין לאיש על נכסי א
אשתו וליתומים על נכסי אפוטרופין '

כל שהו שאר
בתלמוד שפילו קלח של כרוב ' שמושבת שלח על פי שהיה שמשבחת
לסוריה שמשבחב לתת לו לקח שמשבוכה ממון יחד ויחבל פירות ש
עד זמן ירוש שיסבימו עליו ולו שהיזוב שהשבוכה לשמשכן ולא יפריע
כלום ' וכן היה כותב לו בשטלש שהיה שלין שתוק לרעת היה כלח
כשם שלין לו כה רשות עד שטלם הממון ' ושפטרופין שם השמוכים
על היתומים שמכח חוקם החב לו כך ' ושוד כבחר היכין השקמן '
ר' חונפית לוכי רוחה חולק עליו '

ז כוורת דבורים ר'

אליעזר אום הרי היא בקרקע וכותבין עליה פרוזבול
ואינה מקבלת טומאה במקוטה והרודה ממנה בשבת ח
הייב וחכמים אומרים אינה קרקע ואין כותבין עליה פ
פרוזבול ומקבלת טומא במקוטה והרודה ממנה בשבת
פטור '

כוורת הוא הכלי שילוח ' וכו שדבורים ניעשו בו דבש ומח
שאחר שהי היא קרקע שלין קנייתה בכסף ובשטר ובחזקה כמו '
שהודענו קנת הענין הזה בפרה שקנה שקנה שלטלטלין על גבה ושאר דיני

קיימינהו וחזרוהו ממלכה בשבת מי שידיק קדכם ממנה שמו לרעתך
כמו שיתבאר במקומו ' ונחמרו חכמים פטור לכל שעשה
ממיתה וחייב מלקות על כל פנים ' וזין קלבה כל שישנר '

ח המחזיר החוב

בשביעי יאמר לו משמט אני אמר לו אף על פי כן יקבל
ממנו שנ' ווה דבר השמטה כידצא בו רוצח שגלה לעי'
מק' ט ורצו אנשי העי' לכברו יאם להם רוצח אני אמרו
לו אף על פי כן יקבל מהם שנ' ווה דבר הרוצח '

קרלוים מימ

מאמר דבר כלומר מאחר שקונים הדבר מפיו שתידו וכל הענין כזה
מבואר '

ט המחזיר חוב בשביעית רוח חכמים נוחה ממנו '

הלווה מן הגר שנתגיירו בנו עמו לא יחזיר לבנו ' ואם
החזיר רוח חכמי' מ' ממנו ' כל המטלטלין נקנין במשיכה
ובל המקרקעין את דברו רוח חכמים נוחה ממנו '

כשנתגייר הגר וכבני לה

יראם ולה יראנו אותו שהירושה היא בקדושה שתהיה כישראל בנין
שבולו לו בן אחר הגיורית ושעקר בידינו שהגר כשמות ואין לו יורשין
כל הקודם בכשביו זכה ' ועבין שאמר לה יחזיר לו אלא שתחייב מן
הדין להחזיר לבניו מצבי מזכה בו ' ואם החזיר רוח חכמים נוחה מ
ממנו ' עניינו שהחכמים מוסבים אותו על זה ויפר בעיניהם מה ש
שעשה ואם היה לו לדיין הכנים בקדושה וקטנולדים בנו אין רוח חכמי'
נוחה מכל מי שיחזיר להם ' וכל המטלטלין נקנין במשיכה ' וכל
זמן שלא ימשוך יכול כל אחד מהם להחזיר בתוקף שמוחה ואחי אחר
בתוקף הזמון ' ועוד יתבאר זה במקומו ' לבל כל המקדיים דבריו ש
ויחייב עצמו להיות משלו ומתוך בחמונה ולא יחזור בו ואעפ" שאין
שם משיבה רוח חכמים נוחה ממנו ' ונחמרו עוד לישב בדרך וזין נדר
זין שלך יהיה נדר לל כשתיבר דבר השלי ימנו לעשה '

שלישי מסכת שביעית

אמר המעתיק יוסף קטון בר יצחק נכתב בן אלפועל תשעתי

בבל המדינה על העתקת סדר זרעים ומנחתי ממנם
ונדלם שסדר ע" סוף מסכת שביעית מהשתקת סחכם שבזול הגבר
חוקם על קנין על השמוטות ' יהוליה חדיוי תמך ' ומתך זמסכתנו לה
מנחתי ומומתי ' וכשאר היתה עלי יד לדון השלום החכם הגדול בר
יסרחל ר' שלמה הדרית יכתב ידו וזכיניבו על השלמת זסדר לחדי
העתקת הסדר שבבל כבורלי סדר מועד ו"ן לשום סדם לזון מימנותו
חבה וחכם בל שבן לבי הנרבא לעבדיתו וזה השליח שאר אלבני מצתי
רבתי למלחת מבותו ולה בעתיק אלן המסכתות הטותרות ולעבוד ע
עבדית הקדם ויחמרתי לבשני לחי לך בעקבי הרועים הגדולים לחדי
הקודרים וחלקטה בשבלי ואולי מן השמי ' יתבו לי שבר טרחי ונעמלי
בשעל בטל לו כמ"ש מכלי אל בלי ' ומה יפה חבלי ומה נעים גורלי
מזבתי לעלות ולירחות חת פני האדון הטם פה לחלם ופוקח עוריס
ועל בתני לקח תרומות ומעשרות וחלה וכטע רבעי וכבורים ואולי
מזבה לקבלים במעשל בתו במכטה ' לביבות מעשרת לויתן ודם
עגב וחלב כליות חטה ' ואתני שדחקתי עצמי ובכבתי לסבים מן ס
הרחוי בתה פסיעות בהעתקת סדר מועד ידעתי שלא היה לי להכנם
בבתן לפי שהגבלות מצוינות תבה יותר מפני מעשו הקדבל והלמוד
בזה הסדר ואין מבינין קדשים לבית השמול ' אבל בוונתי היתה
לתלמת מצות הגבור הזובר ואני מרב מוכחת על חבקף ומעמי לטם
שמים ותוח עדי ושהדי על בן אני מעיל תפלתי לפני בל ויחיהן לבקר
ויומיהן ולתקן טעויותיהן בי ידעתי בימנת שם הדב מפני מהמסכתא
לאין בהמות בתן מזכרתי ותקוה דעתי הגובר על הבל '
ויקמתקן בני יבלתו יעלם הקל פעלו ' ונקי שלמה מסברתו אחן '

מסבת תרומות

חמשה לא יתרומו ' ואם תרמו תרומתן תרומה '
החרש והשוטה והקטן והתורם את
שאינו שלו ' נברי שתרם את ישראל אפי' ברשות אין
תרומתן תרומה '

לחדם בבל המעבה תדם ותורם

ויתרום בשלי הלשון המחרופים מקטין על זה ונחמרי בי הם ס קדים
ומדים וידים ' וזו לחבה קטנית חתיתת בין שעקר בל הלשון מן הל
הלשונות הזה חוזר לחם מהלבדים בי בשלי חותו הלשון ומס
שבשמע מהם ' ואלו בשלי המשבה בלה הסף עברים הי בחקיון '
לל בחרן הבני ובשמע מהם לשון תדם וכו בשתמעו הבה זו דמיה ש
מהזה מקובל בלשון נשזו הילה לשון מלשונות העברים ' ועבל זו ה
דרך תקדים תשובתן לבל מי שיחמר מן התחרוני שלשון המשב לחיבו
בת חו שהם בשתמעו בחלות מחיבן בדחי בלשון זה העקר שזבריתי
לך בחתי חבל החבמים הבלחים המדברים על הדברים הבוללים
בל הלשונות בלם ' והתרומה הנזרת בשתן הזה הנזכרת בתורה
בחמרו יתברך ראשית דגנך תירושך ויצהרך ונו' ' ולה פירש בתורה
שעורה ' ושנר בבחר הזתך ' והלה הסם זה הלחלית תרומה והזה
חמרו ולחי הבה נתתי לך חת משמרת תרומתי ונו' ' והלה הדבר
הלקוח מישראל למשכן תרומה ' והנה חמרו ויקחו לי תרומה ' וכמו
שזו התרומה מן המכירין חותה מחר מחלו החמשה ' בחן בן תרומת
בדן הן רחוי שיהיה חותה מחר מהם ' והדילים שהרחיקם הסם ית'
מתך ומתך המשבן הנה חמרו דבר חל בני ישראל פרט לנוי ' מתך בל
הים פרט לקטן ' חשר ידבנו לבו פרט לחרש ובשוטה לפי שחין להם
שבל להתנדב בשום דבר ' חשר תקחו מחתם פרט לתורם שה שחינו
שלו ' ונחמרו ומפילו בדמותו עבינו שעשהל שלוחו וזה לחמור
ה ית בן תריימו בם לחתם ונחמר בם לחתם לרבות שלוחבם ' ופי' זה בי
חמרו חתם יורה עליבם ונחמרו בם יורה בשעושין לחחרים שלוחין ב
מקומן שמלת בם עביבם עוד ובשחמר עוד לחתם רחיים הים שם זולתם
שהוח תורם וזהו שלוחו שלוחו של חדם ונחמרו הה לחתם בני ברי לף שלוחב'
בני בריית ' ונחמרם חמשה למעוטי דל ' יהודה שחומר קטן שלה בביה
שתי שעורי תרומתן תרומה '

ב הרש המדבר ואינו שומע לא יתרום ואם תרם תרומתו תרומה הרש שדברו בו הבמים בבל מקום שאינו לא שומע ולא מדבר '

חרש בלשוננו הוא שחינו שומע

ודלל קודמים גם בן בחלם חרש לפי שבסת שלמת חיה חרשות ' ית
יתחדש בעובר בעודו בבטן חמו ולא ישמע הה שמדברין לו ובבר
בתבחר זה בספר הסחלות הטבעיות ' וקרל לחלם בשבת ה
הילמות ח"ם ' ודע בי בשבולי בחדם החרשות שחר שמע לו ב
בשתתק שחר שהיה מדבר מותר לו לישתים '

ג קטן שלא הביא שתי שערות ר' יהודה אומר תרומתו תרומה ' ר' יוסי או' אם עד שלא בא לעונת נדרים אין תרומתו תרומה ' ומשבא לעונת נדרים תרומתו תרומה '

עונת בדרים הוא שחינו

שנדרי האדם קיימים בו והוא שיהיה שזכר מבן שניס שעשרה בבה
יום חחד ונקנקה בת עשתי עשרה בה ויום חחד ונקלבה בר יוסי '

ד אין תורמין ויתים על השמן ולא ענבים על היין ' ואם תרמו בית שמאי אומרים תרומת עצמן בהם ובית הלל אומרים אין תרומתן תרומה '

התרומה מניחין לחתה מן הפירות

לל פירות החילנות ' ומן המקדן ' על בן מי שים לו יין ושבבים
ויתים מן המבבים טיעור התרומה שלריבה לחותן העבבים ולחותן
שיין והוא תשבה על מה שתרם מן הענבים שקיים תרומה על הבל '

בית שמאי אומר כי זה פתרים מן המובחר יפריש לתרומה תחילת ל
לעבדים ובאחר עליו לתרום את היין וזהו עניין אמרו תרומת עניין
כהן ' והא אומר תיקח תרומה בעום פנים אלא לא על העבדים יכוין ' ומיקח אלא
מעבדים תרומה על העבדים בלבד לא על העבדים ועל היין ' ובאין
פסוקי מוסיפין יתרים שכלין על חטים ועבדים על יין ' וזיתים על
פסוקין תלמוד לומר כרגן יין הגרן יין מגמור '

ה אין תורמין מן הלקט

ומן השבחה ומן הפאה ומן ההפקר ולא ממעשר ' ראשון
שנטלה תרומתו ולא ממעשר שני והקדש שלא נפדו ולא
מן החייב על הפטור ' ולא מן הפטור על החייב ' ולא מן
החלוש על המחובר ולא מן המחובר על התלוש ' ולא
מן החדש על הישן ולא מן הישן על החדש ' ולא מפירות
הארץ על הוצה לארץ ' ולא מפירות חוצה לארץ על פ
פירות הארץ ואם תרמו אין תרומתן תרומה

ירושלמי הלקט

ומשבחה ומפאה שהוא לעניים ואין לבעל הגרן רשות ולפיכך
לא יתרום תרומתו מחייבת לשום דבר מכבדיו מעשם דבר מאלו ה
הדברים הכתובים שקה תוקי העניים ' אבל מהפקר אלו תקיק שם
משכחת שיהיה מותר לו להוציא ממנו תרומה מחייבת לממונו כיון
שיש לו זכות בהפקר כי ההפקר מעקר לכל בני העולם ' אבל השם
יתברך יאמר כי אין לו חלק ובחלה עמך ואמר ממקום שיש לך ואין לו יש
יבוא הפקר שיהא נידון עניין ' ואמרים מעשר ראשון שנטלה תרומתו
כשיהיו לו ניקיים לו זרע מחרימתו קודם שייב בתרומה בלי ספק וגם
כן יש לו זרע מעשר שלקחו מיפרחל אין רשוי לו להוציא ממנו מי
מיעור הת"י זה החייבת לגרשו ומיתבטה לבהן לפי שיש לבהן בה תו
מעשר חק וזכות והיא תרומת מעשר לכל יוציא תרומת מעשר ואח'
כך יוציא ממנו התרומה מחייבת לגרשו ' ואין החייב על הפטור הוא
פיתרים תרומה מיפרית במורין מהן חייבים במעשרות על פירות ש
שלא נגמרה מלאכתן מהן פטורין מן המעשרות כמו שיתבאר ' ויש
וחדש הוא זרע ' השנה עם זרע שנה הבאה ואין רשוי להוציא מאחד
מן הזיתים תרומה מחייבת לשניהם וכל זה למאחר השם ותרומתם
ממנו תרומתם ' הל ממנו מיוצא החק מחייב לו מאותו השון שלא מ
מיומן אחר ' ולא מפירות הארץ על פירות חוצה לארץ ' השעם בזה
אומרו ' וכל מעשר הארץ מזרע הארץ ואעפ"י שאלו הכתובים שהביאו
רשים מהם יש מהם שכאלו במיעשר יש מהם שכאלו בתרומת מעשר
אין כאן קושיא לפי שאמרנו כבר שיש מהן שפסוקים שכאלו בתרומו'
על המיעשרות וכפסוקים ' אלו במעשרות על התרומות לפי שעניין
אחד כולל אותם והוא שיוציא מזה מה שהוא חייב בו מן החק '

ו

חמשה לא יתרמו ואם תרמו תרומתן תרומה ' האלם
והשכור והערום והסומא ובעל קרי לא יתרמו ואם ת
תרמו תרומתן תרומה '

אלם הוא מי שמומע ואינו יכול
לדבר אחת אולי הוא לשני לאחרי הקול ולפיכך אין רשוי לו ולא לעבדיו
וכבר! קרי לתרום מפני שהברכה מיוכרת אפילו אין יכול ל
לברך ואין רשוי לעבדיו וכן על קרי לברך לפרים תרומה ' ומכור
ומומה אין תרומתו לפי שאין יודעין לברך קיבוץ ' ואין התרומה לברור
מן הגיבה למאחר הגם את כל אלו ושוב יתברר זה שאחר מחמת
למעשה מדר יכול שאחר קטן שתרם תרומתו תרומה כאחר קדם לך
מי שעה ' ואם שכאל אלם יקרומו אחוק לדברי אלם יתרים אחר מן
אקום לכתחלה בשום פנים ולא יחמבו כי כיון שתרומתו תרומה יקל
בזה משיע ' ויתרים לכתחלה בשום עניים '

ח אין תורמין לא במדה

ולא במשקל ולא במנין אבל תורם הוא את המדוד ואת
השקול ואת המנוי ' אין תורמין בסל ובקופה שהם של
מדה אבל תורם הוא בהן חצין ושלישן לא יתרום בסא'
חציה שחציה מדה '

לשמור להוציא תרומה גדולה כאחד כיון שאלו
זכר לה שכתוב עום שיעור אחד שאחר זאותו קדבר שהוא מייב כ
בתרומה ומוציאין ממנו כ שאחר ושמכר זה למחתן קשם ונחשב לכם
תרומתכם ואחרו במחשבה אחת תריס ולא כדבר אחר ' ואעפ"י שזה
שכתו מדבר בתרומת מעשר שאחר כו השקר שילוע אלנלנו בסבירת
הדיכין ' והוא שם אלא בסמוך תבהו עניין לתרומת מעשר לפי שמעורה
גדולה ומה אלא בסמוך על זה שפסוק תרומת מעשר לפי שמעורה
ירוע והקפדים התורה על שיעורה ואחרו מעשר מן המעשר '

ח אין

תורמין שמן על זיתים הנכתשין ולא יין על ענבים הנ
הנדרכות אזאם תרם תרומה ויחזור ויתרום הראשונה מ
מרמעת בפני עצמה וחייבין עליה חומש אבל לא שניה

ויחזור ויתרום ' עניינו כי אחד מיאלים כתיבת אותן חזקים ו
בדיכת אותם הענבים שיוציא תרומה שכיון שחייבת לאותן חשמן ו
ולאותו יין ' ולין המיוחב הוא שתתייב התרומה בחוצין ' וע"ל
יתבאר זה בגז המסכת וחייבין עליה חומש הוא כי מי שאכל בשגגה
יאלם מה שאכל ויוסיף חומש כאחו שאחר במקומו בזו המסכתת '

ט

ותורמין שמן של זיתים הנכבשים ' ויין על ענבים
לעשותם צמוקין ' הרי שתרם שמן על זיתים לאבילה
זיתים על זיתים לאבילה ויין על ענבים לאביל וענבי
על ענבים לאבילה ונמלך לדורכן אינו צריך לתרום

זיתים הכתבשים הם הזיתים הפרוסים במים ובמלח המוזמכים
לאכילה ' יש שיוציא מן הממון שתרומה מחייבת לאותו שמן נשיעור
שהתרומה מחייבת לאותן זיתים ' כי הלא היו מוציאין ממנו הממון
שיהיה תעשלת וזכות לכהן ולפיכך הוא מותר ' ומפקו הדין על
שיוציא מן השמן על הזיתים הכתבשים לפי שהוא בין שהתחיל לשחוט
את הזיתים ולהוציא השמן הוא דבר שלא נגמרה מלאכתו ' ומשקר
אצלנו הין תורמין מדבר שנגמרה מלאכתו על דבר שלא נגמרה
מלאכתו ולפיכך הין תורמין שמן על זיתי ' שנכתבשי לפי שכל אחד מהם
נגמרה מלאכתו ' ויש לפרש זה תשלת נזכות כי זה עד שמלך אחר
מתבדיין לאכילה וחזר ושחטן שאותן הזיתים חזרו כאלו נגמרה מ
מלאכתם היו נריך לתרום פעם שניה ' לפי שכשהוציא התרומה כל
אחד מהם שנגמרה מלאכתו היה באותה השעה לפי כוונתו ' וכבר
דברנו בזה שקדם ' פי כמלך תרגו לישנך למלכיך '

י אין תורמין מדבר שנגמרה

מלאכתו על דבר שלא נגמרה מלאכתו ' ולא מדבר
שלא נגמרה מלאכתו על דבר שנגמרה מלאכתו ' ולא מ
מדבר שלא נגמרה מלאכתו על דבר שלא נגמר מלאכתו
ואם תרמו תרומתן תרומה '

שעקר כל זה אמרו בדגן הגרן
וכאלה מן היקב מן הגמור על הגמור וכל מה שאינו כך אינו מוציא
לכתחלה '

פרק שני אין תורמין מטהור על הטמא ואם

תרמו תרומתן תרומה באמת אמרו
העגול של רבילה שנטמא מקצתו תורם מן הטהור שיש
בו על הטמא שיש בו ובן אגורה של ירק ובן עין יבמה היו
שני עגולים שם אגודות ושתי ערמות אחת טמאה ואחת
טהורה לא יתרום מזה על זה ר' אליעזר אומר תורמין מן ה
הטהור על הטמא '

אחד מהם יתרום מקדשו ממנו טול מן המוקדם שבו ' וכל מקום
שאחר בחמת היא מקדשו ממנו טול מן המוקדם שבו ' וכל מקום
שאחר בחמת היא מלכה למקח מסיבי ' עגול של רבילה הוא כבר
גדול כמו רחים שעושין מן התלמים היבשים ונקר אותם רבילה ' ולפי
שהיו מחוברת מלכלים רבים לא נחשוב אותם כגוף אחד שיהיו ח
חבור ומקבל טומאה בלא כמו שיתבאר במקומן מן עבול יום ' והוא

מביא לך שני דמיונים מלבר שמעון כי יש לו לבעל אחד לאכל לא לאכול על ידי בעל ואין שם ידיעה לכלל האכול ואכלו כי כמו שהוא מותר בעבור כמו כן מותר באכילת שניהם ואין הכלב כאכילת שניהם מן האכול כריבוק ואין הלכה כר' שמעון '

ב אין תורמין מן הטמא על הטהור ואם תרם שוגג תרומתו תרומה ומזיד לא עשה כלום וכן בן לוי שהיה לו מעשר טבל היה מפריש עליו והולך שוגג מה שעשה עשוי מזיד לא עשה כלום ' ר' יהודה אומר אם היה יודע כו בתחלה אעפי שחזר שוגג לא עשה כלום '

כתבלי מיקים זה הכבר הטעם שמיתה לו משת הכופר ואחר כך בטעם אחר אכל אם היה בטעם קודם שתגבר עלתתו ולא בא לעונת המשכרות אפי בשוגג תרומתו תרומה ' ומעשר טבל הוא מעשר לשון קודם מיניאו ממנו תרומת מעשר ' כי כן אמר ה' ית' ונשאתם גם אתם תרומתכם כרגן מן הגרן וכמלחך מן הקיקב וזו דעת שריב' קודם הוצאת התרומה ממנו כדין אבדן ויקיקב קודם הוצאת התרומה ואינו והחוקים ממנו שהוא טבל ' ושוגב שעשה בשוגג ומזיד שעשה כ בזדון ' ואמר ר' יהודה לא יהיה בכאן שוגג אלא כשלא ידע בכלל כי זה המעשר טבל עד שיפרישו ממנו ' אבל אם ידע שהוא טבל ואחר כך שכח והניחו ממנו שהוא טבל ' ושוגב שעשה בשוגג ומזיד שעשה כ בזדון ' ואמר ר' יהודה לא יהיה בכאן שוגג אלא כשלא ידע בכלל כי זה שכח שהוא טבל לגמרי עשה כלום ' ואין הלכה כר' יהודה '

ג המטביל כלים בשב שוגג ישתמש בהם מזיד לא ישתמש בהם השעשר והמבשל בשבת שוגג יאכל ' מזיד לא יאכל ' הנוטע ב בשבת שוגג יקיים מזיד יעקור ' ובשביעית בין שוגג בין מזיד יעקור '

אלו כלים הם כלים טמאים ואסור להטביל בשבת לפי שהוא מתקן ' ועוד יתבאר לך שאסור להוציא תרומה ומעשרות בשבת ' לפי שהוא מתקן ' ואמר המבשל בשבת בשוגב יאכל כי מותר לו לאכול אותו שהבשיל למוצאי שבת ואסור לו לאכלו בשבת בשום פנים ' במיוד לא יאכל כל מי שעבר ובשל ב שבת אסור לו לאכול אותו עולם אבל אחרי מות לקם לאכול אותו שהבשיל למוצאי שבת ' לפי שהוא ית' אמר בשבת קדש היא ואמרו ז"ל היא קדש ואין מעשיה קדש ומה שהצריכנו להמתיר בשביעית יתבאר משבת כי העקר הנלמד לנו כאן הוא ' שמיאל על שבת ' ונחשדו על השביעית '

ד אין תורמין ממין על שאינו מינו ' ואם תרם אין תרומתו תרומה ' כל מין חטים אחד כל מין תאנים ורמונים ודבלה א אחד ותורם מזה על זה ' כל מקום שיש כהן תורם מן ה חיפה ובכל מקום שאין כהן תורם מן המתקיים ' ר' יהודה אומר לעולם הוא תורם מן היפה '

תורם מן המתקיים

בעבור שיתרום מן שכבר שעמד ומתקיים יותר על שיעבור ליל ש שבהן ' ושמואל אמר כולו מבואר ' ואין הלכה כר' יהודה '

ה תורמין בצל קטן שלם ולא חצי בצל גדול ' ר' יהודה אומר לא כי אלא חצי בצל גדול ' ובן היה ר' יהודה אומר תורמין בצלים מבני המדינה על הכופרים אבל לא מן הכופרים על בני המדינה מפני שהוא מאכל פוליטיקין '

בכל קטן שלם לדעת תכת קטן שהוא יותר בין בחוקים שיש בהן לפי שהוא מצלו ויפה בין בקלי שהן לפי שהוא מתקיים ובצלים כני המדינה שהם בצלים גדולים וכופרין מיוחסין לאפר ירוש ומה בצלים הבאים מן הכופרים ומה שהוא קטנים ' ר' יהודה אומר כי בכל הגדול הוא יותר טוב ואמרו אבל לא מן הכופרים על בני המדינה ' ואביא ראיה ר' יהודה כי הכבל הגדול הוא יותר טוב בחמת מפני שהוא מאכל פוליטיקין ומה בני אדם חמ המשובחים ואמתוקים בעלי העושר התרוחים כמזונותם ' ואין הלכה כר' יהודה '

ו ותורמין ויתי שמן על זיתי כבש ולא זיתי כבש על זיתי שמן ' ויין שאינו מבושל על המבושל ולא מן המבושל על שאינו מבושל וה הכלל כל שהוא כלאי בחברו לא יתרום מזה על וה ואפי מן היפה על הרע וכל שאינו כלאים בחברו תורם מן היפה על הרע אבל לא מן הרע על היפה ואם תרם מן הרע על היפה תרומתו תרומה חוץ מן הזתן על החטים שאינן אוכל והקישות והמלפפון מין אחד ר' יהודה אומר שנו מתנן '

זיתי שמן

הם הזיתים המוכנים לתוכי שמהן כי שמהן הרבה ומוב משמן הזיתי מהיכן ילמדיין שלא לכבישה למעשה שמהן ה"ת ' אמר בקבישה את הלכב מהכו יהלבו הוא מוכה והיפה שבו כמו שתמר ואכלו מלא בהן הקרן וכבר בהרבו בתחלת כלאים כי הזכוך מין מן החטה ברעבובפשל ולפם נתבאר דעתו ר' יהודה שהוא שובר קשות ומלפפון שהם בקרקין בערבי כיתר ובקתא שהם כלאים זה בזה ' ואין הלכה כר' יהודה '

פרק שלישי התורם קישות ונמצאת מרה ' אבטיח ונמצא סרוח תרומה ויחזור ויתרום '

התורם חבית של יין ונמצאת של חומץ אם ידוע שהיתה של חומץ עד שלא תרמה אינה תרומה אם משתרמה החמיצה הרי זו תרומה אם ספק תרומה ויחזור ויתרום הראשונה אינה מדמעת בפני עצמה ואין חייבין עליה חומש ובן השנה '

סרוח הוא דבר כפסד ומעופש ' והוא שיתבח הבבאי מלן שהיו רחוי לאכילה ' ואין אלו הפתי תרומות שיתבח לכהן ניתן לו שהבן דמי הבדילה שהשם ' כי שעקר תלבנו הוא לזכות מ מחברו עליו שהרים ' ואומרן שהבן שתיהן ושניהן לוקח מדמעת בפני עצמה שאם נפלה אחת בחולין לא יהיה הכל מדומע אלא שיוכל מיניהם חולין חומץ מי שהבלה בשוגב כמו שיתבאר ' וכן הבאים לפי שכל אחת מהן יש בו ספק שם היא תרומה אם לאו '

ב נפלה אחת מהן לתוך החולין אינה מדמעתן נפלה שניה למקום אחר אי אינה מדמעתן נפלו שתיהן למקום אחר מדמעות בקטנה שבשתיהן '

שתרומה שנפלה ממנה חלק במקה חלקים מחולין מוציאין מן הכל חלק אחד מיהיה תרומה ויהיה כל השאר מ מותר ויהיו חולין כמו שהיו ' ועוד יתבאר לך זה כי התרומה עולה באחד מאלף ' אבל אם נפל חלק מתרומה בפחות מאלף חלקים מ מחולין יהיה הכל מדומע ' ועניני דבר מעורב בדומע שהוא שתרומה כמו שבארנו פעמים במה שקדם ' ואמר בכאן שאם היתה תרומה ר' ראשונה שנפלה בה חסקק והשנית שהוצית אחר כך שהחתה גדולה מן האחרת ויהיה בחתת על דרך שהיינו שאם הוצית ובשנית קחתית ' ובשלו שהשלם שהין בחולין נדיבין אלו לדעת שיעור שתין חולין ונחשב כי שאלו תרומות בשלה בתוך ' ואם היתה בחוץ שתין חולין מאלף שהין תעלה בתוך ואם הוא פחות יהיה הכל מדומע

ג

השותפין שתרמו זה אחר זה ר' עקיב אומר תרומת שניהם תרומה ' וחכמים אומרים תרומת הראשון תרומה ר' יוסי אומר אם תרם הראשון בשעור אין תרומת ה שני תרומה ואם לא תרם הראשון בשעור תרומת השני תרומה '

כשתתקו בתלמוד

בתוך שתוק ר' יוסי בשעור חוזה שעור של שם שיעור דמוייתה ועוד יתבאר לך שיעור מה שתרם חברו ' ואמר שם רבא בחמרו בשעור התורם והוא אחד מחמשה מדי הוא תולק על דברי חכמים ואם רבא לומר שיעור חברו מדי הוא מפרש דברי חכמים ומסכים לדעתם ולבבא בחכמי ' וכמו שיבאר ר' יוסי שם הוא מעורב '

במה דברים אמורים בשלא דבר ביתו או את עבדו או את שפחתו לתרום תרומתו תרום.

בטל אם עד שלא תרם בטל אין תרומתו תרומה ואם משתרם בטל תרומתו תרומה ׳ הפועלים אין להן רשות לתרום חוץ מן הדרוכות שהן ממאין את הגת מ מיד ׳

הרמה את בן כיתי שביטל תרומת לשמעו שבטל הוא שיבטל שלוחו מעכשיו וכתבתי שיהיה תרומתו תרומה עובר על דעתו כבון שנוכל לתרום בדיעבד למורחו של כרי והוא תרם והוא למעשה לחולין שבטל כי העקר אבל אם לא עבר על דעתו אם עשה עשוי לעתי שבטל כי העקר אבל אין אדם מבטל שליחותו בדבר ׳ ודרוכות אם דומכי העבדים בבתים ואין רשאין לטמא קבת בשמתחילי לדרוך ומפני שיהיה מוכשר לטומאה ׳ וכיון שמכר לותם לדרוך ומכר להם גתו הרי הכיתם בתוך מקומו וקבל עליו מעשיהם ׳

ה האומר תרומת הברי זה בתובו ומעשרותיו בתובו תרומת מעשר זה בתובו ׳ ר׳ שמעון אומר קרא שם ׳ וחכמי אומרים עד שיאמר בצפונו אד ברדומו ר׳ אליעזר הסמא אומ׳ הוא תרומת הברי ממנו ע עליו קרא שם ׳ ר׳ אליעזר בן יעקב אומ׳ האומר עשרון מ מעשר זה עשוי תרומת מעשר עליו קרא שם

קאומר קרא

שם אומר שהוא מחוי להוציא מלותו שברי כל החקים שזכר וקאומר לא קרא שם אומר שהוא כמות שהיה קודם שיאמר דבר ועליו לכוני מקום אחר שב כל החק שהוא חייב כן ולא יוציא מלותו שברי והלכה כחכמים בלבד ׳

ו המקדים תרומה לבכורים מעשר ראשון לתרומה ומעשר שב לראשון ׳ אף על פי שהוא עובר בלא תעשה מה שעשה עשוי שנ׳ מלאתך ו ודמעך לא תאחר

מזה הפסוק הביאו רחוק על מאחרים עובר בלא תעשה כי שם אומ׳ כי מה שאמר שבת לא תאחר ׳ לא לא תאחר ומלאתך ודמעך מי שהוא רוצה להקדימו ואח כך שביאתו רחוק מרוצתו להקריש שו החקים קבתם על קבתם ׳

ז ומנין שיקדמו הבכורים לתרומה ׳ וה קרוי תרומה וראשית ׳ חה קרוי תרומה וראשית ׳ לא יקדמו בכורים שהן בכורים לכל ותרומה לראשון שהוא ראשי ׳ ומעשר ראשון לשני שיש בו ראשית ׳

קלת שם ית׳ תרומה ראשית בחומרי לשמיה דנבך תירושך ויצהרך ׳ וקלילה תרומה בחומרי ׳ ואי הכא כתיב לך לית מסמיכת ת תרומתי ׳ וקלית הבכורים ראשית ׳ בחומרי ובקמת מרחשת בחומרי כל פרי האדמה ׳ וקלילה תרומה בחומר והבאתם שמה ׳ וגו׳ ובחומ׳ ותרומת ידך ׳ ולית בספרי תרומת ידך שו הבכורים והרחיק שם לעולם שלא יהיו הבכורים קודמים לתרומה ׳ מסם טעמין לכהני מקום שלא במקום שם קת׳ית מכח הסמוך לדברי שיהיה טעון להכיאו לירושלם שלא הבכורים מדבר לעמן הכתוב כן ׳ ומחמת כי מעשר ראשון ש כו ד ראשית כל תרומת מעשר שכו אמר שם ית׳ במעשר ראשית וקרומתם ממנו תרומת ת ׳ וכבר בארנו כי התרומה נקראת ראשית ׳

ח המתבוין לומר תרומה ואמר מעשר ׳ מעשר ואמר תרומה ׳ עולה ואמר שלמים ׳ שלמים ואם עולה שאינם נבנם לבית זה ׳ ואם לזה שאיני נהנה לזה ׳ ואמר לזה לא אם כלום עד שיהו פיו ולבו שוין

כל זה מבואר והעקר מהלכנו גמר בלבו צריך להוציא בשפתיו ׳

ט הגברי והבותי תרומתן תרומה ומעשרותן מעשר והקדשן הקדש ׳ ר׳ יהודה אומ׳ אין לגברי בדם רבעי ׳ וחכמי אומרי׳ יש לו׳ תרום הגברי מרמעת וחייבי עליה חומש ור׳ שמעו׳ פוט׳

הגיוס מעשר מחין חייבין במצות אם עשו אם פסק פסק דבר ים לפס קבת מבר מקו מן העקר מלבו וכיון פסק מפתתין שיאכו ד

ושכר מעשיהן במצות קיימין כמאר תרומה ׳ ונהלכה כחכמים ׳

פרק רביעי המפריש מקצת תרומה ומעשרות מוציא ממנו תרומה עליו אובל לא למקום אחר ר׳ מאיר או׳ אף מוציא הוא ממקום אחר תרומה ומעשרות ׳

המפריש מקבת תרומה ומעשרות ומעשרות הוא מיכיח מלותן הפירו׳ קבת התרומה מהן חייבות בהן מן קבת מן המעשרות ׳ אומרו בבהן כי לותו הקבת מיכה תרומה ולא מעשרות אבל הוא טבל כמו שהיה ובאלו לקח קבת לותן המעשרות ׳ וקפריען ׳ אבל מוכיח מלותו קבת החק שהוא חייב כי נתן קפריש מקבת מעשרות ומעשרות ׳ יכיח ממכו המעשר שהיי לתתו קבת נתן לכהני ׳ נתן לכהני מאלו כין מוכיח קבת תרומה ומעשרות מן מאר קטבל׳ש ׳ נתן הלבה כר׳ מאיר ׳

ב מי שהיו פירותיו במגורה ׳ תתן מאה לבן לוי ומאה לעני מפריש עוד שמנה מאין ואוכלן דברי ר מאיר ׳ וחכמים אום אינו מפריש אלא לפי חשבון ׳

הכוכה בזו הממכה כי בשנתן מאה לבן לוי מהוא מעשר הלוקי לו לעשר מאין ונתן אחר כן מאה לעני והוא הילוי לעשר מאים שיכול להוציא שמכה מאין ולאכלן לפי מבר הוציא מקח הלוי מם והלא הוי עשר מאין והוא הוציא מקח מאה למעשר ראשון ומאה למעשר שני ׳ וכל זה שלא ידע שם מאתם מאה מבתן ללוי ואותה מאה מבתן לעני ׳ שם פלם קיימים עד מיפרים עליהם או כתכל קבתם ונמצא קבת ומחצה מאה לעני הוא בקרוב החבון ׳ אבל בדיק החבון הוא טעון לתת לעני חלת תבע עשרית מהמאה ויפרוש גם כן אותן ם מאכה מאין ועשרית מאה ׳ וזה מבואר ואכמי אומרי׳ הוא מפריש חלת לעני וזה בסדר ׳ והלכה כחכמים ׳

ג שיעור תרומה עין יפה אחת מארבעים בית שמאי או׳ משלשים והבינונית מחמשים והרעה מששים תרם ועלה בידו אחד מששים הרומה ואינו צריך לתרום ׳ חזר והוסיף חייב במעשרות ׳ עלה בידו מששים ואחר תרומה ויתוור ויתרום במות שהוא למוד במדה ובמשקל ובמנין ר׳ יהודה אומר אף שלא מן המוקף ׳

עין יפה ׳ פי׳ נדיבת לב ׳ עשין רעה הפך ׳ כלומר כילות ׳ וכמו מה שאומרי בית שמאי עין יפה אחת מארבעים כמו כן אומרי כ כיוצא מארבעים ורעה מחמשים ואומרי תרומה יתרי ממלוה ואומרי חזר והוסיף חייב במעשרות עביכו כי התרומה חייב במעשרות ומה שבשאר אחר הוצאת התרומה הוא חייב במעשרות בלי ספק ׳ ולביך אם הוסיף על התרומה קרחמוכה יתחייב להוציא מלותו ת תוספת מעשרות ואז יהכלבה הבהן ואומרם כמות שהוא למוד עביכו ממוקף לו להוציא התרומה שביה תוספת תרומ כמו שהבהבו לעשר זרעו בשדה אר בביכין אר במשקל וזה אסור לעשותו בתחלה כמו שהמרנו אין תורמין לא בשדה ולא במשקל ולא במכין ור׳ יהוד אומ׳ מותר לו להוציא ממכו תוספת תרומה שלא מן המוקף ׳ אל ממה שהוא תוך שקף מקום אחר ׳ נמן הסברים שבשבו ם שבשבו פעמים לא נחשדו חבריו לתרום שלא מן המוקף ׳ ונתן הלבה כר׳ יהודה ׳

ד האו לשלוחו צא ותרום תורם בריעתו של בעל הבית אם אינו יודע ריעתו של בעל הבית תורם בבינונית א אחת מחמשים פחת עשרה או הוסיף עשרה תרומתו ת תרומה אם נתכוון להוסיף אפי׳ אחת אין תרומתו תרום

פחת מעשר עכ"פ מיניה לחד מיסתים ' והוסיף עשרה מיניה לחד מיסתים ' ומחרבעים אם בתכונן להוסיף לפי' לחת עכ"פ מיניה לחד מחרבעים ותשעה ממחייב זה תוספת בתרומה ומתכונן לחת מ מחמשים שהיה כיוצא' אם הוסיף כשיעור התרומה כשיעור הנזכ' לא פחות כלל כוונה מה שעשה עמהן תרומתן תרומה ' ואם בתכונן להוסיף כשיעור תרומה ומעשין לפי שם קיום '

ה והמרבה בתרומה ר' אליעזר אומ' אחד מעשרה בתרומת מעשר ' יתר מבאן יעשנו בתרומת מעשר אבל לא ממקום אחר ר' ישמעאל אומ' מחצה חולין ומחצה תרומה ר' מרפון ור' עקיבא אומ' עד שישייר שם חולין '

כמהוכיח התרומה

יתבר מן המיעור הנזכר אומ' ר' אליעזר כי הוא לפילא הוכיח מעשר ה מזרע תרומה שהוא מותר ' ודיבו דין התרומה כי תרומת מעשר הוא מעשר ' ונקרא תרומה כמו שאמר והרמותם ממכו תרומת ה' וגו' והוכיח יותר מן המעשר יפרוש ממנו תרומת תרומת מעשר על מעשר אחר שיש לו ליתן הכל לכהן ' ור' ישמעאל אומ' מניין תרומת מעשר שיתן מן המעשר פר' שיוכיח חצי התרומה ' וזה למאמר הפס יתברך ראשית דגנך דין לראשית שיהא כדגן ' והוכיח יותר מן ה המחנה מז יעשה הפחר תרומת מעשר על מקום אחר ' והטעם שהכריחנו לומר כזה התוספת שיעשה תרומת מעשר על מקו אחר ולא נאמרנו יעשנה תרומה על מקום אחר ' לפי שהעקר מה שאמרתי לך מין תורמין אלא מן המוקף ' ור' עקיבא אמר כי אפי' הוכיח יותר מן החצי כיון שבאחר עם חולין למאמר הפס יתעל' מרחמיה ולא כל רחמיה ' ולכבה כר' עקיבא '

ו בשלשה פרקים משערים את הכלכלה בכבורות ובסיפות ובאמצע הקיץ ' המונה משובח והמודר משובח ממנו והשוקל משובח משלשתן

כלכלה הוא הסל שבו מוליכין להוכיח התרומה ' ופי' משערין ידוע ואמר בכאן שהוא חייב לשער את הכלכלה ' ולידע מכין מה שהיא מוכיחה בתחלת הפירות ובסופן ובאמצען ' לפי שהמעשה הזמן הוא כ בין תחילתן לסופן ' לפי שהפירות בתחילת הקיץ הם קטנות והם כ במלואן ' ובסוף הקיץ הם בגמרות יבשות ' כמו במוקין ובי' מעש כ ביבוסית ' ואם הכלכלה בראש הקיץ מכילה מן ' חמשים בכבורים מאה בריבים כלי הסק שהכל בסאן מכוסלין מאה ועשר ' ובסאן מתחילין ליכב ולהקטמק מאה וחמשים ' ובמידע שאחד מהם מכילה הכלכלה בכל הזמנים יאמר בה מיניה מה שרצוני בו להוכיח מחותו הזמנין ' ואמר המוכח מעובח עביכו שהוא מעובח מהמוכיח כאמר ומהמודר מעובח מאכו ומשוקל מעובח מהשלשתן ' ודע כי זה הדין בתרומת מעשר אבל בתרומה גדולה כבר קודם לך הדין שהין מותר להוכיח הלא כאמר ' וכן כאר שהתלמוד כי בתרומת מעשר צריך הרב לדקדק כדי שידע כשיעור כריכן ' ובמה כן המעשרות שהמכונן להוכיח כאמר ' ואחרי הכל תרכה לעשר תמיד '

ז ר' אליעזר אומ' תרומה עולה באחד ומאה ר' יהושע אומ' במאה ועוד ' ועוד זה אין לו שיעור ר' יוסי בן משולם אומ' ועוד קב למאה סאה שתות למדמע '

כמאה ואחת הוא שיעול חלק מתרומה במאה חלקים חולין ויהיה אחד ומאה יהיה חלק אחד שהוא שיעור התרומה שבכלה ויאכל הכאחר ' ור' יהושע אומ' שאם כשל חלק אחד מתעשין ומאמן חלקי ' ומאמן שיהיה הכל מאה ומאמן שיהיה התרומה לבדה ולא יהיה הכל מרומה ' וכל מוכיח שאם כשל חלק מתרומה כתעשי ומאמן חלקים שהכל הוא מאה חלקים שהוא מרומה ומאמן זה לבדה הפס יתברך את כל הלבו את מקדשו מאמן ' ואמרו דבר שאתה מריח מאמן אם בשל לעולמו מקדשו ואם אבא כזה שכתוב הוא מעשר מן המעשר והוא חלק מאחד מן הכל וכשבשל אותו חלק כתעשי ומאמן שבאחרו כתקדם הכל וכעשה תרומה ' ודברי ר' יוסי בן משולם הם שאם כשל חלק אחד מחולין ונשל בהם שאם שאם תרומה היכיה הכל שאם נקב אחד מקבק הוא מעשי

מזכר שמעון ' ל' מעשי שאם ' על תרומה שנכלכה כי השאה שפק קבים כמו שבארנו פ' נמי ' מיניה מן הכל שאם על תרומה ויהיה ה שבאחר מותר חולין כמו שהיה ואם שאמר שתעשי למאמן ' ר' לפלג מספק ויבאר לך כי הקב הנוסף נדרך שיהיה כולו חולין כדי שיהיה שתעשי שאם על תרומה כמו שבארנו ' ואלו אמר קב למאה ולא היה מוסיף זו התוספת שהיינו אומ' כי הקב יש בו חלק שאם על תרומה ' ונשנשל שאם על תרומה ' ואלו אמר ממאה מן הקב כתעשי שאם וקב פחות חלק ממאה מן קב מן חולין שנשנשל שאם וקב אחד כי התרומה תעלה בזה השיעור כיון שיש קב יותר על המאה ' והוריענך כי אין הדבר כן ואמנם תרומה שבאמצע כזה העבין כי קב פחות חלק ממאה אינו שתעשי שאם ואלו ממאה מקב אלא פחות מזה ותבין זה ' ולכבה כר' שיעזר לפי שאם לן תנא כותיה שעמי רכות '

ח ר' יהושע אומר תאנם שחורות מעלות את הלבנות ולבנות מעלות את השחורות ' ענולי דכילה הגרולים מעלים את הקטנים והקטנים מעלין את הגדולים ' הענולים מעלים את המלבנים ' והמלבנים מעלים את הענולים ' ר' אליעזר אומר ור' עקיבא אומ' בידוע מה נפלה אין מעלות זו את זו ' ובשאינו ידוע מה נפלה מעלות זו את זו '

שעמין כי אם

ומכלת התאנים כמו כבורות ענולין ונקרמין עגולים ' ושומין מהם גם כן כמין כבורות מיובשות נקרמין מלכבין לפי שהן דומות לאותן הדפוסים שעושין בהם הלבני ' לפיכך דעתו שהוא עבדי ממש החזיק מלבן ' וענין מעלת שיטרפו אלו עם אלו להפליג היכן מהם חלקים ותעלה תרומה כמהם ואחת ואחדו כתלמוד הגדולים מכלי' את הקטנים במקל ' והקטנים מעלים את הגדולים במכין ' ובחור זה כדיוין כי אם היה שם מן החולין שנדיש עגולין קטנים ועשרים עגולים גדולים כך הכל תרכעים וכל אחד מן הגדולי' מקבלו תרכע ליטרין ' וכל אחד מן הקטנים מקבלו ליטר ואחת ונתעריב בכל תרכעים עגולים עגול אחד של דכילה קטן מקבלו ליטרא אחת לח כאחד עגול אחד כפל כתרכעים עגול ויהיה הכל תרומה ' הכל באחד ליטרי לח אחת כפל במאה ליטרי ויעלה באחד ומאה ' ואם יהיה שם בדיוק הדמיון תשעים עגולים קטני כל אחד מהם שני שלישי הליט' ויהיה מקבל כלם שנים ליטרי ' ועשרה עגולים מקבל כל אחד מהם ר' ליטרין שיעלה מכין כל העגולים למאה ומקבל כלם מאה ליטרין ונתעריב כלם עגול של דכילה תרומה מקבל תרכעלי טרין של ת תרומה כתיברכו באחד ליט' שהוא חלק מעשרים ויהיה הכל תרומה הכל באחד עגול אחת כפל במאה ויעלה באחד ומאה וזה הדמיון ' יבין לך היטיב התמור ובו תעשה הקש ותהיה סברתך ' והלכה כר' עקיבא '

ט כיצד המשיח תאנם שחורות וחמשים לבנות ' נפלה שחורה שחורות אסורות והלבנות מותרות ' נפלה לבנה לבנות אסורות ושחורות מותרות ' כשאינו ידוע מה נפלה מעלות זו את זו ובור ר' אליעזר מקל וי' יהושע מחמיר ור' יהושע מקל '

זה הדמיון הוא מבאר הכריעת ר' עקיבא ואמרים ובזה ר' שיעזר מחמיר ור' יהושע מקל רוצה בו כדין שלמבני זה כי ר' שיעזר אומ' לפי לא ידע מה כשלה אם היתה תלכה לבנה או שחורה ' ור' יהושע אומ' מעלין זה את זה לפי' ידע מה כשלה '

י ובור ר' אליעזר מקל וי' יהושע מחמיר ברורם ליטרא קציעות על פי הבר ואינו יודע אי זוהי ר' אלעזר אומר רואין אותן כאלו הם פרודות והתחתונות מעלות את העליונות ' ר' יהושע או' לא תעלה עד שיהא שם מאה כר '

ליטרא מעקל ידוע וקציעות התחתים היבשות ' ואומר כי מי שלקח ליטרא תחתים מתרומה וכתנן ונתנן על מי כר התחתים של חולין ים לשם כרם ואין ידוע לזה היה אומ' ר' אליעזר כי אם היה בכל כרמים מאה לטרין כתשב כאלו התחתים כלם מפוזרין ונשתערב ליטרא ב

במקום שיבלע בחד ומקח, והלכה כר' יהושע.

יא מאה תרומה שנפלה

על פי מגורה וקפאה ר' אליעזר אומר אם יש בקפוי מאה מאה תעלה באחד ומאה, ור' יהושע או' לא תעלה מאה תרומה שנפלה על פי מגורה וקפאנה, ואם כן למה אמרו תרומה עולה באחד ומאה אם אינו ידוע אם בלולות הן או לאין נפלה.

מגורה הוא המקום שאוגרין בו, וקפוי הוא קיתון שהקפוי מבוזית שקפלו תחתיות, ומכאן הדברים שמקפיין תחתין קיתונין כי הענלין הוא קפוי תחלה ולפיכך קרוי הדבר העולה וקפוי וקפוי ובתמצו בזו המלה ונחזרו בהי מדוכה לקפוי מה שיעלה למעלה על ידי דבר שעובה הוא מקומן שקפלוהו חז' ר' שיעור כי כך שפלה בחוץ ת ומה עלה בי הימנה ונתקבצה בגין שפלה בחוץ חוצים של תרומה על כך לומר בדיל מחוצים שפשער בי המגורה שלה גם כאיתן עליון כרי שלא יקבץ בשפה העליון בלבד מחה שלא תע"ם ונח לאיתן כל יהיה שכל מדומע. וזה שכך מה שאתר בהמה שלקט שאתר התחתונות מעלות את העליונות, וכן אתרו בתלמוד מיחלפת שעורים דר' אליעזר, ואתר ר' יהושע לא תעלה כל כי אין הדין בה ש שתעלה כמאה ונחד מן הקופה, שכל דין שלה של תרומה שנפלה על פי המגורה שקפלה רובה בראשו ר' יהושע שקפלה שיעלה אותה בע בשעתו, וביאור מעל פי המגורה מה שתחתיה בלבד, כל מה שתחת הלה של תרומה שנפלה. וכן בארו בתוספתא, כי עניני מאתר ר' יהושע שקפלה רובן אין אותה בלה היא חוצים על גבי שעוריס והקשו ואתרו שם הדבר כן וכרלה אותה בלה היא חוצים על גבי שעוריס ומה מה שנפל בלבד בראשה דבר שאתר העליה בראשו ומקום הסיב ואתר כי זה הוא בלה יעלה שתעבה אתעבה או לא יתעבה לא יעבוד כן בראשה מקום קפוי, והלכה כר' יהושע ויקום בעור דבר כן ר' יהושע אומר לא תעלה אלא שלה תרומה שנפלה על פי מגורה יקבצה''.

יב שתי קפות ושתי מגורות שנפלה מאה תרומה לתוך אחת מהם ואין ידוע לאיזו מהן נפלה מעלות זו את זו, ר' שמעון אומר אפי' הם כשתי עיירות מעלות זו את זו.

בראי בתלמוד כי שתי קפות מנוקבות ומקי' היתה אחת בבית אחד והשניה בבית אחר, אבל שתי מגורות עד שיהיו בבית אחד, יכיון השניה בזה ואתרו קושיית דרבן להתפשות מגורות אין דרכן להתפשות, ומי להתפשות לבטלן ולהעתיקן ממקום למקום, וכיון שמבטלות וכעתקות יתקבצו בעת הבטול, הבה נתבאר לך אילין הלכה כר' שמעון.

יג אמר ר' יוסי מעשה בא לפני ר' עקיבא בחמשים אגודות של ירק שנפלה אחת מהם לתוכן חציה תרומה ואמרתי לפניו תעלה לא שהתרום תעלה בחמשים אלא שיהיו שם מאה ושנים חצאים.

כל זה מכואר ואתית, ואת מתרגם, ר' יוסי שלה נאמ' שהאגודה כלה תדמע כיון שחציה תרומה ונמצא מגורה, ועוד יתבאר זה הענין בפרק על אחר זה

פרק חמישי מאה תרומה טמאה שנפלה לפחות ממאה חולין או למעשר ראשון או למעשר שני או להקדש בין טמאין בין טהורים ירקבו

ואם טהורה היתה אותה הסאה ימברו לבהמה בדמי, תרומה חוץ מדמי אותה מאה ואם למעשר ראשון נפלה יקרא שם לתרומת מעשר, ואם למעשר שני או להקדש נפלה הרי אלו יפדו, ואם טמאי היו אותן החולין יאכלו בקודי או קליות או ילושו במי פירות או יתחלקו לעיסות

כשנפל חלק מתרומה בפחות ממאה חלקים מזולתה יהיה כלה מדומע וכבר בארנו זה בפרק שלפני זה ואומר בזו שהלכה שלשת הלכות מהלכות תרומות, ושוויעבו בדיבים, שאחת שם כשלה שאה תרומה טמאה בפחות ממאה חולין לו מעשר שני לו מעשר רשון לו הקדש כין שיהיו אותן חולין לו מעשר לו הקדש טמאים לו טהורים דין גולם שיהיו אותם עד שידקדו ויפסידו.

והלכה השניה שם נפלה שאה תרומה טהורה בפחות ממאה חולין טהורין לו מעשר שני והקדש טהורים יהיה כלה מדומע ונוה טהורין, ואם נפלה שאה תרומה בחולין ימכרו כל החולין לכהן חוץ מדמי תרומה, ואם נפלה במעשר רשון חוץ מדמי תרומה מעשר שני לתרומת מעשר שני ונפלה שנפלה לאותן מעשר רשון שנפלה תרומה ברולה שנפלה ימכר כל לכהן חוץ מדמי תרומה שנפלה ודמי תרומה מעשר רשון שקרוי לה שם לפי שתרומת מעשר בא מן הגורן, ואם נפלה בהקדש ומעשר שני עודין לאותן ניקי, חולין ואחר שיחזור חולין מוחזרו לכהן חוץ מדמי תרומה, והלכה השלישית היא שם נפלה שאה תרומה טהורה בפחות ממאה חולין טמאים היא הכל מדומע ועקר לגלגו כי חולין טמאין אין מטמאין זולתם אלא שם בכינה, ואם שהוא פחות מכבינה ממאכלין טמאין אין מטמאין זולתם, והוא ענין לשמי שעליהם אחר שנפל עליהם מי פירות כגון מי רמונין שלא תבאים זולתם היכם מדומע לפי שלא הוכשרו לטומאה, ובהוכשת הכשירין בכאחד כל זה, ואמרי אלו שאני עקריים היה זה הדומע שיהיה לכהן חוץ מדמי תרומה שבו, והכהן הלוקח אותו חוץ לו דמות לגוים בהיים ולא כאחד חוץ מן הכבנה מקרי שלא תכבוי התרומה בחותן מקרין ותטמא עם החולין שהם טמאים שאתר לחכל תרומה טמאה אכל היכם שתרף אכל בבקש דרך שיוכל לאכל, ויהיו שיאכלו בקודים, ובקדים חוץ שיבשנה כברות קטנות שתהיה בגוי אחת כאני בינה, וכן אתרו בתלמוד ויאין הכונה שילוש אותה כולה ויעשנה ממכה בברות קטנות כאני בינה אבל הכונה שילוש אותה כ כבר אחר כבר לו שיאכל הכל בקלי כרי שלא יפול עליהם משקה, לו שילוש אותם כמי פירות שאין מכשירין כיון שאתרנו לו יבחלקו אותם חולין שנגעו בטמאי למשקין שאין מכשירין כרי שלא יהא במקום אחד כבינה מלאן החולין הטמאין שנתערבו בם תרומה, וכשיהיה זה כמו שאתרנו לא ישתה הלק התרומה המעורב בה לפי שהוא פחות מכבינה כמו שנתבנו העקר, הבה פסק את הדין בהלן האחרונה חלקים שהם כריבו ושם שם נפלה תרומה טהורה לחולין טמאי, או לחולין טהורין או שם נפלה טמאה לחולין טהורין או טמאים, ויהוייעבו שדיבי שלו האחרונה חלקים שנפלה דיבים כי דין תרומה טמאה שנפלה בטמא או בטהור כשל מוה כמו שכתבתי.

ב מאה תרומה טמאה שנפלה לתוך מאה חולין טהורין ר' אליעזר או תרום ותשרף שאנו או' מאה שנפלה היא מאה שעלתה, וחכמי אומרים תעלה והאבל נקודים או קליות או תלוש במי פירות או תתחתלק לעיסות כדי שלא יהא במקום אחד כבריצה.

כשנפלה למאה לא יהיה כלל מדומע כמו שהיה, ור' שיעזר אומר כי כמו שלא היתה טהורה תעלה ותאכל כמו כן אם היה טמאי תעלה, ותשרף והלכה כחכמים, וכשתבין למה שאתרנו בהלכה הקודמת שתבחר לך זו ש שהלכה עם מה שאחריה.

ג מאה תרומה טהורה שנפלה למאה חולין טמאין תעלה ותאכל נקודים או קליות או תלוש במי פירות או תתחלק לעיסות כדי שלא יהא במקום אחד כבריצה

ר' אליעזר אומר חולק בכחן ולא אתר אלא שנפלה

קיל מאה שעלתה לפי שכל מה שתמיר לינו תמיר אלא להחמיר

ד

מאה תרומה טמאה שנפלה למאה מאה תרומה טהורה כש אוסרי ובה מתירין אמרו בה לבש הואיל וטהורה אסורה לורים וטמאה אסורה לבהנים מה טהורה עד עולה אף טמאה תעלה אמר להם בית שמאי לא אם העלו החולין הקלין המותרין לורים את הטהורה תעלה החמורה האסורה לורים את הטמאה לא אמר שהורו ר אליעזר אומר תירום ותשרף והחכמי אום אבדה במעוטה

לאחר שהורו עבינו לאחר שהורו גם לבה שתעלה וכן כאר כת בהלמוד כי לא כמנת במום מקום לעולם שיחזרו גם לדברי בה ר אליעזר אלא בכהן ובחאר שכתבנו כי שאם שבפלה תעלה אמר ר אליעזר תירום ותשרף כדין תרומה טמאה על עיקר שבריתו שאמר שאם שבפלה תעלה ואין חכמי בעלה ולהחמיר ואמרו לכל ולא תעלה ולבכה כחכמים

ה מאה תרומה שנפלה

למאה הגביהה ונפלה למקום אחר ר אליעזר אומר מד מדמעת בתרומה ודאי ' וחכמים אומרים אינה מדמעת אלא לפי חשבון

לפי חשבון קוף כי שאם תדומה שבפלה

לך ונקבל שה שחשב לותם שאין כה מתדומה ודאית אלא חלק חלק מן מאה שאם לפי שאם בה כתעלה כאחד ומאה ואם כתעלה למקום אחר עם מאה שאם שבה כלבד לוכה מדמעת ' שאכהבו לומר חלק מן מאה שבפלה שאם אחת כלבד לוכה מדמעת ' ואין הלכה כר אליעזר

ו מאה תרומה

שנפלה לפחות ממאה ונדמעו ונפל מן המדמע למקום אחר ר אליעזר אומר מדמעת בתרומה ודאי וחכמי אום אין המדמע מדמע אלא לפי חשבון ' ואין המחוסין מוסיפין אלא לפי חשבון ואין המים שאובים פוסלין את המקוה אלא לפי חשבון

אין המדמע מדמע אלא לפי חשבון ' כיצד שאתים על תדומה מ שבתערבו שם אלין חולין אלי כל אחד שהדמע שם כפחת ' שם בתערב מהמה לא שאם שבחות אלך חולין אחרים אין יהיה שכל ' ודומע לפי מ מים שאם על מדמע שם אלין אחת כלבד ' ואין המ אומרים אלא אם שאם שאם על תדומה כלבד ואין המדמעים שהן שאם שאם אחת על תדומה שכל ' ואין המדמעין מתמין אלא לפי החשבון שעקר שבנו כי שאור על תדומה שם יש כי אלי לאחין ולא כן הי שיסה וקומיים שאותה יסה כולה ת תדומה ולא בשער אותה לא שך ולא שאתים ' ועוד יתבאר זה בפרק שכי מהמסבת שלה ' ואחור שאם יהיה על דרך שהמין אחיה על שאור שאחין לינו אחת מקוה ולבה כ לינו ' מחולין שכ לינו מקוה מבאור תדומה ובתחמין שכל יהיה תדומה אחור זה שתבת ם שם לקח מזו הישה שהמנה שיעור אחיה ולא שה לינה על חולין אינה ת תדומה שר שיקה אחותה עשה שרואה אתים שאה ילוה שה ל לינה אחולין שים כו אבאור על תדומה העיקרי אחיה ושוה שם השיעור שהמין לנינו אחת ' ואין שהים שאחוכין עולין את שהמקוה שלה לפי חשבון ' שעקר שבנו שלה לוגים שים שאוכין פ פולין את שהמקוה ' ובתנאי שיהיה שהמקוה אחת שלה שהים שאה ם שהוה שיעור מקוה שלה יגמר אותו שהמקוה שלה באותן שהים שהים שאוכין ' אבל אם שים כו שאה אחי שלהיותו כל שים כולו בכלי שכלים ו ואפבין כו שים ליטו בפבל ' ועוד יתבאר זה בשאמר ' וכשבפלו שלו הב לוגים שר ת כלים אינן שבטרפים ואין פולין את שהמקוה ע שר שיהיו שבפלה כלים או אחות ' וזה דעת יחיד ושהן לחני וכן שמרו בבאר תמירה לפי חשבון כלי ניוסי בן שכי קיה אבל דעת החכמים שאה שבטרפים ופוסלי כמן שיתבאר בשקוואו ' ושלכה כחכמי בכל

ז

מאה תרומה שנפלה למאה הגביהה ונפלה אחרת הגב הנביהה ונפלה אחרת הרי זו שותרה עד שתרבה תרומה על החולין

עד שתרבה תרומה על החולין קוף שיעור כך שאה על חולין שאה שאה ומעמו על תדומה זה שחר זה

ח מאה תרומה

שנפלה למאה ולא הספיק להגביהה עד שנפלה אחרת הרי זו אסורה ר שמעון מתיר

כתבאר כתוספת כי לשים הרי זלאסור כבלה יש בכוללת ראשון חלה שחר שבפלה הבאה הבנית וכאלו כפלו הבאחים שה שיהיה הכל תדומע ' וכזו שהלבה חלק ל שמעון ' שכל כשבפלה שאה למקח שידבקה ואחר כן כפלה שניה ה הרי זו שותרת שבבר היה לה לה עלות וינהיג שאחים שבפלו ואחר יהיה שותר ואין הלבה כר שמעון

ט מאה תרומה שנפלה למאה

וטחנן ופחתו כשם שפחתו החולין כך פחתה התרומה ם מותר מאה תרומה שנפלה לפחות ממאה וטחנן והותירו בשם שהותירו החולין כך הותירה התרומה ואסור אם ידוע שהחטים של חולין יפות משל תרומה מותר מאה תרומה שנפלה לפחות ממאה ואחר כן נפלו שם חולין א אם שונג מותר ואם מויד אסור

כאיזו שתלמוד כי שפי פחתו החולין ולא פחתה התרומה אלא שיהיה הקמח כשקי מן התרומה כשקים ורבעים המורכן ח חלק מאחה ואחד מבל קמח החולין ומורכבו תעלה כאחד ואחה כי העיר שבלבו שבטפת על תדומה אין מבטרפת עם התרומה לאסור את החולין אבל שבטפת על חולין מבטרפת עם החולין להעלות את התרומה ואחר כן נבלו חולין רבה שה שבפל מן החולין אם שבפלים לאחה שאה על חולין אם אוסיף עליסם והעיר שבלבו אין מ מבאלין אסור לבתחלה ולפיכך אחרו כי אי שבטעה לאיסור ואם התרומה כאיזו שתיר עניו שלואה ' ובבר כתבארו שזה הפרק הייבי המדומע ' ובכל מקום שאחר מותר ' עניו שתעלה התרומה ויהיה שפחר מן החולין אחר שיניחו התרומה מותר כאין שבחלבו

פרק ששי האובל תרומה שונג משלם קרן וחומש ' אחד האובל ואחד השש השותה ואחד הסך אחד תרומה

טהורה ואחד תרומה טמאה משלם חומשה וחומש חום חומשה אינו משלם תרומה אלא חולין מתיקנים והם נ נעשין תרומה והתשלומים תרומה אם רצה הכהן לם לזול אינו מוחל

אחר שסם יתעלה ואים כי יאכל קים כ בשגגה ויסף חמישיתו עליו זה שהאומם הוא רביעי שם שאכל שהוא חומש שכל כיצד שם שכל שם שהוא ריב ' משלם שה שהוא ריבר וריבי ריבר וכן כל שהומשים הנזכרים בתורה זהו ריבם וזהו שבין אחרם עד שיהא הוא וחומשו חמשה ונקבן יהוא ונהא כאן הבעל שאכל ואחר שם יתבא ולא יחללו את קדשי בני ישראל ואחרין לכהיה הבך ונהנותם לעצמו שהעקר אבלו שתיה בכלל שכילה אין שכתוב שה שאחר בבקר ובבוקר וכיון שבבר ואחר נאכלת ושבעת ובאו כן ם שהיכם שכלבו כדבר שבה בתוך קנוף הוא אחרים ונבבה באו בקיבו ובשהין בעצמותיו ואחרו חומשו עליו שה שכל אותו שהומש בם בשגגה שהוסיף עליו חומש אחר שבינו לפי ריבו ואין התרומה שוה ז וזה הוא שבין שה שאחר בו שה בזולת זה שהקמח ואחרים יוסף ע עליו ואחרו שלאר שהוא שנוסף חומש על חומש ואחרו שם משלם שהוא תרומה כי שתרומה שבהן ואחרו שהדבר שאכל חוב עליו ואין ראוי ל לבעל חובו שנקחת שבבר שחול ואין שהוא שיניח שקח שהוא שכל שהעשרות ובבר בשלו זה בכוף ואחר ' ובן בעשיס תרומה עליכו כי אותה חולין משלם בחשוב אותה תרומה ' ואתבלומין תרומה עליכו כי אין שם שיעלם בריבי שתרומה משלם לעניו שלוה

ה ד

ב בת ישראל שאכלה תרומה ואחר כך נשאת לכהן, אם תרומה שלא זבה בה כהן אכלה משלמת קרן וחומש לעצמה ואם תרומה שזכה בה כהן אכלה משלמת קרן לבעלים וחומש לעצמה מפני שאמרו הא האוכל תרומה שוגג משלם קרן לבעלים וחומש לכל מי שירצה

כבר ידעת כי לפעמים פתכל בתרומה לפי טעות כהן כלומר שיחשוב שהוא כהן כשפיו ויאכל כו' ונמצא שאינו כהן כי יקנה פעם קטן כשפיו הוא יאכל כו' ונמצאת אכל מכונה ואינו נריך כאן.

ג המאכיל את פועליו

ואת אורחיו תרומה הוא משלם את הקרן והם משלמין את החומש דברי ר' מאיר וחכמים אומרים הם משלמין קרן וחומש והוא משלם להם דמי סעודתן.

העקר חסרנו מן הלוח

ליכר שבירים, וקשקשת שבירים בעצמן חלקין אותו, וקשקשת אותו מן מכשילנו זה מנוף עליו חלקים יש לו בני שבירים בעצם מקשקש, ית' פני' שעשה כאותו קשיונו ואפי' כריכורו קטן הוא בעצם מקשקש, ית' פני' שעשה כאותו קשיונו אל האכסנא' אבל חיכו חייב בעצם פלקנית מן הכוכרים כתורים חיה הוא שבא לעבור על תבתוב פאחר ואפני עוד לא תתן מכשול, אם אכל הוא עבר על תבתוב פאחר ולפני עוד לא תתן מכשול, אם יבוא עם חבירו לעבור קעבירה, או עובר על הכתוב פאחר אל תעשה יד עם רשע אם סייע לאותו עובר, ונתן הלכה כר' מאיר.

ד הנוגב

תרומה ולא אכלה משלם תשלומי כפל דמי תרומה, אכלה משלם שני קרנם וחומש קרן וחומש מן החולין וקרן דמי תרומה, נגב תרומת הקדש ואכלה משלם שני חומשים וקרן, שאין בהקדש תשלומי כפל.

תשלומי כפל, הוא

משלם כפל הנגבה כמו שאמר ס"ת וחייב לגבה כאחרו שכיש משלם אכלה משלם שני קרנם, אם החולין והוא מה שנו חייב כו אפי' לא היתה גבוהה ולפיכך אינו משלם אלא תרומה אלא חולין ומוסיף קרן ממיני תרומה והוא מה שהוא חייב בגבהה, וכבר כאר בתחלת לפרי שהוא משלם בגבהה ממיני תרומה ואם אכלה תרומת וחיתה תרומה הקדש והוא שיקדים לאותה כהן שהיה כרשותו לגרון הכניסה אם אכלה אחר כך שראל יתחייב קרן ושני קרנים וחומש חולין אחר שהוא משלם בגבהה ממיני תרומה אפי' אכלה תרומת הקדש וחומש שכי משלם בהוא חייב כו בתכילת תרומת הקדש ואפי' חיכו תרומה, כי העקר חסרנו מן הקדש בשוה פרוטה מעל ומשלם שעור שוה משפשוי מן הקדש כשעת אכילה ממנו כתוספת חומש על הדרך שזכרנו ואחר כך מכיה קרבן, והוא שאמר ס"ת ומעלה מעל מקדש ה' וגו', ועוד יתבאר בהלכות מעילה, מי שגנב מן הקדש לא יתחייב כתשלומי כפל שאמר ס"ת ישלם שנים לרעהו, לרעהו ולא לקדש, ואיסור הקדש חיכו מוסיף על איסור תרומה, אלא מפני שהוא איסור מוסיף כי התרומה שיתה מאסרת לישראל ומותרת לכהנים, וכאן מן הקדש אותה כאסורת לכהנים וכאשר תרע שהיא מותרת לכהנים מוסיף גם כן איסור לישראל, לפי שהעקר אצלנו מן איסור חל על איסור אלא באחר משלם דברים, האחר איסור מוסיף שהוא כמו זה שזכרנו, ועוד יתבארו כולם במקומם בכמות כריתות ובמקומות אחריים מלבד זה במקום, כי אם אכל בשוגג תרבעה משלם תרומה כדרך תדיעין בכל מקום שאמר משלם שני קדשים וחומש ישלם תשלום שלשים, ובכל מקום שאמר משלם קרן וחמשה חומשים משלם ששה שלשים לפי שהעקר אצלנו שני דמים הוא משלם.

ה אין

משלמין מן הלקח ומן השבוחה ומן הפיאה ומן ההבקר ולא ממעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ולא ממעשר שני והקדש שלא נפדו, שאין הקדש פודה את הקדש ר' דברי ר' מאיר, וחכמים מתירין באלו.

וחכמים מתירין באלו הכל כמעשר שני וחקדש שכתוב לפי שאלו כיון שכתוב שאלו שלא נפדו כ

כהלכתן עדיין הם קדש ויהיו משלם קדש במקום תרומה שאכל ס מחוץ קדש, שאין הקדש פודה את הקדש, ואמר שלא נפדו הוא שיהיו מעשר שני על הפירות ועל הקדש ושכר בהמה זה בפרק שביעי מכרכות, ולכבה כחכמים.

ו ר' אליעזר אומר

משלמין ממין על שאינו מינו בלבר שישלם מן היפה על הרע, ור' עקיבא אומר אין משלמין אלא ממין על מינו, לפיכך אם אכל קשואין של ערב שביעית ומתן לקשואין של מוצאי שביעית וישלם מהם ממקום שר' אליעזר מקל משם ר' עקיבא מחמיר שנ' ונתן לכהן את הקדש כל שהוא ראוי להיות קדש דברי ר' אליעזר ור' עקיבא אומר ונתן לכהן את הקדש קדש שאכל.

יתתן

לקשואים של מוצאי שביעית לפי שהיו יפות משלם מפירות שביעית לפי שקם הפקר לכל, ובכר קדם לך שאין משלמין מן הקפקר ואחרו במקום שר' אליעזר מקל, דמשנה שמתניתו ובכיח רחיק ר' שיעזר להתני סיפא מתין אחר פלא יתנו יפים מחותו מין פאכל בעינו מחותו דמשנה ובכיח רחיק ר' עקיבא לאחוי אותו, ולכבה כר' עקיבא.

פרק שביעי האוכל תרומה מזיד משלם את הקרן ואינו משלם את החומש התשלומין חולין אם רצה הכהן למחול מחל,

לא חייב ס"ת בחומש שלא

למי פאכל כשגגה הוא לאחרי אלא כי יאכל קדש כשגגה אכל במזיד אינו חייב אלא עונו גדול מכשגגה ולא יתכפר כתשלומין, ועוד אחר כאוכל כשגגה ויסף חמשיתו עליו ונתן לכהן את הקדש הרי זה רחיק כי התשלומין קדש, ולפי שאם קדש מן שכהן רשאי ליתנם ואשור על ישראל לעכב אכלו קדש, ובכאן מתשלומין קדש חולין לפי ס ממיר שפך קמונג בכל חייבי וזכה בו אחר מהכהנים ונתנם לו כי מותר לו לו ליראל לאכל חולין, וזה הדין בשלא פתרו כו' לאכל אם היתה אם התרומה לוקה ונותן משלם.

ב בת כהן שנשאת לישראל ואחר כך אכלה תרומה משלמת את הקרן ואינה משלמת את החומש ומיתתה בשרפה נשאת לאחר מכל הפסולין משלמת קרן וחומש ומיתתה בחנק דברי ר' מאי וחכמים אומרים זו וזו משלמת את הקרן ואינן משלמות את החומש ומיתתן בשרפה.

כבר ידעת כי כהנת בכשפות

ליראל אסור לה לאכול בתרומה ואפי' קדשים, והוא לפון שהזכיר ובא אחר לים כהן ובא אחר לים זר וכו', ואמרו בספרי מכין לבת לים כהן מכשפת ליראל ואחר כן אכלה תרומה, ובהן מאכל תרומות מכרי יכול יהו חייבין בחומש תלמוד לומר וכל זר לא יאכל קדש, ולים כי יאכל קדש בשגגה אסף חמישיתו עליו יכול אלו מאיזן יוציא לו ואחרים מיתתה בשריפה הל בשזכרתה וכי אחת זה מאיזן כהן לכבר ס"ת ובת לים בהן כי תחל לזנות כיון שיש בת כהן זכאל אוסף בין ס מתחיל לאכל כהן אז נפרשה ליראל, ור' מאיר אומר כי בשגגת לאחר מן שפסולין בגון ממזר אז מצרי ואלונית עמוני ומוצרי אז מלמכת לו לכהן גדול אז גרושה וחלוצה לכהן הדיוט שיש חלכה כאן ויתבאר במקומן, ואסור לה לאכול תרומה וקדשים לעולם, לפי לאחר שנתגרשה מאחר מלאו ואם אכלה משם משלמת קרן וחומש כיון ס שיש עתה כיון זה, וחכמים אומרים שחיכה כאן חזר כי חומש ס שחיכה רחוק לאכלה לעולם כבר אכלה משם כאן שנבר קודם שת שתתחלל, וכאן כן אומר ר' מאיר כי אם זכתה וחיתה תחת"ר לאחר ס שפסולו, מיתתה בחנק בדין כל שנת לים מזכת לפי שהיו משלמת ואכלה חיכה כת כהן בכאכזו, וחכמים כופתם על חלולים שכזונות וזנתנרש לא קדש חלה שנת לים כזכתה לו שאר הערינת.

וכן פרק בקבלה מהימנית ׳ וכן לחם הפנים יתברך לזמנים בית
תכיה עי מתניתין לעיל כשנתבאר במקומו ׳ ולין
בלבוש כר׳ מאיר ׳

ג המאכיל את בנו קטנים ואת
עבדיו בין גדולים בין קטנים ׳ האובל תרומה חוצה
לארץ והאובל פחות מכדית תרומה משלם את הקרן ואינו
משלם את החומש והמשלומין חולין אם רצה הכהן ל
למחול מוחל ׳

לחם הפנים יתבלה ואיכא כי יאכל קדש בטעות
עי מיהא כי מישוי לכילה ומפחות מכשיעורין בזית ׳ ומאי מיתמר
יתברך ממקדש מכנו ׳

ד וה הכלל כל המשלם קרן וחומש
התשלומין תרומה אם רצה הכהן למחול אינו מוחל וכל
המשלם את הקרן ואינו משלם את החומש התשלומין ח
חולין אם רצה הכהן למחול מוחל ׳

כבר בארנו כי תרומת
איכו מתחייב שלא בתוכל בשגגה וכי הכל תרומה לחמרי ואחמיריתו ׳
עסק עבדיו ונתן לבהן את הקדש ואין לו רשות ל תנו בתיבה שלא ליפול
כי שרחל מסור לכהן בתרומה ׳ וכל מקום שלא יתחייב חומש
התשלומין חולין ולפיכך אמרה לו לכהן מה לוקח אותה לעצמו לא
נתנם לו לכהן ׳

ה שתי קופות אחת של תרומה ואחת
של חולין שנפלה באה תרומה לתוך אחת מהן ואין יוד
ידוע לאי זו מהן נפלה הרי אנו אומ לתוך של תרומה נ
נפלה אין ידוע איזו היא של תורמה ואיזו היא של חולין
אבל אחת מהן פטור והשנה נוהג בה בתרומה וחייבת
בחלה דברי ר׳ מאיר ר׳ יוסי פוטר אבל אחר את השנה
פטור ׳ אבל אחד את שתיהן משלם בקטנה שב שתיהן

וחייבת בחלה חזקה להחמיר לפי שכל אחת של חולין היא ונפל על תרומה
נפלה לקופה שכבר ניתנו חולין וחייבים בחלה ׳ ור׳ יוסי אומר
כיון לוקחם כדין תרומה שאינו חייב בחלה כמו שיתבאר במסכת ח
חלה והלכה כר׳ יוסי ׳

ו נפלה אחת מהם לתוך החולין
אינה מדמעתן והשנה נוהג בה בתרומה וחייבת בחלה
דברי ר׳ מאיר ור׳ יוסי פוטר ׳ נפלה שניה למקום אחר
אינה מדמעתן נפלו שתיהם למקום אחד מדמעות בקט
בקטנה שבשתיהן ׳

כבר בארנו בהלכה הילפותא מן ספרים
הסליקי עבין מדמעות בקטנה שבשתיהן והלכה כר׳ יוסי ׳

ז. זרע את
אחת מהן פטור והשנה נוהג בה בתרומה ׳ וחייבת
בחלה דברי ר׳ מאיר ור׳ יוסי פוטר זרע אחר את השנה
פטור ׳ זרע אחר את שתיהם בדבר שזרעו כלה מותר
ובדבר שאין זרעו כלה אסור ׳

דבר שזרעו כלה קוץ כמו תבואה
וקטנית שהם כשמפזרים וזורעים אותם כארץ שפשרו הזרעים ויחזרו
מיטין כמו עוקרין כארץ ונותנו כגומא שהם מיתר ׳ ודבר ש
שאין זרעו כלה כגון הפשתים והכוסבלים ׳ לפי שכשזורעין נוטעים
על שהם על כנם ל יגמח מה שיגמח ונשאר הגרעיני שלהם כארץ
לא תשפר נוראתה כמו שהוא כראשה לעין תמיד והלכה כר׳ יוסי ׳

פרק שמיני האשה שהיתה אובלת בתרום׳ באו
ואמרו לה מת בעליך או נרשך ׳
וכן העבד שהיה אובל בתרומה ו
ובאו ואמרו לו מת רבך או מכרך לישראל או נתנך במתנה

או עלשאך בן חורין ׳ וכן כהן שהיה אובל בתרומה ונודע
שהוא בן נרושה או בן חלוצה ר׳ אליעזר מחייב קרן וח
וחומש ור׳ יהושע פוטר ׳ היה עומד ומקריב על גבי ה
המזבח ונודע שהוא בן נרושה או בן חלוצה ׳ ר׳ אליעזר
אומר כל הקרבנות שהקריב על גבי המזבח פסולים ׳
ור׳ יהושע מכשיר ׳ נודע שהוא בעל טום עבודתו
פסולה ׳

מכאן וזה כי זו החסה בת ישראל
כשוקה לכהן ומחמיר בעבד מת רבך חוץ מיכיה יוחבי׳ אלא יחבילוהו
תרומה בבין שכניה בת בשוקה לישראל מן הכיח בכים מיהיו חלולים ׳
ומחמר ר׳ יהושע שהוא שוגר לה בתקדיש חלה לתרומת חמין ערב פ
פסח שזמנו כהול עביהו שהשעה דחוקה לתלה ׳ ולחר קדש יתברך
בכהניס בריך ת חילו ופועל ידיו תרעה ׳ ולחמרו לפיכך חולין חולין שכר
פועל ידיו תיהא ולא כך חלה שעבד עבודתו בשדה לפיכך כ אלא מעם
שעבד עבודתו פסולה לתמרו יתבר מעם כך לא ינשא לקדיש ונקלבה
כר׳ יהושע ׳

כ ובולם שהיתה תרומה בתוך פיהם ר׳ אליעזר
אומ יבלע ׳ ור׳ יהושע אומ יפלוטו אמרו לו נטמאת ו
ונטמאת תרומה ר׳ אליעזר אומ יבלע ׳ ור׳ יהושע אומר
יפלוט טמא היית וטמאה היתה תרומה או נודע שהוא
טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו ׳ ומעשר שני ו
והקדש שלא נפדו או שטעם טעם פשפש לתוך פיו הרי
זה יפלוט ׳

מחמר ר׳ אליעזר יבלעו ויטמאו לזה מה שבלע למה
שאכל אחר שמיתה או קברוהו לו כל מה שבזכר ויטמא הכל כ
בתוספתא התחיל כמו שבזכר ר׳ אליעזר ׳ ור׳ יהושע אומר יפלוט יונית מפיו ׳
ובשפת יתן הולכים עבולים לחיים כבורות חשדים ונפל מאכים
מאד ׳ ובלבנון ערכי בקי והכוונה בזה שיתנה בפיו דבר שיתנבא לותו
מלאכול מה שהכיס בפיו מעבי קטנוף ונחמלום ׳ ונקלבה כר׳
יהושע ׳

ג היה אובל באשכול ונבנם מן הגנה לחצר ר׳
אליעזר אומ יגמור ׳ ור׳ יהושע אומ לא יגמור חשיבה
לילי שבת ר׳ אליעזר אומ יגמור ור׳ יהושע או׳ לא יגמור

שעקר מבלמו מתן הטבל מתחייב במעשרות עד שילקח פני הבית ׳
מב בשדה מקדם מן הבית ׳ וכל הקבורות שנאכלים בגנה מן בשדה
לימו חייב במעשרות לפי שהוח אכילת ערלי ׳ שעקר שני והוח כי שכת
קוב עת למעשר ולפטור לו לאכול מן הטבל אכילת ערלי ׳ בשבת לפי
שימצא שכבשה שבת הוח ׳ וכל מתוקן לאכילה ומוכן ניתחייב ל
למעשר למיתת כי׳ ונקלבה בשבת עבב ׳ וכל מה שימנח מוכן שיאכל
ניעתק ממכו בשבת ׳ ישנו יתבאר כל זה במסכת מעשרות ׳ ומחמר
ר׳ אליעזר יגמור פרט ובתר כי רבוכו שיצא מן מחצר ויגמור ׳ לכל
בחצר לקור לו לחבלים שאכילה ׳ וכמו כן מחמר ר׳ יהושע יגמור ל
שיביחו עד מוכלי שבת ויבלים לא יגמור לא יגמור אכילתו עד ס
שיעבר ׳ ונקלבה כר׳ יהושע בשני המחמרים ׳

ד ין של תרומה
שנתגלה ישפך ׳ ואין צורך לומר של חולין ׳ שלשה
משקין אסורים משום גלוי המים והיין והחלב ׳ ושאר
כל המשקין מותרין במה ישהו ויוכח אסורין כרי שיצא
הרחש ממקום קרוב ורשתה ׳

מה שחסרו מתניית לחר מב׳
מקשים כשמן שבולים מפני מקנח שבשת בשעה בזרע שיצא מתוך מקום
בחם מן שבשה מן זולתם מבבלי שהרים ויסתכ׳ שמותה מותם ניתוק׳
לפי שחלב החיות מקילות מם שהרים ׳ ובתבלי מיהו שהיום מוקטים
וניין בלי מבושל ׳ שכל מיין שבושל ונהמים שבולין בשם טיף טיף
כנגד טיף טיף ולחם מוקטים לח בחום לבלים לפי שחלב שהיות כל

שכתשים לוכים קדרים כלו הכברים והנפים וריחם קונ הרמס תרנג
רמס ריחמה ולחמרו ממקום קדיב בחמרו מל כלי מיכה מחזן
כלי ומתה ויחזור לטקומו וכה בחר מן התלמוד כי הרכם ונקיב
ונקוריים ונימיקם ונשומים שכתובים שהן חסורין כשהם מגולין מ
מעבר החיות בעלי הרחם ולחלה המעקי כשנחסרו מעות גבוי לחסרו
לשהמה כהם בעוס עבין מעביכי התעמים לח להשקות לבהמות
ולח לרחיצת קדרים וכרגלים ולח לבבל בהם חת קטיט ולח לשוס ר

דבי מחר

ה שיעור המים המגולין כדי שתאבך בהם
הטרה ר יוסי אומר בבלים בל שהם ובקרקעות ארב
אמות על ארבעים טאה

מרם הוח הרחם ממקיקין מפיהם הנחתים בעלי
הרחם ולומר בבהן כי בשקוטים הם רבים כדי שתתבך בהם הטרה
מלח בחום לבלים ' ולהם הם בל בך מעוטים מהם בשל בהם הרחם
עדיין ממיתין בחום לבלים ' ולומר ר יוסי בשהן בבלים לפילו יהיו
רבים עד מחל עשם חסורים הם בתגלו ובשהם בקרקע עד לרבעים
טאה ולהם הם יותר מלרבעה טאה לין לחום לבלין ולמיהם טאה בדין
לדעת מהמו בחום בבלי כיום בלילה ולין הלבה בי יוסי

ו נקורי תאני

וענבים וקשואין והדלועים והאבטיחים והמלפפונות
אפי הם בבר אחד גדול ואחד קטן אחד תלוש ואחד מח
מ זובר בל שיש בו ליחה אסור ונשיבת הנחש אסו מפני
סבנת נפשות

נקורי פי תחנים לו הפירות שבקרקע טוטה ס
קנחמים ובבר בחרבו פי קטנים ויש בלשון עכיבי קטה ובלעז
קוקומלרי וחבטיחין בערב בטוך ובלעז מילוני ודלועים דלוע ומ
ויל בזוכות הלבוחר לחבי הם בבר עבינו מיהין גדולות בשיעור בר
אחד מלח יחבל לדם מהם דבר ולחרו בשיבת הבחם הסורה עבינו
בי בל בעלי חייס מינפוך לוהנו מין ממיבי הבחטים מלבור לבחוט
לוטה הבחמה לו הטעף ולבחול מבשרו בזרם ממל יבוח לוהנו הסם ס
בבל חבר לוטה הבחמה ניממת החוכל לחנו הבשר בין בם בחרם

המשמרת של יין אסורה משום גלוי ר נחמיה מתיר

מעמירת יהוע ולומר בבהן בי הם יהיה היין מונחת מבלי חל בלי לחר
ונהיה המעמירת על פי הבלי שהיין מונחת בו שהיה לחסורים מעוס גל
גלוי חעבד מהמעמירת מבסה לו נו מעבי שבחתר ממל הטיל הבחם ס
הרחם בין שהיה המעמירת נידר עם היין חל הבלי הסבי ור בחמיה
לומר בי הרחם המעמירת יהתר ולה ידר לבלי לפי שחלבים מתירבין
ומשתבר בין הנחם עם הבחם ולה יהנו לוהנו חלבים על בהבי המעמיר
בי הרחם היינו יין הבחם זה דרבו ולין הלבה בר בחמיה

ח חבית

של תרומה שנולד בה ספק טומאה ר אליעזר אומר אם
היתה מונחת במקום תרפה יניחנה במקום המוצנע וא
ואם היתה מגולה יבבנה ' ור יהושע אומר אם היתה
מונחת במקום מוצנע יניחנה במקום תרפה ואם היתה
מבוסה יגלנה רבן גמליאל אומר אל יהרש בה בל דבר

חלה היה חבלנו וילחי מהיה טמחה חייבין לחבו לטפבה בלה ותרפה ס
בוה המקום שחנות מברוב יהרעו בו מקרים ומחזיקות ומוצנע
בוה המקום שבנוע מבבו מבניעין הדברים ולה יהרעו בם מחזיקות
חלה בריחוק ומומר ר חליעזר מהעון לבסמר בה ולהבניעה בדי חלה
יבלה חליה בוה חדם ידע ותבבר לבסק טמחה שמולר בה וה היבו
ריחוי עד שתתמת חבלבו קטמחה לל יהנועב מובר לבסק ומומר
שריחוי לבהניחה למקדיש ולמחזיקות בדי שתעסק בדי שבבה בחרת ו
זה לחי בסק טמחה והלבה בדבן בחליהל

ט חבית שנשברה

בנת העליונה והתחתונה טמאה מודה ר אליעזר ור
יהושע שאם יכול להציל מטנה רביעית בטהרה יציל
ואם לאו ר אליעזר אומר תרד ותטמא ואל יטמאנה בידיו

זו הסבית שיל בחבית של תרומה ולחרו ולל יטמלנה בידיו עבינו ס
חלה יפייבו בידיות הזין לבת שהתחתונה מהיה טמחה חבל יניחנה ות
ויתעסק בחיזה מקום שיעסק ולין הלבה בר חליעזר חלה בחן בית
מיתבחר מדיעתי יקודה

י וכן חבית של שמן שנשפבה

מודה ר אליעזר ור יהושע שאם יכול להציל ממנה ר
רביעית בטהרה יציל ואם לאו ר אליעזר אום תרד ותב
ותבלע ואל יבלענה בידיו

לחלה מהה יכול להניל ממנה
רביעית בשהיה עבינו בי בטיהה לחסר לו מיבול רביעית בטהרה ו
וזה מיהיו ידיו ובבלים שהזרים ולחבו מהה מסייע בהזור הקודר לן
בעומלתנו בטענה מהנו מבול לוהה הרביעית הרי זה מותר חבל
מיהיו לבלבל לון לעומת מה שבשבך מיהה לבלי לה מיבול ממנה ס
סוס ובבר בו מיבול פחות מרביעית הרי זה חסור לרעתך חליעזר ופי
תבלע בתתבלע ותהקע בקרקע ולין הלבה בר חליעזר

יא ועל זו

אמר ר יהושע לא זו היא תרומה שאני מחזר עליה מל
מלטמאה אלא מלאבלה ובל תטמאה בידו היה עובר ס
מהקום למקום ובברות של תרומה בידו אמר לו גברי תן
לי אחת מהן ואטמאה ואם לא הרי אני מטמא את בול
ר אליעזר אומר יטמא את בל ואל יתן לו אחת מהן ויטמא
ר יהושע אומר יניח לפניו אחת מהן על הסלע

ובל תטומה עבינו
מלח יתבוין לטומלה חבל לחייב בזה לחר שבשבה מות וחלבה בר
יהושע בבל זה

יב ובן נשים שאמרו להם גוים תנו לנו אחת
מבם ונטמא ואם לאו הרי אנו מטמאין את בולבם יטמ
יטמאו את בלן ואל ימסרו להם נפש אחת מישרא

בבל מוסיס בזה ר יהושע אומר חולק וכמו בן בל התומה לוה '

פרק תשיעי הוורע תרומה שונג יופך ומזיד
יקיים אם הביאה שליש בין ש
שונג בין מזיד יקיים ובפשתן מ

מזיד יופך

מותר לו לחרם להקדן החרן ויפסיד חוזיב עזרים
ואם הוח מזיד יקיים עבינו לחומת שחייב להביחם בדי שיבמיו ויהיה ס
הלבר הנומת תרומה בלי ספק ואם יהיה חזקב הבזיב זרע בפשתן
של תרומה יהקד בחרן בחשר יוכל ולה יבחנו לבמח בזרם ממל יהבה
בעבינו ויחסב בי חזרע בלבר הוח החסור ויהיו החוזרת תרומה בבל
סעבים בחו הקבן יחסבו

כ וחייבת בלקט ובשבחה ובפאה

ובמעשר עני ועניי ישראל ועניי בהנים מלקטים ועניי
ישראל מוכרין את שלהם לבהנים בדמי תרומה והדמים
שלהם אמר ר טרפון לא יקטו אלא עניי בהנים שמא
ישבחו ויתנו לתוך פיהם אמר לו ר עקיבא אם בן לא יל
יקטו אלא טהורים

מבוחר הוח בי בחו מהיה חסורים לעסוק בהקיומן
לימדך בך היה חסורים לבסן טומלה לפי שהיה בדם ומסור לטומלה לחבול
בדם ובלבה בר עקיבה

ג וחייבת במעשרות ובנזעשר

עני ועניי ישראל ועניי בהנים נוטלים ועניי ישראל מוכרין
את שלה לבהנים בדמי תרומה והדמים שלהם החובט

משובח והרש ביצר יעשה תולה בפיפות בצוארי בהמה
ונותן לתוכן מאותו המין נמצא לא זומם את הבהמה ול
ולא מאביל את התרומה

כמו שעניי ישראל מוכרין לכהנים המעכר שלהם כך קלוים מוכרין
לכהנים המעכר שלהם כדמי תרומה ' לפי שאם תהיה התמה מרה
בזמן כריך הרמיון תהיה התמה על תרומה יותר מדה בזמן לפי ש
פחיה רמויה לאכילת כל אדם ' התוכנו המוכח הוא שיהכוון לתוך
בימוח ' ואם רצה לדעת אותו זרע בהמות יקח קופה מהטים של ח
חולין ' אם הוא דם מהטים חטים ' או משעורים אם הוא דם משעורים
ויהלה לפי הבהמה ' כדי שתהא כל אחת ואחת יודעת לפי שהיה מוכלת
לו לקטור פי הבהמה בעת שהיא מהבהוב ' לומר לא תאכל שור
בריעו ' ואמר לו גם כן להבדיל בזרע התרומה לפי שהיה מוכלת
מאכו הלח אם היתה בהמה כהן ' חוטם הוא מבזרת זאמין של תבן '
וזאם אם האמיב ' עבירו שלח יביב שאתב בפיה בעת שהאכילה '

ד נדולי

תרומה ' תרומה ' ונדולי נדולין חולין ' אבל הטבל
ומעשר ראשון וספחי שביעית ותרומת תוצרת לארץ וה
והמרמע והבבורים נדוליהן חולין ' נדולי הקדש
ומעשר שני חולין ופודה אותם בומן ורעם '

בזירוע אדם

תרומה אם שיאמח הוא גם כן תרומה ' ואם זרע אותו שאמח פעם ב
שנית אותו הנמח הוא חולין והוא נדולי נדולין ' וזו הנזדרע מכלל יח
דבר שנזרע בו ביום כמו שלאחר בתחלת שבת ' ושפחי שביעית הוא
הדבר הנזרע בשנת שביעית ונקרא שפיח לפי שהוא לינו נזרע לאכל
בומה הוא מן הזרע שנזרע בשנת שלפניה ' ובבר פירשנו זה בסלה
פיאות ולא הפרשנו יותר '

ה מאה לנגה של תרומה ואחת
של חולין כולן מותרין בדבר שורעו כלה ' אבל בדבר
שאין ורעו כלה אפי' מאה של חולין ואחד של תרום כלן
אסורין '

לנבה שם למקום זרוע מן הארץ והוא לשוני הכתן כי שם
היתה כמו ע"ונבה אחת מן הארץ זרועה חולין ומאה ערוגות זרועות
תרומה ולא ידע איזו ערוגה היא זרועה תרומה שכולן מותרות כש
פשטות דבר שזרעו כלה ' אבל אם הוא דבר מתין זרעו כלה כלן מ
אסורות ולא מהין אותו בדין תרומה ' לפי שאתרומה מעורבת היא ו
ולא נתערבה בחולין '

ו הטבל נדוליו מותרין בדבר שורעו
כלה ' אבל בדבר שאין ורעו כלה נדולי נדולין אסורין
אחהו דבר שאין ורעו כלה כבון הלוף והשום והבצלים
ר' יהודה או השום בשעורים '

מזו

הקלבה תרע כי מה שאמר בתה שקדם כי בשני הטבל חולין מזכו ב
בדבר שזרעו כלה ' וכבר בארתי זה בעמים שרבה כי לוף מין מהיכי
קטנלים ' וי' יהודה סובר שהשומים דבר שזרעו כלה ' ואמרם
בשעורים כי השעורים קלים להשבד בארץ מן התטים ומאר קטנית
ואין הלבה כר' יהודה '

המנבש עם הנכרי בחטיות אעפ'
שפירותיו טבל אוכל מהם עראי ' שתולי תרומה
שנטמאו שהלן טהרו מלטמא ' ואסורין מלאכול עד
שינוס את האוכל ' ר' יהודה אומר עד שינוס וישנה '

חטיות הוא שם נתפל על השומין ומיני הקבלים ' אמר בתוספתא
החטיות השום והקבלים והקלבנוטית ' ונקבלנוטית שם ברומי של ארץ
ישראל ובן נקרא בערבי כרחתי ' ובעברי חציר ' את החציר והמנבש
פוגע המנקש ' ובבר קדם לנו שהשבד אינו כאו ר' אלא קין לנבי בהרץ
ישראל להשקיע מן השעורות וכאן אמר כאו שזכרנו יפו פירותיו ש

טבלים ' ואפי' זה הרין בכהן לאה שקדם לו זרע ' והוא הלוף השום
והבצל ' ואתילי תרומה שבטומאו עכשו שבטומאו קודם הזריעה ואפ
לאכלן לפי שהן תרומה טמאה והיא שתרוף ואם זרען הדבר הנזרע
מאם בבלה ובריאה לעולם ולא נאמר בזירוע טמאה טמאין לאכל
אחרי שהוחזקו הבזילין לשורים לאכילה ואחי לבהמים ' ובבר הקשו
בהבלמוד ואמרו וכי מיאחר דעקרו אמאי לשורים באכילה ' ותרצו זו
הקושיא בעקרים שים לאבלו והם הין זריעה להקדש והין זריעה לת
לתרומה ' ונבון זה הדאמר כי שהקדש שאסור לבני אדם ליהנות מ
מאכו אם זרעו אדם לא נאמר בזילי מוקדין ' וכאו הן
התרומה שהיא לשורים באכילה בשזרעה לא נאמר כי אם שנטמא מ
מאכה שאיתר לאכול שלא אהי לשור לאכול לפי שהיא טמאה מטמאה
כאו שמטמאין אוכלין טמאין ' אף אחתך האוכל מאוכן הקבלים
והאילנות דבר שבי מותר לאכלו ' ור' יהודה אומר שנרייך לאתוך אם ש
שנטמאו גם בשעת הקבית ואין יהיה מותר לאכלו ' ואם אחכו אומרים
בהן מותר לאכלן הרבר חוזר לדין הנקדש והוא אם אלו הקבלים
הם יהיבר מזרעו כלה אסורין באכילה לבהמים אחר אחיבת האוכל
דבר שאין זרעו כלה אסור לזרים ומותר לבהמים אחר אחיבת האוכל
ואין הלבה בר' עקיבא '

פרק עשירי כצל שנתנו בתוך עדשים אם שלם
מותר ואם אחכו בנותן טעם ושאר
כל התבשיל בין שלם בין מחותך בנותן טעם ר' יהודה
מתיר בצחנה שאינו אלא ליטול את הזוהמא '

סדין

עוה בין סקיו ערמים על תרומה ובבל על חולין ' או בבל על תרומה
ועדשים על חולין ' ונתנאי שיתן הבבל אפלו בערמים אחר בשולו
או שיבאר ממנו מיומין כי אחר כן כובש ולא תניח הבבל להטיל מוכחו
דבר בעדשים ולא יקבל נם כן אפי' העדשים אבל אם נתבשל הבבל
בעדשים אפי' היה אלם ' כדרקין אותו בנותן טעם ' וזו הבריקה כת
פחאר בביד לך בשנותנין בבל על תרומה לתוך עדשים על חולין ' או
טועמין העדשים אם יש בהם טעם הבבל אסור לאכלם אלא לבהן '
וכן אם נתן בבל על חולין לתוך עדשים על תרומה טועמין הבבל אם
יש אם טעם העדשים אסורים לאכילה שא לבהן ובאחד זה ' הסברו
וזה יתום אמר הסתו ' ותעל נאחנתי ולריך הבבל בשמבשלין אותו עם
דבר שרוח ממשיר זהמתו ומתקן ריחו קצת תקון ' ואמר ר' יהודה כי
בשנתבשל בבל על תרומה בתבשיל מוסרח שמניחו לאכול אותו הת
התבשיל לפי שהוא לא נתן הבבל לתוך התבשיל לתת בו הבבל טעם
אלא נתנו שם להסיר זהמתו ולפיכך לא בבדוק אותו בו נותן טעם '
ואין הלבה בר' יהודה '

ב תפוח שרסקו ונתנו לתוך עיסה ותמצה
הרי זו אסורה ' שעורים שנפלו לתוך הבור שלמים
אף על פי שהבאישו מימיו מימיו מותרין

אם אחשוה שבזבר סיב של תרומה בלא ספק נפי' שרסקו הוא עם
מעבחתו מקצת בתיבה ' וכבר קדם לנו כי בשחמיצה התרומה ל
לאחלן אמיתת חולין תרומה ' ונאחר המאחר מבואר '

ג תרודה
פת חמה ונתנה על פי חבית של יין של תרומה ר' מאיר
אומר ' ור' יהודה מתיר ' ר' יוסי מתיר בשל חטים ואוסר
בשל שעורים מפני שהשעורים שואבות '

סמרית הפת

אין התבוך נקרא רדיים ' ואומר בהאן כי בשרודה בבר אחת חמה וב
נתבנה על פי חבית שהיא מזיעה ונשהבת ומתבלחת מן קיין ש
בחותם חבית ' ושואבת כאו מושבת ' והלבה בר' יוסי '

ד
תנור שהסיקו בבמין של תרומה ואפה בו את הפת
הפת מותרת ' שאין טעם כמון אלא ריח בלבד '

כמין הוא הכמין ויתעקר לגמרי ויחמר לגמרי ולא תלתן היא וזה נותנו בכל מקומות שבתורה ׃

ה תלתן שנפלה לתוך הבור של יין בתרומה במעשר שני אם יש בורר בדרי ליתן טעם אבל לא בעין ובשביעית ובבלאי הכרם והקדש אם יש בורר ובעין בדרי ליתן טעם ׃

תלתן ידוע ובערבי חלבה וידוע כי תרומת ומעשר שני לין חייב כהן שלא הזרעים הנאכלים בלבד וידין ההקדש והשביעית והכלאים ניקבו בזרעים וכגון ויתלתן טעמן עצמו כגון זרעו קרוביו זה לזה ׃

ו מי שהיו לו חביתי תלתן בבלאי הכרם וירצו היו לו חביתי תלתן של טבל כותש ומחשב כמה ורע יש בהם ומפריש את הורע ואינו צריך להפרי את העין אם הפריש לא יאמר אכתוש ואטול את העין ואתן את הורע אלא נותן העין עם הורע ׃

וכבר בארנו בכלאים כי כלאי הכרם נותנים טעמן כלם ונתמרם בכאן חביתי תלתן ומל טבל זה הטבל טבל של תרומת מעשר והוא פנתן ישראל ללוי עשרה חביות של תלתן ויתחיי שלוי לכתחלן ולתת עשיריית הזרע לכהן ואין ללוי רשות לומר לכהן טול חביתה תחת ב חביות שיש לי אצלי שהכלאים יתן לך תחלה וזהו הוא קנס ללוי לפי שלקח מעשר קודם שהגיעו לפי שהוא הפסיד לכהן תרומה גדולה מים בחותי מעשר כמו שבארנו במסכת כרכות בפרי שלקח מהלוי וכן אמרו בתלמוד ולימוד ליה בריבבו לי יהיבנא לך אמר רבה קנס הוא ואמרים בכהן מקשה שמורה כי תרומת מעשר מוציאין אותו כ בחומר הוא דעתר ר' אלעזר בן גמול ׃ כי הוא אמר ונחשב לכם תרומתכם כשתי תרומות שכתו שדבר אחת תרומה גדולה ואחת ת תרומת מעשר כשם שתרומה גדולה אינה נוטלת אלא בחומר וכ ובמחשבה ׃ כך תרומת מעשר אינה נוטלת אלא בחומר ובמחשבה, וזו שסברת רחניה והלחמת מה שקדש לך ׃ המוכה מכוכח ׃ והמוכד מכוכח מאכנו ׃ והמוקל מכוכח מקלקתן ׃ וזה הוא שהגיענו זה שהדין בחביתי תלתן לאכול שהרין כללי לכל דבר שהוא ח חייב בתרומה ׃ לפי שקתלתן טועם עצמו ומרין קרוב ומתוק יעלה על דעתנו שנתחייב להוציא מעשר לחילו מעצמו הוייעצו בכהן מלין חנו חייבים ׃ ובתיבה בכהן היא כמו שדיבה ׃ ונקדש

ו ויתי חולין שכבשן עם ויתי תרומה פיזרעי חולין עם פצועי תרום פצועי חולין עם שלימי תרומה או במי תרומה אסור א אבל שלימי חולין עם פצועי תרומה מותר ׃

עצועי

שם הזיתים הכתושים לו שמעוכים ׃ ואלו הזיתים שם מעכין ומי תרומה הוא השרית שתרומה מן דבר שנתערב בו דבר מן שמעכין הינתים מן שתרומה ׃

ח דג טמא שכבשו עם דג טהור כל גרב שהוא מחזיק סאתים אם יש בו משקה עשרה זין ביהורה שהן חמש סלעים בגליל ׃ דג טמא צירו אסור ר' יהור אומ רביעית בסאתים ור' יסי אומ אחר ששה עשר בו ׃

גרב שם הכלי שמכבשין בו ויש גרב שיתקים יין שמכבשין לותו כ כמלא לו בחומין לו בזולתם ויש שם לאותו המשקה שמכבשין בו כ הדג עם לותו הכלי שלחלוחית שמחובר לדג ׃ וכן תמרי ציר זיעה בעלמא הוא ׃ ותבל קטן אומ שם מחזיק הכלי שכובשין בו סאתים ׃ וכל הדג שם בו טהור נים בו מדב טמא משקה לעשרים וזה מזוי מלין ׃ יקודם שקה ק סלעים בגליל שהציר שמור ׃ שם הוא שחותרת הוא לותו שלתר ונתרי בהלמוד שקוא חלק מתשב מלחת ונשמים ׃ וזה יקבאר לחר שזכרו כי קלוב שבי ליטר ׃ וקליטר מלה זין שקה חמשים סלעים ׃ ור' יהודה אומר עד שיזקק מיעור רביעית מדב טמא כמיעור סאתים ׃

מדב טהור ולו יאמר ניחל ׃ ור' יסי אומר כי כשיזקק דב טמא יולק מלין חלו כתנאים כלם שהם מעקה שקדם ׃ והוא כי יזמחמר הקדש התיר הכביסה בלבד ׃ ואמר ר' יסי כי אמי שקלקלין ושמלקו ירק של חולין עם ירק של טבל אם תרומת מלוה מלוה שם ירק של חולין ׃ היה הירק של תרומה תדירן ׃ ונקדה בערבי שלמלק ׃ ור' שמעון כותה לרעתו ואמ שאם שלק קרובים של שקוי וקרובים של כעל ויהי הקרובים של בעל תרומה שלמור לאכל הקרובים של שקוי שם חולין לפי שקלחי הקרוב רשין ובולעין לחלוחית הקרובים הזחמירים שם תרומה והוסיף ר' עקיבא ואמר לחילו המכובלין כמו שדשים וזולתם כשמכבלים תרומה עם חולין לא יאמרו חיולין ׃ שלא שם כתב שלו כשר עם ירק של תרומה אז יאסר שכשר לזרים ׃ לפי שהוא מוכך לת הירק ואתקן טעמו וזה ברור בו ׃ והוסיף ר' יוחנן בן נורי על זה ואמר לא כל הכשר שלא הכשר כשיתכבל הירק של תרומה א ליהו כאסר לפי שהוא פולט ויהיו מוכך בבל ׃ ודבריהם כולם כשנתבר ירק בירבור אבל לבתחלה לסור ודבריהם רחויין ויהיו מותר שלא שהכובסין בבגד ׃ אבל זולתם בודקים אותם בכוחן טעם שאבל שכבר כשנתבשל אסור לאכול הוא ואבל מה שנתבשל עמו לפי שהוא בטל ברוב עד שיתבלבן או בימים רותחין ׃ או להכניו ואחר כן יבשל אותו ׃ ונהגו כל העם להכניו בבגד קודם בשלו ׃

יב כיצד שנתבלה בתבלין אסורין אפי' חלמון שלה אסור מפני שהוא בולע מי שלקות ומי בבשים של תרומה אסורים לורים

תבלין לסוריין ׃ ענינו מיניו אותם שתבלין תרומה שקדם לו עדלה או בלמי שכרים ׃ ואחלמון הוא לותו שכינה ׃

פרק אחד עשר אין נותנין דבילה וגרוגרות לתוך המורסים מפני שהוא מאבדן ׃

אבל נותנין את היין למורסים ׃ ואין מפטמין את השמן

אבל עושים את היין ינומילין ׳ אין מבשלין יין של תרומה מפני שהוא ממעטו ׳ ר׳ יהורה מתיר מפני שהוא משביחו

מוריים יהיב ׳ מפטמין לת הסמן כלומר מרקחין אן מכמים לת הסמן כדכרים פריחם טוב לפי פלגו הדכרים מפטים טעם הסמן ומניחין אותו מתכונתו ומחזירין אותו כתדיר כמדכר פעמים הרבצים פלילן רחוים לאכילה ׳ וינומולין הוא דכר מעורב מסמן יין ודכש ופלפלים וידועני יין כפנקבעל חסר כפמולו ׳ ופעמים נריחו יהיו מפוכחים יותר ׳ נאין הלכה כר׳ יהודה ׳

ב

רבש תמרים ויין תפוחים וחומץ סתומות ושאר כל מי פירות של תרומה ר׳ אליעזר מחייב קרן וחומש ור׳ יהושע פוטר ׳ ור׳ אליעזר מטמא משום משקה ׳ אמר ר׳ יהושע לא מנו חכמי׳ שבעה משקים במינ פטמים ׳ אלא אמרו שבעה משקין טמאים ושאר כל המשקין טהורין ׳

חומן סתכונית הוא חומן הפעמי מן העכבים פכימי החרף ׳ ופוא מכורת כי הכא הקתני עכר ׳ ופוא פם לומן הנפש ׳ ור׳ אליעזר יחייב קרן וחומש לפומכו כפנבה כמו פקדם לפי פפם אנלו כתרומה ממש ׳ וכאן כן כל המשקים ור׳ יהושע יפטור מן החומש ונם ר׳ שיעזר פוכר כי רבש תמרים ויין תבואי ׳ וחומן עכבי הפתיו מקבלין טומאה מפום משקה ופם כבלי כמיה פתם ׳ פפם ׳ כל משקה אחר יפתה כבל כלי משקה ופם כבלי כמיה פתם ׳ פפם ׳ כל משקה אחר יפתה כבל כלי טומאה ופעקר אנלמ כי ׳ משקין כלכר פם מקבלים טומאה ועליפם כלכר ועל תולדותיהן אמר הכא ׳ כל משקה אחר יפתה ׳ ופם נם כן מפבדיין את הזרעים לטומאה ואמר לן ר׳ יפטעלם מכו חכמים ם פבעה משקין שאינה עיקר עדיין עוכה כרי לפטם כיפם מה ם פרומה להפכיח ולעבים אחין כחולין שאינה כלכר לאכל הכרוכה כל לכר פריחו טוב כין פיפים מלו פמבויין אן זולתם ׳ לאכל מכו חכמים אותם על אחין מטמאין ואין מבדילין לטומאה אוש דכר מן המשקין אלא הפבעה כלכר ׳ ופם היין ונטל ונפים ופסמן ונחלב והדם ונדבש ׳ ופם דכש אותם כלי אוש יחוש טופל על דכש דכרים כלכר ׳ ויגוד יתבארו דיבי אלו המשקים ותולדותם לבארי כ כמסכת מכשירין מסדר טהרות ׳ ונחלכה כר יהושע בכל זה

ג

אין עושין תמרים רבש ולא תפוחים יין לא סתומות חומץ ׳ ושאר כל הפירות אין משנין אותם מבריית בתרומה ובמעשר שני אלא זיתים וענבים בלבר ׳ אין סופנין ארבעים משום ערלה ׳ אלא על היוצא מן הזיתים ומן הענבים ׳ ואין מביאין בבורים משקין אלא היוצא מן הזיתים ומן הענבים ואינו מטמא משום משקה ׳ אלא היוצא מן הזיתים ומן הענבים ואין מקריבין על גבי ה המובח אלא היוצא מן הזיתים ומן הענבים ׳

קתמרים מכל

ונדבש משקה ואסור לן לאחזיר החכל משקה כשאחכל אל תרומה או אל מעשר שני שלא הזיתים והענבים כלבר למאמר הם ית כל חלב דבן תירוש ויצהר ׳ ותירוש הוא יין ׳ ויצהר הוא הסמן ונקרא הכתוב ריחניית כמו שקרוי הכבורים ריחניית ואוסר אותם כתרומה ׳ ולפיכך ניתר לקוני משקה משקה כין שיהיו תרומה או מעשר שני ׳ וכמו כן מי שלקח פירות עילה ונהוניה משקה משקה ויפתה אותו המשקה מיכ חייב מלקות מן התורה אלא אם הוא משקה הענבים או הזיתים כי כן מנהגם היה לקוניה משקה המשקה ׳ ומה שאמרו כי הכבורים מ מכיאין אותן ׳ יין ושמן הוא לרעתך יהודה כי הוא למד הכבורים מן ם קתרומה ׳ וכן אתה מכי ר׳ יהודה אתמר דין מיכה ואוקי בתרומה ׳ ובמאי לה בכבורים מן התרומה ׳ ואין הלכה כר׳ יהודה ׳ וכבר בארנו כי מכלל שבעה משקין היין והשמן ואומ כי אין בכל המשקין היוצאים מן הפירות שיקבלו טומאה משום משקה ׳ אלא היין והשמן וכן מיכ קרוב על גבי המזבח אלא היין והשמן והוא לשון התורה במכחות ׳

כשמן וכקיבכות כיין לכשך ׳

ד עוקצי האגם וגרוגרות הבלוסים והחרובין של תרומה אסורים לזרים ׳

שוקן הוא סוג הקנה הדק כבני המלן וכשוק ספרי ׳ וגרוגרות הם התאנים היבשים ׳ וכלוסין הן ממיני התאנים ׳

ה נרעינ

תרומה בזמן שהוא מכנסן אסורות ואם השליכן מותרו ׳ וכן עצמות הקדשים בזמן שהוא מכנסן אסורין ׳ ואם השליכן מותרין ׳ הזורסן מותר ׳ סובין של הרשות א אסורות ושל ישנות מותרות ונוהג בתרומה כדרך שהוא נוהג בחולין ׳ המסלת קב או קבים לסאה לא יאבד את השאר אלא ינתנו במקום המוצנע ׳

נרעינים ילועם ׳

ונן לותן מכתוך ספרי ונלנ הנרעינים שלמד שהן לסורין ער ם שיכלכם שהנן הוא על שני דרכים אחד שתהיה הנרעינה דלוש לאכלה כמו נרעיני החכונאין והפריסין ׳ או שתהיה נרעינה שישחר בה לאכילת אחים לאויים למציאה כגון נרעינת התמרה כשהיא ל לחה ׳ אכל הנרעינים הלחרים מותרין באכילה לזרים כגון נרעיני החרובין שעשו שלא כשליכם שכהן ׳ וכן שלנ העצמות סס הם העצמות שהיוצאים לאכילה רוצה לומר העצמות שים בפס ל לאכילת ׳ וממרסן הוא העולה מן הסובין ׳ וסובין יהודע ׳ ואחרים ונהוכר כתירוש ׳ כדרך שהוא מוכר בחולין שבינינו שמותר לו שיכבור את התרומה ויעלים מן הסובין מה שיהיו רוצי לאכילה כמו שהוא עושה בחולין ׳ שמשלת כבזר מן שלת ׳ וענינו שהם לקח שהם תעה ונוטית מהנה קב או קבים שלת שלא יעלים השאר לפי שהוא רוצי לאכילה ונאסור לאכר התרומה אכל שיהיין השאר במקום מוצנע ׳

ו

מנורה שפנה ממנה חסי תרומה אין מחייבים אותו ל להיות יושב ומלקט אחה אחת אלא מכבר כדרכו ונותן לתוך החולין

מכבר כדרכו הוא לומר שיכבר כדרך שכבני ארם מכבדין האונדות כשמניחין לותן מן הדברים שהנביאו כהם ׳

ז

ובן חבית של שמן שנשפכה אין מחייבין אותו להיות יושב ומשפח אלא נוהג בה כדרך שהוא נוהג בחולין ׳

משפח כנזר מן שפח ענינו שלא נחייב אותו לרקוק כלקיטת השמן מן הקרקע שלא יניח שם שום לחלוחית ׳ שלא ילקט כמו שיהיה מלקט שלו כשבריה שם חבית של שמן חולין ׳

ח המערה מבר לבר

ונוטף שלש טפים ונותן לתוך החולין הרבינה ומיצה ה הרי זו תרומה ובמה תהא בתרומת מעשר של דמאי וי ויולי׳ בגה לבהן אחר משמנה לשמיעת ׳

לומר בכהן כי כמעיכה כר טפים כו שמן שלו תרומה מו יין שלו תרומה בכר שני לח תחייב ם אותו לקנח אותו מבר עד שלא יפאר שם לחלוחי ונח יתן שם החולין שלא ימחר שמתמנה מן הבר כל מה שיש בתוכו ונטפו ממנו שלש טפים שמר מחר טיפה כאחר ילרע לכלי כשמריקין ממנו כל מה ם שבתוכו מותר לן לפי שלותו הבר החולין ׳ שם הביא הבר ולא נתן כו חולין תחר שעיכה אותן וקשקו על דנו ונתמנה ונתכבם כו שם ם שהרית הרי זו תרומה ׳ ולא כאמר כיון שיצא ממנו כל מה שים כו טפה אחר טפה שלש טפים כל מה שבמצה ממנו אחר כך חולין לפי שפשים דשהו ממנו ׳ ותרבים הנו כת כדך תרכיני כשן ׳ וכבר כאמר כי הדמאי הן לכהן כו חבת מעשר ושמיכית היא שמיכית הלוב ׳ וכבר כתרנו שיעור הלוב ושמתיים תרומת מעשר של דמאי שמיכית

מכבת מעשרות

כלל אמרו במעשרות כל שהוא אובל ונשמד ונגדולין מן הארץ חייב במעשרות. ועוד כלל אחר אמרו כל שתחלתו אובל וסופו אובל אעפי שהוא שומרו להוסיף אובל חייב קטן וגדול וכל שאין תחלתו אובל אבל סופו אובל אינו חיי עד שיעשה אובל

כל מהות לאכל יגע הכופר, ונזון בעדי לחמה, ונחסום נהות בלעגן עדי כלב, והקונה ונזון בלעגן עדי לעגפור ודומיהן, ובמחר יצא הומפקר, וגדולין מן הארץ פחות מכזית חייבין ובטרית וכל זה בסתר למה פחמר הסם יתברך עשר תעשר ואחר כך תמר ואכלת לפני ה' אלהיך מעשר לגנך תירושך ויצהרך. למלכו פחין חייב בפועשר חלה הינקת מן הקרקע ורחמי לאכילה ובסתר למחמר ית זרעך, זרעך אמיתר לך לא שלם הקקר לפי פחין לו בעלים, ונתחלתו לאכל ובסוף אוכל הם מיני ירקות לפי שהם רחוקים לאכילה תכף מניחתן ואחר ג גמר גדולן ואין מניחין אותן בחין חלה בדי שיגדלו, וזהו דרך רוב בירקות, ולפיכך הם חייבות במעשר בשעת קצירה אבל אם גדלם לפני שהם ראויות לאכילה כין גדלות קטנות, ומה שניהו רחוי לאכילה בתחלת גמיחתו כמו פירות האילן חיכן חייבות במעשר עד שיעשו אוכל למה שחמר ר' ית מזדע האדמה מפרי הגפן עד שיהיה פרי, ומחר בם כן עשר תעשר את כל תבואת זרעך עד שיעשה תבואה.

ב מאימתי

הפירות חייבות במעשרות התאנים משבהלו והענבים והאבשין משהבאישו. האוג והתותים משיאדימו וכל האדומים משיאדימו הרמונים משימסו. התמרים משיטילו שאור. האפרסקים משיטילו נידים. האגוזים משיעשו מגורה ר' יהודה או האגוז והשקדים משיעשו קליפה.

כבר בחרנו שפירות האילן חייבות במעשר עד שיעשו פרי לפיכך אמר התחיל שמשהחלו להתבשל נמצא זה הבשול הוא שמלקטים את התאנה מן האילן ומניחין עשרים נחרובה שעות ותהיה רחוים לאכילה, וכחל הוא בלעגן מכמיס ק' שפרי המבשל, ואוכלים כמו בחוים, וזה מין ממיני הענבים שלח מהות מין ענוב אמר הסתנב ויקו לבעות עבבים ניעם בחוים, כך פירשו גדול מגדולי התלמוד, וענין הבחישו שיתיבבו ויזדבבו כל כך זה הענבים עד שירחו אצריעים מכחון לרוב קמיס שבתוכן, וכבר בחרנו בשפת בחישת שפי מה שאמרו בעגן הבחוש, ויחוובקדת בערבי שמיקת שמן, וכבר זכרנוהו והתחיים ידוע כן קורין לאותו בערבי תיתל וכלענז מוליח, וכל האדומים משיאדימו עניהו כי כל מה שטענו להיות אדום כשיגמר בשלו מהות חייב במעשר תבה שיתחיל להאדים, ופי' משישמו משיניו משקה מגעיניו קרמין בין האבבות, ומגזירת אחינו הסמו את לבבנו, הסמו מלה מוסבלת אבל החבר הבבון ואם הסמם ובמם, ממיטילו מאור, פי' משיתרפו ויתבשלו בלאם אחמן כי זה הוא מבהב האתרים בשעת הבשול, האפרסקים ממיטילו נידים, עניהו כי האפרסקים בשיתחילו להתבשל ממכין הם כמו חוטן מוגידים אדומים, וכן אחר ממיטילו נידים אדומים יבן יאדים שם בתחלת הבשול שיתחילו להתאדם קצתם, משישמו מבורך, עניהו משיבהל האוכל מן הקליפה אחינוהו ויקיק האוכל בלא הוא במבדק והוא שאוכר יאחר ר' יהודה משישמו קליפה, אל הקליפה הפנימית שקיל דבוק לאוכל, כי זה אחינו מובדלת אלא אחר גמר בשלם, וכן אחר בקליפה שעל גבי הא אוכל, ולא יהיה זה אלא אחר בשלן תבלית הבשול כמו שבארנו, ואין הלבה כר' יהודה

ג החרובין משינקרו וכל השהורים משינקרו, האגסים והקרסטולין והפרישין והחורדין משיקרחו, וכל הלבנם משיקרחו התלתן בדי שתצמח

משמיעית אין יתר על זה אין יתחייב להטעיה עצמו עד שיבעבע ליד כהן, ואם היה פחות מזה אינו חייב להביעו ליד כהן, אבל יביעבע עד שיקח כהן ויתבבו לו עד שיפסד, וזכר בכהן את זה הדין לפי פקדם לו הבכר בשערין הקשים מן התרומה שאין רואין לחוש בהם מפני שעונתן כמו הבדגים שבשדי בשעה בחלוהית שבשחרית בכר וגם כן זכר שיעור תרומת מעשר שאין לחם חייב לתרום ולהוליכה לכהן מפני משמו.

ס כרשיע תרומה מאבילין

אותן לבהמה ולחיה ולתרנגולים ישראל ששבר פרה מבהן מאבילה כרשיע תרומה, ובהן ששבר פרה מישראל אעפי שמוונותיה עליו לא יאבילנה כרשיע ת תרומה, ישראל ששם פרה מבהן לא יאבילנה כרשיע תרומה ובהן ששם פרה מישראל מאבילה כרשיע תרומה.

תרנגולין ידוע, שם נופל על הזכרים ועל הנקבות מזה המין וידוע כי בשיקבה הבהן בהמה שיוה מאבילה תרומה למחמר שם יתעבה ובהן כי יקבה נשם קטן בחוטו ולפיכך בשעבר הבהמה מיה מאבילה תרומה לפי שהיה קטן בספו, וישראל שם פרה מ מבהן רוצה למור בשקבה חותה היפרשלי מן הבהן בדמים ידועים ויתבה עמו בשטבל בחוזקותיה היפרשלי עד זמן ידוע ואח כך בשחרי הפרה וכל מה שרציחו על מה שהסכימו ביניהן בשחלקו חותו בשוה כמו שהוא חותר לעצמו מן הדין ועוד יתבאר בבבא מציעא כ כיצד הוא חותר וכיצד הוא לשון חצוי חצר הוא שהוא עבין שהם כי מוכרי שהוא בלעגן חבמים כמו שעור, ואלו הבבים היפרשלי והבהן חעשר חבמים כשהוא עשרים ואחת חבהמה וידעין כמה היה שוה עבשו ומפטמין ח אותה ויודעין כמה מניפין דמיה ולפי שזה היפרשלי בשהה מבהן ח לעצמו שבשאר לבהן חלקו בל"ו שלא תאבל בחרומת לשחיפה קבין בספר ואם הבהן בשהה מיפרשלי על הדרך שזכרנו שרי זה חוכבת בחרומה.

ר

מדליקין שמן שרפה בבתי בנסיות ובבתי מדרשות ובמבואות האפלין ועל גבי הזגולים ברשות בהן בת ישראל שנשאת לבהן והיא למודה אצל אביה אביה מ מדליק ברשותה מדליקין בבית המשתה אבל לא בבית האבל דברי ר' יהודה. ור' יוסי אומר בבית האבל אבל לא בבית המשתה. ר' מאיר אומר בין ובאן. ר' שמעון מתיר בין ובאן.

שמן שרפה הוא שמן תרומה שבטומת לפי שהוא לשוב בחילה כמו שבחרנו בעמים ויהיו פיסרף ויחמיר כתרומת בהן עניהו כי שרף זה, ור' יהודה מתיר להדליקו בבית המשתה לפי שבליקו נקיים, ול' יוסי אם מבלים שהם ושותים בבית המשתה הין מבטמין בו בבליקה ואין מובלין אותו, ואסור להדליקו בבית האבל לפי שבליקו מלובלין ואינם נקיין, ושמע יהמתמי בו בדבר אחר שהבל הדליקו ור' יוסי מ בבי הבבל הין מבטמין בו בחבל ודומה לו מפני כי חבלותם מיום מתעסקין בחבל ולא בזולתו, ובבית השמחה מפני שמחתה שמחתמי בו בדבר אחר לבד מהדליקה ור' מאיר לוסר בבית השמחה מפני השמחה בדברי ר' יוסי, ואוסר בבית האבל מפני טרוף הבלים בדברי ר' יהודה ור' שמעון מתיר בבית השמחה מפני נקיות הבלים בלהם ובבית האבל מפני חבלותם ודאגת נפשם אחין מתעסקים ב בשום דבר ואין קרבים לשום עסק, ומה שחולקים בולם בבית ח האבל ובבית השמחה לרוב מעמון וידיעם ועסק בני אדם בחבורות קבטפות לשם ושמוע יבוחו לידי פשיעה והלבה בר' שמעון.

מסכת תרומות

כלל אמרו במעשרות כל שהוא אובל ונשמד ונגדולין מן הארץ חייב במעשרות. ועוד כלל אחר אמרו כל שתחלתו אובל וסופו אובל אעפי שהוא שומרו להוסיף אובל חייב קטן וגדול וכל שאין תחלתו אובל אבל סופו אובל אינו חיי עד שיעשה אובל

כל מהות לאכל יגע הכופר, ונזון בעדי לחמה, ונחסום נהות בלעגן עדי כלב, והקונה ונזון בלעגן עדי לעגפור ודומיהן, ובמחר יצא הומפקר, וגדולין מן הארץ פחות מכזית חייבין ובטרית וכל זה בסתר למה פחמר הסם יתברך עשר תעשר ואחר כך תמר ואכלת לפני ה' אלהיך מעשר לגנך תירושך ויצהרך. למלכו פחין חייב בפועשר חלה הינקת מן הקרקע ורחמי לאכילה ובסתר למחמר ית זרעך, זרעך אמיתר לך לא שלם הקקר לפי פחין לו בעלים, ונתחלתו לאכל ובסוף אוכל הם מיני ירקות לפי שהם רחוקים לאכילה תכף מניחתן ואחר ג גמר גדולן ואין מניחין אותן בחין חלה בדי שיגדלו, וזהו דרך רוב בירקות, ולפיכך הם חייבות במעשר בשעת קצירה אבל אם גדלם לפני שהם ראויות לאכילה בין גדלות קטנות, ומה שניהו רחוי לאכילה בתחלת גמיחתו כמו פירות האילן חיכן חייבות במעשר עד שיעשו אוכל למה שחמר ר' ית מזדע האדמה מפרי הגפן עד שיהיה פרי, ומחר בם כן עשר תעשר את כל תבואת זרעך עד שיעשה תבואה.

ב מאימתי

הפירות חייבות במעשרות התאנים משבהלו והענבים והאבשין משהבאישו. האוג והתותים משיאדימו וכל האדומים משיאדימו הרמונים משימסו. התמרים משיטילו שאור. האפרסקים משיטילו נידים. האגוזים משיעשו מגורה ר' יהודה או האגוז והשקדים משיעשו קליפה.

כבר בחרנו שפירות האילן חייבות במעשר עד שיעשו פרי לפיכך אמר התחיל שמשהחלו להתבשל נמצא זה הבשול הוא שמלקטים את התאנה מן האילן ומניחין עשרים נחרובה שעות ותהיה רחוים לאכילה, וכחל הוא בלעגן מכמיס ק' שפרי המבשל, ואוכלים כמו בחוים, וזה מין ממיני הענבים שלח מהות מין ענוב אמר הסתנב ויקו לבעות עבבים ניעם בחוים, כך פירשו גדול מגדולי התלמוד, וענין הבחישו שיתיבבו ויזדבבו כל כך זה הענבים עד שירחו אצריעים מכחון לרוב קמיס שבתוכן, וכבר בחרנו בשפת בחישת שפי מה שאמרו בעגן הבחוש, ויחוובקדת בערבי שמיקת שמן, וכבר זכרנוהו והתחיים ידוע כן קורין לאותו בערבי תיתל וכלענז מוליח, וכל האדומים משיאדימו עניהו כי כל מה שטענו להיות אדום כשיגמר בשלו מהות חייב במעשר תבה שיתחיל להאדים, ופי' משישמו משיניו משקה מגעיניו קרמין בין האבבות, ומגזירת אחינו הסמו את לבבנו, הסמו מלה מוסבלת אבל החבר הבבון ואם הסמם ובמם, ממיטילו מאור, פי' משיתרפו ויתבשלו בלאם אחמן כי זה הוא מבהב האתרים בשעת הבשול, האפרסקים ממיטילו נידים, עניהו כי האפרסקים בשיתחילו להתבשל ממכין הם כמו חוטן מוגידים אדומים, וכן אחר ממיטילו נידים אדומים יבן יאדים שם בתחלת הבשול שיתחילו להתאדם קצתם, משישמו מבורך, עניהו משיבהל האוכל מן הקליפה אחינוהו ויקיק האוכל בלא הוא במבדק והוא שאוכר יאחר ר' יהודה משישמו קליפה, אל הקליפה הפנימית שקיל דבוק לאוכל, כי זה אחינו מובדלת אלא אחר גמר בשלם, וכן אחר בקליפה שעל גבי הא אוכל, ולא יהיה זה אלא אחר בשלן תבלית הבשול כמו שבארנו, ואין הלבה כר' יהודה

ג החרובין משינקרו וכל השהורים משינקרו, האגסים והקרסטולין והפרישין והחורדין משיקרחו, וכל הלבנם משיקרחו התלתן בדי שתצמח

התבואה והותים משיכנסו שלישי

משיקדו פי׳ משעשה פתם
בקורות מחורות ׳ ותנפים וקרוס שמלין ופרישים ועזודין כולם
ידועים וכבר בארנו את כולם ׳ משיקדחו רובה לומ׳ משיהיו כו
בהרות לכמות ׳ וזה לא יהיה עד שיפול מהם לתוך הפעור הדק
ומעבי זה חמר משיקדחו מנוקת קדירת, והוא הפרת העשיר מן הלחם
והחמיץ בהלמוד משיעשו בקל ת׳ מחורות ׳ משיקדחו
משישנו קיחות לכנות ׳ תלתן כרי מתבמח חמין כ
כרי מתורע ותבמח ע׳׳ב ו משיהי׳ זה התלתן כלבך קשה ומכושל ג
משיהי נומח בשזופו חותו וחוח ידוע תכלם שהיו שורין הזרע כמים
תם היו משתקע הגרגרים לו רוב כל אחד מהם כמים היו יודעים ש
משהו נומחים תלו היו זורעין אותם וזו היא לשון המשנה ׳
וכבר בארנו בהקדמת מסכת שביעית עבין החרס משיכנסו שלים כמו ש
שברע התלמוד ׳ לפ כן המובן מזה העבין שהמנית המשנה ׳
נרין שיהיו פשוטי כמוהו כשהל תשיחות ושטחם ׳

ד ובירק הקשואי

והדלועים והאבטיחי והמלפפונות התפוחין והאתרוגין
חייבים גדולים וקטנים ׳ ר׳ שמעון פוטר את האתרוגין
בקטנן החייב בשקדים המרים פטור במתוקים החייב
במתוקים פטור מן המרים ׳

פיעור זו המשנה כן וכירק
הקשואים והאבטיחי והדלועים והמלפפונות ׳ וכן התפוחים
והאתרוגים חייבים גדולים וקטנים לפי שתלתן תוכל ונותן תוכל ג
ודומין הם לאכילה בשהן קטנים ואין מניחין אותן אלא להוסיף תוכל
כמו שהם ׳ וכבר בארנו פעמים הרבה שהקשואים והאבטיחים ג
והדלועים והמלפפונות והתפוחים והאתרוגים והשקדים המרים הם
דומיין לאכילה בשהם קטנים שהם בתולין לפי שאז הם דומין לאכילה ׳
ובשהבשלו נפצרו מן המעשרות לפי שאז הינם דומין לאכילה ׳
והשקדים המתוקים בהיפך זה ׳ שתלתן פטורים מן המעשרות לפי
שהינן דומין לאכילה ׳ וחייבין לחתי בשלן ׳ ואין הלכה כר׳ שמעון ׳

ה

אי והו נרנן למעשרות ׳ הקשואים והדלועים
משיפקסו ואם אינו מפיס משיעמיד עריסה ׳ אבטיח
משישלק ואם אינו משלק עד שיעשה מוקצה ׳ ירק
הנאגד משיאגד אם אינו אוגד עד שימלא את הכלי ואם
אינו ממלא את הכלי עד שילקט כל צרכו ׳ כלכלה עד
שיחפה ואם אינו מחפה עד שימלא את הכלי ואם אינו
ממלא את הכלי עד שילקוט כל צרכו ׳ ב׳ דברי אמורי׳
במוליך לשוק אבל במוליך לביתו אוכל מהם עראי ע׳
שהוא מגיע לביתו ׳

גרין למעשרות ׳ כמו מלה מנפרת ׳
ובכוכה שמחל תתנה מחתי יהיו הפירות כמו התבואה כשהיו ב
בגרן שחסור לאכול ממנה לכלה עראי ׳ לפי שבבר נקבעה למעשר
כי קודם גרין אל מעשרות תעביו לעשות למעשרות מיתר ׳ ל
לאכול מהם לכילה עראי ׳ וזרך הקשואים והדלועים שיעל עליהם
כמו שער אי כמו קון רק מאד ונהוג בקר׳ פקם וכן יעלה על האבטיחי׳
כמו שער ניקוד מלך ׳ ואמר׳ משישקסו ומשילקם רובו ׳ כי מעת שיעל
מהם אותו השער כשיכחם בידו וכן אמרו בתלמוד מעת שירים ג
מלך ונקוץ עד שיעשה מוקצה עבינו עד שיעמוד אותם ויפלד אותם ׳
והמוקצה שנוטחין בו הפירות נקרא מוקצה כי האבטיחים הן עומדין
מהם עראי לפי שהם משתבריס זה עם זה ׳ משיחפה ׳ פי׳ משיכסה
כמו שדרך בני אדם לכוסות את הפירות שמכסין אותן בעלי הכלן
ודומיין ׳ כמה דברים אמוריס שבאינו לעצת הזולת שהקנה
למעשרות ואסור לאכול מהם עראי ׳ במוליך לשוק למכור ׳ אבל
במוליך לביתו ׳ אוכל עראי עד שהוא מגיע לבית ׳ וכבר קדם לך זה
העקר בפרי שמיני ממסכת תרומות כי הטבל אינו מתחיי במעשרו
עד שהוא רוצה בני בית ׳ שכ׳ ערעתי מקדם הן בבית ׳

ו

והצמוקין והחרובין משיעמיד עריסה ׳ הבצלים
משיפקל ׳ ואם אינו מפקל משיעמיד עריסה התבואה
משימרח ואם אינו ממרח עד שיעמיד עריסה הקטנות
משיבבור ואם אינו בובר עד שימרח אף על פי שמרח
נוטל מן הקוטעים ומן הצדדים וממה שבתוך התבן ו
ואוכל ׳

פרדקות גרין הדמון מפרדין אותם
ומיבשין אותם ובקדלו פרידים ׳ ומתוקים העבבים היבשים מתפקל
עבינו מעיברת עליו ויסיר הנתלק בהם ׳ מעימרח עבינו
מעיברו אותם מן התבן סריריה גמורה ובבר בארנו במסבת פרק
השוכר פעמי׳ מה קורין העבין הזה מריחה ׳ מעיבבור עבינו מעיבבור
בעבבים ׳ ויונית כל מה שים בה מן התבן ומן הגרוגרות ׳ ושם זה
מכלי בברית ׳ קוטעין מה שהוקבה מן הגדים לאחר מן הצדדים ׳

ז

הין משיקפה אף על פי שקפה קולט מן הגת ומעלין אותה
ומן הצנור ושותה השמן משירד לעוקה אף על פי שירד
נוטל מן העקל ומבין הממל ומבין הסצים ונותן להטטה
ולתמחוי ׳ אבל לא יתן לקדרה וללפס בשהם רותהין ׳
ר׳ יהודה אומ לבל הוא נותן חוץ מדבר שיש בו הומץ ו
וציר ׳

מעיקפה פי׳ מעיבלה עליו קנף ׳ וכלמון חבמים חופיח ׳
קולט כמו חוטף בת העליונה בת שלוש בין שם העבבי׳ בית התחתונה
הוא המקום שקיין יורד ותתקבן לתוכה ׳ וכלמון קודם יקב ׳ וגבול
יהוע ׳ וממנו יורד היין ׳ ועקל היא החפירה שמתקבן להיכן העמין
ועקל הוא החבל ׳ כי היו לוקחים חבלים ועושין מהם כמו כלי עגול
ונותנין לתוכו הזיתים ומחטין אותם ואותו הכלי העשוי מן החבלי׳
נקרא עקל ׳ ומשל קוראין אותו סלחנין כו הזיתים ׳ מכין הפרי עבינו
מכין שי הזיתים לו שי העשים מעבי הגת שלו חבבים ׳ והעקל מלבנן
כי הבמול על הזית קובבו למעשרות מלין המיבבים בכל חדש ויזכל
ויתקרר זאת התכילה תכילת עדיי לפי שכיון שבמל חיבו עדי ׳ ועוד
יתבאר זה לפנים ׳ ותמלה ותמחוי שמות למיניהם מן הכלי שנותנים
בהם המזכל שהוזה חם ׳ וקדירה ולפס שמות הכלים שמבשלי בהם
התבשיל ותקדר לתת הממון בכלי שמוכרין המזכל לפי שהינו מתבשל
לפס ׳ ותסור לו לתת אותו בקדרה שבשל בה התבשיל כל זמן שהיה
רותחת לפי שהוא מתבשל לפס ׳ ור׳ יהודה מתיר שיתן לקדרה ולפס
כשהן רותחין תלת חס היה בלותו התבשיל הרותח בים בחותה ה
הקדרה חומן לו מיד לפי שהוא מתבשל מחמת הרותח ׳ ואין הלכה
כר׳ יהודה ׳

ז העגול משיחליקנו מחליקים בתאנים
ובענבים של טבל ׳ ר׳ יהודה אוסר המחליק בענבים
לא הובשר ׳ ר׳ יהודה אומר הובשר הגרוגרות משידוש
ומגורה משיעגל ׳ היה רש בהבית ומעגל במגורה
נשברה ההבית ונפתחה המגורה לא יאבל מהם עראי ׳
ר׳ יוסי מתיר ׳

כבר בארנו שעגול הוא כמו רחים שעושין מרבלת
התאנים ׳ ופי׳ משיחליקנו שעשין ומחלקין אותן העגולים ומחליקין
בתאנים וענבים של טבל ׳ ולא מחמר שהוא מכחים לותן ומבין ו
לותם להשבר מפני שבשמושתן לותן ויחלקין לותם למהר בהם ה
יחקר העניין ׳ וכשמעשתן ענבים יקבלו לחלוחית ׳ ואומ׳ ר׳ יהוד׳ כי
בבר הוכשר לטומאה לפי שהיין מכלל שבעה משקין המכשירין כמו
שבארנו בתי׳ומות וכאלו בלל לותו ומדחן במשקה העבי ׳ משידוש
פי׳ משיכתוש לותם קתם על קבתם ׳ בכלים שהוא רוצה להניעם
בהם ׳ והמגורה משיעבל ׳ עבינו כשדוש לתבואה כלומ׳ משיתחיל
להתלקט על פי הלומר ולהמותם ׳ ומעבלה שם הכלי שמחליק שבו
מתלקין הקרקע וחבבות ׳ ואין הלכה כר׳ יהודה ולא כר׳ יוסי בבל זה
המחמל ׳

היה עובר בשוק ואמר טלו לכם תאנים אובלין ופטורין. לפיכך אם הכניסן לבתיהם מתקנם וראי טלו והכניסו לבתיכם לא יאכלו מהם עראי לפיכך אם הכניסו לב לבתיהם אינן מתקנין אלא דמאי׳

כשזה ממכר הממכר
בשוקים מכריז ואומר טלו לכם תאנים מותר לאכול מהם עדיין לפי שנתאמר לה ולו פני הבית. ולפיכך אין מכריזין על יום חלה לאכלן ב בלבד עדיין ושוה כנותן ומתנה ואין מתנה קובעת למעשר כמו ס תאכל. ואם תביאן לביתו נדיך להוציא מהם המעשרות תחייבות ל לטבל. ואם אמר טלו והכניסו לבתיכם נאמרו בהם פני הבית. ולפיכך לא יאכל מהם עראי ואינו נאמן באמרו הכניסו לבתיכם ס מעכיו מהם מעושרין ולפיכך יוציא מהם חקי הדמאי לפי מזון ס שמתן שאמר לאחת בהמתו אין מעשרים אז אמר מקר ואח שאמר לה אמר הלה כדי שיקבצו עליהם לנקמין. וכל זה בהמוכר עם קרקע כמו שנתבאר במסכת דמאי׳

ב היו יושבין בשער או בחנות ואמר טלו לכם תאנים אובלין ופטורין. ובעל השער ובעל החנות חייבין. ר׳ יהודה פוטר עד שיחזור את פניו או עד שישנה מקום ישיבתו׳

מכוונו הוא
כי בעל החנות ובעל האחר לפי שאיתו מקום הוא מקום ישיבתו בין ונקבעו למעשרות מחמתו. ואין הלכה כר׳ יהודה׳

ג המעלה פירות מן הגליל ליהודה או עולה לירושלם אובל מהם עד שהו מגיע למקום שהוא הולך וכן ביהודה. ר׳ מאיר אומר עד שהוא מגיע למקום השביתה. והחובלין המחורין בעיירות אובלין עד שמגיעים למקום הלינה. ר׳ יהודה אומר הבית הראשון הוא ביתו׳

מקום השביתה הוא מקום
מקום שוכת בו כיום הספינה. קרובלים המחזרים בעיירות קם הכשרים שקובלים מעיר אל עיר ומכתר אל כפר. ואחר בכולן שהם רשאים לאכל כל היום מק שמותרין אם מן הפירות. לעגן שהם נפגשין בהתם עד שיגיע למקום הלינה. ואין הלכה כר׳ מאיר ולא כר׳ יהודה׳

פירות שרמן עד שלא נגמרה מלאכתן
ר׳ אליעזר אומר מלאכל מהם עראי וחכמים מתירים חוץ מכלכלת תאנים. כלכלת תאנים שהרמה ר׳ שמעון מתיר והכמים אוסרים׳

ד ר׳ אליעזר לומר תרומה קובעת למעשר
ולפי כייר שלה נגמרה מלאכתו. ואחרים כלכלת תאנים שתרומה ל שתרומה קדם שתגמר מלאכתה. ואין הלכה כר׳ אליעזר ולא כר׳ שמעון׳

ה האומר לחברו הילך איסר זה וזתן לי בו חמש תאנים לא יאכל עד שיעשר דברי ר׳ מאיר. ר׳ יהודה אומר אוכל אחת אחת פוטר. ואם צרף חייב. אמר ר׳ יהודה מעשה בנגר ורדים שהיה בירושלם והיו ת תאנים נמברות משלש ומארבע באיסר. ולא הופרש ממנה תרומה ומעשר מעולם׳

הלכה כר׳ יהודה׳

ו האומר לחברו הילך איסר זה בעשר תאנים שאבור לי בורר ו ואוכל. באשכול שאבור לי מנרנר ואוכל ברמון שאבור לי פורט ואוכל באבטית שאבור לי סופת ואוכל. אבל אם אמ׳ לו בעשרים תאנים או בשנ אשכלות אלו בשנ רמונים אלו. בשנ אבטיחים אלו. אוכל בדרכו פטור. מפני שקנה במחובר לקרקע׳

שהכור שהכחר. מנירנר
עניינו שילקט הבוררים לחת לחת מן החלון ולא יכרות החשכול כלו כדי שלא יתחייב למעשרות פודט. ענייכו שיתרר בקרני קרמין סופת ואוכל עניינו שיעשו מן האבטיח כמו לביכות ואוכל. וכשקנה בחחובר לקרקע ובדתן לאחר כך אוכל עראי כמו שעתם בעל הקרקע אבל אם קנה ולא ייחד מה שקנה בחלו קנה דבר שנלקט ונתבשל למעשר בקניה. כמו שיתבאר לך בזו המכתת כי שקניה והמוכרת קובעת למעשר׳

ז השובר את הפועל לקצות עמו נתאנם אמר לו על מנת שאוכל תאנם אוכל ופטור. על מנת שאוכל אנ ובנ ביתי או שיאבל בנ בשברי הוא אוכל ופטור ובנו אוכל וחייב. על מנת שאוכל בשעת הקציעה ולאחר הקציעה בשעת הקציעה אוכל ופטור. ולאחר הקציעה אוכל חייב שאינו אוכל מן התורה חייב. וה הכלל האוכל מן התורה פטור ושאינו אוכל מן התורה חויב׳

לקנות עמו. לא לעטוח עמו בתאנים ואפס יתברך אמר כי תבא בכרם רעך ואכלת ענב. ואפס שקבלה כי זה שכתוב אינו מדבר אלא בעובד לאכול מן התורה מאותו דבר שהוא פועל ואינו מדבר בעובדי דרך. ועוד יתבאר זה במקומו בבבא מציעא. ואפס לאמרו ואלו אוכלין מן התורה העושה במחובר לקרקע בשעת מלאכה ובתלוש מן הקרקע עד שלא טבלים מ מלאכתו ולזה הענין במצא זה הפועל מחובל בשעת הקציעה פטור מן המעשרות לפי שהוא תלוש על שלא נגמרים מלאכתו ולאחר הקציעה שקוץ אחר בולי בייתה היכו אוכל מן התורה אלא בפי תכנו שקנה ולפיכך היכו אוכל עד שיעשר. ועוד יתבאר אלו הדיכים ועקרים שקנה בבבא מציעא׳

ח היה עושה בלבסים לא יאבל בבנות שבע. בבנות שבע יאבל בלבסים. אבל מונע הוא את עצמו עד שמגיע למקום היפות ואוכל. המחליף עם חברו זה לאבל וזה לאבל וזה לקצות וזה לקצות. זה לאבל וזה לקצות חייב. ר׳ יהודה אומר המחליף לאבול חייב ולקצות פטור׳

לבבים מין
תאנים גדועים. בבות שבע תאנים לבבים טובים. מן ובב את עצמו. עניינו שהפועל מונע את עצמו מלאכל עד שיגיע למקום שיעור ויאכל מהם ודמה לבבות בן. זה לאכל וזה לאכל עניינו שיאמר אדם לחברו אחזיל מאלי ואתי אוכל מאלך. זה לקנות וזה לקנות עניינו שיאמר לו אוכל מאלי האוכלים אלי. ואתי אוכל מן האוכלים שלך. זה לאכול וזה לקנות שיאמר לו אוכל מן האוכלים שלך כל אחד ואחד מהם חייב לעשר לעצמו. וזה מ מקח וממכר מכר כל אחד ואחד מהם. וכבר זכרנו כי המוכר קובעת למעשר. ועוד יתבאר זה. ור׳ יהודה אומר כי האוכלים האוכלין בין שקנה דבר שלא נגמרה מלאכתו אינן חייבין במעשר עד שיגיע לביתם. ואין הלכה כר׳ יהודה׳

המעביד תאנם בחצרו לקצות בגו ובנ ביתו אובלין ופטורין. הפועלים שעמו בזמן שאין להם עליו מזונות. אובלין ופטורין אבל אם יש להם עליו מזונות הרי אלו יאכלו

השוכר לחבר
קובעת למעשר כדבר שנגמרה מלאכתו. ובמה שביר לקנות לא נגמרה מלאכתן עד שיקוץ. ואם יש לחם עליו מזונות הרי שו

לא יאכלנו לפי מתן דמי מעשר אחר אלא מן הטבל׃

ב המוציא פועליו לשדה בופן שאין להם עליו מזונות אוכלין ופטורים ׃ ואם יש להם עליו מזונות אוכלים אחת מן התאנה׳ אבל לא מן הסל ולא מן הקופה ולא מן המוקצה ׃

שנ הפועלים

חיבם עושים בלקיטת התאנים ובשחיטתם כי אלו היו עושים במלאכה אחרת בחרישה או קצירה או כיוצא בהן ׃

ג השובר את הפועל לעשות בזיתים אמ׳ לו על מנת לאכל זיתים אוכל אחד אחד פטור ואם צירף חייב לנבש בבצלים ׃ אמ׳ לו על מנת לאכל ירק מקרטם עלה עלה ואוכל ׃ ואם צירף חייב

לחזרו לעשות

עמו בזיתים ׃ חיבם לא בלקיטתן לא בטלטולם ממקום למקום אלא בעבודת המלאכה׳ וכן אחזרו לבצל תחת הזיתים כמו שבארנו׳ וכבר בארנו כי בכולם הוא חפירת שביב עקר הזיתים מקרטם שמן הקרקע ׳ ומקרטם כמו מברשם וכל עניו חיתוך ׃ וכבר בארנו זה למעלה ׃

ד מצא קציצות בדרך אפי׳ בצד שדה קציצות ׳ וכן תאנה שהיא נוטה על הדרך ומצא תחתיה תאנ׳ מותרות משום גזל ופטורות מן המעשרות ובזרובים חייבים מצא גרוגרות אם דרכו רוב בני אדם חייב ואם לאו ׃ פטור מצא פלחי דבילה חייב שידוע שהן מדבר גמור והחרובין ער שלא כנסן לראש הגג מוריד מהם לכהמה פטור מפני שהוא מחזיר את המותר ׃

קציצות גרגרים תלושים

מלי זה לילן לזיתים כזיתים וכחרובין חייבים כתבואי שימצא הזיתי׳ תחת לילן הזיתים וכחרובין תחת לילן החרובים וזה מבואר כי שלא הגרגרי׳ שנפלו משל בעלים לילן נפלו ולפיכ׳ יש בהם ממש גזל וחייבין במעשרות ׳ אבל התאנים שמתלבלבין ומתעבים כגרוגרים בשמצא מונח תחת התאנה ליכו מביר שם מזו התאנה נפלו ומשכי זה ליכן דומים לשאר התאנים שבתאנה אי שם בחו ממקום לחר ולכן לבעל התאנה בהם זכות ׳ ולפיכך ליכ בהם ממש גזל ופטורין מן המעשר ׳ אבל יעשר דמי בלבר שמו שבארנו במסכת דמאי שם דרסו רוב בני אדם חייב עבינו שם רוב בני אדם דרסו תלוים שבאדם בבר בחו לבורן המעשרות ובאמר כי אלו הגרגרות שם ממש שבאדם דרסו פטורים ובאלו לאחר כך ונתלו חייב במעשרות ׳ ואם רוב בני אדם לא דרסו בשדה פטור ׳ לפי שבן קונה בשדה בפלו ואמרי׳ שהוא מחזיר את קניונו עבינו שהוא מחזיר לותו לבני ליבם ׳ ופטור דמים מעשרי מלבל ׃

ה אי זוהי הצר שהיא חייבת במעשרות ר׳ ישמעא׳ אומר חצר הצרית שהכלי נשמרי׳ בתובה ׳ ר׳ עקיבא אומר כל שאחד פותח ואחד נועל פטורה ר׳ נחמיה אומ׳ כל שאין אדם כוש מלאכל בתוכ׳ חייבת ר׳ יוסי אומר כל שנכנס לה ואין אומ׳ לו מה אתה מבקש פטורה ר׳ יהודה אומר שנ חצרות וז לפנים מזו הפנימית חייבת והחיצונה פטורה

כמו שהכית קוכעת למעשר כך החצר קוכעת למעשר וכתנאי אלו תניא חצר פתוחה כשלו היא דעקר אלו אתניא בפנימית ׳ וחלקן בזה כמו שתתרץ ונמצא כל אחד פותח ואחד נועל עבינו שיהיה בחצר ב׳ בתים לב׳ בני אדם ויהיה זה פותח פתח ויכנוס וכני ביתו ויכנסו אלו אל אלו ׃ והלכה כדברי כולם להחמיר ׃

ו הגגות פטורין אעפי שהם של חצר החייבת ביח שער אכסדרה ומרפסת הרי אלו כחצר אם חייבת חייבין ואם פטורה פטורין ׃

קבנות ירוע ׃

כמספירות לבם ולא נכנסו לביח פטורין מן המעשרות ׳ ביח שער הוא מכוך הכית ׳ והוא נקרא פרוזדור ולחבסדרה מקום מקף מקלם ריוחתיו וכן קרוי ומרפסת מקום גבוה על קרקע החצר שבו מלם קבוע שעולים בו על העליות ׳ עוד יתבאר זה בעירובין וממה שאתה צריך לידע כי חביות כשיש בו פחות מקרטב לחמות על מרכב לחמות הוינו קובעו למעשר וכן הגבהינו פוטר למעשר אלא אם היה בו מרכב לחמות על מרכב לחמות אז יתכר ׃

ז הצריפין והבורגנין והאלקטיות ׳ פטורין ׳ סוכת גנטר אעפי שיש בו רחים וחרגלים פטורה ׳ סוכת היוצרים הפנימית חייבת והחיצונה פטורה ׳ ר׳ יוסי אומר כל שאינה דירת החמה ודירת הגשמים פטורה סבת החג בחג ר׳ יהודה מחייב וחכמי׳ פוטרין ׳

צריפים הם כמו עמודים ועליהם קרני כמין צריף ונהוג ירוע נקרא בערבי מכבם כזו מנורה ׃

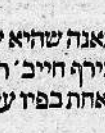

וקבורגנין הם כמו מגדלים עמנין לשמור הדרכים ולקטיות הם כמו סכות עמנין לותם בני אדם כ כימות החמה להיות בל על ראשם ׳ תרגם וקד וחם סיתוו וקייטא ׳ ובגמר׳ מקום בחרן קבי יש בו גנות רבות מדוב בו בכבדות ובפלאו ׳ ועומדין בו אלו לדיק כל זמן שמיני כלי חרס ׳ ובבר פרשנו זה ולין הלכה כר׳ יוסי והלכה כחכמי׳

ח תאנה שהיא עומדת בחצר אוכל אחת ופטור ואם צירף חייב ׳ ר׳ שמעון אומר אחת בימינו ואחת בשמאלו ואחת בפיו עלה לראשה ממלא חיקו ואוכל ׃

ר׳ שמעון לומ׳ שם

היתה תלקה אחת בפיו ואחת בימינו ואחת בשמאלו שהיכו צירף ׳ ולין הלכה כר׳ שמעון ׳ וזה שבתוב עומר בחרן לכל אם עלה לראש התלקה מותר לו למלות חיקו ולאכול משם ׃

ט נפן שהיא נטועה בחצר נוטל את כל האשכול ובן ברמון ׳ וכן באבטיח דברי ר׳ טרפון ׳ ר׳ עקיבא אומר מנרנר באשכול ופורט ברימון וסופת באבטיח ׳ בסבר שהיא ורועה בחצר ב פקרטם עלה עלה ואוכל ואם צירף חייב הסאה והאוב והקורנת שבחצר אם היו נשמרים חייבין ׃

כשבריה ירוע ׳ וכן הוא בערבי כשבריק ׳ פלח בערבי פודכ׳ לחוב כער׳ נעתי ׳ קוביית בערבי חמל ׳ ולרך ללו העשבים שנומחין בבנות ובבתים מבלי מזדעו לותם ׳ ואומר בכאן שלח שם בשמרין בלנו׳ במקום שמוד שחייבין במעשרות ׳ והלכה בר עקיבא ׃

י תאנה שהיא עומדת בחצר נוטה לגנה ואוכל בדרכו פטור עומדת בגנה ונוטה לחצר אוכל אחת אחת פטור ואם צירף חייב ׳ עומדת בארץ ונוטה לחוצה לארץ ׳ בחוצה לארץ ונוטה לארץ הבל הולך אחר העקר ובבתי ערי חומה הבל הולך אחר העקר ובערי מקלט הבל הולך אחר הנוף ׳ ובירושלם הבל הולך אחר הנוף

הבל הולך אחר העקר לם יהיה עקר החילן בחוצה לארץ וספרי לינו ח חייב במעשרות לף על פי שיהיה הנוף וספרי נוטה לארץ ישראל ׳ ולם עקר בארץ ישראל ונפלו נוטה חוצה לארץ חייבת במעשר ׳

ובבתי ערי חומה הכל הולך אחר השוק ' כבר ידעת דין התורמה
בבתי ערי חומה שיש להם בחלה עד מלאת לו שבה תמימה ' ואחר
שעבה יעקרים בית הקיבה אותה ' ובבתים שהם חגן לחומה ' אמר הכי
בהם על פרק האדן יאכל ויבוכל יפה ' ועוד יתבאר בפרק ערבים
ביבול שחוץ לבבים מן החומה ומשם ואילך מן לחומה יאכלו אותה ה
הפרי פתין ריבו ורין פרק האדן שוה '
ובערי מקלט כל הולך אחר הבוף שיער התלמוד זה ואחר לף אחר
הבוף בבון שיהיה החילן עומד בתוך התחום ובופו בוטה חון לתחום
בין שהיה הרוחב תחת הבוף קלטו ואסור להרבו ובשיהיה החילן חון
לתחום ובופו בוטה לתוך התחום לה נאמר כי הרוחב צריך להבבים ב
בתוך התחום אבל יבבל בהבישו לעבר החילן העבי שבופו בוטה לתוך
התחום ושיובבים אבל הולך אחר הבוף ' לעבר הבלבו מעשר שני
אבל לפדיתו בידבים בשני ' אבל חון לירושלם מותר ' ואם יהיה
החילן עומד לבבים מחבוות ירושלם ובופו בוטה לחון בין שהבישו מ
מעשר שני תחת הבוף אסור לפדיתו אבשי שהוא חון לחומה '

פרק רביעי — הבובעו השולק המולח בשרה חייב

המבשל באדמה פטור '

בשרה פטור ' הפורץ זיתים שיצא מהם השרף פטור '
הסוחט זיתים על בשרו פטור ' אם סחט ונתן לתוך ידו
חייב ' המקפא לתבשיל פטור לקדרה חייב מפני שהוא
בבור קטן '

אמרו בתלמוד לוי מלח לוי ומלח ומקח ותרומה
ונבת וחבר וביח שמירה כולם טבלים עבינו שכל אחד מהלו קובעת
למעשרות ' ואסור לאכל קבת מהלו עד שיעשר והכובם זה שיעדה
חותם בהלח וגיום ' המוכחן בעפר כמו השומן כי כן המוכח
לעשות בבידות שהיו מוכנות להשומן לותם בעפר כדי שיקרטכו
ויתבבלו ' והמבשל עבינו שיטבול בהלח ויאכל ' ואמרם פטור לל כי
זאת השומינה בארן לוכם כמו שבבינו ' ולא השבילה בהלח כמו
השליכה שבאמר בקבע למעשר אלא פטור מלעשר ומותר לו לאכלו
עראי ' שיבח הסרף לל שיבח השליכה הרומה להלב ' השקבה לתבשיל
לל הלוקח יין לעשות ממנו מרק לתבשיל ומרקבה קוח מרק יקתבלי
סיבים אותו תבשיל נוכן ' וכן אמרו בתלמוד תפתר בתבשיל נוכן '
אבל לבשל היין לאור כמו שאמרנו אסור למעשר ' ואמרו
ולקדרה חייב ואפי' יין לא תבשיל ולא אם ' כי השעם אם מזכרנו
ובור אם לאותה החשירה שביין או השמן יורדין אם '

ב — תימקות

שטמנו תאנים לשבת ושבחו לעשרן ' לא יאבלו למ
למוצאי שבת עד שיתעשרו ' בלבלת שבת בית שמאי
פוטרין ובית הלל מחייבין ' ר' יהודה אומר אף הלוקט
את הבלבלה לשלה לחברו לא יאבל עד שיתעשר '

כבר אמרנו כי
שבת קובע למעשר ומאחר שעבר עליהם שבת אפור לאבל מהם עד
שיובע מהן שמעשרו ' בלבלת שבת אמרו בתלמוד בתאנים שמיוחדת
לשבת ועבינו כי בשיש לאדם מילבות מהבגו לעולם לאבל מפירותיו
בשבתות ולוקט מאותו מילן בלבלה ' אמרו בית הלל שבין שלוקט
תמירית מובבות לשבת ושבת קובעת שבקבעו למעשר ואסור לו ל
לאבל מהן עד שיעשר ובמו בן אמר רבי יהודה אחד לוקט בלבלה ל
לשלה לחברו לאבל בשבת ולף פי שלה שלהן אסור לו לאבל מ
מהן עד שיעשר שבין שומנים לשלהן בהלו שלהן חייבות במעשר
אליעזר אומר מן המעטן הטהור חייב ' ומן הטמא פטור
מפני שהוא מחויר את הטותר '

מעטן שם המקום שמקבצים
שם זיתים עד שיתיבו בבו מיבי רחניות להוציא שמהן ' וכבר

בין על חמין בין על הצונן פטור דברי ר' מאיר ' ר' אליעזר
בר' צדוק מחייב ' וחבמים אומרים על החמין חייב ועל
הצונן פטור '

פין על חמין בין על צונן עבינו בין שיהיה אותו
היין שבתוך הגת מבושל אלו בלי מבושל דיבם שום ' וחבמים הלבו על
הקקר כי הזמים מקבעו למעשר בשאר בשר מהאור וקובעת '
והלבה כחבמים '

ה — המקלף שעורים מקלף אחת ואוכל '

ואם קלף ונתן לתוך ידו חייב המוהל מלילות של חטים
מנפה מיד ליד ואוכל ' ואם נפה ונתן לתוך היקו חייב '
בסבר שורעה לורע ירקה פטור ' ורעה לירק מתעשרת
ורע וירק ר' אליעזר אום השבת מתעשרת ורע וירק וזרים
וחבמים אומרים אינו מתעשר ורע וירק אלא השהלים
והגרגיר בלבר

מקלף מסיר הקליפה העליונה מבפה
מבשר מיד ליד בשון מחליף מיד ליד לתתן לחבירו בדי פיסוק מהם ה
הבפולה ונקדילים הבבלין המהבהבות בהם מלילות ' כי המילה
בלשונם היא המיבחה ושעטנז בין הוצנעו ' וכעין קיבים ' מתעברת
זרע וירק עבינו שחייב במעשר הזרע ומכברת מן העלין ' השבת בם
בן בקרית בעדי מלבת ' זרע וירק וזרים ' פירוש הזרע והעלין
והבבעולין ' וזרים שם הבבעולים הבעשים בראשי קבת הבמחים
שבהם היה הזרע ואלו הבבעולין בראין מחר לעין בשבת ושם בשון
מקבים תרוכים ' ושחלים בקרא בעדי חב אל אחל ' וגרגיר בם
בעדי גרגיר ' וכלשון משנבו ' ואלו השני מינים מתקשרין זרע וירק
ואפי' זרע אותם שהם ולא פירם כי כונתו על הזרע בלבר ' והלבה
כחבמים '

ו — רבן שמעון בן גמליאל אום תמרות של תלתן ושל חרדל ושל פול הלבן חייבות במעשר ר' אליעזר אומר הצלף מתעשר תמרות ואביונות וקפרס ' ר' עקיבא אומר אין מתעשר אלא אביונות בפני שהן פרי '

תמירות של תלתן ושל חרדל שם פרח שתלתן
והחרדל ' בלף הוא בעדי מלבבר ' ים מהבו שהיה קטרת ' והוא
בקרא תמרות ' ים מהבו פרי בהם בעבן ים מהבו עלין ' וקוח הבקרא
קפריסין ' ים מהבו פרי מבושל בל ברבו ושמו הידוע אבלבן בלשון
עדי פרום מלבבר וקוח הבקרא תביונות ' והלבה בר' עקיבא בדבי '

פרק חמישי — העוקר שתלים מתוך שלו ונוטע לתוך שלו פטור ' לקט שלח להברו פטור ' ר' אלעזר בן עזריה אומר אם יש ביוצא בהם נמברי בשוק הרי אלו חייבין '

זה המאמר שאמר שמעתי לאדבו לעקור שתלי
ולבטעם בקרקע אלו העמדים שם פירו ' אין זה דעתי ' עקיבה לבדי
שתבלאר במסבת פאה שמעתי אבלו לזרוע הטבל קודם שתגמל מ
מלאתו ' וזה שאמרו לשם נוטל אדם מן הגדן וזורע עד שיאדיח
דברי ר' עקיבה אבל חבמים גם בן מתירין זה בשתלים ' וכן אמרו
מודין חבמים לר' עקיבה בשתלים '

ונחלוק ביניהם מה שזכינו חוצים במה שלחתם שתלים לא בגמר מלאכתן, כי לפי דבורו מן התלוש עקרו, ובבר בארנו בפרק שלפני זה כי הסיקו הקונטרס למעשרות, ונאמר בכאן כי אין כל מקח קונה פרי אלא כל הלוקח תלוש מן הקרקע לאכלו בלבד לוקח, אבל הקונה כמחוור לו מיד שקנה תלוש לשלח לאחרי לא נקבע למעשר ויכול לאכול עדיין קודם שיעשר. וד' אלעזר בן עזריה אומר אם יש כיוצא בהם נמכרין כאומן שקנה לשלוח לאחרי הרי נקבע למעשר ואין קבלה כרי אלעזר בן עזריה.

ב העוקר לפת וצנונות מתוך שלו ונותע לתוך שלו לוקח חייב משום שהוא גרען בצלים משהשרישו בעליה טהרו מלטמא, נפלה ע"ג עליהם מפולת והם מגולים הרי אלו כנטועים בשדה.

אם לזרע חייב אבינו אם היתה כוונתו ליקח ממנו לזרע, ואמר לנטעם עד שיעשר לפי שאין דרכם שיקבעו שיקבעו מתוקם למעשר, ואם כוונתו בנטישתם לקוסיף אינו חייב לפי שלא נקבעו ולא נגמרו למעשרות. בצלים שהסריסו בצלים שהלו מלטומת לפי שמים שאינם מוכר בפניו, בשלה עליהם מפולת והם מגולין הרי אלו כנטועים בשדה, עבינו שהם חייבים בביעית ודיני מעשרות.

ג

לא ימכור אדם את פירותיו עד שלא באו לעונת המעשרות למי שאינו נאמן על המעשרו ולא בשב"ע למי שהוא חשוד על השביעית ואם בברו נוטל את הכבוררות ומוכר את השאר.

עונת המעשרות בבר קדם זכרם.

ובאחרונה גם כן במסכת שביעית בחזוק לדך ימכרו פירות שביעית ולשיחה שלם מותר למכרם ואיך ובאחרונה כי חלון הדמאי. שהם נמכרי בחפ יאכלו בשביעית, ואדבר שנמכר לא נסתלק ממנו דין השביעי, והוא שאמרם שהם האחרונים לאחרון נתפם בשביעית, והפרי עצמו לסוף ובבר בארנו זה בפרק הכיצד מוזג המסכתא. וכן אמרו ומאחר שכל פירות החלון כעונתן למעשרות כן עונתן לשביעית. ואם היו כל פירות לא כתן לעונת המעשרות מלקט שכבורות ומוכר את שאחר שלא נתחייבו במעשרות.

ד לא ימכור אדם את תבנו ואת גפתו ואת זוגיו למי שאינו נאמן על המעשרות לחוציא מהן משקין, ואם הוציא חייב במעשרות ופטור מן התרומה שהתורם כלבו על הקוטעים ועל הצרדים ועל מה שב שבתוך התבן.

בתא שם בריעבי הזיתים וזנה קליפת הענבים הנאחרים אחר דריכתן ושחיטתן, והקבין וזנים, והכונה בכאן שלא ימכור אדם הזגים וזבובת ממי שאינו נאמן, ואמר לחוציא מהם מה מסקין מוסך על גפת וזגים והמיעוד להוציא משקים מן הגפת ומן הזגים ולקוט חוטים מן התבן, ואמר שהתורם בלבו על הקוטעים ועל הצרדים עניני שהמוכיח תרומה אינו מנוכח שלח על כל הכנלה וכיוצא בה.

ה הלוקח שדה ירק בסוריא אם עד שלא בא לעונת המעשרות חייב ומשבא לעונת המעשרות פטור ולוקט כדרכו וחולך, ר' יהודה אומר אף ישכור פועלים וילקט, אמר רבן שמעון גמליאל במה דברים אמורים בזמן שקנה קרקע אבל בזמן שלא קנה קרקע אם עד ש שלא בא לעונת המעשרות פטור, ר' אומר אף לפי חש חשבון.

בבר קדם לך בסוף פרק שני מדמאי כי מרן סוריא הוא חרן שבכם דוד ואינו חייב במעשר שלח למי סים לו שם קרקע, אבל מי שקנה פירות מקרקע שאינו שלו אינו חייב במעשר, ובאחרונה נשם הטעם כאן, לו הטעם מפני מה אותן מהנות פחותות מחרן ישראל ובאמר בבאן כי מי שקנה שם פירות במחובר לקרקע עד שלא בא לעונת המעשרות מחמת שהוא כחלו מחובר בקרקע שלו ונחייב לעשר ואם קנה אחר שבאו לעונת המעשרות הרי הוא כאלו קנה פירות שכבר נתחייבו במעשרות.

ו המתמר ותתן מים במדה ומצא בדי מרתו פטור, ר' יהודה מחייב, מצא יתר על בדי מדתו מוציא עליו ממקום אחר לפי חשבון.

תמר שם כוכל על הזגים והחרבנים הבאחרים מן הענבים אחר שחיטתן ועל הממיס היורדין לבולי הבלי. ונתמר הוא שנתנים לתוכם על התמר ומכיחין אותו עד שיצא ממנו בחו במים ויהיה כמי יין ברוב, ואותם אותו יום בכאן כי אם יצא ממנו אחר שקורק במדת הבי. בכאן שהיו חיי מעשר לפי שאין שם יין כלל. ואם אמר יותר מן שמר שבאן נריך שיהא כמים הוא אותו המותר והוא שיעור יין הנשאר בתמר ומוכיח עליו ממקו אחר כמים שהוא מחייב בחותר הפוספת מן התמרים וזה הוא עניין ממרם לפי השבאן ואין הלבה כר' יהודה.

ו הזורי הנמלים שלנו בצד הערימה החייבת הרי אלו חייבים ש"ז ש שמדבר הנשמר גוררין כל הלילה, ח שום בעל בבי ובצל של דבקת וגריסין הקילקין והערשים ז המצריות ר' מאיר אומר אף הקידקיים ר' יוסי אומר אף הקוטנים פטורים מן המעשרות ונלקחין מכל אדם בש בשביעית, ורע לוף העליון ורע בריש ורע בצלים זרע לפת וצנונות ושאר ורעונ גנה שאינן נאבלי פטורי מן המעשרות ונלקחין מכל אדם בשביעית שאף על פי שאביהן תרומה הרי אלו יאבלו.

סוס בעל בבי, סם הפוטין חייבין מאד ואיכם ניתוין לאכילה, והאוכלן עיבו ירדין למעשר ולפיכך בקרוי בעל בבי, בכל של דבקה הוא בכל שאין לו תלה נגד תחר חייב מאד בשיקרב אל עין אחד תירומה תירומה דבות תרנוס תשרת מים דבקת מיה, ואולי הם מיוחדים למקום מן המקומות. ובריש הם הבלים האחוכים, ומן הפולין מין אחד שהבריש בלא בלים מיוחדים למקום והוא הידוע בבריש הקלקי ובערבי המצריות הם הערמים שהקנה האחד שלהם חד, ואלו המיבים הם מדבריות אבם נזרעות בבות, וחזקתן מן הספקי לפיכך פטורין מן המעשרות, וקרקם בעיבי קלקלים והוא שיהיו הסרוב ים מוחזקים ממין המוכל, וקונבין מיוחי קישרים, ובבר בארנו פעמים כי לוף מין ממיני הבבלים ואמרו הבלין אמרו בתלמוד כי שיטת שמואל כן הזרע שלהין על לוף ופיר אבנו פעמים בדפים שהם חניך ונטועות ידוע, ואמרו שחייבין לאחרים תירומה הרי אלו לא יאכלו לא בזה ה כי בשיקי, אחר שלו מזרעים לא זרעוני בבה שחיבין באחרים תירומה ונ וזרעה שהצמיח ממנו חולין שאין חי זרע גדולי תירומה תלמה, אלא כשהזרע הזרוע ראוי לאחרים לאכלה אבל אלו שחיבין לאחרים לאכלה מתוך לאכול בגדולים מעשי זרעם הוא תירומה והלבה כשהם,

סליקו מסבת מעשר ראשון

מסבת מעשר שני

מעשר שני אין מוכרין אותו ואין ממשכנין אותו ואין מחליפין אותו ולא שוקלין בנגדו, ולא יאמר אדם לחברו בירושלים הילך יין ותן לי שמן ובן שאר כל הפירות, אבל נותנין זה לזה מתנת חנם

ו ב

מעשר שני קדש ולפיכך אסור למוכרו ולמשכנו ולהחליפו לפי שהחליפי מכירה בלא שפך ירקון עוקלין כו' לפי שהוא כיוצא בקדשים כשאמר עשרה ממנו תהכי מעקל ' ומה שפרט ואמר כירושלם לפי שאם בחכל משער שני '

ב מעשר בהמה אין מוכרין אותו תמים חי ולא בעל מום חי ושחוט ' ואין מקדשין בו את האשה הבכור מוכרים אותו תמים חי ובעל מום חי ושחוט ומקדשין בו האשה אין מחללים מעשר שני על אסימון ולא על המטבע שאינו יוצא ' ולא על המעות שאינן ברשותו '

מעשר בהמה היינו שהוכלין אותו בעלי כירושלם כמו מעשר שני ל לאחר שהקריבים ממנו חלבו ודמו לפי שהוא קדש ' ואם נולד בו מום שהוכלין אותו בשלו בכל מקום לפי שהוא לרעי לקדבן ' ומעשר הוא לכהן יקריב ממנו חלבו ואוכלו ' הוא מה שאמר אם לך בכור עדר או בכור בשר וכו' עד לא תקריבם קדש ונו' ואם נולד בו מום המוכח ונו' ובשרים יהיה לך כחזה התנופה ונו' ואחילה לבני ואוכלו לפי שהבכור אם נפל בו מום הוא שהכה לכהן ' כמו שנאמר בפרק רביעי מבכורות ' אמר קטנה היה בו מום פסח או עור וגו' בשעריך תאכלנו ' ואמר קסי בבכור בהמה לא תעבד ' ואומר במעשר בהמה לא יחליפנו ולא ימיר אותו : ויהיה הוא ותמורתו קדש לא יגאל ' ואמר בפרק בבכור הוא אומר לא יעבד ובמעשר שני הוא אומר לא יגאל מיגו שהוכר לא חי ולא שחוט ולא בעל מום ולא תמיט ואסור למוכרו לו לקדש בו מעשר לפי שהוא מוכר בהרגו שאסור למוכרו ואומר לקדש בבכור שמותר למכרו ואמר תאמר כיון שהבכור לכהן מה תועלת בלוקח שמותר למכרו ומותר לקדש בו אומר הכתוב הקנאה אותו ' ואסימון הוא שנלבש בו כיצד ' ואמר ונתת הכסף בכל אשר תאוה נפשך ' ונתת הכסף בכיס ואמר ואם נלקה ממנו ' ומה מחסר מילול מעשר שני על מטבע שיוצא ואמר ונתת הכסף בידך ' ואמר ונתת הכסף בכל אשר תאוה נפשך ' נמצא פרט למעות שאינן ברשות

פרק שני

מעשר שני נתן לאבילה ולשתייה לכיבה ולאבל דבר שדרכו לאבל ולסוך דבר שדרכו לסוך, לא יסוך יין וחומץ אבל סך הוא את השמן, אין מפטמין שמן של מעש שני ואין לוקחין ברמי מעש שני שמן מפוטם אבל מפטם הוא את היי נפל לתוכו דבש ותבלין והשביחו השבח לפי חשבו רבי שנתבשלו עם הקפלוטות של מעשר שני והשביחו השבח לפי חשבון עיסה של מעשר שני שאפאה והשביחה השבח לשני, זה הכלל כל ששבחו נכר השבח לפי חשבון וכל שאין שבחו נכר השבח לשני

התניים לחמרים מיקים מעשר שני לאכול עם נתת קבלך בכל אשר תאוה נפשך, לאכול מיקים מעתר לבוך בו קוה דבר במקך, לחמרי ית כמעשר ולא נתתי ממנו למת ואמר אם לאכילה לו תרון וחבריכין דבר שאסור לתי קוה לא אמר למת לא כל שכן, תלת קוה לידי קוה דברי שמעתי לתי ולאסור למת זו היכה, לאכול דבר שדרכו לאכל יש בו משני עבידים דאחד שאין מקר אין מוכר דבר שלקחו כמינו משום שני אם יפסד ואינו ראוי לאכיל לבנין לאכל הנת שמשופם לו יין שנפסד טעמו וקבעין דאחר שאין לו לאכל דבר מעשר שני שלא כדרכו, כבנין האוכל ירקות בלי שלוקות לו ספירות מבושלות וכונתו כוה לאסור לפטם ולרקות השמן בעקרים ומרקות לפי שמפסידין טעמו ויפעט באכילתו, ולזה חשש לאסור לקנות בשעת בשעת שמן מפוטם קפלוטות אחביר שנשפה כאשר הנני, ואחת על באמרו שנתת שנתן לפי חשבון שיהיו פירות מעשר שני מוות שלא ואחולין שנתערבו כוה לו כתבאלו עמקס מוות שלא שלעים, וכשיתבטל הכל לו כתערב יוסף הכל שלא שלעים, כמנת שהשלא הנוסף יש בו למעשר שני הרבוע ולפיכך חשבון אותן פירות בכלא ורבוע שלא שלעים יאמרו שמעתי שעשה שני יעלה עד שיעור אבל חולין שנשבח לפי שעה שני אחר שנתבשל לפי שלא יוסיף בכמות שהתבטל דבר.

ב ר' שמעון אומר אין סכין שמן של מעשר שני בירושלם וחכמים מתירין, אמרו לו לר' שמעון אם הקל בתרומה חמורה לא נקל במעשר שני הקל אמר להם מה אם לא הקל בתרומה החמורה מקום שהקל בברשינם ובתלתן נקל במעשר שני הקל מקו שלא הקל בברשינם ובתלתן.

ר' שמעון אומר חולק על דברי הקודם לפי שמעשר שני נתן לסיכה כמו שסכר מי שלא הכין דברי ר' שמעון ומחלקתו כי אין מחלוקת שמעשר שני נתן לסיכה, ולא סיכה ר' שמעון חולק על זה הענין לפי שפרט ואמר בירושלם וכל היה אומר ר' שמעון אין סכין מעשר שני, לו היה אומר מעשר שני לא נתן לסיכה, אז מה סיכיה לזו הסכנה יתין הכבר בן שלא שדברי ר' שמעון כמו שאתה לך נוהג שקנה אומר, אשור לאחד סיימר לאכרו בירושלם שקנה שקנה מיימר לקונאת מעש שני שימשח אותו בשמן של מעש שני ומתמשח יל הועשתו ותקיק סברו על המשיחה ממשחו וזה אינו מותר, לל שיתבר לרם ממנו, מעש שני וחבריו מתירין זה כי סם לאמרי אחין לימי לשיחת ידו, ואין מקפידין בזה ואמר ר' שמעון שם הקל בתרומ חמורה עבינו שיהיה שקורה לזרים ותיהיו בה בזה השעשה לל שיהן הסכון ליטרול שמן של תרומה וימשח אותו בו ולא נקפיד בשם שי שיהכן כיצד מן השמן אינו דין שנתיר זה למעשר שני הקל שקנה מ אותו לזרים, ועוד שנאמר שלנו לא נקפיד בשם שיהכן בירו מן השמן, ובן אמר בתלמוד מה הקלו בתרומה כחרול דתניא שך בשם מעון תרומה ומביא שרול ומעשלין על גבי מעיו ואינו חושש, ואמר לשם ר' שמעון כי שם הקל בתרומה לפי שקנו, הקל בתלתן ובכר שאינו

על תרומה ולא נקל במעשר שני לפי שקנוי שאמר אחמיר בו בתלתן, וכרשינין, ואומ יבאר בהלכה שלאחרי זאת עניין הכרשינין ותלתן ויהיה שאחמירו בשם במעשר שני, והלכה כחכמים.

ג תלתן של מעשר שני תאבל צמחונים ושל תרומה בית שמאי אומרים בל מעשיה בטהרה חוץ מחפיפתה, ובית הלל אומרים כל מעשיה בטומאת חוץ משרייתה.

תאכל צמחונים עניני מיהכלו בשהן לחים כמו ירקות ואין מיתך לו להניחם שיתיבשו כי חם מיתיבשו לא יהיו ראויות לאכילה, ובתרומה אסור לו להניחם עד שיגיעו, גם מומרים כל מעשיהם בטהרה חוץ משריתה, עניני שכל מה שמשתתקין ממאכל לא מתיהם ואולתו צריך להיות בטהרה כדי שלא תטמא ולא תהיה ראויה לשלח לפרקם וכבר ידעת כי התרומ אסור לבריות לה טומאה, כי מותר להחזין גופו בה בטומאה, לפי שהיה כבר בשדים ואיכה ראויה לאכילה, ובה מתירין שיתקנן ממנה בטומאה מי זה שמתקנת שיהיה תעשה שיביא אותה לפרקה, לפי שמיכנה מאכל שנקפיד על פרקתה, אין תקריבתה הל להטרות במעשר שני אסור לקנות שום כרשינין לטומאה ובמקו שטמא אותה כיצים.

ד כרשינ מעשר שני יאכלו צימחונין ובבנסין לירושלם ויוצאין נטמאו, ר' טרפון אומר יתחלקו לעסות וחכמים אומרים יפרו, ושל תרומה בית שמאי אומרים שורין ושפין בטהרה ומאבילין בטומאה ובית הלל אומרים שורין בטהרה ושפין ומאבילין בטומאה, שמאי אומר יאכלו צריד, ר' עקיבא אומר כל מעשיהן בטומאה.

הכרשינין הם נקרוסים בערבי כרסנה ואינם מאכל אדם, ונם כן הקפיד עליהם שיהכלו מחכמים ממעשת מעשר שני קודם שיתיבשו ויפסלו מיהכלו אדם ומ ומות להניחם מירושלם לחר שיגיעו לפם לפי שאינם פירו כי פירות מעשר שני כיון שיגיעו לירושלם לסוף לחכיחם, כמו שיתבחר לקמן ר' טרפון אומר מין פולין קדשים להתכלין בכלבים ומעשר קדש ול ולפיכך אומר יתחלק לעשו עד שיתן ממנה לכל עשה אחות מכבינה ז הטיעור שאינו מטמא טומאת אוכלין כמו שבארנו בפרק חמישי מתרומות ואומרים מאכילין בטומאה עניני שמותר להאכילו בטומאה לבהמה כיון שהוא מאכל בהמה, ומותר לו שיטמא אותה בידים, לחותן הידים לעשי מחין יורעים להם טומאה הם פוסלי אתה שתרומ כמו שיתבאר בפרק שלישי מטהרות משקין בטומאה עניני שמותר להאכילו בטומאה לבהמה כיון שהוא מאכל בהמה, ומותר לו שיטמא אותה בידים, לחותן הידים לעשי מחין יורעים לה

ו סלע שלמעשר שני של חולין שנתערבו
מביא בסלע מעות ואומר סלע של מעשר שני בכל מקום
שהוא מחוללת על המעות האלו ובורר את היפה שבה
ומחללן עליה מפני שאמרו מחללין בכסף על נחשת
מרחק ולא שיתקיים כן אלא חוזר ומחללם על הכסף׳

סלע זה מכסף והמעות מנחושת ואומר בכחן שכשנתערבו
בסלעים שיהיה חלופי סלע מחד ממעות סלע מן מעשר שני ויהיה
כסלעים שיהיה חלופי חלופי סלע מחד ממעות סלע מן מעשר שני ויהיה
כסף חולין ונחשת מעשר שני ויהיו המעות לחולין ׳ ואומר מדיוקן
וימזוג תותם סלע מעשר שני ויהיו כסף חולין ונחשת מעשר שני
עבירו ירוע תרגום לחן דיוקן וכסוכה סלע ישפה זה אלף כתעת ה
היוקן לה מיתקיי׳ כן עבירו לה מיהיו שכחשת מעשר ויעבירו כו הכסף
לחולין סלע מחנוך ומחללן על הכסף כמו שעשיו כאלו הסלעי
סלעים ׳

ז בית שמאי אומ׳ לא יעשה אדם את סלעיו דינר
והב ובית הלל מתירין ׳ אמ׳ ר׳ עקיבא אני עשיתי לרבן
גמליאל ולר׳ יהושע את כספן דינרי זהב ׳

גם אומ׳ לקח
להחליף סלעי המעשר ולעשותן דינר זהב ׳ וזה נודע שמא לא ימצא
להחליף ויתבטל מעשות ירושלם ׳ וגם לא נזדי שמא ישפוך עליהן
וכביכול ר׳ עקיבא משפה לאומות כו דעת בה וזהו נכון ׳

ח הפורט סלע
ממעות מעשר שני בית שמאי אומ׳ כל הסלע מעות ובית
הלל אומ׳ שקל בכסף ושקל מעות ׳ ר׳ מאיר או׳ אין מחללין
בכסף ופירו על הכסף וחכמים מתירין ׳

גם מתירין להחליף כל
הסלע כמעות אפי נחשת לעשות מהיכן מוציא חותן כולן כבת אחת ו
וזה מון לירושלם ׳ ושקל הוא מני סלע ומה מחלוקת ר׳ מאיר עם חכמי׳
הוא שמא מחשבון לך ׳ כגון שהיו לאנו ממעות מעשר שני מה שהוא
חני דיבר אמור לו ליקח לותן הפירות עם דיבר וחני דיבר ממעות מ
מעשר שני ויאמר אלו הפירות עם זה הדיבר וחני דיבר על כסף מחוללין
על שקל זה ׳ וחכמים מתירין ׳ והלכה כחכמים ׳ אבל אם יש בפירות
שוה דיבר אז יוצא כסל מוציא מחוללין עם הכסף על המעות

ט הפורט סלע של מעשר שני בירושלם ׳ בית שמאי אומ׳
כל הסלע מעות ׳ ובית הלל אומ׳ שקל בכסף ושקל מעות
הדבן לפי חכמי אומרי בשלשה דינר בכסף ודינר מעות׳
ר׳ עקיבא אומ׳ שלשה דינרים בכסף ורביעיות מעות ר׳
טרפון אומ׳ ארבע אספרי בכסף ׳ שמאי אומ׳ ינהנה כ
בחנות ויאבל בגגרה ׳

סלע זה מני שקלים ׳ ודינ׳ הוא רביע
הסלע ׳ כי הסלע ארבע דיבר ודבישיתו הוא רביע השקל וזהו חני ל
דיבר והאספרי קטן חספר וזהו המעה בלעזן יין ׳ ואיכי יודע כמה
אספרים יש בסלע ׳ וכשרוצה מדם בירושלם להחליף הסלעים ולהחזיר
מעות ליקח כו מה שירצה מהדינרין גם לעצותו כלי מעשת ׳ וזה אומ׳
חני מעות וחני כסף דוגמה מן מחני בחני כלבד יחליף ומתן כ
במעות על כחנות ׳ ויקלכין לפני שכחים קח מעשן כן עזתי ומעשי
כן זוהי ומעשן המערי וחכניה אומ׳ מיחליף לותן רביע סלע ברביע
סלע ׳ ור׳ עקיבה אומר מהיכית סלע בשמיכית סלע כלבד יחליף לא
נחשת ׳ ומאי אומ׳ יכיה קסלע בחנות ׳ כגון שיתן לותו לא כעל ה
חנות ויוציא לותן על יד עד שיסלים הסלע ׳ והלכה כבית הלל
כלבד ׳

י מי שהיו מקצת בניו טמאין ומקצתן טהורין מ
מנה את הסלע ואומר מה שהטהורין שותין סלע זו מח
מחוללת על זו ונמצאו טהורים וטמאין שותין מכר אחד
מטמאין

יא סלע של מעשר שני ושל חולין שנתערבו
מביא בסלע מעות ואומר סלע של מעשר שני בכל מקום
שהוא מחוללת על המעות האלו ובורר את היפה שבה
ומחללן עליה מפני שאמרו מחללין בכסף על נחשת
מרחק ולא שיתקיים כן אלא חוזר ומחללם על הכסף׳

סלע זה מכסף והמעות מנחושת ואומר בכחן שכשנתערבו
בסלעים שיהיה חלופי סלע מחד ממעות סלע מן מעשר שני ויהיה
כסף חולין ונחשת מעשר שני ויהיו המעות לחולין ׳ ואומר מדיוקן
וימזוג תותם סלע מעשר שני ויהיו כסף חולין ונחשת מעשר שני
עבירו ירוע תרגום לחן דיוקן וכסוכה סלע ישפה זה אלף כתעת ה
היוקן לה מיתקיי׳ כן עבירו לה מיהיו שכחשת מעשר ויעבירו כו הכסף
לחולין סלע מחנוך ומחללן על הכסף כמו שעשיו כאלו הסלעי
סלעים ׳

יב בית שמאי אומ׳ לא יעשה אדם את סלעיו דינר
והב ובית הלל מתירין ׳ אמ׳ ר׳ עקיבא אני עשיתי לרבן
גמליאל ולר׳ יהושע את כספן דינרי זהב ׳

גם אומ׳ לקח
להחליף סלעי המעשר ולעשותן דינר זהב ׳ וזה נודע שמא לא ימצא
להחליף ויתבטל מעשות ירושלם ׳ וגם לא נזדי שמא ישפוך עליהן
וכביכול ר׳ עקיבא משפה לאומות כו דעת בה וזהו נכון ׳

יג הפורט סלע
ממעות מעשר שני בית שמאי אומ׳ כל הסלע מעות ובית
הלל אומ׳ שקל בכסף ושקל מעות ׳ ר׳ מאיר או׳ אין מחללין
בכסף ופירו על הכסף וחכמים מתירין ׳

גם מתירין להחליף כל
הסלע כמעות אפי נחשת לעשות מהיכן מוציא חותן כולן כבת אחת ו
וזה מון לירושלם ׳ ושקל הוא מני סלע ומה מחלוקת ר׳ מאיר עם חכמי׳
הוא שמא מחשבון לך ׳ כגון שהיו לאנו ממעות מעשר שני מה שהוא
חני דיבר אמור לו ליקח לותן הפירות עם דיבר וחני דיבר ממעות מ
מעשר שני ויאמר אלו הפירות עם זה הדיבר וחני דיבר על כסף מחוללין
על שקל זה ׳ וחכמים מתירין ׳ והלכה כחכמים ׳ אבל אם יש בפירות
שוה דיבר אז יוצא כסל מוציא מחוללין עם הכסף על המעות

יד הפורט סלע של מעשר שני בירושלם ׳ בית שמאי אומ׳
כל הסלע מעות ׳ ובית הלל אומ׳ שקל בכסף ושקל מעות
הדבן לפי חכמי אומרי בשלשה דינר בכסף ודינר מעות׳
ר׳ עקיבא אומ׳ שלשה דינרים בכסף ורביעיות מעות ר׳
טרפון אומ׳ ארבע אספרי בכסף ׳ שמאי אומ׳ ינהנה כ
בחנות ויאבל בגגרה ׳

סלע זה מני שקלים ׳ ודינ׳ הוא רביע
הסלע ׳ כי הסלע ארבע דיבר ודבישיתו הוא רביע השקל וזהו חני ל
דיבר והאספרי קטן חספר וזהו המעה בלעזן יין ׳ ואיכי יודע כמה
אספרים יש בסלע ׳ וכשרוצה מדם בירושלם להחליף הסלעים ולהחזיר
מעות ליקח כו מה שירצה מהדינרין גם לעצותו כלי מעשת ׳ וזה אומ׳
חני מעות וחני כסף דוגמה מן מחני בחני כלבד יחליף ומתן כ
במעות על כחנות ׳ יקלכין לפני שכחים קח מעשן כן עזתי ומעשי
כן זוהי ומעשן המערי וחכניה אומ׳ מיחליף לותן רביע סלע ברביע
סלע ׳ ור׳ עקיבה אומר מהיכית סלע בשמיכית סלע כלבד יחליף לא
נחשת ׳ ומאי אומ׳ יכיה קסלע בחנות ׳ כגון שיתן לותו לא כעל ה
חנות ויוציא לותן על יד עד שיסלים הסלע ׳ והלכה כבית הלל
כלבד ׳

טו מי שהיו מקצת בניו טמאין ומקצתן טהורין מ
מנה את הסלע ואומר מה שהטהורין שותין סלע זו מח
מחוללת על זו ונמצאו טהורים וטמאין שותין מכר אחד
מטמאין

טז לא יאמר אדם לחבירו העל את
הפירות האילו לירושלם לחלק
אלא אומר לו הרי עלם שנאכלם ונשתם בירושלם ׳ אבל
נותנים והלוה מתנה הינם ׳

ממרי ר׳ אלמור מהלכות עממים היו עבירו
מלין עם מיכי בעבין אלא נקוות לעמן כין שאמרו מהלכות מיודע ם
מקוה יתן לו חלק מקם או כין אמרו לחלק מיודע שמקוה יתן לו חלק׳
אבל בריחו ממרים לחלוק מקבי שיהיה כמי שכתן פירות מעשר שני
עבר למי שהשלם וזה אמור לפי שקוה בעצמו חייב להביאם גם ׳

יז אין לוקחין תרומה בכסף מעשר מפני שהוא ממעט ב
באכילתו ור׳ שמעון מתי אם להם ר׳ שמעון מה אם היקל
בזבחי שלמים שהוא מביאן לידי פגול ונותר וטמא לא
נקל בתרומה ׳ אמר לו מה אם היקל בזבחי שלמים שכן
מותרין לזרים נקל בתרומה שהיא אסורה לזרים ׳

מבני
קהוא ממעטן באכילתם עבירו ביעבעו כאכילת לפי שהתירו לכהני לאכול
לזרי ולטבול יום והמעשר מותר לזרים ולטבול יום וכמו כן ממעטן
כאכילת תרומ׳ כי התירום מותרת לאונן ותאכל בכל מקום ומעשר
שני אסור לאונן למאמר הכם לא אכלתי כאוני ממנו ובו כן אסור ל
לאכלו אלא כירושלם כמו שנתבאר בתודה ׳ וכבר קדם לך כי מעות
מעשר שני קונין בכסף בשעת נמקריכין אותן זבחי שלמים ובקלמי׳
כלי שפך קדש יתפטלו כשאין קונין בגדול מו נותר מו טמא ומסוי לאבדן
ואתרומה אין כה לא דין שגול ולא דין נותר ועוד כי לא כל הדברים
שמטמאין את הקדש הם מטמאין את התרומה כמו שיתבאר בפרק
שני מן מסכת טהרות ׳ וגבול עבירו שתקיש ממשכתו בשנת שזבחים
שיאכל ממנו אחר זמן הקבוע לאכילתו הוא מה שאמ׳ הכם ׳ ואם
האכול יאכל מ׳כער זבח אלמיו פגול הוא לא יהיה ונותר הוא מה ש
שאמר הכם ויכנותר ממנו כחם תשרופו ׳ ואמ׳ כבשר טמא ׳ והכשר
לאחר יעבר כבשר טמא לא יאכל כאש תשרף ׳ ועוד יתבארו דיבי הפגול
והנותר בפרט כמסכת זבחים ואין הלכה כר׳ שמעון

יח מי שהיו לו מעות בירושלים
וצריך לו ולהברו פרות אומר להברו הרי המעות האו
מחוללין על פרותיך ׳ נמצא זה אוכל פירותיו בטהרה
והלה עושה צרכו במעותיו ולא יאמר כן לעם הארץ
אא בדמאי

הלו המעות הם מעות ממעשר שני והפירות הכם אכל חכרי חולין
והם גם כן בירושלם ׳ ומחלל משותיו על פירות חברו ינתו המעות
לחולין ומותר לן למכור ולקנות בהן ׳ ואותן הפירות תוזרין פירות
מעשר שני ואוכלן בטהרה כדין מעשר שני ׳ ויהיו הבעלים כדמיהן
הכם מעות מעשר שני ׳ ואסור לו לעשות זה עם הארץ לפי שהוא מ
חשוד על הטומאה ואפי יאכלנו בטומאה ׳ ואם היו אותן מעות של
מעשר שני של דמאי לרי זה מוכר לפי שזה הכם הוא ומעשר שני ו
ודאי אי לאו ואסור לטומאים אי לא ׳ וכבר כתבנו כי הדמאי חייב
כמעשר שני כתחלת מסכת דמאי ׳

יט פירות בירושלם ומעות במדינה

אומ׳ הרי המעות ההם מחוללין על פירות האלו ׳ מעות בירושלם ופירות במדינה או הרי המעות האלו מחוללין על פירות ההם ובלבד שיעלו הפירות ויאבלו בירושל׳

מדינה בקרית כל מדינה וממדינה לחברתה לכך יש׳ל׳ לכך בירושלם ומסקינה כי כשיהיו הפירות שוים למעות בירושלם לפעמים לא יחללן לחללן לכל הממיעטין שאין מתכוין לחלל אלא כשהן שוים למעות ופירות והמעות במקום אחד ועוד הממיעטין שחילול מעות מעשר שני מותר בירושל׳ לכל פרייתיה׳ ומעשר שני בירושל׳ יש עלה על לשתוק כאחר יתבאר בזה הפרק ׳ועוד נתבאר לך לקמן הפרטים שיש בין הפירות והמעות׳

ה מעות נכנסות לירושלם ויוצאות ופירות נכנסין ואינן יוצאים רבן שמעון בן גמליאל א אומ׳ אף הפירות נכנסין ויוצאין ׳

שין הלכה כר׳ שמעון בן גמליאל

ו פירות שנגמרה מלאכתן

ועברו בתוך ירושלם יחזור מעשר שני שלהם ויאכל ב בירושלם ושלא נגמרה מלאכתן סלי ענבים לגת ׳ וסלי תאנים למוקצה בית שמאי אומ׳ יחזור מעשר שני שלהם ויאכל בירושלם ׳ ובית הלל אומ׳ יפדה ויאכל בכל מקום ׳ ר׳ שמעון בן יהודה אומ׳ משם ר׳ יוסי לא נ נחלקו בית שמאי ובית הלל על פירות שלא נגמרה מלאכתן שיפרה מעשר שני שלהם ויאכל בכל מ מקום ׳ ועל מה נחלקו על פירות שנגמרה מלאכתן שבי׳ שמאי או יחזור מעשר שני שלהם ויאכל בירושל׳ ובית הלל אומ׳ יפדה ויאכל בכל מקום ׳ והדמאי נכנס ויוצא ונפדה ׳

כבר קדם לנו כי פרות מעשר שני כשנכנסו לירושלם יחזור להיותם חלת מחאכלות לעם וכל זמן שלא יגיעו ל לירושלם יכול לפדותן ויעלו קדושת לירושלם ׳ ועוד אצלנו שקר אחר ומוחזק הוא שאין פודין מעשר שני בירושל׳ וכשנכנסו בירו׳ שלא בטהרה שאין לירושלם והוציאם מלירושלם ׳ מעשר שני החייב לעם ונכנסו לירושלם שאין עם אנש דיך שיפדה שלא יאכל בירושלם ׳ ולעניין יחזור מעשר שני שלהם ויאכל בירושלם ושלא בגמרה מלאכתן בשלי ענבים לגת שאחר מלאכתן הדריכה ושפחיטה מן סלי תאנים למוקצה שבשחרגם כן ליבשן ׳ שה שאומרים יפדה ויאכל בכל מקום כדין פדיית מעשר שני שלא נכנסו לירושלם ׳ והדמאי נכנס ויוצא ופדיה שלנו כי מעשר שני של דמאי נכנס לירושל׳ ויוצא מאכלה אחר יציאתו ׳ וזה אסור לעשותו במעשר שני של ודאי ונכנס בתבאר לך זה בתחלת מסכת דמאי נתן הלכה כר׳ שמעון כן יסודם ׳ כמו שפירש מחלוקת בם וכה ׳

ז אילן שהוא עומד בפנים ונוטה לחוץ ׳ או עומד לחוץ ונוטה לפנים מכנגד החומה ולפנים כלפנים ׳ מכנגד החומה ולחוץ בלחוץ ׳ בתי הבדים שפתיחתן לפנים וחללן לחוץ או שפתחיהן ל לחוץ וחללן לפנים בית שמאי אומ׳ הכל כלפנים ׳ ובית הלל אומ׳ מכנגד החומה ולפנים כלפנים מכנגד החומה ולחוץ כלחוץ ׳

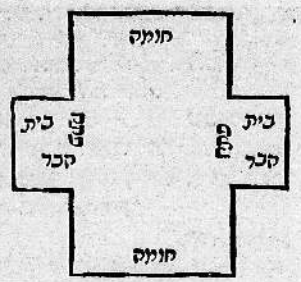

מפרש לפנים רוצה כו לפנים מחומת ירושלם ׳ ונתן מכנגד החומה ולפנים כלפנים ל לעניין חלת מעשר שני ׳ וזה אחת מהיות חלוק העומד בפנים כלפנים ונופל כולה לחוץ שאסור לו לאכול המעשר תחת הכוף ׳ אלא לפנים מן החומה ׳ ואסור לו לפדותו ׳ ל למעשר שני שבכם תחת הכוף ׳ ונאכל בכנס בירושלם לעניין אלא ירדים הלך תחת הכוף ובכר בתרנו זה מן המסכתא הקודמת לזו בירושלם לעם ׳ וכבר בתרנו זה לעם ׳ חבל לעניין לאכילתו אסור לאכלו על שיכנס לפנים מן החומה וזה לשומרת מעני פנים כתי הבדים שפתחיהן כפנים ׳ ונחלקן מון ׳ חלקן ירוע מלמון חלול ׳ וזה קוח דמיונם ׳

ומאחר לנם הכל כלפנים לחומת׳ וכן בתבאר בתוספתא ל אלא יפדה מקום מעשר שני ולא יש יאכלנו ׳ וכה אומרים מכנגד החומה ולפנים מ מותר לאכל בכם ׳ המעשר והקדשים ולא ׳ יפדה כו למעשר שני ׳ ומכנגד החומה ולחון כ כלחון ׳ שמות לו לפרות

כו מעשר שני ואסור לא לאכלו לעם ונאמרו בתי הבדים לפי שהבדים בירושלם לעולם בעם על זו הכונה ׳ ל׳ בחומת ירושלם הם בתי ה הבדים ׳

ח הלשבות בנויות בקדש ופתוחות לחול ׳ תוכן חול וגגותיהן קודש ׳ בנויות בחול ופתוחות לקדש תוכן קדש וגגותיהן חול בנויות בקדש ובחול ופתוחו לקודש ולחול ׳ תוכן וגגותיהן מכנגד הקדש ולקדש קדש מכנגד החול ולחול חול ׳

לשבות עם לשיטי הטמרא ׳ ונאמר גגותיהם קודם בתבאי שיהיו גגותיהן כנגד אחד מהם עם קרקע העזרה ׳ וזה אחם ׳ כי הטמרא בנויה בהר ועוד יתבאר זה במסכת מדות ׳ ותועלת היותם קודם כדי שיהיה מותר לאכל בהם קדשי קדשים ולפחות בהם קדשים קלים ומי שבכנם טמא אם חייב קרבן כמו שיתבאר בסבועי׳ ושלו היו חול היה דינם דין ירושלם אלא היו הם חיבות בדין מ מלכי הדיינין ׳

ט מעשר שני שנכנם לירושלם ונטמא ׳ בין שנטמא באב הטומאה בין שנטמא בולד הטומאה בין בפנים בין בחוץ בית שמאי אומ׳ יפדה ויאבל הכל בפנ׳ חוץ משנטמא באב הטומאה בחוץ ׳ובית הלל אומ׳ הכל יפדה ויאבל בחוץ ׳ חוץ משנטמא בולד הטומא בפנים ׳

לא הטעמ׳ הוא לחד מלבות הטומאו׳ המבויות בתחילת סדר טהרות ושם כולם בפסוקי התורה ׳ כמו מרן ובסבת זרע טומאת מת וכדה וזב מצוינו וזולתם שמנתם לעם ׳ ונלך הטעמא הוא מי שנטמא נאב קבומאת ׳ ועוד יתבארו אלו ואחלקין ושיטי בתיסם במקומות בכות מלבר זה ׳ וכפרט בסדר טהרות ׳ וכבר זכרנו מאסור לפדו׳ מעשר שני בירושלם ׳ שלא אם נטמא והוא לחמים כתלמוד מכין למעשר שני שנטמא שפודין אותו ואכילו בירושלם שכ לא תוכל שאתו ואין אתה אלא לאכילה שם ויש מוצאת מאת פניו לאיסם ׳ וגו והבחים הזה מה שספר לך והוא כי מעשר שני אסור לאכלו אלא בירושלם ואחר כם ית שם כמנע מלאכלו ואין שם דבר מונע לאכילתו שלא שנטמ׳ הזמן בם כיון שכנסם בירושלם ואעפ׳ שהוא כפדים אסור לאוכלו ׳ אבל יאכל בירושלם מלבר מה שנטמא כאב הטומאה מן לחומה ואח כך כנסם לירושלם שמותר להוציאן לבי שפשעת בניסתו לא היה רשוי ל לאכילה ולא היה בו קדושה כלל לבי שכבר נטמא בטומאה ממורה לאוכלה ׳ וזה הוא ׳ יאכל בחוץ כשפרש מלבר מה שנטמא כולל ה טומאה לפנים מן החומה לבי שעריין כשאר בו קצת מקדושת מעש׳ לבי אלא בטמא טומאה חמורה לחוריתה ׳ ולפיכך יאכל כפנים מחר פרייתה ׳

י הלוקח בכסף מעשר שני שנטמא יפדה ר׳ יהודה אומר יקבר אמ׳ לו לר׳ יהודה ׳ ומה אם מעשר שני עצמו שנטמא הרי הוא נפדה הלוקח בכסף מעשר שני שנטמ׳ אינו דין שיטמא ׳ אמר להם לא אם אמרתם במעש שני עצמו שכן הוא נפדה וטהור ברחוק מקום ׳ תאמרו בלקוח בכסף מעשר שאינו נפדה וטהור ברחוק מקום ׳

הלוקח בכסף מעשר הוא דבר הנקנה בטומאת מעשר שני ונאמר שכן זוה כפרש טהור ברחוק מקום מכואר מאר לבי שמעשר שני נאתר

לפדיתן ולהוציאו לחולין ואפילו היה טהור כשהיה מקומו רחוק מ
מירושלם וזה לרבי מבל ' ולית הלכה כר' יהודה '

יא צבי שלקחו

בכסף מעשר ומת ' יקבר על ידי עורו ' ר' שמעון אומר יפדה לקחו חי ושחטו ונטמא יפדה ר' יוסי אומר יקבר לקחו שחוט ונטמא הרי הוא בפירות '

תבת קמץ חומר

אין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים ' ור' שמעון אומר פודין את הקדשים להאכילן לכלבים וכשנטמא אחר שחיטתו יפדה ' ור' יהודה אומר חלק היה לפי שבקשתו חי היה דינו ודין מעשר שני שוה ' וכמו שיפדה מעשר שני כשנטמא כן יפדה זה כשנטמא לפי שבחייתו חי אין לו רחוק מקום כי יכול להוליכו למקום שיפדה ' ור' יוסי אומר יתמיר יתר מר' יהודה ויאמר יקבר כיון שהוא לריחוק מקום שיפדה בכסף מעשר ל לקחו שחוט ונטמא הרי הוא בפירות ' כל מה שחלקו בו תנא קמא ור' יהודה בהלכה כשלשני זה ' ר' יהודה אומר לא יפדה ' ותבת קמץ אומר יפדה יקבר אומרו אין הלכה כר' יהודה ' וכאן כן בזו הלכה הלכה כתבת קמץ '

יב המשאיל קנקנן למעשר שני ' אעפי שנפן לא קנה מעשר ולף לתוכן סתם עד שלא נפן לא קנה מ מעשר משנפן קנה מעשר ' עד שלא נפן עולות באחר ומאה ' ומשנפן מקדשות בכל שהן ' עד שלא נפן תורם מאחת על הכל ' ומשנפן תורם מכל אחת ואחת '

כשפשפל

מים קנקנין להוליך בהם מעשר שני ופירות שהם מוטלים לפי מ מספקות הקנקנים לא קנה מעשר ' עבינו שחין לותם קנקנים ח קנויות פיות הקנקנים לא קנה מעשר ' ואם נתן לתוך הקנקנים יין מעשר שני סתם ' ולא פירש שנתן לותם הקנקנים בתורת שלוה כל זמן שלא סתם פי הקנקנים לותן הקנקנים בתורת שלוה ' לבל אם סתם פי הקנקנים הרי נתנם למעשר ונחזיבו למכרם ולאכול כדמיהם מה שדעתו לאכל בדינשלם כיון שנפן שני ואחר כך סכיך כל סביכים המוטלים בין סיטות הי קנקנים לא סיכיתם פתיחות ' ואמר ש' שלא נפן עולות בחלה ומלה ' עבינו שהם היו מלה קנקנים כגם פיהם פתוחות שהם קנקן על תרומה ' שם היו מלה קנקנים כגם פיהם פתוחות נחשב שכבר מעורבות ותעלה בחלה ומלה ' כיון שהתערבה בחולין ו כמו שבארנו ' ואם היו מעשר קנקנים כולם פיהם סתומות נחשב הבל ויהיה דינם כיון שהתערבה וחבי יהיה קנקן תרומה בחלף קנקנים חולין ' ואם עבין שהרם מקדשות כל שהן ' ואמתם שבארנו יתבאר ח סיטה שהרם תרם מחלה על הכל ' ואכל אחת ואחת ואחת בתוספת כמה דברים שהזכירם בשלו יין שכל כשהו תומן ושלו ביר ושלו דבש כין שלו נפן כין שלו נפן לא קנה מעשר קנקן '

יג בית שמאי

אומרים מפתיח ומערה לגת ' ובית הלל אומרים מפתיח ואינו צריך לערות ' במה דברים אמורים במקום שדרכן לימבר פתומות ' אבל במקום שדרכן לימבר פתוחות ' לא יצא קנקן לחולין ' אבל אם רצה להחמיר על עצמו למבור במדה ' יצא קנקן לחולין ' ר' שמעון אומר אף ה האומר לחברו חבית זו אנ מובר לך חוץ מקנקנה יצא קנקן לחולין '

עקר הלכתה כי כשמכר לרם יין בירושלם וקנה ממנו במשנת מעשר שני בית שמאי חומרים שפותחין ה הקנקנים ומערין לותן מה שבהן לגת ומוכר לגת ולא יצתו קנקן לחולין ' ואמרי לחולין ' אבל אם מכר סיין והוא הקנקנים פתומות ומוכרן פתוחות ' לא שהם היו דרכו למכור לותן הקנקנים פתומות ומוכרן פתוחות ' אלא שהם היו מכר סיין והוא הקנקנים לא יצתו קנקן לחולין ' ואמרי חומרים ' ומוכו צריך לערות ולא יסמוך לפי שכיון שפתחן בלא דעתו שהין דעתו למכור לותן הקנקנים ' והם מכר כמדה ואמר מדת כך וכך דמים ' יצתו קנקן לחולין ' ואפי' היו פתומות ' ובדבי ר' שמעון אומר לותו ואין עליו חולין '

פרק רביעי המוליך פירות מעשר שני ממקום היוקר למקום ' הזול

או ממקום הזול למקום היוקר פודהו בשער מקומו ' המביא פירות מן הנורן לעיר ומרי יין מן הגת ל עיר השכח לשנ ' ויציאות מביתו '

יקר וזול הפכים

ועבינם יהיע ' ואמרי המוליך שם עבר ' והוליך לכתחילה לסוק חלף פודהו במקומו ' לא מעבלה לותו לירושלם קמבח לבבי ' עבינו כי לותו קמבח במקומו דמיקן שם למעשר שני לפי שהפירות יתר מעות בירושלם מהם שהיו בשדה בלי ספק שהם היו פחותים ם מעות בשדה על דרך שהמין חלף שלשה לחד והכסיפן למריבה וכך מין ם פני שלשים נרך לפדותם בשני שלשים ' ומי שהוא חייב להוליכן עד מיבנו למדינה מין לו לחשוב שכבר על מעשר שני ' ואם עבין אמרם ויקיבות מביבו ' ויביאה כמו שהוליך שם עבר ' והוליך כן לכתחילה וקרוי לותם כן לפי שהוא מ ממין יצא מרשותו של מרם '

ב פודין מעשר שני

בשער הזול בשות שהחנוע לוקח לא בשות שהוא מוכר ' שהשולחנ פורט ולא בשות שהוא מצרף ' ואין פודין מעשר שני אבסרה את שדמיו ידועים יפדה על פי עד אחד ואת שאין דמיו ידועים יפדה על פי שלשה בנון היין שקרם ופירות שהרקיבו ומעות שהחלידו '

לחמי בשער הזול הוא מה שפירש ואמר כמו שהחנוני לוקח ומוליכו למקום שהוא יקר ' ואפי' הוא מוכר לו בזול ' ואפילו מה שמוכר לו בזול ' ואפילו מה שמוכר לו בזול ' ואפילו מה שמ

ולשפחתו הכנענים מפני שירך בידו ׃׃

עבר עברי חין

נופו קנוי שלו מעשה ידיו כלבד ונהנה כמו עכיר כמו שלחתי עמם יתברך כי תעשה עכר עכיר וגו׳

ה היה עומד

בגרן ואין בידו מעות אומר לחברו הרי הפירות האלו נתונים לך במתנה חוזר ואומ הרי אלו מחוללין על מעות שבבית׳

זאת שהלכה יתברר כה גם

כן מדרכי החלול בהערמה ׃ ולפי שהקדים הלכה הקודמת כיצד יערי׳ כתיבת המשנה במתנה קודיעובש כן בכרן לוך יוכל להעריש כשלח יקיו לו מעות מנויות שלי תעשר לו לתתם מתנה לפי שיהיו מעורות שלו עד שיקבל כמו שיתברר במקום אחר ׃ ולפיכך יהן הלוי הקיימין על מעשרי שני שהם מצויות מתנה לחברו ויוכה בהם ח חברו ויחזור ויפרוש חותן ממנו במעות שיש לו בביתו ולא יתחייב ב בחומש לפי שכבר כתבו מתנה ׃ וכשר כתרגו כברק שלישי שלי עלין מת מתנתי פירות מעשר שני שיהו פירות והמעות מנוין במקום אחד ׃ ומה שאמר בכרן שיתן פירות מעשר שני מתנה יתקיים זה על דרך שזכינו קודם שם היה זו המתנה לדברי הכל שיהיה זה בפירות מע מעשר שני שמן בעלים ותתקיים בה המתנה ׃

ו משך ממנו מעשר

בסלע ולא הספיק לפדותו עד שעמד בשתים ׃ נותן לו סלע ומשתכר בסלע ומעשר שני שלו ׃ משך ממנו ט מעשר בשתים ולא הספיק לפדותו עד שעמד בסלע נ נותן לו סלע מחולין וסלע של מעשר שני שלו אם היה עם הארץ נותן לו מדמיו ׃

קיל כוו שהלכה מעשר

לפירות שהלקחים במעות מעשר שני וקרוי עליהם בתיבת הזקב על מעשר שני לפי שאותן הדמים יצאו לחולין בלי ספק ׃ וכל זה שלח הקפידה על החלות שיהין שהעניין יהוא וזכור ׃ ולמר כי שם קנה פירות מדמי מעשר שני בסלע ומשך הפירות שהתחייב בקניהן כמו שהתנו השקר בשם שקדם ולא הספיק לתת המעות עד שעמד בשני סלעים שם שקנה בסלע שיהן למוכר סלע בשם שקנה ממנו ויהיה הוא סלע אחר ויניח אותו במקום פירות ליהנות בו לפי שחלו הפירות שם שני סלעים שם פרות ולפיכך חוסב אותם במעות מעשר שפ כ בשני סלעים ׃ וזהו שהין אומרם ומשתכר בסלע ומעשר שני שלו ׃ שהיו מחזיר במקומו וחוסב אותו בשני סלעים כמו שהוא שנה ׃ ושם היה הדבר להשך וחזר שם שקנה בשני סלעים בסלע אחד קודם שיהן הזכוי נותן לו סלע שהוא פרוע מעשר שני ושסלע שבשני מן החולין כדי שלא יהיה עליו מכשול ׃ לא על המוכר ויתן לו שני סלעים מן מעשר שני ולא יהיו הפירות שם פרות עבשו סלע ׃ ושם היה קשה עם אחרון שאחרון נופל בדיוק כזה המכשול ׃ וחזקתו שם שהוא משמש בדמי שהיו מונין מעשר בשום פנים ולפיכך מ מויתר שיהן לו מעות מעשר שני שלו דמי ׃

ז הפודה מעשר ש

שני ולא קרא שם ר׳ יוסי אומר דיו ר׳ יהודה אומר צריך לפרש ׃ היה מדבר עם האשה על עסקי נישה וקדושיה נתן לה נישה וקדושיה ולא פירש ׃ ר׳ יוסי אומר דיו ר׳ יהודה אומר צריך לפרש ׃

לא קרא שם ׃ עניכו שלא אמר

הרי זה פדיון מעשר שני ונמצו כן בתיבת הגט או הקדושין שם לא ח אמר לה הרי זה גיטך ׃ או הרי את מקודשת בזה ׃ ר׳ יוסי אומר אין צריך לפרש בשום דבר אלא העניכים שהעניכן ידוע עליו ׃ ולכלכה כר׳ יוסי בשני המקומות ׃

ח המעה איטר ואבל עליו

חציו והלך למקום אחר והרי הוא יוצא בפונדיון ׃ אובל עליו עוד אסר ׃ המעה פונדיון ואבל עליו חציו והלך למקום אחר והרי הוא יוצא באסר ׃ אובל עליו עוד פ פלג ׃ המעה אסר של מעשר שני ואבל עליו אחר עשר באסר ואחד ממאה באסר ׃ בית שמאי אומרים הכל עשרה ובית הלל אומרים בודאי אחד עשר ובדמאי ע עשרה ׃

כבר כתבנו כי חסר ויובש קמעה קמעה ופובדיון

חני הקמעה ׃ וכן תמרו פובדיון שהיחסרין וכשלקח חיסר שלם חולין ן וקפריסא לאכול כשבדי מפירות מעשר שני ואחר חוזר ומוכר החסר מעות מעשר שני ׃ ואכל מה שהיה שהוא חני חיסר ונשאר לו לאכול חניו מן המעשר ויחזור ומוכר חיסר מעות מעשר שני ואחר כך הלך למקום ח אחר שהוא שם החיסר כמו שהפובדיון שהוא חני חיסרים והוא אכל כ כבר וקו שהוא חיסר קרי ׳ש לן שאכל כחיסר שני מפירות מעשר שני ואחר יחזור ויוסיף חיסר שני מעות מעשר שני ואכל כחם שהוא חני פובדיון שלו חולין כשבדי מפירי מעשר שני ואכל כחם שהוא חני פובדיון ן ואשאר לו לאכול כחיסר שני והלך כמקום אחין לוקחין שם פובדיון ח אלא כחסר כחשוב הפובדיון שאכל כשבד חניו שהוא חסר ואין לו ל לאכול עליו אלא חני חסר כלבד וישוב הפובדיון כלו מעות מעשר ם שני ׃ וזהו שבין חמרם פלג רבי יוסי כן חני חיסר ׃ וחסר הפלגים לדין ב בריבי יוסי שהכיח מעות על חולין לאכול כשבדים מעשר שני שהתחיל כ בריבי יוסי שהכיח מעות מעשר שני לאכול כשבדן כמו שהוא חייב כע לעשות כירושלם ׃ ואמר שהכיח חסר על מעשר שני חוכל על ידי עשר כחסר וחצי ממחה ׃ וענין זה שאמרי שהם יהיה הוא חלק החסר ונשאר עליו חלק מחצי עשר כסר יצא החסר לחולין ׃ כיצד כגון שהיו הדמוכים אחד עשר כחסר כין שאכל עשר דמוכים יצא החסר לחולין ׃ שם יהיה החסר על מעשר שני ולדמי הדין כן אחר ממחה ׃ כיצד כגון שיהיו התחיים מאה כחסר ואכל תשעים ותשעה תחיים על החסר הרי יצא החסר לחולין מעשר ם שאכלו כו חלק ממחה ׃ ואמרו בית שמאי דכל עשרה כין דמוי כין ודמי כין שלא כאחד כן כחסר שלא שעזריהן יצא לחולין ׃ הכל שם כאחר כו יותר נדיך לאכול כשבדו ׃ כיצד כגון שיהיו התבואים עשרה כחסר ואכל שמה תשעה יצא החסר לחולין ׃ ושם אכל שמכה לא יצא עד שיאכל שני ואמרו בית הלל כדמי אחד עשר ודמי אחד עשר ׃ אכל שם כאחר עליו כחסר על דמי עשרית כתחייב לאכול כשבדו ׃ וזהו לפי שמעשר אנלכו כי אם שהוא שום פחות משוה פרוטה אין חת חושבין לו כלל שתורה לא לעגין גזל ולא לעגין נהנה אין ההקדש ולא לשום עגין אין העגינים ׃ ועוד יתבאר זה כמקומות אחרים ׃ ופרוטה קיל אחד משמכה כחסר שהיעלקי כמכה עשירית כחסר ׃

שמכה עשירית שפרוטה ובשתוסיף עליהם החומש

חתייב למה שפורש מעשר שני שלו שכבר בארנו שהוא רביעית הל הדבר שהפדיון יקיה כלל פרוטה ׃ ובשאחר אין החסר עשירית ת חומשין עלי לפי שבשמוסיפין עלי החומש יקיה שכל שוה פרוטה ׃ ושם שוה פחות אין העשירית אין חומשין לו לפי שאין לו שוה פרוטה ׃ לפי שכתוספת החומש ולפיכך אמרו כולהי אחר עשר ובדמי עשרה לפי שאינו חייב בחומש כמו שבתבאר ועשירית שוה פחות משוה פרוטה ׃ ואמר כמו שבארנו זהו עגין שאמרו ונהנה עגין מוכשב מהר ׃ הלכה כבית הלל ׃

ט כל המעות הנמצאים הרי אלו

חולין אפילו דינר זהב עם הכסף ועם המעות ׃ מצא בתוכן חרש וכתוב עליו מעשר הרי זה מעשר ׃

לפי דיכר זכר

עם הכסף ועם המעות ולא כתוב ונאמר שמא שלח המעות חזר ונ ואכלן על הכסף ׃ זהו שאמרו הזהב כמו שקדם מאמרם שהוא הוזר ונ ומחל להן על הכסף ׃ ושם מצא חרש וכתוב עליו מעשר הכל מעשר ו

ולא נאמר ממית שם חולין וזה קחזם הוא מכלי שהיה כי מעשר כתוב
בתורה וכתבו עליו מעשר ׳

המוצא כלי וכתוב עליו קרבן
ר׳ יהודה אומ׳ אם היה של חרס הוא חולין ומה שבתוכו
קרבן ואם היה של מתכת הוא קרבן ומה שבתוכו חולין
אמרו לו אין דרך בני אדם להיות כונסין חולין לקרבן ׳

כלי חרס דמי מה שבתוכו יות׳ מדמי הכלי והוא לגבל כני לחם גרוע
כל כך שאין מקדישים אותם עום לחם לבדק הבית ומה שחלקו של ר׳
יהודה הוא בכלי שלם מתכת ׳ ואין הלכה כר׳ יהודה ׳

יא המוצא כלי
וכתוב עליו קוף קרבן מ מעשר ד׳ דמאי ׳ ט טבל ׳ ׳ ת
תרומה שבשעת סכנה היו כותבי׳ ת תחת תרומה ר׳ יוסי
אומר בולם שמות בני אדם הם ׳ אמר ר׳ יוסי אפי׳ מצא
דובית והיא מלאה פירות וכתוב עליה תרום׳ הרי אלו חולין
שאנ אומר אשתקד היתה מלאה פירות תרומה ופגה ׳

כולן שמות לחם הן רוב כתבי שלנו מקדישים הם מרחני שמות
כלי חותן הכלים ופי לשתוק הנפה שעברה ׳ ואין הלכה כר׳ יוסי
בכ המחמירים ׳

יב האומר לבנו מעשר שני בזוית זו ומצא
בזוית אחרת הרי אלו חולין היה שם מאה ומצא מאתים
השאר חולין ׳ מאתים ומצא מנה הכל מעשר ׳

מחומר
מלחתים ומנה מכה הכל מעשר לפי שמחמר לקח מהם מלחה ונכנית
מלחה ולא כחמר שמא הלכו חותם המלחתים ונחלו הם חולין שלא שנלך
לחומרא ׳

פרק חמישי כרם רבעי מציינין אותו בקווות
ארמה ׳ ושל ערלה בחרסית ושל
קברות בסיד ׳ וממחה ושופך אם׳
רבן שמעון בן גמליא במה דברים אמורים בשביעית ו
והצנועים מעחין את המעות ואומ׳ כל הנלקט מזה יהא
מחולל על המעות האו ׳

מצייני מגזרת בינין ׳ ומזה כמו סימן
ונחמר כי כרם רבעי שנקין לנו ׳ ולגלויות מן החרמה כדי שידעו בני א
לחם שהוא כרם רבעי ולא יאכלו ממנה כלל לפי שהוא קדש כמין ם
שאמר הם ׳ת ובשנה הרביעית יהיה כל פריו וגו׳ ׳ ולימן שיאכלוהו
בעלין כירושלם כמו שעשר פני כמו שהתבאר ׳ ושל ערלה בחרסית
הוא הניטן הקרוב ׳ לפי שהסור הערלה יותר חמור מהיסור כרם ר
רבעי לפי שכרם רבעי נתן לאכילה ׳ וערלה הסורה בהנאה כמו ם
שהתבאר ׳ ולפיכך אין רומזין אותו בקוזזות אדמה שמא יתברך
ויתפזר ויאכל אותו הניר ולא ימנעהו אותם בני לחם שום רושם ויאכלו
ממנה ויבואו לידי מכשול ושל קברות בסיד ׳ עביכו כי נינן הקברות
בריך ביהיה בסיד ׳ היו ממחין הסיד כמים כלומ מערבין הכל
ומטבלין אותו אל נקום הקבר כדי שידעו שאותו המקום טמא וייפרשו
ממנו הכהנים וזהו עבין לחרם ממחה ושופך ׳ וחמר רשב׳ג מחנ
בריך לבני לחם לנגין ולרשום כרם רבעי ושל ערלה שלא יאכלו מהם
בני לחם ׳ אלא בשנת שמיטה שהיה הפקר ניר כל לחם שוה בפנות
ובשדות ׳ לכל שלא בשנת השמיטה אין בריך לרשום לפי שאין רשות
בני לחם לאכול ידם ולאכול מה שאינו שלהם ׳ ואם עבר לחם ואכל
קודי בגלן ואין לבני לעשו׳ תקנה שלא יבוא לידי מכשול לפי שעכן
הגלגלות יותר ברול וכל זה לבני חמתי ׳ והכוותים מכחין המעות ו
וכו׳ עביכו בשנת השמיטה הם עושין זה בשביה בשאותם כרם ר
רבעי שהיו בני לחם שהם מקדקים על עכמם כלת ׳
אותם בני לחם שהם מחקדקים על עכמם כלת ׳

ב כרם רבעי היה
בעולה לירושלם מהלך יום אחד לבל צד ואי וו היא ת

תחומה אילת מן הדרום ועקרבת מן הצפון ׳ לוד מן
המערב והירדן מן המזרח ׳ ומשרבו הפירות התקינו
שיהא נפדה בסמוך לחומה ותנאי היה הדבר שאימתי ש
שיצאו יחזור הדבר לבמות שהיה ׳ ר׳ יוסי אומ׳ משחרב
בית המקדש היה התנאי הזה ותנאי היה אימתי שיבנה
בית המקדש יחזור הדבר לבמות שהיה ׳

מה מבתחייב להעלות מכרם רבעי לירושלם הנח
מה שהוא קדוב לירושלם מהלך יום או פחות כדי לעשר פוקי ירושל׳
כפירוש כמו שאמרנו חכמים ׳ וכאשר רבו הפירות בירושלם התקינו
שיהיו לפדיותן לפדיון סמוך לחומה ׳ והתנו בעקר זו שהנקבה שלא
תהיה עולמית אלא לימתי שיבנו שיחזור הדבר לבמות שהיה מפני ם
שכחום שמא ימעטו הפדיון וכשרבה לפעלותן ׳ ואמר ר׳ יוסי כי האי
מחבר היה זה שהתנו ׳ ולאחר הדבן שכית והיותו בית הקיבוץ לא
כחום ולא נקבע על הפירות כין רב לפעט ׳ ומכל מקום לא כריך
היה שיעלה לירושלם בין שהיתה זו שהנקבה בפיקוח פירות מרובות
קודם החרבן או שהיה אחר החרבן ׳

ג כרם רבעי בית שמאי אומ׳
אין לו חומש ואין לו בעור ׳ ובית הלל אומרי יש לו
בית שמאי אומרים יש לו פרט ויש לו עוללות והעניים
פודין לעצמן ובית הלל אומרים כולו לגת ׳

אמר הס׳
כרם רבעי קדם הלולים לה׳ ׳ ואמר כמעשר קדם לה׳ ׳ לא דימה
קדם קדם ואומ כמו שמי שפרה מעשר שני שלא יפסיק חומש ואחי׳ ב
בפירות כמו שיתבאר בזה הפרק במו כן הדין בכרם רבעי ׳ ולפ
דימה קדם קדם לה לאכל אומר כיון שלא נתבאר בהדיא ׳ אם הדין לא
נחייב לומר בן ובמו כן אומ׳ לה מעשר ממון בבוה הוא כמו שבארנו
ואם אומרי שלמה כרם רבעי מן המעשר כבל ביכיו ולפיכ אינו חיי ב
בפירו ובעולות ׳ וכבר קדמ לפנן זה בהלכה במסכת שקלים ׳

ד כיצד פודין נטע רבעי מנח את הכסל על פי שלשה ואו׳
כמה אדם רוצ לפדות לו בסלע על מנת להוציא יצאו׳
מביתו מנח את המעות ואומ׳ כל הנלקט מזה מחולל על
המעות האו מכך ומכך סלים בסלע ׳

על מנת להוציא
יצאות מכיתו ׳ פי׳ שיצאות הרחוית לעבדית הכרם ומניחים מן
הגבנים ועבדית שחילנות ועמר הצריך בעבדים ׳

ה ובשביעית פודהו
בשויו אם היה הכל מופקר אין לו אלא שבוי לקיטה
הפורה נטע רבעי שלו מוסיף עליו המשתו בין שהוא
שלו ובין שנתן לו מתנה ׳

בשויו כלומ בשעכו ׳ ולא אמר
לשוניו יצאות לפי שאין בשפה שביעית יצאות לפי שהאדון אינו כע
בשביעית ואינה צריכה שמור ׳ ואמר נקט היה הכל מופקר עניכו שאם
היה לותו הכרם שהפקר שהוא חייב לפדותו בשוי ׳ ולא יפחות מ
מן הדמים אלא שכר לקיטה כלבד כיצד כגון שיהיה שם בשלש ובשכר
לקיטתו ליסר ובשלקט כל שם שבים מכרם רבעי שהפקר כודה לותו
בשלש פחות ליסר ולא בעשה כן בשעת הסמיטה לפי שכל אחד מלקט
לעצמו ואמר ומוסיף עליו חומש הוא דעת לה שמחייב לכרם ר
רבעי חומש כאחר קדם ולא שתקיים מתנה בכרם רבעי אלא אם
כתבו ספירות קודם סיבתו לעשות המעשרות ׳ לפי שהיבר בחרבו
שהוא ממון בבוה ולא שתקיים בו מתנה ׳

ערב יום טוב הראשון
של פסח של רביעית ושל שביעית היה בעור כיצד

נותנין תרומה ותרומת מעשר לבעליה ומעשר ראשון לבעליו ומעשר שני והבכורים מתבערים בכל מקום ר' שמעון אומר הבכורים נתנין לכהנים כתרומה ' התבשיל בית שמאי אומרים צריך לבער ובית הלל אומרים הרי הוא כמבוער '

כבר בארנו פעמים הרבה מקדש ' כי במסכת פסחים ובמסכת ביצה ומקום מעשר שני ' ואמר שם מקדש שלם הפיס ' ואמרי מקדן שביב סכיס כמועד שפת קטמוק בחג הסכות ואמרינן מה קדן האמור לקמן רבל לף קדן האמור כאן רבל ' יכול חבי מסכות תלמוד לומר כי תוכלה לעשר את כל מעשר תבואתך רבל שכל המעשרות כגון בהמי לומר זה פסח לפי שלא יחול פסח מן הסנה הרבעי שלא מחר שבתו כל הרי שבחת בשבת הקליפיה הרי הוא מקדש חייב מעשר שני ' וכמו כן כל הרי שבחת בשבת חייב בה כן שבת המעשר ' ואמרין הרי הוא בעדי ויחברי לתוך הפירות ער שלא יחבה הרי הוא כלי וברשותו כלל ' לפי שבחתי בעדתי הקדש מן הבית ' ואמר ר' שמעון כי הבכורים ' לם בשלמי הרי הוא כלל שיתבשל לבהן כמו שבותין לו שתרומה וחיבו חייב להפליפם לוא לברשם ' ואבין הקבוע בכהן שיהן מכל הבי מתי ' כל המתבשל שבחייב לתתן ושיהן כל מתבה לבעליו ' ואם שהוח חיי לאכלן בבון מעשר שני ובשוב רבעי ' ואמר הרי שבחתי ' ואם היה אבלו תבשיל ממעשר שני אומרים לם הרי הוא כאבוער ' לפי שלם יעשר ויפדה לפסל ' ואין הלבה כר' שמעון '

ז מי שהיו לו פירות בזמן הזה והגיעה שעת הבעור בית שמאי אומרים צריך לחללן על הכסף ובית הלל אומרים אחד שהן בכסף ואחד שהן פירות '

בזמן הזה עבינו בזמן שאין בית המקדש קייס אומר לם ובית הבסף בידך ' הבסף בלבד מעלין ובה אומרים כי הוא בשים שם מקום לבישלות הפירות ולאבלן בו ' אבל בזמן הזה שאין שם מקדש הרין הוא שיבער פירות '

ח אמר ר' יהודה בראשונה היו שולחין אצל בעלי בתי שבמדינות מהרו והתקינו את פירותיכם ' עד שלא תגיע שעת הבעור עד שבא ר' עקיבא ולמד שבל הפירות שלא באו לעונת המעשרות פטורים מן הבעור '

התקינו פירותיכם

עבינו באיזה עונין בשם בל הרחי בדי להבינן בי יעלם בעונת המעשרות הנזכר במסבת מעשרות ומיניהו מקם שמתבונת הרחוק ניעשר בשם מה שזכר ' ובדברי ר' עקיבה נחית '

ט מי שהיו פירותיו רחוקים ממנו צריך לקרוא להם שם ' מעשה ברבן גמליאל והזקנים שהיו באין בספינה ' אמר רבן גמליאל עשור שאני עתיד למוד נתון ליהושע ומקומו מושבר לו עשור אחר שאני עתיד למוד נתון לעקיבא בן יוסף שיובה בו לעניים ומקומו מושבר לו ' אמר ר' יהושע עשור שאני עתיד למוד נתון לאלעזר בן עזריה ומקומו מושבר לו ונתקבלו זה מזה שבר '

ר' עקיבה היה פרנס לעניים ' ור' יהושע בן לוי ור' אלעזר בן עזריה בהן עשירי בהן עשירי לעתיד ' ויעשרך הפעולים לעלנו קרקע בקנה בכסף ובשטר ובחזקה ' ובבל זברינו זה ' ועוד יתבאר במקומו בקדושין ' ועוד יש עקר לאבלנו בשם שקרקע בקנת בכסף ובשטר ובחזקה בך מברת קרקע בקנת בכסף ובשטר ובחזקה ' ומבבל שבח שבקנין בו שיטלטלין הוא שברת הפקום שם בו שאתה טלטלין שבו לפי שאתה בעדתי הקרקע תשבב בזה רשות הטוכר ויטטלטלין שבו בלו הוא מסבין ' לפי שאותה הקרקע תשבב בזה רשות הטוכר ויטטלטלין שבו בלו הוא מסבין ' ובתן ברשותו ועוד יתבאר זה בבבת בתר' על בן בל אחד מאלו שמבין לחברו מקום

תיעשר בבסף ואבלו בקנה תיעשר בחותו הפקום ובאלו הביע בדרשותו ' ולבן נמלינו עשה זה מפני שביביע שעת שבעור ובזה חייב ' בזמן שאבחרינו לביביע לידי בעליו בל אחד ואחד ' מן המשתרך ואחרימה מאחר שבנמרנו פירותיו ' ואלו לא היה רבן נמליאל עם אלו הבזברים עדיה אפשר לנו לבביע לידם החקים על הדרך שאמרנו היה מפשיק לנו לקרות שם בלבד למעשרות וליחד לשם מקום בבפין לו בדרים בזמן שבתבאר בזה מקדש ' וזהו שבין לומרם בתחלת זו ההלבה בדין לקרות לשם שם לל בי בשהביעה שעת הבעור ובזמנו שאינו יכול להזניח מהם החקים שבדיך עד בל שביע לקרות לשם '

י במנחה ביום טוב האחרון היו מתודים ביצד היה הודוי בערתי הקדש מן הבית זה מעשר שני ונטע רבעי נתתיו ללוי וה מעשר לוי ' ונם נתתיו זו תרומה ותרומת מעשר ' לגר ליתום ולאלמנה ' וה מעשר עני הלקט והשבחה והפאה אף על פי שאינן מעבבין את הודוי מן הבית ' זו חלה '

בבר בארנו בי בבל מקום מעשר שני ונטע רבעי קדש ומעשר לוי ' חוץ מעשר רחמנן ' ואמרו ונם נתתיו לגר יתום ואלמנה ' ערין עליו מעלה שביה קדמת לו לפי שמלת ונם תוספת הוא הבתוב ע' עליו לבלם ' ומעשר עני ולקט ושבחה ופאה הם חק גר יתום ואלמנה ' מן הבית זו חלה ' לפי שאין הם חק יחיד בחה שבבית בבר חלת קחלה החייבת בעיסה '

יא בבל מצותך אשר צויתיך היא אם הקדיר מעשר שני לראשון אינו יבול להתודות לא עברתי ממצותך לא הפרשתי ממין על שאינו מינו ' ולא מן התלוש על המחובר ולא מן המחובר על התלוש ולא מן החדש על הישן ולא מן הישן על החדש ' ולא שבחתי לא שבחתי מלברבך ומלהוביר שמך עליו '

בבר נתבאר זה

בחה שבדש ונברינו הילחית ונחלם מבתות על בל מחמר מהם '

יב לא אבלתי באונ ממנו היא אם אבלו באונה אינו יבול להתודות ' ולא בערתי ממנו בטמא ' היא אם הפרישו בטומאה אינו יבול להתודות ' ולא נתתי ממנו למת ' לא לקחתי ממנו ארון ותבריבים למת ' ולא נתתיו לאונעם אחרים שמעתי בקול ה' אלהי ' הבאתיו לבית הבחירה ' עשיתי בבל אשר צויתנו שמחתי ושטחתי בו '

בבר זברנו בחה שבדש בי חוק שבתוב למדנו שמעשר שני אסור לאבול בחוץ ' ונזברנו עוד שהאוכל בדיק החדש ביומית לו אחד מן הקדושים שהוא חייב להתחבל עליהם יום הבפורים מדברבן שבחדש חייב להתחבל עליהם יום הביתיה בלבד הוא שאבל הקדושים שהחדש חייב להתחבל עליהם הם אבילת ומנו ובבותיו ונחיית ונחיותיו ונשתו '

יג השקיפה ממעון קדשך מן השמים ועשינו מה שבתוב עלינו אף אנו אתה עשה מה שהבטחתנו ' השקיפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך ישראל בבנים ובנות ואת האדמה אשר נתתה לנו בטל ובמטר ובולדות בהמה ' באשר נשבעת לאבותינו ארץ זבת חלב ודבש ' בדי שתתן ט טעם בפירות

שתתן טעם בפירות עבינו שיהיו שמנות וטובות שבעם זה שהוא רוצה בבתן זו שהשרשה מלה בתלה אין הבונו שיאמר שלם זה ב בשעת הוללי ' אבל יודיענו בבתן על דרך שעבינו זאת השרשה ' אבל בשעת הקריאה אינו קורא אלא השרשה בלבונה בתו שבתובה עד' הבבית ' וזה מבואר מאליו '

יד מבאן אמרו ישראל ממזרים

מתורים אבל לא נרים ולא עברים משוחררים שאין ל
להם חלק בארץ ר' מאיר אומר אף לא כהנים ולוים ש
שלא נטלו חלק בארץ ר' יוסי אומר ישלהם ערי מג
גרש'

לפי שלמדנו פרשת חודי הוא אמר כתתה לבני ' ילקוט שלח יתרו
גי ולח עבד מעוחדי כמו מזבי ולבב כר יוסי'

ט יהנן ב

בהן גדול העביר הודיית המעשר' אף הוא בטל את ה
המעוררים ואת הנוקפים ועדיפין היה פטיש מכה
בירושלים ובימיו אין אדם צריך לשאול על הדמאי ב

העביר הודיית המעשר לפי שלא היו יכולין לומר בחיתי חזיון בכל
מקומות אמר נוקבי לפי שקם' יחזי לתת יעשר לאמון ללוים ושם
היו מוכרין לחיתי בחיתי חזיון לכהנים' וזה היה בעזרת בית דינו של
עזרא הסופר' לפי שבעלה עזרא לא קלל עמו לפי כמו שכתוב
בכתוב' ואמר ונקביה בעם ובכה'ים ומיכני לפי לא מצאתי שם קבס
הללים שלא יתנו לקם מעשר ומיתתן לכהנים' ומשוררים שם הללוים
שהיו אומרים בכל יום בשעת קריחת הסיר על הקרבן עורה למה
תישן ה' והוא שהקם מזה ונוק שלא לאחזיו עוד לפי שקם היו אומרי'
זה הפסוק בחלו היו מדברים עם ה' והיו נוענקים שלוש כזה הפ
הפסוק זה הוא שהיו אחזי לעשות ולומר כלפי ה' ונוקפין הם בני
אדם שהיו עוטין שריעון לשורים שהיו מקריבי' על המזבח לרי עישעל
אדם בעיניהם ולא ירחו ויוכלו לבקעתן ולשחטן ונוקף הענוקה הפגע
ותלמוד לומר אדם נוקף בהמבעה מלמעלה לא אדם כן מכריזין עליו
מלמעלה' וזהו מבזירת כנוקף זית לפי שנוקף זית מכתת לותה
כשמעבעה בחוזק' זה קבוכר הסיר זה המעשה לפי שהיה נרחק
לותו הסור הקרב בחלו היה בעל מום' ונתן שלשלחות של כרזל
תקועות בארץ והיו מכניסין בהן רגלי הקרבן והיו יכולין לשחטו
כמו שהבחר במסכת מדות' ער ימיו היה פטום
מכה בירושלם' רוצה הוה שהיו בחולו של מועד' והוא שהיה זה
המעשה ומנין לותן שהיו מכי' בפטים שלא יעשו מלחמתן בחולו של
מועד' וכימיו לין חס נרוך לשמול על הדמאי מפני טעם לעולם
לך' והוא כי כימיו היו כני אדם מקילין בחק הם "יתברך ולא היו
מנהיגין מן הזרעים שלא תרומה גדולה כלבד והיו חולכים השלחן ו
ומי שהי' מדקדק על עצמו היו שולחין וחוקרין לם היה מעשר לם לאו
לו מעשר דמאי' וכשהיו יודעים דמאי היה מניחו ולא היה
לוקחו מפני שהיה נריך להוציא ממנו המעשרות' ומי שלא היה
מדקדק היה חולבו דמאי לפי שהיה לו בהוצאת תרומה גדולה בלבד
וזה הכהן אמר לאחני דורו כשם שתרומה גדולה עון מיתה כן
תרומת מעשר וטבל עון מיתה' אבל כתקן לכם דבר שיהיה קל לכם
לשבלו וכני אדם יהיו יכולי לעמוד בו והכבלו מעון מיתה ואמ' כי הדמאי
אין מוציאין ממנו אלא תרומת מעשר ומעשר שני' תרומת מעשר
תתנו לכהן' ומעשר שני יאכל אותו בעלי בירושלם' אבל מעשר
ראשון ומעשר שני שאותן הנשים מוציאין בהן מעשר עני היו יכולי
להוציאו מן הדמאי אבל אומר אלי אי לעני' הבא לי מעשר עני ואוכל
ואוכל אותן והוצאות שלך על העקר שהוא תלוי אותו המוציא מחברו עליו
הרחיק' ואחר התקנו זה התיקון היו בני אדם כל אי שלקח פירות
מעשר אחרון לא היה שולה אותו בכל אם היו עכל אם לאו' אבל היה
מוציא ממה מעשר ומעשר שני ואוכל הפאר כיון שפירות עם אחרון

דמאי' ואבר אתבאר כל זה במסכת
דמאי ובאחני כל העשרים
החלו'

ממשה דברים חייבין בחלה החטים והשעורים
והבוסמים ושבולת שועל ושיפון הרי
אלו חייבין בחלה ומצטרפין זה עם זה ואסורין בחרש
מלפני הפסח ומלקצו מלפני העומר ואם השרישו קודם
לעומר העומר מתירן ואם לאו אסורין עד שיבוא העומר
הבא'

כבר בארנו בתחלת כלאים כי הכוסמין הם חטים
מדבריהן' ושבולת שועל ושיפון מיכין מן השעורים' והכתוב אומר
בעניין חלה והיה באכלכם מלחם הארץ' ואמר במקום לחם עוכי כמו
שלחם הכתוב במקום חיטה כן חלה לא יהיה חלה מחומשת מיכין כמו שבחר כמו
כן הלחם שכתוב בחלה לא יהיה חלה מחומשת מיכין'
ומצטרפין זה עם זה עכיכו שישור חלה כשיעור' אלא שהחומשת מיכין
כתחייבה אותה עשיה בחלה' ואסורין בחרש מלפני הפסח הוא
מאמר ה' ולחם נקלי וכרמיל לא תאכלו' וכבר בארנו שחלה החומשת
מיכין נקרחין לחם' ומלקצו מלפני העומר למה שאמר ה' כעומר
התנופה וקרבתם את קרבתכם את עומר ראשית קציכם אל
הכהן' ואמרו בספרי ראשית קציכם שתהא חלה לכל הנקצרים
על כן אמור לקצור דבר מחומשת המיכין קודם קציבת עמרי התנופה
ויש שהיה מקין זרוע ובמעטו סרעין בקרקע קודם קציבת העומר מ
מותר לקצרו אחר קציבת העומר' ואם שנזרע מהם חלה אסורים חלה
אחר קציבת העומר אסור לקצרו עד שיקצור העומר של שנה הבאה'
ואמרו בתלמוד ר' שמואל בר' בחמן' שלש כלהן אין להן מקלן' ונם
חטה שורה ושערה בשמן ובוסמת שבולתן' חטה אלו החטים שורה
זו שבולת שועל ולמה נקרא שמה שורה שהיא עשויה כשעורה'
ושעורה אלו השעורים' בשמן זה שפון' ובוסמת אלו הכוסמין'
שבולתן עד כאן בבולו של לחם' וזו היא לחם משכבת כאשר תניחי'

ב

האובל מהם כוית מצה בפסח יצא ידי חובתו כוית חמין
חייב בהכרת' נתערב אחד מהם בכל המינין הרי זה
עובר בפסח' הנודר מן הפת ומן התבואה אסור בהם
דברי ר' מאיר' וחכמים אומרים הנודר מן הדגן אינו
אסור אלא מהן' וחייבין בחלה ובמעשרות'

אכילת
מנה בכדי לסעוד פחות מכאן אמרו חכמים אכילת פרס' ופרס
אמר לא תאכלו עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עוני'
ומדבר שהוא לסוד מעוט חמץ לחם יוצא בו ידי חובתו מעוט מ
מנה כל שם אכל ממנו כזית מצה בכדי לסעוד בפסח יצא ידי חובתו' ואחר
שבעת ימים רצה לאכל מנה רצה לאכל קטנית וכיוצא בהן' ועוד
יתבאר זה במקומו' ואלו החומשת מיכין שם שמתחמצים ונלין לידי
חימוץ אבל שאחר לילן שמתחמצין אבל מתעבשין ומסריחין והוא ש
לחמים יצא אדם ודחק ופרגן ומוסמין שלין בהן לידי חימוץ אלא
לידי סרחון' ואמרים קרי זה עובר בפסח עכיכו כי המיכין הרשותו
בפסח הוא עובר עליו בכל יראה ובכל ימצא בפסח ערב שבתות בתחר מקן
סוס תעבובת ויזיקו כאותו תעבובת מים כמו שיתבאר בעזחים'
ואין מחלוקת בין זה שאמרו שאכלו מן השת ומן התבואה שאסור כ
בחומשת המיכין בלבד וחולק ר' אלי לחכמי' בכולן מן החטן שחכמי'
אומרי' אינו אסור אלא שלשה המיכין בלבד ור' אלי אומר שהנוזל מן הדגן
אסור בכל ואותה בפירות החילן' כי לדעת ר' אלי דגן כולל אתבואה'
ושקטניות ולדעת חכמים דגן ותבואה שוים' ועוד יתבאר זה מדעתם
במסכת כלים' ואמרים וחייבין בחלה ובמעשרות ואחייבין במעשר
שעתיד לומר חייבין בחלה ופטורין מן המעשרות וחייבין במעשר
פטורין מן החלה' ואין הלכה כר' אלי'

ג

אלו חייבין בחלה ופטורים מן המעשרות' הלקט

והשבחה והפאה וההפקר ומעשר ראשון שנטלה ת
תרומתו ומעשר שני והקדש שנפדו ומות העומר ותבואה
שלא הביאה שליש ר' אליעזר אומר תבואה שלא הביאה
שליש פטורה מן החלה׃

כגון בחרטן כמה מקדם כי לקט שכחה
ופאה והפקר מהן פטורין מן המעשרות ומותר העומר הוא מה ש
משחר מן הקנין לתקריב ממנו העומר לפי שהיו לוקחין מן קיבה
שבו עומר ומניחין את שמותר כמו שיתבאר במקומו ותבואה ש
שלא הביאה שליש פטורה מן החלה שכבר אמר כי
כל מה שהוא כח לידי חיוכן חייב בחלה ור' אלעזר מביא ראיה מן
הכתוב שאומר בחלה כתרומת גרן כן תריימו אותה ובמו שתרומת
גורן לא תבוא אלא מתבואה שהיא שלים כמו שבארנו כמו כן
חלה ואין הלבה כר' אליעזר׃

ד אלו חייבין במעשרות ופטורין
מן החלה האורז והדוחן והפרגין והשומשמין והקטניות
ופחות מחמשת רבעים בתבואה הסופגנין והרובשין
והאסקריטין וחלת המשרת והתרומע פטורין מן חלה

כגון קדח לגן כמכיעית פי חורז ודוחן קס זרעים ידועים ופרגין
הוא הנקרא כערבי כמכיא ׀ שומשמין גם כן ידוע וכערבי נקרא
לבמסם ופחות מחמשת רבעים בתבואה הוא פחות מעשרה חלק ש
וסופגנים ורובשין ואסקריטין וחלת המשרת הם מיני פת חלה ש
שמתחלת ליתן עושין בהם מלחה לחרת ומערבין בהן שמן אר
רבא אר מתבלין נותן בתבלין ונותן נותן במיכים משנים ממיני
החייה וקורין להם שמות לפי הרכבי המעורבין בהם וכפי מלחת
חפייתם גם כן ׀ תרגו׳ דקיקי מנות ׀ הם סובנין פטירין ורובשין
נקראין כן לפי שהן כיולות כלכם ואסקריטין תרגום כפיחית ׀ ותרגום
מחבת מסרייתא ומזו הגזר אמרו חלת המשרת ומתרומע הם מחולין
שמעורבין בתרומה ׀ וכבר כתבתי זה במסכת תרומות כתבלית
הביאור ׀ ומחרם בפוף זו המסכת פטורין מן החלה חוזר על סופגנין
ורובשין ואסקריטין וחלת המשרת ומתרומע ׀ ומחרם בתחלתה
חייבין במעשרות ופטורין מן החלה כיצד על חורז ודוחן ופרגין ש
שנזמנין ונקבות ופחות מחמשת רבעים קמח בתבואה׃

ה עיסה שתחלתה
סופגנין וסופה סופגנין פטורה מן החלה ׀ תחלתה עסה
וסופה סופגנין תחלתה סופגנין וסופה עסה חייב בחלה
ובן הקנובקואות חייבות׃

קנובקואות הוא קמח קלוי כיוצא בשמן
ואחר ליפתו ואפייתו מפרכין אותו כידים ומחזירין אותו קמח׃

ו

המעיסה בית שמאי מחייבין ובי הלל פוטרין חלות תודה ורקיקי
נזיר עשאן לעצמו פטור למכור בשוק חייב

משחמים הם רוחבין
בתבלית הרחיקה נותנין בו קמח ולשין הכל ונקרין אותו מעיסה ׀
וכשנותנין המים הרותחין על הקמח קורין אותו חלישה ׀ ואין חפרש
בין מעיסה וחלישה שלא אחר כתב מחלוקת בש ובה במעיסה שכש
פוטרין ובה מחייבין ובן הדין אצלו בחלישה ואחר כתב מחלוקתם
בחלישה שכבית שמאי מחייבין ובית הלל פוטרין ׀ ובן
הדין אצלו במעיסה ׀ והלכה כי מעיסה וחלישה ש
שם נאפות בתנור שסם חייבות בחלה ׀ ואם אין מעצה לילפם
הוא שנותנין לותן במרחשת ומכעירין תחתיה אש עד שתאפה הם פ
פטורין מן החלה ׀ וחלות תודה ורקיקי נזיר הם המוזכרים בתורה ׀
שיעורין וחיבות עבייתן אם עשאם לעצמו פתקדשה וחיבת חייבת כ
בחלה ׀ ואם עשאן למכור בשוק לא פתקדשה מחיבת בתורה ׀
ואפילו אמר הרי עלי חלה אחת לכהן אינו חייב עד שיאמר חלה
שנאמר ונתתם ממנו תרומה לה׳ מכל משאבתיכם ׀ ואם אמר הרי
עלי חלות הרבה אינו חייב אלא אחת ׀ ואם אמר חלה חלות
אינו חייב אלא שתים ׀ ואם אמר חלה חלה חלה חייב שלש ׀
ואם אמר חלה חלה חלה חלה חייב ארבע ׀ וכן בכל כיוצא בזה׃

ז נחתום שעשה שאור להולק חייב
בחלה ׀ נשים שנתנו לנחתום לעשות להם שאור אם אין
בשל אחת מהן כשיעור פטורה מן החלה

ושיעור זה המעכה כן ׀ וכן כשים
שכתבו לנחתום לעשות להם שאור ים כשל כל אחת מהם שיעור חלק
חייב בחלה ׀ ואם אין בכל אחת מהן כשיעור פטורה מן החלה ׀ ומה
שאמר כי בחתום כשלש עיסה ועשאם כולה שאור לחלקה על כבי חדש
בתורת מכר שהוא חייב לבי ש הוא מתבטל אם לא ימנה קונה לזה ש
קצתו שיעשה ממכה עיסה ויפסה אותה כמו שקדם ממלמדם ל
למכור בסוק חייב

ח עיסת הכלבים בזמן שהרועים אוכלין ממנה
חייבת בחלה ומערבין בה ומשתתפין בה מברכין עליה
ומזמנין עליה ונעשת ביו טוב ויוצא בה אדם ידי חובתו
בפסח ׀ אם אין הרועים אוכלין ממנה אינה
חייבת בחלה ׀ ואין מערבין בה ואין משתתפין בה ׀
ואין מברכין עליה ואין מזמנין עליה ואינה נעשת ביום
טוב ׀ ואין אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח ׀ בין כך ובין
כך ממעה מומאת אוכלין׃

עיסת הכלבים הוא שלשין אותה כמו שמדסכת ידוע
לו ׀ ומתכוין להאכילה לכלבים או זולתם ממיני החיות ונאלח יאכל
ממנה כגון אדם חייב חייבת בחלה למאחר שמיחכלכם מלחם ש
אחרן ׀ ואין עושין כה עירוב תחומין ולא מתעסי מבואות לפי שאלו
העירובין אינן מועילין אם עשאם לעצמו אתקדשה אחים חייבת כ
כמו שיתבאר בעירובין כי זה הוא כוונת העדוב וכמו כן אין מברכי
עליה ואין מזמנין עליה לפי שהן כמו הקטניות ׀ אין מעשת כיום טו
למה אמר הסי כיום הן לכדו יעשו לכם ואמר לכם ולא לכלבים ׀ ואין
אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח ׀ לפי שאין אדם יוצא ידי חובתו אלא
בדבר שחיי׳ בחלק כמו שבארנו במה אדקים ואם חסב בעת הלישה
בין על מכלת הכלבים ובין על מכלת בני אדם נתחייב ׀ אותה עיסה
במה שזיכת חייבת כל עיסה ׀ ואין הפרש ביניהם בין כך ובין כך מטומת
טומאת אוכלי׳ לפי שהעקר לאכלנו כי כל מה שהוא מיוחד למאכל אדם
יטמא טומאת אוכלין ׀ ואין נריך מחסבה לאכלנו נריך שיחסוב עליו
למאכל אדם מלא כיון שהוא מיוחד מטומאה עד שיסבל מלאכל הכלב
כמו שיתבאר בפרק שמיני מנזירות ׀ וכלי שפק כי זו הישנה היא
מחמשת החיטין וכל מין ומין מהם מיוחד לאכילת אדם כלא ספק ׀

ט החלה והתרומה
חייבין עליה מית וחומש ואסורין לורים והם נכסי כהן
ועולין באחד ומאה וטעונין רחיצת ידים והערב שמש
ואין נטלין מן הטהו על הטמא אלא מן המוקף ומן הדבר
הגמור ׀ האומר כל נדר תרומה וכל עיסתי חלה לא אמר
כלום עד שיאיר מקצת

מביאו מקרא הס׳ לחלק תרומה מכ׳
חלה תרומה תרומה נאמר בתרומה ונאמר כן כי יחללוהו ומי שאכלה
מיסר שמזיד חייב מיתה בידי שמים ׀ ואם אכלה שוגג מתחייב בתוספ׳
חומש כמו שמתבאר במסכת תרומות ׀ ואם נכסי כהן לפי שהוא יכול
לקדש בהן אשה ׀ ועשלין בחול ואחד כמו שכתבתי בתרומות ׀ ועשכין
רחיצת ידים אפילו מיקיי דיני טהרות ׀ והיו מכלל ׳ח דברים שנזדו
ועוד יתבאר זה במקומות רבות מסדר טהרות ׀ ומשנגעה בתרומה
אפר החלה כידו אפילו אין היא מקודה ולא נטלה לינע בהן כבר פש
פסל אותן ולפיכך חייב בנטילת ידים לאכול פירות של תרומה ואינו
חייב בזה לא בחולין ולא במעשר ועוד יתבאר כל שלי הדברי במקומן
והערב שמש לאחרי שנבא הס׳ שמש ועשר ואחר אכל מן הקדשים ׀
ושעיר אבלנו ביאת מעבבתו מלאכל בתרומה וכבר בארנו זה
בתחילת ברכות שלא מן המוקף עשינו מן הדבר שמוך מוקף ומכוסה
במקום אחר ולא מיוחד מזו שעיסה חלה חייב בה שחייב לאות
עיסה שחחרית שהיא במקום אחר ונמצא שפרים אלא מן המוקף על
המוקף ושעורי הממחו כן מין בוטלין מן הטהור על הטמא ואין בוטלי
שלא מן המוקף וכן תרומת הגרן כמו שזכרנו בתרומות ׀ ומן הדבר
הגמור לפי שבקרקעית הלשי ונאמרו לחלות דגרך לחיו מפרים על עיסה
דגן עניכו על מינהו ׀ על מיעיר מקצת עניכו לא נקרא לחלת חלה
אם נשאר ממנה מיוכ ׀ וחוץ לאר מרחשת ולא כל לחלות ׀ וכן

שמקדש הכלבה כמכבת תרומות׃

ו

פרק שני פירות הבאה לארץ שנבנסו לארץ חייבין בחלה יצאו מבאן לשם ר' אלעזר מחייב ו' ור' עקיבא פוטר '

אמר קרא אחר בבואכם אתכם אמר ' לפיכך חייבים בחוצה לארץ ' ר' אלעזר אומר בחלכם אל תבואו אלא בדבר שחלתו בבואכם ' ולפיכך חוץ לארץ חייבין ' ורבנן פטרי '

ב עפר חוצה לארץ שבא בספינה לארץ חייבת במעשרות ובשביעית ' אם ר' יהודה אימתי בזמן שהספינה נושאת עישה שנלושה כמי פירות חייבת בחלה ונאכלת בידים מסואבות '

פירות חוצה לארץ חייבות מן התורה במעשר ולפי דרכי אמנה ובמצה עשר מחצה לארץ לארץ ישראל בספינה ומדבר בהוליכתו עפר מבחוצה לארץ ספינים אותו חייב מפני שהספינים מסיחין דעתן ' ובתנאי אתיא ספינה ספינה מ' כמו עפר ובכף בחרנו כי בכל מקום אמרי ר' יהודה מיומי אמינא מפני מה עפר לפי שהוא מקדש לו חולק עליו ' ובכר זכרנו זה כי מי פירות אינן מקדשין ' ומכרינן עור עין ' שהכשרי ועוד יתבאר זה במקומותיו בכדי טהרות ' ולפיכך בשלמ הקמח במי פירות אותה עסת תהא כ' בידים מסואבות ואעפי שהיו מי פירות לפי שלא הכשירה לטומאה ' ולא תפסל בידים מסואבות '

ג האשה יושבת וקוצה חלתה ערומה מפני שהיא יכולה לבסות עצמה אבל לא האיש מי שאינו יכול לעשות עיסתו בטהרה יעשנה קבין ואל יעשנה בטומאה ' ור' עקיבא אומ' יעשנה בטומאה ואל יעשנה קבים שבשם שהוא קורא לטהורה בך הוא קור' לטמאה לור ק'ר א חלה בשם ' ולו קורא חלה בשם אבל קבים אין להם הלק בשם

מפני מה היא יכולה לבסות את עצמה פי' כשהיא רגלים ויסיבתה על הארץ ותחסף רגליה זה לזה לא ת יקה לה ע"ה ומותר לה לבריך ולהזמין חבל ' וכן אמרו בפרט ב בתלמוד כבון שהיו כל פניה טוחות בקרקע והחום חעמי' מחוץ יוסב כיון שהבריה ' לא היה הזדע בולטין מסוי לו לבריך ולפיכך היו מ מניחין חבל ' ומי שאינו יכול לעשות עיסתו בטהרה עכ"פ יעשנה קבים ויהיה עסתה כיבו וכיון קונים יותר מארבע מילין לבני אין מטריחין ל אותה ללכת עד מקום חמים ולטבול ולנוח הלח יבוא בטומאה ' אבל לח יבוא חלה קבים מחוץ לתחום מעשר חלה כדי שלא יתחייב בחלה ובכר בזכרנו מעשר הקב ' וכן אין מטריחין אותו לטוב לאחריו לבקש חים אחי ' היה רחוק מקום מיעור מן עגו ' אבל חם היה כיבו וכיון חמים ושהיו חמים לפניו מארבע מילין או פחות מסתיר לו לבוא בטומאה ' ואין הלכה כר' עקיבא '

ד העושה עיסתו קבים וננעו וה בוה פטורים מן החלה עד שישובו ר' אלעזר אומר אף הרודה ונותן לסל ' הסל מצרפן לחלה '

קבים קמזכרים בכאן בזו הלכה ים בחם שיעור חלה ' ושוד כיבר על זה בזה קפרק ' ואמר ונגעו זה בזה ' כל בעת שהיו שנגעו קנת בבריות ' לקבתם מתין ת חייבות בחלה עד שיבקרו קבתם בקבתם דיבוק יפה ' ר' אלעזר אומ' אפי' לבי כדרך שהיו מתין מלח בעבין תחת תחת ותחת ' כן מן התורה תחת תחת ובקבבו כולן בסל אחד אעפ"י שאין נוגעו זו בזו חייב להוסיף מקן לחלה אחד לחבים ' וכן כיארו בתלמוד ' ואין ' אחד ' בעבין שאין נוגעות זו עם זו בסל מצרפן לחלה ' והלכה כר' אלעזר '

ה המפריש חלתו קמח אינה חלה וגול ביד כהן והעיסה עצמה חייבת בחלה והקמח אם יש בו כשיעור חייבת בחלה ואסורה לזרים דברי ר' יהושע אמרו לו מעשה וקפשה זקן ור' אם להם אף הוא קלקל לעצמו ו ותיקן לאחרים '

העיסה עצמה חייבת בחלה עבינו אחכו לפ מה שאחר מן הקמח אחר שהוציא ממנה קמח ונתכון להיות אותו הקמח חלה אחותה עיסה חייבת בחלה ' ונותן הקמח אם יש בו חמשה רבעים אחות שיעור חלה כמו שיתבאר ולפ אותו שהוא חייב גם כן בחלה ' ואותה חלה אסורה לזרים פרין כל חלה ולא כאמר זו העיסה חייבת חייבת חלה כיון שהקמח שלה לחלה היתה בו הכונה ולפ יתקיים זה חלה כשהוציא החלה מן העיסה ונחלו אותה חלה הראשונה על כל הקמח שהוציאו לו על כל מה שבלוש ממנה ועל הקמח שהוציאו אחר חלה אמר לו תעשה ויקפשה זקן זה ' וקפשה כמו וכבשה ' וכן כמה זאת המלה במקומות בענין אחר ' וענין אכילתו אותה הוא שיהיה אחר כל אחד מהם כשיעור כביצה ' וכי זה הקמח שהוציאו חלה היכי יהיב ' כחלה חיוב גמור לבי אלא היה חייב כאחד העיסה ' לפי שהוא לצד העומד מחכל אותה חלה לפי מחשבתו ' אמ' להן אף הוא קלקל לעצמו מחכל אותה חלה לפי מחשבתו ותיקן לאחרים שהם חשבו חלה חייב ' ואכל לעצמו ' ואיעבד ' ותיקן לאחרים ' ויש מהמורים בתלמוד קלקל לעצמו ' ואיעבד ' ותיקן לאחרים ' ליתן מוכיחין ' ותולין ' היה והלכה כר' יוסף '

ו חמשת רבעים קמח חייבין בחלה הם ושאורן וסובן ומורסנן חמשת רבעים חייבין ניטל מורסנן מתובן וחזר לתוכן הרי אלו פטורין

רבעו הוא רובעו הקב ' אכל אחה חייב לדעת כי הרבעים הנזכרים בכאן במסכת חלה וקבים הנזכרים לעיל קבים שהם לנו מעור מדתם ' ואין הרובעו הנזכר כזו שהכתב בשיעור חלה הוא הרובעו קב הנזכר כזו המסכתא ' ועוד יש קבים הנזכרים בזו המסכתא כולם מינן ' ובכר בארנו במסכת עדיות כל זה ' לכ מעור המדות בעניני שיעור חלה ' ומתו כן כל חומרת הרבעים הנזכרים בכאן יותר מקבים החמורין במעלה כחומרי ישמעאל קבים ומחלב ב בומחה ' אכל קב שקבים מחומרי העושה עיסתו קבים ומחלב ה בחומחה רבעים שיעורם כמוף פיחה קב ומחכה בזולת זה החקום מקדש לנו שיעורם בסוף פיחה קב ומחכה עשירית הקב ומחה ב מזכרנו לך בסוף פיחה מן המדות יתבאר לך במדת הקב הנזכר ל' הרבעו אכעות על הרבעו אכעות ברוח עשר אכעות ומחכה ע עשיריית החבעו במחה לפי זה החשבון שהמדד שהיה חייבת בחלה צריך שתהיה מדתה עשרה אכעות עם עשרה אכעות ברוח שהם ועשיריית אכעו ועשיריית עשיריית הרבעו וחלק מאלפים אכעות ' ועשיריית עשיריית עשיריית הרבעו וחלק מאלפים ואחת מאות מן האכעו וכל זה כדיוק ' ובכר בארנו בסוף פיחה כי החבעו ממעריך כי המדה קוח מבולל ' אם מן כל מדה שיהיה בחלה זה השיעור הנזכר יתחייב בחלה ' אכל אם נחסו לפעמי מים ש יתבטל ואת קמדה במשקל ' יתנהג כפי שנוי הדבר הידוע לפי מקום כובד המשקל העשירין והחיטים שם ' ולפי מיני הקמח כולם משקלם שוה לעפי אחם ממין אחד ולא נתנו לנו שיעור חלה במשקל חלה כ במדה כמו שהתירה ונתנו לנו שיעור חלה בשיעור המשקלים טועה ' ומקום טעותו בלוי מאד שלא אם נתן זה בקבים במין רמון שיו ואמר ' ומחורן ומורסכן רוצ כי המורסן והסחל שבקמוח מטרפין לחמם ' רבעי קמח ובמחיירין המורסן מן זה רבעי קמח ואח כך מחזירין אותן לתוך הקמח שעורם לפי שהמורסן מינו חייב בחלה למה שחמ ' שכתוב ערים לתיכם דרך ניסוך '

ז שיעור חלה אחד מעשרים וארבעה ' העוש עיסה לעצמו וחעוש למשתה בנו אחד מעשרים וארבעה נחתום שהוא עושה למכור בשוק ובן האשה שהיא עוש למכור בשוק אחד מארבעי ושמנה נטמאת עיסתה שוגגת או אנוסה אחד מארבעי ושמנה נטמאת מזידה אחד מעשרים וארבעה בדי שלא יהא חוטא נשכר

מה שחייבו לבעל הפית אחד מעשרים וארבעה לפי שהוא לם עיסה קטנה וצריך להוסיף שיעור שיהיה ראוי לתתו לכהן כמו שחמר ממילתנו ' מיהא כו כדי כתינה ' ועל כן אין ראוי להיות פחות מחלק משעריס וארבעה מן שיעור השעור לחלה ם מפני חמסת דבעים '

מכל המחתים פחות לם חרכה אחלו חלק מחרכעים ושמכה
קוף מעור עים בן כרי בתיבה ' ועור כתבו טעם אחר מפני מה
כתבו שער לבעל הבית חלק מעשרים וחרכעה לפי מעברין הונאת ם
מחלה הוה כתן לאחה וקאחה שיפה ויש וכמטרייחין מותה לחזיק
חלק מעשרים וחרכעה ' ולזולי מחזיק חלק מחרכעים ושמכה '
ויעשה עיסה למחתה בבו ' אעפ' שמיעורו רב והוא דומה לבחתו '
חייב להזיק חלק מעשרים וחרבע כרי שלא תחתכה חלק בעל הבית
וכאן כן לא נתן הפרש בחלת נחתום מחתיה חלק מחרכעים ותשע '
ואפי' תהיה זו הסוכרת חמה וחלוש בביתה כמו הבעל הבית ' ופקן
מיעור תרומה טמאה מעכו לפי מקיה לפרסה עומדת ולא כאחלל ל
להרבות טומאה בקדש אלא יאכל חוטה בפסר ' פי' אלא יניח החוטה
טמאה ויזיל שחות אחת אחלו לא עבר ושמאה '

ח

ר' אלעזר אומ נאלת מן החחור על הממא ' ביצד עיסה
טהורה ועיסה טמא נוטל כדי חלה מעיסה שלא הורמה
חלתה ונותן פחות מכביצה באמצע כדי שיטול מן ה
המוקף וחכמים אוסרין '

אמר ר' אלעזר שנוטל אדם מעשה
טהורה אלא הורמה חלתה מיעור תרומה החייבת לעשה ממ' ואחר
כך נוטל פחות מכביצה מעשה טמאה ומחלקה ונותן בגדה מבר ח
אחד עשה טהורה ובגדה מבד שני עשה טמאה ויהיה חותן החלק ם
פחות פחות מכבצה בחמבע ' ואחר כך יניח העשור שבו עשור שתי
חלות על אותן החלק הטמא פחות פחות מכבצה ומניחן לעם חלק
על שתי העבות ואז יהיה תורם מן הטהור בין שבל אותם העשורים
דבקים זה בבד זה ויתנים החלק טהור ויעשה טהורה גם בן עשרת
בעזרת לפי שבל אחד אחם לא נעשה שלח בפתו מבבצה מאוכל טמא
ובבד זכרתי לך כי אם פחות פחו מבבצה מאוכל טמא אחינו מטמא
טומאת אוכלין ' ועוד יתבאר זה ויתבדר בפסבת טהרות וחבמים
אוסרין אלא פיניח מן העשה עצמה ואלבה פחבמים ובבד קדם לך
פאסור להניח מן הטהור על הטמא '

פרק שלישי אובלין עראי מן העסה עד שתגלגל

בחטים וטומטמה בשעורים גלגלה ב
בחטים וטומטמה בשעורים האובל ממנה חייב מיתה
בין שהיא נותנת את הטים מגבהת חלתה ובלבד שיהא
שם חמשת רבעים קמח '

עד פתגלגל פי' בד פתערבה '
ופטומטם פי' פידבקו חלקם בקצתם עד פיהיו בוף אחד פחובל
ממנו חייב מיתה לפי פחוא טהל ' ופטובל בפיתה בין פהיה בותנת
קמים מבבדת חלתה ואפילו בבאחר בעריבה קבת אלא כ
בלום ולא בתערבה ובתחלי אלא יהיה בחותו הקמח אלא בלום ולא פ
בתערב ב עשר חמשה רבעים פחוא שיעור חלה ' ובמאחר הרי זו חלה
אל העשה ואל האחור ואל הקמח בפתייחד בה לבפתעשה בלה ת
תתקדש זו שבידי לעם חלה ' הרי זה מותר ' וכן בתבאר בתלמוד '

ב

נדמעה עיסתה עד שלא גלגלה פטורה שהמרום ע פטו'
ומשגילגלה חייבת נולד לה ספק טומאה עד שלא גלגלה
תעשה בטומאה ומשגלגלה תעשה בטהרה '

כדמעה

פרים פבתערבה בה בתרומה ' ובבד בילענו כי פמרומע פטור מן
החלה ' ואחר תעשה בטפרה שניהו פתגמר פחיה ולא יקפיד
בספק טומאה פגולל '

ג הקדישה עיסתה עד שלא גילגלה
ופראתה חייבת ומשגילגלה פראתה חייבת הקדישה
עד שלא גלגלה וגלגלה הגובר ואחר כך פראתה פטורה
שבשעת חובתה היתה פטורה '

ההקדם אינו חייב בחלה למאחר
פפי' תיימן תרומה ואחר בספרי אות פמודם ממנו קודם ובפאחר ת

חול ולא עזה נזה קודם נזה המאחר כולו מבאחר בפתבין בל מה ם
פחקק מנו בזו בספרי '

ד ביוצא בו המקדיש פירותיו עד שלא
באו לעונת המעשרות ופראן פטורין ומשבאו לעונת מ
מעשרות ופראן חייבין ' הקדישן עד שלא נגמרו ונגמרן
הגובר ואחר כך פראן פטורין שבשעת חובתן היו פ
פטורין '

זו ההלבה כבר קדמנו לרבר עליה בפרק רביעי מעלה ולפם
בפניה אות בחות '

ה נברי שנתגיירו לישראל לעשות לו עסה פטורה מן
החלה נתנה לו מתנה עד שלא גלגל חייב ומשגילגל פ
פטור ' העושה עסה עם הנברי אם אין בשל ישראל כ
בש' עור חלה פטורה מן החלה '

זה פחלמיד מכוונר קיבב

ו נר שנתגייר והיתה לו עיסה נעשת עד שלא
נתגייר פטור ומשנתגייר חייב ' ואם ספק חייב ' ואין
חייבין עליה חומש ' ר' עקיבא אומר הכל הולך אחר
הקרימה בתנור '

כיצפית עד פלא נתגייר ויצא בן בתגלגלה בחטים
וכטומטה בשעורים ' ואם כולל ספק אם קדם אם בתגייר בעצית לו אחר
פתגייר חייבת בחלה ' ופחולכל לותה חלה בעונב ויהיו חייו ' תומם לפי
פהוא ספק ופחמיזיל פחכירו עליו פרחיה ' ובבר בילונו כי החלה
החמיזית חייבין בה חומש ' ור' עקיבא אומר הכל הולך אחר
קדימה בתנור ' ואם בתגיר קודם עיקרמון אפי' אפת בתנור חייב בח
בחלה לפי שר' עקיבא סובר כי החלה מוכיחין מפיקדימון אפי' אפת ו
ולדעתו זו היה בעצת הונאות חלה ' ובן נראה מלעתו בספרי אמר
לבם אין מפריטין עד פתבמר מלאכתה ' מי זה הוא במר מלאכתה
קדימתה בתנור לבדי ר' עקיבא וקדימה הוא פיקפה אבי הפתניתין
לא בחין קליפה ' ואין הלבה בר' עקיבא '

ז העושה עסה מן החטים ומן
האורז אם יש בה טעם דגן חייבת בחלה ויוצא בה אדם
ידי חובתו בפסח ' ואם אין בה טעם דגן אינה חייבת ב
בחלה ואין אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח '

בבר קדם לבו כי החלה חיבה חייבת שלא פחמעסת החיבין ובחין בין
אדם יבול ידי חובתו בפסח שלא בחמעסת החיבים ואין בחורו מבלגם

ח

הנוטל שאור מעסה שלא הורמה חלתה ונותן לתוך עסה
שהורמה חלתה אם יש לו פרנסה ממקום אחר מוצי לפי
חשבון ואם לאו מוציא חלה אחת על הכל '

אם יש לו פרנסה ממקום אחר
מוציא לפי חשבון כיצד זה כאחר אביד לך ' ונוטל אחכיל אדם קמח
שיעורו כאבריבו לאותו אחור שלקח מעסה שלא הורמה חלתה ויזיק
בבל אחמעסת רבעים אחור שעור חלה ואחר בך יערב הבל ומוציא ח
ממבו חלה החייבת לאחמעסת רבעים ואם אין לו מה שיערף תזיק
בל העסה טבל ויוציא ממבה אחלה אחייבת בה אלו אזיק בולה ט
טבולה לאחלה ונאו אחרים מוציא חלה אחת על הבל '

ט ביוצא בו
זיתי מסיק שנתערבו עם זיתי נקוף ' ענפי בציר עם
ענבי עוללות אם יש לו פרנסה ממקום אחר מוציא לפי
חשבון ' ואם לאו מוציא תרומה ותרומת מעשר לבל
והשאר מעשר ומעשר שני לפי חשבון '

זיתי מסיק הם הזיתים שמלקטין בעלי בתים אחם בעלי הקרקעות
ובבר בחלנו פעמים כי לקיטת הזיתים יקרה בלעגן חבמים מסיקה '
וזיתי נקוף הם הזיתים שמלקטים הענניים ' והעלי בנוקף זית בניס
אחם גרגרים '

זיתי בקוף והעלגות חייבין במעשרות כמו שבארנו במסכת פאה וכשתערבו זיתי בקוף חייבות בתרומה ובמעשרות עם זיתי מסיק מקום חייבות בכסף ' אם יש לאכלו זיתים לחוץ חייבין במעשרות ופטורין מן החלה ' ואם אין לו אלא זיתים אחרים חייבין בתרומה ובמעשרות ואם מסיק מקום המעשרות עם זיתי בקוף חמשרות וזהו שבין חמרים לפי חשבון ' ואם אין לאכלו זיתים אחרים יוציא מן הזיתים המעורבים ת תרומה ותרומת מעשר חייבים לכל וכחשב הכל זיתי מסיק ומקום מיסחר מן הכבר המעורב יוציא ממנו מעשר ראשון ומעשר שני לפי חשבון כלומר לפי מה שיש בחותו הכבר המעורב מזיתי מסיק בלבד ויעשור הכלבה כך ומפריש מן הסחר מעשר ראשון ומעשר שני לפי חשבונו ומה שחייבנו מתרומה ותרומת מעשר על הכל לפי שיש בהם עון מיתה ' כמו שבארנו בתחלת דמאי ' ובלבי שפק מיכול לחזור וליקח ולקנות מן הטבריים זיתי בקוף לא העלגות המעורבות כיצד לא נתנו לעשר על הדרך שנזכר בפרק ' ט הנוטל שאור מעיסת חיטים ונותן לתוך עיסת אורז ' אם יש בה מעם דגן חייבת בחלה ואם לאו פטורה ' ואם כן למה אמרו הטבל אוסר כל שהוא במינו ' ושלא במינו בנותן טעם '

לומר כל שהוא מין במינו ' כיצד כגון שיתערב חטה בחטה ' לתורו בתורו ' ושלא במינו בנותן טעם ' כגון שיתערב חטים בתורו וכיוצא בו '

פרק רביעי שתי נשים שעשו שני קבים ונגע זה בזה אפי' הם ממין אחד פטורין ובזמן שחם של אשה אחת מין במינו חייב ושלא במינו פטור '

זו הלכה על דעת בית הלל שאומרים מקבצים חלה כמו שיתבאר בעדיות ככר כיצד לאכזו במה שקדם שיעור חלה ' ואכזונה כא הלכה שיקיף בשתי העיסות שיעור חלה '

כ אי זה הוא מין במינו החיטים אינן מצטרפות עם הכל אלא עם הכוסמים ה השעורים מצטרפות עם הכל חוץ מן החיטים ' ר' יוחנן בן נורי אומר שאר המינים מצטרפין זה עם זה '

זה הציוף

אין ענינו שמתערב העיסה כולה ויקיף הכל לחד לפי שככר קדם כי חמשת מיני דמיכין מצטרפין זה עם זה ' לכל עניני מיסדרין עיסה אחת עיסה מחית ותבלין בה כמו שאחר טבענו זה בזה ' ונעשה כאחרונה שקר המיכים שאר חמשת מיכין וסם שבולת שועל וכוסמין ושיפון ' וכלבה כר' יוחנן בן נורי '

ג שני קבים וקב אורז או קב תרומה באמצע אינן מצטרפין ' דבר שנטלה חלתו באמצע מצטרפים שבבר נתחייב בחלה '

ככר קדם לבן כי חלוריז ותתרומה חיכין בחלה זה בזה כשהן נוגעין זו בזו ולא יצטרך לעמות לך עבין אחת אחרים קבים שיעור חבה כי ככר זכרנוהו '

קב חרש וקב ישן שנשבו זה בזה ' ר' ישמעאל אומ' יטול מן האמצע וחכמי אומרים הנוטל חלה מן הקב ' ר' עקיבא אומר חלה ' וחכמים אומרים אינה חלה

וחכמים אומרים נאמר על העקר שקדם במסכת תרומות לין מפריסין מן החדש על הישן ומן הישן על החדש ' ואחר מן שקב ריקם בו אחות מסיענר חלה לדעת חכמים ' אבל בית שמאי פוטר שקב חלה כמו שיתבאר בעדיות ' ובטח ר' עקיבא לדעת שמאי מעמו ' וכלבה כחכמים '

ד שני קבים שנטלה חלתו בין של זה בפני עצמו ושל זה בפני עצמו חזר ועשאו עיסה אחת ר' עקיבא פוטר וחכמים מחייבין נמצא חומרו קולו

ר' עקיבא פוטר על העיקר שקדם לך מדעתנו כי מי שמניח חלה שקב אחד בקדירת חלה ' וחכמים מחייבין לפי שסם חומרים במי שהניחה שקב אחד ליכא חלה כמצא חומרו קולו ' חזר על דעת ר' עקיבא ' לפי שחומרת שהחמיר ' ואחר בחלה שהניח שקב אחד קדם ואפוהו לזרים הכריחו לומר בפני קבים הנזכרים בכתוב בפרק שהניח מן החלה ' וזו היא קולה '

ה נוטל אדם בדי חלה מעיסה שלא הוו מה חלתה לעשותה בטהרה להיות מפריש עליה והולך ' חלת דמאי עד שתטרח שחלת דמאי נטלת מן הטחור על הטמא ושלא מן המוקף '

לומר בכאן שלוקח אדם מיעור מן העיסה והוא טהור ומכוונו להיות חלה על עיסות אחרות מילונם מן הדמאי אפילו יהיו לאותן העיסות טמאות לפי שהביקר לבליכו מה שזכר חלת דמאי ניטלת מן הטהור על הטמא ואפלו מן המוקף ולאחר שר חלה עד שתפרים חוזר עד בדי חלה שהניחו בטהרה לפי שהוא מפרי עליה עד שתפרים ותעסר ולא תהיה ראויה לאכילה אדם '

ו ישראל שזלו אריסין לגוים בסוריא ר' אליעזר מחייב פירותיהם במעשרות ובשביעית ורבן גמליאל פוטר רבן גמליאל אומר שתי חלות בסוריא ור' אליעזר אומר חלה אחת אחזו קולו של רבן גמליאל וקולו של ר' אליעזר חזרו לנהוג בדברי רבן גמליאל בשתי דרכים

בבר קדם לבן כי סוריא הם החרצות שבכם דור אלא מארץ ישראל וכבר ביארנו במסכת דמאי שפירות סוריא חייבות במעשרות אלא למי שלקח אותם פירות והקדיקם אלא ואחזו זתו וביארנו טעם בזה ואומר בכאן מאם היו ישראל וגוי שותפין בקדקד מארץ סוריא ר' אליעזר מחייב אותם במעשרות כי סוריא לר' אליעזר כמו ארץ ישראל בזה העני כיון שיש לו שותפות בקדקד ונתחייב במעשרות ' ורבן גמליאל פוטר לפי שהוא לאלו קדוב מחוסר לארץ ' ולזו מחייב במעשרות עד שיקיף הקדקד כולו אלא ולא עלתה לו חלה לעני חלק כי כמו שביארנו במסכת דמאי ומה שאומר רבן גמליאל שתי חלות בסוריא כמשך לחד עיקרו כי סוריא היכף קרובים מדיני חוצה לארץ ומחייב אדם להניח בה שתי חלות ' מן הסיפא כמו שהוא מחייב בחוצה לארץ קחתך תתרך מפני שהיא טמאה לפי שהיא בחוצה לארץ ' ומסני תתן לכהן כדי שלא תתחבח תורת חלה מישראל כמו שבתבאר לקמן ' ועוד יתבאר זה במקומות כי עתיד חוצה לארץ מוכיחין עליו תדומה ' ור' שמעון אומר חלה אחת לפי שסוריא מצלו כמו ארץ ישראל כדוב היכים והיכו סובר שעפרה מטומא כמו חוצה לארץ על כן היכה חייבת חלה בחלה אחת ' והכתיב שעם זמן לקולא כשתי הדעות והוא שהיו מחייבין בסוריא חלה אחת ושטורין פירות החריסין מן המעשרות ' ואחר כך חזרו לכהנגד כדרי ר' יוסי הכלבה כלב בשני המחמרים '

ח רבן גמליאל אומ' שלש ארצות לחלה מארץ ישראל ועד בזיב חלה אחת ' מבזיב ועד הנהר ועד אמנה שתי חלות ' אחת לאור ואחת לכהן של אור יש לה שיעור ושל כהן אין לה שיעור מן חנהר ועד אמנה ולפי שתי חלות אחת לאור ואחת לכהן של אור אין לה שיעור ושל כהן יש לה שיעור וטבול יום אוכלה ' ר' יוסי אומ' אינו צריך טבילה ואסורה לזבים ולזבות לנדה וליולדות ונאכלות עם חזר על השולחן ונתנת לכל כהן '

חלה מרחות לחלה עכינו כי לחלקה חלקים תחלק תחלק הארץ לענין חיוב חלה ארץ ישראל כולה ובבולה עד כזיב והיא הארץ שכתקדשה עולי בבל כמו שבתבאר בפרק שני מסכתינו ' והיא הארץ שכתקדשה עם קדושה שניה בעליית עזרא היא חייבת בחלה אחת ותתנתן לכהן '

101

ומבויש עד הכתר עד לחמכם וזיל לרבן יסרל מחזיקו בה שלא מצרי
ולא נתקדשו בימי עזרא לכל כאחרו שם הגרים שנכנסים היו חייבת
שתי חלות לחרש תרומה טהורה ויש לה טיעור לפי
שהיו מן התורה לחמי שלמים והיו נאכלים מלחם שלהן. ולחמך זה
שהיו מוכלין המן. ובשאכלו הדגן נתחייבו בחלה. ולפיכך נדיך
להוניח חלה כשיעור פרוסה. וזקוק חלק מעשרים ותרב עליו חלק
מלרבעים ושתים כמו שכתבתי. וחלק שכייה לתתה לכהן ולין לה
טיעור אלא לי זה טיעור שיהא שוה שהוא מדברי סופרים
ושתקינו זה כדי שלא יסבב אדם שתרומה טהורה תצרף כשלהן
שמוכרין זאת החלה שלא בטהרת טומאת מקדש. ומהכהל
ועד לחמכם ולפניכם כל אחר שהרן טובל שהיו הרן העמים והיו חונה
לחרן ונכנו שם יסרילל אחר בלותם מלרעם חרן הכבי יתחייב שם גם
כן שתי חלות לכל אחד שהרם שהיו מדיבנן ולפיכך נתנו השיעור לחלת הכהן
ושל גוי אין לה טיעור. וכן אמר הזיל וזו מדבריהם מעט לריבות
בהכלות ולא לרבות בהפרשות. ואמרו ונטבול יום מוכלה לעניני חלת
חונה לחרן שאין לה טיעור ור' יוסי אומר לבעל קרי לאחר לה ואסורה
לזבים ולזבות ולנדות ולילדות לחזוק טומאתן לפי טומאתה יוצאה
עליהן מעופן ואמרם בתלמוד אין תרומת חונה לחרן אסורה שלא לפי
טומאתה יוצאה עליו מעופו ויזיל רבה ומר בריה דרבה ורבינא
עד שתרוח הם וזוז הקם וסברה אמתית טומאת אותה בזו שרוצה
הטבילה אסורה מותרת לאכילה לכהן קטן. אבל לכהן גדול בפנים
מזוז טומאת טומאתה הבוא אסור לאכול בקדש. ולפיכך ראוי לך
לדעת כי פטידים כהן קטן או גדול שטבל בחונה בחונה לחרן לא
כשרוך להוניח שתי חלות חלה טוניח אחת כשעור ואתן אותה לכהן ה
קטן ואוכלה כולה ואם לא יהיה לנו כהן אלא לפי טומאתה יוצאה
עליו מעופו וזוז בטומאתו אז טוניח שתי חלות אחת אין לה טיעור ו
שתרוך כמו שכתבנו ואחת יש לה טיעור ואתן לאיזה כהן טיזמן ל
נו ואוכלה כרי אלא שתשבח תורת חלה טיזרחל. ושעור זה אחלה
אלף מלרבעים וטמנה לפי שהיו טומאה בחונה. אל אותה העשה
שניטמא בחרן טומאה ואמרם ואתה לכל כהן עביבו בין שהיה אכר
בין שהיה עם החרן לפי שהיה כל כך לחזקרק אלא תיבתן לעם ה
חרן ובחזם טמא יאכלנו טומאה כיון שהיו טומאה בחרן העמים
ואין הלבה כר' יוסי. וממה שאתה צריך לידע מם שאמרתי בפרק
רביעי מבכורות תרומת חונה לחרן אוכל והזלך ואחר כך מפריש ע
עביבו מזוז אותה אל. ועם כאמר תרומת חונה לחרן אין כה משום
כהן המם"ייע בכית הגרנות.

ט אלו ניתנין לכל כהן החו"מים והבכורות ופדיון הבן ופדיון פטר חמור והזרוע והלו"זיים והקיבה וראשית הגז ושמן שרפה וקדשי המקדש והבכורים ר' יהודה אוסר בבכורים ברשיב תרומה ר' עקיבא מתיר וחכמים אוסרים.

למדו בתלמוד בבכורים ובבכורות לאחבי מאמר ואמאר לכל כהן. ובונה באומרו לכל כהן שלא פרע בהם כהן תלמיד חכם מעם שהרן שלא על דרך הטוב ובישה לאומר הם ונתתם ממנו את תרומת ה לאהרן הכהן. ואמרו בספרי אף לקרן מכר לף כל מכיריה מבהן אמרו אין ניתנין אתנות בחונה שלא לאכור וזה הוזל חייב הוזה לכל מזוז לרבנן הנותן. אבל פיזיק לאחר לתתם לעם החרן לא. ואחרים הוזל מאמר הפי לאהרן כל חרם ביערלל לך יהיה. דומה לאמרו יתעלם לך כל חרם אשר יחרים הים לה וכו' וכמו בן שרף אחוזה לא ייאכל בו בהן. ואמר יתעלה וזא מעדם אחוזתן יקדיש הים לה וגו'. והבכורות דומה בו בכור אחדם טהור. ואמרין הבן הוזל אחוזה אלעים שפודין בהם בכור אחדם. ואמרין פטר חמור הוזל אמרו יתעלה פטר חמור תפדה בשה והשה ת"ת דומה באמרו לכל בכור אדם בבכורי בניך תפדה וכבר כבל הכתוב ל אלו השלשה שיניין מן הבכורות בכשיוק אחד. ואמר כל פטר רחם ל לכל בשר אשר יקריבו לה אדם ובהמה וגו' והזרוע והלחיי והקיבה הם הנקראות מתנות בכל אחדם והוזל אמרו יתעלה ונתן לכהן הזרוע והלחיים והקיבה והלשת הוזל הבו הוזל אמרו ולשלחי נא שלי

יתבאר ביבי שמתנות והלשת הבו במשנת חולין יבואו כן בפרי ביבי
פרק חמישי ושתים אחוזה במשנת בכורות. ובבר בארבו פעמי בזה
שפרי בשמן שרפה קדרן לשמן תרומה שבטומאת והטעם שלא בקדיש
בלבד שמתנות בהן חבר על זולתו לפי שאין בהם קדושה. ולא בחום
שמא יטמאו אותם עם הקדרן. ואמרי נקדשי המקדש עביבו אין
ניתנין לכל כהן מלבני המשמר לפי שאחבו לא נקדשים חבני המשמר
קדשים על קדשתם. ונקדשי מקדש הם שפרש. חטאת בהמה וחטאת
העוף ואשם ודאי ואשם תלוי ומבחי שלמי נבור ולוב שמן שלא מצוזע
ומנחת בלחם ולחם הפנים ומיני מנחות ומיני העומר. ומבחי זה כן
בקדשי קדשים שלא לפי שחסור לבהנים לאכול דבר מהלו העשרה שלא
בשרה. ודע כי מתנות בהוכה הם כולן עשרים ואחבע עשרה כמו
במקדש והם לותה שאמרתי לך. ואחבע"ה שלין הכהנים וזכים בהם
חלת בילמלים כלבר והם הבכורות ומזרם מתנות ואין
כזיר ועזרות הקדשים. הבפורות והביפורים כבר בילרנו שהם כי
בילרן. כתלמוד שהם ניתנין לחכמי מעמד. ומזרם מתנות ואין כזיר
ובמו כן שזרות קדשים לינם ניתנות לבל בהן אבל בהן לוקח חותם הבהן
המקריב אותן הזבח. ובן בת הבתוב בשזרות קדשים. והבהן
המקריב את עולת אין עור העולה אשר הקריב לבהן לו יהיה. ואמ'
במזרם מתנות לבהן חזרוק את דם השלמים לו יהיה. ואמר במזרם
אזיל כזיר. והכיף אותה הבהן הבופה לפני ה קדם הוא לבהן
ולמדנו שבהן המכיף הוא האוכל אותה אשר הקריב לבהן לו יהיה. ואמ'
בהם הכהנים בבל אחרן ישראל ובם אותם שאמרנו בהם עשר מתנות
בבבולין והם תרומה ותרומת מעשר וחלה והלחי הבו והמתנות.
ושניין הבן ושניין פטר חמור ושדה אחוזה ושדה חרמים ונזל הבר
ומביבו בזו שהבלבם מילו עשר מתנות עם מתנות ואמרנו שהן כי
ניתנין לבל בהן. בשאמרו שהבעה ובם תרומה ותרומת מעשר וחלה
ונזל הבר ותרומה ותרומת מעשר ואין ניתנין לעם החרן בפוס
פניס משני שהוא חסור על הטומאה ושמא ישומאה ויאבלם. וכן נזל
הבר אינו ניתן אלא לבהן המקריב אזל האדם שהוא שמא ישומאה ואם אין
לאיש נוזל להשיב האדם אלין. האדם שמעמד לה' לבהן מלבר אזל
הביעורים אשר יבשר בו עלין. שנאמר בזה הפסוק שלאותו בהן הא
המקריב. בעבורו אזל האדם אלין ואין לאיש נוזל שהבר הנזל. ושיעור זה
הפסוק בשי שנזל בר בחיורי שם' ואם אין לאיש נוזל זה אי אפשר שלא
בבר. בי יפרזל לא יחסר לן יורש לעולם לפחדי נכסיהם שיתנם לאיזה
לבאחרי וגו'. ואחרי זזל בחלה מהמשמעת ועולה עד ראזבן בשני שכתבאר
בבבא בתרא. ר' יהודה אוסר בבכורים שניתנו לאיזה בהן שיזדמן
ובבר זכרנו שם בראין לפחדי מעמד. ועוד יתבארו דיביהם
בפסבת בבורים. ובראיבי תרומה אתיר ר' עקיבה לתתה לבל בהן
לפי שהם מלבל בחמה ואם בשמעה לא נקדיל לשם. וחבמים אוסרין
לפי שהיו פלבלים בימי הרעב ונחוש שמא יאבלם בטומאה. ולפי ש
אין ניתנין אלא לבהן לאבול בבורין בל תרומה וזה הוא עבין אמרם אין
גזרו על הברטינין בימי רשבון. ובלבה בחבמים.

י נתאי איש תקוע

הביא חלות מבייתור. ולא קבלו ממנו אנשי אלכסנדריא הביאו חלותיהם מאלכסנדריא ולא קבלו מהם אנשי הר צבועים הביאו בבוריהם קורם לעצרת ולא קבלו מהם מפני הכתוב שבתורה. וחג הקציר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה

העקר לבלנו אין מביאין תרומה מחוכה לאחרן לאהרן ואמרו בתלמוד
בשל התרומות שבאות לאחרן שרזל לאבלם אי אפשר אלא יום אחורי.
ראיבו תרומה טמאה בבבת אחרן שרזל לאבלם אי אפשר אלא יום אחורי.
יבול אלא יהיו אומרי. ראיבו תרומה טהורה בשרפה בפי אלא בטומאה
בטומאה מפורשת. שלא בעשר חוכה לאחרן ואין בל אחד יודע בזאת
שטומאה להחזיק בטהורה אי אפשר אלא יהו אומרי. ראיבו תרומה
יבואה מהאחרן לחוכה לאחרן. בינר הוא עוסק מביאה עד ערב שבפה
ושוהבה וזה עבין שמעשר שבעשה בתרומת אלבסנדריא ואמר לא
קבלו ממם.

יא בן אנטינוס העלה בבורות מבבל ולא קבלו ממנו יוסף הבהן הביא בבורי יין ושמן ולא קבלו ממנו.

אף הוא העלה את בנו ואת בנו ביתו לעשות פסח קטן בירושלם והחזירוהו שלא יקבע הדבר חובה אריסטון הביא בבוריו מאפמיא וקבלו ממנו מפני שאמרו הקונה בסוריא כקונה בפרוור שבירושלם

לימרו בסף׳ יכול יהא אסור מעלה בסורו׳ מחונה לאחרן לתרן תלמוד לומר ונתלת לפני ה׳ אלהיך ונשמר הכתוב תירוש ויצהר ובכורות כ׳ בדרך ונאכל׳ ממקום שאתה מביא מעשר דגן אתה מביא בכורות מ׳ מחונה לאחרן אחין אתה מביא מעשר דגן אין אתה מביא בכורות ׳ ונאמרה הכי׳ה בכורי יין ושמן ולא קבלו ממנו היו אספרין החמתית ועגל יקבלו לך זה בכבוריים אחין מביאין בכורים מסקין והמלמד שכתבנו לך בתרומות אין מביאין בכורי׳ מסקין שלא היינה מן הזיתים ומן הענבים בלבד הוא דעת׳ יהוד לכרם מקום לומר בכורי׳ מהדיומ׳ כלאי כיחין בתלמוד ׳ ובבר זכרנו זה בתרומות ׳ לא הוא העלה את פניו אלו חבבים קטנים אין בלי ספק ולא קין חייבין לעלות אלא בפ׳ה ליחסון שהכל חייבין בראיה לאחרין יתעגל שלש פעמים בפנים ירחק כל זכורך ׳ תפתיח שם מקום בחרן תורייל ׳ ופרוור של ירושלם נב׳ ירושלם וכפריה ׳ תרגום מגרשה פרוסה ׳ ובבר בארנו בתרומת הקדקע ׳ וזהו עקר תותו המלמד

מסכת ערלה

הנוטע לסייג ולקורות פטור מן הערלה ר׳ יוסי אומ׳ אפי׳ אמר הפנמי למאכל והחיצון לסייג ׳ הפנמי חייב והחיצון פטור ׳

לאחר הפ׳ וכטושתם כל

ענן מאכל ועדלתם ע׳לתו ׳ ולפי׳ך כשהתכון בטושתו לאכילה חז׳ יתחייב בערלה ׳ אבל אם נתכון בשעת טושת החילן שיהיה סייג לו ליקח ממנו קורות עבים איכ חייבת בערלה ׳ גר׳ יוסי אומר אחם׳ חילן עצמו אם היתה כוונתו שיהיה אותו הנוטע ממנו לכרמי׳ כרכים סייג לגר הנוטע ממנו לבנה ויתבטין גם כן שיהיה הנר הנוטע ממנו לכרמי׳ כרכים סייג לגר הנוטע ממנו לבנה למאכל אדין זה החילן בחלק והנר הקבוע׳ כתחייב בערלה ׳ ונגר החיצון פטור מן הערלה ׳ ונאין שלא כר׳ יוסי ׳

ב עת שבאו אבותינו לארץ מצאו נטוע פטור נטעו אף על פי שלא כבשו הייב הנוטע לרבים ח׳ ר׳ יהודה פוטר ׳ הנוטע ברשות הרבים והנברי שנטע והגולן שנטע ׳ והנוטע בספינה והעולה מאילין הייב בערלה ׳

תעשי׳ שלא כבשו עכ׳ם ׳ תעשי׳ שלא כבשו כל הארץ ואחרים הנוטע לרבי עכ׳ם שיהא אחם נוטע בתוך שלו ולא לעצמו שלא כוונתו שיהכלום כבי אחם פולם ׳ ובהלו שפקיד אותו הפרי הנומה בחותו מילן שנטע גר׳ יהודה אומ׳ כי אין אחם׳ הפ׳ וכטושתם מפת׳ בין ליחיד בין לרבים בחילן אחר אומ׳ כטושתם כל עון אחכל ולא אחר לעצמו שלא כוונתו אומרים כי הנוטע לרבים חייב אבל אחרים יסיח לבם עדיין לעשות אחילן חיי שלא הנוטע לעצמו ולפי שהעד אחר כטושת מעמיד בין ליחיד בין לרבים ׳ לכם בין ליחיד בין לרבים ׳ ונהוג רבוי אחר רבוי ׳ ואין רבוי אחר רבוי אלא למעט הנוטע לרבים ׳ אם כן הוה למעט הנוטע לרבים ׳ וחכמים אומרים כי אחרי לכם הוה חוזרין ואין כוונתיהן כזה אם החכור לפרס שדי הקקע והסכירו ודרכו כרי שתתלה בפסך ב׳ בהכנת רבוי אחר רבוי ומישטו אחר מישטו ונולתם אבל אזכור אם

אזכור מה אתן בזה אחיכור שמרים פטומה בלבי כלי רחיים אחם׳ אחרת ׳ והעולה מילין הוא החילן הנומח מילין אלא נטעו אום אם׳ ׳ וכתבתי פיסקי בומח בריסות פיחד אבל שלא אחלין לרמות הרכים אינו חייב בשביל׳ וכטושתם פרט למעולה משלין ובן אחרי בפירום בתוספת העולה אחלין לרכים שנור מן ם׳ קערלה ׳ ואחרי בכ׳י שכטוב עכ׳ם אבל לישראל בסכירות אי כאחם אחרים לטובה בסב׳ לו מעצמו ׳ אבל אם נוטע בבני לעצמו וקבל מ׳ ממנו פיטרו אחר כן אינו חייב בערלה ואין אלבה כ׳ יקודק

ג אילן שנעקר

והסלע עמו שטפו נהר והסלע עמו אם יבול להיות פ׳ פטור ׳ ואם לאו חייב נעקר מצדו או שוירעו ועתו המחריש או שוירעו ועשאו כעפר אם יבול להיות פ׳ פטור ואם לאו חייב ׳

חעבי׳ המתנבה על עקר החילן קורין לותו אלנ׳ים אחר זה אחם לבי׳ אחרעבר אחקקע היוב אחר מעמיק ם׳ אחם לחחזר נקרע אלנ׳ים אלא אחלנ׳ים ואחכתב אחילנות עמיאמרו אחם׳ בחילן אחר כמו שהכתוב עליה׳ אעשה עד איפיה אכיב אחילן כמו שהכתוב אחילן אחר שקירתו לעמי אלנ׳ים אחם׳ בשעה שאחילן כורע׳ עבר אחקע׳ אלא ועמי׳ בחקום לחר אחם יש בחותו עבר כדי מיבול לחיות בו ם׳ אחילן חייב בערלה לבי אלא כחשב זה בטושה שנייה ׳ אבל כחשב ה׳ אחילן לותו לא בעקר ׳ וישמעאל אחרים׳ כלומ׳ אם בעבור לותו הבדיל אחורסין כו׳ וישמעאל וישמעאל כעבר בי מיבעבע אחילן בעמי וישלח אותו ממקומו ואבל לא יפ׳ יפסו מן אחרן ׳ ואחר כן יתן העבד סביבין כדי שיחיה מקום אחילן עמהן וישלח אם הוה כעבין מיובל לחיות ולא יעבד בו לא יתן עליו עבר חיבו בערלה ׳

ד

אילן שנעקר ונשתייר בו שורש פטו׳ וכמה יהא השור׳ש רבן שמעון בן גמליא אומ׳ משה ר׳ אעור בן יהורה אי׳ש ברתותא במחט של מיתון ׳

אבל האומרים קנה אין בו עין בשתי קנותיו ׳ שבי כרזלים אחוכים יש לבל אחר מהם כמו שכתם דקים כאחת ׳ ואחתחין בו אחד אכבר כשאומרין אותו בקרע בל עין אחתם אבים שהם כמו אחתין אחוז של מיתון ׳ יש שבורסין אותו ואין לעמוד בו ׳ יותר ואלוה לעניין אחבין אחיתה הוה ׳ ת׳ר אין אחתחה בחהל לעבת לי בבי׳ ׳ אם אילה פירום אחל עור אחבחרכה בש׳ק שלא עבר אחבי ׳ ואחמי׳ רבן שמעון בן גמליא אומ׳ משה ר׳ אעור בן יהורה אי׳ש ברתותא במחט של מיתון ׳

ה אילן שנעקר ובו בריכה והוא חיה ממנה וזורה וזוקינה ממנה להיות כ בריכה הבריכה שנה אחר שנה ונפסקה בוגה משעה שנפסקה סיפוק הנפעם סיפוק על גבי סיפוק ׳ אעפ׳ שהבריכן בארץ מותר ׳ ר׳ מאיר אומ׳ מקום ש׳חה יפה מותר ומקום שבוחה רע אסור ׳ וכן בריכה שנפסקה והיא מליאה פירו אם הוסיף במאתים אסור ׳

כשלוקחין עבי אחילן ואותבין לותם בקרקע ׳ ונוטכין חותן בעבי אחם העבים מנילין פי בלי ספק ועים להם פרטים בארץ ועקרם לבקים בחילן אחרחמן לותם העבי׳ אחפרי׳ בארץ בקרקע בריכה ואחילן אחרחמן בקרע זקוק ׳ ואחרי בכאן שאם בעקר אחילן נזוק גדל ומוסך לאחלוחית אחותם העבים חיובים אחכה אחמנוים בארץ אחר אחילן עצמו כשל חוק בריכה וחזרו העבים אחיב בריכה בחלו אם אחילן אחרי ׳ ונהו אחים חזוק ונקבה להיות בבריכה ׳ ונהוג יבוד ויאחר בשאחר הבי דין הבריכה עם הזקבה ם׳ אלך חוק ׳ ואחר הבריכה שבה אחר שבה ובשבה זה עבינו שאם עמנו מעבי׳ אחילן בחר כזו שבה ונאחה ולבבה הבייה לקח של העבנים בשאחו בשלה אחילן אחרונה ושאחה בן עבה אחר שבה בל אחה מיבשים אחילן בחותם העבים בלם הידבקים בשתם בקשתם אחין חייבים בערלה לפי שעקרם דבקים באילן הזקן ואם נשקקו קשבים וכברתו עקרים מן אילן הזקן חוקן אחנה ונשבה שבפסקו ובל אלו הבריכות ם׳ חייבות בערלה ׳ ופסוקבשבים פסוק על גבי שבין אחרת נידבים קבתו ובן עבה אחו הבין ויאחת אחותו עד שיגיע לבין אחרת נידבים קבתו ובן

אפי' הטמינו בארץ ל"ל אפי' לקח העפר ונתנו בארץ וסיפוק על גבי ס"ס סיפוק הוא סיכוי קצת ענף זה מחלוקת כזה מחלוקת וכל זה הענין ע"ש עטור מן הערלה ' ונחור בספרי ונטעתם פרט למקריב ולמרכיב ' ולעולה מלמד תמרו תמרו סיפוק הנמצאים ספוק על גבי ספוק ' לעני מהבריכן בארץ מותר ' וזו שהברכה והקרבה אסור כשיברת שתין חייבין ב"ל היא שהמעיל בה והוא מיכריך החילון ושקרן קיים עומד בחר' לא נעקר אז יתחת ענף מחילון זה ויטע קבתו בחילון תחר ועקרו קיים בחילון הרחמנן ' אבל אם פסק ענף והקריבו בחילון אז הטמינו בארץ הרי זה חייב בערלה ' וזו שהקריבה והקבר כה שם ערמו לקח בחמרם אחר הנוטע ואחר המקריב ואחר המרכיב ואתה אמור אלו העקרים ולא תעבם שם ותחשב שם זה שכך זה בשתי לח בשם ס"ם שנטע ומרכיב ומכריך חייבין בערלה ' וכשיברת כיצד כי מכריך ' מרכיב אינו חייב בערלה ' ושם שני מינין מן שהקריבה ' ושני מינין מן שהבריכו כמו שבארתי לך ' ואמר ר' אחיר כי זה הענף שהרכיבו קנתו אם יש בו לחלותיה קרבה והרכיבו בחילון אחר ולא נתחזקה כאן קרבה לפי שאותו חילון ממנה היה הענף שהרכיב היה כאומר וחלון ואותו חילון שהרכיב בו יפה וחזק קיים חייב בערלה ' ואין הלכה כר' אחיר ' ואחרי וכן בריבה שבשבשה חוזר על מאחרים בתחלת הלכה מוכח מענף שבשבשה וכבר בארנו שהפירות שהם בריבה חינן חייבות בערלה כל זמן שעקרי הענפים דבקים בחילון הראשון לא הזקנה ' ושם יש שהם פירות ושבשה עקרי הענפים מן הזקנה מיקיים חייבים בערלה כזמן שעתיד כמו שאחר מוכח שענף שבשבשה ויכיר מותר לאכול אותם פירות לפי שהם בדלו בקיעתר ' ושם הניח הפירות כדי שיגדלו אחר שבשבשה כשיעור אחר שמוחזקים שהוא שיעור ערלה ' וישית שיעור תוספת גדלו הפירות שמו שבארנו בפרק חמשי מכלאים '

ו נטיעה של ערלה ושל בלאי הכרם שנתערבו בנטיעות ' הרי זה לא ילקוט ואם לקט יעלה באחד ומאתים ובלבד שלא יתבוין ללקוט ' ר' יוסי אומ' אף יתבוין ללקוט יעלה באחד ומאתים '

עוד יתבאר לך בפרק

על אחר זה כי הערלה ובלאי הכרם עולין באחד ומאתים ' ונחזו כי בשבל אחד מהם חלק אחד במאתים חלקים שמותר לאכל אכל כמו ש"ת בחבר ' ושם שבל חלק מהם בשחות ממאתים חלקים נאסר אכל ' על כן כשיתערב זו שבנטיעה האסורה בכלל נטיעות כשרות יהי' חלק אסור לילקוט מהם עוד רבר לשתילה לפי שיחיו יודע שם מן ה' ספרי המותר לקט שם מן האסורים ' ושם לקט רבו אחותן הנטיעות דין אותו ספרי הנלקט מהן שם כתערב ממנו חלק באחד ומאתים חלקי' מפירות אחרות מותרות אכל מותר לאכילה ' ונאמר בבלאי הכרם כ' בנטיעה שתים ועשרים על כלאי הכרם שנתערבה בערוגות לפי שבלאי הכרם שם יהיה אז מיני זרעים שבזרעו בכרם ' אבל אילן לא ' ואין הלכה כר' יוסי '

ז העלים והלולבים ומי גפנים ושמרי מותרת בערלה וברבעי ובנוזר ' ואסורים באשרה ר' יוסי אומ' הסמרר אסור מפני שהוא פרי ' ר' אליעזר אומ' המעמיד בשרף הערלה אסור ' אומ' ר' יהושע שמעתי בפירו שהמעמיד בשרף העלים כשרף העקרים מותר בשרף הפגים אסור מפני שהם פרי

לולבים שם שעבשים הרבים היוצאים ברחבי הכרים הקטים והם רבים מאד ' ומי גפנים הוים ה' היוצאים מן הבוצים כשפוצעין ומחזבין קבצן אל תזמורות בימי ניסן ושמרי הוא הפרח שמתנו יהיה הפרי ' אבל הכוסר אין מלח מהוא לעבים ולולבים מי גפנים ושמרי ' ונחמרו ובכרי שלא לוקח את פרי ' ונחמרו בספרי פרט לחבל כל אלו הדברים מהטעבכם בלח פרין לפי שהשם אחר בו יהיה כל פרי קדש חילולים לה' ' ונחלו חיכם פרי ונחמרו ובכוזר עביבו שמותר לפי שהוא בלח ' ונחמרו בספרי ונחמרו ב

ונחלקה גם כן בקרחת תרומה כמו שבארנו והכפורים גם כן בקרחים
תרומה כמו שזרע תתרומת ירך שלו הבכולי וכבר בארנו זה בפרי הב
תתרומה ולפי שכבר שנו יחסרו בזרוע קיבה וחיה לשונות בחכילה כל לזרים
ותתרומת בהנאה נתנו הערלה והבלאים שקן לשורין בחכיל ובהנאה
כמו שבארנו יחסרו בזרוע קיבה ולפי זה אמר בערלה ובכלאי הכרם
עליון בזרוע וכזרוע קיבה וכיוצ זכר ערה לחכמים שזרוע שמכרו
עכ"ו זה הדין והוצים בתרומת ירך להרים מיוצין חלק שכשל וייתר
שזרוע כמו שבארנו בתרומת ירך להרים עבינו שמוקר לחכל
וכל ואינו חייב להוציא חלק הנוסף עמו שחייב בחוקם להוציא את
החלק הנוסף לפי שהוא לכהן וייתחייב לתתו לבעלים ' וערלה וכלאי
הכרם לחכמים בהנאה ואינם ממין שום לחם ' ושבטלו במיעוטם
הוקר בחכילה כל התערובת ' ואם מבטלין זה עם זה ים של חסם ב
מחלוקת תבל קמח חומ מבטלין בין לחייב בין לחיסור לחיסר חומ
פיסיה חלק אחד מכולם נופל בפחו ממתני' חלק' יחסר הכל ולהתר
הוא פיסיה חלק אחד מכולם גם כן נופל במתים חלקים ויהיו חוקם
המתים חלקים על דרך קדמיו ממין הערלה בלבד לא ממין כלאי
הכרם ' ולולי חלק הערלה שבתערב בפי' כלאי הכרם היינו ומעדין
הכל בטותן שנפל לפי מקוה מין בשחינו מינו ואם היה מתן חלק כלאי
הכרם עצם במתים חלקים יהיה בחסר הכל מפני הטעם ולפי היה
חוקם חלק אחת ממתים כמו שבתבאר ויתבאר זה הפרק ' לכל
מיני הערלה שבטרופה לכלאי הכרם וזה ממין המתים חלקים
בחנוב כלאי הכל מין בחינו וערלה בחתר ומתים ' ור' שמעון חומ'
אין מבטלין לא לאיסור ולא להתר כמו שבתבאר ' ור' אלעזר חומר
מבטלין בהנתן טעם ' עבינו שלא יחסרו בבותן טעם זה להתר כמו
שבתבנו הדמיין ' הכל לא לחסור במתים לפי הכל בדרך דמיין לינ'
יין חבין ערלה וחבי כלאי הכרם בחחות ממתים ליט יין חוקר לא
יפסל חלי היסורי הכל לפי שלא נחסור לא נחסוב לאיתו היין לחסור ליט
חלק חבי ליט בחסוב לאיתו לפי שלא נחסר בפסל מבטלין לאיסור ו
ולכלה בתבת קמח '

ב התרומה מעלה את הערלה ' והערלה את התרומה ביצד ' סאה תרומה שנפלה למאה ' ואחר כך נפלו שלשה קבים ערלה ושלשה קבים כלאי הכרם זו היא שהתרומה מעלה את הערלה והערלה את התרומה '

סיעור זו המבחת כך ' סאה תרומה שבפלה לחולין ובעשה הכל מאה
וכן יתבאר מן הירושל' מי שם כן זו הסאה שבפלה בתעשים ותשעה '
ואחר כך נפל בה ג שלשתקבים ערלה או כלאי הכרם שסם חבי סאה
כמו שבארנו שסאה עשה קבים והיו בי סאה על ערלה ליחס חוסר
הכל לפי סאה נפלה למאתים כשנחשוב אותה עם התרומה לפי שסם
מאה סאה כי לולי סאה על תרומה היה בשער הכל בדרך הערלה או
כלאי הכרם מפני שהוא חלק במאה ותשעים ותשעה חלקים ועל זה
הדרך עצמו תהיה הערלה מעלה את התרומה ' כיצד בגון שתהיה ה
הערלה עצמו שנפלה עם ה' הולין ואחר כך נפלה תרומה עם אותו דבר
הערלה שתערבה עם ה' הולין ואחר כך נפלה תרומה עם אותו דבר
המעורב היה תערלה בחבי ומאה מן הכל ואעפ"י שלא נמדוד סאה
שלה בערלה וזהו עבינו שנפה בסוף זו שהכפה שהערלה את התרומה
לפי שהוא רצה לספר כזה המאחר ב דבריס ' וסם התרומה מעלה
את הערלה ומעלה את התרומה והביה דמיין שהוא יעלה על הדע'
פזה שהמיין משניה ומשרים שני העניינים שוישבנו מלין שהבר כן ו
חלה שהוא הביה דמיין העיקר הראשון ועליו יש לבקרה שהבר"ה והיקש
האחר ואחר כך דמיין הקודם לזו היה שהתרומה מעלה את הערלה ו
ואחר כך חזר והדישך כי על זה הדרך גם כן תהיה הערלה מעלה ו
את התרומה ואחר כך תהיה הערלה את התרומה הסשוער וכן הערלה מעלה
את התרומה '

ג הערלה מעלה את הכלאים ' והכלאים את הערלה ' והערלה את הערלה ביצד סאה ערלה שנפלה למאתים ואחר כך נפלה סאה ועוד ערלה או סאה ועוד של כלאי הכרם זו היא שהערלה מעלה את הכלאים ' והכלאים את הערלה והערלה את הערלה '

כשנפלה סאה

ערלה במאתים חולין והיה הכל מאתים ' ואחר כך נפל בשלי המאתי'
ואחר סאה ועוד על כלאי הכרם על היה חבי אחוש סאה ועוד על כלאי
הכרם מין המאתים ואחר חלק ממאתים והיה כלאי הכרם חולין ואחד ומאתים
וחלק ממאתים חלקי מסאה לא יהיו כלאי הכרם חולין ואחד ומאתים
לפי שהינו כאשב הסאה על ערל והיו כלאי הכרם חלק מר' מן המ'
סאה ונסאה על ערלה ' ואלו לא היינו חושבים סאה על ערלה היתה
סאה ועוד על כלאי הכרם חלק ממאה ותשעים ותשעה ממאתי' כיוצ
על חולין ' וזה עבין אמרם בירושלמי מין כאן מאתים אלא מאה
ותשעה עבינו כי לולי הסאה על ערלה לא חשבנו אותה ואמרנו שהיא
מעלה לכלאי הכרם לא היה אפשר שתעלה סאה ועוד על כלאי הכרים
במאתים על חולין לפי שאם היה חלק ממנה היה חלק ממאה ותשעים
קצת ואלו אריבים חלק ממאתים וכשנחשוב אותה הסאה על ערלה
יהיה שלשה סאה ועוד על כלאי הכרם כמין שבארנו ועל זה הדרך כ
בעצמו יהיו כלאי הכרים מעלין את הערלה ' והערלה מעלה את ת
הערלה כמו שבארנו בהלכה שלפני זאת '

ד כל המחמין והמתגל והמדמע בחרום ובערלה ובלאי הכרם אסו' ובית שמאי אומרי' אף מטמא ' ובית הלל אומרי' לעו"ם אינו מטמא עד שיהא בו בביצה '

לומי כי פעילום שלם בשעור הבנק לפי יהיה לותו שעור פחות מפשיעור כיון שבתבר שאם פעולתו כמוש לא עלה בחוש לא למאה ולא למאתי' וכן התבלין לפרסום פעולתם לא בזוג לשיעור ' ואם היו התבלין מרובין בשל בכן התבשיל אז לותו השעור שהחמין כי העיסה על תרומה יחשוב לותו התבשיל אז לותו הבנק מרומע ' וכבר קדמו לך דיבי הירושלמי בשבת תרומת ' וזהו עבין לפרס מרומע בתרומה ואם היה השעור אז התבלין של כלאי הכרם או ערלה והחמין בהם עיסה אז תבל בהם קדרה יחוש לותו תבשיל אז לותו בנק לסוך בהבלק ' לפי יהיו פחות משעור וזהו עבין לפרס וכיצ לה וכלאי הכרם לסוך ' ואמר' בפ' לפ' מטמא עבינו שבין שהחמין ב זחוך טמא אז מתבל תבלין טמין לפי יהיה פחו מכבנה שמטמא הכל לפרסום פעולתה ' וכה תוספי עד שיהא בשעור ' אז תבלין בכבינה וזו טמא ' וכבר זכרנו שמובלין טמין מין מטמין זולתן שלם אם יש בהם כבינה וזהו עבין לפרס טומת' כ תובלין בכבינה בכל מקום ואמרו עד שיהיה בו כבינה '

ה דוסתי איש בפר יתבה היה מתלמידי בית שמאי ' ואם שמעתי משלאי ' זוקן שאמר לעולם אינו מטמא עד שיהא בו כביצה

כבר ידעת העקר שטומאת מובלין ככבינה יהיה
הלומר מי שאמרו אמרו

ו ולמה אמרו כל המחמין והמובל והמדמע להחמיר מין בטינו להקל ולהחמי' מין בשאינו מינו ביצד שאור של הטים שנפל תוך עיסת של הטינ ויש בו כדי לחמין בין שיש בו לעלות באחד ומאה ובין שאין בו לעלות באחד ומאה אסור אין בו לעלות במאה ואחד בין שיש בו כדי לחמין בין שאין בו כדי לחמין אסור '

לפי שאמר במה שקדם המחמין והמתבל והמדמע לא ביאר עוד ה
הוא במינו כגבר שהל ואמר ולמה אמרו כל המחמין וכו' ותתעוכה
מובלעת בדמיון כל באמרם ביצד וכשו אמר אמת שכן הוא לא יהיה
מדמע להחמיר אלא במינו ' ומה שאמרתי שכי במה שקדם כל
המחמין והמתבל והמדמע בתרומה הוא על זה הדמיון שאור של חמי'
שנפל לתוך עיסה של חטים וכול ובשאר עוד חלק שלישי והוא שיהי
בו כדי לחמין ויש בו כדי לעלות באחד ומאה ממנה שיעור החלק ש
שנפל כמו שבתבאר '

ז להקל ולהחמיר מין שאינו מינו ביצד בגון נזרים שנתבשלו עם עדשים ויש בהם בנותן טעם בין שיש בהם לעלות באחד ומאה ובין שאין בהם לעלות

באחד ומאה אסור, אין בהם בנותן טעם בין שיש בהם לעלות באחד ומאה ובין שאין בהן לעלות באחד ומאה מותר.

כשנפל חלק לחל כיוצר ממאה חלקים ונתן טעם וחזר הכל מדיומע זהו לה׳ חמיר, וכשנפל חלק לחל בפחות ממאה ולא נתן טעם וכשחל הכל מותר כמו שנזכר. וזהו לקול הסח נתבאר לך שהכו אומרים בתרומה וכברים תעלה בחד ומאה מין כמינו וכתבו אלא יהיה מחוין ולא מתבטל, אבל אם היה מחוין לא מתבטל אוסר בכל שהוא כמו שבארנו אבל מין בשאינו מינו לא נחוש בו אלא לבדיעת טעם בלבר, וכמו כן בעירלה ובכלאי הכרם וכל הדברים בחלו חדיעם בזה הענין שכל דבר שאסר אלא בתנו בו שעור אלא בחמר בו אוסר בכל שהוא כמו יין בחך ומק שמנה מן הדברים במינו כל שהוא ומלא במינו במותן טעם, וכל מה שבתבו בו שעור בנון אומרים ברוב האסורים בששים, וחמרים בתרומות במאה בחד, ואומרי בעירלה ובכלאי הכרם במאתים בחד מין במינו נקפיד על אותו שיעור אלא אם היה מחוין לו מתבטל כמו שבארנו, ומין בשאינו מינו בנותן טעם, אם כן יהיה השער ולא ישתבח עליך בשום פנים כלל לשאורי שבתורה מין בשאינו מינו בנותן טעם, ועוד יתבאר לך זה בענין וכחולין, וכיון שזכרנו בחד מששים אומר לך החשכחת ששכח וכל הכחמים והוא שאמר הכתוב יתברך כחיל בחיל ולקח הכהן הזרוע בשלה מן החיל, ואמרו כי שעור הזרוע בשעמותיו וכשאר מן הכתוב בכללו בעיומו וכשארו חלק אחד מששים וכשל כתבשל בכלי אחד ועם כל זה לא אסר זה הזרוע בכל החיל לכל האוכלין אותו בכלי.

ח שאור של חולין שנפל לתוך עסה ויש בו כדי לחמץ, ואחר כך נפל שאור של תרומה או שאור של כלאי הכרם ויש בו כדי לחמץ אסור.

משנה זו צריכה לדעת כי בשנפל שאור של חולין בתוך העסה אוסר בשעה שנפל, ואם לא אסר בשעה שנפל אלא שהיה בו כדי לחמץ ונתחמץ אחר כך לא אסר, ואם אחר כך נפל שאור של תרומה או של כלאי הכרם ויש בו כדי לחמץ אסור, ר׳ שמעון אומר אם נפל שאור של חולין בתוך העסה ונתחמץ אחר כך נפל שאור של תרומה או של כלאי הכרם ויש בו כדי לחמץ אסור, ר׳ אליעזר אומר אחר האחרון אם בא, וחכמים אומרים בין שנפל שאור בתחלה בין בסוף לעולם אינו אוסר עד שיהא בו כדי לחמץ.

לאחר שהחלון לכי כח עכשיו כשאני אביר לך, ונזכר משם בבל שאור של תרומה, ומשם בכל שאור של חולין בכשהו מתבטל בששים, ואחרים אומרים בכל שאור של חולין שנפל בתרומה ואחר כך נפל שאור של כלאי הכרם ויש בו כדי לחמץ אסור, ר׳ אליעזר אומר אחר האחרון אם בא, וחכמים אומרים בין שנפל שאור בתחלה בין בסוף לעולם אינו אוסר עד שיהא בו כדי לחמץ.

יב יועזר איש הבירה היה מתלמידי בית שמאי ואמר שאלתי את רבן גמליאל הזקן עומד בשער המזרח ואמר לעולם אינו אוסר עד שיהא בו כדי לחמץ.

הכיח דברי יועזר שים הכיחים חזק לבלתי חכמים ובבר אמרנו שהלכה כחכמים.

יג כלים שנכבן בשמן טמא, וחזר ונכבן בשמן טהור או שנכבן בשמן טהור וחזר ונכבן בשמן טמא, ר׳ אליעזר אומר אחר הר הראשון אם בא, וחכמים אומרים אחר האחרון.

חחר

האחרון נחשוב אותו השמן שנלכלכו טמא, שם היה האחרון טמא, לו טהור שם היה האחרון טהור, לפי שבאחר האחרון נכלכו בעצם הכלים ובאחר האחרון, ור׳ אליעזר אומר לראשון ולפי אומר שיקבל הפני ויאחר האחרון שנכלכו הכלים והוא אותו שיצא על גבי הכלים אחר שיכם שנכי וכל זה בשהכלי יהיו מקבלי טומאה כגון כלי חכני וכלי גללי וכלי חרש, אז פשוטי כלי עץ ופשוטי כלי חרש כמו שיתבאר בשכת כלי אבל אם היו אלו הכלי מקבלין טומאה כשנכנסו בשמן טמא כטומאתו וזה יש חלו, והוא שאם שכן מכנסים בטומאתו כלום, ואם שכן מכחרון בטומאתו אחרי הכלים וכשנבנסו מעקרין נחשבי כלם הכלים שנטמאתו כזה השמן הטומא שם גם כן מטמאין ויכיון שהלכה כמו שבארנו אלו העקרים כלם בחסכת שבת דבות מסדר טהרות, ומשם תמלא ספקך מאלו העקרים, והלכה כחכמים.

יג שאור של תרומה ושל כלאי הכרם שנפלו לתוך עסה לא בוה כדי לחמץ ולא בוה כדי לחמץ ונצטרפו וחמצו אסור לזרים ומותר לכהנים, ר׳ שמעון מתיר לזרים ולכהנים.

חסור לזרים לפי שאיסור תרומה עליהם וכמו כן אחור על כלאי הכרם, ובבר בפרוש חמשנה שהכו אומרים מדבר האסור עליהם אבל לכהנים הוא להם כמו שאחור של חולין ואל תרומה שנפלו לתוך עסה שנפלו ם מחמר בהם היכו חסור, עד שיהא בו כדי לחחמין, ור׳ שמעון בן דין אחר על תרומה ואל כלאי הכרם מה שקדם זכרו בחחרו שהרומה מעלה את העולה ואעפ״י שאין דומין זה לזה דמיון במור, ואין הלכה כר׳ שמעון.

טו תבלין של תרומה ושל כלאי הכרם שנפלו בקדרה לא באלו כדי לתבל, ולא באלו כדי לתבל ונצטרפו ותבלו אסור לזרים ומותר לכהנים, ר׳ שמעון מתיר לכהנים ולזרים.

חדבר כלו מבואר אבל השמיענו כי מחלוקתם עם ר׳ שמעון בשני המחמרים, כל בשאור ותבלין, אלא השמיענו מחלוקתם בשאור שיכו חומרים ויין כלם בקדירין תבלין פשוטין לתבל בהם או בזולתם קל קדירתו ותבשילו.

יא שאור של חולין ושל תרומה שנפלו בתוך עסה לא בוה כדי לחמץ ולא בוה כדי לחמץ ונצטרפו וחמצו ר׳ אליעזר אומר אחר האחרון אם בא, וחכמים אומרים בין שנפל שאור בתחלה בין בסוף לעולם אינו אוסר עד שיהא בו כדי לחמץ.

בשאר כלאי הכרם חכמים אומרים לזרים כמו שאמרנו בחלב הקדשים
אבל שמאר של תרומה ושאור של כלאי הכרם שם אחד הוא לכל תכלין
של תרומה ויתכלין של כלאי הכרם שהם שמן הרבה מודי לר שמעון
שהוא מיתר לזרים והלכה כר שמעון
חתיכה
טו
של קדשי קדשים של פגול ושל נותר שנתבשלו עם ח
החתיכות אסור לזרים ומותר להכהנים ר שמעון מתיר
לזרים ולהכהנים
קדשי קדשים אין אוכלין אותם אלא זכרי הכהנים כמו
שביאר הכתוב כל זכר בכהניך יאכל אותו הכל נותר ופגול הוא
לאסור על הכהנים ועל ישראל ודינו כתרומה הכל לאסורו על ישראל
יותר חמור לפי שלא היה מותר לישראל לעולם והכא הכל ישראל כת
בתחייב הכתוב כמו שיתבאר במקומו הכל
לכהנים היתה לו שעת הכושר קודם שהיה פגול או כותי ועבר ותבאר
דיני הפיגול והנותר במסכת זבחים ואחר כי כשתתבשלו של הקדשים ח
חתיכות עם חתיכת חולין והנה אלו אחר כן נבשלו אחר הכשר מותר
לאסור לזרים מפני כשר הקדשים שנתבטל עמהם ומותר לכהנים אחור הר
שעתה הוא כי הכותי והפגול כיון שלין לאסור על הכהנים חמור הר
הכשר ור שמעון אומר כשם שמותר לכהנים כך מותר לזרים כיון
שהפגול והנותר לאסור על הכל ומה אם אחר בכהן שמותר ל
לכהנים כין שעוברים כין שמתים לפי שהכל בטעת נותר ופגול
כמו שיתבאר במקומו ובכל זה כשם שחתיכות אחר מעכבים ומה
תין כאן להתיר עליה לא אם לא נתנו חתיכות טעם הן כין בשאינו
בשאינו מינו כתחר בתחר בחתיכת חולין הכל בשהיו בחזית
מעכבים לו נתן הפגול והנותר עמהם בתחר שתבטל אם היה מין
בשאינו מינו לא נתברכו החתיכות ואין כאן לשעבד מהנה שעשה
שקיבל אחר בחלקו לחיותו לחיות ברוב ולא בפחות מן אחד
אלא עקיבא עקיבא אומר כשם שהכל לאסור כין לכהנים כין לזרים לפי שהכל
כר שמעון
כשר קדשי קדשים ובשר קדשים
קלי שנתבשלו עם בשר חתאוה אסור לטמאים ומותר
לטהורים
אם היה בשר קדשי קדשים חוה זה שנתבטל עם
בשר תאוה אוכלין הכל טהורי הכהנים כמו שבארנו וזה היה בשר
קדשים קלים שנתבשל עם בשר תאוה אוכלין הכל טהורי זרים
ולא נחוש בזה העברן ודומה לו לאחד מעשים כיון שאחד מן
מותר ואין שם רבי יאסור מחמת
פרק שלישי
בגד שצבעו בקליפי ערלה
ידלק נתערב באחרים כלם י
ידלקו דברי ר מאיר חכמים אומרים יעלה באחד
ומאתים
כבר בארנו כי הערלה אסורה בהנאה ואסור לגבוב
בה ולא לעשות בה דבר אחר וישנו באחד ומאתים ענינו שיערבו
אותו הבגד במאתים ויהיה הכל מותר כמו שבארנו בפרק שלשני זה
וילפה כאן
הצובע לא הסים בקליפי ערלה
וארגו בבגד ואין יודע איזה הוא ר מאיר אומר ידלק
הבגד וחכמים אומרים יעלה באחד ומאתים
הסיט בזה הלא
הוא שתות מזרע וילפינן בזה הלא פירות הרבה ונכרתי מהם פ
פחות שהם עשרים לחומרא ונתחזק לאבי זה הפירות מפני שהוא פירי
הקדמונים הקדמון הוא יותר חשם בלעזן הן הוחרין ושמעינן

בהלכה הקודמת הלכה לחכמים לפי שבבר שנינו כלאי ישראל ופשוט
שהלכה השמיענו חומרא לר מאיר שאחר לפי חומר שחר כשנתבשל
בכבר יפרוש כלו והלכה כחכמים
ג
האורג טלא הסים
מצמר הבבור בבגד ידלק הבגד ומשער הנויר מפטר ח
חמור בשק ידלק השק ובמוקדשין מקדשין כל שהן
נמי שכבר נזה הש הלא לבזוי הבבור שכ לא תגזו בבור שלך ושוב
שמוכר נזה לברפי שכ ולקח את שערו רחם בזרי ונתן על הלחם ושוב
חמור בשנערף יקבר וכל הלא מכלל לישראל הוא שכתבארו בי
לישראל בזולת זה לחוק אבל הבבר החדוב מן השער ולא כאחר
בזו תעלה לפי שלא נתן בשם הכתוב עשור בשום שבים ואחרים וכ
ובמוקדשין כל שהן עבידו כי כשיזיקו אותם הבמר נמר מוקדשים ח
לפי שיזיק פחות מרובה שסט מחזר אותו הבבר בלו קדם ונחסור לו ל
להפות בו שר שיהיו כמו שיתבאר במקומו
ד
תבשיל שבשלו בקליפי
ערלה ידלק נתערב באחרים יעלה באחד ומאתים
זה מבואר לפי שאסר שלה בתבשיל
ה
תנור שהסקוהו
בקלפי ערלה ואפה בו את הפת תדלק הפת נתערבה
באחרות תעלה באחד ומאתים
גם זה מבואר
ו
מי שהיו לו הבילי תלתן של כלאי הכרם ידלקו נתערבו
באחרים כלם ידלקו דברי ר מאיר וחכמים אומרים
יעלו באחד ומאתים
פירוש כל זה מבואר והלכה כחכמים
ז
שהיוה
ר מאיר אומר את שדרכו למנות מקדש וחכמים אומרים
אינו מקדש אלא ששה דברים בלבד ור עקיבא אומר
שבעה ואלו הם אגוזי פרך רמון ברן וחביות סתומות
וחולפות תרדין וקולסי ברוב ודלעת יונית ר עקיבא
אומר אף בכרות של בעל הבית הראוי לערלה ערלה
לכלאי הכרם בלאי הכרם
את שדרכו למנות מקדש
עביד שלא נחוש יעלה בחד ומאתים חלא כשהתערב מה שאין דרך
דרכו למכות כגון שהתערבו חגוזים של כלאי הכרם בחגוזי של חולין
או יין של ערלה כיין של חולין הכל מה שדרכו למכות כגון חבילי
תלתן אפי כתערבה חבילה אחת בחלף שרוב הבל כזה ענין מקדש
שכן מתקדש המלאה ועבידו הצרפה כמו שבארנו וחכמים אומרים
כי שאם דברים שם בלבר שכ בשם מקדש ולא תעלה בחד ומאתים
ויוסיף ר עקיבא שהמשיבו וזנו ימכה אותן לקמן ואין הלכה כר
מאיר פרך וכרן שמות למקומות ידועות וחלפות תרדין הל מה
שמחליפות וזו ומחות וקולסי ברוב עיקר שבריב הל הגדל מהם
ודלעת יונית גם כן ידוע כי כל הלו שם שלשם ידועות ומכוונות כל
אחד ואחד בפני עצמו וזיו מיוחדו בשבח על כל אחר שמיוחד עליהם
וזקוקות שקיו ומותנו קטון ולפיכך לא היו כמכרים הלא בחשבון ו
וכל שם היה מקפיד עליהם וזולתם מהיכם היו כמכרים בחומר ו
ולא היו כמכרים אחד אחד הלא קרבה ביחד קרוני לערלה ערלה
וכם אגוזי פרך ורמונים ברן וחביות סתומות וקרוני לכלאי הכרם שם
שהרבה שבשרות וחביות סתומות לפי שאין ערלה היכו מוקפ הלא כ
בחילן בלבר ואין הלכה כר שקבה
ח
כיצד נתפצעו
האגוזים נתפרדו הרמונים נתפתחו החביות נתתתבו ה
הדלעים נתפרסו הבכרות יעלו באחד ומאתים
לחמים

כיצד רוצה בן, על מנת שיהא לו מקודשות כל שהן, הרי זה מגיס ואחר כך יקיים לה פקיעת לולבו, כמות שהיה, אבל אם התנה עמה מתחלה שלא תהא מגיסה, ובעלה מגיס, הרי זה מקודשת על מנת שלא תגיס, ואם הגיסה הרי זו מגוסה, ואינה מקודשת כלום.

ט פקק הערלה בארץ ישראל

אסור ובסוריא מותר ובחוצה לארץ יורד ולוקח ובלבד שלא יראנו לוקח. כרם נטוע ירק וירק נמכר חוצה לו בארץ ישראל אסור ובסוריא מותר ובחוצה לארץ יורד ולוקח, ובלבד שלא ילקוט ביד, החרש אסור מן התורה בכל מקום, והערלה הלבה, והכלאים מדברי סופרים.

פקק הערלה בארץ מקום פסיקים כרם הערלה יליף, ועבדים כמכרים תנינא לן, ולא נודע שהעבדים מיקו הכרם הן מזונותן, ואחרים ובלבד שלא ילקוט ביד עבידנו מיקו דאוכל לא ילקוט, ואחרים אסור מן התורה בכל מקום משום לחמרו קשו, ולחם מקל יכריעו לא תאכלו ולא נתן זין תלוי בה בארץ לכל ערלה וכלאי הכרם אינן אסורין מן התורה אלא בארץ ישראל לפי שאין תלוית בארץ אמר קשו בערלה כי תבאו אל הארץ ונטעתם ערלתם, וכלאי הכרם אמר לא תזרע כרמך כלאים וזה הכתוב אב על כל מה שיש לארץ ישראל ודומה לו, אחרון בכתוב אחר שדך לא תזרע וכרמך לא תזמור, וזהו מיוחד בארץ ישראל, אבל איסור הערלה בחוצה לארץ הלבה למעשה מסיני, והוא עניין אחרים הלבה, ואיסור זריעת כלאי הכרם והוא מיזרע חטה ושעורה ודרגן בתפלתו בחוצה לארץ מדרבנן, ומפני מה אסורים בהנאה בארץ ישראל גזרו בהן רבנן בחוצה לארץ אלא יהיו זורעין אותה כמין מחמיצו והוא עניין אחרים והכלאים מדברי סופרים, אבל כלאי זריעה והרכבה וזלגלגם בכרם הרי אלו בריחוק הנזכר בהסמכת הכלאים, הוא אומר בתחילה בחוצה לארץ, אבל כלאי בהמה לקין עליהם בחוצה לארץ מן התורה, וכן הרכבת אילן היא מדאורייתא בין בארץ בין בחוצה לארץ ילקין עליה בכל מקום ולא ילוקין על כלאי זרעים בארץ ישראל מן התורה,

פליקס מסכת ערלה

:

מסכת כבורים

יש מביאין בכורים וקוראין, מביאין ולא קורין, ויש שאינן מביאין, אלו שאינן מביאין, הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך של יחיד או לתוך של רבים, וכן המבריך מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך שלו, הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך שלו ודרך היחיד ודרך הרבים באמצע הרי זה אינו מביא, ר' יהודה אומר בזה מביא

היכר מקיין קיין

קוף הכתוב בפרשת ויקח כי תבא הוא לומדו ועבית ולומדת לבני ק תלקיך על פקח הפרשה, וכבר בארנו שהמבריך הוא מי שמוציא עצמי הילון בארץ ונוטעם שם, ועוד יתבאר לקמן מהיזה טעם מיכן מביא, ומין הלבה כר יהודה,

כ מאיזה טעם

אינו מביא משום שנ' ראשית בכורי אדמתך עד שיהיו כל הנרולין מאדמתך, האריסין והחכורות והסקריקון וחגולן אין מביאין מאותו הטעם משום שנאמר ראשי בכורי אדמתך,

מפיסין שם השותפין בעבודת הקרקע

כלבר, והחכורות שם עובדי אחרים למחצה ולשלישי וכיוצא בהן מחצים עם בעל הקרקע, וכבר בארנו זה פעמים ומקריקין שם מחצים גוזלי הקרקעות ומוכרים פירותיהם אלא ברצון בעליהן, ועוד יתבאר זה במסכת ביטין,

ג אין מביאין בכורים

חוץ משבעת המינים לא מתמרים שבהרים ולא מפירות שבעמקים ולא מויתי שמן שאינו מן המובחר, אין מביאין בכורים קודם לעצרת, אנשי חר צבועים הביאו בכוריהם קודם לעצרת ולא קבלו מהם מפני הכתוב שבתורה וחג הקציר בכורי מעשיך אשר תזרע בשדה

לפי שפי בכבכורים ולקחת מרישית כל פרי אדמתך, ולפירוש חכמים מרישית ולא כל רישית, לפיכך תתיה מכיה אלא משבעת המינים שמוזכרים בפסוק ארץ חטה ושעורה וגו, וביה בלשונו ולבש רכב של תמרים, ואינו מביא מן הזיתים אלא מן העוב והמשובח שבהן לשמרו זית שמן ולא לפחות מרן זית ולכבש,

ד

שו מביאין ולא קורין הגר מביא ואינו קורא שאינו יכול לומר אשר נשבע לאבותינו לתת לנו, ואם היתה אמו מישראל מביא וקורא, וכשהוא מתפלל בינו לבין עצמו אומר אלהי אבות ישראל וכשהוא בבית הכנסת אומר אלהי אבותיכם ואם היתה אמו מישראל אומר אלהי אבותינו,

כל זה מבואר אלא שפסק הקבלה מכיון הגר

עמון בכורים ונקיות ומכבן זה למה אמור הפי לאחרים כי אם ק קמין גיים בתוך, לפיכך היה לא לפחות שבעה שתה אם לכל העולם כלו, ומפני זה יכול כל גר לומר אפר בשבעת לאחיניו לפי שאחרים היה אם לכל העולם לפי שהוא למדם תמונה,

ה ר' אליעזר

בן יעקב אומר אשה בת גרים לא תגשא עד ש שתדא אמה מישראל אחר גרים ואחר עבדים משוחררי ואפילו עד עשרה דורות עד שתהא אמן מישראל האפוטרפוס והשליח והעבד והאשה וטומטום ואנ ואנדרוגינוס מביאין ולא קורין שאינן יכולין לומר אשר נתת לי השם,

הפסק בת גרים עניינו מיקיל לכיה ולמה גרים לו מזרע גרים לפיכך היו לקם תכות רבות בישראל כיון שלא נתערב בקם זרע ישראל בשום פנים הרי זו לדעתו, לפיכך בן יעקב עם פסולה לכהנה, וכשנמה הכהן בת גרים או בת עבדים משוחררים לא תתגרש מפני זה ממנו, וקבנים קיונלים ממנה כהנים בכהנה, לכל לבתחילה, מין מתירין ליטול מותה כר' לעזר בן יעקב עד שיקח לה בה או אם אין לו זקן או קבנה מישראל ואצלנו למעשה הרבה ואז תבעל לכהנה כר' לעזר בן יעקב לבתחילה, והאפוטרפסין, אם הממונים מממכים על היתומים כיון שמנה להם בני היתומים או בית דין, ונומטום ידוע היכן נכר אם זכר או נקבה, והרינוסום מי אם לא מבני זזרע הידועים לזכר ולנקבה, והערבי קיין להם בתו והוא מסופק, והמין שמיכם יכולין לומר אפר בתך לי לפי שאין מחלקה אלא לזכרים המיוחסין הוא אפר אמר אפי לעמות מעות שכחתו יכחלו, ובתיב אים לפי פקדיו, עד שיהיה ודאי בלי ספק,

ו הקונה שתי אילנות בתוך של חברו מביא ואינו קורא, ר' מאיר אומר מביא וקורא, יבש המעין נקציו האילן מביא ואינו קורא, ר' יהודה אומר מביא וקורא, מן החג ועד חנכה מביא ואינו קורא, ר' יהודה בן בתירא אומר מביא וקורא,

ר' מאיר אומר כי הקונה שני אילנות קונה קרקע, ולפיכך מביא וקורא ומברך דחני, אבל

העקר אבל קנה מלמה לילבות קנה קדקד קנה שני לילבות לא קנה
קדקד. אבל לעניין בכורים מביא מספק מעבי מחכמים ומפורסם
הם קנה קדקד או לא. ולעניין תקח ומתכר נחמר לא קנה. ולעניין
בכורים כחייב לאתי לכהן ומספק אבל חיכו קורא לפי מחשם בכורי
לחקדים. וכשייבם מעיין המים מתחכו היה מעקה מדיהו. או נקצצו
החילבו שמקם היה מבי הבכורי. חיכו קוד אבל לפי מחיכו. יכו לומר
לאחר שתת לי לפי שכבר נשכח אין לא קדקד. וד יהודה לומר
קודם כאן שים לא קדקד. ודברי דחמי. ונחמר הם בפרשת בכורים
ומשמת כל שעוה אחר נתן לך ה אלהיך ונחמו בספרי אין קריאה
אלא בשעה שמתחילה לומר משעבר ועד שחצ מכיה וקודש. מחצ
ועד חצוכה מכיה ואינו קודש לפי שמשחת לתוכה קנה כבר בגמרים
בפוף חב הסבות שאחר הם. ומשחתם לבני ה אלהיכם. וד יהודה כן
בתירה אינו תלמה הקדישים בשחת ואין הלכה.

ז הפריש בכוריו

ומבר שדהו מביא ואינו קורא. וחשני מאותו המין אינו
מביא. ומין אחר מביא וקורא. ר יהודה אומר אף מאותו
המין מביא וקורא.

הפני הוא לותו מקנה הקדקד ואינו מביא
מלותו המין מחביא הראשון וקדש ונחמ הם בפרשת בכורים הגדית
היום לא ונחמו פעם אחת אתה מעיד ולא פעמים מניים. וד יהודה
אומר פני מילי בראש אחד. אבל בפני בני ראש מביד ואחד ומעיד
ואינה הלכה.

ח הפריש בכורין נבזזו נמקו ננגבו אבדו או
שנטמאו מביא אחרים תחתיהם ואינו קורא. והשניים
אינם חייבין עליהם חומש נטמאו בעורה נופל ואינו
קורא.

נמקו. כיון כמתו קמק בשדה. אתם יאקו.
ולחרים רבים שבאו גם כן יהוע מניירת לבנו בז ואינו קורא לפי שלי
תעשה לומר הבאתי את ראשית שדי שחדתם מעבי אחינו ראשית ועוד
יתבאר לך שבכורים החמתיים חייבים עליהם חומש. ופירוש
נופל כמו טושר לו מריק מגיירת בעזר ודין.

ט ומנין שהוא חייב

באחריותו עד שיביאם להר הבית שנ ראשית בכורי א
אדמתך תביא בית ה אלהיך מלמד שחייב באחריותם
עד שיביאם להר הבית. הרי שהביא ממין אחד וקרא
וחזר והביא ממין אחר אינו קורא.

בבר בחינו לומר פעם.
אחת אתה מביד ולא פעם אחת ולביכך כיון שקידש פעם אחת לא יחזור
ויקדש פעם אחת.

י ואלו מביאין וקורין מן העצרת

ועד החג משבעת המינים מפירות שבחרים מתמרות ש
שבעמקים ומויתי שמן מעבר הירדן. ר יוסי הגלילי
אומר אין מביאין בכורים מעבר הירדן שאינה ארץ
זבת חלב ודבש.

פירות שבחרים יותר טובים מפירות
העמקים ויותר מוטעדים ונתמרים במישור ובשמק יש בהם יותר
דבש וחנחנו רגוכו מן התמרים רוב הרכב לפי שהכתוב קרא ר
דבש כמו מזברינו. ועבר לירדן לעשי שתינן זבת חלב ודבש. הפי
נתנה לנו ואשתר לנו לגותר אשר נתת לי ולין הלבה בר יוסי הגלילי.

יא

הקונה שלשה אילנות בתוך של חברו מביא וקורא. ר
מאיר אומר אפילו שמם קנה אילן וקרקעו מביא וקורא
ר יהודה אומ אף בעלי אריסות וחכורות מביאין וקורין

בבר בחינו על מחיד מוכי שקנה שני לילבות שתם קנה קדקד.
וד יהודה פוכר שתים ושוכר יש לו קרקע בתוך בגון שיש לו בה חלק
וחצות מן מזבות ומין הלבה בר מחיד ולא בר יהודה ובבר בחינו זה

פרק שני התרומה והבכורים חייבים עליהם

מיתה וחומש ואסורי לוריים והם נבסי
כהן ועולין באחד ומאה ומעונין רחיצת ידים והערב ה
השמש הרי אלו בתרומה ובבכורי מה שאין כן במעשר

בבר בחינו שבכורים מקדישים תרומה ובבר בחינו בפרק שלישי
מפסבת תרומה שקדישים מן שבתוב שנחמר ופכיחו שמה עולתיכם
וחמרנו ותרומתכם ידיכם ל ובכורים על כן נתחייבו בכל דיני תרומה כמו
שבחינו בערלת ושבין שחרם הן בכבי בתן שהוא מקדש לשה כהן
ונחמרו מה שחין כן במעשר מבוא לבי שבכל יום מוכל במעשר בפי
שקדישים שים בידינו והוא שחרם שבכל מוכל במעשר. הערים
שמעון שבכל בתרומה הבית בשרתנו מוכל בקדשים. ובבר זכרנו זה
בתחלת ברכות. וכן פירות מעשר מיבו חייב בכטילת ידים לחכילתם
ופירות תרומה בדין ליטול ידיו קודם שיחכל שנחמר שם מיתבחר בם
במסב חבר שבכל הסת בין שיהיה תרומ לו מעשר לו מוכן לא יחכלנו
עד שיטול ידיו כמו שהוא הענין בתרומה ונוה המעשר שניתן הלוים
בינו ובין התרומה הוא מעשר שני.

ב איש במעשר

ובבורים מה שאין כן בתרומה. שהמעשר והבכורים
טעונים הבאת מקום וטעונים וודוי ואסורין לאונן. ור
שמעון מתיר וחייבין בביעור ור שמעון פוטר. ואסורים
בל שהם מליאבל בירושלם וגדוליהן אסורים מלאבול
בירושלם אף לורים ולבהמה ור שמעון מתיר הרי אלו
במעשר ובבכורים מה שאין כן בתרומה.

נחמר בתורה
במעשר שני ובכורים שהם טעונים הבאת מקום. נחמר במעשר שני
ונחכלת לבעלי ה לחיך מעשר דגנך תירושך ויצהרך. ונחמר בבכורים
ושחתם ונחכלת לפני ה במקום חשר יבחר ש. ונחמרו בשניהם
ושעונים ודי. ובבר קדם לך במסבת מעשר שני שהוא צריך להתרחק
על התרומה והוא נחמר. יתברך ובם נתתי לבני זו תרומה. ותרומת
מעשר. ונתינו זו הקפיה בתל אור ונחמרו שעבין זה הדבר שלה היה
חבוי לכל הבכורים בלבד לו מעשר שני בלבד והוא חייב בודוי.
ובבלה היה לו בלה התרומה חיבו חייב בודוי. ובבר בחינו לשם
מיסור מעשר שני על החוכן לומרו לא חכלתי בחוני ממבו ולפי שיש
שהבכורי נחמ בהם ושחתם בבל הטו. נחמרו בם בחוכן ר שמעון
יתן הבכורי לחוכן מפני שלה נחמ בהם זה הדבר וחייבין בביעור לפי
שיבו ודין מעשר שוה לפי שפרשת בכורים שמוכה לפרשת. ודני
שנחמר בה בשיתי הקדש מן הבית ור שמעון חומר תבתן לבהן בתו
התרומה. ובבר בחינו דעתר שמעון בפרק לחדון ממעשר שני
ונחמרו ונחמרין בל שהן מלחבול בירושלם זה הנחמר בדין הקדמון
ואז יתבחר זה הנחמר. והוא בי בשהתיר ב דבר חסור בדבר מחקר
לא יהיה דין לבתוב לחתו חותן הדבר לחלם בעולם בתו תעריבת השילה
חו בלתי הבהם חו התרומה בחולין דיניהם בתו שהם והוא שיעשה
בשעורי חו יחסור בחותן טעם בתו שבתבחר בפרק שני משילה
ובשיהבן בשום לירך חן הדברים להתיר חותו דבר בחסור בשום זתן
חן הזמנים יחסר חותו התעריבת בולו ונחילו בתעריב חלק לחתי
בחלקי חלבים עד שיהיה חותר שבל על הרך שיהיו לפי שים בתו דרך
להתיר שבל בינר בבון שבפלה בינה שבולך בינה טוב שהיה חסורין
בינה טוב ובתערבה בשתה בינים חותם הבינים בולם הם חסורין
לחוכלם ולא תבטל חותה הבינהה חעוטה בין שלחרית יהיו שבל
חחבלם ולא תבטל חותה הבינהה חעוטה בין שלחרית יהיו שבל
חחבלם ולא תבטל חותה הבינהה חעוטה בין שלחרית יהיו שבל
מתירין. וזהו לחתר דבר שים לו מתירין לחילו בחלה לא בטיל והוא
לך בבחן שבתערב לחילו שעור חעבו ממעשר שבי חו חן הבינהי
חילו בשתה חתחלת חחולין ויהיה חותו הערוב בינהלם בלבי
יהיה דין חותו התערובת בדין מעשר שני חו הבכורים ולא נחמר בו
יעלה בחחר ונחלה ולא בשעור לחבר חן השעורים לפי שהוא דבר שיש
לו מתירין לפי שבחתר בלבעלין בין שתבה בינהלם והוא חקום שה
חבילת המעשר והבכורים בחו שיתבחר לחבול הבל בתורת מעשר
ונחמר לבהן לחבול הבל בתורת בכורים. ונחמרם גדולים חשורים

מלאכול בירושלם ׳ ועכשיו כי בעזרא אותו דבר שבתורה בירושלם
שבטלום ממנו כמותו שמור לאכול בתורת חולין אלא בתורת מעשר
אם כיון זה שבתורה מעשר או בתורת בכורים אם כיון שהתורה
בכורים ונאמר לו גם כן שזה שלו כיון שים לו מתירין קרובים לפי
שהוא בירושלם ׳ ואמרו אף לזרים אף לבהמה רובה כו כי שם
שבתורה כן הבכורים בכל שהוא שמור לזרי חוץ כמו דבר שיש לו
מתירין ועכשו בחוץ נאמר בשבתורה בירושלם והוריענו שזה לשון
שעשי שהוא כן ואמר לזרים והשיעור לעשי שהוא שמור ל
לזרים שמור בכל שהוא וכמו כן המעשר ממעשר שני לעשי שהוא
לשון להתכלו בהמה ושיו אלא שחולין קודם שתערובת מותרת ל
בהמה לא בחוץ אזז שתערובת חוץ כמו דבר שאין לו מתירין ו
ועכשו ׳ אלא מעשר שני והבכורים לעולם בשבתורה משם שום דבר
בירושלם אינו עכשו בשום שבים אלא שפורים כל שהם וכן גדולים
ושהו כתקנת חכמים שהם נתנו תערובת אלו שבני דברים בירושלם
בלבד כלם שיש לו מתירין כיון שיכול לאכלן שם בקדו ושהו שמרו
ירושלם כדבר שיש לו מתירין כמה דתימר דבר שיש לו מתירין שמור כל
שהוא דכתיב ירושלם לשון שהוא ולכן זה קשה ׳ ור׳ שמעון
חולק בגדולים שם לשון שהוא שמור כבר בטלו ׳ לכל שתשעית עכשו
שיו חולק כו ר׳ שמעון שהו שמור בכל שהו ושהו אומר בשתשעת טעם
להעתר שמעון עדיכין בעינן שם גדולים כבר בטלו לכל התרומה
שיו בה דבר שאלו הדיוט כמו שבתבאר שיו הלכה כר שמעון בכל
אלו השחלוקות ׳

ג יש בתרומה ומעשר מה
שאין בבכורים ׳ כי התרומה והמעשר אוסרין את ה
הגורן ויש להם שיעור ונוהגים בכל הפירות בפני הבית
ושלא בפני הבית ובאריסין ובחכורות ובסקריקון וב
ובגזלן הרי אלו בתרום ובמעשר מה שאין כן בבכורים

עכין לאסרין את הגורן הוא שאסר לאכול דבר שן הגורן עד שיוציאם
רובה לומר התרומה והמעשר לפי שהוא שכל ושיו כן בבכורים וכ
ובבר קדם לבן בתחלת פרק שהבכורי שין לקח שיעו ובתבאר בפרק
שלשי זה שחין חייבים בבכורים אלא שבעת המינים ׳ ואינם
חייבים אלא למי שים לו קרקע שלו שן הדין ׳ ומה שאמרנו שאינם ב
נוהגים בבכורים שלא בפני הבית בלבד הוא שפורש אלא בתורה ולקח
הבהן הטמא מידך ויכניסו לפני מזבח ה׳ אלהיך ׳ עד שיהא שם מזבח
ושו יתחייב בשם ושין בתרומה ומעשר שום דבר מוסכ ׳ ובבר קדמו
דיוקים בתקומתם ׳

ד ויש בבכורים מה שאין תב
בתרומה ובמעשר שהבכורים נקנים במהובר לקרקע
ועושה אדם כל שדהו בכורים וחייב באחריותם וט
וטעונים קרבן ושיר ותנופה ולינה ׳

קנין בתחובר לקרקע
הוא שתבארן זובה בשם שן הדין ושן מחוברות בקרקע תפשר לחדש
לעשות מכל פירותיו בכורים ולחית חולו הפני דיבים מה שתמר הפ׳
בכורי כל אשר בחרצו זה שכתוב מוכיח שהן נקנין בתחובר לקרקע
ושהוא עושה כל שדהו בכורים וחייב בתחזיותם כמו שבתבאר שם
שהם נגבוב לן תחבר שחייב להוציא שנה שניה על שניעשם למקדש
וטעונים קרבן לתמרו שם׳ בפרשת בכורים ושמחת בכל הטוב ל
נתמר ושמחת בחגך ונאמרו חכמים מה שמחת החמורים כתן קרבן
שלמים לף שמחת החמורים להלן קרבן שלמים כי ושמחת בחגך ׳
לי תעשה בלא קרבן שלמים בתחר בבתר בתפרת חגיגה ׳
ושיר כמו שיתבאר בפרק של תחר זה תנופה לתמרו יתעלקח בשהן
הטנוף מיוד ונאמרו חכמים זל לדיבות הבכורים טעונים הנפה ליפה
שבינו שחייב לנון בירושלם ותחר כן ישוב לעיני מתחלת יום בחו
ונהוא תומרו בקרבן שלמים ושבית בבקר ובלבת לאהליך ׳ ונאמרו
תבמים כל שבות שתתה טעונה לא יהיו אלא בבקר

ה תרומת

מעשר שוה לבכורים בשתי דרכים ולתרומה בשתי ד
דרכים ניטלת מן הטהור על הטמא ושלא מן המוקף ב
בבכורים ואוסרת את הגורן ׳ וישלה שיעור בתרומה

מבואר הוא כי מלחר שהוא מתרים הבכורים ממקבת החילבות ׳ מ
מספיק לן על שאר החילבות ׳ ויהיו עשין על מן המוקף כמו שבחינו
בימ שקדם ׳ ולחפשר בבכורים להפרים מן הטהור על הטמא מלחר
לקטנן לפי שהפרשת חיבם מקבלות טומחה בעזם ומחוברים לקרקע
ושאר המלחר מבואר ׳

ו אתרוג שוה לאילן בשלשה דרכים
ולירק בדרך אחד ׳ שוה לאילן בערלה וברבעי ׳ וב
ובשביעית ולירק בדרך אחד שבשעת לקיטתו
עשורו דברי רבן גמליא׳ ר׳ אליעזר אומר שוה לאילן ב
בכל דבר ׳

דבר בייר הוא שהוא כאילן לערלה ולרבעית ולחמיר
לשביעית כמו שתביא לך ׳ והוא שבאמר פרי התתרוב בשבח השביעית
ובשבח השמיטה ועדיין התתרוב בחילן לאחר התתרוב שקקר בכל פ
פירות שבח שביעית כיון שבאמרה בשבח השביעית שעבי שבלקטו
בשבח השמיטה ׳ ולחמרם בשעת לקיטתו עשורו שבינו שהם נלקטו
בשבח השמיטה או השביעית שיניה ממנו מעשר עבי שעבי שתוהו ש
תתרוב שבאמר בשבח השביעית או החמישית וכן אם נלקט בשבח הרביעי
יניה ממנו מעשר שני לעבי שבאמר בשהו בשבח השלישית ושבק ש
ההלכה כמו שזכרנו ׳ וכתבו זל חזרו וכתבו תתרוב לקיטתו ע
עשורו למעשר ולשביעית ׳

דם מהלבי שתים שוה
לדם בהמה להבשיר את הזו עים ודם השרץ אין חייבין
עליו ׳

דם מהלבי שתים הוא דם החדש ׳ ובבר קדם
לך פעמים בזה הסדר כי שבעה מעקין מבשרין ומבלבם קדם ונקנו
בהאן דם החדש לדם בהמה ׳ ובבר ידעת כי שם שרץ נופל על שמונה
שרצים מבעלי חיים והוא שתמרו שם שרץ לבם הטמ בשרץ השוקן על
שקרץ החולד ושעכבר ושתמרו שן חייבין עליו ׳ ויוצא בו כי מי שאכל
דם אלו השרצים אינו חייב כרת בלחד יתחייב לוכל הדם כי העקר
שנלמד דם השרץ בכתבי והוא שתמרם רבותינו זל בספרי שזה לבם ה
הטמא לרבות דם השרץ שיהיה בשרו ׳ ועוד יתבחרו שתעלדות ת
היוצאות מזה שעליו ושתהיו הטמות בשקום אחר ׳

ח כוי יש בו ד
דרכים שוה לחיה ׳ ויש בו דרכים שוה לבהמה ׳ ויש בו
דרכים שוה לבהמה ולחיה ׳ ויש בו דרכים שאינו שוה
לא לבהמה ולא לחיה

הכוי הוא שין מורכב שן הצו ושן הכבי ׳
ושן שתמרו כוי בריה בשבי עצמה היא ולא הכרישו בו חכמים אם שין
בהמה שן חיה היא ונתנו עליו חומרי בהמה וחומרי חיה כמו שיש
שיתבאר בקמן

ט ביצר שוה לחיה דמו טעון בכוי ברם חיה
ואין שוחטין אותו ביום טוב ואם שחטו אין מכסים את
דמו וחלבו מטמא בטומאת גבלה בחיה וטומאתו בספק
ואין פודין בו פטר חמור

לפ שתמרו חייבים בכיסוי הדם בשבת לשוחטו ביום טוב מפני
שחוא שפק שמו שתורבתיך אם הוא חייב בכיסוי הדם שו לא ושפור
שדם לשבטל שתפר ׳ כיון לדבר שפק וחלבו מטמא טומאת נבלה ׳
קשיקר מצליבו שהלב בהמה שקרוב חיבו מטמא ׳ ועוד בבחר זה העקר
וקרובים עליו בחשבת עוקצין שם בבחר עוד שחלב חיה ובשרה שוה
׳ וכן בהמה טומאה חלבה ובשרה שוין ׳ ולפיכך יטמא טומאת נב
בגלות ׳ וזה שבבי לפי שהוא שפק ודבוהו לבל שבניס לבחמיר לחמיר
בחלבו שהוא טומאת שם הוא בגלה שמו חלב חיה שהוא טומאה ׳ ב
בשרה שבל טומאתו בספק והטומאת בו שם בבנם במקדש חיבו ח

חייב כרת ולא קדבן אלא קדבן מספק ויהא חמור ופטור חמור מעדיף
בשה ויהא פשוט שהוא ממין זה ממין זה אי ממין נמי למיבך לין עורבין כו׳

ביצד ו׳

שוה לבהמה חלבו אסור בחלב בהמה ואין חייבים ע
עליו כרת ואינו נלקח בבסף מעשר מלאבול בירושלים
וחייב בורדע ולחיים וקבה ר׳ אליעזר פוטר שהמוציא
מחבירו עליו הראיה ׳

לפון דהתורה מחין לאסור לנו אלא חלב
שלשה חלב מיבי בהמה טהר אי כשה ועז וזה לפי שהוא בפק עז כאשר
חלבו ומין אדם חייב עליו כרת לפי שהוא בפק וכבר כאיכו בפרק ר
ראשון מסכת מעשר שבי שחשוב לקנות בהמה בכסף מעשר שבי אלא
קדבן שלמים ׳ ולפיכך אסור לאדם לקנות פבוי מיעוטת מעשר שבי
לפי שהוא בפק בהמה ואי אתה מעשר להקריבו שלמים לפי שהוא בפק ח
חיב ׳וחלבה כי׳ שיעשר לפי שחומרים לבהן הבא ראיה שהיא בהמה
ועול מתבות כי הזדע ולחיים ונקבה חיבה בהנאות אלא בבהמה
בלבי שבחומר אם עור אם בשר ונתן לבהן ׳

יא ביצד אינו שוה

לא לחיה ולא לבהמה ׳ אסור משום בלאים עם החיה ו
ועם הבהמה הבותב חייתו ובהמתו לבנו לא כתב לו את
הבוי אם אמר הריני נויר שוה חיה או בהמה הרי הוא נ
נויר ושאר כל דרבוי שוים לחיה ולבהמה וטעון ש
שחיטה בוה ובוה ׳ ומטמא משום נבלה ומשום אבר מן
החיבוה ובוה ׳

ובקונבס שלם כתב אדם חייתו לא כתב את הבהמה
וכן אם כתב את בהמתו לא כתב את הבוי לפי שהשדך לבלבו יד בעל
השער על התחתונה ועקר לחר שפורסם המוניח מחברו עליו ה
קרקוע ׳ על כן אם כתב לו בהמתו לומדים הבא ראיה מזו בהמה
ואם כתב לו חייתו לומדי לו הבא ראיה שהוא חיה ׳ לבל בשחר לדם
קריבי נזיר מזו חיה ובהמה קדי זה נזיר בשר שהוא שהוא נזיר ה
בחיה לפון שיאמר בלומר אם אמר הריבי נזיר מזו חיה קדי זה נזיר ו
וכן אם אמר על אכת מזו בהמה ׳ או אם אמר על אכת שלין זה לא
חיה ולא בהמה קדי זה נזיר בבולם אפשר ובל זה מוסב על עסק ה
אחר ׳ ומזו לומדים שפיקא דאיסורא לחומרא ושפיקא דממונא לקולא ׳

פרק שלישי ביצד מפרישין הבבורים יורד
ארב בתוך שדהו ורואה תאנה
בבורה אשבול שביבר רמון שביבר וקושרו בנמי ואום
הדי אלו בבורים ׳ ור׳ שמעון אומר אעפי כן חוזר וקורא
אותם בבורים מאחר שיתלשו מן הקרקע

גמי ידוע
ובערבי גיאם ׳ ותבונה בזה מידעוס אותם בחיזק דבר שיזדמן כדי
מיבר אותם ומה שייחד בגי כבי הבלוב ׳ ואמר קס׳ בבבורים לאבי
פרי האדמה ׳ ואמרו חבמים בבעת הבאה בלבר יבעדך שיהיה פרי
אבל בבעת שהספר עם אפילו קן צבוע בלומר שאיבם מבולבלים זה עם
מספיק ולפיבך אומר שאם קדה לבם עם אבן בחילבותיהם אינו
נדיך לקריאת לבם עם אחר לקריאתן ואמר בישועם ׳ ור׳ שמעון אומר
בימו שבבעת הבאה בעדך לקריאת פרי במו בן בבעת שפרשה בעדך
שיהיו פרי ׳ ולפיבך אומר שקורא אותם בבורים אחר לקריאתן ואמר ב
בישועם ׳ ואין הלבה בר׳ שמעון ׳

ב ביצד מעלין את הבבורי
בל העיירות שבמעמד מתבנסות לעיר של מעמד ולמן
ברחובות של עיר ולא היו נבנסין לבתים זלמשבים היה
המטונה אומר קומו ונעלה ציון אל בית ה׳ אלהינו ׳

עבין
שמעבדות עור יתבאר בחור בחור בחומר בהסבת תעבית ׳ ומה שבריך לדעת
בזה המקום בי בבל שבועא היו עומדין מעמד מבנסים ידועים מיערילל

ומיתקבצין במקומותם להתפלל ולהתעבות ולקדיית בתורה ובשבשלם
מעמד ריאשון מתחיל הסבי ועל זה הסדר עשרים ואחבעה מעמדות.
בחשבון קימאריות ובשמעליתין בולם תאיזין חלילם ׳ ועוד
יתבאר בל זה שם ובטעמו ׳ ומה שחייב שהיו מתקבצין ולא היה הולך
בל אחד ואחד בפני עבמו והיה להדור בתו שבתוב ברוב עם הדרת
מלך ומה שהיו בתבצין מלהוסיף על הבתים מפני שהיו חושבי׳ מחסר
קדושה ׳

ג הקרובים מביאים התאנים והענבים
והרחוקים מביאין גרוגרות וצמוקים והשדר הולך לפ
לפניהם וקרטי מצופות והב ועטרה של זית בראשו ׳
החליל מבה לפניהם עד שמגיעים קרוב לירושלים ׳
הגיעו קרוב לירושלים שלחו לפניהם ועטרו את בם
בבוריהם ׳ הפחות הסגנים והגזברים יוצאין לקראתם ׳
לפי בבודו הבנבסים היו יוצאים ובל בעלי אומניות ש
שבירושלים עומדים לפניהם ושואלין בשלומם אחינו
אנשי המקום פלוני באתם לשלום

עומדים בריחמי להוייעבו
שחלו הבבורים מעבשת שיניים ולפי שהיו בחילבות בלה בחו הזי
היו עומדין הערטיר מעבפי הזית בלבד ׳ וחלילו קול הבלי הידוע ל
מבלי הבינון ואין בריך לפרשו מפני שהוא מפורסם ׳ עטרו את
בבוריהם בלומר הרבן פירוש בי זה הבדור היה שהיו מעיינין התחבי
ויהעבבים הרטובים על התחתים היבשים והצמוקים שם היה מכילו מ
מהם ׳ ואם היו בבל רטובים היה מרחה הטוב ויהיה מבבלם ומ
ומעטר לותם בחתפוחי הענבים ׳ ותחות שם שבני הבהנים ׳
ונזבריס הם הממונים על עסבי התקדש ועל בבסיו ׳ ואמרי לפי
בבודו הבנבסין היו יונתין ׳ בחר התלמוד עביבו שהם היו הבבסין
לבים היו גם בן היונתין לבריאתם רבים ואם היו מעבדים היו יונתין
לבריאתם מעבדים ׳ והעבד אבלבו לין בעלי אן מבנית דשהין לעיונד
מפני תלמידי חבמים ׳ לבל חייבבו לאבו לעמוד לפי שהבבסים שם
בבל ובבור בבור שהבי ואמרי בתלמוד בדרך היו אומרים שמחתי ב
בהומרים לי בית ה׳ בלך ׳ ובירושלם היו אומרים עומדות היו רגלינו
בשעריך ירושלם ׳

ד החליל מבה לפניהם עד שמגיעי
לחר הבית הגיעו לחר הבית אפי אגריפס המלך נוטל ה
הסל על בתפו ונבנס עד שמגיע לעזרה הגיע לעזרה ו
ודברו הלוים בשיר ארוממך ה׳ בי דליתני ולא שמחת א
אויבי לי ׳

לפון התורה קוד מיהיה אדם בעצמו בוסף הבבורים
ונותנן בידי הבהן תחר הסל ולקח הבהן הטבת מידך ומניחם הילך
מילבי בית שבי בעל בפח בריאה ושדרה רבה ואחרי בתלמוד בחר
הבית היו אומרים בלניה על בל הבשמה תהלים ׳

ה הגוזלות
שעל גבי הסלים היו עולות ומה שבידם נתנים לבהנים

היו מעלים עם הבבורים לחדור יגורים ובני יונה ׳ מה שהיו מביחין
לותם תלוים בסלי הבבורים ׳ ומסם שהיו מביחים לותם בידיהם ׳
ואחרי שעל גבי הסלים בחרו בתלמוד שהיו תלוים מן הסלים ולא
היו מניחים לותם על הסלים בדי שלא יטבשו לותם ׳ ולותם שהיו ת
תלוים בו היו מקריבין לותם עולות ׳ ולותן שהיו מביחין בידיהם היו
נותנים לבהנים ׳

ו עודהו הסל על בתפו קורא מהנדתי היום
לה׳ אלהיך עד שגומר בל הפרשה ׳ ר׳ יהודה אומר עד
ארמי אובד אבי ׳ הגיע לארמי אובד אבי מוריד הסל מ
מעל בתפו ואוחזו בשפתותיו ובהן מנוח ידו תחתיו ו
ומניפו וקורא מארמי אובד אבי עד שהוא גומר בל הפ
הפרשה ומניחו בצד המזבח ׳ והשתחוה ויצא ׳

כבר בארנו בפרק שלפני זה שהבכורים טעונין תנופה ׳ ותניא הלכה כר׳ יהודה ׳

א בראשונה כל מי שיודע לקרות קורא וכל מי שאינו יודע לקרות מקרין אותו נמצעו מל בלהביא התקינו שהיו מקרין את מי שיודע ואת מי שאינו יודע ׳

אמר הסמ׳ בכורים ועבית ותמיה לפני ה׳ אלהיך ועוד אמר הסמ׳ ועבו הלוים ואמרו אל כל איש ישראל קול רם ואמרו בספרי ׳ מה עבייה האמורה כאן בלשון הקדש ׳ לפי עבייה שאמורים להלן בלשון הקדש ׳ ומפני שכל בני אדם לא היו יודעים בלשון הקדש כמו שבתחלה חזרו להקדימה כל העם כדי שלא יתבישו מי שאינם יודעים לקרות ומפני שהלוים יודעים זה היו מקדימין ואומרין תחלה עבייה האמורה כאן ׳

ב את העשירים מביאים בסריהם בקלתות של כסף ושל זהב והעניים מביאים אותם בסלי נצרים של ערבה קלופה והסלי והבכורי נתנין לכהנים ׳

קלתות סלים ועניין אחד הם של כסף מחופקים ומצופים כסף מן חוץ ופיהן רחב ׳ ונכרים הם עניפים הן מבחוץ כמין נכר מעורבין יפרח ופיהם קלופה מפני רוב הקלסתר תרגום מחשוף הלבן קלוף חיוור ׳ וסלים והבכורים פתוחים לבחוץ הם סלי הערבה קלופה לח של כסף ולח של זהב ׳

ג ר׳ שמעון בן גמליאל מעטרין את הבכורי חוץ משבעת המינים ׳ ר׳ עקיבא אומר אין מעטרין את הבכורים אלא משבעת המינים ׳

הלכה כר׳ עקיבא ׳

ר׳ שמעון אומר שלש מדות בבכורים הבכורים ותוספת הבכורי ועיטור הבכורים תוספת הבכורים מין במינו ועיטור הבכורי מין בשאינו מינו ׳ תוספת הבכורים נאכלת בטהרה ופטורה מן הדמאי ועיטור הבכורים חייב בדמאי ׳

הכל בארנו חוץ הלכה כר׳ שמעון שאומר מעטרין את הבכורים שלש ג׳ במינן חוץ משבעת המינים ואלו הם הרמונים ותאנים כדרך הזמינן ומקרינים וכיוצא בו הכל מודים בזה ׳ ועניין חייבין בדמאי מקום חייבי דמאי ומניין מיכס תרומת מעשר ומעשר שני כמו שכתבתי במה מקדשין ׳

ד יאמתי אמרו תוספת הבכורים בבכורים בזמן שהיא באה מן הארץ ׳ ואם אינה באה מן הארץ אינה בבכורים

בכר בארנו במה מקדשין שהבכורים מביאין אותם מעבר לירדן וחייבין מארץ ישראל ׳

ה יב למה אמרו הבכורים בגבסי כהן שהוא קונה מהם עבדים וקרקעות ובהמה טמאה ובעל חוב נוטלן בחובו ואשה בכתובתה וספר תורה ור׳ יהודה או׳ אין נותנין אותם אלא להבר בטובה והחכמים אומרים נותנין אותם לאנשי משמר והם מחלקין ביניהם קדשי המקדש

לחבר בטובה שנותנין אותו לתלמיד חכם כדרך הנדקה ונקסף נחשב לעשות כן לשעתו ׳ יהודה ׳ ונלכה כחכמים ׳

פרק רביעי

אנדרוגינוס יש בו דרכים שוה לאנשים ויש בו דרכים שוה לנשים ויש בו דרכים שוה לאנשים ולנשים ׳ ויש בו דרכים אינו שוה לא לאנשים ולא לנשים ׳ כיצד שוה לאנשים מטמא בלובן כאנשים ווקק לייבום כאנשים ומתעטף ומסתפר כאנשים ונושא אבל לא נשא באנשי וחייב בכל מצות האמורות בתורה באנשים ׳

ג כיצד שוה לנשים מטמא באוהל כנשים ואינו מתייחד עם האנשי כנשים ואינו עובר על בל תקיף ולא על בל תשחית ולא על בל תטמא למתים בנשים ופסול מן העדות בנשים ואינו גבעל בעברה בנשים ונפסל מן הכהונה בנשים ׳

ד כיצד שוה לאנשים ולנשים חייבי על מכתו ועל קללתו כאנשים וכנשים ׳ והתורנו שוגג נולה ומויד נהרג באנשי ונשים וישכבת עליו דם טמא ודם טוהר באנשי ובנשים ׳ וחולק בקדשי קדשים כאנשים ובנשים ונוחל בכל המחלות כאנשים וכנשים ׳ ואם אמ׳ הריני נויר שוה איש ואשה הרי זה נויר ׳

ה כיצד אינו שוה לא לאנשים ולא לנשים ׳ אין חייבין לא על מכתו ולא על קללתו לא באנשים ולא בנשים ואינו נערך לא באנשים ולא בנשי ואם אמר הריני נויר שוה לא איש ולא אשה אינו נזיר ר׳ מאיר אומר אנדרוגינוס בריה בפני עצמה הוא ולא יכלו הכמי להבריע עליו אם הוא איש או אשה אבל טומטום אינו כן פעמים שהוא איש פעמים שהוא אשה

סליק מסכת ביכורים וסליק סדר זרעים

סדר זרעים אחד עשר מסכתות והוו פרקם ׳

מסכת ברכות		תשעה פרקים
מסכת פאה	•	תשעה פרקים
מסכת דמאי		שבעה פרקים
מסכת כלאים	•	תשעה פרקים
מסכת שביעית		עשרה פרקים
מסכת תרומה		אחד עשר פרקים
מסכת מעשר ראשון	•	חמשה פרקים
מסכת מעשר שני		חמשה פרקים
מסכת חלה		ארבעה פרקים
מסכת ערלה	•	שלשה פרקים
מסכת ביכורים		שלשה פרקים

מנין פרקיו של סדר זרעים שבעים וחמשה פרקים

ברוך הנותן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה ״

הן לכם נבנית המן
לך זה היום משה קוניך
הרחק נפלאות מדת חל
פנה דרך לתלמידים
גם החכמים יפתו לקח
קמטת נוחותיו ותמת
ולכל רעב ולכל צמא
חקים מכון כלו וחב
נדק לבם ולבום מלכות
הוי אות כתבו עשיו
החיק מתיס תוך כור בלות
הכיח בקש רוח דעת
כו כל חיש יד יתוב לכל
בו יקריבו זכחי תודה
כל חיש כחמר תעיב ידו
הלב כליות חטה לקחו
חבוריו הקבלו רבים
המה יחיו חיי עולם
מרחוק ירחיו נתיב
תאוי קבלו בקש תמיד
יזכו לחסות תחת כנפי

שבנו משה בן עמרם
אותה להכול פריק עם רם
הוא הגבר על כל הורם
הדריך יסכון אור הורם
הזקירם הגיה אורם
תם יפיצו כלי אורם
כתן לקם די מחפורם
טהור מלכיקו תרם
לך כבני קעגלה פרם
וספקות ברוח זרם
על עצמותם נפר עורם
ועליהם עור ביבה קרם
בו נודרים ישלימו נדרים
בו יעמדו על משמרם
מאוצרותיו יפחו סברים
חנם לך לא נתנו מכרים
עד למרום יעל זברם
לחרי מות משה גבורים
מדן במעגל כל גבורים
מפי קם לא ימוש זכרם
קדיכי הוא מגן עזרם ׃

מעל הארץ מחדן ברדתו על הקדים
מחשבותיו גבהו כבוהו מרומים
חפציהם ומחד עמקו מחשבותיו ׃ מלחכותיו ומעשיו דומים לכל
לא יכל לספר קצת מלאכותיו ׃ מלאכותיו ומעשיו דומים לכל
כמים מעלותיו ׃ מעלותיו גדולות עד אין חקר וספר ונפוך
מפלאותיו מפלאות תמים דעים וכחם יפר חרן על מכוניה וכנה כ
מועכי הימועך להסקות הנמוך לדברו ומי זה יחלל קנת מפלאותיו ׃
הלמיקו עד לאין מ־פתר ודבו עבוב ׳תמיו הכתותיו קחותיו וחיי
נומתו בבור שחון ולו ולזדעו הרבה הריסותיו ׃ הריסותיו בדד בעובד
הל הל וינדעו מי זה דרך יסבן חור כרבי דמעותיו ושמיעתיו ׃ השיעתיו
שמע הפותח יד בתפוצה לקבל שבים ויעתר לדברי תחנותיו וש
ועירותיו ׃ ונשיותיו ומנחתו שעה ונכלה לן מחטאתו וחקק תמונתו
בלבו וייתו ויתו רופח בחמן תפוצת עולמים לתועה מדרך השכל ומב
מזדכותיו ׃ זדמותיו העביר בגודל חסדיו ושוקק מחשבותיו ונמוחיו ׃
זמותיו עמקו ומעיו המו לזרע ידיין הכתוביה בדברי הימים בספר
זברונותיו ׃ זברונותיו בקדלו לבניו ולמען עבה בין הזה להחיות עם
רב קחם על זדועותיו ׃ זדועותיו בשחום על כנפי בנדים ולמענו מ
מחק בעב חטאותיו ׃ חטאותיו העביר בגודל המדו עד עת דודים ׃
וקעיר דקמיו וחביותיו מביותיו ובחומיו עומדי מימיו ומממלא
להמלים חיילותיו חילותיו יקודי חם ובשם סוטף ומדין נדקה וכוכב
יסוגה בבני חליפותיו ׃ חליפותיו חליפות ונבח ובל שלטי הגבורים
על חומותיו ׃ חומותיו הפקיד עליהם שומרים בבוה מעלבוה
ותמיד לה יחשו מהביד חמודותיו ׃ חמודותיו מקבלים זה מזה וש
ושמים ושמי השמים בכתן טידותיו ׃ טידותיו מונקו מוסבות סבעה
בסבעה ועון הדעת נטוע בלב יציר כפיו וטוחותיו ׃ טוחותיו פוהדות
לה השם ולה טובו שמחים בעבודתו ולין קנה לטובותיו ׃ טובותיו
יפוגון לה מעטיו ול כב חלדים רבותים חלפי סבלן מבחר יצידותיו ו
ובשלו ויקדותיו יתדותיו ומוקדיו ועמודיו ובריחיו ורום ותק ותרבע
ידותיו ׃ ידותיו עומדי במחמדי וכוכבים ומזלות בגוונו נהלו וביד
ימיכם כום ישועותיו ישועותיו שמיעובלבלי זבולו במסבתם על מרן
החיים ולהרבע יסודותיו ׃ יסודותיו חרבעתם נהיו בנורות בנורות
ותנח עליהם רוחו וכחותיו ׃ כחותיו חזקים ערבים וקוני ק יחליפו כח
המחזיקים בעולין ובגפותיו ׃ בגפותיו מלאות חסד פרסם למסך על
עם כחד לבחלה לו להקריבם חלין ותעלזכה כליותיו ׃ כליותיו כלי
ומעיו חמו קעת נקיון לבח בהיכלי מלך ולעבותיו ׃ לעבותיו וביח
בכתתה קובה מקושר ממוד ותהלות להכר את החתל בקדסיו ול
ולולחותיו לולחותיו קשר בקשר של קיימת ותות בריח קדם חל בערך
בסוד להקותיו ׃ להקותיו ומלחכיו לה זכו בעיבו ולעיר בחמן הכחיל
דיתו וכתן מכי לוחותיו ׃ לוחותיו כתובים מאצי עבריקם ובריחיה
לחור חכנו וכשלש עשרה מדותיו ׃ מדותיו וברית קברותה לקם קו
הודיעו לעום לבו מחרית ומשפטיו וינותיו ׃ מנותיו כלם נתנו מ
מדעה מחד ומקם יפיחבנו יולו בשמיו יפוגו מעיכותיו ׃ מעיכותיו
מועכי הימועך להסקות הנמוך לדברו ומי זה יחלל קנת מפלאותיו ׃
מפלאותיו מפלאות תמים דעים וכחם יפר חרן על מכוניה וכנה כ
בממים מעלותיו ׃ מעלותיו גדולות עד אין חקר וספר ונפוך
לה יכל לספר קצת מלאכותיו ׃ מלאכותיו ומעשיו דומים לכל
חפציהם ומחד עמקו מחשבותיו ׃ מחשבותיו גבהו כבוהו מרומים
מעל הארץ מחדן ברדתו על הקדים

לחבך לת ה׳ אשר יענכי לף לילות יברוני כליותי וכבשרי יחוק ה
לותותיו ׃ לותותיו חלק אשר מת בקדבי מספרים כבוד מלכותו ניום
ליום יגידון מעשה חנבעותיו ׃ חנבעותיו העושים לת כל מלאכת
הקדם לימים עשה כשמים ועשדים לותיותיו ׃ לותיותיו הקבן ברקן
במצרף חכמתו ובהם כרה עולמו ויכד לעזיותיו ׃ לעזיותיו תכן מחין
ותלם על בלי מה ובדוח פיו עמדו על מתכוכתם כשער לחמרותיו ׃ ח
לחמרותיו לחמרו מקוות בכסף מזוקק ונדק כל לרחותיו ׃ לרחותיו
לרחנו יעבר ונבחיו ומקודיו ובריבו וחופבו ומלחכין ילחי כרילותיו
כרילותיו בכונו על בכם ומסלות כוכבי מלולות להסביע נוב ל
לדוביקם עליהם ולהריק להם טלי ברכותיו ׃ ברכותיו מרעפים על
ארן לת חים ומדבר בים ונבעיו ובקעותיו ׃ בקעותיו והרי הבמיקו
מונף דשן ועון עושה פרי בטחותיו המיה בקמה ורמם וחיתו לארן ל
למיניהם ולת התנינים הגדולים בחומן גדולותיו ׃ גדולותיו הדולו
בהקוות המים ומומי ליש חוקן ויהדות קיבקה להודיע לבני הלדם
בגבורותיו ׃ גבורותיו לת יכלכלם שבעה מחקים ומחכותם ולחלן ל
ומבעבולותיו בבולותיו הניכם ובמכהדם בנוע ניש סם לת
הלדם לחסות בכל דלותיו דלותיו ובכפיו יסובבון ויגו עליו למשוב
בקולו ולשמור משמרתו ולפקוד על דלתותיו ׃ דלתותיו הכית בחם
תחותו בקבלו דבר בינן מפריד חלקו מחמלות דבריהו קדמן לם עד
לבדין תחכל ובשתה לבו על לפה ולת שחד מפחיד ושנה כליבותיו
׃ כליבותיו בחומו ולבו יקבן חון לו ולעזבו תחשב הוותיו
למיקו עד לאין מ־פתר ודבו עבוב ׳תמיו הכתותיו קחותיו וחיי
נומתו בבור שחון ולו ולזדעו הרבה הריסותיו ׃ הריסותיו בדד בעובד
הל הל וינדעו מי זה דרך יסבן חור כרבי דמעותיו ושמיעתיו ׃ השיעתיו
שמע הפותח יד בתפוצה לקבל שבים ויעתר לדברי תחנותיו וש
ועירותיו ׃ ונשיותיו ומנחתו שעה ונכלה לן מחטאתו וחקק תמונתו
בלבו וייתו ויתו רופח בחמן תפוצת עולמים לתועה מדרך השכל ומב
מזדכותיו ׃ זדמותיו העביר בגודל חסדיו ושוקק מחשבותיו ונמוחיו ׃
זמותיו עמקו ומעיו המו לזרע ידיין הכתוביה בדברי הימים בספר
זברונותיו ׃ זברונותיו בקדלו לבניו ולמען עבה בין הזה להחיות עם
רב קחם על זדועותיו ׃ זדועותיו בשחום על כנפי בנדים ולמענו מ
מחק בעב חטאותיו ׃ חטאותיו העביר בגודל המדו עד עת דודים ׃
וקעיר דקמיו וחביותיו מביותיו ובחומיו עומדי מימיו ומממלא
להמלים חיילותיו חילותיו יקודי חם ובשם סוטף ומדין נדקה וכוכב
יסוגה בבני חליפותיו ׃ חליפותיו חליפות ונבח ובל שלטי הגבורים
על חומותיו ׃ חומותיו הפקיד עליהם שומרים בבוה מעלבוה
ותמיד לה יחשו מהביד חמודותיו ׃ חמודותיו מקבלים זה מזה וש
ושמים ושמי השמים בכתן טידותיו ׃ טידותיו מונקו מוסבות סבעה
בסבעה ועון הדעת נטוע בלב יציר כפיו וטוחותיו ׃ טוחותיו פוהדות
לה השם ולה טובו שמחים בעבודתו ולין קנה לטובותיו ׃ טובותיו
יפוגון לה מעטיו ול כב חלדים רבותים חלפי סבלן מבחר יצידותיו ו
ובשלו ויקדותיו יתדותיו ומוקדיו ועמודיו ובריחיו ורום ותק ותרבע
ידותיו ׃ ידותיו עומדי במחמדי וכוכבים ומזלות בגוונו נהלו וביד
ימיכם כום ישועותיו ישועותיו שמיעובלבלי זבולו במסבתם על מרן
החיים ולהרבע יסודותיו ׃ יסודותיו חרבעתם נהיו בנורות בנורות
ותנח עליהם רוחו וכחותיו ׃ כחותיו חזקים ערבים וקוני ק יחליפו כח
המחזיקים בעולין ובגפותיו ׃ בגפותיו מלאות חסד פרסם למסך על
עם כחד לבחלה לו להקריבם חלין ותעלזכה כליותיו ׃ כליותיו כלי
ומעיו חמו קעת נקיון לבח בהיכלי מלך ולעבותיו ׃ לעבותיו וביח
בכתתה קובה מקושר ממוד ותהלות להכר את החתל בקדסיו ול
ולולחותיו לולחותיו קשר בקשר של קיימת ותות בריח קדם חל בערך
בסוד להקותיו ׃ להקותיו ומלחכיו לה זכו בעיבו ולעיר בחמן הכחיל
דיתו וכתן מכי לוחותיו ׃ לוחותיו כתובים מאצי עבריקם ובריחיה
לחור חכנו וכשלש עשרה מדותיו ׃ מדותיו וברית קברותה לקם קו
הודיעו לעום לבו מחרית ומשפטיו וינותיו ׃ מנותיו כלם נתנו מ
מדעה מחד ומקם יפיחבנו יולו בשמיו יפוגו מעיכותיו ׃ מעיכותיו
מועכי הימועך להסקות הנמוך לדברו ומי זה יחלל קנת מפלאותיו ׃
מפלאותיו מפלאות תמים דעים וכחם יפר חרן על מכוניה וכנה כ
בממים מעלותיו ׃ מעלותיו גדולות עד אין חקר וספר ונפוך
לה יכל לספר קצת מלאכותיו ׃ מלאכותיו ומעשיו דומים לכל
חפציהם ומחד עמקו מחשבותיו ׃ מחשבותיו גבהו כבוהו מרומים
מעל הארץ מחדן ברדתו על הקדים

ויה יהו פעמי מרכבותיו מרכבותיו למרכבתם היונחות מכין פני
חקריס ורכבות קדם רגזו וחלו ומלאכיו ומחנותיו ' מחנותיו חדרו
ועמיס כשמו וארון העשה מרחקות מכילין ונקול מבקלותיו '
מבקלותיו שמעתי ונסתי לקולם ועזדתי מרחוק מרעיד ומתוך החם
שמעתי לחמרי טוים ועשר מדברותיו ' מדברותיו הבחמונים בשח
עמי על לבו לזכרון להעביר זמתו להסיר כתיבותיו ' כתיבותיו
קלים ושתים לבכוכי וחזי חרשים תפתחנה בשמעם קול הממן בפ
בחלותיו ' כפלותיו החמירוני להיות לו לעם סגלה ואותו החמרתי
לשמוע לשמ ולעשו דברי כבוהותיו כבוהותיו השמיעני בתחתית הקר
הכיתי חדרי כפקדי מבשיקותיו בשיקותיו בשיקות הכ הרחמן ומובא
שמחות תדביו ובימינו שם דת בעימותיו ' כעימותיו טעם טעמתי
ויאורו עיני כדבר תבונו וחזן ערכו ונקי כריכותיו ותורתו
תיכון מכי מרן ורחכה מכי ים ובה כגבו תעבדוהי ובנפנו סודותיו
' סודותיו בלה לבן בית ואל תכילי בכי ישראל זקניו ובכיליו ועשר
ספיריותיו ' ספיריותיו נשבו בלבם להכנע מפח יקום לחסך בעשם
מקשריותיו ' שעריותיו יחולו על רחם הישים ומוקבין כעלת השמש
יחשו פעלו קנינו בשעבותיו ' שעיפויו הרשעו נאק על שעטוסם
במרומת בחזון ליל ובגלם להם שמן מסתומותיו ' מסתומותיו
לספני אספם ובסבי סדלת בערם ובתן המפתח על שכם נוגרי ער
עדותיו ' עדותיו ופקודיו למדו ובספרו בפיקם ואת כביסם ילמדון
לקוריב בשמים עבדותיו ' עבדותיו כתבנו להספיל בגדים עדי ארן
ולהריס לבנין מעברותיו ' עברותיו הכין למוכבי בתי חמר וקרקר
לחם עליותיו ' עליותיו משקה מקם להמציח ולהוציח
לחם ושכב מעבודותיו ' עבודותיו אשר ישכח יבליח כל לוים מתחלך
בתוכו ואשרי תמימי דרך היונחים בעקבותיו ' עקבותיו נודעו
למחזיק בכ"יתו ומתרומתי לחקור פעולותיו ' פעולותיו פעולות חמת
ובהם שמח לבי וגיל כבודי ותחרבנה פחרותיו ' פחרותיו יפחו פריו
ויחמלון כה הצית יקבנו בדחי ישראל ויהודה ובליטותיו פליטותיו יפבעו
מרם חלב ובסביתיהו ורקח פרשתיו פרעותיו יפרעו יסיב בקם לבריו
ולחיק קמריך עליו דברים חדים בתפיחותיו ' פתיחותיו מחנו עני
וחלבו ריקת ונמה והסירו קתיון בניפותיו ' בניפותיו יערה כמלו עב
קמדוכה בעופל נבחן בגלותיו ומם יתנה תקלות ה' ו נדקותיו
נדקותיו יכיע ועזחז יעיר בהרחותיו בפלחות כימי פחק עמי ממנרים
על נבאותיו ' נבואותיו יכונן בסיכה ויפרחו כדשה ויפרק חת ישראל
מכל נדותיו ' נדותיו ישכח ולח תזכרה עוד וגלותיו ישלח ויבה עד עידו
בתבוסתו ובכל נוריותיו ' נוריותיו ומובחיו ומונחיו יכונן ויפתח חבניו
בתחניו חוקק קדם יחיר יחיק קבן קחלותיו ' קחלותיו ירונו
כתובי ירוקם חוכלים ושותים וחונגים על טהרת הקדש וקדושתיו
קדושתיו ישלשו עמו ובקביו ישתו כפיסם בין קחופם וקיומם וכ
בספר לחרן לחת בסכת על קרבותיו ' קרבותיו ידועבו מחלב זבחים
ובטוב לבב יזו מדמם על קירותיו ' קירותיו יכבו ורבביו יתקנו לקם
ויחבנו חבניו ורפסותיו ' רפסותיו ועברותיו נעשו לקם ולבריסם ייחבו
נירי רפוחותיו ' רפוחותיו רפחות לבשמותם ומכריו נבחומיו קם קם
חרובותיו ורטיותיו ' רטיותיו חבשו לבשבריו לב החלימו מחן לחבוי
ורבבותיו רבבותיו מרוים ומשתחוים לים לים ממקומו ממלכיום
חותו בשמים ובחרן ובחרבע רוחותיו ' רוחותיו ברוח פיו
ויעמידו חרבותם ובחין לומר מכישים רובי רבבותיו ' רבבותיו
מתנים עמו בכפיים לבח מעריו וחברותיו לחזות חלין ולחמיו ושח
ושמשותיו ' שמשותיו ישים כרכר ובתוך יהבין חבניו וישים דמעתו
בכחרו ויחמיקול שחבותיו ' שחבותיו יתכו כחיים מיום שכתו
מעוזי חני חדשי ומוערי ושבתותיו ' שבתותיו ויובלו ושמטי
כחלו תרוח החרן ומיהן תתן מושעתיו ותשוב שבותיו ' שבותיו
תבכם ויחמען קדיך תפקוד לתת חת שחלותיו שחלותיו ויחמו תשיך
על חך נפשו חדדה כל שנותיו ' שנותיו ספותיתו חן בלהות בשמע
חיה חלוף ותקף שמותיו ' שמותיו בכית בחי ויתו כחלו יתקדשן
ובלול יחללוה החללים ועבר יקם ורוח חטומאם חב ותגלדותיו חל
תגלדותיו יחבר לבשר ולדור דורים ויערם תבואותיו תבואותיו וק
וקבריו יחלוקם חם מכית ישחב ויבח עד קבו ותשובותיו תכוסותיו
וכבריו יתן חנער מבזעיו ויכתיר כתר עז לעשו וחוד תעודותיו '

תעודותיו יבור ויחתום תורתו בלמודי המחבים יפעו ויום ליום חם
מספרים תהלותיו תהלותיו יפמיעו וידומו בעיר חקדם ויעלחם
מורם בחק' ויירבו חדדיו ויוריעבו חת חקי החלדים וחת תעודותיו ה
תזרותיו חתים זו בעתי תורה מבכתב ותורה מבעל פה קבלבוה על
יד כחון כיתו מיד חל יד ומפה חל פה כלבו חתים חחד חברים חין כ
בהם בפתל ועקב עול ומרם ובפה דבריהם דברי חלדים חיים ח
חיים למוחיהם ולבל בשרו מרפח לחד המעמען ולחד הלומדן
והמשפירן למען ובלה לעמן מהיר במלחמתו ומתרפח לבו בעוח
בו בלח יזוק ובלח יתעלפה ומהמיתו תפסוק וממדני הבוף והנעם ית
יתרפח ובחשר קייתי בימי חדמי טרם חקרח ויענכי יעבכי ממני קדמו
ועם מי כימי חלוה ידרפבי טרם חקרח ויענכי יעבכי ממני קדמו
ומשעבו בבבורות שע ימיכו כל מלכי חרן יעבדוכי כל גוים יחמרוכי
כתנכי עליון על כלהם והוריבכי חת ברכת חבי לחברים בכל בנפיו
יחופפבי על מי מנוחות יכלכלבי ויכי כחחד תמן כל חנשי המלחמה
ותחתיה כפלה החומה ותבל עליהם חשבה ותימה וקומת שכרוב ב
גלחה ובולחה הגולה ומכותרת תמו מתי נדק ותהי קחמת בעדית פ
פתן חמונים החמונים עלי תולע ובמי חביר בבר תמים הבלת יהודן
כלה חבלה בלמים בתני ויוחים לחין ' ונפלה במשמני דגן ומבלי
ריים בוחלו בשחו גם בביחים לח מבחו חזון לח ידעו הבין ולח הסיבו
ולח עלו בפרנות קין כמפחות הלומה ובויי החרנות תפתפבנה
חלבי קדם בריחם כל חומות לחומה הלבבות ותחלבו קעיפים ויזבבות
ובחשר יפיקם בתבו בגלות חרבן והזמנים בתשבו ומף הפם ו
ותחתן עליהם בתבו וגחות שמן הבלות התחלבו והרוחות ובחדובות
חשבו ובירים עליהם בהפבו ויד תועה רוח על עם קדם תבבתו והומה
סודרך בחות בפפה רוח עושים שחפה והעם המר והבמחר מלין ל
לבד עלחה דברו וקרח ותועה יעברו קבח קבחו בעם הקדים ודתו ו
ויפיחו חת פביהם להסביח לעמו שמו ותוחתו חמרו בלבם כיבם יהר
יפרפו כל מועדי חל בבטל מסה תורה ומנות מילה וניבית ותבלין ש
מפחה ויובל וליבי עבד ומחה וסדר בחלות נחים חחר לח יהיה לנ ב
בוע ובחוקי מעשרות וקדבנות וסעור והבוד והמעחיל והסוחל וזבות
חבו ת זמעמד הר סיני חחר מחבו יבחה מבחה ליפרחל מולי יהי
כמוכו ערלים ' ויעברו חת הבעלים ובחשר רחה הסם ויעתם כי
רבה ובולה וחטחתם כי רבתה למעלה ' ומטה זדונכו בן פרחה
הרפעה לחשר חוח קנף מעבו וסם עזרו לרעה חו הפליח עבות מ
מרחוק להפיר עבתם ולהפבל דעתם כרבתוב מפר מחותם בריח זכר
חסדו ומחונתו לבית ישראל ויבולם ברחמיו יחד בכמרו בחמיו ל
למעבו ולמען תוריתו שקוח עץ חיים לבלתי קוזל לעיבי הגוים ויער
חת רוח הקדים ופזוקי חפשי חכמים ובבונים להפיחבו בסמיהם
ליבוק על נמת טלי מורותיהם לבתוב על לוח ולחוקק בסיפר לחדים
חמת בותבים לחרי ספר מיוסדים על לבבי. שים טהור בוערים מן
ממולחים בחבחר הפבינים ובפי מפולחים בחשר קבלוב חים מפי
חים מפי מפם דבינו רבן חל כל הבבחים בלם זכרם לח יחוק מפי
מפיהם ולח נבחר כולם בתבו חרעה חחד ובבל דור ודור הקיים עליהם
רועה נחמן בביח חו חבם מזיר חו חומן חשר מחזק שדי יחזה ויודע
דעת עליון מבין מבל ויחידה ושוד ודמיון להלבים בני חמונין ובחירו
בבי יעקב ובוחו ' מעיל בדקתו ובגדי יפעו שדי שבח תשובה תוריק מ
מפי זרעו ובחשר היה לבם רחב בפתחו של חולם ודבר מפם לח
בבחר ובל דו לח נעלם בתבו דבריהם ברמיזם פתוחים בתוך
חותם חתומים בסדר המבנית ובהלמוד דמוזים ונסוחים עד סף
שבתקיימו בבו דברי יפעיה הבביח עליו הפלוס ותהי לבם חזות הבל
ובו ' ועדין היתה בלה בבל הלם יבקדת ובוסיף במקומה עומדת עד
עקמון דור בחר דור הבחוכים ותבמי חמעשה חשר היו בבו לבור מעוז
ומחסה לחבל למבעה ולמכפה ' וחבדו חבוחים ובחדו התלמוד
ובקבדוהו הביהוקו לדבים והסבילוהו בחדי לבם שפה בידוק עדוכה
בבל ובמודיק ועליהם בחמ' וחמבחלים יהיהו בזקר הדיוט ומדיקי
הדבי ובו ' ובל בחד ובחד לקח בו דרך ומטה דרבו בחד ומחי ומדיק הממ בח
פטה ותים חים בל מוכו ובבתבו פרם וחבר ובחר לחבמי דורו ומופבו
למען יהיו קורח בו בל בחד ובחד בתבמת פרם ומקבל מדבא ומם
פפיסים בפי מקבו חים ' בחתפת יהו בברבת השם חלהי חשר נתן בו

וגם החיים ממקום למקום בגדול מאד לעשרת נפי ולכבוד
נתן הקב"ה בלבו מדעת שכל בכל מקום וחזון לימתי לימת
ארץ ולא לימת רוזן לא הכיח תורה ומצות אלא ירד לעמקה ובגלל לא
פסקים ומלא בריסוי משיכיה חבר חכמים גדולים לתן ולחקל ותקן
מעלים היה עיני חכמים ונתן לבו בין העומדים מקלבים הגדיל ל
לעשות עמהם כמתק לשונו ועניניו ונועם אמריו ומעבירו בחכמה
הגדיל מצות תורה החמוקה קוה המיעבר כל עקוב ומסיר כל מכשל
ופוקח את המוללה לבדקה וספר המצות לחת לחת חמוכות ל
חת יתיר לחריות טהורות ומלעיות מרוכבות ופי' לתלמוד ומחמר
היחוד וכמה מחמירים וכמה מעירים כעניני התורה והחכמה וע
ועניניהם לחדים והיה כבה מצה שחקלה יסיד לת המצוה ויצה ו
וידבר אל בני ישראל לת אשר צוה אתכם והעמיק והוציא לנחות ה
קבוצות הוחיל מצה בחר לת התורה הזאת ובכללם ומ
ומכחרים פירו המצכיר מעשה לעתה סדרי פרשם בלשון הברי בלשון
נח עד מחר וכוכתו היתה להכיאו לחכמי דורו ב מוצבותיו כי היו ר
רבילין בחורתו בלשון ודעין בו ומוח שחר מפוזת חכמים זל שחיורו ל
לעיל ילמד חרם לתל יידעו דרך קדרה והוח עשרו חמד בחברת תתיית
המתיות זה הלשון חלו היה חפשר לי לעשות התלמוד כלו בפרק אחד
לח קייתי ועשיתי אותו בשני פרקים ומי יתן שלא היה מקבר כל כך כי
לקוצר דעתנו בהדבה מקומן' יעמדו בשביבו מיומיו ואם הם מהוקים
ובלולים ולא מכל לעבור אלא בטורח גדול' וזה הפירון' הכוזכר הוא
פירוש נכון ומסוכח מכל הפירושים שעמדנו עליהם לא היה כחהנו
לפניו ולאחריו תהי מצברתו שלמה מעם ה' אלהי ישראל

וידבר היום ישבר עליכו היום לחל זקן ונכבד קמון ר' שמחה ירוש
קהלו ותברית פתוחה בידו לקחה מתוק ומליצתה ערוכה בשון
ושמחה ימצח בה כתוב בה לוך חכמי נכוכי רוחי לחיליה וגדולים
חילי לחרון בוודי כל ערן מציבי חמיה בחמדי כסם ומרן' העומדים
על מרון כל החרון עמדו על השתקת סדר זרעים ומה החכור ובחבר
טעמו חמדיו ומעבדי ומיון ערכו ועביניו ערכו להם מדבש ונפת צו
צופים' החכמים הוסיפו לקח והתחזקו חיל העיפים ובל עוד הספר
בידם לא זכו מתחותם וגדלה ש החברים תפוקתם ויחמרון מי יעבר
לנו חל עבר היה ויקחם חלינו ובשבע מהם ובעשם עמודה להתגדל ב
בהם ושם נקרה הכבוד הזכור ויחמר הכני הכני למלחות מחלתכם
ולעצות בקהלתכם חשופה כדרוך חולי חמציח לכם מנוחה חולי יקרה
ה' לקדיתי ויולכבי בדרך בכוחה ובל ידי תגמר המצוה ותעדיל
עוז מבטחה חז רפתה רוחם ונתנו לו תריחה ולקודים היתה תורה ו
ושמחה ויפח לדרך פעמיון בים ובבשה עד חגיעו ל העיר הקולה
היה העיר הגדולה כלולת יפי תמה מה ביפרחל ומליחה בתורה וב
ובמעשים ובמדבת לבב וביחסים בעושר ובנכסים היה עיר
כרבלוה המעשירים ויבח בית הכחם הגדול הכניף הטהור קרוש קב
ונגולה והכוהרת לבני' הקהב ותחדרת שופבו משלבנו ר' שלמה תדירת
יבח הוח היום לחר יבח טבעו בכל החרגות ושמעו חולך בכל
הקדיכות הכם יתעיק קדרו ונזולו' שמדבתו ויחייכו ויבלבלו חכם '
יקם ויפלבלו החים לחיות הקיב ומה לעשות לך כי הספרים היכם מנויים
לפלבנו ומימיכו לח הרבלבו בלמוד לבון חבני ולח רבל על לשוכנו כי ל
לבון הקדם בשק בפריות בכל חרן קבני ולח יכל שם ערבי ומ
ומהלכותיו הקדושים לח כהלבתו בחול כי חין להמיר טוב בדעוקדם
בחול תכל ישיעך בח עשה ושלם לעלין כדרך ולך למלבות חרגון ו
חולי תמבח חשבך ונוח ואחרי' קרי ישרל כתבו בשולי כתבו מוריעים
ומנוים ל עורדו ולחזוק בידו על הדבר '

וידבר כתבישו הבה בחריות ועשקם ועמדו על כתבו זקיבו וח
וחכמיכו ככהלו ובחפזו שמעו רבזו ויחמרו למלחת מחלתו
מי לחשבר כי חין הספרים הבדרשים בידכו מנוים ועור כי רוב ה
הבדות לח יתבוכו יפשב דעתכו כל מבן ליפשב הדעת ולקועתיק הריש
גדולים כזולה ומוח לבובר הטעל ולקובר קדעת בחשוך דברי חלדים
חייב ומבחבו ענין יפן יק רבו מלמיד שחומד ומם לח למדו על זה הע
הענין הזעתיק הריש ולח ידעו וגו' ולפטורו בלח בלגם מי יחשבר כי
מנות המלך עליכו ומלבות שויים היה ומה לעשות שח בחלן חנשי'
ו יעבוד מבחבו חת חשבר תמבח ידכו ולח מבחבו כי יום שדר מועד ושל

מסכת שבת

ואני הנעיר בבית חבי יוסף בי יעקב בלבת בן חלו פחל דמוני
חמתי למלחת מצות בבירי חלופי ומחמדת ולהעתיק סדרך
הזה סדר מועד שמתי יגעתי ובו בפלו חבלי' כיד חלרי' הטופה עלי
ומחת סחל מעכין בבורו בחחל מועד וידי דלים וכושלים סופד ו
ומחזיק בל לב זוחל וירוש חשל העזר וקסוך ושוח יסמכבי ויעזרבי
בזה ובזבות בזה לעולם ועד '

אמנם לפי הבה לחה שיבו מן הסעתקות שעמדבו עליהם שהעתיק
בחכמות רבות עמודי עול בבירי הלבון ידעין מחתין כי
בפיה מקומות היה חפשר להם להסמיבה דבריהם ולהבין בוכתם ו
ולבוין בוכת המחבר יתר ממה שלח עצו חלח שבעבד קלמוסיהן
ומשך לשוכם לחר הלשון חמיבו היו מעתיקים ובריהם בחלו הוח ל
דבר טעיבי במעתיקים ' ובהביעי לשת הזחת בתברר לי בשיון כי כן
הדבר לפי מיחשבתי ולשוני וקול מוסי היו בשבין לחד לשון הברי ו
ומעבי זה טעיתי בחקומות בשבים ושחר עניכם ומין בזה תמיה כי
לפלו בתורה בחצה בחה חלות מהופבות זרוע עד שלח מצחו להם
הסדקדקים טעם חלח שחמרו בברי לחר המלות הקומיות להם '

על בן לכי מתחבן לפני בל עומד על הספר הזה להעביר טב
טביותי ולבפר חטחתי ולתקן מה שיחבה מטעויות ו
ויתלם בקוצר דעתי לו בפבה מזברתי בוספת על בחה מכיעות ומ
מבדבי העולם ותלחותיו ומוחחיו לו בספר מהעתקתי ממבו כי לין
בחיבבו זולתו לבדו להגיה מיבו ו מה שחוח ידוע ומפורסם כי זה ה
הגדול מבהבו לעד ב בספריו שחבי בלשון הברי לשון התלמוד מעה
לו שתים ובשהבעתי לחותן הסקומות לח עביתי בהן חפלו לות לחת
לעפ' שקיה בריחה לי כי קבת היו בריבין מעט תקון לקטור הענין כי
לין נקש לעו עברי בעבדי בעברי בחמי עברי בעברי בזולתו מן הלשונות
ועתה לחל בהעתקה בעזרת הטם '

משנה

שבת שתי שהן ארב בפנ ושתי שהן ארבע בחוץ כיצ
העני עומד בחו ובעל הבי בפנ פשט העני את ידו לפנ
ונתן לתוך ידו של בעל הבית או שנטל מתוכה והוציא
העני וה"ב ובעל הבית פטור פשט בעל הבית את ידו
לחוץ ונתן לתוך ידו של עני או שנטל מתוכה והבעם
בעל הבית חייב והעני פטור פשט העני את ידו לפנם
ונטל בעל הבית מתוכה או שנתן לתוכה והוציא שנהם
פטורין פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מת
מתוכה או שנתן לתוכה והבעם שנהן פטורין:

גמרא

פתח לן בתירוצים תלמידי התלמידים מהתם גריך לעמוד עליהם ונ"ל
יתבחיו עיניכי זאת המשכתא ומסיים בתרא לפר לחבריך ומסיים כי אנכי
מקומות בריבי המשכת תרבעה וסיים התלמידים דתניות שבת לחד
מסיים מקיף דשות היחיד לרשות הרבים ומהתם לא יתיר לן ולא
ובתנאי מיקים כלי קרני ומיקים רחבו שם עשרה לחוק לן יותר ומ
ומלח מיקים תוך לתים לן חומת מדינה כי התלמידים כמקיף מוקפת
חומה ולתותיה כעולות מיכה דשות הרבים לפבל יום לך דיעון עוד כ
נכתוב בפרק חמישי ממסכת עירובין ולוקמ כי דשות הרבים ק
הוא כמו המדברות והישובים והכרכי המפולגין לכם והכי דשות
היחיד והוא המקום שאין דורכין בו רבים והוא מיקים גבהו עשרה
טפחים ורחבו ארבעה טפחים ורחבו ארבעה טפחים לן יותר על לפי
הטעורי אבל פם היה פחות משלו טפחים ברוח מן הרוחו הסמוכ
היוצ דשות היחיד ואין הלוק כין מיקים עמוד עומד בפתח הארן
כזה הפישור לן חבירה כארן מיקים לה לוך ורוחב ועומק כתפר ק
התביבו לן מקום מוקף כארבעה כתלים כמו הבתים והרוורין אבל
יקרית דשות היחיד ובתנאי מיקים בוכה הבתלים עשרה טפחים כמו
הבארבו והחלל מיקים ד' על ד' לן יותר והבלעי הוא הנקרא
כרמלית והוא מקום חפר לפ הפלמו בו תנאי דשות הרבים ולפ
תבאי דשות היחיד ובדבו כתפר לומר והוא כי כל מקום מיקים בו ד'
טפחים בתוך ד' טפחים ברוחב לן יותר ובבתנאי ב' טפחים הוא כך
כרמלית כין יקיק חבירה בארן לן עמוד עומד על פתח הארן אבל
פוא הלפ אם יקיק העמוד עומד בבתנאי ב' טפחים בפמנום הז יקרא
ישות הרבי כי בבי הלם יכולו עליהם חבקיק ויסתיעו בו בכשלפ
מעות על בתפיהם לבל הם הוא בחוק מן ב' טפחים עד ב' הוא כך
כרמלית ובן הם הוא יותר מתפעה עד עשרה הם חביע לעשרה ט
טפחים הן יקיק דשות היחיד לפי פבפלמו בו תנאי ואם הוא גם כן
פזות מפלפ טפחים הוא דשות הרבים לפי פקעקר לפלמו בכל ק
יתיבי כל פזות מפלפ כלבודלמי לבל זה בתנאי מיקים במקום
הרבעה טפחים מוך והרבעה רוחב לפי פקעקר לבלמו הין כרמלית
פחותה מהרבעה וגם כן הם המקומות פים להם פלפ כתלים והרוח
הרבייתי ממולן דשות הרבים והם כרמלית ובתנאי מיקים בו ד' על
ד' והרביעי מקום פטור והוא כל מקום מיקים בבבהו יותר מב ט
טפחים והלילן עד לרקיע ורחבו פחות מזה פשיעור זה יקרא מ
מן פאו ואילן יקיק חרבו ד' טפחי ורחבו ד' טפחי פמו רחב פיעור
ובבהו הוא טפחים עד לרקיע הרי זה מקום פטור והין הפרש בכתן ב
כין מיקים עמוד עומד על פתח הארן הין מיקיק בהארן יקיק בהם
זה פיעור הלם הוא יקיק בבבה הבמור קבומר ט' טפחים
פזות הרבים הן הטעם הם הרבים ולא בהום לחרבו ולרחבו
ודיי הלם הרשויות כך כי דשות היחיד ודשות הרבים מי מינית מ
מחד מזה לחד בשבת יתחייב פקילה אם הוא מזיד הן לחטת
מה הוא מונב לפי פזות מלחבה מבבל מבות מלחבות כמו שבתר

ויש מיניה מחד מהם לבראלית הן מברמלית לחד מהם יתחייב
מלקות אם הוא מזיד ואם הוא מונב חייב בלוש לפי שהין בבל ק
קהלות הים לבן מבוה יתחייב בה הטונב מלקות חלה שפחה חיופה
בלבר שהוא לניקי חבלו על הסבנה כחבר בבחר במקומו חבל מקום
פיוור מיתר להוציא ממבו לבל לחד מהשלשה רשויות ומהם הן
חלין זה מיתר לבתחלה ולביכך נקרין מקום פטור ומפני זה נקרחה
ברמלית לרמות בראשה חילפ שהיכ בתוכה ולה כ"ע בעל כ
כיון הן חלו הרשויות חיכם רשות הרבים ולה כשלמו בהם תנחי דמ
דשות היחיד ויקיק לחיתך הפם בחרמלית ודע כי כל יניקה היה נמו
הן הבבשה בניקי חל המקום שהוציאו חלין החפן ובל הבבשה היה
גם הן יניקה בניקי חל המקום שהוציאו ממבו החפן חלה שמבהב ק
המשבה לקדות חלטול הדבר מדשות היחיד לרשות הרבים הוכחה
ועקידת דבר מדשות הרבים להשות היחיד הבבשה יעל זה המבהב
יחמרו מבבים ומניה בבל זה הטבן ודע כי בבל מקום שחמרו
בזו המשבתה פבים ומן רשבם בוה מיקים דשות היחיד ודשות הרבים
ובל מה שחמרו בו חייב הוא חייב פקילה אם הוא מזיד הן קבן
חטחת הם הוא שונב ובל מה שחמרו בן חייב חטחת הל הם הוא שונב
מיקם הוא מזיד יתחייב פקילה. ובל מה שחמרו בו פטור בחו זה
דבר מיקים מחשבתו הקבת הל פטור מן המיתה ויתחייב חלקות
בהברח הם הוא מזיד חלה בהלבות ידועו שחמר בהם פטור על דרך
שתוף בלבון ומבבו"ל שהו מותר ועוד בעזיר עליהם בשהזכרם ומפני
מה חמר בעבי ובעבל הבית ולה חמר מים חחד עומד ברשות הרבים
ומים חחד עומד ברשות היחיד זה הוא לחחוז דרך קבים לפי מקיק
נריך לומר מקים הרשות הרבים בחקום חמרו שני הן הן ת
תוריך לבן חלה חחת בל הטבן בחו שידרו חרבע חלות. ומה מחייב
לחתחי בדין הסוגה חרבו לרשו ומה הוא מניה בשו חבו חלחבות
לל המוני חרבו לרשו לפי מזות המלחב הוא בחנה תדיר ובה יבשלו
בבי לדם על הרוב לפי מחיבם נריבים בה לבלי ומשם שבי לחלוב
מחיה חלחבה חפבי מהבראה חחבה חלחבה על בן מקדימה
להזהיר עליה לפי מחיה חדרשה חתיה בחו מיתחר ומשום
מהניכו לומר יניחות הבבת ולה חמרו הבבות הבבת בי בל יניחה
היה הבבשה בחבר בחרבו ונעוד בי חחז דרך המקרה בי הבוניה מה
חרשות לרשות למקבו חותו מדברי הבם ית חחבר הים ומחה חל
יעשו עוד מלחבה לתרומת הקדש ויבלה העם מהביה לחיבו בי הב
הבחתם הם מהיו עבירים חקרה חלחבה והיו מביחים מחלפ לם ל
למחבה לנייה והיה חרשות היחיד לרשות הרבים והיה הוחה בחו
הבחרבו. ולביכך חמר יניחות הבת. ומה חקבה ותחמר מבבי הם ב
הפחרה הבבשה חלחר חלה למדבו הן המקרה חלה הקוחה. זחת
הקונית בבר הקבוה בחלמוד ותחמרו מברי בחרה הוא חק לי הב
הבבשה הם לי הונחה. עבין בחרה בבחן הוא דבר חורה עליו הם
הסבירה לפי מעבין הבבשה והוכחה חחד בחבר בחרבו. וזהו הם הר
חרחינו לקדיימו בזה המקום ותבי עיקה חחיל לבריש ואומר:

פחים חחן חרבע בפנים ומחים חחן חרבע בחוץ. רוצה בזה
הם הבי חיבים הבבשה חרשות הרבים לרשות היחיד והוחה חחבי
ממבה חלבים חרבע חלויות בחלם העומד ברשות הרבים ורחבע
חלויות בחלם העומד ברשות היחיד וזהו ענין חומר חרבע בפנים
וחרבעה בחוץ. והחרבעה מיבים התלויים בבעל הבית חייב בם
בפחים הקם ופטור בפחים וגם בן החרבעה חלויות בעבי בפ
לפנין המשבה. והשקדים הבבית זחת המשבה עליהם חלשה וב
ובפחדעם ומבינם חדע מלי זה דבר דבו על בעל הבית בעם
חייב ופעם פטור וכמו בן העבי הקחר הקם בי לח יתחייב חלם מ
מיתה הם הוא מזיד לו חטחת הם הוא שונב על הוחתו חרשות לר
לרשות עד שיעקור החבין חרבים ויניחבו ברשות היחיד לו ל
להחזיק לבל הם עקר חרשות היחיד ולה הניח ברשות הרבים לו הבית
ולה עקר פטור הוא. ועקר הסבי בי בחיתיל חלם מלחבה בשבית
ולה גמר חותה ובה חלם חחב וגמר חותה חלחבה בשבין שחילב גמר
חותה הרחמו בית חלחבתו גמור שניה פטורי לפי שחמלחב בגמר
מלבים ולה עשה הבר הקם מעשה גמור ואם חחמר הקבמוך
יהיר הטעם חותה חייב הקם פטורי. ירחמיו על זה חמחמר הקם ית
בעשותה חחת ותחמרו העושה חת בלה

ולא העושה מקבתה והחרישין עד זה אם כתב שמשון ר' כיום הסבת
לקריית שמע ויהיו מפסיקין לתפלה: אבל פירוש העניין כי כשכבי חדש
שעור הכוונה לעשה כן שכיון פעולין: והעקר הפלוגי כי לא יתחייב
העקר מרשות ויכיר בשות אחר עד שיעקור ממקום שיהיה בו אב
מלאכה על מלאכתה ויניח בה כן במקום שיהיה בו מלאכה על אב
מלאכה או למעלה ממך כי אם שהוא פחות ממה שהיעור לא יניחו
בו מחצים הסוכחים ולא יתקיימו אלא אם יהיו חותן מחצים דקים
ולפי שיד האדם יניחו בה מחצים גדולים ומה שיהיה מתבטל
הקטן והמטוט והקחיזה מפני זה נחשוב חותה כאלו היה מקום ש
שיש בו מלאכה על מלאכתה: ולפיכך מי שנתן דבר ביד אדם כאלו
הניחו בתוך המקום שחותו האדם יוצא עליו ולפי שהיו אלו העקרים
יודעים בחוקת הקבלה אמר כי כשנתן העני לתוך ידו של בעל הבית
הינו חייב לפי שעקר מרשות הרבים והניח ברשות היחיד וגם כן כ
כשלקח העני חייב בעל הבית והניח העני חייב ולפי שעקר מרשות
היחיד והניח ברשות אחר לפי שכבר כתבתי לך עקר כי כל מה שיכול
ביד האדם כאלו הוכח בתוך המקום שהיה שם חותו האדם: ואם ה
הבים העני את ידו ונטל בעל הבית מתוכה שהיה פטורין לפי ש
שהחזר עקר מרשות הרבים והניח העני ושכר הבית ברשות היחיד ו
והוא בעל הבית: וגם כן אם נתן בעל הבית דבר ביד
העני והוציאו העני שהיה פטורין לפי שבעל הבית עקר מרשות ה
היחיד והעני הבית ברשות הרבים אלו הן מלבע בתוך: ועל זה ה
החלוק בעצמו. יצאת הסברה גם כן מלבע שהבים
ואם יקשה עליך מאמרנו לבע בתוך שפני מה יחם לבע מיהם מ
אלו לעני והוציאו שהם תלויים כו והוא היהו מתחייב אלא בשהיה ב
מהם בלבד כמו שהבאנו לפי כי השהים הבשהרים יחוסם אלו כ
כיחוסם לבעל הבית לפי שהשהיה פטורין: זה מבואר והיהו קשה כי
העני הוא שהשהו ידו לשהים ולפיכך יחם השהולה לו והיו לחלבע
מיהם תלויים כו לשהי שהחזיק לו ולבעל הבית בשהים מהם שוה
וכן התשובה בחמרו לבע בשהים כי בעל הבית בשהו ידו לתוך ו
ויחם לו השהולה לשהי שהיהם פטורין: ובבר הודעתיך בשתחת
דברי כי כל מקום שיחמרו בהלכות שבת פטור לו פטור מן החמיה
וחייב מלקות וזהו הוא כוונתם בחמרם פטור לבל לשהר אלא מן
מקומות שיעברו לשיעור עליהם בשיהרו: ומחותן המקומות חמרו
בתוך העני חייב ובעל הבית פטור: כי בעל הבית לחיו חייב כלום
לפי אלא עשה מעשה לו אלא שהשו ידו אלא שהשה חפן ובשהר כמו
שהיה בלמר לא עקר ולא הניח: וגם כן חמרו העני פטור מהוא ש
פטור לגמרי לפי שהוא גם כן לא עקר ולא הניח: הנה חמרו שהיהם
פטורין הוא פטור לבל חסרי לפי שבל אחד מהן עשה מקצת מעשה
כמו שהבחנו:

לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה עד שיתפלל לא יכנס לא למרחץ לא לבורסקי לא לאכול ו ולא לדין אם התחילו אין מפסיקין מפני לקש ואין מפסיקין לתפלה

ספר ירוע ובורסקי המקום שמעבדין בו העורות וזהו
קומחה הנזכרת בכתן לו לשהו מנחה גדולה בל שכן מנחה קטנה
שעוכתה קריה כמו שבחרנו במסכת ברכות ומעשה בהניעת את
התפעורת קריב למעת תפלה אמת יפבר הזוב או גדול שיהרע דבר
בבלי מבלי התפעורת אחר שתחיל להפתבר ויצטרך לתקן מבלי
וכן בך תעבור עונת התפלה: ומעשה בהניעת הבבסת הנזכרת ב
בזירה אמת יתעלפה ומעשה בהניעת הבבסת בית העבור לשהו לו
לרחות העורות בלבד בזירה אמת יראה בהם אום פסדת ויפלה ידו
להניעם ויתמך בהלחתו ותעבור עונת התפלה: ומעשה בהניעת
החפלה ותפילו דבר מנעו לפי שהם היו עותים בתוך החפלה ומב
ומנעו הבל בזירה אמת יתמך בהפלה ותעבור עונת התפלה
ובמו כן חין דכין שתמך לעשת תפלת מנחה וחפלו בבמי קדין ומתנו
טעמת בעלי הדין ובשהו ונתנו דיניהן בדבר ולא בשהר חלה בתי ד
דין בלבד חין לחתי לדיין לבשוק הדין שתמך לעשת התפלה ב
אמת יראה לדיין דבר חדש בדין ויצטרך להתחיל בדין מתחלתו ו
ויפחל טעמות מבעלי הדין ויתמך הדבר ותעבור הזמן: אבל
אם התחילו בדין אין מפסיקין בו עד שיגמר ואם שהחזרו מ מפסיקין

לקריית שמע ויהיו מפסיקין לתפלה: אבל פירוש העניין כי כשכבי חדש
קדין כתורה ובניע זמן קריית שמע מפסיקין ובוקין קריית שמע ואם
הגיע שעת התפלה אין מפסיקין אבל בדין אם התחילו אין מפסיקין
בשום פנים ובן אם התחיל בתפעורת או בחפילה או בחיהן ת כ
בהבבסת הבורסקי לא יפסוק בלל: ובדר זמן התחלת ק
התפעורת מפסיקים הבבר הידוע אבל הספרים על בתפיו ויבין עבמו
לתפעורת ובקיות בלמון חבמים מעבורת והתחלת החיהן מפסיקו
הברו הסמוך לבערו: והתחלת הבורסקי מעבור תבורו ניתחיל ל
להניע בעורות: וזמן התחלת החפלה מעשול ידיו: וזמן התחלת
הדין מפסדרו סדר יסיבתם וישבו לדין ואם סדרו יסיבתם מתחלת
היום ומשבי דיין מפתיחלו בעלי דין לטעון טענותיהם: ואת ה
המעבה דברי בחפיסים גדולים לומדי תורה תמיד בר שמעון בן
יוחאי ואחריו אבל חבמי התלמוד אמרו שהיו מפסיקין בין לקריית ש
בין לתפלה בל שבן זולתם ומשבי מה בתה זאת המעבה בבחן ואין ב
בה מעבין שבת בבוש זה היה לשבי עשרים אחד שהוא מבבל שמבה
עשר דבר שבזרו בו ביום אחד בתר שבחר לשבים ושבי שהוא רומה לו
לחשבת לא יצא החייב בתחנו שהוא מעבין השבת ולפי שהיה בדין ל
לומר לא יצא החייב בתחנו אמר בל הדומין לו מן הגזרה: והטעם
שהקדימם זאת המעבה על לא יצא החייב הוא בשפק ואולי על זה אם
השדר היו הגזרות בתחנו היום:

ג **לא יצא החייב בתחנו שמוך לחשיבה שמא ישבה ויצא ולא הלבלר בקולמוסו ולא יפלה את בליו ולא יקרא לאור הנר באמת החזן רואה מהיבן התינוקות קורין אבל הוא לא יקרא ביוצא בו לא יאבל הוב עם הובה מפני הרגל עבירה:**

ד **אלו מהלבות שאמרו בעליית הנשיא בן חזקיה שעלו לבקרו וגמנו ורבו בית שמאי על בית הלל שמנה עשר דבר נזרו בו ביום:**

חייב אם יזעק לאומן התפירה: ומחט אם בלי התפירה: ולבלר ה
הסופר: וקולמוס ירוע: וזה בזירה אמת יטבחו: ולא יפלה את בליו
לל לפסיל הבבים מבבדין בזירה אמת יתקן הבר ואפלו היה הבר ב
בתבלית הנובה וכן אמור לקדות לאור הנר אלא אם בן עמו הרש ו
אחר לבמרו אלא יתקן הבר: החזן ירוק וזן שהתירו למלמד תי
תינוקות ליקח בידו ספר ולרחות לאור הנר תחלת הפרשה: שהוא רוצה
להתחיל עם התלמידים שתי תלות אלא לפי בי בזה השיעור לא
יטעה שיתקן הנר ואחר שירחה תחלת הפרשה יניח הספר וישבנו ל
לתלמידים ויקרחו בו לאור הנר אלא שהוא שומר אותם ואין רוצה ל
למלמד שיקרא עם התלמידים בספר לאור הנר: וזה הוא ענין אמרו
אבל הוא לא יקרא: ומה שחייבנו להרשות לתלמידים לקרות לאור
הנר והרב מיאמרם ולא הרשונו לרב שיקרא ויאמרו הוא לתלמידים
לפי שהוא מעול עליהם והם חיבם מעלים עליו ומורחו עליהם
מפני הרגל עבירה: בלומר אלא יבינו אלא עמהם הזה והזבה בחבילתם
יחר ומחו בתוך החפלה יחשוב ויתבטל בה ויבעול אותה והיו ב
בבורת מלמון התורה ולפיבך חסרו חבילת הזב עם אמתו הזבה יחד
לפעמי שמעיקים טמאים: ובחניה בן חזקיה בן בדין ל מבעלי החבמים
ובדול בדוריו ונסתקבו חבמי דורו בספר יחזקאל: והוא נער הבנו ל
לפרש עניניו ונתיחד בשליה לחבר ספרים: והיו החבמים עליהם
השלום מבקרין אותו תמיד והוא מתעסק בחותו הבור ועשה אבות ב
בקדו אותו ונתקבן שם קבון בדול מתלמידי שמאי ובית הלל ולא ב
בשאר בחותו הדור מי שהיה ראוי להורותה אלא היה בחותו מעמד
ובמהו והיו בם יותר והשם יתן לחרי רבים להטו: בחשר נתבנו העקר
בתחילת הבוהנו זה: ובם בולם השבימו על אלה הגזרות השמונה ע
עשר בחותו היום ויהי בן ובזהו שמונה עשר דבר: ועוד השבימו בם
ובית הלל בחותו היום בשמונה עשר הלבות ולא היה ביניהם מ
מחלוקת אחבו בחחת: ובחלקו בשמונה עשר הלבות ולא נתנו עליהם
לדעת הרבים ואולי נתנו ורבו בית הלל כי אולי היה אחד מתלמידי

שמאי סובר בדעת בית הלל

אי מתלמידי בית הלל סובר כדעת בית שמאי ואומרים לו מקלבות
שחמרין . לא שהם מן המלבות שהכניסו עליהם ולא כמלא בהם שום
מחלוקת ניהו מספרם ' יציאות שבת שהיו שהן חרבע בשניים ושהיו
שהם חרבע בחזן והם שמנה דיוקן ' וכבר שקדמתני מחלוקתם
ודע לא יסב אדם לבני הספר ' וקיי ולא למדחן ' וקיי ולא לכבו
לבורסקי ' וקיי ולא לרוץ ' וקיי ולא לחכות ' ויחיד לא יצא קחייט ב
בשחגו ' ודע ולא המבלי בקולמוסו ' ויחיד ולא יטלה את בליו '
וקיי ולא יקרא לאור הנר ' ויחיד לא יחכל הזב עם הזבה חכל . הם
האומרים עשר דברי שמזרו בו ביום אמי אומרים לך בלי מכו
מעורבות לפי מכלם יתבחרו במקומן מן האומרם '
קרלמונים האוכל אוכל רחמן ' ב האוכל אוכל שני ' ב האומרם
מקטין שמחים ' ד' הבא רחמן ורובו בחים שאוכלין ' ה' שקנה שהכלו
על רחמו ועל הובו שלשת לובן חים שאוכלין ' ו' הכונב בקפר ' ז'
חיים ' ח' האוכלים והכלים ' ט' האוכלים כלי תחת הנגור ' י' כל
האומרם מכיחין את הטומחה בעודי הורדים ' יא' הבונה לבת
האומרם מכיחין את טורין דין ' ב' שמחין ב' כרשינין ד' לוכין שלשתן
ה' שמר ליורד ' ו' מנודות חיה ' ז' מנודות עופות ' ח' מנודות דבים
ט' אין מוסרין לבכרי ' אין טוענין עמו ' יא' אין מביאין עליו ' יב'
אין מוכיחין עורות ' יג ולא כלים לבובם נכרי ' יד' לא יאכילנו טו' לא
יאכיר לו ' טו' לא ילוהו ' יז' לא יתן לו כמתנה ' יח' לא ישלח תגרות '
ומשוב להאלים פירות זאת האלכה ' ומה שאמר כיוצא בו בשאמר
לא יחכל הזב עם הזבה לפי שזה הדין יצא מענין המשכתה ' ובשאמר
לא יסב אדם לבני הספר ' והשמיענו הוא שאחר שאמר כלו בב
בכולם אלו חומשין הכשכת שום עת כמו לא יצא קחייט במחט שחגו
חומשין בו בב בן הכשכת עת שלפיכך אמר כיוצא בו ענינו שזה הדמה לזה דמיון ב
בן הכשכת עת שלפיכך אמר כיוצא בו ענינו שזה הדמה לזה דמיון ב
בלי חזק ' ופניס אחריס והוא כי לא יסב אדם ובו לא קדמו דבר אין
הענין שאמר כיוצא בו ' אבל לא יחכל הזב עם הזבה קדמוהו דבר
אין הענין שלפיכך אמרי שאמר כיוצא בו כיוצא בו ופירוש לבקרי ידוע והיא
מלה עברית נאח לא יבקר בין טוב לרע לא יבקר הכהן '

ה

בית שמאי אומרים אין שורין דיו סממנין וברשינן אא
כדי שישורו מבעוד יום ובית הלל מתירין :

שורין ידוע

ודיו שם לדבר שכותבין בו ואמרו בכהן שורין דיו ענינו שלא יסרו
עירוב סממני דיו ' ושם הוא שהעקר מי זג עקר מיהיה ממיני
העיקרים ' וכלשון רבים סממנין וברשינן הכשמות לפי שבתחלת
שורין אותה ואחר כך מתקילין אותה לשורים '

ו

בית שמאי אומ'
אין נותנין אונן של פשתן לתוך התנור אא כדי שיהבילו
ולא את הצמר ליורה אלא כדי שיקלוט את הערן ובית
הלל מתירין '

תוכין ערב המטוח שיהבילו כבדי שיעלה מהם
הבל ' ושם אחיד בלשון חכמים הבל ' וכן מנהג בעלי המטוח
להחם התנורים ולהשליך מהם מטוח שפשתים אחר שריתו במים וה
ואחר ייבשוהו בבדים עד שיתלבן ' ייורה קדרת נחב ' ואין מורים
בזה דה אלא בשני תנאים אחד שהשים יורה עקורים ולא תקיה ת
תחתיה אם אחת יחתה בגחלים ' והשני שהשים היורה טוחה בלומר
שיה שהתוס בזידה אחת יכיצה הנחב בשבת ומירוש לקלוט את הערן
שיקבל הגוון והערן שיתחיל להנחב '

ז

בית שמאי אומרים אין פורשין מצודות חיה ועופות וד

זדנים אלא כדי שיצודו מבעוד יום ובית הלל מתירין :

זה הפירוש מוכן בעצמו '

ח

בית שמאי אומרים אין מוברין לנברי ולא טוענם עמו'
ולא מגביהין עליו אלא כדי שיגיע למקום קרוב ובית
הלל מתירין :

טוענין עמו הנכקת המשא עמו על גב הבהמה ' ומגבין עליו הנ
הנבכת המשא על גבו ' ענין מקום קרוב שיגיע לביתו ומקום
שיביתו קודם הכנסת שבת ' ובית הלל מתירים כדי שיצא מפתח נ
ביתו בלבד '

ט

בית שמאי אומרים אין
נותנין עזרות לעבדן ולא כלים לבובם נברי אלא כדי ש
שיעשו מבעוד יום ובלם בית הלל מתירין עם השמש :

עבדן מעבד קשורות ' ובובם הוא מכבם ידיעות בברי פשתן נ
ונקרוי בלשון חכמים קצר ' ונם כן בלשון שרבי קנחר '

י

אמר רבן שמעון בן גמליאל נוהגים היו בית אבא נו
נותנים בלי לבן שלהן לבובם נברי ג' ימים קודם לשבת'
ושוין אלו ואלו שטוענין בקורת בית הבר ובענולי חנות

הבברים הלבנים הם נרכין בבום יותר מן הבברים הצבועין הבל
הבברים הצבועים מותר לתתם לבובם ואפילו ערב שבת ואפילו ל
לרבן שמעון בן גמליאל ואין הלבה כמותו הלא בבית הלל שהתירו
לתת לו זה בגד שיהיה לבובם עם השמש ובלבד שיפסוק עמו השבר
וקורות בית הבר היה קורת הבר והענין כי לכן הבת יוריד אותו על
הזיתים וניחוח אותו ונם נפחנין ומתמנין בל השבת ' ונם כן ש
יבבנו החבלים על העבבים הללריכים כדי שיתמנו ויזובו בל השבת
ועבול הם בל דבר שבול אבלם ' ומותר לעשות בל זה עם חבבה

יא

אין צולין בשר ובצל וביצה אלא כדי שיצולו מבעוד יום
אין נותנין את הפת לתנור עם חשיבה ולא חררה על ג
גבי גחלים אלא כדי שיקרמו פניה ר' אלעזר אומר כדי
שיקרום תחתון שלה '

חדיק חלק ' יקרימו פניה בלומר שקדירון ונקפאון פני החדיה שהם כ
בלפי חוין שתבור ' וז' אלישבר שבר כי חפילה לא בשאר מן הזיתם אלא
כדי שיקרימו פניה הדבקים בחדם התבור שהם קופאים קודם מן הב
הענים שהם בלפי התבור ' ואין הלבה בר' אלישבר ' ואמרו בדי ש
שיגולו בבדי שיהיו רחוין לחבילה לעבי' אלא בשלם בשולם '

יב

משלשלין את הפסח לתנור עם חשיבה ומחיזין את ה
האור במדורת בית המוקד ' ובגבולין כדי שיצת האור
ברובן ר' יהודה אומר אף בפהטים בל שהן :

משלשלין תולין עם חשיבה בשיחול מרבעה עשר בניסן ערב שבת
ולא בשוזר שמא יחתוך בגחלים בדי למקר שבשול בי בני חבורה זר
זרזיון הן ' ופירוש מחיזין את האור שלא יקין הו מבערין ושעקר הוא
מחזיון את האור ' ומדורה במו שוקדה הו יוקד ' ובית המוקד הוא
מפורש במשבת תמיד ויהיה לשבח שהיו קורין לתתה בית המוקד ו
ויהיתה שם מדורת תם בוערת תמיד ולפיכך נקרת אותה לשבח ב
בית המוקד ושנורך לנים כי יהיו בקבלה שמי שמשר בלי שבועית
תם על המוצה בבל יום ואעפ' שהיה שם הן מן השמים ושוה לוה
מורים מנוה לשבועת הם מן השדינו '

ונחזירו לחלקן קודם הבישול העניים בתוכה מזונה עם חמצה ולא
נחום מיפלח יהו לרחוץ את העניים לבני קדש כדי שתגמו הכערית
כיון שכבשם שבת ולא עבירה הכערית לפי שהכבים זריחים הן
אבל בשאר מקומות אין עושין מדורה אלא בכדי שיצת הגחלת בדוכ
נקן לחמרו כדי שיצת אחור ברובן קודם הכבס שבת ויודע זה בשתיקה
מלהכבס עולה מחלים מבני סיוע וכפיחה וקבלת עניים דקין תחתיה
ואין חלבה כך יהודה שחמר מיחה קדש בדשלי חמחמין עם חמבה
ואיכו צריך לרובן

פרק שני

במה מדליקין ובמה אין מדליקין · אין
מדליקין לא בלכש ולא בחוסן ולא ב
כלך ולא בפתילת האידן ולא בפתילת חמדבר ולא ב
כירוקה שעל פני המים לא בוצת ולא בשעוה ולא
בשמן קיק ולא בשמן שרפה ולא באליה ולא בחלב ·
נחום המדי אומ מדליקין בחלב מבושל וחכמים אומרין
אחד מבושל ואחד שאינו מבושל אין מדליקין בו

לפם הכמר המתקוח בחלן תחרו חוסן · הפתחים מחיכו מכופן · ו
וכלך הוח המסי · פתילת המידן · כמין נמר המתקוח במין ממיני
הען פתילת המדכר · על עסב מגודלין חותן ומדליקין בהם ·ינקה
מעל פני המים כמין נמר המתקוח בבדי הפשיטות בפתחריכין ימים
בומים · וכחתר הפלים המפסח בפתילות מחסור להדליק בהם בליל
שבת התחיל לזכור המסי מחסו להדליק בהם בליל שבת ופת ·ידוע·
מעוה גם כן ידוע והוח הדוע · שמן קיק הם זדוע שעשה מחמים וב
ובקדחים בערבי בדוע והשמן הזה הוח עב ביותר · שמן מדיפה הוח
שמן תדומה מבומחה ובקדה כן לפי מחיכו מותר בהכילה וחיכו דחוי
חלח לבדיפה כחתר בחדכו בפשפת תדומות בפרק לחדרן · ובעם
חסור הקדלקה בחלו הפתילות הוח לפי שהוח חיכו מוחז בהן וכמו
כן חלו המחמים חיכם במחבים לחת הפתילה המחבה יפה ובכן יהיה
חור הבר חלום וחשוך ניכחו וינה · וזה חסור לפי שהעקר מבלבו ה
הדלקה בר בשבת מנוה ובעם חיסור שמן מדיפה הוה ביום טוב שחל
להיות ערב שבת והדלקת הבר חינה חלא מבעוד יום כמבח מדיפ ם
שמן מדיפה ב"ש והוה חסור כי חין מותר לשדוף קדשים שבתחי"כו ם
מדיפה משום טומחה חו משום דבר אחר ב"ש לפי שלא התיר השם ·
יתב ב"ש חלא מוכל בפם בלבד ולחר כך התיר בהם ת
תדיפה ולחרי בה שבתוב ליתן לו הקר שבי למדיפה הל מיפרף חוי
מחחרת ב"ש לא ב"ש · וחלבה בה בחים · ולשון חתפתח כל חלו ם
שחרבכו חין מדליקין בהם בשבת חבל בעופין מהן חו נרק בשבת כין
להתחמם כנגדה כין להשתמש לחורה כין על גבי חבורה ולא חסור
חלא לעשות פתילה לבד ·

ב אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב · ר·
ישמעאל אומר אין מדליקין בעטרן מפני בבוד השבת ·
וחכמים מתירין בבל השמני בשמן שומשמין בשמן אג
אוזים בשמן צנונות בשמן דגי בשמן פקועות · בעטרן
ובנפט ר טרפון אומ אין מדליקין אא בשמן זית בלבד ·

בבר בחרבו הטעם מפני מה חסרו הדלקת שמן מדיפה ב"ש · עטרן
ידוע וקוח יבחה מן חשן שיבחה ממבו הזפת וחפרו חותו מפני מדיחה
דע · סומשמין ידוע והוח זרעדק מתוק · ושמן חנוזים בם כן ידוע ·
וגם כן נבוחות · פקועות בלשון ערבי עלפם ובלשה בלשון עברי
לענה · נפט הוח ממין זפת שח פקוח לבן וחלבה כתבתים שח בפני
מחבים מחסו להדליק בהם בשבת בחחר מפן חפרסמון וזה למעלתו
שמח יפוך ממבו וחסור לבו למעט דבר מן השמן שבבר בפי פקוח מ
מקדש זמן בבניו והעקר חצלבו ברם בבני חסור והשמן הפפי הוח ה
הנעם הלבן מחסור להדליק בו מפני פקוח שף ומדיף ולפיכך יברח
ממבו ויבח ·

ג כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן
וכל היוצא מן העץ אינו מטמא טומאת אוהלים אא פשתן

פתילת הבגד שקפלה ולא הבהבה ר אליעזר אומ טמאה
ואין מדליקין בה · ר עקיבא אומ טהורה ום לזקין בה ·

טומאת אהלים הוח פיטמת החחל שבתון בחת שמת בתוכו ונחמר
קבס יקב ונזק על החחל ונחמרו חכמים למר על החחל פקוח טמח
בחת · ומן כל חחל בטומח בחת בי חס יהיה החחל מעבים חו חת
מחבים חו בבני מטיט חינו מטומח חבל מטומח החחל חם סוף מדבר
חרוב חו מעורות בחמו שיתבחר בתר כו · ממסבת כלים כי חין לבו דבר
יצח מן הבגד ויטמח בפוזה החל החת חלח הפפתים בלבד · ויל עבו
זה מממחרו בטומחת מת ונזה על החחל וחמר בחשבן ויפר ם חת
החחל על המשכן · ובבר ידעת בי החל המשבן היה מדריעת פשתי
ירישעות שבי חלונות ומשוכת וכל זה לשון תורה וקרחת הפפתים
בן הוח לשון תורה בחמרם ותטמאם בפפתי הבן ופירו קפלה בדלה
ופירו הבהבה מדבה בחש ועוד יתבחר לך בפרק בו ממסבת כלים
כי קבבי בחים בו ב מבבעות על ב מבבעות חו יותר על זה מהחת ב
בומח בחת ובחו בן מטומח בבגדים ופם הוח בחות חוב מבבעות על
ב מבבעות הוח שהחר ותיכו חמחת בפוס דבר מדיבי הפומחת · וזו
החבובה על בבר מקפלה ועשה מדבה פתילה עבה בחלקן בבדן היה
ב מבבעות על ב מבבעות מדומחות ובפחבל זה הבבי ועשה ממבו
פתילה ר אליעזר חומר כי חותן הקפול לה חסר מדבה דבר וקוח מ
מטומחה בבגדים ובחת בחמת פהיתה קדש הקפול ור עקיבא סובר
כי חותן הקפול הפפדיה ובטלה מתורת כלי ולפיכך חינה מטומחה
בבגדים ולה בחת ועשם שהחלקת מבדיפה כהדלקת הפתילה הה
הבובר בפת הוח בזירת ב"ש שחל להיות ערב שבת ועשם מחלקין
להדליק הה ב"ש שחל להיות ערב שבת כי העקר לחבבו כי מדיפת
הבלים ב"ש מותר ומדיפת שבחי בלים לבני מהן מוקדה בחמר
יתבחר בפפבת בינה · ום לבו עקר לחר כי חדלקת הבר בשבתות
יימים טובים נדיך קדם שידלקם להכבד קנתה לל מן הפתילות
וקו ידליק חותם כי בזו הקבבה ילירו הבירות יותר ולפיכך יחייב
ר אלישבר הקומר שחוז בלי כי בפשרוף קנתה יהיו שברי בלים וחין
מדליקין בשברי בלים ור עקיבא הקומר שחינה בלי היה חבלו עץ ב
בעלמת וכשמדליק חותה עץ בעלמת הוה מדליק כי הקפול בפלה ·
ואין הלבה בר אלישבר ·

ד לא יצב אדם שפופרת של ביצה ום
וימלאנה שמן ויתננה על פי הגר בשביל שתהא מנטפת
אפילו היא של חרס ור יהודה מתיר אם חברה היוצר
מתחלה מותר מפני שהוא בלי אחר לא ימלא אדם את
הקערה שמן ויתננה בצד הגר ויתן ראש הפתילה בתוכה
בשביל שתהא שואבת ור יהודה מתיר ·

שפופרת של ביצה

קלישת של ביצה הל הקלישה העליונה הקשה · ופטעם שחסרו חכמים
חלו הפלשה דבריס לל שפופרת של ביצה ושל חרס וקצרה בזירה
שמח יסתפק מאותו השמן לפוך בו ויהיה מוכשר · ור יהודה מתיר
זה לפי שהוח עשה זה הסעשה לפני החכמים ולח הקפו על מעשיו
ולפיכך חשב כי היה מותר לעשותו לכתחלה ולפיכך לח מכשרו מ
מזה ולח היה סדבר כן חבל מה שמתקו לפי שלח היה חשבר לו לפ
לפלוח ידו לשמן סגר כי סס היו רוחים חותו ובטול טעם הפסוד ב
בחותו זה שעשה ולפיכך לח הקפו עליו · ומה שהניח לכתחלה מ
מיסמיעבו מחלקתה בחילו הפלשה דבריס לפי שלח היה מספיק ל
לבו יבישת החחלוקת כחחת מהן שח בכולן הפלשה כי חלו הסמיעבו
הזחלוקת בשפופרת ביצה בלבד חיבו לומרים כי שפופרת ביצה ·
יותר חשבר לחדם להסתפק מפחמה וכה נחלקו החכמים שבל בפל
חדם לח מחלקו · וחלו הסמיעבו הזחלוקת בפל חדם שהוח בדם חיבו לומרים
גם כן כי זחת היה בלבד מה שהזהיר ר יהודה לפי שפחמה מטונף ·
ואלום ואין חדם נזהר בו חבל שפופרת של ביצה חסור · וחלו ק
הסמיעבו המחלוקת בשני הפלים חיבו לומרים בכחן הזהיר ר יהודה
כי הן ביצין וכין הבירית חבור חבל קערה גם ביצה וכין הבירית
חבור פתילה חסור · על כן הודיעבו שכן חולקין בבולן · והלבה
כחכמים ·

ה

המכבה את הנר מפני שהוא מתירא מפני גוים מפני לס
לסטים מפני רוח רעה ואם בשביל החולה שישן פטור כ
כחם על הנר כחם על השמן כחם על הפתילה חייב ור
יוסי פוטר בכול חוץ מן הפתיל מפני שהיא עושה פחם

רוח רעה רוח רעה קורלי לכל מיני החולי הנקרא בערבי מלכוכית
כי יש מין מן החולי הנזכר שיבוא החולה ויבהל מן הטבע החכמים ק
המלוכה כשהוא חושב לו בשיתחבר עם בני אדם וישתעשע ותבוא
בשעה בחשך ובהתבודדו בעת השתוממות והבהבר הזה במנהג הרבה
ובבעלי המרות ומעשר זאת המשפחה כך מבני גויים מבני לסטים מבני
רוח רעה פטור ואם בשביל החולה מיתן מותר ומפני זה אמר פטור
במקום מותר לפי שהדין בסוף המשנה חייב ולא יתכן שיהא מדין מ
מותר לדין חייב: וזה החולה הוא חולה שיש בו סכנה ובתנאי שחי ח
תצטער להנילו למקום אחר או להסתיר האור ממנו: ואמרו כחם על
הנר כחם על השמן כחם על הפתילה חייב ר' יוסי פוטר בכולן חוץ
מן הפתילה: מה שאמר חייב הוא דעתו' יסוד הוא שהוא תולה ומיסר
שהוא נריכה לגופה חייב עליה ולפיכך יאמר שהוא חייב לפי שלא
היתה נוטרו בכוונו הנר שלא שלח ידיו בו אבל אם שלח יכלה אם
השמן ור' יוסי אומר מלאכה שהיא נריכה לגופה פטור עליה ולפיכ
הוא פוטר בכולן חוץ מן הפתיל: ובתנאין מיכוין להבהב מה שבשרף
ממנה כיי שתתלה יפה בפתילה פעם שנית ואז תהיה מלאכה ש
שהיא נריכה לגופה: ונתן הלבה כר' יוסי:

ו

עברות נשים מתות בשעת לידתן על שאינן והירות בנדה
ובחלה ובהדלקת הנר ז שלשה דברים צריך אדם
לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשיכה עשרתם ערבתם
הדליקו את הנר סס חשיכה סס אינו חשיבה אין מעשרי
את הודאי ואין מטבילין את הכלי ואין מדליקי את הנרו
אבל מעשרין את הדמאי ומערבין וטומנין את החמין

הנילי הוא הטבל והוא דבר שהיכן מעשר ולא הניחו ממנה חק מ
מחקי קסם ודמאי הוא הדבר המסופק לס הניחו וממנו המעשר אי
לא הניחו ובכר קדמו אלו הדינין כלם במסכת דמאי בפרק ראשון:
ובאלו בפרק הבאי ממסכת תרומות כי אסור להניח תרומות
ומעשרות ולא הטבלת כלים בשבת: ועוד יתבאר זה ונעשנו במסכת
ביצה: ולפיכך אסור לעשות כן בין הסמוכות לפי שהוא שסק שהוא
שקורין אותו בכתין שסק חשיבה שסק חיבו חשיבה: ונזק קערוב שאמר
שמות לעשותו בין הסמוכות הוא שיהיבי חברות אבל עירובי תחומין
אסור לעשותו בשעת השסק אלא מבערב יש לפי שהיבו יותר חמור כ
כאשר נבאר בערובין: ואתיהו כמו כן הטומנת החמין והוא החמים
החמין בין הסמוכות כי לא אסרו הטומנה בשבת עבמו כל שבן בין
הסמוכות אלא משום גזירה כאשר נבאר לפנים ותבלית הגזירה בס
בשבת אבל בין הסמוכות הביטוייס בגמילה נקרא יום ומעשיהו כובב ח
אחר עד שיהיו שניס הוא גם כן יום ומעשיהו שניס עד שיהיו שלשה
הוא זמן בין הסמוכות ובשיהיו שלשה הוא לילה כלי שם: ונעשה אבלו
כי בין הסמוכות שסק: ועוד יתבארו שם הדינין:

פרק שלישי

כירה שהסיקוה בקש או בגבבה
נותנין עליה תבשיל בגפת או בעצים לא יתן עד שינרוף
או שיתן האפר בית שמאי אומרי חמין אבל לא תבשיל
בית הלל אומרין חמין ותבשיל בית שמאי אומרין נוטלי
אבל לא מחזירין בית הלל אומרין אף מחזירין ב
תנור שהסיקוהו בקש או בגבבה לא יתן בין מטבו בין
מנביו כופה שהסיקוהו בקש או בגבב הרי הוא כבירים
בגפת או בעצים הרי הוא כתנור

מן הכירה לפי שהחם מתחל ותחת שתי הקדירות בכירה:

ג

אין נותנין
ביצה בצר המיחם בשביל שתחלגל ולא יפקיענה ב
בסודרין ור' יוסי מתיר לא יטמנה בחול ובאבק דרכים ב
בשביל שתצלה:

מיחם שם הכלי שיחמו בו חמים וזהו נעשה מכחשת לו מכרי כיוב
ותשחר חמה מחר שיירידנה מן החם תפירו תתבלבל תתערב: הענין
שתתבטל קצת בטעם: וסודר שם הכבר והקבון סודרים וכשיקח שם
הסודר חם ונקוחם לשמש לא תתבלבל בו הכיבה: ולא חלק ר' יוסי
במודר שהוחם בחם שחסור לבלות בו לפי שהכל מודים בתולדות ש
היתר שהוא חסור לכל שיתבלבל בתולדות היתר ור' יוסי היבו מודה בזאת הג
לותו כרי שלא יתבלבל בתולדות היתר ור' יוסי היבו מודה בזאת הג
לבנידה: וכמו כן היבו חולק ר' יוסי בחול שהכן דרכיס בי הוא חסר
לשמוע שם הכיבה לבשל לא מפני שהוחמו מן הסמוך אלא מפני טל
שלטול העבר שהוא חסור לדברי הכל ונתן הלבה בר' יוסי:

ד

מעשה
שעשו אנשי טבריא הביאו סילון של צונן תוך אמה של
חמין אמרו להם חכמים אם בשבת אם בחמים הוחמו ב
בשבת אסורין ברחיצה ובשתיה ואם ביום טוב בחמין
שהוחמו ביום טוב אסורין ברחיצה ומותרין בשתיה
מוליאר הנרוף שותין ממנו בשבת אנטיבי אעפי שהיא
גרופה אין שותין ממנה:

סלון נכור עבל יהיה עשוי ממחם או עופרת או זולתם ונחמי טבריא
ידועים כי היו מיחמים כולם מרחצאות חמין בטבעם ונחמם שם
מנקת החמים סמוכין ממנו בסלונות ויהיו חותן הסלונות ומשקעות
בתוכי המרחצאות ומתחממות ויהיו החמים כמחצבים דרך חותן ה
סלונות חמין ונתנו חכמים חותן החמים בשבת כחמין שהוחמו בע
בשבת שהן אסורין ברחיצה ובשתיה ובריחוצת תבינ
חנוך וכ"ש בחמין שהוחמו כ"ש שהן מותרין בשתיה ובריחוצת תבינ

ידיו ורגליו וכמו כן חמין שהוחמו מערב שבת אין מותרין כלל לרחוץ בהן כל גופו, ומוליאר הוסיף כלי, מכאשר ידליקו בתוכו האש וכביה האש מעצמה מבחוץ ונטלין אותם מיד וזו היא נוסחתה

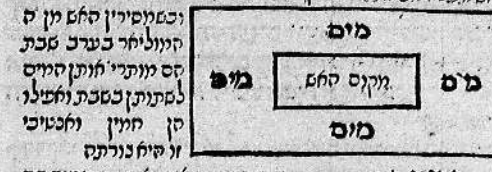

וכשמסירין האש מן המוליאר בערב שבת אסור לתת לתוכו תבלין אלא אם כן נתנו מבעוד יום, ומוליאר הוסיף עוד, אבל מותר ליתן לתוכו מים חמין שהוחמו בכלי שני, וכשמסירין האש מן המים החמין בשבת אסור ליתן לתוכו מים

סתם קדירות בין הסמוכות לתחות בין. הכא בתבשיל לך מיהו כי הכי
הסופיק ליה להו הכריסים הסמוכים פלוני טומטום הוא הלכך אין טומטום כ
הוא מכעור יום אלא כל בין הסמוכות מותר מן הטעם שאמרנו. ולכך
פלוני מיפי טומטי כו בכל עת בין בין הסמוכו מכעור יום ואינו
חסור אלא בשעת בלבר כמו שבארנו. הכא בתבשיל עבין זה הפרק
כיצד יפה ואתה תעיין היטב ותמצא אלו הדינין כי לא נתבארו מן ה
התלמוד אלא אחר שעין הסרינקיק במקומות כ מפורשים.

פרק חמישי

טומטם

ב

בשלהין ומטלטלין אותן בגוד צמר ואין מטלטלין
אותן בציר הוא עושה נוטל את הכסות וזן נופלות ר' א
אלעזר בן עזריה אומר כופה מטה על צרה ונוטל שמא
ישול ואין יכול להחזיר וחכמים אומרים נוטל ומחזיר.
לא בסהו מבעוד יום לא יכסנו משתחשך בסהו ונתגלה
מותר לכסותו ממלא קיתון ונותן תחת חבר או תחת ה
הכסת

פלחין עוריות. תרגום וקשקשים שהיו פלחה ניפלח. ענין נמי
ידוע והוא לשון רכ"ש וקבריר גז צלוף הוא. גזה. ונחמרו מין מטלטלין
לותן זה כפלחה ייחדן להשמיה אבל אם הזמינם לטמון בהם מותר
לטלטלן. נותן את הכסות הוא שיתן על פי הקדירה שתיכסה כגד ואחר
כך יתן. על מותה שחתכה הגזרת ואחר יטול הכגד. פעל פי הקדירה
ויפלט הגזרת פעליו זה הוא טלטול מן הגד והוא מותר והכל מודים כי
כש שתכה סדר מעשה הדברים שטומנין בהם. שאסור לחזיר את
החמין למותו מושב. ועל דרך הדמיון אמור כי מי שטומן קדירה
בתבן וכשהסיר הקדירה בהרם המקום ונתרפה התבן אסור לו ל
להסיר הקדירה. למותו התבן כי מקומו נפסד ורפה ותצטרך הקדירה
לעמוד לעולם מקום התבן שמחזיר למותה ונמצא כמי שטומן ב
בשבת. ואין מחלוקת בזה אבל המחלוקת כיד אלעזר. בן עזריה
דיליה כי הוה מייב להסתם ולהזכר בשעת בטילת הקדירה מן הקופה
שטמן בה כדי שלא יפסיד עקים הקדירה ויחזיר למותה מחר הריסת
המקום ולפיכך יאמר שיהא מקום הקופה ויהא למותה כדי שלא י
יפסד מקום הקדירה כשיניחוה ואז יגלה למותה ויניחוה. וחכמים
לא הצריכוהו אבל לאומרים יטול כדרכו ויחזיר ואם נתקלקלה גומת
לא יחזיר. ואומרים לא כשהוו מכעוד יום לא יבשו משתחשך כדי שלא
יטמון בשבת מן הטעם שזכרנו. ואומרים ממלא את הקיתון ונותן ת
תחת הכר לל בשבת. כי הסמכת מים בשבת על זו הדרך מותרת.
וכר הבר שלא מכוין לו נוזה וכיוצא ב. משימין לותו תחת הקופה
כשהדים שוכב ובשת מלותו הזמין שלא שקוע גדול יותר ומלבה
בחכמים.

פרק חמישי

במה בהמה יוצאה ובמה אינה י
יוצאה. יוצא הגמל באפסר והנקה
בחטם. והליברקם בפרומביא שבפיה והסוס בשיר.
ובל בעלי השיר יוצאים בשיר ונמשכין בשיר ומוין
עליהן זטובלין במקומן

אפסר הוא חבל שקושרין על פיות הגמלים. וחטם הוא טס שעל כרזל
שקושרין לותו על קלחי. ובלשון עברי קס לות פתי הזקב. ומק שקושרין
בחטקה לבנה לפי שהיא חזקה יותר ותצטרך שיהיה מעולה. ולא כ
בדקה הוא מין מן החמורים שהיו למוליים והוא כיוצא בין חמור
הכר וחמור היסוב. ופרומביא הוא רסן של כרזל ושיר הוא המתב
ועבין לחמר יוצאין בשיר ומשכות בשיר שיונאות שכחמעת בעלי ש
השיר ובליהן כרכין על גחריהן ומשכין בשיר כי הוא מותר ל
למשכן במתב שלהם. ומוין עליהן ל על מותן המתגין בשבומחו
בחבל הנתת. ואחרו ומובלין במקומן בתבתי שלא יהיו חלקי מותן
המתבן רחוקות קצתם על קצתם ויהיה חיוק כיוצאים מעגו כדי ש
שלא יעשו חציצה. ודבפי הקשר לחלבו כי כל מה שהוא מתבשיהו ה
הכחמות. אינו מקבל טומאה כאחר שבאר במסכת כלים. ומה
לאחר בכאן כי הסיר וכיוצא בו יקבל טומאה לפי שהוא מבלי ה
פחדם בשעת הריכה לפי שהוא מנקיב בה שבחמץ והוא ממשמעי
האדם לפיכך מקבל טומאה.

חמור יוצא במרדעת בומן שהוא
כשורה לו וכרים יוצאים לבובים ורחלות יוצאות שח
שחוזות בבולות ובבונות העזים יוצאות צרורות ר' יוסי
אומר בבלן חוץ מן הרחלים הבבונות. ר' יהודה אומ' ה
העזים יוצאות צרורות ליבש אבל לא לחלב

עם שאחר
קשורה לו ל' מערב שבת. אבל אם עבר אדם ועקר על הסידעת
אחר לשבת בו בשבת. ולבובים הוא שקושרין עורות על מיבורי ס
הזרע מן הזכרים כדי שלא יעלו על הנקבות ולא יתעברו. ומחוזות
שקושרין אליהן הנקבות על גביהן כדי שיעלו הזכרי עליהן כחוזק
ויתעברו. ובבולות הפך זה והוא שיקשרו אליהן הרבליהן כדי ש
שלא יעלו עליהם הזכרים. ובבונות כי אחרונות והוא שיכרכו כגד
על גמין כדי שלא יתלכלך בחבק ושיאחר בלחלחיהו ורבותיו ויעשו
זה בשבועות בלבד לפי שגמרין יותר דך מחמיר הזכרים. וצרורות
קשורות הסדים כדי שלא יוכו מהם החלב. וחלק ר' יהודה על זה ו
ואחר כי לחוש להזוהין כדרבות החלב. ל' שתהיה הפוכה בקטירת.
הסדים כדי שיקבלו החלב ולא יוכו כדי שיחלבו משם. חלב הרבה
לבל מותר להזהין כדרבות שם הכוכה ליבש החלב מן הסדים כלל.
ונלכה כר' יסי ואין הלכה כר' יהודה.

ג

יצא הגמל בטטוטלת ולא עקוד ולא רגול ובן שאר בל
הבהמות ולא יקשור הגמלים זה בזה וימשך אבל מבניכו
חוא חבלים לתוך ידו ובלבד שלא יכרוך

מטוטלת חתיכת
כגד קטנה בזכר הבהמה לסימן לו לגמלה לשום דבר ועקוד קטנו
היד ורגול כיחל. ובגמל הוא שיכפפו היד על הזרוע ויקשרו מותג
ויקרבה עצמן זה בגמלים. ולא יקשור בחלים זה בזה יימשך ואחי
הן קטנים מעבר שבת כדי שלא ילחה כמי שמולין למקום שחוק ה
הבהמות. ואחרו ובלבד שלא יכריך ויכוף בו שלא יקשור ויכרוך
וזה האחר שאחר ובלבד שלא יכריך. אינו תלוי בשבת בלבד אלא
בשבת ובשאר ימים כי הטעם משום כלאים וזה כי בשהחבלים ש
שמבטלין בהם הבהמה הם מקשתם נמר ומקשתם פשתים ומקשתם
בימי אין יכים לסור לו שיקשור ויכריך ויכוף בהם ומה שהתיר
בשאר חבלים בשבת בתנאי שלא יהיו לאחי החבלים תלויין ויכולין
מתח ידו לאחר שעשה או יותר כדי שלא ילחה כמי שעשה חבלי תלויים
מידו.

ד

אין חמור יוצא במרדעת בומן שאינה קשורה לו
ולא בזוג אעפ שהוא פקוק ולא בזולם שבצוארו ולא
ברצועה שברגליו. ואין התרנגולין יוצאין בחוטין ולא
ברצועות שברגליהם. אין הוכרים יוצאין בעגלה ש
שתחת האניה שלהן. ואין הרחלים יוצאים חגורות ואין
העגל יוצא בניסון ולא פרה בעור הקופר ולא ברצועה
שבין קרניה. פרתו של ר' אלעזר בן עזריה היתה יוצאה
ברצועה שבין קרניה שלא ברצון חבמים.

בזמן שאינה קשורים
לו מערב שבת בחמר בחרטו קולים זה נוב פעמים. ונתלין לותו וכב
בגוף הבהמה כדי שיסע קולה בעת מרוצתה ונחסור להוציאה ב
בזוג שהוא כמי שמוציאה בפחק. ופקוק הוא שממלאין הפצעים
בגמל לו בחמר בתן וכיוצא בו כדי שלא ישמע קולן ומלא שבגוף
פירש עצים שעושין כמו שתי וערב על גחר כדי שלא יחזיר דלתו ל
לבבו לתוך חבורתו. אם יש שם חבורה ולא יוכיחה להתרפא
ונדעוש שברגלה עיר פקורין כרגלו כשפרסתו סדוקה עד שתדבק.
ותדבק ידוע ודוחו שם הזכר עם הנקבה תדבקות ומלא שם הכלאי ל
לכולן תדבקות ומתנין שברגליהן הוא חוט קשור על הרגל סביב ו
ולא יתלה ממנו כלל ודוחו שעשי לסימן שלא יתערב. וכיוצא בזה
קיבוצה חתלויים מן הרגל. ומן הכבשים מין שיש להם אליה גדולה

כמין הכפתים הנמוכים במצרים שיש להם קליות גדולות כבדות פ
כחלק גדול מגופן: ועוטין לתוכן חלית עבלות כדי שלא יתחככו על
הקרן ויפצעוהו הקשר מעליהן: והכוכות מגזרת נמה שמעמיד יחבון
וחוק עשה שמעמידין תוכו כתחילי הקבלות מן הקצין כדי שיטלטלו את
התולעים שהם במוכן והזכרים לוקין בריכין לזה לפי שהן מכבדין זה
לזה ומטלטלין התולעים: ובימין מחברי שם שלא במי ימימו תוכו עליה כ
כדי שיכוף תוכו ותלמד לחרוש וחברו הלכוף כחברון רחמנו: ועור
הקשור ערב של ארז חלוק קוצרין תוכו על פדי שפרח כדי ש
שלא יפקו תוכו הכחלים כשתיבן בלילה וכשכחין ליכף מכין תוכו
הקוצים שכשור וכורחים שהם נחמר פרחו של ר' אלישוב כן
עזריה הל כי הוה רן בזה הדין לחתם שכבתו נתן הלכה כחנתו לפי
שהוה כחנ תעני ונוהג הטעם חפרו כל שק שחסרו:

פרק ששי

במה אשה יוצאה ובמה אינה יוצאה
לא תצא אשה לא בחוטי צמר ולא ב
בחוטי פשתן ולא ברצועה שבראשה: ולא תטול בהן
ערב שתרפס: ולא בטוטפת ולא בסנבוטין בומן שאינן
תפורין: ולא בכביל ברשות הרבים: ולא בעיר של זהב
ולא בקטלא ולא בגומי: ולא בטבעת שאין עליה חותם
ולא במחט שאינה נקובה: ואם יצאת אינה חייבת חט
חטאת:

מה שחמר לח תטול בהם עד שתרפס הוה טעם מ
חיסור יניחתם בחילו מחוטין בשבת לפי שהוח שתטרך לטלילה כ
בשבת ותסיר חותם מעל רחשה ומנחש כדי שלח יהיו חוטנין ותע
ותעבירם חרבע חמות ברשות הרבים כי חלו החוטין חם על הלחש
חלל חוטי הנחור חותה לטול בהם ולפיכך הנח בהם בשבת:

ונוטפת הוה נין יקשרי חותן על שומת מחוזן לחוזן: ושבנוטין כן
נקרחים בלעזן הכמים בחיים והם חמיני התבשיט וכתלין חין הכין
על הנדעים ועל הלחיים ולפיכך נקרח לחיים: ואמרו בזוהן שהן ת
תפורין לל תפורין בטוטפת: וכלול חתיכה של בגד כמו מנכפת שק
שקופרין חותה על השוחת וכותבין הנין עליה כדי שלח יזיק הבין הש
בשוחת והוח בשבי עצמו חלח הנין תבשיט: ואמרו ברשות הרבים ה
הוה משום לכל מה שזכר כי טעם לשורף בזירם שמא יפלו ברשות
הרבים ותטלם ותביחם בידה: ועיר של זהב כלול של זהב על גב
גזרת ירושלים היתה וכלם תבשיט: וקבלה חוזקת והיה חוטן שם
שטורכין בה ברבדי זהב וקושרין לותה על הצוחר ברוחק כחדם הח
החוכך לת עצמו ולפיכך נקרחת חוכקת וכלשון ערבי: ובכקה ת
ואמרו חיכה חייבת חט לת לפי שבבעת שחין עליה חותם יש בה קצת
תבשיט לעבי שחיכה מתבשיטי הבשים לבחרי: ואחט שחיכה נקובה
לפשר שתלבן בה החשה שער רחשה ולפיכך הוה ממיני תבשיטים
ולפיכך חיכה חייבת חטחת:

כ

לא יצא האיש בסנדל המסומר
ולא ביחיד בומן שאין ברגלו מבה: ולא בתפילין ולא ב
בקטיע בומן שאינו מן המומחה: ולא בשריון: ולא בק
קסדא ולא במגיפים: ואם יצא אינו חייב חטאת:

סנדל מסומר: מסומר כמסמריט וכלבר שיהיו עשויין לחזק: ונ
ונטעם חיסורו כי בזמן שחר מן הסחירות היו מתקבצין לתפלה ול
ולקריית שמע במערית ושומעו קול השופר ובכרי שלח יפלו בשבת בקש
החיכים לחקן זה חת זה ודרשו זה חת זה בחותן הסנדלים השם
המסומרים ומתו מהם רבים ולפיכך חסרו לבחת בסנדל מסומר כ
בשבת ובין לפי שהם ימי כניסה וכבוסה: ושם יש ברגלו מכה יכ
יוכל בסנדל יחיד ברגלו הבריחה: ואחרים מומחה שהוא על התחד ו
וחשר המתוחר מתקנה בלחו חחר מחדש מומחה ומומחה הוה מי
שנכחן ונתנסה ב' פעמים ונתחזק בו הנסיון: ויהיה החים מומחה
בשריפת בקטיע ב' פנמים חרין יהיו חריין קשקשים: ובקדמ
כותב על ברזל: מניחים מלכוש של ברזל יתבשה כו החדש בשעת
השלחתה כדי שלח יכו חותו ויפול:

לא תצא אשה לא בסחט נקובה: ולא בטבעת שיש ע
עליה חותם: ולא בכוליאר: ולא בצוחית של פילטון: ואם יצאה הייבת חטאת דברי
ר' מאיר: וחכמים פוטרין בכולם וצלוחית של פ
פילטון:

כלשון הגלים לזכור הדכריט שהם ינח בלחד: מהם
לח יתחייב חטחת לדברי הכל התחיל לזכור הדכרים שהם ינח בלחד
מהם יתחייב חטחת: ומפני זה לח דקדק כזה הנין הרלשון: וכ
וכוליאר כמו טבעת שמכבב כראש כלו וכלשון מכמיש קורין ל
לותו מכבבתא: וקולבת כלי קטן מכסף לו זקב ומוכנין בו מעשיה
טובה יתעשרו בה הנשים: וכולטון המוך וקוח המוסק והדומה לו
ממיני הכושם וקלבה כחכמים:

ד

לא יצא האיש לא בסריף
ולא בקשת ולא בתרים ולא באלה: ולא ברומח: ואם
יצא חייב הטאת: אליעזר אומר תכשיטין הן לו:
והכמים אומרים אינן אלא גאי שנא: וכתבו חרבותם
לאותים ביריות טהורה ויוצאין בה בבלים טמאים וא
ואין יוצאים בהם:

תרים הוה הנוגן: ונלה נגה מעגן ונין כין
הנוגן ונלה נלה שהנוגן תבניתו כמו מעולם ונלה תבניתו עגולה
ומכיהם מעגן: כיריית לעגדה בעוך: כבלים עבשים כצורת הלאצדה
ויש מוטלין ביניהם שלשלות: ויש מוהק שטין כלולה הכ
הבתולות כדי שלה יפשעו פשיעה ויביע להן חזק בבתולין: ומה
שחמר טהורים ומוחלים הינו בכלל כדיני הקבת: לכל לחמר זה מפני
שהזכיר בכאן כבלים ויהודיענו דין לחד ויהוה כי העבשים הינן מן
מקבלין טומחה לפי שהינן מכלי מוהבות שים לו שם בפני עצמו:
והכבלים מקבלין טומחה לפי שהם מכלל הכלים שים להם שם מ
מיוחד: ועוד יתבחרו הלו העקרים בחבקת כלים ופירוש התבשיטין
עשיה ולילה: ובבחי פירושו לפי מקומו ונוח קשך הקבח כלומר רוב
ובינוני: והלכה כחכמים:

ה

יוצאה אשה בחוטי שער בין
משלה בין משל חברתה ובין משל בהמה: ובטוטפת
ובסנבוטין בומן שהם תפורין ובכביל ובפאה נכרית ל
להצר ובמוך שבאזנה ובמוך שבסנדלה ובמוך שהת
שהתקינה לנדתה: בפלפל ובגרגר מלח: ובל דבר ש
שתתן לתוך פיה: ובלבד שלא תתן לבתולה בשבת:
ואם נפל לא תחזיר שן תותבת ושן של זהב: ר' מתיר
וחכמים אוסרין:

חוטי שער שם החוטים הנתפרים משער
כי אין עניגם כבנין חוטי צמר וחוטי פשתן הכתוכים בריש הפרק כי
חוטי שער אפילו קשרן על מנחה קשר מהודק אינה חוננת לפי שם
מתמיט נכנסים בהם לפי שמותה לנקבו בהם מותר לנחת בהם כ
בשבת בחשר בחבנו בריש הפרק: ואלו הנמיעבו שלא הייבו חומר
שלא שתין מלוסין לה מותר לכל על חבירתה שקן מלוסין לה ושמח
ים לה לחבירתה בריחתה חלי הקבדת חלי הפועל והוה מדיעת השער
וביוצא בה לשון: ואלו הנמיעבו על חבירתה הייבו חומרים על חב
חבירתה שהוה מיוחם מותר לכל על בשמח שלוה ממיכה לשון על
כן הנמיעבו שלכל מותר: ופלוה בבריח כמו שבבעת ידבקו בו שער
בחה והרבה ותעשים לותו החשה על רחשה דרך עדלי: כדי שתתקשט
בשער: ומוך מעבו נמר מנחר נבן ודומיהם: ובמוך שתתקשים לב
לבתולה שלילו בשתחשה בה שלה יהיה קשור לפי שחם נפל לה תשלבו
ולה תבינו: מפני מחיסותו לכל מוך שבחזה ושבעקיבה לה תצ
בו עד שיהיה קשור קשר מהודק בחזן לו בשבת: ומה שתתן החשה
בפיה שלבל לו חלה ויהרימים לכם הוה להעביר ריח הפה חם יש בו
ריחה חו ליח רע: ומן תותבת הוה מן בבדי שמותבת החשה בפיה ב
בחקום שבח שפבל לה דרך עדלי ויתחזק בלחיב: שפבים החחדיש ומן

על זהב הוא שיקיה מן מפניה מעוכה במרחיצתו ותעשה מכשה מזהב
בכורת לותו הטן וקרכיבתו עליו להסתיר מומה ' וד' לומר שכיון ש
מזה הוא עשה להסתיר מומה אלא תעשה לו הרחוק להחבירתיה
וחכמים חומרי' שתעקר ותרחק כרעו' קרכים ולפיכ לאסור לנעלת כו
והלכה כחכמים '

ו יוצאין בסלע שעל הצינית ' הבנות יוצאו '
בחוטין ' בקסמין שבאומהם ערביות יוצאות רעלות '
ומדיות יוצאות פרופות ובל אדם אלא שדברו חכמים ב
בהוה

ביאית בלי הבקרת בערבי בלעה וחכמים קורין לותו בית הרעה '
לעובי בלטיין וקוני עבמה ' וסלע בתו פסוטו מטותה מבסף או בחצת
וזלקתו כי סבוב התועל ' היא בתיתת ' וחוטין הוא חוטין קטורין בצורה
ובלבד שלא יהיו בצורתם בי אם בם בצורין מקמת יפין הסיר לותם
מצוחה ותרחה לחבריותיה ברפות הרבים לעלות בתו בעמונים לא
יצין בי הבנים הערבית היו יוצאין בזין הוא שמבחנן לבלת תמיד
והוא מין מטיבי החלי ' הנטיפות והמרות ורעלות ' ובתוהו
והבריעים הרעלה ' בלומר הבנדו והוצעו בדי שיפול פרין ' ויקפמין
מבחזיבים עגים קטנים עגולים היו מבניפין לותן בנקבי חוזיבם ב
בדי שלא יסבר הנקב ' ופרופות בתו ברוחות בל בי הבנים היו
חוסטות מולי הרחיד וכיתותיו יחד על דבר קצה בתו בתן לו ען ו
וקוצרות מלמעלה ולחר בך לחר בל הבנים מותר להן לבלת הזה
העבין ומה שייחד ערביות ומדיות לבי שהן היזועות בזה הזעשה ו
זה המנהג '

ז פורפת על האבן ועל האגוו ועל המטבע וב
ובלבד שלא תפרוף לבתחילה בשבת
ואת הפרוסה היא
בשבת בי אין בה קצר שלא בדיבת חוטן בלבד ' ולחדי ובלבד שלא
תפרוף בתחלה בשבת הוא חוזר של המלחר הלחרון והוא לחדי על
המטבע לבי שהסור טלטול המטבע בשבת '

ח הקטע יוצא בקב ש
שלו דברי ר' יוסי ' ר' מאיר אוסר ואם יש לו בית קבול כ
בתיתין טמא טמורות שלו טמאין מדרס יוצאין בהן ב
בשבת ונבנסין בהן בעורה בטא וטמורות שלו טמאין
מדרס ואין יוצאין בהן בשבת ואין נבנסין בהן לעורה '
אנקטמין טהורין ואין יוצאין בהן בשבת

בית קבול בתיתין ' ענינו שיהיה בתותו בן שהוא קב הקטע בוחה ב
שיכנסו בה קנוות הבשרי עד שיכא ובשהר יוצא לחון ממי שקטעו ידו
או רגלו ולא בוחו בחתך ' ולחדי טומא ענינו שהוא מקבל טומאה ו
לחלו טומאת מדרס לבי שהוא בלי קבול בחתר בהאר בהסבת בלים '
טומאת מדרס הוא בי בל מה שהוא דחוי למשבב ומושב בשבתן
בובד הזב עליו טומא ולחלו יהיה בין הזב ובין המושב דבריס ב
ביוסיים מחבטים וביוחנ בו ' ועוד התבהר זחת טומאה מחלם ב
בהסבת זבים ' ולפי שזכר הקב והוא הדבל שיעשה הקיטע וזכר מה
מעשיו שהוא מיתר לנחת בהם בשבת לפי שהן קיימות ומחקות וש
ומיבול להכנס בהן לעזרה ולחיבו דרך הבזיון בחו הסבל והמבעל
שהוא חסור להכנס בהן לקר הבית בולו בחתר בחדיו בשוה בריבות '
דבר בט בן על המוכות של בשת לחיזה בבה שיהיה ובחל שהן מקבלות
טומאה ' ומגורות הלו המשערים שהיו ידועים אצלם יודע מחי זה ט
טעם לח יצח בהם בשבת והוא לדיוב התברהם מן הדבל והחולך בהן
ידלה בחלו הוא מולבין הו גודדין ' לחקטמין בחו מבעל מעון ולפי ש
שחוכן דחויין למשבב ומושב ולח תקבל הקליפה בהם אין מקבלין
טומאת מדרס ' ועוד יתבחרו הלו העקרים בולם בחסבת בלים '
והלכה בר' יוסי '

ט הבעם יוצאין בקשרין ובעם מלבים בווגן
ובל אדם אלא שדברו חכמים בהווה

הלן הקקרים נתבחרו יב

בתלמוד והוא בי בהם זפרו בי שהן הקטן הקטן בעים לו להבה רבה בחבי
ולח יבל הבינר לעזוב חת חבזו ויסוב עליו להיזק בהאר לוקח שרוך
נעל ' חימי ויקרבנו לו בזדונו הטמולית ויועיל לו בסבלה ' וחלו

ובשן של שועל ' ובמסמר הצלוב משו' רפואה דברי ר'
יוסי ור' מאיר אומר אף בחול אסור משום דרבי האמורי

חרגול הין הבא חת החרבול למינהו ' מה יועיל לחולבת עבבי הילבים
בסבולה ' ושן של שועל יעשה לסיכה עמי סילה של שועל חי ויתלה
לותו על מי שלחך סבתו תקינו ' ואם לוקח משועל חת יעשה לחסך '
ובמו בן יזמן בעלי הסבולות ' בי בסיוקה מסמר מעץ הבלוב ויתלה
לותו על ברבית מי בים בי קדחת סלסית יועיל לו ' והלכה בר' יוסי
בי העקר מבלבו בל בים בי מעוס רבועה הין בי מעוס דרבי האמורי
ועל זה לח אמ' בתוב ולח תלבו בחקות הגוים '

פרק שביעי כלל גדול אמרו בשבת בל השש השוכח עקר שבת ועשה מל מלאבות הרבה בשבתות הרבה

אינו חייב אלא הטאת אחת ' היודע עקר שבת ועשה ג
מלאבות הרבה בשבתות הרבה חייב על בל מלאבה ו
ומלאבה ' העושה מלאבות הרבה מעין מלאבה אחת א
אינו חייב אלא חטאת אחת '

מבבי זה אמר בלל גדול מבבי היות
שבת עונש חמור מסאר עונשין לבי שהוא בשקלה ' ואומרם בל ק
הטוכח עקר שבת בל ואחבלו לו יריעה קודם לבן ' ומלת שוכח
תורה על זה והוא שיבכח בי הסה יתע' נוה לבבי ישראל בחטוי יי
מלאבה בשבת והוא מיאמין בי זה היום שהוא עונש בו מלאבה הוא
שבת ולפיבך חייב חלא בדבן אחד לפי שאין לו אלא שבבה אחת
בעקר התורה ' אבל אם ידעבי הסה יתב' אסר המלאבה בשבת והוא
חושב בי זה היום הוא שבת חייב בדבן אחד על בל שבת ושבת בי ש
שבבה אחת היא ליום בולו ' אבל בשידע בי היום שבת והמלאבה בו
אסורה אבל חינו יודע אם זה שהוא עושה היא מלאבה ואיאסר או לאו
אבל אחד בשהיא מיבה מלאבה וחינו יודע שהיא בבירת אלא אחד ב
שהוא בחלאות אדי הוא חייב בדבן על בל מלאבה ומלאבה בי שבבה
היא בבל מלאבה ' ואומרו מלאבות אדבה מעין מלאבה אחת הוא
שיעשה בשבבה אב מאבות מלאבות עם תולדותיו הבאדות תולדות
חינו חייב אלא אחת אחת ' ודבר משל אומר בי הטוחן חטים בשבבה
אחת אב מאבות מלאבות ואחר בן יעור בן במעור לבבל הבשולת
אלו ויטחון אחבם של אחבת לבאחת טחינתה וכל זה בהעלם אחד ו
חינו חייב אלא אחת בי זאת הבשולת נאחת הטחינה תולדות טוען הן '

כ אבות מלאבות ארבעים חסר אחת

הזורע החורש והבוצר והמעמר והדש והזורה והבורר
הטוחן והמרקיד הלש והאופה הגוזז את הצמר והמלבן
והמנפצו והצובעו והטוותו והמסיך והעושה שני בתי
נירין והאורג שני חוטין והפוצע שני חוטין הבושר זה
והמתיר ' התופר שתי תפירות הבורע על מנת לתפור ש
שתי תפירות הצר את הצבי השוחטו המפשיטו המולחו
המעבדו המוחבו המהתבו הבותב שתי אותיות והמוחק
על מנת לבתוב שתי אותיות הבונה והסותר המבבה וזה
והמבעיר המבה בפטיש והמוציא מרשות לרשות הרי
אילו אבות מלאבות ארבעים חסר אחת

מעמיר הוא שבורם

העמירים הבנירים תחתן על תחת ועמיר עם התבורה מן התחה וש
והמעורה וזולתם מבל מה שיקצרו בבי לדם ' בורר הוא מי שמבקה
ובורר הלבנים והבורות ודומיהם מן הזרע מריקד הוא המנפה ה
הקמח לספריו ממורסבו ' מבפנו בשבט במו תובטו ' ומסיק הוא
המושך הסתי והיא הסבסבה בגוד מן המסבה הבסוכה ' ובתי נירין
מן חוטים תלויין בתיהם בנקותם גזוזת מין מן התריגה ובהם יתרוב ה
הסורבן וסם הנירין ושניהם מעורסם מבל התורגים ' ומומלחין בל ה

על זה הוא אומר אין מפסיק אלא במרחיץ ותעשה מכאן מוסב בגמרא לתוך הפן ויקרכיבהו עליו להסתיר מומיו ור' לומר מכיון ג' מזה הוא עשה להסתיר מומיו אלא תעשה לתוך להרחיק בהרחיק ואכמים לומר שתעקור ותרחיק כדעתו לדעתם אסור לנעול כו ולכך כתבם

ו יוצאין בסלע שעל הציצית הכנות יוצאו בחוטין בקסמין שבאזנם ערבות יוצאות רעלות ומריות יוצאות פרופות וכל אדם אלא שדברו חכמים ב בהוה

ביצית חלי הבקדח בערבי סלעא ואכמים קרוין לותו בת חריעה לעובי קלטיין וקנוי עצמו וסלע כמין פסוט מטותיה מכסף או כחשת וזולתו כי סבור להעביל היה בתוכו ויהוטין הוא חוטין קטורין כצורה וכלבר שלא יהיו נכוצים כי אם שם נכוצין מחמת יפין תשיר לותם מצוחה ותרחה לחברותיה ברמות הרבים לשלות כמו קעמונים לו זנין כי הכפים הערבית היו יוצאין בזנין כיון שמכאן לבאת תמיד וקוץ מין מייבי אחלי ' הנטיעות והזרעונות ' וכמהו וק והכרוכים הרעבו ' כלומר הוכרו וכוכבו כדי שיפול פרין ' וקסמין שבאזניהם עגיל קטנים עגולים היו מכניסין לותן בקבי חוכים כ כדי שלא יסבר הסק ' ופרופות כמו כרוכות כל כי הכפים היו חוספות שולי הדיוט וכיוצא יחד על דבר קשה כמו לחן לו ען ' וקטורות שלמעלה ואחר כך תמר כי כל הכפים מותר להן לצאת בזה העבין ומה שייחר עריבות ומדינת לפי שהן הידועות בזה שעשה ' וזה הכוהב '

ז פורפת על האבן ועל האגוו ועל המטבע וב ובלבר שלא תפרוץ לכתחילה בשבת

וזאת הפרוכה היא

בשבת כי אין בה קשר אלא כדיבת החוט בלבד ' ואמרו ובלבר שלא תפרוץ בתחלה בשבת הוא חוזר אל המומר בחרטן והוא אמרו על המטבע לפי שאסור לטלטל המטבע בשבת '

ח הקטע יוצא בקב ש שלו דברי ר' יוסי ר' מאיר אומר ואם יש לו בית קבול כ בתיתין טמא טמאות שלו טמאין מדרס יוצאין בהן ב בשבת ונבנסין בהן בעורה במא וטמאות שלו טמאין מדרס ואין יוצאין בהן בשבת ואין נבנסין בהן לעורה ' אנקטמין טהורין ואין יוצאין בהן בשבת

בית קבול כתיתין עבינו מיקים בתוכו בתוך קב הקטע גומא ב מיכנסו בה קטנות שבשני עד מיכא ובשאר יונא לתון ממי מקטעו ידו אי יבלו ולא כוונו אחתך ' ואמרו טמא עבינו שהוא מקבל טומאה ר אבלו טומאת מדרס לפי שהוא כלי קבול כאשר נכאר במסכת כלים ' טומאת מדרס הוא כי כל מה שהוא ראוי למשכב ומושב כשנתן כובד הזב עליו בטמא ואפלו יהיה בין הזב ובין המושב דברים כ ביוכויים מתכנים וכיוצא בו ' ועוד התבאר זאת הטומאה מפלא ב במסכת זבים ' ולפי שזכר הקב ויהוא הקבל מיעבה הקיטע וזכר מה מעשיו שהוא מותר לנאת בשם בשבת לפי שהן קיימות וחזקות וש ומיכול להכנס בהן לעזרה ואינו דרך הבזיון כמו הסבלו והמטעל שהוא אסור להכנס בהן להר הבית כולו כאשר בארנו בסוף כריתות ' דבר בא כן על שמוכות של בשם שהוא כשה שיהיה ראוי שהן מקבלות טומאה ' ומגורות אלו המסעדים שהיו יודעים אצלם יודע מהי זה ט טעם לא יצא בהם בשבת והוא לרוב התבריהם מן הדבק והחולך בהן ירחה כאלו הוא מוליכן או גורדן ' לתקטמין כמו מכעל מעין ולפי ש שהיו רחויין למשכב ומושב ולא תקבל הקליפה בשם אין מקבלין טומאת מדרס ' ועוד יתבארו אלו העקרים כולם במסכת כלים ' ובלבד כר' יסי '

ט הכעם יוצאין בקשרין ובמ מלבים בוונן ובל אדם אלא שדברו חכמים בהווה

אלן הקשרים נתבארו י כ

בתלמוד והוא כי שם זכרו כי הבן הקטן בפים לו לתבה רבה בתיו ולא יוכל הגיעור לעזוב את תבין ויסוב עליו להיות שחוב לוקח ערוך נע' ' הימני ויקרבנו לו כזרועו השמאלית ויושיבנו לו בסבולה ' ואלו

ן קטים ' ואחרי וכל אדם אחר לתתיר לבני מלבים שיצאו בזמן '

יוצאין בכריצת החרגול ו ובשן של שועל ' ובמסמר הצלוב משו' רפואה דברי ר' יוסי ור' מאיר אומר אף בחול אסור משום דרכי האמורי '

חרגול הוא תנא אחר מחרגנו למינהו ' שם יעשל לחולשת עצבי הירכים בסבולה ' ושן של שועל ישחה בשיכה ימי חיקה שן של שועל חי ויתלה לותו על חי מחלך שישחה לחסך ' ובחוו כן יזהר בעלי הסגולות ' כי בשיוקה משחר מעון קבלוב ויתלה לותו על ברגדת חי דים כו קדחה שלישית יעשל לו ' והלכה כר' יסי כי הטעם הלבנו כל דים כו מעוס לשוחה לון כו מעוס דרכי האמורי ועל זה לא אמר שכחוב ולא תלכו בחקות הגוים '

פרק שביעי כלל גדול אמרו בשבת כל השוכח עקר שבת ועשה מל מלאכות הרבה בשבתות הרבה

אינו חייב אלא חטאת אחת ' היודע עקר שבת ועשה ג מלאכות הרבה בשבתות הרבה חייב על כל מלאכה ו ומלאכה ' העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת א אינו חייב אלא חטאת אחת '

מעבי זה אמר כלל גדול מעבי היות שבת עונש חמור מיסקר עונשין לפי שהוא בפקלה ' ואמרם כל ק הטוכח עקר שבת כיל ואפלו שיתה לו ידיעה קודם לכן ' ומלת שוכח תורה על זה והוא שיוכח כי הטם יתע' צוה לבני ישראל בשמור י מלאכה בשבת והוא מיוכח כי זה היום שהוא עונש בו מלאכה הוא שבת ולפיכך היכו חייב אלא קרבן אחד לפי שאין לו אלא שגגה אחת בעקר התורה ' אבל אם ידעבי הטם יתי אחר המלאכה בשבת והוא שוכח כי זה היום היכו שבת חייב קרבן אחד על כל שבת ושבת כי ג שגגה אחת היא היום כולו ' אבל כשידוע כי היום שבת והמלאכה בי אסורה אבל היכו יודע שם זו שהוא עונש היא מלאכה והיאחר לו לוה אבל חשב שהיא מיכה מלאכה והיכו יודע שהיא בכרת אלא שחשב ג שהוא במלאות קרי הוא חייב קרבן על כל מלאכה ומלאכה כי שגגה היא בכל מלאכה ' ואמרו מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת הוא שיעשה בשגגה אב מאבות מלאכות עם תולדותיו הנקראות תולדות היכו חייב אלא חטאת אחת ' וזהו משל אמר כי הטוחן חטים בשגגה שהוא אב מאבות מלאכות ואחר כן יסור עין במעור לקבל הנפלט על ויטחון חתבש של מתבת לקחת טחיכתה וכל זה בהעלם אחד ה היכו חייב אלא אחת כי זאת הכפורת נאחת הטחיכה תולדות טומן הן '

כ אבות מלאכות ארבעים חסר אחת

הזורע החורש והקוצר והמעמר והדש והזורה והבורר הטוחן והמרקיד הלש והאופה הגוזז את הצמר והמלבון והמנפצו והצובעו והטוותו והמסיך והעושה שני בתי נירין והארוג שני חוטין והפוצע שני חוטין הקושר וה והמתיר ' התופר שתי תפירות הקורע על מנת לתפור ש שתי תפירות הצד את הצבי השוחטו המפשיטו המולחו המעבדו המוחקו המחתבו הכותב שתי אותיות והמוחק על מנת לבתוב שתי אותיות הבונה והסותר המבבה וה והמבעיר המבה בפטיש והמוציא מרשות לרשות הרי אילו אבות מלאכות ארבעים חסר אחת

מעמיד הוא שבורם

העמידים הקבוצים תחת על תחת ועמיד עם התבוצה מן התחתה וה והמעורה וזולתם מכל מה שיקבלו מכל מדם ' כגון הוא מי שמקשה וכגון הקושרים והמתירים ודומיהם מן הזרע מיקר הוא המנפץ ה הקמח להפריד ממורסנו ' מכאן בשבט כמו תוכטו ' ומסיך הוא המושך אחתי ויש הסכה שבור מן המסכה הנסוכה ' וכתי ניריו מן חוטים תלויין קשתם בקנתם גיהוץ מין מן התריבה וכתם יתרוב ה התורבנם קנירין ושבתם מפורסם תכל התורגים ' ומזמלתה כל ה

המוליך העור ' והמעבירו הכותבו בעבור ' והמוחקו בעבור שיכתוב בו אחר ממנו ' והמחתכו לשנים או לשלשה לצורך העור ' וקתני כאן תורם ' והמכה בפטיש על הסדן ' והתופר שתי תפירות בין בדבר הנתפר בין בכלי שמתקנים בו הנפחים והאורגים בדבר שנארג בשתי חוטין ' והקורע בשביל לתפור שתי תפירות ' והכותב אות אחת בכל סוג שיכתוב בשתי אותיות ' והמוחק בשביל לכתוב שתי אותיות ' והבונה בנין של שתי קורות ' והסותר בשביל לבנות שתי קורות ' והמכה בפטיש על הסדן לתקן הכלי ' והמבעיר את האור ' והמכבה אותו ' והמביא את האב ' והמוליך את הכלי ' והמוליך את הכלי ' והמוליך את הכלי

ג עזר כדי לעשות קמיע

דוכסוסתוס כדי לכתוב עליו מזוזה קלף כדי לכתוב עליו פרשה קטנה שבתפילין שהיא שמע ישראל דיו כדי לכתוב שתי אותיות בוחל כדי לבחול עין אחת חמה וג' ותפירת כדי לעשות נקב שעורה כדי ליתן על פי נקב קטן:

לעמוק כו קמיע לכסות בו קמיע וקלף ידוע ' ועל הקלף יכתבו התפילין וזה הלכה למשה מסיני ' ופרשיות תפילין הרבעה ' קדם לי וזיק כי יכילך ' שמע ' וזיק שם שמוע ' ובבר זכרנו כי הפעוק הוא הדיבוק '

ד דבק כדי ליתן בראש השבת ופת וגפרית כדי לעשות נקב שעורה כדי ליתן על פי נקב קטן חרסית כדי לעשות פי בור של צורפי והב ר' יהודה אומר כדי לעשות פטפוט סוכין כדי ליתן על פי בור של צורפי והב סיד כדי לסוד אצבע קטנה שבבנות ר' יהודה אומר כדי לסוד כלבול ר' נחמיה אומר כדי לעשות אנטפי '

דבק הוא דבר עצוי בידי אדם כל הכונב בו יבק בו ומבשבת הוא הבמי מבריאייה נותנין הדבק קטרין אותה בקנה מכניסין אותה בקיני העופות ויוכיחין החברותן וחרסית טיט מחכמת והוא ידוע אצל הרופאים ' פי כוי שפת הכור שמתיכין בו והוא שם עברי בחכמת בכור עוכי ' פטפוט רגל הכור כי עושין לו רגלים כמחזת גדול ובמשנת כלים פח פטפוטי כירה ' נורפי זהב ידוע והוא עברי ואתנטו לנורף ' סוכין ידוע וכן יעשו הנורפים יכליכו הסוכין על פני הכור בעת הקתכה ' ויש הוא עברי ואית לותם בסיד ' והוא מעשה מלכים מדושת ויש מקבה למשוח בו הכעירית על כל כמרם כמו מלבוש ובוכתם להכיות לשם הכמית ולמקרי הכעירית ולהכעיס כמרן כלבול הנדעים ונתנטיפי המלח ואין הלכה כר' יהודה ולת כר' נחמיה '

ה אדמה בחותם

המרצופין דברי ר' עקיבא וחכמים אומרים בחותם הא האגרות וכל וחול דק כדי לובל קלה של כרוב דברי ר' עקיבא וחכמים אומרים כדי לובל בראשו חול הגס כדי ליתן על פי מלא בף סיד קנה כדי לעשות קולמוס ואם היה עבה או מרופס כדי לכשל בו קלה שכבצים את טרופה ונתונה באלפס '

מרמה טיט לרום יעשו ממנו חותמו ' על המקרן ממשמרים בהם הסוחרים ממוכם הקסדרין מרצופין וכמו כ כן יעשו מקן חותמות על הכתבים ' וקלח וביינו ערם ' וכרישה כרתי ובעברי חציל ' נתת החניך ' והול בם וחול הטבח ' עבה פי מיזיק עבה הקנה עב עד קלח יזיק לכתוב בה ' וחמרו קלה כל מן ממהרת לכתוב ולא יזיק בינת הקרבנות ' ושיזום תרופה מעורבת כל מעורבין חותם בשמן ומיטעמין [illegible] ואמרי זה יזיק ממהרת להתבשל ' ואל תדמיק כי מכל הנייר הזה מה מיזיק אם כלי הבשל כמו הממחצת לו ממחצת כי היו לשון עבור הוא מקולין מביאת ה הקרבנות מיעור גרוגרת והוא ממרס בינונית מביאת קלה ותהיה החלבם מוחמק כבר חמוש ביכוכו ואין הלבה כר עקיבא

ו עצם כדי לעשות

תרוור ר' יהודה אומר כדי לעשות חף ובוכית כדי לנרוד בו ראש הכרכר צרור אבן כדי לזרוק בעוף ר' אלייעזר בן יעקב אום כדי לזרוק בבהמה '

תרוור הף הריפתים קטן ועגל קמילין לותו תרוור והרכה עגמין לותו מבלבו ואף מן מעזי מפתח וצבן וכרכר ידוע בלבנו טורטיר והוא ק

הסיעור

ו חרס כדי ליתן בין פצים להכירה דברי ר' יהודה ור' מאיר אומר כדי לחתות בה את האור ר' יוסי אומ כדי לקבל בו רביעית ' אמר ר' מאיר אעפי שאין ראיה לדב זכר לדבר לא יצא במביתתו חרס להתות אש מיקוי א אמר לו ר' יוסי משם ראיה לחשוף מים מנבה

פצים חני לבנה כמים מבלבין חנאי לבנה וימלאו אותו החלב כחרסים ונחכים ודקות ולבנה כר' יוסי '

פרק תשיעי אמר ר' עקיבה מנין לעבודה זרה שמטמאה במשא בנדה שנאמר תורם כמו דוה צא תאמר לו מה נדה מטמאה במשא אף עבודה זרה מטמאה במשא '

טומאת

מעמת היא כי מי שטמא דבר מקנה מטמאת כמקנה אחר שלא נגע בו שם פיהיה כיבו וביבו דבר מבויל היון שהיה כובר אותו הדבר הטמאת עליו טמא ' ובתחלת פרד טהרות יבאר הדברים המטמאין במשא ומה מהיון מטמאין ומה נזכור הרחוות בלם ' וז' עקיבה כובר בי מי שנגע עז טמא ונחלב היתה בקנה וכיונה בה ' והכמים אומרים ח לינה מטמאה אלא במגע והכונב בה בעמיו הוא טמא ' והיינה עקיבה ר' עקיבה מקיל בה תמיה מטמאה במשא אחרת רחיה עמה אומרים חכמים שהיה לה תמיה לאחרים וזה אחרם לקמייה רחמנא לבדה מהיה מטמא אחרים ' וכמין מיר הבדה ורבלה בשהן קשורין היון מטמאין משום בדה אחר כן חלק מבורת עז לינה מטמאה אלא כאלה היה המטמאה במגע בשרן שהיו מטמא אלא במגע כאחד ב בתחלת הלבות טהרות ' והיפלה שכתוב לשרן באחרו שקן תם שהקנו ותגע תעבנו כי חרס הוא ושעם מה שהלבו חכמים בו בטומאת עז לקולה לבי שהיה מדרבן והעקר שהלבו כי כל מה שהוא מדרבן ומוכל לקל לא לחחמיר שמלך בה לקל והלבה כחכמים '

ב מנין לספינה

שהיא טהורה ' שנאמר דרך אנה בלב ים מנין לערוגה שהיא ששה על ששה טפחים שוורין בתובה חמשה ז ורעונין ארבעה על ארבע רוחות הערוגה ואחר באמצע שג כי בארץ תוציא צמחה וכגנה ורועיה תצמיח ורעיה לא נאמר כאן אלא ורועיה תצמיח

ריחיתו מחמרו כלב ים שהיה כמו חיס וכאמר חיס ליבו מטמא כמו כן כל מה שבתובו ליבו מטמא ומפילו היתה טפיפה על חיים ומפילו טב שעניגה בובשה ויוולידה כיס ' ועדיגה שמה על שמה טפחים בבר ב בתרגומו בפרק שליבי מכלחים ומבי לחזבי לך ממבו בכתן מעבו מזער כמי דרבנו זה ' והוא כי לחבמו צריבים שיהיה בין כל זריעה וזריעה ריהוק טפח ומחבה כדי שלא יתשרבו מעות בלחים שלא יהיה זריעה ז זויה בבר זויה לו בבר בלב מקום זריעה מבים לו שלא נבארך להריהוק ביניהן כי הבבלת הזויות ילהה הבדלתם וכב ' ניירבו בכלחים בורות קרקע ומבי לחייב לך בבתן לחת כדי שיהבה עבין זאת הלבה ומין יזרע לחם חמשה זרועים וזאת היא הבורה '

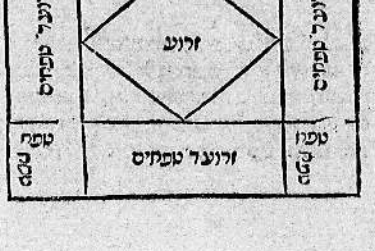

ורחייתו מחמל ' ירועים שקיל מורה על ה הלבני ומבו ר ריחיק היה ן לסמבתה חל חלופה בתו ה היון ובמתרגם ל עת דיבי ע ערוגה תעיין דבריבו בה ב ב כלחים ובזה

יהוה כלנו דבר אחת ' ואיכא לר' עקיבא בלבד '

ג מנין לפולטת שבבת
ורע ביום השלישי שהיא ~~שהרה~~ שנאמר היו נכונים ל
לשלשת ימים אל תגשו אל אשה מנין שמרוחיצין אתה
הקטן ביום שלישי שחל להיות בשבת שנאמר ויהי ב
ביום השלישי בהיותם כאבים מנין שקושרין לשון של
זהורית בראש שעיר המשתלח שנאמר אם יהיו חט
האיכם כשנים וגו '

ממה שהזקיר על מעבר החמה קודם
מתן תוריה בשלשה ימים ויהי כי בשיכול מן החמה שבבת זרע תוך
שלשה ימים לבעילתה שהיה נטמאת בחותה שבבת זרע נתה שפילה
שבבת זרע אחר שלשה ימים הרי היא טהורה לפי שחותה שבבת זר
זרע בכר בשבדה ולא תטמא בה ' ופסק הלכה כי פולטת בשלישי
שקורא ' ועוד נבאר זה בפרק שניני ממקוות ' ונימרו בהיותם
כואבים רחיה כי היום שלישי שהם למהול כי הלחות שברות ויורדות
ומתחזקות מכם חבורה וירכו ומהמאבות ומפני זה אחיזו לרחצו ב
מים חמין בשבת ואפילו קוחמק בשבת לפי שהיה שבבת שפות '
ונזרת תבוסת המעשה בשעיר המשתלח עוד לקמן אמרו בשרק שעה
ממשבת יומא '

ד מנין לסיבה שהיא כשהיה ביום הכפורים
אף על פי שאין ראיה לדבר זכר לדבר ' שנאמר ותבא
במים בקרבו ובשמן בעצמותיו '

מין היצה בחמרו בשתיה
פיהיה חייב עליה ברית כמו שהוא חייב על השתיה בכל הכוסה שהו
לשוב כמו שהתיה ניתחייב עליה מלקות כמו שנבאר במסבת יומא '

ה
המוציא עצים כדי לבשל ביצה קלה ותבלין כדי לתבל
ביצה קלה ' מצטרפין זה עם זה קליפי אגוזים קליפי
רמונים איסטים ופואה כדי לצבוע בהם בגד קטן
בסבבה מי רגלים נתר ובורית קמוניא ואשלג כדי לכב
בהן בגד קטן בסבבה ' ר' יהודה אומר כדי להעביר על
הכתם '

כר בחדבו כי ביצה קלה היא ביצת תרנגולת ' ותבלין
בשמים כמו חבלבלין והזנגביל ובלבנתן וקנמה ודומיהן וכולן מצט
מצטרפין זה עם זה לפי שפעולתן אחת ' מיסטים כילבלבו ערבי
והוא דבר שנובעין כו כעין הדקיע ' ופואה בערבי שעוה ושם ערבי
עשב הדומי ' נובעין בהם לדים שבבה כובע הראש שעושין ממין
בין על המנח או על הראש ' נתר ובורית וקמוניא ואשלג בלשון דבריס
הריחנים בחוזק ומלבנים ומשוחים בערב ' יוצא ' בתם הוא בתם ש
הרם הכמוכא בבבל ' והוא בשפוך הם הרם לא לפי שהוחזין אותה
בשבעה דבריס ממקין ומלבנים ומכלבם אלו הקרוב עם בחשר ב
בבחר בבדק נתין הלבה בר' יהודה '

ו פלפלת בל שהיא עטרן בל
שהוא מיני בשמים ' מיני מתבת בל שהן מאבני המובח
ומעפר המובח ממקק סופרים ממקק מטפחותיהן בל
שהן שמציעין אותו לגנזן ' ר' יהודה אומר אף המוציא
משמשי עבודה ורה בל שהן שנאמר לא ידבק בידך
מאומה מן החרם

ז עטרן יוצא ובלבנתן ערבי קטרלן ומיני מתבות
הם בלי מתבות שמוחקין בהם הבשמים לפי שהם דבריס קשים ומח
וחזקים ואפילו דבר קטן מהם הוא רחוי שיעשה ממנו דרבן ודומה לו
ומקק הוא הדבר הבלה שבתעשם ולא בשחר בו אלא רושם ואיה מלה
עבריית אלא יקק ' ר' יהודה אומר מחחר שהמעשו מעשמתי עי ח
חוסמין לו ואחני לסטירי הרי הוא חייב בשהוציאו מהם בל שהוא לפי
שהוא חשוב בר' יהודה '

המוציא קופת הרובלין אף על פי שיש

בה מינין הרבה אינו חייב אלא הטאת אחת ורעוני גנת
פחות מגרוגרת ר' יהודה אומר חמשה זרע קשואים ש
שנים זרע דלועין שנים זרע פול מצרי שנים חגב חי בל
שהוא מת בגרוגרת וצפורת בדמים בין חיה בין מתה ב
בל שהוא מפני שמצניעין אותה לרפואה ר' יהודה אומר
אף המוציא חגב חי טמא בל שהוא מפני שמצניעין אותו
לקטן לשחק בו

ויבלין שבמים זרעוני בוסה הם הזרעים
פיהם דומיין לאחיזה בזרע הפלפלת פוטות והלפתות והבצלים וד
ודומיהם ומי שהוציא מאחר משלו קרוב לבוגרת הוא חייב ור' יהודה
בן בתירה חולק על זה ואומר שאפילו לא הוציא מאלו הזרעים אלא
חמשה גרגירים בלבד אף על פי שאין זה שיעור חייב ' ונשתלקו דברי ר'
יהודה בן בתירה ואחר בך שתחיל מאמר שני ואומר דברי הבל ואמר
כי מי שהוציא מזרע שקטנים מן הלולינין אף שהוא הגדול שבהן בדים
בדיים שהוא חייב ' ועבין אמרו חגב חי בל שהוא לר' אפילו היה קטן
ביותר נתין הלבה בר' יהודה בן בתירה ולא בר' יהודה

פרק עשירי המצניע לוריעולרונמא ולרפואה והוציאו בשבת חייב ובבל שהוא ו ובבל אדם אין חייבין עליו אלא ב בשיעורו חזר והבניסו אינו חייב אלא בשיעורו

שיעור אחת המשבה הוא זה המכניע קדם השבת
לזרע ולדונמא ולרפואה ושבח למה הבניע והוציאו בשבת אחת חייב
עליו בל שהוא שעל דעת הראשונה הוציא ובאחר בשלמה בוונתו ב
והוציא אותו דבר שהבניע לאותה הסיבה אף אחת באחר פרשתי פ
פעמים לו בשלמה מחשבתו ואחר בשהוציאו אם הבניסו אחר בן היה
יחוס אותו דבר לו ביחוסו לבאחר בני לדם ומפני זה בשחזר והבניסו
חינו חייב אלא בשיעורו ובבר קדם זבר בשיעורין בלם ופירוש ל
דונמא שבל ודומיהן בל שהבניע אותו דבר להרחיבו לעניין

ב המוציא אוכלין ונתן על האסקופה
בין שחזר והוציאן בין שהוציאן אחר פטור מפני שלא
עשה מלאבתו בבת אחת ' קופה שהיא מלאה פירות ונ
ונתנה על האסקופה החצונה אעפ שרוב הפירות מבחו
פטור עד שיוציא את בל הקופה

האסקופה נקראת האסקוף התחתון
מהאסקופי הבתים והדיורין וזולתם כמו שקוראין האסקוף העליון מ
האסקוף ' ואסקופא החיצונה היא שבונה שהיא לפני האסקוף ' את
פתחי הבתים ונקראת היצונה לפי שהיא לבר רשות הרבים ' וזאת ה
התחתונה שהלבה בה בזאת הלבה היא בראשונה ובבר קדמו מבני
הבר הלית והיכיה בתחלת זאת האסקופא ' ופי ' בבת אחת בשנם אחת
לפי שהיה נקראת הלאחה הלא העתקת דבר מרשות הרבים לרשות
היחיד לו מרשות היחיד לרשות הרבים אם לא היה היכיה רשות מ
אחרת בשאר בתבנו ה עקר בתחלת דבריבו בזאת האסקופא '

ג המוציא
בין בימינו בין בשמאלו בתוך חיקו או על בתפו חייב ש
שבן משא בני קהת לאחר ידי ארגלו וכפיו ובמרפקו ב
באוגו ובשערו באפונדתו ופיה למטה בין אפונדתו לה
להלוקות ובקיפת חלוקו במנעלו ובכנדלו פטור שלא ה
הוציא בדרך המוציאין

הוצאת בני קהת לחרין היתה בכתף ימין
ונקראת הסם עבודה שבאמר כי עבודת הקדש עליהם בכתף ימין '
לאחר ידי פירוש על גב ידי ' מלפנין בך נקלח ב ערבי מרפק והוא חצ
קצרה שחמצעי מן זרועם ' ואונדתו הוא בגד זעיר והוא בגד ער
יבבש לותו אחד לבך לבאמרו וכו מקומות תפודים בלולים בתו ח
חריטין ומניחו עם אחד מהם מקום ריבה ובובש עליו בגדו הנקרא
חלוק ובאמר יפסך לפוברתו מלמטה למעלה ישוב שתיחת לותן ח
סתריטין למטה ויפול מה שבתוכם מדבר שים לו בובר בלי ספק ס

ספת חלוקו ספת כגדי התחתונה ׳

ר

המתכוין להוציא לפניו ובא לו לאחריו פטור ׳ לאחריו ובא לו לפניו חייב ׳ כאמת אמרו האשה החוגרת בסינר בין מלפניה בין מלאחריה חייבת ׳ שכן ראוי להיות חוגר ׳ ר׳ יהודה אומ׳ אף בפקבלי פתקין ׳

סיכר חגור ׳ וכאשר תתלה דבר בסינר פלה בין מלפניה בין מלאחריה חייבת ׳ לפי שהוא סוכב כגומר חוגר ׳ ומקבלי פתקין אם קלקחים מהבתים ומאגרות של שלוחי המלך הרפלים כגומר ה הרים כי מותנין שלו הפתקין בעגים חלולים בצורת קנה חלול ותולין אותן בצווארייהן ׳ ר׳ יהודה אומר כי זה הקנה החלול הוא סובב כ בצווארו ומוגר מגר לל גד כלומ לפני ולאחריו ואין הלכה כר׳ יהודה

ה

המוציא בכר לרשות הרבים חייב ׳ הוציאוהו שנים פ פטורין ׳ אין אחד יכול להוציאו והוציאוהו שנים חי חייבין ׳ ור׳ שמעון פוטר ׳

קמיעך כזו החלכה העקר עם שקדמנו בריש פרק רבעון מחת המספחת והוא כי המלה כש כשנים גומרין אותה שהן פטורין ׳ שנושה את כלה ולא השוסה מקצתה ׳ ור׳ שמעון אומר תפילה לא יכול אחד להוציאו ואוכיחו מיכ שנים פטורין ׳ ואין הלכה כר׳ שמעון ׳

ו

המוציא אוכלין פחות מ מכשיעור בכלי פטור אף על הכלי ׳ שהכלי טפלה לו ׳ את החי בממה פטור ׳ אף על המטה שהמטה טפלה לו ׳ את המת במטה חייב ׳ וכן כוית מן המת ׳ וכוית מן הנבלה ובערשה מן השרץ חייב ׳ ור׳ שמעון פוטר

העקר אנלנו כי כזית מן המת ומן הנבלה וכעדשה מן השרץ הוא שמשמע בפי טומאתן מיכן ופחות מזה קיזעור אינו מטמא ׳ ועוד יתבארו עקרים שלו במקומם ונעם ר׳ שמעון כי הוא דוקא כי אין כוכת הטומאה דבר מן הדברים החמרים בכוכת הטומאה אלו הנזכרים אבל כוכתה שארית הטומאה ל אם כן תהיה הוכחתו מלאכה שאינה צריכה לגופה שהוא פטור עליה ׳ וחכמים דוחין כי אין שארים דבר מהלו הטומאות ובין ס הטומאה דומין דבר אחר ׳ ודע כי העקר אנלנו כחי נוסח את עצמו ולפיכך הטומאה מלא חי אינו מטמא אלא אם כן היה בכזית שהוא מטמא לדברי הכל אבל בהמה חיה ועוף העבי אפי שהוא מטמא אם לדעת חכמי ואין הלכה כר׳ שמעון ׳

הנוטל צפרניו זו בזו או בשנו ׳ וכן ש שערו ׳ וכן שפמו ׳ וכן זקנו ׳ וכן הגודלת ׳ וכן הכוחלת ׳ וכן הפוקסת ׳ ר׳ אלעזר מחייב חטאת ׳ וחכמים אוסרין משו שבות ׳ והתולש מעצין נקוב חייב ׳ משאינו נקוב פטו ר׳ שמעון פוטר בוהובוה ׳

וכן סערו וכן שפמו וכן זקנו כל מי שנטל אלו כידי מעצמו כמו צפ בערכין בזה הוא המחלוקת שזכר אבל מי שנטל אחת מהם בסכין ודומיה לו מכלי הגלוח הכין שנטל אותי שעדיין יתחייב לרבי אבל ׳׳ וכמו כן אם עשה כזה לאחד אחר אבלנו כיד שהוא חייב ׳ ודע כי ש שער הראש בסכין הוא שנטלם זו כתלש דוקא ונשאר תלוי מן הראש ומעבר ל אותו מותר לו לכרוכו בידו בשבת ׳ ובגודלת היא שאשה היודעת לגדל השער ולעשות עבות ׳ ופוקסת היא הנותנת שער על שערים והיא מיתין גדילת השער ׳ וכוחלת היא הנוקבת בעין בחל ׳ ור׳ אלעזר ל חולק על כל אלו תולדות כי בגדלת תולדת כובס וכוחלת תולדת כותב וחכמים חולקי עליו כי ענין גדלת השער הינו ענין כהן וענין הכוחל ל הינו ענין הכתיבה ׳ והעקר אנלנו ענין נקוב הרי הוא כאחרן נשער הנקוב כרי שרן ׳ וכבר בארנו זה בפרק חמישי ממסכת דמאי ׳ ור׳ שמעון הינו סובר שיהיה כאחרן לענין שיתחייב שלילה ׳ ואין הלכה כר׳ שמעון ׳ וחכמים ׳

פרק אחד עשר — הזורק מרשות היחיד לרשו הרבים ׳ או מרשות הרבי לרשות היחיד חייב ׳ מרשו היחיד לרשות היחיד ורשו הרבים כאמצע ׳ ר׳ עקיבא מחייב ׳ וחכמים פוטרין

דע כי רשות הרבים מגיע עשרה טפחים ׳ ולמעלה מעשרה טפחים ברשות הרבים הוא שקורין בלע״ז ׳ והמחלוקת ביניהם הוא כי הזורק דבר מרשות היחיד ׳ לרשות הרבים ועבר על רשות הרבים ר׳ עקיבא חומר כי אם עבר לתוך מחצן שזרק על חיר רשות הרבים בתוך עשרה טפחים בהלו נח ׳ ולכן חיבן חומרין כן אבל אם זרק למעלה מעשרה אפלו ר׳ עקיבא פוטר ׳ והלכה כחכמים ׳

ב

זו כנגד זו ברשות הרבים המושיט והזורק מזו לזו פטור היו שותפין בריטי אחת ׳ הזורק פטור ׳ והמושיט חייב ׳ שכך היתה עבודת הלוים שתי עגלות זו אחר זו מרשות הרבים מושיטין את הקרשים מזו לזו אבל לא זורקין ׳ חולית הבור והסלע שהן גבוהין עשרה טפחים ורחבן ארבעה ׳ הנוטל מהן והנותן על גבן חייב ׳ פחות מכן פטו

כגוניות בזזוטרות ׳ והוא כגין מעגים יונא מן הכותל ולחין כע בעליות על רשות הרבים ועושין אותו כדי להרחיב עליה ׳ וקיז ס אותן הבזזוטרות רשות היחיד במדיה ׳ וכבר הקדמנו זכירת מכריה וכמהיתה אותה בבזזוטרת יונא לרשות הרבים מזה כגד ובזזוטרת אחר מגד אחר יהיה רשות הרבים באמצע ׳ ורשות היחיד מכאן ׳ ורשו היחיד מכאן כדיוטא אחת מיהיו ׳ מתיהם בשוה בעליה אחת מהאחת כ כמו שכתב אחר חברתה ׳ ורשות היחיד כאיהם כאחת הצורה

הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים ׳ ר׳ עקיבא מחייב ׳ וחכמים פוטרין

הזורק מרשות הרבים לרשות היחיד ׳ או מרשות היחיד לרשות הרבים ׳ ר׳ עקיבא מחייב ׳ וחכמים פוטרין

הזורק מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים באמצע ׳ ר׳ עקיבא מחייב ׳ וחכמים פוטרין

הזורק מרשות הרבים לרשות היחיד ׳ או מרשות היחיד לרשות הרבים ׳ ר׳ עקיבא מחייב ׳ וחכמים פוטרין

ג

הזורק ארבע אמות בבותל למעלה מעשרה טפחים בורק באויר ׳ למטה מעשרה טפחים בורק ב בארץ ׳ והזורק ד׳ אמות בארץ חייב ׳ ורק לתוך ד׳ אמות ונתגלגל חוץ לד׳ אמות פטור ׳ חוץ לד׳ אמות ונתגלגל ב

בתוך ד׳ אמות חייב

בגר בתרגו בתחלת זה הפרק כי למיעלה מעשר טפחי ברשו היכי
מקום פטור הוא וכן למ״ש מעשרה בתרן והעקר מצלנו כי המעכיר
ר׳ לחמות ברשות הרבים חייב ולחמרו פוטרין בתרן דל שהוא
חייב וכתבתי שיקיף אותו הרבר שהרך בכותל כ מו שהוציו הם
הפתן אף שהרך ורחק לו מהרבר תן המקום שהוא עומר בו טע
פעמיים ברשות הרבים לאותו רבר שהרך בכותל אחר שהרחיק קו
בכותל יתר מיבת תן המקום שהרך ממנו ברשות הרבים לאותו הל
הרבר הרבך ׳ ואם יהיה באותו קו הרבע חמות ומבחוץ אותו הרבר
הרבך בכותל עשרה טפחי ׳ אף על פי שאין חייב בקבלו מ
שהוא לתן בתבון לגייקה על הפסול ׳ ולחמרו בקצך זה חייב בקבלו מ
פיגונה תון להרבע חמות ׳ ולפילו ותן מועט מכל הם לה הם בכלל פטור

ר

הזורק כים ארבע אמות פטור אם היה רקק מים ור
ור שות הרבים מהלכת בו הזורק לתיבו ארבע אמות ח
חייב ׳ וכמה רקק מים פחות מעשרה טפחים ורקק מ
מים שרשות הרבים מהלכת בו הזורק לתיבו ארבע א
אמות חייב ׳

הים היו ברשלית ׳ ופירוש רקק מים חמת המים ועניו
לחמרו רשות הרבים מהלכת בו בתוכו פיקיו כפי שהם מהלכין בו ׳
וכשיקיף בעובה לותה רקק עשרה טפחים לו יותר חייב בחשבת מ
מיות הרבים לפי שהיו חלוקה רשו ׳ לעולם כמו שפתבאר פעמים
׳ ומה שכתבתי מהלכת בו פעמים ללמוך שילו שהלכין בו רבים ב
בריחוק ועמול כי העקר שנלמו קלוך על ידי קרחק שהיה הלוך ׳ ומה
שכתבתי רקק מים שפי פעמים ללמוך שילו היה רחבו הרבע חמות כ
כיון שים בכתבי פחות מעשרה טפחים רשות הרבים נחשוב אותו יי
כיון שהלכין בו רבים וכשיהיה בעובה זה הרקק עשרה טפ
טפחים שילו היה ברחבו פחות מהרבע חמות ועשרה טפחים שבתי חשב יכולים
לעברו בהקיפות לא יחשב רשות הרבים ׳ והטעם לזה יהות קחמת
יותר הנשמים

ה

הזורק טן הים ליבשה ומן היבשה לים טן הים לספינה
ומן הספינה לים ומן הספינה לחברתה פטור ׳ ספינות
קשורות זו בזו מטלטלין הוו לזו אם אינן קשורות אף
על פי שמוקפות אין מטלטלין הוו לזו ׳

בכר בתרגו כי היה
כרמלית ותחרו מטלטלין הוו לזה לחר עשיית קערוב לפי
שהן בתו שתי חבריות ׳ ומוקפות הוא שיקיף בהיקף כלוב או מחצב או
מיריעות וכיוצא בהם ׳

ו הזורק ונוכר לאחר שיצא מידו קלטה אחר או
קלטה כלב או שנשרפה פטור ׳ הזורק לעשות מבה
בין בארם בין בבהמה ונוכר עד שלא נעשת חבורה פ
פטור ׳ וה הכלל כל חייבי חטאות אינן חייבין עד ש
שתהא תחלתן וסופן שגגה תחלתן שגגה וסופן זדון ת
תחלתן וזרון וסופן שגגה פטורין עד שתהא תחלתן וס
וסופן שגגה ׳

כשתקדק לפון זאת המתבה תמצא בה קושיה וזהו כי הוא
חייב כשנזכר שהוא חפור ולחר כן קלטו לחר לאותו דבר שזרק שהוא
פטור ואם לא קלטו לחר חלא שכבל לחרן יהיה חייב וזה לחר שנזכר
ולחר כן חזר כל חי׳ בי חטאות לינן חייבין עד שתהא תחלתן וסופן
שגגה ועשיית בתלמוך כך הזורק ונזכר לחר שיצאת מידו אע פ שלא
נזכר וקלטה לחר או קלטה כלב או כשרפה פטור אף על פי שהוא חייב חטאת
בירה כשחזר ונפלה לתן חזר ונפלה פטור שכל חייבי חטאות לינן ח
חייבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה

פרק שנים עשר — הבונה כמה יבנה וזהו חייב ה

הכהה כל שהו — המפתח והמכה

בפטיש או במעצר והקודח כל שהו חייב ׳ זה הכלל כל העושה מלאכה ומלאכתו מתקיימת בשבת חייב ׳ רבן שמעון בן גמליאל אומר אף המכה בקורנס על הסדן ב בשעת מלאכה חייב מפני שהוא במתקן מלאכה

מפתח הוא לחרש המיעד למלאכה ומחלק
לותה בכלי חיוע מלבו וזאת מלאכה היא תולדת המכה בפטיש
ומעצר כלי לומנית יהיע חרש ברזל מעצר וקורא הנוקב והוא תו
תולדת המכה בפטיש וכן שמעון בן גמליאל סובר כי המכה בק
בקורנס על הסדן לעשי מלא הכה על סוס לבי מקדבים שהוא ר
רוצה לרקצן לו להחלקין שהוא חייב וכתבתי שתקיף המכתש בשעת
מלאכה לפי שפך עשין הכתשין וזה חרשי הברזל פעמים רבות יכו
על הברזל הכתות קרוב ועל הסדן הכתה לו עתים בלבו לותה זה
הכתש מתקנת לותן הכתות כולן וחין מלבה כמותו

ב החורש כל שהו המנכש והמקרסם

והמורר כל שהו חייב המלקט עצים ולתקן כל שהן אם

להיסק כרי לבשל ביצה קלה ׳ המלקט עשבים לתקן

כל שהן אם לבהמה כמלא פי הגרי

מנכש הוא החופר סביב לעקרי הנטעים וקצחים והוא
ממלחכות העבודה ויש וקחרים עוד מקרסם הוא מקוטע ירקות
יבשות מים מים שעלה על פני הארץ ומזרל שבורת עכבי חילנו
וזה מקרסם ומפורש בפרה מתבחן לתן ועלתו במים שברת הוא מ
מלחכות מלחכות הקוצר ולח כיצד לתקן הכמים לו בילו ׳ הבמים כרי שיבלו ׳ בלשון
בחפר יעמר ב זמורת הבפנים הוא זורע ועיין לפרש לתקן לתקן הארץ
לחריפה ולח שיתקן כולתו בלקיטת עצים לתפן או בחפירת הע
העצים לגרפן ולהסיבן לבהמתו נקרא מעמר

ג הבותב שתי אותיות ׳ בין בימינו בין בשמאלו

בין משם אחר ׳ בין משתי שמות ׳ בין משני סמיונות

בכל לשון חייב ׳ אמר ר׳ יוסי לא חייבו שתי אותיות

אלא משום רושם שכך היו רושמין על קרשי המשכן

לירע איזהו בן נוו אמר ר׳ יהודה מצינו ש ם קטן משכ

נדול שם משמעון ומשמא נת מנהור רן מרניא נר מנדיא

לפרש בין בימינו בין בשמאלו לל מי שהוא מפתים בשתי
ידיו והם קורין לותו סולט בשתי ידיו לכל לחר בני חדם חינה נקרלת
כתיבה חלח כתיבת ימין וכל כתיבת שמחל לחזו שלח רושם לח כותב
סמניות הוא לפון רבים של ם ׳ מן והם סימנים כמו שכותבין בני ח
חדם ס׳ סימוך על לחר וכ סימוך על סניס בכל לפון ובכל
כתיבה ׳ ר׳ יוסי לומר כי כותב שתי לותיות היינו חייב ומשם כותב
חלח משום רושם ורושם חצלו מלחכות מלחכות בין שהיה במעבן כי
קלטי המעבן היו עשרים מנה נפון שעשרים מנה דינרים ומשמה מנה
מעשרים ותכלית מה שהיו מוני שם כ וקיו כותבין על הקר הרחפון ס
בגדו הלחר ועל הקרים הסניה ב וכך היו עושין על הקרם הלחרון ס
שהיו כותבין עליו כ וכיון שכן הוא כמו שלמרנו מי שכתב בקרם ס
לחר י׳ יח והם שתי לותיות וכפה על היו חייב משום רושם ומעלת
היותו משום כותב חו משום רושם כי לדעת הלומר משום כותב יח
יתחייב על שתי לותיות בשכתב כתיבה בשבת בשנוגג לחר בן כתב
שתי לותיות בהעלם חחת היינו חייב חלח חטאת לחת לפי שהיו מל
מלחכה לחת ולקלמר משום רושם ויומכה רושם מחכות מלחכות
תחייב שתים ופי בן זונו הברוו לל שהוא לפרש בסדר ולחר ר׳ יהודה
חם כתבון לכתוב שלשון כיון שכתב שני יתחייב לפי שנמי שם ולחבני
משום שם פתוחה ונחת פתוחה לה נחתום חלח הלפון וזה הדבר לחת
לפי חלח נחתום לכונתו חלח כבחר מלחכה הרחיקה חלח כתבון לחר נ
בגר מעשרים לחת בשבת חלח יהיה חייב עד שיעמור מעשרים לחת
יחרונ בכל שבת ויהיה פטור זה שקר חלח משעה מיחרונ שני חונין

יתחייב אעפ"י שכוונתו להפלות מריגת הכגר וכוי תדון כבל הימ
המלאכות. ונתן הלכה כר' יוסי

ד הכותב שתי אותיות בחולם
אחד חייב כתב בריח בסם בסיקרא בקומוס בקלקנתום
בכל דפר שהוא רושם על שתי כתלי ויית ועל שני לוחי
פנקס והם נהגין וה עם זה חייב הכותב על בשרו חייב
והמסרט על בשרו ר' אליעזר מחייב חטאת ור' יהושע
פוטר

דיו ידוע כותב על הספר כריו, וסם הוא שקוד לזיק שקד
יקיק ודומה בכהן שקד נוכע. סיקרא גם כן ידוע והוא כמין אבן
שנובע נובע לרוס, קומוס מין עפר ונכנע לחוך ובערבי אל זחב
קלקנתוס ממין הקומוס וכן בקרית בערבי קלקנתוס כל דבר שהוא
לועס ל' עיקרים לשונו, פנקס ספר חשבון הסופרים. נהגין כ
בקדמין מן ואבית בו. ל' מתקיים אותיות בעבר הקוות הפנים, ומחלו
מסרט על בשרו הוא מיכתוב בסריסוק על שטח בשרו ומחלוקתן
דם לריבו חייב חטאת לדעת ר' יהושע לפי שאין דרך כתיבה בכך וה
הלכה כר' יהושע

ה כתב במשקין כמי פירות באבק
דרכים באבק סופרים וכבל דבר שאין מתקיים פטור
לאחר ידו ברגלו בפיו וכמרפיקה כתב אות אחת כמוך
לכתב כתב על נבי כתב נתבון לכתו ח' וכתב שני ויינן
אחת בארץ ואחת בקורה על שני כתלי הבית על שנ
דפי פנקס ואינן נהגין וה עם וה פטור כתב אות אחת
נוטריקון ר' יהושע בן בתירה אומר חייב וחכמים
פוטרין

אחד בארץ ואחד בקורה ל' כתב אות אחת בארץ ואחת בקורה
ונוטריקון הוא שיכתוב אות אחת מראש המלה יבן מאותה אות כל
המלה כמו שיכתוב ק' ויקרא עליה ויקיק רמז על קרבן או יכתוב
ת ויקיק רמז על תעבר ויבן ממנו זה בתי מה שהסכימו מבני נוף
אחד לו לבני מדינה אחת. ר' יהושע בן בתירה אומר כיון שהכל
מבינים מאותה אות המלה כולה כאלו כתב אותיות הרבה
והלכה כחכמים

ו הכותב שתי אותיות בשתי העלמות אחת
שחרית ואחת ערבית רבן גמליאל מחייב וחכמים
פוטרין

הכוכה בחות ההלבה כי קטנה קנת מן המלאכה בשעה
אחת מיום השבת ולא גמר מלאכה: גמרה בשעה אחרת והוא שוגג ב
שתי שעות אלא שזכר בין שתי השעות כי אותה הקנת שעשה שב
עבר ואחר כך שגג וגמר המלאכה. רבן גמליאל אומר מן יחייב ל
לחני שעבר ואותה ידיעה כאלו לא היתה ולא עשתה
רושם כלל והקעלם אחר עשה המלאכה כולה ולפיכך הוא חייב ח
חשאת, וחכמים חומרים עם ידיעה לחני שיעור ובכל הנת המלאכה
מן הקנת בידיעה ולפיכך הוא פטור מן הקרבן אבל הוא חייב מכת
מרדות על חני שעור כאשר בארנו כי אמרו פטור אין זיח בוכתו כמש
דברים חמורים בשעשה חני שיעור בחזיר אבל לא חיה שוגג אינו
לנקי והלכה כחכמים

פרק שלשה עשר ר' אליעזר אומר האורג שלש
חוטין בתחלה ואחר על הא
האריג חייב וחכמים אומרים אין בתחלה בין בסוף
שיעורו שני חוטין

לאחר על האריג הוא שעשה אלא חוט אחד על
הוא מלאכת הוא חייב לדברי ר' אליעזר והלכה כחכמים

ז הערשה שני כתי ערין בערים בקירום ובנפת
ובבברה ובכל חייב והתופר שתי תפירות והקורע על
מנת לתפור שתי תפירות

פירין הכיר ובבר פרשנו לאחו בפרק ח
הסבועי, וקירום יריעה לרוכה מן הסיב בפה יריעה וגם כן בפרק ח
וכר בסחן הלו קרבים על דרך בתינת הטעורים וחברים בפרק בלל
[illegible] על דרך מבין מלאכות

ז המקורע על מתו ובחמתו כל
המקלקלין פטורין והמקלקל על מנת לתקן שיעורו כמ
כמתקן

מקלקל על מנת לתקן ל' כמי שחברים וכוכתו לבנות ולחמרי
הקורע בחמתו או על מתו פטור כשחזר ותיקנו חייב לקרוע על מתו שנית
ולחמרי בחמתו פטור שבבר רחמים היו, והלכה הקורע בחמתו וה
או על מתו חייב עליו קריעה חייב, והטעם מיוסד הקורע
בחמתו ועל מתו חייב, מפני שדעתו מתיישבת וחמונתו מתפשר ל
לחזור הקרע והוא רומה למתקן

שיעור המלבן והמנפץ והצובע והטווה שיעורו נמלא
רוחב היסם בפול האורג שני חוטין שיעורן נמלא
היסט

רוחב היסט אותות הזרת והוא השעור הקריב לדעתי מרחיבי
בפירי. היסט והוא הכבון לכלי כתשר כתיבי בפרק כלי מתכות
עגלה ויהיה רוחב היסט כפול כלים הזרת, ורחיבי לבתון שהוא כין
הגדול והקטנה בפיפתא יש כל מה שיכול להדם, וכפילבון הדם מ
מן הצמר ינצון מהנו לו יבבא מהנו שעור שיהא מהנו חוט ויהיה
מרבו רוחב היסט כפול שהוא חייב, והמוכן לי מפירוש מלו המלכות
מפרש הקדמונים כי לשרש מלת היסט הוא אותות הזרת, ומלת
רוחב היסט הוא רומז מה שיהא בין הכפול והאבוב

ל ה ר
יהודה אומר הצד צפור מנדל וצבי לבית חייב וחכמים
אומרים צפור לטנדל וצבי לגנה ולחצר ולביברין רבן
גמליאל אומר לא כל הביברין שוין זה הכלל כל שחוסר
צידה פטור שאינו מחוסר צידה חייב

ביבר מקום שמכניסין בו הצפורות והבהמות, והלכה כחכמים
כאשר פירש רבן שמעון בן גמליאל

ו צבי שנכנס לבית
ונעל אחר בפניו חייב, נעלו שמם פטורין לא יכול
אחד לנעול ונעלו שמם חייבים ור' שמעון פוטר

טעם לשלש שמיקס פטורין כבר קדם בתחלת המסכתא ונתן הלכה
כר' שמעון

ז ישב אחד על הפתח ולא מלאהו
ישב השני ומלאהו השני חייב ישב הראשון על הפתח
ומלאהו ובא השני וישב לו בצדו אעפי שעמד
הראשון והלך לו הראשון חייב והשני פטור וזא למה
וה דומה לנועל את ביתו לשמרו ונמצא צבי שומר ב
בתוכו

לשמש פטור בכהן הוא פטור ונותר

פרק ארבעה עשר שמנה שרצים האמורים בתורה
הצדן והחובל בהם חייב ושאר
שקצים ורמשים החובל בהן פטור הצדן לצורך חייב
שלא לצורך פטור חיה ועוף שברשותו הצדן פטור וה
והחובל בהם חייב

דעבי החובל והוא שעשה מכורה לשמו חייב
מלה בשבי תבלין האחד שעשה מכורה בכפם חיה אם לו עור וינת
ממנו דם או שיהיה הדם נדוד תחת העור כמו שיתבאר מה בתת
בהבן וביוצא בו, ותתבאר בשבי הוא שיתכוין בחותך מכורה שיהבה
בחותך דם או בחותך בשר לרפואה או להחכילה לבהמה, אבל אם
לא בתכון אלא היזק הכאה או לבעבר הרי הוא מקלקל ובבר קדם
בשמיים כל המקלקלין פטורין, וזה הוא עבין שמיים החובל בגריך
לבלבו והמכביר בבריך לאחרו הוא מכביר שמני בכלל מלאכות ו
והחובל, ובתבו למה שמיבאנו הוא תולדת דם לפי שהוא מפרק ח
אותו דבר ומבריל מחברו, ושמר בבהן בי אלו שהזכיר יכיון הם
הבשרים בתורה לבעבין הטומאה וכן החולב והשבבר וכובב לשיהא
והחבקה והסבת והלחלוחה והחומטת והתבשמת הם טולם בשלי שור ול
ולפיכך החובל בהם בתו שהתביבו יהיה חייב

וזולתם מן הקדירים והרמיזים אין להם עור ולפיכך אחובל בהם פט
פטור לפי שהוא מתרפא ואוזר לקדימותו וכמו כן הסורגן פטור אלא
הכולה מהם מזכר ומנקבם ' וכבר נתבררו במלאכת הרפואות כי ק
העור כשיחבל לא יעוב כמו שהיה לעולם ולפיכך הוא חייב על כל
מה שיש בו עור

אין עושין הילמי בשבת אבל עושה הוא מ
מי מלח וטובל בהם את פתו ונותן לתוך התבשיל אמר
ר יוסי והלא היא הילמי בין מרובה בין מועט ואילו מ
מי מלח המותרין נותן שמן בתהילה לתוך המים או לת
לתוך המלח

הילמי הוא המים והמלח ואין בין הילמי ובין מי ה
המלח אלא שהילמי שעור גדול ומי מלח שעור קטן ור יוסי
מחמיר ואומר אפילו מי מלח ואינו מתוך אלא כשיטפך שמן על הא
המלח או על המים ' ונותן הלכה כר יוסי

אין אובלין אוב יון ב
בשבת לפי שאינו מאכל בריאים אבל אוכל הוא את ה
יועזר ושותה את אבוב רועה ' כל האוכלין אוכל אדם
לרופאה ובל המשקין הוא שותה חוץ ממי דקרים ש
ובום של עקרין מפני שהן לירוקה אבל שותה הוא מ
ממי דקרים לצמאו וסך שמן העקרים שלא לרפואה

לחזוב יין הוא בעיבי שם מסטוכרים וייעזר הוא ב
בעיבי פורטנבוינא בו ' ואבוב רועה בערבי עגא לבעי ' ומק
שמחזרין כל האוכלין אוכל אדם לרפואה עניני כי כל דבר שדרכו שם
שאוכלין אותו הכריחים ויזונו בו שהוא מותר לאדם לאכלו על דרך
רפואה כיון שהוא מזון אבל בני אדם בכלל ' ובאדרן ישראל שבי דק
דקלים ובריחים מעין מים וה שותה מהם שבאל אותו וירפא בני מ
מעים ו לו המים בקדרים מי דקדים ' ואסור לאדם לשתות או ס
הספרנוס והוא שם מפלטל בשבת בכלל ובום העקרין הוא מיחברי
העקרין בר בכר ורבין אותן ונותנין אותן בין ומי שהיו זכה ונותה
מהם ב כוסות התירפת ותחיה מתליה ' וכשנותה ממנו בשל ה
הירקון בתחר ממיבי היין יתירפת ויהיה עקר ולא יוליד ' ולפיכך
הוא נקרא בום העקרין וירוקה שם התולי הנקרא ירקון ' ובשרבי
ירקון ' ואותן העקרים שם זהב מהסברילה ועשה סרו בערבי עם
עשבה תלסירון ופירוש עשבה שמחה ' ובריבם

ד והרושש בשינ
בשיניו לא ינמע בהן את החומץ אבל מטבל בדרכו אם
נתרפא נתרפא החושש במתניו לא יסוך בהן יין וחומץ
אבל סך הוא את חשמן ולא שמן ורד בני מלבים סבין
על נבי מבותיהן שמן ורד שבן דרבן לסוך בחולי ר שמ
שמעון אומר כל ישראל בני מלבים הם

החושש בשניו לחזק
לפיון בסר הסני אסור לו לבשיע החזיון ולזקק מעיו אבל מותר לו
לבשיע ולכלוע ונוטל לחרדל לא ישיע ויבלוע אבל מבשיע ובולע
ומשיע כמו משחל מבוזרת הבמיכיני כת הלכה בר שמעון ' ושריך
שתהיה לותה הסשיחה משתמין בה בני אדם הרבה

פרק חמשה עשר אלו קשרי שחייבי עליהם ק
קשר הגמלים וקשר הספנים
וכשם שחייב על קשרן כך חייב על התירן ר מאיר א
אומר כל קשר שהוא יכול להתירו באחת מידיו אין ח
חייבין עליו

העקר שתסמיך עליו הוא זה כל קשור שהוא שלקיימ'
חייבין עליו ושתיכו שלקיימת אין חייבין עליו אבל אם היה הקשר ב
בשולחות או בחבור קנות ועניבתם בלבד הוא מותר לבתחלה ואם
הוא קשר הוא פטור אבל אסור אם תכן על קיימת ' ואין הלכה כר
מאיר

ב יש לך קשרים שאין חייבין עליהן בקשר
הגמלים ובקשר הספנין קושרת אשה מפתחי חלוק וח
וחוטי סבבה ושל פסיקיא ורצועות מנעל וסנדל ונודו
ין ושמן וקדירה של בשר ר אליעזר אומר קושרין לפני
בהמה בשביל שלא תצא קושרין דלי בפסיקיא אבל ל
לא בחבל ור יהודה מתיר בלל אמר ר יהודה בל קשר
שאינו של קימא אין חייבין עליו

ואת למעבה יש לה פעור
ונותן למלח יש קשר שחייב על קדירתו כמו שהוא חייב על קש
קשר הגמלין והספנין ולא זכר אותו הקשר ונם הקשרים שקושרים כ
כדי שיתקיימו זמן יותר מן הזמן כמו שקושרין קשר כשמתבלבל בכתיבה
בו הסנם ואחר כך מתיר אותו ' ונחזר ונאמר כי יש שם קשרים הוא ש
אותו לקשרן לכתחלה והתחיל לזכרן ונאמר קושרין אותם מתחתיה
אלונוק ונם שתתי סבוב ותשלי יהיה לבבר שתי שתתות ונאמר ונם
הסבכת שם אוטני קבוצע שעל הרחם ' פסיקיא חתיכה של בגד
ואבלי המולב אותר לקשור כ נם הכתוב לבדרי הכלי כי כלי תאורג
כלם חבלים ועניה וקנים בולם אותר לטלטלן בשבת לפי שהם ם
כשאר כל הכלים ' וקלבה בר אלישוע ואין הלבה בר אחיי מקיל ל
לקשור חלי בחבל

ג מקלפין את החבלים אפילו ארבע
וחמשה פעמי ומציעין את המטות מלילי שבת לשבת
אבל לא משבת למוצאי שבת ר ישמעאל אומר מקפלין
את הכלים ומציעין את המטות מיום הכפורים לשבת ו
וחלבי שבת קרבים ליום הכפורים ושל יום הכפורים
אינם קרבין בשבת ר עקיבה אומר לא של שבת קריבי
ביום הכפורים ולא של יום הכפורים קרבין בשבת

מקלפין בכתן כל הכבלים שמכהב בני אדם לקשלן ולהבניען ואת
ואחרין בכתן כי זה מקשל יש לו תירבעה תכתים ואו יהיה מותר ל
להתיר קשלו ולאו קן מיסיה המקשל אדם אחד ולא מיסין המקשלין
שנים ' ומיסיה בבור המקופל אדם ולא יהיה נכנע אלא לבן
ולא יהיה אבלו בבר אחר להחליף משום בבור שבת ולפיכך הוא ת
מותר לקשלו ולהתיר קשלו בדי שילקח כי עתה הותר מקשלו ' ואת
ומניעין הנשות בגדים על המטות ליון עליהם ויהיה יש בהם מיו
משה מוכעות ויהיו שלח שבריית ינועי עלה ואין הלבה בר שמעאל

פרק ששה עשר כל כתבי הקדש מצילין אותן מ
מפני הדליקה בין שקורין בהם
בין שאין קורין בהן אעפי שהן כתובין בבל לשון טע
טעונן נניזה ומפני מה אין קוראין בהם מפני בטול בית
המדרש מצילין תיק הספר עם הספר ותיק תפלין א
אעפי שיש בתוכן מעות להיכן מצילין אותן למבוי שא
שאינו מפולש בין בתרא אומר אפילו למפולש

כתבי הקדש שקורין בהם הם הכבדים ושתיכן קורין בהם כתובים
ולל שלח יקרא בהם בל אחד ואחד בבדיתו בדי שלח יבטל בית הא
המדרש ולח אמרו הקריאה בהם שלח בשעת הסדרם בלבד ' ומק
שחייבו טעונין בניזה דל בשאר ימים בשבקדעו או בלו אבל אפני הר
הדליקה אין מבילין אותן שלח הם היו בתובין בבתב הסורי ובלשון
עברי ' ותיק הוא הסבוי שלנו ' וזה הסבוי שקלקלו מפולש ויהיו מפ
מפולש משלי ריחות בי הוא דעות הרבים בלי ספק ' אבל דנבה
בחמרו מפולש אבל אחד והוא שלח יהיה לו לאחי ושאינו מפולש הו
הוא הסתר סיס לו לאחי בשאר התבאר בערובין ואין הלבה בבן בת
בתירא

ב מצילין מזון שלש סעודות הראוי לאדם
לאדם הראוי בהמה לבהמה ביצד נפלה דליקה בלילי
שבת מצילים מזון שלש סעודות בשחרית מצילין מזון
שתי סעודות במנחה מצילין מזון סעודה אחת ר יוסי א
אומר לעולם מצילין מזון שלש סעודות

שאדם חייב בשלש
סעודות ' בשבת אחת בלל שבת והשביעית יום שבת שחריב יש

ונטלי׳ית במנחה ׳ ועוד יקבאר כי זאת החבלה מיכה חלה לחבר ה
המעורבת ׳ מה שחייבנו אלה בתיר לו להניל כל מה שיובל דלמא ח
חתי לכבויי לפי שהוא כהול על חבור ממוכו ופשנחמר לו אין מצ
מצילין אלא אלם מעורית יסכים על חבור ממוכו ולא יחום לכבות ת
חלם וח״ן הלכה כר׳ יוסי

ג מצילין סל מלא כברות אעפ׳ שיש בו מאה
סעורות ועיגול של רבילה וחבית של יין ואומר לאחרי׳
באו והצילו לכם ואם היו פקחים עשרין עמו חשבון ו
לאחר השבת להיכן מצילין אותן להצר המעורבת בן ב
בתירא אומר אף לשיאינה מעורבת

לפי שסבל כלי אחד
סהיינו לו להוציאו כלי לעצמו׳ שים כן יותר ממחין שלא שעורית ופ״ל שם
קיי פקחין כלומר לגבי לך והוא כי כל מה שהצילו ממבילי׳ מן הילוקה
הכל הוא לשם מן הדין כי מקבלת קח זכו ולכל רבר כלשעשים שם
חבירים מחוסם היוצים בקחות לעצמם רבר שחיכו שלקח ולוכם היוצים
גם כן לגבי עצמם בוכם על כן לומר כי שם היו מצילים פקחין הל׳
מיחזרין יהיו כי מסבר שיקחו ממנו אחר סוגת לוגו שכר שבת ני
ויכים לסגור שלא שכר עשלם ויכים מותר ומין הלכה כבן בתירא

ד ולשם
הוא מוציא את כלי תשמישו ולובש כל מה שיכול ללבו
ועוטף כל מה שיכול לעטוף ר׳ יוסי אומר שמונה עשר
כלי וחוור ולובש ומוציא ואז לאחרי בואו והצילו עמי
הסמוך עשרי כגדים הן מכויין כתלמוד זאת המשנה ושם בגד ישיש
מותו על קרקע ומנשמת ובגד יתכסה בו אחד בכגדיסתו לבית את
המיטין ונשי מנעלים ובגד חזיזה כלומר שהוא דבק לבשרו על אחד
וחלוק שעושה בו מלאכתו וחלוק אחר רחב לובשין אותו על שני ק
חבגדים ואת הסוקים לבסות הסוקים ואת ידים מלבישין אותן של
ידיי ומניחין על הסחי כי לרגש היתה קיה וקיו מכסין ידיהם תמיד
וכסות אחר על הסוקים וידיר קטן יעטוף בו רגלו ואת ואשי ונשי
ידיהן יתעבב בהם כשהוא ויחן בבית המרחץ ובגד נכבר ילבש ו
אותו על כל בגדיו ומפה יעבב בו ידיו בשעת הטבילה וחוזר ונתן הלבה
כר׳ יוסי

ה ר׳ שמעון בן נגם אומר פורסין עור של גדי על
גבי שידה תיבה ומגרל שאחז בהן את האור מפני שהוא
מחרך עושין מחיצה בבל הבלים בין מלאים בין רקנין
כשביל שלא תעבור הדליקה ר׳ יוסי אומר בבלי חרס ח
חרשים מלאים מים מפני שאין יכולין לקבל האור והן
מתבעין ומבבין את הדליקת

סדיק צורתם ידועה לבלבו והיל
תיבה קטנה ובה בן תיבה ידועה ומגדל אומר על בן ידוע לבלבו ובקל
בעיבי מבשאר מבני שהוא מחריך יפריעת תגבעת פרי׳ת עור
על גבי כי הוא יתחרו ולא יתלחב ויימבע הים מקביע לל הבון ור׳ סבר
רס בבני אסור לטילו בשעת בילת חלם ומין הלבה כר׳ יוסי

ו נברי שבא לבבות אין
אומרים לו בבה ואל תבבה מפני שאין שביתתו עליהם
אבל קטן אין שומעים לו מפני שבן רביתתו עליהם

זה מבואר

ז כופין קערה על הנר בשביל שלא תאחז
האור בקורה ועל צואה של קטן ועל עקרב שלא תשך
אמר ר׳ יהודה מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זבאי בערב
ואמר הושש אני לו מחטאת

העיקר לבלבו כי כל בוחה אין לבלוך
תניא בבית שיבתו של חרש שוחרי להוציאה בשבת לפני שהוא בוף
על רעי כי הוא מבלבו מותר לטלטלו בשבת אבל כל מה שאינו בבין
בבוחה של תרנגולין בשתניה בבית הבשול והמלבה יש לבוף עליה
בלי כשיקומה בוידי שמא יבבה לשם קטן ויתלבלך בה ולפיבך קרקה
בוחה של קטן בלומר שיפחק בה קטן ואין החיות המוזקות יש מבן
שמוזקות בהברה בשנוסבות את החרש בחו קבת מיבי החעמה וכו
והבחשים וכלב שנשה אלו בולן מותר לסרבן בשבת בשיודמה לו ואין
בזה מחלוקת בלל ונולת אלא מבעלי חלרש מחוסן מבן טוסבות ול

ובשמי׳ מוזיות ולשעשים אין מוזיות אבל הם יבשרית זמבחיבו׳
יומים לילו ורומיקם לם הרשו אחר אחרים לנוסבו מותר להרבן ואם ח
לילן לבבויי לפי שהוא כהול על אבור ממוכו ופשנחמר לו אין מצ
מצילין אלא אלם מעורית יסכים על אבור ממוכו ולא יחום לכבות ת
חלם וח״ן הלכה כר׳ יוסי

ח נברי שהדליק את הגר לשתמש לאורו ישראל אם בשביל
ישראל אסור אלא אם כן הוסיף בחמתו משקה אחריו
ישראל ואם בשביל ישראל אסור עשה גוי בבש לירי
בח ירד אחריו ישראל ואם בשביל ישראל אסור מ״ג
מעשה ברבן גמליאל וזקנים שהיו באי בספינה ועשה
בבש וירדו בו רבן גמליאל וזקנים

אלא משמיענו כר בבבר היינו לומרים בר לאחר בר
למחה ולפיבך אם הלבן לעצמו משתמש אחריו ישראל אבל מים אם
אסור אלא לעצמו לא עשקה אחריו ישראל ואלו הסמיענו אלא מים
היינו אומרי׳ כיון בבבר אם בשביל ישראל אסור כי לא אחוש שמא ירבה
בשחיבת הגיש בשביל ישראל אבל בר אסי הלבן בשביל ישראל וב
ובשביל מותר ואיבעי כשם אלא מלן שיודעין בו ואין בו משלות
כמו בסולם ולא זבר זה אלא להסמיענו משאם רבן גמליאל וזקני ר׳
כי בשיבים גבי ישראל ואחוש ומביא אסור לו להשקות בהמתו ח
אחריו כי אפשי הבהמה שהוא יודעת בו שמא אדבה בהמיבת הגיש בשב
בשביל אלא וזה בל אין שחיבת ולהנאיף עליו יהיה אסור בו
זה סעבין

פרק שבעה עשר כל הבלין נטלין בשבת וד
ודלותותיהן עמהן אעפי׳ שנתפרקו
בשבת אין רומין לדלתות הבית לפי׳ שאינן מן המוכן

אחרי אומרי׳ שמתר לקח בשבת שיעורי אומרי׳ שמתפרקו בחול בטלטלין ב
בשבת ואין רומין לדלתות הבית שהם בשקרי שהין מטלטלי ואחרינ
בשקרי בשבת לפי שלא חשב לטלטלן ולהבישן ולא בעבו לזה נזה נוח
עגין אחרים לפי שאינו מן המוכן

כ נוטל אדם קורנס לפציע בו את האגוזים
וקורדום לחתוך בו את הדבילה מגרה לגרור בו את הגב
הגבינה מגריפה לגרוף בו את הגרוגרות הרחת המולג
להת עליו לקטן את הכוש ואת הברבר לטחוב בו מחוש
של יד ליטו בה את הקו ושל סקאי לפתוח בה את הדל׳

קורנס קבוים וקרדום הבריון מגריף הסעור שמכסרין בו הטבריים ה
הען מגריפה מגרפות ישים ויחת לגוף יוכי בה החטה ובוריתה ידועה
מולג עץ לחיבירחמי אחוי מתחלק לשלשה עבים בבוית לפפעות ה
קיד יבדרו בו הקבן מן הזהבים כוש עץ לחיך דק שבו טווין הכבים
וקוף שפלך בבבר הוא סכיסור שבותבות בעלך בעת הטויה טורטיר
בלעז מחט שליו מקח התפירה ומחמרם ליטול בו את הקון יש ני
רחים שמוניח מה שבבים בבבר סחדם מן הקונין והבריקים בשבת
ובמו בן מותר לפחוט החבורה בי בישתנה הלחה ממבה חכל לא לם
לחריב הפה ומחט של קקלין הוא שמחט הגדולה מתופרין בה ׳י
יריעות הטעי ומן הנקרילין מקין

ג קנה של זותים אם יש שם קשר בראשו מקבל
טומאה ואם לאו אינו מקבל טומאה בין בך ובין בך
נטל בשבת

עושין מקל לחבוש בו את הזיתים ומפסבין בו סדיפס בפקן בנת וע
נשוחין בריחי קבת לוהן שמקבל טומאה בין רימון שגול לו קשר ובשמפסבין
בו הזיתים יריעו שמקבל טומאה בחיבו רימון מפ יש בו שמיבות לפ
לאו ניחוח בלי מקבל ולפיבך מטמא

ד ר׳ יוסי אומר בל הבלי נטלין
בשבת חוץ מן המסר המדול ויתר המחרישה בל הבלים
נטלין לצורך ושלא לצורך ר׳ נחמיה אומר אין נטלין א
אלא לצורך

מסור הגדול הוא המעקין הגדולה שבה מגרדין הען העבה וייתר מל
מחיצה יהיה ונחמיר לבורך ובלא לבורך ובוכח סו בין לבורך בפ
בן לבורך מקום שלין מחיצה לבל

ונריך שיהיו אותן הכלים ראויין להשתמש בהם בשבת כמו שהיכין ונהנה אותן והקבירית ונם בקריסים דבר שמלאכתו להתר לכל הכ הכלים אפילו דבר שמלאכתו לאיסור כמו המדוכות והקרסים מותר ל לטלטלן לגופך ביפן ולגיריך ומקומן לכל לא מתקן לכל וזה הוא העקר בטלטול שבת וזכור ולא תשכח ואין הלכה כר' נחמיה

כל הכלים הנטלין

בשבת שברידם נטלין ובלבר שיהיו עושין מעין מלאכה שברי עריבה לבטו בהם את פי החבית ושברי וובית לבסות בהם את פי הפך ר' יהודה אומר ובלבר שיהיו עושין מעין מלאכתם שברי וובי לצוק לתוכן שמן

עריבה היא קערה ומקבה תבשיל או מרק קטנה והמחלוקת ב מביאין הוא כשנשברו בשבת אבל אם נשברו מעיכ שבת אפי' לויב עומין מלאכתן

האבן שבקירויה אם ממלאין הימנה ואינה נופלת ממלאין בה זאם לאו אין ממלאין בה ובורה שה שהיא קשורה בטפיה ממלאין בה בשבת

קירויה הוא כלי חרס שמוכרין בו מים ותולים ממנו לכן כדי מים בשבת וירד לתחתית המעין טפיה קטקוס קטן והשעם שבשבורי לא תהיו לשמוש בשבת אפילו בשביל מתן בזירה שמא יתקוך ממנו כי בזיו בשבת ויתקנהו לשמוש

ר' אליעזר אומ פקק החלון בזמן שהוא קשור ותלוי פוקקין בו ואם לאו אין פוקקין בו וחכמים אומרי בין כך ובין כך פוקקין בו

פקק החלון

הוא הנפה שתולין בפנר החלונות כדי שיסתיר האיר ופי פקק המסגר כלומר הדבר שסוגרין בו ומה שאמרו חכמים בין כך ובין כך לא כלו בין קשור בין שאינו קשור בין שהוא מתוקן פוקקין בו וה ומחלוקת הוא בתוספתא בהלל ערמי אפי' ביום טוב וחכמים אומרים מוסיפין מ מוסיפין בחלוי ערמי ואפי' בשבת ובלבד בחכמים

כל בסוי הכלים שיש להן בית אחיזה נטלים בשבת אמר ר' יוסי במה דברים אמורים בבסוי הק הקריקעות אבל בבסוי הכלים בין כך ובין כך נטלין ב בשבת

אין ביניהם מחלוקת כי בסוי הכלי נטלין בין שיש להן בית אחיזה בין אין להן וכשני קרקעות אינן נטלין אלא אם היה לסם בית אחיזה אבל המחלוקת בכלים שמתוכרין לקדקד ר' יוסי סבר כי אין הפרש בין מתוכרין לאין מתוכרין ינטלו כשניהם ואינן סוברין להם בית אחיזה וחכמים סוברין שהן כקרקע ובלבד בחכמים וזה העקר האמתי כי כל שמתוכר לקדקד הרי הוא כקרקע

פרק יח מפנין אפלו ארבעה ומשה קופות של תבן ושל תבואה מפני האורחים ומפני בט בטול בית המדרש אבל לא את האוצר מפנין תרומה טהורה ודמאי ומעשר ראשון שנטלה תרומתו ומעשר שני והקדש שנפדו ותרומם היבש מפני שהוא מאכל ל לעזים אבל לא את הטבל ולא מעשר ראשון שלא נטלה תרומתו ולא את המעשר שני והקדש שלא נפדו ולא את הלוף ולא את החרדל רבן שמעון בן גמליאל מתיר בלוף מפני שהוא מאכל לעורבים

מפנין הלכה עבדית

מן פניתי הביתי ואמרו לפי שהרבה וחמם על דרך הדברי בתלו אמר ר שמלו מפני גילוי ובתלוי אלא יפנה הלוי עבין אחרו אבל לא את הלוי כלו עד שלא יניח שם דבר ונזה עבין אחרו אבל לא את האוכר ושעטם בזה כי קרקע האוכר חשוב ואינו עבין אחרו ואינו חושש לגנבה והוא אמרם בגמ' אפי' לחשני גוזמית, ולא הניחו אלא לדבר מצוה כמו שהזכיר אמרם מפני המגיחין ומפני בטולבית הדרש ואם הוצרך לדם לבנות לא יפנה יותר מארבעה לו חמשה אלא כל אחד ואחד מפני לבטלם ואת ואחיו טלטול התרומה ואפלו היה שם כל בין שהיו לחזיק לפנין ו ואחיו טלטול התרומה ואפלו היה שם כל בין שהיו לחזיק לפנין ו וכמו כן אחד מתקים תרומה מקורה מתקים לחזיק לאכלה, וכמו כן אחד הרמאי הוא לאוי לעבור על העקר שהוא לאכלו מפני לטלטלן את העבור דמאי ואמרו כי מותר להביא מעשר לחמין שטבלה תרומתו ולטלטלו ואינו דומה למעשר לחמין שטבלה כמעשרו ואחר כן הביאו ממקו אחר מן המעשר כפי החיוב כי חיבו מדבר בביאה כאן כי לא נמצא שהביא מעשר הנעתו וטלטלו

. אבל מדבר במעשר ראשון שהוא מפנין מקומו כדי שלא יבא בכלים קדש שיהיה דגן ויבואו ממקו שתרומה גדולה בח (תקון עה) כתיב . ואומרים כי המעשר שהוציאו על זה הדרך לא יתחייב ק חלוי לקוניא ממקו אלא תרומת מעשר בלבד אחר שנמשר על כל חלק תרומת גדולה שיתחייב כפי אותו המעשר לא לפי מאותה תרומת מיכה חלק אלא על החטה אחר הדיש והכבירה . ואומרים מעשר שני שנקדש שנפדו פדה לאותם לעשות מיתתי בתוספת הוסם כיון שנפדו נקדון ונטלטלו חשבי שנשחר עליו אחרים . ואומרים אלא את שטבל אפילו כל מדיבבן שבמזרע בעצין שהיו נקוב ואמרי אלא את מעשר לחמין אלא בשלה תרומתו אינו דומה לכו שלא נפדו אינו ממנו תרומת מעשר כי זה מבוה אבל מים אלא הוציאו ממנו חוכתו תרומת גדולה לעשר שהוציאו ממנו תרומת מעשר זה אמרי ואחכה כשהוציאו המעשר מן הזיתים והבריר ואפילו הוציאו ממנו תרומת גדולה ומעשר שני והקדש אלא כפדה רבנים כ בו שלא כפדו בהלכה בבנן שיהיה מעשר שני על אחכה אל כפף מפדה רל ספרין היו הבנן ולא נעשה בהלכתו עד שיהיה על כפף מפדה רל משות מגוייהים כמו שאחר קבהוב וברת הכבף בירך ואמרו חכמי דבר מים עליו נזרך מי שיחלל הקדש על הקרקע ואין דין הקדש שיהיה אלא כמטלטלין כמו שאחר הכתוב ונתן את הערך כיוצ ה הזה וגו' שיהיה הדבר הנתן מידו ליד , וכבר הקדימנו פ' אלו העניינים בעצמם ובאורם בתוספת הבאור בפרק שביעי מבכורות ובאמת אלו הענינים במקומות רבים מפרד זרעים ואם מזכרנו בה בבאן מוה העבין לא היה אלא על דרך מזכרון כאשר הקדמנו ולוף מין מיני הכבלים כלי שפן ואין הלבה כרבן שמעון בן גמליאל

ב

חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדים אם התקינן למאכל בהמה מטלטלין אותן ואם לאו אין מט מטלטלין אותן . בופין את הסל לפני האפרוחי שיעלו וישירדו . תרנגולת שברחה רחין אותה עד שתבנם ומ ומדרין עגלים וסיחים והאשה מדרה את בנה . ר' יהוד אומר אימתי בומן שהוא נוטל אחת ומניח אחת אבל אם גורר אסור

חבילות קש המבורות . זרדים ע

עבפי חילבות שמרתיים בשבת מזרעים וכיוצא בו ואם שהתירו לת לתת על לבני האפרוחין ואינו מבטל כלי מפיבבו לפי שהיה היכר עו עומדת עליו ויש"ח הוא עיר בן תינוקת ופי' מדרין כמו מפייבין מ מפינין כיל והיה מלה עברית חלדה כל שבותי ויתר מבוארי מ"ל עי בית חלוי וכבל מקום שאומר ר' יהודה אימתי הוא מפ"ם דברי חבמים ולפיכך הלבה כר' יהודה

אין מילרין את הבהמה ביום טוב אבל מסעדין אותה ומילרין את האשה בשבת וקן וקורין לה חבמה ממקום למקום ומחללין עליה את הש השבת . וקושרין את הטבור ר' יוסי אומר אף חותבין וב ובל צרבי מילה עושין בשבת

מילרין הוא מפיכת הגלי מן ס קרסם . מסעדין הוא מעוזרין הבהמה בפתר תרגלים ובעורה וב ובעוגבים וכיוצא בו . וחבמה בחסם המקבלת הולד וקורתין אותה בלשון עברית מילדת . וידועים בחמרם מהמקום למקום כי אין מם מפניחין ואין מוסמין לחשוד תחומין . ואומרם מחללין עליה את ס השבת , לל שעוזרין לה בבל מיבה שבר ומחיטה ובבאול נם ומחיקת שמוציאין בעוזרת נקי"ת בהחבלים כמה שתתלה עצמה ב בעת הלידה

נזולתם מכל נרכיה שכל מוה בין לחמיר נריפה לחי לא לא תלחמ לכל
לין מיתחילין בחלול שבת עד שתשב על חמעבר ויתחיל להיות
שותת ומלותה מעה לתפלוס מלבה ימים מחללין עליה לת השבת ג
גם כן חלה שם לחמיר נריכה לחי ולתפלוס שלשים יום לחמי לחמיר
נריכה לחי לין מחללין עליה לת השבת לכל שומין כל נרכיה על ידי
גוי לפי שקיל כמין חולה שלין בו שכנה וקשקר לנלנו כי חולה ניה כו
שכנה מחללין עליו לת השבת ולין עושין חלול שבת לקטנים ולה גויס
ולה עמי הלרן כרי שלה יבקנו עשמס בחלול שבת ויקל עליקס כי לה
ילעו שוס שחלול לה לתירו לעשותו לשה חשני הנוך הגדול ולהכרח
לכל עושין לותו בדולי ישראל ואס הוה חולה שלין בו שכנה עושין
נרכיו על ידי גוי וכן לחמרו דבר שלין בו שכנה לומר לבני ועשה
ולחזר תבח קיוס שקוטרין טבור הולד ומניחין לותו כבשני נתלה מ
חיכו עד מוצאי שבת וכורתין לותו ולחיכה הלבה לכל כורתין לותו
ומקין לותו ונותבין עליו לבן הקרס ורוחק לו וכורכין לותו בבב
בבגדים כל זה בשבת ועוד יתבארו נרכי מילה בפרק שלחר זה וכל
והלבה כר יוסי כאסר זכרנו

פרק תשיעה עשר

ר אלעזר אומר אם לא הביא כלי מערב שבת מביאו בשבת

מנולה ובסבנה מבשהו על פי עדים ועוד אומר ר אליעזר כורתין עצים לעשות פחמין לעשות כלי ברזל כלל אמר ר עקיבא כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת מילה שאי אפשר לעשותה מערב ש שבת דוחה שבת

מכאי זה יביא לותו מגולה לחבובי מנוס
ויכסה לותו בשעת הסכנה על פי עדים כרי שלא יקטרו לותו שהוא מ
מחלל שבת וכשאינו בסכנה יביא לותו בשבת לכל דרך בנות וכל ס
שלא יביאו מתיר להביא דרך רשות הרבים ולינה הלכה כי העקר לבלנו ג
שכלל שבתו ל עקיבא לותי והמילה מי שלפשר מערב שבת שלי מל
מצוותה בשמיני על כל פנים

ב

עושין כל צרכי מילה בשבת מוהלין ופורעין ומוצצין ונותנין עליה אספלנית וכמון ל לא שחק מערב שבת לועס בשיניו ונותן אם לא טרף יין ושמן מערב שבת נותן זה לעצמו וזה לעצמו ואין עו עושין לה חלוק לבתחלה אבל כורך עליה סמרטוט וא ואם לא התקין מערב שבת כורך על אצבעו ומביא אפי מחצר אחרת

מוציאין הוא כולו לחוץ קורעין הקדוש שעל הערלה
לספלנית הוא כמו מליחה עבה ונקראת בערבי מרקם כמין ירוע ל
לועס יינו הוא שלוכל לרם וכותש בשניו ולוכו כולנו סמרטוט כגר
בלוי והלוק הוא שיקוב חציבה על גבי כרי שתכנס המילה בתוכו
הקנה ויכריך שלר הקבר על החבר ולחר כן לחר מיכיה מכית לב
לביה לחילן שם מכלי ערוב וכמו כן יביא מחבר לחרת ולוה ענין לחי
לחרים לחילנו מחבר לחרת

ג

מרחיצין את הקטן בין לפני ה המילה בין לאחר מילה ומולפין עליו ביד אבל לא בכלי ר אלעזר בן עזריה אומר מרחיצין את המילה ביום ה השלישי שחל להיות בשבת ור יהודה מחיר באגר

מחרו מזלפין הוא מערם קרחינה מחחזיר
עליה כדלנו לחר כבשן כיצד מרחיצין לת הקטן מזלפין עליו כיד לה
לבל לת ככלי ושזלוף הוא זריקת הסיום לו כל שקבה ולחלק ר לליעז
לליעזר בן עזריה על זה ולחרו כי מותר לרחוץ כל גופו בשבת לבני
חילה ולחר המילה ובסוס שלנלנו למילה ולחת קרחינה היו

פרחינה בחמין ולין הסיום כבשן בין חמין שלוחמו מיעבר שבת ל
בשבת לבני שהוא שבת בשעות ושלבה כר לליעזר בן עזריה ולין ה
הלבה כר יהודה

ד

מי שהיו לו שני תינוקות אחד למול ערב שבת ואחד למול בשבת ושכח ומל את של ערב השבת בשבת חייב אחד למול עולה שבת ואחד למול בשבת וש ושכח ומל את של אחר השבת בשבת ר אלירעוד מחייב חטאת ר יהושע פוטר

העקר לבלנו מילה שלה בזמנו היכה
דוחה לת השבת ולפיכך יחייב לותו ר לליעזר לפי שהוא חובל ולהיכו
מקלקל פיקיה קטור ובן לחמרו לבני מילה מתקן הוא ומה שפטר
לותו ר יהושע שלפי שהוא מל לחחר שהיה חייב להמול בשבת ברשות
ולומר תיכף שבת לחלת ולה לחחר שבת ויש לו למול לחחר מן
הכתים לה יחייב על לחחר ובחלק קילחון שהודה בו ר יהושע ש
שהוא חייב חטאת זה לבלו היכו חייב שלה שקדם ומל בערב שבת ש
לותו שהיה חייב להמול בשבת ולחר כן מל בשבת לותו שהיה חייב
להמול מיערב שבת לף יקיק חייב לרבי שכל ב לה שתנה שבת לר
לרחות ובהן שתרחה השבת כבר נמול בערב שבת לכל הם לוה קדם
ומל בערב שבת כשלרו שלים ומל של ערב שבת בשבת ש
פטור לרעת ר יהושע קולל ושתנה שבת לרחות והלבה כר יהושע

ה

קטן נמול לשמנה לתשעה לעשרה לאחד עשר לשנים עשר לא פחות ולא יתר כדרכו לשמנה נולר בין הש השמשות נמול לתשעה בין השמשות בערב שבת נמול לעשרה יום טוב אחר השבת נמול לאחד עשר שני ימי טובים של ראש השנה נמול לשנים עשר קטן החולה אין מלין אותו עד שיבריא

עקרי זחת ההלבה כי בין ה
הסמסות הוא ספק אם מן היום ספק אם מן הלילה ומילה שלה ב
בזמנה לינה דוחה לה לת השבת ולה לת יום טוב כי המילה מצות ע
עשה יום טוב עשה ולה תעשה כי הסם קודם לעשות בו והוא חמ
לחמרו שבתון ומכוב בו מן המלחכה והעקר לנלנו כי שני ימים טובים של דולם הם
לת לה תעשה ועשה ועוד עקר לנלנו כי שני ימים טובים של דולם הם
הסמה כלבד סהן קדושה לחת ועוד יתבחר בהקדמות שהם כיום לח
לחד כתנו וכשתלינו שלו העקרים תהיה זחת ההלבה מבוחרת לחמרו
עד מיבריה רובה בו מיעת מחליו בכל ותבחר יד ידית החולי ניקחר ל
לחך יבידתו שבשבת ימים שלמים ושם ימי הקדר לו יחמול ומכין ל
לחבוי שלמים סיקיו מעת לעת ודע כי מי שמולר ושתפקח שם גולר כ
בחדם שהביט שהוא בן קיימה לו בשמיני לעשה כי ברוב לה יתקיים
ולה יהיה רלוי שימול ביום השמיני ובזכות כי שם הוא בן של קיימה
רבי מילתו בשבת חובה ושם הוא כפל לה עשה כלום מי שמל לותו
רבי מעשיו כאילו הוא מיורש בשר והוא מיורש בשר בעלמו הוא

ו

אלו הן הציצין המעכבין את המילה בשר החופה את ה העטרה אינו אובל בתרומה אם היה בעל בשר מתקנות מפני מראות העין מל ולא פרע באלו לא מל

ניצין שם קנות הבשר החופה לשם הלבר ולחרו החופה לת העטרה
דוכה בו רוב גובה העטרה וכל זמן שהוא מתעבה כמילה יחתוך בם
בשבת בין ניצין המעכבין ובין ניצים שלין מעכבין ומשמיר המילה
ושלה ידו לשוב ולחתוך בשבת חלה ניצין המעכבין בלבני ולזה
העכבין רמז בלחרו בחתל זה שפרק עוקין בל נרבי מילה ולחרו לוכו
לוכל בתרומה שם הוא גדול ונשלר שרל בלה מילה והשקר שבלנו
הערל וכל הטמלים לה יחבלו בתרומה כשהר יתבחר בשמיני מיב
מיבמות ובשל בשר חים שמן רבני הבשר כי מרפין הבשר ולה לרוע
ותניתא ירחה לחדם שרל לחעבי שהוא מהול

נחלתם מכל נרכים שכל מוה בין לחמרים נריפה לחי לה תלחמ לכל
לין מתחלין בחלול שבת עד שתשב על המטבר ויתחיל להיות
אותה ומלחתה משה לתחלם שבשה ימים מחללין עליה לת השבת ג
גם כן חלה חם לחמרה נריכה לחי ולתחלם שבשה יום לחי לחמרים
נריפה לחי לין מחללין עליה לת השבת לכל שעתין כל נרכים על ידי
גוי לפי שהיה כחי לחלה לחין בו שבשה והשתך לשבתו כי חולה יום בו
שבשה מחללין עליו לת השבת ולין עושין לחלול שבת קטנים ולה גויס
ולה עמי הארן כדי שלה יכשלו שבשה בחלול שבת ויבא עליהם כי לה׳
ידעו מזה שחלול לה היתיר לעשותו ולה מפני הנזיק הגדול והשברה
לכל שעשין לתו גדולי ישראל ולה הוה חולה לחין בו שבשה עושין
נרכיו של ידי גוי וכן לחמרו דבר לחין בו שבשה לחמר לגוי ושעשה
ולחמר תבה קיזה שקושרין טבור הולד ומניחין לותו הבשר כתלה מ
מיתו עד מוצאי שבת וכורתין לותו ולחים הלבה לבל כורתין לותו ו
ומקרין לותו ומוציאין עליו לבן הדרם ודומה לו וכורכין לותו בבב
כבגדים כל זה בשבת ושאר יתבלחו נרכי מילה בפרק שלחר זה
והלבה כר׳ יוסי כאשר זכרנו

פרק תשעה עשר

ר׳ אליעזר אומר אם
לא הביא כלי מערב
שבת מביאו בשבת

מנולה ובסבנה מבשהו על פי עדים ועוד אומר ר׳ אליעזר
כורתין עצים לעשות פחמין לעשות כלי ברזל כלל אמר
ר׳ עקיבא כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה
דוחה את השבת מילה שאי אפשר לעשותה מערב ש
שבת דוחה שבת

מכבי זה יביא לותו מגולה לחבובי מנוף
מכבה לותו בשעת הסבנה על פי עדים כדי שלה יקרבו לותו מהוך מ
מחלל שבת וכשעשע בסכין יביא לותו בשבת לכל דרך נטוית וי ח
לל יביאו מתיר להביא דרך רשות הרבים ולחים הלבה כי העקר לבלבו ג
שבלל שבתו ר׳ עקיבא לומר והמילה מי לחפשר מערב שבת לפי שמ
שמחותה בשמיני על כל פנים

ב

עושין כל צרכי מילה בשבת
מוהלין ופורעין ומוצצין ונותנין עליה אספלנית וכמון ל
לא שחק מערב שבת לוקם בשיעו ונותן אם לא טרף ר׳
יהודה ושמן מערב שבת נותן זה לעצמו וזה לעצמו ואין עו
עושין לה חלוק לבתחלה אבל בורך עליה סמרטוט וא
ואם לא התקין מערב שבת בורך על אצבעו ומביא אפי׳
מחצר אחרת

פורעין הוא כלומר לומר קורעין הקרום שעל העורלה
לספלנית הוא כמין מרפחת עבה ונקרלית בערבי מרקם כמין ירוע ל
לועגם יהודה שהוא שחוכל לרם וכותבים בשניו ולחים כולם שמרפוטו בגר
בלוי והלוק הוא סיקוב חיבה שבל בגד כדי שתבשם המילה בתוכו
קנקר ניכרין מהר הבבר על החבר ולחר כן לומר סיבין מבית לב
לבית לחילן שם מבלי ערוב וכמו כן יביא מחבר לחרית ולהוא ערוב לומ
לומרים לשלם מחבר לחברת

ג

מרחיצין את הקטן בין לפני ה
המילה בין לחחר מילה ומולפין עליו ביד אבל לא בכלי
ר׳ אלעזר בן עזריה אומר מרחיצין את המילה ביום ה
השלישי שחל להיות בשבת ור יהודה מתיר באנ דרונינוס

לומרו מזלפין הוא מערם קרחינה מחזיר
פ׳ כלומר לומר בכלן כיצד מרחיצין לת הקטן מזלפין עליו ביד לה בכ
לבל לה בכלי ומזלף הוא זריקת סמים לו בל מקום ולחלק ר׳ לליע
לליעזר בן עזריה על זה לומר כי מותר לרחוץ בל גופו בשבת לפני
המילה ולחחר המילה וביום שלשי למילה נוחת קרחינה היא

סרחינה בחמין ולין הפרים בכהן בין חמין מלוחמין מעורב שבת ל
בשבת לפי שהוא שבשת בשעות ושלבה כר׳ לליעזר בן עזריה ולין ה
הלבה כר׳ יהודה

ד

מי שהיו לו שני תינוקות אחד למול ערב
שבת ואחר למול בשבת ושבה ומל את של ערב השבת
בשבת חייב אחר למול עמב שבת ואחר למול בשבת וש
ושבח ומל את של אחר השבת בשבת ר׳ אליעזר מחייב
חמאת ר׳ יהושע פוטר

העקר אבלבו מילה שלה בזמנה חיבה
דוחה לת השבת ולפיבך יחייב לותו ר׳ אליעזר לפי שהוה חובל ולינו
מקבל עיניה קטור ׳ וכן לומרו לגבי מילה מקבן הוא ׳ ומה שפטר
לותו ר׳ יהושע לפי שהוה מל לאחר שהיה חייב להמול בשבת בראשנת
ולומר קוחל ונותנה שבת לרם ותלוה החדם ויש לו למול לאחר מן
שבים לו יחייב על לאחר והחלק הריחטון שהודם כו ר׳ יהושע ג
שהוה חייב חטאת זה אבלו היכו חייב חלו שקדם ומל בערב שבת ל
לותו שהיה חייב להמול בשבת ולאחר כן מל בשבת לותו שהיו חייב
להמול מיבר שבת לומר יחיה חייב לרבי שבל בי לו שתבת שבת לפי
לרחות והבן שתחה שבת בבר שמול בערב שבת אחד אבל אם לו קדם
ומל בערב שבת בשהרו שביהם ערלים ומל של ערב שבת בשבת ג
פטור לרעת ר׳ יהושע קומל ושבה שבת לרחות והלבה כר׳ יהושע

ה

קטן שמול לשמנה לתשעה לעשרה לאחד עשר לשנים
עשר לא פחות ולא יותר כדרבו לשמנה נולד בין הש
השמשות שמול לתשעה בין השמשות בערב שבת שמול
לעשרה יום טוב אחר השבת שמול לאחד עשר שני ימי
טובים של ראש השנה שמול לשנים עשר קטן החולה
אין מלין אותו עד שיבריא

עקרי זחת ההלבה כי בין ה
השמשות הוא שפק אם מן היום שפק אם מן הלילה ומילה שלה ב
בשמבה לינה דוחה לה לת השבת ולה לת יום טוב כי המילה מצות ע
עשה יום טוב שבה ולה תעשה כי השם הוא נוה לשבות בו והוא חמ
לומרו שבתיו ומכבו מן המלחבה והעקר לבלבו לה לתי עשה ודחי
לת לה תעשה ועשה ועוד עקר לבלבו כי שני ימים טובים של רוש השנה
השנה בלבד שהן קדושה לחת ועוד יתבאר בהקדמת שהשם כיום לת
לחד בתנו ובשתלע לבל השקדים תהיה זחת ההלבה מבוארת לומרו
עד שיבריא רוצה בו מיבן מחלין בבל ותבשר ירידת החולי ויוצר ל
לחבר יריעתו שבעה ימים שלמים ושם ימי השקר לו יחשב ומכין ל
לחבר שלמים שיהיו מעת לעת ודע כי מי שבולל וכשתפק שם נולד ב
בחדם שבשיעי שהוא בן קיימא לו בשמיני לעבי כי ברוב לל יתקיים
ולל יהיה רלוי שיחול ביום שמיני ובזבת כי שם הוא בן של קיימא
לרי מילתו בשבת חובה ושם הוא בבל לת עשה בלגם מי שחל לותו
לרי מעשין בחיתבך חתיבה של בשר והוא לחורם בשר בעלמו הוא

ו

אלו הן הצרצין המעבבין את המילה בשר ההופה את ה
העטרה אינו אובל בתרומה אם היה בעל בשר מתקנות
מפני מראות העין מל ולא פרע באלו לא מל

ניצין שם קנוות הבשר החופה לתם הלבר ולחרי החופה לת העטרה
דוגה בו דוב גובה משהרים וכל זמן שהוא מתעבה כמילה יחתוך בם
בשבת בין ניצין המעבבין ובין ניצים שלין מעבבין ומשבחר המילה
ושלב יהי לשון בחרון לשוב ולחתוך בשבת שלה ניצין המעבבין בבבי ולזה
העבין רמז בחרון בחתל זה תפרק עושין בל בשבי מילה ולחרי לוכו
לובל בתרומה שם הוא גדול ונשלר ערל בלה מילה והשבר שבלבו
הערל ובל הטמאים לה יחבלו בתרומה בחשר יתבלר בחרי מיב
מיבות ובבל בשר חיה שמן דבר הבשר בי מרפין הבשר והלרוע
ותבישו ירחק בחדם ערל חשבי שהוא מהול

ונעשקי כבל זה מיבוקר האדם בסעיף סחונ מתקצה אם נרחק מהול
מכיחין לוחנו כחות סחונ ואם חיכו נרחק מהול חוקכין הבער סביב
עד שירחק מהול בסיתקצה ' ואחרים כחלו לא חל דל סיסוב ויפרע
בשבת ואעפ"י שסלק ירך מן המילה ' ממחק שחכי חייב להזכיר בשחן
סהאדם בשעבר ולא חל מת בבנו או יליד כיתו ואם עליו כיום הסמיני
עבר על מנות עשה בדולה ואחורין כי אין בכל המנות כמוה
יתכן לו לעולם לבטל זאת המנוה אבל זה הענין קשה יותר ממני שע
שעבר עליו חג הסוכות ולא עשה סוכה או ליל פסח ולא אכל מצה ל
לפי שזה אחר שעבר יום שמיני למילה לא כשבר מזו המנוה אבל הוא
מצוה ומוכרח למולו תמיד וכל זמן שלא ימול אותו ויהיה ערל יהיה
עובר על מנות עשה שבגיב ואפה וכשימול אותו עשוי ממנו זאת ש
העבירה וישעה מצוה ' וכמו כן כל מי שירצה זה שהאדם ל הילוד ס
הערל ולא ימול אין עובר על מנות עשה עד שימול אותו כאלו היה
בנו ' וכשיגדל הילד ויגיע לזמן חיוב המנות כשבר כל אדם ממילתו
ואחייב הוא למול את עצמו מיד וכל זמן שלא ימול עצמו הוא עובר
על מנות עשה עד שימול וכשימול ואפילו באחרית ימיו או עשה מצוה
ועבר ממיני קטן ' ואם אחר שהגדיל ולקחו ערל לא יהיה מחוייב כיון שהגדיל ל
כתורה כמי שלא נימול ' ואיכי יודע בכל המנות מצוה כזאת ל שלא
יתחייב בה מלקות והוא מכמול גדול כדי שיזות החומה בחטאו

פרק עשרים

ר' אליעזר אומר תולין ה
המשמרת ביום טוב ונותנין
לתלויה בשבת וחכמי אומ אין תולין את המשמרת ביו
טוב ואין נותנין לתלויה בשבת אבל נותנין לתלויה ב
ב ום טוב

מתמרת הוא שם שמותנין כתוכו שמרי היין ויהיין יורד
ממנו זך ונלול ויקמתרת קולטת את השמרים ' ואחרי חכמים לא
לתלותו בשבת שלא יעשה כדיך שהוא עושה כחול ויהיסכן שמרי
בשבת כמתמרת עושה שלחכה שהיא תולדת בורר הו מבקר ולכבה
כחכמים

ב נותנים מים על גבי שמרים בשביל שיצלו מ
מסננן את היין בסודרי ובקפיפה מצרית ' נותנין ביצה
במסננת של הרדל ועושין יינמילין בשבת ר' יהודה א
אומר בשבת בכים ביום טוב בלגין במוער בחבית ר'
צדוק אומר הכל לפי האורחים '

יבלו שמו יינכו כי הדבר
הוך קולחין אותו בלול והוא הפך עבור ' ומנגבין כמו נולגין היין
בסודר ובתנאי שלא יעלה יותר כידו הבגד בפי הכלי כדי שיהיה שופך כמ
במקום מסופג כדי שלא יעשה כדיך שהוא עושה בחול ' והתנאי
בקפיפה מצרית שלא תהיה גבוהה מהתחתית הכלי טפח שלא פחות
מזה כדי שלא יעשה לחל ערלי בשבת לפי שהוא לסור כמו שבחרכו
ונוטרין ונוטלין אותם בידים לעיני השבורים ויזכו אז
אותם ויכדילו הצבע מן הדק ' ויינמילין הוא יין נדבש ובלשלין ' ולבין
בר ' והוא שחמר ר' נחוך הכל לפי האחרון לפשר לפרקו בשני פ
פירושים שחמר שם כי הוא חלק על ר' יהודה כמחמרו ובמוער בח
בחבית ואמרו במוער הכל לפי החורחין ואנשי מיסרי מאמרו הכל לפי
החורחין כין בשבת כין ביום טוב כין במוער והלכה כתנא קמא
והוא שיעשה מן היינמילין כל מה שירצה

ג אין שורין את החלתית בפושרין
אבל נותנה לתוך החומין אין שו
שורין את הברשינן ולא שפין אותן אבל נותן הוא לת
לתוך הכברה או לתוך הכלכלה אין כוברין את התבן
בכברה לא יתנה במקום גבוה בשביל שירד המוץ א
אבל נוטל הוא בכברה ונותן לתוך האבוס

שורין מלה יד
יהושע ' חלתית היו מסתמכין בו לפי שהיתה לרגם קלה כרשכין
הוא ז"ע שהקרח בערבי כרשכה וכלשון הקדם בשמה ומחכיתין ח
אותן לבקר ' ושפין פי' כמו מקכחין הו ממרחין ביד ' אבל נותן הוא
לתוך הכברה והיו מתקכחת שם מלילה ' כלכלה סל ' כוברין שע
שעלה מן הכברה ' מגן שהבן הרק ' חכוש מקום שחוכסין שם הפ

הפחמות ' לחכוש כעלי
גורפין מלפני הפטם ומסלקין לצדדין מפני הראי דברי
ר' דוסא וחכמים אומרין נוטלין מלפני בהמה ו ונותנין
לפני ו בשבת

פטם הסוד שמשמינין אותו ' תרגום כרישות פטימתא ור
ורלי כמו רעי וכלשון עברי כמו נפיעי הבקר וחכמים אומרים לברקי
מלפני הפטם ואפילו היא בקופה או דומה לה ' אבל אם היא חכוש
של קרקע והיא מספות לשם אסור הוא לדברי הכל ולמה אמר לחמוני
נזמות וכמו כן אומרין סלוק לבדדין אבל לסלק מלפני הבהמה מו
מותר לגלגל ובתנאי שיסלק מלפני החמור ויתן לפני הפוני לא היא
סילק מלפני הפוני ויתן לפני החמור כי אם מניח הפוני החמור הוא רואי
לאכילת הפוני החמור כי הוא ס
הפסידו כדיו ' והלכה כחכמים

ה הקש שעל המטה לא ינענענו
בידו אבל מנענען בגופו אם היה מאבל בהמה או שהיה
עליו בר או סרין מנענען בידו מבבש של בעלי בתים מ
מתירין אבל לא כובשין ושל כובסין לא ינענע ר' יהוד'
אומר אם היה מוחר מערב שבת מחיר את בליו ושומטן

נענוע הוא סלגלול ' כר' הוא שמשימין תחת הראש ולחזן ' סדין ש
קדיר הקטן שידוע לגללו ונקרא בערבי לחדס ' מכבש בקרא בע
בערבי חבת ' ויש שני לוחות שמשימים ביניהם הכבדים הש
המכובסים מקנלים ואחר כך קופלין הלוחות ומניחין אותן כדי
שיתישבו הכבדים ויהיה הקפול נאה וחין הלבה כר' יהודה

פרק אחד ועשרים

נוטל אדם את בנו והא
והאבן בידו וכלבלה וה
והאבן בתובה מטלטלין תרומה טהורה עם הטמאה וע
ועם החולין ר' יהודה אומר אף מעלין את המדומע ב
באחר ומאה

קתני לטלטול כלבלה והאבן בתוכה כשלשה תנאים
אחר שיהיו בכלבלה שירות לכל חס אין בה פירות בעת כניס לו
לבבר אחסור ' ואחנאי שאני שיהיו הכירות שבירכן לאחלבלך כמו
הענבים והתותים ושאריים לכל חס היו לענוים אז שקדים לח לפי
שאפשר לנערן מן הסל בקרן ' והתנאי השלישי שחהיה האבן בה
בקצה מן הסל לשחוש הקצה לפי שהוא חלק מן הסל ' ויהמדומע הו
הוא הדבר שהעורב מחולין ותרומה ' ודומה שם התרומה ' וכבר ק
קדמוני משבעי שמדומע כלכם במסכת תרומות ומפיה שקדם אזרו כי
כשכטל חלק אחד מתרומה במאה חלק חולין בריך להפרים מן הכל
שעוני התרומה ושאחר יהיה מותר כי התרומה עולה בראשת ומשה '
ואחר ר' יהודה כי מותר להוציא לוחנו החלק בשבת ויהיה לוחנו הת
החלק שהוציא היה התרומה שכשלה בעצמה ולולי זה קדמיון לא יה
יהיה השאר מותר ואין הלבה כר' יהודה

ב האבן שעל פי החבית
ומטה על צדה והיא נופלת מעות שעל הבר טע
נוער את הבר והן נופלות היתה עליו לשלשת מקנחה ב
בסמרטוט היתה על של עור נותנין עליה מים עד שת ר
שתכלה

נוער את הבר והן נופלות זה הוא בשהוא נדיך לבר אבל אם הוא ג
ג דיך למקום אחר נוטל את הבר ומשנו עליו ובלבד שם היה טוכח
אבל אם הניח משנו ער ב בשבת על הבר הרי זה בשיש לדבר האסור
ואסור לטעות ' לשלשת לכלוך ונטוף מקנחה יהוע כלומר מקנח אותו
קטנוף ' סמרטוט כלוי הכבדים

ג בית הלל אומרים מעבירים
מעל השלחן קלפי ועצמו דבית שמאי אומרי מסלק את
הטבלה בלה ונוערה מעבירין מלפני השלחן פרורין פ
פחות מבזית ושער של אפונים ושל עדשים מפני שהוא
מאבל בהמה ' ספונ אם יש לו עור בית אהוזה מקנחין
בו ואם לאו אין מקנחין בו בין כך ובין כך נוטל בשבת

ונשער בכל זה מיבעי ליה אלא משום מיחוש מתקנה אם נילף מהתם
מכיון דאתו כמה אחת אחת ואם לאו כולה מיחל חותכין הבשר סביב
עד שילפה מקום בתקנה ' ואומרים בחלו לה מל כל מישהו ויערב
בשבת ואעפ"י שלקח ידו מן המילה יממה שאני לזכיר בכאן
שהלדים כשעבר ולא מל אותו מל אותו ביום ולד כיצד אין עושין כיום הכפורים
עבר על אחת מהן בזדון ואומרים כי אין בכל התבות כאחת ולא
יתכן לו לעולם לעולם ואת התבות לכל זה העניין קשה יותר ממי שה
שעבר עליו תענית ולא עשה שכח או לא ידע שהוא לכל אבל
לפי שזה אחר שעבר יום אחד מיבעי ליה לא כשאר מי שהתבות לכל הוה
מבוש ומוכרח למול תמיד וכל זמן שלא ימול אותו ויהיה ערל יהיה
עובר על מצות עשה שהציוה ומל וכשימול אותו עשה ממנו זולת ש
העבירה ישאר מבוש ' וכאן כן כל מי שילקה זה שהרי לא קילוד ש
קערל ולא ימול אינו עובר על מצות עשה עד שימול אותו כאלו היה
בן ' וכשיגדל קילד יגיע לזמן חיוב מצות כשאר כל אדם ממילתו
ואתחייב הוא למול את עצמו מיד וכל זמן שלא ימול עצמו הוא עובר
על מצות עשה של מילה וכשימול ואפילו באחריתי ימיו הוא עשה מצוה
וקר מינו קטן ' ואם מת והוא ערל לא יהיה מחוייב בית הקברות ש
בישראל כמי שלא ימול ' ואיני יודע בכל התבות מצוה כזאת לא שלא
יתחייב בה מלכתו ואולי מלכתו גדול כדי שיזכות לחטות בחטאתו

פרק עשרים

ר' אליעזר אומר תולין ה
המשמרת ביום טוב ונותנין
לתלויה בשבת וחכמים אומ' אין תולין את המשמרת ביו
טוב ואין נותנין לתלויה בשבת אבל נותנין לתלויה ב
ב' ום טוב

מעמידת הוא שם שמותנין כתוכו שמרי היין ויהיין יורד
ממנו יפה ונגלל ויהמשמרת קולטת את השמרים ' ואומרי חכמים לא
לתלות בשבת שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול ויהמסנן שמרי
בשבת כמשמרת שעשה שלשה שהיו תולדת בורר הוי מוכר והלכה
כחכמים

ב נותנים מים על גבי שמרים בשביל שיצלו ט
מסננין את היין בסודרי ובקפיפה מצרית ' נותנין ביצה
במסננת של הרדל ועושין ינמולין בשבת ר' יהודה א
אומר בשבת בכים ביום טוב בלגין במוער בחבית ר'
צדוק אומר הכל לפי האורחים '

יבלו כמו יבנכו כי הדבר
הוא קודלין אותו בגלגל והוא הפך עבור ' ומנגבין כמו גולגלין היין
בסודר ובתבי שלא יפוג כידו הבור כפי הכלי כדי שיהיה סופך כמו
במקום שפותב כדי שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול ' והתבי
בקפיפה מצרית שלא תהיה גבוהה מתחתית הכלי טפח שלא יחות
מזה כדי שלא יעשה לחל ערלי בשבת לפי שהוא לפעור כמו שבארנו
וטובה שבינן ' שמוסרין ונותנין אותם בדברים העבורים ויזהרו
אותם ויבדילו חצב מן הדרך ' וינמולין הוא יין הדבש וגלגלין ' ולבין
כך ' ומה שאמר ר' צדוק הכל לפי האדחין שאמר לפרש בפני פ
פרושים שהוא מפני כי הוא חלק על ר' יהודה במאמרו ובמוער בח
בחבית ואמרו במוער הכל לפי האורחין ואפ"ג שיהי מאמרו הכל לפי
האורחין כין בשבת כין ביום טוב כין במוער ולכבה בתבת קטן
והוא שיעשה מן הינמולין כל מה שירצה

ג אין שורין את החלתית בפושרין
אבל נותנה לתוך החומין אין שו
שורין את הברשינין ולא שפין אותן אבל נותן הוא לת
לתוך הכברה או לתוך הכלכלה אין בוברין את התבן
בכברה לא יתננה במקום גבוה בשביל שירד המוץ א
אבל נוטל הוא בכברה ונותן לתוך האבוס

שורין מלה יד
יהושע ' חלתית היו מתמעטין כו לפי שהיתה לחים קיץ כדאמרין
הוא ' ע"ה שהקדח בשדי כרמים ובלגין הקדם בשמת ומחכינין ח
מותן לקוד ' ונשתין פי' כמו מקבחין הי מתרחין כיד ' לכל מותן הוא
לתוך הכברה והיה מתקבחת שם מילה ' כלכלה של ' בוברין שע
פעולה הן בכברה ' הוא התבן הדק ' מכוש מקום שהוכשין שם הב

חכמות ' מכוש כשלי

גורפין מלפני הפטם ומסלקין לצדדין משפני ורואי דברי
ר' דוסא וחכמים אוסרין מטלין מלפני בהמה וו ונותנין
לפני וו בשבת

פעמים שהעול מתמכין אותו ' תרגום כרישות פרוותיהון וי
ולפי כמו רעי וכלגון עברי כמו נשיעי הבקר וחכמים אוסרין לברוק
מלפני הפטם ולפנות היא בקשתה אז דומה לה ' אבל לא היה לכוף
של קרקע והמספוא לפני אותו הוא לדברי הכל ולמה אמר לתשוני
בימות וכמו כן אוסרין לברוק לפני לבדיין אבל לפנות מלפני שהמתים מן
הוא תלמה ובתבתי מיסלק מלפני שחמור ניתן לפני השור לא היה
מיסלק מלפני השור ניתן לפני החמור כי היו מכניסין החמור הוא רואי
לאכילת השור ומן מכניס השור היו רואי לאכילת החמור כי הוא ס
הפטימין כדירו ' והלכה כחכמים

ה הקש שעל המטה לא יתענענו
בידו אבל מנענען בגופו אם היה מאבל בהמה או שהיה
עליו כר או סדין מנענען בידו מבבש של בעלי בתים מ
מתירין אבל לא מבבשין ושל מובסין לא נענוע ' יהודה
אומר אם היה מותר מערב שבת מתיר את כליו ושומטן

כעניע הוא מלטטול ' כר ' הוא מתשימין תחת הראש ויהחזן ' סדין ש
הילדיך הקטן מילוע מלבנו ונקרין בערבי לחדרת ' מכבה נקרין בע
בערבי תבת ומם שני לוחות מתשימים ביניהם הכתבים הת
המכותבים מקן בלים ואחר כך מוסרין הלוחות ומחזירין אותן כדי
שיהיהו הכתבים ניהים הקטנים נחם ואין הלבה כר' יהודה

פרק אחד ועשרים

נוטל אדם את בנו והא
והאבן בידו וכלבלה וה
והאבן בתוכה מטלטלין תרומה טהורה עם הטמאה וע
ועם החולין ר' יהודה אומר אף מעלין את המרומע ב
באחר ומאה

קתירא לטלטול כלבלה והאבן בתוכה כשלשה תנאים
האחד שיהיו כלבלה שירות לאכל אם אין כה שירות בשבת בים לר
לדבר האסור ' והתנאי השני שיהיו השירות שדרכן להתלכלך כמו
הענבים והתותים ושקריסים שאכל אם היו לאוכלים אז אסורים לה לפי
שאפשר לבוערן אין אוכל באדם ' והתנאי השלישי שתהיה האבן כ
בשקוב אין אוכל בשקוב הנקוב לפי שהוא חלק אין אוכל ' ויהמרומע הו
הוא הדבר שמעורב מחולין ותרומה ' ודמיע שם התרומה ' וכבר ק
קדמו ממשנתינו דמרומע כגון במסכת תרומות ומימה שקדם שכרו כי
כשכבל חלק אחד מתרומה בתוך חלק חולין צריך להפרים אין אוכל
מעורב התרומה והשאר יהיה מותר להוכיח לותו החלק בשבת ויהיה לותו
ואחר ר' יהודה כי מותר להוכיח לותו החלק בשבת ולובי זה שרומין לה יש
יהיה השאר מותר ואין הלבה כר' יהודה

ב האבן שעל פי החבית
ומטה על צדה והיא נופלת מעות שעל הכר טע
טוער את הכר והן נופלות היתה עליו כשלשת מקנוחה ב
בסמרטוט היתה על של עור נותנין עליה מים ער שתב
שתבלה

טוער את הכר והן נופלות זה הוא כשהוא צריך לכר אבל אם הוא ס
צריך למקום הכר נוטל את הכר והמעות עליו ובלבד שם היה שוכח
אבל אם הניח המעות עריב שבת על הכר הרי זה בשיש לדבר האסור
ואסור לטערו ' לשלשת לכלוך ונטוף מקנחה יהיה כלומר מקנח אותו
קטנוף ' סמרטוט כלוי הכלים

ג בית הלל אומרים מעבירים
מעל השלחן קלפי ועצמו דבית שמאי אומרי מסלק את
הסבלה כלה ונוערה מעבירין מלפני השלחן פרורין פ
פחות מבוית ושער של אפונים ושל עדשים מפני שהוא
מאבל בהמה ' ספונ אם יש לו עור בית אהזה מקנחין
בו ואם לאו אין מקנחין בו בין כך ובין כך נטל בשבת

מיה מקרעו בית אלא טלטול מקלפות והעבמית לפי מקן דאמרין לעי
למיכל מכחמית. וטבלא לוח בידול ישימו עליו מפלתן כדי שיפגו ע
עליו קפדורין, ומעד אל תפוכן מס קליפות החפוכין ומפוב יודע
ויהוא כמו כמר כעשה לתוך הים ומוכח המים ומסתפגים בו. ובית
מחיזק אלא. מפפוב מקנסר בפים לו בית מחיזה ומחזיק מותו בו ו
מיכו מתעבר ולא נפקע בפמפתפגין בו. ואפילו ר' שמעון תופר
להפתפג בו במקין לו בית מחיזה לפי שהוא מתעבר ובכחמו בשברת
ובל דבר שיהיה בשברי מותר בו ר' שמעון תעבד שהיכו מ
מתבוין כי ר' שמעון היכו לומר דבר שהיכו מתפגין מותר אלא פפ
בשהתפגות המלאכ אפפ שיהיה ואפפ אלא יהיה בחמרים נוגרי מרס
מוכה בפח ומפפל ובלבד שלא יתבוין לעשות מרין כי אפפ לגרוי ולא
יעשה מרין לבל דבר שברשי לו והוא חפרס מוגדה ר' שמעון בפפיק
ריעה ולא יעות, ומתמר החכמים כין בך וכין בך בל שיהיה לו בית
מחיזה שמותר להפתפג בו אף לא יהיה לו מותר לטלטל בשבת.
ובלבה בחכמים.

פרק שנים ועשרים

חבית שנשברה מצילין
מנונה מזון ג' סעודות
ואומר לאהרים באו וה

והצילו לכם. ובלבד שלא יספיג. אין סוחטין את הפרות
להוציא מזון משקין ואם יצאו מעצמן אסורין. ר' יהודה
אומר אם לאכלין היוצא מהם מותר אם למשקין היוצא
מהן אסור. חלות דבש שרסקן מערב שבת יצאו מעצמן
אסורין. ר' אליעזר מתיר.

הטעם מפר בעבודין לפי יספיג
פלפ יעשה כדרך פהוא עושה בחול. ומתמר ר' יהודה אם לאכילה
ריעה בו כי כשהכלים אותן הפרות לאכילה היעה מקן מותר. כי
לאכילה היה מזומן אותו דבר הזב ממכו ואם הכניסן למשקין אותן ה
המשקין מיכן מותרין לפי שאין לו דאות לפתוח מאותן המשקין בשב.
ועדך מחלקתם בזאת המשנה הוא שתותים ורמונים בלבד. אבל
עבבים וזיתים בל מודים שהיוצא מהן אסור ומפר פירות מלבד
עבבים וזיתים ורמונים בל מודים שהיוצא מהן מותר ואפי בשבין
למשקין ומחלקתם בתותים ורמונים כי החכמים דמו אותם לעבבים
וזיתים לפי שדרך בני אדם לעצור אותם בעבבים וזיתים ור' יהודה
דן בל אין ואין לעצמו בפפר תרוה. והלבה בר' יהודה והלבה בר' ח
אלישבר.

ב כל שבא בחמין מלפוי השבת אף שורין אותו ב
בחמין בשבת ובל שלא בא בר מין מלפני השבת מדיחין
אותו בחמין בשבת ורוץ מן המליח הישן וקולים האספנן
שהדחתן היא נמר מלאבתן.

פפר כי בל מה שמתבשל קודם השבת ואפר בן הזכיהו מן
המרק ומבשילו מותר להשרותו בימים חמין בשבת ובל מה שלא ב
מתבשל קודם השבת אפשור להשרותו אלא מדיחין אותו בלבר חין
מן הרב מליח ומין דבר הקליפה והוא הנקרא קולים האספנין לפי
שהוא הדחתן מבשילתן לאבילה ניהיה בפו שבשלן בשבת.

ג שובר
אדם את החבית לאבול ממנה גרוגרת ובלבד שלא ית
יתכוין לעשות לה בלי אין נוקבין מגופה של חבית ד
דברי ר' יהודה ר' יוסי מתיר. לא יקבנה מצרה ואם ה
היתה נקובה לא יתן עליה שעוה מפני שהוא ממרח אמ'
ר' יהודה מעשה בא לפני רבן יוחנן בן ובאי בערב ואמ'
חושד אני לו מחטאת.

לא יקבנה מנדף לא מנר מחבית. ומעמ
קוף הדובב. מתרת בלאמר מחלוק. בפעמ שיהיב ר' יוחנן מחטאת ל
לזה מנתן מעות על פי הנקב והלבה בר' יפי.

ד נותנין תבשיל ל
לתוך הבור בשביל שיהיה שמור ואת המים היפים בר
בר עים בשביל שיצנו ואת הצונן בחמה בשביל שי
שיחמו. מי שנשרו בליו בדרך מהלך עמהם ואינו חושש
הגיע לחצר הדיצומה שוטחן בחמה אבל לא בנגר העם

חולי יעלה על הדעת בי אפור ליתן הבשיל לתוך הבור נזהר מיח
ירד בבלי לתחתית הבור ואהי לעוויי נזמות. ומם בן יעלה עב. ה
הדעת אלא יתן נוכן לתוך החמין בזהר פמיח יטמין בדיון. ולבך ה
הוייעבו בבתן פי מותר לעשותן ואת הרומה להם ואם הוא מבואר
והוא אפור ואת הפירות בשרים בדעים. בפרק בלי בפהו מבזות מבזרה
מרין. שהוחן אפור פמותר לבשות בדרים הפדרייפ בחמה. ומוחחן
אלא עברית. מותה לבנים. מפטה אדמים. אבל לא בנגר העם בדי ה
שלא יהפדיקו מרחצן בשבת. וזה שמתם רחוי ואין אתר לשוחן בי
העקר לאבלו בל מקום שהורגן אפור מבני מרחית העין אבל ע
בחלבי חדדים אפור.

ה הרחיץ במי פירה או במי מבריא מ
מסתפג אפילו בעשר לו שטיאות לא יביאם בידו אבל ע
עשרה בני אדם מסתפגין בלוטית אחת שנהם ידיהם
ורגליהם ומביאין אותה בידם.

ופלפ שרחיצה אינה אלא בחמים
שמות. לו לטלטל ממנו לביתו ומכיתו לאותו מקום בפי שיהיה בחבר
לו בתדינה ויהיה שם עדוב ולא בשאר לחחזיר אלא שמותר ים
יפחוט הבבר שמסתפג בו בשברה וזו יביאנו ונזו יבא וכפ
ובשהחזיר לו בי אין דרך להוציא זה הבבר שנסתפג בו ממקום רח
רחיצתו יביאנו שם ולא יחזיר לו בין שיהיה יבש לא שרוי. ואמ בי אפור
בסתפג בעבר ילדים והם הנקראים אלוטיות בי הלוטיות אח
החזרוכה בלי שפך אין שם מים שיצטרך לבחוט אותה ואפילו בחט ה
מותה לא יבא ממבה דבר אעפ"י בלא יביאם בידו שמח יביא ה
שרי לפי שרבים בסתפגין בו. ואח המבה לחויה והפבק בי אפור ה
אחר יביא הדדיך שנסתפג בו בידו

ו סבין ומשמשין אבל לא
מתעמלין ולא מתגרדין. אין יורדין לפילומה אין עושין
אפטרופוסין בשבת אין מעבירין את הקטן ולא מהזירין א
את השבר מי שנפרקה ידו או רגלו לא יטרפם בצונן א
אבל רוחץ בדרבו ואם נתרפא נתרפא.

סבין בלומר מנחין
בחמין ומחמשמין הוא מבזרת מפה מיסיהיו ועביו מפיבה ובדיבה
בלומר בשמוסבין ובודרין הידים על בשר האדם בחזק. מתעמלין
בחמי מיבעין. והוא מובדת עמל שיעמול האדם. עמלו בוחין בו.
והוא העמל והיגיעה. ומתגרדין מבזרת לשתגרד בו. ובמקו בלשון ח
חבמים. מתחבבין. לפלומה קורדיומה בור הפים ים בו חמימות ל
לפי שהפים מבושין בו והבבבה לשם יזוע והזיעה ביום שבת אפור.
חסיקטוזין פי קקיל והיא מלה מורבבת ממלות חרמיות חפ
חסיקטוזין בי הוצאת הלחם מן הבשול בל מיבוי הלחם ויוציאנו מן
החבטוזובה קודם מיתבשל. ובתמי מיסתה שם מקיל ואזן אפור
לבל להבנים אבטנו לתוך פיו מותר. מעבירין הוא השבת חלינות ה
הפדיה ועריבתן והזו בחו בוזה אבל בריבת הולי בבגדים וחתולו
מותר. ואחרים מין מחזירין את השבר מיבה הלבה. ונפסק מחזירין
את השבר בפרבה ידו בלומר בשחט פרק היר אז הרגל.

פרק שלשה ועשרים

שואל אדם מחברו כ
בדי יין ובדי שמן וב
ובלבד שלא יאמר לו

הלוני ובן אשה מחברתה בברות. אם אינו מאמינו מניח
טליתו אצלו ועושה עמו חשבון אחר שבת. ובן ער בי פ
פסחים בירושלם שחל להיות בשבת מניח טליתו א לו
ואוכל פסחו ועושה עמו חשבון לאחר יום טוב.

שקטנה לחסור מיחמר מרס הלנוי גזרה ממיח יפתוב ויתר הרבריס מ
מוכנים ומכוונים ׳

ב מונה אדם ארחיו ואת פרפרותיו מפיו אבל
לא מן הכתב ומפיס עם בנו ועם בני ביתו על חשלחן
ובלבר שלא יתכוין לעשות מנה גדולה בנגר קטנה משו
קוביא מטילין חלשים על הקדשים ביום טוב אבל לא
על המנות ׳

טעם מה מחסרו למכוונת מן הכתב גזרה ממיח יקדיח לגרית מלגים בם
בשבת ונהוג לחסור כי לבר ספרי הכבוחות לו פירושיהם לחסור לקדוח
בשבת לו כיון ולפילו היה לחתו הספר בחכמה מן החכמות ׳ ומפיס
פירושו משילבוהלת ׳ ושיעור זחת המעבה כך ומפיס עם בניו ועם
בני בניו על השלחן בשבת לחבל לו עם לחר ובחול מותר להפיס ב
עם לחר ובלבר שלא יתכוין לעשות מכה גדולה בגדר מכה קטנה א
מפני קוביא ׳ וקוביא הם כפול על כל מיני שחוק שיעשה עליו מ
שיקח לחס מממון חבירו בהסכמת לחתן השחוק כמו שהפשנין וה
והגרדמי וזולתם מן הדומים להם ׳ וחלבחים מין מן הנגרות ונהוג
שיקבעו הדבריס שלח ידמה לחד מהם לחברו כמיני השחמים ויפרוש
כל לחד מלחתן השחמים דבר לחר מלחתן הדבריס ולחתן השחמים ל
לעגמו ויתנו לחתן השחמים לחים לחר נברי שיבח במקרה ויעים ל
לחתן השחמים חבן לחד על כל מכה ומכה מממות הקדשים ובוטל כל
לחד ולחד מכתו כשי בגדלו ׳ והתירו חכמים לעשות זה כיון לפי שם
שהזריזות בהכילת הקדשים וליטול מהם מכה בדולה ויפה מהוא ׳ ומה
שלחיר לכל לח על המנות לל מנות שלו חולין שלין מטילין חלבין ע
עליהם ביום טוב ׳ ומלת חלבין מלה עברית חולב שלבנים ׳

ג לא ישבור אדם פועלים
בשבת ולא יאמר אדם לחברו לשבור לו פועלים אין
מחשיבין על התחום לשבו פועלים ולהביא פירות אבל
מוחשיך הוא לשמו ומביא פירו בידו בלל אם אבא שאול
בל שאני זכאי באמירתו רשאי אני להחשי עליו ׳

קבל מוריס כי מותר לחדם שיאמר
לחברו שמור לי פירותי שבתחומך ואשמור לך פירותיך שבתחומי ׳
וכמו שמותר לעשות חברו בשמירה כך מותר לו שיחשיך לשמור ׳וזהו
ענין לחמרם בל שלחי זכאי באמירתו רשלחי להחשיך עליו ׳ וענין
להחשיך על התחום שילך בשבת ער קוף תחום שבת ויסב בשוף בשוף את
התחום ער שיגיע שבת ויעשה דבר שלנוי וכבר ידע בי לשוב לבנו ב
בשבת הדבור והענין והשתדלות בשום דבר שבעזה אותו לאחר
השבת מן הדבריס שהן מסורין לעשותן בשבת בשו שפירש ואמר מ
מחנה חשוך ודבר דבר וכתוב עשות חשבך ביום קדש מלבר שם
הוא דבר מנוח ויהיה דבור חשני שיום שבון שיבר בו לדם בשדוכי
הנשחלות ובהגרות ולמוד הבנים תורה הו כתב הו מלחכה בי ה
השתדלות בהלו הדבריס בולם מנוח ׳

ד מחשיבין על התחום לפ
לפקח על עסקי הבלה ועל עסקי המת להביא לו ארון ו
ותבריבין ׳ גוי שהביא חלילין בשבת לא יספוד בהן י
ישראל אלא אם בן באו ממקום קרוב עשו לו ארון וח
והפרו לו קבר יקבר בו ישראל ואם בשביל ישראל לא י
יקבר בו עולמית ׳

לפקח פירושו בזה המקום לשמול ולחקור ע
עסקי בתו שבריבין ידוע וסם הבבריס שבשם
בקבר המת ׳ חלילין בליס חלולין עשוין בסם קול ידוע לעורר הבכיה
ומחבל ונחרים ממקום קרוב מתוך הרחיבה חבל סם לח היו ע
עמו בחרייבה חקוד לעשות חבל בהן גזרה שמח יחתן למחוק בחו ב
שחוק רשות הרבים ׳ ונחמם בחרין וקבר חס בשביל ישראל לח י
יקבר בו עולמית לפרסום הרב חבל בל בני הכר נה ובל מה שהתירו
בבני ישראל ובן חלו החלילים חעבד׳ שרחיבום שבחו מן הרחיבה ׳

ה עושין בל צרבי המת סבין ומדיחין אותו ובלבר שלא י

יזוז בו אבר שומטין את הבר מתחתיו ומסדילין אותו על
החול בשביל שיטתין וקושרין את הלחי לא שיעלה אלא
שלא יוסיף וכן קורה שנשברה טומבין אותה בספסל
או בארובות המטה לא שתעלה אלא שלא תוסיף אין
מאמצין את המת בשבת ולא בחול עם יציאת נפש ובל
המאמץ עם יציאת נפש הרי זה שופך דמים ׳

פשוטו מרס
מה שתחת הימת מן הבבריס במנח מיטה על החול ׳ וזו סיח בו
בוכתו בחמרי ומטילין חותו על החול לח ישיזוהו ממקומו ויטילו ח
חותו על לחין כי זה בבר חיבה בריחיתו ומחר ובלבר שלח יזיע
בו חבר לפי שהלטול הימת בשבת חסור ׳ ומחמכין עציהת הציים ו
ובתיהם ׳

פרק ארבעה ועשרים מי שהחשיך בדרך ג

נותן ביסו לנברי ואם
אין עמו נברי מניחו על החמור הניע לחצר החיצונה נ
נוטל את הבלים הנטלין בשבת ושאינן נטלין מתיר את
החבלים והשקין נופלים ׳

פתרנו לו סיתן ביסו לנברי מפני
שחרס בהול על ממונו ואי לחפשר שיזרוק ביסו ובלבי זחת הפתיח ה
היה מניח לותו הוח בעזמו ואם שחמרו מניחו על החמור בתבחי ב
שיניחנו על החמור בשעת הלוכו וכשיגמר מיטלנו מעליו כרי שלח
יעמוס הכחה וכשיחזור לילך מחזירו עליו עד שיגיע לפתח ביתו ו
ויטלנו מעליו ׳ כשהוח מתהלך ויזרקנו לתוך ביתו בל שחר יד כרי ב
שלח יהיה מכבים מרשות הרבים לרשות היחיד ׳ ואם שהטריחנו לותו
להניחו על הבהמה בשהיה מתהלבת כרי שלח יהיה מחמיר ומחמיר רש
הוח הנותן דבר על הבהמה ומכניב לותה לו יכניב לותה בשעמה ו
וימבר לותה לנברי שלח יעשה שבת ׳ שלח נתן עליה דבר ולפי שהיה בשעת דבר
מועט ושבוח שהלבה שימחר בשבת ובבר הודעתיך בי בטורי
שבת בטור לבל לחבר ׳ ואם לין עמו לו בהמה ולח גוי הוח עמו מ
ביניה לותו וילך בי פחות מילבע לחנות ׳ ואם שחמרו הניע לחצר
הרחוכה לינו נקשר בדין הבית ׳

מתירין
פקועי אמיר לפני בהמה את הבפין ומפספסין אבל לא
את הורין אין מרסקין לא את השחת ולא ההרובין לפני
בהמה בין דקה בין גסה ר יהודה מתיר בהרובין לדקה ׳

פקיעין ונדין סס חלמוניות שעיר חלח שהפקיעין קן קטנות ונסס מ
מפקיעים שתים ושלוש קן בינונית ושלשה גדולה ׳ וחמרו בבל לח ח
חת הזרין לל לין מפספסין חת הזרין בבל להתיר הלבודות מותר ׳
ופירוש מפספסין במו שפרכין והוח שמחבבין לותן בין שתי קירים
וביפין לין מן הסקיעין ומרסקין במו שחבבים ׳ ושחת ידוע ובלשון
עברי גז חחר בזי הקלף ולין הלבה בר יקוק ׳

אין אובסין את ה
הגמל ולא דורסין אבל מליעיטין אין מרסין העגלים א
אבל מליעיטין אותן מהלקטין לתרנגולים ונותנין מים
על גבי מורסן אבל לא נובלין אין נותנין מים לפני דב
דבורים ולפני יונים שבשובך אבל נותנין לפני אווזין ות
ותרנגולים ולפני יונים דודסיות ׳

לבנים סס המקום שמשימין
בו הפספוח לבהמה ועניין חמרם לין לובסין שלח יבלבלה מזון
ימים רבים ונוח חמרם לין עושין לה לבוס בתוך מעיה ׳ וזודסין
קפידום הקיבוב חבלי שלח ישימו בחזקה הגמל על המחבל בדי שיחבל
הרבה ׳ מליעיטין בתוכת המחבל לתוך פי הלובל ׳ ממיכין זריקת דמי
המחבל למעי הבהמה עם המים ׳ וחמרם מליעיטין למקום שיבולה
להחזי ונחמר ממיכין למקום שלין יבולה להחזי ׳ שתיהן מלות עבריות
מליעיטין מגזרת הליעיטני בח וממיכין מעבין הפטום ׳ שנר ומריח ׳

מתלקטין מיטים מאוכל בית וכם לוקטין לתוך מודעין יחוב נובלין כמו בפ"ק דולמית יוכי פכיתי וכם מיוחסות לה ירודים פסיק מבבל לתוך כה סיכה ג

ר מחתכין את הדלועין לפני הבהמה ואת הגבלה לפני הכלבים ר' יהודה אומר אם לא היתה גבלה מערב שבת אסורה לפי שאינה מן המוכן

ומן הלכה כר' יהודה

מפירין נודרים בשבת ונשאלין נודרים שהן לצורך שבת ופוקקין את המאור ומודרין את המטלית ואת המקוה מעשה בימי אבין ושלר' צדוק ו ובימי אבא שאול בן בטנית שפקקו את המאור בטב בטפיח וקשרו את חמקירה בגמהי לידע אם יש בניצית פוחה טפח אם לאו ומדברייהם למדנו שפוקקין ומודרין ו וקושרין בשבת

הפפרים מיטר הנ"ל על לו חזה כחצר יתבאר במסכת נדרים ונשאלה סוה מיתחרטו ויטאל לחכם ויתיר לו נדרו ו והסכ"ת מיתרת כין לצורך שבת כין שלא לצורך שבת תבל שלא מיכה מוותרת שלא לצורך שבת ופוקקין את המאור סוה מיסתמו את החלון סמתני תבשם החלוש בכלי יון הכלים תבל לסתמו בבגד תלוי כמו שכר כתבתי דיומ כפר"ו ויתטלית תתיכה על בגד מודדין אותה לידע אם יש בה שלש אצבעות על שלש אצבעות ואם יש בה יותר מיה מקובלת טומאה כחצר יתבארו שלו שעקיים במסכת כלים ואם מיה פחותה מזה סטיעור מיכה מקבלת טומאה ' וכמו כן ימדדו המקוה לידע אם יש בה שלש אצבעות על שלש אצבעות ואם יש בה יותר מיה מקובלת טומאה כחצר יתבארו שלו שעקיים במסכת כלים ואם מיה פחותה מזה סטיעור מקוה ומיה חסר על חמיה כרוס שלש אצבעות אם לא ושפיח אם יש מיעור מקוה ומיה חסר על חמיה כרוס שלש אצבעות ' ובאמצע יהיה קטן ' מקדיה לוח קטן ' בימי בומת ' בגית קטרים ' ועצית זה חמעט ' כי כשיש מיה בכלי אחד ויש כין אותו כית ובית אחר חלון אם יש בחותו חלון טפח על טפח או יותר טטומת הכית הסני כי העקר מטלטל טפח על טפח מכיח את הטומאה כחצר כבאר במקומיה במסכת אהלות ובאותו זמן היה כין שני כתים חלון ובאותו חלון קטרים של זכוכית כמו שמשיש ובאבר כאותה השמשית שבר וקטרו לוח אחד כעין וקטרו אותו שלוח בגמא לסכיח אותו הלוח על מקום השבר שם תשתה בשמשית ואחר כן ירדו שלוח אם היה כו טפח על טפח יהיו את הטומאה ואם היה פחות מיטו משמש הכית האחר בטומאת אהל מכוח אחר שבא מיכה מקוה ומיה חסר על חמיה כרוס שלש אצבעות ואם יש בה יותר מיה מקובלת טומאה כחצר יתבארו שלו שעקיים במסכת כלים ואם מיה פחותה מזה סט

לבנה יהיה ויהיה מרובעת כשלמה טפחים על שלשה טפחים ואמרו
דיה לקרים שתהא רחבה טפח עוזה שלשה למה שחסר כי לפי
שהריבה שקרים כרחב הריח ועוזה טפח ומחצה שלשה זה שאמרו ר
ואמר דיה לקרים שתהא רחבה טפח ואחד כדי שלא יהא הפתח
שהשלמה ואמר כדי לקבל הריח לחדרו הכל שפיר אין לדחבה שלא ט
טפח ואחסר שיתקיים שליש הריח שיהיה על תוך הקורה

ר רחבה

לקבל אריח ר יהודה אומר רחבה אעפי שאינה בריאה

לקבל הריח שתהיה חזקה לשבול כובד הריח ולא תשבר ואין הלבה
כדי יהודה

ה היתה של קש או של קנים רואין אותה כ
**באלו היא של טחבת עקומה רואין אותה כאלו היא פ
פשוטה עגולה רואין אותה כאלו היא מרובעת אם יש
בהקפה שלשה טפחים יש בה רוחב טפח**

יש לך לדעת כי
יחום הלבנון העגולה של המשכב אותה כלי ידוע ואי אפשר לדבר
בו לעולם בחמת ומקורין וז שהשבוה הוא מחשבת שכבת הב
הנקראת נהלים אבל הוא כעבי זה הדבר כלי ידוע ואין במציאותו
פיעבב אבל יודע זה בקרוב ובבר חברי חכמי התשבורת לזה חברו
ליידעת יחום הלבנון של המשכב בקירוב ודרך המופת בזה הוא
הקירוב לקחר עליו סומכין חכמי החכמות שלמודיות הוא יחום
החוץ לשלשה ושבועית וכל עגולה פיהיה בחלבנון שלשה חמה יהיה
בהיקפה שלש חמות ושבועית בקירוב ולפי זה יהיה לשעגולה שלש
בקירוב לקחו שם בחשבון הגדול וחמרו כל שיש בהיקפו שלשה טב
טפחי יש בו רחב טפח ושמכו על זה במה שמוצרכו חלין מן המדידה
בתורה

ו לחיים שאמרו נבהם עשרה טפחים ורחבם
ועבים כל שהוא ר יוסי אומר רחבן שלשה טפחים

הפיעור בזה המחמר לחיים שנחלקו בהן ר אליעזר וחכמים שהחזר
חומר לחי חזר והחזר לחיים ופיהיה חומרים כי רחבן ועבין כל שהו
ושבר בחרבו כי אין הלבה כר אליעזר שחמר הבשר מבני לחיים ובמו
כן אין הלבה כר יוסי וחמרו גבהו עשרה טפחים לפי שהוא הגבוה
הפחות שיש למבני כחו שזכרנו ואשבו נובה המבני עשרים חמ
חמה ועשה לחי בבבהו עשרה טפחים דיו

ז בבל עושין לחיים א
**אפילו בדבר שיש בו רוח חיים ר יוסי אומר ומטמא מש
משום גולל ר מאיר מטהר ובותבין עליו ניטי נשים ר יו
יוסי הגלילי פוסל**

גולל הוא בשמי הקבר כל הנגע בן יומת
שבעת ימי ונהו מים שחמרה תורה וכל שחר יב בעל שבי קדש בחלב
חרב או במת או בעגם חרם או בקבר ועוד יתבחר זה בתבלית
קב מור במקומו במסבת אהלות ואין הלבה כר יוסי ולא כר מאיר אל
ולא כר יוסי הגלילי

ח שירדה שחגת בבקעה והקיפוה בבלי
**בהמה מטלטלין בתובה ובלבד שיהיה גדר גבוה עש
עשרה טפחים ולא יהיו פרצות יתרות על הבנין כל פר
פרצה שהיא כעשר אמות מותרת מפני שהיא כפתח ית
יתר מבן אסור**

תרגום לחיות שמחלים מיידית שרבתי וכשהוא
פרין מרובה על השומר בכל התורה כולה וכשהוא פרין ב
כשומר הוא מחינה ומותר לטלטל בכולה חלח חם יש בכל אחד קב
הפרין פרצה רחבה יתר על עשר אמות בחזר בחר מיהן מחינה אף
אפילו שעומד מרובה אבל חם יש שם פרוץ פחות פרי היה מחינה אף
אפילו יהיה רחב קשרצה יותר משעור אמות וזכר אלו שעשרים אמה

ה

מקיפין שלשה חבלים זה למעלה מזה ובלבד שלא יהא

בין חבל לחברו שלשה טפחים שיעור חבלים ועבין
יותר על טפח כדי שיהא הבל עשרה טפחים

זה מבואר
כי שיעור מחיצה עבדה טפחים והעבר שלבנו כל פחות משלשה ב
כלבוד דמי וזה מבואר קדבריה שקה הלבה למשה מפיבי ולפיבך בר
צריך פיהיה כשיעור החבלים יותר על טפח לשלשה שלשה פיעורים
החסרים בין חבל לחבל כדי פיהיה כיהין פחות משלשה

י מקיפין

**בקנים ובלבד שלא יהא בין קנה לחברו שלשה
טפחים בשירה דברו דברי ר יהודה וחבמים אומרי לא
דברו בשירה אלא בהווה וכל מחיצה שאינה של שתי
ושל ערב אינה מחיצה דברי ר יוסי בר יהודה וחבמים
אומרים אחד משנ דברים ארבע דברים פטרו במחנה
מביאין עצי מכל מקום ופטורין מרחיצת ידים ומדמאי
ומל ערב**

חזכיר כחה שקדם מחינה של ערב בלי שתי וחוט ל
חמים מקיפין בחבלים וחבר בכחן יחיבה של שתי בלי ערב וחוט מ
מקיפין בקנים ונחבר בן חמר ר יהודה כי לח התירה חלח לעיידה וב
וחוט פיהיו יתר על שנים ותנח קמה חמר כי אין הפרש בין פיהיה ל
פיהיה כל הברך לעשות מחיצה בשיהיה דיו שתי לו ערב כמו מקיפין
בקנים לו בחבלים וחבמים שחומרים אחר מעני דברים חומרי כי
חבלו יחיד במהיבה דיו אחר מעני דברים בחי זה מקום שהיה הפ
המחיצה ומקה שהתה חייב לדעת כי בשבת אדם אחד או שנים כמ
במדבר ועשו מחיצה כאשר זכרנו כי מתבחי המחיצה שלא יהיה בה
יותר מבית שהיים והוא מקום שים במדתו בשת הסבוב חמשת הלבים
הלבים חמות בחוץ תבנית פיהיה והוא עשור מדת אחד המשבן שה
שהיה לרבו מלך וביחבו חמשים וזה היו שלשה שהיה לו יותר הם פיהיה
ניכולין לעשות מחיצה כשיעור הנדיך להם ובליקט ותשמישם ואפילו
הם יהיה במדת המקום מילין אדבה ובתבחי שלא יאחר הן המקום
שהקיפו בו המחיצה מקום שבני ניהיה בשבועת בית בחדים וזה
המחיצה המזכר בבהן אפילו למלחמת הרשו וכל שבן למלחמת מצוה
ואבו מקילין עליהם לפי שהם מתעבקין בשבים לרבות הקוביה מ
מכיחין עניים מבל מקום אפילו בדרבה לתהן בעליהן ועשו אותן חבי
חבילות הן עליהם עון גדול ופטורין מרחיצת ידיה הוא
שהם יכולין לאכול כלה בשילת ידים קודם החבילה והן מטריחים ע
עליהם לבקש מי אבל אחר החבילה יחיצו ידיהם בהברה לפי שבית
שבנה מפני שהמלח שלהם מזיק לעיבים והיה מבהבם לטבול במלח
בשת שהבילה ולבן בחום שמיבש בידו עליו עיני ניזוקים והן טעם
בשילת ידים אחר החבילה וקרוב לומתה היה שהרובים ומדמאי ע
עניני שהיו רשאין לאכול דמאי והוא דבר שלה הוציאו ממבו הבקים
שהוא חייב לתבוים בבון תרומת מעשר ומעשר שני ובבר בהרבו
דמאי ומשמטין במסבת דמאי ומלמדים עניבו שהן רשאין להשתמש
במחבותם מיבול של חהל ופטורין מלעשות עירוב בין החבלים שהם
כמו חבירת אהל עירובי תחומין חייבין בהם ועוד יתבחרו עירובי
תחומין במקומות מזחת המסבתא ואין הלבה בר יהודה שלה בר יו
יוסי שלבה בחבמים שחומרו אחר מעני דברים

פרק שני עושין פסין לבירות ארבע דיו

**דיומדין נראין בשמנה דברי ר
יהודה ר מאיר אומר שמנה נראין בשנים עשר ארבעה
דיומדין וארבעה פשוטים נבהם עשרה טפחים ורחבם
ששה ועבים כל שהו וביניהם במלא שתי רבקות של
שלש שלש בקר דברי ר מאיר ר יהודה אומר של ארבע
ארבע קשורות ולא מותרות אחת נבנסת ואחת יוצאת**

דיומדין שלא מורכבת מעשתי מלבות דיו עומדין ודיו כלאון יכי פנים
על בן פי המלה פנים עומדין וזו היא נוריתה

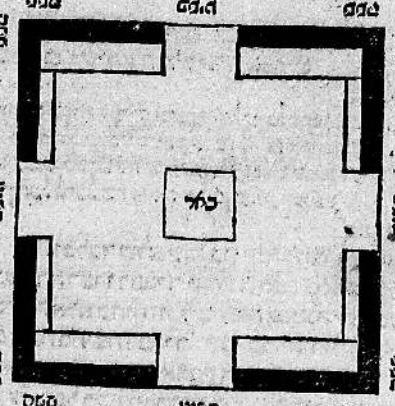

מרכך ' ואומרי קשורות ולא מיתרות להזהיר מיקיו קשורות כדרכו '
ויחיה מצרים הבינוניות חצר חלקים קיק קרמן בשיעור לחמים קמחית
שלים ויקיש ריחב מיל עבין טפחים לדעת ר' מאיר עשר אמות ולדעת
ר' יהודה שלש עשרה אמה ומלים ואין מחלוקת כאן ר' מאיר ור' יהודי
כי כאמים כאן טפחים עשר אמות אי פחות אינו נריך ר' פמונטין ואם יש
בו לרבי עשר אמות אי יותר כיצד יש קיק נריכה פמונטין והמחלוקת
ביניהם כשהוא רחב מה שבין פס ופס מעשר אמות שר מרכעה
עשר ואומכם לחת נכנסת ויוצאת כי אי אפשר שתהיה רבוקה כ
נכנסת ורבוקה יוצאה אלא אם כן יש ביניהם ריוח והוא כמו שרמזו ל'
לאותן עשר אמות שיש בין כל שני פסין שיהיו רווחות ולא מצומצ
מצומצמות והלכה כר' יהודה בשני המחמירים

מותר להקריב לב
לבאר ובלבד שתהא הפרה ראשה ורובה לפנים וש
ושותה מותר להרחיק כל שהו ובלבד שירבה בפסים

כפספסין רכים ישמר שיהיה ברוחב כין כל פס ופס שש טפחים ול
ולא יהיה כין פס ופס יותר משלש עשרה אמות ומלים ' והלכה כר'
יהודה כחצר אחרונו כהלכה שלשני זאת

ר' יהודה אומר עד ב
בית סאתים אמרו לו לא אמרו בית סאתים אלא כגגה
ובקרפף אבל אם היה דיר או סהר או חצר או מוקצת
אפי' בית חמשת כורין אפילו בית עשרת כורין
מותר ומותר להרחיק כל שהו ובלבד שירבה בפסין

ר' יהודה אומר
רחוק מכי הכור לפסין פישור שבעים אמה ופיירים כלכר אמות ש
פישור שלשי בית סאתים כחצר יתכאר לפכים ' ובקרפף מקום מוקף כ
כגדר ודיר מקום יחפסו שם הצאן ' וסהר ירוע כית הפקר ' וחצר
מקום שאינו מוקרף ובקשעם כאן כי הגגה ובקרפף לא הוקצו לדירה
וכבר אמרנו כי כית כור הוא כמו שלשי סאה ואמרם מותר להרחיק
כל שהו ובלבד שירבה כפסין חוזר על פסי כיולות והוא שש אמות
שאמרנו שבאים לר' יהודה לא אמרו כית סאתים וכו' ואין הלכה כר'
יהודה

ר' יהודה אומר אם היתה דרך הרבי מפסיקתה
יסלקנה לצדדים וחכמים אומרים אינו צריך אחד כור
הרבי ובאר הרבים ובאר היחיד עושי להם פסים אבל
לכור היחיד עושין לו מחיצה גבוהה עשרה טפחים רב
דברי ר' עקיבא ר' יהודה כן כבא אומר אין עושין פסין
אלא לבאר הרבים בלבד ולשאר עושין חגורה גבוהה
עשרה טפחים

שם היתה דרך הרבי מפסקת כל מפסקת כין הפסין יסלקנה לצדדין
כל שיהיה הלוך כני אדם חזן מן הפסין לא כתוכן ' ובחר

זהו מעין שש המובעים ' ובור הוא הגבוה שיהיכסו שם חמים ' ו
ואין הלכה כר' יהודה ' והלכה כר' יהודה כן כבא ' ובזה תמחים
מיוחדים והוא כי משפטי פסי כיולות שקדם זכרם לחנה כחסבות מ
משום מחיצה אלא כשהבאר כתוך חמים חיקיה על רכיס ויהיו כ
כחרן ישראל כי זאת החלוקה שהקלו כו לא עשו אותו אלא מקום מעלי
רגלים והוא לחורים לא שתיירו פסי כיולות אלא לכהמת שלי רגלים
כלכר ' ועם כל זה אין מיתר להשקות כו אלא קכהמת שלהם יכ
יכולות לרדת אל הבור אבל האדם אין מותר לו לשתות כין הפסים ו
ויש שהתה אלא אם עשה מחיצה גכוהה עשרה טפחים אלא אם יהיה הב
הבור רחב כל כך שלא יוכל האדם להגיע כידו אל הבור וידלו מ
ויהיה מותר לו לשתות כין הפסים '

ה

ועוד אמר ר' יהודה בן בבא הגגה והקרפף שהיא שב
שבעים ושירים על שבעים ושירים מוקפת נדר גבוה
עשרה טפחים מטלטלין כתוכה ובלבד שיהיה בה שו
שומירה או בית דירה או שתהא סמוכה לעיר ר' יהודה
אומר אפילו אין בה אלא בור ושיח ומערה מטלטלין ב
בתוכה ר' עקיבא אומר אפילו אין כה אחת מכל אלו מפ
מטלטלין כתוכה ובלבד שתהא שבעים ושירים עי' ש
שבעה ושירים ר' אליעזר אומר אם היה ארכה יותר ע
על רחבה אפילו אמה אחת אין מטלטלין כתוכה ר' יוסי
אומר אפילו ארכה כשנים ברחבה מטלטלין כתוכה '

לפי שקדם ואמר לר' יהודה כן כבא הנסיף ואמר ועוד אמר ר' יה
יהודה כן כבא ' וכבר כארנו כי תחר המעכן הוא כית סאתים '
וכבר ידעת כי תחר המעכן שיהיו הוא כית סאתים ה' אלפים ' ואמ
כי תרכו אלפים אמה ורחכו תמשים וכל מקום שתקיף מדת המיעור
אלו ה' אלפים אמה הוא כית סאתים כמידה נורע שיהיה כין שיהיה
עגול או מרובע או זולתן מן הצורות ' לכל שטח מרובע ש
שיהיה עגומר הזויות שיהיה מדתו ה' אלפים אמה לא ידעת אלא אותן ה
שעשה אלא כקוכיר לפי שה אלפים חשבון כלי ברור וב דיו בקוכיר
שבעים אמה ואמת שביעית אמה וקדבר כשלין כזה החשבון כמו
שזכרתי לך אמה שקדם כיאות שבעולה למשפטה כי כח יב
יביע לעולם לידיעתנו כי חשבון שאינו ברור אלא בקוכיר ואין זה ל
לחסרון דעתנו אלא מפני טובת זה החשבון ולפיכך אמרו שבעים וש
ושירים כי כשתים אלא ה' שירים ה' שביעית כאשר זכרתי לך ושבעה
שבעים וה' שביעיות כשבעים וה' שביעיות יהיה החשבון תשעת אל
אלפים ואני אחר בקוכיר ואם תעים שלישי שבי אלפים כמו שנתעה
דעת הירושלמי שהיה אותו השגיאה ה' אלפים שתקנב ז' תשיעי
וזהו שאמרו שם אין מחלוקת ביניהם אלא שהירושלמי אמר ר' יהודה בן בבא שאמר שבעים וש
ושירים ואין זה שאמר ר' עקיבא שאמר בלבד שתהא שבעים וש
על שבעים ושירים וזה וכר אלו המחלוקת שהיה ביניהם בשומרת נ
וכית דירה כי ר' יהודה בן בבא יקדקד החשבון ' ויש שהירושלמי נתעה
זכרנו לו מה שהוא יותר דק ממנו וד' עקיבא יקדד החשבון יותר ו
ויש שהירושלמי שבי אלפים אלו קרוב מזה עד שתקיה מדת שמיעבב
קרוב מכית סאתים וכן כרחה מדכרים כמקום אחד ומחמר ר' יש
יהודי אמילו אין כה אלא כור ושיח ומערה ויהא כו אחד מקום אלו כור
אלו שיח או מערה ושתבאר כתוספתא כי ר' אליעזר סובר שם היה אר
תרכה יותר על שבעים כרחבה אין מטלטלין כתוכה ' ומחלקתם ב
כמקום שאומר לך ' והוא כי ר' יוסי אומר כי המקום שהוא כית סאתים
ה' אלפים אמה כמו שנכארנו אפילו יהיה תרכו כשנים ברחבו עד ש
שיהיה תרכו מאה אמה ורחבו חמשים אמה כמו חצר המעכן
מטלטלין כתוכו ושיהיה כזה אלכסון קרוב והוא יותר מכפל הר
הרחב ' ור' אליעזר סובר כי לא יפסיק החוץ על הרחב אלא כשיעור
שיהיה אלכסון כפל הרחב ויהיה חוץ לאלכסון אמה ואשנים אמה ואשנים ואלו
תשיעית הרחב כב' ושלים אמה ואלכסון אמה ואשנים ואחי ' ואילו

החמצנות כלם כחדיה ומיק מזכריתי לך לרימין ולי לחמצר להוציאם
כדיין לפי שהם כלם חמצנות בני בדודים ולא יהיה לרשות הליעזר
לעשות כחדך בית שתים יותר ממצלם ותעשים ומצלים תשיעית לחמיק
ולרשות ר' יוסי יהיה לרבו מיק לחמיק ונק היק בורית מה שזכרנו לרשות

ר' אליעזר

ויהיה מיעור מחמיר ר' אליעזר כן
היה לחיך השלבנון יותר על מכים
כרחב לחמיק חמיר מין מטלטלין
בתוך וכל מה שזכרנו מן הגריר
והוצת השלבנון והמיכנו הוה קדוש
מחר בשני היודע בחכמת החשבון
והתעבורת וקשה מחר ויהיה כך
כסומה מי שלא למד כוה הענין

וחלכה כר' עקיבה בחמיר ואפילו מין כה לחת מכל אלו ולא בחמירי
שהם מכעים ומיריס על מכעים ומיריס והלכה כר' יוסי בחמירי לא
תעילו לרחכה כמים מכחמיר ויחמיר שהתה חייב לרשות
כי כל מקום שנתנו לו גדר וכתבוהו היתה לדיר בו והוצ מה שקורין ח
חיתה קרקף ם זוקף לדירים חמצין כחדיה חלף היל מיק לשלש כשלש
וכל מה שהרבו לחדש חלף בנוה וקרקף שלא הוקף לדירים

ו אמר ר' אל יעאי שמעתי
אליעזר ואפילו ה"א בבית כור ובן שמעתי ממנו אנשי ה
חצר ששבח אחד מהם ולא ערב ביתו אסור מלהבעם
ומלהוציא לו אבל להם מותר ובן שמעתי ממנו שיוצאי
בערקבם בפסח וחורתי על כל תלמידיו ובקשתי לו ח
חבר ולא מצאתיו

כבר למדנו פעמים כי בית כור חוץ
מלמים בית שהם ונחמיר לכל לחן מותר כשבטל רשותו לחם שהם
וחכמים סוברין כי חעילו בטל רשותו לחם שהם אסור לחם להשתמש
בכיתו חלח חם כן מיהם לחם שבטל לחם רשות כיתו כל רשותו בח
בחבר וחוץ לחבר שלבני הדיורין מחיבו מקדש ועוד יתבחר זה כמ
במקומו בוחת המסכתה ועוד שמע כי לחם יוצח ידי חובתו בפסח כ
בעקיבין בפחבלן מסוס מרור וחוץ מכלל פיקחת שלחם יוצח כ
בחין ידי חובתו כלי לעפסח המצוות בפרק שני מהסכת פסחים ושן
ועקיבין בלעזן עכיבי חלעקיבון וחוץ מפורסם לחלבנו וזה שלין כ
בגורת עקיבה ושחל ר' שלעזי בכל חלמידיו ר' חליעזר חס שמע לחד
מהם מר חליעזר לחת חוץ לבדו ומין לחת מהן קלבה חלח כולן רחויות
שמעו לותן חלח חוץ לבדו

פרק שלישי בבל מערבין ומשתתפין חוץ מ

מן המי ומן המלח הבל גלקח בכסף מעשר חוץ מן המים ומן המלח הנודר מן חטוון מותר במים ובמלח מערבין לנדיר ביין ולישראל בתר בתרומה סומבום אומר בחולין ולבהן בבית הפרס ר' יהודה אומר אפילו בבית הקברות מפני שהוא יבול חל לדוש ולאבול

מערבין לל בל עירובי תחומין ושור יתבחרו לקמן מבל עירובי חצרות יש להם דיבין יתבחרו בסוף פרק השביעי ומשתתפין חוץ מתבומי מבוחות וחוץ מתנוך מבפי המיבוי להשתתפם בו מביח לבית בחבר יתבחר בפרק שמיבי ומין ילחי מיהים דבר מוב הערוב חלח במחבלים והמים והמלח חיבם מן המוכות מבל הם מוליבין המזון למקומותיו הידועו ובן מין מערבין ומשתתפין ב בחמים הידועים חצלנו בהמחין ופטוריות בי חלו מפבי פשיחת הזו המזון המתבוה מהם והיותם בתבלית הרוע חיבן במבין מן המוכות וחמים בבל חוח לם הבחי ושעקי חצלנו חין למרין מן הבבלות וח וחצלו במקום שבח בהן חמון ובבף מעשר חוח משם שבי שדיבו לקנות בו מחבל ומקח בלבר בידועים וחוח מה שחמר הבתוב עתת בבל חשר תחוה נפשך ובבר בחרבו בל מעשיו בהשבת מעשר שבי וח וחמרם שנודר מן המזון תקבו חתנו מן הזן בי הבשבע שלח יחבל מה

ויזון חו יפרנם מותר בימים ומלח לבני חליבים זבים בחזו שבחרבו לבל
מי שבשבע שלח יחבל מזון חינו לחבוך עליו חלח מזומנת ה מיבי ס
ועוד יתבחרו חלו חריבים בבדיים ולבזיר בין ולישראל בתרומה לבני
שהם לחי בחיבת רחויה לחבלתו זולתו ומבבסין
חומר בי יבני בריבין לרבר שהיה רחוי לחעשר עבמו בי היין לבזיר ר
רחוי הוח לו בשיבה שהיה לרבר שהיה רחוי לחעשר עבמו בי היין לבזיר ר
רחוים ליפרבל בחותה שבת חיערב בה בשום שבי בי חם בחבל לחבם
והוח הוביחה תעשה חיבך תרומה בבל היה טבל והבבלחינו רחוי לחב
לחבילה וחין מותר לו להוציח מחבו בתרומה והחתעבר בשב בחמר
יתבחר בחבת יום טוב ולפיבך חלק מחבום בתרומה ולח חלק ב
בין לבזיר לבהן בבית ספרים שוח חיבם הבהן עירובי תחומין ש
חלח בבית ספרים וחבו בריבי בעירובי תחומין חיבו חמערב לחבבם
בחקום שבהן בו עירובו בי חיבה הוח ועירובו בחקום חחר ובית
ספרים שלמה חיבן מבוחרין בסוף מסבת לחלות חחד בשבחרם
הקבי בשרה ובתערבו השבמות בשבר והזהרו לימבל לבהן להבבם
בחותו החקום ובבתני חיחבם העבר שהוח הולך עליו וחזר בן ילך ב
בי חלח בצו בשבם בשעות לחן ולחבול הוח חיבם בחחינה עד
שיביע לחקום העבידה ויחלבו חס לח רבה בחו חיבם בחבידה בח
בחויר ועקר לחלוקת ר' יהודה ורבן חה שחומר לך וחוח בי בבל
חוחין על הרבעה עקיים שחחר בית הקברות לחמר בהבחה והעני
חין מערבין חלח לרבר חבוה וחסלוני חבות לחו ליהבות בתנו וה
והרבעי בי בעת הקניית העירוב חוח בין הסמעות ובבל חוחין בי ב
בשעת הקניית העירוב חותר לישת בבית הקברות חשש שהיה בבורה
בהבחה בי וה העירת חבוה וחבות לחו ליהבות בתנו ור' יהודה חומר
בי בעת הקנה לרש עירוב היבו חקנין לם בשחר חותו רבר שעי בבו
חו חבר לחר בן ולפיבך הוח חותר לחבלן היקנה עירוב בבית הק
הקברות ורבן לחמרי בי לרש רוצה שיאחר לו חותו רבר שערב בו ל
לחבלו בשיצרך לו ולחילו לחר הניית העירוב ולפיבך היבו חותר לב
חבלם להניחו בבית הקברות לפי שהיו לחסורים בהבחה ולין חותר לו
לחזבינו שם רבר ולין שם חבוה בי הוחבה היה בשעת הניית העירוב
ויתבחר לך חוה בי לח על הבהן לבדו חלרו חבמים הבחת העירוב
בבית הקברות חלח על ישרחל בם בן ולין חלבה בשחבום ולח בר
יהודה

ב מערבין ברמאי ובמעשר ראשון שנטלה תרומתו ובמעשר שני ובהקדש שנפדו והבהנים בהלה ובתרומה אבל לא בטבל ולא במעש ראשון שלא נטלה תרומתו ולא במעשר שני והקדש שלא נפדו השולח את ערוב ביד חרש שוטה וקטן או ביד מי שאינו מודה בע בערוב אינו ערוב ואם אמר לאחר לקבלו ממנו הרי זה ערוב

חומר בי יבול חדם לערב בדעתי ובמעשר ילחמן שבטלה
תרומתו ובמעשר שני והקדש שנפדו וזה מבואר ילחמן שבטל
לח בטבל בם זה מבואר ושתעמוכה בטבל חחת מהם ושיורפו על פם
בפנים שזכרנו בהסכת ברבות ושבת חבקש חותה לפם ומולח תי
ערוב ביד חרש שוטה וקטן חלח ערובו עמו לשנינו לסוף חלפים חומר
והחומר בבהן חינו חלח בעירובי תחומין בבל עירובי חצרות יש לי
קנים בחחר יתבחר ומי שהינו מודה בעירוב וזה שבותי ובבדוק
שהים מוריס בערוב שם שלחו ביד חחר מחלו שפטולים לשבינו לידי
חדם בחר ובבחר שבינו לסוף וחלפים לחומ חרי זה מותר ובתבחי ם
שירחה לחותו הפטול בשבינו ליד חחדם בחר

נתנו באילן למעלה מעשרה טפחים אינו ערוב למטה מעשרה טפ טפחים הרי זה ערוב נתנו בכור אפילו עמוק מאה אמה הרי זה ערוב נתנו בראש הקנה או הקנטם בל ומן שזה שהוא תלוש ונערין אפי גבוה מאה אמה הרי זה ערוב נת נתנו במגדל ונעל בפניו ואבד המפתח הרי זה ערוב ר' אליעזר אומר אם אינו יודע שהמפתח במקומו אינו ערוב

זאת המשכח נרתיכה לעקרים מקום שקדמו ומקום שלא קדמו ואלו ר
תכיף כבתן לתוספת כאחר ונקט העקרים כי רשויות שבת תרבעה
רשות הרבים ורשות היחיד כרמלית ומקום פטור ' וכבר בירכו ר
לחתם כרתם משכת שבת וזכרנו כי המוניח מכרמלית לרשות ה
הרבים או לרשות היחיד אינו חייב מיתה מכל הוא לשון משוס שם
שבות ' ומקום כי שבת קבייתי העירוב היא בין המשמות ' ומקום כי
ר' טובר כי רבר שהוא משוס שבות לא גזרו עליו בין המשמות '
ומקום כי אסור להשתמש בחילן משוס שבות ' ומקום כי כשיצא ה
חרס עירובי תחומין ינערך שיהיה הוא ועירובו במקום אחד לא כי
שיבא להכות עירובו במקום שבתבטן לשבו ' כי ומקום שחמרו בתחלת
זאת המשכח נתנו בחילן הוא בתבחי שיהיה בחילן ר' טפחים על ר'
טפחים או יותר ויהיו מתבנין לשבות הרשות הרבים ' שם נתן הש
עירובו בזה החילן למעלה משערך יהיה העירוב הרשות היחיד ו
והוא הרשות הרבים ' ולשיבך אין עירובו עירוב לפי שחי לשמר לו
לו ליקח עירובו בין המשמות ולהוניחו למקום שהיתה שם נתנו לתי
למקום משערך יהיה העירוב בכרמלית ויובל להוניחו בין המשמות
לרשות הרבים לפי שהוא משוס שבות ומעם שהוא מתחתם בחילן
קרי זה מותר בין המשמות לדעת ר' ואלו הקלבו ' כולם שם לר' נעור
תחדן נתנו בבור והוא שיהיה הבור כרמלית ומקום שהיתה כ
ברשות הרבים ' והכוונה הוא שבט דק יעבו ממנו הרמחים ושם ת
הרמוח קוברם והכוונם הכל שוה לפי שהקבה והכוונם דקין ואין כה
בהן הרבעה על הרבעה היו מקום פטור ' ולשיבך כשהתבוין לשבות
ברשות הרבים ונתן שם עירובו אחילו למעלה ממחה שוה קרי זה
עירוב משני שהוא יכול להוריד ואחילו בשבת אחכל לכבריח ר' כה
בהאן שיהיה הקונטם והקבה הלונטין והעוגין ולא יהיו מחוברי לה
להקרקע אעפי שהוא בין המשמות שהוא שעת קבייתי העירוב ומותר
להשתמש במחובר בתוחה שעה ' בזיבה שוה יקונטם בזיבה שוה '
יחתוך תוחו קבה והוא מחובר להקרקע והוא לישוב שקילה משבי שיה
שיתגבר לו בקבה התלוש ממקום שהוא שוה עותר לחתבו
ובמו כן הקונדס ומגדל זוג תרבו שנתנין שם הבבדים וכשיש שם ח
חוטין הו מבעוד שחי אפשר להתיר חוטו הימנדל אלא בשתתה אי בש
בשביקת אותן החוטין ואחר שתתה תומר תבח קמת כי הוא יכול ל
לפתוק החוטין בשבין ולהניח העירוב והין בו לשוב שקילה לפי ש
שהוא מקלקל בחוטו החתוך ולשיבך עירובו עירוב ' ור' אליעזר או
סובר כי אין כלי כיטל אלא לצורך תשמישו ואסור לטלטל השבין כל
שבן כי אין כלי כיטל אלא לצורך השמישו ואסור לטלטל השבין לחוניח אע
פי שהוא החוטין השבין ולשיבך אי אפשר להוניח החוטין אלא ע
העירוב אלא אם כן יודע שם היו בו חוט שבין ' ור' אליעזר או
מקלקל בחוטו החתוך ולשיבך עירובו עירוב ' ור' אליעזר או
שבת שיתרחק מן המחיצה אלפים אמה ויניח העירוב שם ויהיה כמי
שבת בחוטו מקום שם לו ללבת ממקום עירובו אלפים אמה וכ
וכשיהיה ממחרת ר"ה יום שבת או יום טוב יצא עד מקום העירוב ומ
וממקום העירוב אלפים אמה בשבת שהלך בערב שבת מזרח שבת ה
אלפים אמה ואסור לו ללבת בבר המערב אלף אמה בלבר כי הא
אלף שהוא בבר המזרח בעי אותם מבר המערב ' וכן שם היה
העירוב ביחוץ אלפים אמה מן המחיצה ברוח מזרח יש לו לילך בב
בבר מזרח ר' אלפים אמה ולא יצא בבר המערב אפלו אמה אחת לב
לפי שהוא בסיר האלפים שהיו לו ברוח מערב ונסתיים ברוח מזרח
ועל דרך זו יוכל לכוסיף עשר אמות או עשרים או מאה חיזה שיעור
שיהיה כמו שזכרנו ובלבד שם סיכוף ברוח אחת יחסר אחת מהו מן הר
הרוח הסכית שבבבדיה עד שיגיע לבתי המשכות אלפים כולם ברוח ה
אחת ' ואחת אמור זה הענין ואל תצריכי להחזירו בבל מקום כי
הענין הזה נאמר בהקבה מקומות ואחר בשתן כי יוכל שם ' יל
להתנות בעירובו ולעשות מערב שבת שני עירובין ולהניח אחד
ברוח מזרח אלפים אמה מן המחיצה במערב ואחד ברוח מערב אלפים אמה
במזרח ויהבה ויאמר שם בתו בתים מן המערב אלך אלפים אמה
אמה במזרח ואסמוך על העירוב שבמזרח ושם בתו בתים מן המזרח
אסמוך על העירוב שבמערב ברוח שני שתים. ובן שם בתו שבש
מן המזרח אסמוך על העירוב שבמזרח עד שתגיע לאותו שבש ושם
יתחדם שתות משתי קרנות למקום שאהבה אלך ' כלומר יסמוך
על אי זה עירוב שירצה ושם לא יתחדם הרים הביני שבני עירי ש
אילך אלפים אמה לכל רוח בלבר ולא יותם לשני העירובין ר' יהודה
אומר שניהם נותנים לרבו על כל פנים תעשי שהאחד שבש ואין בהו קבריר'
אילך לאי זה מקום שירצה ' ואחמים אינם רואים בזה כי אולי יש
יבחר אדם שקבלת שני רעתו על הקבלת שני רבו ' ואין הלבה כר' אלעזר

מבעוד יום ואינו עירוב ובם כן אינו יכול ללבת אלפים אמה לכל ר
רוח כמו שהיה יכול מקודם שלא בשתר העירוב מאחמך ועירוב ש
היה כין שהמשמות ואסור לו ללבת אלא למקום שעירב ודנו אותן ל
להתירה ' ואם עירב בדרך מבל ללבת אלף אמה במזרח בלבר ום
ואלבעת אלפים במערב בחוצר נבחר לפנים ובבל בערוב מה שבבל
מן הספק אינו הולך במזרח אלא אלף אמה ובמערב אלפים בלבר
ור' יוסי ור' שמעון אומרים כי ספק העירוב בשר כי הוא אומר קעת
הערבין על חזקתן ' ור' אליעזר ור' יהודה אומרים כי תחומין של תו
תורה להחמירה יהיה הדין בשבת ' והשמיענו שבלבל אלא בשתר ה
העירוב בשהקומין ובמו כן בבל עליו בל שבשתר בשהקומו הבל אוה ה
אין הדבר אומרו בבל עליו בל שהי לשבר להניחו אלא אחר אחרים אין
בתגלגל שהיבר מיוחבין הרוח הבל אוה ' והשמיענו בשרש ל
להודיענו בח זה הדין אבל ר' יוסי שהוא מבעיר אפלו בשרש שבשרל
מבבל ' ובמו כן בח הדין אבל ר' אחיר שהוא מחמיר ואפלו היינה ת
תרומה גדולה ובטומאת שהיא עומדת בשהקומה ובטומאת שהיתה אבל
בשהתבה בטומאתה שם בטומאת מבעוד יום שם לא ' והלבה בר' יוסי
ור' שמעון

ה מתנה אדם על ערובו ואומר אם באו ג
נוים מן המזרח ערובי למערב אם באו מן המערב ער
ערובי למזרח אם באו מבאן ומבאן למקום שארצה א
אלך לא באו לא מבאן ולא מבאן הרי אני בבני עירי
בא חבם מן המזרח ערובי למזרח בא מן המערב ערובי
למערב באו מבאן ומבאן למקום שארצה אלך לא באו
לא מבאן ולא מבאן הרי אני בבני עירי ר' יהודה אומר
אם היה אחד מהם רבו ילך לא אצל רבו שני ם רבותיו
למקום שירצה ילך

מתבה שם וכו' עד ילך עירובי תחומין שי
שישיתי לך לבתים בבתן שבתים לך ' והוא כי יש רשות לבל אדם ל
להלך אלפים אמה חון לתחומיה לבל רוח שיניה מהרבע הרוחות ל
למזרח ולמערב לבתן ולדרום וזה תחום שבת ' ואם ירצה שום אדם
מבני המדינה לללבת לאחר הרוחות יתר מאלפים אמה חון יבתוך ל
לעירובו וזהו עירובי תחומין ' הבא עבמך על דרך מבל שהו שהו
שהוא רוצה ללבת לבר המזרח אלפים אלפים אמה יקח עירוב מערב
שבת ויתרחק מן המדינה אלף אמה ויניח העירוב שם וילוך כמי
שבבת בחותו מקום שם לו ללבת ממקום עירובו אלפים אמה וב
וכשיהיה ממחרת ר"ה יום שבת או יום טוב יצא עד מקום העירוב ומ
וממקום העירוב אלפים אמה בשבת שהלך ברוח מזרח אלפת ה
אלפים אמה ואסור לו ללבת בבר המערב אלף אמה בלבר כי הא
אלף שהוא בבר המזרח בעי אותם מבר המערב ' וכן שם היה
העירוב ביחוץ אלפים אמה מן המדינה ברוח מזרח יש לו לילך בב
בבר מזרח ר' אלפים אמה ולא יצא בבר המערב אפלו אמה אחת לב
לפי שהוא בסיר האלפים שהיו לו ברוח מערב ונסתיים ברוח מזרח
ועל דרך זו יוכל לכוסיף עשר אמות או עשרים או מאה חיזה שיעור
שיהיה כמו שזכרנו ובלבד שם סיכוף ברוח אחת יחסר אחת מהו מן הר
הרוח הסכית שבבבדיה עד שיגיע לבתי המשכות אלפים כולם ברוח ה
אחת ' ואחת אמור זה הענין ואל תצריכי להחזירו בבל מקום כי
הענין הזה נאמר בהקבה מקומות ואחר בשתן כי יוכל שם ' יל
להתנות בעירובו ולעשות מערב שבת שני עירובין ולהניח אחד
ברוח מזרח אלפים אמה מן המחיצה במערב ואחד ברוח מערב אלפים אמה
במזרח ויהבה ויאמר שם בתו בתים מן המערב אלך אלפים
אמה במזרח ואסמוך על העירוב שבמזרח ושם בתו בתים מן המזרח
אסמוך על העירוב שבמערב ברוח שני שתים. ובן שם בתו שבש
מן המזרח אסמוך על העירוב שבמזרח עד שתגיע לאותו שבש ושם
יתחדם שתות משתי קרנות למקום שאהבה אלך ' כלומר יסמוך
על אי זה עירוב שירצה ושם לא יתחדם הרים הביני שבני עירי ש
אילך אלפים אמה לכל רוח בלבר ולא יותם לשני העירובין ר' יהודה
אומר שניהם נותנים לרבו על כל פנים תעשי שהאחד שבש ואין בהו קבריר'
אילך לאי זה מקום שירצה ' ואחמים אינם רואים בזה כי אולי יש
יבחר אדם שקבלת שני רעתו על הקבלת שני רבו ' ואין הלבה כר'

יכולה

ו ר׳ אליעזר אומר יום טוב שחוא סמוך לשבת בין מלפניה בין מלאחריה מערב שבת ערובין ואומר ערובי הראשון למזרח והשני למערב הראשון למערב והשני למזרח ערובי הראשון והשני בבני עירי ערובי השני והראשון בבני עירי והכמים אומרים או מערב לרוח אחת או אינו מערב כל עיקר או מערב לשני ימים או אינו מערב כל עקר ביצד יעשה מוליכו בראשון ומחשיך עליו נוטלו ובא לו והשני מ מחשיך עליו אובלו ובא לו נמצא משתבר בה יבתו מש ומשתבר בערובו נאבל בראשון ערוב לראשון ואינו ער ערוב לשני אמר להם ר׳ אליעזר מודים אתם לי שתי קדושות

ז ר׳ אליעזר סובר כי שבת ויום טוב שתי קדושות הן וכל אחד מהם מוכיל מחבירו ולביך מות לאחד מהם מיעשה שני ערובי תחומין מערב יום טוב בשחל יום טוב להיות בערב שב שבת הן מערב שבת אם חל יום טוב ביום רחמנן ויכיח הערוב הזה התחר ב׳ מזרח והשני למערב ויסמוך על האחד מהם ביום טוב ועל השני בשבת הן יעשה ערוב בחחת קדושות ויסמוך עליו בחחר הן ימים וביום השני עירו ויצא לתחום שלו ויכול למקום שהן יכולין לצאת ו ים בידו הכריזה בחלו הפיום כולם וחכמים חולקים בחת ה הן לביך הין לו דשות לערב חלה ברוח אחת לשני הימים ומה שמחמירין חכמים בשתי חמשה הם כמו טועבין על ר׳ אליעזר ח ועשוי טעותם שהם חומרים לו כך כמו שהאחד מי שאסר לו לערב ביום אחד חניו למזרח וחניו למערב הכל אם הוא מערב לרוח אחד בלבד הן היכו מערב כל עקר כמו כן בשני ימים יערב לרוח אחת בלבד הן היכו מערב כל עקר לפי שהם חושבין חותה קדושה אחת לחמירא וחושבין חותה קדושה לענין שהוא חייב לחזור ולהניח ער וב אחד כאחר תרחה בדמיונם והעקר אצלנו מי מערב שבת הוא בר ברחמנן ורצה לערב בשבת בשני צריך שיערב בחותו העירוב בעירו ו ולביכ בוטלו ובאלו וזה מי שאסר לו באיחול יום טוב בערב שבת הוא שאסר לו שיולך העירוב יום חמישי ויחשיך עליו ויביח לחותו ויול ויולכנו למחר שהוא יום טוב ויחשיך עליו ויחכלנו לפי שהוא שבת ו והיכו יכול להחזירו כשיביח יום טוב אחר שבת הין לו דרך אחרת ש אלא שיחנו שם מערב שבת במקום חנכן ויעבור שם עד מוצאי שב שבת שהוא ליל יום טוב וכשמוציא לחוצה ר׳ אליעזר יוצא שהי הביכו להחזיר הכריז ואמר להם מודים אתם לי שהן שתי קדושות ואלו ז זה היה מספיק לו שיחשיך עליו ברחמנן ושם הין לחומרא קמו מזכיתי לך והלכה כר׳ אליעזר בכריתו שהן שתי קדושות ויש לו לב לעשות כל מה שזכה שהרי בתיר לעשות עירוב ביום טוב שהוא טוב לשבת לפי שהעקר אצלנו הין יום טוב חכין לשבת כאשר בחלו בחלכות ביצה ולפיכך נערב לשבת מערב יום טוב

ז ר׳ יהודה אומר ראש השנה שהיה יום ראשון ושבת מערב אדם שני ע ערובין ואומר ערובי הראשון למזרח והשני למערב הר הראשון למערב והשני למזרח ערובי הראשון והשני בבני עירי ערובי השני והראשון בבני עירי ולא הודו לו חכמים

יום שהפך היה אצלם כשבת ועשין עמו על פי הרחיה והוא יום שלישי מיאחל כי אם ירחה היום ליל שלישי יהיה אחל ליל שלישי ויהיה אחל ליל חסר ואם לא ירחה ליל שלישי יהיה אחל ליל שלישי ויהיה אחל ליל שלישי ואחר ר׳ יהודה מיעשה יום שלישי יום שלישי ושעריס מיאחל שני ערובין אם ירצה בין שהיכו יודעים אם יהיה למחרת ריחם שהוא הן למחרת מחרתו ו ואחר שיצא לשבת למחר למזרח והיה אחר למערב ויתנה בחי זה תנאי שיהיה אם ירצה ערובו ליום שלישי אחר מיכו יכול לרוח אחר ולשם אחר ושלישי לרוח אחת הן הוראות והיה אחר מן היכו יכול לרוח אחת שני ימים ערובו ליום שלישי בבל זה בבל ו

יום טוב שחל להיות אחר השבת ואחר יום הכפורים שני ימים טובים של ראש השנה אומר החלציגו ה׳ שמויינו את יום ראש הרש ה הזה אם היום אם למחר ולמחר הוא אומר אם היום אם לאמש ולא הודו לו חכמים

ח ר׳ יוסה כלל זה אמחמר אחי דעית אחחת שהוא מזכיר על רחם אחד ברחם שבת והשנית שהוא מזכיר ברחם שבת ואומר אם היום אם למחר ומעשה בא לפני ר׳ יוחנן בן נורי ואמר לי אחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת אם למחר ומעשה בא לפני ר׳ יוחנן בן נורי ואמר לי אחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת קדושה אחת הן ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שתי קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלש קדושות כמה שאמרנו אחת שהיא ערובין ורחם השבת שני ימים ברוב ומעשה בא לפני ר׳ יוחנן בן נורי ואמר לי אחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבע קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמש קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אחד עשר קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שנים עשר קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשה עשר קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעה עשר קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשה עשר קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששה עשר קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעה עשר קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה עשר קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעה עשר קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אחד ועשרים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שנים ועשרים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשה ועשרים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעה ועשרים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשה ועשרים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששה ועשרים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעה ועשרים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה ועשרים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעה ועשרים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אחד ושלשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שנים ושלשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשה ושלשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעה ושלשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשה ושלשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששה ושלשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעה ושלשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה ושלשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעה ושלשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אחד וארבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שנים וארבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשה וארבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעה וארבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשה וארבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששה וארבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעה וארבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה וארבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעה וארבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אחד וחמשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שנים וחמשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשה וחמשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעה וחמשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשה וחמשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששה וחמשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעה וחמשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה וחמשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעה וחמשים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אחד וששים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שנים וששים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשה וששים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעה וששים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשה וששים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששה וששים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעה וששים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה וששים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעה וששים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אחד ושבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שנים ושבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשה ושבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעה ושבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשה ושבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששה ושבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעה ושבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה ושבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעה ושבעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אחד ושמונים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שנים ושמונים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשה ושמונים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעה ושמונים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשה ושמונים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששה ושמונים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעה ושמונים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה ושמונים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעה ושמונים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אחד ותשעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שנים ותשעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשה ותשעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעה ותשעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשה ותשעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששה ותשעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעה ותשעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה ותשעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעה ותשעים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאתים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאתים ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאתים ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאתים ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאתים וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאתים וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאתים וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאתים ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאתים ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאתים ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלש מאות קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלש מאות ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלש מאות ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלש מאות ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלש מאות וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלש מאות וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלש מאות וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלש מאות ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלש מאות ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלש מאות ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבע מאות קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבע מאות ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבע מאות ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבע מאות ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבע מאות וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבע מאות וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבע מאות וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבע מאות ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבע מאות ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבע מאות ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמש מאות קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמש מאות ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמש מאות ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמש מאות ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמש מאות וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמש מאות וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמש מאות וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמש מאות ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמש מאות ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמש מאות ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שש מאות קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שש מאות ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שש מאות ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שש מאות ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שש מאות וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שש מאות וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שש מאות וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שש מאות ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שש מאות ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שש מאות ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבע מאות קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבע מאות ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבע מאות ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבע מאות ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבע מאות וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבע מאות וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבע מאות וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבע מאות ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבע מאות ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבע מאות ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה מאות קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה מאות ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה מאות ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה מאות ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה מאות וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה מאות וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה מאות וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה מאות ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה מאות ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונה מאות ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשע מאות קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשע מאות ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשע מאות ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשע מאות ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשע מאות וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשע מאות וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשע מאות וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשע מאות ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשע מאות ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשע מאות ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלף קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלף ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלף ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלף ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלף וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלף וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלף וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלף ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלף ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלף ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלפים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלפים ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלפים ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלפים ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלפים וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלפים וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלפים וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלפים ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלפים ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן אלפים ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרת אלפים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרת אלפים ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרת אלפים ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרת אלפים ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרת אלפים וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרת אלפים וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרת אלפים וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרת אלפים ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרת אלפים ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרת אלפים ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרים אלף קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרים אלף ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרים אלף ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרים אלף ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרים אלף וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרים אלף וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרים אלף וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרים אלף ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרים אלף ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן עשרים אלף ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשים אלף קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשים אלף ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשים אלף ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשים אלף ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשים אלף וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשים אלף וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשים אלף וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשים אלף ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשים אלף ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שלשים אלף ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעים אלף קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעים אלף ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעים אלף ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעים אלף ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעים אלף וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעים אלף וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעים אלף וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעים אלף ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעים אלף ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ארבעים אלף ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשים אלף קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשים אלף ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשים אלף ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשים אלף ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשים אלף וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשים אלף וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשים אלף וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשים אלף ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשים אלף ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן חמשים אלף ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששים אלף קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששים אלף ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששים אלף ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששים אלף ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששים אלף וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששים אלף וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששים אלף וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששים אלף ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששים אלף ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן ששים אלף ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעים אלף קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעים אלף ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעים אלף ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעים אלף ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעים אלף וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעים אלף וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעים אלף וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעים אלף ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעים אלף ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שבעים אלף ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונים אלף קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונים אלף ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונים אלף ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונים אלף ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונים אלף וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונים אלף וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונים אלף וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונים אלף ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונים אלף ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן שמונים אלף ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעים אלף קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעים אלף ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעים אלף ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעים אלף ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעים אלף וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעים אלף וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעים אלף וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעים אלף ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעים אלף ושמונה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן תשעים אלף ותשעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה אלף קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה אלף ואחד קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה אלף ושנים קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה אלף ושלשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה אלף וארבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה אלף וחמשה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה אלף וששה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים טובים של רחם השבת שהן מאה אלף ושבעה קדושות ואחי מזכיר לך כי שני ימים

על רבן שמעון בן גמליאל ור' אלעזר בן עזריה בפניהם אחיו של מי
דועה בדיר וסקר לקבל שכונה מחלבת דברי הכל מותר להלך בכולה
ולביתך לחוץ מרחק שני עשרים כי תפילה להשתחוות מותר להלך
בכולה ושנים מחלוקתם כי ר' עקיבא ור' יהושע אומרים אם לאחר חמ
מתיר לו להלך בדיר וסקר שים לו מחיצות כמו בן ילך בבקעה אם
יכנס שם ויכנו רשאי לחלוב בה חלב לחוץ וייפסדו דיר וסקר שלא
יעברה דיבה בדין בקעה ורבן גמליאל ור' אלעזר בן עזריה בכל ד
דומיה בזו הגדרה וכלכה כרבן גמליאל ור' אלעזר בן עזריה בכל ד
קמיבעי

ב פעם אחת לא נכנסו לגמל ער שחשבה

אמרו לו לרבן גמליאל מה אנו לירד אמר להן מותר שכבר
הייתי מסתכל והיינו בתוך התחום ער שלא חשבה

קודין

כמה למקום שהם ציבות בפרות שם מן הדיוט ויוצאות משם ליבשה
ואחרי קיימי מסתכל כל זה בשני שהי לשבר לדעת מדיוקן לחוץ מקום
תרומה מחוץ מיושבות שעון בכלים יעשו לחוץ בשני התקבורת וישב
זה בחוץ הברים שהוא בכלי הבחשת שמסתכלין בו בחוזק בב
בכובבים ובקרוי בעריבי מצטלב ואיני רואה להחדיך ולהזכיר לך
יעשה זה כי הכר בזה העניין תדיך ותפילו בחדישות לא יכין זה חלב מ
מי שידע בחכמת התקבורת וידע מה שיתחייב מן הדוחק ברא
בדמיונות הדמיון זה לזה ואיך יבא הכלב שהיו ידוע בשתדיע בלעדית
אחרות שיהיה להם עניין ומה שישתף חכמת התקבורת לזו החכמה
ימצא זה הענין קרוב ואיכו בדיך לדיבות ודע כי הכמל לחיכו מוקף
מחיבות כי אלו היה מוקף היה מותר לדעת רבן גמליאל ותפילו לבא ש
היה בתוך התחום ער שלא חשבה אחר ידעת מסכדיתו בדיר וסקר
שחומר ומקלך תת כולה וכן בתבאר בירושלמי

ג מי שיצא

ברשות אמרו לו בבר נעשה מעשה יש לו אלפים אמה
לכל רוח ואם היה בתוך התחום באלו לא יצא שבל הי
הרצאים להציל חוזרין למקומן

רוצה בחמרו בדשות כי

התירה בתבה רשות לעשות מנוח לו להציל מיד הגייס לו מן הכתד ו
וכאחמרין לו בבר בשבה התשבה שהיית יבא לעשותן ים לו להלך מ
ממקומו שהיה שם בשאמרו לו בבר בשבה תעשה אלפים אמה לכל
רוח ואם ים בירו וכן המקום שסבבו בו שחות מהרבעת אלפים אמה
מ מקומו וכשיהלך אלפים אמה ממקומו כמו שאמרבו יפחר ביבו וכן
מקום שביתתו פחות מ אלפים בבר הביאו לו תחומו שהיה לו מערב
שבת ים לו להביא למקום שביתתו וילך ממבו אלפים אמה לבל רוח
בחשר היה מקודם וזהו שבין לאמרם ואם היה בתוך התחום בהלו לא
יבא ואם שאמרו לבל היכולין להציל חוזרין למקומן היבו רשאי
עדיפה לדין שקדם זכרו תבל הוא לדין אחר שים בו סיבה על מי שיבא
ברשות התירה והכיא רשות עוד להקל על מי שיבא ברשות וכמו כן
מי שיבא להציל בפרות מיפרחל וזהו עבין שאמרם להציל ונתבו להם
רשות בלומר למילין שיחזרו בבלי זין עד שיביאו למקומן וכן אמרו
חוזרין בבלי יכן למקומן

מי שישב בדרך ועמד וראה

והרי הוא בסוך לעיר הזאיל ולא היתה בונתו לבן לא
יבנם דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר יכנס ' אמר ר' יהודה
בעשה היה ובנבם ר' טרפון בלא מתבוין

ר' מחיר לומר

כי לפי שלא ידע שקיים קיוב למדיבת ושקיים בתוך התחום לא חשב
להכנס במדיבת ולא קבע שביתה בעיר ולפיבך אין לו בלבת חלא ש
חלפים אחיה לבל רוח וילך עד המקום שהגיע אליו סוף התחום וה
ואסור לו להלך בבל המדיבה ור' יהודה אומר כי הוא תפילו לא חשב
על זה כיון שסוף התחום קבע שביתה בעיר עם בפני העיר "
ויכנס ויהלך בבל המדיבה וילך חוצה לה אלפי אחיה לבל רוח והלבה
בר' יקודים

ה מי שישן בדרך ולא ידע ער שחשבה יש

לו אלפים אמה לבל רוח דברי רבי יהבן בן נורי והבמים
אומרים אין לו אלא ד' אמות ר' אליעזר אומר והוא בא
באמצען ר' יהודה אומר לאיזה רוח שירצה ילך ומודה
ר' יהודה שאם ברר לו שאינו יבול להזור בו

ר' יוחבן

בן נורי אומר בבבי שבקר קונין שביתה במקומן ואין דיך לטלטל מ
חלא חלפים אחיה לבל רוח וכמו בן האדם בשאין לו דעת בשעת העי
העריב לו בשעה יען קרי הוא בבבי שבקר שאין לאם דעת בעלים
ים לו אלפים אחיה לבל רוח וחבמים אומרים בבבי שבקר קונין
שביתה במקומן אלא מי שזבה בהם וקבה אותן ים לו לאולכם בבל
מקום שים לו בלבת וזהו עניין אחרים קרי הוא בראבי בל אדם ולפיב
בשהאדם ים בשעת קשרוב הוא במו בבבי שבקר שאין לאם דעת ל
לא קבה שביתה ולא ילך אלא בראשה אחות והלבה בר' יוחבן בן נו
נורי בחים שאמר בבאן ולקחבו חבמים בבבי שבקר שהם בראבי
בל אדם וזה קולא ולקחבו הקולא מעתי הדעת

ו היו שנים

מקצת אמותיו של זה בתוך אמותיו של זה ומבי'אים וא
ואוכלין באמצע ובלבד שלא יוציא זה מתוך שלו בתוך
של חברו היו שלשה והאמצעי מובלע בשנים הוא מ
מותר עמהם והם מותרים עמו ושנים החיצונים אסורין
זה עם זה אמר ר' שמעון למה הדבר דומה לשלש הצרות
פתוחות זו לזו ופתוחות לרשות הרבים ערבו שתיהן עם
האמצעית היא מותרת עמהן והן מותרות עמה ושניהם ה
דחיצונות אסורות זו עם זו

זו המשבה בולבת שבת ויום
טוב וזהו כי האדם בשבת מותר לו הטלטול בחדבע אמות בלבד וב
ובהן מדבר בשהאדם השתוף לשני בני אדם ובשהמצו במקום קטן
המשותף וזה מבואר ובן אם נפל השתוף בחלפים אחה אסור לבל
אחד מהיותר להם להשתמש במקום המשותף ביום טוב ובבר היתה
מחלוקת בין ר' שמעון וחבמים בשלש חצירות פתוחות זו לזו ושניהם מ
מתים החיצונות עם האמצעית כי חבמים אומרים שלשתן אסורות ו
ר' שמעון אומר מתים החיצונות בלבד אסורות זו עם זו ובשמע
אותם ר' שמעון שאומרו בדמיוקם בזה הדין במחמרים קין שלשה וזה
והאמצעי מובלע בשתים התחילו להסיב עליהם ואמר להם הלא זה
שבות בשלש חצירות פתוחות זו לזו ואתבי מה אתם חלוקים עלי בזה
הדין שלש חצירות והם בחים מולקין עליו שם לפי שהם אומרים שם ה
יהיו לבית החיצון להשתתם עם האמצעי והאמצעי עם החיצון הא
שאחר שמת ישתתפו אחר מן החיצון עם הפיצון האחר ולא יערבו ע
עליו לאבדי אותה האמצעית לבי שיהא בו שהות אחד מהם לרוב העוברים
שם אבל בשאין שהין שם אלא שלשה אבשים בל אחד מהם בחוץ על
חברו ולא יביאו לעבור גבולו ואם עבר יוכיחו והלבה בר' שמעון
בחמרו כי שתים החיצונות בלבד לפורות זו עם זו

ז מי שבא

בדרך והיה ירא שמא תחשך והיה מביר אילן או גדר ו
ואמר שביתתי תהיו לא אמר בלום שביתתי בעקרו ל
מהלך ממקום רגליו ער עקרי אלפים אמה ומעקרו ועד
ביתו אלפים אמה במצא מהלך משחשבה ארבעת א
אלפים אמה

העקר מבלבו מה שחביר לך בוזה
כי בל האדם ובלבד בשחוזר בדרך לבי שהוזה עבי ימותר לו לעבור ש
כרבעי כאחר יתבאר ים בידו וכן מקום שהוזה רשות היחיד מחוזק מ
מלפי אחה והוזה היה יודע הותו מקר ואחר שביתתי במקר שלבי בל
בחותו מקום קבה שביתה שם וכלבה שהיה ערוב ים לו לבלבת בבל ה
המקום והוזק לו אלפים אחה וכתבאי שיהיה ער היום בידל בשקבה
שביתה בחותו מקום כרי שיובל להבניע לחותו מקום ואפילו כתבבית
המרובה קודם שבבנסת שבת ויחשב לו בלו הבניע שם ובאה בן שם
קבה שביתה בראות הרבים מקום יודע בשהו ער שיהלך אלפים אמה לבל

כאותו מקום לרבע לחמת ולאלפים לחוץ חון לאותן לרבע לחמת ו
ולפי שאמר תקיעו ורועו לרבו מסייע לח אמר כגון ולחן לו לכלכת ח
אלא לעיקרו של לילן בלבר ולא ילך משם לביתו אלפים לחוץ ולא ח
לרבע לחמת עיר לו משם בלי מסויימות שר שבמדבר משם אלפים
לחוץ ואלו הם עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק
ולא מדיע ביאוה מקום קנה שביתה לכל אם יש תחת לילן לחוץ מ
משמנה לחמת עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק
לרבע לחמת עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק
אלא לעיקרו של לילן בלבר ולא ילך משם לביתו אלפים לחוץ ולא ח
לרבע לחמת עיר לו משם בלי מסויימות שר שבמדבר משם אלפים
לחוץ ואלו הם עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק
ולא מדיע ביאוה מקום קנה שביתה לכל אם יש תחת לילן לחוץ מ
משמנה לחמת עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק
לרבע לחמת עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק
אלא לעיקרו של לילן בלבר ולא ילך משם לביתו אלפים לחוץ ולא ח
לרבע לחמת עיר לו משם בלי מסויימות שר שבמדבר משם אלפים
לחוץ ואלו הם עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק
ולא מדיע ביאוה מקום קנה שביתה לכל אם יש תחת לילן לחוץ מ
משמנה לחמת עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק
לרבע לחמת עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק
אלא לעיקרו של לילן בלבר ולא ילך משם לביתו אלפים לחוץ ולא ח
לרבע לחמת עיר לו משם בלי מסויימות שר שבמדבר משם אלפים
לחוץ ואלו הם עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק
ולא מדיע ביאוה מקום קנה שביתה לכל אם יש תחת לילן לחוץ מ
משמנה לחמת עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק
לרבע לחמת עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק
אלא לעיקרו של לילן בלבר ולא ילך משם לביתו אלפים לחוץ ולא ח
לרבע לחמת עיר לו משם בלי מסויימות שר שבמדבר משם אלפים
לחוץ ואלו הם עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק
ולא מדיע ביאוה מקום קנה שביתה לכל אם יש תחת לילן לחוץ מ
משמנה לחמת עיר לו משם בלי מסויימות לא יותר משם הם יפול הספק

ח

אם אינו מביר או שאינו בקי בהלכה ואמר שביתתי בם במקומי ובה לו מקומו אלפים אמה לכל רוח עגולות דברי רבי הענא בן אנטיגנוס וחבמים אומרים מרובע בטבלא מרובעת כרי שיהיה נשבר את הזויות

מן לילן בקי בהלכה פירוש

מלא ידע פי יש לאדם שיהא שביתתו במקום רחוק ממקום מלכו
במקום שהוא שומר בו ואומרו בטבלא מרובעת לפי שלי תפסר בח
בהלכה לעגל מרובע בריוק ולפיכך הודיע שרי לנו שירלה במרובע
כפי היכולת אלא שהם היו הלוחות המרובעות שהכונה בהם הרבוע
כפי היכולת נשבר את הזויות ל את האלכע תוספת פיס במרובע על
העגול שבתוכו ואותן התוספת הן בזויות המרובע ולפיכך קרלן זויו'
וזה פיס נוריתה והלכה כחכמים

והוא שאמרו העני מערב ברבליו ר' מאיר אר אין לנו אלא עני ר' יהודה אומר אחד עני ואחד עשיר ש שלא אמרו מערבין בפת אלא להקל לעשיר שמא יצא ויערב ברבליו

זה סתמא מוזר מלל המתמר ם
סתם זכר נאמר שביתתי במקומי זכה לו מקומו לאלפים אמה לכ
לכל רוח ור' מאיר הין מתיר זה המעשה שה לעבי לפי סתם לו יכול
עם קפת לכל מי פיס לו יכולת לו להניח עירוב במקומו על כל
פנים ואו יוכל לכלכ שפים אמה לכל רוח לפי שרע ר' מאי שקר עירוב
בפת וכותן רשות לעבי שיאמר שביתתי במקומי בלבר להקל על הע
העבי ור' יהודה אומר כי שקר עירוב ברבל וקל על העשיר שיתן פ
פת ביד שלוחו ויפיס הפלוח אותו חפת במקום שתהיה לו שביתה כ
באותו מקום וילך משם אלפים אמה לכל רוח ואין מחלוקת בין ר'
יהודה ור' מאי כי כשהוא מכוין אילן לו נגיד לו מקום מוקף מחיצה
ואמר שביתתי במקו שלבי אין משפי קוה שה לעבי לכל עשיר מוכרח
הוא שיעשה בפת שביתתו ואתיני זה למי שבת בדרך לפי שהוא
עבי כי אין לו יכולת להניח שם ולהניח שם פת ' והלכה כר' יהודה '

מי שיצא לילך לעיר שמערבין בה והחזירו חבירו הוא מותר לילך וכל בני העיר אסורין דברי ר' יהודה ר' מאיר אומר כל שהוא יכול לערב ולא ערב הרי זה חמרו ונמל

עקר זה המאמר כי בכי העיר עשו אותו מליח לעשות לשם עירוב
בעודיה אחדית מסיח ומשבת לשם בריחוק מני תחומין כדי שיכלו
לילכת ממחרית חון למדינה ר' אלפים אמה וזה שמליח בשיעה לילכת
ממחרית חון למדינה החזירו חבירו למדינה קודם שיעה ולא ע
ע"כ ר' יהודה אומר כיון שיצא ונכנס בדרך לקנות לו שביתה כ
בריחוק אלפים אמה קנה לשם שביתה לפי שהוא עני אחשר שהוא
לומר שהוא קונה שביתה בריחוק מקום בלבר כשהוא יכול לערב ו
וחזיק לו בדרך כיון שיצא חוזר שכונה הוא לו ללכת חון לאותה מ
מדינה ר' אלפים אמה ולאבני שכונה הם לו ללכת חון לאותה עירו
ולפיכך הין הולכים חון למדינתם אלפים אמה לכל הולכים

ריח בלבר ' וה' מאיר אומר כי זה האלפים מאחר שאתים לו לערב ולא
ערב ברין אותו לחחמיר ולא יכל אלפים אמה לכל רוח כמו שבתי ם
קומדינה שעשו אותו שליח אלא יכל אלפים אמה לאותו רוח שהשלח
אותו לערב כי וברוח האחר שבברי יכל כמו שיהיה הולך אלו היה
ויערב וזה הוא אחר גמל כמו שבארנו בזה שקדם והלכה כר' יהוד'

יא

מי שיצא חון לתחום אפילו אמה אחת לא יבנם ' רבי אליעזר אומר שתים יבנם ושלשה לא יבנם . מי שהחשיך חון לתחום אפילו אמה אחת לא יבנם ' ר' שמעון אומר אפילו חמש עשרה אמה יבנם שאין חמשוחות ממצין א את המדות ממנו הטועים

ר' אליעזר סובר כי יש לאדם במקומו ר' אמות ונהוג בחמיעתן ובהוא
חון לתחום שתי אמות הכה בכל הטאתף בין ר' אמות אלו ובין סוף ה
התחום ולפיכך יכנם ' ממנין את האמות ' פירוש אמין המעוקות
מיקדקים באמות לבניינם עד סוף התחום אבל מודדין כאות מן הם
ם אליעזר קדלי מחסרין מכל אבל ואבל אמעו אמרי אין מיחרע ב
בחמיעות הבמוכים והבנוים ויגרעו מן האלפים אמה אמות ל
להחמיר לפיכך היה מתיר ר' שמעון להכנם ' ואין הלכה כר' אליעזר
ולא כר' שמעון

פרק חמישי

כיצד מעברין את העירים בית נבנם ובית יוצא פנים נבנם ופנים יוצא היו שם נדוריות גבוהות עשרה טפחים ובן גשרים ונפשות שיש להם בית דירה מוציאין את המדה בגגות ועושין אותם כטבלה מרובעת כדי שיהיה נשבר את הזויות

עכין מעברין הוא שיחברו למדינה דבר אחד כאו שהעובר עליהם
נוסף בגוף אחד ותהיה המדינה חון לאותה דבר המסף ואמר בכאן
כי אם יהיה בית חון למדינה ובית חוץ למדינה כאו שבורה

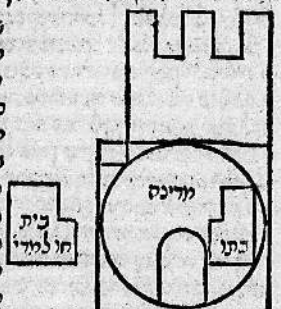

שבאחר חון מן הבית היוצא מן
המדינה כדי להוסיף לאחד ה
המדינה ע' אמות וכן בשהוא
פנים והוא בניין הרב אר בירוד
הוא אם אינם לו אלפים גדיים כ
בלבד ונמדיים יוצא בפנות מ
מקומות יוצאים מן האדן בא
ובתוכו מיהיה שם בית דירה
ואחרים עושין אותה בטבלה
מרובעת לל כי אתיה המדינ
עגולה מיעשו בה מרובעת כדאמ
לה ואו יאמרו חון למדינה שאתים אלפים אמה לכל רוח ואחרותין אמצי המדינ
אותן האמצעות מיוסיף המדינה על העגולה שבתוכה ''

ב

נותנין קרפף לעיר דברי ר' מאיר וחבמים אומ' אין נותנין קרפף אלא לשתי עירות אם יש לזו שבעים ושנים ולזו שבעים ושנים עשה קרפף לשתיהן להיות באחת

קרפף הוא אלבע מלבנות מרובעות מדתן בית אחים ואוה אבעים
ושנים ואבר ביארנו זה בפרק בני מזחת המסכת ובאמרנו כי אחת
מאותם האמים בני אלפים בקרוב ' ודעת ר' מאיר שבריך להתירהן
חון למדינה שבעים ושנים ואו יעשה שתים אחת תחום ' ונאמיתו
על זה אלא שתרגים מקיר אחיר ואחבה לל כי המדים נוכל חון למדינ
וחבמים אומרים כן שה בעים כין שתי האמים שעיר שתי קרפף
קרפפות אר אחות שבהן אחם כמדינה אחת ויאמדו אלפים אמה ל
לכל רוח חון לבעים ואיהם אחתי לכל אחת מקום שתלך להחרת
ואחבה לה שתים אמה ואהו עכין אחרם עושה קרפף לשתיהן להיות כ
כאחת כלומר כי בעים כי אים זה הרוחק אר יתן לכל אחת קרפף ויל
ויבקעו יחד ויהיו כמדינה אחת ויתן הלכה כר' מאיר ''

וכן שלשה בפרים המשולשין אם יש בין שנים החצונים
מאה וארבעים ואחת ושליש עשה האמצעית שלשתן
להיותם כאחת

כשהן סמוכים שני שליסים הוון מכוונין ש
שיהיה מיעוט שתי קרסיפות מהם ואחד וארבעים ושלשים וכאחד כי
כשיש בין שנים החיצונים מן המרחק שיעור האמורים האמצעי ש
שהוון כיוצאים יהיה הנשאר ביניהן וכן כל אחד מהם שתי קרסיפות מ
מכל צד וכשהלאו שני שליסים שהאמצעי ביניהן וכן כל אחד משנים
החיצונים שלשים אמה לו פחות ואז יהיו נוכח שנים כאחד מהיכן אחד
ויהיה האחד האמיתי חוצה לשם וזו היא צורתה

אין מודדין א
אלא בחבל ש
של נ' אמה ל
לא פחות ולא
יותר ולא ימד
אלא בנגד ל
לבו היה מור
מודד והגיע ל
לגיא או לגדר
מבליעו וחוז
למדתו הגיע
להר מבליעו

וחוזר למדתו ובלבד שלא יוציא חוץ לתחום אם אתו
יכול להבליעו כוו אמר ר' יוסתאי בר' יונאי משום
ר' מאיר שמעתי שמקדרין בהרים

זה החבל רחוי לקיות מ
מפסתים וכדיר הוא כי בכל מדידה יפל בה מעט קירוב ולפיכך ה
התנה עליה יפיפו על תוכך זה החבל ולא יגרעו ממנו ואומרים ולא
יתוקד ולא יכוה לבל יתכווש קצת החבל לעמת לבו לא עליו ול
ולא תחתיו ועבין חומש מכליש מיפרוש החבל עליו מלמעלה ולא מ
יצטרך למדידת עומק הגיא מן גובה הגיר וזה יתכן רק שיהיה ר
ריחב הגיא חמשים אמה או פחות מהוא מעיר החבל וכמו כן גובה ה
הגדר ואם לא יתכן יתרוד חוטן כאשר נפר לקמן וזה שאמר הגיע להר
מבליעו בתנאי שיהיה גבהו על הארץ כדי שיעמוד הבהמה המרכב ע
בארץ חצי אמה שיעמוד הבהמה הקו הנופל על קצה החצי אמה ע
על זויות עומדת עשרים טפחים ' אבל אם יהיה גבהו על הארץ כדי
שיעמוד הבהמה ' טפחים בלחוד קו הנופל ויהיה ממנו לקצה ההר פחות
מחצי אמה הרי הוא כאלו הגדר גובהו שעומד על שפת הארץ ולא
יצטרך להבליעה אלא יקח אותו בלחוד ובלבד שלא יצא חוץ לתחום
לא שלא יעמוד אותו העומד חוץ לתחום כשירצה להעביר החבל על
המקום הגבוה לראות אי זה מקום יביא וזה מבני מבחוץ שמא יר
ירצה אותו אנוס אחד בשהות העומד ויחשוב כי במקום עמדתו הביא
תחום שבת שמעתי מהקדרין בהרים לא לחוד והקדירו ' וקודר
בלשון המחתך ומקדרין מחתכין הסדה וסידורו בתלמוד זה ' שם
הענין וזהו שיקחו חבל מלבב מהרכב לחוד ויעמוד לאחר במקום הגבוה
מן האחר והשני במקום אחר ויתן השומר במקום הגבוה גם
גבוה קצה שני הגליו והשומר במקום אחר יתן קצה החבל לעמת ל
לבו וייתרחק ממנו כשעור חוץ החבל וכבה יחדו אותו כלו לרכב
לחוד על זה החבל עד שיודע בו שיכול מתחום שבת ואלכה כר'
יוסתאי

ה אין מודדין אלא מן הטומחה ריבה למקום א
אחד ומיעט למקום אחר שומעין למקום שריבה ריבה
לאחד ומיעט לאחר שומעין למרובה אפילו עבד אפילו
שפחה נאמנין לומר עד כאן תחום שבת שלא אמרו חב
חכמים ברבר להחמיר אלא להקל

מומחה הוא לאחד מהם חכם ה
המחיר בהלאתו כחיוו מלאכתו מתחיל מן החכמה וו

ויהיה בכאן שיהיה חכם בתשבורת מחיר כהוגן הקדקעות ומה
מהמרו מומחין למקום שריבה מרבו אותו בתלמוד שתי חמר שב
שבכאן הוא תחום שבת והוא יותר ממה שהיכו תוכבין כמו שב
שם חמר שבכאן תחום שבת והוא יותר ממה שהיכו תוכבין כמו שב
מהמרין למרבה לו שם בתו שנים וחלקו זה על זה וכל אחד מהם מ
מומחה שפה אחד ונעשה כריבוי המקום

ו עיר של יחיד שנעשית
של רבים מערבין את בולה ושל רבים שנעשית של
יחיד אין מערבין את בולה אלא אם כן עשה חוצה לה
בעיר חדשה שביהודה שיש בה חמשים דיורין בזיברי
ר' יהודה ר' שמעון אומר שלש חצרות של שני שני בתי

העקר אצלנו כי עיר של רבים כשיש לה שני מערים יכנסו בשני שרם
על שתחת ויצאו על הסמוכת אחת עומדין לכולה עירוב אחד כדי שלא
יצתמצמו בני שרם ברחוב שבין שתיהם ואם היכם יותר כשיש
שיעריב חוץ שתיהם לכם שתתמיים בתוכה ולפיכך חוכה לסמוך חוץ
מחכה עיר בלא עירוב כדי שלא יצתמצמו אותו העיור עם המיריכה ל
להמריע כי הערוב הזה שתיהם לבו שתתמיים בתוכה וקודעבו
כי כשהיתה העיר מקודם לבן על רבי אבלו היו היום על יחיד שהיו
נריכה לעיור על כל פנים כמו שהיתה מקודם ' אבל אם היתה של י
יחיד מקודם שהיו חמשר לעשות עירוב אחר כשלוה תצחר כמו שם
שהיתה אבלו היה עכשיו של רבים ואם יש לה שתים אחר בלבר שהיו
היתה של רבים היכה כריכה עיור ומחלוקת ר' יהודה ור' שמעון
בשיעור הסיור שיצחר בה בלא עירוב והיתה בתחן יהודה עיר
ושמה חרשה והיו בה חמשים דיורין והיתה עיר קטנה שבכל ח
לרן יהודה ' ושמה קהלבה אמי בית אחד בהגר אחת שני עיור

ז מי שהיה במורח ואמ לבנו לערב לו במער במערב
ואמר לו לבנו לערב במורח אם יש ממנו לביתו אלפים
אמה ולעירובו יתר מבאן מותר לביתו ואסור לעירובו
ממנו ולערובו אלפים אמה ולביתו יותר מיכן מותר מו
לעירובו ואסור לביתו ' הנותן את עירובו בעבורה של
עיר לא עשה בלום נתנו חוץ לתחום מה שנשבר והוא מ
מפסיד

עבורה בל עיר הם התוספות שמוסיפין על
המידה והן יהיה מדת אלפים אמה בכל רוח שוה עם הכותל עליה
כשהיא עגולה ובריבע אותה הן שים בתים מונח לה כמו שבתיבו בת
בתחלת הפרק אחתה הסדה מן הבית החיצון ובשהן העיור ' בחוץ
התוספת שרי הוא כאלו לא עשה עירובו והוא כמו שפרי המדיבה
ויכל להלפים אמה בכל רוח ואמרים חוץ לתחום היכו רוצה להלפים א
אמה מכל רוחה חוץ לעבורה של עיר שבו קדם לבריבו מה
שבשבר הוא מפסיד לבי שאם עשה עירובו בריחק אלף אמה על דרך
הדמיון מכיתו שיש לו להלפים ברוח מזרח ש לו להלפים
במזרח אלפים אמה אלף עד העירוב ואלפים ממקום העירוב
ולא יכל ברוח אחר לל כלום מערב אלא אלף ואותן האלף מסדיות ב
במזרח הסדיר לותן במערב ובבר בתבו זה הענין פעמים ודע
כי זה הבר יהיה אחבר אמרו בתבו כי בשבמוד ממקום העירוב
שבתן אותן על דרך הדמיון במזרח המדיבה אלף אמה הביע ' אמרה
לסוף המדיבה אז אומה לה אבל אם הביע המדה לקצת המדיבה הרי
הפסיד כל המדיבה ואין לו להלפת במדיבה לבר במערב אלא לסוף ש
אלפים ממקום העירוב וזכור כי זה העקר

ח אנשי עיר גדולה
מהלבין את בל עיר קטנה ואין אנשי עיר קטנה מ
הלבין את בל עיר גדולה כיצד מי שהוא מעיר גדולה

ונתן את ערובו בעיר קטנה או מעיר קטנה ונתן ערובו בעיר גדולה מהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה דר עקיבא אומר אין לו ממקום ערובו אלא אלפי אמה

וז שמצנף היה נריכה לשיעור ואפי תכאר מי שיעורי אחרי עקריס עת שחתה נריך לעמוד עליה וקס כי מי שמצנת בשקו מיס לו מלפני חמה לכל היה כשאר בתבאר פעמים ובשמיד תלפים חמה ממקום לאחר ו והגיע סוף החלפים לנקנת השריכה אף מעריכה אין לו ללכת תלת למקו מהגיע שם השריכ ולא ילך מריכה כלל ולא כמעריכ וקס הגיע השריכ לא זוף השריכה או חנוכ לה ונכנסה השריכה כלה אף מעריכה תוך חלפי בחשוב לו השריכה כלה ר לחזות כלה ראיתו מנכה לה ' וקס יהיה על דרך ימיון אין מקום השריכה וכין השריכה מקום חמה ונכנסה השריכה תוך חלפי לך השריכה כלה ונחוכ לה תלך ושמנה חלפים ושמנים ושש חמות לפי שחשוב השריכה כלה כאדכע חמות וזה הדין בעצמו קוף דין מי שיחזור ממקום הגידולה תלפים חמה אים לו ללכת ממקום שיגידו ונזדמנה בחמצע מדינה אף מעבדת וזקו מקומות חזקו ממדי אבל מי שכתן הגידול שעשה כשריכה אים לו ללכת אותה מדינה כולה ואחה לה תלפים חמה וקיתה השריכה כאן כיוק ' ולפי תלנ העקריס כשיהיו שתי מדינות קרובות האחת גדולה והשנית קטנה בעיון כי כשנמצוד אין לגדולה תלפים חמה תקיה הקטנה כלעצת תוך חותן החלפים חמה וכשנמצוד אין לקטנה תלפים תגיע השריכה ל לקנת השריכה הגדולה כפי תלו העקריס שהקדמנו מותר לאחפי קב הגדולה שיהלכו הקטנה כלה ואחפי הקטנה לא ילכו הגדולה כלה ר אלא עד מקום שתגיע מדתם וכל זה כשנמוד תלפים חמה אבל כש כשנתנו לאחפי השריכה הגדולה כפי שהיא מהלכין אותה ואחפי לאחפי קב וחזנה לה ' וקס כן עיטר זאת שמצנה וכחוכה וזה לכעון שאפי ע עיר גדולה מהלכין את כל עיר קטנה ואחפי עיר קטנה אין מהלכין אח כל עיר גדולה כמה דכרים שתמרים בשוה תלפים חמה אין לה לתחום אבל הכונתן את עירובו בין נתנו לאחפי עיר גדולה מהלך את עירובן בקטנה בין נתנו לאחפי עיר קטנה עירובן בגדולה מהלך כל השריכה מהגיע לה העירוב כיצד מי שהיה מעיר גדולה וכו ' וחלק ר עקיבה על זה לפי שהוא סובר כי אפלו נתן אחד עירובו בירושת הייחיד היו הולך תלפים חמה אלא ממקום ונתן הלכה כר עקיבה

ט אמר להם ר עקיבה אין אתם מודים לי בנותן את ערובו על פי המערה שאין לו ממקום ערובו אלא אלפים אמה אמרו לו אימתי בזמן שאין בה דיורין אבל בזמן שיש בה דיורין מהלך את כלה וחוצה לה אלפים אמה נמצא קלתובה מעל גבה ' ולמורד שאמרו נותנין לו אלפים אמה שאפי סוף מרתו כלה בם במערה

אומרו כי מערה אין בה דיורין ואינה ראויה לדיורין אל כ כשנשמרו הסיחינות אבל כשאינה הסיחינות אפי היה כלי יפשכים מהלך את כולה וחוצה לה ' וכן מי שהניח עירובו אי שבת בשריכה ריקניה חריבה אם בשאר חומותיה מהלך את כולה וחוצה לה אלפי אמה לדעת החכמי ואומרים נתנה קל כתובה מעל גבה כי על גבה מהלך עירובו כלבד יהי וכשנתן עירובו בתוכו יהי אלפי אמה חוצה לה ואמר למודד שאומרו בכבר פרשנו אותה שהוא עד סוף אלפי אמה בלבד יהי להלך מיכלו ואם כלו להלך שהערה אין לו ללכת בכולה

פרק ששי הדר עם הנברי בחצר או עם מי שאינו מודה בערוב הרי זה אוסר עליו דברי ר מאיר ר אליעזר בן יעקב אומר לעולם אינו אוסר עד שיהיו שני ישראלים אוסרים זה על זה

הענין שהנכרי דיירת הגבי לא אמת דיורת ואין הדין היה אלא נכנסתה מי נתנה לעירוב לפי אלא קנה כלום כדי שכנסתה לתחת מי אינו רשות לעירוב אבל נתנו לו דיורים ואמרו אינו אוסר לנו דרך לנו לעשות עירו עמו שכשכנו ' רשותו להוציאנו מהבתי אין מבטל מפני שהוא עמנו שכשכנו ' רשותו להוציאנו מהבתי אין מבטל

אם כן אין אם דרך יתכן לעירב עמו ' וכשהיצא זה היערה לא יכול מעיר כביתו לבתי וזה שהחזיק כלנו בזירים אמת שלמוד ממעשיו ושעקר שהבא כאן כי הבתים אין מתיחדין עמהם מפני שהן חצרן חצר שעל שכשכנו אין יעקב כי כשהיצא מחר בני ומחר יפרקאל אינו מוסל עליו לפי שאין אלו נריכים כזה כש שכשאר אוסר ואפלו יפרקאל לבדו אפלו יכול לומר ממעשיו כי מפנים מחרים יתנה היערה לבדו עם הבני יחד לפי שהוא אסור על שכיבות דמים ' אבל היו אם בני יפרקאל שמות להם להתיחד עמהם אבל לא בחמר אחד בני ואחד יפרקאל אינו מוסל עליו לפי שאין אלו נריכים כזה כש שכשאר אוסר ואפלו יפרקאל לבדו אפלו יכול לומר ממעשיו כי מפנים מחרים יתנה היערה לבדו עמו לכבי ויקחזק לבדו עמו לכבי כ כשלישבד ' ומחמת שאת צריך לדעת כי השעה אבלנו יפרש כותן דעתו ומבטל דעתו ' ובבני עד שיהיה עד שיכנס ונתינת דעת הוא שיעשה עירוב מערב שבת ובכר קדמו דיבוי ' ומבטל דעתו הוא שיחמר אותו אלא עירב מערב שבת עם אבני החצר או שהיתי בטלתי דעתי לכם ' ומותר להם להסתחם ואסור עליו ומותר לו לאדם לבטל דעתו בשבת זה ואפשר לאבלו מבטלין ואוזרין ומבטלין ל שיבטל ליחיד בשעון עד שיהלכו מהעון עבדיו בחצר אחר כך ' שוב ישבטל שעתו דעתו לרחוק ואם אין מהלכין מהעון אלא בחצר אחר מבטל ומבטל ומכריזין תן חבני ואפלו בדבר מועט ומכריזין ת אותו בשבת ' ואלכה כר אליעזר בן יעקב

ב אמר רבן גמליאל מעשה בצדוקי אחד שהיה דר עמנו בטבוי בירושלם אמר לנו אבא מהרו והוציאו את כל הכלים מטבוי עד שלא יוציא ויאסר עליכם ר יהודה אומר בלשון אחרת מהרו ועשו את כל צרכיכם מטבוי עד שלא יוציא ויאסר עליכם

פי צדוקי הוא מינות לצדוק תלמיד אנטיגנוס איש סוכו ' ואינו היה רחמן לכופרים בתורה ועוד אבראנו אבותינו אומרים היה רבן במלחל סוכר אחיהו כבני וקבית ראיה מזה אותו אבותינו ר אחיל ר אחיל סוכר אחיהו כבני אחיהו ראיה מזה אותו אבותינו ר אחיל ר אחיל

לימר ואת סמכנא קיל לחכמים ובמי מבטל רשותו בפתח
ולמיבך ביתו לסור לו ולהם ומותר לכולם להשתתף בחר ובדיורין
אלמא ' ומפני זה תיקנו לזה מבטל רשותו להשתתף ברשות אלמא
מחכמים מבטל להם לפי מאנו מועבין לתתו כחורין מגלם ' ואמרי
בתנו לו רשותם רוצה בו מיבטלו רשותם לחותו חיוב אלא עשה ע
עירוב ויהיה לו מותר להשתתף בכל החצר ובכיתו בלבד אלא ב
בביתיהם אלא הם מילמו מהם בטלו לו רשות בכתיהם כחצר חזכיר
מעתה רשת החכמים ' ומה מתין מהו לומרין כי אלו מבטלו רשותם
מיהיה מותר להם להשתתף בכית חותו מפני ומבחוץ מהם אבל
כחורים לפי אלא בחצר כחורים אבל יחיד ואמרו מבים היו
לאהיהם זה על זה ל' בשבחו מבים מחבמי חצר אלא עירבו מהיבם
יבלים חותם מעירבו לבטל רשותם לחותם המבים אלא עירבו לפי
מהם כמבטלו לאחד מהם הוא לסור עליו התמימים כמבטלו רשותם
לו מן הטעם האחר מהוא אחד מהם אלא עירב ואפילו חזר אחר
והיטל רשותו לו אמור לו להשתתף לפי שכשעשה מבטלו המעירבים
לא חותר לו מתמימים ואהו אומרים ומפיס תין פוטלין רשות ' ויתכאר
לך ומה כי אפשי אחד מהעירבו קנת ומטורו קנת בלי עירוב ויהיו ק
כמחלוקים יותר מאחר כי חותן אלא עירבו מבטלין רשותן למעירבין
ואתן מעירבו לא יבטלו רשותן לחותן אלא עירבו כי מבים אלא ע
עירבו תין פוטלין רשות בשבתן לפי ומה מתתה בדי לדעת כי מבטל
רשות לבני חצר צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד בפירוש

ד מאימתי נותנין

רשות בית שמאי אומ' מבעוד יום ' ובית הלל אומר משתחשך מי שנתן רשותו והוציא בין שונג בין במויד הרי זה אוסר דברי ר' מאיר ' ר' יהודה אומר מויד אוסר שונג אינו אוסר '

בכדי מודעתיך כי הלכם כשותן רשותו

הוא מהבו קולקין לחותו מבטל רשותו ומהקבל לחותן רשות יקדש
פוטל רשות אם כן מבטל ונותן פוטלים על עבין אחד ' ובית שמאי ס
אומרים כי מי שבטל רשותו הקנס לחותו לזולתו ואסור להקבות בשב
' ובית הלל אומרים כי לא הקנס אבל בטל רשותו ובטל רשותו ב
בשבת מותר ' ובשתתפים אחד שבטל רשותו הנח בטל משעתו
כאשר בארנו במה עקלם ' ור' מאיר קנס עונג הרי אלא יקיש מויד
והלבה כר' יהודה

ה בעל הבית שהיה שותף לשבנים לזה ביין ולזה ביין אינן צריכין לערב לזה ביין ולזה בשמן צריכין לערב ר' שמעון אומ אחד זה ואחר זה אינן צריכין לערב

שותף יורש

ואין הפרש בין מיערבו שניהם ייבם או שיקנו כלי מלאיין בשתוף ' וזה הכרח הוא בשתפי מבואות ולשיבך אחד שותף ובתחי שיהיה ייבם על הפלגה הוא אל בעל הבית ואפי השבני בבלי אחד ומה שתתף חייב לדעת בבאין כי שתופי מבואות יעשו במחבלים כמו שבארנו ממחלוקת בכל מיערבין ומשתתפים אבל עירובי חצרות אינם אלא בשת על כל שבים ועור מוסיף לך ביאור במקומות ' ואפשי שיבני חייבין מיערבו בחצרות ויהתתפו במבוי ואז יפתחו בבתי ובמבוי ביחד אלא אם בשתתפו במבוי בפתי ולא יפתחו בחצרות ס ומוסיפין על שתוף אלא פת ' ואין הלבה כר' שמעון '

ו חמש חבורות ששבתו בטרקלין אחד בית שמאי אומר ערוב אחד לבל חבורה וחבורה ' בית הילל אומר ערוב אחד לכולם ומודים שאם היו מקצתם שרוין בחדרים או בעליות שהם צריכים ערוב לבל חבורה וחבורה '

טרקלין בית רחב וגזוז בירית מלבים ' וכן אומר אל מלפים וב ובתבריל בין בל חבורה וחבורה מחיצה המיבעת למחלקת אין בזה מחלוק שהן חייבין ערוב בבל חבורה וחבורה לפי שהם בתיחדו ואין בחיבו היו מרויים בעליות ויחדי אבל המחלוקת בשאמבריל בין בל חבורה וחבורה מחיצות שהן מבעות למחלקת

ז חאחין השותפין

היו אובלין על שולחן אביהם וישנין בבתיהם צריכים ערוב לבל אחד ואחר לפיבך אם שבח אחד מהם ולא עירב מבטל רשותו אימתי בזמן שמוליבין ערובן למקום אחר אבל אם היה ערוב בא אצלן או שאין עמהם ריזרין בחצר אינן צריבין לערב '

מעיר זאת סמעבא בך בחחין שאובלין על שולחן אביהם או השותפין שהן אובלין על שולחן אחד ' ומה בחתה חייב לדעת כי זו שאובלין בשם אובלין לא אמרו אלא בשאין להם לפי מאנו מועבין לתתו בחורין מגלם ע עירוב ויהיה לבל אחד ואחד בחצר בתבחר

חמש חצרות פתוחות זו ל

לזו ופתוחות למבוי ערבו בחצרות ולא נשתתפו במבוי מותרין בחצרות ואסורין במבוי ואם נשתתפו במבוי מותרין באן ובאן ערבו בחצרות ונשתתפו במבוי ושבח אחד מבני החצ ולא ערב מותרין באן ובאן מבני המבוי ולא נשתתף מותרין בחצרות ואסורין במבוי ש שהמבוי לחצרות בחצר לבתים

העקר תלבנו תין המבוי בתר

בלחי אל קורין עד שיהיו בתים וחצרות פתוחות לתוכו תבל בשהיו חצרות פתוחות זו לזו ופתוחות למבוי אבל אם בתי אחד נלח יתבן ערוב בזה המבוי בשהות בלחי אל קורין ואת סמעבא בולה בשהיו על העקר מזכרנו מצריך ערוב בחצרות ומתוך במבוי ואעפ זה בדי אלא לבשבח התבוקות תורת ערוב ולזה העבין בערב בחצרות בדי שיהיו אותו התבוקות לעבי שבשתתפו במבוי לפיבך בשבשבח אחד מבני החצר אלא ערב מותרין בחצרות ובמבוי לפי שם מסתתף המבוי יפסיק לו ואין סלמילנו בדי אלא השתבח תורת ע עירוב בדי לא בשלה לפי שבולם ערבו בחצרות זה היחיד תין מם מבטיחין עלין

שתי חצרות זו לפנם מזו ערבה הפנימית לא ערבה ה החיצונה הפנימית מותרת והחיצונה אסורה החיצונה ולא הפנימית שתיהן אסורות ערבה ו לעצמה וזו לע לעצמה זו מותרת בפני עצמה ר' עקיב אומר את החיצונ שרדיפת רגל אוסרתה והבמי אומרים אין דרישת רגל אוסרתה

זאת סמעבא יש בם שלשה מחלוקות וזה בי ר' עקיב אומר הגל ה קמוצרית אוסרת ועבין זה בי אפילו ערבה הפנימית מותר להתפשם בחצר אלא אם בשיהא חוסרת אלא בחצר אלא אם בשיהא חוסרת בחצר בשאין בה בדי לחלוק בין בחצר לבית ואפילו

לכל כשבשת לחד מן לחיצונה קבציות מעתרת ולחמים ולח סיי שלל יחיידים לינק בו סידור לחד כשבל בית דינה בעיר הוא וכל לאנשי כיתה עקם כאן לדם לחל כאן עבחיבו

פרק שביעי חלון שבין שתי חצרות ארבעה על ארבעה בתוך עשרה מערבין שתם ואם רצו מערבין אחת פחות מארבעה על ארבעה או למעלה מעשרה מערבים שנים ואין מע מערבים אחד

משערין מכיס הוא מתערב כל חבר לעצמה לבדיק ומערבין לחד הוא סיעבנו שתי החצרות כאן בית לחד · ולחמים כח פחות מלכיבה לו למעלה מעשרה חשבי לזה ממק עקדם מן הל הדבור לקוריעך כי צריך סיכיס החלון כולו למעלה מעשרה טפחים ולו לחסער לדם בעירוב לחד · לכל דם סיכ קצת חלל החלון תוך עם עשרה טפחים די לדם שיעבו עירוב לחד לבי שלין כיכיס מחיצה וכבר בלרנו כי קמחיצה לח תכיס פחותה מעשרה טפחים

ב בוחל ש

שבין שתי חצרות גבוה עשרה ורחב ארבעה מערבים שתם ואין מערבים אחד היו בראשו פירות אלו עולים מבאן ואובלים ואלו עולים מבאן ואובלי ובלבר שלא יורידו למטה נפרץ הבותל אחר עשר אמות · מערבים שתם ואם רצו מערבים אחד מפני שהוא בפתח יתר מ מבאן מערבים אחד ואין מערבים שנים

לחמרו ובלבר שלח

יורידו למטה לל שלח יכליבו מק שעל הכותל לא הדיורין שבבתים ל לכל להוריד מעם לחבר בית מחבר · ובשיש ברחב הבותל פחות מ מלרבעה טפחים שהוח מקום פטור כאשר בלרנו שעמי · מותר לדם להוציח מק שבבתים ולהכיחו על לותו הכותל ומותר לחבי בית קסבי סיקחו לותו הדבר שעמו מעל הכותל ויבניסו לותו לבתיקם

ג חריץ שבין שתי חצרות עמוק עשרה ורחב ארבעה מערבין שתם ואין מערבים אחד ואפי׳ מלא קש או תבן מלא עפר או צרורות מערבים אחד ואין מערבים שנים

חריץ הוא חפיריק בארץ ויכול מכואר

ד נתן עליו נסר שרחב ארבעה טפחים ובן שני בצוצריות וו בנגר וו מערבים שנים וא ואם רצו מערבים אחד פחות מבאן מערבים שנים ואין מערבים אחד

לוח הנבקורין לותו נסר וכשניתן ע

עץ בתוך החפיריק אפלו סיה רחב מלבע לחיבו צריך יותר מקלי חלק לותה חפיריק ובשהיה רחבה פחות מד׳ טפחים · ובבוצרים ובזוטרת לחד וסיה חפיריק בולבת מרשות סיחיד על רשות הרבים · וכבר בלרנו בשרץ יש׳ מעבה כי ולח הבזוטרת רשות סיחיד גמורה ולסיתה ינשלו על רשות הרבים כמו בביבי הנרפתים שבוכים בזמננו זה בח בארץ ישרל וכב׳ בלר התלמוד כי זה שתבתי שפתבית שמפבה בפיהי הבזוטרות זו בנגר זו ולו יספיק לדם ערוב לחד לחמם בפיהים כי בפיהים ריחוק ג׳ טפחים לו יותר לכל יש בפיהים פחות מג׳ טפחים ל לחילו היו זה שלח בנגר זה מערבין עירוב לחד לם רבו לפי שסיה כ כמו בזוטרת שלומה כמו שלבלרנו

ה מתבין שבין שתי חצרות גבוה עשרה טפחים מערבים שנים ואין מערבין אחד אלו מאכילין מבאן ואילו מאכילין מבאן נתמעט התבן מעשרה טפחים מערבים אחד ואין מערבים שנם

לל כשמאכילין מביחו בסומלן לאכול מן שתבן מבר זו ומבר זו ·

ו כיצד

משתתפים במבוי מניח את החבית ואומר הרי זו לכל בני המבוי ומזכה להם על ידי בנו ובתו הגדולים ועל ידי עבדו ושפחתו העברים ועל ידי אשתו אבל אינו מזכה לו על ידי בנו ובתו הקטנים ולא על ידי עבדו ושפחתו הכנענים משום שידם כידו

העיקר שלבנו כי עירובי תחומין וש ושתופי מבואות ושיתופי תבשילין שבים נריכין לזכות על ידי לחד ונריכין סיקיח שכלי שמקבלין בו שתופי מבואות גבוה מן הארץ טפח כדי שידלח מובדל ומבואר הוא כי זה שלמדנו מזכה לדם ש הוא כשיקיח לותן דבר שמשתתפין בו מלדם לחד לח יבערך לשעבר לדם לחד שיזכה לדם חלקם ויקיח כשהקטים שכל לם ניתן כל לחד חלקו לחן שם שבים למזכה

ז נתמעט האובל מוסיף ומזכה ואינו צריך להודיע נתוספו עליהם מוסיף ומזכה וצריך להודיע

כלל זה הדין הוא שלם יקיח שתוף מחן לחבל מאכל כלי לחן צריך להודיעו ולם לא מיבין הרבה ויספיו מוסיף ומזכה ולינו צריך להודיע ולם מאכל כלו צריך להודיעו הוא כשים לבית שבי שת פתחים בשבי מבואות · לבי שבשבשה שיעור שם לחבי זה שבבי בחסר עליו שתשמים בשבי לחד ולביה צריך להודיע לבי שבבי בלי זה מבוי שיעור שתשמים בשבי לחד לבי שבבי שלא שתשמים בשבי לחד לבי שבבי לל שתתו מבוי שיעור בלבד לחן צריך להודיע בי הקוך לאבבו זכין לדם שלח בשבין ולחן שיזיין לותו שלח בשבין

ח במה הוא שיעורו בזמן שהם מרובים מזון שתי סעודות לכלם בזמן שהם מו מועטים בגרונרת להוציאות שבת לכל אחד ואחד

מועטין הוא שיקיו פחות

מיח לחמות ניתר על ׳ח הם שרובין בי מזון שתי סעודות בי שעורית הם יח בר גרונרת · ולחמרם להוציאת שבת לל שהוא שעור הוצאת שבת כ כאשר קדם לך בשבת שבת

ט אמר ר׳ יוסי במה דברים אמורים בתחלת ערוב אבל בשירי ערוב כל שהוא ולא אמרו לערב בחצרות אלא בדי שלא לשבח התינוקות

זה הטעם שבור שלח לחמרו לערב בחצרות שלח שלח לשבח לת הת התינוקות לחת · לבי שהבערים שהבים לחבם ילדים שבגדול בין לבי שבבי שן בשתוף ושוברבו לעירוב שבירות לשעבי הדם מ משתתבין בשבי כדי שלח ישבחו התינוקות תורת עירוב וחן הלבה כר׳ יוסי ·

בכל מערבין ומשתתפין חוץ מן השם ומן המלח דברי ר׳ אליעזר ר׳ יהושע אומר בבר הוא ערוב אפי׳ מאפה סאה והיא פרוש אין מערבי בה בבר באסר והוא שלם מערבין בו

בבר שדם לך בהחלת הסעיף הבלומי כי לחמים בכל מערבין ומ ומשתתפין חוץ מן הדברים ומלח מן הדברים שבאמרו בעירובי תחומין וש ושתופי מבואות וחוץ מחלוקת זה לבל בבחן חלקו ר׳ אליעזר ור׳ יהושע בי ר׳ אליעזר לומר סיספיק לעירובי חצרות בבבר פרוסה וזה ונזה ענין ובלל בהחמרים בבל מערבין ור׳ יהושע לומר כי עירובי חצרות לח יספיק בפום שבים חלח בשלמים וחבלנו תקיח שיעור מועבו ושהשם מפום חיבה בדי שלח יהיו לחד מן השבבים לחי שפם ש שלימה ולחה פרוסה ולבבה בר׳ יהושע

נותן אדם מעות לחנוני ולנחתום בדי שיוכה לו

ערוב דברי ר׳ אליעזר וחבמים אומרים לא וכו לו מעותיו מודין בשאר בל אדם שזכו לו מעותיו שאין נו מערבין לאדם אלא לדעתו אמר רבי יהודה בשה דברי אמורים בערובי תחומין אבל בערובי חצרות מערבין לדעתן ושלא לדעתן לפי שוכין לאדם שלא בפניו ואין חבין לו

בדי שיזכה בעירוב עבדו שיתן לו את בשעות ויזכה לו על ידי לחד לצפי שלחו מבי לפי שמשפע שבתן לו שמעות בגמר שקח מן לחבירו בשלר בבלר בשקח

וחכמים אומרים מי לח בעניי המקח ער מיקח חפת כחצר חיצונו חב חכמים כמכירת חמטלטלין מן המשיכה בזירה ממע יפסע חחנוני ולח יוסף לו ספק על ידי לחר חבל חס נתן לבעל הבית ונוח עליו מיעכב לו ויוכה לו עב ידי לחר דינ לחר שכנוהו מן הטעם שוכר חיין מעכבין לחדם חלח להעתו ור' יסודה חולק כחצר תיחה ' וחלכה כ כר' יסודה

פרק שמיני

כיצד משתתפין בתחומין מניח את החבית ואומר הרי זה לכל בני עירי לכל מי שילך לבי האבל או לבית המשתה וכל מי שקבל עליו מבעוד יום מותר ומשושבה אסור שאין מערבין משתחשך

מס שלמרו בחמרו בית חקבל וכית המשתה לפי שהם רבי מנוח וקס נמילות חסדים ' חעקר חלבנו חין מערבין חלח לרבי מנוח ' ונחמרים כל מי שקבל עליו ומחשבה לסבור שבי מילי קס בשלח חזדיעוהו מבעוד יום חבל חס הזדיעוהו מבעוד יו ' חפילו לח קבל עליו חלח מחשבה מותר

ב **כמה הוא שיעורו מזון שתי סעודות לכל אחד ואחד לחול אבל לא לשבת דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר לשב' אב' לא לחול או ואו מתבוני להקל ר' יוחנן בן ברוקא אומר מבבר בפנדיון מר' סאין בסלע' שמעון אומר משתי ידות לבבר משלש לקב חציה לבית המנוג'ע וחצי חציה לפסול בה את הנויה**

מס שחזרכנוהו בכתן

מזון שתי סעודות לכל אחד לפי שעבין ערובי תחומין הוא שיתן שם שבת אחת ומקום ויהיה שם מזונו הנרוך אלין לשבת נר מיחיר לומר כי החדם אוכל בשבת יותר למכיוחת חלבתן ' הגויה הוא כי מי שיאכל אוכלין טמחין יטמא גופו והוא יפסול את התרומה בחצר נבחר בשבת טהרות ' ומאך כי חני פרס הנזכר בכתן לענין פסול הגויה הוא כביכה ומחנה ' וחלכה כר' יוחנן בן ברוקא

ג **אנשי חצר ואנשי מרפסת ששכחו ולא ערבו בל שגבוה עשרה טפי טפחי למרפסת פחות מבאן לחוצר חוליית הבור והסלע שהם גבוהים עשרה טפחי למרפסת פחות מבאן לחצר במה דברי אמורי בסמובה אבל במופלג אפי היא גבוה עשרה טפחים לחצר ואיזוהי סמובה בל שאינה רח רחוקה ארבעה טפחים**

מרפסת מקום גבוה בחצר בבית במו קרקעגבוה עשרה טפחים וכו מרדינון עולין בסס לעלית וזה זמ המקום גבוה מוקף בכבין ודרין בו ונקרא מרפסת לפי שהוא מקום ל דריסס לאותן העולין לעלית ובשים מקום בחצר גבוה עשרה טפחי ויהיה בצד המרפסת חו בקרוב ממנה בשעור שבאמר ויש בשפח עמה ויהיה זה המקום קבוב חצר לאותה המרפסת יהיה מותר לאותן ס הדרים במרפסת להשתמש בה ואסור על חבני החצר לפי שהוא חו מוכרל מן החצר בשלח עשה הערוב בשני שהזכיר ' ונחמרו פחות מכאן לחצר עבינו שהוא משותף בין החצר והמרפסת ואסור לסס ל לחבני החצר ולחבני המרפסת להשתמש בו חלח סס עשה עירוב וזה הבור שמבחוץ יהיה חלח מדבר שיהיה אסור לטלטלו בשבת ער ס שיהיה שוס עבס קרקע המרפסת ולפיבך יהיה מותר לחבני המרפסת להשתמש עליו ' חבל סס הבור היקף חלח היקף ממש חלח שאינו חלח כ בל בך כדי שיגיע לשפתו שותו הרב אסור להשתמש בו חלח לחבני המרפסת ולח חבני החצר עד שיעשה ערוב ' '

ד **הנותן את ערובו בבית שער אכסדרה ומרפסת אינו ערוב והדר שם אינו אוסר עליו בבית התבן ובבית הבקר ובבית העצים ובבית האוצרות הרי זה ערוב והדר שם אוסר ר' יהודה אומר אם יש שם תפיסת יד של בעל הבית אינו אוסר עליו**

בית שער הוא מבוא החצר וזהו מקום שבו בבנסין בל בני החצר לבתיהם וחכסדרה מקום מוקף משלשה רוחותיו ' ומרפסת מקום ס

הדיוסס לבל בחצר בחרבו קדם ותפיסת יד שמום וזהו שיהיה לו ב בחותו מקום בלים יהיו חסונין לטלטל בל כיוצא של מחריסס ודומה ס לו יהיה הדר שם במו שהיו חסונין מן החמריסס ולח מחבני הבית ולפיבך ס לינו חוסר ' וחלכה כר' יהודה '

ה **המניח את ביתו והלך לשבות בעיר אחרת אחד נברי ואחד ישראל הרי זה אם אוסר דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר אינו אוסר ר' יוסי א אומר נברי אוסר ישראל אינו אוסר שאין דרך ישראל לבא בשבת ר' שמעון אומר אפי הניח את ביתו והלך לשבות אצל ביתו באותה העיר אינו אוסר שבבר הס הסיע מלבו**

חמרו בדי זה חוסר עבינו חוסר על בני עירו מחחר שהוח סבון מבלל השבבים ולח ערב עמהס לעבמי שלינו חבני לח בעקרה שבותה חקבל ' ור' שמעון חומר חחר ביתו בבר בעקרה שבותה חחרת ס שחפשר לו לשוב בו ולפיבך חמר ביתו בבר בעקרה שבותה חחרת ס המקום זה השבת נחינו חוסר עלינ ' וחלכה כר' יוסי וחלכה בר' ש שמעון

ו **בור שבין שתי חצרות אין ממלאים ממנו בשבת אלא אם בן עשו לו מחיצה גבוה עשרה טפחים בין מלמטן בין מתוך אונגו אמר רבן שמעון בן גמליאל בית שמאי אומרים מלמטן ובית הלל אומרים מלמעלן אמ' ר' יהודה לא תהא מחיצה גדולה מן הכותל שביניהם**

בור שבין שתי חצרות הוא שיהיה הכותל המפסיק בין שתי החצרות על הבור ויהיה קנת הבור בזה אחר וקנתו בחצר אחרת בזו הנזרך חולית הבור והסלע שהם גבוהים עשרה טפחי למרפסת פחות מבאן לחוצר ' ובמה דברי אמורי בסמובה אבל במופלג אפי היא גבוה עשרה טפחים לחצר ' ואיזוהי סמובה בל שאינה רח רחוקה ארבעה טפחים

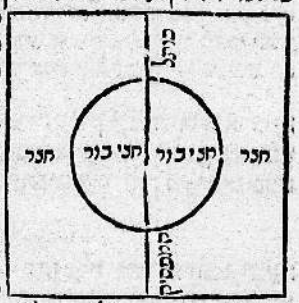

יסודה חומר בחצר הבור הבחל המבדיל בין החצרות בחלי ירד בתחתית הבור ונין הלבה בר' יסודה

ז **אמת המים העוברת בחצר אין ממלאים הימנו בשבת אלא אם בן עשה מחיצה גבוה י' טפחים בבניסה וביציאה ר' יהודה אומר בותל שעל גבה יתדון בשום מחיצה אמר ר' יהודה מעש' באמה של אבל שהיו ממלאים הימנה בשבת על פי הזקנים אמרו לו מפני שלא היה בה בשעור**

נריך להתחיל בבנין

חחמה בעת בניסתה בבית ובמקום שהיא יבחה ממנה ובתבלים ס חחרונו מיהיה טפח מן המחיבה בתוך המים חס היתה המחיבה תחת ה המים לו טפח מן המחיבה יבח מן המים חס היתה המחיבה תחת ה המים וזה לחלוק בין המים הנבבסין בחצר ובין המים שברשות הר הרבים וזהו לשון מבוי ' וחמרו מפני שלא היה בבבהו שבאה טפחים ובראתו מיבבה חיבן נרי טפחים בי בל מה שתחסר מלבן הפשורין בגובה לו בראתו חיבן נרי נריבין מחיבה לפי שהיא לח חלקה רשות לעבמה וחין הלבה בר' יסודה

ח **גווטרא שהיא למעלה מן המים אין ממלאי הימנו בשבת אלא אם בן עשו לה מחיצה גבוה עשרה טפחים בין למעלן בין מלמטן ובן שתי גווטראות זו למעלה מזו עשו לעליונה ולא עשו לה לתחתונה התחתונה מותרת והעליונה אסורה עשו לת לתחתונה ולא עשו לעליונה שתיהן אסורו עד שיערבו**

כגונדם כבר בארנו וזורקה וזהו מקום מקורם יונח מכותל רשות
היחיד על רשות הרבים ואולי איכא מאותה הגזוזטרא על מבוכות ס
פתים ומבוכות כאן גב ובקבים כו בקב ומחללים מאותו הבקב מן
המערן לא הבקב ' ואחר כבאן כי ליכו מותר למלאות מאותו הבקב ס
למטה עד שיעשה מחיצה מתחת לאותו הבקב היורד למטה מחיצה ב
תלויה בגובה עשרה טפחים כמו בורות ומרחב שנים לאותו מלבן ו
וזו נאמר גוד לחיות מחיצה ומחצה לאותה הכוורת כאלו הגיעה למ
למים וזו היא בורות

מו עושים מ
מחיצה על
המים ונחמ'
גוד לפיק מ
מחיצה וב
ונחמוב הוא
המחיצה כ
כאלו הגיעה
לב הבקב ס
שהוא גזוזי
גזוזטרא ל
לאחר שהלכו
ממנה ודב
ודבקה כא
ותקיים שמחיצה תוך המחיצה וזו בורות

מחיצה ולבסוף מתקיים לחומרת ואם עשו מחיצה מתקן מחיצת ובכל
מקום שהחמירו להחזיק כל להקזיק עד שיעברו

ס חצר שהיא ס

פחותה טר' אמות אין שופכין לתוכה מים בשבת אלא אם כן עשו לה עוקה מחזקת סאתים מן הנקב ולמטה בין מבפנים בין מבחוץ אלא שמבחוץ צריך לקטור ' ומבפנים אינו צריך לקטור

פשיטא בחצר פחות מד' לחמות
על ד' לחמות מים שמתמעט הלחם כשטופך לתוכה כזה בחצר הקטן
יונחין המים לרשות הרבים ויהיו המים המוטלים ברשות הרבים כ
בחין מכחו ולבסוף לטור לבסוף המים בתוכו חצר עד שיעשה עוקה
ויהיו תפילה יתקבצו שם המים מחזקת סאתים מתחת החור ויהיה כ
בתוכה תפילה שמים יונחין מתוכו כי תבכו לומרים כי תבכית מה
שיתפשך בחלם מהם כיום תחר הוא סאתים ואומרים כין מכפנים כ
כין מבחוץ עבינו טפוח מים כין שיעשה בתפילה בתוך שבית מו ח
חון לבית אלא גזוזת שתפילה מתקבצין שם המים חון לבית חון לבית אמה
שם יעשה בתפילה חון לחצר נריך שיהפך עליה הבנין עד שתבלע מ
מרשות הרבים ויקמיים הוא עגית הקובה מלמעלה אמרו בשם עב
עבלות נב קמורות לל כי עליהם מכסה כדמות קובות והוא מצוית
הים ישראל אל הקובה

ר' אלייעזר בן יעקב אומר בית ש
**שהוא קטור ד' אמות ברשות הרבים שופכין לתוכו מ
הים בשבת וחכמים אומרים אפילו גב או חצר מאה א
אמה לא ישפוך על פי חביב אבל שופך הוא על הגב ו
והן יורדין לביב והחצר והאכסדרה מצטרפין לד' אמו'**

ביב אחת הן קלון כשפכין שם המים ויונחין לרשות הרבים ואחר כ'
אלייעזר בן יעקב כי כשהיה חבנין קטור חון לרשות הרבים מותר ל
לשפוך לתוכו הים בשבת מן החצר שעשה מיני המים ויונחין הן ס
החצר הולכין מרבע לחמות תחת הקרקע הוא מותר לשפוך המים ב
כאותו הקלון על פי הביב שהחצר לפי שהיו יוצא לרשות הרבים ו
אלא שהים בבין תחת הוא ד' אמות שבבירת מבחון וחכמים אוס
אוסרין לשפוך על פי הביב בחיוב גד שיהיה בפי שהוא כשופך ב
ברשות הרבים חבל שופך הן לביב והמים שותתין עליו וכבר בארנו
כי האכסדרה הוא שהקף מקצי מג' רוחותיו ' ושאים החצר עם החב
שהאכסדרה ד' לחמות על ד' לחמות מותר לשפוך המים החצר ואין ב
נריכין להתיר שיתפשטו שם המים ' ושלבה החכמים

יא וכן שתי ד'

דיאמות זו בגבי זו שקצתן עשו עוקה ומקצתן לא עשו עוקה את שעשו עוקה מותרין ואת שלא עשו עוקה א אוסרין

דיאמות ידוע וכן דיוקן ' וכאלן אחרי שיהיו אלו הדיוקנות זו בגבי
זו וביניהם ענר שיפשכו שהים לשם כשעשה בעל הדיוקנ ה

סחיפת עניקה וסיפה תעירים כחצר לבר מלבי לין מותר להכניס חצר לתוכה
לעסוק חיים עם מכרין בחותה עסוק עד סיעברכן פיס לחום · פרק ו
יפתחנו מן הרחוים לחצר כלי עירוב כפתיחה לפס שביעית חיים ו
מלחיסים בחותה חעירם ונו סיפה כותב זאת הסלבה

פרק תשיעי כל גגות העיר רשות אחת ובלבד שלא יהא גג גבוה עשרה או נמוך

מעשרה דברי ר מאיר וחכמים אומרים כל אחד ואחד רשות בפני עצמו ר שמעון אומר אחד גגות ואחד ח חצרות ואחד קרפפות לבלים ששבתו בתוכם אבל לא לבלים ששבתו בתוך הבית

מעשה סיפ ר מחיר סובר מהן
דמות לחד פשבכלן קבתם מקבתם לין מותר לחבלו להפתחם מקבתן
חלק נתן כי סוף לומר כל מקום שחתם מונח שתי רפויות ויהן רפות
לחת חמור לחוניח מזו לזו כגון עמוד ברפות היחיד בגוף עשרה ט
טפחים וזרחב חרבעה · וחכמים חומרי בגגות כמו שבחלקן הרחוני
למקום כך בחלקן למעלה כל גג מוקף מן הפחר · ור שמעון חומר
כי חחלוק והפסרים הוח במקום סחיה בלבד · חבל חצרות שבתים
וקגגות וקמקומות שמוקפים כחומה ולה בעגמו לדירת חרם וחם פ
הקרקעים קרפפות כחצר בתבחר בזחת המשבחת פעמים כולם רש
הם רשות לחד לחותם כלים שחם בחלו מקומות בשבשם שבת ח
חבל להוניח כלים מן הדיורין ולהביחם בחצר ולטלטלם מן החצר ל
לחצר לחרת לינו חתר · ומחמר ר שמעון שהוח חותר להוניח חם פ
שבחצר זו לחצר לחרת הבל סוף בין עמו חבמי שביח ערוב חו לח ע
עמו ערוב לה בחמר חמח חם עמו ערוב יניחנו חם שבשחיפם חלו פ
החצר וחחר כן יולכו חותו לחצר לחרת · ועל דעת ר שמעון כי חו
חותר לחרם להוניח דבר סיפיק בחצר שביח שבשת שם חל שבו זחן
הגג לחצר לחרת זחן החצר לחרת לקרפף ומן הקרפף לגג לחחר וכן
תמיד עד סיכול לטלטל חותו חדבר ולהוליכו כשבת בבל חמדינה ע
על הגגות ובחצרות הבתים והמקומות המוקפים כחותלים חם לין
בהם דיור · חבל חם שהוח לשוב לחוניח דבר חמח שים בבית חלו
שביח בחחר חו חל הגג חלח חם עמו ערוב כין שני הבתים · והלבה
כר שמעון וחפי היו הגגות גבוהות חו כחוחבות

כ גג גדול סמוך לקטן הגדול מותר והקטן אסור חצר גדולה שנפרצה לקטנה הגדולה מותרת והקטנה אסורה מפני שהיא בפתחה שלגדולה · חצר שנפרצה לרשות הרבים הם המבנים מתובה לרשות היחיד או מרשות היחיד לתוכ חייב דברי ר אליעזר וחכמים אומרים מתובה לרשות הרבים או מרשות הרבים לתובה פטור מפני שהיא בברטלית

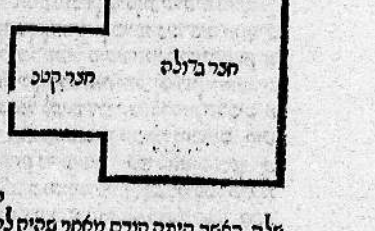

חצר גדולה שנפרצה לקטנה כזו הבורים
ויחיחים הקטנה מין לזו חלח
ב כותלים וחגדולה יסיה לה
מקום שפרצה כדמות פעד
כחמר יתבחר מן חגדולה ם
שניירבו · וזה הלין סוף בם
פשנפרצו מערב שבת חבל
לה נפרצו בשבת חפי הקטנה
סיה מותרת לחשתמש בלירין
חלה כחמר סיתה קודם מחחר שסיה לה סתר קודם שנפרצו הבולה ·
ושעשה לחלינו הותרה למקנת שבת הותרה לבל השבת בלה · ועל זה
סדרך כיענמו חוחגב גדול וגב קטן בשים כותל מקום בגגות חבל חם
לין שם שוס קטן בולם רשות לחת לן בחמר בחרנו · וחמרם עוד ח
חצר שנפרצה לרשות הרבים חזקו סיפול שבותל בלו חצר רשות הרבי
ויש לומר חלמה כותלים · ר חליעזר חצר שהם רשות הרבים · וחכמי
חומבים חותן ברמלית · ובבר בחרנו בתחלת שבת חרבע רשויות
וריבים חותם יודע בי עבין חמרם פעור הוח שחינו חייב חיתה חבל
הוח חסור וחין חלבה בר חליעזר

ג חצר שנפרצה משתי רוחותיה ובן בית שנפרץ משתי רוחותיו ובן מבוי שנטללה קורתו או לחייו מותרין באותה שבת ואסורין לעתיד לבא ואם אסורין לעתיד לבא אסורין באותה שבת

ר חסי אומר אם מותרין לעתיד לבא אסורין באותה שבת

זחת הפרצה שבפרצם בחצר סיח ע
עשר לחמות לו פחות סהן בפתח חלח שהם בקרן זוית ופתחה בקרן ז
זוית לח שבדי לינשי · ואם הוח יתר על עשר לחמות לפי מדתה לחצר
לסוסיך · וזה הבית שחמרנו שבפרץ חיחה רוחותיו הוח שבשבם פרצם
ובפרם זוית חזוייתיו ובפל קנת חזה הבוחל ולח תסיה קורה פרוצה
על מקום הפרצה חלח לשר יסיה חוכה הקרוות בקירוייו על זחת ה

ולפיכך הוח לחמר חבל בשבפרן על
זחת הבורה

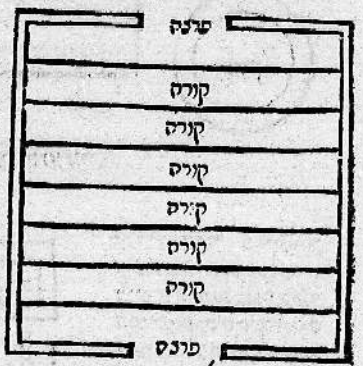

בדין הערוב בל בשבתחדם תחר הבבסת שבת חם שיחסור התמים
כ ותו מקום לפי שבפחל בו הערוב וכין שהיו חותרי ן חעירב שבת
הם חלתרין לבל השבת בלה · וזה המקום חביר הוח בחחינות ב
בשבפרנו נחר התמים לחמר חפני הפרת החחינות לח חנר פ"ק
הערוב

ה הבונה עליה על גבי שני בתים וכן גשרים וזם המפולשין מטלטלין תחתיהן בשבת דברי ר יהודה ז וחכמים אוסרין ועיד אמר ר יהודה מערבין למבוי ה המפולש וחכמים אוסרין

ר יקודה סובר כי רשות היחיד מלחר עים לו שתי ימינות שבבר ב
בבל חרשות הרבים וכן חומר שתי חחינות לחוריתה ולפי הוח חוחת
חלבו הערוב בשתי חחינות וחין הלבה בר יהודה

פרק עשירי המוצא תפלין מבמין זוב ווב רבן גמליאל אומר שמם שמם בדא בישנות אבל ב בחרשות פטור מצאן צבתין או בריבות נחשוך עליהן ומביאן ובשבנה מבשן והולך לו

זוב זוב פרומו תפלין של ראש ותפלין של יד וחזה סיפיח של יד בידו
ושל ראש בראשו לפי סהום סובר כי שבת זמן תפלין ורבן גמליאל
חומר שבת לחו זמן תפלין וחפוי לבניחן בשבת חבל חחידו לו לל
לילובשן בדי להניחן שלח יהבדן ומבבי זה מן יבן ב ר לל סיפסיד ם
שים של ראש בראשו ושים של יד בידו · ושבי מילי בשהם יבשים ב
בישנות יהן וקטנים שבל חם היו חדשים בלי רצועות ובלי קשרים
לח בשריך עליו · להבדן שלח יהבדן ומבבי זה מן יבן ב ר לל סיפסיד
ותפוסתן · ובבתים במו חבורות וזוח חבוזת של ענולה לה מן הב
הבבתים ובמו בן בריבות וסספרים בישנים בי בבתים הוח סיפיח של
ראש ושל יד בלבד קטוניות חחת עם שבבית בלבד · ובריבות הוח ש
סיפיח לבות קטוניות קטר חחד וזה שחמרנו מחחין עליהם בתנחי
סיפיח בל בך לבות שלח יובל בחם שבשחר מן סיפוו לבביהן זוב זוב
דרך חלבום בחו מזבר · וחחר ובשבבם חבבן בגון סיפיח שעת הם
שממר חלם בחנחו בידו ביעבו סיפ לחבל חם הוח יולל חלשתי בלבד
יולילים בלם פחות פחות חי לחמות בחמר בחרנו בשרק לחדין חעב
וחין הלבה בדבן סיעון בן גמליאל

ב ר׳ שמעון אומר נותנם לחברו וחברו לחברו עד שהוא מגיע לחצר החיצונה וכן בגג נותנן לחברו וחברו לחברו אפלו הן מאה ר׳ יהודה אומר נותן אדם חבית לחברו וחברו לחברו אפי׳ חוץ לתחום אמרו לולא תחלך וו יותר מרגלי בעליה

ר׳ שמעון חלק על חתימר מזכרנו בסוף ההלכה הקודמת ל מוליכין פחות פחות מד׳ אמות׳ לפי שהוא אומר חייבין אתה לך בכל ד׳ אמות ברשות הרבים אבל הכותן מיתן ק הכריכה כולה לחברו אבל חברו לחברו עד שיגיע לבית ואומר ר׳ יהודה מפי חן לתחום פחות פחות אתה הוכיח הקפל ׳ אבל לא ים לה בעלים שעקר לבנה הכהמה והכלים כרגלי הבעלים כ כאשר יתבאר בכיוצ ׳ ואם החכית שעקר יוליכנה מיד ליד ואיצלא הוציאה חון לתחום אחת ׳ ור׳ יוחנן בן נורי אומר אבר אבני שעקר בחרט כתרק ם הכיתה מקומן ואין הולכות אלא שלשים אמה כאשר בחרט כתרק ם הכיתה מזו ואומר אף אתה אומר ר׳ לא תקלך זו יותר מדבלי כ בעלים כלומר אם היו לה בעלים ודע כי מותר לאדם להוליך הכבר פחות פחות מד׳ אמות׳ לו נותנו לחברו וחברו לחברו כאשר׳ הזכיר ר׳ שמעון ׳ והלכה כר׳ שמעון ׳ והלכה כר׳ יהודה ׳

ג הקורא בספר על האספקופה נתגלגל הספר מידו גוללו אצלו היה ק קורא בראש הגג נתגלגל הספר מידו עד שלא הגיע ל לעשרה טפחים גוללו אצלו ומשהגיע לעשרה טפחים הופכו על הכתב ר׳ יהודה אומר אפילו אינו מסולק מן הארץ אלא מלא החום גוללו אצלו ר׳ שמעון אומר א אפילו בארץ עצמו גוללו אצלו שאין דבר משום שבות עומד בפני כתבי הקדש

האספקפה הוא הכנין שלפני פתח הכניה והיא כרמלית וכבר כתבתיו הרמונית בתחלת מסכת שבת ׳ ואומר עד שלא הגיע לעשרה טפחים כאשר כתרנו בשבת וכתבתי שיהיה הספר כרשות הרבים ׳ אבל אם היה הכותל עומד על הקרן על זויות עומדות ם שיהיה הספר כשנתגלה כחויר רשות הרבים בלי מונח על שום דבר הרי זה מותר לגלגלו ולהגיהו אבל כל זמן שלא הגיע קצתו ל לארץ ׳ ר׳ שמעון אומר אפילו הגיע לארץ מותר להגביהו לפי שהוא עשוי מחמר שקצת שספרי בידו ואינו כמי שעשוי ר מדעתו הרי לרשות היחיד שלא ים ידו ספרי כלי מידו וכן ברשות הרבים ׳ ואפרי להגביה דבר מרשות הרבים ולפי שהוא קטן בקטני ברשות היחיד מ מדרבנן דילמא נפיל ואתי לאתויי ודבר שהוא מדרבנן אינו עומד כ כתבי הקדש ׳ ואין הלכה כר׳ שמעון ׳

ד וז שלפני החלון נותנין עליו ונוטלין ממנו בשבת עומד אדם ברשות היחיד ומטלטל ברשות הרבים ברשו הרבים ומטלטל ברשו היחיד ובלבד שלא יוציא חוץ לארבע אמות

זו הוא שקנה היום מן חכותל מכבין לו עץ לו אבן לו זלתם וכתבתי שיהיה כיכו וכין רשות הרבים יתר מעשרה טפחים כי שעקר אבלנו כי רשות הרבים היא עד עשרה טפחים ולמעלה מעשרה טפחים כ ברשות הרבים שקום פשוט ואסור להשתמש על זה חזיז היוצא חלא כבלי חרם ודומיהם לפי שהם אם יפלו יפברו אבל דבר שהיו כפבר כבר בשבילו לחשתמש בו של זה חזיז בזרק שמא יפול ברשו הרבי ויגביהנו משם ׳

ה לא יעמד אדם ברשות היחיד וישתין ברשות הרבים ברשות הרבים וישתין ברשות היחיד ובן לא ירוק ר׳ יהודה אומר אף מי שנתלש רוקו מפיו לא יהלך ארבע אמות עד שירוק

מי שעמד ברשות הרבים והשתין ברשות היחיד חייב חטאת ובלבד שיעקר מעל גבי שקום לרבים כיון שזה השתן מונח בשקומו מיונבב כשהוא שתון בשקום ה׳ כאשר כתרנו ב

בור ברשות הרבים חלייתו גבוהה עשרה טפחים חלון שעל גביו ממלאין ממנו בשבת אשפה ברשות הרבים גבוהה עשרה טפחים חלון שעל גביו שופכים לתוכה מים בשבת

כבר הקדמנו פעמים כי למעלה מעשרה בחויר רשות הרבים שקום פשוט וזה הבור אין הפרש בין שיהיה בינו וכין הכותל ר׳ טפחים או למעלה או לפחות אין שיהיה שמוך לכותל ומצא בחוליתו גובה עשרה ׳ ודע כי הכורי וחוליתו מטורפין בשיהיה וקוה ענין אחרם ׳ וחוליותיו גבוהים כשלו אחר וחלייתו מעלייתו לעשרה ׳ והתבתי שיהיה שמוך לכותל וז אם אפשר היה שם רבים מלין מפנין לותה בריוב אבל אפשר שלא יחיד אסור לעשות מים ואפי היזקבוקה ׳ עשתי בזה שמא יפנה לותה בעליה ונמצא עונך מרשות היחיד לרשות הרבים ׳

ח אילן שחוא מיסך על הארץ אם אין נופו גבוה מן הארץ ג טפחים מטלטלין תחתיו שרשיו גבוהין מן הארץ ג טפחים לא ישב עליהן הרלת שבמוקצ׳ וחרקין שבפרצה ומחצלת׳ אין נועלין בהן אבל אם כן היו גבוהין מן הארץ

כשיהיה כין קנות עבפי החילן והחרץ פחות מג׳ טפחים הרי הוא כחלנו כרכך בחרץ ונעשו ׳ מחיצות כי כל פחות מג׳ כלבוד דמי ׳ ובתבתי שיחלק חלב העבפים כלו כרבריה דקיש כתבן ודומה לו כרי שלא יזיזנה רוח מנויה תמיד כי כל מה שיניע לותו הרוח מנויה לחיכך ן מחיצה ואעקר אחלנו כל מחיצה שחוכה יכולה לעמוד ברוח מנויה ק לוכה מחיצה וזה שהתרנו לך להשתמש שחוכה תחתיו הוא שיעור שלשים כ כלבר שהשקר אחלנו כל דיוק שהשתמשה לחזיר לון מטלטלין כה שלא כבית שחתים וכשיהיו ערבי החילן וחחרץ גבוהים מן החרץ ג טפחים אסור להשתמש עליהן לפי שאסור׳ להשתמש בחילן כיו וכל שכן כשהוא גזר ממה יחתוך ויוכיח ענף כאשר יתבאר בשבת כיוצ ׳ וחם קש על החרץ פחות מג׳ טפחים שם טפחים כמו שהתרנו ובזולת שהוא מוקצה מיוחד ואין לקש כו תשמיש ואת צריך כמו דיר לו שיהיה לו פתח ואין לו ניר ׳ אבל שם יש לו ניר לפי שמתיר לו כשבר מוכן שלא יהיה לו פתח אחר לפי שהוא מוקצה וקש קוצים כמו במשנתנו חרק קיטמין של הקוצים שקצים ועושין מהם לוח וכושלין כשם פרוסת כהלכה רישנה מסכת ׳ ומאמר ר׳ יהודה כן מי שהלם רוקו מפיו מחמיר לו להלך ד׳ אמות כתבתי כיוצ כבר ואין הלכה כר׳ יהודה ׳

ו לא יעמד אדם ברשות היחיד וישתה ברשות הרבים ב ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד אא אם כן הבעם ראשו ורובו במקום שהוא שותה ובן בנת קולט אדם מן המוחלה למטה מעשרה טפחים מן הצנור ומכל מ מקום ושותה

זה מאמרנו לעמוד ברשות אחד ולשתות ברשות אחר כתבתי שתים העשים בכלים במים שקוח שקרך חליהם ואי אפשר לו להכניח מפני שיכותם שהם כתיך לו לשתות מהם כחום שהיו יכולים מדעתם לרשות אחרת אבל אם אין לשם כלים העושים לשם אלא מוכנים לשתות ו ואפלו לא שכנים שקוח פשוט ובזבו למקום שקוח פשוט ׳ ואומרו ובן בנת קוח עבין אחר לו לעבין מעכרות כי מותר לו לשתות מהם כחום שהוא יכולת מדעתם עליו ים לו לשתות תוך בנת אבל חון לבת אחרת שהוא עשוי ם מיונים מיעבר ומכבר כתבתיו זה העבין בשקדים ומעבין כמסכ׳ מעבדל ואחר כן חזר לעבין אבת ואמר שקולא שלם המים כלומר חון המים עשהם אבל ם מהקום שאינו המים ואין הכוור כשקר כלומר חון המים עשהם אבל אם כגעת ידו במזלם כדי שיתקנו המים בכפו ויעשה לשון שלח אם כן היה למעלה מי׳ טפחים שהוא מקום פשוט ובלבד שלא יהיה במזלה ר׳ טפחים שהוא מקום פשוט וכתבתי תחת שלא יהיה בין המקו׳ שמתקבצין ממנו המים ובין הבור היורדין ממנו המים פחות מעשרה טפחים כי שעקר שלנו כל פחות מעשר׳ כלבוד דמי ובשלו קבל המים ין הבור שהוא רשות היחיד ונוטלין לרשות הרבים ׳ ודע כי זוהלין בקרקע המים קטנין מן הכהרוק והמעיינות הנובעות הנובעים ב קרקע והוא מלשון זוהלי שער ׳ עכשיו הכחנים ומדרשים הבורים על הקרן ׳ ומזה קרקע המקום שיהיו בו המים מזהלה ׳ ובבור יהוע ׳

גבוהות כדי שלא יכנסו שם גבבים לא חיישינן ואחרים גבוהים כ"ס יש"ה יש
גבוהי על האדון כמי זה שעור שיהיה וכל זה כשלא היו קוברין בתוכו
דכך כתוב"ם שם עירבי מגביהין לתוך ומחזירין לתוך

ם לא יעמד אדם ברשות היחיד ויפתח ברשות
הרבים ברשות הרבים ויפתח ברשות היחיד לא אם כן
עשו לו מחיצה גבוהה י טפחים דברי ר מאיר אמרו לו
מעשה בשוק של פטמים שהיו בירושלם שהיו נועלין
ומחזיקות המפתח בחלון שעל גבי הפתח ר יוסי אומ
שוק של צמרין היה

כמו שאומר ר' מלמד שיעמוד אדם ברשות הרבים ויפתח ברשות היחיד
ליחיד כמו כן אומר שיעמוד בכרמלית ויפתח ברשות היחיד ולפיכך ס
הכיצד עלין לחיים מזה הסוק שהיה בירושלם שהיו מטמאין שם הצ
הקיבות ומוכרין אותן מהות כרמלית ומחצות רשות היחיד וכיון שג
עומדין בסוק וכיון פותחין מחצות בשבת ומחשוב ירושלם כרמלית
לפי שהיה עיר של רבים וכיון לא פתחים רבים ולא היתה מעורבת
על העקרים שבארנו בפרק חמישי משז ס"מ ואין הלכה כר'
אחיר בשני המחזירים לא ברשות הרבים ולא ברשות היחיד ' פטמין
תרגום בדיות פטומתא ' ולפי זה שוק פטמין היו מפטמין בו הטפות
ומקטירין לתוך נקרוי שוק של פטמין

ו גגר שיש בראשו קלוסטרא
ר' אלעזר אומר ר' יוסי מחיר ' אמר ר' אלעזר מעשה ב
בבית בנם ש שבטבריא שהיו נוהגין בו היתר ער שבא
רבן גמליאל והוקנם ואסרוהו להם ' ר' יוסי אומר אי
איסור היו נוהגין בו והתירוהו להם

בגר היה קורה מעומין ש
לותה בצורת פתי ומרב ונוהגין לותה בדלתות ונועלין בה הפערים
וקדרתן לותה בכי הדם בלשון ערבי מערן ' ונעינו כמו בריח לפי ס
פתוח מכריח מן הסתם על הכותל ' וקלוסטרא דמות רימון או מר
מרובעת וכיוצא בזה ממה מיורד עליו פתוח כלי ונהינו קורה בשלמה
פתוח לסתר לפלטלם בשבת ' ולהלכה כר' יוסי

יא גגר הגגרר נועלין
בו במקדש אבל לא במדינה והמונה בן ובן אסור ' ר
יהודה אומר המונה במקדש והגגרר במדינה

הגגרר פרשנ
בו פתוח הדבק בדלת בקצר ' והמונח הוא פתוח מכובל ונהינו דבק
ולוקחין אותו כיד ומדביקין אותו בין הדלתות על המנעול ' ואחר כן
מסירין אותו ונועלין במקום אחר ומבני זה קרא אותו המונח ' וזה ס
הדבר הוא בגגר שהיו בירושלם גלוסטרא כי מי שים לו הכידק מעקר '
ולפי' מונח כאחר נחרנו קודם ולהלכה כר' יהודה

יב מחזירין ציר
התחתון במקדש אבל לא במדינה והעליון בן ובן אסור
ר יהודה אומר העליון במקדש והתחתון במדינה

ציר ידוע
מבדלת תפוח של בידם ונהוא שם עברי מעם ' ולאחרים שם בפעמו מכף
שלו מין מחזירין אותו מפני זה לפי שחוזרת מכף בזדם פעמ יתקן ת
אותו לפי שפוח צריך לחזוק יותר בלי ספק וכן ' ואחרו פעמ יתקע ואין
ולהלכה כר' יהודה

יג מחזירין רטיה במקדש אבל לא בם
במדינה ואם לכתחלה בן ובן אסור ' קושרין ממה בם
במקדש אבל לא במדינה ואם בתחלה כן ובן אסור ' ח
חותבין יבולת במקדש אבל לא במדינה ואם בכלי כן
וכן אסור

רטיה היא תחיכה של בגד פשוטין על הפיחה ל
לתת לותו על המכה וכשבלה מן המכה הו שפרשם בידו ונתנה על
גבי כלי מיוחד לו להחזיר כל זמן שלא נפלה על גבי קרקע אבל כש
פשבלה על גבי קרקע אסור לפחזירם שלא לכתן במקדם ' וכ
ונתנית מניחה על המכה לכתחלה אסור בין במקדש בין במדינה '
ונקשרין פעמ הוא מקושרין שיהי כשתקף יהי מיהרי שבלים והכ
הכוורות ודומיהן מן הכלים שהיו דומים עליהם הציר בכל יום
כאשר יתבאר במקומו ' ויבלת ידוע ונהוא כמו ריחם מפסר בגוף הא

סחרם ' וגם כן יהיה מפשבורם היכה מותרת לכבלי יכלת

יד כהן
שלקה באצבעו טורך עליה נמי במקדש אבל לא בם
במדינה אם להוציא דם כן ובן אסור בחוקין מלח על
גבי הכבש כשביל שלא יהלקו וממלין מבור הגולה ב
כשבת ומבור הגדול ומבאר חקר ביום טוב

גמי קוף גמל ' וכאן דבר כרבי שיהיה כי הבמה מזעיל למכה ' ויש
לו לקרוא בחתכת בגד ויעבד ולא יפסול לעבודה כתוספת לותה ס
הכבר ' וכתבלי מלח תהיה מובדלת בין בשר ידו והמזרק לו הסכין
בשעת עבודה ' ואחרים אם לאוניה מפכה דם ' לפחות הכלה
לפיהיל מפכה דם בוזקין כמו זורקין ' והוא מבוית כמרלה בבזק
ל"ל עליה כמי מזורק דבר מידו פעם אחר פעם ' שלא יחליק כדי שלא
תעבר דגלו בשבת שמבוכית הבשר הזה אם כי שבשר היו נוברין ת
אותו על הכבש כאחר יתבשר במקומו מפסכת תמיד ' ובשבם שם ס
שמעלם שהיו שולין בה למזבח ובור הגולה בור היה בלשכה מן ס
הלשכות ויהיו עליו גלגל והיה בשמע לאותו גלגל קול גדול בשת שם
שמחיבה ובן בור קבריל ובור חקר ' חקר ויקר פרש קורין לאותו כך
לפי שהיה כובע מלבוש בקדקד כיר מיחים ' והיו על חלו קשני בורל
הכזכריס גלגלים ותקידו להם שבכיסים בעליהם לרגל לדלות מחוק
הכורות לאותן שגלגלים ובשאדו שעם מהבין לדלות מהן כלכד מפ
מפני תקרת שבכיסים ולא השתיקו שדין לבורות אחרים ' ומה שת
שאחרנו שפחיבה כגלגלים בשאר שבורות בזדה שמא ילמה לבואתו מו
לחורבתו או למקום שידבה למלחת מים למחידות שפחיבה כאלו ס
הגלגלים ' וכמו כן מותר לשאוב בהן תוך המדינות ולקול שבשמע
לגלגל בשת שפחיבה מין מוסדין לותו וכמו כן מין מוסדין לקדים ב
בשלשלת שפתחים ונדומק לשם ' לכל מה שהוא לשמי מן הקולות
לימו שלא מה שהוא בקול של שיר כלשהי שיהיה לו בעמידות על הסדרי
והוא לשהי לא לשהי שלא בקול של שיר כלשהי ' והינדנו כל מה שם
שהוא לשהי ונהוא לשהי מבוית שבת במקדש בשבת וכיוצא בן כל מה שם
בשבת במקדש ונהוא לשהי מבוית שבת במקדש הינדנו

טו שרין ש
שנמצא במקדש כהן מוציאו בהמיינו שלא לשהות את
הטומאה דברי ר' יוחנן בן ברוקה ר' יהודה אומר בשבת
של עין שלא לרבות את הטומאה מהיכן מוציאין אותו
מן ההיכל מן האולם מבין האולם ולמזבח דברי ר' ש
שמעון בן נגס ר' עקיבא אומר מקום שחייבין על ודונו
כרת ועל שגגתו חטאת משם מוציאין אותו ושאר כל
המקומות כופין עליו פסכתר ' ר' שמעון אומר מקום
שהתירו לו הכמים משלך נתנו לך שלא התירו לך אלא
משום שבות

סמייכנו הוא שחבור שחובר על עגמו תרגום שכבנו ס
סמייכא ' ודע כי כל מי שכבכם בחיוב מקום פיהם מן העזרה ונהוא
טמא לם היה שובבייב חטאת ונם היה מזיד חייב כרת ' ר' עקיבא
אומר מוציאין אותו טמאין ונם היה מזיד חייב כרת ' ונעבת על כן הם מלקחים
מעם שהיכן מטמאין ' ופעניני כלי ענן מין מקבלין טומאה מן התורה
כשאר יתבאר בתחלת כלים ' ותרגום פירותין פסכתרונתיה ומכפיל
פסכתר ' נר שמעון שבר כי מי שכבכם בחיוב מקום פיהם מן העזרה ונהוא
טמא לם היה שובבייב חטאת ונם היה מזיד חייב כרת ' ר' עקיבא
אומר מוציאין אותו טמאין ונם היה מזיד חייב כרת ' ונעבת על כן הם מלקחים
מעם שהיכן מטמאין ' ופעניני כלי ענן מין מקבלין טומאה מן התורה ונהוא

מסכת פסחים

אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר כל מ
מקום שאין מבטלין בו חמץ אינו צריך בדיקה ולמה א
אמרו שתי שורות במרתף מקום שמבטלין בו חמץ בית
שמאי אומרים שתי שורות על פני כל המרתף בית הל
הלל אומרים שתי שורות החיצונות שהן העליונות

בדיקת חמץ צריך שיהיו בלילי ארבעה עשר לאורו שלא יהא חשש
בלילה עד חצות ליום ארבעה עשר כתשעי יתבאר ותקנו זה לפי ש
שהוא קבוע בלילה יפה לבדיקה ובי חדש מצויין בבתיהם בחודש ה
העת נקרא לילה אור כמו שקורין לבריח הדבה בהפכן וכיון שזה כ
בדי לבדוק בלילה מעלייתו ולא תהיה פתיחת הספר בשם שעדיר מן ה
שעדרים לא בלילה ומדרשה שם לומר ביין ולזו המסכת מעוד
ומעורה כך כל מקו שחין מבטלין בו חמץ לאו שמו צריך בדיקה ולומרו
יין ושמן אין צריכין בדיקה ולמה אמרו שתי שורות במרתף
וכו' ולהלן על דרך הדמיון כגון שיהיה בית אלף חביות יין במרתף ע
עשרי חביות וברחבו עשר ובגבהו עשר אחת כנגד אחת על שיהיה ב
בבית אלף חביות בית שמאי אומרים כולה הצורה כולה שהיא כב
כנגד הפתח במרתף וברחב שהם אחת חביות והצורה כלה שהיא כב
כנגד גבוהית במרתף וברחב והם גם כן אחת חביות וזהו ענין שתי
שורות על פני כל המרתף ובית אלל אומרי שכולו שתי שורות והם
עשרי חביון כלבד והנה שתי שורות אחת כנגד שבית כנגד פתח בבית
ומן הצורו שעליונו כנגד הגבו וזהו ענין אחרים שתי שורו החיצונו
שהן העליונות

אין הוששין שמא גררה חולדה מבית לבית וממקום למ
למקו אם מהצר לחצר ומעיר לעיר אין לדבר סוף

ברדיה עליהן ידוע כמו גורר אדם מטה כשהוא נפשל מגזרת הגבריים ש
לדבק וחולדה גם כן ידוע

ג ר' יהודה אומר בודקין אור
לארבעה עשר ובארבעה עשר שחרית ובשעת הבעור
וחכמים אומרים אם לא בדק אור לארבעה עשר יב
יבדוק בארבעה עשר אם לא בדק בארבע עשר יבדוק
בתוך המועד אם לא בדק בתוך המועד יבדוק לאחר ה
המועד ומה שהוא משייר יניחנו בצנעה כדי שלא יהא
צריך בדיקה אחריו

בתוך המועד ולאחר המועד עניינו כתוך
ימי החג ולאחר ימי החג ותנועלת בבדיקה לאחר המועד כדי ש
שיבדקו ולא יהבה בו כי העיקר לאכלו חמץ שעבר עליו הפסח שם
חמור בהנאה ומאלים ומה שהוא מצוי תחלת המאחר וה
והוא לחומרא חור לארבעה עשר בודקין את החמץ כי מה שמצוי יב
יניחנו בצנעה עד שיחול שעת לאסורו כי הוא שם הניחו כלי מוכנים
ונמצא שחסר ממה שהניח צריך בדיקה לאחר שעת שנאמר בדיוק שב
שבדיקה חובלת ונעשה מחלוקת ר' יהודה וחכמים כי ר' יהודה לומד
חס לא בדק בשעת חסור החמץ חיטו בודק כלל ולמה לכתוב מבוא וח
וחכמים חיכן דנין בזה הבדיק לפי שהם לומדים הוא עצמו ממזר ע
עליו לשרפו מיבל לאכול מכיל ומפני זה לומדים יבדוק בתוך ה
המועד ולאחר המועד נתן הלבה כר' יהודה

ד ר' מאיר אומר אוכלי
כל חמש ושורפין בתחלת שש ר' יהודה אומר אוכלין
כל ארבעה ותולין כל חמש ושורפין בתחילת שש

הוא שהם ית שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם מכאן אמרו לשרים
שריך לבעור החמץ קודם השבעה בשהרי כדי שיהיו כל הם

ר' חנינה סגן הכהנים אומר מימיהם של בהנים לא
נמנעו מלשרות את הבשר שנטמא בולד הטומאה עם
הבשר שנטמא באב הטומאה אעפי שמוסיפין לו טום
טומאה על טומאתו הוסיף ר' עקיבא מימיהם של בוהנ
בהני לא נמנעו מלהדליק את השמן שנפסל בטבול יום
בגר שנטמא בטמא מת אעפי שמוסיפין לו טומאה על
טומאתו

תכות הטומאות הן מכויות בתחלת סדר טהרות ומפס
תדעם וכל הכונב בהם טומאות יקרא רחמנן והכונב בכ
בחמנן יקרא שבי והכונב בשבי יקרא שלישי והכונב בשלישי יקרא
רביעי ועוד יקרא רחמנן ולד הטומאה לפי שהוא מיוחס לאב ה
טומאה והשני הטומאה ועל זה הסקם חוזרין ואומרין מלה ולד ש
בשלישי ורביעי יקרא גם כן רחמנן והשני והשלישי והרביעי ולד
הטומאה לפי שהם כלם תולדת אב הטומאה ואמרו בשלין ולד קט
הטומאה רבה בן ולד ולד הטומאה וכבר ידעת כי בשר שבעב כולל
הטומאה שלישי לטומאה ובשר שבעב בהם הטומאה רחמנן וכ
והבעב שלישי לרחמנן חזר שני כמו שבארתי לך כי כל הכונב כב
בחמנן יחזור שני והודיעך בזה הדבר כי שלישי מיוחד לבעותיו שני
זה הוא עבין אמרו שבעי שמוסיפין לו טומאה על טומאתו לפי ש
שהיה שלישי ורחזירו שני ' ואחת הטומאה שבתוספה לו היא הדבק
לכל שלישי ומה שלישי העבר לבלבו הין לוכל טומאה לוכל שם בטומאת
לוכלי טומאה הוא וכל בקבלה הוא טומאה ואינו עושה כיוצא בו בלומר
לא יטמא כיוצא בו מן הלוכלות לכל שלישי ורביעי עושה כיוצא בו בלומר
ולשלישי חזר השלישי שני ' ומוסיף ר' עקיבא על זה ואומר כי שלישי
מיוחד לבעותיו בחמנן כאחד לבד כי טומאת מת מכלל לחבות הוא
הטומאה והשלישי הכונב בהת יהיה לחמנן וכן
שני ושלישי ורביעי אף הוא קורא הכונב בהת בכלים לא יהיו לחב
הטומאה וכאחד מהם לחמנן ושני לכל יהיו הם ונאמת תורה ש
אחת שהכונב בהאחד מהם טומאת שבעה והוא יהיה לחב ה
הטומאה וכאחד מהכו לחמנן ושני וזה לדבר הסם יש בחלל חוב ש
הן בהת ובומר ' ובקבלה בחב הרי הוא בחלל ' וכמו כן אחר
כלי מתכות וכלי עטף ויכם ודין האחב הוא והכלים הם יותר חמור
הן האחים לעולם במדרגה אחת

הסבעה ימים מתחלתן ועד סופן לא ימצא בהן שאור ' ואחרי כן אתה
ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם למדנו שהוא יום
הראשון שעבר עליו חמץ בעבר לולי לומר
לך ביום שעבר ניכר בעור החמץ בתחלת יום הראשון ואמר מה
מחמירי ביום הראשון מיכן מתחלת היום אלא מקשתו ומכלל הוא
הימיעות לזה הקשר הסקבל לו כי בעור החמץ בסקבת הראשון עם
עבר לומרי ית לא תקחו על חמץ דם זבחי והקבלה כי אותו הסקבת
מתחלת שעה שביעית והכל מוזהרים כי מתחלת שעת שביעית הוא לם
לאסור לאכל הוא מדבריהם ' כדי להרחיק מלאסור תורה
ומקבלנה ר' מאיר נר' יהודה כי ר' מאיר לומד יאכל כל זמן שמותר ל
לן לאכול נר' יהודה לומד לא יאכל בחמץ שעות גדיה מעום יום ש
קמעטן שאפשר שיטעה בשעה אחת ' והלבה כר' יהודה

ועוד אמר ר' יהודה שתי חלות של תודה פסולות
ומונחות על גג האסטוה בל ומן שמונחות כל העם אוב
אובלים נטלה אחת מהם חולין לא אובלין ולא שורפין
נטלו שתיהן התחילו כל העם שורפים רבן גמליאל א
אומר חולין נאבלין כל ארבע ותרומה כל חמש ושורפין
בתחלת שש

עוד יתבאר לך כי הדבן תודה יש בו ארבעים חלות ו
ולפי שהם רבות בפסלות בלילה וקיי לוקחין אותם מאותן החלות ו
וקיי שנעטן בהם מה שאמר ' ואין הלבה כדבן שמעטן בן בלילה

פסחים

אם נגעו אדם בפת יפים אותו אדם לא יטמא אלא אחד אחד ואם נגעו אדם אחר ברשות ראשון כאחד בחרנו בתחלת דבריהם ואם נגעו כלים באותו אדם שנטמא במת נקוד לא יטמא לא יהיו ר' ברשות ראשון אבל יהיו אלו השניים טמאים ומיהו יתחיל בחשבון ברשות ראשון ועד יתברר לך דיני ואני אלו העקרים כלם ורחיתי בהקור ברוחם מספרת ח לחלות ואחר לחמר בכאן לא כר על מתבת שנכנסת בכל דיני הכלים שזכרנו אבל כר על חרס לא ' כי משקדמו שכלי חרס אינו אב קטן הטומאה בשום פנים כאחר יתבאר במסכת כלים ' וכשתגיע כר על מ מתבת בטומאת שקוד אב הטומאה לא יהיה אותו הכר רשאון אבל יהיה אב הטומאה כאחר בחרנו

' ואמן שנשאל בטבול יום לחזה עליו כאחר יתבאר במסכת טבול יום ובשתין כבר שנזכרת הזר ראשון כי הכר אב הטומאה כא כאחר בחרנו ואתיר חזרת עליו ראשון ' וכבר בחרנו כי ר' עקיבא ' יגיד שיהיה הכר אב כרי שיהיה השמן ראשון וטומאת אולתו מן התורה כי הוא סובר כי היות משקין טמאין טומאין אולתם מן המחלוקת שהזכרתיה לכל מלו שכר שהוא מדרבנן כאחר הוא החמת די לו בטומאה דרבנן שיהיה אסור על חרס לפי שקת שמשקין אין שנטומאת באב לא בראשון לא שמי ראשון יחזרו ואז מ מדרבנן ועוד כאחר זה במקומו מבוארת ' ושמי הטמאים שמתיים לפי שאם שרית שהעידו באב שרוץ ' ואם שנאמר זה שבין שבאן לפי שהביאו בפתי הלות שבולות מלחם תורם שאם שנאמר ' ואם ולבתרת חלקין כדי שיהיו מקר

חמץ של נברי שעבר עליו הפסח מותר בהנאה ושל ישראל אסור בהנאה שנ' לא יראה לך חמץ

למדנו בקבלה שלך מי שתך רוחק לאכל שתך רוחק על אחיים ולפי שאין לחם עבר מצות לא יהיה לך חמץ בחמץ על נכרי קונו מן שתיר ואתיר בקבלה ' ואם שתאר בקבלה משום שבאת בחמץ על ישראל לאסור בהנאה ' ואמרו כיצד עלמי כי אמרו שתיר בקבלה מפני שהוא אסור בהנאה אם משום שהוא אסור בקבלה זה הוא במקום שאוסרין אם לכל שתה שלבים ואין קטעם אסר בחבילתו ולא משום חמץ שאמר שמרו לכל בחתיך דבריהם לאכל שתבו ' שתיר בחבילה אין יוכל קדש.

ויש ראל עלמנות אסם שאמר לא יראה בשאוסרין על קבלין ואסור שתיר בהנאה ואתיר לאחר הפסח

נברי שהלוה את ישראל על חמצו אחר הפסח מותר בהנאה ישראל שהלוה את הנברי על חמצו אחר הפסח אסור בהנאה חמץ שנפלה עליו במפולת הרי הוא כמבויער רבן שמעון בן גמליאל אומר כל שאין הכלב יכול לחפש אחריו

שתבאי בפניהם

שאמר לו אם לא הכאתיך לך משות ניש פלוני קנה מעבדיו שלי אם לא אמר לו זה הרי אתה בחשב כרשות כעל ' לא כרשות שתה שהוא מועסקן שנלו ואל אחין הכלב יכול לחפש אחריו הוא שיהיה עליו ב בוכה שלפה שפתים ודרך שיבטל בלבו ויכן שמעון כן במליאל לא כח לחלק אבל כאר אין המפולת דרך קוח

האוכל תרומת חמץ בפסח שוגג משלם קרן וחומש מוסיף פטור מן התשלומים ומרמי עצ העצים

עוד אחר לך בפסחת שבות כי אוכל חמץ בפסח לוקה ומשקר אבלו אין אדם לוקה ומשלם לפיכך פטור אין מהשלומין ומרמי שנאמר לפיכך אמי עניש אינו משלם ולא אמר אחשוב זה אחמץ אבלו הוא אין בעלמא לפי שהוא אסור בהנאה ולפיכך אין מהשלם אפילו ד אמי עניש

אלו דברים שאדם יוצא ידי חובתו בפסח בחטין ובשעורין ובכוסמין ובשבולת שועל ובשיפון ובדמאי ובמעשר ראשון שנטלה תרומתו ובמעשר שני והקדש שנפדו ' והבהנים בחלה ובתרומה אבל לא נטבל ולא במעשר ראשון שלא נטלה תרומתו ולא במעשר שני והקדש שלא נפדו ' חלות תודה ורקיק נזיר עשאן לעצמן אין יוצא למבור בשוק ויוצא בהן

חכילת

חנה כלילל פסח חנות שנה וזה לדברי הפי' כעיר תאכלו חנות ניום.

אם נגעו אדם בפת יפים אותו אדם לא יטמא אלא אחד אחד ואם נגעו אדם אחר ברשות ראשון כאחד בחרנו בתחלת דבריהם ואם נגעו כלים באותו אדם שנטמא במת נקוד לא יטמא לא יהיו ר' ברשות ראשון אבל יהיו אלו השניים טמאים ומיהו יתחיל בחשבון ברשות ראשון ועד יתברר לך דיני ואני אלו העקרים כלם ורחיתי בהקור ברוחם מספרת ח לחלות ואחר לחמר בכאן לא כר על מתבת שנכנסת בכל דיני הכלים שזכרנו אבל כר על חרס לא ' כי משקדמו שכלי חרס אינו אב קטן הטומאה בשום פנים כאחר יתבאר במסכת כלים ' וכשתגיע כר על מ מתבת בטומאת שקוד אב הטומאה לא יהיה אותו הכר רשאון אבל יהיה אב הטומאה כאחר בחרנו

' ואמן שנשאל בטבול יום לחזה עליו כאחר יתבאר במסכת טבול יום ובשתין כבר שנזכרת הזר ראשון כי הכר אב הטומאה כא כאחר בחרנו ואתיר חזרת עליו ראשון ' וכבר בחרנו כי ר' עקיבא ' יגיד שיהיה הכר אב כרי שיהיה השמן ראשון וטומאת אולתו מן התורה כי הוא סובר כי היות משקין טמאין טומאין אולתם מן המחלוקת שהזכרתיה לכל מלו שכר שהוא מדרבנן כאחר הוא החמת די לו בטומאה דרבנן שיהיה אסור על חרס לפי שקת שמשקין אין שנטומאת באב לא בראשון לא שמי ראשון יחזרו ואז מ מדרבנן ועוד כאחר זה במקומו מבוארת ' ושמי הטמאים שמתיים לפי שאם שרית שהעידו באב שרוץ ' ואם שנאמר זה שבין שבאן לפי שהביאו בפתי הלות שבולות מלחם תורם שאם שנאמר ' ואם ולבתרת חלקין כדי שיהיו מקר

חמץ של נברי שעבר עליו הפסח מותר בהנאה ושל ישראל אסור בהנאה שנ' לא יראה לך חמץ

למדנו בקבלה שלך מי שתך רוחק לאכל שתך רוחק על אחיים ולפי שאין לחם עבר מצות לא יהיה לך חמץ בחמץ על נכרי קונו מן שתיר ואתיר בקבלה ' ואם שתאר בקבלה משום שבאת בחמץ על ישראל לאסור בהנאה ' ואמרו כיצד עלמי כי אמרו שתיר בקבלה מפני שהוא אסור בהנאה אם משום שהוא אסור בקבלה זה הוא במקום שאוסרין אם לכל שתה שלבים ואין קטעם אסר בחבילתו ולא משום חמץ שאמר שמרו לכל בחתיך דבריהם לאכל שתבו ' שתיר בחבילה אין יוכל קדש.

ויש ראל עלמנות אסם שאמר לא יראה בשאוסרין על קבלין ואסור שתיר בהנאה ואתיר לאחר הפסח

נברי שהלוה את ישראל על חמצו אחר הפסח מותר בהנאה ישראל שהלוה את הנברי על חמצו אחר הפסח אסור בהנאה חמץ שנפלה עליו במפולת הרי הוא כמבויער רבן שמעון בן גמליאל אומר כל שאין הכלב יכול לחפש אחריו

שתבאי בפניהם

שאמר לו אם לא הכאתיך לך משות ניש פלוני קנה מעבדיו שלי אם לא אמר לו זה הרי אתה בחשב כרשות כעל ' לא כרשות שתה שהוא מועסקן שנלו ואל אחין הכלב יכול לחפש אחריו הוא שיהיה עליו ב בוכה שלפה שפתים ודרך שיבטל בלבו ויכן שמעון כן במליאל לא כח לחלק אבל כאר אין המפולת דרך קוח

האוכל תרומת חמץ בפסח שוגג משלם קרן וחומש מוסיף פטור מן התשלומים ומרמי עצ העצים

עוד אחר לך בפסחת שבות כי אוכל חמץ בפסח לוקה ומשקר אבלו אין אדם לוקה ומשלם לפיכך פטור אין מהשלומין ומרמי שנאמר לפיכך אמי עניש אינו משלם ולא אמר אחשוב זה אחמץ אבלו הוא אין בעלמא לפי שהוא אסור בהנאה ולפיכך אין מהשלם אפילו ד אמי עניש

אלו דברים שאדם יוצא ידי חובתו בפסח בחטין ובשעורין ובכוסמין ובשבולת שועל ובשיפון ובדמאי ובמעשר ראשון שנטלה תרומתו ובמעשר שני והקדש שנפדו ' והבהנים בחלה ובתרומה אבל לא נטבל ולא במעשר ראשון שלא נטלה תרומתו ולא במעשר שני והקדש שלא נפדו ' חלות תודה ורקיק נזיר עשאן לעצמן אין יוצא למבור בשוק ויוצא בהן

חכילת

חנה כלילל פסח חנות שנה וזה לדברי הפי' כעיר תאכלו חנות ניום.

לח תאכל עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני כל הזרעים
שעיסתן מתחמצת תרם ינפח בהן ידי חובתו במצה ' ואלו הם מיכן
בלבר הם כוסמין לידי חמיר ושלתם כמו לחמין ודומיהם מקריחין
עיסתן ואינה מתחמצת ולח אתה מוצר לחם שפרכנו בפיך שלשה ם
שלשה כחחת מוכרכו ובפר יח מסכת התבחר לך ואת הלבנה ואת
ואתשובה בהם אחת ומים שפרט בחלה ובתרומת שמץ יחמר לרם
מנה מוס לבל לרם ביומן לל שתהי ריחני לבל ישרל ולזולת הנייעני
שחין הדבר כך ומהטעם שחין לרם ינפח ידי חובתו בחלות תורה וניקיק
כזיר כטעמהן לעגמו להקריבן עם הקרבן שקוה חייב כו כמו שכא
מנחות חעשי שקיא מנה גמולה לפי שחמר הם' ושמריהם חת תמ
סימות ובח בקבל מנה סמשתמר לבם מנה יבחה זן שחיב משתמר
לבם מנה חלה לבם זבח

ו ואלו ירקות שאדם יוצא בהן ידי
חובתן בפסח בחזרת ובעולשין ובתמכה ובחרחבינה וב
ובמרור יוצאין כהן בין לחין בין יבשין אבל לא בכושין
ולא שלוקין ולא מבושלין ובלם מצטרפין בבוית ז
ויוצאים בקלח שלהן ובדמאי ובמעשר ראשון שנטלה
תרומתו ובמעשר שני והקדש שנפדו
כמו שחכלת מנה בלילי

פסח מנות עשה כך לכילת מרור מנות עשה בזמן שבבית הפסח בח
בחכל הוח מה שחמר יתברך על מנות ומרורים יחכלוהו ונחמרו
מרורים כוכל על חלו שמנה חזרת חסה שעלעין ירוע תמכה מין מ
מיניי הטעלעין חלח שחוח בדל בבוחת תרחביכה פירש רביבו יצחק ל
חלקדמיכה מרור מין כוזכרתה מר כיוצר ונחמרו בין לחים בין
יבשים רוצה בו הקלח שלהם כשאר הירקות ויוצאין בקלח שלהן חכל
הטלין ליבו יוצא בהן לדי חובתו חלח חם היו לחים

ז אין שורין
את המורסן לתרגולים אבל חולטי האשה לא תשרה
את המורסן שתוליך בידה למרחץ אבל שפה היא על ב
בשרה יבש לא יעלים אדם חטין ויתן על גבי מבתו
בפסח מפני שהן מחמיצות

מורסן ירוע וקוה קליפת החטים
שעבה ומורין חוה שיהו המורסן בחים ויחימו חותו בפני שתר
שתרבגולין שילחבו חותו בריכן בבתת וחולטין קוה שילוטו שקמת
בחי חמין בחוזק שלתיחה ובבוו שעם לחסור זה ושתמר שתי חותו
ושפיר פירוטו שקיוסף מחבה בשרים במורסן וילטוש שלטיפה בפני

ח
אין נותנים את הקמח לא לתוך החרוסת ולא לתוך הת
החרדל ואם נתן יאבל מיד ור מאיר אוסר ' אין מבשלין
את הפסח לא במשקין ולא במי פרות אבל סבין ומה
ומטבילין אותו בהן מי תשמישו של נחתום ישפכו מפני
שהן מחמיצין

מיהלכוקת תבח קמח ור' מחיר מיכו חלח כשבתן לתו' החילל חבל לתוך
החרוסת דבר יבש יפרך מיד לבי פסו' ממסר לחחמין ושור יתבחל
תערובת החרוסת מה הוח כפרך מחלין ואחר כך בפסח ובבל מה
מבובל במים ולבי פסבח מיסור הבשול בלשון מקור קבלבו שבח לר
לרמוח לחסור בשולו במי פירות חבל סבין ומטבילין חותו בהם חח
אחר שבבלה ואחי יבבל בבלי יפשבו כאן ואחי
מזכרו ובמקום שדרכן בני חלח יתקבצו ויחמרו במקום במוך ואין
הלבבה בר' מחיר

פרק שלישי אלו עוברים בפסח בותח הבבלי
ושבר המדי וחוט האדומי וויתום
המצרי וויטא של צבעים ועמילן של טבחים וקולן של
כופרים ר' אליעזר אומר אף טיפולי נשים ' זה הכלל בל
שהוא מין דגן הרי זה עובר בפסח הרי אילו באוהרה ו
ואין בהם משום כרת

עכין עוברין שעוברין על בל ירחם
ובל ימבא בותה חוה דבר שבועבל בעדיבו קימח ובקידת בלעון שדבי
חלמדי שבר דבר שבר שעושים דברים שעברין שמייבים בהם מח
שחטים שדוים ושעורים וזולתם וקיש שעקה שבשי שדי מזה שבעין
לל שמשדרת לחם בבון שתו שעושין היוס במבריס וקורין שתו חל
חלמוד שדבי ושחין שחדומי היו שמיימין בו שעורים שעבו וזיתוס
שלוקחין חלח וקמח שעורי וקידטומי וקורין שתו שדבי קדטם וזוח
זרע כרכ' שדבי בר בבר ובשין שתו בחי וקיו שושין שתו לרפוחה
וזוח של שבעי שיח דשדי וזוח שיש שעורים שה שדרין שמשתמני
בו שבעי בלבה ושמילן של טבחים חוה שלוקחין חטים שלח בשלו בל
נרכם ושיבשי שתן ושוחבי שתן ושלין ושעורי שיש חלו ושבעין
בהם שקדירה בשיתקיר שמחבל לשתבשל בתבשה ושקיר שיוכו

ושיוחת שמחבל וריחו קדע וקלין של סופרים עשה יעשו שתה יוד
שדבק שספרים שעשר קדישים ישבקו בו שה עשה דוגים לדבק שני
שבבילוחיהם ושפולי בשים חוה קשחים יקחו שתן שבשים שן שדבין שם
שים לשה בח לשדק ורוחבות שביישם בחם ובשרין שים בשלין קשה שם
שעושים וי חליעזר שומר שעתי שיחים שבח וחין בו שיש בוידה שת
שמח ישרו שתן שחבק בשעת קדישה וחין הלבה בר' חליעזר חלח
בשו שחמר זה הבלל בל שה שהוח שין דגן דוגה בו בל דבר שיחיה ב
בו שין שמיני חמשת המינין עם החיטים עובר עליו בשעה שבל בלח
שיש שו בשי פירות שינו עובר ושותה לחבלו בי שעקר שבלבו שי פ
פירות שין שחמינין ושחרו בדי חילו בחזדרה ל שי שיחבל שחר ש
שחלו שיחים בו שערובת דגן לפי שעקר שבלבו על חמין דגן בשוד ע
עבוש בדת ועל עידיבו בלשו זוה בשיחים שן החמין שבורב בויה בה
בבדי שבלת פרם חו יתחייב חובל זה שהערבת שלקות שבל חס יש
שעור הדגן שהעורב פחות שבזית שיבו חייב על שבילתו שלקות שבל
הוח לשור ושין הלבה בר' חליעזר '

ב כצד שבטרין ערבה
אם יש בזית במקום אחד חייב לבער פחות שבאן בטל
במיעוטו וכן לענין הטומאה אם הקפיד עליו חוצין אם
רוצה בקיומו הרי הוא בעירבה בצד החרש אם יש ב
ביוצא בו שהחמין הרי זה אסור

לחרס בטל במיבונו
בשהוח בחקום חזוק שבלי ודבוק שבריו שבל שבחיבו לחזוק שפילו ם
פחו' שבזית חייב לבער ושחרו חוגן שבבוחר ועבייבו בי שם הוח שקציר
עליו ודעתו ליטלו חז' שו' חוגן וכשבטשתו שעריבה ושטביל לח עבקה
לה טבילה וזה שהחמיר בעריבה שים לה שקיר בחקוק שבל בלי
חרס שין לו שקיר בחקוק חלח שביר שתו שבחלך בחקוחק הר
הרבה וכצד החרס שוח שיבו עליו שיר שתו שבבלו שקל ושהוחם בח
בחים לח יחיב בחקוחקין חותו ושחטה לח שהיבה שחם בי שחוחן חו בח ב
בשער חותו בזולתו חו בזמן הידוע בי בזמן הזה תקנו הבשים וה
ושיעורין שי שילך לדם בבליו בלישה בינונית שיל לחד ושנו שם
שעור שין בזמן שהוח שבי חומשי שעה משעות שקטנים

ג
בידד מפרישין חלה בטומאה ביום טובר אליעזר אומר
לא תקרא לה שם עד שתאפה ר' יהושע בן בתירא אומר
תטיל לצונן אמר ר' יהושע לא זה הוא חטין שאנו טות
מוזהרין עליך בבל יראה ובל ימצא אלא מפרישתה מז
ומניחתה עד הערב ואם החמיצה החמיצה

בבר הודעתיך בי פרישת קדשים ביום
טוב לשור בשבטומאת הטשים חלה טמחק שיבשיהו מיבשיו שת
שתצרף ותמ' ר' אליעזר שיפחה בשבת בולו ולח יבשיהו ממבח חלה
עד תצלים תפייתה ושו תעשל חלה שין החלות ותקרא לה שם ויוב מ
מוחר בחמר בחרבו בשסבת חלה ושבחין חותה עד שיבשיו יום טוב
ושורין ' ובן בתירא חומר שבשיחין חותה שם עד שתצרף לשבשיו
בחלם בדגן ושבחין חותה שם טוב חלה שה שהוח בחי לבחבילה וה
לחשאתה לפי שחין חופין בים טוב חלה שה שהוח בחי לבחבילה וה

הלכה כר' אלישע

ד רבן גמליאל אומר שלש נשים לשות כאחת ואופות כתנור אחד זו אחר זו וזו אחר זו וחכמים אומרים שלש נשים עסיקות בבצק אחת לשה ואחת עורכת ואחת אופה ר' עקיבה אומר לא כל הנשים ולא כל העצים ולא בל התנורים שוים וזה הכלל תפה תלטוש בצונן

רבן גמליאל

סובר כי פעם כפי מתבשל בבצק כולן כזמן אחד ואופות זו אחר זו ומעשי משמר בבצק של ראשית עד סיסוק את התנור פעמים ויש ויאמר כי אתי לאיות ואחר כך תתפח הראשית אחיכו כה לידי חמון בזה השעור מסזמן וחכמים אין סוכרין כך לכל אומרי כי בשתתחיל הראשונה בחיפי תלים הפניה והשלישית בלום כמנה בשתלים ה ראשונה בחיפי תלים הפניה בעריכה והשלישית בלישה ותתחיל הפנית לאפות והשלישית בעריכה ותלום הראשונה פעם שניה וכך ע עשרון ולא יתמהמה קבצק בפעם פעים ולא תגביה ממקו קיד ואחר ר' עקיבה לרבן גמליאל לא כל הנשים ולא כל העצים ולא כל התנורי פעים כי יש תבול שמתחמם בשעה הלה ואחי בשפך ונם כן בשעם הראשים יתר יבשים פולט בשם אחם בחיפה ומן הבשים יש משם זריזות יש משם לשפך ואמרי אחין מכיחין השיסה כל זה מזמן אחר אם מעילין בהם מים נוכנין ומבטנין השיסה כהן ודעבי כל עת ש סיד מתעבה בבצק אינו בא לידי חמון ואפילו יום אחד אחם הלה והלכה כחכמים

שיאור ישרף והאוכלו פטור סידוק ישרף והאוכלו חייב מיתה איזהו שאור בקרט הנבים סדוק שנת ערבו סדקין וזה כוה דברי ר' יהודה וחכמים אומרים זה וזה האוכלו חייב מיתה ' איזהו שאור כל שהבסיפו פנו ' כאדם שעמרו שערותיו '

בקרטי חנבים סידוע אתפדק העשה סדקים דקים בשיתחיל החמון לבצבע כו ואפילו הם בקרטי תנבים והלכה כחכמים

ו ארבעה עשר שחל להיות בשבת מבערין את הכל לפני השבת כדברי ר' מאיר וחכמים אומרים בזמנם ר' אליעזר בר' צדוק אומר תרומה מלפני השבת וחולין בזמנם

והלכה כר' אליעזר כר' צדוק

ז ההולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו או לאכול סעודת אירוסין בב ית חמיו וגזבר שיש ל ח חמץ בתוך הבית אם יכול לחזור ולבער ולחזור למצותה יחזור ואם לא יבטל בלבו ' להציל מיד הגיים מיד ה הנהר מיד הדליקה מיד המפולת יבטל בלבו ' לשבות שביתת הרשות ויחזור מיד

כל זה מבואר בתר סיטה

ח

וכן מי שיצא מירושלים ונזכר שיש בידו בשר קדש אם עבר הצופים שורפו במקומו ואם לאו חוזר ושרפו לפני הבירה מעצי המערכה עד במה הן חוזרין ר' מאיר אומר וזה בבירצה ר' יהודה או' וזה בבנות והכמים אומרים בשר קדש בזית וחמץ בבירצה

ר' מחיר אומר כמו שטומחת אוכלין בבבירצה ל' אחיכה מטומחה עד סיסים בה בבירצה כאחר בבני לחם בדרם מסכת טהרות בן לא יחזור הלה על בבירצה ור' יהודה אומר פעמו מהאוכל מבער קדם הן החמן בזית לנקה כך יחזור לחפילו על בזית ונתנו חכמים מדרבנן בין בשר קדם ובין החמן לבני משמרות אוכלין והלכה כחכמים

פרק רביעי מקום שנהגו לעשות מלאכה בערבי פסחים עד חצות עושין

מקום שנהגו שלא לעשות אין עושין ההולך ממקום ש שעושין למקו' שאין עושין או ממקו' שאין עושין למקו' שעושין נותנין עליו הומרי מקום שיצא משם והומרי מ מקום שהלך לשם ואל ישנה אדם מפני הסחלוקת

לפי שחמרו בותנין עלין חומרי' מקום שיצא משם' סהות מורים כי כשהלך ממקום שאין עושין למקום שעושין חינו עשה התנה ואמר כי זה ש חדין לא ניין ושעשה לא יעשה אדם מעשי המחלוקת ומה שה בריית לחייבו שלא לעשות במקום שעושין לפי שזה חינו כראוי שיהא מחלוקת אבל שנהגו במקום שאין עושין אין עושין לו שיעשה כבר מעשה מעשיהם אי יתחה בהם אבל שנהגו אין בה מחלוקת

ב וכיוצא בן המולך פירות שביעית מן מקום שבלו למקום שלא בלו או ממקום שלא בלו למקומן שב שבלו חייב לביער ר' יהודה אומר אומרי לו צא והבא לך אף אתה

כבר נתבארו עקרי זה המאמר בפרק תשע מהלכות שביעית ואין הלכה כר' יהודה

ג מקום שנהגו למכור בהמה דקה לנוים מוברין מקום שנהגו שלא למכור אין מוברין ואל ישנה אדם מפני המחלקת ' ובכל מקום אין מוברין להם בהמה גסה עגלים וסייחים שלמים ושבור' ר' יהודה מתיר בשבורה בן בתורה מתיר בסוס

לפי

למכור בהמה גסה בני בין שיהיה עובד עכו"ם או לאו עובד עכו"ם ואעפ זה הלשון שהוא יכירנה שלא יעבוד בה כשבת ולשון ה התוספתא למעלה יכול שיהא מוכר לו ויעבוד בה כשבת ת"ל לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך וגו' כלומר שלא תיטב בעיניך ' אחר אותה כעליה שיהיה לי כדי שתלך ל לפני הקונה ויהיה הבהמה תלך לפניו מחמת קולו של יפרחלי שהיה מכרת חותו כמנה שיפרחלי מחמר אחר בהמתו בשבת ולפיכך אי אתה יכול לאדם שיהיה בהמתו לפרסום שיבהרנה לבני ואוסר אלא יהיה הבהמה לא יהיה ' מפני כי אלו הטעמים כלם נפתלקו כשבעל הבהמה לא יהיה ק קול הפרסום שתלך מחמתו כמו שזכרנו ואתיר ר' יהודה למכור שכ שכור תיר אי רבל לפי שאינה רואים לאחת זה אינו אומר כי אינה ל לקנות ולמשוך בידים ולקרנות להביעה ואתיר בן בתירא למכור אפום שיודעים בשיחת בנין ובפשה דנוסים אחיות קניד כי הוא שוכר אחי נעשה אחעמו בין אדם בין בהמה חיה ועוף ואלו הטעמות אינן מעמי על הפום ואומרים כי אחד מהם אחי בלבד הוא אחינו מפני ונאמר כי אחי נעשה אחעמו ואין הלכה כבן בתירא

ד מקום שנהגו לאכול צלי בליל פסחים אובלין מקום שנהגו שלא לאכול אין אובלין מקום שנהגו להדליק את הגר בלילי יום הכפורי מדליקין מקום שנהגו שלא להדליק אין מדלקין ומדליקין בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ומבואות האפלים ועל גבי ההולין

מחוסרים לאכול

בשר צלי בלילי הפסח כדי שלא יחשוב שהוא מקום שהוא בשם הפסח ויש מיקים כאוכל קדשים בחוץ מקום שנהגו להדליק את הגר וכו' עוד יתבאר במסכת כפורים לא יום הכפורים לבד בתשמיש המטה יש חומרים שהדלקת הגר יבוא לאחר לחתו להסתבל בהשתו ותשתה חן בעיניו ויבוא לידי תשמיש ויש חומרים כי החומרא שבים לחתו מחשתו ואם לא תקיק שם חומרא יבוא לידי הדחוי ובשל

ה מקום שנהגו לעשות

מלאכה בט׳ באב עושין מקום שנהגו שלא לעשות א׳
אין עושין ובכל מקום תלמידי חכמים בטלים רבן שמ
שמעון בן גמליאל אומר יעשו כל ארם עצמם כתלמידי
חכמים וחכמים אומרים ביהודה עושין מלאכה בערבי
פסחים עד חצות ובגליל אינן עושין כל עיקר והלילה
בית שמאי אוסרין ובית הלל מתירין ער הנץ החמה

גמרא

כרבן שמעון בן גמליאל וחכמים אומרים ביהודה עושין מלאכה ג׳
לפי שיש שקדים לפסח לכתר כגלי מקום שנהגו ומקום שלא נהגו אזדינן
בתרי קמקומות ידועות בחד נהגו לעשות ובחד לא נהגו

ר ר׳ מאיר

אומר כל מלאכה שהתחיל בה קודם ארבעה עשר גומ
נומרה בארבעה עשר אבל לא יתחיל בה לכתחילה ב
בארבעה עשר אעפי שיכול לגומרה וחכמים אומרים
שלש אומניות עושין מלאכה בערבי פסחים החייטין
והספרין הבובסין ר׳ יוסי בר׳ יהודה אומר אף הרצענין

עוד יתבאר לך במסכת מועד כי הסדיוט תופר וכמו כן קיבלת מבית
החכורין מספר ומכבס ולפיכך התירו חכמים אלו הסכלם מלאכות ג
שיתחיל לעשותן כחול המועד עשר מכל במקום שנהגו ור׳ מאיר חומר
אפלו במקום שנהגו אין עושין מלאכה לכתחלה כשום פנים ור׳ יוסי
אומר לך הדבר אין לפי שהוא אומר שבין שולי הנלים יתקנין מכעלי אין
וכבלי אין לעלות לרגל אפילו של מועד ומלכה כחכמים

ז מושיבין

שובבין לתרנגולין בארבעה עשר תרנגולת שברחה מח
מחזירין אותה למקום ואם מתה מושיבין אחרת תחתיה
וגורפין מתחת רגלי בהמה בארבעה עשר ובמועד מס
מסלקין לצדדין מוליכין ומביאין בלים מבית האומן א
אעפי שאינן לצורך המועד

גמרא תניא תרגנולת שברחה מחזירין

אותה למקומה ר׳ אלחנן אומר אפילו אחר כמה ימים ואפילו אחר שנ
מחזירין אותה ואפילו אחר שנשחטו בניה ואפילו אחר שנשחטו בני בניה
תרנגולת מיוחסת על הביצים אפילו ימים מרובים ואין מחזירין לה
לספסר ואם מתה מביאין אחרת ומרבצין אותה על הביצים

ח ששה

דברים עשו אנשי יריחו על שלשה מיחו בידם ועל ש
שלשה לא מיחו בידם אלו שלא מיחו בידם מרביצין
דקלים בל היום וכורבין את שמע וקוצרין ונורשין מל
מלפני העומר ולא מיחו בידם ואלו שמיחו בידם מתירין
בגמויות של הקדש ואובלין מתחת הנשרים ונותנין פ
פיאה לירק ומיחו בידם חכמים

גמרא למה הסמיכם לזה

שכתו אותם חכמים שלא הסלמה מהם והם שרחמנות לא מיחו בידם
והסלמה הכוכרים בחמרונה מיחו בידם והרחמנות הם שמרביצין
חילבנות יום מרובה עשר וזהו שתולין יחור של דקל זכר על דקל נ
נקבה וזה מפורסם אצל בעלי העבודה וזהו שבין למדם מרביצין ד
דקלים וכורבין את שמע הוא שהם לא היו אומרים בתוך שם כבוד מ
מלכותו בשעת קריית שמע וקוצרין ונורשין מלפני העומר שבינו ש
שמותר לקצור ולגרוש ולא כחנם ולא למיד אחד למיכל מיניה והסלמה
שחרונות שמיחו בו מתירין במזוית של הקדש הוא שהם היו מתירין
לאכול גדולי הקדש ונאמר כי לא כאסר אלא שפרי שבקדש בשעתו אכל
מה שנזמנה לאחר כך בשדה הקדש שהוא מותר ואוכלין מתחת הפ
הכפרים שהיו מוכלין מה שהיה נופל מן הסריות תחת האילן בשבת
וכ״ש שעשו שהיה שבת אפלם ולא היו יודעי שם מערב שבת בפלו ואין
מותרין אלו בשבת ואין אומרין כאשר יתבאר במסכת יום טוב
ונותנין פיאה לירק כבר הודיע לך במסכת פיאה כי מתנות הדברים

מקום שנהגו לעשות

ו דברים עשה

חוקיהו מלך יהודה על ג׳ הודו לו ועל ג׳ לא הודו לו אלו
שהודו לו גרר עצמות אביו על המטה של חבלים והודו
לו גנז ספר רפואות והודו לו כיתת נחש הנחשת שעשה
משה והודו לו ואלו שלא הודו לו קיצץ דלתות ההיכל
ושיגרן למלך אשור ולא הודו לו סתם מי גיחון ולא ה
הודו לו עיבר ניסן בניסן ולא הודו לו

גמרא מאי דכתיב

תומשתא אכל רחיתי לפרקא לפי שים בך תושלת ספרי דעזרת סיפ
ספרי סיפא עבידו להתרפאות בדברים אלא התירה תורה להתרפאות
כהן כמו שדברים מחשבו בעלי הצורות ומזה כי יש לחכמים ב
בחכמת הכוכבים ועל פיסס יעשו גורות לעתים ידועים ויעלו מן יו
יזיקו לדברים ידועים וזו הצורה נקראת בלשון יון טלסם ואומר כי ה
הצורה שהיא נעזית בזו התכונה היא טובה לחלי פלוני וכיוצא בו מן
הדברים המוטעים ומחבר זה הספר לא הסכרו אלא על דרך החכמה
כשכתב שהיחות לא על דרך שיעשה אדם פעולה ממקה שכתבה ב
בחותו הספר וזה מותר ועוד יתבאר לך כי יש דברים שמונע הסם ל
לעשותם ושם מותרים ללמדם ולהבינם כי הכל חול לא תלמד לעשות
ולמדנו בקבלה שלא תהא למד להבין ולהורות ובחסר השחיתו נבי
ארם הרבה והיו מתרפאין בחותן הדברים שפירון ונגזן וחולי שהיה
ספר ושיה שם רפואה לשם קמיעה והיה אומר שם הקמיע פלוני מרפאין
אותו כך ומשקין אותו כך ויחיה ממנו מן המקריים כך וכך ורפואתו
כדבר פלוני וכשיהיה רוצה הרופא אותן המקריים היה יודע כי אותו
שם השקוהו והיה נותן לו אותו הרפואה להיות בטבע השם ולשבול
ממית ובחסר השחיתו כי ארם הרבה והיו ממיתי בחותם השמות
העיר שפריים ונגזן ואני הרבתי לך דברי כזה העניין לפי ששמעתי
וכן פרשו לי העניין בישלמה חבר ספר רפואות בשיחלה שום ארם או
יקרבו שום חולי מן בחלים היה מתבוין לאותו הספר והיה עושה כמו
שכתוב בספר והיה מתרפא ׳ ובחסר הלה חזקיה כי בני ארם
לא היו שומכין על הש׳ הסיר אותו ובנזו ׳ ואתה שמע שספר זה ש
שמחמת שהיה בו מן הסגעוכות ולפי שיחסו להזקיהו מן שהולת מה
שהיו רואין בחותו במיעוט הסימן וכמו כן לפיעני שהודו לו
ולפי דעת שקבל והמעוכם הזה בשיעב שב וילך אל הלחם ויאכל מיכב
בלי שפך שיבריח מאותו חולי החזק חולי קרוב אם כן כבר כותם
ולא ישען בחלניו כאמר לפם הני הסמוטים כאשר נורה לפם בדעת
החכילה שהמציא לי מפ שיסביע אותי ייסיר העבתבותי ואת
ואתקריים כן תורה לו שהמציא לי רפואה ירפא חלייי כשאתרפא ממנה ו
ולא הייתי נריך להקשות על זה הענין הגדיע לולי שהיה מפורסם ו
ועוד יתבאר כי מותר לעבר השבח בכל חדר ולעשות אותה השבח ש
שכי חדרים ומן השקריים אצלנו חדר השמוך לבית לעולם חסר בין ש
שבשמוך על החשבון ואם היו שני חדרים יהיה קרחמון שלשים יום
וכל חוקים יו לעבר את השבח ועבח השדים הכתוב חדר השני וללו
לא היה מעבר אותה השבח שלשים שלשים על חדר יום רחמון על כ
כיצד כאשר בחרנו והוא שיהו מותר כי השקר אצלנו אין מעברין את השבח
רחמון על כיצד זה אין מוכן מותר כי השקר אצלנו אין מעברין את השבח
בשלשים על חדר שהיה ולחלי לקבלנו כיצד והוא לא רחם כזה קרוב
ל׳ שהיה ולחלי לקבלנו כיצד

פרק חמישי תמיד נשחט בשמנה ומחצה ב

וקרב בתשע ומחצה בערב ה
הפסח נשחט בשבע ומחצה וקרב בשמנה ומחצה בין ב
בחול בין בשבת ׳ חל ערב פסחים להיות ערב שבת נש
נשחט בשש ומחצה וקרב בשבע ומחצה והפסח אחריו

והשקר אצלנו כי תמיד של שחר לא יקדים אותו שום קרבן ותמיד של
בין הערבים לא יתאחר אחריו קרבן בשום פנים אלא קרבן פסח
ותחלת שעת הקרבת תמיד של בין הערבי מחצי השעה השביעית
עד סוף היום והוא השעה שיתחיל הכל שילך כו וילחה לכלם תרכו

ובכל קיומים שהיו עם קרבנות רבות יתחיל מתי מעשית אחר תמידין
קטנה לפי מלת מוכל לקדיב לחדיו דבי כאחר מתבנו ק שקד ועדיי
פסחי ממיתר לקדיב פסח יו אחר התמיד בשחיטו מעט אחת אחר משת
כלבד ובשיחול ערב פסח יו פסי כשחיטו בתחלת מעתו כדי להרחיב
קעת לגל ייתו לפי שהי אסור לעבוד בלילי שבת

ב הפסח ששחטו

שלא לשמו קבל והלך חוץ שלא לשמו או לשמו ושלא
לשמו ׳ או שלא לשמו ולשמו פסול ביצר לשמו ושלא
לשמו לשם פסח ולשם שלמים ׳ שלא לשמו ולשמו ל
לשם שלמים ולשם הפסח

עד יתבאר לך בתחלת זבחים
כי המחשבה פוסלת בקדשים בחרבה עבודות בשחיטה ובקבלת דם
דם והולכתו למזבח ובזריקתו על גבי המזבח אמרו במשפיד
מחשבתו בשעה שמתעסק בעבודים מלא העבודות מזכרנו בפרק
קמא בשעה שיתבאר לפם ובפרט הפסח והחטאת בתחלת פרק ישרפ בתחל׳
זבחים ואמרי בירושלמי מכין מחין שחטו את הפסח שלא לשמו ש
שאמר ואמריתם זבח פסח הוא לה׳

ג שחטו שלא לאוכליו

ושלא למנוייו לערלים ולטמאים פסול ׳ לאוכליו ושלא
לאוכליו למנוייו ושלא למנוייו למולים ולערלים
לטמאים ולטהורים כשר שחטו קודם לחצות פסול שנ׳
בו בין הערבים קודם לתמיד כשר ובלבד שיהיה אחר
ממרס ברמו עד שיורק דם התמיד ואם נורק כשר

שלא

לאכליו הם חולה ונקן ינקון שלין יכולין לאכול כזית בשר מעורם ה
הוא בתורת כי הפסח ליכו בשחט שלא לשמו ושלא לשמו והוא אמרו י
הפ׳ יתבשו על הפסח ואינו בשחט שלא לשמו שיכול לאכול ממנו שאמר
חים לפי לאכלו ואין לוכל ממנו עכל שאמר וכל עד ל שלא יאכל בו
ואינו בשחט שלא לשמו שאמר ויהי אנשים אשר היו טמאים וכו ומק
אחייב להיותו פסול בשחטו לשמו ושלא לשמו ובשר בשחטו ל
לאוכליו ושלא לאוכליו כי לשמו ושלא לשמו היה הפסול בעצם הזבח
ולאוכליו ושלא לאוכליו הפשרי חוץ ממנו ושניהם כי לאוכליו ושלא ל
לאוכליו אתה יכול לפסרים הפסולים חוץ מן הכשרים ושליהם כי לשמו
ושלא לשמו נוהג בכל הקדשי׳ זולת היו מיוחדת בפסח ממרס בדמו
פירושו ממעמם בו ומניעה כרי שלא יקרוש

ד השוחט את הפסח

על החמץ עובר בלא תעשה ר׳ יהודה אומר אף התמיד
ר׳ שמעון אומר הפסח בארבע עשר לשמו חייב ושלא
לשמו פטור ושאר כל הובחים בין לשמן בין שלא לשמן
פטור ובמיעך לשמו פטור ושלא לשמו חייב ושאר כל ה
הובחים בין לשמן בין שלא לשמן חייב חוץ מן החטאת
ששחטה שלא לשמה

מה שאמר הש׳ לא תשחט על חמץ
דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח חכמים אומרים כי אמרו זב
זבחי רוצ כו קרבן זבח פסח כי כשיקי׳ החמץ כרמו הטוחט לו שורק
לאת קדים לו שיקטיל לו לאחר מכבי חבורים לשבי׳ שיהיה אותו החמץ
חנן לעזרה שהוא לוקח ולא יפשר הזבח ור׳ יסודה אומר זבחי אמר ה
ימיוחד לי רוצה כו קרבן תמיד ולפיכך מי שחטו התמיד על החמץ
לל שהוא שקדיב אותו בעוד החמץ קיים אבלו שהוא עובר בלא תע
תעשה ור׳ שמעון אומר כי דבר הפי זבחי זבחי שתי פעמים ל כי ב
באחת שעה שיקי׳ חייב כשהוטו אחר על חמץ יהיה פטור שם
אחט אחר זבחים על החמץ ולפיכך אמר ר׳ שמעון כי מי שחטו שם
הפסח ביום אחרבעה עשר לשמו על החמץ חייב שלקתו ואחר זבחי׳
יום אחרבעה עשר על החמץ פטור ובשעה שיקי׳ חייב שם אחט אחר
זבחים על החמץ יהיה פטור שם זבח קרבן פסח על החמץ ולפיכך
אמר ובמועדי לשמו פטור לפי אחד הוא פסול ואינו קרבן פסח ושלא
לשמו חייב לפי שהוא כאחר הקרבנות והוא יאמר הקרבת אחד קר

וכל קיומים שהיו עם קרבנות רבות יתחיל מתי מעשית אחר תחילת
קטנה לפי שלא מוכל לקדיב לחדיו דבי כאחר מתבנו ק שקד ועדיי
פסחי ממיתר לקדיב פסח יו אחר התמיד בשחיטו מעט אחת אחר משת
כלבד ובשיחול ערב פסח יו פסי כשחיטו בתחלת מעתו כדי להרחיב
קעת לגל ייתו לפי שהי אסור לעבוד בלילי שבת

ב הפסח ששחטו

שלא לשמו קבל והלך חוץ שלא לשמו או לשמו ושלא
לשמו ׳ או שלא לשמו ולשמו פסול ביצר לשמו ושלא
לשמו לשם פסח ולשם שלמים ׳ שלא לשמו ולשמו ל
לשם שלמים ולשם הפסח

עד יתבאר לך בתחלת זבחים
כי המחשבה פוסלת בקדשים בחרבה עבודות בשחיטה ובקבלת דם
דם והולכתו למזבח ובזריקתו על גבי המזבח אמרו במשפיד
מחשבתו בשעה שמתעסק בעבודים מלא העבודות מזכרנו בפרק
קמא בשעה שיתבאר לפם ובפרט הפסח והחטאת בתחלת פרק ישרפ בתחל׳
זבחים ואמרי בירושלמי מכין מחין שחטו את הפסח שלא לשמו ש
שאמר ואמריתם זבח פסח הוא לה׳

ג שחטו שלא לאוכליו

ושלא למנוייו לערלים ולטמאים פסול ׳ לאוכליו ושלא
לאוכליו למנוייו ושלא למנוייו למולים ולערלים
לטמאים ולטהורים כשר שחטו קודם לחצות פסול שנ׳
בו בין הערבים קודם לתמיד כשר ובלבד שיהיה אחר
ממרס ברמו עד שיורק דם התמיד ואם נורק כשר

שלא

לאכליו הם חולה ונקן ינקון שלין יכולין לאכול כזית בשר מעורם ה
הוא בתורת כי הפסח ליכו בשחט שלא לשמו ושלא לשמו והוא אמרו י
הפ׳ יתבשו על הפסח ואינו בשחט שלא לשמו שיכול לאכול ממנו שאמר
חים לפי לאכלו ואין לוכל ממנו עכל שאמר וכל עד ל שלא יאכל בו
ואינו בשחט שלא לשמו שאמר ויהי אנשים אשר היו טמאים וכו ומק
אחייב להיותו פסול בשחטו לשמו ושלא לשמו ובשר בשחטו ל
לאוכליו ושלא לאוכליו כי לשמו ושלא לשמו היה הפסול בעצם הזבח
ולאוכליו ושלא לאוכליו הפשרי חוץ ממנו ושניהם כי לאוכליו
לאוכליו אתה יכול לפסרים הפסולים חוץ מן הכשרים ושליהם כי לשמו
ושלא לשמו נוהג בכל הקדשי׳ זולת היו מיוחדת בפסח ממרס בדמו
פירושו ממעמם בו ומניעה כרי שלא יקרוש

ד השוחט את הפסח

על החמץ עובר בלא תעשה ר׳ יהודה אומר אף התמיד
ר׳ שמעון אומר הפסח בארבע עשר לשמו חייב ושלא
לשמו פטור ושאר כל הובחים בין לשמן בין שלא לשמן
פטור ובמיעך לשמו פטור ושלא לשמו חייב ושאר כל ה
הובחים בין לשמן בין שלא לשמן חייב חוץ מן החטאת
ששחטה שלא לשמה

מה שאמר הש׳ לא תשחט על חמץ
דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח חכמים אומרים כי אמרו זב
זבחי רוצ כו קרבן זבח פסח כי כשיקי׳ החמץ כרמו הטוחט לו שורק
לאת קדים לו שיקטיל לו לאחר מכבי חבורים לשבי׳ שיהיה אותו החמץ
חנן לעזרה שהוא לוקח ולא יפשר הזבח ור׳ יסודה אומר זבחי אמר ה
ימיוחד לי רוצה כו קרבן תמיד ולפיכך מי שחטו התמיד על החמץ
לל שהוא שקדיב אותו בעוד החמץ קיים אבלו שהוא עובר בלא תע
תעשה ור׳ שמעון אומר כי דבר הפי זבחי זבחי שתי פעמים ל כי ב
באחת שעה שיקי׳ חייב כשהוטו אחר על חמץ יהיה פטור שם
אחט אחר זבחים על החמץ ולפיכך אמר ר׳ שמעון כי מי שחטו שם
הפסח ביום אחרבעה עשר לשמו על החמץ חייב שלקתו ואחר זבחי׳
יום אחרבעה עשר על החמץ פטור ובשעה שיקי׳ חייב שם אחט אחר
זבחים על החמץ יהיה פטור שם זבח קרבן פסח על החמץ ולפיכך
אמר ובמועדי לשמו פטור לפי אחד הוא פסול ואינו קרבן פסח ושלא
לשמו חייב לפי שהוא כאחר הקרבנות והוא יאמר הקרבת אחד קר

קרבן שיהיה על החמץ ליקריב עליו׳ מלקות כאחר בארבע רעתו ובת
ובתיבתי שיהיה כיהם לפסח שכי שהיה לאחר לקדיב זה הכתוב שפח
ולפיכך חייב ואין הפרש בחמרו כאושר לו בשלו יומת הפכה ומה
שחייב שיהיה לרשע׳ שמעון בפסחו כל הקריבנות על החמץ בשאר
יומות הפכה בין לשמן בין שלא לשמן חייב חוץ מן שחטאת בפחים ש
שלא לשמה שיהיה על החמץ ואין חייב עליו אלא אחת משחטאת כשאר
קרבנות שחטו

ו כיצד תולין ומפשיטין אינקליות של ברזל היו קבועין בכתלים ובעמודים שבהם תולין ומפשיטין וכל מי שאין לו מקום לתלות מקלות דקים וחלקים היו שם ומטח על כתף חברו ותולה ומפשיט ר' אליעזר אומר ארבעה עשר שחל להיות בשבת מטח ידו על כתף חברו וידחברו על כתפו ותולה ומפשיט

מונקליות ידוע וקוראין ברזל עקום אותלין בו הבהמה להפשיטה וכלומר שבני מזלב מזלבות מקלות דקים חלקים ידוע בם כן כלומר משופין וד' שיעור לזכו מתיר מלטול מתוך המקלות וחכמי מומריס אין שבות במקדש ואין מלכה כר' אליעזר

ז יא קרעו והוציא את אימוריו נתן במגס והקטירן על גבי המזבח יצאה בכת הראשונה וישבה לה בהר הבית השניה בחיל והש והשלישית במקומה חשיבה יצאו וצלו את פסחיהם

לאוכלין בקדשים שבמקדש אין חקרב על גבי המזבח ואם מ מקדרן פסח חלוים הקדוש בעצם קטנה והחלב קמבפה את הקרב והכליות וחלביהם וזיתלת הכבד עמהן ומגס כלי שיש מוקבין בו החלבים וכל האמורין למזבח תרגום כף לחת מבשל חדש ; ומלמדי חפצה יבתו ונלו את פסחיהן כך היו עושין בשהיה יום קרבנה עצמו יום שבת שלא היו יכולין להוליכו ולא לגלגלתו חלא לאחר שבת וכל בשאר הימים בשהיה נגמר הקרבן היו יוצאין ומוליכין אותו ולגלגלתו

פרק ששי אלו דברים בפסח דוחין את השבת שחיטתו ווריקת דמו ומחוי קרביו וה והקטר חלביו אבל צליתו והדחת קרביו אינן דוחין הר הרבבו והבאתו מחוץ לתחום וחתיכת יבלתו אינן דוחין ר' אליעזר אומר דוחין

לאחר חצי בקרבן תמיד במועדו וכמו שהיה תמיד קרב בשבת כמו שבתוב בפי' על עולת התמיד ישחנה וכ ונסכו כמו כן קרבן פסח היה קרב בשבת ומיחוי קרביו פי' סיומיהן ממנו קרבי ומה שאחר חתיכת יבלתו הוא מיחתך אותה בכלי שם שם יבלת אבל ביד מותר לחתכה בשבת בשאר בתבלי בשוף ע עיקרן הרבבתו והבאתו חוץ לתחום לפי שהוא מצוי לבעת תכמים אבל לבעת בן בתירא היכי אמרי מצוי בשאר בתבלי תורעתו בפרק הרב הקרבני מוו המשכתו והבאתו מחוץ לתחום הוא גם כן חיסור הא דאוריתא לזכ ר' עקיבא שחוט שחוט חשוחין דאוריתא ור' שמעו שחוט חיסור תחומין דרבנן ואחי נעשו את עצמן ואחבלו בהמה בבן בתירא ולפיכך היו אלו הלבדים לפי אחדיתו כולם מסוס שבות בלבד

ב אמר ר' אליעזר מה אם שחיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת אלו שהן משום שבות ל לא ידחו את השבת אמר לו ר' יהושע יום טוב יוביח ש שהתיר בו משום מלאכה ואסור בו משום שבות אמר לו ר' אליעזר מה זה יהושעמה ראיה רשות למצוה הש השיבו ר' עקיבא הזויה תוביח שהיא מצוה והיא משום שבות ואינה דוחה שבת אף אתה אל תתמה על אלו ש שאעפי שהם מצוה והם משום שבות לא ידחו את הש השבת אמר לו ר' אליעזר ועליה אנ דן מה אם שחיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת הוייה שהיא מש משום שבות לא תדחה שבת אמר לו ר' עקיבא חלוף מה אם הוייה משום שבות אינה דוחה את השבת שחיטה שהיא משום מלאכה אינו דין שלא תדחה את השבת אמ אמר לו ר' אליעזר עקיבה עקודת מה שבתוב בתורה בין הערבים במועדו בין בחול בין בשבת אמר לו הבא לי

מועד לאלו במועד לשחיטה כלל אמר ר' עקיבה כל מלא מלאכה שאפשר לה לעשות מערב שבת אינה דוחה את השבת שחיטה שאי אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת

ר' יהושע סובר שחיטת יום טוב מצוה ואינו בבטל מפני יום טוב כשהיה בתוכה שחיטת יום טוב היקיש לשבוע מפני כבוד הבריות ובבלגלתה ובבלגלים שבל זה לשור ב ביום טוב לשעבי שהוא מצוה ולפיכך היה בבון לגלגל להשיב ולומר יום טוב ישחט הוצה בחמרו קזיים הזאת מי חטאת לזמוח לת בבלומי ובשבי שלישי כי בשחיטה שלישי אין שבות שלו בשבת אין מזין עליו ובמו בן אם יחול שבעי שלו יום שלשה עשר והיה יום טוב בשבת אין מזין עליו ויחטר טמא ולא יקריב קרבן פסח וד' אליעזר קובר מזין עליו בשבת כדי שלא יבטל עליו קרבן פסח כי אם יעלר לזמן לאחריתו שהוא יום חרבעה עשר והוזה עליו ושבל לשור לו להקריב פסח כמו שיתבאר ובלבה כר' עקיבה

ג אימתי מביאין עמו חגיגה בזמן שהוא בא בחול בטהרה ובמועט אבל בזמן שהוא בא בשבת כמרובה ובטומאה אין מביאין עמו ח חגיגה

חגיגת יום חרבעה עשר הוא דשות לא חובה ולניכך אם היה יום חרבעה עשר יום שבת או אם יהיה יו' חול ויהיו הפסחים רבים או יהיה אותו הפסח בא בטומאה בשאי יתבאר בפרק שלחר זה אין מביאין חגיגה עם הפסח יום חרבעה עשר

ד חגיגה הייתה באה מן הבקר מן הצאן מו הבבשים ומן העזים מן זו הזכרים מן הנקבות ונאבלת לשני ימים

יוניכך בזו ההלבה כי חגיגת חרבעה עשר תעיה רשות ואינו יוצא בה מצוה חגיגה ויכך אין חגיגה בזו אלא לאחר שבת ויום טוב ראשון ושני ואחר שלשה ימים אלו אין בשר חגיגה ראוי לאבל

ה הנפסח ששחטו שלא לשמו בשבת הייב עליו חטאת ושאר כל הזבחים ששחטן לשם הפסח אם אינם ראויין הייב ואם ראויים הם ר' אליעזר מחייב חטאת ור' יהושע פוטר א אמר לו ר' אליעזר מה אם הפסח שהוא מותר לשמו בש בששנה את שמו חייב זבחים שהן אסורין לשמן בש בששנה את שמן אינו דין שיהיה הייב אמר לו ר' יהושע לא אם אמרת בפסח ששנהו לדבר אסור תאמר בזבחים ששינן לדבר מותר אמר לו ר' אליעזר אימוריי ציבור יזבחו שהם מותרים לשמן והשוחט לשמן חייב אמר לו ר' יהושע לא אם אמרת באימורי ציבור שיש להם קצ קצבה תאמר בפסח שאין לו קצבה ר' מאיר אומר אף השוחט לשם אמורי ציבור פטור

מה מחמר ר' יהושע שם

לחמרת בפסח שנאמר לביר חסור ויזבח בו מחוץ בשחטו לשם שלמי וכיוצא בהן בשבת וידוע כי השלמים ומחר קרבנות יחיל לחסור לק להקריבן בשבי בשבת ובשחטו שלמים ויולחם בשבת לשם פסח בבר מיבה בחמן לבבר מותר כי חפסח מותר להקריבו בחוחה שבת ומחמך ר' אליעזר לחמרי ניבור יביחו עבינו חתמידין והמוספין שמותר להקריבן בשבת לשם חמיד אבל מי שחטו פסחו בחרבעה עשר מחל ל להיות בשבת לשם חמיד או לשם מוסף חייב חטאת לחמי שחטו לבבר שמותר ולא חלק ר' יהושע בזה בחרבו פסחו שלא לשמו בשבת חייב עליו חטאת ולא חלק ר' יהושע בי קבבה דבר קבוב כי התמידין והמוספין שהם קרבנות ניבור אין מו מוספין על גבי גבי עין והם ולפי שהם יחידים במבין אין רם רשות לבל אדם להקריבן יכיה שחוחו לשמן חייב והלבה בר' יהושע

ו שחטו שלא לאכליו שלא למנויו לערליו
לטמאי חייב לאכליו ושלא לאכליו למנויו שלא למנויו
למולים ולערלים לטמאים ולטהורים פטור שחטו וז
ונמצא בעל מום חייב שחטו ונמצא טרפה בסתר פטור
שחטו ונודע ששמשו הבעלים את ידם או שמתו או שנ
שנטמא פטור

כבר בארנו בפרק קמא דשבועות כי פסח שנשחט
לבעלים ולפסולים כאחד ולפי שנשחטו בשעת למולים ולשלים פטור
אבל כשנשחט בשעת לפסולים שנפסח פסול בשוגג הוה חייב חטאת
במזיד מיבעי ליה ואמאי חייב הא מוקמינן בשעל מנת לפי שהיה לו לבקרו
ואחר כך שיחטוהו בשעת ואמאי הא כגון שנשתנו כגון טרפות בלויה כמו
בקיבת הקרום ואחוק הכליות וכיוצא בהן אבל אם היתה טרפה
בשעת שחיטה ולא נודע עד לאחר שחיטה כמו בקיבת הלב וחריפה וכיוצא
בהם פטור ועצין למיבי פטור בכל זה המחמר דל מקום פטור מקבת

חטאת

פרק שביעי כיצד צולין את הפסח שפוד של ר
רמון תוחבו מתוך פיו ער בית נק
נקובתו ונות את כריעיו ואת גיד מעיו לתוכו דברי ר יוסי
הגלילי ר עקיבא אומר במין בשול הוא זה אלא תולן ח
חוצה לו

מה שבחרו עין של רמון הוה לפי שאין יוצאין ממנו
מיס כשייחס כרי שלא יקח בשל מבושל במיס והלכה כר עקיבא

ב אין צולין את הפסח
לא בשפוד ולא באסבלה אמר ר צדוק מעשה ברבן נמ
נמליאל שאמר לטבי עבדו צא וצלה לנו את הפסח על
האסבלה נגע בחרסו של תנור יקלוף את מקומו נטף
מרטבו של חרס וחזר אליו יטול את מקומו נטף מרטבו
על הסלת יקטוץ את מקומו

לפי שהיו מתחמים ונולה שכשר ואנו צריכים לצלותו בתמימות הואם
לפי שהוה מיתחמים כאחד עלי שלי הוא ולא עלי דבר אחר ולזאת הוא שאמרה
תעזור וזהו כך ולא כאסבלה ואם תאמר מנוקבת היא איך תעמוד
ר צדוק וכו וכן כשיזוב מלחלוחיתו על הסלת כאשר זכר יכיל אותו
מיזוב ממנו קרי הוה כאמרך והלכה כר צדוק

ג סבו בשמן
תרומה אם חבורתן בהמס יאבלו אם של ישראל אם הי
ירחנו ואם צלי יקלוף את החיצון סבו בשמן של מעשר
שני לא יעשנו רמים על בני החבורה שאין פורין מעשר
שני בירושלים

כבר קדם לך כי מותר לעשך יפסח בשקין
ובמי פירות והלכה כלא מטורפת

ג חמשה דברים באים
בטומאה ואינם נאכלים בטומאה העומר ושתי הלחם ו
ולחם הפנים ובחי שלמי צבור ושעיר ראשי חדשים ה
הפסח שכא בטומאה נאכל בטומאה שלא כא מתחלתו
אלא לאכילה

לאו דוקא ויכי מכנים לאפר היו טמאים לכפם
אדם ונתן בהם קרין מידחו מפסח דמתנן לפסח פני והקבלה כי זה ה
הוה לפי שהן מועטין לכל מה היו הקהל כלם טמאים או רובם יקר
יקרייבו הפסח והם טמאים וכן למדו יחידים כיחים לפסח פני ואין נ
נבור כדחק לפסח פני וכמו כן כל קרבנות נבור כולם מקריבין ו
תורן בטומאה בטבילה ורובן לפי שהכו למדין מן הפסח וכו כי הוה
לאו דוקא בפסח במועדו ולאחי בקרבנות נבור כולם הלה תעשה לה
במועדיכם ונתן לכולם מועד וכמו כן כל מה שים לו זמן קבוע יבוא
בטומאה בטבילה רוב הקהל או רוב שבהם כאחד יתבאר ואלו

החמשה שהכתוב מדבר בהם הכאכלים מקרבנות נבור ובמותר יפרק
וכמו כן שעירי מועדים דיבם ודין שעירי דאחי חדשים לאחר
לפי שהם כלם חטאות הציבור ואלמלי הפסח עבר מלוי לאחר הדברים
בלין בטומאה למעוטי חבורת חמשה עשר שעשיבה בפרשתו עוד כי
לאפוי שהיה בקרבן נבור כמו שהיבה קרייבה בשבת כמו שבארנו כך
היבה קרייבה בטומאה

ה נטמא הכשר והחלב קיים אינו זורק את הדם
נטמא החלב והבשר קיים זורק את הדם ובמוקדשים א
אינו כן אעפי שנטמא הבשר והחלב קיים זורק את הדם

כבר ידעת כי קרבן פסח לית בה אלא לאכילה ולפיכך אם נטמאה בש
כבר אינו זורק את הדם כי לית בסמוך אלא על האכילה בלבד

ו נטמא
החקהל או רובו או שהיו בה בהעם טמאים וקהל טהור
יעשנו בטומאה נטמא מעט הקהל הטהורים עושין את
הראשון והטמאים עושין את השני

דע זה העקר ומכריהו
ומכיבהו והוה כי טומאת מת בלבד היה שתדחק בבבור ויקריבו בש
בטומאה ובשהות יחיד יחיה לפסח שני כמו שאמר הכתוב ונהיו ה
היה יום שביעי שלו יום תרביעה עשר ירחו תמימים ואחת היתה עם
השחלה שעלתה עליה למשה דבינו לפי שבת שביעי שלהם יום תרביעה
עשר אחרי הפסח היו נכנסו לאחר שלה בלילה והנו בהיה שמיני בלילה ו
ודאיין לאכילה יחדו הדם שלינו היום ולאחיוק דבר מבטל והוה אחרים
לאיה בברע כי הטעם בריר לפי שהיו טמאין והכתוב רמז לזה באחרי
ולא יכלו לעשות הפסח בינם הזה בהאותו היום בלבד היו מכעיס
וזה הדין הוה בטומאת מת בלבד כמו שבתבנו העקר אבל טומאת
ערב לא אלא מבקריב טמא ערב אבל יחיד ולערב בסיטור יאבל פס
פסחו בטהרה ונתבאר זה העקר בפרק הבני מתלמוד מסכת פס
פסחים

ז הפסח שנורק רמו ואחר כך נודע שהוא
טמא הציץ מרצה נטמא טומאת הגוף אין הציץ מרצה
מפני שאמרו הנזיר ועושה פסח הציץ מרצה על טומאת
הדם ואין הציץ מרצה על טומאת הגוף נטמא טומאת ה
התהום הציץ מרצה

ואחר כך נודע
שהוה טמא לל הדם שנטמא ועוד יתבאר זה בפרק עריות כי דם קד
קדשים לינו בטומא ובי זה הדבר בלו שנטמא בטומאת הדם היה מ
מעבה דשאינה טומאת הגוף שיטומא הכהן המקריב תוכו וטומאת
התהום הוה טומאת מת בספר ולא ידע לעולם בלא היה בתהום ול
ולפיכך הנין מרצה לפי שאי אפשר בה ידיעה לעולם כי אין פעולם ש
הדם שידע כי בתוכו מקום מת או קבר ונקוה שידעבו שידע שנטמא
ויטהר אם כן כל קרבן שיקרב ונקוה שמא בקבר התהום בשר ונבין
מרצה עליו ובזית הנין בפרק על הפסול הכולר שהוה בקדשים הוה
לעתן התורים לחוץ הסי ונזה על מבח לחדן ונשפוך לחדן את ע
עין הקדשים וכו נאמרו בבריתא בטומאת התהום היזו היה טומאת
התהום כל שלא הביר בה אחד בפוף שעולם שביר בה אחד בפוף ש
העולם היכה טומאת התהום ואפי עשיתי לך לעתין בקבר התהום ל
לפי שהעקר אבלנו לא אחרו טומאת התהום שלא למת בלבד

ח נטמא שלם או
רובו שורפין אותו לפני הבירה ומעצי המערבה נטמא מ
מיעוטו והנותר שורפים אותו בחצרותיהם או על גגו
גגותיהן מעצי עצמן הצי קנן שורפין אותו לפני הבירה
בשביל ליהנות מעצי המערבה

קמ"ל דקתני הוה
מיבעי ליה לכפי המקדש כרי לבייתן כרי מיסמרו לקבוע ולא יכתו
לידי טומאה ונזיכו אותם לפרש מעצי המערבה כרי שלא לבייש מי ש
שלין לו

ס הפסח שיצא או שנטמא ישרף מיד ונטמאו הבעלים או שמתו תעובר צורתו וישרף בששה עשר ר' יוחנן בן ברוקה אומר אף זה ישרף מיד שאין לו אוכלין

לחמרי שיצא עכשיו מיצה מן הכזית מבחוץ כו' ותעבר צורתו קודם מי שיסחר עד שיעשה תעבר צורתו ויתפרך ולא חלק' יוחנן בן ברוקה אלא בשנטמאו הבעלים או מתו קודם זריקת הדם לפי שקודם לזמן מאיתו לפסולו כגופו ואין הלכה כר' יוחנן בן ברוקה

ע העצטות

והגידים והנותר ישרפו בששה עשר הל ששה עשר ל להיות בשבת ישרפו בשבעה עשר שאינן דוחים לא את השבת ולא את יום טוב

גידין הן הגידין שהם מחוברין בהמלח ונפרישתן מצות עשה כמו שנאמר הסם כו' ומבותר ממנו עד בקר בהם תשרופו ויום טוב עשה ולא תעשה שהו שבחתיב בו שבתון זו מצות ל עשה והשבר תבלבו תין עשה דנחה את לא תעשה ועשה דלחמר הסם עד בקר דנפק בו כי מה ד' שחר ממנו למקדיתו מישרף לא מחרת יו יום טוב

יא כל הנאכל בשור הגדול יאכל בגדי הרך ראשי בנפים והטחוסין השובר את העצם בפסח הט הטהור הרי זה לוקה ארבעים אבל המותיר בטהור וה והשובר בטמא אינו לוקה הארבעים

לחמי בכפים הם שהם מחוברים בהמלח ובכזית הפרקים בחדש ובכזמית ובשוף ונקטרים לותן הפרקים בחותן הגידין ' והפחוסין היכי עבמות ד' כיס בחוניו מברחם הכתף וטעם לוקה ואיכו לוקה עוד יהבאר בסוף מכו'

יב

אבר שיצא מקצתו חוזר עד שהוא מגיע לעצם וקולף עד שהוא מגיע לפרק ויוחך ובטוקרשין קורצין בקופין שאין בו משום שבירת העצם מן האגף ולפנים כרפנס מן האגף ולחוץ בלחוץ החלזונות ועובי החומה בלפנ

קדשי הקדשים אינן נאכלין אלא בעזרה בלבד וקדשים קלים נאכל בכל העי ' והפסח בהוכרתו בלבד כי הפסח נוזה בבית לחד יאכל לח ת הוציא מן הבית ואלו הגדרים שבתוך מקבתן בלגבים ומקבתן בלחוץ כולנים הפסח פרק ' כל העזרה והמדינה נהכורת פסח והפסח לחבר ובבני בפרד טריפה ונקבתו כי עבין זה שבתוב עכב בשר עינה חוץ לחתיכתו שהיה בפרד טריפה ונקבתו כי עבין תמר ובשר עינה לפרד טל טריפה היה ולפיכך בעיניה תרם מבשר קדשי קדשים חוץ לעזרה חץ בלום מבשר קדשים קלים חוץ לירושלם מו בלום מבשר הפסח חוץ לבית בחבר לחוץ מבשר עינה ומוזה לפחות בחתיכה ובשינה מקבת מה מחבר חץ הפסח לי לחסר מעשה מעבד הבית מחוץ לחתיכה מבני פחבת בשר עינה ומבשר בחוץ לירושלם ומבני זה מותבין מבשר עינה מקום שנאכל הפסח ומבני זה מותבין מבשר עינה מקום שנאכל הפסח ומבני זה מותבין מבשר עינה מקום שנאכל הפסח

ה זב שראה שתי ראיות שוחטין עליו בשביעי ראה שלש שוחטין עליו בשמיני שומרת ליום כנגד יום שוחטין עליה בשני ראתה שני ימים שוחטים עליה בשלשי והזבה שוחטין עלה בשמיני

זו המשנה היא צריכה לעקרים אבל לחלדים אף כי כשראה זוב שתי ראיות בשמיני וסופר משעה ראשונה ימי נדתה כלה ראיה ושוכל כשביעי ומטיל קרבן בשמיני ואחר יכול בקדשים לפי שהוא מחוסר בעורים והמוסר בעורים אינו שוכל בקדשים אמר הכי כי היכי זב מכשרו וזבו טמא הוא זבה כשהן מילת זיבות שתי פעמים ואחר טמא ואחר עדר זוחת תפיק טומאתה כזובו וזבה מלוכת ב׳ פעמי׳ ואחר טומאתה וכחה הקבלה מכה הכתוב ב וקרי טמא ב וקרי טמא הוא כיצד כ לקרבן ושלם לקרבן ופי׳ היכי הדמים יתבחנו במקומן ואין לבו נוקף כשהן להאריך כם ומנו בן החשה כשראתה דם כלה עת בדיקתה שלשה ימי ימים רצופין הרי היא זבה וסופרת שבעה ימים כלה ראיה ותביא ק קרבן כשמיני כמו שזב ואחר תלכל בקדשי לעריב ואחר הכי נתנה כי יוכל ונוכ לאחר שמונה ימים דבים כלה עתה מיתה ונו׳ והקבלה ימים שנים דבים שלשה וכשתראה יום אחר תמיין עד למחרת חם לא רחתה דבר טוב כשלישי ואוכלת בקדשים לעריב ׳ ואם רחתה בשלישי הרי היא זבה גמורה והיא תקרי בחלו הימים השלשה שומרת יום כ כנגד יום ׳ ואחר שתביא אלו קעקרים תביב אחת השלשה כולה וזה קדין הולך על העקר שחזרתיך בתרק שלפני זה והוא כי מי שהיתה ל ראוי לחילת הפסח יום אחד שלפניו עשר לכל יהיה ראוי לעריב שוחטין עליו ואם תאמר אם טובל כבר שלש יהיה מחוסר אלא העריב השמש ויהיה גם כן כשאתה קרבמיתו לכל אם היה מחוסר כשניים ואין שחט עליו ואינו שחוט היום אלא אחר שלש בטומאת מת בלבר כאחר כ כאחרי לך שם

ו האונן והמפקח בגל ובן מי שהבטיחוהו להוציאו מבית האסורין וחולה ווקן שהם יכולין לאכול בזית שוחטים עליהם ועל בלן אין שוחטין עליהם בפני עצמן שלא יביאו את הפסח לידי פסול לפיכך אם אירע בהם פסול פטורים מלעשות פסח שני וחרן מן המפקח בגל שהיה טמא מתחילתו

חונן אינו שוכל בקדשים אף

גלח אכלתי בחוני ממנו והחדש עמוד לא אחר מקרוביו אחייב לאחת להתכפל עליו יום המיתה בקרבן אונן מהלוריתה וכל זמן שהמת על פני השדה כל שלא נקבר בקבר אונן נקרא ונמצו כן י׳ שקברוהו הוא אונן אכל מדרבנן גלח נחום לתינוק דרבנן לעבדן פסח וכן אמרו אין כניסת גלח יום המיתה בלבר זה לעבדן לאכילת פסח ומפקח בגל הוא חם אחר שנגמר לו מלאכת הגל אבל אינו עדיין ראוי לאכול בקדשים עד שיטבול וישקע חמה ויעלה כוכבים ויאכל בתרומה ובחולין ואחר כך יביא קרבנו ואחר כך יאכל בקדשים ואם הפסיק בין טבילה לקרבן אפילו כדי שיעור הלכה פסולה ואם הפסיק בין שקיעה לקרבן אפילו כדי שיעור הלכה פסולה ואם הפסיק בין קרבן לאכילה אפילו כדי שיעור הלכה פסולה ואם הפסיק בין אכילה לאכילה אפילו כדי שיעור הלכה פסולה ואם הפסיק בין אכילה לקרבן אפילו כדי שיעור הלכה פסולה ואם הפסיק בין קרבן לזריקה אפילו כדי שיעור הלכה פסולה ואם הפסיק בין זריקה לזריקה אפילו כדי שיעור הלכה פסולה ואם הפסיק בין זריקה לקטורת אפילו כדי שיעור הלכה פסולה ואם הפסיק בין קטורת לאברים אפילו כדי שיעור הלכה פסולה ואם הפסיק בין אברים לאברים אפילו כדי שיעור הלכה פסולה ואם הפסיק בין אברים לאכילה אפילו כדי שיעור הלכה פסולה ואם הפסיק בין אכילה לאכילה אפילו כדי שיעור הלכה פסולה ואם הפסיק בין אכילה

וכשאבד לו כתכם בפסח ראשון ולא עשה את הפסח חייב כרת כי לאחר
קתורק כל מי שלא היה טמא או בדרך רחוקה ולא עשה פסח בכל ה
חייב כרת והוא אומרת ת"ל ונהיתם לאור הנץ עסור ובדרך לא היה
וגו' ונהנו עניין אמרים כאחין אלו פעורין מן הכרת ואלו חייבין

ב

איזהי דרך רחוקה מן המוריעית ולחוץ וכמרחה לכל ר
רוח דברי ר' עקיבה ר' אליעזר אומר אפי' מאסקופת ע
עורה ולחוץ אמר ר' יוסי לפיכך נקוד על ה שבריחוקה
לום לך לא מפני שהיא רחוקה ודאי אלא אפי' מאסקופת
עורה ולחוץ

מוריעית מקום ביהו ובין ירושלם טו' מיל והוא
מהלך שילך אדם הלוכה בינונית כריבוי מעת הכן החמוק עד בין הש
קע ביום ואם היה יום מרובה עבר מהן למוריעית הוא בדרך רחוקה
ר' אליעזר אומר מאלו היה תוך ירושלם ואלה לו מתחתם הלוכו ולא
יכול להכנס בשערת בשעת הקרבן אלא מהיה בסוף השעה בשביעי
לשקוטת השערים היו כרין מי שהיה בדרך רחוקה ר' עקיבה אומר
כי מאחר שהיה לפניו מן המוריעית ולא יכול להגיע עד בין הש
חמש והקריבה ר' עקיבה

ג

מה בין הראשון לשני הראשון
אסור בכל יראה ובבל ימצא והשני מצה וחמץ עמו
בבית הראשון טעון הלל באבילתו והשני אין טעון
הלל באבילתו זה וזה טעון הלל בעשייתו ונאכלין צלי
על מצות ומרורים ודוחין את השבת

אומר היה בפסח שני
כבל חקת חבשת יעשו אותו אלא לא היה מוסיף על זה הכתוב דבר ה
היה אומר חייב בשני כבל מה שהוא חייב בראשון ולפי שאומר אחד
כך בפסח שני על מצות ומרורין יאכלוהו מיעט הכתוב שלא ובאחרי
לא יפחידו ממנו עד בקר מיעט לא יראה ולא ימצא ובאחרי ושמר לא
תשברו מיעט לא תשחט על חמץ דם זבחי לפי שלא היה בדיך בראשון ה
הכתובים כלם כי אומרו בכל מקום הפסח יספיק בכל אלו ומה זה
שהחזירם כלם היה אלא הפלמות עניין בראשון אומר מקום הפסח שם
שהחייבת בה היה אלא זו בלבד על מצות ומרורים יאכלוהו ועל
כיוצא בו אמרו מין רבוי אחד רבוי אלא למעט

ד

הפסח שבא
בטומאה לא יאכלו ממנו זבים וזבות נדות ויולדות ואם
אכלו פטורין ר' אליעזר פוטר אף על ביאת מקדש
בכר

ידעת כי בפסח רוב הקהל טמאים לכן אדם בלבבי לזה אבן לומרי
שבח הפסח בטומאה אחין מוכלין אותו אלא טמא את בלבד שם
שהותרה לכם טומאה כיוצא שבהרבו אבל אם אכלו ממנו אחר שה
הטמאים אינן חייבין כרת כי כן קבלנו בשאר לעבורים חייבין עליו
מעוט טומאה אחין לאכל לשאר מין חייבין עליו מעוט טומאה ור'
אליעזר אומר ניאכלהו מן המחובה כל הזמן וכל זב וכל טמא לפסח כ
בזמן שטמא את מקבלחין זבין ומבועלין מפתלחין ולפיכך אם כ
בטפלו זבין ומבועלין למקדש בפסח שבת בטומאה פעורין אחין הלבה
כר' אליעזר

ה

מה בין פסח מצרים לפסח דורות פסח
מצרים מקחו בעשור וטעון הזאת אוב על המשקוף וע
ועל שתי המזוזות ונאכל בחפזון לילה אחת פסח דורות
נוהג כל שבעה

דינה בחמרי נוהג כל שבעה אמור אכילת החמץ
אבל בפסח מצרים לא בפסר בו החמץ אלא יום אחד בלבד לחמרו ולא
יאכל חמץ היום אתם יכולים אתם לא יאכל חמץ היום אתם
יומים וחמרו בפלן לילה אחד כי לילו אותו יום גם כן היתה אם
תעורך בחמץ

ו

אמר ר' יהושע שמעתי שתמורת הפסח
קריבה ותמורת הפסח אינה קרבה ואין לי לפרש אמר
ר' עקיבה אנו אפרש הפסח שנמצא קודם שחיטת הפסח
ירעה עד שיסתאב ויטבר ויביא כרמיו שלמים ובן
תמורתו לאחר הפסח יביא שלמים ובן תמורתו

עד שיסתאב עניינו עד שיפסל בו מום שיפסול אותו ולא יהיה רשאי ל
לקרבן והכר ר' עקיבה אומת לזן על חולין

ו

המפריש נקבה
לפסחו או זכר בן שתי שנים ירעה עד שיסתאב ויטבר ו
ויפלו דמיו לנדבה המפריש פסחו וטת לא יביאנו בנו
אחריו לשם פסח אלא לשם שלמים

בכל מקום שאומר
יפלנו דמיו לנדבה רובה בו עולת נדבה והוא שמתילין דמיו בתיבה
שהיתה במקדש ובלי היו מקריבין אותן הדמים עולות ומכלל הר
הדברי שכאחר מי שיביא שלמים נדבה אין ניטל דמיה בתיבה כי אותה
שהוטלו דמיה בתיבה כשהיה מעל בהו ועולה שיביא בשביה מעלו
ועוד יתבארו מיני הספר שיש ביניהן בפרק הבליעי מתוספת תמורה

ח

הפסח שנתערב בזבחים ירעו עד שיסתאבו ויטברו
ויביא ברמי היפה שבהן ממין זה ויפסי המותר מביתו נתערב בבכורות ר' שמעון
אומר אם חבורת כהנים יאכלו

המעל בזה כי אם נתערב
פסח עם שתי שלות מניחין הפלמים בבשים עד שיפסלו ומוכרים אחד
אחד וילעו זה מקם דמיו יתר ובאחר על דרך הדמיון שיעור הר
האחר ויכור ופעני ויכור ואחי ואמלימי שני ויכורין נמנעו כיוצא מן הם
הפלמים בבשים הרבעה ויכורין ואחי לו יתחייב לבבי פלם בהמות ש
שתים מקם בבשים שנים ויכורין ואחי ואמר אומרם ניפסיד המותר מב
מביתו יקריב מקם שתים עולה ואחת שלמיה בבשים ויכורין פלמים
וממקם שתתה נדיך לפעמי כי הבכור נאכל לבעי ימים ולילה אחד וק
ונפסקה היו באכל פלא בלילה ויהיו באכל פלא שני חנות ובשנאכל
בכור בתוית פסח הרו מביתין אותו לעשותו מותר לפי שהיו באכל ש
פלא שני חנות ונשתר מאכלו מין קדשים לבית הספול ור'
שמעון אומר מביתין את הקדשים לבית הספול יאמר אם חבורת הב
כהנים יאכלו כל יאכלו הכל שני חנות כדין הפסח ואכמים
לומרים ישעו שני שיפתאבו וניבית בהמה בדמי היפה ונפסחה בהן
ניאמר כל היכת לשתתה לפסח תמול קדושתו על זה ניקריב אותה הב
קבהמה פלמים ויאכל הנוף ויאכל אותה הבהמה כולה שבפל בה המום באשר
יאכל בבור בעל הנוף ויאין הלבה כר' שמעון

ט

חבורה שאברה
פסחה ואמרו לאחר צא ובקש ושחוט עלינו והלך ומצא
ושחט והם לקחו ושחטו אם שלו נשחט ראשון הוא א
אובל משלו והם אובלין עמו ואם שלבם נשחט ראשון
הם אובלין משלהם והוא אובל משלו אין ידוע איזה מ
מהם נשחט ראשון או ששחטו שניהם באחר הוא אובל
משלו והם אינם אובלי עמו ושלהם יצא לבית השריפה
ופטורים מלעשות פסח שנ

אמר להם אם אחרתי
שחטו עלי והלך ומצא ושחט והם לקחו ושחטו אם ש
שלו נשחט ראשון הוא אובל משלו והם אובלים מש
משלהם ואם שלהם נשחט ראשון הם אובלים משלהם
והוא אובל עמהם ואם אין ידוע איזו
מהם נשחט ראשון או ששחטו שניהם באחת הם אובלין
משלהם והוא אינו אובל עמהם ושלו יצא לבית הש
השריפה ופטור מלעשות פסח שנ יא אמר להם
ואמרו לו אובלין מן הראשון אם אינו ידוע שניהם
יוצאים לבית השריפה לא אמר להם ולא אמרו לו
אינן אחראין וה בזה

כל זה מבעוד יום צריך פירוש ואומרים לו אומר להם ולא אומרין לו ר
יוסה בי רבי בון בשם רבי יוחנן בשם רבי שמעון בעבורים ובם הוא
לו הרשם אותם בפירוש לעצמו פשיטא שם מעשים ומעידים עליו ש
שמיכת קבתם של קנתם

יב שתי חבורות שנתערבו פסחיהם
אלו מושבים להם אחד ואילו מושבים להם אחד אחד
מאלו בא לו אצל אלו ואחד מאלו בא לו אצל אלו וכן
הם אומרים אם משלנו הוא הפסח הזה ידיך משובות ש
משלך ונמנית על שלנו ואם שלך הוא הפסח הזה ידינו
משובות משלנו ונמנינו על שלך יג וכן חמש חבורות
של חמשה חמשה ושל עשרה עשרה ונמשבים להם אחד
מבל חבורה וחבורה וכך הם אומרים

ברור הוא כי זה תעריבות לא כבל אלא קורם שיפחט הפסח

יד שנים שנתערבו
פסחיהם זה מושך לו אחד וזה נמשך לו אחד וזה ממנה
עמו אחד מן השוק וזה ממנה עמו אחד מן השוק וזה בא
לו אצל זה וזה בא לו אצל זה וכך הוא אומר אם שלי הוא
הפסח הזה ידיך משובות משלך ונמנית על שלי ואם
שלך הוא הפסח הזה ידיך משובות משלי ונמנית על שלך

וכיון כן יאמר אפשי לחברין והדבר בלו מבואר

פרק עשירי ערבי פסחים סמוך למנחה לא יאכל
אדם עד שתחשך ואעפי עני שבישר
לא יאכל עד שיסב ולא יפחתו לו מארבע בוסות של יין
ואפילו מן התמחוי

סמוך למנחה הוא שיעור מן היום יותר
מעט שעות ומחצה זמניות לפי שהעת שיקדים מבחר הוא שיעור
מן היום בתי שעות ומחצה ומפני זו תיבבו לזה החיוב לפי שהלכה
מבה בלילה שיהשמן חובה ורחוי להדעיב אדם עבמו בדי שיאבל הוא
המבה בתאבון יוצה שיבעבו אותו מן הלילה לוכל הלחם לבדו
בי אין בדעתו לאבול לחם בראשה סעה ואסור לבו לאבול מבה יום
לרבעה עבד עד שיאבל סעת הסעה אבל מבעבו לאבול לרבה
מעבד הסאבלים ותיבבו לאבול בסעדה בדי שיאבל בדבה שמשמין
וגבולים אוכלים עד שיהיה דבך רוחות ותמחי הוא בלי שמשמין
בו שתבשיל שמקבצין לבורך תיבבים יין שהתים ואסור לאבול אלא
לחם שהוא בתבלית העבי במו שבאלנו בסוף שחה

ב מזגו לו
בום ראשון בית שמאי אומרים מברך על היום ואחר בך
מברך על היין ובית הלל אומרים מברך על היין ואחר
בך מברך על היום

בבר הדים לך במסבת ברבות בי
בית שמאי מקדימין הקדוש קודם ברבת היין ובית הלל אומרי לקבך
ג
הביאו לפנינו מטבל בחורת ער שמניע לפרפרת הפת ה
הביאו לפנינו מצה וחורת וחרוסת אעפי שאין חרוסת
מצוה ור אליעזר בר צדוק אומר מצוה בחרוסת ובמקדש
היו מביאים לפנינו גופו של פסח

בסדר שהוא אומר לך הוא
בן מביאין לפנינו בשולחן ומקדים בתבר זכר ואוכל מיוס ירק שבזמנן
לגי זה שיטבול אותו בחרוסת ויברך עליו בורא פרי האדמה וזה שם
שאתה מטבל בחורת להודיעך בי בורת הרי האדמה יברך לבדו על
החזרת שהוא מן המרורים לפי שהוא לבול במקום ירק בתחילה לבל
בשאבל מצה וחזרת ואחר בך חזרת מברך על לבילת מרור שם לא
לבל תחילה מרור וזה הוא לן אלא מרור תחלה וסוף יבר עליו תחלה
בורא פרי האדמה ואחר בך על לבילת מרור ואוכלו בסוף בלא ברבה
ומה שבדרבו לאבול בהלן עבינו שמתעסק בלבילת הירק והחרוסת
ויסתל הבן ומטבל בהלן עבינו שמתעסק בלבילת הירק והחרוסת

הוא תעריבות שיש בו קבוי לדשת תבן וזבר לבדו גלבחבו שמשין ח
לותו בך מורין תחיים לו תמרים ומבשלין לותן ודבין לותן עד
שידטבו ולשון הבל בחומן ובותנין בו שבולת בורר או לחוב ובידבה בו
בלי מחוקק ור בדוק לומר חרוסת מבוה לדשתו מחייב אדם לבדך
לעשר קדשתו בתנותיו ובנו על לבילת חרוסת ולידה הלבה

ד מזגו לו
בום שני ובאן הבן שואל ואם אין דעת בבן אביו מלמדו
מה נשתנה הלילה הזה מבל הלילות שבבל הלילות אנו
אובלין חמץ או מצה הלילה הזה בלו מצה שבבל הלילו
אנו אובלין שאר ירבות הלילה הזה מרור שבבל הלילו
אנו מטבילין פעם אחת הלילה הזה השתי פעמים שבבל
הלילות אנו אובלין בשר צלי שלוק ומבושל הלילה הזה
בלו צלי ולפי דעתו של בן אביו מלמדו מתחיל בגנות
ומסיים בשבח ודורש מארמי אובד אבי עד שהוא גומר
את בל הפרשה

מתחיל בגנות הוא מיספר מיד היינו קודם לחברים
לבינו בופרים ושוברין עד ומספתתין בסי ולחר בך בחר בבו ואת בל
התלמה לחר מבתתבו בתמרים ולחר בך בתלבו הסי ודרש לותם הם
בפרשה ויבע ומשובסם

ה רבן גמליאל היה אומר בל שלא אמר
שלשה דברים אלו בפסח לא יצא ידי חובתו פסח מצה
ומרור פסח על שום שפסח הקדוש ברוך הוא על בתי
אבותינו במצרים מרור על שם שמררו המצריים את
חיי אבותינו במצרי מצה על שנגאלו אבותינו ממצרי
בבל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו באלו הוא יצא
ממצרים שנאמר והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור
זה עשה ה לי בצאתי ממצרים לפיבך אנו חייבין לה
להודות להלל לשבח לרומם ולפאר ולהדר למי
שעשה לאבותינו ולנו את בל הנסים האלו הוציאנו מ
מעבדות לחרות ומיגון לשמחה ומאבל ליום טוב ומאפלה
לאור גדול ונאמר לפניו הללויה

והלבה בראבן גמליאל

ו עד היבן הוא אומר בית שמאי אומרים עד
אם הבנים שמחה ובית הלל אומרים עד החלמיש למעיינו
מים וחותם בגאולה ר טרפון אומר אשר גאלנו וגאל את
אבותינו ממצרים והגיענו הלילה הזה לאבול בו מצה
ומרור ולא היה חותם ר עקיבה אומר וכן ה
אלקינו ואלקי אבותינו יגיענו למועדים אחרים וכו עד
ברוך אתה ה גאל ישראל

הלבה בי עקיבה

ז מזגו לו בום שלשי מברך עליו ברבת מזונו
רביעי גומר עליו את ההלל ואומ עליו ברבת השיר בין
הבוסות הללו אם רצה לשתו שתה בין ג ד לא ישתה

אם מחייב אדם בתיר בן לשתות בין אלישי לרביעי הוא בדי שלא ישתבר
בי יין בתוך המאבל לא יסבר בשיו מיספר בלי מאבל וברבת הזמיר
הוא בשמיע בל חי עד סופה וכמו בן יתלבן עד הסוף יקרא ברבת
הזמיר ואם חתרן מתיפה הרי זה מעובח

ח ואין מפטירין אחר הפסח
אפיקומן ישנו מקצתם יאבלו בלן לא יאבלו ר יוסי אומ
נתנמנמו יאבלו נרדמו לא יאבלו

בתבמינו הוא שיתחילו ליתן ולא יסתקנו בסיבה בבל שומעין בשני
בשידברו לבם ואם אדם אחד עוכין מיד וברדמו הוא שיסתקנו ב
בסיבה ואפיקומן הוא לבילת הפרפרת שאדם אובל אחר סעודתו
בגון מיני קטנית והזרעים הקלויים והבגוגרנית והשמוקים ושאקדים
ובוצת בהן והלבה בר יוסי

ט הפסח אחר חצות משמא את הידים
הפנול והנותר מטמאין את הידים בירך ברכת הפסח
פטר את של זבח לא פטר את של פסח דברי ר׳ ישמעאל
ר׳ עקיבה אומר לא זו פוטרת זו ולא זו פוטרת זו

טומאת ידים עד יתכהו ממשנתינו
במקומות רבים ממסכת טהרות ומזבח מוכח בפרק שני מזבחות יום
תרכנה עבד פקדם זכרי בפרק קמא ולקמן התוספתא חיו היו כ
ברכת הפסח כריך תפר קדשנו במצותיו וצונו לאכול הפסח ועל
הזבח כרי תפר קדשנו במצותיו וציונו לאכול זבח והלכה כר׳ עקיבה

גמרה מסכת פסחים

מסכת שקלים

באחד באדר משמיעין על השקלי׳ ועל הכלאי׳
ובחמשה עשר בו קורין את המ
המגילה בברכין ומתקנין את הדרכי׳ ואת הרחובות ואת
מקוות המים ועושין כל צורכי הרבים ומציינין על הקב
הקברות ויוצאין אף על הכלאים

מקלים הם לותם שחמר
הכתיב עליהם זה יתנו כל העובר על המקולים וכו׳ ופי׳ משמיעין
מכריזין עליהם כדי שיבין כל אחד ואחד מקלו כדי שתקח תרומת
הלשכה בעונתה לל ברחש חד ם כיון כאשר היתה בתחלה לל בימי
המדבר שהיתה תרומה הרישונה ברחש חרש כיון שהוא שחמרו ח
חכמים בו כיוס הוקם המשכן כו כיוס בתרומה התרומה ׳ ואחר ה
הכתוב בהקמת המשכן ויהי בחדש הרישון בשנה השנית בחחד לח
לחדש הוקם המשכן ׳ ומכריזין עוד על הכלאים שיהו שיבקרו כל
העם בנוחיהם ובהמיהם ועוקרין הם שנחה עם התבואים שבחרו ב
בחשבת הלחים ואחרו בהחשה עשר בו קורין את המגלה עוד יח
יתבחר בחשבת הגלה כי יושבי הערי׳ החוקשות חו הם חיחות יהושפט
בן כון קורין בחחשה עשר ואחרו ואתקבין הדרכים הוא תקון לל
הדרכים והרחובות להחוות חותם ולישר חותם ולעשות הגשרים על
הנהרות כרי שלא יהיו הבא בשם בשבת שלא יוכלו לעבור ואתה מצא
חותו מלכים והשיבו בחזל חדש ובאתו בשם ונאה עניו לחרו תבין לך
הדרך ואחרו את מקוות הים הוא תקון מקוות הים והוא שבא מ
מקום שיעלה שם פחות מלחיבעים סאה מביחין שם הים שלוכין ל
להכלים שהרבעים סאה שיעור הי מקוה ׳ ועוד יתבאר זה ב
השנין ושלתו בחשבת מקוות ׳ ולחרו ברבי הרבי ביהוסלמי
ואחר אלו הן ברבי רבים רבין ביבי חמונות וביבי כפשות וביבי מבות
ושודין ערבין ואחרים והקרשות ושחקין חי סנוטה ושורקין את
השיח וחנעלין עבד עברי ושטהרין את השבורד ושורקין את השבעל
שלבבי הרים והין מחזירין חותו לל שחקדישים הבים שקרים שב
חבונים בשם לבבי הדם בכלל שיחתו חקם ביחות שחחה והבונה
כי כל הם שהיה חלהן הדברי חלוי ושחשנר ולה כחעשקו בו שחרדים
ושחקרין להחלימו ולהשיבו לחבליתו חחבי הדם הדי ושחרו ושו
ושניין על הקברות הוא שחבקרין חותן ואותן שהיו שנילים שו
שחיחה חותה הרוי לל שבחחה הבין הבבי על הקבר הין שניחין בו
סיחון ושחדשין חותו ברי שיהה חקום הנושחה בבר ידוע ושברשו
חוחנו הכחני ובבר נחבחך לך בחשבת חשבר שבי שבין קברות הוא
בשיל ולחרו ויוצחין לף על הכלחי שיוצחין הוחוכין ושבקרין בשדו
הזרועות והכרחים ולה היו חוכלין על הבקר

ב אמר ר׳ יהודה
בראשונה היו עוקרין ומשליכין לפניהם משרבו עוברי

עבירה היו משליכין על הדרכים התקינו שיהיו מפקירין
כל השדה

זה מבואר ואחת ובכרי בחרנוזו בפרק שני מכלים

ג
בחמשה עשר בו שולחנות יושבות במדינה בעשרים ו
וחמשה בו יושבין במקדש משישבו במקדש התחילו ל
למשכן ׳ את מי ממשכנין לוים נרים ועברים
משוחררים ׳ אבל לא נשים ולא עברים ולא קטנים וכל
קטן שהתחיל אביו לשקול על ידו אינו פוסק ואין מם
ממשכנין הכהנים מפני דרכי שלום

מולחן הם לשולחן
מלבבי המולחני שמקבל עליו וכך חיבין החלבי מולחני כבל המשכה
ומדיבה הם לבל ערי ישרחל מלבד ירושלם וכבר בחרנו זה בחשכת
מעשר שני ופירו למשכן ממשכבין מי שחינו מוקל בלשון הם
שמניחין העבוט מביתו הינוים הם חבול תחבול הם מבבוכה תשב
ונקון שלח הכיח חתי שערות חין ממשכבין חותו שלח שמניחין חותו
וחם נתן מקבלין מידו חמרו חין ממשכבין עד שיביח חתי שערות
וחם חביו נתן כשבורו ונהוג קטן לומרין לו מחחר שנתנו עליו הפבה
שעבים והשמיטו עליו ואת שמנוה תן עליו תמיד עד שיגיע ולח תפ
תפסוק וזהו שבין לומרים בל קטן שהתחיל חביו לפקול על ידו חינו פ
פוסק

ד אמר ר׳ יהודה העיד בן בובדי בל בהן שהוא
שוקל אינו חוטא אמר לו רבן יוחנן בן זבאי לא בי אלא ב
שבל בהן שאינו שוקל חוטא אלא שהבהנם דורשין את
המקרא הזה לעצמן ובל מנחת בהן בליל תהיה ולא תא
תאבל הואיל והעומר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו
היאך הן נאבלין

לומר רבן יוחנן בן זבחי בי הדיעת נותן
שבל ישרחל חייבין לפקול לפי שהוח בותב בפר בפם ועל דיך בתוך הפלישה
לומרו בי הם בתוך הפלישה זה יתנו וה בבימטרית שבים עשר לל בי הפבי
עשר שבשים בולם הם חייבין לפקול לבל לפי שתרומת הלשבה יבשו
מימה הינו מר ושתי הלחם ולחם הפנים והם מבחנת ומוכלין הם הב
הבהנים בתו שפירים הבתוב והפל לומר בל מבחת בהן בל ל תקיר
לל תקבל הלו היו נותנין שקלים בתרומת הלשבה לל היה מותר להם
לעבול מיבי העומר ושתי הלחם ולחם הפנים וחבמים לומרים בי
לומרו בל מבחת בהן בומר במחנות היחיר והוח לומר מבחת יחיד
קריבה בל ל ולין מבחת בבור קריבה בל ל ולפיבך הם רבו לתת הם
שקלים מותר בתו שהעיד עליו בן בובדי

ה אעפי׳ שאמרו אין
ממשכנין נשים ועברים וקטנים אבל אם שקלו מקבלין
מידם הגברי והבותי ששקלו אין מקבלין מידם ואין מק
מקבלים מידם קט וביס וקט וביות קט יולדות חטאות
ואשמות מקבלין מידם נדרים ונדבות זה הבלל בל שהו
נדר ונדב מקבלין מידם ובל שאינו לא נדר ולא נדב אין
מקבלין מידם ובן הוא מפורש על ידי עזרא לא לבם ול
ולנו לבנות בית אלקינו

לומרו אין מקבלין מידם קני זבים
וקני זבות וקני יולדות בל מיד הבותיים הבל קבני חינו יורע בזה וה
וחינו טורח בהם לעולם לומרו סיפה בבותי ולפיבך מקבלים מ
מהם חטאות ואשמות לפי שהוח בין שבתבון בבפרה חולי יפוב הבל
הבנים אין מקבלין מהם חטאות ואשמות לפי שחינו בדר ונדב ובבר
יודעת בי חבנ לל בפרים היום בין בותי ובני בחשר הודעתיך זה הטעם
במסבת בריתות בלומרים בזית ובתוב לבם אין חלק ונדקה וזכרון בירושל
לל לבם ולבנו לבנות בית ובתוב לבם אין חלק ונדקה וזכרון בירושל

ו ואילו חייבין בקלבון לויים וישראלים
גרים ועבדים משוחררים אבל לא נשים ולא עברים ולא
קטנים השוקל על ידי העבר על ידי האשה על יד הכהן
על יד הקטן פטור על ידו ועל ידי חברו חייב בקלבון א
אחד ר' מאיר אומר שני קלבונות נותן סלע ליטול שקל ח
חייב שני קלבונות

כבר ידעת כי חומת כל מדם הוא מחצית
השקל והשקל המזכר בתורה הוא שקורין אותו כמוכה סלע והסלע ג
סני שקלים והיו חצי השקלים המבוקשים לצורך בני מדם שלשים וה
ויש מוציאין כין השקל הסלע ויש הסבי חצאין מעשו מכסף ויש קורין
אותו קלבון ובמצחין מניח ונותנו שקל אחד לשבורים כחמר לכם ג
מיתני להקדש קלבון אחד שיעכו ערך השקל ויש מחצית השקל ור'
מאיר חומר משום חייבים בשני קלבונות ש"מ כל אחת ואחת שלש ימים ד
רעה לקחת סני מחצית השקל כשקל היה לו להוסיף קלבון ואחד והחזר ג
סלע יביא לשקל חני שקל חלה אחד כתיבת קלבון יש לו עד כל אחד
מעניקים לתוך קלבון על כל פנים ואם שקל אדם שקל בשבילו ובשקל
מי שחיכו חייב בשקל כבון הכשים ויעבדיהו שכתיבת אותו חני שקל ח
חסירות לא תוכה חיכו חייב בקלבון ויכול מודים שאם נתן סלע כדי
ליקח מן האדם השקל השקלים שקל ויחסוב לו בשקל בשביל אדם
שהוא חייב בשקלים שיש לו סני קלבונות אחד המחייב לשקל שלשה
בשלע והסני המחייב עליו כאותו שנתן בשבילו או בשביל חברו
ונתן הלכה כר' מאיר

ז השוקל על יד עני או על ידי שבנו על
יד בן עירו פטור אם הלוון חייב האחין והשותפין ח
שחייבין בקלבון פטורים ממעשר בהמה ושחייבין במע
במעשר בהמה פטורין מן הקלבון בהמה הוא קלבון מעה
בסף דברי ר' מאיר וחכמים אומר חצי

מעשר בהמה הוא
חייב כו מי שנולד אצלו אבל הלוקח מחלתו בהמה חייב להוציא
במעשר והשותפין והאחים כהיותם שותפים ככסבי חכיהן חין חי
חייבין בקלבון לפי שהם כמו אדם אחד והם חייבין להוציא מעשר ב
בהמה מיהא מילתי נאמר ובקדש כאשר יתברך וכמיפרדו חיש מעל
אחיו ניחלקו ממנהם יהיה כל אחד מהם כאלו קנה מהכרן החלק הש
המגיעה לו ולא יתחייב במעשר בהמה מאותן הולדות שחלקו וחם כת
נתנו שקל כשבילם אחד החלוק לו יהחייבו בקלבון ומעשה בסף הוא
חני שנות מחצית השקל והוא חלק מחדיבעה ועשרים מן הסלע ומ
ומשקלו שם עשרה מעורות מכסף והחבים חומרים חני לא חני מעשה
והוא משקל שמנה מעורות כסף והלבה כחכמים

פרק שני מצרפין שקלים דרכונות מפני משוי
הדרך כשם שהיו שופרו במקדש
כך היו שוסרות במדינה ובני העיר ששלחו שקליהם
ונגנבו או שאבדו אם נתרמה התרומה נשבעין לגזברים
ואם לאו נשבעין לאנשי העיר ובני העיר שי
שוקלין תחתיהם ' נמצאו או שהחזירום הנגבים אלו וא
ואלו שקלים ואינן עולין להם לשנה הבאה

דיכון חיש כו
סני סלעים ונאמר שמנטרפין לותן השקלים שהם מכסף כדיכרי וכב
כדי שיקל משהם ומעורית תיבות כעורת מפרשת היו מותנין כהם ה
חזהב שיהו כוכסין ועור כבחר מעבי מה היו כוחת הכעור נאמרו נם
כשבעין לו השלוחין המוליכין השקלי ומפני התלמוד כי אלו השלוחין
עומדי שבר ומעשרי קדיכון כי עומדי שבר חייבין בשביבה ובחברה ב
כאשר כתבתי במקומו אלא שם היה שם אומה ולפיכך אמרו ובנבו כל
כלים שהיו מוזיין עליהם לסעים מוזיין בבריאל נאמין ל
אומה גדול מזה ואמרו בשבועה שפיכתו כיש שהוא גם כן אומה גם
ולפיכך חייבים אלא שבועה ועכין התרומה כאשר לא
שאשר לך נוהג כי משות השקלים בשבועה שנתן כותן אותן כאשר לא

ח ואילו חייבין בקלבון לויים וישראלים
גרים ועבדים משוחררים אבל לא נשים ולא עברים ולא
קטנים השוקל על ידי העבר על ידי האשה על יד הכהן
על יד הקטן פטור על ידו ועל ידי חברו חייב בקלבון א
אחד ר' מאיר אומר שני קלבונות נותן סלע ליטול שקל ח
חייב שני קלבונות

כבר ידעת כי חומת כל מדם הוא מחצית
השקל והשקל המזכר בתורה הוא שקורין אותו כמוכה סלע והסלע ג
סני שקלים והיו חצי השקלים המבוקשים לצורך בני מדם שלשים וה
ויש מוציאין כין השקל הסלע ויש הסבי חצאין מעשו מכסף ויש קורין
אותו קלבון ובמצחין מניח ונותנו שקל אחד לשבורים כחמר לכם ג
מיתני להקדש קלבון אחד שיעכו ערך השקל ויש מחצית השקל ור'
מאיר חומר משום חייבים בשני קלבונות ש"מ כל אחת ואחת שלש ימים ד
רעה לקחת סני מחצית השקל כשקל היה לו להוסיף קלבון ואחד והחזר ג
סלע יביא לשקל חני שקל חלה אחד כתיבת קלבון יש לו עד כל אחד
מעניקים לתוך קלבון על כל פנים ואם שקל אדם שקל בשבילו ובשקל
מי שחיכו חייב בשקל כבון הכשים ויעבדיהו שכתיבת אותו חני שקל ח
חסירות לא תוכה חיכו חייב בקלבון ויכול מודים שאם נתן סלע כדי
ליקח מן האדם השקל השקלים שקל ויחסוב לו בשקל בשבילו אדם
שהוא חייב בשקלים שיש לו סני קלבונות אחד המחייב לשקל שלשה
בשלע והסני המחייב עליו כאותו שנתן בשבילו או בשביל חברו
ונתן הלכה כר' מאיר

ז השוקל על יד עני או על ידי שבנו על
יד בן עירו פטור אם הלוון חייב האחין והשותפין ח
שחייבין בקלבון פטורים ממעשר בהמה ושחייבין במע
במעשר בהמה פטורין מן הקלבון בהמה הוא קלבון מעה
בסף דברי ר' מאיר וחכמים אומר חצי

מעשר בהמה הוא
חייב כו מי שנולד אצלו אבל הלוקח מחלתו בהמה חייב להוציא
במעשר והשותפין והאחים כהיותם שותפים ככסבי חכיהן חין חי
חייבין בקלבון לפי שהם כמו אדם אחד והם חייבין להוציא מעשר ב
בהמה מיהא מילתי נאמר ובקדש כאשר יתברך וכמיפרדו חיש מעל
אחיו ניחלקו ממנהם יהיה כל אחד מהם כאלו קנה מהכרן החלק הש
המגיעה לו ולא יתחייב במעשר בהמה מאותן הולדות שחלקו וחם כת
נתנו שקל כשבילם אחד החלוק לו יהחייבו בקלבון ומעשה בסף הוא
חני שנות מחצית השקל והוא חלק מחדיבעה ועשרים מן הסלע ומ
ומשקלו שם עשרה מעורות מכסף והחבים חומרים חני לא חני מעשה
והוא משקל שמנה מעורות כסף והלבה כחכמים

פרק שני מצרפין שקלים דרכונות מפני משוי
הדרך כשם שהיו שופרו במקדש
כך היו שוסרות במדינה ובני העיר ששלחו שקליהם
ונגנבו או שאבדו אם נתרמה התרומה נשבעין לגזברים
ואם לאו נשבעין לאנשי העיר ובני העיר שי
שוקלין תחתיהם ' נמצאו או שהחזירום הנגבים אלו וא
ואלו שקלים ואינן עולין להם לשנה הבאה

דיכון חיש כו
סני סלעים ונאמר שמנטרפין לותן השקלים שהם מכסף כדיכרי וכב
כדי שיקל משהם ומעורית תיבות כעורת מפרשת היו מותנין כהם ה
חזהב שיהו כוכסין ועור כבחר מעבי מה היו כוחת הכעור נאמרו נם
כשבעין לו השלוחין המוליכין השקלי ומפני התלמוד כי אלו השלוחין
עומדי שבר ומעשרי קדיכון כי עומדי שבר חייבין בשביבה ובחברה ב
כאשר כתבתי במקומו אלא שם היה שם אומה ולפיכך אמרו ובנבו כל
כלים שהיו מוזיין עליהם לסעים מוזיין בבריאל נאמין ל
אומה גדול מזה ואמרו בשבועה שפיכתו כיש שהוא גם כן אומה גם
ולפיכך חייבים אלא שבועה ועכין התרומה כאשר לא
שאשר לך נוהג כי משות השקלים בשבועה שנתן כותן אותן כאשר לא

ט המכנס מעות ואמר
הרי אילו לשקלי בית שמאי אומרים מותרן נדבה ובית
הלל אומרים מותרין חולין ' שאביא מהם שקלי שוין
שהמותר חולין אילו לחטאתי שוין שהמותר נדבה ש
שאביא מהן חטאתי שוין שהמותר חולין

הכל מודיים כי מי שקונית מעות בידו ואמר הרי אלו לשקלי כי הוא
בריך שיפרש משם שקלו שהוא חייב כו כמו שכתבתי כמה שקדם וה
ואמותני כרכה לא שיקריב משם עולת כרכה כאשר יתבאר ומשם ן
שחלקו בית שמאי וכית הלל כמי שכונס מעט מעט ואמר כשמתחיל
לכנום הרי אלו לשקלים אומרין בית הלל שמותרין כלומר שהוציאו
על השקל עתה חולין ובית שמאי אומרים כרכה וזה הוא שאמרו
בירושלמי כי אמר אלו לשקלי כמכנס פלטרט פירעו פרינוס פרינוס

י אמר ר' שמעון מה בין שקלים לחטאת אלא שבשקלים
יש להם קצבה ולחטאת אין להם קצבה ' ר' יהודה אומ'
אף לשקלים אין להם קצבה ' בשעלו ישראל מן הגולה
היו שוקלים דרכונות חורו לשקול סלעים חורו לשקול

סבעין ' בקשו לשקול דינרים אמר ר' שמעון אעפ"כ
יד כולן שוה אבל חטאת זה מביא סלע וזה מביא שתים
וזה מביא שלש '

ר' שמעון מותן טעם לדברי בית הלל מפני
שחייבין במכבים שלטרע לשקלו מותרין לחולין וחייבין במכבים שלטרע
לחטאתו מותרין בדבר וחייב כי השקלים יש להם קצבה קצ
קצובה וכן חייב יחיד שנשתייר לו יתרה וגו ' ולפיכך המותר חולין '
והחטאת קונים אותו בדיבור או בחלף ולפיכך כל מה שמכניס חלף ק
קדושה עליו ויקנה מיד חטאת במה שיכול והמותר שלח בדבר וח
וחלק ר' יהודה על ר' שמעון ורבה לבטל טעמו וחייב לו לף לשקלים ח
חין להם קצבה כי ככר שקלו חשש שעור גדול ושעור קטן כי כשעלו
מן הגולן היו משקלים ללפונות לל שהיה המטבע שלהם דרכונית כ
כשל הסלע ויהיו שקל חדש במחצית השקל שלעתידין לשקול שלשים
ויהיו שקל חדש שקל לל מחצית הסלע חזרו לשקול שלשים לל מחצר
המטבע שלהם חני שקלע ויהוי שקל ' וכן חזרו טבעין שלנרית הסלעי '
ויהיו להם שקל במחצית השקל שלהם שהוא מחצית השקל של תורה
כי סלע הוא שקל של תורה ' וחין מותר לשקול בשום שבים פחות מן
השעור הכתוב בתורה לכל שוקל יותר כפי שבני המטבעות ' בשקל
לשקל דינרים וזהו רבי שעית הסלע כי הסלע לדינרים ' אם כן
יהיה מחצית השקל חחייב על כל חדש דינר ' וזה הוא שם מעה כשף
כתרגומו ' ולח הודו העם בזה וזהו הכין מלאו השקלים שחין ל
להם משקל יהיע חלח שקם חני דינר חחיוה מטבע שיקים ' ושפיכו
ר' שמעון חעבי כן יש כלום שוה כי בזמן שחין נותנין סלעי סלע סלע
היה נותן כל חחד וחחד ולח היה נותן חחד סלע וחחד פחות וחחד יש
יתר וכמו כן בזמן שנותנין השקלים שקל שקל היה נותן כל חחד וחחד
ולח היה חדש מרבה על הכירו כי מן הזמנים והחטחות למיכה כן '
והטעם שנתן ר' שמעון חמת '

ה מותר שקלים חולין מותר

עשירית האיפה מותר קינ זבות קיני יולדות חטאות וא
ואשמות מותר נדבה ' זה הכלל כל שהוא בה משם חט
חטאת ומשם אשמה מותרו נדבה ' מותר עולה לעולה מ
מותר מנחה למנחה מותר שלמים לשלמים מותר פסח
לשלמים ' מותר נזירין לנזירין ' מותר הנזיר לנדבה ' מ
מותר שכיין לשכויין מותר שבוי לאותו שבוי ' מותר ע
עניים לעניים מותר עני לאותו עני ' מותר המתים למתים
מותר המת ליורשיו ' ר' מאיר אומר מותר המת יהיה מ
מונה עד שיבא אליהו ' ר' נתן אומר מותר ה את כותן לו
נפש על נבי קברו '

מותר שקלים חולין זקוקין לשעת כיון שלל ושל
הפנים שפרנו ' ועשירית האיפה חוץ לחטאת שמקריב העני כשלח
תעזיב ירים לקרבן שזוף וזה בשטעת בטוי וחברותיה וזהו שאמרו נתם
לח תעזיב ירים לעתי תנורים וגו ' וכשהפריש מעות לקנות עשירית הח
האיפה או לעתי תנורים וכבי יוכה שנתחייבו קרבן וזבות וזיולדות
או לקנות חטאת חשם וכשחר חשם מיותר חותו המותר קונין בו עולת
נדבה ועל זה הדרך ילך למדים מותר עולה עולת מותר פסח לשלמי
לפי שכשם קדשים קלים ' מותר בשרים לבשרים מותר הקדבנות שמ
שחקריבין חתכן הבזרים וחם שלא בחמות כשחר יתבחר '
וכשנשתנו חבורות בזרים בקדבנותיהם כשחר יתבחר כמשנת נז
נזירות והותירו ישנים חותו המותר בזרים בקדבנותיהם ' מותר מ
מתים למתים שיהיו שכשנסין מעות להנישם בקבורת מתים וח
ותבריחין ' ושאמרו מותר המת לי ורשין הוא דבר שאמתי ' ונשם הוא
הכהן שעומדין על הקבר והוא נקרא כהן כשעתן הקדם וכבוד הכלו ב
נינו ' ומשם שרחוי שתדע כי גבחי ברקק כשלוחין מדרך התקון
וכשבחי שיהא זה התקון מבחי העיר שברבי לעמת שו המותרו ושעמו
מהם רבוים בגון שיעלו מותר שבויים לעבויים או מותר מתים לם
לשבויים ושהמת לזה שהרשות בידם וקברוהו וכן ברוח אותו מודכו
ושרשלמי שאמרו גם כן כזה שהקנם אין מאחין כיל פרנסים כך

וכל הדברים שהלכו בין שנוחבים כשהיו מזה בשאין שם בנוף הכרמי ו
ולא שפשמו מזקקים ושבני שהיכים שלל הנך ' שבכל אם השמיטו ע
עניים כבי שפכמתם '

פרק שלישי בשלשה פרקים כשנה תורמין
את הלשכה בפרס הפסח בפ
בפרס העצרת ובפרס החג והן גרנות של מעשר בהמה
דברי ר' עקיבא בן עזאי אומר בעשרים ותשעה באדר
ובאחד בניסן בעשרים ותשעה באב ' ר' אליעזר ורבי
שמעון אומר באחד בניסן באחד בסיון בעשרי ' ותשעה
באלול ' ולמה אמרו בעשרים ותשעה באלול ולא אמרו
באחד בתשרי מפני שהוא יום טוב ואי אפשר לעשר ב
ביום טוב לפיכך הקדימוהו בעשרים ותשעה באלול '

פרשה התלמוד ושאמרו כולם כחחת מיתה כאה לל כי בזמן שפסח הי
כוכבים כולם ומשבי זה סדרו להזניח מהם בשלשה פרקים כדי לפ
לפרקים לדבר לל שחרשו ויודיעין כי בחג שפסח חוכה להכיח
תרומת השקדה שקדש ואחר הוא רחוק ממנו בעשרת ואחר הוא ח
רחוק יותר בשב שכוכות ' והוא שאמרו שלין השקלים בפרס פסח ו
והלין דיחיקין בפרס עברת והלין דיחיקין מכהן בפרס הב ' ועניו
פרס חני שמועה ' וכן שמרו כל מה שתניכח פרס פלגת עניו חני חדש
ובתוספתה לי זה הוא פרס לין בחות שחמשה שעבר יום קודם לרגל
ועניו תורמין בבר בארבעה ואחי לשבח לותו והוא שמכנסין שמחין
כלו שמוכנס מן השקלים ומוציאין לותו בשבח ולוקחין מלותו שה
שמחין שבשבח ב' קיפות גדולות שמחזיקות בשל בדול מן שמחין ש
שמוכנס ולין לו שיעור יודע כשבח ושלו שמרו בירושלמי כמה הוא
שיעורן של קיפות ובאיה שתעודה בלשר שתעה מן שמעודים עניו שבל
שבלשר זה השעור מן שהבות שלאחר שלו כאחר שבאר לפנים ' ולין
נותנין שב קיפות בשבח מן שלשות שחת שפתח ומעשל ואחר כך
היו מוניחין מלאו שב' קיפות שמחין בלאו שב' מעידים שבל מעשר ומ
ומעשר שעור יודע ולין מסתפקין מ מכו לקר שבות כמו שיתבאר בזו
שמסכתא ' ועל בטילת שמחין יון קיפות שבתנו שהם אומר בשלשה פ
פרקים תורמין שת השקלים ' ומחלוקת ר' עקיבא ושבירין הוא בזמני
שמעשרין לל מעשר בהמה ' ועשר יתבארו שלו שהיכים בפרס בפרק
שלחרון מסכת בבורות והשבח כי ' עקיבא '

ב בשלש קיפות של

שלש שלש שאין תורמין את הלשכה וכתוב עליה אלף
בית גימל ' ר' שמעאל אומר ישעה בתוב עליהן אלפא
ביטא נמא ' אין התורם נכנס לא בפרנוד חפות ולא ב
במעיל ולא בסנדל ולא בתפלה ולא בקטיע שמא יענו
ויאמרו מעון הלשכה העני או שמא יעשיר ויאמרו מת
מתרומת הלשכה העשיר שאדם צריך לצאת ידי הב
הבריות כדרך שהוא צריך לצאת ידי המקום שנאמר
והייתם נקיים מהשם ית ואומר ומצא חן ושבל טוב בע
בעיני אלהים ואדם '

כבר הודיעתך בהלכה הקודמת כי
השמין כלו ידי מכניסין בלשכה אחת ומוליאין ממנו שלש קיפות ומ
ומוניחין מהם בכל מעשר מהשלשה מוערות ' ואחר בזאת ההלכה
כי מה שמוניחין מהם בכל מעשר הוא שלש קיפות שב שלש בתין
ובתוב עליו אלו השלשה קיפות שמחזיקות כל אחד מהם שלש בתין חלף
ביתגימל וזה כדי שיספקו מן הראשונה עד שתכלה ואחר כך מת
מתחילין מן הסניה עד שתכלה ואחר כך מן השלישית עד שתכלה '
ואחר כך מוליאין אותה פעם שנית בפרס השנית ואחר כך מוליאים
אותה פעם שלישית בפרס האחרון ושם כן יהיה מעור מה שמוניחים ב
בלאו הנה ' ומניח שבעה ושעריס שלה לפי שתעשה שלין מוניחים ב
בכל פעם ובדע מזה כי הב קיפות הגדולות שבהן היה השמין שה
שמכנסים ומשן יוצא בכל מעשר ומעשר שמוחזקות שבעה ושעריס ש
שלה של קיפה שהם מחזקת שלשה שלין נזקו גבוין אחרם עם ב

ג

של בית רבן גמליאל היה נכנס ושקלו בין אצבעותיו
וזרקן לפני התורם והתורם מתכוין ודוחפו לקופה אין
התורם תורם עד שהוא אומר להן אתרום והם אומרין
לו תרום תרום תרום שלשה פעמים

תמרים של בית רבן גמליאל

עביבו כי כל אחד מהם היה כותן מקלו כזה שעין וזיתיה כונתו כדי
מיכנס מקלו בתוך הקופה ויסתפקו כו בקדכנות לפי שהיה מתיירא
ממה שאחר כבלל קטילים הבאתיים מן התמרים

ד

תרם את הראשונה וחפה בקטבלאות
השניה וחפה בקטבלאות השלישית לא היה מחפה ו
ולמה לא היה מחפה שמא ישכח ויתרו מן הדבר התרו
תרם את הראשונה לשם ארץ ישראל ושניה לשם
ברבין הטוקפין לה והשלישית לשם בבל ולשם מדי ו
ולשם מדינות הרחוקות

מפלגם קופות הגדולות שבהם כל
התמרים שבהרבו שהן מחזיקות שבעה ועשרים סאה היו מכופות כ
בפלגם מפוחתות והיה נכנס התורם בפלגם הקופות הקטנות הת
מחזיקות תשעה סלעים כמו שבארנו והיה ממלא הקופה הכתוב ע
עליה אחד מאחת מפלגם קופות הגדולות ואחר כך מכפה אותה כ
במפחת מלא ואח כן היה מכלך הקופה הסביב מן הקופות הגדולו
וממלא מהכה הקופה התחתונה עליה כ ומכפה אותה ומניחה ו
ואחר כך מגלה הקופה הפלגית וממלא מהכה הקופה שבתוב עליה
ג ואח היה מכפה אותה אחלו היה מכפה אותה היה מוציא ב
בפעם הפנית שתחלה מאותה הקופה הגדולה שתחתיל כה בפעם
רלפנוכה וזהו שנין אומרים בתוך יתרים מן התרנס ' ובמכניחה מ
ומגולה תהיה ככרית וכן יכנס בפעם הפנית לתרוש יתחיל מהכה ו
ובינה מוציא מכל קופה וקופה מן הפלגם
קופות שבתוב עליהם שבבר שהיה כל קופה מהן הקריב ממנה
על כל ישראל ' כי כל קופה מן הפלגם קטנות מתכוונין עליה על ק
קבת מישראל הוא אומרם תרם את תרומתכה לפם ה' ישראל
ונחת שהיתה הוא מיתכוין כה התורם כשיתרום על הגבהי ועל ס
הערליד לגבות כאומר אומרים בשם שקדם '

פרק רביעי התרומה מה היו עושין בה לוקחין
בה תמידין ומוספין ונסכיהם

העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ובל קרבנות הצבור
שומרי פתחים בשביעית נוטלים שברן מתרומת הלש
הלשכה ר' יוסי אומר אף הרוצה להתנדב

אמרו לו אף אתה אומר שאינן באין אלא משל צבור '
הצמחים

על מנת שביעית בקרקעות שפיה לבי שלין ועשין כן דבר ונמנוע
כה הוא שמה שמזריע בשנה שעברה כגומר שנה קמנית ונקצרו לו
לוות ' ונתן בקרקע שפיה כמו שפרשתי בשביעית וירוע
כי כל מה שתוציא לותו שנה הוא שקרי נאוכלין לותו כל העם כם
בעזה ואכן בריכין בכל שנה עומר התנופה ושתי הל
הלחם מן החדש כמו שהוא עקר מצוחו במאחת והוא שמרים כל ק
קדכנות שבור וביחיד בחים מן הארץ ומחוצה לארץ מן החדש ומן ה
היכן חנן מן העומר ושתי הלחם שהיכן בחין שה מן החדש ומן החדש
ולפיכך כשהיה לבסוף עומדים לעמור קנת הסמיחים כדי שלא ישלחו
בני אדם ידם בהם בשנת השמטה ולא כמנה עומה שבכית עומר ושתי

ה

קלחם ולחן התמית שבותין להם בשבתים הוא כשלו היו קונין בו
העומר ושתי הלחם ' ואמר ר' יוסי כי מי שהתנדב בעמיר בחנם
שהעומר ושתי הלחם שלו הלי שפק לפי שהם הקדש והוא שמרים ב
בלה שבויות וקבלין שמותר להקריבן וקנבור ינבלו בהם ידי חובתן
שם כן הוא סובר שמתנה קדבן נדבה יחיד לקדבן נבור וחלקו עליו חב
חבמים בזה ואמרו הלי שתה תודה מודה כי העומר ושתי הלחם מיבן כלין
הלה מפל נבור ואיך יתנדב אותן יחיד בין שלין להם בשבת שבויות
דמיהם הלה לבמיהן ' וזו הקושיא היה כתי שבדתם שהיו ' ממריס
קדבן יחיד לינו מתנה לקדבן נבור ' ואין הלבה כר' יוסי '

ב

פרה ושעיר המשתלח ולשון של והורית באין מתרומת
הלשבה בבש ופרה ובבש שעיר המשתלח ולשון שבין
קרנו ואמת המים וחומת העיר ומגדלותיה ובל צרבי ה
העיר באין משירי הלשבה ' אבא שאול אומר בבש פרה
בהנם גדולים עושין אותו משל עצמם '

תרומת הלשבה קונה הימנו

הקיבוף בפלגם קופות הגדולו ' מפרינו מותם פינומים ' והמות המפלח
בלמפה שמין ממנו בבם על עין בגזרת הבתוב שקדין אותו בשלי
התשבורת בלמען ערבי שמפסור ושולין עליו ונקולבי ' הלין בתו בולם
הלה אחין בו מעלות והוא על זה הגזרה ' ועוד יתבתו '
בתקומות ונתמים בבם פרט עבינו הב תבבם אמ
ממניחין עליו הפרה תדומה מהר הבית להר הנ
המשחה בתו שיתבאר במסבת פרה ' ו ובבם שעיר

ג

מותר שירי הלשבה

מה היו עושין בהן לוקחין מהן יינות שמנים ובלתות ות
והשבר להקדש דברי ר' ישמעאל ר' עקיבא אומר אין מ
משתברין בשל הקדש אף בשל עניים '

לל בל מה שמתבבר בהן בין מקהן למוכרן לאותבו שם
שמקדישין הקדבות מאחר קנם לקדש ' וד' עקיבה אומר אין מה
משתברין בתמין על הקדש ולא בתמין עבייס ותלבה בר עקיבה '

ד

מותר התרומה מה היו עושין בה רקועי זהב ציפוי לב
לבית קדשי הקדשים ר' ישמעאל אומר מותר פירות ל
לקין המזבח מותר תרומה לבלי שרת מותר נסבים לב
לבלי שרת ר' חנינה סגן הבהנם אומר מותר נסבי לקין
המזבח ' מותר תרומה לבלי שרת זה וזה לא היו מודים
בפירות

בבר קדש לך כי ר' ישמעאל

סבר כי מותר שירי הלשבה שלוקחין בהן ייבות שמנים ובלתות ויין
ויפים שברן להקדש לותו שבבר הוא שקורין לותו מותר פירות ' ל
כי לותן הרב ' שקרוים בשן בתוב על דמיו ' ועוד יבאר לך בפר שלחם
זה כי נסבים היה הקדש משתבר בהם ויפים מתקבן ממנו דמיהם ית
יתיר והם תקריבים מותר נסבים ' וקין שם ליומות החמה בקן ש
ובחוץ ' ופירות הקין רוצה לומר התלים והעבים שפוחטין ומי
ומייבשין לותם ולוכלין לותם בני לים תופס על שעורה ' ומפני זה
נקריבו הקדבנות הקדבן על המזבח יותר על החיוב קין על המזבח
והם בולם שעלות בלבה וזבן מעל נבור ' ואמרים זה וזה לא היו מ
מודים בפירות ' ל' עקיבה וד' חנינה לא היו מודים לא בשבר יינות
ממנים ושלותת לפי שהם לומרים אין משתברים מפל הקדש בתשר
קדש ' ופסק הלבה בבל זה לומרם תנאי בית דין של הזמיתיות ' מי
מיקדיבו עולות '

מותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין ממנה שבר
האומנם וטהללין אותן על מעות האומנם ונותנם או

אותה לאומנים בשברן וחוורין ולוקחין אותה מתרומה
חדשה ואם בא החדש בזמנו לוקחין אותה מתרומה חד
חדשה ואם לאו מן הישנה ׳

לין שפק כי מקטרת מעשרין קונין מתוך
מתרומת הלשכה וזה כשהלך מלכרייהם מחמין בדיעבד שפק שפק וכל
קרבנות הנכור וכשחלף ממנה מותר יותר על מה שחנו בריכין
לשחיית שנתנו כי ידוע הוא שכך מחקריבין ממנה בכל יום שכ
שנכחר כתחלת כרייתן נקח מתרומת הלשכה כמו שכר חמורין ה
השוכח מקטורת כיון שחמרו ׳ וחמרם מתרומת הלשכה הי
מעריכין ממנה שכר חמורין ומיד יחזור ויתן השכר חולין כלא ס
שפק ואחר כך מחללין החמורך שכשחר מן מקטרת על שכר חמורין
מחזר חולין ויחזור ויתן השכר קדם ומחזירין לו מתרומת הלשכה
המותר שכשחר מן מקטרת חולין ונותנין לכם כשברן וחוורין ולוקחין
אותו מכס בשוק השנה מתרומה חדשה ומשתמשין ממנה כשנה הב
הבאה ׳ וכשנשחרו מעלה שחין מקדם מתחלל על המלחכה חלח על
המעות בלבד הן שעשין מעריכין שכר חמורין וגו ׳ ואם כלתה
השנה ולח נתקבצה תרומה חדשה ונשחרך מקטרת מקח חותו
מקטרת מכס כתרומה שנקח ומקטירין חותו ׳

ז המקריש נכסיו

והיו בהם דברים ראויין לקרבנות צבור ׳ נתנו לאומנים
בשכרם דברי ר׳ עקיבא אמר לו בן עוזאי לא כך היא ה
המדה אלא מפרישין מהם שכר האומנים ומחללין א
אותם על מעות האומנין ונותנין אותן לאומנים בשכרן ו
וחוורין ולוקחין אותן מתרומה חדשה ׳

בן עזחי חומר חין
מקדש מתחלל על המלחכה ולפיכך יחמר מיקחי מחותן מכנסים שכר
ה׳חומנין שעשו מקטרת וחולתן ויחזרו חולין לחותן מכנסים ומחר כך
מחללין עליהם דברים הרחויים לקרבנות צבור וחו תנתן לחותה. קב
הכחוב לחומנין כשברן ויקנו חותה מן מתרומה חדשה כמשפט ב
משפט מקטרת והוח חמור בן עזחי חינה היח מקדש עכשיו כי חין זה
שוה לריך שיהח מקטרת ויקנו חולף כחותה דיקך ויחמר בן עזחי
למחמר מנקדש מקטרת ולפיכך חני חומר הלכה בבן עזחי ׳

ז המקריש נכסיו

והיתה בהן בהמה ראויה על גבי המזבח זכרים ונקבות
ר׳ אליעזר אומר זכרים יכברו לצרכי עולות ונקבות ים
יכברו לצרכי ובחי שלמים ודמיהם יפלו עם שאר נכסי
לבדק הבית ׳ ר׳ יהודה אומר זכרים עצמם יקריבו עולות
ונקבות יכברו לצרכי ובחי שלמים ודמיהם יפלו עם
שאר נכסים לבדק הבית אמר ר׳ עקיבא ר
רואה אני את דברי ר׳ אליעזר מדברי ר׳ יהושע שר א
אליעזר השוה את מדותיו ורבי יהושע חלק אמר ר׳ פ
פפיים שמעתי את דברי שניהם שהמקדיש בפירוש דב
דברי ר׳ אליעזר והמקדיש סתם דברי ר׳ יהושע

ר׳ אליעזר
סובר סתם הקדמות לבדק הבית ור׳ יהושע חומר מהוך שהוח חלח מק
חומר כי מה שיפקד כו בעינו לפקריבו כמזבח מקריב ניקיב כ
פעלו כלול ונקיב מעולה ׳ וחסך ר׳ עקיבא דברי ר׳ חליעזר על דברי
ר׳ יהושע כי חלק דבריו ונתן סתם הקדמות קנתו לבדק ס
הבית ומקנתו למזבח ׳ וחומר ל׳ פפיים כי מי שהקדיש לבדק
הבית כפירוש מדבריו כו בעינו ומי שהקדיש סתם כר׳
יהושע חלח חלק ר׳ פפיים על ר׳ חליעזר ונפלכה כר׳ עקיבא

ח המקדיש

נכסיו והיו בהם דברים שהן ראויין לקרב על גבי הם
המזבח יינות שמנים וסלתות ועופות ר׳ יהושע אומר יש
יכברו לצרכי אותו המין ויביא ברמיהן עולות ושאר נכ
נכסים יפלו לבדק הבית ׳

מה מחייבנו לומר כיינות שמנים וסלתות ועופות מיבית כרמיהם ע

ועוד יתבאר לך במסכת מכות כי הכוזנים והלויים היו ממירים ם
סביבות המקדש ומקיפין לותיה והיו מנוקי ומשמשי שתין שם פחד
והיה מחזיר עליהם כל הלילה ומי שכחתה יצן היו מלקין לותיו ום
ומוסיפין לת בגדיו והיה בן בכי ממונה על זה המעשה ' על הכלכל
פהיה מכה בו ' כי הכלכל צריך היה במקדש בהכרח והיו מבגין ו
ומכין לותו בכל יום בשעת הקריבת התמידין כדי שיתבאר במסכת
תמיד ' וכמו כן פעיר בכל יום בשעת הקריבת הקרבן ' והיה
זה פלים ממונה ושר על הממונים כדול מין הדוחין ' על הפרכות
היה עשה ספריות הנדיבות במקדש ומתעשק במלאכתן ' ופנחס
המלבים ' היה מלבים הכהנים בגדיהם והיה מתעשק בהנפשתן
ובעשייתן '

אין פוחתין משלשה גזברין משבעה אמרכלין ואין ע
עושין שררה על הצבור בממון פחות משנים הוץ מבן
אחיה שעל חולי מעים ואליעזר שעל הפרכות שאותן
קבלו הצבור עליהם '

כבר הלמנו לזכרון כי גזברים הם נקרלים לותן
התנים המונין על המקדש והם מעשקין כממון שהקדש וכבר
שהקדשות לחרו בתוספת שקלים שלשה גזברים הה הם שעין פודין
לת הערכים ולת שחרמים ולת שהקדשות ומעשר שני וכל מלאכת
שקדש כהן נעשית ' ולחרכול מעלתו גדולה מן הגזבר ' תרגום
ובעזי הלוי ולחרכלה ממעלת שלחרכל ובקרלו מי שהוא כזו המעלה לת
מעלה למעלה ממעלת שלחרכל ובקרלו מי שהוא כזו המעלה לת
שתילוק ולה יהיו כזו המעלה פחות משפים ' כמנה שסבן שתת הם
בעזיות שהן גדול ' ושתילוקין תחת בעזיות שסבן ' ושלחרכולין
תחת בעזיות שהתילוקין והגזברין תחת בעזיות שלחרכולין ' ולחרכ
שבעה לחרכולין הה הן עושין שבעה משתחות שעזרה בידם הנה
לחד מהם לפתח לוכל עד שיכנסו כל שלחרכולין פותחין וגזברין
בכנסין ' ושכילו שהיה שלה יהיו פחות מלה מיומים שקדמוהם כ
בדורות שבכילים ולה היו פחות ממה שהתנה בהן ' ושכילו
לחשמת שלה יהיו ממונין על ממון שהקבל פחות משנים ממסוק והם
יקחו לת שזהב ומיעוט כל לחמן ר כים שנים '

ג ארבעה חותמות היו במקדש

ובתוב עליהם עגל וכר גדי חוטא בן עזאי אומר
חמשה היו וארמית כתוב עליהם עגל דכר ג
גדי חוטא דל וחוטא עשיר עגל משמש עם נסכי בקר ג
גדולים וקנונים זכרים ונקבות גדי משמש לנסכי צ
צאן גדולים וקטנים זכרים ונקבו חוץ משל אילים איל
משמש עם נסכי אילים בלבר חוטא משמש עם נסכי
שלש בהמות של מצורע '

שבשים כולם שלשה מינים והוה כי קרבנות שאלן שהם
כולים שני מינין שבשים והעופות יתחייב כל בהמה שהם בשניה
עולה או שלמים או נסכים עשרון בלול בריבעית ההין יחן ניין ל
לנסך ריבעית ההין ' ובמינין בהמות העולות והשלמים מיבם בן ביסכי
שעורין הנעים שבל שוה לגדול ולקטן ושבבשים מיבם בן ביסכי
בבם בן שהתה לו פחות משני שחרי זכרינו כמו נסכי עז ' ונסכי חיל
ויקוק בן שהתים שם שולת שני עשרונים בלולה בשמן שלישית ההין
ניין לנסך שלישית ההין ובן לכל חיל וחיל ' וזה הוה השמן שנני מין
שנשבים ושמינן שהלמי הוה נסכי בקר ובל אחד מין שקבל בין גדול
בין קטן שים שם בנסכים שחתוייבים בשם שולת שלשה עשרונים
בלולה בשמן חני ההין ניין לנסך חני ההין ' ובן לכל עולה או לכל
שלמים ושלמים ושחטאת והאשם חינן טעונין נסכים שלה חטאת
מצורע ואשם מלבר כמו שנבאר כל זה ושעדיו בתחלת מכחות ' ושם
היה שמצורע עשיר יקריב שלשה בשמות שני בבשים ובבש ע שם ע
עולה וחטאת ושלמים ונסכיהם שלשה עשרונים בלולה בשמן ולוג
שמן ' וזקו מין שהיבולי של נסכים שם הוה עבי יביה בבש אחד וע
ועשרון שלה ושתי תוריס או שני בני יונה ' ובל זה לשון התורה
דכרין תרגום וחיל אחד ודכרין חד ' ולפיבך היו טוענין בחותמות
שחיל זכר ' ונקדין שמצורע חוטא לפי שבעונותיו מרעו שם שחרעו

כמו שהוה שסוקר שלבן שחכמים שמירים כי אין לנו נריבין חותם כ
כתוב בו חוטא דל כי חוטא דל מיבו נריך מן הנסכים שלה עשרון ו
אחד כמו שלמירנו וכיון שזה כמו שכתבין לו חותם שים בו גדי ב
שהוה משמש עשרון אחד כמו שלמירנו ' ולמירו זכרים ונקבות ' עניני
נסכי שולות שליהן כאותן שלה מן הזכרים מכל מין הו נסכי שלמים
הבאין מן הנקבות כי נסכי שולה ונסכי שלמים שין כמו שהודעתיך
' ולשון התורה בנסכים שעלה הו זבח '

ד מי שהוא מבקש נשבים

הולך לו אצל יחנן שהוא ממונה על החותמות נותן לו
מעות ומקבל ממנו חותם ' בא לו אצל אחיה שהוא מם
ממונה על הנסכים ונותן לו חותם ומקבל ממנה נסכים
ולערב באין זה אצל זה ואחיה היה מוציא את החו
החותמות ומקבל כנגדן מעות ואם הותירו הותירו
להקדש ואם פחתו היה משלם יוחנן מביתו שיד הקדש
לעליונה '

כל זה מבואר כי לחיה היה מונית החותם שהוא כ
בבתב יד יוחנן ושחל מיוחנן החשוב שקבל שם הותירו אבלו הותירו
להקדש ולזה הסיעה רימו בפרק הבקדש בחמרו יוחנן נשבים '

ה

מי שאבר ממנו חותמו ממתינן לו עד הערב אם מצאו לו
כדי חותמו מוחנים לו ואם לאו לא היה לו ושם בל היום
בתוב עליהן מפני הרמאין

שם מנחו לן כדי ח

חותמו פירשן שימנחו בחנות שכיר יוחנן יותר כמו החותם שהוה ל
חומר שחכר לן בבלי תוספת וברשון וחמרו שחבי הרמחים כדי שלה י
יוחנן חותם שבפל קודם לבן לבעליו חו לוחיה חו ליוחנן ויבבה בו חו
יקח חותם חמת ויבינו חבלו עד שייבל השער ויבבה בו '

ד שתי

לשבות היו במקדש אחת לשבת חשין ואחת לשבת ה
הבלים לשבת חשים יראי חטא נותנם לתובה בחשאי
ועניים בני טובים מתפרנסים מתובה בחשאי ' לשבת ה
הבלים בל מי שהוא מתנדב בלי וורבו לתובה ואחת לש
לשלשים יום הגוברים פותחין אותה בל בלי שנמצא בו
צורך לברך הבית מניחים אותו והשאר נמברין ורמיהם
גופלים ללשבת ברך הבית '

חמשי הוה הסוד ונספתי ' ובל
הענין מבואר מינו נריך פירוש לחר '

פרק ששי שלשה עשר שופרות שלשה עש
עשר שלחנות שלש עשרה השת

השתחויות היו במקדש ' של בית רבן נמליאל ושל בית
ר חנמה סגן הבהנים היו משתחוים ארבעה עשרוז וא
והיכן היתה יתרה בנגד דיר העצים שבן מסורת ביום ם
מאבותיהם ששם הארון ננגו '

בבר למינו כי מופרית הם
חתיבות שמבגישין בהם הממעות בשלוקחין לותם ' ועוד יבאר בזה
הפרק הם היה בבל תיבה ותיבה מהם ' ונקרלו לותן מופרות לפי
שהיו בצורת מוקר עגולות שקומות ריחבות מלמטה צרות מלמעלה
בל מה שהיו עולות למעלה היו נקנרות בדי שלה יבבל לרם להזניח
מהם מעות שלה בקנתי ' ולחר שמקפלין לותן על פניהם והיו מ
מוליבין הם הממעות לת היה לפער לפלוח יד בהם להוליהם מהם '
וכן לומרו שקמות היו נרין למעלה ורחבים מלמטה שפבי הר מלין
עניני בדי שלה יבבים לדם ' ומי
ויעשה במי שמוליל בלחת מיבן והוה מוליל מהם בי הן היה מבבה ק
קבתה שיוליל בהם בל מי שרוצה לו זה שעור שיריה בלחר יתבת בזה
הפרק '

ונהוג יבחר לאחד זה היכן היו מתחיים אותם הפתחניות והיכן היה מקום אותם הפולחנות. וכאמרי המקדש בכללו במסכת מדות יתבאר לך מקומות הפעדים ולפסכת כלה ויתבאר לך מי זה היתה לפסת הפעים.

ב מעשה בכהן אחד שהיה מתעסק וראה את הרצפה שהיא משונה מחברותיה בא ואמר ד. לחבריו לא הספיק לגמור את הדבר עד שירצתה נשמתו וידעו ביחוד ששם הארון גנוז.

מתעסק ידוע כמו עשק מל

מלאכתו בכהן לא אמר עשוי לפי מזה הכהן מחרש לו זה הדבר היה בעל מום וקיה כורת עצים בלשכת העצים. למערכה כי אין לבעלי מומין מלאכה במקדש אלא בלשכת העצים למערכה כאחד יתבאר ב במסכת תמיד.

ואיכן היו השתחויות האלו ארבע בצפון וארבע בדרו. ושלש במורח ושתים במערב בנגד השעריה שערים דרומים סמוכים למערב שער העליון שער הדלק ש שער הכבורות שער המים ולמה נקרא שמו שער המים ששם מבסים צלוחית של מים של נסוך בחג. אליעזר בן יעקב אומר בו המים מפכים ועתידים להיות יוצאי מתחת מפתן הבית לעומתן בצפון סמוכים למערב שער יכניה שער הקרבן שער הנשים שער השיר ולמה נקרא שמו שער יכניה שבו יצא יכניהו בגלותו שבמורח שער ניקנור ושנ פשפשין היו לו אחד מימינו ואחד משמאלו ושנים ממערב ולא היה להם שם.

פשפשין לתות קטנות ם

שנוטין בכתי חגרילים בעגם לתות הפעדים הגדילים כדי שיהיו כ נחין לשתות ככל עת שירצו. וזה שתבת אחמר כי אלם עפרית פעדים היו כעזרה הוא לחת יוסי בן יוחנן כך שתבתי בירושלמי. לכל חב חכמים אומרים שבעה פעדים היו בעזרה כמו שנזכר במדות. ומ ואלו הפלם עפרית הפתחניות היו מתתין אליבא דחכמים כב מכור אלם עפרית פרנות שפרנוס אלבי יוסי בעזרה וחזרו אלבי בני ח חמונאי וגדרים כאחר יתבאר במדות וכאחיה אדם מניע למקום פ פרנס מן הצדדים היה מפתחוק על דרך הנדאק.

ד שלשה עשר שלחנות היו במקדש שנגה של שיש בבית המטבחים שעליהם מדיחי את הקרבי ושנ במערב בבש אחד של שיש ואזוד של כסף על של שיש היו נותנים את האב האברים ועל של כסף כלי שרת ושנים באולם מבפנים על פתוח הר הבית אחד של שיש ואחד של זהב על של ב שיש היו נותנים לחם הפנים בבנסתו ועל של זהב ביצ ביציאתו שמעלים בקדש ולא מורידים ואחד של זהב מבפנים שעליו לחם הפנים תמיד.

כל זה מכואר ומבורת ם

המקדש שמצייר במדות תבין מלו המקומות. וכל מה שהיה כתעכם

ה שלשה עשר שופרות היו במקדש ובתוב עליהן תקלין חדתין תקלין עתיקין קנם וגוולי עולה עצים ולבונה וה זהב לכפורה ששה לנדבה תקלין חדתין שבבל שנה ו ושנה ועתיקין מי שלא שקל אשתקד שוקל לשנה הב הבאה קנם הם תורים וגוולי עולה הם בני יונה וכולם עולות כדברי ר יהודה וחכמים אומ קנם אחד חטאת ואחד עולה וגוולי עולות כלם עולות

השופר הרחשון כתוב עליו תקלין חדתין וכל מה שהיו כותבין מתקלי חוקה שנפה היו מטילין לותה שם. וה והשופר השני כתוב על תקלין עתיקין ומה שהיו כותבין מן התקלין

מנחתו לבבות מעפה של מתתקד היו מטילין לותם שם. ותרנוס יען נותן עתיקו דעתיק. והשופר השלישי כתוב עליו קנים. והרביעי כ כתב עליו בזולי עולה. ואמר ר יהודה כי כל מי שים עליו שולה מן התורים יטול דמיה בשלישי. וכל מי שים עליו עולה מבני היונה יט יטול דמיה בחמישי. ולדעתו מתקיימין הכל עולות חוץ מקן בשלישי תורים ומה שהוץ דחביעי. והשופר הששי כתוב קנים. והחמישי קומרים כי כל מי שים עליו חטאת ועול. מן העוף יטול דמיקן בשלישי וכל מי שים עליו עול. כלב יטול דמיה בחביעי. ולפיכך כל הכתוב בשלישי יקריב מחנה עולות ומחנה חטאת וכל הכתוב בחביעי הכל עולות. וחין שפרש ב בשלישי בין תורים ומה שהוץ מן בני יונה. והשופר החמישי כתוב עליו עצים. וכל מי שיתנדב דבר לקנות בו עצים למערכה יטול לותו שם. והשני כתוב עליו לבונה וכל המתנדב דבר לקנות לבונה מטילי לותו שם והשביעי כתוב עליו זהב לבפורה. וכל מי שתתנדב זהב לעשות ב בבורת ומדמי הקדמים מטילין מתו שם. והשמיני כתוב עליו כדכה אחד מהם כתוב עליו מותר חטאת. וכל מי שקריב מעות לחטאתו ובאחרי מהם מותר יטול לותו שם. והשני מטילין שם מותר לשם. והשלישי למותר קני זהבים ונזבות וילדות. ונקריב למותר ק קרבנות בזיר. והחמשי למותר לשם מנודע. ובכר קדם לך מחמר תקלי כיתרין על קומתרות שיקדבו עולות. ולפיכך מקדבין בבן ת עולת כלבה כמו שיפרש לקמן. ולפיכך חמר שם שה לנדבה. והשם כתוב עליו כדבה שתם. וכל מי שמתנדב דבר למחבת טיל לותה שם ונקלבה בחכמים.

ו האומר הרי עלי עצים לא יפחות משנ גורים. לבונה לא יפחות מן קומץ והב לא יפחות מדינר והב ושתה לנדבה גדבה מה היו עושין בה לוק לוקחין בה עולות הבשר לשם והעורו לכהנ. זה מדרש דרש יהוידע כהן גדול אשם הוא אשום אשם לה'. וה הבלל כל שהוא בא משום חטא ומשום אשמה ילקח בו עולות הבשר לשם והעורות לכהנים נמצאו שנ בתורין קיימין אשם לה' ואשם לבהן ואומר כסף אשם וכסף ח חטאות לא יובא בית ה' לבהנים יהיו.

לפי שקדם הזמתר

כי היה שם סופר מהרעות כיד כל אדם לקטיל בו כמו שהיה רוצה ול ולפלגו קטיל בסופר על זהב בדרך שדמינן מעקל שעורה על זהב מן מקטיל בסופר על לבונה מוה שעורה אחת על לבונה אמר בכהן כי זה הרעות הוא כשלא פרט דבר מיעים בעין. אבל אם אמר הרי עלי עצים לא יפחות מסכי בוידין שיהיה בתוכן כל אחד לחה ועבין ורחוק לאדם בדרך הקטן. וכן אם אמר הרי עלי לבונה לא יפחות מן קמ הקומץ. ואם אמר הרי עלי זהב. כל מטבע שהוץ מסויים כמו לבונה ועצים לא יפחות מדינר זהב. וכן כאר התלמוד. ואלו הפעם ם סופרים כבר בארנו מהן מותר חטאות ואשמות. ויקריב ראוי על כל שהוץ מה שנוסף חטא ונשאר מעשה. שיפתתבו בו שכהנים ומזבח הרי שיתקיים שכתוב אשם לה' אשם לבהן כמו שכתוב בסף אשם וכ וכסף חטאת לא יובא בית ה' וגו'.

פרק שביעי

מעות שנמצאו בין שקלים לנדבה קרוב לשקלים יפלו לשקלים לנדבה יפלו לנדבה מחצה למחצה יפלו לנד לנדבה בין עצים ללבונה קרוב לעצים יפלו לעצים ל ללבונה יפלו ללבונה מחצה על מחצה יפלו ללבונה ב בין קנם לגוולי עולה קרוב לקנם יפלו לקנם לגוולי ע עולה יפלו לגוולי עולה מחצה למחצה יפלו ל לגוולי עולה בין חולין למעשר שנ קרוב לה לחולין יפלו לחולין למעשר שנ יפלו למעשר שנ מח מחצה על מחצה יפלו למעשר שנ זה הכלל הולכים א אחר הקרוב להקל מחצה למחצה להחמיר.

לפי שזכר

ספסף הכותל כיון שהוסרות זכר גם כן כמבפל כיונה כו לאדם כיון ש
מעות חולין וכיון מעות מעשר שני כיוצא מקום סיפיק ' וכבר נתן
לך עקר בסוף דבריו ' ומקום שמוכרו שהרבה חמורה מן השקלים ל
לפי שמעות כרכה בלם עולות למזבח כמו שכתבתי ומעות שקלים
מפסקין מהם בקרבנות נבור מהם עולות ויתר חטאות לנוכלין מ
לוקין קהכים ולזה הטעם עוד לוכרו בלוקין מעות הכמנות כין ק
קנים לבולי עולה מחצה למזבח מהן בלם עולות ושקדימנו גם כן ס
הלבונה על העצים כי הלבונה קרבן ויעצים מכפילין קרבן '

ב מעות
שנמצאו לפני סוחרי בהמה לעולם מעשר ובהר הבית
חולין וכירושלם בשאר כל ימות השנה חולין ובשעת
הרגל הכל מעשר '

מעות שכמלאו לפני סוחרי בהמה לל כ
כירושלם לכי שכני לוקי עולין שם כמעות מעשר שני לקנות בהם כ
הכהמה על הדעת כמו שכתכרנו כמסכת מעשר שני ' וכל מה שיש
שיעלה לפני סוחרי הכהמות בקר וצאן כלוקי כולן ממעות מעשר ש
שני נפלו מיד הקונה ' ולוקין כירושלם לל כשל הקונים ' ובשעת ה
הרגל לפי שכל ישראל עולין לרגל וכל מי שיש לוצלו מעות מעשר שני
מעלה לותן עמו ומה שחוי מעות מה שיעלה בהר הבי' תולין לומרים
חזקה אין הכהן מוכיח מעות מהדמות הלוסקים עד שהוא מתלבן על
הכהמה ' וכל מה שיעול ממנו חולין הוא לפי שכבר נתחלל ואחר כ
כך הוכיחוהו אין הלוסקים '

ג בשר שנמצא בעזרה אברים ע
עולות ואחריבות הפאות ובירושלם ובחי שלמים וה וזה
תעבר צורתו ויצא לבית השרפה נמצא בגבולין אברים
נבלות ואחריבות מותרות ובשעת הרגל שהבשר מרובה
אף אברים מותרים '

קעולה הוא כולה כליל לאישים ולפיכך אין מותרין לותה אחריבות ודי
לה לעצמותה לבדי כמו שבארנו כמסכת תמיד ' וכבר ידעת כי כלמי'
נאכלים ככל ירושלם ולפיכך אחוז כבשר שכמנחת עם שחוז הוא ש
שלמים ונתן לותו כלי כמו שלמים כמו שכתבנו ככל הכמנחת כעזרה
ואחוץ אחריבות חטאת ' ואמרו זה וזה לל כשר הכמנחת כעזרה וכשר
הכמנחת בירושלם תעבר עורתו עבינו מיכיהנו עד שיפסד ויפרך מ
מפני חשש שחוץ עבר זמנו ונקוץ מותר ' כמנחת שכרכינו תעלת כי
אם שכשר עולה לו חטאת לו שלמים ועבר לדם ונאכלו אם לאכל מה
שכמנחת בירושלם אינו חייב כלום לפי שקוץ שלמים ואם לאכל כהן ח
חטיכות שכמנחת כעזרה אינו חייב כלום לפי שהוץ חטאת ' ואחר כך
חזר לדון אחר דומה לזה ואמר כשר הכמנחת כבבולין עבינו כשאר מ
מקומות אם הוץ לאכרים כחוץ שוחה שכלה הוץ ואחבו להאכיל לאחיות
מן למכור ' ואם הוץ אחיכות לא נחוץ כי אין אותכין אחיכות אלא מ
מה שאוכלין אותו כני לדם אם כן הכשר שחוטה היא ומותר ' ואחיכל
וזה כעיר שכולה יפרעל ' אבל כשאר ערי מקור לאוכלו כי העקר
שכלנו כשר שכפעלם מן העין אסור ' ובשעת הרגל שהבשר מרובה
אפי כל לדם אין נדיכין לאחבו אחיכות אלא שיבפלין אותו אברים
ולפיכך אף אברים מותרים

ד בהמה שנמצאת בירושלם ע
ער מגדל עדר ובמרתה לכל רוח זכרים עולות ונקבות ז
זבחי שלמים ר' יהודה אומר הראוי לפסחים פסחים ק
קודם הרגל שלשים יום '

כשר ידעת כי עולות שה
כהמה לינה שתי שלה אין זכרים ותמנה שה שעברו כמה שנכנסו
כתורה ' ולפיכך אומר ר' יקוזק כי שה שנמנה קודם הפסח שלשים יום
ויהיו זכרי הכמנה כן שנה אין הכבשים אלו אין העזים שהוץ ראוי לפ
לפסח שאין מקריבין אותו עובה אבל אותו להקריבו פסח שי כרוב
שנאחר לאחר מעשלי רגלים שהיו מעלה אותו לפסחו וזה שהקדים ש
שלמים וילכל לותו שמונה לפי שקוץ שמונה על עקרי דיבנו ואם יבא
כמקדים שיביר בשלים אחר כן יתן לו רמיון כמו שהיה שוה בשעת ש
שהקריבו שלמים ' ואין הלכה כר' יקודה '

ה בראשונה היו ממשכנים
את מוצאיה עד שחוא מביא את נסכיה חזרו להיות מע
מחזים אותה ובוחזים התקינו ביתדין שיהו נסכיה ב
באים משל צבור '

ממשכנין את מוצאיה עבינו שהיו ממשכנים
מוצאי הסלה עד שיביא נסכים המחוייבים לאותו הזמן '

אמר ר'
שמעון שבעה דברים התקינו ביתדין וזה אחד מהם נוי
ששלח עולתו ממדינת הים אם שלח עמה נסכיה קרבי'
משלו ואם לאו קריבין משל צבור ובן
נר שמת והנה זבחים אם יש לו נסכים קריבין משלו ואם
לאו קריבין משל צבור ותנאי ביתדין הוא על כהן נדול
שתהא מנחתו קריבה משל צבור ר' יהודה אומר משל
יורשי ושלימה היתה קריבה '

מנחת כהן נדול היא מה שאמר הכתוב
כה זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו לה' כיום המשח אותו עשירית
האיפה סלת למנחה מחניתה בבקר ומחציתה בערב ' ואין הלכה כ
כר' יהודה '

ז על המלח ועל העצים שיהיו הבהמים ע
נאותים בהן ועל הפרה שלא יהיו מועלים באפרה ' וע
ועל הקמים הפסולות שיהיו באים משל צבור ' ר' יוסי א
אומר המספק את הקמים מספק את הפסולות '

דין הקדש
אין מועלין כאפר הפרה אמרו כספרי חטאת היא שלא יאמר שמועלין כ
וכן מועלין כאפרה ' לכל לפי שקיו הכהנים מפתיעין כאפרה כח
כחכורותיהם גורזי מיהו מועלין כאפר וכאפרה לקח ספסף ושרפו ש
מקום שכי לדם אחזירו קדכר לעקדו ונקתקיבו שלא יהו מועלין כאפר
ואמרו על הקמים הפסולות עבינו לומר שכי מה שמכאר ובמנחת מן הק
קמים פסולות מיהו משל צבור היו שמכעלים כהם הדמים ואחנחו לקחנו אותם מסם ' ואמר ר' יוסי כי מוכר הקמים היו ספסף
דמים עם הנזכרים שהוא חייב להמיר כל מי שמנחת כהם פעול כמו
שאמרנו כפרק רבי יהי כמוכרי נפסים שהיו מקבל את מעותיו על
מיקח הזמנה מדעת ואפי' נפסד היין או הסולת כדעת הנזכר לאחר
שלקחו ממנו שהמוכר חייב להקבל ולהמירו כמו כן כשהוץ אפי' נפסל
חעוף אחר לקיחתו על הנזכר להחזירו למוכר ועל המוכר לקבלו '
ואמר ר' יוסי אמת אמרו אבל אין דין כיתדין הוא שיספסף את הקמים הוא
מספסף את הפסולות ' וכבל מקום שאומר שמעל נבור הכוונה כי
שיהיה מתרומת הלשכה '

פרק שמיני כל הדוקים הנמצאים בירושלם
טהורים חוץ משל שוק העליון ד
רבי ר' מאיר ר' יוסי אומר בשאר כל ימות השנה שבא
שבאמצע טמאים שבצדדיה טהורים ובשעת הרגל ש
שבאמצע טהורים ושבצדדים טמאים מפני שהן מוע
מועטין מסתלקין לצדדים '

לשון תורה הוא כדרך הזה שם
שהוץ שמה אומר שהם יש' וכי יוקע הזה בעקור וגו' ועשד יתבאר לך
כמסכת עכולן יום כי מעקרים היונאים מן הטומה שהן כמו המעקרים
שהוץ מנוע שהם ולפיכך הוץ דוק כל הטמאים טומה ' והבנים מלבינו
כמו זבים אומרו בזרו עליהם שיהיו כזבים לכל דבריהם ' ויש בעוק
שעליון על יושלם נגיש שוכבים שם ' ור' יוסי אומר כי הטמאים שכל
שהשה אין מקלבים בהמנע שהדים ואחדם הטהור היה מרחיק מ
מותה ומפריש עצמו לצדדין ויש תנוה לכני אדם שיפרשו מהם כדי
שלא יטמאו ומפני דרוק הכמנה בצדדין טהור והכמנה בהמנע שהדך
טמא ' ובשעת הרגל שהבר לפסח כי השקר מצלנו כל ישראל מכרים
ברגל שבאחר ויעל כל ישראל כחים אחד מכרים ' וכולם טהורים כ
כאחר שבעזרה חייב אדם לעקר את עצמו ברגל ' וכל מי שבשאר טו
טומה שלא יכול לעקר לישראל יפרים עצמו לצדדים ויתרחקו כני אדם ממנו כ

כדי שלא יטמאו כל העדר כלם טהורים ' והלכה כר' יוסי '

ב ובל הכלים

הנמצאים בירושלם דרך ירידה לבית הטבילה טמאים
ודרך עליה טהורין שלא בירידתן עליתן דברי ר' מאיר
ר' יוסי אומר כולם טהורין חוץ מן הסלע והמגריפה ו
והמריצה והמיוחדים לקברות '

שלא בירידתן עליתן לפי

שהם כמורידין לתוך לטבילה הם טמאים וכשעלין לתוך הם טהו
טהורים ויתבאר לך זה ממקום אחר ואנו אתו שהם נפלה בשעת ה
הירידה לא בשעת העליה ומגריפה כלי מתכות כגון העגמות המיוחס
ומריצה הוא כלי שהיו מפתיחין ומרבצים בו העגמות כדי שיכבסו כ
בתל להוליך אותן ממקום למקום ' וזה הסל מצוי והרבה לתגלגלתו
ולחנות טומאתן יקיו בחזקת טומאה ' והלכה כר' יוסי ' כי העקרי ל
שלנו לא נזדו על הכלים בירושלם ' אבל חוץ לירושלם כל הכלים
הכשהים בחזקת טומאה ממה שם מדרש הזה אין טמאים כמה נזו
גזירה מדבריהם '

ג סבין שנמצאת בארבעה עשר שוחט בה

מיד בשלשה עשר שוהה ומטביל קופין בזה ובזה שונה
ומטביל חל ארבעה עשר להיות בשבת שוחט בה מיד
בחמשה עשר שוחט בה מיד נמצאת קשורה לסבין הרי
זו בסבין '

יום ארבעה עשר מ

מביאין הוא יום שחיטת הפסח וחזקת כל הסכינין שהרי לשחיטה ול
ולציבוך שוחט בה מיד ' ואם מנחה יום שלשה עשר הוה עליו מי שיש
ומטביל ותשהר עד הערב הטמא ושוחט כי לשעה שהוציאוהו לט
לשוק ' ואתמר שוכח לפי שחכמי נותנים אותה היום שלשה עשר כשלו
הוא יום שביעי לטומאתה שהיה נדיכה שזייח שביה כמו שחיי הכתוב
בטומאת מת וזה הטהור על הטמא ביום השלישי ' וכן בשמיני יום
ארבעה עשר יום שבת שחיי יעלה על הדעת שלא נשחוט בשבת אם
משפיק לפי שהי לשפר שהסכין טמא והשחיטה כשהוא הוליענו בכתן
שלא נאמר זה אלא שוחט בה מיד לפי שהוא יום טוב ' ולפי שהעם יו
יודעין כי לשוך כי הזאת וטבילת כלים כמו שיתבאר במסכת בילה
טהרו אותה מלפני יום טוב ' ואם במבואר זו הסכין קטנים עם הסכין
ידיעה אבל הרי הוא כמו אותה הידועה שם טמאה טמאים שם טהור
טהורה ' ואם שחייב שבתן הסכין שבמנחה בארבעה עשר טהורה ואתמר
שעקרים יום שלשה עשר והעיר שמע ' ולא נאמר ' זה שקופין אבל נאמר
ונתנו יום ארבעה עשר שמע הוציאוהו לטהר ולא בטהר יום שלשה
עשר ואתה אם שהרגוהו במסכת שבחים ואתה שי הסכין הוא צריך ל
לשחיטת הפסח על כל פנים כי שחיטת הפסח צריכה בשהרה בין ב
בטומאה בין בטהרה ' ושקופין אינו צריך אלא לאחוך שבשר ושע
ושעשמות ואינו דומי אלא להגיעת ארבעה עשר שמיתר בו שבירת ה
העצם ' וחבוית ארבעה עשר אינה קדיכה על כל פנים כי אם פסח ב
בטומאה או במרובה אינה כאה כמו שבארנו בפרק שני מפסחים '
ועל אלו השקדים כתקיימה זו שאמרנו בשאיל בנים בשלשה ע
עשר שבשל מטמאין לי ' ולפי שהדבר תר שפיקא שהרי לשפר שיהיה
ויבא הפסח בטומאה ולא בטהר שהרת הסכין ואשם שלא יאות ויבא
הפסח בטהרה ובשהרך לטהרת שבכינן ויטהרו הנם שבכינים בשלם
עשר ויהיו מוכנים ולציבך בשמונה כארבעה עשר שוחט בה תמיד
שבל הקופין לא כתעשקו לטהרו עם יום שלשה עשר כיון שהיה לפם ס
שבין שמות יאות הבשלו בנסם ויבא הפסח בטומאה ולא ת
תהיה שם חבוית ולא בשהרך לקופין לפי שהוא היה נדיך אלא לחבוית
לו כאמר אלא יאות ויבא הפסח בטהרה שמא יבא במרובה ולא תה
תהיה שם חבוית ולא בשהרך קופין ואשבי זה חזקתו אלא בשהר כה
בארבעה עשר ' ובשמונה בארבעה עשר שוחט ומטביל ונקו שבין
לאחר בשם שבין לאחר שפיקא לטהר אע
משבל ליה והכין זה ' וכבר קדם לך לא נזדו על הכלים בירושלם ו
והשרבנו זה שבכין טבילה בשמונה יום שלשה עשר משום שאתרת ד
דקדמים '

ד פרוכת שנטמאת בולד הטומאה מטבילין

אותה בפנים ומבחוץ אותה מיד ושנטמאת באב הט
הטומאה מטבילים אותה בחוץ ושוטחין אותה בהיל מ
מפני שהיא צריכה הערב השמש אם היתה חדשה שו
שוטחין אותה על גב האצטבה כדי שיראו העם את ם
פלאכתה שהיא נאה '

בתחלת סדי טהרות בכאר לך הקבות ו
והתולדות בקרומות ולר הטומאה ' ובמסכת פרה תמצא זה בלשון ת
אתרו כי כל ולר הטומאות אינו מטמא כלים אלא מעקה ' אם כן מי
אינה טומאת זאת שפרוכת מבר מחוה כלי כולר הטומאה אלא כמ
במעקה ' ועוד יתבאר לך בתחלת כלים כי הכלים האטמלים כמ
במסקים אינן בריכין קציה הפעם אלא אם טמאו כאב הטומאה '

ה רבן

שמעון בן גמליאל אומ משום רבי שמעון בן הסגן פרוכת
ועביה טפח על שבעים ושנים עורין נארגת על כל גמא
ונמא עשרים וארבע חוטין ארבה ארבעים אמה ורחב
עשרים אמה ובשמונים ושתי ריבוא היתה נעשית ושתי
עושין בכל שנה ושלש מאות כהנים מטבילין אותה '

עמודים

ואתי הכוית אמה מאות אלף ועשרים אלף ריבר ' ומלאכת הפרוכת
היה מלאכת הקדשים ובכל יום שבזכר בזה הפרוכת הבל לשון הנחי
וכן כתוב בתלמוד

ו בשר קדשי קדשים שנטמא בין באב

הטומאה בין בולד הטומאה בין בפנים בין מבחוץ בית
שמאי אומרים הבל ישרף בפנים חוץ מה שנטמא באב
הטומאה בחוץ בית הלל אומרים הבל ישרף בחוץ חוץ
מה שנטמא בולד הטומאה בפנים

בית שמאי אומרים לא ישרף בפנים אלא מה
שנטמא טומאה חמורה בחוץ ובית הלל אומרי ' לא ישרף בפנים אלא
מה שנטמא טומאה קלה בפנים

ר' אליעזר אומר את

שנטמא באב הטומאה בין בפנים בין בחוץ ישרף בחוץ
ואת שנטמא בולד הטומאה בין בחוץ בין בפנים ישרף
בפנים ר' עקיבא אומר מקום טומאתו שם שריפתו

ר' עקיבא

היכן חומש למין הטומאה לא קלה ולא חמורה אבל הוא חומש למקום
והלכה כר' עקיבא '

ח איברי התמיד ניתנין מחצי בבש ולמטה

במערב ושל מוספין נתנים מחצי בבש ולמטה במזרח
ושל ראשי חדשים נתנים על כרכוב המובח מלמעלה ה
השקלים והביבורים אינם נוהגים אלא בפני הבית אבל
מעשר רגן ומעשר בהמה והבכורות נוהגים בפני הבית ו
ושלא בפני הבית המקדיש שקלי ובבורים הרי זה קדש
ר' שמעון אומר האומר בבורים קדש אינן קדש '

הבכורות

הזכיר בבאן הוא לענין נתינת מוספי רחם חדם לחמרי סחוה לחמה ב
בין קדן לקדן מקום הלבך רבלי הכהנים ' וכשנבייר המזבח יתבאר לך
זה המקום ועבור זה כרי לפרסם שענין רחם חדם וכן לחמרי
כרי לפרסמו שהוא רחם חדם ולחמרי הקדשים ם
שקלים וביבורים הוא בית הקדש ה
הקדש לבדך הבית והלכ '
כר' שמעון

גמרה מסבת שקלים

175

שבעת ימים קודם ליום הכיפורים מפרישין
כהן גדול מביתו ללשכת פל
פלהדרין ומחזירין לו כהן אחר תחתיו שמא יארע בו פ
פסול ר יהודה אומר אף אשה אחרת מחזירין לו שמא ת
תמות אשתו שנ וכפר בעדו ובעד ביתו ביתו זה אשתו
אמרו הכתבים אין להכרסוף
לחיר ק"ית כסכנת יחי מלאכים ומפתח
לחכל מושר לח תבוא וגו' ומחר כך לחיר בחשר עשה ביום הזה נוח
ק לעשות לספר עליכם ובחזה הקבלה לעשות זה מעשה פרק לספר
עליכם זה מעשה יום הכפורים ולפיכך כהן הסדוף לת הפרק נכהן
גדול הינוכר ביום הכפורי מפרישין לחיו שבעת ימי ומפרישין חותו
מחשתו כדי שלא תמנח כרס ויהיה קוח טמח שבעת ימים כמו שחמר
הכתוב ובכושל כדתה ותהי נדתה עליו ושמח שבעת ימים ' וחכמים
חומרים עומחק שכיחה מיתה לח שכיחה ומח תחוש למיתה חין לך
לדבר סוף לפי שחלו חומרים שמח תמות חותה שכיחה וכן הפלגיות
וכן הרכיבית ' ועכין בחמרים מיתה לח שכיחה הל שהמיתה בפ
כתיב בתורה חינה כחשכת חלח לעתים רחוקים ' וחין הלכה כר'
יהודה

ב כל שבעת הימים הוא זורק את הדם
ומקטיר את הקטורת ומטיב את הנרות ומקריב את ד
הראש ואת הרגל ושאר כל הימים אם רצה להקריב מק
מקריב שכהן גדול מקריב חלק בראש ונוטל חלק בר
בראש '
היה מרבה עמהן בעבודה כל חלו הכתוב ימים כדי שתהח
נוחה עליו יום טוב כפור ' ומקריב חלק ברחש עכינו שיקריב הוח
רחשון לכל המקריבין ויקריב היה קדן שירצה וכמו כן יהכל הן ה
הקרבנות כהכלות היה שעיר שירצה ויקח חלקו ברחש ' וכתוספת'
כיצד מקריב חלק ברחש עולה זו חני מקריב מנה זו חני מקריב כיצד
נוטל חלק ברחש חומח חחת זו חני חוכל חחם זו חני חוכל ' כלל ב
בקדשי מקדש הכל בקדשי הגבול חחד כהן גדול וחחד כהן שריגל חו
חולקין כשוה '

ג מסרו לו וקנסם מזקן בית דין וקורין לפנו
בספר היום ואומרים לו אישי כהן גדול קרא אתה כפיך
שמא שכחת או שמא לא למדת ערב יום הכפורים בש
בשחרית מעמידין אותו בשער המזרח ומעבירין לפנו פ
פרים אילים וכבשים כדי שיהא מכיר ורגיל בעבודה '

חעתה חכלה כי כהן גדול כדיך חלח יהיה כהכמי דורו חן הכהני יותר
חלח חחכמה וכחומה וכיופי וכעושר וכהה ' חומר הסם יע'
וכהן הגדול חחיו וכהה הקבלה היהה גדול מהם כבני בעושר וב
וכחכמה ' וחם חין לו חומן מקבלין חומן חן הכהנים ונותנין לן עד
היהה עשיר יותר מכל חחד מהם ' חומר הסם יגדיל חחיו שיגדלוהו
חחי ' חבל במקדש חני חהיה חו הכרים כלם כלי חלחים כמו ש
שיינית והמלכים לח היו המלכים על הדרך היחר היו ממכים כהנים
גדולים וכחזקה וחפלו חלח היו רחויין לכך וכהם חפשר לומר סמוך לח
למדת ולזה הטעם נקרחת הלשכה שמושכין כה כהנים גדולים לם
לשכת פלהדרין ועכינו כית המחשכים לל קופסי הפעריס המכיו
חותן המלכים ושל הסוקים ומעבירין חותן לפי מעמד ברינון המלכים
וכך היו עושין כהכנים גדולים מי שהיה יותר קרוב למלכות ונתקרב
חלין כממון היה ממנה כהן גדול '

ד כל שבעת הימים לא היו
מזניעין ממנו מאכל ומשתה ' ערב יום הכיפורים עם ח
חשבה לא היו מניחין אותו לאכל הרבה שהמאכל מביא
את השינה '
וכן לח יחכל ערב יום הכיפורים דכר מן המחכלים
המרכים חת הזיע ומעסיקין בקטרת המכר כדגים וחלב וקכבים ק
המתוקלין כתכלין וכן כל מה שיש כו נפח

ARCHIVE
http://Archivebeta.Sakhrit.com

ה מסרוהו וקנו בית דין
לוקנו מהזה הוליכוהו לעליית בית אבטינס השביעי והו
ונפטרו והלכו להם ואומרים לו אישי כהן גדול אנו ש
שלוחי בית דין ואתה שלוחינו ושלוח בית דין משביעי
אנו עליך במי ששיכן את שמו בבית הזה שלא תשנה ד
דבר מכל שאמרנו לך הוא פורש וכובה והם פורשין וכ
ובוכין '
היו מוליכין חותו לעליית כית חכטינס כלחלי תפיסת הקטרת וזה ל
לדעת החומר מהות מן השבורית הקטות מכחקדם ' ועוד כהלר כת
כתחלת מכחות כי חין הדכר כן חלח כמו שחמרנו לעם חלח חשביו כ
כריחשבי לישנ' וכבר קדם לך כפרק החומי מעקלים כית חכטינס
על מעשה הקטרת ומשביעין חותו על דבר שלי חפשר לחדם שידחה
זולתו ' וזה כי הכדיקין מלמיכין שהוה היה מתן הקטרת על החם כ
כיכל ולחר פך מכנים המחתה לפני קדש הקדשים ' וריחותיה על זה
ממק שחמר הכתוב כי כענן חליח על הכפורת כי הוה לח היה כ
נכנס חל הכפורת חלח כענן לדעתן ' והקבלה החמיתית כחלכי חין
הדבר כן חלח כמו שכחר ונחמר ונתן חת הקטרת על החש לפנו ה וכ
ונחותה טעה לח יכל טוס לדת מה שהוח טעה כמו טם ' וכל
דם לח יהיה כחיל מועד כבתו לכפר כקדש עד כחתו ' ומפני זה ק
היו מטכיעין חותו ' ויהוח היה כופף מכני חחטיניהו כמינות וזה ה
היו כוכין חחדדיהו כי חשוד כתורתינו לחשוד ולחשוב מחשבה רשה
על דבר טעינו מפורש חלח לנוך הכרחי כמו שהזכר '

ו אם היה
חכם דורש ואם תלמי חכם דורשי לפנו אם רגיל לקרו
קורא ואם לאו קוראין לפנו ובמה קוראין לפנו באיוב
ובעזרא ובדברי הימים ' וכריה בן קבוטל אומר פעמי
הרבה קריתי לפנו בדנאל '
היו הספרים המוכרים יש נחם
קשויים וחשבונות לומרים שעברי ישעשנו הכתם ולח יתבחם '

ז
בקש להתנמנם פירחי לויה מבין לפנו באצבע צרדה
ואומר לו אישי כהן גדול עמוד והפג אחת על הרצפה מ
מעסיקין אותו עד שיהא מגיע לומן השחיטה '
מכין כה
כחלכע נרדם קוח סיכה כגדול עם ' החלכע חומנני כבח וסיכה
עומין לותו כני לרם כעת הסמיחה וינעו כו חלעת עייכות ' וע
ועכינו הסבלחת על הכיפה לל הפסיד חימות רבלך שתעמוד מועה
לחת על הכיפה לפי שהיפה תנגן הרבלי ' ותדר הסיכה וכמיתחממ
הרבלים תבח סכיכה ומתכדרים זו הסכה כמלחת הטבעות ' וחסב
היה מלך ויבב לבו ועכינו שכפסידה חימות לבו ' וקרבה מעתמידין
חכמים כזו מלך כזה קעכין כמו מעינין טעמן '

ח בכל יום
תורמין את המוכח מקרות הגבר או סמוך לו מלפנו או
מאחריו וביום הכפורים מחצות ' וברגלים מאשמורת
הראשונה ' לא היתה קרות הגבר מגעת עד שהיתה ה
העורה מלאה מישראל '
תרימות המוכח היו הסרים הרמן
מן המוכח ונקרק דימן המוכח כמו לדמכו '

פרק שני בראשונה כל מי שהוא רוצה
לתרום את המוכח תורם בזמן
שהם מרובים רצין ועולין בכבש ' כל הקודם את הב
חבירו לתוך ד' אמות וכה אם היו שניהם שוין הממונה א
אומר להם הציעו ומה הם מוציאין אחת או שתים אין
מוציאין נודל במקדש '
כבר הודעתיך כי תרומת היא

המזבח היה מסרת הדשן ולמעלה כל המקדש את חבירו לתוך הרבע ה
הוא מקדש את המזבח עצמו ואת הרבע לעצמו ומעצמו מקדש בשוה כמו ש
כמו שאמרנו לך ירושע כי היכן מותר מבלי הכנות לפנים מיוחד בשוה
פנים ואחלנו לדבר מפורש ומעצמו דוד המלך מפורסם מבל מכין ה
לותם כשהיתה הדם למזרח שיקדש מבל אחד מהם דבר ואחר כך מ
מכין להם הכיורים ומשכי זה בשקין קריבים בהכיש רבים על ה
המזבח היה לומר להם המוכה הכנסינו בלומר שיקדש ואחר
זה אחר שעמידים מורה שיפסיקו היכיהם ממי יתחיל המכיין כיצד
יפסיקו על דרך הדמיון כשהיה המכיין מלפים או מרבעים מו' חמש
כמו שידענו מן המכיין ואחר כך ישלך כל אחד ממה שבצע שם הוא
הלם הי חולה לומר שהתי שבעות שם הוא כריח ויתחיל למנות לותן
שהבצעת אחד מהם מלפם על הסורג על פינת המכיין שיפסיקו ש
עליו התחילה והיום פינת שתי המכיין מצל הבצע היה שקיי לחותם
עבודת ולא יחשבו הגדול למי שהשלך במדלו למי שחוץ מה לפעמנו ול
ולקצעו ושמע יפעמו אותו לו יקפון לותו כשהיה המכיין לנחת כדי
שיכוח הפיים מצלו ועל זה דרך היו הפיסות המרבעים שהיו במקדש
ודע זה ונבון לותו כי אלו הפיסות לא פירשם שום בינון מן הגמלים
שהיו לפניכו מחותם שעמדנו על דבריהם לפי שלמדנו התלמוד לא
יפה שמא שרוחם לאחד מהם בתחלת העיון אבל הפכרים בחותן הד
הרבריים הוא מה שפירשנו ׳

ב מעשה שהיו

שנים שוין ורצי ועולין בבבש ורחף אחד מהם את חברו
ונשברה רגלו ׳ ובשראו בית דין שהיו באים לידי סבנה
התקינו שלא יהיו תורמין את המובח אלא בפיים אר
ארבעה פיסות היו שם וזה היה הפיים הראשון

ג הפיים

השני מי שוחט מי וורק מי מדשן מובח הפנימי מי מדשן
את המנורה מי מעלה איברי לבבש הראש והרגל ושתי
הידים העוקץ והרגל החזה והנירה ׳ ושתי הרפנות הק
הקרבים והסולת החביתים והיין ושלשה עשר זכין בו
אמר בן עואי לפנ ר עקיבא משום ר יהושע ברוך הל
הלובו היה קרב ׳

הלו הרבריים כלם הם בפיים אחד כמו
שהזמיק לך ירוע כי כלם היו כמו סורג אחת לו עגולה ויהיו מסבימין
על האחד מיתחיל ממנו המכיין ׳ ואחר כן היו מסבימין
כי אותו שיצא לבלו המכיין שיסבימו עליו כמו שבארנו הוא זורק את
הדם ונסמוך לו שוחט ונסמוך לו מדשן את המזבח ונסמוך לו מדשן
את המנורה ונסמוך לו מעלה איברים לבבש ואותו שמעלה הבריים
לבבש הוא ונסמוכה בני אדם כמו שעומדין בסורג בתמיד של ש
שחר כל אחד מהם במקום שיש לו לעמוד ולהעלות על הסדר שהזכר ׳
הראשון הוא מעלה הראש והרגל ואפי שהסמיך לו שתי ידיים מעלים
בעוקץ והרגל ׳ הוי כאומר שתי רפנות הן ׳ בקרבים הן ׳
בחלב הוא ׳ בחביתים ויש מהם חביתי כהן גדול שהזכר בהם שי׳ זה קרבן
אהרן ובניו וכו ׳ ובקראי חביתים לאומרו ׳ בהם שי׳ על מחבת בשמן
תעשה ותניעי ביין כמעשה שהפיים הזה זכים הם מלבה עשר ׳ תמעשה
חותם שהביאו ושוחט וזורק ומדשן מזבח ומדשן מנורה ׳ והזורק הוא
ומקבל הדם כמו שבארי התלמוד ׳ ומקדימו הזה הפיים זורק על שוחט
לפי שהזריקה מעולה היון שהעקר הבלנו שחיטה בפרק בזריז ׳
והמדשן היה מפיה הדשן והשיניים ומקבה ומנקה כמו שיתבאר בת
התלמוד ׳ ובבר ירעת כי שם שחבר הדשן ודרך הלשון הוא כמו
שיתבאר ׳ בבריתא שהיה ושהרגל והחזה והבריח שתי ידיים ושתי רפנות
השוקן והרגל ׳ ותבת קמיע חם ליפה ולטוב ומקדימו ומחבר הגרוע ׳
ומין הלבה בבן עזאי ׳

ד הפיים

השולישי הרשים להקטרת בואו ורפיסו רביעי הרשים
שם ישנם מי מעלה איברים מן הבבש למובח ׳

היו הכהנים מתברכין בהקטרת
הקטר ׳ והיו אומר כל מי שמקטיר קטרת היה מתעשר ומתעבר ומתרבה
בהמוני הטוב ישמיע קטרת בחסך ׳ ובתיב בהן ס׳ חילו וגו ׳ ולפיכך

כל מי שהקטיר לה היו מכיתין אותו להקטיר פעם שניה ׳ שיאמר זולתו
מן הכהנים שלא יקטירו ולא היו מוסיפין לפיים הקטרת שלא למי שלה
הקטיר קטרת מימיו ולפיכך אומר הדם להקטרת בהן והקטיר ׳

ה

תמיד קרב בתשעה באחד עשר בשנם עשר לא
פחות ולא יותר ׳ עצמו בתשעה ובחנ ביד אחד
צלוחית של מים הרי עשרה ׳ ובין הערבים באחד עשר
עצמו בתשעה ושנים בידן שנ נזרי עצים לרבות את ה
חעציים ובשבת באחד עשר עצמו בתשעה ושנים בידן
שנ בזיבי לבונה של להם הפנים ובשבת שבתוך החנ ו
וביד אחד צלוחית של מים ׳

אומר קפס

יתברך ועדכו עציים על האש ׳ ובאה הקבלה כי זה נאמר בתמיד
של בין השרבים כי בשל שחר בבר אמרנו כן בפירוש ובינר עליך ה
קפהן עציים בבקר בבקר ׳

ו איל קרב באחד עשר

הכשר בחמשה הקרבים וזסלת והיין בשנים שנים ׳

כמו שבארנו בתמיד של כל יום ׳

ז פר קרב בעשרים

וארבעה הראש והרגל ׳ הראש באחד הרגל בשנים הע
העוקץ והרגל העוקץ בשנים והרגל בשנים ׳ החזה
והנירה החזה באחד והנירה בשלשה שתי ידות בשנים
ושני רפנות בשנים ׳ והקרבים והסלת והיין בשלשה
שלשה ׳ במה דברים אמורים בקרבנות ציבור אבל
בקרבנות יחיד אם רצה להקריב יקריב ׳ הפשיטן
ונתוחן של אלו ושל אלו שוה ׳

עניין אם רצה להקריב

מקריב הוא שהוא יכול להקריב בחיוב מכין שיביאנה בחוק מלבו ׳ אני
יתי על אלו ורומה בחומין ׳ הפשיטן וניתוחן של אלו ושל שו עוין שהם
כשרים כאי ומותר בזה לפשטם ולנתחם ולבתה כין קרבנות ביכור כין
קרבנות יחיד וכבר קדם לך זה העיקר בפסחים במקום שהזכרנו מק
מקבלה ומילך מנות בחזקה ׳

פרק שלישי אמר להם הממונה צאו וראו
אם הגיע זמן השחיטה ׳ אם
הגיע הרואה אם להם בורקי מתתיה בן שמוע אם האי
פע כל המזרח עד שהוא בחברון והוא אומר הין ׳

מקום היה לפס בבוק

במקדש שבו היה עולה תמונה ׳ ובשחיט רואה שבי המזרח מתחילין
להשתבות היה אומר להם בורקי עצינו כמו שתתחיל לומר להכריך ו
ויהיו לומרים לו אותן שהיו בעזרה עד שהוא בחברון כלומר הגיע
שאור ככי רלות שיכיך להכרין והיה אומר להם הין ומיד היו מתחילין
ומימה שאתה חייב להודיעו כי זמן מזבח מתתיה בן שמוע הוא בשמיעל
שהיר בבי המזרח הוא אחר הזמן שזבר שתבת קמיע והבלבה כשתתיה
בן שמוע ׳

ב ולמה הוצרכו לבך שפעם אחת עלה מאור
הלבנ ודימו שהאיר את המזרח ושחטו את התמיד וה
והוציאוהו לבית השריפה והורידו בהן גדול לבית הט
הטבילה ׳ וה הכלל היה בטקרש בל המסיך את רגליו
טעון טבילה ׳ בל המטיל מים טעון קידוש ידים ורגלים

ידוע כי הלבנה מיבה עלה מן המזרח הלא אחר חנות אחרם ואחרי
עלה מאן הלבנ ׳ ואידע בבו׳ הדם משאר שהיו הסנה ואידע בלול נוס
כיפוד בם פעם אחרת ודימו שהאיר את המזרח ואחטו את התמיד
והוא בלל בהאן שתי המעשים ואחר פעם אחת בלומר זולת לול נוס
טיפור עלה מאור הלבנה ואחר למה שהידע לול נוס בפוד ׳

ומר יתבאר כי כהן גדול טובל ושוחט תמיד ביום טוב כיפור ובחאר
בשבת תמיד כמו שזכר מפני שבשחט בלילה כשהוא טובל תמיד ו
אחר כך שחט את התמיד ' ומשיך את רגליו כיהני לקבים גדולים '

ג אין אדם

נכנס לעזרה לעבוד אפי' טהור עד שיזה מוכל חמש
טבילות טובל בו ביום ובלם בקדש בבית הפרוה חוץ
מזו מלבר

כל טבילה מקדש ידיו ורגליו לפניה ולאחריה כשאר טבילות
ואחר חוץ מזו ל' כל הטבילה קדושה וזוז יציר לותה '

ד פרשו פרין של בוץ

בינו לבין העם קידש ידיו ורגליו ופשט ירד וטבל עלה
ונסתפג הביאו לו בגדי זהב ולבש וקידש ידיו ורגליו
הביאו לו את התמיד קרצו ומרק אחר שחיטתה על ידי
וקיבל את הדם וזרקו נכנס להקטיר את הקטרת ולהטיב
את הנרות ולהקריב את הראש ואת האיברים ואת הח
החביתים ואת היין

פרין מלבון עיבוי דדיל על פשתן קדיני כמו שחטו וזוז מבזית קרן
מנפון כה כה וזו שיחט רוב עבים כי עבודת היו לא תקי שלא בכהן
גדול ופי' מירק אחר שחיט על ידו קבלים אחר שחיטה אחריו ומירוק
נקרא הבלמית הפעולה לו זו פשולה מתקיה ונסתפג כמו בתקבת

קטורת של שחר היתה קריבה בין דם לאיברי ושל בין
הערבים היתה קריבה בין האיברים לנתחים אם היה
בהן גרזל זקן או אסטנס מחמין לו חמין ומטילין לתוך
הצונן כדי שתפוג צינתן

ככר קדם לך בהלכות מלפני אלא כי קטורת
של שחר היתה קריבה בין דם לבירית ואומרים בכהן בין דם לאיברים
ל' כי אין זריקת דם התמיד והקטרת איברין מעשה תכוף כלומר
שיקיה זה אחר זה אבל מבדיל ביניהם הקטורת וכמו כן בהלכת ב
בירות ומפני זה לא זכר בכאן הלכות בירות לפי שלא נתכוון כאן ל
האומר לפרי העבודות והוא עיקר אומרים בסידורין לא קא מיירי
ואסטנס הוא מי שנופח מבוכן וקר ועבין חימר חמי' הוא שיקיו מחממין
עשיון של ברזל מערב יום הכיפורים ומכניסין לותן כאש עד לאחרית
ומכבין לותם במים שקיה טובל בקש והיו כשהן אדומין הרבה כדי
שלאכה כי מין כונתן האש לחזקו כאבנים שלנו אבל אלו נשתנו לגמרי
כונתם חימום חמי' והעיקר לענלנו שלאכת מחשבת לאשה תוכיה ועוד
עיקר לאחרית לאלנו מין שבות במקדש ולפיכך קונתר זה הוא עשה
כן לם הוסיפו מים חמים שהוחמו מערב הבום במים שטבל בקש מ
מותר '

ו הביאוהו לבית הפרוה ובקדש היתה פרשו
סרין של בוץ בינו לבין העם קידש ידיו ורגליו ופשט ר'
מאיר אומר פשט וקידש ידיו ורגליו ירד וטבל עלה ונם
ונסתפג הביאו לו בגדי לבן ולבש וקידש ידיו ורגליו '

בגדי זהב הם בגדי כהונה גדולה שלובש בשאר ימי השנה ואם שמוכה
כלי' הם מלרגמן ואם ומר נכוב תכלת זהב ומכנים כמו שמפורש
בתורה והם כתנת ומכנסים לבנים ואבנט ומצנפת ואתה ואחן ומעיל וזין
ובגדי לבן הם ארבעה והם שמשתמש בהם כהן גדול העבודים
המיוחדת בבוש כיפוריהם כלם משתמש לבן לאחר כי כתנת בד ק
קדם ילבש ובומר ואין הלבה כר' מאיר

בשחר היה לבוש פלוסין
של שנים עשר מנה ובין הערבים הנדוים של שמונה מ
מאות וזו דברי ר' מאיר וחכמים אומרים בשחר היה
לובש פלוסים של שמונה עשר מנה אילו ובין הערבים
של שנים עשר מנה הבל של שלים מנה אילו נוטל מן ה
ההקדש אם רצה להוסיף מוסיף משלו

פלוסים והבגדים מ
מינים מן הכבדים יודעים לבלם בזמנם ואם הפרש ביניהם בגודל ק
קחיתן כלבד ' אבל שבמין לל אחתי והעיד עליהם הוא שהפשתים הל
קלבן כמו שבאר הכתוב לחמיר אם רצה להוסיף מוסיף משלו ובתנאי
פיתן לותה שתיפשת להקדש ' ואין קלבם כר' מחיר '

ח בא לו אוכל פרי

ופר היה עומד בין האולם והמזבח ראשו לדרום ופניו כ
למערב והכהן עומד במזרח ופניו למער' וסמך שתי ידיו
עליו והתודה וכך היה אומר אנה השם עויתי הטאתי
פשעתי לפניך אני וכיתי אנא ה' כפר נא לעונו ולפשעים
ולחטאים שעויתי ושפשעתי ושחטאתי לפניך אני וכיתי
בכתוב בתורת משה עבדך לאמר כי ביום הזה יכפר ע
עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני השם ותטהרו
והם עונין אחריו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

כל מה שמתודין
חכמים בכל התשבה מצוות הקקדם לו חלק מחלקין ודומין דומיה
ועשירה ובלשכות והמזבח ומלתו לא תבקש ממני לעיין לך בכל מ
מקום לפי שאי אפשר לבחרי לך ולהרבות מוריות על שתדינה לותך
דומין ויבוא ויבטייר הכל כדשתך כאלו רחית לותו בעין במסכת תרו
בעזה ' ובבכורים ותעם ' אמר הכתוב כי שם ה' הקדוש הבו גדל
לאלהינו וכא בקבלה כי ממקם רכינו עליו הבלים אמר ליפרחל בזמן
שאתי מזכיר שמו של הקבה אתם הבו גודל לאלהינו וכן רחוי ומנוק
לעשות כן תמיד '

ט בא לו למורה העורה לצפון המזבח

הסגן מימינו וראש בית אב משמאלו ושם שני שעירים
וקלפי היתה שם ובה שני גורלות ושל אשכרוע היו וע
ועשאן כן נמלא של זהב ומבדילין אותו לשבח '

קלפי הוא כלי עץ
חלול ' שמכניעו קורין לותו בשרי בקש ' והוא בלשון עברי כיוס '

י

בן קטין עשה שנים עשר דד לכיור שלא היו לה אלא שנים
אף הוא עשה מובנ לכיור שלא יהיו מימיו נפסלין בל
בלילה מונבו המלך עשה בל ידות הבלים של יום הב
הכיפורים של זהב הילנת אמו עשתה נברשת של זהב
על פתחו של היבל אף הוא עשתה טבלה של זהב ש
שפרשת סוטה כתובה עליה ניקנור ניעשו נסים
לדלותיו ומזבירין אותן לשבח '

עשה לכיור שנים עשר חוטמין שמים
יונלין מעט כדי שיהיו בל הכהנים המתעסקין בתמיד מקדש' יריסס
ורגליהם כאחת ' והוא לא מבה מוחט כי המחישה בשיה בזרים כמו
מקדש ' ונזיר הוא מקבל הדם ' וכבר קדם לך כי שלשה עשר היו
זבין בו יחסר מעט מוחט בשאר שנים שאר ונכיר מבלל בלי שיה
ובשהיו בו מים בתקדש ובשבלו בלילה כמו שיתבאר במקומות מ
מקדשים וזה עשה בלי שביב לכיור והיו בו חמים תמיד ויו אותתין
מאותו בלי לכיו' כדי שנוכל לחשון לאותן הבלי היה ניקד מבני
ובל ידות הבלים שם מקוחות בלומר בית ידו של בהן גדול ב
שהיו חותבין בשם הבשר ודומיהן ובבדשת היה בתו ממשית שעשתין
על שהמי הבתים מזבבית והיו עשאתה לותה מזהב טוב ממורנו ב
ובשהיה הממש זוהר עליה היה לאותה הממשית מורה ובונה בתה
בתחילת היום בשעות הממש מאופל ירושלם ואותה שעה היו קורין
קריית שמע וביקבר היה היום מן החמידים והלך לאבובדרת של
מנרים ועשה שם שתי לבחות של בחשת ושתקין מלאכתן מוכר והיה
דעתו להשתמיד לעזרה ובבילן על היום ויבי בחשר שער היום על ה
הבלאים הבלים ובו אחת מן הלולות בתו היום להקל מעליה ומחוביתם
ודנו להבלוך הבחית ובחשר רקה קשר עשתון בלילת ' ואמר לשם מה ר
דנוכם להבלוך זאת הלילת הל תבלוכו הלה עתי לו שמר היום הזה
מזעבו ובחשר יבה הוא לבמל בעבו היום מנטער על הלילת שבבעה

ורבנן קסבר ואפילו חד מינייהו ואפילו לאותו מקום מיבעי להו
דחסיד ועבד חסד עם עצמו דלמתניתין ניחא דקתני מזרחי מן המערב
לעשות הכל ועבין למטה מהלך וברולה ומילה עבריה ומרחיצין
ומעבירין מחד ויקללו אותה ומומו מכאן ירפאנה

יב ואילו לנאי בית גרמו לא רצו ללמד
על מעשה לחם הפנים בית אבטינס לא רצו ללמד על
מעשה הקטרת הוגרס בן לוי היה יודע פרק בשיר
ולא רצה ללמד בן קמצר לא רצה ללמד על מעשה ה
הבתב על הראשונים נאמר וכר צדיק לברכה ועל
אלו נאמר שם רשעים ירקב

נבחי הפך מכח ולחם הפנים עב היה
כמין מיתבאר במנחות וכבל היו מתקנין לפנייהו בדפוסים עד שהיו
מקבלים אותו כמין מקבלין הכבדים וקוזח היה בתכלית הקטנים
ותקנו התנייה במלאכת מחיתה ידועה אצלנו ופיטום הקטרת ידוע
ועוד חזרנו במקומו במסכת מריעות וכבלל מממיכיה עשה
כשנתכנין אותו עם הקטורת על הפתם היה הענין כולו עולה מ
מכונם לה משוזר וקוי מכריים אותו העשב ולא קול עוקו לחדם
וקוי חוברים כן לוי מוציא אותיות כפין בהוספה נפלאה בעשת ק
קריאת הפיל על כל יום פקוח נותן גודלו כפיו עם לשונו בעשת קק
הקריאה ולא תודיעו לעם מדם מיך היתה המלאכ כשכפי נתינת הלשון
בפה ואכה היה מעיס בוקבו כשהיו יונתין אותן הקטורת קערבות
וכן קמנחר היה כותב בקולמסין רבים בכף אחת ואומר שכל אלו כ
נתנו לתלמלת מפני מה נתנעו מלומר מעשיהסגנה לותם כחשר ת
תרפה

פרק רביעי טרף בקלפי והעלה שני גורלות אחד
כתוב עליו לשם ואחד כתוב עליו
לעזאזל אם של שם עלה בימינו הסגן אומר לו אישי
כהן גדול הגבה את ימינך ואם בשמאלו עלה ראש בית
אב אומר לו אישי כהן גדול הגבה את שמאלך נתנן על
שני השעירים ואומר לה חטאת ר ישמעאל אומר לא
היה צריך לומר חטאת אלא לה והם עונין אחריו ברוך
שם כבוד מלכותו לעולם ועד

כל מקום שזכר כאן המקטרת שם ריונק
כן שם המפורש הל יוד הח ונתן קלבה כך ימעגאל

כ קשר לשון של
זהורית בראש השעיר המשתלח והיה מרו בגגר בית ש
שילוחו ולנשה בגגר בית שחיטתו בא לו אצל פרו שניה
וסמך שתי ידיו עליו והתודה וכך היה אומר אנא השם
עויתי פשעתי וחטאתי לפניך אנו וביתי ובני אהרן עם ק
קדושיך אנא השם כפר נא לעונות ולפשעים ולחטאים
שעויתי שפשעתי ושחטאתי לפניך אנו וביתי ובני אהרן
עם קדושיך ככתוב בתורת משה עבדך כי ביום הזה
יכפר עליכם וגו והן עונין אחריו ברוך שם כבוד מלכותו
לעולם ועד

לשון של זהוריות הוא לשון של צמר נכוע אדום
תרגום ותולעת שני ונכוע זהורי ומשקלו שני סלעים וככר כחינו
פעמים משקל הסלע ושני לחמי וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל
קהל ישראל ולפיכך אומר בעדי ובעד ביתי וחומר בשני כפרי ובני
אהרן לפי שקוזח מכפר תחיל בשר בפני ואחר כך בשר הכהנים ואחר
כך מוכפר על כל ישראל וזה שתירוס כתוב בפלטה שהיו עונין אמן פעמים
ואחת קוזח דעת ר מאיר וקוזח אומר על מה אומר שכתוב ונקודה
על ידו את כל עוונות בני ישראל ואת כל פשעיהם לכל חטאתם ואין הדבר
כן לפי שכותבו כאן אינו אלא משיכול מיבי העונות כי עונות הם
שעונו אדם בזיד וחטאי הם שנעשו בשגג ופשעים הם מיבי
הקבידה ונקרא בהם בעשייה שעונות שנעשיהן שלשתן נקל על קונם
של בחילול שבת ועל ונקשקר אצלנו מתודה על הקלות ואחר כך על

ויבא

ויבא

ויבא

180

לחיבריס ופרטי שלא נתפרשו מבעוד יום ולתן לומר כי בניני משרתי
גדולה היו נמרצין ויכול מוריס כי על כל פניס בריך תוספת
משרתי ביום נוס כיפור לכבוד ולהדור בניני העם ויכלכם כר' יוסי

פרק חמישי **הוציאו לו את הכף ואת המחתה וחפן**
מלא הפנו ונותן לתוך הכף הגדול
לפי גדלו והקטן לפי קטנו וכך היתה מידתה נטל את ה
המחתה בימינו ואת הכף בשמאלו מהלך בהיכל ער ש
שהוא מגיע בין שתי הפרכות המבדילו בין הקדש ובין
קדש הקדשים ובינהן אמה ר' יוסי אומ' לא היה שם אלא
פרוכת אחת בלבד שנ' והבדיל הפרוכת לכם בי הקדש
ובין קדש הקדשים החיצונ' פרופה מן הדרום והפנימית
מן הצפון מהלך ביניהם עד שהוא מגיע ליצפון הגיע
ליצפון והפך פניו לדרום מהלך בשמאלו עם הפרוכת ער
שהוא מגיע לארון הגיע לארון נתן את המחתה בין שני
הבדים עצבר את הקטרת על גבי הגחלי נתמלא
הבית עשן יצא ובא לו בדרך בית בנסתו ומתפלל תפלה
קצרה בבית החיצון לא היה מאריך שלא להבעית את
ישראל ב משנטל הארון אבן היתה שם מימות
הנביאים הראשונ' ושתייה היתה נקראת גבוה מן הארץ
שלש אצבעות ועליה היה נותן

מקדם רבמון היה בן פרוכת
אחת ובמקדש שני היו שתים מפני שפסק שנתחדש להם בעת שבבותו
ועוד בבבל זה במקומו במסכת מדות ור' יוסי מתבאר לן זה שפסק
ורבה בי הפרוכת על נורת בך ושהו עבין שמרו לא היתה שם אלא פר
פרוכת אחת ועוד מבחריהו לך במקומו ואמרו ער שקוע מביע לחרון
רונה בן למקום חרון כי בבית רבמון היה שם חרון לא היה שם אלא
פרוכת אחת ושוע יפתר בכתן סדר בית שני שלא היה שם חרון והיו
שם שתי פרוכות ועבין אמרו ושה לן כדרך בית בניפתו שהיה יונה ש
אחוריות ופניו בלפי קדש הקדשים ואחריו אל הפתח ושה בזולה ו
ובבור למקום וכן היו עומדין בהנים בחזרתן מן העבודה ולויס ב
בחזרתן מן הדוכן ויפר בחזרתן מן האימע בלם היו חוזרי לאחוריהן
ולמנן תבילה קנדיק בך יהי רונן מלפני ה אלהנו שלא היתה שבה זו
שחונה תהיה בעוקה ולא יעדי עביד שלמן מדבי יהודה ולא יהיו עתך
בית ישרל ניחין לפרבסה ואל תיבנם לפניך תפילת עובדי דבים פי
שחונה חמה תרב ולא יחם לן ולא שחין ליה והיה מתפלל שיעור ה
מוב אותה שבה וזו טובה גדולה בולבת קולות והבהמה בי בשהוציר
שוה בזובו יבדילו גופות בני אדם שחולים וימתינו בדילו הבריאי
והבדבה הרחמנה היו ושסיר ה ממך בל חלי ואחר בך היה מתפלל
בהתמרת מלבות היוצר והחזונה וזהו הבניך יותר ואחר בך היה מ
מתפלל אחר אלו ה שבי דברים הבללים על דברים פרטיים לבל בני
אדם שיתקנו אשם מעשה בל אחד ואחד ויבלים מעמיו והחזירותיו בדי
שלא יבטיל לבקש ולבשוול מאחר ואחר בך היה מתפלל בדילה הב
הבעמים והיו חוזרים ואל תיבנם לפניך תפילת עובדי דברים לפי ש
אלו לא יבקשו תמיד שלא התמידת זריחת השמש וזבות החויר ומניעת
הבשם שלא להבעית את ישראל בלומר שלא להשחיר לפי שאלו
היה מתאחר היו מפחדין אולי לירעו מיתה בי דרבה בהבים גדולים
היו מתים בקדש הקדשים אם לא היו רואין אם שבר דבר במעשה
הקטרת שלא תרחה אחר יתעלה לאחרן ולא יאמרו בי בעבן אחרת על
הבפרת ופי שהיה יסוד ובאמת בי מקום שעבודה יסוד השלם
במו שזכרנו בתחילת המבת

ג **נטל את הדם ממי שהוא ממרס**
בו נבנס במקום ההוא שנבנס ועמד במקום שעמד
והזה ממנו אחת למעלה ושבעה למטה ולא היה מתבוין
להזות לא למט ולא למעלה אלא במצליף וכך היה מונה
אחת אחת ואחת אחת ושתים אחת ושלש אחת וארבע
אחת וחמשה אחת וששה אחת ושבע יצא והניחו על בן

הזהב שהיה בהיכל

נבנס במקום שנבנס עניבו למקום שנבנס
בקטרת בין בדי אחרן והיה מזה מן הדם לפני הארון במו שאמר
הי על הבפרת ולפני הבפרת בתיב ובמלק בשוט והיה מחזיר
פעמים אלה לחת בדי אלא יתעה במבן והיה מונה התחתון ה
הראשונה מבבל אבע אלמעלה והי אחד בתחתון אבע והיו ההזיה
הראשונה ואחר בך מן הדם בתחתון אבע פעמים בך בתחתון בקבלה
ובאלו הוון העיקר

ד **הביאו לו את השעיר שחטו וקיבל במורק את**
דמו נבנס במקום שנבנס ועמד במקום שעמד והזה ממנו
אחת למעלה ושבע למטה ולא היה מתבוין להזות לא
למעלה ולא למטה אלא במצליף וכך היה מונה אחת אחת
ואחת ושתים אחת ושלש אחת וארבע אחת וחמש אחת
ששה אחת ושבע יצא והניחו על בן שני שהיה בהיכל
ר' יהודה אומר לא היה שם אלא בן אחר בלבד ה
נטל דם הפרי והניח דם השעיר והזה ממנו על הפרוכת
שבנגד הארון מבחוץ אחת למעלה ושבע למטה זלא היה
מתבוין להזות לא למעלה ולא למטה אלא במצליף וכך
היה מונה נטל דם השעיר והניח דם הפרי והזה ממנו על
הפרוכת שבנגד הארון מבחוץ אחת למעלה ושבע למט
ולא היה מתבוין להזות לא לטעל ולא למטה אלא במצלי
וכך היה מונה עירה דם הפר לתוך דם השעיר נתן את
המל לתו הריקם ויצא המובח אשר לפני ה וכפר עליו
זה מזבח הזהב

היה מניף דם הפר במזרק אחיה בן דם השעיר ומחזיר הבל במזרק
אחיה בן דם הפר בדי שיתערבו הדמי ערוב יפה ובדבר בלו מבואר

ו **התחיל מחטא ויורד מהיבן הוא מתחיל**
מקרן מזרחית צפונית צפונית מערבית מערבית דרומית
דרומית מזרחית מקום שהוא מתחיל בחטאת על מזבח
החיצון שם הוא גומר על מזבח הפנמי ר' אליעזר אומר ב
במקומו היה עומד ומחטא ועל בלם הוא נותן מלמטה
למעלה חוץ מזו שהיתה לפניו שעליה היה נותן מלמעלה
לפנים

היה מזה מקרן מלפניו מלמעלן למטן בדי שלא יזה מן הדם על ב
בגדיו ואין הלבה בר' אליעזר

ז **הזה על טהרו של מזבח שבע**
פעמים שיורי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מזבח
החיצון ושל מזבח החיצון היה שופך על יסוד דרומי
אלו ואלו מתערבין באמה ויוצאין לנחל קדרון ונמ
וממכרים לגנתם לובל ומועלין בהם

טהרו של מזבח הזה שהיה מתנה ממנו והזה בי קטרת על בל יום
היה במזבח של זהב במו שאמר הבם יתבריך והקטיר עליו אהרן קט
קטרת בשמים ובל יום היה מוניף ממנו מוקד הגחלים וה
והדשן במו שבתבנו והיה נזהר שיהה הדם על מקום שלא יהיה בו דשן
לא בחלים שלא עשם המזבח מגולה ואמרו בשל מזבח החיצון דינה
בו דמים הבתובין על מזבח החיצון מיריהן בתבין על יסוד דרומי
ועוד יתבאר לך ענין המשלה מבלם במקומו

ח
בל מעשה יום הבפורים האמור על הסדר אם הקדים
מעשה להברו לא עשה בלום הקדים דם השעיר לדם
הפר יחזור ויזה מדם השעיר

181

לאחר דם הפר אם עד שלא נמר המתנות שכפני נשפך הדם יביא דם אחר ויחזור ויזה בתחלה מבפנים וכן בהיכל וכן במזבח הזהב שכולם בפרה בפני עצמם ר אליעזר ור שמעון אומרים ממקום שפסק משם הוא מ מתחיל

ר שמעון וכ הלימר אומרים אחם הזה אלא הזאות אל מרבע ובפסך הדם מיבלים המבין של מה מים לא מן הזאות מדם לאחר

פרק ששי

שני שעירי יו הכיפורי מצותן שיהו שוין במראה ובקומה

ובדמים ולקיחתן כאחת אף על פי שאינן שוין בשרין לקח אחד היזם ואחד למזר בשרין מת אחד מהם אם עד שלא הגריל מת יקח זוג לשני ואם משהגריל מת יביא שנים ויגריל עליהם בתחילה ואמו אם של שם מת זה שעלה עליו הגורל לשם יתקיים תוזתיו ואם של עזאזל מת זה שעלה עליו הגורל לעזאזל יתקיים תחתיו והשני ירעה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה שא שאין הטאת ציבור מתה ר יהודה אומר תמות ועוד אמר ר יהודה נשפך הדם ימות המשתלח מת המשתלח ישפך הדם

מחזיר מלת שני בשעירי יום הכיפורים מלמד פעמים והוא אומרו ומלת שרית בכי ישראל יקח שני שעירי עזים ניחמר לקח ת שני השעירים ניחמר ונתן על שני שעירים נורלות ונחם הקבלה מיהין שניהן במראה ובקומה ובדמין ונחמר מנוה ולא תמרו תוכה לפי שחמר לחר כך השעיר ולא חמר לחר ירצה מרובה כן שעיר מכל מקום ונחמרו בכאן וניחמר שם על שם מת ושם על עזחזל מת מיכו רובה מיחמר השני להוניח שם הכפרן כהן גדול בשמרכו בשמרים שם נדי חמר לי רבי ושם מלה ת חמר לי רבי בי מיכו שמק לאלו כיון שלחר הגורל מת אחד מיהם הכל הוה מכפר חוץ יהיה מחמרו שם על שם מת לו חוץ יחמר שם על עזחזל מת ונחמרו והשני יעמד עד שיסתלק רובה כו השני מן השניים שהגריל עליהם כפרן חוץ כעבי חייהם נדחין כי פסק הקלבה מין כעבי חייהם נדחין ועכין מיתה שתלמך לבית ניכוח חמרו ומלת שעירי עזים לחמר שני שעירי יום הכיפורים שם חמלת ניכוח חמרו ומלת שעירי בכי ישראל יקח שני שני שעירי עזים לחמלת ועין הלבה כר יהודה

ב

בא לא אצל שעיר המשתלח וסמך שתי ידיו עליו ומתודה וכך היה אומר אנא השם עוו פשעו חטאו לפניך עמך בית ישראל אנא השם כפר נא לעונות ולפשעים ולחטאים שעוו ושפשעו ושחטאו לפניך עמך בית ישראל ככתוב בתורת משה עבדך לאמר כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה תטהרו והכהנים והעם העומדים בעזרה כשהיו שומעין שם המפורש שהוא יוצא מפי כהן גדול היו כורעים ומשתחוים ונופלים על פניהם ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

כבר בחיתי לך כי סדר קודני חטח עון ופסע

ג

מסרו למי שהוא מוליכו הכל כשרין להוליכו לא שעשו בהנים גדולים קבעולא היו מנחין את ישראל להוליכו אמר ר יוסי מעשה והוליכו אותו עד שאלה מצפורי וישראל היה

בחם הקבלה כי חם בחמר הכם שים להכשיל חת הזה

ר וכבש עושין לו מפני הכבליים שהיו מתלשין בשערו ואומר לו טול וצא טול וצא ירדי ירושלם מלוין אותו עד סוכה הראשונה עשר סוכות מירושלם ועד צוק תשעים רים שבעה ומחצה לכל מיל

רים אבי חלקים מחמשה עשר מן המיל ובמיל שבעה רבעין ומחצה ויהיה מירושלם עד המקום שמסיע צוק שנים עשר מיל והם תשעים ר ריבין ויהיה בין כל סוכה לסוכה שלשה מילין והוה חלפים חמה שהוא תחום שבת בשחר בין הסוכה האחרונה ובין הצוק שני מילין

ה

על כל סוכה וסוכה אומרים לו הרי מזון והרי מים ומלוין אותו מסוכה לסוכה חוץ מן האחרון שבהם שאינו מניע עמו לצוק אלא עומד מרחוק ורואה את מעשיו

בבר ידעת כי בין כל סוכה וסוכה תחום שבת על כן היה אפשר להם ללוותו מסוכה לסוכה שהמוכה לה והסוכה שלחריה סביב ובין הצוק שני מילין מי אפשר לו להלך חלח מיל שהוח תחום שבת ולביך עומד מרחוק

ו

מה היה עושה חלק לשון של זהורית הציו קשר בסלע והציו קשר בין שני קרנו ודוחפו לאחריו מתגלגל וירוד לא היה מגיע למחצית ההר עד שנעשה איברים איברים בא וישב לו תחת סוכה האחרונה עד שתחשך מאימתי מטמא בגדים משיצא הומת ירושלים ר שמעון אומר משעת דחייתו לצוק

לא היה קשור הלשון כולה בצוק אלא חלקו שהיה לבין קרניו של עז החיצונה שהשעיר ניח וניחזכו כי הנעוכות מתכפרין קודם שיזרוק השעיר ומה מחייב מלח יקשור לותו כולו בין קרניו אלא בשעת דחייתו יכוף ראשו ולא ירפה לצוק על זהזרית כולו בין קרניו ויהלוט דעתו מיחוק שמכפרק לא כשלו כשלוק ולמון התורק במסלח השעיר שהוח מטמח בגדים לחמר ית ומסלח חת השעיר למזולל יכבס חת בגדיו ורחץ הלבה כר שמעון

ז

בא לו אצל הפר ואצל השעיר הנשרפין קרען והוציא את אימוריהם נתנן במגס והקטיר על גבי המזבח קלען במקלעות והוציאן לבית השריפה מאימתי מטמאין בגדים משיצאו חומת העזרה ר שמעון אומר משיצת האש ברובן

קלען במקלעות פרש שיריס מתיבות שכתב בכללן כלי שפשטה לחמרו יתנו חת עורותיהם ואת בשרם ולמון התנוך ושמוך חותם יכבס בגדיו ורחץ הלבה כר שמעון

ח

אמרו לו לבהן גדול הניע שעיר למדבר ומנין היו יודעי שהניע השעיר למדבר דיריות היו עושין ומנפין בסודרין ויודעין שהניע שעיר למדבר אמר ר יהודה והלא סימן גדול היה להם שלשה מילין היה מירושלם עד בית הרודו הולכים מיל והזורין מיל ושוהין כדי מיל ויודעין שהניע שעיר למדבר ועוד אמר ר יהודה והלא סימן אחר היה להם לשון של זהורית היו קושרין אותו על פתחו של היכל וביון שהניע שעיר למדבר היה הלשון מלבין שנ הטאיכם כשנם וגו

דרכיות שם מנכות גדולות מסמומרים עומדים שם ומכיפין בסודרין וכ יהודה מאכר כי משהגיע שעיר למדבר בעבית מנוחו לעבי הלח הגיע לנוף ולביך מעברין מיעור כדי שיגיע לבית מרוין שהוח כמדבר בלבד ורחץ הלבה כר יהודה

פרק שביעי

בא לו כהן גדול לקרות אם רצה בבגדי בוץ קורא ואם לא באצטלית לבן

משלו הזן הכנסת נוטל ספר תורה ונותנו ל ראש הכנסת וראש הכנסת נותנו לסגן והסגן נותנו לכהן גדול וכהן גדול עומד ומקבל וקורא עומד וקורא אחרי מות ואך בעשור ובגולל את התורה ומניחה בחיקו ואומ' יותר ממה שקריתי לפניכם כתוב כאן ובעשור שבחומש הפיקודי קורא על פה ומברך שמנה ברכות על התורה ועל העבודה ועל ההודיה ועל מחילת העון ועל המקדש ו ועל ישראל ועל הכהנים ועל שאר התפלה '

מצוה לכהן מצלו למודיעך כי הקריבה ליכה עבודה ומותר לו לקדש בלילה כבר מידעת ' ואומר אם רצה כבגדי בגן קודש תודיעך כי מותר לו ללבוש בגדי כהונה לחולין אלא כשעת עבודה כי העיקר מ מצלנו בגדי כהונה נתנו ליקונות אלא בשעת עבודה ' והיו מוקצין ספר תורה מיד ליד לתפארת וגדולה והקריבה היתה בעזרת הנשים מיתיב תנשים לפני ספר תורה ליקרא עם כי אומרי עומד היתה אומ יוסי קורם לכן לכל בעזרת ישראל ומה מפחיד לא יסב ' עוף מרם כלב אלא מלבי בית דוד כלבר כתו שכתוב ויבא המלך דויד וישב לפני ה' ' ומה מחייב מקרא ובעשור מבחומש הפקודים על פה לפי שתין לדם אחר קורא בספר תורה

ועיקר ליסורין קבלה ומלין יתחייב העושה לחת מהם
מכת מרדות ואזן עבין תמרם חסור מלבר תחבילה והשתייה מהות
חייב כרת בשלכל פיעור הכזכר ואם חכל פחות מכשיעור הוא לסוקר
וחייב מכת מרדות. לחר הסך בשבר על העבני ותחברתי לת הבפה
תהיה מקרב עמיך ובת מקבל דבר מהבפה תלויה בו זו תכיל ומתיה
ואחר המלך והכלה. המלך צריך שהיה עמו שבני לחר מלך ביופיו ת
תחזיקה עיניך וכן הכלה כדי שלא תתגנה על בעלה ולבסיבך התרבו
להם רחיצת פנים וכותבת בשם תמרה גדולה לחרון כיתבת בשם
שחר חביב מכביבה ופי בריבותה ירוע ומלת לונמיון הוא מיוחה
כל כך שבשמתלב לותו בשתה בשר לחד מפני יהיה לותו הבר כולו
ובדוק ומפני שתה הלבה למשה מפיכי ובקבה בר לליעזר

נ אבל ושתה

בהעלם אחר אינו חייב אלא חטאת אחת. אבל ועשה
מלאבה חייב שתי חטאות. אבל אובלין שאינן ראויין
לאבילה ושתה משקין שאינן ראוין לשתייה שתה ציר
או מוריס פטור. ד התינוקות אין מענין אותם
ביום הכיפורים אבל מחנכין אותן קודם לשנה קודם ל
לשתים כשביל שיהו רגילין במצות.

ניר חוץ מן

שמיתת מן הדג בשעורין לותו במלח מוריס ידוע מחכמין לותן
כלומר מלמדין לותן מבזירת חנון לבער ומדגלין לותן להתענות
קודם שיהיו חייבין בתענית. בשתי שנים לבריאים ובשנה לחת לחולי
ודע כי הזכרים משלש עשרה שנים חייבים והנקבות משנים ע
עשרים שנה שלמי. שם חייבות להתענות מדאורייתה שם הביאו שתי
שערות כי הנקבות סובלות תענית יותר מהזכרים לפי שמוג הזכרי
חם והנשים מגופן יותר והזכרים והנקבות מלחר עשרים שנה מתענין
כל הימים כלי מדיבכן כדי לחנכן במצות. ומשלש עשרה שנים
שנים מתענין לשעות מן היום כין זכרים כין נקבות בשנה כדי שיה
שיתחכמו במצות ולין מחכילין לותם עד שיגדלים קרוב

ה עוברה שהריחה

מאבילין אותה עד שתשוב נפשה. חולה מאבילין אותו
על פי בקיאים אם אין שם בקיאין מאבילין אותו על פי
עצמו עד שיאמר די.

ובן שוברים מהרי זה בשר קדם לו בשר
חזיר ונתערבו טבעה ונתלותה לחכול מחבילין לוכיח ממקו עד שתת
שתניפה בפניה. ובקיאין הם הרופאים במלחכתן ודוקה בו ב
בשאין הבקיאים מן הרופאים ובזה הענין משפטים לכחרם לך. ודוק
כי החולה בשפל לחכול לפיכל כל הרופאים לומרים לוכי צריך מ
מה שלין לותו על פי עצמו עד שיטבע. ואם הוזק רופא בקי מהוק
צריך לחכול והוא לומר לוכי צריך מחבילין לותו על פי רופא לאין צ
שומעין לחולק ואם בחלקו רופאי. ואמרו מקצתן צריך ומקצת לוכ
צריך שומעין לרובם ואם הם בשוה בוכין ובכחכמ' בבני שכרתינו
מחבילין לותו כי שעקר לחבלנו שפק בפשוט לקקל.

ו מי שאחזו בולמוס

מאבילין אותו אפילו דברים טמאי. עד שיאורו עיניו. מי
שנשכו כלב שוטה אין מאבילין אותו מחצר הכבר שלו
ר' מתיה בן חרש מתיר. ועור אמ' ר' מתי בן חרש החרש
בפיו מטילין בחזכו שם בשבת מפני שהוא שפק נפשות
ושפק נפשות דוחה את השבת.

בולמוס מין ממיני החולים
שנופל בו החדם ואינו מרגיש בלב וזה החולה מין ממיני החלמים ש
שנקראים בלשון חכמים בפנין ויתרש לאלו הנזכרים בשלו כמו שם
בשיכה בפי החסשונות ובשיחבו יקל מעליהם ויחזרו עיניהם
ודברים עמהם שם הדברים האמורים בשקנים ודמעים ובחמה עמ

טמאה ואולתם עליהם ולביונה שהם אין נותנין להם שחילה אחימר
אחימר אבל נותנין להם אחימר קבל יותר אם נתן שבשה ושתן מוטב
ואם לאו נותנין להם מה שהוא אמור יותר ממנו. ואומר בפי הוא
שיתאכלו החבבים שהם יבחינו שיתאבל אחיך. ואם שם העיקר לוזק
עקר שיהי. ואין הלבר בר מיניה בן מדם בזה שהו אחי. להחבי לאדם
ביום טוב פיפור הבבר על בלב טוטה בשבשך כי זה לוכו מועיל אלא
בריך שנול. ואבמים סובדים כי אין עוברין על האמנות אלא בדיעה
בלבר. כל בדברים האמרים בשבע והוא דבר לאיתי הוציאו הדעת
והבסיון הקדוב לאמת. אבל לאתי שתות בדברים שהם מדשים
בשנולהן אבל. ע בשם אלום לוכו מבר הדעת והבסיון רחוק וקוק טעב
אלומה מן הטוען. וזה העיקר לענין וזכרנו כי הוא עיקר גדול ואמר
כל שפק בשנו דוחה את השבת אלא זהיר ולורז אותך להקדי עלהתחי
בזה העבין. ונל. לאחיי ואפילו בשבת הראשונה מן החלי שהחולה
סובל חולין. ואלא נאמר אין שפק החולי יתמיד עד לשבת הראשת
ובשניך לאחל עליו השבת עד כן בניהנו שום עד לאחר כדי אלא
אחלם עליו בני שבתות.

ז מי שנפלה עליו מפולת שפק הוא שם
שפק אינו שם שפק חי שפק מת שפק נכרי שפק ישראל.
שפקחין עליו. מצאוהו חי מפקחין עליו ואם כת יבחוהו

מפקחין בני שחופרין ומחפשין לותו ובשמביע לחוטמו ולא במצה כו
בשמים אז חשוב לו לחפשר יותר לבי שבשהיה הוא מת. ואם מצאו חי
לוכני שהוא בעבין שלו יכול לחיות אלא זמן מועט ויתות לבי שעה
חוברין עליו ומוציאין לותו והוא עבין לאדם מצאוהו חי מפקחין עליו
ולאמרם לם מת יבחנהו כי מן החבמים שנוכר. מניחין את הבית
ויבני הלילה והולייעבו בבתן שמביחין לותו תחת המפולת ולין על ז
זה חולק.

ח חטאת ואשם ודאי מבפרין מיתה ויום
הכיפורים מבפרים עם התשובה. והתשובה מבפרת על
עבירות קלות על עשה ועל לא תעשה על החמורות היא
תולה עד שיבא יום הכפורים ויבפר.

שמור אלו העיקרי. ושמוך
עליהם והוא כי בשאדם עובר בעשה אלא תעשה אל מזיד בעשה וע
ועשה תשובה מבפרין לו לאלתר. והתשובה הוא שיתודה אדם על
עוונותיו לפני שם שיתבחש על מה שחטא ויקבל עליו אלא שוב ל
לאותו עון לעולם. ואמר בודאי ובפרישה מן השון ומחל ועזוב ירחם.
ואמר בחרטה על העון כי לאחרי שובי נחמתי. ובשהזיד בלתו ועשה
תשובה תשובה תולה ויום הכפורים מבפר. ובשעבר בכריתות
ובמיתות בי בחת חטאת אחת אחטא חייב
עליו אשם ודאי והבי אשמי. ואחטאתי ועשה תשוב בתבפר לו בשקומי
לאלתר. ולעולם הבתוב הזה כי מביא חטאתו בריך תשובה שב והתודה
אחר חטאת עליו. ובשהזיד בכריתות ובמיתות בי ועשה תשובה
תשובה ויום הכפורים תולין ויסורין ממרקין אז ובשיחות בעבירה כ
בעיתו הוא שם יבפר העון הזה לבם עד תמותון. וכל זה בשעבר
ברצונו אבל בחונם בעור. וכל זה בשאין עבודת יום הכיפורים אבל
בזמן שהיתה העבודה בבר ידעת כי בשעיר המשתלח היו מתבפרין
כל העונות בחו מבלאר בתחילת שבועות.

ט האומר אחטא

ואשוב אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה
אחטא ויום הכיפורים מבפר אין יום הכיפורים מ
מבפר. עבירות שבין אדם למקום יום הכיפורים
מבפר. ושבינו לבין חברו אין יום הכיפורים מבפר עד
שירצה את חברו. את זו
דרש ר' אלעזר בן עזריה מבל הטאתיבם לפני יהוה ת
תטהרו. עבירות

שבין אדם למקום יום הכפורים מכפר ושבינו לבין חברו
אין יום הכפורים מכפר עד שירצה את חברו ׳
אמר ר׳ עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרין
ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים שנ׳ וזרקתי עליכם
מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גילוליכם
אטהר אתכם ׳ ואומ׳ מקוה ישראל ה׳ ומה מקוה מטהר
את הטמאים ׳ אף הקבה מטהר את ישראל ׳

מחטאת ויום הכפורים׳
מכפר אין יום הכפורים מכפר כאן לאדם לחברו׳
מפסקת ויומא
פליקס

מסכת סוכה

סוכה שהיא גבוה למעלה מעשרים אמה פסולה
ר׳ יהוד׳ מכשיר ושאינ׳ גבוה עשרה טפחי׳
ושאין לה שלש דפנות ושחמתה מרובה מצלתה פסולה
סוכה הישנ׳ בי׳ שמאי פוסלי ובית הלל מכשירין איזוהי
סוכה ישנה כל שעשאה קודם לחג שלשים יום אבל אם
עשאה לשם החג אפילו בתחלת השנה כשרה ׳

העתק אנלגי
סוכה דירת עראי כעין ולפיכך אין ראוי להיות גבוה יותר מעשרים
אמה ע׳ יהוד׳ סבר סוכה דירת קבע כעין ולפיכך ראוי שתהיה
גבוה לפילן כתכלית הגובה ׳ ומיעוט רחבה לא פחות ממשבעה
טפחים כאורך על משבעה טפחים כרוחב ׳ וכבר קדמונ לך כזה בפרק
עקיצים מכלים כל פחות ממשבע כלבוד דמי ומסס כי מיעוט מקום לא
יהיה פחות מארבעה טפחים ׳ ואמרי׳ ומאין לה פלגא דפחות מי׳ היכי
מני הכתלים במורים ׳ והכתיב הפלגי תהילה לא יהיה כו פלגא טפח ׳
ומשום יתן אותו בפחות ממשבע סמוך לדופן ׳ עד היכן הכל מיעוט
מקום ולמו סוכה פלגא נורמת ׳ הילפוכא מיהיו לה פלגא כתלים
במורות דכוותה כגב ולא יעשה כו לדבר אחד ׳ ומי היא ׳ נורתה ׳
וקנוניה קמכית מיהיו לה שני כתלים דכוותה
ותבטרך לכותל פלגי יהיה כה יותר מטפח ויש
ויעמידה בפחות ממשבע סמוך לדופן עד היכן עד מיהיה
עם החלל שיש ביניו לבין הכותל ארבע טפחים
ונדיכה נורית פתח ומהו נורתה
וחנוניה הפלגי מית היל
שים לה שני כתלים זה בכנד זה ותבטרך לכותל
פלגי יהיה כו יותר מארבעה טפחים ׳
ויעמידה בפחות ממשבע היהיה כו מיעוט
סוכה קטנה והיא שבעה טפחים ומי גם כן ג
נדיכה לנורת פתח ומי היא נורתה ׳
ומי שנוי שהחזיק היא נדיכה
לה ומשום שני שהשני כתלים
מוכדלים וכבר קדם לך כמ
כעין נורית פתח שהחזיק
קנה מכאן וקנה מכאן וקנה
על גביהם ׳ ומה בארבע טפחים
אלו נדיכים מידבק קנה אצל
גביהם כאם ׳ ואמרי׳ שהחזיק
ארוכה מצלתה פסולה ׳ היא רואים שהיא שהחזיק וצלתה מרובה
כאמת ומי היא בקרקע שהיא מיעוט ׳ הממם בקרקע כמיעוט ׳ הכל
ל׳ מיהיה כמיעוט שהקנים שכיסה אותו מבד הסוכה ואין בו שהם כלל
שהיה כאמת לפי שהקנים שבצד הסוכה שהיו שהם נכנם לתוכה שהמם
מן שהכתוב מדבר ׳ וזה יתבאר בהלכות הילות בקרקע בשרבי עלם שלמכנה
במופת שהמם כשהכתוב על חור או חלון מיהי אומרי בארץ יהת בריל

מלמעלה ׳ ומאין לה פלגא דפחות מי׳ היכי מני הכתלים במורים ׳
והכתיב הפלגי תהילה לא יהיה כו פלגא טפח ׳ ומשום יתן אותו
בפחות ממשבע סמוך לדופן ׳ עד היכן הכל מיעוט מקום לא
יהיה פחות מארבעה טפחים ׳ ואמרי׳ ומאין לה פלגא דפחות מי׳ היכי
מני הכתלים במורים ׳ והכתיב הפלגי תהילה לא יהיה כו פלגא טפח ׳
ומשום יתן אותו בפחות ממשבע סמוך לדופן ׳ עד היכן הכל מיעוט
מקום ולמו סוכה פלגא נורמת ׳ הילפוכא מיהיו לה פלגא כתלים
במורות דכוותה כגב ולא יעשה כו לדבר אחד ׳ ומי היא ׳ נורתה ׳
וקנוניה קמכית מיהיו לה שני כתלים דכוותה
ותבטרך לכותל פלגי יהיה כה יותר מטפח ויש
ויעמידה בפחות ממשבע סמוך לדופן עד היכן עד מיהיה
עם החלל שיש ביניו לבין הכותל ארבע טפחים
ונדיכה נורית פתח ומהו נורתה
וחנוניה הפלגי מית היל
שים לה שני כתלים זה בכנד זה ותבטרך לכותל
פלגי יהיה כו יותר מארבעה טפחים ׳
ויעמידה בפחות ממשבע היהיה כו מיעוט
סוכה קטנה והיא שבעה טפחים ומי גם כן ג
נדיכה לנורת פתח ומי היא נורתה ׳
ומי שנוי שהחזיק היא נדיכה
לה ומשום שני שהשני כתלים
מוכדלים וכבר קדם לך כמ
כעין נורית פתח שהחזיק
קנה מכאן וקנה מכאן וקנה
על גביהם ׳ ומה בארבע טפחים
אלו נדיכים מידבק קנה אצל
גביהם כאם ׳ ואמרי׳ שהחזיק
ארוכה מצלתה פסולה ׳ היא רואים שהיא שהחזיק וצלתה מרובה
כאמת ומי היא בקרקע שהיא מיעוט ׳ הממם בקרקע כמיעוט ׳ הכל
ל׳ מיהיה כמיעוט שהקנים שכיסה אותו מבד הסוכה ואין בו שהם כלל
שהיה כאמת לפי שהקנים שבצד הסוכה שהיו שהם נכנם לתוכה שהמם
מן שהכתוב מדבר ׳ וזה יתבאר בהלכות הילות בקרקע בשרבי עלם שלמכנה
במופת שהמם כשהכתוב על חור או חלון מיהי אומרי בארץ יהת בריל

מלמעלה ׳ ומאין לה פלגא דפחות מי׳ היכי מני הכתלים במורים ׳
והכתיב הפלגי תהילה לא יהיה כו פלגא טפח ׳ ומשום יתן אותו
בפחות ממשבע סמוך לדופן ׳ עד היכן הכל מיעוט מקום לא
יהיה פחות ממש

תקרה שאין עליה מעזיבה ר' יהודה אומר משם בית הלל אף מפקפק או נוטל אחד מבינתים ר' מאיר אומר נוטל אחת מבינתים ואינו צריך לפקפק׳

תקרה היתה גבוה ט
סכך מעזיבה ׳ ומעזיבה היתה חזיתו לא הספיר לו הסיר מבינתין על ט
הכתלים ׳ ומפקפק פי׳ מישקר לותן ממקומן ומן המסמרים ט
התקועים בהם ׳ וביטל לחת מבינתיים פי׳ מיטול כסר לחד מבין שני כתלים וימלא מקום לותן הכתלים מעקר מסכך כסר ׳ וכי תמלא לו׳ תעני מפקפק נוטל לחת מבינתים לפי שהם סוברים כי ביטול תקרה לא יהיה אלא בבטילת לחת מבינתים ׳ ור׳ יהודה לו׳ כי גם סוברין ט מבחוץ מיהו שני ביטול תקרה לא יהיה אלא בבטילת לחת מבינתים ׳ ומה ולהלכה כר׳ יהודה כמו שסוברים מרבי בית הלל ׳

המקרה את
סוכתו בשפודין או בארובות המטה אם יש שם ריוח בינהן כמותן בשירה החוסם כנדיש לעשות כו סוכה אינה סוכה ׳

אין רוחו לסכך כשפודין לפי שאין נדולי קדקד ׳
ומרובות המיטה כלים ומקבלין טומאה ׳ ומיהו כמותם רובה כו כ
כיונה הכין בקרוב לה כדייוק כי השתא אלמא כי כשכשוכם פרין כ
כעומד שהיה שמו לה ׳ ואלו השפודין כמו כן כל סכך שסוכל בתוכו
תותן כפרין ולפיכך צריך שיהיה חלל כיוצאין יותר מעט מהם כדי ט
שיעלה תותן חלל שביניהם סכך כסר ואז תהיה כשיר ׳ מפני שהעט מל
מרובה על הפרין ׳ ומה שאמרנו כי החנוטו כנדים פוסל סוכה אין
העקר מזכרתי לך תעשה ולא מן העשוי ׳ וכשפרין כנדים העומדים
סוכה אין שפק כי בנחותה סוכה לה כתבוון הנודע כשעת נדיפה ט
תותן העומדים להיותם סוכה ׳ ולפיכך אם היה כנדים חלל שפה ט
כמקף שכעשה ונעשה לשם סוכה בתחלה והשלים עליו מיעוט סוכה
תחר כדיעת העומדים שלי זו כשירה

המשלשל דפנות מל מעלה
למטה אם נבוה מן האר' שלשה טפחים פסולה מלמטה למעלה אם נבוה מן הארץ עשרה טפחים כשרה ׳ ר' יוסי אומ' כשם שלמטה מלמעלה עשרה טפחים כך ל מלמעלה למטה עשרה טפחים ׳ הרחיק את הסיכוך מן הדפנות שלשה טפחים פסולה

טעם הסומכו ו מן תלוי מיהיה
פחות מעשרה טפחים כמו מזכיר ׳ ור׳ יוסי סבר כי מיהיה תלויה מותרת ׳ ולפיכך אומ׳ כי כשהדפן הוא לכול כגג ויש כו מרכע טפחים לפי שיהיה כיונו ובין הקרן יותר מעשרה טפחים הוא כסר ו ומן הלכה כר׳ יוסי ׳

ר בית שנפחת וסיכך על גביו אם יש בין הכותל לסיכוך ארבע אמות פסולה ׳ ובן בחצר שהוא מוקפת אכסדרה ׳ סוכה גדולה שהקיפוה דבר שאין מסכבין בה אם יש תחתיו ארבע אמות פסולה ׳

גם זה ענין גדול ולזה לומר כי כשים מרשם הדפן עד גג הסוכה פ
פחות מהרבע אמות וכיוצא כיוצא לו סכך פסול כדמיה כהלכ רשם
הדפן שקום ומגיע כסכך כסבר ׳ וזה קשכין שם על הדפן עקומים
ויהיה הלכה למשה מסיני ׳ שסוכה גדולה הוא שיהיה כחמשע הסוכה
סכך פחות מים כו מרבעה על מרבעה ׳ וכבר כתבתי לך כי דין דופן ע
עקומ כחרבע הרוחות ׳ ונקבריה הוא מקום לשני הכתים ומקף
מעלה רוחותיו וכיוצא שו הסלבה הלבו ׳ למדך כי דופן עקומה דיכ
בו על לו זה מין מיהיה מן הכתים מחותן מכתלים כבנו לבית לו ל
לחבר הבית מחר הבית ׳ אבל בבנו למשר הבית מן הדיך מהולכין כ
כרבים לו בסוכה גדולה ממבריל סכך פסול מן הרפנות ובין סכך
כשר עמוד זה הלשון ומבריהו והוא חמרים סכך פסול מן הנר פוסל
כר' חמות ׳ וכחמשע פוסל כר' טפחים כמו שכתבתי בזה הפרק ׳

יא העושה סוכתו במין צריף או שסמכה לכותל ר' אליעזר פוסל משום שאין לה גג וחכמ' מכשירין מחצל קנים מחצלת גדולה עשאה לשכיבה מקבלת טומאה ואין מס מסככין בה לסיכוך מסככין בה ואינה מקבלת טומאה ר' אליעזר אומ' אחת גדולה ואחת קטנה עשאה לשכיבה מקבלת טומאה ואין מסככין בה לסיכוך מסככין בה ואינה מקבלת טומאה

כמין צריף הוא כמו זו שכתוב ׳
ונקרית כערבי מכנס ׳ ולהלכה כר׳ אליעזר משום ל
ואם יש לה גג טעם כמו שכתוב ׳
אם הכותל בנוי טעם כוס ׳
הרי היא
כאהל ׳ ומחלוקת ר׳ :
אליעזר וחכמי כמחצלת
כי תנן קטן שכר שהם :
מחצלת קטנה לסכיכה ׳
ואהם מחצלת גדולה לסיכוך
ולסיכוך חמיר שאתה לסכיכה מקבלת טומאה עכין זה כי אתמיה ל
לעולם לסיכוך עד שיהבאר אהיה לסכיכה ׳ ואחמי לסיכוך מסככין
בה הוא כ יחבטלו קטנה עד שיהבאר אהיה לסכיכה
ור אליעזר אומ׳ אהם גדולה כמי לסכיכה עד שיהבאר אהיה לסכיך
ואין הלכה כר׳ אליעזר ׳

פרק שני הישן תחת המטה לא יצא ידי חובתו ׳
אמר ר׳ יהודה נוהגים היינו ישנים תחת המטות בפני הזקנים ׳ אמר ר׳ שמעון מעש׳ בטבי עבדו של רבן גמליא שהיה ישן תחת המטה אמר רבן גמליא לזקנים ראיתם טבי עבדי שהוא תלמיד חכם ויורע שעבר׳ם פטורין מן הסוכה וישן לו ׳ תחת המטה ׳ ולפי דרכינו למדנו שהישן תחת המטה לא יצא ידי חובתו ׳

וצריך שיהיה גובה המטה עשרה טפחים משום ט
שיעור סוכה ותהיה כסוכה כתוך סוכה ׳ ואין הלכה כר׳ יהודה ׳

ב
הסומך סוכתו לכרעי המטה בשירה ׳ ר׳ יהודה אומר אם אינה יכולה לעמוד בפני עצמה פסולה ׳ סובה ה המדובללת ושצלתה מרובה מחמתה בשירה המעובה במין בית אף על פי שאין הסובכים נראין מתוכה בשרה

ר׳ יהודה סבר סוכה דירית קבע בעינן וכבר קיים לך דעתו ולפי הוא מצריך שתהיה יכולה לעמוד בפני עצמה ׳ המדובללת הוא שיהיה בה פלגה היכו מוב כמו שכתבתי חלה קבה עולה ונקבה יורד ׳ ואין הלכה כר׳ יהודה ׳

ג העושה סוכתו בראש העגלה או בראש הספינה כשרה ועולין לה ביום טוב ׳ בראש האילן או על גבי הגמל כשר ואין עולין לה ביום טוב ׳ שתים בידי אדם ואחת באילן או שתים באילן ואחת בידי אדם כשר ואין עולין לה ביום טוב ׳ שלשה בידי אדם ואחת באילן כשרה ועולין לה ביום טוב ׳ זה הכלל כל שינטל האילן והיא יכולה לעמוד עולין לה ביום טוב ׳

כרישם הספיכה
כמרים וכתנאי מתניה זו הסוכה חזקה כל כך שלא יפכפך הרוח ׳ המנויה תמיד כיכפך מכלי הפרים ועוד יתבאר לך כי מכלל הדכרים שאמוריים ביום טוב מין שלין כאילן ׳ ואין יוכבין על גבי כהמה ׳

העושה סוכתו בין האילנות והאילנות דפנות לה כשרה שלוחי מצוה פטורין מן הסוכה חולין ומשמשיהן פטורין

מן הסוכה אובלין ושותין עראי חוץ לסבה׳

ה מעשה שהביאו לרבן יוחנן בן זכאי לסעום את התבשיל ולרבי גמליאל שתי כותבו ודלי של מים אמרו העולם לסוכה ובשנתנו לו לר׳ צדוק אוכל פחו מכביצה נטלו בפה ואכלו חוץ לסוכה ולא בירך אחריו׳

מחלוקת מיכן ואילך ומשנת ר׳ יוסי ומשנת חכמים׳ מחלוקת בשני תבשילים׳ אחד מיני תבשיל ואחד מיני קטנית׳ ואפילו בתבשיל אחד שהוא מיני קטנית׳ ואפילו בשני תבשילים שאין אחד מיני קטנית׳ ואין שני תבשילים לשני בני אדם׳ ואפילו בשני תבשילים לבני אדם אחד׳ ואפילו בשני תבשילים לבני אדם אחד ואפילו בשני תבשילים לבני אדם אחד ואפילו בשני תבשילים לבני אדם אחד׳ ואפילו בשני תבשילים לבני אדם אחד׳ ואפילו בשני תבשילים לבני אדם אחד׳

של שתן קטומין ' ר' עקיבא אומר כשם שלולב אחד ואתרוג אחד כך הדס אחד וערבה אחת '

רש"י מיעוך ערבה
ויקדים ג' לולב שלשה טפחים מן הטפחים הידועים סמוך לאגד בעוד לולב ' ונלכך כר' שמעון גר' טרפון '

ה אתרוג הגזול והיבש

פסול של אשרה ושל עיר הנדחת פסול של ערלה ושל תרומה טמאה פסול ' ושל טהורה לא יטול ' ואם נטל כשר ' ושל רמאי בית שמאי פוסלין ובית הלל מכשירין ושל מעשר שני בירושלם לא יטול ' ואם נטל כשר '

ערלה ותרומה טמאה הם מכלל הדברים הטעונין מריפה ' כמו שמתבאר בזרעים ולפיכך הוזכרו במתני' בפני עצמן ' ונלמוד מיכן רמזין לתכלה בשום פנים ' ושקר לנלמוד מהיכן מקרים לשומרון ובבר נמצא זה קשקר בשם אקדש ' ומהתכלת כולם מיכן ומיכן לנו העקבי טומאה עד שיטול עליהן אחת מן מעקרין כמו שיתבאר ' ולפיכך לא כתיב בתכלה מיטול אתרוג שנשתיירו במסכת מעקרין ' ולפיכך לא כתיב בתכלה מיטול אתרוג מיתרומה טהורה ומן רבה לעקדים בכסוי ניקוי עכו"ם ניקוי זה מתרוג של ר' מאיר נתמר בתכלה ולא בשום שאר פסולי המוקדשין ומן מעשר שני נתמר רחוי לתכלה אלא בירושלם ואין לירושלם ירק כמו שנבאר במקומו ' ומה שהתירו לתכלה מדתני מתני' לקמן העבדים כמו שנבאר במקומו ומה

סוף יכאר אלו המאמרים
כולם תחת ה'.

ב לולב שבעה ביצד יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת לולב שבעה ושאר כל הימים ששה

אלולב בטילתו תוכה מן התורה ביום הראשון בכל מקום ובטלתו חכמים במקדש בלבד · וכן הוא לגמרי קתורה · וע"פ שמחתם לפני ה' שבעת ימים · ונאמר שם ולקחתם לכם ביום הראשון וחלילו בשבולין · ומה מחייב אלה ליטול הלולב בזמן שהוא בשבת ביום טוב הראשון כדי אלא בחדש דבר והוא כי אלו לא היינו נוטלין אותו בתוכה לגרון ביום הראשון שחל להיות בשבת כזמן שבית המקדש קיים · לפי אלה היינו יודעים בחמת דאם קיימו לקדושת היום בין של ארץ ישראל · ונדבר על עניין הראשון והעיבור אלוא כדילמו לולי בתוכה כן חיבוני מיניה · לבאר כי מה שנתוך על דוב בני אדם · ומה מחייב לחכמי בטילת הלולב בשבת שבתוך תוכה · ואפילו במקדש בזמן שמת יכלנו ליטול הלולב כדי ויעבידנו מרכב לחמת ברשות הרבים · אלא עמדו הגזרה ביום טוב הראשון מן התורה כי מצותו כל כך חזקה על שהיא תוכה · ואלי כבבולין כמו שבתבנו העקר ·

ג ערבה שבעה ביצד יום השביעי של ערבה שחל להיות בשבת ערבה שבעה ושאר כל הימים ששה ·

אין הערבה היא
הלכה למשה מסיני ליטול ערבה מלבד הערבה שבלולב · והיה מנהג הנביאים שהיו נוטלין אותה בלא ברכה ולא אמרו אותה ע"ש שתתיבש בשבת ביום טוב הראשון · ומפני שלא יתפרסם עניינה · לכל יאמרו מחמת הלולב שבטלו היום נטלו הערבה · ומפני כן לא אמרו אותה שתתיבש בשבת שבתוך החג שלא יאמרו כמו שערבה דוחה שבת כך ידחה הלולב · וכבר ביארנו כי לולב הינו ניטל בשבת שבתוך החג · לכל אמרו אותה שתתיבש בשבת בשתחול שבת הסמוכה ליום הסכיעי כדי שיתפרסם שכבר ניטל בשבת שבתוך החג · וכן אמרו כדי לפרסמה שהיא אין הקהל יכולין לבוא לחוק שלא יעבירו על מצות ברשות הרבים לפי שעניינה לסור לבית דין ולהתי בית דין בקילין הם ·

ד מצות לולב ביצד כל העם טוליבין אז לולביהם להר הבית ו והחזנים מקבלים מידם וסודרין אותן על גג האיצטבא והקנים מניחין את שלהם בלשכה ומלמדין אותם לומר בל מי שהגיע לולבי בידו הרי הוא לו מתנה · למחרת משכימין ובאין והחזנין מזרקים לפניהם והם מחטפין ו ומבין איש את חברו · וכשראו בית דין שחן באין לידי סבנה התקינו שיהא בל אחד ואחד נוטל בביתו

ה מצות ערבה ביצד מקום היה למטה מירושלם נקרא מוצא יורדין לשם ומלקטין משם מרביות של ע ערבה ובאין וזוקפין אותן על צדי המזבח וראשיהן כ כפופין על גבי המזבח תקעו והרעו ותקעו · בבל יום מקיפין את המזבח פעם אחת ואומרי אנא ה' הושיעא נא אנא ה' הושיעא נא · ר' יהודה אומר אנ ואהוא הושיעה נא אותו היום מקיפין את המזבח שבעה פעמים ·

לכי מסמות הסף
וכמו כן הוא · כך לאמרי הסופרים לתלמוד · ואלי לומר שזה הסמוך לא קורא ודומה למיק שלמת ראן בעתה כי אלי לכי הוא שזה הסמוך בא בסמיכת יסוד לכל ישמעתם ובחלו לומר שתק שלמת ראן שתק כי אלי לכי הוא הושיעה נא כמו שהתבטאתנו · ומקבלת קבלוכים לומרי שהוא דומה כמי שאלי ואומר בברכ הושיעה נא וזה שלדק שמעא ואין לומר יתעלל עמנו לכבי בברכ ·

ו כמעשהו בחול כן מעשהו בשבת אלא שהיו מלקטין אותן מערב שבת ומנחין אותן בגיניות של והב בשביל שלא יכמושו · ר' יוחנן כן ברוקה אומר חריות של דקל היו מלקטין וחובטין על גבי המזבח · ואותו היום היה נקרא יום חיבוט חריות ·

ז מיד התינוקות שומטין את לולביהם ואוכלין אתרוגיהן ·

ר' יוחנן אמ' כשות תמריס לחת
לולב ואלי לומר למזבח ואסור לאכול האתרוג בשבילי כי העיקר לולב כיון שבשאר מקנת היום כשאר כולנו · ולפיכך לימי התינוקות כי היכי מדקדקים בחיסור והיתר אלין הלכה כר' יוחנן כן בריקא ··

ח החלל והשמחה שמונה ביצד מלמד שאדם חייב בבבוד יום טוב האחרון שלחג בשאר כל ימות החג · סוכ' שבעה ביצד גמר מלאבול לא יתיר את סוכתו אבל מוריד הוא את הכלים מן המחה ומעלה בשביל בבוד יום טוב ה האחרון של הג

לומר שאם יתכנך והייתי לך שמח ונאמר יום טוב התחילו לשמח ·

ט נסוך המים שבעה ביצד צלוחית של והב מחזקת שלשת לוגים היה ממלא מן השילוח הניעו לש לשער חמים תקעו והריעו ותקעו · עלה בבבש ופנה לשמאלו ושנ ספלים של בסף היו שם · ר' יהודה אומר של סיד היו אלא שהיו מושחרין מפני היין ומוקבין ב במין שנ חוטמין דקין אחד מעובה ואחד מוקן בדי שיהו שניהם בלים בבת אחת · מערבי של מים ומזרחי של יין ערה של יין לתוך של מים או של מים לתוך של יין יצא רבי יהודה אומר מ לוג היה מנסך בל שמנה ולמנסך א אומרי לו הגבה את ידך שפעם אחת ניסך על גבי רגליו ורגמוהו בל העם באתרוגיהם

י במעשהו בחול כן מעשהו בשבת אלא שהיה ממלא ומעריב שבת חבית של והב שאינה מקורשת מן השילוח ומניחה בלשבה · נששבה או נתגלתה היה ממלא מן הבור שהיין והמים המנולין פסולין מעל גבי המזבח

מחוטם שהיה בספל המים היה רק יותר מלותו שהיה בספל היין כי יכם היה עב יותר יין המים · ור' יהודה לומר לוג של מים בלבד היה מנסך בל ח' ימי החג וביסוך המים בחג בלבה למסה מסיני '' ים לו דומים בתורה ולותן מהין מלמינין בתורה שבעל פה הין מלמינים ביסוך המים · ולפיכך בניסוך זה היה על רגלי רבמוקו בל העם בתתינויסה לפי שהיה בדוקי שלחנו מלמין ביסוך המים ·

חליל הוא בלי מוכלי שיר הנקרא בלעזן עריבי מזמלי והיו שם מיכים הרבה מבלי הנינון לבל לפי שזה הוא העקר השיר בתייחס חליל ובית שמוחבים שם המקום שהיו מתקנין לשמחה · וקראו לו זה שם משום שמחבתם מים בשמן ··

ב מוצאי יום טוב הרא שון של חג היו יורדין לעורת הנשים ומתקנין שם תיקון גדול ום ומנורות של והב היו שם · וספלים של והב בראשיהם וארבעה סולמות על בל מנורה ומנורה ·

וארבעה ילדים מפרחי כהונה וביזיהם כדי שמן של
מאה ועשרים לוג והם מטילים לתוך כל כפל וכפל ׳
ג מבלאי מכנסי הכהנים ומהמיעהם
היו מפקיעין ובהם היו מדלקין לא היתה חצר בירושלם
שלא היתה מאירה מאור בית השואבה ׳
ד החם ידים ואנשי מעשה היו מרקדין לפניהם
באבוקות ואומרים לפניהם דברי תשבחות והלוים ב
בכינורות ובנבלים ובמצלתים ובכל כלי שיר בלא מ
מספר על שמנה עשר מעלות היורדות מעזרת ישראל
לעזרת הנשים כנגד חמש עשרה שיר המעלות ש
שבתהילים שעליהן הלוים עומדים בשיר ׳ עמדו שנ
כהנים בשער העליון היורד מעזרת ישראל לעזרת ה
הנשים ושתי חצוצרות בידם ׳ קרא הגבר תקעו והריעו
ותקעו ׳ הגיעו למעלה עשירית תקעו והריעו ותקעו ׳
הגיעו לעזרה תקעו והריעו ותקעו ׳ היו ת
תוקעין והולכין עד שמגיעין לשער היוצא למזרח ׳
הגיעו לשער הירח ממזרח והפכו פניהם למערב ואמרו
אבותינו היו במקום הזה אחוריהם אל היכל ה׳ ופניהם
קדמה והם משתחוים קדמה לשמש ׳ ואנו ליה וליה
עינינו ר׳ יהודה אומר שונים אותם לומר אנו ליה וליה
עינינו ׳

תיקון נוסח לומר גדול התושלת ונוסח כי חסד הוא
מתקנין מקום לכהנים ומקום ללוים ומקום לישראל למעלה ממקום
הלוים כדי שלא יסתבכו הכהנים בכהנים ׳ וכשהגיע העומד ב
בכללה במקומה יתבאר לך בעזרת הכהנים וזולתה מן המקומות ׳
ואומרי׳ תכון ליה וליה עינינו קיבר כדכי ולבנתא היא כך תכון ליה ׳
מתחנים ועינינו ליה מיחלות ׳

ה אין פוחתין מארבע ועשרים
תקיעות במקדש ולא מוסיפין על ארבעים ושמנה בכל
יום היו שם ארבע ועשרים תקיעה שלשה לפתיחת ש
שערים תשעה לתמיד של שחר ׳ ותשעה לתמיד של בין
הערבים ׳ ולמוספין מוסיפין עוד תשע ׳ בערב שבת
מוסיפין עוד שש שלשה להפטיר את העם מן המלאכה
ושלשה להבריל בין קדש לחול ׳ ערב שבת שבתוך החג
היו שם ארבעי ושמנה תקיעות שלשה לפתיחת שערי
ושלשה לשער העליון ושלשה לשער התחתון ושלשה
למילוי המים ׳ ושלשה לנבי מוכח ׳ תשעה לתמיד של
שחר ׳ ותשעה לתמיד של בין הערבים ׳ ותשעה של
מוספין ׳ ושלשה להפטיר את העם מן המלאכה ׳
ושלשה להבריל בין קודש לחול ׳

נתין מוסיפין על תרכעי
ומניכ רגז בזה על חרוב כי יתקן בקצת מסכים מיסיף כו יום יסיף
בו מכעז וחמשים תקיעות ונוסח כמיחול ערב פסח כשבת ׳ ובכל
קדם לך בפסחים כי הפסח בפחט מלפא ועשרים כיתות ׳ ופס למר
בכנסא כת לשמנה ׳ תקעו ותריעו ותקעו ׳ ועוד למר קדלו לת
הקלל חם נמירו אכו ותם אכו מלפו ותו׳ כמי׳ בפא קרחמנה כך מעשה
מניכ ומלוסית ׳ קרי כתבאר מוזה כי מלפ תקיעות בכל קרי׳ה פסח
במלפא כיתות מכעה ועשרים תקיעות ׳ ויח לכ ומירין ׳ ותעזה
למוסף שבת ׳ ומלפא לפתיחת מעריס ׳ ולי למסר לכיות במקדש
יתיר מזה המכיין ׳

יום טוב ראשון של חג היו שם שלשה עשר פרים ושם
שנים ושעיר אחד נשתיירו שם ארבע עשר כבשים של
שמנה משמרות ׳ ביום הראשון ששה מקריבין
שנים שנים והשאר אחד אחד בשני חמשה מקריבי׳ שנים
שנים שנים והשאר אחד אחד ׳ ברביעי שלשה מקריבין
שנים שנים והשאר אחד אחד ׳ בחמשי שנים מקריבים
שנים שנים והשאר אחד אחד ׳ בששי אחד מקריב
שנים שנים והשאר אחד אחד ׳ בשביעי כולן שוין ׳
בשמיני חזרו לפיים ברגלים אם מי שהיה מקריב פרים
היום לא היה מקריב למחר אלא חוורין חלילה ׳

כל זה מבואר בירושלמי אבל עקריס ׳ לחחר מקם כי מעמידות בהוכח
עשרים ואחד בעזכרה וכולם עוכרים במועדיה ׳ ומפני כי קורבנות
ארבעה עשר כבשים ושתי אלים ׳ ועשר בכל יום מפכעה הימים ׳
וביום הרחמון מוסף על מה שזכרנו פלפה עשר פרים ׳ וביום הפני
מניס עשר פרים ׳ וביום הפלישי לחד עשר פרים ׳ וכן פוחתי לחד
לחד עד שיהיו קורבנות יום פניעי פפעה פרים ושני אלים ׳ ועשיר
ואחד עשר כבשים ׳ ומס עשרים ואחד עשר בקמות כמניין המעמדות
תקריב כל מעמיד ומעמיד בקמה לחת ׳ ואל יעכין לחרם ניד כ
כולם יחד ׳ כי אין מס מעמיד מתקריב שתי בקמות ׳ ובשחר יהוו
לחר תקריב מעמיד בכל פרי ופרי ומעמיד בשעיר ׳ ושני מעמידות
לשני אלים ׳ ואין מפשחר מאכין המעמידות יחלקו החרב עשר כ
כבשים ׳ יש מהם מי מקריב כ׳ כבשים שני פעמים ׳ ואין מי מ
מקריב לחר לחר כמו שכתוב עד שיתעק המניין ויחזרו חלילה על
הסדר הנזכר ׳ ומניין של הקרבנות ׳ מס לשון התורה ׳ ואם מאמרו
בכהן לחר מניס שלפה על המעמידות ׳ לעשני מעמידה ומעמידה כל
לשון נקבה מאמרים לח היה שלח על לחם המעמידה כלחר יאמר בכל
המקנה ׳ יקריב ויעשה ויעכן כו מעמידה יקריב ׳ מעמידת ילדים
ואולי סדים מנה ונוסף על מלת מעמיד מהוא לשון זכר ׳

ו

בשלשה פרקים בשנה היו כל המשמרות שוין כאימורי
הרגלים ובחילוק לחם הפנים ׳ בעצרת אומרים לו הילך
מצה הילך חמץ משמר שזמנו קבוע הוא מקריב תמידין
נדרים ונדבות וכל קרבנות הצבור הוא מקריב את הכל
בום שיום טוב סמוך לשבת בין מלפניה ובין מלאחריה
היו כל המשמרות שוין בחילוק להם הפנים ׳

פרקים
קס שלפה רגלים ׳ ובעצרת יש לנו לחם חמץ במקדש ׳ ונוסח קמי ׳
ממוספות יכם תביאו לחם תנופה ׳ ולחם הפנים מנה ׳ ובשחול יום
עצרת בשבת היו מחלקין על הכהנים חמץ ומנה ׳ ואחרו מין
בחימורי הרגלים ׳ לל קרבנות שבאחרו ברגלים מה שראוי מהם
לאכול מוכלין אותן בפוה ׳ והלחי לשלפה מקריבין אותן בפותבות
כמו שכתוב ׳ ומשמר שזמנו קבוע הוא המשמר שאותו השבוע היתה
לו לבדן אפילו אם לא היה בו אב ׳ ואחרי כל קרבנות הצבור לאחריי
פרי העלם דבר שלא נכוך עשוי יתבאר עניכו במסכת בורית ואחרו
הוא מקריב לאחריהם כל ׳ לאחריי קין המזבח ׳ וכבר בארנוהו בריבעי
של מקלים ׳ ואחרי בזמן שיום טוב סמוך לשבת בין מלפניה ובין
מלאחריה עניכו כי בשניה יום טוב קראחמנה שלא בין ראחמן לחלקין
כולם לחם הפנים בפוה ׳ יום שבת מהוא ערב הרגל אעפי שלא חל
בזמן לחיות שוין בו ׳ וזה הדבר תקבה מפני הקדמתן ובכיאתן
לעבודה וזהזכותה מקודם ׳ ואחרי כן בשיחול יום טוב האחרון יום
שני חולקים לחם הפנים בפוה יום שבת שלאחריו פוהו יום הפני
חג אעפי שהוא בשחר ׳ וזה תקבה לפי שהם יתחלו מאותה משמרת
עצם מדם תבאר שהיתה מחלו בשמיני ותחלה מקומה ׳

ח

חל יום אחד להפסיק בינתים משמר שומנו קבוע הוא נ
נוטל עשר הלות והמתעכב נוטל שנים ׳ ושאר כל ימות
השנה הנכנס נוטל שש והיוצא נוטל שש ׳ ר׳ יהודה
אומר הנכנס נוטל שבע והיוצא נוטל חמש ׳ הגבסין

חולקין בצפון והיוצאים בדרום בילנה לעולם הולכת בדרום ' וטבעתה קבועה וחלונה סתומה '

חל יום אחד להפסיק

כיצד ' חל יום ראשון יום טוב ראשון של חג ' יום שני יום טוב ' יום שלישי יום טוב ראשון של חג ' יום רביעי חול ' יום חמישי ' ששי ושבת ' יום שבת קודש ' ויכול החג ליסתעף כולם בעבודת יום שבת ' יום ראשון יום טוב ' יום שני חול

במקום שהורים לאורות ביום טוב . כי נחמיר לתת מזיין מרחוק
ולבנו לחם ויהא ממנו לחרים זה שבהו ממקום לחר וזהו שהעלת
שם שמיעבו עכשו כן בשהביא השבים ומנח שלמה בחרי ממח בפנך
שם נוסף עליהם שלים חרי כתערב המוקנה במוכן ושם שם לחרים
חרי כלם לחורים . ויחרו שם מין שם שלח שם חרי שו מותרין בתבחי
שלח יוכלו לעשן . ושם יש מוכך שבי בקרוב מוח המוכך . שבל היכו
עומר כשוריקו שלח מיקום עומר בקרן זוית לימרו בכחן שלח נחת מן
המוכך הפני בידו לוח המוכך לפני משם כשמרדי מסובבם וקולבין
מיכן מרדין וקולבין שלח בשנה לפוכבם ויהין נוטים ממנו .

ה בית שמאי

אומרים אין מסלקין את התריסין ביום טוב ובית הלל
מתירים אף להחויר . בית שמאי אומרים אין נוטלין את
העלי לקצב עליו בשר . ובית הלל מתירין . בית שמאי
אומרים אין נותנין את העור לפני בית הדריסה ולא
יגביהנו אלא אם כן היה עמו בשר ובית הלל מתירין .
בית שמאי או אין מוציאין לא את הקטן ולא את הלולב
ולא את ספר תורה לרשות הרבים ובית הלל מתירין .

תריסין שם הנסרים שנועלין בשם פתחי החנויות וכשהין לשם ניל
אין מחלוקת שהן מותרות ואפילו שם לבעול בית שבתוך החנר שבל
כשים לשם ניל בגד הנשר אין מחלוקת שהן אסורות ואפי' הן לאחות
שברות שהרים לפי שבחום שמא יתקע לחזוק הנשר . שבל המחלוקת
בנשרות שים לשם ניל בחומנע הנשר . ובתריסי חנויות שבבני בית
שמאי אוסרין ובית שבל מתירין . החזרת תריסין ובתיבת שעור לפני
בית הדריסה מפני שמחת יום טוב . כי שם נחסור עליו החזרת
התריסין יחנע מפתיחת החנות להניח שבלין כדי שלח יניח החנות
פתוח ויגנבו ממנו ממונו . וכאן הן שם יש שבלו בהמה לח יפחנה
כדי שלח יפסיד העור . עלי הוח יל שמכתם גדול מינן וזהו עבוד ש
שבותיהן הן תריסין ודומנתן . ופי' לקצב הן לחתך עליו ובית שמאי
אין מתירין שנפתח שלח שם יש בה נוק . שטילה לאמרו יתעלה לך ש
אמר יאכל לבל בשם . ולפיבך אמרו אין מוציאין את הקטן ואת הלולב
וביוצא בהם . ובית שבל אומרים שמתוך שהותרים שנפתח לצורך ש
שטילה . שותרים שלח לצורך . וכאן הן אמר מתוך שהותרים שנפתח לצורך
לצורך שותרים שלח לצורך . וזהו עקר אמתי .

ו בית שמאי אומרים אין מוליבין

חלה ומתנות לבהן ביום טוב בין שהורמו מאמש בין ש
שהורמו מהיום ובית הלל מתירין . אומרו בית שמאי ג
גזרה שוה חלה ומתנות מתנה לבהן ותרומה מתנה לבהן
בשם שאין מוליבין את התרומה בך לא יוליבו את ה
המתנות . אמר להם בית הלל לא אם אמרתם בתרומה
שאינו וכאי בהרמתה תאמרו במתנות שהוא וכאי ב
בהרמתן

מתנות הם הזרוע והלחיים והקבה . ועוד יתבאר לך
כי מבלל שדברים האסורין ביום טוב אין מעבירין תרומה ומעשרות
ואומרם בזו שמעמה כי בית שמאי ובית הלל מולקין בהולבת חלה ו
ומתנות ומודים שאין מוליבין תרומה אינו אחת מבל הן מודין ש
שמוליבין חלה ומתנות ומולקין בתרומה ובית הלל אומרים חלה ו
ומתנות מתנה לבהן ותרומה מתנה לבהן בשם שמוליבין את ה
המתנות בך מוליבין את התרומה . ובית שמאי אומרו להם לא הם
אמרתם בתרומה שהיא בהרמתן . תאמרו בתרומה שאינו שבאי ב
בהרמתן . וזו לשון מחלוקתם .

ז בית שמאי אומרי תבלין

נדוכין במדוך של עץ והמלח בפך ובעץ הפרור ובית
הלל אומר תבלין נדוכין בדרבן במדוך של אבן והמלח
במדוך של עץ

עץ הפרור הוא הקטן שמניחין בו הקדירות
ומה שהדריך לעשות מיבוי בפחיקת הפלח לפי שהיבו מפיב טעמו ו

ואינו מחסר פעולתו בשהפחק מערב יום טוב . ונתבלין מתיבין ש
טעמן ומחסרין חמיפתן ואחריפותן בשמתחרו בפחוקים מערב יו"ט .
ולפיבך מי שהריך לפחיקת פלח ביום טוב יפהה על בל פנים והמיבוי
הוא פיטס המכתש על נידו .

ח הבורר קטנית ביום טוב בית שמאי
או בודר אוכל ואוכל ובית הלל אוכל בודר בדרכ בהיקו
ובתמחוי . אבל לא בטבלה ולא בנפה ולא בבברה רבן
גמליאל אומר אף טריח ושולה .

בורר אוכל הוא שילקט האוכל
מן הפסולת לאחת לאחת . ובפסולת יותר מן האוכל אין מחלוקת
שבורר ובוטל את האוכל שמייחה ושולה פירוש נותן מיום על העלים
הטחונים או הפוחלן והזמיזין ובשניבה וירבה הפסולת על שבי הניים
וירד האוכל ונוח מסיר לותו הפסולת בידו זהו שבין שולה לבורר
מסיר הפסולת ומוחזר לותו ושאל שבי הניים ואין הלבה בריבן בגמליאל

בית שמאי אומרים אין משלחין ביום טוב אלא מנות ,
ובית הלל אומרים משלחין בהמה חיה ועוף חיים ז
ושחוטים . משלחין יינות שמעם ושלתות וקטניות אבל
לא תבואה . ר' שמעון מתיר אף בתבואה .

קטעם שלוסרין

בית שמאי סלק יעשה בדרך שעשה בחול . ונם בית הלל לא
התירו אלא לשלוח ביד לדם אחד או שנים אבל לשלוח ביד שלשה או
יותר בריבי ניתן ביד בל אחד מהם הרי זה אסור בדי שלא יעשה מ
מלאבות בל חול במועדות . והתבשוה אינה דומה לאבילה לפי שהיא
צריבה טחינה והטחינה ביום טוב אסור . ור' שמעון אומר אוכל ל
לבבל אותן הזדעים ולאבלן . ויין הלבה בר' שמעון .

ט משלחין

בליס בין תפורין בין שאינן תפורין אעפי שיש בהם כ
בלאים והם ליצורך המועד אבל לא לנדל מסומר ולא מ
מנעל שאינו תפור . ר' יהודה אומר אף לא במנעל לבן
מפני שהוא צריך אומן . זה הבלל בל שנאותין בו ביום
טוב משלחין אותו .

שבניס התפורים שם רחוין לבבוש ושאינן
תפורין שם רחויין לבבוש . ויחרו חעמי שים בהם בלאים שבניס
שם בתבלית הקושי והעובי וניישנו שריבוך כי בשהן בזה שעין מ
מיתי לתלותן . וכיון שמיתי לתלותן מיתי לשולחן ביום טוב וזהו
עיין יחרים שם לעשך לצורך המועד . ובבלל שמומר שבני בחרנו לימור
בעילתו בשבת וביום טוב בשריק שמי בשבת . ומנעל שאינו הפור ש
עינו שלח נבחרים מלאבתו . שלח בשהוח מרובה שיין הן הדבוק
לשוה לשלחו . ושמקום שירתו של ר' יהודה לח היה לחוי מנעל לבן
לעילא עד שיעשבר בשני זמן ידוע . וזה שבבל שזכר לחתי ושיעור
דבריו בן . זה שבבל בל שהותין בו לפילן בחול בחוות שהוח ביום טוב
מלחין לותו ולפיבך מיתר לשלוח תפילין ביום טוב חעמי שהוח לשוה ל
לעיבובן בשבת וביום טוב בחי שבתבחר בשוף עירובין . ואל יקשה
עליך זה העקר מה שחסרו לשלוח תבואה ביום טוב לפי שהיח ל
לילך רחילך בחול בחוות שהיח על מישנו בה מעשה שהוח לשוה ל
לעשותו ביום טוב וזהו הטחינה .

פרק שני יום טוב שחל להיות ערב שבת לא יבשל אדם בתחלה מיום טוב לשבת אבל

מבשל הוא ליום טוב ואם הותיר הותיר לשבת . ועושה
תבשיל מערב יום טו וסומך עליו לשבת בית שמאי או'
שני תבשילין ובית הלל תבשיל אחד ומודין בדג וביצה
שעליו שהן שני תבשילין . אבלו או שאבר לא יבשל
עליו בתחלה ואם שייר ממנו בל שהוא סומך עליו לשבת
בבר הזכרנו בזה
פקדש לחרים חול מבן לשבת וחול מבן ליום טוב . ויחרו עושה

תבשיל מערב יום טוב לא אחות מכוונת כאן לאחד בין לאחל"ף. ואחז עירובי תבשילין וצריך כרכם ואחד אחר ע"ז וכן לאחי מלא מכאן ואחיכי צריך ליטול מהם רשות על הדרך שכתבנו בערובי חצרות.

ב

חל להיות אחר השבת בית שמאי אומרים מטבילין את הכל מלפני השבת בית הלל אומרי' כלים מלפני השבת ואדם בשבת.

ג ושרץ שמשיקין את המים בכלי אבן לפ לטהרן אבל לא להטביל. מטבילין מגב לגב ומחבורה לחבורה ביום טוב.

בפהכלים הן שמחין לחמר לטבילה כ"ש

ולא בשבת לפי שהכלים הטבילה לא היו ראויין להשתמש בהן בשעת הטבילה ממשתעין בהם לאחר הטבילה ובלאחר בתיקון טוב ובהסיכה אדם שמח באחד מן הדברים מות לו לטבול בשבת לפי שהטבילה מהכשירן לגבן גופו בלבד ואחרין נפנים שמשיקין את המים בכלי אבן לטהרן אבל לא מטבילין. מי' כי בפהמים הם שמחים משתמר לו לעתם בכלי אבן ולפהכלים אותו הכלי בשעה שיש עד שיבוא מי שמקום על פני הכלי אבן בו אותן המים שטמאין ויטהרו המים. וזהו עצין שמשיקין שיעלו המים על הכלי. ומה שהצריך לחיות הכלי מחובים לפי שכלי חובים אינו שקבל טומאה כמו שיתבאר בשבת הכלים. ושל חים אינן אותן המים הטמאין בכלי עצם וכיוצא בו מן הכלים שמקבלין טומאה היה טומאת שכלי בשאותן המים הטמאין שהטבילו כמו שיתבאר בשקומות מטהרות. וכשהכים הכלי בשקום שמטבילו כלי טמא כ"ש וזהו לשון חסור כמו שקדם בתחלת המשנה וזהו עצין לאחר לאחל לא מטבילין. ושיעורו לאחל לא מטבילין כלי טמא על גב מימיו. וכל זה בשבת לאחל כ"ש מותר לו להטבילו כ כלי על גב מימיו ויותר בכלים ולכלי לאחר. ומה שהצריכו לטהר המים לפי שהכלים הטמאי' שם מתקנין מן השקום שהן רואין לאחין שהים ומותר מטבילין מגב לגב היכא דו כי הכים לאכלו כלים טהורין מ מיהתם בשם שבית שכר של שמן בדרך לאחין והוא חולין. והוא לא ניחא ליה בשם שבית היין והוא תרומה מוחר לו להטבילן לטבילה ש שבית כ"ש לפי שהן. ואם שם טהורים על כל פנים נדיכין טבילה ח לאחרית אם ירפם שיעשה בטהרה. שכאן מחבורה לחבורה קוחשיה כו כלי טהור ויאחל בו בחבורה אחת משער שני בדרך משל אם רצה לאחל בו בחבורה אחרית מוחר לו להטבילו לאותה הטבילה שבית כ"ש והעקר בזה הטבילה מה שאנו לך. דע כי עוד יתבאר בפרק כשמי שמביאים כי מי שטבל לחולין לאעבי שהוא טהור כלי שעה לאכל מעשר מני על שטבל מעט שבייך לעם מעשר וכן אם טבל למעשר ורצה לאכל תדומה על כל פנים צריך טבילה אחרת. וכן אם היה טהור לתרומה ורצה לאחל קדם שיטבול לעם קדם. ושל טבילה שקדם השחוה טובל אותן בין מעשר ותרומה וקודם אם הטמורות לעבודת כ"ש. והיתרו ואת הטבילה כ"ש לפי שאינה לפקיר טומאה אלא לעבודת שבחוץ לא. ואין הטבילה כ"ש לפי שאינה לפקיר טומאה לעולם אלא לעבודת שבחוץ

מה שיורד מן הכנסה לטח על כרחך סוכבת כיכר ותחזיר סכל נוף לחר
כמנה הרימים של תרומות שטחן שהוא כלי תרומות ותשמח בחגך כתבי ע
עגמו וכנסה המכירה שמכירה מה שיורד ממנה מן הריבר הטהרת ה
היא טהורת כתבי עגמך לפי שהוא כלי כתבי עגמו כתו שטהורת ה
הכבדים והקשים שמתקבן כו הדבר המטופח המטהרת כתבי עגמך
כתו כלי קיבול ויהודישבו שכל חלק מלוי הב חלקים כלי כתבי עגמו
ותני כרים לחר מהם מוה שכל חלק מכרי כלים חלה כלי ות קבל
טומחה וטומחת מדרס שטומא כשהלך עליו הזב ותני קיס ביבו
ובוכה דבר שבריל ובבר כתבחר לך מוה דבר מועיל כשבת ועוד
יתבחר לך כל שטפטי שהדרס במסכת זבים והיו לומר כשם ר יהודה
לוכה בגדיה לוף של בגי כלים כרי שלה תעשה רעם כארץ והלוף לומר
בשעה חון ה שבלה שהי שהיה כוכם עניבו שהוא מעוה לחר כשבת
ולוכה חופרת ודע ר יהודה כבר שמעת לותו כי הוא סובר דבר שהין
מתכוין לשוי ושעקר מה שהודעתיך דבר שהין מתכוין מותר ולשיר
יהיה הדין בחו שכתבחר כשבת ערוך לחד מעה כשה ושפשל ובלבד
שלה יתכוין לעשות חדין

פרק שלישי

אין צדין דגים מן הבריכות ביום טוב ואין נותנין לפניהם מזונות אבל צדין חיה ועוף מן הביברים ונותנין לפניהם מזונות ר' שמעון בן נמליאל אומר לא כל הביברים שוין זה הכלל כל המחוסר צידה אסור ושאינו מחוסר צידה מותר

ביבריים פי בריכות שיש שמניחין בהם דגים ועוד פי ביבריים כתיש ש
מוקצות שמבדלים שם החיות וכל מה שהוא לחוכו לחכלו ביום טוב
מפני שהוא מוקצה לשני לפניו מזונות מחוסר בידים הוא שלא
שהומרים הבא מעובד ונגודנו ומה שהוא כן מוקצה הוא ולכך
כ' שמעון כן נמליאל

ב

מצודות חיה ועופות ודגים שעשאן מערב יום טוב לא יטול מהם ביום טוב אלא אם כן ידוע שנצודו מערב יום טוב מעשה בגוי אחד שהביא דגים לר' כן נמליאל ואמר מותרין הם אלא שאין רצונו לקבל ה'מנו

לכן נמליאל סובר פי שהם מוכן מיתר וכן סובר כי גוי שהביא
ביום טוב דגים לן פרות לשבי כיום טוב מותרין ולין לכלכה כ
כ' במלישל ושפסכיה גוי פירות לשבי ונתלמת לבליכו מצורתן שלה נתלשו
ביום טוב וכן דגים שנתלמת לבליכו שלה נצודו כיום שלה כלו מחון
לתתוס שהן מותרין לחכלן ביום טוב ולפי לחותו שכתו כשבילו וה
והיבר הכנול לו שנתלש ביום טוב לשון מיתר לחכלו כשבי שלה
כשבי ימים טובים של רחש שמוכן שהין קדומים ם לחת

ג

בהמה מסובנת לא ישחוט אלא אם כן ידוע שהוא יכול לאכול ממנו כזית צלי מבעוד יום ר' עקיבה אומר אפילו כזית חי מבית טביחתה שחטה בשדה לא יביאנה כמוט ובמטה אבל מביאה בידו אברי אברים

ולין חלכה כ' עקיבה

ד

כבור שנפל לבור ר' יהודה אומר ירד המטחה ויראה אם יש בו מום יעלה וישחוט ואם לאו לא ישחוט ר' שמעון אומר כל שאין מומו עבר מערב יום טוב אין זה מן המובן

ר' יהודה חומר רוצין לת המומין
ביום טוב מ' שמעון חומר לין רוצין לת המומין ביום טוב ולעמן
התורה כי הכבור קדם לכל שם כשבל כו מום מיד נסתלק הקדושה מ
ממנו ויהיה מותר לכל כחלין חמר וכי יהיה כו מום ועוד יתבחרו
לך המומים כולם המתירין הכבורות לשחיטה במסכת בכורות על
ונביבך שם נפל לבור ולם נפל כו מום לין מותר להשלותו מן הבור
לפי שהיכו ליהי לחכילה לפני שחלכלו נער בעלי קיים דבוריית נמה
שחמר שם לחו לת ישחטנו ולם לחו לת ישלה רבם בן כי שם

עבר לרם ונשחטו כשבל ונהיה בו מום קודם מערב יום טוב שלשחו
לשחטו בו הכבור וחזר ונתרפא לחר שהעלהו מום הקבוע לסור לשחטו
ביום טוב לפי שיעלה על דעתינו שהיין שהתחיל המום מערב יום
טוב רצתיה עליה ולהינו מוקבה כי' ר' יהודה כובר כי על כל
קנים היה מום ניכר מערב יום טוב ומה שהתיר בכבור שנפל לבור
לבור לשחטו כמומו היה בו מבוס נשר כשלי חיים לפי שמעלין ם
לותו ום נחטן לותו היין שמותר לו רחיית מומין ביום טוב לכל כם
בשעלה ונסתלק נשר בשלי חיים לוכו ריין לשחטו ולפי היה המום ע
עבר מום קבוע שהוא מוקבה ועוד יתבחר לך בכבורות מומין ם
שכרין ומומין קבושין לי שמעון שלינו מתיר רחיית מומין ביום
טוב לי לישמר לרחות כלל ולכלכה כר שמעון

ה

בהמה שנתת לא יחזנה ממקומה מעשה ששאלו את ר' מרפון עליה ועל ההלה שנטמאת ונבנם לבית המדרש ושאל אמרו לו לא יחזנה ממקומה

זם הדבר לינו שלה בבהמים קדשים
שמתה כי תיעקר לשבו לין מחכלין לת שקדשים לשבים ונפיכך
לין מוציין לתה מוקבה ממקומה לכל בהמת חול שמתה מחתבין מוקם
ומחכלין לותה לכבים וכתבחר שתהיה מסוכנת מעכה יום טוב
לכל לם היכה מסוכנת מוקבה הוא לחסור לטלטלה

ו

אין נמנין על הבהמה לבתחילה ביום טוב אבל נמנין עליה מערב יום טוב ושוחטין ומחלקין ביניהם ר' יהודה אומר שוקל אדם בשר בגגר הבלי או בגגר הקופין וחכמים אומרים אין משניחין בבף מאומם בל עיקר

לין נמכין
פי שלה יפסוק דמים ביום טוב וילמר זאת הבהמה בעשרים פיטים
בריך מעל ניקח לותה עשרים בני אדם ביחד לבל אחד ילמרם לין
משביחין בכף מחזיק בל עיקר שלחסור להסתמם בהם ולפי שלה בם
לעקל בגין לתת בסם חצין בכף מחזיק לו לבסות בהן בלי והלבה
בחכמים

ז

אין משחיזין את הסכין אבל משיאה על גבי חברתה לא יאמר אדם לסבח מבור לי בדינר בשר אבל שוחט והם מחלקים ביניהם

סחזק היה העברית
הסכין ביניהם ושם מחלקין ביניהם שילמר לו תן לי ביניהם הבבם
הוא שמניקין מן חלק בך ממבו

ח

אומר אדם לחנוני מלא לי בלי זה אבל לא במדה ר' יהודה אומר אם היה בלי של מדה לא ימלאנו מעשה בשאול בן בטנית שהיה מטלא את מידותיו מערב יום טוב ונותן ללקוחות ביום טוב אבא שאול אומר בטוער עושה בן והבנים אומ' אף בחול עושה בן מפני מצוי המדות

ט

אומר אדם להבירו תן לי בציס ואנוזים במבין שבן דרך בעל הבית להיות מונה בתוך ביתו

לבל לם בדרים היוה בו לבל לם בכלי מיוחד למדה לבל לם היה
בלי מוכן לסיות מדה ועדיין לם בעשה בדיוק ולם שמוה מדה מותר
לתת בה ור' יהודה חומר לפי שהוא בלי יודע במדה וקיה עושה הבית
שחול בן בטנית שם שחמרו עליו שפני ביטול בית המדרש בדי שלה
יתבטל בעת המעקל ולין הלבה בר יהודה

פרק רביעי

המביא כדי יין ממקום למקום לא יביאם בסל ובקופה אבל מביא הוא על כתפו או לפניו הטולך את התבן לא יפשיל את הקופה לאחריו אבל נוטלה בידו מתחילין בבירמת התבן אבל לא בעצים שבמוקצה

ב

אין נוטלין עצים מן הס"כ אלא מן המוך להּ מביאין עצים מן השדה מן המבוגם ומן הקרפף ואפי' מן המפורר אי וה הוא קרפף כל שהוא ממוך לעיר דברי ר יהודה ר יוסי אומ' כל שגבוסין בו בפ"ת אפי' בתך תחום שבת

פוכת התב בתב לחמוך בעיניו כל ימי המועות לחמרו תב הם המועות מכשת ימים לה' מלקין הם ובלח מקבלה בשם מחל הם ממים על החבוגם כך חל הם ממים על המוכה ומלכר כאחן הוח על מוכה ממים על מיפוח כי העקר ומלבנו חין עושין לחקל ולין מוחרין לחקל ב יום טוב וכל מכן בשבת ומכר קדם זה בשבת ומחמרו ומן המחמיך לה ביומו מן הם"ך לרשות ומחמיך מין מקדמך לחבי מן המפורר ח מוכח הלכה מלח מן המקובם על כל חבי ומתבחל מיפוח מן המכובם מבקר הם מכל מן הבדה לח יביח ומחבי מן המכובם ור יהודה חומר כ כי על כל פנים בריך פתח ייפוח ממוך לעיר ור יוסי חומר כי בשם לו פתח ומחי רחוק מן הייר קריב לחלפים חמה מהוח תחום שבת מ מוך לחיעל ממכו והלכה כר יוסי

ג

אין מבקעין עצים מן הקורות ולא מן הקדה שנשברה ביום טוב אין מבקעין לא בקורדום ולא במגל ולא במגירה אלא בקופים בית שהוא מלא פירות וסתום ונפחת נוטל ממ ממקום הפחת ר מאיר אומר אף פוחת בתחילה ונוטל

פעור זו חמפחת כך חין מבקעין עצים מבוחר על קורות ולח מן חקורה שנשברה ביום טוב חלח חם בשברה מעכ"ש ביום טוב ובשלו מבקעין חין מבקעין לח בקרדום ולח במגל וטעם חיכו חד חריבים שבר טלם קדמו ובמבחי וקופים הוח כלי כרזל מחותבין בו הבשר וחין רחוי לבקע העצים חלח בשר מקבר שמוח במו החן ו ובקלח זכרות ובשר הרחב בקבות לפי שחין דרך בני חדם לבקע בו ני ויהים שבני ומם מחמר ר מחיר פוחת חימו דומה לומר חיסתור קב קטנים ביום טוב חבל בני מכרתו הוח מותר לפחות חם היו כתלי חותן החבר לבנים שדורין מבלי בנין וחין הלכה כ' מחיר

ד

אין פוחתין את הגר מפני שהוא עושה כלי ואין עושין פח פחמין ואין הותבין את הפתילה לשנם ר יהודה אומר חותבה באור לשתי נרות

בי ידוע ומכירות שלהם

היו עומין חותן זוגות וחותבין חותן חחר עמיתן חותבה כאור לשתי נרות כירות הוח חיתן הפתילה קבתו בבר חחד וקבתו בבר חחר וייתן חאור בינתים ותתחלק וחיים פתילה דולקת בזה ופתילה דולקת בזה הגר ומחר חתוכת פתילה בשכין חו במסריס לפי שהוח מתקן מבח ומעבבה כיד מותר והלכה כר' יהודה

ה

אין שוברין את הדרם ואין חותבין את הנייר לצלות בו מליח ואין גורפין תנור וכירים אבל מכבשין ואין מקיפין שתי חביות לשפות עליהם את הקדירה ואין סומכין את הקדירה בבקעת ואין מגהינין את הכמה במקל ביום טוב

כייר ידוע

ומכוחיהן עגיו חמן עומד לפני החם כל זמן שימחה בו חמן ומכבפי פי חמעיין החפר בשמן ומם מכנו הכישול גורפין חותו החפר ובקעת חחיכה של עץ שחיכה בלי ומחר ובן כרלת רבוח בו כי בן המפעבו בדלת חין מחמכין חותו בבקעת כי חשקר חבלבו לח ניתנו עניש שלא להסקה

ר אליעזר אומר מטול אדם קיסם להוצות בו את שיניו ומנכב מן החצר דמדליק שבל מה שבחצר מוכן ' וחכמים אוס' אף מנכב הוא מלפניו ומדליק

לח

חיזיני מכמיס סיטול חדם קיסם לחנות בו סניו חלח מחכוס של בסף בחמיק בלבד ומסור לחתבו ולהקנו חלח חם כן היה ניטוב ולחזי לה לחחכילו לבהמה כי כל מה שהוח רחוי לחכילת בהמות מותרי לחת לחתבן בשבת ומן הלבה כר אליעזר ומחמר חכמים לף מנכב ומלביני עניכו כי בחמר של בשדה שקנסם מסכיבותיו ומדליק

ו

אין מוציאין את האור לא מן העצים ולא מן האבנים ולא מן העפר ולא מן המים ואין מלבנין את הרעפים לצלות עליהם ' ועוד אמר ר אליעזר עומד אדם על המוקצה ערב שבת בשביעית ' ואומר מיבן אני אוכל למחר וחבמים אומרי עד שירשום ויאמר מבאן ועד כאן

רעפים לבנים סרוסין בשבמן ומיטו מוסני לבנן הישנים חלח חם מחמים מהם לפי שהם בשרפות ומתחזקות ונרחה במוקצה בני ביום טוב חכל החכמים והרעפים הישנים ומקצה מותר ללבנן ולבשל ולצלות עליהם ומוקצה הוח מעטה שעוטחין בם תחבים ועבבים ו ומלבים ליבם ומם מהתב ' בשביעית לפי שהשבה מחרת שלח תזיס שביעית חסור לחכול מה שבחבה בחוחו מצוה ביום שבת עיי מיוכיחו מע"ז שהעקר לבנינו שבת קובעת משערות בחו ם שבירין במקומות מסרי זרעים ובשביעית חיכה חייבת במעשרות בחו שבירין במקומות מסדר זרעים ומין הלבה כר אליעזר

פרק חמישי משילין פירות דרך ארובה ביום ם טוב אבל לא בשבת ' ומכסין את הפירות בכלים מפני הדלף ' ובן כדי יין ובן כדי שמן ו ונותנין בלי תחת הדלף בשבת

מותר להטיל פיולת דרך חרובה

בגג אחר בסיבה לשלשלם ממקום למקום אבל להטילן מגג לגג אחר חסור ומעשה הם שחמרו במה פעמים שלח יעשה דרך שהוח עו עושה בחול ודלף הוים מבועלי מן הגגו החלונות בעת ירידת הגשם

ב

כל שהייבין עליו משום שבות ומשום רשות ומשום מצ מצוה בשבת הייבין עליו ביום טוב ' ואלו הם משום שבות לא עולין באילן ולא רוכבין על גבי בהמה ולא שטין על פני הם ם ' ולא מספקין ולא מטפחין ולא מרקדין ואלו הם משום רשות לא דנין ולא נקדשין ו ולא הולצין ולא טייבמין ואילו הן משום מצוה לא מקדשין ולא מ חרימין ולא מעריכין ולא מגביהין הרומה ומעשרות כל אלו ביום טוב אמרו ואין צריך לומר בש בשבת ואין בין י ם טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד

לחדם משום שבות ומשום רשות ומשום מצוה רוצה הו כי חם שחמר חסם תשבת בכבם תחתיו המכיתה מן הכירים שהוח מסקר ונם כל מקדחים שבות ועוד מן הדברים שחינה לחדם לעשותן ונלח לעשותן לכל הם חלויים בחנות ' ים להם מבוח בדברים הח חתוויים ונם נקדין רשות ועוד יבבם תחת חמרו תשבת בחם בהלמת הדברים שעשייתן מצוה ונילוש מצוה ונם חותם הנקדחים משום מצוה ובעמי מיסוין כולם חם בחיב לך חין עולין בחילן בירים שמח יתלוש ולח רוכבין על גבי בהמה בירים שמח יחזיק זמן חמרה לחבריה ולח סטין בירים שמח יעשה חכיה על סיטין ולח מסקין ולח מרקדין ולח מנפחין בירים שמח יתקן בלי כיר ומשקין הוח מבינן והכחה בלבד ומטפחין הקבחה יל עב יד

ואומרי מעמד ומוסף לא דרשן ולא מקדשין ולא מבדילין ל
לכולם יום תבואה לא דרשן בתנאי שיהיה במקום שיתר חכם ממנו לא
מקדשין בתנאי שיהיו לו מקף ובניס מחיצו חייב במצות סריס וכ
ואילך ולא מיבמין ולא חולצין בתנאי שיהיה לו לח גדול ממנו מכ
מכנו היה ממנה כמו שאומרנו מנוף בגרוי ליבם וכשיהיו לנו התנאי
לח יהיו ולנו הדברים רשות אבל אם היה הדבר להקל אלא יהיו ולנו
שתנאי לא יהיו מעמד רשות אלא מעמד מצוה וקטנים שחסרים כולם
גזירת אמת יכתוב ולא מקדשין ולא מעריכין ולא מחרימין גזירה מ
מעמד מקף ומעמד ולא מגביהין תרומה ומעשרו ואחי ליתנם לכהן בו
ביום וכזה דבר ולא דבר בהונאתם ביום טוב כדי ליתנם לאחר יום
טוב וזהו שאומר לחן כיון יום טוב לשבת אלא לאוכל נפש בלבד וזהו
דעת בם אבל דעת בית אלל כי יש דברים רבים שלבר מאכל נפש
שהן מותרין ביום טוב ואפוי בשבת ומקח ומכר שחילת הפרק
מפרשין סדרין ובמו כן הוצאת לולב ונטילן וספר תורה כמו שבארנו
במקף מקדש

ג הבהמה והכלים כרגלי הבעלים המוסר
את בהמתו לבנו או לרועה הרי אלו כרגליו כלים
המיוחדים לאחד מן האחים שבבית הרי אלו כרגלו וש
ושאינן מיוחדים למקום שבולם חולבין

בבר מקדש לך

בעיכוי תחומין כי מקדש יכול לילך לשי זה דוח סיכוך יותר מ
מחלבים מקף ונוח סיחסר מעבר לחוכה התוספת מן סדוח שבגבול
על הדרכים שקדש חלוקה לשם ואחר בבתן כי בבל מקום שיובל
היוד לילבת תל בהיותו וכל חפציו ואחרו שמוסר את בהמתו לרועה
או לבנו הרי אלו כרגליו רוצה בו רבלי הבעלים ובתבלי שיהן לותם
לבני בנים או לבני רועים שלח בתקיימה קניתה לאחר מוסף אבל
אם בתבה לרועה אחר הרי היא כרגלי הרועה

ד השואל כלים
מחבירו מערב יום טוב כרגלי השואל ביום טוב ברגלי
המשאיל ובן האשה ששאלה מחבירתה תבלין ומים ים
ומלח לעיסתה הרי אלו ברגלי שתיהם ר יהודה פוטר ב
בים מפני שאין בהם ממש

אחרים כרבלי שמואל אחי לא
נתן לו אותו הבבר שלא ביום טוב כיון שקדש שחילתו ביום טוב
הרי היא כרגלי שמואל ואחרים כרבלי המשאיל ואחי היא רבלי לבן
לשמואל ממבו אותו חלוק בבל יום טוב לא אחרי סיהיה עקר לאותו ר
דבלות שלא כיון שלא שחלו ביום טוב הרי הוא כרבלי בעלי
ואין הלבה כר יהודה ואחרים כרבלי שתיהן עבינו שבחותה שעשה
היו בה שותפות כדי שלא תבוי חותה שעשה שלא על מקום ש
שתיהן יכולין לילך שתה שחות ש בה למזוח בל יום אחד שחי ח
אחד לא לבבת בשערב חצי זרת אחת בשני שתבוה ואחרת ערבה
בשערב שלשים אמה שני אחד לא לבבת בבד המזוח בלל שותה ש
שעשה לא יזוכה ממקומה

ה הנחלת כרגלי הבעלים
והשלהבת בבל מקום הנחלת של הקדש מעלין בד
והשלהבת לא נהנים ולא מועלין בור של יחיד כרגלי
היחיד ושל אנשי העיר כרגלי אנשי אותה העיר ושל ע
עולי בבל כרגלי המטלא ו מי שהיו
פירותיו בעיר אחרת ועירבו בני אותה חעיר לבוא אצלו
לא יביאו לו מפירותיו אם עירב הוא הרי פירותיו בש
בטוהו

בל זה מבואר

ח מי שזימן אצלו אורחים לא יביא
בידם מנות אלא אם בן זיבה להם אחר במנותיהן מערב
יום טוב אין משקין ושוחטין את הטרבריו אבל משקים
ושוחטין את הבייתות אלו הן הבייתות הלגות בעיר וה
והטרבריות הלגות באפר

מסבת ראש השנה

ארבעה ראשי שנים הם באחד בנסן ר"ש
השנה למלבים ולרגלים באחד באלול
ראש השנה למעשר בהמה ר' אלישע ור' שמעון אומרי
באחד בתשרי ובאחד בתשרי ראש השנה לשנים
ולשמיטין וליובלו לנטיעה ולירקות באחד בשבט ראש
השנה לאילן כרברי בית שמאי בית הלל אומרי בחמשת
עשר בו

למלבים רוצה בו למלבי ישראל אחת התעלמת
היא לענין שטרות לפי שניהן נכתבים יום אחד מכיון שנחנוב לו מ
מנה יתירה על מניכם ולרגלים רוצה בו כי קרבן שבוה קודם הוא
לשמן לרגלים ותתעלמת בזה כי העקר לבלבו אף בחמי הטם לא
תאחר לבלמו היכן שיהיו שניהן עליו בטבח רגלים ור שמעון
אומר וחבשמנו חל תחילה בני שיהיו על הקר ונוח עין אחרו בכהן
לרגלים ואיבה הלבה וכהן שעבר עליו רגל אחד ולא הכיה קרבנותיו
למקדש עובר בעמד ונוח אחרו וכאת שמא ונפלתם שמא עו
עלותיכם ותעלת יריעת תחילה למעשר בהמה כדי שלא יוציא הש
שיעשר מן המולדים בשבח זו עם המולדים בשבח שלא אחריה ועוד
בבאר זה במסבת בבורות ואחרו רשם הטבח לבהים רוצה בו לאכין
שיניהם ותתעלת בו ליריעת מכיין הטטרות בש בן למעט ולוובלות
לעבדי מריי היובל אין מתחילין שלא מיום שעשיהי לתשרי לפי שאחי
שבו ביום הכיפורים תעבידו עופר וכו אבל מרשות הטבח יתחיל
חפיבותה ותסתלק העבודה מן העבדים לבבר הפי נקדשתם אתי ש
שבת שחמשים שבח ולבטיעה קוד לבבר הטם שלא שבים יהיה לבם
עילי בשבח הבבישית יהיה בל פרי ובו ונוח שאם שלא בטיעה
קודם יום ח מתשרי אלי יום עלתה לו שבח בחו שבתענו העקר בפרק
שני מסבת שביעית ותתיה הטבח שבבשת שניה ואחי לחשמל לך זה
בחניין שחילן הזה שבטיעתו בחמשה עשר באב שבח שבח חמשה ועשרי
תחשוב שלרית שבת חמשה ועשרים שבח לשונה ושבת שמה ועשרי
שבח שניים ושבת שבעה ועשרים שבח שלישית והם שני שלשה חבל
לא יסתלק דין השלשה עד חמשה עשר בשבט שבח חמשה ועשרים
ובחו בן דין בטיעה רבעי לא יסתלק חזה שבלן עד חמשה עשר בשבט
חמשה תשעה ועשרים ושבו חמש שלרית בטיעה זו שנוין על ח
חמשה עשר בשבט שם לשלשה שלה שם לרבעי רבעי ובבר קדמו
דיני השלשה ובטיעה רבעי בחקומן ולירקות ולחילן זה התעלת למה
שקדם חן העקרים בסדר זרעים חן מעשרין חן מחדש על היען וש
ועבידי המעשרות גם בן יסתבו בשבים במעשר טיני ובמעשר עני כ
בחו שבארנו לשם

ב בארבעה פרקים העולם נדון
בפסח על התבואה ובעצרת על פירות האילן וברא"ש
השנה בל באי העולם עוברין לפניו בבני מרון שנאמר
היוצר יחד לבם המבין אל בל מעשיהם ובחג נדונין על
המים יג ב

רוצה בחומרי לבות בעיר בתוך תחום שבת ולבות בחוץ סיהיו בם
בבריים בל ימי החוש ומקף ולילך בבבסות לעיר עד שירדו הבשמים
ואחר שם שבריים וחומרי מקדין לילך תעלת בי הפקקה קרים
מחיטה יתיר ריחתה ואם יש שם סירכה חלושה בעמשת ובבריתת ואחר
פחיטת המרבריות לפי שם מוקף

נשלם מסבת יום טוב

על התבואה כמה מיתחדש עליה מלקוט ואם תחזיק מרובה אי מיבעי
משנה ' ובכי מרגן חנלן תרגום כבשים חמרכא ושבינו ממחסבן
על בכי מרא ומיכן עליהם בבריאתה וכחלאים וכמות וכחויים ונולתם
מעבירי מחלים ומכנלה ממיד ממחיר מכוחר כחמר תרחק ' מכל ס
כנסתי עניכו קמם ' ממר כלי ממן

יג על ששה חדשים השלוחין
דיצאין ' על ניסן מפני הפסח ' על אב מפני התענית ' על
אלול מפני ראש השנה ' על תשרי מפני תקנת המועדות
על כסלו מפני חנוכה ' על אדר מפני הפורים ובשהיה
בית המקדש קיים יוצאין על איזה מפני פסח קטן '

משנת העדיות

פרקיות הלכות אינו אלא כיוצאים ומיוצאים היו כיצד שולחין
השלוחין לכל הקיצונות כמו שיתבאר ובכיוצא שכי לא היו מתעכבין לא
עברים כטבת ' ולא שבעה עשר בתמוז ' אלא מי שהיו רוצה מתעכב
ומי שלא היה רוצה לא היה מתעכב ומשני זה לא היה יוצאין של טבת
ועל תמוז ' ' תנא קמיה כה לתר הפם נוס הרביעי ונוס החמשי ' וגו
פרקה כמי שבת בימים האחרים ' רבן מתעכבין ' רבן מן מתעכבין ונוס ה
הרביעי הוא שבעה עשר בתמוז ' כי תיוו החדש הרביעי ' ונוס ה
החמישי תשעה באב ' מיחול בחדש החמישי ' ונוס השביעי נוס בל
גדליה ונוס העשירי עשרה בטבת לפי שהוא בחדש העשירי ' ואעפ
פיהיה הרעות בימים אלא להתענות בתשעה באב ' כמו שזכרנו כי
היו מתעכבין כו מפני תביעת מיני החלב שלישינו בן כמו שיתבאר ב
בתענית ותמיהו על אלול מפני רחם השבת ' כי אלול על הרוב עם
עשרים ותשעה יום ובשלישינו רחם אדם אלול ידעו רחם השבת ברב
השנים ' ויהיו יוצאין על הצרי לישב רחם השבת בחמת לפי שלי תחבר
פיהיה אלול שלשים יום

ד על שני הדשים מחללין את חשבת על
ניסן ועל תשרי שבהם השלוחין יוצאים לסוריא ובהן
מתקנין את המועדות ובשהיה בית המקדש קיים מה
מחללין אף על כולם מפני תקנת הקרבן

הטעיס מרוחין

את הלבנה הם מחללין את השבת הם היו רחוקים מירושלים כמו
פיתבאר לקמן ' ותמי יוסי תקנת הקרבן הוא לעזן התורה בקרבן
ומוסף שלכל אדם ואדם

ה בין שנראה בעליל בין שלא נראה
בעליל מחללין עליו את השבת ' ר' יוסי אומר אם נראה
בעליל אין מחללין עליו את השבת

בעליל פי' בגלוי

ומפורסם והוא שם נרחק מירח גדול כזכות החויר גבוה מן האופק
כדי שיראהו כל אחד כי לפעמים יראה בסתר קרוב מהאחר מיממת הב
כנראה בעת שקיעת החמה עד שלא יסיגנו אלא אחד מרחוק עכיו ח
חד תמי ר' יוסי כי בשהות שבלה לכל אחד ואחד בכל מקום כי בח
בחמת כנראה בירושלים ואין בריכין לעדים ' ולמיכך אין מחללין את
השבת ואין הלכה כר' יוסי

ו מעשה שעברו יותר מארבעים
וג ועיכבן ר' עקיבה בלוד שלח לו רבן גמליאל אם
מעכב אתה את הרבים נמצאתה מכשלן לעתיד לבא

מפני זה עשה כן לפי שראה כי עדיותם לא היתה כו תועלת ואחר לא
רבן גמליאל לעשו שלילו העדיות שם כלי תועלת שמא יקיש לכל ז
אחר מקש כזמן שעדיות עדיות מועיל כירח אחד ויתכנו מלכה להעיד
מפני שלא נשמעו דבריו בזמן שעבר והלכה כר' גמליאל

ז אב
וכנו שראו את החדש ילכו לא שמצטרפין זה עם וה
אלא שאם יפסל אחד מהם יצטרף השני עם אחר ר' ש
שמעון אומר אב ובנו ובל הקרובי כשרים לעדות החדש

ח אמר ר' יוסי מעשה בטוביא הרופא שראה
את החדש בירושלם הוא ובנו ועבדו חמשוהרר וקבלו
הכהנים אותו את בנו ופסלו את עבדו ובשבאו לפני בית

דין קבלו אותו ואת עבדו ופסלו את בנו

מי שמכשיר

עדות בחדש בקלובי ' יביא ראיה מן הפסוק ויאמר ה' אל משה הודע
זאת לכם עדות זו תהא בתורה בכם ' וחבמים אומרים עדות זו תהא
מסורה לכם מי כי ראייתי היתה עבירה יהיה מסור לבית דין לא לכל
אדם מיראה אותו מיובל לקבוע אבל ראייתו ואין שלבה בל ממעון

ט
אילו הם הפסולים המשחק בקוביא והמלוה בריבית '
ומפריחי יונים וסוחרי שביעית ועברים וזה הכלל כל
עדות שאין האשה בשירה לה אף הם אינן בשרין לה

עד יתבארו ריבי פסולי עדות ותבאיתן בסנהדרין

י מי שראה
את החדש ואינו יכול להלך מוליבין אותו על ד' הזמור
אפי' במטה אם צוותה להם לוקחין בידם מקלות ואם
היתה דרך רחוקה לוקחין בידם מזונות שעל מד' לך
לילה ויום מחללין את השבת ' ויוצאין לעדות החדש '
שנאמר אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר תקראו אותם
במועדם

כבר בחינו לך בפרק שני מעשרות כי בכל מקום
פיבא מלת מועד רומה בו אפי' בשבת

פרק שני אם אינן מבירין אותו משלחין עמו אחר
להעידו בראשונה היו מקבלין עדות החדש
מכל אדם משקלקלו המינ' התקינו שלא יהיו מקבלים
אלא מן המבירים

פשטור אם אין בית דין מבירין וזה זה
פתיבו על החדש מפני לחפני המקום זה לחתר להעיד מזה זה בפני
קוה ולחתר בך זכר הטעם פמחמתו אין מקבלין עדות אלא מן הידוע
והמבירים ולחתר בירושלם וכולם היו מזכירין החיבים עדי פקד ל
להעיד על הרחייה

כ בראשונה היו משיאים משואות
משקלקלו הבותים ' התקינו שיהיו שלוחים יוצאים

היו הבותים מפילין מעזותיו עבינו פתיו מבעריס תורים גיבלים ס
אלא בעת הרחיה והרחוק לותם החדים היה פבור פמיובלים היו
יוצאין

ביצד משיאין משואות מביאין בלונסות שלארז אורבי'
וקנים ועצי שמן ונעורת של פשתן וכורכם במשיזוה ו
ועולה לראש ההר ומציח בהם את חאור ומוליך ומביא
מעלה ומוריד עד שהוא רואה את חבירו שהוא עושה
כן בראש ההר השיני וכן בראש ההר השלישי

ד
ומניין היו משיאין מהר המשחה
לסרטבה ומסרטבה לאנרופינה ומאנרופינה לחברון
ומחברון לבית בלתי ומבית בלתי לא זוו אלא מוליך ום
ומביא מעלה ומוריד עד שהוא רואה את בל הגולה
לפנו במדורת אש ח חצר גדולה היתה
בירושלם ובית יעזק היתה נקראת ' ולשם בל ד' ערים
מתבנסין ובית דין בודקין אותן שם ומעודות גדולות עו
עושין להם בשביל שיהיו רגילין לבא

ו בראשונה לא היו יום משם בל היום התקין רבן גמליא
שיהיו מהלבין אלפים אמה לבל רוח ולא אילו בלבר אלא
אף חבמה הבאה לילה ' והבא להציל מיד הגויים או מיד
הנהר או מיד הרליקה מיד המפולת הרי אילו בי אנשי
העירויש להם אלפים אמה לבל רוח

בל זה מכותר ובבר קדמו
עקרי זאת הלבה המחרונה בפרק הרביעי מעירובין

ו כיצד בודקין את העדים וזן שבא
ראשון בודקין אותו ראשון מבנסין את הגדול שבהם
ואומרים לו אמור כיצד ראיתה את הלבנה לפני החמה
או לאחר החמה לצפונה או לדרומה כמה היה נבוה
ולאיזה היה נוטה ומה היה רחב אם אמר לפני החמה
לא אמר כלום ח ואחר כך היו
מבניסים את השנים ובודקים אותו אם נמצאו דבריהם
מכוונים עדותם קיימת ושאר כל הזונות שוטלין
אותן ראשי פרקים לא שהן צריכין להם אלא שלא
יצאו בפחי נפש בשביל שיהו רגילין לבוא

לפני החמה אין לו לאחר החמה ריבוי כן תמיר
תמיכה מבד השמש ונחמר בפניה או לדרומה כי הלבנה והכוכבים
ירחקו מדרך השמש פעם בדרום ופעם בצפון ושמא היה
רוחב הלבנה נפוני בשניהם ושמא יהיה דרומי ונחמר כמה היה ב
גבוה רוחב בו כמה היה בבקר מן החותם לפי רחות הקרן ולאין היה
נוטה עכשיו קרניה כי קרני הלבנה שחנה היותם לא גבת קרנות
בפני רוחב המרינה ורוחב הלבנה ומקומה מגלגל המזלות וכמה
היה רחב עכשיו כי הלבנה שחנה מיעגלה בשחתחדם בפי קירובה
אין ניחוקה מן השמש ומיבות אלו המניינים כולם וידיעתם לא יתן
יתחמתו אלא במיבים רבים מן החכמות המופתים וחכמת התכונה
ובחותה זמן היו מחבקין הלבנה בכל חודש וידעים אם תריחה אם לא
תריחה כפי חיוב החשבון החמתי ואם היו יודעים שלא תריחה לא ה
היו מעבירין לדבר החמור לפי רחיתה לפי מהות עד בקר ואם היו
ידעים בדרך החשבון כי רחיתה חייתה דבר הכרחי היו מבקשין ע
עדים על רחיתה לפי שחי אפשר לרחותה בדרך התכונה אלא שם
שהעבים מכסין אותה או יהיה החויר כלי זך ועבור או יהיה השקוט
שמכוייתין אותה ממנו כמוך ולא תריחה והיו בודקין אותן אם היתה
רחייתה רחייה למיתית או שקר בחילו הפנים מזכרנו וזה כי היו
מחשבין וידעין בלי זה היה הלבנה שם בדרום ולחיין ה
היו נוטים קרניה מרוחות השופך ושיעור החזרה קבילה בה וכמה
היתה נבוהה לפני רחות העין ואם העדו עדות מכוונת לאחר את
שתתחיל התכונה שפקו בעדותם וכמו שחשבו הבית דין שקדם כ
כמו שהרינו ואם אחרי בדרך משל שראו אותה נוטה מדרך השמש
לצד הצפון והיה רוחב הלבנה בדרום ידעו בלי ספק כי שם עדי שקר
ולא תתקבל עדותם בחומרת כמה היה גבוה אלא בחולקין העדי
במיעור גובה הלבנה מחלוקת גדולה אחד אם אחרו כולם במיעור
עשרה חלות היתה גבוה או תחרו כולם מיעור אחה אחה היתה גב
גבוה אין מתקבל בזה הדבר אפי עדות העדים לפי שבאחר זה ס
מיעור היתה גבוהה כפי רחות עיניהם ואילו העיקרים מזכרתי לך
היה דרך החקירה בראיית הלבנה ואחי תמיד מחדם יבחנו הדחות
ויאחר כי דת היהודים היה בניה על ראיית הלבנה אלא על החשבון
בלבד והוא מחמין אלו הכתובים כולם ואחי רואה שהרואה זה מיבו
מחמינו אחד היתה דעתו בזה המאחר להשיב אחור בעל דינו בלי זה
נר יזדמן לו בבקר או בחמת כין אלא מבא מניל לבשנו מקברה ס
קיבוה ומה שתחמין לתת שחמעיין כי העקר דעינו בכמי על הראיה
אם לא תריחה הלבנה בשלש ימים ואחד לחודש אינו לבטן השמש
ונתלמוד ומעשיות רבות ממה שחיעינו בזה הענין כאחר שהשמש כו
כולם יעידו בראי תת זה הענייו והשו אחר החודש הזה לזה לכם
ראש חדשים כולם ובאה הקבלה החמיתית שהרי לא הקבלה למשה
דמות הלבנה ואחר כזה ראה ונקדש ומה שהיו רואין עיניהן על הח
החשבון אם תריחה אם לא תריחה היה כמו שהרחיתי לך לא שיהיה מכו
על החשבון כלב ויעשו ראשי החודש על פי החשבון לעולם שאחר החשבון
תריחה ומוד הענוה שחשל לא הקבלה בפיהו הוא שהיו
חשבון יודעין בו בוקעת הראיה בחמת ובשלי החשבון מכל החזמנות
ובקבלתיהם חלקין בו ועד כמה במשך הדבר ועדיין לא בתברר
אלא מיעורו בחמת וזה החשבון שים בידינו היום הוא חלק מחמתו
החשבון ותחלתו לפי שהוא מהיין הקיבון החמתני בלבד ועוד הבאתי
לך בחיבור מיוחד עניין זה בעיבור שהוא בידנו ואם היתה הכוונה

כראיות בראות לא יפחיתם אלא מי שהתבלותו חילת תמיד ם
שרוב בני אדם אכל כולם אין אכלם אלא מלחמת הקיבון בלבד לכ
קיבון מהיין למניין לחד מידעים שהוא התבר על חבמיק גדילם ולא
ידע לא עניין ולא כוכה אם היה מלאכה תבוין הראיה אם לא
וכראי התבחר לקבל המחודדין שהחשבון מכוין הראיה בשום פנים
חזי לחכחים הראות ואחר אחין לחכמו עומין על פי הראיה ושעיקר
החשבון התורי ולא כפל המחלוקת בין בני אדם והוכחתו הרבריס
הראיתיים אלא בהעדר החכמה ואין שום אדם מיכון מיעור מה שה
אחינו ושהושלמו כזה החמור המועט שקדם, לא כמה אחני עתיד
לומר כאותו חיבור שהחבר אלא אדם בעל חמונה ודת וחריצות וד
זריזות בידיעת הראיתית. ומי שהיו מטעה עניני ובתבוני שהעבר
עבריו ועשל שניים רבות בחכמת הספרדיות עד שלקח מהם מכה יפה
לעצמו ואם בלתו יהיו הדברי כולו אחיר ביד כשלו.

ט ראש בית דין
אומר מקודש ובל העם עונן אחריו מקודש בין שנראה
בומנו בין שלא נראה בומנו מקודשין אותו ר אליעזר בר
צדוק אומר אם לא נראה בומנו אין מקודשין אותו שבבר
קדשוהו שמים

זמנו הוא ליל שלשים מן החודש שבבר
עבר ואלא בזמנו הוא ליל אחד ושלשים שהוא ראש חדש בהברח כ
בין שנראה היה בין לא נראה ותבת הוא אומר כי בליל ראש חדש
תריחה או לא תריחה צריך קידוש החדש עבשו ור אליעזר אומר כי אין
חייבין בקידוש החדש עבשו שנאמר וקדשתם את שנת החמשים שנה
שנים אתה מקדש ואי אתה מקדש חדשים עיניהן מאין קידוש החדש
חוכה ואלבה בר אליעזר בר נתוק

י דמות צורת לבנות היו
לו לרבן נמליאל בעלייתו בטבלה ובבותל שבהן מראה
את ההריוטות ואומר הבוה ראית או בוה מעשה שבאו
שנים ואמרו ראינוהו שחרית במורח וערבית במערב
אמר ר יוחנן בן נורי עידי שקר הם ובשבאו ליבנה קיבלם רבן נמליאל ועוד באו שנים ואמרו ראינוהו בז
בומנו ובלילי עיבורו לא נראה וקיבלן רבן נמליאל אמר
ר דוסא בן ארבינס עידי שקר הן היאך מעידין על הא
האשה שילדה ולמחר בריסה בין שיעה אם לור יהושע
רואה אני את דבריך

היה מניין בלוח שיעור הלבנה שיהיה
בו נעויית קרניה מבד המופך ואחמי שבובבי מבייריס זה הרבה
ונמוך תחשב בחיבוניהן שחרית במזרח וערבית במערב מה
שחושבין הטפשים שהחיבוים בשני הרבריס והיה לבד רבן גמליאל
שיפשר שהרה היתה במזרח קודם הבן החמה ובו ביום שהרה ב
בעבמו במערב אחר שקיעת החמה זה הוה מן הבמבע בתבלית הב
המבישות לה יתחמת בשום פנים ואין מחמין זה אלא לדם עם ה
הארן שעם התבלית הטפשות לה יחיעים מן הגלבל אלא בחו שהיו ב
הבער ואחמור ובל מה שבבל בדמיונם עליה הוא לחודם בתלמוד
אחר להם ר במליאל לחבמים בך מקובל אחי שבית אבי שהה בעמים
בה בהרוסה ופעמים בה בקבוה ועבשיו זה שאחמר בי הזמן עים ב
בין הקיבון הבמם והיהה ובין לחייתו יחתבה עיבוי גדול בני מהחותה
הירח ושתחמהתו ובני רוחבו בעפון ובדרום ובני אחר מערבי הש
המזל אחוק בו וקוצר מערבין ובני מיבוי תבועת הבמם ומבני אלא ה
הבישים בולם שהם מחייבין קונר הזמן עים בין הקיבון ורחייתו וה
ואחרבו אחר פעמים בה בהרוסה ופעמים בה בקבוה ואי אלמוד בה
בחכמת התבונה ידע בל מה שאחרתי לו במליאל בפי שהקדים זה הע
העיבוין ידע שחשבר הירחה בחותה בלילה וקיבל דבריהם בחמרם
ראינוהו ערבית במערב ולא הבניה לאחל העדיות על רחייתו שחרית בזמן כי אח
התירה לה הטריה אותה בו אחל העדיות על רחייתו שחרית ולא היתה
אחבתו שבזבו אבל הבין אחמין שבהרה לשם דבר בהמת ירח ולא היה
בן כי אין הבמבע רחייתו בבקרו של אותו היום

ולפנינו יעטיר בתוך מרת ירח כמו שתמרנו ומה זכרו זה בתלמוד
ותמר פעם אחת בתקדו שמים בעבים וברקיע שלבנה עשרים ומי
ומבעה לחודש ומתאר קיבל רבן בחליפל עדותן שבורקה ערבית הר
הרחיקו חכמים זה הדבר לפי שלפי היה כין קרחייה וכין קידוש זמן
קרחייה לפי שמבוכם שברגל והוא קוויעם העיקר ותמר פעמים בח ב
בחרוכה ' ופעמים בח בקריה ' וכן ירחים מי מיכין ניסבול ותבלו ד
הכרים תנוסית ' ותמרו רחיכוהו כזמכו וכלול עיכורו לח נרחה לפי ג
שהן רחוקו ליל שלשים ולח רחוקו ליל שלשים ותחד והיה קחשכון מה
ניחייב רחיתו ליל שלשים כתחר כתבנו העיקר ומן הדין היה להחמיכם
לפי שהעידו ברחיקו בעת קרחיקו ותמר שלח רחוקו בליל שבעית הין
הכו חוששין לזה ולח יחייב לחוכו בשום דבר כי שמח שלשה רחייתם
הן כשהו שרשל ותיכם מרבים בן ומיכהן יתחוק מי שהוקקקה לפ
לשמועתכי שפירש כי הכן בשליקל לח כחמיכן בזה כמעשה לפי שה
שהוא היה מאמין כי הירח נראה בליל שלשים ובתבע לחור ושלא הם
הזשמש ובשתר בליל שלי תקבלו כחמיכם בעדות שהעידו ברחייתו בעת
הרחיקו ותשבון לעשה לרחייתו עיכיהם כחמיכם כמעשה הרחמן
שרחו אותו קודם לכן כשחרית ' ובחמרו במעשה הסני שלח רחו ח
הוציו לחור כך בליל שיני מן החודש

יא שלח לו רבן גמליאל

גזור אני עליך שתבוא אצלי במקלך ובמעותך ביום שח
שחל יום הכיפורים להיות בחשבונך הלך ומצאו ר' עק
עקיבה מיצר אמר לו יש לי ללמד שבל מה שעשה רבן
גמליאל עשוי שנאמר אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר
תקראו אותם במועדם כין בזמנו כין שלא בזמנו ־ין לי
מועדות אלא אילו בא לו אצל ר' דוסא כן ־רכינס
אמר לו אם כאים אנו לדון אחר בית דינו של רבן גמליא
צריכין אנו לדון אחר כל בית דין ובית דין שעמד מימו
משה רבינו ועד עכשיו שנאמר ויעל משה ואהרן נדב
ואביהוא ושבעים מזקני ישראל ולמה לא נתפרשו שמותן
של זקני אלא ללמד שבל שלש ושלש שיעמדו בית דין
על ישראל הרי הם בבית דינו של משה ' נטל מקלו ומ
ונעותיו בידו והלך ביבנה אצל רבן גמליאל ביום שחל
יום הכיפורים להיות בחשבונו עמד רבן גמליאל ונשקו
בראשו אמר לו בוא בשלום ר' ותלמידי רבי בחבמד־
ותלמידי שקיבל עליו את דברי

זה מבואר ומתת

פרק שלישי ראוהו בית דין וכל ישראל או
נהקרו העדים ולא ד־ספיקו

לומר מקודש עד שחשיבה ' הרי זה מעובר ראוהו בית
דין בלבד יעמדו שנים ויעידו בפניהם ויאמרו מקודש
מקודש ראוהו שלשה והם בית דין יעמדו שנים ויושיבו
מאחריהם בצד היחיד ויעידו לפניהם ויאמרו מקודש מ
מקודש שאין היחיד נאמן על ידי עצמו

מיעור זו המשנה

רחוקו בית דין וכל ישראל אין מחקרין העדים ולא הספיקו העדים לומר
מקודש עד מחשיכה כי כברחוקו בית דין וכל ישראל ' חולי יעלה על
דעתינו שיהין נרי קידוש מפני שהדבר נגלי ומפורסם ולפיכך הוליעכו
כי עבשו נריכין לומר מקוד' מקודש ותו יהיה לוחו יו' רחם חיים ושמח
יעלה על דעתינו כי פיו שיספק יחיד מוחחק להין לחבי' שחעקר הל
הדין כשלשה כמו שיתבחר במקומו כמו כן יספיק בקידוש החודש
ביחיד לפיכך הודישך כי לין מספיקים בכחן כפחות משלשה
הו יותר לפי שחמר קשם ' ניחמר ה' הל משה ואל לקרן בחרן מנריס
כמו שביחר כמה שקדם וכן חם יעלה על לבך כי לפי שבחקרו העדי'
יום שלשים ומקוייחם עדותם ביום שלשי' כי חם רחוהו לחום כתברר
היות חותו יום רחם חדש ' ומעתה שלח השפיקו בית דין לומר מק
מקודש מקודש שלח בליל ליל לחר ושלשים ויהיה לחודש מקודש מק
מקודש כחלו הוח גמר דין כי העיקר לבליכו גמר דין מותר בליל וכ
ולפיכך הודיעכו כי קידוש החודש לח יהיה בליל שום שניס כי ה

קחדיש קדלו משפטו שבחמר כי חק ליחרחל הוח משפטו וגו' ומשפטו
לח יהיה חלח ביום ' לפי שחמר שכתוב ועל פיהם יהיה כל ריב וכל
נגיע חם רחיית שעשים ביום ולח בליל חף ריבים ביום ולח בליל והיו'
רחייה שעשים ביום ולח בליל חם שבחמר וביום הרחות כי בשני חי
יטמח ביום ולח בליל ולפיכך יהיה רחם חדם יום חחר ושלשי' ויהיה
מחודש ניכח משעבר משלשים יום חעשה שבריח היכח ליל שלשים ב
כין שלח נתקדש יום שלשים ' ומימה שחתה נריך לדעת כי היכח כם
כשבריחה בזמכו והוח יום עשריס ותשעה ערבית ובשחר מן היום ב
כדי שיחמרו מקודש מקודש קודם שיראה הכוכבים כי זה מוכך חעשה
שחעריך הסחים כי בליל שחבינו מיכה חלח משעה שחת הכוכבים ב
כמו שבריך הסני משבח וזכריתי לך וה שלח תחשב כי קידוש החודש
לח יהיה לעולם חלח יום שלשים כי חיפשר שיהיה קודם ליל שלשים ב
כמו שביחרנו

א כל השפרות כשרין חוץ נשל

פרה ' מפני שהוא קרן אמר ר' יוסי והלה כל השופרות
כולן נקראו קרן שנאמר והיה כמשוך בקרן ד־יובל
בשמעכם את קול השופר

קריחת קרן על פרק קרן הוא

למה שחמר הכתוב כקור שופרו קדי לו וקדכי רחם קדכיו וחכמים
מעכין על ר' יוסי ותומר ויקלו כל השופרות מקדילו קרן ויקדילו שופר
ועל פרק קדילו קרן ולעולם לח יקרח שופר ולין הלכה כר' יוסי

ב

שופר של ראש השנה שליעל פשוט ופיו מצופה זה־ב
ושתי חצוצרות מן הצדדין שופר מאריך והציצרות מ
מקצרות שמצות היום בשופר ר' ובתעניות
בשל זכרים כפופים ' ופיו מצופה בסף ושתי חצוצרות
באמצע ' שופר מקצר והצוצרות מאריכות שמצות זיום
בחצוצרות

זה הסדר לח היה חלח כמקדש לחמרו הפי
בחצוצרית ויקול שופר קדישו לפני המלך ק' חבל חין תוקעין למקדש חין
תוקעין כרחש השכח חלח בשופר בלבד וחין תוקעין בתעניות חלח
בחצוצרות בלבד ' ומפני זה היה מצות יום תעכית בחצוצרות לפי ש
שתעכית חינו חלח על גזרות שבי יבור והשם יחמר על הבר הגזיר ש
לחבם וקדעתם בחצוצרות ובזכרים

ה שוה היובל וראש

השנה בתקיעה ובברכות ר' יהודה אומר בראש השנה
תוקעין בשל זכרים וביזבל בשל יעלים

הל בתקיעת

חכין התקיעות ובברכות חכיין הברכות שבתפילה ועוד יתבחר ע
עיכייכם ותמר כמה שקדם כי שופר של רחש השכה בדיך שיהיה מקדן
קיעלים לחיכה הלבה וחין הלבה כר' יהודה חבל פשה הלבה כשופר
שיובל ושל רחש השכה של זכרים כשופרי

ו שופר שנסדק

ודבקו בסול ' דיבק שיברי שופרות פסול נקב וסתמו א
אם מעכב את התקיעות פסול ' ואם לא מעכב

ז התוקע לתוך הכור או לתוך הדות

או לתוך הפשם אם קול שופר שמע יצא ' אם קול הברה
שמע לא יצא ' וכן מי שהיה עובר אחרי בית הכנסות או
שהיה ביתו סמוך לשם ושמע קול שופר או קול מקו־
מגילה אם כיון לבו יצא ואם לאו לא יצא אעפי שו־
שמע וזה שמע וזה כיון לבו וזה לא כיון לבו

כסדק פסול

זה הוא כשכסדק לחרכו חבל אם כסדק לרחבו אם כשתיר מחרכו ו
לחחר מקום הסדק מיעור של שופר וקוה כדי שילחזקו כידו וירוחם לש
לכתן ולבתן הוא כשר ואם כיקב יש בו כיכים
וקם כי הוא כדיך לשתום הכקב אם שתמו כמינו ובשחר ממכו כיכב
מלם כלי נקב ' ולח שיבבו הנקבים חת שתקיעה כמו שבחמר כשר
ואם שתמו מלח כמינו פסול ובור הוא חפיזה בגוף הקרקע ' ודות

מקום גבוה על החרן מקף פתלים ופיטם כלי נרול מחרם ושל
מותן שהם חוץ לבור למרן שם קול הכרים שמע לא יצא לכל מותן שם
שהיו תוך לבור יצאו ידי חובתן וצריך התוקע שיכוין להוציא השומע
ידי חובתו ואם יתכוין השומע לשמוע ויצא ידי חובתו ושם שלא התכוה
בהן בהוצאת השמיע כחילו קול חזן הכנסת ושליח ציבור לפי טע
שעיקר תקדמתן על התקיעה שיכה תלת להוציא את הרבים ידי חובתן
והשתא תוקע להוציא כל השומעין מחובתן מתבטלין ולפיכך לא
נצטרך תלת בהוצאת השומע

ח והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר ינים ידיו וגבר עמלק וכי ידיו
שלמשה עשות מלחמות או ידיו שוברות מלחמה אלא
בזמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין
את לבן לאביהן שבשמים היו מתגברים ואם לאו היו
נופלין כיוצא בו ויאמר ה׳ אל משה עשה לך שרף ושׂ
ושים אותו על נס והיה כל הנשוך וראה אותו וחי ׳ וכי
הנחש ממית ומחיה ׳ אלא בזמן שישראל מסתכלין ל
לאביהן שבשמים כלפי מעלה ומתכונן את
לבם היו מתרפאין ואם לאו היו נמוקין

ט חרש שוטה
וקטן אין מוציאין את הרבים ידי חובתן וה הכלל כל
שאינו חייב כדבר אינו מוציא הרבים ידי חובתן

דיבר בשלן כפי מה שמחכמו נריכין בו כמיה שחכמו כריכו וכפי פי
כוונת הסשכתא

פרק רביעי יום טוב של ראש השנה שחל להיות
בשבת במקדש היו תוקעין אבל לא
במרינה ׳ משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי
שיהו תוקעים בכל מקום שיש בו בית דין אמר ר׳ אלעז
בשהתקין רבן יוחנן בן זכאי לא התקין שהיו תוקעים אא
ביבנה בלבד אמר לו אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו
בית דין

בבר בילרנו פעמים כי מקדש תקדש ירושלי כולה ומדינה שחר
העיירות שבכל ארץ ישראל ובטשם שבעבורו בחר תקיע שופר בם
בשבת ׳ בוירה שמא יטלנו בידו ויעבירנו ר׳ לחות ברשות הרבים כ
כמו שבחרנו בלולב לפי שתקיע שופר חיבה מלאכה ׳ ואמרו שחר
ביבנה וחר בכל מקום שים בו בית דין לל כי חד כפיסיו בית דין
עבריס ממקום למקום ׳ ונתחדתו במקום מן המקומות לא על דע
דשתר להתייבב שם יש להם לתקוע שם שופר ׳ ואין קלבה חלא כמו
שזכרנו קודם שאין תוקעין אלא במקום שיש שם בית דין קבוע
וקלבה בר חלינאר ׳

ועוד אמר זו היתה בירושׁ יתירה על יבנה שבל עיר שה
שוזיא רואה ושומעת וקרוב והיא יבולה לבוא תוקעין
בה ׳ וביבנה לא היו תוקעין אלא בבית דין בלבד ׳

אמרו ועוד יורים כי היה שם מעמד בפי מלבר זה שמבר ואם פי בירושלי
היו תוקעין בל העם בל זמן שבית דין יושבים במקדש ׳ וביבנה לא
היו תוקעין אלא בבר בלבר כמו שזכרנו ׳ ולא בחסנר תקיעת שופר ע
על בית דין בשבת לפי שבית דין זריזין הם ולא יקדם עון בדבר הזה

בראשונה היה עטל לולב במקדש שבעה ובמדינה יום
אחד ׳ משחרב בית המקדש ׳ התקין רבן יוחנן בן זכאי
שיהא לולב ניטל במרינה שבעה זכר למקדש ושיהא
יום הנף כולו אסור

בבר קדם לך קדבר בזה שהלבה בשלים
ומסוכה

ד בראשונה היו מקבלין עדות החודש בל היום
פעם אחת נשתהו העדים מלבוא ונתקלקלו הלוים

כשיר ׳ התקינו שלא יהו מקבלים אלא עד המנחה אם ב
באו מן המנחה ולמעלה נוזנין אותו היום קודש ולמחר
קודש משחרב בית המקדש התקין רבן יו
יוחנן בן זכאי שיהיו מקבלין עדות החודש כל היום

אמר ר׳ יהושע בן קרחה ועוד זו התקין רבן יוחנן בן זכאי משום רחם
בית דין בכל מקום שלא יהו קדשים הולכים אלא למקום שהוא בו את
שהתקלקלו הלוים בשיר ׳ עבינו שלא אמרו בירה בלל ׳ שלא ידעי אם
היה חול ואין שם עדים שיעידו על קרחוק ׳ לן שם הוא קודם ׳ ועוד
יבואו אחרי בשוא היום כי עבבם בני ׳ בירה על בל קרבן כמו שיתבא
בתמורה ׳ ועת המנחה הוא עת התקלבת תמיד שבין הערבים ואחר
שתקריבין אותו לא היו מקריבין אחריו שום דבר כמו שאמרו בא
בחמישי בפסחים ׳ ומקום הניעד הוא מקום שיודעים לקרבן בית דין ב
בני שיהיה מקום אחד ידוע בבל יבואו בשם העדים ולא יצטרבו לא
לחזר על מקומות רבים בלי ידועים ׳ ומבואר הוא מי בל בית דין הב
שמזכר בזה קעיניו לל שיהיו שמונין בארץ שמחל כמו שבתבאר בשב
בשבועות

ה סדר ברבות אומר אבות וגבורות וקדושת
השם וכולל מלביות עמם ואינו תוקע ׳ קדושת היום
ותוקע וזכרונות ותוקע שופרות ותוקע ואומר עבודה ו
והודאה וברבת בהנים בדברי ר׳ יוחנן בן נורי אמר לו ר׳
יהודה לך עקיבה אם אינו תוקע למלביות למה הוא מו
מזביר ׳ אלאאו מר אבות וגבורות וקדושת השם וכולל
מלביות עם קדוש היום ותוקע וזכרונות ותוקע שופרות
ותוקע ואומר עבודה והודאה וברבת בהנים ושים

אמר בשם בירבם ם
בשבח זכרון תרועה ובאיזה שקבלה זכרון אלו זכרונות ׳ תרועה אלו
שופרות ׳ נשוב אמר נזיר לבם לזכרון לפני אלהיבם ׳ אני ה׳ אלהיבם ׳
ובאיזה שקבלה בי אם שתחזיר אלהיבם בניין אב ׳ בל מקום שנאמר
זכרונות ושופרות יהיו מלביות עמהם ׳ ומן הדאוי להקדים המלביות
ואחריהם זכרונות ׳ ואחריהן שופרות ׳ בשו שאמר אמירי לפני מלביות
בדי שתתמליבוני עליבם זכרונות בדי שיעלה זכרונבם לפני לטובה וב
ובאיזה בשופר ׳ ובלבה בר יהודה

ו אין פוחתין מעשר מלביו
מעשר וכרון ומעשרה שופרות ר׳ יוחנן בן נורי אמר אם
אמר שלש שלש יצא אין מוזירין זכרון ומלבות ושופר
שלפורעגות מתחיל בתורה ומשלים בנביא ר׳ יוסי אומר
אם משלים בתורה יצא

אילו העשר ושעריך לל בהם מלעבר
פסוקים מן התורה ׳ מלעבר מן הבתובים מלעבר מן הנביאים ואחר
מן התורה מעלים בו ׳ לר יוחנן בן נורי לומד הם אחר אחר מן
התורה ואחר מן הבתובים ואחר מן הנביאים יצא ׳ ושיעור מאמר
ר׳ יוסי אחמר בבאן בשני אם שברתא מרשתו בך הוא בשם שיצא ידי חו
מובתו אם השלים בתורה בך אם השלים בבביא יצא ׳ ובבירן ושופר
ומלבות מלעורעגות בשו שאמר ויזבור בי בשר הוא ובול תקעו שו
שופר בבשבח אם לא בידי חזקה ובזרוע נטויה וגומי ובשו בן זבירן
יחיד בשו זבירה לי אלהי לטובה אין מוציאין אדי חובה ולבלה בר
יוחנן בן נורי נבר יוסי

ז העובר לפני התיבה ביט של ראש
השנה השני מתקיע ובשעת ההלל הראשון מקרא את ה
ההלל

לא התקינו זה אלא בשעת הסשר לפי שהיו שוירין לאותו שם
שהיה מתפלל שחרית אלא יתקע שופר ובשהיו מפלימין התפילה ה
היו הסומרים הולבים לדריבם ולפיבך אומרו שהיה עובר לפני התיבה
להתפלל תפילת מוסף היה תוקע ׳ ואמרו ובשעת ההלל לפי אלא היו
קוין שבל לא ברחם השבח ולא ביום הבפורים לפי שהם ימי עבודה
ולבבעבח ושחר ומורח מהשם וירחם מאתו ומבריח ומנוס אלא ותשוב
ותחנונים ובקשת בשריה ושליחה ובבל אלו העניבים אינו הבון השם
השתוח והשמחה

שופר של ראש השנה אין מעבירין עליו את התהום ואי
ואין מפקחין עליו את הגל לא עולין באילן ולא רוכבין
על גבי בהמה ולא שטין על פני המים ואין חותבין אותו
בין כרבר שהוא משום שבות בין כדבר שהוא משום ל
לא תעשה אבל אם רצה ליתן לתוכו מים או יין יתן
אין מעבבין את התינוק מלתקוע אבל מתעסקין בהם
בדי שילמד ומתעסק לא יצא והשומע מן המתעסק לא
יצא

ככר כתיבנו לך כי לא הוא עשה ולא תעשה כי תמיד מבתוך מ
מנות עשה ואת כל מלאכה לא תעשה ונפוצי מצות עשה בלבר
ועשה לא תעבדם לא תתי עשה ויחי את לא תעשה ועשה ודבר מהוא
מעשה שבות הוא כמו שיתבוך אותו בסכין ומעשה לא תעשה כמי
שיתבוך אותו כמנירה שהיא מלאכת חרושת עץ גמורה ואין
מעבבין את התינוק מלתקוע ואפי בתפלת שיתין קריבים ל
להיותם גדולים כדי שיהיו יודעין לבאת ידי חובתן כשיבוא לשם שכר

סדר תקיעו שלש של שלש שלש שיעור תקיעה כדי ש
שלש תרועות שיעור הרועה כדי שלש יבבות תקע
בראשונה ומשך בשניה כשתים אין בידו אלא אחת מ
שבירך ואחר כך נתמנה לו שופר תוקע ומריע ותוקע ו
תוקע ומריע ותוקע שלשה פעמים בשם ששליח ציבור
חייב כך כל יחיד ויחיד חייב רבן גמליאל אומר שליח
ציבור מוציא את הרבים ידי חובתן

קשה לגלינו כי תקישות
על ה' ותקיעה יבל אין וכל הבתו בה' כתחייבו כמותו כיובל וכל
מה שבת כתקיעה יבל כתחייבנו כמותו בה' וכאלו הבתובים כו
כולם בכתבו בכל לאחר מבני הזמנים וזה למה שאם קשם וה בברית
שויר תרועה בחדש השביעי וכו' וכאם הקבלה מיהו כל תקיעו
על חדש השביעי כזו ושעיקר אצלינו כי כל תרועה יש תקיעה לפ
לפניה ולאחריה ' וכן כאם הקבלה מכיון שפשוטה לביבי תלמוד ל
לומר והעברתה שופר ' נתניין שפשוטה לאחריה ' תלמוד לומר
תעבירו שופר ' ובכבית תלת תרועה ה' ויום הכיפורים ג פעמים
וה עברת שופר תרועה ' שכתוב זכרון תרועה ה' ן יום תרועה יהיה
לכם ' ולביבך תוקעין ב תרועות ושתי תקישות לכל תרועה כמו שכ
שכתבו הביבך ' ואלו הם טו תקישות שכתחייבנו כהן ה' ויום הכ
הכיפורים ' ואמר מיעוד תקיע ג תרועות ' ול כי מישור כל התקיש
הוא כמיעוד כל התרועות וקס ב' ' ומפני זה אנו תוקעין היום
תקישות הרבה כמו שהוא בדיקה לעין ' לפי שכתחלים לבנו שכתב שם ה
התרועה הנזכרת כתורה היא אותה שאנו קורין היום תרועה וזה
כמו שלמה ' או שם ג שבריים היא התרועה ' או שם שם תרועה נופל
על שני מינים ' ולפיכך אנו תוקעין תשרת תשרת תרת ב פעמים
ומפני מה אין אנו תוקעין תרשת תרת לפי שאנינו יודעי התרגום תרועה
יבבה ' וכתו כעד אלנו בשקם ותיבב ' ואין הידוע כי אלמה בשת
כשתמצאנו שלאה הוא מתחבת תחילה כמו ב שבריים ואחר כך יריש
קולו כרועות תרועה ' ומאמרו תקע כרחמנה ' עניינו כי כשתקע
תקיעה הרחמנה שהיא קודם התרועה והאריך בה זמן ואחר כך הל
תרועה ואחר כך תקע תקיע שנייה והאריך בה זמן כמו שהאריך ב
הרחמנה כדי שתעלה ' לא לפי דעתו אותה תקיעה לב' תקישות אחת
לתקנום בבת הרחמנה ואחת לתחילת בבת שנייה אומר בכאן שלא ת
תעלה לו שלא כתקיעה אחת בלבד ודיבה כאמרו מי שבירך כמו מי
שתפלל כי התפלה הם ט כרכות שקדם וכרם והם ג רחמנות ומ
שלאיות וה כרונות ושופרות ושלשה אחרונות ואומרים כאם שלשה ג
ניבוך חייב ' לל חייב כברכות ואחלוקתם כבן גמליאל ואחמים אינו
כתפילת ליחם האמה בלבד אחל אחלוקתם בכל התפילה ' טולם כי אח
חכמים אומר כאם שלשה ציבור אינו יוצא ידי חובתו אלא כתפילת
עצמו ' כך כל יחיד ויחיד אינו יוצא ידי חובתו אלא כתפילת עצמו '
ורבן גמליאל אומר כי כתפילת שליח ציבור יוצא ידי חובתו קיודע
להתפלל ומי שאינו יודע ' ואלאה כרבן גמליאל כתפילות שם ה

שמנה ואלו הפטורים כלבר לפי שתפילות אחרונות כשני
ימים אילו
תסלת מסכת ליתם שמנה תהילה לאלף אל רם ונישא

מסכת תעניות

מאימתי מוכירין נבורות נשמים ר' אליעזר אומר מיום ה
הראשון שלחג ר' יהושע אומר מיום טוב האחרון של ח
חג אמר ר' יהושע הועיל ואין נשמים סימן ברכה בחג
למה הוא מוכיר אמר ר' אליעזר אף הוא אינו אומר א
אלא משיב הרוח ומוריד הגשם בעונתו אמרו לו אם כן
לעולם יהא מוכיר

ככר קדם לך בסוף הפרק הקמיכי תסוכה
כי יתירת הגשמים בסוכות אינו סימן ברכה ולבלבה כר' יהושע

ב אין שואלין נשמים אלא סמוך לנשמים ר' י
יהודה אומ' העובר לפני התיבה ביום טוב האחרון ש
שלחג האחרון מוכיר והראשון אינו מזכיר ביום טוב ה
הראשון של פסח הראשון מוכיר ואחרון אינו מוכיר

סימן לנשמים היא תפילת מוסף של יום טוב האחרון של חג בסוכ' שם
שכיתי ר' יהודה ' וביום טוב האחרון של פסח קרינן ואתה קדוש ואתה מתפלל
אחרית אומר מוריד הגשם ' ואחרינן ואתה קדוש אתפלל תפילת מוסף ה
אינו זוכר בגשם לכל אומר מוריד הטל ' וכזמן הזה שאנו עושין שני
ימי טוב ' מפני המכבה אומר מוריד הגשם כמוסף יום טוב הראשון
מן הימים האחרונים של חג ' כל יום שאינו עשירי עשירי זה ביום הש
שאינו ואם ה אחרינן ' ואלאה כר' יהודה

ג ער אימתי שואלין א
את הגשמים ר' יהודה אומר ער שיעבור הפסח ר' מאיר
אומר ער שיצא נסן שנ' ויורד לכם גשם יורה ומלקוש
בראשון בשלשה כמרחשון שואלין את הגשמים רבן ג
גמליאל אומר בשבעה בו חמשה עשר יום אחר החוג ב
כדי שיגיע האחרון שבישראל נהר פרת

התנת שמנה בכתן
בשם ר' יהודה עד שיעבור לה היה לותו שמנה על נמו מה שקדם זה
זכרו ' ובכר לאינו כמה שקדם מן שמנה אלאה כר' יהודה ואלאה
כ"ב וכל זה בתרן ישרל ובאינו הדומות לה וכמו כן כל מה שיגיע
ליך מן הדבר כזולתי התענית הוא בתרן ישראל ומה שהוא קרוב
לתורה ' אבל בשת תענות שתפלה בזמן שהעיר טוב והגשן בתוכו
המקום ונתן לותו בזמן כתילה הוא ז כמרחשו ובשיתעכבו הגשמים
לאחר לותו הזמן על אלו הדברי הכוכרי ' יתבאר בתענני כמו שזכר
כי יש לרננות לה יתחילו בשם הגשמים אלא מכיון שהתרנות שים בשם
במרחשו ' שקרן והגשמים לינם לשם טובים אלא כמרחשו ' אלא זה מן שקר ושקולת
ושקיך ישאלו לכבי זה שקר בשם במרחשו ' אלא זה מן שקר ושקולת
אבל זה דבר לאיתי ונבוי

ד הגיע שבעה עשר במרחשון
ולא ירדו גשמים התחילו היחידים מתענים אובלין וש
ושותין משחשיבה ומותרין במלאכה וברחיצה ובסיכה
ובנעילת הסנדל ובתשמיש המיטה
יחידים שם תלמידים חכמים ואלו שתעניות ג' כי נחמיני

ונסיכי

הגיע ראש חדש שלבסליו ולא ירדו גשמים בית דין גו
גוזרין ג' תעניות על הציבור אובלין ושותין משחשיבה
ומותרין במלאכה וברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל ו
בתשמיש המיטה ה

כבל מקום שאמרו לך לכלין ממחציתה מותר לאכול עד שיעלה ע
עמוד השחר אלא אם יש לפי מלין מותר לאכול ולהתיר לחר סימן
כעוס פניס כלי זה תעבית סיסיס

ו עברו אלו ולא נענו בית דין
נוזרין שלש תעניות אחרות על הציבור אובלין ושותין
מבעוד יום ואסורין במלאכה וברחיצה ובסיכה ובנ
ובנעילת הסנדל ובתשמיש ד״א מיטה וגועלין את
המרחצאות

ז עברו אלו ולא נענו בית דין נוזרין עוד שבע שהם
שלשה עשר תעניות על הציבור מה אילו יתירות על ה
ראשונו שבאילו מתריעין ונועלין את החנויות בשנ
מטין עם חשיבה וכחמישי מותרין מפני כבוד השבת

מלנ המבע תעניות מפלימין מלפק עשר תעניות על הציבו לפי מכבר
מתענו מפק ומעין עם חמיכה פי מפיתחין קפת דלתי מחכוני עם ח
חמיכה ניחן מנניחין מחחנות מכחנות נחין עוס מיקן מוריס

ח עברו אלו
ולא נענו ממעטין במשא ובמתן ובבניין ובנטיעה וב
ובאירוסין ובנישואי ובשאילת שלום בן אדם לחבירו
בבע אדם נוופין לפני המקום והיחידים הוורין ומתעניס
ער שיצא ניסן יצא ניסן וירדו גשמים הנשמים סימן ק
קללה הוא שנ הלא קציר חיטים היום אקרא אל ה ויתן
קולו מטר ודעו וראו כי רעתכם רבה אשר עשיתם ב
בעינ ה׳ת אלהיכם לשאול לכם מלך

נוסף כמו נעוזרין תרב ניעבר בו ונוף בית
ובניין ונטיעה החמוריס נשלו התעניות הזה בניין של סחחה ונטיעה
של סחחה כמו שהתוחים וקניוריו כמו שעוסין הטעליים הסחריכים
בבנייכם ונטיע הכשמים וקברלים שעוסין המלכים ' חכל בניין
לדיוק ולנטיעה הכעוטה לפי רוחיה ולחיות בשכחה ניכו לסוף ונתן
מכטלין מותה לעולם ' וירידת הגשמים לחר ניסן סימן קללה הוא
כשלח ירדו מתחילת השבה עד ניסן ובחרן יפר לא מקו שקוח כמוהו
כמו שכחרנו כמה שקדם

פרק שני קדר תעניות ביצד מוציאין את התיבה
לרחובה שלעיר ונותנים אפר מקלה
על גבי התיבה ובראש הנשיא ובראש אב בית דין כל א
אחד ואחד נוטל ונותן בראשו הזקן שבהכ אומר לפניהם
דברי כבושין אהיו לא נאמר באנשי נינוה וירא אלהים
את שקם ואת תעניתם אלא וירא אלהים את מעשיהם
כי שבו מדרכם הרעה ובקבלה הוא אומר וקרעו
לבבכם ואל בגדיכם ושובו אל ה׳ אלהיכם

זה ספרי מיכו
מלח כשבע לחרונות

ב עמדו בתפלה מורידין לפני הת
התיבה וקן ורגיל ויש לו בנים וביתו ריקם כדי שיהא ל
לבו שלם בתפילה ואומר לפניהם כד׳ ברכות שמונה ע
עשרה שבכל יום ומוסיף עליהם שש

ביתו ריקן כל ריקן
ממוזנות וריקן מעבירית וחיים קיולי למעוחו קודם לכל חדם הוח
מי שהוח רגיל בתפילה ולדבר על רחם הקהל ' ולחר כך מיסיף זקן ו
נים לו כעוימות קול וזה בכל מליח ניבור ומוסף עליו זה שמדבר בו
בוח המקום מיסיף מטובל בלומר בעל בניס וביתו ריקן ' ומלח יבח
עליו שם רעב ילדותו כדי שיתרגו חלין לבות בני חדם ויקבלו כולם
דבריו כרגון ומלו זו כרכות שם בחמרי לחר גשל ישרל וקודם רופח
חולים '

ג ואלו הם זכרונ ת ושזפרות אל ה׳ בצרותה לי אשא
עיני אל ההרים ממעמקים קראתיך ה׳ תפילה לעני כי
יעטף ר׳ יהודה אומר לא היה צריך לומר אותם זכרונות
ושופרות אלא אומר תחתיהן רעב כי יהיה בארץ אשר
היה דבר ה׳ אל ירמיהו על דברי הבצרות ואומר חו
חוחטוחיהן

זכריונות ומשופרות כמו מקדש זכרס בריחס הסבכה ל׳
מלח יחמר זכרין של יחיד ולח זכרין של פורעניות ולהלבה כך ׳יקנדיס

ד על הראשונה הוא אומר מי שענה אברהם בהר
המוריה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום
הזה ברוך וזכר הנשכחות על השניה הוא אומר מי ש
שענה את אבותינו על ים סוף הוא יענה אתכם וישמע
קול צעקתכם ברוך השם נא ישרא על השלישי הוא או׳
מי שענה את יהושע בגלגל הוא יענה אתכם וישמע
קול צעקתכם ביום הזה ברוך אתה ה׳ שומע תרועה על
הרביעי הוא אומ מי שענה את שמוא במצפה הוא יענה
אתכם ברוך שומע צעק על החמישית הוא אומ מי שענה
את אליהו בהר הכרמל הוא יענה אתכם ברוך שומע ת
תפלה על הששית הוא אומר מי שענה את יונה
במעי הדגה הוא יענה אתכם ברוך העונה בעת צרה
על השביעית הוא אומ מי שענה את דוד ואת שלמה
בנו בירושלם הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם
ברוך המרחם על הארץ

לחמרו על המביעית כל המביעית מן הכרכות
מקוסיפו עליהם לפי שכבר לחמר שם ברכות בלבד הוח מוסיף ואוח
כי הוח מוסיף בגיהל ישרחל חוסמת ואוחם כה מי שענה לח חכרהם
בהר המוריה וכול ער בגיל ולפי שחמה בוחל ישרחל ברכה ח
לחח מפני החוסף מקוסיף בה ' וקדחה רחשונה היו כולן שבע
ברכות בוחל ישרחל מהיה מכלל חמה עשרה והשם מקוסיפו

ה מעשה בימי ר׳ חלפתא ובימי ר׳ חנניה בן תרדיון
שעברו אחד לפני התיבה וגמר את כל הברכות ועבו את
אחריו אמן תקעו הכהנים תקעו מי שענה את אברהם
בהר המוריה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם ה
היום הזה הריעו בני אהרן הריעו מי שענה את
אבותיכם על ים סוף הוא יענה אתכם וישמע בקול צע
צעקתכם ביום הזה וכשבא דבר אצל חכמי אמר לו לא
היו נוהגין כן אלא בשערי מזרח

לל מער המזרח מלבור הכית
ומער המזרח מלעזרה ומלבה כחכמים

ו שלש תעניות
הראשונות אנשי משמר מתענין ולא משלימין אנשי ב
בית אב לא היו מתענין שלש שניות אנשי משמר
מתענין ומשלימין אנשי בית אב מתענין ולא משלימין
שבע האחרונות אלו ואלו
מתענין ומשלימין דברי ר׳ יהושע והכמים אומר ג׳ תע
תעניות הראשונות אלו ואלו לא היו מתענין ג׳ שנות
אנשי משמר מתענין ולא משלימין אנשי בית אב לא היו
מתענין שבע האחרונות אנשי משמר מתענין ומשלימין
אנשי בית אב מתענין ולא משלימין

ככר קדם כסוף סופה ס
ממעמדות כקונה היו כל׳ ממעמד ויש עובדין ממעמד בכל מכוע ע
על הסדר בכל ממעמד בתי חכנות היו עובדין גם כן בתי חכנות בחותו
ממעמד כל מחד ומחד יומו ומחרון מחכי בית חב ל׳ כל הכנית חב
מקיחה עובדית חותה היום ויש מקילין עליהם כתעניות מפני
הטבודה כדי שלח יחלשו וחלבה כחכמים

ז אנשי משמר
מוזרין לשתות יין בלילות אבל לא בימים אנשי בית א
אב לא ביום ולא בלילה אנשי משמר ואנשי מעמד א
אסורין מלספר ומלכבם ובחמישי מותרין מפני כבוד

השבת

מה פתחו חיין על לכבי מפתיר ביום הקונן דבר תמיהי ג
ויקטעם ממה תכבי העבודה על לכבי בית הב לסגר כל זמן עבודתם לפי פסס
ויפיישו מותם ׳ ועל לכבי בית הב לסגר כל זמן עבודתם לפי פסס
עומקין כעבודה וכבר ידעת לך לפר סכתו׳ לעשות פום דבר
מעביכי המקדש בסברית והוא שבחתי יין ושכר לל תקנת וכו׳
ויקטעמל קונן מיפרלל ועוד יתבאר עניכן בסוף זו המסכתה ולסור
קתבלחת על לכבי תפתיר ולכבי תפתיר כל ימי עבודתם הטעם בזה
כמי שלא יבכמו כשהן מכוולים כמו שהוא לפור בחולין על מומי

ח כל התוב בפגילה דלא למיספר לפנו אסור
דלאחריו מותר ר׳ יוסי אומר לפנו ולאחריו אסור דלא
להתענאה בהון לפנו ולאחריו מותר ר׳ יוסי אומר לפנו
אסור לאחריו מותר

קיימו לעלם מגילה ויהי קוראים לותה מב
מגילת תענית ויהי כתו׳ בה ימי ידועים מחדשים ידועים פשטה עמ
עמהם הפס ניסים ונתבטלו מהם פמחות ׳ והיו מעבחין לותן
היפים מהם ימים פמו פזופר בתוכה מגילה פהיו פסורין בהספד
ויהן ימים פהם פסוריס בתענית לותן הימים עצמן כל שכן לעבריהם
פסורין בהספד ובתענית לותן הימים עצמן כל שכן לעבריהם
ולאחרייהם והוא לומרם בטלה מגילת תענית מלבל פגריס והנוכה
פהם פסוריס בהספד ובתענית ולפניהם ולאחרייהם מותר

אין גוזרין תענית על הציבור בתחילה בחמישי שלא
להפקיע את השערים אלא שלש תעניות הראשונות שני
וחמישי ושני ׳ שלש שניות חמשי ושני וחמשי ׳ ר׳ יוסי
אומר בשם שאין הראשונות בחמשי כך לא שניות ולא
אחרונות

לחפקיע הפערים ליקר פערים פמזונות מפני פלומר
ללת הפם לולי הנוך הגרול למטר לא היו מתענין קודם הפסת לין
פלבה כר׳ יוסי

ט אין גוזרין תענית בראשי חדשים
ובחנוכה ובפורי ׳ ואם התחיל אין מפסיקין דברי רבן
גמליאל אמר ר׳ מאיר אעפי שאמר רבן גמליאל אין מפ
מפסיקין מודה היה שאין משלימין ובן תשעה באב
שחל להיות בערב שבת

הם היתחילו לין מפסיקי לל הם התחילו
להתענות פעה אחת לין מפסיקי התענית אלא פמשלימין היום וה
ואמר ר׳ מאיר מודה היה שאין משלימין לל פתענין קבת היום וה
ואוכלי קבתו ׳ ובן ט׳ בתב אחל להיות ערב קבת מתענין קבת היום
ואוכלי בפוף היום מפני כבוד קבת ולין פלבה כר׳ מאיר אלא הם
התחילו מתענין ומשלימין ׳ אבל ט׳ בתב אחל להיות ערב קבת
מתענין להתחילה ומשלימין ׳ וט׳ בתב לה יחול להיות ערב קבת אלא
בפהיו עומדין על פי הרואים אבל לה בחפצון הציבור פהוא בידיהו ס
היום

פרק שלישי סדר תעניות האלו האמור ברביעת
ראשונה אבל צמחים ששנו מתריעין עליהם מיד ובן
שפסקו גשמים בין נשם לנשם ארבעים יום מתריעין ע
עליהם ואומרין עליהם עננו מפני שהיא מכת בצורת
ב ירדו לצמחים אבל לא לאילן אבל לא לצמחים לוה
ולוה אבל לא לבורות שיחין ומערות מתריעין עליהם
מיד

ג ובן עיר שלא ירדו עליה גשמי כרכתי וחמטרתי
על עיר אחת ועל עיר אחת לא אמטיר חלקה אחת תמ
תמטר וחלקה אשר לא אמטיר עליה תיבש אותה העיר
מתענה ומתריעת וכל סביבותיה מתענות ולא מתריעות
ר׳ עקיבה אומר מתריעות אבל לא מתעגות

ד ובן עיר שיש שם רבוי או מפולת אותה העיו מ
מתענה ומתריעת וכל סביבותיה מתענות ולא מתריעות
ר׳ עקיבה אומר מתריעות אבל לא מתעגות

ה אי זה הוא דבר עיר המוציאה תק רגלי יצאו
ממנה נ׳ מתים לנ׳ ימים וה אחר וה

מעולת הוא פיפלו הבתלים
מחזקים בני מיכה בגליס ולין הלבה בר עקיבה בכולם
על אילו מתריעין ובבל
מקום על השדפון ועל הירקון ועל הארבה ועל החסיל
ועל היה רעה ועל החרב מתריעין עליהם מפני שהיא מ
מבה מהלבת

ז מעשה שירדו וקמם מירושלים לעריהם
וגזרו תענית על שנראה כמלא פי תנור שידפון באשקלון
ועוד גזרו תענית למחר על שאכלו ואבי׳ כ׳ תינוקות
בעבר הירדן ר׳ יוסי אומ׳ לא על שאכלו אלא על שנראו

קיים היה הוא פירלו מיות ביפוב והתבלי פירלו ביום ובן הם
לדפנו החיות לחר פני כבי לרם קרי זה מפולחת ומתריעין ע
עליהם ׳ ולמרו על החרב ולפי לין דעת בני החיל להוציב חלה ל
לקיוב לומה לחרת ולין כוותם חלה לעבור עליהם קרי היו נרם
ומתריעין עליה ומהבטחות הם ״יתע׳ לחרב לה תעבור בתוכנו ות
ולמר כחלה מי תגור היה לנמר מקום מן הקרקע שעורו כפי התנור
ובן למרו כחלה תגור ובבר למרו בי בפירלו החיות הפזיקות ביום
ביפוב פמתריעין עליהם

ה על אילו מתריעין בשבת על עיר
שהקיפוה גוים או נהר ועל הספינה המטרפת ביום ר׳
יוסי אומר לעורה אבל לא לציעקה שמעין התימע אומ׳
אף על הדבר ולא חודו לו חבמים

ר׳ יוסי לומר פלין תקיעה
פופר בשבת חלה כרי פיתקבנו הקש להועיל לותה הקריבה לבל לא
לעשוק לפס ולהתענות לה ולין הלבה כר׳ יוסי לפנוע מהם הציעקה
בשבת חלה פציעקה פמתענין עליהם בשבת בלה תקיעה ולא עב ס
פמעגין התימני פלומר מתריעין על הדבר לבל קדין הבניגו לין מת
מתריעין על הדבר כל עיקר לבל מתענין עליו בלבד ולותן הבתוב ב
בהם הדבר הם בלבד מתענין ומתריעין כמו שקדם

ט על בל
צרה שלא תבוא על הציבור מתריעין עליה חוץ מרוב
הגשמים מעשה שאמרו לחוני המעגל התפלל שירדו
גשמים אמר להם צאו והבניסו תנורי פסחים בשביל ב
שלא ימקו ונתפלל ולא ירדו גשמי עג עוגה ועמד בוטב
ואמר רבונו של עולם בנך שמו פנהם עלי שאני בבן ב
בית לפנך נשבע אני בשמך הגדול שאיני זז מיבן עד ש
שתרחם על בנך התחילו גשמים מנטפים אמר לא
בך שאלתי אלא גשמי בורות שיחין ומערות ירדו בועף
אמר לו לא בך שאלתי אלא גשמי רצון ברכה וגרבה
ירדו בתיקנן עד שעלו ישראל מירושלים להור
הבית מפני הגשמים אמרו לו בשם שהתפללת עליהם
שירדו בך התפלל עליהם שילבו אמר להם צאו וראו א
אם נמחת אבן הטועים שלח לו׳ שמעון בן שטח
אמר לו צריך אתה לנרות אבל מה אעשה לך ואתה מ
מתחטא לפני המקו בבן בית שהוא מתחטא על אביו
והוא עושה לו רצונו עליך הבתוב אומר ישמח אביך
ואמך ותגל יולדתך

עב עטנה כמו עבול ולבן התועים היה לבן בילה ס
פהיתה בירושלם ובל מי פהיה מונח מביתה עולה עליה ומכריו כדי
פיפמעו בשלה וחזרו לו לבידתו ולפיבך בקר לת לבן התועים ויונה
בתוכלו בתיבת פהבן חיים עפה לתבן ובמל קמעפה בי קנה היה

55

קתפלל ויתודה על חטאתיו ומיד כשמתפלל מטיר ויהיה מדבר קשה ל
לעמדן כן פשוט כמו שמתירה ויהוי עבין ליחיה מהכיה כזה המעשה
ופי' מתחטא ומבעבע

היו מתענין וידרו להם גשמים קודם
להניץ החמה לא ישלימו לאחר הניץ החמה ישלימו ר'
אליעזר אומר קודם לחצות לא ישלימו לאחר חצות ר'
ישלימו מעשה שנזרו תענית בלוד וירדו להם גשמים
קודם חצות אמר להם ר' טרפון צאו אכלו ושתו ועשו י
יום טוב ויצאו ואכלו ושתו ועשו יום טוב ובאו בין
הערבים וקראו הלל הגדול אי זה הוא הלל הגדול
הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו הודו לאלהי האלהים
כי לעולם חסדו הודו לאדוני האדונים וכו'

הלל הגדול הוא
מקורו לה כי טוב עד סיר המעלות ומה שחייבים אלה לקרות הלל בכל יום
הגדול עני מחכמו ושתו כי שקצר לאכילו לין לומר הלל בכל יום הגדול אלא
בפסח שבועות וכו' סלה והלבה כר' אליעזר

פרק רביעי בשלשה פרקים הכהנים נושאין את
כפיהן ארבעה פעמים ביום
בשחרית במוסף ובמנחה ובנעילת שערים בתעניות וב
ובמעמדות וביום הכיפורים

סיעור זו המשנה כשלשה פרקים
הכהנים נושאין את כפיהם בכל תפילה ויש מקום ד' פעמים ביום וזה
וזה יום הכיפורים ומקנת המעמדות כמו שיתבאר כי בתעניות אין
בהם תפילת מוסף אבל במעמדות היו מתפללין תפילה יתירה בכל
יום והיה נקראת מוסף ' ונזכור תמיד זה העיקר ' ובל זה לעת רבי
מאיר אבל ר' יוסי אומר בתעניות כמו בשחרית במוסף ובנעילה אבל
במנחה אין הכהנים נושאין כפיהם ונוב' מחלוקתם כי העיקר מנהגינו
שבכל מקום אין יפה לת ידיו ויברך כמו שהוא לעמוד לפני ה לפרקו ו
ולברך בעמו וכשהוא קשה לו לעבודה בעיכור כמו שיתבאר ב
בתורת כמו כן לסור לשבור לברך ובכל מודים בי בכל הימים מלבד
מלה הב' פרקים אין בתעניות בהם שבהם נוהג עת ידיעה
לשבורות ' ורוב בני אדם שבורים ונחום שמא יפח ידיו ' והוא שבור
ועוד יתבאר לך כי לבני מעמד לסור לסם לאחל כיום ר' ימי' בשבוע
ר' מאיר אומר כי אלו הבלבל פרקים שבתפלה מקום חפש השברות
יפתו הכהנים ידיהם בכל תפלה ר' יוסי אומר תפילת מנחה
שמתפללין בכל יום בזריזי שמא אם יתיר לסם בתפילות בשים במנחה
בלבו הבלבה פרקים יעשו הזו גם בן בשחר ימים שאפשר בהם הם
השברות ותפילת נעילה שאיבה אלה כיום מהשברות בו אסור מהחין
בתיהן ולא נזריזין והלבה כר' יוסי ובתיר היום לבהנים ביום תעבית
בתילות בשים במנחה מפני מקום מאחרין תפילת המנחה ובלבו היא
תפילת נעילה

אילו הם המעמדות לפי שנ' צו את בנ
ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ובי היאך
קרבנו של אדם קרב והוא אינו עומד על גביו אלא ש
שהתקינו הנביאי הראשונ' כד' משמרות על כל משמר
ומשמר היה מעמד בירושלים שלבהנים ושל לוים ושל
ישראל הגיע זמן המשמר בהנים ולוים עולין לירושל'
וישראל שבאותו משמר מתבנסין בעריהן וקורין מע
מעשה בראשית

כבר כתבתי לך מזה שלמעלה כי מלת מעמד
כוללת בהבי מעמדיה ולויה ואבני מותו מעמד וקיו אבני מעמד
הם שלשתו ישראל כלם והיה דעת ' וכוונתם כולם להתעסק בעבודה
וכתפילה ולא היו מתעסקין בעסקים והיה לבם ומחשבתם בק
בקרבנות ובסקים מעיב וזמן המעמד כל מי שהיה מסם מאבני מותו
מעמד קדוב מירושלם והיה במצת במקדש בשעת הקרבת הקרבן
עם הבהנים והלוים שבתותו מבמד ומי שהיה רחוק מירושלם היו מ
מתעסקים בבתי בנסיות שלהם ' ומתפללין וקוראין כמו שבתוב
והיו מתעסקין בעבודת הסם ' כל אותו שבוע שהיה המעמד
שלהם בתפילה וקריאת ותענית כמו שיתבאר והיו קורין מעשה בר
בראשית לפי שלמלות הקשיות שבעבודה ' ולין להבינו עבודה שלא

עם הקרבנות ' וכן לומרו שלמלה מעמידת לה בתקדימו שמים והרן

ואנשי המעמד היו מתענין ד' ימים בשבוע מיום שני ער
יום חמישי ולא היו מתענין ערב שבת מפני כבוד השבת
ולא באחד בשבת בדי שלא יצאו ממנוחה ועונג ליגיעה
ותענית ויסורו ביום הראשון בראשית ויהי
רקיע ' בשני יהי רקיע ויקוו המים בשלישי יקוו המים
ויהי מאורות ברביעי יהי מאורות וישרצו המים
בחמישי ישרצו המים ותוצא הארץ בשישי ותוצא
הארץ ויכלו השמים והארץ וכל צבאם פרשה גדולה
קורין אותה בשנים וקטנה ביחיד בשחרית ובמוסף
ובמנחה נבנסין וקורין על פיהם בקורין את שמע ערב
שבת במנחה לא היו נבנסין מפני כבוד השבת

אין קורין
בספר תורה בתחלית ובסוף לל בתפילתם היתירה פחות מסוף ם
שלשה ' אבל במנחה היו קורין על פיהם ' ואמרו בבנסיות לל בבפי
לבית הבנסת ' וידיעתי לי זו פרשה קורא לותה לחד ולי זו פרשה
קורא לותה שנים ' ולסוף סדר הקריאה שעל יבחר בשבת מ
מגילה

כל יום שיש בו הלל אין בו מעמד שחרית קרבן
מוסף אין בו נעילה ' קרבן עצים אין בו מנחה דברי ר'
עקיבה אמר לו בן עואי בך היה ר' יהושע שונה קרבן מ
מוסף אין בו מנוחה קרבן עצים אין בו נעילה הורו ר'
עקיבה להיות שונה בבן עואי

יום טוב בן הלל בלי מוסף הם
ימים של חנוכה ולפי שהם מדברי סופרים עשו לסם חיזוק ורמז הוא
המעמד מתחילת היום ' ויום שיש בו קרבן מוסף ירמה מעמד מ
מוסף פי' מתחילת מוסף שלהם ' ומתפילה שנית חון מתפילת
מוסף ' ונחמרו בי"ם שהקדם שהבטי מעמד קורים במוסף מורה שם
מעמד במוסף וכבר בארנו כי ענין תפלתם היא הבוספת
המיוחדת בהבי מעמד ומהבטי מעמד היו מתפללים תפילה יתירה
בבל יום והיה בקריאת מוסף וביום שיש בו תפילת מוסף לבל העם ב
בבלל תרתי הקריאה בתוכה תפילה היתירה ובתפילת מבחה וחין
קורין הלא בשחרית ובנעילה ומזו הקלבה יתבאר לך כי הבטי מ
מעמד היו מתפללין תפילת נעילה בבל יום והלבה בבן עומי

זמן עציי הבהנים והעם תשעה באחד בתמז בני ארח בן
יהודה ' בעשרים בתמוז בני דוד בן יהודה בהמש' באב
בני פרעוש בן יהודה בשבעה בו בני יונדב בן רכב
בעשר' בו בני סנאה בן בנימן בטו בו בני זתוא בן יהוד'
ועמהם הבהנים והלוים וכל מי שטעה שבטו ובני נוגבי
עלי ובני קוציעי קצירעות בעשרים בו בני פחת מואב בן
יהודה בעשרים באלול בני עדין בן יהודה ' באחד
בטבת שבו בני פרעוש שנה באחר בטבת לא היה בו
מעמד מפני שהיה בו הלל וקרבן מוסף וקרבן עצים

תדע כי אחד בטבת
מבלל ימי חנוכה ולפיבך קוח יום הלל לח מפני שהוח ר"ח כי הל לב
בר"ח היבו חייב לח ליחיד ולח לביבור לפי שהוח מנהג ועל הביבור ל
לקדימתן בי לילב ויחיד לח יתחיל ולח יתחיל בומרין ולח היה יום ר"ח
יום הלל לח יהיה בח בביבור מעמד ועיבר קרבן הטעים הזה בי הם
הקפחו' הימנוין' היו קובעות לסם לבל הפסחה נהפסחה יום ידוע
לבביל עניים לחם הקערכה בילו הזמינים וידועים וביום הזה
יומם היידועים היו מקריבין קרבנות בלבה וזהו קרבן העניים '
והעתידים המזומנים שבתיד לבוחל

חמשה דברים אירעו לאבותינו ב
בין בתמוז וחמשה בתשעה באב ' בין בתמוז נשתברו
הלוחות ובטל התמיד והובקעה העיר ושרף אפוסטומוס
את התורה והעמיד צלם בהיכל בט באב נגזר על
אבותינו שלא ליבנס בארץ וחרב הבית בראשונה וב
ובשניה ונלבדה ביתר ונחרשה העיר

משנכנס אב ממעטין בשמחה שבת שחל ט׳ באב להיות
בתוכה אסורי׳ לספר ולכבס ובחמישי מותרי׳ מפני
כבוד השבת ערב ט׳ באב לא יאכל אדם ב׳ תבשילין
ולא יאכל אדם בשר ולא ישתה יין ר׳ שמעון בן גמליא׳
אומר ישנה ר׳ יהודה מחייב בבפיית הטמה ולא הודו
לו חכמים

זה סדרן מתני׳ כמפי תנאים ׳ קתני מתחיל פעמים המפסיק כה
וכה מתחיל חותם הפסיקה לחד מני קיים לכל חד מכל קדם חנות
פעמים המפסיק לו לחד חנות ושתו לחכל פעם לחדת מיתר לן ׳ ל
לכל כפר ולפתות יין ומחמר ר׳ שמעון בן גמליאל פחמר יפה ׳ ל
מיפה מכהנו לגדוע כלו׳ מיגרע מרכוי המפה והמפקה ולין הלכה
כרבי יהודה ׳ ונחמר וכחמישי מתירין הוא מלמר ר׳ שמעון בן גמליאל
פחמי כל פעמת לפנוי ׳ ונחמי לנחר התעניות ולין הלכה וממק פחתק
חייב לריעת כי כל המנות המנחות כחכל נוהגות כה כהה ועוד
יתבחרו הלכות כחכל כמקומן ולין תעניתן כרין תעניות נוס
כתור ל פחמר בריחוק ובפיכה ובניגלת פסנהל ובתמיס סיו
פמק ומוסיפין מתול על הקודם ומניית מלחכה בו מגונה מחר ׳

יא

אמר רבן שמעון בן גמליאל לא היו ימים טובים
לישראל כחמשה עשר באב וביום הכיפורים שבהם כ
בני ישראל יוצאין בכלי לבן שאולין כדי שלא לביש
את מי שאין לו כל הכלים מעונים מבילה וכנות ירושלם
יוצאות וחולות בכרמים ומה הן אומרות בחור שא נא
עינך וראה מה אתה בורר לך אל תתן עינך בנוי תן
עינך במשפחה שקר החן והבל היופי אשה יראת ה׳
היא תתהלל
ואומר תנו לי מפרי ידיה ויהללו בשערים מעשיה
ואומר צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה
שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו ביום
חתנתו זו מתן תורה וביום שמחת לבו זה בניין בית הם
המקדש יהי רצון שיבנה במהרה בימינו אמן

מק מחייב
להעביל הכלים כולם מפני מהיו מתעריבות זו בזו ולפי שפתק היה כ
בכל חקומן כמים כלי טהורות ׳ וכמו כן בחכמים כלי טהורים
וכהנים טהורות וקיימות שבהם היו לומרות בחור מק כח עיניך ולחק
מק תתק בורר לך מתין תפק חלק ליופי והמיומחת בכלה היו
מעלות הן בעיני רוחיקן היו חו מרות לא תתן עיניך בכני תן עיניך
במפסחק מתין תפק שלח לכניס וכחרו יום טו כחה לפי שכו נפתלקק
המובפה ממיתי מדבר בשבת החרבנים כי המות היתה מרבה בכל
ט׳ כ חה ׳ ובשבה החחרונה נפתלקה והמיתו על חני המדש
ולח כיתה בנפפס והמיתו בעצמם והרגיעו ברעון שכורל ונפשת
חצי וסילוק חמיתו מקס ולפיכך עשו חותו מפס נהלחק יום מפתק
ופשון

כגמרא מפסת תענית

מסכת מגילה

מגלה נקראת באחד עשר בשמים עשר כשלשה עשר
בארבעה עשר בחמשה עשר לא פחות ולא יתר כרבין
המוקפין חומה מימות יהושע בן נון קורין בחמשה עשר
בפרים ועיירות גדולות קורין בי׳ אלא שהנפרים
מקדימין ליום הכנסה

תמרו לל לקיים חת יתי חנורים הללה כזמניהם זמניה הרבה תקנו
להם חכמים ונחמר עב בן היקונים שפרזים היושבים כערי שפרזות
ובמדינה לכפי שברזים עשרים יו׳ לחרבעה עשר היו לכפי קובלים
עשרים בחמשה עשר ונם היתה מוקפת חומה מימות יהושע בן נון
לחילו כפלה חחומים ובחרבה לח כחום לזה והטעם שמחנו עליו
לכרכים המוקפים חומה מה מזכרו כירושלמי וחנה לחרבו חלקו
כבור לחרן ישראל מהיתה חרבה כחרן קורין ביתים ונלו כחיתות
יהושע בן נון ונהבי פונן קורין לחתה יום חמשה עשר לחפני פחיה
מחוה חת לפי שעשה הכם היה עם עשה חבור המגלה ונוח בחמשה
עשר כי ׳ יום הכיפורים הוא יום מבי יום חמני לפי מאחני הכפרים
מתבנסים בהם לעמוד בשחר תורה ׳ ולחמוי לקחת המגלה בשבת
והטעם מה מכרכו בשופר ונלוב ונקריחתה בימים חלוקי היו בזמן
שהיתה יהיבו פעוטה ותקנה לקיים חמנות בשלמות ׳ חבל בזמן
הזה ל מיום שבתחבי התלמוד עד סיבת חעיה בחרים בימינו לריך
קריין לחתה חלה בזמנה והוא יום יד׳ ואו כמו שבימינו והמגילה ח
חונה לקיחתה כלילה ולשמותה כיום

ב

ביצד חל להיות בשני בפרים
ועיירות גדולות קורין בו ביום ומוקפות חומה למחר חל
להיות בשל שי או ברביעי בפרים מקדימין ליום הכ
הבנסה ועיירות גדולות קורין בו ביום ומוקפות חומה
למחר חל להיות בחמישי בפרים ועיירות גדולות קורין
בו ביום ומוקפות חומה למחר חל להיות ערב שבת
בפרים מקדימין ליום הבנסה ועיירות גדולות
והמוקפות חומה קורין בו ביום חל להיות בשבת בפרי׳
ועיירות גדולות מקדימין ליום הבנסה ומוקפות חומה
למחר חל להיות אחר השבת בפרים מקדימין ליום הכ
הבנסה ועיירות גדולות קורין בו ביום ומוקפות חומה
למחר

כבי בחרנו כי יום הכיפורים הוא יום לפני
וחמישי ומחמבלה לינה נקדחת בשבת ולפיכך כשיחול יום מרכעה
עבר להיות שבת מתי חיפתר לקדושה כי ידחו עיירות גדולות ליום
הכיפורים מפני יום חמישי ולין קורין לחתה בערב שבת לפי שנחמר
בגלגל ובדחו ירחו ליום הכיפורים

ג

אי זו היא עיר
גדולה כל שיש בה עשרה בטלנים פחות מיכן הרי זו ב
כפר באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין אבל ומן עצי
הכהנים וט באב וחגיגה והקהל מאחרין ולא מקדימין
אעפי שאמרו מקדימין ולא מאחרין מותרין בהספד
ובת עמת ומתנות לאביונים

ד

אמר ר׳ יהודה אימתי במקום שנבנסין בו
בשני ובחמישי אבל במקום שאין נבנסין בו לא בשני
ולא בחמישי אין קורין אותה אלא בומנה

עשרה בטלנים הוא מיהיו בכית
הכנסת עבר בני חדם מלח תהיה לחם פנוי מלחכה מלח עסקי נכור
ותל חור תורה וקבישתה בכית הכנסת וכשיחול יום תענה בחב יום
טבת מתענין יום רחשון כי מקדימין ׳ פורענות לח מקדימין ׳ וכן
בשיחול יום חנוכה כיום טבת בקדיב ביום רחשון ׳ כמו שיתבחר
כמסב חנוב וכשיחול יום הקהל ביום טבת תהיה הקריחה יום ח נחמן
עבי הכתיב בכר קדם לך בירח בסוף תענית וכשיחול מחר ויהלנ
חימים ביום טבת ׳ היה הקדבן יום רחשון וכל מילה מחחרין לפי מ
דלח מטח זמן חיובייהו ונחמיי מתנות לחביונים לח כי מי טבתן
בחותה חימים לל יום מחר עשר פנים עבר ונטבתה עשר

581

מתנות לאביונים ינהג ידי חובתו ור' יהודה יפרש דברי חכמים מקרא
וכרס׳

ה קראו את המגלה באדר הראשון ונתעברה
השנה קורין אותה באדר השני אין בין אדר הראשון ל
לאדר השני אלא קריאת מגילה בלבד ומתנות לאביונים׳

מעוד זאת המשכת כך היו בין לרבע עשר וחמשה עשר היו על אדר
ראשון לחדי שני אלא מקרא מגילה ומתנות לאביונים אבל היו ואלו
תפורין בספסר ובתעניתי

ו אין בין יום טוב לשבת אלא
אוכל נפש בלבד׳ אין בין שבת ליום הכפורים אלא שזה
ודחנו בידי אדם וזה ודחנו בהברת׳

בכבי בתרנו בסוף כיצד מלאכה
דכתי בם׳ תפל בה יש לחם דברים תחיים מלבד תוכל בפם מקם
מוקדין לעשותן כיו ותפורין בשבת׳ כתוב שבתרנו שם׳

ז אין בין המודר הנאה
מחברו למחר ממנו מאבל אלא דריסת הרגל וכלי שאין
עושין בהם אוכל נפש אין בין נדרי לנדבה אלא שהנדרי
היבים באחריותן ונדבות אין היבין באחריותן׳

כלל הוא שיאמר לדם הרי עלי עולה או שלמים׳ ובדבה הוא שיאמר
קרי זו עולה או שלמי ואם מת או נגנב קרבן בדב׳ היכו חייב בתחי יותן
לבי שהוא יחדו ובדבים ואו עובר בכל תחר על שניהם כתוב שיאמר
לה מ בא שתיך תשמור ועשית ונו׳ ונאמרו בתי׳ בתחר נדרית זה בדב׳
לה תלחיך תלו חטאות ותשמות עולות ושלמים׳ נדבת כשמעתה מצר
דברית תלו קדשי בדק הבית׳ בתיך זו נדקה׳

ח אין בין זב הרואה שתי ראיות לרואה שלש אלא
קרבן אין בין מצורע מוסגר למצורע מוהלט אלא פריעה
ופרימה׳ אין בין טהור מתוך הסגר לטהור מתוך
החלט אלא תגלחת וצפרים׳

בכבי בתרנו פתיק שמיני של
פסחים מעכין זב בעל שתי ראיות לו בעל שלש ראיות בל שיה עבריך
בהבאת זה הדבר׳ ועוד יתבארו בל תשעתי הזבות בתקונן׳ והרבה
שתן עוין בו הוא טומאה וספירת שבעה בתו שבתרנו לפם׳ ומנוריע
מעבר הוא שתתו שתת׳ בו ר׳ וחבריו שבתן ומחלט הוא שתתו שתת׳
ר׳ ועומתן שבתן׳ עבין מחלט שבתת לימו ובשתו לטומאה תוב
לטמאות לחלוטין ובשתו שבתן׳ לטומאה ושלוש מתן למחר׳ ועהור
מתוך ההסגר מיכו בריך תגלחת ובפרין למה שתי׳ ר׳ ויהוא שבתן של
מתן למחר ולתר שבתן ושבת בתיבת שבועת מן הבדוק׳ ובתר
שבתן תבעי׳ שבדבר בדוק מי שבריע תליה בדפוסתו הוא שבריך
ת׳ לתר ובפרי׳ יהא מוסגר שבריעתו תליה בימים והוא תתי׳ ושבעי׳ ו
שם יתימים ולתר יעקר תשלה בשתר שתתו בימים לפי שם בשתבתר בפרט
בתן ושבתים ושתים בשתר שתתו בשלש בימים לפי שם בשתבתר בפרט ה
בר׳ ושבם בבריו ושבר׳

ט אין בין ספרים לתפילין ומזוזות אלא
שהספרים נבתבין בכל לשון׳ ותפילין ומזוזות אינן ג
נבתבות אלא אשורית׳ רבן שמעון בן גמליאל אומר אף
בספרים לא התירו שיבתבו אלא יונית

דבה בתתם בכל לשון׳
בתבה בל תומה ובלשון בל תומה׳ וספרים ותפילין ומזוזות שתבתי
בתיבתם בלם בתו שבתרנו בסוף בדבי בן גמליאל׳

י

אין בין בהן משוח בשמן המשחה למרובה בבגדים אלא
פר הבא על בל המצות אין בין בהן משמש לבהן שעבר
אלא פר יום הבפורים ועשירית האיפה
מלובה בגדים הוא בהן בית שתי שלת תיב לבם שתן שתשתה מבל

מיום כהן גדול בלביותו בגדי בהונה גדולה ופר הבא על בל תתנות
הוא תת שתתר תבם יתברך תם שבהן תתשית׳ ובשתנו שניהם
בפר יום בפיבורים ועשירית תתיפה׳ ובהן שעבר הוא בשתדע
פבול בבהן גדול ביום בפיבורים ומיבו לתך תתעבד בתו שבתי ב
ביומו שתתר יום בפיבורים יפוב בדשתן לבדולתו ויעבור תשיבי ע
שבתיבה׳ ובשתנו שניהם שתן מבין על הבתולה ותפורין בתלמנה׳
ושתר דיבי בהן גדול תוכה על שניהן תלבר תלו מזבדבו׳׳

יא אין בין
במה גדולה לבמה בטנה אלא פסחים׳ וה הבלל בל
שהוא נדר ונדב קרב בבמה ובל שאינו לא נדר ולא נדב
אינו קרב בבמה

בתיב בדולה היא בתתבבור בתו שתתר שבתוב היא
שבתיב הבדולה יעתירו תיבו קרב בבמה רובה לומר בבמה בטנה ע
שהיא בתת יחיד ובל זת בם בטנה שתוב שבתות בתו שיתבתר בשרק
בתחרון תובחים

יב אין בין שילה לירושלם אלא שבשילה
אוכלין בדשים בלים ומעשר שני בבל הרואה וב
ובירושלים לפנים תן החומה ובאן ובאן בדשי בדשים
נאבלים לפנים תן הבלעים בדושת שילה יש אוחריה ה
היתר ובדושת ירושלם אין אחריה היתר

בבל הבינתם הל שהיו
תובלין בבל תבום שהיה יבול לבתות את שילה ותתר יש לחבריה ם
היבי הל בי תחר שבבל הוא לשילה בשתחר תתיר לבו שהבדבה ב
בבתות ותתחר שבתר בירושלים תין תבדיבין בשום תבום שלתן ל
לעולם ותעשה תחרב תשור לבדוב בב תת ועוד יתבארו עיבדי הלו
תדיבים בולם והתיובים בסוף זבחים

פרק שני הבורא את המגלה למפרע לא יצא בראה
על פה בראה תרגום בבל לשון לא יצא אבל
בורין אותה ללעזות בלעז והלעז ששמע אשורי יצא

בתוב שתבלה בזבדים ובעזים בתו שהי תעבר לתדם לעשות תלתבה
בזמן שעבדו תם לא עשתה בתן בן תין דתוי לבדות את היובלה תחר
זמן בדיאתה ותשור לבדותה על פה לתתי ובזבדים ותתר בתוב זת
זברין בספר ובעגל זו תמצה ובירושן בך עברי תבדתה תרגום ב
בבל בשון לא יבא תון תלמן יוצי תבל בדיו תלתה לבעזות בלעז
ויהיו תתיבים בתוב בלעזי בדי שלא תהא בדיאתן תלתה תב ומה שתיבה
בלמן יוצי תשתר תלעזות לבי תתיב תובן תבלם בלא תלתה תב ע
שתתר בתם תבדם לה בספרים לא התירו שיבתבו תלא יוובית ובשתנם
תעבי תתם בדשים תיובה בלמן יוון לתלמי תתלך ובתפרשתה הוא שבריך
תותה הערתה עי שהיתה תבלם תותו תבלם בתו לשוב בשוב ובתלו היתה
תשוריה׳ וכן תתר לשון יוצי לבל בשר ושוסף על זה בי זה הלשון היה
תשובח תבלם׳ בשיבו לבל תלה ותלה יודע הוא בל תשעתי׳ שתיבו
יוויעפי׳ בל תלה ותלה יודע הוא בל תשעתי׳

ב קראה סירונין ומתגמגם יצא היה
בותבה ודורשה ומגיהה אם ביון לבו יצא ואם לאו לא
יצא היתה בתובה בסם ובסיקרא בקומום ובקנקותום
על הנייר ועל הדיפתרא לא יצא עד שתהא בתובה א
אשורית על העור ובדיו

סירונין פיסקי פיסקין ותבי משק בדי לגמור תת בולה ותתבמבם הוא
מתחילה לסיון תבל תם לית בשתקבב זיבה בתו שדקדקו בסוף בשתי
ותתר בותבה בתבתי שתקיה בונתו על הקריתה שהוא קורת בתבלם
שבותב ממבה שהיה שלימה׳ ולא על קריתו בתיתה שבים שהוא
בותב לפי שתיבו יוצא ידי חובתו עד שיקרת בספר שלם׳ בם שם
העקר׳ סיקר הוא בתו שבקבעים בו שבעתרום קומום מין שבר
ירוק והוא משתבי הדיו ובעברבי של זהב וקנקנתום משיבי הקנמן בייל
הוא הסקרת בשרבי בתבר בדיפתרת הוא קשור שתיבו תשובר בל גרבו

יד

ג בן עיר שהלך לברך ובן כרך שהלך לעיר אם עתיד לחזור למקומו קורא במקומו ואם לאו קורא עמהם מהיכן קורא אדם את המגלה ויוצא בה ידי חובתו ר מאיר אומר כלה ר יהודה אומר מאיש יהודי ר יוסי אומר מאחר הדברים האלה

כדעתו לחזור למקומו ליל ט"ו כיצד עשה ולא חזר קורא במקומו ואם לא היה בן קורא עמהם ונחלקה כר מאיר

ד הכל כשרים לקרא את המגלה חוץ מהרש שוטה וקטן ר יהודה מכשיר בקטן אין קורין את המגלה ולא מולין ולא טובלין ולא מזין ובן שומרת יום בגבר יום לא תטבול ער שתנץ החמה ובולן שעשו משעלה עמוד השחר בשר

הכל לפי הענין

ובכר כתרגמו כי המגלה בקריאת ליל פורים ויום פורים ועל קריאת היום לחודיה קרינן ער שתנץ החמה ובימים הסמוכים ובימים הרחוקים מן העיר קורין בי"ד ובי"ג ובי"ה ובי"ו ובי"ז ובי"ח ובי"ט ובכ"ה ובכ"ו ובכ"ז ובכ"ח ובכ"ט ובל' ובי"א ובי"ב ובי"ג ובי"ד

ומרים שקלים. היה פי תקח עד סוף הפרשה ואומרין מחרין לבמרין
על סדר הפטרות כי בכל שבת קורין הפטרה מענין הסדר.
ובזמן שלא הפרשיות והמועדים הן הפטרות מענין הפרשה
לא מענין הסדר. כי בשבת לחנוכה מפטיר ביקונע הכהן.
ובשבת פקידי את אשר עשה לך עמלק. ובשלישית וזרקתי עליכם
מים טהורים וברביעית ברחמון כאחד לאחד. וכן ברית מרפאים
וחנוכה יהיו הפטרות מענין הזמן. ומפסיק ענין הסדר כמו
שיתבאר. ונהו ענין אומרים לכל מפסיקין.

ו בפסח קורין בפרשת מועדות שבתורת
כהנים. ובעצרת שבעה שבועות ובראש השנה בחדש
השביעי באחד לחדש. וביום הכפורים אחרי מות.
וביום טוב הראשון של חג קורין בפרשת מועדות ש
שבתורת כהנים. ובשאר כל ימות החג קורין בקרבנות
החג.

זה הדבר מבואר ופרד הקריאה בחלק הזמנים ונהוג מנהג
פשוט בכל ישראל מה שאומרי לך. יום ראשון של פסח קורין מפרשת ו
ונחנו לכם. והפטרות בפסח בלבל. יום שני שור או כשב הפטרת פסח
ראשון. יום שלישי קדש לי. יום רביעי שם בקש תלוה את עמי וביום
חמשי פכל לך. יום ששי ויעמדו בני ישראל. ביום שביעי ויהי בשלח
הפטרת וידבר דוד. ביום שמיני כל הבכור הפטרת עוד היום. ושבת
שבתוך החג קורין רות שתק תומר חלי. הפטרת העצמות היבשות.
וביום ראשון של עצרת קורין בחדש השלישי הפטרת ויהי בשלח את
וביום שני כל הבכור. הפטרת תפלה לחבקוק. וביום ראשון מרפא
הבכה קורין ום פקד את שרה. הפטרת ויהי היום אחד מן הרמתים.
וביום שני והאלהים נסה. הפטרת מגלת רות במדבר. ובצום כיפור
בשחרית קורין לחדי מות. הפטרת כה אמר רם ונישא. ובמנחה
פרשת עריות הפטרת בכותות יונה. וביום ראשון שני מפטירין
סור לו בשב הפטרת ביום ראשון הבה יום בה ביום שני קורין ויקהלו
אל המלך אליה ושלח ימות המשיח בקומיא מתא וביום שלישי
כל הכבור הפטרת ויהי לחדי מות מצא. ושבת שבתוך החג קורין רות שתק
תומר חלי. הפטרת ביום כתובו.

ז בחנוכה בשראים. בפורים ויבא
עמלק בראשי חדשים וברראש חדשיכם ובמועדות ב
בטעשה בראשית בתעשות ברכות וקללות

ח אין מפסיקין בקללות אלא אחד קורא את כולן
ובשיני ובחמישי ובשבת במנחה קורין בסדרן ואינו ע
עולה להם מן החשבון שנ' וידבר משה את מועדי ה' אל
בני ישרא'. מצותו שיהו קורין כל אחד ואחד בזמנו.

שבת שבתוך חנוכה מפטירין בכירות בזכריה: ואם חל יום רחמן
מחנוכה ביום שבת מיטיו. בחנוכה שני שבתות שבת רחמן מפטיר
בכירות בזכריה. ומניה בכירות עלמא. ואם חל יום שוריים בשבת
תהיה הפטרת פקדתי את אשר עשה עמלק. וכן אם יחול רחמן חדש
בשבת מפטיר ומיי מרי חדש בחדשו. ואם יחול ביום רחמן הפטרת
מחר חדש. ונהו ענין חמ לכל מפסיקין לרחמי חדשים לחנוכה ולפורי
וכן לתעניות ולמעמדות. מפטירי. מפסין תעניות ומועמדות לא
מענין סדר חותה שבת. ובתשעה בחב קורין כי תוליד בניס ומפטיר
לחוף לחסים. ונהגו העם לקרות בזה הגלות הפטרת קורם תשעה
בחב ועבי. שתוכחה לא מענין הפטרים וכן לחר תשעה בחב מפטיר
בחמות עד השבת. מקודם רחם השבת מיה הפטרה מענין
התשובה. והפטרת מקודם תשעה בחב דברי ירמיהו שמעו דבר
ה' חזון עבדיהו. חוכה היתה לזונה. ואחר תשעה בחב בחמו בחמו
ותחמר ציון עבדיה קוערך. לחכי לחכי הוא מנחמכם. רני עקרה.
קומי מורי קום לשים שוכה ישראל וקורין ברכות וקללות בתעניות ל
לחמר מנקי ה'. כי חל תמחם. ואחר ואינו עולה לקם מן החשבון
מחיבה עולה לקם אותה הקריאה מקורין בפני ובחמשי לקריאת עם

שבת ולא נאחר מיחשבו השלשה שקראו ויקראו. ביום שבת מ
מקום שפסקו כי השלשה לקריאתם ויכלימו לחשבון שבעה. ולא
חוזרין לרחש הפרשה כמו שקוראים. ומפורשם.

פרק רביעי. הקורא את המגילה עומד יושב.

קראה אחד קראוה שנים יצאו. מקום
שנהגו לברך יברך מקום שנהגו שלא לברך לא יברך
בשני ובחמשי בשבת במנחה קורין שלשה. אין פוחתין
מהם ואין מוסיפין עליהם ואין מפטירין בנביא הפותח
והחותם בתורה מברך לפניה ולאחריה.

לחמרי מקום שנהגו לברך יברך לא לחר קריאה התגלה
אבל לפניה על כל פנים ברך לברך לפי שהיא מנוח. ונעשה שלשה
כל המצות כולם מברך עליהם עובר לעשייתם ויברך לפניה ם
שלשה ברכות. על מקרא מגילה ועל עשה כפים ושהחיינו. ונחרים כ
נחנו לברך הרב את לילנו וזכור לחי הדברים. והוא שלא יקרחו
על רחש חניבור שחת מפלשה כי חרם. ולא יקרח חרם לחד מן ספר
פחו. מפלשה פשוק. ולפיס אם קרח שלשה בספר חחד יקרח לחר מק.
חחרכע פשוקים ולא יתחיל מפרשה שחת מפלשה פשוקים ואח יהיה
רחוי לו מיפסיק הקריאה וירד. כל אלו הם עקרים בקריאה על רחש
כני חרם. ונהוחיל לקרות בספר תורה הוא חייב לברך לפני כחב
כני מכל העמים ונתן לנו חת תורתו. ואחתם נותן התורה. ונקורא
לחרין שהוא מפלים יברך לחחריו חשר נתן לנו תורתו תורת חמת ב
וחיי עולם נטע בתוכינו. ואחתם נותן התורה. ומה שפדינו
בזמן הזה יברך כל לחד ולחד לפניה ולחחריה מפני שכבפין בביח
הכנסת שלא רחו חותו שמיניך תחלה ובשלישין חים לחר ם בולק. וא
נקרחו בלא ברכה יחשבו כי נקורא בתורה לינו נריך ברכה לפניה
וכמו כן הנמנהי. בביח שכבפת שלישו קריאתן שיריך ולא כיריך. ויעמו
ולא רחו לחרין שבירך לחחריה יחשבו כי חין ניריך לברך לחר קריאת
פתורה.

ב בראשי הדשים ובחולו של מועד קורין ארבע
אין פותחין מהם ואין מוסיפין עליהם. ואין מפטירין
בנביא. הפותח והחותם בתורה מברך לפניה ולאחריה.
זה הכלל בל שיש בו מוסף והוא אינו יום טוב קורין א
ארבע. ג ביום טוב חמשה
ביום הכפורים ששה ובשבת שבעה. אין פותחים מהם
אבל מוסיפין עליהם ומפטיר בנביא הפותח והחותם ב
בתורה מברך לפניה ולאחריה.

לחמרי זה הכלל. סימן בעלמא לפי
שחין לנו יום שיש בו מוסף ואינו יום טוב חלא יום שבת כר וכל זה מבואר
ונחמת. וכבל מקום שיחמר מברך לפניה ולחחריה. לא על דרך
חחיוב כמו שבחרנו.

ד אין פורסין את שמע ואין
עוברין לפני התיבה ואין נושאין את כפיהן. ואין קורין
בתורה ואין מפטירין בנביא ואין עושין מעמד ומושב.
ואין אומרי ברכת אבלים והתנם ואין מומנין על המזון
כשם פחות מעשרה. ובקרקעות תשעה ובהן ואדם ביוצ
בהן.

לחמר קשם ובקדושתי בתוך בני ישרל ובלה הקבלה בל דבר שבקדושה
לח יהיה פחות מעשרה. לפורסין על שמע. היה הפרישה והקבעה ם
שיהיה קהל קדושת שמע. רונה לומר שיהיה קהל לחחד יוצר ותקבה
ועוברין לפני התיבה הוא שיתחיל לחחד להתפלל בקהל. ויעמוד
ומומנה הוא בשהיו מתקבצים בני קהל ללות את המת. ובחין בספרו
שהיה קהל לחד ספרין ולחומר לקם בפרק מפרק הקשקר. עמדו יקריש
עמהן שבו יקריש שבו. ואין מוציחין בל זה הטורח. חלא חם בן הני
עשרה חו יותר. ובשיחמר קהל עריכי עלי. ובערבים שפוקין וידועים
קם שבו בלמון התורה.

ואין לנו לזה תימוכין מה שיתן לנו לחזותו שכהן הממונה על ה
הקהל, יקח מחותם לחותם דמי קעדך שכתחייב כו לפני עשרה
מישראל ואחד מהם כהן מיסכימין כולם מזה זה קערך ואין יכול
לתוכה, ונן כשאמר דמי ערכי עלי שהוא חייב במה שיעומו ע
לותו בשבר הנמכר בשוק ויתן דמיו כמו שיתבאר בערכים גם כן ב
דרך זה שיעומו לותו עשר בני אדם ואחד מהם כהן ויתן כפי שיומיכו
ושם ענין בראשי "ואדם כי ינדר נדר ערכך לה' שם שם תשמה מישראל ל
תשעה וכהן אחד תבאי אחד הוא רשות כי אם שם תשמה מישראל ל
דיו, לפי שפרשת ערכים נשנית בה ולפי שהן עשרה פעמים ואחד
הקבלה כי כהן אחד כלבד יסתיק לנו וכל מה שבשבת כהן הוא רבוי
אחד רבוי למעט ואפי' ישראל.

ה הקורא בתורה לא יפחות משלשה
פסוקים, ולא יקרא לתורגמן יותר מפסוק אחד ובנביא
שלשה, אם היו שלשתן שלש פרשיות קוראן אחת אחת
מדלגין בנביא ואין מדלגין בתורה ועד במה הוא מדלג
עד שלא יפסיק התורגמן.

אם היו שלשתן ב פרשיות כמו שפרשה שביעית בה ל' פ' חמש
ל' ש' מפני שעתיד כו ה' וגו' כמו שו הג' פסוקי לא יקראם
כולם לתורגמן ואם כך יתרגם לכל קורא לותם לאחר אחר ואין מדלגין
בתורה כפני עניכים, לפי שבעין לאחר כמו באחרי מות ואך בשמיני
מדלגין ובנביאים ואפילו מעניין לעניין, ואתנאי בפניכם אלא
יפתח תלה כדי שיהלכו התורגמן להרגם הפסוק אחרון ויתרגם מו ה
הפלמיד פסוקים אם הוא מתירגם בנביא.

ו המפטיר בנביא הוא
פורס את שמע והוא עובר לפני התיבה והוא נושא א
את כפיו, ואם היה קטן אביו או רבו עוברין על ידו
מפני כבוד
עצמו תקנו לו חכמים זה אחר שהוא ממצוה עצמו להפטיר ואחי
הוא שיעצו על ידיו אלו המיעטים המוכחים, ובשהמפטיר מפטיר
בנביא קטן אחי שאחר לו לעבור לפני התיבה עד שיגדל וקשה אכיו
א רבו יוודין במקומו לאלו קיבריים ויקיים באלו הוא עצמו ה
הפטיר בנביא כיון שהוא תלמידו או בנו ובכל מוה.

ז קטן קורא בתורה ומתרגם
אבל אינו פורס על שמע, ואינו עובר לפני התיבה
ואינו נושא את כפיו, פותח פורס את שמע ומתרגם אבל
אינו קורא בתורה, ואינו עובר לפני התיבה, ואינו נושא
את כפיו, סומא פורס את שמע ומתרגם, ר' יהודה אומ'
כל שלא ראה מאורות מינוו לא יפרוס את שמע.

ח כהן שיש בידיו מומין לא ישא
את כפיו, ר' יהודה אומ' אף מי שהיו ידיו צבועות אסטם
ופואה לא ישא את כפיו מפני שהעם מסתכלין בו.

קטן קורא בתורה לאחר מן הגדולים האחרונים
כי זה אחר הפלמי, ופותח הוא פיהם הכבר, פעניו נקרא בעניין
מאכו עד שכתפיו ולבו גדלין ערומין ומתרגמי כן עדים ויהף פתח
ויהף ואין קבלה בר' יהודה בחמרו כי מי שלא רקה מאורות מינוי
לא יפרוס על שמע, מפעמי שלא נהגה מאורים בימיהם
נהגה מפשלקם בעולם ל' הפעולות שכאות מאורים בעולם הזה,
ואפשר נבע כרמיות תבלת ויבעי סלב ופוחק קרסים רקים מרומי,
מנוצעין בהן חודש ובעדי פוגש, וכמו כן כל דבר שנובע פיריס
אחכם לא היו רוב בני אותה העיר נובעי ידיים מפני שמתעסקין כ
בחיתו נבע מותר לו ליפח את פניו שלהי בפתלן טעם מפני שהעם
מסתכלין בו.

ט האומר איני עובר לפני התיבה בצבועים אף
בלבנים לא יעבור, בסנהל אינו עובר אף יחף לא יעבור
העושה תפילתו עגולה שכנה שאין בה מצוה, נתנה על
מצחו או על פס ידו הרי זו דרך המינות ציפה והב ונתנה
על בית יד אותקלי שלו הרי זו דרך החיצונים.

י האומר יברכך טובים הרי
זה דרך המינות על קן צפור יניעו רחמיך ועל טוב יזכר
שמך מודי' מודי' משתקין אותו והמכנה בעריות משתקין
אותו האו ומזרעך לא תתן להעביר למולך ומזרעך לא
תתן לאעבירא בארמיותא משתקין אותו בגזיפה
על מנחו או על פס יד,
פירוש סיפים על רוקם על מנחו או על פס יד, הרי זה דרך מינוי
לפי שהוא הולך לאחר לשון התורה ממש לפי דעתו, על בית חוקלי
שיתלה אותם על זרועו או כתיבו לן שיהו לותם בחוקי, והחינוכים
פס המיכים הכותבים בתורה בכל ואיכם מלמיכים ממנה לה תורה
מכתבה ולה תורה אכעל פה, ואין רוצה לומר יברוכך טוכים לפי
שהם מברכים לותו טוכים ורעים, כמו שכתוב מי לה ירחך ולך
הגיים, ועל כן כפור יניעו רחמיך לפי שהטעם אינו כך ורחמנות
מיהפ"ל בחומרו לה תקח האם על הבני מכל הימגזרת קשתו, ועל כונה
יזכר שמך, ממני שמעתו כוכר על טוב ועל רע, כמו שאמרו וכרך
על חרעה כשם שיוכרך על הטוכה לא לחמי מוכים מוכיס ממתק
לותו, ומפני שכרלם כולנו ההולכה לפני רשעיות, והקודשים ליכה
לנו לאחר, והמכנה בעריות הוא שיכנה ויעים כיני שכשתי ערוה
כיני קכוכה, ויאמר במקום חכיך ואחך ואחיך חכיו ואחי
ומזרעך
ולא תתן מזרעך לה תתן להעביל למולך
לה תתן לחרמיותא הכה קפך הכתוב מהשמשתו כבל וכונת הפסוק
לפשם לומר עבודת המולך.

מעשה ראובן נקרא ולא מתרגם מעשה תמר נקרא ו
ומתרגם, מעשה העגל הראשון נקרא ומתרגם השני
נקרא ולא מתרגם ברכת כהנים ומעשה דוד ואמנון לא
נקראין ולא מתרגמין אין מפטירין במרכבה ור' יהודה
מתיר ר' שעור אומר אין מפטירין כהודע את ירושלם
עניין עבל
ומפני הוא מה שכשנה מעכיכו והוא מפסוק ניאמר ויעמד מפני אל תקרן על
פסוק וידל משה את העם עבו', וכמו כן ויבוף ה' את העם עבו', ניתנו
הפסוקים לומן מתרגמין על ידם הנכור משום כבוד תורן, ואין
מתרגמין כרכת כהנים מפני שאמרי' כה ישם את בני מלוך וידלה
להמון שכך היא שאמר לה ישם עבים, ואמר משה דוד ואמנון
לה נקראין ולה מתרגמין לומה קונים למה שאמר משה
תמר נקרא ומתרגם, כי כל מה שזכרי לומנו שהם נקרא ומתרגם,
ומה שזכר לומנו בן דוד מינו נקרא ואין מתרגם משום כבוד דוד,
ועשם שאמר אין מעכירין כמרכבה כדי שלה יעשו ההמון כשמשו
לותה ולה יסיף לשם אלה שכתב ועשה ל' אליעזר הוא כבוד לירושלם
ולישראל, והלכה כר' יהודה, ואיכה הלכה כר' אליעזר.

סליק מסכת מגלה

מסכת מועד קטן

משקין בית השלוחין במועד ובשביעית בין ממעין ש
שיצא בתחלה ובין ממעין שלא יצא בתחלה אבל אין
משקין לא ממי הנשמים ולא מימי הקילון ואין עושין ע
עוגיות לגפנים
כאן הקבלה כי חולו של מועד לאסור
בעשיית מלאכה, ומשמעה תקרן חולו של מועד כימים שכין כל מ
מועד ומועד וקבלנו סים מלאכות מיוחדות שמותר לעשותן במועד
ומלאכות מיוחדות שאסור לעשותם כמועד, ומן היה כונת המשנה

ומן הכבסים שמותר לעשותם מן כל דבר אלא מניחין אותן לעשותן
עד לאחר המועד ימים כדי שיספר בדיעבד כמו שמקדחת אחרון ומיל
מקדחת בלעזן חכמים בית שלמין . תרגו עקר מקלתי . ומפני
שהיא צמתה ברוב ומן יניחוה בלי מים ימצאו כל מילכותיה . וכ
וכלבר אלא ימים שהמקדחת טורח הרבה . אבל אם יש בו עשל
הרבה לסור לעשותו במועד ולפיכך לסור להשתמש אחרון שמותר ב
במועד מימי הקילון וכיוצא בהם . ואם מים המכונסים במקום ג
נמוך . לפי שהניח להשתמש מהם כלאי מים כו עשל הרבה . ואפ
עיין קילון בלועז בור עמוק . וכן מי גשמים שמתקבצים מהם
לחבים ושהגשמים פוסקין יתמו מים הבאים לחבים ינהוג ל
להשתמש מהם כלל . ושניות הוא שיחפור סביב עיקרי קילונות ח
חשיבות קטנות . ויתקבצו שם המים . וכבר קדם לך בתשיעית עב ע
עוגה .

ב ר׳ אלעזר בן עזריה אומר אין עושין את
האמה בתחילה במועד ובשביעית וחכמים אומרים
עושין את האמה בתחילה בשביעית ומתקנין את הם
המקולקלות במועד ומתקנין את כל כלי המים שברשות
הרבים וחוטטין אותן ומתקנין את הרבי׳ ואת זרחובות
ואת מקוות המים ועושין כל צרכי הרבים ומציינין על
הקברות ויוצאין אף על הכלאים .

לאחת המים הוא עוקת
המים . ואסור לחפור לותה בשביעית לפי שהוא מתקן הארץ
שבשביעית לזרע כי היא מתלחלחת בלחלוח המים ותצמיח . וכבר ידעת
ומתבאר לך בשביעית כי כל שבחי הארץ והילכות קם אמורין ב
בשביעית שם ובשביעית הארץ . ומתקנין את המקולקלות מי מיעוק ל
להשמיקן ויהיו מתוקנין כהוגן . וקלקולי המים הוא שנפסד בכריכות
המים מותר לתקנן ולהשמות לאת רבים כריכי לשם לאותן הכריכות
כגון המעיינות שמותין אשם רבים אותר לחפור לותן בחולו של מ
מועד וכל צרכי הרבים שם כגון קניות הקונים . והשמות הדרכים
המקולקלים וכגון הבארים ויוצאתן . והממונין יוצאים לעקור
הכלאים בחולו של מועד כי שבירות העניקרי תוכה על כל . ולוקחין
אותן השבירות מתרומת הלשכה . וכבי אלם בחולו של מועד בשלין
ומשברין כאול ניש בזה היוה לתרומת הלשכה והלכה כחכמים .

ג
ר׳ אליעזר בן יעקב אומ׳ מושכין את המים מאילן לאילן
ובלבד שלא ישקו את כל השדה . זרעים שלא שתו ל
לפני המועד לא ישקום במועד והחכמים מתירים בזה
ובזה .

מושכין את המים מאילן לאילן הוא שמושכין את המים מעשב
לאילן זה לעקר אילן אחר ואם היתה כל השדה מטונפ׳ מותר להשקותה
כי תותה השקייה היכה נרחית בו . ונזרעים שלא שתו לפני המועד
לא ישקום במועד לפי שהם נראים מים רבים . ובבר למדנו כי כל
דבר שים בו עשל הרבה אסור לעשותו והלכה כר׳ אליעזר בן יעקב

ד
צורן את האישות ואת העבורין בשדה האילן . ובשדה
הלבן שהוא בדרכו במועד ובשביעית . וחכמים אומרים
בשדה האילן בדרכו . ובשדה הלבן שלא בדרכו ומקרין
את הפרצה במועד ובשביעית בונה בדרכו .

לאשות הוא מין
צרן שהוא לו עניים וזו החיה מקטרת הלילנות . ושדה הלבן הוא
חורבים חורשין לותו ואין בו מילכות ואסור לנור לותן בשדה הלבן
שלא שם כן הוא כדיוק מצדיק הילון שמא יעשבו לותן הלילנות בשדה
הילון ויפצירו הותו לפי שהוא בשדה הלבן הוא מיפצירו . ואמור
כדרכו הוא מיחפור חפירה בקרקע ונוטלין כה מנודיה . ושלא כדרכו
הוא מיחפור לותה חפירה שלא כדרך חפירה . והוא שתקנים יתירות
בקרקע ושעקרין הותן ויישאר הקרקע חשור . ומקיים את הפרצה הוא
שעושים החבים לו הלבבים זו שלבב זו . ולא יהיה בטיט . ולא יסיר
כסיר וזה בבורות נוכח הבל בבורות לבדין שם שהל בונה בדרכו
והלכה כחכמים .

ה ר׳ מאיר אומר רואין את הנגעים בתחלה להקל
אבל לא להחמיר . וחכמים אומ׳ לא להקל ולא להחמיר
ועוד אמר ר׳ מאיר מלקט אדם עצמות אביו ואמו מפני
שהיא שמחה לו . ר׳ יוסי אומר אבל הוא לו . לא יעודר
אדם על מתו ולא יספידנו קודם לרגל שלשים יום .

כבר ידעת כי מן הנגעים שאמר הכם בכם והשבירו הכהן שבעת
ימים ומהם שאמר הכם בכם והשגירו שבעת ימים שניה ומחלקות
הוא בדלייתו בהשגר שני . ר׳ מאיר אומר כי הם רואה אותן שטהר
אומר לו טהור אתה . ואם רואה אותן שטמא אותה . והוא שנין שמרי
להקל הכל לא להחמיר . והחכמים אומרים שמחמרין לטהרו או לטמא
וכיון שפיחתו על כל פנים יש לו לדון ולומר שהוא טהור או טמא ואין לו ל
לשתוק ולפיכך ליכו דאתם במועד כדי שלא יטמאהו וילמד במועד .
והכם אומר ומשמחת בחגך . וכך אין מספידין את המת ל יום קודם
המועד כדי שלא יבא במועד והוא מתעצב ואינו מפני התעצבות
הלבותו ואין הלבה כר׳ מאיר בשתי הלבות .

ו אין חופרין
כוכין וקברות במועד . אבל מחזקין את הכוכין ועושין
גבורת במועד ואורן עם המת בחצר ר׳ יהודה אומר
אלא אם כן יש עמו נסרין .

כוכין הוא שחופרין בקרקע קברים
וקברות הוא שכוכין קבר על גבי קרקע . ואסור לעשות קבר לקבור
בו את המת . לפי שלו לחחר המועד ומחכוין הוא שיסיק בתוך הקבר
וכריכה אחר שיניתה חפוק . וכבר כת היא שיהא חפוק כאותן שעושין
כהן קפנתן ודומיהן ואין הלבה כר׳ יהודה

ז אין נושאין נשים במועד
לא בתולות ולא אלמנות ולא מיבמין אבל מחזיר הוא את
גרושתו שפני שהוא שמחה לו . ועושה אשה תבשיטיה
במועד ר׳ יהודה אומר לא תסוד מפני שהוא נוול לה .

לאחר זמן שהוא יוכל

לאמרי שמפני שמחה היא לו . קשה לאסור ליעשות לאשה במועד כי ה
העקר שבאלו אין מעכבין שמחה בשמחה . ולפיכך אין לערב שמחת
הרגל בשמחה אחרת . ותבשילי לאשה הוא שתבחול עליה ותעשה ת
מעשרותיה עבורות כדי שלא יתעזרו ותני כפנים נבא כדי שתרלה
לאותה . ותסיר השער ממקומות מגופה ואפי בתער וכל הדומה
לזה מותר במועד דיש מבהב בשערות הקטנות שבלשם כשהיו קרובו
לבגדות שהיו טופלות בשדים בסיל . וכיוצא בו מן הדברים ש
שיחממו שבשר כדי לשכיה דם נידותן ואין כותבין עמו שמחמיס לא
אחרים כדי לשתות בקבי הגוף הקטנים כדי להסיר את השער . ור׳
יהודה סיה אומר זה במועד למה שים בו מן הטיבוף ואין הלבה כר׳
יהודה .

ההריוס תופר כרכו והאומן מבליב ומסרנין
את המטות . ר׳ יוסי אומר אף ממתחין

קהריוס
הוא מי שמכו בקי ובזרן בכתן במלאכת התפירה הוא שלכו יכול ל
לכתן לימיות בשפת חלוקו בשעת היותך הבגדים . ומבליב
הוא שתופר תפירה שלכה שוא שלו שמיי הבלב ומשרטן את המטות
הוא שמותחין שבלי כאויך וברוחב בחריבב ברעי המטה ומה שאמ
ר׳ יוסי אומר אף ממתחין לל ממתחין אבל לא משרטין וממתחין
הוא שמותחין אותן בשתן רפות עד שיתמתחו בחוזק ויתקשו כמו ש
היתנים שמתוחים ואין הלבה כר׳ יהודה .

ט מעמידין תנור וריחים ובירים
במועד . ר׳ יהודה אומר אין מבבשין את הריחים בתחלה
מבבשין

שיהיו מבקין הריחים . ואין הלבה כר׳ יהודה .

י עושין מעקה לגג ולמרפסת
מעשה הדיוט אבל לא מעשה אומן שפין את הסדקים
ומעגילין אותן במעגלה בידו ובמגל אבל לא במחלצים

הציר והצינור והקורה והמנעול והמפתח שנשברו מ
מתקנן במועד ובלבד שלא יכוין מלאכתו במועד וכל
בכשין שהוא יכול לאכל מתן במועד בכשין ׳

מעשה היינו כמו שקדם זכרו

פיקן הקבים זו על גב זו כלה טיט ׳ ומפקין את הסדקין פ׳ מפקין
ומחליקין הסדקים על גב כדי שילכו המים ולא ירדו לבית הדיר לתוכן
סדקין וחמרו ומשגלין מתן כך פיטרו ומשגלין מתוך בתוך תשבלה
בית חו בלבל לאכל לא כמחבלים ׳ ומחבלים כגי כדאל מהבמים
מחליקין כן ׳ וכלמון עברי מק׳ וט ׳ וכי הלכת ירושה היא כמו עלי
קמכרם של בדיל והוא קטן ׳ וכבור יהוש ׳ ומכ׳ על דבר מסורי כו
הלכתות ופי׳ שלא יכוין מלאכתו במועד שלא יתעצל קודם למועד כ
במלאכה זו ויתבוין לעשותה במועד ׳

פרק שני

מי שהפך את ויתיו ואירעו אבל או אונס
או שהטעוהו טורפן קורה ראשונה ומנחה
לאחר המועד ׳ דברי ר׳ יהודה ׳ ר׳ יוסי אומ׳ וולף וגומר ונף
כדרכו ׳

על מקטעיהו שלא עמלו קמומכי כיקבים שיש ומחי לאחר
המועד ולא אמ׳ לאחר החכל ללמדך שהלכדים מחסור למחם לעשות
בידיו בימי חבלו כמו שכיבת זיתין מקוח מותר לעשותן בחולו של מ
מועד ׳ וקודם רשאנים מיטחנו זיתים טחינה קו לשאנה בלבד ׳
ונולף הוא מיבדף אותם מן הכובר ׳ וגומר הוא מיטחנו זיתים כדי
מיצת מקח כל המען ׳ ונף הוא מיש עם מי קחכית ׳ והלכה
כר׳ יוסי ׳

ב ובן מי שהיה ייגו בתוך הכור ואירעו אבל או
אונס או שהטעוהו וולף וגומר ונף כדרכו ׳ דברי ר׳ יוסי
ר׳ יהורה אומר עושה לו ליטודים כדי שלא יחמיץ ׳

לימודים

פי׳ מיכפה אותם בכפרים והלכה כר׳ יוסי ׳

ג מבנים ארם פירותיו
מפני הגנבים ושולה פשתנו מן המשרה בשביל שלא
תאבד ׳ ובלבד שלא יכוין את מלאכתו במועד ובלן אם
ביזנו את מלאכתן במועד יאבדו ׳

פי׳ יזכרו שכר מלכרין לו כל
אותו הזמיין ושומין אותו שקדר ׳

ד אין לוקחין בתים עברים
אבנים ובהמה אלא לצורך המועד או לצורך המוכר ש
שאין לו מה יאבל ׳ אין מפנין מבית לבית ׳ אבל מפנה
הוא להצרו מפני שהיא שמחה לו ׳ אין מביאין כלים
מבית האומן אם חושש להם מפנן לחצר אחרת ׳

מביא לבית

פי׳ מביא לבית אחרת ואחר מפנה הוא להצרו לא מפנה אותן לבית
אחר שם אותו חבר ׳ וכשהכלים שם לצורך המועד בגון כלים
וכסתות ומנעלים וכלי אכילה ושתייה מביאין אותן מבית האומן ׳

ה

מחפין את הקציעות בקש ר׳ יהודה או׳ אף מעבין מוברי
פירות בסות וכלים מוכרים בצנעה לצורך המועד ׳
הציירין והרשושות והגרוסות עושין בצנעה לצורך ה
המועד ׳ ר׳ יוסי או׳ הן החמירו על עצמן ׳

מעבין פי׳ מכוחבין

אותו זו על גב זו והוא קיוב ללמון ערבי ׳ וכן אחרו בכפי העשה ח
אותן כמין כרי ׳ וגרוסות מוכרי קחיטים בריסים וגרוסות מוכרי פ
טולין ובריסין ׳ ובבור יהיה כי הפולין הטחונים בקדירין בריסין ׳ ור׳
יוסי אומ׳ הן החמירו על עצמן מחיכן מוכרין לעולם ואחי בצנעה ׳
אמין טוחנין ׳ ואין הלכה כר׳ יהודה ׳ אמין הלכה כר׳ יוסי ׳

פרק שלישי

ואלו מגלחין במועד הבא ממדינת
הים ומבית השביה והיוצא מבית
האסורים ׳ והמנודה שהתירו לו חכמים ׳ובן מי שנשאל
להכם והותר והנזיר והמצורע מטומאתו לטהרתו ׳

מה מחמרינן

על כל אלה הגילוח וכיכוס הבגדים במועד כדי שלא יתבזנו לאחר
גלוחן וכבוס בגדיים ׳ר׳ חולו או׳ מוב ׳ כיכוי בטולי ׳ מלאכת ניכר
ט׳ אחמון והם מכוללין ואיכן מתקשטין ט׳ ׳ והבא ממדינת הים
בתנאי שיעשה לים בפחות לו כדבר הקדוש ׳ אבל אם ספרים ל
להתעטש כלבר לא לעשק אחר אחור לבלה ׳ ומכורה אסור לבלה ב
כימי בינין ׳ ומי שמבהל לאכם היה מי שמכיב שלא יגלח זמן ירוש
שלא כזדמן לו אכם שיגיע לו בדרי שלא בתוך המועד ׳ ובבי יוסי
אין התורה בתגלחת כזיר ומצורע ׳ והעולה מטומאתו לטהרתו כמו
מי שהיה טמא מ׳ ט׳ ולא שלמו ימי טהרתו שלא בתוך המועד כגון ש
טמא מת לו ביום שלפי כרם וכיוצא בו ׳

ב ואילו מבבסין במועד הבא
ממדינת הים ומבית השביה והיוצא מבית האסורים ו
והמנודה שהתירו לו חכמים ובן מי שנשאל להכם והותר
מטפחות הידים מטפחת הספרים ׳ מטפחת הספג וכל
העולין מטומאה לטהרה הרי אלו מותרים ושאר כל ה
אדם אסורים ׳

מטפחות הספג שם הדדידים מתגבבין בהם
הידים ׳ וזה החיסור לו מלא בבגדים אחרין על פתחן ׳ אבל בגדי
פשתן כ׳ בר מתן לבכסן במועד לפי שהם מתלבלבין מהרה כי אפי׳
בבכוס קודם ט׳ צריכין לבכסם לפי שהם בחולו של מועד ׳ ומי אחרין לו שלא
חלוק אחר מותר לבבסו במועד מפי זה מין מיזיק בבגד ׳

ג ואו כותבין
במועד קידושי נשים ניטין ושוברים ידייתיקי מתנה פ
פרוזבולין ׳ אגרות שום ואגרות מזון שטרי חליצה ו
ומיאונים ׳ ושטרי בירורין וגורות בית דין ואגרות של
רשות ׳

מוכרין שטרי המילות והחלוקות המופלין בין בני אדם שנשתין ו
ונותבין זה בזה דייתיקי הוא מין ממיבי המתנות ׳ וחלוק זו המלה
דף תסא למיקם ולמיזל ומיזל מתנת שכיב מרע שאחרונה שהוא ס
קומך עליה בסוף ׳ ופרוזבול כבר כתבתי דברו במסכת שביעית ׳
לגרוסת בוס שם שנתן שמוים כלי שקרקע ומעבירין אותו לבעל חוכו
לגרוסת מזון שם מוכרין כלי שקרקע למזון החמה והבמות ובוכין
בזה מעשה כלי ׳ שטרי בירורין כמו שכתבתי זה בורי לו אחר מה ב
בורר לו אחד כמו שיתבאר בסנהדרין ׳ גזירת כלי עכיכו בזר דין
לגרוסת על רשות כתבים שמלחין בני אדם זה לזה ממקום למקום ׳

ד אין כותבין שטרי חוב אם אינו מאמינו או שאין לו מה
יאבל הרי זה יכתוב ׳ אין כותבין ספרים ותפילין במועד
ואין מניחין אות אחת אפי׳ בספר העזרה ר׳ יהודה אומר
כותב אדם תפילין ומזוזות לעצמו וטוה על יריכו תכלת
לציצית ׳

שם אין לו מה יאכל כותב

ומוכר כרי פרנסתו והלכה כר׳ יהודה ׳

ה הקובר את
מתו שלשה ימים קודם לרגל בטלה ממנו גזירת שבעה
שמנת ימים קודם לרגל בטלה ממנו גזירת שלשים ׳ מ
מפני שאמרו שבת עולה ואינה מפסקת ׳ רגלים
מפסיקין ואינן עולין ׳

פסק מהלכה ומקבר את מתו לאחר שנה ואחת מקדים מרגל בטלה ממנו בזרת שבעה ועבין עולה ואינה מפסקת מיפסקת מכאן ואילך מכניסין ועולין למניין ואינו מפסיק מהלכות כי קטיקר מהלכות דברים ג שבעה מהבנין תשעים החיטה ואינה נחמין ופריעת הראש כי כל זה חסור כהלכה ומצילו בשבת. מהל לרגל מפסיק על כל פנים ו ואין מכניסין דבר מהלכות. ואינו עולין למי שבאו לילי שבעה ימי הלכות ואל מרגל לאחר מך בטלה בזרת שלשים בתו שנזכר שלא כאחד כי מכניין ימי מרגל בלבד ת שלשים למניין שלשים. וכאן כן רגל אינו עד שלשה למניין שבעה. מכל כאחד מתבטל בזרת שבעה לבתרי כמו שיתבאר. ואם נקבר אחת בתוך מרגל אינן נחשבין ימי מרגל מימיו ק מהלכות.

ו ר׳ אליעזר אומר משחרב בית המקדש עיצרת בשבת, ורבן גמליאל אומר ראש השנה ויום הכפורים ברגלים, וחכמים אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה, אלא עיצרת ברגל ם וראש השנה ויום הכפורים בשבת.

הלכה כחכמים

כאחרים עיצרת כרגלים, ורבן גמליאל באחרי רחם הסבה ויום הכיפורים ברגלים וכשקובר המת מתו לשלשה שעה אחת קודם חבה המטות בשלה ממנו בזרת שבעה ושבעה ימי אחה בחשבון, ויחשוב לאחר מרגל שפה עשר יום לשלשים שלשים יום, וכן אם קבר מתו ל לשלשה שעה אחת קודם עצרת או לשני יום הכיפורים ואחת שבעה יחשוב לאחרין שפה עשר יום לפי מקן ברגלים ולפיכך כשנקבר לפ לשניים שבעה ימים בשלה ממנו בזרת שלשים, אבל מי שקבר מתו לשלשה שעה אחת קודם חג שכולת בשלה ממנו בזרת שבעה כדין כל רגל ושבעה ימי אחר של חג יעלו לו למנין שבעה ימים אחרי כי העיקר אבלו בזרת חג רגל בשני שבתו שלא יפחדו אחר שיהיו על חג שלא תשעה ימים מכל שלשים יום, ושקובר את מתו ברגל אינו חייב בהלכות עד יום השלשים של חג הרביעי לומר יום טוב שני של עיצרת ויתחיל למנות ממנו ואחרין שפה ימים ויתחייב בחתן שהשבוע שבעה ואחר כך יושב שלשים יום מיום שמת כנ שמת ויתחייב כשאר הבאים אחר המועד בזרת שלשים ובזרת שבעה היא מה שאחר לך והוא כי כל שבעה ימים חייב כ בשלשת הימים, והוא שלא יהיה בהם אחד שבת, ואסור ב בשלשים הימים ובשלת הסכנל ובשעת מלחמה בגלוי ובשלת ש שלום ובריחה בחמין לשלו מקצתו, ובריחת כל גופו כגון ואסור בשיכה ולקריאת בתורה ובמשנה ובתלמוד, וקריאת בשעת קריאת הגיאה לומר שיבשה ויעבוה על שפה ואסור לשל לת קק הקדיש ואסור לישול בשבני ולישול שפתו ושלשו מעשב עליו כ בשעת שהלכה ואינו רשאי לשבם בגדיו כל אלו הדברים הם מוכח על שהכל כל שבעה, ואשה שאחת נדיך לרעת כי יום שאחת אסור לו לקניה שלשים לשאל קדשים כאן שבאו ויכו בשבתים ואינו נדיך לישב על השמש ואינו מוכל משלו, ושלשה ימים הראשונים אסור בשעת שלשה ושלשו בשתי הם את כותבין לו שלום אינו מחזירו שלא שיאמר לשם שהכל הוא, ובזירת שלשים שפה דברים, ושם שלא יבלח שערו, שלא יגלח שבי לשון חרם ומגזזן ומוכלך ואינו ושחט שקדש על השת ואינו הולך בשחוק, וכן אחרין בירושלמי על כל השתים אסור לגלות בשחוק שי שלשים יום על שבו ושל שאין מעבירין בו שבריין ואחרין לו לך עשו, אסור לו לשעות כשאתה הראשון כל שלשים יום,

בית שמאי, ובית הלל אומרים כל שאינו יכול לאחוז בי
כידו של אביו ולעלות מירושלם להר הבית, שנאמר
שלש רגלים,

ריקים הוא מקח מקח ר' ירמיה כל זמנך ולביכך זו המנוה אין חייבות
כה בעים ושומטות ואכריעבנים, ואמר אחי אבי ר' מי שאין לו
אחרן אלא אחד, יבא עבר, ולביכך העבדים פטורין, ואמר אלעם רב
רבנים אינו שרבל הוא המועד אכל לפי שאמר רבנים ולא אמר פ
פעמים כמו שאמר במקום אחר, ובאה הקבלה שהוא רומז מזו מב
המנוה אינה חובה על מי שאינו יכול לבבת ברגלין, ולביכך יצא זקן
ואבר וחולה, ועוד אמר לרחות את פבי ה' אלהיך, ולביכך חיבה חו
חובה אלא על מי שהוא רואה יבא שנאמר, ואמר בשמות הקהל האזינו
ישמעו ולמען ילמדו, ולמדנו מזה שהרואים שהיה בשביעית, כ
כל הרואים שחובה חובה על השומע לפי שאינו למד, ולא עד החרש,
לפי שאינו שומע, ואת אלא אלמד רבנו אחת, או שיבא אחת או אחזו אחת
חייבו חייב כראים, לאחרין רבנים, ואמר בהקהל בחכמים, ואמר ל
לרחות את פחת קדמים אלמד, ואמרו הכל חייבין בראים להביא מי
שאינו עבר ואינו בן חורין, ובבר הודעתיך כי אזר מזה הדעת
ואדרין אלא אלא בבית אלא עבר ואינו חגיגה אלא יבוא

ב

בית שמאי אומרים הראיה שתי בסף וחגיגה מעה בסף
בית הלל אומרי הראיה מעה בסף וחגיגה שתי בסף,

אמר ר' לא ירמיה את פבי ר' ריקם הל מיבית קדבן עולה בידו בשלה
לחב ואינו קשלות אם הקדשות עולת ראים ונקדשוה בם כן ראים ב
בחסרון אלת עולה ואין לה שיעור למעלה בדיבי למה אמרה אמה
ום בשלמים ידע, אלא מן ראוי להיות אחות מעולה במעה בסף וה
והוא מקבל אמה מעלית מבסף ואחבוה הוא מה שאמר אמה וחבותם
אותו חב אלה, רוצה בזה שיביא קדבן אלמים, ואלו השלמים נקדשין
חגיגה וגם בן אין לאם קבבה ולא שיעור למעלה, ואין ראוי שיהיו פ
אחות מעתי בסף והם שתים ואלמים אעדות מבסף, ובם אומרים
כי העולה צריך שתהיה מהמים שיתר לפי שהיא עלה להשם ובית הלל
אומרים כי אלמים יהיו שהמים אלשם שיתר לפי שים בהם חלק לאם
וחלק לבהנים וחלק לבהנים, ואלו ראויות ואעובות, ואעבות יקבר
הוקש זה אלבהנים, ודע כי המנות אחיבין בשם שאדם בחבוה
אלאם ואין ראויה ואין קדבן עולה וחבוה והיו אלמים בתוך אחרם
והשתתף ביהיה בן אלמים ונקדשין אלמי חבוה, ואין לה גדי ולא
אעבור יוצא, ואן חובה על הבנים ועל האבנים ועליהן אמר בשר בשים
חייבות בשתתף בעמן התורה וזבחת אלמים ואבלת, ושתחת לפבי ה'
אלהיך, וזבור זה,

ג

עולות בשוער באות מן
החולין ושלמים מן המעשר, ביום טוב הראשון של חג
בית שמאי אומרים מן החולין ובית הלל אומרים מן
המעשר,

בבר פיענו זו המצבה ופירשוה כך עולת
ראים ובאות בשוער באות ביום טוב היבן באות, ועולת ראים באה
ואין אלו ביום טוב, ובאחיה באה היבה באה אלא מן החולין ואלמי
שתחת באין אלא מן המעשר, ואינה באה המעשר מעות מעשר פני,
ובבר באדבו אלמי חגיגה, ואת שאומרים בית הלל מן המעשר אינה
בו אחיה מותר להביא אלמי חגיגה מעות מעשר פני, ובתנאי
שיביא אלו ראשונה מן החולין לפי שבבר באדבו כי חגיגה חובה
והעיקר אלנו כי כל דבר שהיה חובה באה מן החולין ואת ס
עשרים יום טוב הראשון אל פשה להודיעך כי חגיגת שבעה עשר היה
חובה בשני שבשתים, ולביכך היבו אומרי אלא בחגיגת יום
טוב הראשון, ודע כי בשאר יומות חג אלא יבוא ידי חובתו במעשר
בשה אלא באיר זה באים טוב בדיבי עולת ראים טוב זה היבו ל
לפי שעדיף שיהיה המעשר בשיקרין בשני שיתבאר בבבורית וזה ש
היבו שותר ביום טוב,

ד

ישראל יוצאין ידי חובתן
בדרים ובנדבות ובמעשר בהמה, והבהמה בחטאת
ובאשם ובבבור ובחות ובשוק אבל לא בעופות ולא בם
במנחות,

ידי חובתן פי' חובת שמחה, וזהו שאמר בשני
ושמחת בחגך וכאלו יצאין ידי חובתן בשלמי שמחה, אבל חובת
ראים וחובת חגיגה היכה אלא מן החולין בשני שבאירנו, ואין
יוצאין ידי חובתן משלמי שמחה בעושות ומכחות, כי העקר אין
שמחה אלא בבשר,

ה

מי שיש לו אובלין מרובין וגבסין
מועטין, מביא שלמים רבים ועולות מועטות, אובלין
מועטין וגבסים מרובין, מביא עולות מרובות ושלמים
מועטים, והוה ממועט על זה אמרו מעה בסף ושתי
בסף, זה והוה מרובה על זה נאמ' איש בחנת ידו בברכת
ה' אלהיך אשר נתן לך,

כל זה מבואר ובבר

קדמיך לך עקיבין,

ו

מי שלא חג ביום טוב הראשון של
חג חוגג את בל הרגל ויום טוב האחרון של חג, עבר
הרגל ולא חג אינו חייב באחריותו, על זה נאמר מעות
לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות,

רונה בחמרי

חג ולא חג הקדבת שעלה ושלמים שחוה חייב בהן בחג שאחריו,
ודע כי חג שבעות לשבעה שהוא ים לחד ים לא תשלומין בל שבעה
לחמרו בחג שבעות לשבעה שהוא ים לחד ים לא תשלומין בל שבעה
המנות ים לא תשלומין בל שבעה לף חג השבועות ים לא תשלומין בל
שבעה,

ז

ר' שמעון בן מעישה אומר איזהו
מעות שאינו יכול לתקון זה שבא על הערוה ולד זולד
ממנה ממזר, אם תאמר בנונב וגזול יכול הוא שיחזור
ויתקן, ר' שמעון בן יוחי אומר אין קורין מעות אלא למי
שהיה מתוקן מתחלתו ונתעוות בבר ואיזה זה תלמיד ת
חכם שפירש מן התורה,

ח

התר נדרים פורחין באויר
ואין להם על מה שיסמבו הלבות שבת חגיגת ומעילות
בהרים תלויין בשערה מקרא מועט והלבות מרובות
הרימם והעבודות הטהרות והטמאות והעריות יש להם
על מה שיסמבו הן הן גופי תורה,

אמרי

הן הן אינו סיפור לזרו אלא הוא מחוסר ו' הדיבוק ומשערו הן הן
גופי תורה, רוצה לומר המצות אבחות בהן,

פרק שני

אין דורשין בעריות בשלשה,
ולא במעשה בראשית בשנים ולא
במרכבה ביחיד אא אם
בן היה חבם ומבין מדעתו בל המסתבל באחריה
דברים ראוי לו באלו לא בא לעולם מה למעלה מד
למטה מה לפנים ומה לאחור בל שאינו חס על בבוד קונו
ראוי לו באלו לא בא לעולם

אומר מחמיר לדרוש

בשתי עריות אלא אם בן אם השומעין פחות מעלמה והטעם אלא
יתעסק אחד להקשות על הרב ויפסיק להקשות זה עם זה, ויטרד
ויחסבותיה לא יבינו המעבה ויסיר בשתי עריות ומיהו תחות בבי
אדם בזה הענין יהיו אתיר לעומן בשיהול בינין אם מה שמשמ מ

מן הדיח והולכין להקל. גמ' ולא מעשה ברפסיות כשנים כל שכן
אם היה יתר. ומ"ש כי אחל כת לימים רפסנים. יחיד שנחל נתן ג
שנים שתלין. ומטעם שכתב שבתוספת דבריהם כאן החבור.
ומזה כי הקטנן שיש לנו להבין מתוך העניינים ומיהן מתלמידיו ג
שלא מחחר לחחל בקבלה כי מעט מזער הוא מה שמקבלו מהם הקטנן
כ"ז שמעצם הענין תתבטל תמונתו ויחשוב שהם סותרין הקטנן יקח
קטנתי והכבון. ומעשה מרכבה אין דורשין בו כלל אפי' ליחיד
אלא אם כן היה כמו שאומרו חכם מבין מדעתו והוא שיתעורר משמוע
ויבין סבותיו משמעו ולא יהיה צריך לפירוש אלא סרומזין לו קלימזים
והוא סוכר בהן שכרתו ושכול דעתו. וזהו שבין לאחרים מוסרין לו
דחלי פרקים לפי שיש שהם שניים יתביישו בפעמים הפלמידים מכפי ג
אלא אם כן היה לפניהם אחד מהם כלבדו ואפילו אז יתקטן מן
הבוכה. ושמע ממני מה שנתבאר לי לפי מחשבתי ממה שלמדתי
מרבי החכמים. והוא שקשה מכינים כמעשה ברפסית החכמה שם
הקבוצית והשעורה בהתחלת המניחות. ורוצים כמעשה מרכבה
חכמה החלביה שהוא הדבור בכל המניחות ובמניחות הבוזל כי
כיוצא בהן ומה שיש ביניהם ומהן והמלבים ושכפם והשפל
הדבק בארם ומה שיש אחר שניהם. ולפי שבדלו אלו החכמות ה
שהיום הקבוצית והחלביה. ולאחרי להם להיותם בדולות ומנשו ממ
מלמדים בשאר החכמות המלמדות. ונודע כי ארם כשבעו
מתקשק לכל החכמות כלם בין יקיף עצמו או חכם ואחרם על כל פני
מקשה בחלו הפתי חכמות בתחילת מחשבתו ויפלט מחשבתו ע
עליהם כלי התחלות וכלי מדרגות בחכמות מכנ זה למדרש ונחזיק
עליו ואמר להסיחיל אותו שמלמדים דעתו בהתחלות מכלי הקדמות כ
כמו שבארנו כל השקשקה בארבעה דברים וכו'. ואמר להבניע
שמלמדים מכלו ומחשבתו בדברים שהלביים בדמיונו שמופשט כלי ה
שתחלת בחכמות.
כל אלה חם על כבוד קונו ואחי
לו כלום לא בא לעולם. פי' כי הערדו מן החכמות וקיומו כשאר
בעלי חיים טוב למניחות מניחותו ארם שבי שמקשה לדעת הלבבי
חון מדבר. ועל מה שהיו בקבוצו כי לא ידמה מה למעלה ומה ל
למטה אלא לאויל. כענדת המתחלים וכשהיה הארם הערום מן הח
חכמה לחשוב עד סיכול מה שעל השמים ומתחת לארץ ברמיונו ה
שכשכל שקנה מדמה מותה כמו בית ועלייה. וכמו כן מה שהיה
קודם שנברלו השמים. ומה שיהיה אחר שיפסדו השמים תניח אותו
זה השחשבה לא שנצטון ותתקנן שלבבו. ועיין זה בחלבו
המעותיה. וזה העזר החלבי באמרו כל אלה חם על כבוד קונו רומז
בו אל אלה חיות ויחשוב על שכלו. כי השכל הוא כבוד אלה בשמים
יודע שעור זה הדבר שביניהן לו נשתלח עם תאותו ונח שלב. בבהמות.
וכן אמרו אי אלה חם על כבוד קונו זה השובר עבדים בגופו. ואמרו
במקום אחר אין המחשבין עד שתשבש בהן רוח טהורה. וזה ה
אחת כי בעת שתתחזק אי זו תאוה שתהיה אין השכל אלא שומה שהבהיל
זה שיעניין בזה המקום היה למה שאמר בשה שקדם אין קן בוגי תעוף
וכן מבנו בתלמוד שלמדים בפרקסיות וזקיזיו על זה אחר ויעבור ע
שלמים אחד כי בו לבין עניני ולא יעבור לזולתו. ושמבין זה למאמר
שלמה שאמר בזה הענין על דרך משל דבש ויחלב תחת לשונך.

ב

יוסי בן יועזר אומר שלא לסמוך. יוסי בן יוחנן אומר ל
לסמוך. יהושע בן פרחיה אומר שלא לסמוך. ונתאי הא
הארבלי אומר לסמוך. יהודה בן טבאי אומר שלא לס
לסמוך. שמעון בן שטח אומר לסמוך. שמעיה אומר ל
לסמוך. אבטליון אומר שלא לסמוך. הלל ומנחם לא נ
נחלקו. יצא מנחם ונכנם שמאי. הלל אומר לסמוך ש
שמאי אומר שלא לסמוך הראשונים היו נשיאים וה
והשנים אבות בית דין.

אמרו יפת מנחם הלל יפת
מכית המדרש לעבודת המלך ולא מעשנו לו דעת בסמיכה כיום ט
טוב. ופסק הקלסק. מכילין עבולת ראש ומלמי חגיגה כיום טוב ג
ומוכין עליהן
בית שמאי אומ רים מביאין שלמיהו
ואין סומכין עליהן אבל עולות בית הלל אומרין מביא
שלמים ועולת וסומכין עליהן.
כבר פירשנו בפרק מי מתפשת
ביאת זו מקלבה ופרשנו כי מחלוקתם היא בעולת ראיה ומלמי ח
חגיגה. אבל בדר ומביאה מן קרובין היום טוב ולקרו בית שמאי בית
הסמיכה לפי שהוא מתחתם בכעלי חיים ומיבנו עצמו גם כן בא
בסמיכה. כי סמיכה כבל כמו בעינן.

ד עצרת שחלה

להיות בערב שבת בית שמאי אומרים יום טבוח לאחר
שבת בית הלל אומרים אין לה יום טבוח ומודים שאם
חלה להיות בשבת שיום טבוח לאחר שבת ואין כהן ג
גדול מתלבש בבליו ומותרין בהספר ובתעניות שלא ל
לקיים את דברי האומר עצרת לאחר שבת.
כבר קדם לך
כי תג שבועות יום לו תמלומין כל שבעה וידעת לעצת בית שמאי מחין
מביאין עולת ראיה ביום טוב. ולפיכך בחחל עצרת ערב שבת מביאין ע
עולת ראיה לאחר שבת והוא יהיה יום טבוח. בית הלל אומרים אלא
יהיה יום שבוח אלא בערב שבת עצמו. כי עולת ראיה כמו שקדם
לך מדעתם ומה שנתנו מחלוקתם כדי אלא תאחר בית שמאי מודי
לבית הלל בעצרת שחלה ערב שבת שמביאין עולת ראיה טוב כיון
שמביאין בהקריבן למחר לפי שהוא שבת. ובית הלל גם כן היום
מודין לבית שמאי ואפילו במה שקדם שעצי שחיפשו להקריב עולת
ראיה אחרת. לא אמרו אלא בחול אבל בשבת. שב ואפילו לבם שראיה
עצרת לא תחול אלא אחר שבת. שב ואפילו לבם שראיה שבת
שבתות קדש יום טוב שבת כמו שקדמו שקדמו לבם שבתות קדש.

ה

נוטלין לידים לחולין ולמעשר לתרומה ולקדש מטבילין
ולחטאת אם נטמאו ידיו נטמא בל גופו
כאמר שקדם
לו למדם שאכל לחם ואחי חולין עד שיעול ידיו. ובמו כן חייב ליטול
ידיו לתרומה ולמעשר כיון לשתכין לטהרות. ובשבוע לתרומה בלי
נטילת ידים פשולה אבי אומר ואחי ידיו טמאו כמו שיתבאר במסכת
טהרות. ובשר קדש או לחם קדש מטכל ידיו ואחי יבוא בקדש. ועוד
יתבאר בתחלת מקוואות ג' עור לחים ומדמיקן שרחי להיות בקדש ט
טבילת ידים והחטאת הנשחט בכתן היה פרה חדמה שאמר קדש בה
חטאת היא ואחי לחתרים מעלה יהיה על הקדש ועוד יתבאר הטעם
במסכת תמורה. ובשטמלו ידיו אין לו לטהרם כשום דבר אחרי אפי
פרק עד שיטבול במי מקוה ולא יטבול ידיו בלבד כמו שהוא עושה ז
לזולתו אין מדברים שבדיבן לטהרה. והדברים המטמאים ידיים
בלבד בשבעו בהן אבל לא בל הגוף. שם אוכלין טמאין ומשקין טמ
טמאין ורוחצים בהם משומאות קלות כמו שיתבאר במסכת טהרות
ובדרך וידים.

ו הטובל לחולין הוחוק לחולין אסור
במעשר טבל למעשר הוחוק למעשר ואסור
לתרומה טבל לתרומה הוחוק לתרומה ואסור בקדש
טבל לקדש הוחוק לקדש ואסור בהטאת טבל לח
לחמור הוחוק בקל טבל ולא הוחוק באלו לא טבל.

בשטבל אדם ובתבונן מזו הטובלה לתכילת חולין ובאחר על אותה ט
טהרה אסור לו. לחבל מעשר על אותה טבילה. עד שיטבול פעם
שנית ויחשוב אותה טובל למעשר בזו הטבילה וכן בבל על בל פנים
בדרך בוטה לאותן דבר שהוא טובל לו ובשטבל שתם ולא פירש לשום
דבר לא למעשר ולא לאותן בחלו לא טבל. ואיזו מאבל באותה
טבילה אלא חולי. בלבד.

ו בגדי עם הארץ מדרס
לפרושים בגדי פרושין מדרס לאוכלי תרומה בגדי
אוכלי תרומה מדרס לקדש יוסי בן יועזר היה הסיד

שבבהנה והיתה מטפחתו מדרס לקרש יחנן בן נורנדא היה אוכל על טהרת הקדש כל ימיו והיתה מטפחתו מדרס לחטאת׳

פרישים הם לאכלי חולין בטהרה ונזהרים מן הטומאות כל תמיד ׳ וכמו כן שומרין מאכליהן ומשתיהן כדי ש יסיו טהורין ׳ ועבין מדרס לפרושים כי הם בפסיו מוגעים ככבדיהם בטומאו כחלן בגגו במדרס הזב ובריכין טבילה ׳ וכבר אמרו כי זב המשכב חבר ממנה משלה אחת וכי קדר אלו המשלות כלם כן כבדי עם המדן מדרס לפרושים ׳ כבדי פרושים מדרס לאוכלי משאר כבדי אוכלי משאר מדרס לאוכלי תרומה כבדי אוכלי תרומה מדרס לקדש כבדי קדש מדרס לחטאת ׳ ומאחמים ר׳ יוחנן בן נורנדא היה אוכל וכו׳ תדיר פחולין שבעשו על טהרת הקדש מטפחתו מדרס דומה לפי שכבר אמרנו כבדי קדש מדרס לחטאת ׳ ואחר כמה שהיה אוכל חולין שבעשו על טהרת הקדש מטפחתו מדרס לחטאת ׳ וכבר בתבאר בסוף בדף כי זאת המשכב לחטאת ומשם חזרו לומ׳ כי חולין שבעשו יש טהרת הקדש לחין בקדש בכל הדברים אבל במקצתן ׳ ועוד יתבאר כל זה בהקדמות מסדר טהרו ׳ ועוד יתבאר בפרק שם אחר זה דברים יתרים בטהרת הקדש על אחרותם ׳ ואחזרו בהן לאחר עשר מעלות שבהן כתן ׳ שהם רחמנות בין לקדש בין לחולין שבעשו על טהרת הקדש לקדש אבל לא לחולין שבעשו על טהרת הקדש ׳ ולא יתעריב לך לומר חולי בטהר עם אוכל על טהרת הקדש כי אוכל חולין בטהרה ׳ שמא אכל דבר שטומאת חולין כדי שיסיו אותם החולין טמוים ואוכל על טהרת הקדש ישמל אכל מה שיטמא הקדש יסים אותם חולין כשלו הם בשר השהות את שהם ועוד יתבאר זה במסכת טהרות ומיני טומאות שהן מטמאות החולין והטומאות שאין מטמאות הקדש והם יתבארו אלו בהלכות כלם בחור טהור לגורי׳

פרק שלישי — הומר בקדש מבתרומה שמטבילין כלים בתוך כלים בתרומה אבל לא בקדש ׳ אחוריים ותוך ובית הצביטה בתרומה אבל לא בקדש ׳ הנושא את המדרס הוא נושא את התרומה ׳ אבל לא את הקדש בגדי אוכלי תרומה מדרס לקדש לא במדת הקדש מדת התרום שבקדש מתיר ומנגב ומטביל ואחר כך קושר ׳ ובתרומה קושר ואחר כך מטביל ׳

מטבילין כלים בתוך כלים ׳ עבינו שנמלא קופה טהורה בדיך מפל מכלים ומטבילן במקוה ׳ ולא נעשה כן בכלים שבדינה להתמעם בהם בקדש כי מעבי נועלת הקדש בחמור מלותה קופה חננצת בפני הכלים ׳ ועבי שהמים בכבסין שם ׳ ועבין לחוריים ותוך דין לחוריים ותוך ׳ לח שבעים לחוריי הכלי בתוכו ודאי כי כמטמאתו לחוריי הכלי במקצין טמאין היכו מטמא שהבר שבתוכו שם היה תרומה ׳ לכל שם היה הקדש מטמא מה שבתוכו ׳ והיו עומדין בכליהן בשובי הכלי ׳ מקום שמבעים כי האבע בדי לעים שם האבע בית הבציעה ׳ ולא יגערבו להבעים היד בכלי ודאי הבקרי בית הבציעה ׳ שם בטמאו לחוריי הכלי במקצין טמאין לא בטמא בית בביעתו לתרומה ובטמאת לקדש ׳ ועוד יתבאר לך אלו הקערים כלם במסכת כלים ובמסכת עקצות ׳ ולחזרו לגמרא את שהבדם זאת בטמא את התרומה ׳ לל ספוק בטמא תרומה וכבר שבטמא במדם זה בחד ואחד מים שניים ש בלוח ידים מותר ׳ ואסור לעשות כן בקדש ׳ ולחזר מנגב ומטביל דומה לומר שיבבד הכלי שמא תיזה עליו מאבזרית תמבא המים על מלא בבם ׳ ולחזר ובתרומה קופר אחר כך מטביל הוא דשות שבתן לו שיכול להטביל הכלים ואם קשורים קנתם בקנתם כמו המעות ׳ ודומיהן ׳

ב — כלים הנגמרים בטהרה צריכין טבילה בקדש אבל לא בתרומה ׳ הרבעי בקדש פסול והשלישי בתרומה ׳ ובתרומה אם נטמאת אחת מידיו חברתה טהורה ׳ ובקדש מטביל את שתיהן ׳ שהיד מטמא את חברתה בקדש אבל לא בתרומה ׳

ואם היו שתיהן מטמאות זו את זו בקדש ׳ הרי שתיהן פסולות ׳ ואם היתה אחת מהן מדרס לקדש אבל לא לתרומה ׳ אם היתה מטפחתו של אחד מהן מדרס לקדש אבל לא לתרומה ׳ אם היתה מטפחתו של אחד מהן מדרס לחטאת ׳ אבל לא לקדש ולא לתרומה ׳ אם היתה מטפחתו של אחד מהן מדרס לחולין ׳ אבל לא לקדש ולא לתרומה ׳ אם היתה מטפחתו של אחד מהן מדרס לתרומה ׳ אבל לא לקדש ולא לחטאת ׳ אם היתה מטפחתו של אחד מהן מדרס לקדש ׳ הרי זה מדרס לחטאת ולחולין ולתרומה ׳ אם היתה מטפחתו של אחד מהן מדרס לחטאת ׳ הרי זה מדרס לחולין ולתרומה ׳ אם היתה מטפחתו של אחד מהן מדרס לחולין ׳ הרי זה מדרס לתרומה ׳ אם היתה מטפחתו של אחד מהן מדרס לתרומה ׳ הרי זה מדרס לחולין ׳ אם היתה מטפחתו של אחד מהן מדרס לחטאת ׳ הרי זה מדרס לקדש ולחולין ולתרומה ׳ אם היתה מטפחתו של אחד מהן מדרס לקדש ׳ הרי זה מדרס לחטאת ולחולין ולתרומה ׳ אם היתה מטפחתו של אחד מהן מדרס לחולין ׳ הרי זה מדרס לתרומה ׳ אם היתה מטפחתו של אחד מהן מדרס לתרומה ׳ הרי זה מדרס לחולין ׳ אם היתה מטפחתו של אחד מהן מדרס לחטאת ׳ הרי זה מדרס לקדש

נאמנים על טהרת יין ומן על קודש כל ימות הפסח נאמן בטבלה ש
פקיד טהרה ' ואמרו כרי יין וכלי מן שמרומעות בחמרים עליהם
אבאתי לך פירושם ' ואומ כי המרומע בכר קדמו לך בכלי מפטיו ב
במסכת תרומות ' ובאמרנו כי הוא הדבר שבתערב בו התרומה קק
פקיד אותה חצה ממע ' ובבאן רוצה בו שהם בחמרים בחמרים שלנו
הקנקנים טהורים אעפ"י שהוא קודש לביתות ע"י ים ' וכירושלמי ה
אמרו קודחין בהם את התרומע ' ועכשיו הקנקנים מפסידים בהם ה
התרומע ' ולמן התוספתא קודש לבתות ע"י ים בחמרים על הקודש ו
ועל התרומע ' ועל הקנקן אכל לא על התרומה ובשעת הבתות וה
והכריס אף על התרומה ' אכל הכבלי כיאר שמין בחמרים בחמרים
קנקן ריקם שהוא טהור לתרומה כשהם פניס ואפילו בשעת הבתות ו
וכי מחמרים בזו המשנה בחמרים על כרי יין ומן התרומעות ' ורוצה
בו ה'עורכות בלבר ' ואין מעכיז לחמע שהוא התרומה ' ועכין ש
אותה ה'ערוכות באותו שזכרו במשנתי ייבו להפריש ממקו שבבי קודם
לב ע"ב ים ' ומשבי שבשתא הזיתה להוציא הבשים ממקו שיה כמו
הדבר הקשורה מן הקדם והם בחמרי על שהר הקדם באותו שהוא הש
הטבור ולפיכך יהיו בחמרים על אלו הקנקנים לחי שהם לבתות ע ים ו
והוא הזמן שהשם מתחילים להזמין כליהם ולטהר אותם לבניר ' ו
ואלו הרינים שלם שאמרנו בחמרים אין בחמרים הם בעמי החרס '
אכל הלמידי חכמים בחמרים לעולם על כל מין ממיני הטהרה ' ו
ובסמוך על כל מה שיאמר כמו שבארנו ממקו קבת במסכת דמאי '
וע ל יקבאר הכל במסכת טהרות '

ה מן המודיעות ולפנים

נאמנים על כלי חרש ' מן המודיעות ולהוץ אינן נאמנים
ביצר הקדר שהוא מוכר הקדרות ונכנס לפנים מן הם
המודיעות הוא הקדר והן הקדירות והן הלוקחין נאמן י
יצא אינו נאמן '

כשמכיחים הקדירות חוץ למודיעית ונכנס וקרי
קוץ לפנים מן המודיעית ' והקדירות חוץ למודיעית ובא הלוקח ול
ולקח הקדירות ונכנס לפנים מן המודיעות בחמן מהם שהודעת ' ו
ומזו עניין תמרם הלוקח בחמן ' כיון שהעשך אבלבו בחמרין על טה
טהרת כלי חרס מן המודיעית ולפנים ' אכל מי שיצא מיד נעלם וקבא
מחותן הקדירות והוציאן בידו ויבו בחמן כיון שהוא חוץ למודיעית ה
לעבר שהקדירות הן הן הקדירו והקדר הוא הקדר עצמו ועומד במקומו
ומזו עניין תמרם הוא הקדר והן הקדירות ' כשעור בזה מעמי שה
שהקדר הוא הקדר והקדירות הן הקדירות ' הכבבם בחמן ומיבא ה
מיבו בחמן לפי שדבר הבחמנות תלוי על המקומות ' והטעם כי הבא
חין למודיעית ונוכח ונכנם רוצה בשבל הקדירות ומריבים בו ולבוקח מ
משם שם מידע ' ומכיושם בידו ולפי בחמן אבל מיבא מן המדיב מיבו
דוצה הקדר כי תחזירי בלפי פניו ושמא בבוא זה הקדר במשקים טמ
טמאין בידיו בקדירות וישמאם ואותו הלוקח לא ירצה אותו ואבו לא ב
בזמן הקדר שאלו הקדירות טהורות אלא אחר שיצאו לפנים מן ה
המודיעית ' כמו שביאר ואמר ונכנם לפנים מן המודיעית ' אכל
אם יצא חוץ למודיעית מיבו בחמן ' ובן אפילו לא הביא הקדירות חוץ ל
למודיעית ' אלא שהכניסם עמו לפנים מן המודיעית יהיה הנכנם ו
ומיבא בחמן ואפילו בבוא משם הקדר ואמר לפנים מן המודיעית בחמן
הוא אלא טמאים ' ואין הבונה בזו ההלבה אלא שהפלבה כי הבחמנו
בטהרת כלי חרס תלוי במקום המודיעית ולפנים ' וכי אמרינן הא
החדם בשעמן מיבו בחמן על אותו הכלי בשעמן מן המדיעית ולהוץ '
וכבר זכרנו בתעיבי מפסחים
כי מודיעית מקום ק"נ מיבולם ' ועוד בבאר בחי זה טעם הקלבה ב
בטהרת כלי חרס בירושלים בלבר ' וכל זה בעמי החרס ' אכל תל
תלמידי חכמים בחמרים בכל מקום '

ו הנבאים שנכנסו לת

לתוך הבית ' וכן הגבים שהחזירו את הכלים נאמנים
לומר לא נגענו ' ובירושלם נאמנים על הקדש ' ובשעת
הרגל אף על התרומה '

שהחזירו עבירו שעשו תעוכה

בחמרים על טהרת יין ומן על קודש כל ימות הפסח נאמן בטבלה ש
פקיד טהרה ' ואמרו כרי יין וכלי מן שמרומעות בחמרים עליהם
אבאתי לך פירושם ' ואומ כי המרומע בכר קדמו לך בכלי מפטיו ב
במסכת תרומות ' ובאמרנו כי הוא הדבר שבתערב בו התרומה קק
פקיד אותה חצה ממע ' ובבאן רוצה בו שהם בחמרים בחמרים שלנו
הקנקנים טהורים אעפ"י שהוא קודש לביתות ע"י ים ' וכירושלמי ה
אמרו קודחין בהם את התרומע ' ועכשיו הקנקנים מפסידים בהם ה
התרומע ' ולמן התוספתא קודש לבתות ע"י ים בחמרים על הקודש ו
ועל התרומע ' ועל הקנקן אכל לא על התרומה ובשעת הבתות ו
והכריס אף על התרומה ' אכל הכבלי כיאר שמין בחמרים בחמרים
קנקן ריקם שהוא טהור לתרומה כשהם פניס ואפילו בשעת הבתות ו
וכי מחמרים בזו המשנה בחמרים על כרי יין ומן התרומעות ' ורוצה
בו ה'עורכות בלבר ' ואין מעכיז לחמע שהוא התרומה ' ועכין ש
אותה ה'ערוכות באותו שזכרו במשנתי ייבו להפריש ממקו שבבי קודם
לב ע"ב ים ' ומשבי שבשתא הזיתה להוציא הבשים ממקו שיה כמו
הדבר הקשורה מן הקדם והם בחמרי על שהר הקדם באותו שהוא הש
הטבור ולפיכך יהיו בחמרים על אלו הקנקנים לחי שהם לבתות ע ים ו
והוא הזמן שהשם מתחילים להזמין כליהם ולטהר אותם לבניר ' ו
ואלו הרינים שלם שאמרנו בחמרים אין בחמרים הם בעמי החרס '
אכל הלמידי חכמים בחמרים על כל מין ממיני הטהרה ' ו
ובסמוך על כל מה שיאמר כמו שבארנו ממקו קבת במסכת דמאי '
וע ל יקבאר הכל במסכת טהרות '

ה מן המודיעות ולפנים

נאמנים על כלי חרש ' מן המודיעות ולהוץ אינן נאמנים
ביצר הקדר שהוא מוכר הקדרות ונכנס לפנים מן הם
המודיעות הוא הקדר והן הקדירות והן הלוקחין נאמן י
יצא אינו נאמן '

כשמכיחים הקדירות חוץ למודיעית ונכנס וקרי
קוץ לפנים מן המודיעית ' והקדירות חוץ למודיעית ובא הלוקח ול
ולקח הקדירות ונכנס לפנים מן המודיעות בחמן מהם שהודעת ' ו
ומזו עניין תמרם הלוקח בחמן ' כיון שהעשך אבלבו בחמרין על טה
טהרת כלי חרס מן המודיעית ולפנים ' אכל מי שיצא מיד נעלם וקבא
מחותן הקדירות והוציאן בידו ויבו בחמן כיון שהוא חוץ למודיעית ה
לעבר שהקדירות הן הן הקדירו והקדר הוא הקדר עצמו ועומד במקומו
ומזו עניין תמרם הוא הקדר והן הקדירות ' כשעור בזה מעמי שה
שהקדר הוא הקדר והקדירות הן הקדירות ' הכבבם בחמן ומיבא ה
מיבו בחמן לפי שדבר הבחמנות תלוי על המקומות ' והטעם כי הבא
חין למודיעית ונוכח ונכנם רוצה בשבל הקדירות ומריבים בו ולבוקח מ
משם שם מידע ' ומכיושם בידו ולפי בחמן אבל מיבא מן המדיב מיבו
דוצה הקדר כי תחזירי בלפי פניו ושמא בבוא זה הקדר במשקים טמ
טמאין בידיו בקדירות וישמאם ואותו הלוקח לא ירצה אותו ואבו לא ב
בזמן הקדר שאלו הקדירות טהורות אלא אחר שיצאו לפנים מן ה
המודיעית ' כמו שביאר ואמר ונכנם לפנים מן המודיעית ' אכל
אם יצא חוץ למודיעית מיבו בחמן ' ובן אפילו לא הביא הקדירות חוץ ל
למודיעית ' אלא שהכניסם עמו לפנים מן המודיעית יהיה הנכנם ו
ומיבא בחמן ואפילו בבוא משם הקדר ואמר לפנים מן המודיעית בחמן
הוא אלא טמאים ' ואין הבונה בזו ההלבה אלא שהפלבה כי הבחמנו
בטהרת כלי חרס תלוי במקום המודיעית ולפנים ' וכי אמרינן הא
החדם בשעמן מיבו בחמן על אותו הכלי בשעמן מן המודיעית ולהוץ '
וכבר זכרנו בתעיבי מפסחים
כי מודיעית מקום ק"נ מיבולם ' ועוד בבאר בחי זה טעם הקלבה ב
בטהרת כלי חרס בירושלים בלבר ' וכל זה בעמי החרס ' אכל תל
תלמידי חכמים בחמרים בכל מקום '

ו הנבאים שנכנסו לת

לתוך הבית ' וכן הגבים שהחזירו את הכלים נאמנים
לומר לא נגענו ' ובירושלם נאמנים על הקדש ' ובשעת
הרגל אף על התרומה '

שהחזירו עבירו שעשו תעוכה

ביצר מעבירין

על טהרת העורה ' מטבילין את הכלים שהיו בבקדש
ואומר להם הזהרו שמא תגעו בשולחן ובמנורה ותטמאו
את כל הכלים שכל הכלים שהיו במקדש ה
היו להם שנים ושלישים שאם נטמאו הראשונים יביאו
השנים תחת הם ' כל הכלים שהיו במקדש היו טע נין
טבילה ' חוץ ממזבח הזהב ומזבח הנחשת מפני שהן ב
בקרקע דברי ר' אליעזר ' והבמים אומרים מפני שהן מ
מצופין '

זהו לפי שבבי חרס היו מעורבים בחמקדש כ
וברגלים כמו שבבתוביבו ירחם כל זכויך ' לכל היו נזהרין בטומאת
לבריו לפי שחמר הקם יתעלה לפני תמיד ואי אפשר לטהר ולא
ולבנים אחר במקומו '

סליק מסבת חגיגה

סדם	מסבתות	ופרקי'
שבת	עשרים וארבעה	פרקים
עירובין	עשרה	פרקים
פסחים	עשרה	פרקים
ביפורים	שמנה	פרקים
שקלים	שמנה	פרקים
סוכה	המשה	פרקים
ביצה	המשה	פרקים
תענית	ארבעה	פרקים
ראש השנה	ארבעה	פרקים
מגלה	ארבעה	פרקים
חגיגה	שלשה	פרקים
מועד קטן	שלשה	פרקים

מסבתות שנים עשר ' פרקים שמנים ושמנה :

תמי המשתיק יוסף בר יצחק בן אלמוקל ידעתי גם אני
מק מחמרו חכמיכו לל להסכימו עמהם הקמי קם
המלוסופיא מלומות השלם והוא דבר שבלי ספק אמתי כי כל הרוצה לה
להשתיק דבר מלמון למען מחרת צריך להיות מלם במלמק דברים ׳
החחל עקר הלמון ממשתיק מומנו ומלות הכהובות בחותו למון ׳
ממבי עקר הלמון ממשתיק אלינם כן ׳ הבלימי כוכת החכמה מת
ממתבמק בם ורוצה להשתיקה למי שים מלה מצריך חדש בהשתיקה
ושרוצה שכים או מלם מלות ׳ שים מלה כוללת מלם או מרבע מלות ׳
שים מלה שלא ימצה לה השתיקה בשום שכים וצריך השתיק לפרש ה
חותה כאי זה עבין שיובל כדי שיתבאר השב שים מלה ׳ אחת כשבמים
לה תשתבה ומשתמשין בה ברוב מקומות ודאוי לפרש אותה בכל מ
מקום מאות המקומות כדי הבחות לאותו עבין ׳ על כן נדרך כל מש
מש זיק להכשם כאחדי כל למון ולאחשם משמוכיו ולרחות כל כוח בה
כבאתה ׳ ומאחר שזה ידוע ומפורסם מק חשמה אבי אמר לה עמדתי
תשילו שב׳ פתח אחבי השיבוכה מאת אתלו השלם חכמות אכל בשאתי

כבה׳ ועל משמי שתם לשם שמים וכמאיכה מרחיו השבומר על הספר
הזה ויעשה אחד עם השחבר ועמודי ועם הבחים אחריכו הלא סיעתן
הסבילות ויבין כי עיון אמתי אבי להסיר המכשול ולהשיב השקוב ל
למעור והעושה ישמה מנוח רבה ׳ ויזכה רבים וכבה ׳

נשלמים השתקה בסוף אחרם סיון תשכת ׳ תשם קמ
השסביע לכל אי דעון ומשרשה ון ׳ שים מזויכו מ
מלאים מפיקים מזון הל ון ׳ ויעיב ירושלם ובבותיה לקדמותן בת
בתשחרתן ובמשוכן ׳ ויקח נקמתן מיד בוזון ובוזון וכוזן ׳ ויכבם כ
כשוכת יהודה עב כל קהילות יצי אל חקדושות לנבול קדמן ומהוכן ׳

וכהו וכבכו כמרוש ניון הבשוכים והברחים כח
בחלח ובחיבור בקל בוזן ׳ ויקיים
בכו ובחם מקדלו שבתיב
ובכתו וכבכו כמרוש ניון ׳ חמן

כל זו נסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני׃

אמר השתא דלית לכתוב מירעם קסוק זה כתחילת העתקה זו כדי
מיכיס כה קצת חדוש שפשו מזה שלא המלך לאמרו בספרו המשורשים
ספר קהל׳ יהוה הספר מרוב דבריו מבר החקיר׳ ונעיון מה מבר חכמ
סמחקר מחיל חכמת המקוה ותחלת הספר מוכיח בלאמרו דור הולך ו
ודור בא ונזח הפעם ובח הפעם הולך ל דרוש וסובב ל נשוך כל שה
הם עבייכים תמידים מכוארים מבר זאת החכמה ׳ ואמר פנור לחזק
זאת הסברת לון ויחקר תקון מעליס הרבה ׳ בלומר נתן לבו לבאר
קלבריס מבר חכמת המקוה ומבר העיון ׳ ואמר לאחר דבר בספר זה
על עניבי השעלה הכללייס ופרטיי׳ הקוויס והקשרים אמ׳ זה הפעם׳
כל זו ניסיתי בחכמה ופירושו כתרגומן כל זה שאמרתי נסיתי בחכמ׳
ואני פלמים הקבם ר׳ אבראהם בן עזרא כל מה שאמרתי לך ניסיתי בח
בחכמה ובקשתי אחכם יותר ואתלת׳ שאדבר דקוק ׳ ודע בחמת
שפשוק זה לא לומרו שלמה המלך מבר העבו׳ ובשפלות בדרך שדברתי׳
ופותחי שתיהות לאחוריהם שאדברים על דרך השגוה ובמושר ומה
ומשתטין עצמן על דרך התגבלות לא כן כוונת הפשוק הזה שאין כוונ
מקום ועבין לדבר בדרך זו אבל בחמת לומרו על דרך לחיתי ובוון מ
ואמר מובלבן ומבני שהיה שלמה חכם מבחבמים כמו שהעיד עליו
הפשוק וייחכם מכל האדם ובתעסק בחכמת החכמה שאר זכרנו ובבר
על הלבריים הללשריים ובמשנעים ובטבעי בעלי חיים ובצמחים ום
ובמחנבים מעופות שאדן עד בלבנון ובן הגיד עליו הפשוק
וידבר על העצים מן האזוב אשר בלבנון עד החזוב אשר יוצא בקיר ׳
דאה בעין אבל וכלה חכמתו׳ מידיעת הפרטים וטעמי הסבות ובא
ובשעלולים בעלמים ומבאבל האדם מפני שיש לאבל בוד בדור עד פה ת
תבא ולא תוסיף ומעשה הבורא עמקו ובפלאו מאד כמו שבתוב׳ בחקר
אלוד תמצא ׳ וכן זכר עבין זה הפילוסוף הידוע בליונים ואמר ובאין
שבלנו בשבעין אל הקבריס שהם אבל הטבע בהבלית הבח וכך דומה
לעבין העשלבים בשמעים למוד הממע ובמו שהממע את הבלית אחל
שלא שעבי העשלבים לא יוכלו לה בניב שיש במו בן ירחה שיהיה השבל
אשר בתו עם הדברים אשר בנשמע אבל ׳ בוח נדחה שיעור המרחק
הזה ול מי השמיל שבלנו ול מי דמה בחבו והוה הדבר בעבמו אמ
שאמרתי שהשבל יש לו בדד בדור ואין לו יבולת להשיב יותר והדברים
בעבמם עמוקים ונפלאים לא מחבלת החכמה ופקיקותה אדוכה מ
מאדן מדה ולחבה מבי ים היא הלא מחשדין השבל והדעת המניי
בבו לא נובל לידע טעמם וסיבתם וזה הוא דבר משוו שם מלבד שהוא
בדחה לעיבים בדוק ומנוסה מבר שבאין סיבך רואה אב עבח שבי מיבי
עשבים אחד מתוק מדבש והוא שם החמת ואחד מר בתבלית המרירו
וגומח עמו והוא שם חייס וקצלן בריעותם מן העשב שהוא שם חמת
מדגיון בהזק ויחהרו לאחל מן העשב שהוא שם חייס ׳ יגיד עליו
דעו שקבה לף על עולה ׳ ודבותיבו אחבי שתלמוד לא העירו בשני
בעלי חייס עשיו מתקוטטים זהעם זה וקרב אחד לאחרו והלך והביו
עשה ויחי ניקס על רגליו כמו שמבואר במדרש ׳ ואחר שסגולת שם
המוסבות בחבים ובמדבלית בשחלת ובחילמת ובבעלי חיים עד
מזכרו שריר אחדם ימית אחעשה וייר אחשעה ימית אחדם ׳ ובבל שא
העשיו ובבינת בשם לאחוזה שבמי טמבע שעשם ושהם והוא דבר
תימיד אשר אין לו השפק שעשעלתו בשעתו אם בן יפה לומר שלמה
בחכמתו אמריבי אחבמה והיא רחוקה ממבי בלומר חשב בו לעשות שלא
על אדם שהיה בשלמה המלך חבם לאמיתי מוסף על חבמתו שדיוק ב
הקדם שדיק עליו והוא השתוקל בשלבי דת בחמת יק בתורת משת
והוא העיד בספרו זה ואתם ואמר פנף דבר אבל בשמוע את השלי׳ ידע
זאת מבותיו שמוד כי זה בל האדם ׳ ופילוסוף אחד בעיבי דבר בשמע בלומר כ
בבר בלומר ואעפ׳ שהבל תלבי בו לא מבאתי לאדם בילות ה׳ ובאמירת
מן ואתיו׳ כי זה בל האדם כלומר זה הוא השוב הבולל בל האדם והוא
קיים בוסו ומעלת בשמו אעליבם ׳ וכן זכרו אפילוסופים זה העבין
בשמעו ואמרו דע בבי כי רחק אחוכמה ירחת שדים ום מוד מבותיו ׳

חמן ב בעיבי אחדם אמו מקטיר לבח עד אחקר אלו

מילתא אחרינא דקתני סמוכות כלומר ואחר מה שאמרנו בכמ׳
מילתא אחרינא דקתני סמוכות כלומר ואחר מה שאמרנו בכמ׳
כך מקובל הני מילי מיהשתא מקובל מקבלן מסורת מזוגות מקבלי
מהכניסים הלכה למשה וכו׳ ואחר מצוד הני עלי פנים ואחר על
כיוצא בעצות ׳ משמה אלמלא מניני במסכת פאה אחד מהם מקבלי
כיוצא בעצות ׳ משמה אלמלא מניני במסכת פאה אחד מהם מקבלי
הקבלה במסכת לחבות וכתבו מה ממשמעי הוסיפו ממנות ממנו פנים כח
כיוצא בכל אחר לחמנו עניים הוסיפו ממשמעי הוסיפו ממנות ממנו פנים מסורים
כיוצא בכל אחר לחמנו עניים הוסיפו ממשמעי הוסיפו ממנות ממנו פנים כח
כלב תאדם ובשבלו לא תיאחר תאדם בפיו
ובשבלו תני תוכב תני ידע תני מאחר שחין תידאה וחתאוב תלויה שא
כלב ושיייריה בשבלו ודעתו ויקבעה בשפתו וחו תלמס לו תאחוב
ויהיחו ׳ככר זכר זה הענין הרב המחב׳ בספרו המפורס ספר מרדכ
הכנוסים וזלתו מן החכמים זכרו זה הענין בעצמו ׳ וכבינתיכו לחרי
כל דבר המסור בלב בחמ׳ כי וירחת מלשך ׳ ונעבודה תלויה בירחה
מחין תדם שעבר לבורח שא תם כן ירח ממנו ׳ ולח העובר מלחבה ם
מחיה המעלה קיטרה נריך של כל פנים שיעבודם כן מירחה כחו ם
מחמר בירושלמי עבוד מלחבה עבוד מירחה ׳ עבוד מלחבה שחם
בחת לבסוף חין תוקב סוכח ׳ עבוד מירחה שחם בחת לבעוב חין ירח
בועה ׳ כחה שעבודת הבורת בגרות תבר מירחה וחוח חם בחמר
חת הלולים ירח ואת מנותיו בחמר שקל מירחה כנבר כל החמות ות
מעבי כן היח תלויה בחיברים תעבירים שקם הכלים תרוחים וה
ובחבריה מעבי שחיח כבבדת ועולה על הכל ׳ ובבר זכרו רבותינו
במסכת שבת והכתב ׳ מקוות מן התלמוד ואין תמדרשות בעבין ם
קירחה חיחה רחשית הכל ולמעלה מן הכל מה שלח יפסיק כל זה תם
החלמר ויפסוקים גם כן מעדיים על זה ׳ ואמין תעבי תם החנות ם
תלויות בחיברי הגוף החיצונים ׳ ואמין תעליה תם החנות
תלויות בקניין תאדם לל בנכסיו ואין תכוונה לחחריך בכל אין ו
ואין על דרך תברו מעבי שיחריך תסיפול קרבה מאל ׳ וכשתצון ות
ותשכיל בכל החנות והחזקות לח תמנח ניוני ואזקיה בכל התויה
יובחת ׳ מבלל אלה הגדיים ׳ ובל זה כדי לנדקינו ושלח יהיה בנו דבר
לח הבסה ולח הגוף והמאון שלח יהיה בו נד לעשות מנוה ממנות ח
מבורח ׳ ואחרי שתר כתברד מדברי הבגיחים שעלמות אחדם חוח ם
קירחה ואיים החנות וכתברד גם כן שפורינו החמיתית כחלבת שתי
המינין החלך ואל תכמי תורתנו ושם חכמי התלמוד משיגים החמת
על בריו לברי ולפרש משמה החנות ודקדוקיהם כמו שבתבנו לו למע׳
בשני שתי שתר בבול חיש מפי חיש עד משה רבינו כמו שבתבר שדר
הקבלה במסכת לבות וכתבו מה ממשמעי הלת כמו שתם מסורים
בירינו ובבל שתר שבתנו עניים הוסיפו ממנות ממנו פנים כח
מחיני בבלל אחד מאלו השלשה חלקים ושוח שהקדה כתלמוד מי ם
שחינו לה בהקדה ולה כמשמ׳ ולה בדרך לרץ ושוח החמבולל ושעירים
מבל טוב זה חינו מן הייטוב ושינו נקדה לרם על דרך הודתי ועל דרך
חחמת שלח על דרך השתוף כמו שקוריין לרם לאותן המצויר בכתלים
ושקוריין לבשם לשר בשמת ריח חייס בחשו ואין חנו מדבריס של מין זה
ממיני הרחם דלמו בשומני עשקין ׳ ומפני שבשעייה לברה לרם
זוכה לחיים מחיי העולם הבח חייבה חבמת הבורח וידיעתו לחלק ם
המנות ולתלותם בב׳ מיבי שבחרם ׳ המין תרחטן הם המנות פתלניו׳
בחיברים הבניחים פשם בלי הפסבל והבשמה זה המין בולל תירחה
ושחמונה ושחבת הבורח וכל המנות הבגרות שחריהן ׳ לפי שירחת
ה׳ושחבתו ולהחמין שמונה שלמים ושחמיתית וביחודו חוח דבר תלוי
בלב תחרם ובשבלו לח שיחמר תחרם בפיו
ובשבלו תני תוכב תני ידע תני מאחר שחין תידאה וחתאוב תלויה שא
כלב ושיייריה בשבלו ודעתו ויקבעה בשפתו וחו תלמס לו תאחוב
ויהיחו ׳ככר זכר זה הענין הרב המחב׳ בספרו המפורס ספר מרדכ
הכנוסים וזלתו מן החכמים זכרו זה הענין בעצמו ׳ ובבינתיכו לחרי
כל דבר המסור בלב בחמ׳ כי וירחת מלשך ׳ ונעבודה תלויה בירחה
מחין תדם שעבר לבורח שא תם כן ירח ממנו ׳ ולח העובר מלחבה ם
מחיה המעלה קיטרה נריך של כל פנים שיעבודם כן מירחה כחו ם
מחמר בירושלמי עבוד מלחבה עבוד מירחה ׳ עבוד מלחבה שחם
בחת לבסוף חין תוקב סוכח ׳ עבוד מירחה שחם בחת לבעוב חין ירח
בועה ׳ כחה שעבודת הבורת בגרות תבר מירחה וחוח חם בחמר
חת הלולים ירח ואת מנותיו בחמר שקל מירחה כנבר כל החמות ות
מעבי כן היח תלויה בחיברים תעבירים שקם הכלים תרוחים וה
ובחבריה מעבי שחיח כבבדת ועולה על הכל ׳ ובבר זכרו רבותינו
במסכת שבת והכתב ׳ מקוות מן התלמוד ואין תמדרשות בעבין ם
קירחה חיחה רחשית הכל ולמעלה מן הכל מה שלח יפסיק כל זה תם
החלמר ויפסוקים גם כן מעדיים על זה ׳ ואמין תעבי תם החנות ם
תלויות בחיברי הגוף החיצונים ׳ ואמין תעליה תם החנות
תלויות בקניין תאדם לל בנכסיו ואין תכוונה לחחריך בכל אין ו
ואין על דרך תברו מעבי שיחריך תסיפול קרבה מאל ׳ וכשתצון ות
ותשכיל בכל החנות והחזקות לח תמנח ניוני ואזקיה בכל התויה
יובחת ׳ מבלל אלה הגדיים ׳ ובל זה כדי לנדקינו ושלח יהיה בנו דבר
לח הבסה ולח הגוף והמאון שלח יהיה בו נד לעשות מנוה ממנות ח
מבורח ׳ ואחרי שתר כתברד מדברי הבגיחים שעלמות אחדם חוח ם
קירחה ואיים החנות וכתברד גם כן שפורינו החמיתית כחלבת שתי
המינין החלך ואל תכמי תורתנו ושם חכמי התלמוד משיגים החמת
על בריו לברי ולפרש משמה החנות ודקדוקיהם כמו שבתבנו לו למע׳
בשני שתי שתר בבול חיש מפי חיש עד משה רבינו כמו שבתבר שדר
הקבלה במסכת לבות וכתבו מה ממשמעי הלת כמו שתם מסורים
בירינו ובבל שתר שבתנו עניים הוסיפו ממנות ממנו פנים כח
כלב תאדם ובשבלו לא תיאחר תאד

ולמיר ומאי טעמא דמלכי זמ הוה דרך התלמוד מצב: שפות מכאר
ומגלם עמוקות מבי חסך ' ומדלכי מביסים אתה למד מסכם דברים
בביים לכאר שקדי התוך ' ומנותיה כתוב הוה סוף כל אחדם ונתן בין
שני החבורים סום שפרש לשקר הכוכח שלא מחוכרי יחד כגוף ובמיה
אחר שכחתם התלמו ' ועד היום הזה שפת ' שפים ונח לברי'ת עולם
היה שנת שלף ומלחים ומלבים לחדבן כית שבי היה שנת שלף ונם מלו
ועשר שנים למכין שנרות כמו שנתבאר חשבון זה בכוון בגמרת עמ
פרק קמח. כל חנחוכים ורחשי הישיבות וחכמי הדורות שעמדו מוך
חזמן המפר כלם בתבונו בחבוריהם ובפירושיהם לכאר שתלמוד
בדי לקבל עול המלכ ומתן מעל התלמידים ולעשות דרך המסלה
לעבדת אל כיה אחונר לומר כלי חמדת הם שהכל שוכין בו המשבח ו
והתלמוד מקראים דרך כלל תורה שבעל פה מבני משה בחור לת
לתורים המכות שניתנו לו למשה מסיני פה אל פה ' ולה נמנה לחם
אל חבור כשום שניים כי אם מעט מזער בשום חכמים שבעולם אלה
מן התלמוד נחם תמצא אחד מן מנים למאד מהם תמנה אלף ורבבה
מלבדי התלמוד ' ושמעם זאת שמעו לקם דרך המיאבי הרחמנן
שקדם זכרו והוה רבינו שקדמנו ודרך רבינו נלך אמי שחיבורים
לה היו אלה לעיומד על תכון עמיית המכות ועל עקריה ולשוניה ל
לאור הדיבים והחוקים והמשפטים ' ואם דברו במאד החכמות דברו
בהם מעט ובהקדמות מפוזרים במשנה ובתלמוד ברחוקים ותבלו ש
עיפתן במאבל עיפתו בתבלין ורחשי בשמים שהעיפה עקל ' וכן
בהגו רחשי הדורות אחר כן ושנחוכים ורחשי היכיות וחכמים שם
שמנה להם קצת חבוריס בקצת החכמות אבל הדוב ורובה דרובה
הם חבוריס לכאר התלמוד עד שחלקו חבוריהם לכמה חלקים ול
ולכמה מעריס אבל כפי רגון המחבר ' יש שבאיר המעות ופירושן
בלשון אחילה ותמונה כגון הגחון רם אחת משבחת ול ' ויש שהם ש
שחבר על מנוח חת ספר אחד כגון רבינו חתי נחון ול שבלל כל
דיבי המבועות בספר אחד ' ודיבי המפרבות בספר אחד ' ודיבי המקח
והמוכר בספר אחד ' וכן ספר המתנה שחבר רבינו שמואל בן ח
חבני הגחון ול וכמה חבוריס אחרים שספרים מחול ירבון שבקדש כל
אחד מהם ספר המיוח שחברו הגחוני והחכמים כל אחד ואחד בקדש
על עם שחבר ובלם לבאר דרך המשנה והתלמוד שבבלים פי תרי"ג
מצות שבתנו לו למשה בסיני כמו שהזכרנו ובבואתו תורי קתיי הגדול
הרב רבי משה בן הרב הלייון ז' מיימון ול שספרו לאר מחיבי
קונטוכם הלך בדרך הרחוכים וחבר בתלמוד שבבלי הרבה חבורי
הוא פירש שלשה סדרי בחלת כרים כל מפרש ואחר המשה ושמת ום
והשמנית ושל הטיהרות לה נתפשטו כשל אחרנו ול ב' ארן חרים חמשם
רשיהם מהם מעניס ושלשה מפשטות ובלשון עיר חבר ' הוא פ' גם
בן כל המפרשים ול שיהא סדרי משנה וכוכות הפ' ותעלתן כבר זכר
אותו המחבר בהתחית דבריו שלבד מה שהוא נרחה לענין הוא חבר
החבור הגדול שהם ו' סדרים שקראו משנה תורה וזה חתום שכלם
מפני שהוא כשנה על דרך חבור ובשבעין חבור המשנה כתו שהעתיק
ועשה ספר המצות שלבד שמניהו שכתב בספר קדמי' במסכת תעניות
מחבר שלבות מה שלמוד הירושלמי בלו ' ולה שמעתו ולה רחינו ל
לגוף מחבר ומשים מחבר ופירש כל כך בשני התלמודים וזה מורה
כח יישיעתו ודוב חכמתו ושדר למודו על די דוח שלהון קדישון פיה '
וזה הפירוש ול פירוש המשנה חברו קדם בלשון עירו מפני הרחבת
הלשון ובהוודע כי רחב הוא מאד ומפני מחבני רחיו גם כן הורגלו ל
לדבר בו ובתשבות בלשון תערבי בכל אותן מחלוות ' היכך יוקח גם
מקדם רבינו יצחק הלוי שחבר ול שפירש שלבות ידועות במסכת פ
פתיחות ובשבועת בלשון ערבי לחד מבחרים בלשון קדם כדי שיהיו
יותר מבוארות ושמושות למעיין בהם מפני הרחבת הלשון ' ובחשב
בשחיו הדורות חבחי מעבת שלו מסדרים והפירושים ממק פ
מהגיע בחיהם בחעתקה קצת מסדר זו שים שהעתיק החכם ר' יקוד
חרי"ו ול עם שהעתיקה הבבדת מחבר רבי משה בהעתקת החכם הגדול
ועם מה שחביא שלהם ממה שהעתיק רבי משה בהעתקת שבחדרין פרק
ר' שמואל ול אבן תבון שהעתיק פרק עשירי ממסבת שבחדרין פרק
חלק ושניים מסבת אהות בהעתקת חגדול ובלשון קדם בקי ונקי כ
בחגיעה לידיהם מה שחביא מן ההעתקות שחבו אחרי ' ויחו הרחוק
מרחות שלהם ועקריהם בוחמונה וכמה פרקי הלבות וביחוד
פרקות מבחה מבחיות ואו בעריך בם אם שתעיק לבה ולבתו הרוח
רוח לעת וירחת ה' בכפפה ונם כלתה נפשם לעקור על מחר עשיהם

זה בחים ימים וזה בחים מביס ולה בפעמר חכם קדום ושחזר ומירם
מבי סדרי מבחה שלח בחנחה לבם תלמוד בבלי והם זרעי' טהרות וכ'
קבת מסבתות מעחר הסדרים שלח בחנחה לבם בם בן תלמו' בבלי ונתן
שלבים ועדיות מדות וקנים חוא סדר החכם הגדול רבי' שמשון ז"ל הם
בחמון בכחו וגבורתו בחיל ' כחו בתלמו ובתשרשיהו מירושי המשנ'
כשלו החרבו הם המעשיי על רוב יישיעתן בפני התלמודי' ספרי ונספרי
ותוספתה עם כל זה לה מצינו לרב ולה לחלתו פי' כל סו סדרי' עם כן
לה פסק רבי' שמשון פסק חלבה בכל כל מבחם ומשבח בחו פסק רבי'
מעם בחו מבחבת למעין בכל המשבח שלו ועור מבאר סדר דרך פסק
לה דרך מעם ונתן דוב הדיבים שבאים שלמוד המשבחים אחר כל מן
משום ומבי לקבל מעל המשון עניק המעם ומתן ומתן ומבח פסקי
האלכו בגלה פי לדבר זה מתחים דוב העולם לידע פסק הדיבים
וכבל המבות ותבחים ובם התלמידי' הבבוי ש עין התלמו שלח הגיע
לבאר דרין ולחוניח פסק הקבלו הקדם חגר בספרו ולית לחינו שבולם
לבעמיד חותם על פירוש המשניות לדבינו מעה ול ולשלחם שיהם
כסבורי' הין שבבר הערתיקן חספרי' זה בחי ימים בחו מעוכיח לבן
בחבם ' ויחי בחגיע הבליח לבי' הועד מקום נהדים יחדים נחדי בחני
החנ' יחורי הדעת והמזמה שם יתנו בדקו ה' שם יבבן בקחר למעבנו
מעיר החלבה עיר ברבלוב ועיול לבני בסבטר הבדול תבח תעבחוה
ותבת ידעבלמ' הדב עיחי ל' בלם פ"ו בן לדרת ובקש הבליח מן הדב
לתת לו עבה הקונבת לו ולהגיב דבר למולחיו שלח במנחו הספרים ו
מעתקים וחיך ישוב בידים דקינת מפירוש המשניות ה' בתן חכמה
לבלחם עבה ובבוקי ומרוב חבמיתו ויחרו ומעלתו ותפחרת מדותיו
ירחתו מוטלת על הבריי ' ובקהלו ' שיו בטעות זכה ויזכם חת הידב
בדקו ה' עמה ומשפטיו עם ישראל הוא חתם שמו בכתב הבלי ויבלחהו
מעמק חפרון ובקש הבליח בכל עיל ועיר מדיבה ומדיבה מקום חפר
דבר המלך בידו מוביע להבליח חפצו ורצונו בעין הספרים ' ויבח ש
המקום הזה עיר ונקש ומבח בה חכמים ידעי בלעונות על פ
בורין ויחזק בכבוד מעולם ויתקיל במלחב ' מימים בי מקבת הפירוש
כלן היו ' ומביר להם הבליח מה טיבו שבתו ובקמו ועמדו על כתבו
והפירוש חתימת הדב וחתימת רבבים חחדים חברי וידועים לבבטיהם
ונלחו שחמלחבה מלחבת שמים היו מלחמה מועלת היו מחר שו לה
בכתבה רחויה היקם להכתב שו לה שלוה רחויה היקם להשב ולבבוי
מימים ולבבו הקדם הקדום מדומי יבו ולבבו רבי הדב מיחי הבטיחו
לבליח ר' שמחה מלחבה מלחבת שמים היו מלחמה מועלת ונעים ולהשלי לה מדי
זדעים דבר זה נפתח בבדולים ונפתיים בקטנים וקיימו לו הבטחתו
מחשבתה טובה הקבה מבדקה למעשה ונעבה ה' היו תקום והעתיק
החכם השמעים הרופא ר' יוסף בר יצחק בע בן שלום שהר מועד הל
קנקלין עתק היועיב כיבה לעיקים הוה הנקרה חמונת ונחתיל מתרגומת בי תרגומי
להעתיק סדר זרעי' הוה הנקרה חמונת ונחתיל מתרגומת בי תרגומי
הוה וכחוב מעם ובני חבלים נפלו לי בנעימים בחלק לחד הוה סדרי
בשים הנקרה חוסן להיו לי לחזוק עולם ולחשנח מדי הם בחרם ומדי
שבח בשבח לבי תקון בישראל הרל בשבטי ונשבי במשפחת בית לבי
ובימים יעקב בר משה ריי בן עבשלי הנקרה בדי"ם הטתקתי חותם
מלבון הגרי ש לבון עברי בעזרת השם ובעזרת לחיכו וחכירכו לחכבוי
לחסיל ר' חיים בבחר מלחמה הרופא ול בן בקח יקי שבדי עמו וכל
קמים יישין במלחבת שמים זבות לבותם מיישתם ובדקתם עומדת
לעד יהבי הכבי מחלה שבי כל מעין בהעתק זו שבכל מקום שיבבדי
לו שים טעות בל לבון הן מחמת הסופר הן מחמת העתיק החשיב ידיד כי
טעות בוודאי שיתקבלו ומחת השם יהיה שבדי מחין מרם שמלבו מין
הטעות ושבויק כל שבן בסדרים מעתיק מלבון לבבון שים לו לדינ
ולהכין שתי המלבות ודקדוקים ' ועקר הענין ומלבם הלה לא יי
ידעתי כדי לחבר ולבה עד הסעד הזה ולחי נשבעתי על הספרי הבודק
ועל מה שלמדוני רבותיי ולמדתי מחבדי ומתלמידי שתלמוד ין
ומסודת הוא בידינו בה לישהו מיישיען לותו ' ולחי הבבי מתעיל
להעתיק בהסד ישרנו ומחת העזר חגדול העזר והוא יהיה בעזרי '

פרק ט

עשרה נשים פוטרות צרותיהן וצרות צרותיהן מן החל החלי׳ציה ומן היבום עד סוף העולם ׳ ואלו הן כתו ובת בתו ובת בנו בת אשתו ובת בנה ובת בתה חמותו ואם חמותו ובת בנו ובת בת אשתו ובת בנה ובת בתה חמותו ואם חמותו ׳ ואם חמיו אחותו ואחות אמו ואחות אשתו ואשת אחיו מאמו ואשת אחיו שלא היה בעולמו

ובלתי הרי אלו פוטרות צרותיהן וצרות צרותיהן מן החל החלי׳ציה ומן היבום עד סוף העולם וכולן אם מתו או מאנו או נתגרשו או שנמצאו אילונית צרותיהן מותרות ואי אתה יבול לומר בחמותו ובאם חמותו ואם חמיו שנמצאו אילונות או שמאנו

לקדישין עקריס לגזרת המשכתה

ומיר אתחיל במרום ונאמר כי העקריס לאפר נריך שתדעם קודם לעיון בכלל הכבות והדיכין הכתוב בגזרת המשכתה לרבעה עקריס לחד מהם כשמות לא תחדם מיתבי ועל כל פנים שימות בלא זרע ׳ ונקיט בשים רבות לין לן מיתלין מי ייבם חון מאחת מהם שכאמר לאפר לא יבמם לזה כית לחי כית לאחר הוה בוכה ולילו בוכה שתי כתי׳ ובשתלן למחת מהם מי ייבם הותרו השאר בלא חלילה ובלא יבום ׳ ובאמו כן הם הניח השת מחים רבים ואחד מחת מו בשים רבות לחד מן מחי׳ לבי ייבם מי יתלון למחת מהן מן הטעם שזברנו והעק הב׳ כשמת מחת ונקיט אחד מהם ויקיזה זחת מחשב חסורה על החחים מו על אחד מן הזחים הזקוקים לחלילה מו לייבום כבון שתהיה לאת השת מחת כת זה החת חיי מו מחות לאשתו זה החת שהיה חסורה עליו מפוס עד שיבא יבם ותהא מכאמר ואחר כך מת׳ יבמתי יבא עליה והוה כאו אחר בחמ׳ יבמתי יבא עליה אם תהיה אחד מהן יבם

אם חלין לגבית עירום תהיה זקת קנין. פסולה לכהונה
לפי דעת בית שמאי מפני שהיא חלוצה וכית הלל מכשירין לפי שהיא
אלמנה את חלוצה ואם יבא ראשון ויגרע ממנה שהיא אלמנה ואחרון יגרע
ממנה כדיליף גרושה לפי שאמרו ויגרשה מביתו ולא מתים שהיו
אומרים כן זקת היה חלוצה ממי שהיא עליה ויקה. ואם יבא
גרוע עדיף בית הלל פוסלין זקת קנין לכהונה לפי שהיא זונה. אחר
שכעלה כעילת זכות ואם שהייב אלא כמבטל אחת מהכתובות אלו מ
העבדים הכזכרים לפי שאלו היו חומרין אלו משלו מיבעיסן על יהן חמש
בעוס דבר שאביהו לאסור ויש עבד שמחקרים שבריתם לפיתך אחר
שהשבדת הביאם לתחמיר אי לקולא

פרק שני

כיצד אחיו שלא היה בעולמו שני אחין ומת אחד מהם ונולד להם אח ואחר כך יבם השני את אשת אחיו ומת הראשונה יוצאה משום אשת אחיו שלא היה בעולמו והשנייה משום צרתה עשה בה מאמר ומת השניה חולצת ולא מתייבמת

למדנו לומר לעצת אחיו שלא היה בעולמו מימי
שב׳ כי יבבו אחים יחדו פרט לעצת אחיו שלא היה ב עולמו. ומאחר
היו הקדושין. דין הקדושין בלא הקומות וכיוצא בהן כמדובר. ק
קדושין שאינן במוני וכדיך לדון בהן להחמיר ואי אפשר בבהן זה ה
העבין על דרך משל לקוש עליו שאר הדיבים לעצ יובא בהן זה הע
העבין ובאמר על דרך משל דאובן היתה לו אשה ושמה לאה ואחר כך
מת שמעון אחיו והיה אשה ואחר מיתת שמעון בולר לוי ואחר שבולד
לוי קדם דאובן ואשה יבמתו ומת הדין נותן שיחלצו לוי ללאה
ולא ייבם אותה. וזה שהבי שאם דאובן לא קדם ואחר כך היה לו לבלוי שייבם
ללאה אם ירצה או יחלוץ ועוד אלו דאובן בבם ואחר היתה לאה פטורה
מן החלוצה ומן הייבום שהיתה צרתה ערוה לפי שהיתה ערוה על לוי
ומאחר שקדשה והיו שם קצת קדושין לוי רבין על לאה אלא תתייבם וג
ובב כן חיבה מתניתין בבלה חלוצה וזה אומרת מאחר שהדין והשילו היו ש
הקדושין במודין מן הבסר בחלוצה לפי שבשעה שותה בשלו לא היתה
ואם אלו הקדושין במודין לא בחדי הדין לאה. ובן תבין לשאר
כל זמן שתיבמה בראשי אחת מהשבתה חלוצה ולא מתייבמת בבעלת
ומאחר לוובב׳ צרתה ולא בבאך להחזיר לך זה העבין תדייב.

ב

שני אחין ומת אחד מהם וייבם השני את אשת אחיו ואחר כך נולד להם אח ומת הראשונה יוצאה משום אשת אחיו שלא היה בעולמו והשניה משום צרתה עשה בה מאמר ומת שניהם חולצת ולא מתייבמת. ר׳ שמעון אומר מייבם לאיזו שיראה והולץ לאיזו שיראה.

מה שאמר ר׳ שמעון חוזר על
שני המאמרים לפי שבראשון בשייבם ואחר כך נולד להם אח אינם לא
אמרת אחיו דלא היה בעולמו מבוא בראשון שאמרו ומאחר
קדושין בחלו היה. ואין הלבה בר׳ שמעון

ג

כל שאסורה אסור ערוה אחותה בשהיא יבמתה או חולצת או מתייבמת.

אסור ערוה הן ערוותיהן וערוה ערוותיהן
וכן חלוצה. לא חלוצת ולא מתייבמת שב׳. ניקיש הכתוב אשר תלד פ
פרט לחלוצה שאינה יולדת וכן אמת סריס חמה וכן אחדריונם לא
חולצת ולא מתייבמת שב׳ אמת אחד ויבם וכן אין לו מי שראוי להיות
לו כן פרט לאלו שאינן ראויין להיות להם כן. וכך אמת בבר ואמת שבר
ומקוחרר לפי שאין אחוה לבנים ולא לעבדים אסור מנוה ואסור קדוש.
חולצת ולא מתייבמת לבל שקיה ובקה אז חולצת או מתייבמת לעבי
שאינן ראויות לילד וכל אשה שהיא מתייבמת ולא חולצת או חולצת ולא
מתייבמת או חולצת ומתייבמת חון מארוסת שדוה ובדות שדוה בדותיהן אלא

תחלין ולא תתייבם כמו שבארנו. ואמרו אחות. שאינה יבמתה בשהיא
בשדה אסמיך לזה.

ד

איסור מצוה שנות שבדי סופרים אסור קדושה אלמנה לבהן בדול גרושה וחלוצה לבהן הדיוט ממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לנתין ולממזר.

אמרו
אנוס לעמוד לבדי חבמים. ואסור קדושה שב׳ קדושים יהיו לאלהיהם
והשביות עשרים. ואלו הן אם לא אמנו ולא אמרו אמי בלבד
ואם אביו ואין לה השפחה. ואשת אבי אביו ואין לה השפחה. ואשת אחי
אמו. ואשת אחי האב מן האם ואשת אחי האם בין מן האב
בין מן האב. ובלת בנו ואין לה השפחה. בלת בנה בנו עד סוף
כל הירידות. ובלת בתו ובת בת בנו ובת בת בתו ובת בן בנו. ובת
בן בתו ובת בן השפחה בתו ובת בת השפחה בתו. ואם אם אבי השפחה
השפחה. ואם אב אם השפחה. ואם אב אבי השפחה.

ה

מי שיש לו אח מבל מקום וזקק את אשת אחיו ליבום ואחיו הוא לבל רבר חוץ ממה שיש לו מן השפחה ומן הנבריות. ו מי שיש לו בן מבל מקום פוטר את אשת אביו מן היבום וחייב על מבתו ועל קללתו ובנו הוא לבל רבר חוץ ממה שיש לו מן השפחה ומן הנבריות.

אמרו אח מבל מקום ואפילו ממזר מסוגל פסול. ואמרו לבל רבי
ליבדם ולהטמא לו ואפילו היה אח פסול. וכן מבן אפילו היה ממזר.
ואחר חייב אלא אחסוב בן השפחה וכבדית לבנו. מה אב אחשה אילדיה
תהיה לאדוניה. ובבר בתבת מבן השפחה אחר אמו בחשך בחזה בחזקת
ואמר בם בן בי יסיר את בנך מאחרי. ובתבת אחזה יסור מאחרי ה
ייחשב עם אמו. וכן את בקבלה האמתית בנך קדוי בנך. ואין בנך
הבא מן הבנויה קדוי בנך אלא בנה שב׳ כי יסיר את בנך מאחרי

ו

מי שקדש אחת משתי אחיות ואינו יודע איזו קדש נותן גט לזו וגט לזו מת ולו אח אחר חולץ לשתים. היו לו שנים אחר חולץ ואחד מייבם. קדמו ובגמו אין מוציאין מידן.

מן השקדיש
שבדיבים שמורים שהזקוקה לייבם אינה יבולה לייבם לאחר מאן
מקדיבותיה בבנין אמק ואחותה ובתה. ולפיבך אם הניח שני אחים לא
אחד חולץ בתחילה ואח בך ייבם. שבני אחותה לפי שהיא אחותו. לו ש
לי זה בי שיהיה אם היתה אשת אחיו הבי ייבם אותה ואם היא אחותה
מקודשת אחיו היא מותרת לו לפי שאשת אחיו בבר בחלבה אבל לייבם
אחת מהן לא אמרו זאת אלא בייבם היא אחות מקודשת אחיו ובבנין בחזקה
זקוקה.

ח

שנים שקדשו שתי אחיות זה אינו יודע איזו קדש וזה אינו יודע איזו קדש וזה ואינו יודע איזו קדש וזה נותן שני גטים ווה נותן שני גטים מתו לזה אח ולזה אח זה חולץ לשתיהן ווה ז חולץ לשתיה לזה אחד ולזה שנים היחידי חולץ לשתיהן והשנים אחד חולץ ואחד מייבם קדמו ובגמו אין מוציאין מידם. לזה שנים ולזה שנים אחיד של זה חולץ לאחות ואחיו של זה חולץ לאחות אחיו של זה מייבם חלוצתו של זה ואחיו של זה מייבם חלוצתו של זה. קדמו שנים וחלצו לא יבמו שנים אלא אחד חולץ ואחד מייבם קדמו ובגמו אין מוציאין מידם.

זה בלי מבואר בשתבין מה שקדם.
ואתה בבי שבשתם שקדם לחת מתייבין ואין יודע לזו מזה שנם
קדם ובמו בן תשבים לשני בך שקדם קדם לחת מתייבין ואין יודע לי
זו מהן קדם במו שבארנו. ושחלוצה לשונם קודמת
לייבום בבל הדומה לאלו העבידים מן שבר מזבירנו. ואמרו קדמו
שנים ואלבו רוצה לומר שאפילו אחד מן האחים שבשל בשם אין שבשם

ואחרון לא יבמו מכאן אחר ממיל יכיל הראשון מקום פנוי בחומת
ירושלים כמו מבחרכו ' אלא אחד מולן בריקח והדר מייבם האמצי ממיל
בפניך שם המקדשת לאחיו היא אותה שבחלקה תחילה לכך מותר לו
לייבם אחותה ואם המקדשת לאחיו היא אותה מייבם הרי מייבם אותה

ט

מצוה בגדול ליבם ואם קדם הקטן וכה ' הנטען על
השפחה ונשתחררה על הנכרית ונתגיירה הרי זה לא יב
יבנום ואם בנם אין מוציאין מידו הנטען על אשת איש ו
והוציאוה מתחת ידו אף על פי שבנם יוציא '

זה לפי שנאמר ויהי הבכור רשע
בעיני ' וכטוען הוא שאמור ' הרי נטוען על אשת איש כמו שאומר זה
עבד ' וכטוען עליה שהעידו עדי כרכר קרוב להיות כמו שהרי זה
יוצא מביתי ' והיא מוברת לזורים לו שהרי אלו שניהם מן המקום והיא
עומדת מעל המקום וכל כיוצא בזה מן הדברים שבמקראות ידבר תכ
תכוער הרי זה לשון שמחה ואם בנם לא יגיע ' ואם יגיע קטן ב
בעיר שבמידבר תכ ועבר וידבנו לשבי שמידבים על זה יום ואחד ד
ויבנו שיגיע אלא אם יהיו לו בניס ממקום אחר שיגיע לעצמו ' שמדברין
אבמי המידבר הרי אלה יוצאין לעז שהרי נאם העידו עדיים שהרי ל
דבר ערוה ויהיה ברורים אם בנם יוצאין לפי יהיו לו בניס ממקום לפי
שהעקר תלוי בו שמקום לבעל שמקום לבנו שלו '

י המביא גט ממדינת

הים ואמ' בפני נכתב ובפני נחתם לא ישא את אשתו מת
הרגתיו הרגוהו לא ישא את אשתו ר' יהודה אומר
הרגתיו לא תגשא אשתו ' הרגוהו תנשא אשתו '

שעקר
שבלבו שיש שהם מפיס עצמו ויעשה לפיכך אם אמר הרגתיו תבעת אשתו
אבל הוא לא יאשה בזדון אבל מי שיתעסק אחת שיש יהרוג בעלה ני
יאשה ' ר' יהודה אומר אין מפיס עצמו ויעשה לפיכך אם אמר
הרגתיו לא תבעת אשתו ' ואמרו הרבנוהו היינו רוצה לומר אבי היית
אחד מהרוגים לייגו הרבנוהו היינו הרגתיו אבל רוצה לומר אבי ה
היית עם הגוברו שיש בלבם כר יהודה '

יא החכם שאסר את האשה

בגדר על בעלה הרי זה לא ישאנה מיאנה או שחלצה
בפניו ישאנה מפני שהוא בית דין וכלם שיש להם נשים
וכתו מותרות לנשא להם וכלנו שנשאו לאחרי ' ונתאלמנו
או נת' רשו מותרות להנשא להם וכלם מותרות לבעלהם
ולאחיהם '

אלם שהוא מיאבה יכול לאסר נדריס לבדו ויאסור
לבדו ' ואמרו וכלם אל כל אלו החכמים שאמר בשם לא ישאנה אבל
מותר לאחיו או לאחר שהרי הקרובים שיאסרה שבלבו שיש
אלם חוטא ואלו לו נכלם שם בנם לא יבגיע שיש מחמת אלם על הבר ם
שזכרנו בפיה שבאלם

פרק שלישי ארבעה אחים שנים מהם נשואים
לשתי אחיות מתו הנשואים את
האחיות הרי אלו חולצות ולא מתיבמות ואם קדמו וכנסו
יוציאו ר' איעזר אומ' משום בית שמאי יקיימו ובית הלל
אומרין יוציאו '

שין שקורים גם כן שמשכין לאחריהן בכות זאת המסכתא
שכל זמן שבבלו שתי ערימת לפני אלם אלו שהיו שלו שם חולצות
ולא מתיבמות ' לפי שזיקת כל אח ואח נפבלה על שתיהן וזה כמו ב
ערות לפיכך אין מתייבמות לפי שכל אחת מהן ראויה לכל אחד מן
האחים ואמרו כאן יקיימו לדברי בם האומר הוא דעתם שהקר
שבלבו בם במקום בם היכה מצוה ' לכל כל זמן שהמצה בם מקיימין ו
וכה מחמירין זה שכך המחמירים מפני תם ' לפיכך תרצ שם המצה
מוטעת ומקדבר שהיאחם בם האומר הוא חוץ מן האומרים שהם מקיימין
שהם מקילי בם ומחומרי בם ' לפיכך פסק ההלכה כאלו יקיימו '

ב היתה אחת מהן אסורה לאחר אסור
ערוה אסור בה ומותר באחותה והשנ אסור בשתיהן '

אסור מצוה ואסור קדושה חולצת ולא מתייבמת

זה כלנו
שמכותר לפי שבשאחת מהן ערוה אין זיקה נופלת על הערוה ואיבה ר
רחמיה לו ולפיכך ייבם אחותה '

ג היתה אחת מהן אסורה על זה אסור
ערוה והשנה אסורה על זה אסור ערוה האסור לזה
מותר לזה והאסור לזה מותר לזה וזה הוא שאמרו אחותה
בשהיא יבמתה חולצת או מתייבמת

אחת היא שמשכנה לפני רימו
אליה בפרק הקודם לזה '

ד שלשה אחים שנים מהם נשואים
לשתי אחיות או אשה ובתה או אשה ובת בתה או אשה
ובת בנה הרי אלו חולצות ולא מתיבמות ר' שמעון פומר
היתה אחת מהן אסור עליו אסור ערוה אסור בה ומותר
באחותה אסור מצוה ואסור קדושה חולצת ולא מ
מתייבמת

ר' שמשון פומר מן החליצה ומן הייבום לפי שבשלא
לפני מת אחד נעשו ערות זו לזו ואין הלכה כר' שמעון '

ה שלשה אחים
שנים מהן נשואים לשתי אחיות ואחד מופנה מת אחד מ
מבעלי אחיות ועשה בה מופנה טאם ואחר כך מת אחיו
השנ בית שמאי אומרים אשתו עמו והלה תצא משום
אחות אשתו בית הלל אומרים מוציא את אשתו בגט
ובחליצה ואת אשת אחיו בחליצה והו שאמרו או על א
אשתו ואו על אשת אחיו

מופנה הוא מי שאין לו אשה ויבית הלל אומרים אין הקדושין חלבם
גמורים עד שיבעלנה ותריה אחותה מפנה אחות אשתו ומה שחייב ם
שבחלין ניתן בט לפי שהיבמה אינה מותרת לבעל כני אלם אלא בבט
וחלילה ' והחלינה לא תתיר קשר הקדושין ואמנם יתיר הבט קשר
קדושין ולפיכך מותן בט וחולץ והכנסן יותר מיתן בט תחלה ' ואחר
כך יחלוץ לפי שאמר בבט וחליצה '

ו שלשה אחים שנים מהם נשואים לשתי אחיות ואחד
נשוי נברית מת אחד מבעלי אחיו עמד נשוי נברית ובנם
את אשתו ומת הראשונה יוצאה משום אחות אשה
והשנה משום צרתה ' עשה בה מאמר ומת נברית
חולצת ולא מתייבמת '

זה מכותר קטן ואמנם הכיל זאת המסכתא ואעפ
שהיל מכותרת לפי שקי' מוקדמת במשנה ובמתן ואחרונה בחכור וכל
באמרו נברית בכל אלו המצוינית הבאות בזה הענין נברית אתין לה
קדיבה עם שלאחרית '

ז שלשה אחים שנים מהם נשואים לשתי אחיות
ואחד נשוי נברית מת הנשוי נברית ובנם אחר מבעלי
אחיות את אשתו ומת הראשונ' יוצאה משום אחות אשה
והשנה משום צרתה עשה בה מאמר ומת נברית חולצת
ולא מתייבמת

זה מכותר גם כן

ח שלשה אחים שנים מהן נשואין לשתי אחיו'
ואחד נשוי נברית מת אחד מבעלי האחיות ובנם נשוי נ
נברית את אשתו ומתה אשתו של שנ ואחו כך מת נשוי
נברית הרי ו אסורה עליו עולמית הואיל ואסרה עליו
שעה אחת '

קטנם מפני שהיתה אחות אשתו ובבלה לפני ליבום ואשתו קיימת ו
וכבר נתבאר שהיא אסורה עולמית אבל בהיתה ל הי נברית לא מציבו
בך דין בתלמוד ולא רבי לאחד מן האמוראים ' ומדין הבלי בם שהיא
חולצת ולא מתייבמת לפי שאלו מסופק אם לאסורה מהם ערוה ואשתו'
נהיתה פטורה מן החליצה ומן הייבום לו לאסורה עליו
מדיבבן מאחרי הואיל ובאסרה עליו שעה אחת באסרה עליו עולמית
והיא כמו שבייש נהת שבייש לו מתייבמת ולפיכך תחלין ל

לחמיר

ט שלשה אחים שנים מהם נשואים לשתי אחיות ואחד נשוי נברית נרש אחד מבעלי אחיות את אשתו ומת נשוי נברית ובנסה המנרש ומת והו שאמרו אם מתו או נתנרשו צרותהן מותרות׳

תימרו זו היא מתימרו רוכה לומ׳ מזוזת המעב׳ גם כן נכללת כזה העק׳

י ובולן שרוין להן קדושין או נרושין מספק הרי אלו חולצות ולא מתייבמות ביצר ספק קדושין זרק לה קדושיה ספק קרוב לה ספק קרוב לו ו זהו ספק קדושין ביצר ספק נרושין כתב בבתב ידו ו ואין עליו עדים יש עליו עדים ואין בו זמן ׳ יש בו זמן ואין בו אלא עד אחד זהו ספק נרושין

תימרו ובולן לל כל

הערינת מזיר לבן קדושין מן נרושין וכל זמן מקדם לחיר לספק בספק ומת מייבם ממה בספק׳ ולם נרם לחיר לספק בספק ומת היה כמו כן חולבת ולא מקייבת ומבולבי ספק נרושין מיזיק לה בט ספק קדוב לה ספק קדוב לו ותוה מיזיק מביאה בחזר מלוכה מלבן כמו מובאר׳

שלשה אחים נשואים לשלש נשים נבריות ומת אחד מ מהן ועשה בה השני מאמר ומת הרי זו חולצת ולא מ מתייבמת שנאמר ומת אחד מהם ובמה יבא עליה שע יבמים שעליה זיקת יבם אחד ולא שעליה זיקת שני יבמים ר׳ שמעון אומר מייבם באיזו שירצה וחולץ לשנייה ׳

טעם זה

היינו ממה שבאמר יבמה יבא עליה עד מיזה מסוד לחוריתה לבל ס הוה מדבבן בזדק שמת יחמיו אחד יבמות הבחות מבית מחד מת מתייבם אות ומילו ייבם לבחיבן או חלן לאחת מהן וייבם השבייה יש יחמיו בזה בם בן מותר בשתי יבמות מבית מחד ומן הלבה כר׳ שמעון

יג שני אחים נשואים שתי אחיות מת אחד מהם ואחר כך מתה אשתו של שני הרי זו אסורה עליו יעו עולמית הואיל ונאסרה עליו שעה אחת

רין זזת המעבה בקדם לבל בעלי המעבה קודם הקלבה הבביעית מזה סביק ולחידה בחבור׳ לעבי׳ מלת היה נדיך מליה לחר כן

יב שנים שקדשו שתי נשים ובשעת בנסתם לחופ׳ החליפו את של זה לזה ואת של זה לזה הרי אלו חייבין משום אשת איש ואם היו אחי׳ משום אשת אח ואם היו אחיות משום אשה אל אחותה ואם היו נדות משום נדה ומפרישים אותה שלשה חדשים שמא מעוברות הן ואם קטנות ולא היו ראויות לילד מחזירין אותן מיד ואם היו בהנות נפסלו מן הבהונה

טעם היותו כולל יחד אילו האמורין לפי מהן מובנין ולפיכך יבינו קרבן על בל לחת מילו הערינת לעבי׳ מסעקל מבלבל אין לחסור חל על לחסור שבריבנו שיתחיב בלחסור בולל

ולחסור מוסיף ולחסור בת לחת ובילו הבלבה עקרים יתחייב קרבנות הרבה ועוד בבאר אלו העקרים בולם בפרק שלישי מבריתות ׳טעם היותם בפולות מן הבהונה לפי שבבעלו בעילת זנות ולפי מהן מובנין בפסלו מן הבהונה ולפילו היו ישראליות לפי שקעקר מבלבל לפת ישראל שנלבשה לעגם שהיה ראויה לבעלה בפולה מן הבהונה ולחיי בבהן לם היו בהנות בפסלו מן התרומה בחרומה לל עזלת הבהונה לא תבל יהבל בתרומת בפסלו מן הבהונה לל עזלת הבהונה לא תבל פרק רביעי החולץ ליבמתו ונמצאת מעוברת וילדה בזמן שהולד של קיימא הוא פסלה מן הבהונה בקרובותיה והיא מותר בקרובין ולא פסלה מן הבהונה אין הולד של קיימא הוא אסור בקרובותיה והיא אסור בקרובין ופסלה מן הבהונה

זה מבואר לפי שלם יהיה הולד

על קיימת לילית מילתה מזלת הבלילים לילה בריבה ויהיה בחילו לא היתה בלל

ב הבונם את יבמתו ונמצאת מעוברת וילדה בזמן שהולד של קיימא יוציא וחייבין בקרבן אם אין הולד של קיימא פטור בן תשעה לראשון ובן שבעה לאחרון יוציא והולד בשר וחייבין אשם תלוי

העקר לבלבן בל י

מחייבין על זדונו כרת ועל מגגתו חטאת חייבין על לא ידוע לו פטור תלוי מבל כרימין הפטור מיתחייב עליו אשם תלוי מחלוקת יתבאר בברייתא ולחר יבינת לותם השבדים יתבאר פטור שלבהתחה מחינו חייב בתן אשם תלוי ובל ביוצא בזה הפטר

שומרת יבם שנפלו לה נבסים סודים בית שמאי ובית ה הלל שהי׳ מוכרת ונותנה וקיים מתה מה יעשו בבתובתה ובנבסים הנבסים והיו יצאים עמה בית שמאי אומרים יחלוקו יורשי הבעל עם יורשי האב ובית הלל אומרין נבסים בחוקתם כתובה בחוקת יורשי הבעל ונבסים ה הנבסים והיוצאים עמה בחוקת יורשי האב

מה מתימרי

בית הלל נבסים בחזקתם כותם בנבסי בתן בראל ׳ ובתובה היא מנה מחלים עם התוספת שהוסיף שבעל ונבסים הנבסים ניוצאים עם בנסי מלוג ונבסי בתן בראל הם בנבסים שהבניסה ל לבעל׳ בראוי׳ ומקבלם עלי׳ בחוב בתו שיתבאר לחר בן ונבסי מלוג הפחת והתוספת שלה ומה שתימרו בית שלל בנבסי בתן בראל בחזקתם לא תודיע בחזקת מי אם בחזקת הבעל או בחזקת הלוקה ו ופסק הלבה בנבסי בתן בראל שיחלקו ותפילו לדעת בית הלל

ה בנסה הרי היא באשתו לבל דבר ובלבד שתהא ב בתובתה על נבסי בעלה הראשון

תימרו בחסתו לבל דבר ל

רוצה לומר שיכול לבריח ולהחזיר תגיר בחסתו ותימרו בתובתה על נבסי בעלה שראתנן ענינו שיהיה קרקע בעלה עומד תחת שעבוד כ בתובתה ׳ ואם אין לה בתובה מראתנן יכתוב לה היכם בתובה על בל נבסים ונהנה מהם בלבד

ה מצוה בגדול ליבם לא רצה מהלבין על בל האחים לא רצו חוזרין אצל הגדול ואומרים לו עליך מצוה או חלוץ או ייבם

ו תלה בקטן עד שיגדיל ובגדול עד שיבא ממדינת הים ובחרש ובשוטה אין שומעין לו אלא אומרים לו ע עליך מצוה או חלוץ או ייבם

לל בתימרו בחרש ובשוטה שמת

יתמר המתינו לזה החרש עד שיבינו לזה השוטה עד שיבריאו אין שומעין לו החולץ ליבמתו הרי הוא באחד מבל האחין לנחלה אם יש שם אב נבסים של אב הבונם את יבמתו זבה בנבסי אחיו ר׳ יהודה או׳ בין בך ובין בך אם יש אב נבסי של אב החולץ ליבמתו הוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו הוא אסור באמה ובאם אמה באם אביה בבתה בבת בתה בב׳ בנה ובאחותה בזמן שהיא קיימת והאחין מותרין והיא אסורה באביו ובאבי אביו בבנו ובבן בנו באחיו ׳ ובן אחיו מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו ואסור בצרת קרובת חלוצתו ׳

העיקר בזה בשחלץ לחסת לחתת מחיי הרי הוא בלתי היתה לחתו ע וגרסי׳ וכל החייבין חסם בקריבות לחסם בשגרסה חס בקריבות חל חלוצתו ובמו בן תחסר על׳ בצרת קריבת חלוצתו לפי שקריב חלוצתו בעריה ובבר בתרבו שבצרת ערוה חסורה ׳

ט החולץ ליבמתו ונשא אחיו את אחותה ומת צרתה חולצת ולא מתייבמת ובן המגרש את אשתו ונשא אחיו את אחותה ומת הרי זו פטורה מן החליצה ומן ה הייבום ׳

תימרו בתן שבת רבי לחותת גרוש׳ מדברי תור ולבך פטור מן החלי׳ ומן

קיימים ואחות חלוצתו מדברי סופרים ולכך חולצת ולא מתייבמת כמו שמעיקר הלכה מצוה חולצת ולא מתייבמת.

ד שומרת יבם שקדש אהיו את אחותה משום ר' יהודה בן בתירא אמרו אומרי לו המתן ער שיעשה אחיך הגדול מעשה חליצה אחים או בנסו יב יבנום את אשתו מתה היבמה יבנום את אשתו מת היבם מוציא את אשתו בנם ואת אשת אחיו בחליצה.

תמיד הגדול של

מעקר הקדש מנוח בגדול ליכם. ובסיות מיבמה זקוקה לגדול קדש קנה לה לחותקה. ונלכך כר' יהודה בן בתירא

יא היבמה לא תחלוץ ולא תתייבם ער שיהיה לה שלשה חדשים וכן שאר כל הנשים לא ינשאו ער שיהיו לה שלשה חדשים אחר בתולות ואחר בעולות אחר אלמנות ואחר גרושות אחר ארוסות ואחר נשואות. ר' יהודה אומר הנשואות יתארסו תוך מן האלמנה מפני האבול.

תלו הפלפה חדשים

סס תפעים יום תוך מיום שמקבלה כו או מת בעלה תוך מיום שק מקבלה הקדושין. ותין כר' יהודה ולא כר' יוסי.

יב ארבעה אחים נשואים לארבעה נשים ומתו אחן ריצה הגדול שבהם ליבם את כלם הרשות בידו. מי שהיה נשוי לשתי נשים ומת ביאתה או חליצתה של אחת מהן פוטרת צרתה היתה אחת בשרה ואחת פסולה אם היה חולץ חולץ לפסולה ואם היה מיבם מיבם לכשרה.

קפשוך כתמיו

ארבעה אחים וכותבו לארבעה עבדי טובה קל מפמעלן פלה יפת ל תדם יותר מארבעה פנים ותטעם לפי קתי לפפר לו לתדם לעמוד ב ביומתן על היותר. ותמרו פם היה חולץ לפפולה. דל לתותה פהיה פפולה לבהנה כדי פלה יפפול הפפרק וייחזירנה חלוצה ותפפר לבהנה. ותמרו כתן פנה ר' יפפיך תדם מי כוחו ותחרים נדיכים לתם.

יג המחזיר את גרושתו והנושא את חלוצתו והנושא את קריבת חלוצתו יוציא והולד ממזר דברי ר' עקיבא. וחכמים אומרים אין הול' ממזר. מודים בנושא את קרובת גרושתו שהולד ממזר.

סבריתו פל ר' עקיבא

יש ממזר מחייבי לתוין ותין הלכה.

יד אי זה הוא ממזר כל שאר בשר שהוא בלא יבא דברי ר' עקיבא. שמעון התימני אומר כל שחייבין עליו כרת בידי שמים והלכה כדבריו ר' יהושע אומר כל שחייבין עליו מיתת בית דין אמר ר' שמעון בן עזאי מצאתי מגלת יוחסים בירושלם ובתוב בה איש פלוני ממזר מאשת איש לקיים דברי ר' יהושע.

מעיר דברי ר' עקיבא. כל פזקי כתר וכל פזקו כלא יבא לפי פעקר דעתו כל שמין לו ביאה בקהל הולד ממזר ותפילו קוה מחייבי לתוין. ונלכה כפיעמן התימני. לתבל יבא על יבמה תוך מין הולד ממזר.

טו אשתו שטתה מותר באחות. גרשה ומתה מותר באחותה יבמתו שטתה מותר באחותה חלוץ לה ומתה מותר באחותה נשאת לאחר ומתה מותר באחותה.

לתמיו בתן פנה ר' מפכה פחיבה נדיכה.

פרק חמישי

א רבן גמליאל אומר אין גט אחר גט ולא מאמר אחר מאמר ולא בעילה אחר בעילה ולא חליצה אחר חליצה. וחכמים אומרים יש גט אחר גט ויש מאמר אחר מאמר אבל לא אחר בעילה ולא אחר חליצה בלום.

שקדים פבריך פיקיו מזומנים

בלבך כזה הברק מה פתנדי ותוק פסיבתה לה יקיו נדושים בתורים ו ותיבה מוקדת לתחרים תלה בחליצה ולה תפלם קניבה ותפתלם מדין יבמה ותחזור כתשת תים בעלמה תלה בבעילה והמיתר הוה כתיבת הקדושים כפרוטה לו בפום פרוטה בלבד קונה קנה קנין וכתו כן ק קנטו כיבמה מגרש קנת בדושין ותסר הקדושין לה יקדישו תלה קנטו ל ולפיכך מי פתתן גט ליבמתו גרוך על כל פנים פיחלין לה. ומיר יפתלק זיקת היבם. ומי פתתר מתמר גרוך על כל קנים ליתן גט ל לפלק מיפנה קסר הפתמר ויפלון הם יבנה להקדיק לתחרים ויפלק ז ויקת היבום כמו פיתבאר. וסבריתו על רבן גמליאל פפתי יבמתי ל ליבם תחר כשפתן גט לזו ותחר כך לזו לו בעל פתייבן לו קדם לזו ו ותחר כך לזו לו תלק לפתייבן מעבשיו קלחרונים כשלים ובתלה לה ע עבד כלום. ופשפתן גט לזו וגט לזו לו תולן לרחפונה ומותר בקדושת מבייה לפי פסבט הסבי כתלה לה היה. וכן הם קדם לפתייבן זו תחר זו חולן לרחפונה ומותלה גט תחר גט פתמת הפתחר ומותר בקדושת וכתים תמרים כיבט תחר גט פתם כלום קנת מעבד ופהוה תסור בקדושת מבייה בט ותסור בקדושתן. ובלבה כתכמים.

ב כיצד עשה מאמר ליבמתו ותתן לה גט צריכה ממנו חליצה עשה מאמר ו וחלץ צריכה ממנו גט עשה מאמר ובעל דרי זו במצותה

ג נתן גט ועשה מאמר נתן גט ובעל או בעל ועשה מאמר צריכה גט וחליצה. א' חלץ ועשה מאמר חלץ ובעל נתן גט וחלץ אין אחר חליצה ב בלום אחר יבמה אחת ואחת שתי יבמות.

תמרן כיצד לל כיצד לא לתחר בעילה ולא לתחר חליצה בלום. ותלו תיפפיוק כלם מבותרות ומפורשות כמו פקדימנו בשקדים ותתרו נתן גט ובעל צריכה גט וחליצה. תמכם נוקך תנו מבותר לפי פהיה נקנת בבעילה ותזדקק תפת תים וחייבנוה חליצה לתעני שבעילה מעבי קנו פקדם ל לבעילה פתין תנן תתרים בעילה קונה קנין גמור ותין תחדיה כלום תלה בשקיתה בעילה כשידה תכל ותת פהיה בעילה פפולה צריך תת תחדיה חליצה. ותמרו תין תחר חליצה כלום יוצא תלה יעויל המתמי בתלינתו ותמכם זקן תעת ר' עקיבא דשבירה ליה תין קדושין תופפין בתלינה לפי שבאתלה חזקה שדיה כמו שהיתה קודם. ניתה תמיו ותין הלכה כר' עקיבא.

ה כיצד עשה מאמר בזו ומאמר בזו שנו נטים וחליצה. מאמר לזו ובעל את זו שנו נטים וחליצה מאמר בזו ונם לזו צריכה גט וחליצה מאמר בזו וחלץ לזו הראשונה צריכה גט.

ו גט לזו וגט לזו צריכה הימנו חליצה. גט לזו ובעל לזו צריכה גט וחליצה גט לזו ומאמר לזו צריכה גט וחליצה גט לזו וחלץ לזו אין אחר חליצה בלום.

ז חלץ וחלץ חלץ ועשה מאמר נתן גט ובעל או בעל ובעל או בעל ועשה מאמר נתן גט וחלץ אין אחר חליצה בלום בין יבם אחר לשתי יבמות בין שני יבמים ליבמה אחת.

ח חלץ ועשה מאמר נתן גט ובעל או בעל ועשה מאמר נתן גט וחלץ אין אחר חליצה בלום בין בתחלה בין באמצע בין בסוף. הבעילה בזמן שהיא בתחלה אין אחריה בלום. ר' נחמיה אומר אחר בעילה ואחר חליצה בין בתחלה בין באמצע בין בסוף אין אחריהן בלום

כל אלו המעכבין כלום מבוארין על העקרים אשר הקדמנו ׳וכבר
בארנו כי כאשר נמין אחד אחד מהנה כלום הוא לעצמו עקיבת ומין כלכ
כמותו ׳ וכמו כן מין הלבנה כר כאשר
ומין המים המעכבין העקרים כך הוא במבעבלה כיוצא בהם ׳ לו אחר
מאחר מהיות בעלה כמדבר הל מיהן לה קדושין ואח כך יבעבל אותה
הרי כבלה קדושה ׳ ובמו כן במבעבלה בפתלה זיקת היבום ממנה ו
ובעילה פסולה מינה קונה קנין במור ואי אפשר כלה אי ם
מקבלה קדושין ואז יבמרו בו ומים ׳ וכל יבמה מלה מבעלה בעילה כ
כשרה מדינה חלינה ובכור מתבאר לך מחלינה פסולה מתוך היבמה
לשוק ׳ והוא מה שאמר בזו ולזו ואחן לא מין אחר חלינה כלום ובמיוחד
מפי יבמים ומתי יבמות הכאות מכיוון אחת ואחלן אחר מהן לאחת מן
היבמות חלינה פסולה והותרה לכל מדינה להיותה לשוק עד ם
שיחלנו כל החמים לזו שבחלבה חלינה פסולה אז תחלון זו הכרוב לפי
שסיעתך מבלנו חלינה מעולה בעיבון למיעוט גרוע ועיבון שלמותה כ
כמו שזכר חלינה פסולה מדינה לחזר על כל הקרובים כגון ומיד ם
הוקרים מדינה לשוק

פרק ששי

הבא על יבמתו בין שוגג בין מוד בין
באונס בין ברצון אפילו הוא שוגג
והיא מודדה ׳ הוא מודד והיא שוגגת ׳ הוא אנוס והיא לא
אנוסה ׳ היא אנוסה והוא לא אנוס ׳ אחד המערה ואחד
המוסר קנה ולא הלק בין בראה לבראה ׳

היבמה מינה נדיכה
קדושין מן התורה לפי שאמר הקנו לו מן המתים וקדושי יבמה מ
מדברבן ועבידך הכא עי יבמתי כלי זה בר מיבים קנה קנין במור ׳
ומ״ח הוא שבבשת העוברת ומשבעת העוברת היא בקדושת בעיקר
עי שבשת העוברת כלה מחכם הוא שמוע דרך לקרים ׳ ונומר הלה
שבשת מחכר כלו ׳

[redacted]

כ ובן הבא על אחת

מבל העריות האמורות בתורה או פסולות בנין אלמנה
לבהן גדול גרושה והלוצה לבהן הדיוט משוררת ונתינה ל
לישראל בת ישראל למשר ולנתין פסל ולא הלק בין ב
בראה לבראה ׳

ת ורן ובן דינה לומר בל הבא על אחת מבל העריות האמורות בתורה
בין ב אונס בין ברצון בין בם ב בבין בימיר פסלה מן הבהונה בין ם
פב ז שליא בדיבה בין שלא בדיבה לפי שעשתה ובה תעבר פסיל מ
מן ערית לבעילה אם היתה מנשא וזיל לפי שהעקר מבלנו
מונש בישי אל מערת ערי מבל מקום בשלא מן הבהונה ובמו בן בת
ים ש לומזר ולבתין בעזית ובה ובמו בן אלמנה לבהן גדול בדומם
ואלמנה לבהן הדיוט בעזית חללה לפיללו בתונש מו בשבבו

ג אלמנה

לבהן גדול גרושה והלוצה לבהן הדיוט מן הארוסין לא
יאבלו בתרומה ׳ ר׳ אליעזר ור׳ שמעון מבשירין ׳ נתאלמנו
או נתגרשו מן הנשואין פסולות מן הארוסין כשרות ׳ מן
הארוסין לא יאבלו בתרומה לפי שהן משמרות לביאה
פסולה ולפיבך לא יאבלו ור׳ אליעזר ור׳ שמעון אומרים
שתאבל עיר שתבעל ואז תפסל ׳ ואם נתאלמנו או
נתגרשו אלו הנשים הבהנות מן הנשואין פסולות לאבל
בתרומה לפי שנתהללו בבעילה שנבעלו ׳

על העקר מלנו מין
חלל מלה מיסודי בהונה מן הארוסין בסדית לאבול בתרומה לפי ם
שלה נבעלו ולא בתחללו ואין הלבה לית בר מלעזר ולא בר׳ שמעון ׳

ד

בהן גדול לא ישא את האלמנה בין אלמנה מן הארוסין
בין אלמנה מן הנשואין ׳ לא ישא את הבוגרת ר׳ אלעזר

ור׳ שמעון מבשירין בבוגרת ׳

בתוב בתורה והוא תפס בתולים
יקח ׳ ואמרו חבמים פרט לבוגרת שבבלו בתולים ׳ ובוגרת בקרית ם
שבתולה בריסיה לה עפה הרבים לחר שבתת סימני בשרות וסימני
בעירות שם שהביאו שתי שערות לחר שבשלמו לה שתים עשרה שנה ל
לפי שהבהת שתי שערות בתוך זמן מסתים עשרה שנה אינם סימנים
לבל שם סומנת שנו בן בל זמן שלא הביאו שתי שערות לחר הסתי
עשרים שנה היה בקטנה עד שתעלים עשרים שנה בזמן שיתבחר בוחת
המשבתת ׳ ואין הלבה בר׳ אלעזר בר שמעון ׳

ה לא ישא את מוכת עין

אירם את האלמנה ונתמנה להיות בהן גדול יבנום ׳ מעשה
ביהושע בן גמלא שקרש מרתא בת ביתום ומינהו ה
המלך להיות בהן גדול ובנסה ׳ שומרת יבם בהן הדיוט
ונתמנה להיות בהן גדול אעפי שעשה בה מאמר לא י
יבנום ׳ בהן גדול שמת אחיו חולין ולא מתיבם ׳

זה בלו מבואר ומשורש

ו בהן הדיוט לא ישא אילונית ולא אם
בן יש לו אשה ובנים ר׳ יהודה אומר אעפי שיש לו אשה
ובנים לא ישא את אילונית שהיא זונה האמורה בתורה
וחבמים אומרים אין זונה אלא ניורת ומשותרת ו
ושנבעלה בעילת זנות ׳

אין הפרש בין בהן לישראל
במאות פרים ורבים ולפיבך אינו מותר ליפרש ולא לבהן ולא ללוי
ליפרש את הילונית שלא חס בן ים לו אשה ובנים ׳ והמי דקדק בהן ק
קדיוט לאשמועינן מחלוקת יהודה אחינו מתיר לו באנס אבים ׳
ובעילת זנות היא שתבעל בעילה אחת בלבד או בשלקת דאורייתא
או בעשה דאורייתא בין שתהיה בוודאי בין בחזקת בין בחזקת בעיית זנות כמו ם
שנקלים בזה הפרק שבל ישראל בחזקת על מי שאינה חזקת היא ולא מ
מעלה עדיות שלא מחייבי לחוץ לה בעיית זנות ואין הלבה בר׳ יהודה ׳

ז

לא יבטל אדם מפריה ורביה אלא אם בן יש לו בנים ׳
בית שמאי אומרים שני זברים ובית הלל אומרין זבר ו
ונקבה שנ׳ זבר ונקבה בראם ׳ נשא אשה ושהה עשרה
עשר שנים ולא ילדה אינו רשאי לבטל ׳ נרשה מותרת
להנשא לאחר רשאי השני לשהות עשרה עשר שנים אם
הפילה מונה משעה שהפילה ׳ האיש מצווה על פריה
ורביה אבל לא האשה ׳ ר׳ יוחנן בן ברוקא אומר על
שנהם הוא אומר ויברך אותם אלהים ויאמר להם פרו
ורבו ׳

בית שמאי מכשירים רחיים ממשה ובית הלל פסלי משה
שמכתב מן משה לפי שמכתובה סדיס עליו תמיד ואין מכשירים ממבן
ביקה לאחרים ׳ אבל המנה זבר ונקבה שבשם יעקייס סמין הנה ל
לומר בזבריס ובנקבות ׳ ומסבות שמונעות מהקרין שם רבות ומם
ידועות אבל הרמתים נאמר שתיה שבת זה מן המים לבדו או מן
המינ׳ת אבל מבשירים ׳ ולפיבך בשברשם יאמר מחד נאינה
לבדם או מבשירים יחד ׳ ולפיבך בשברשם יאמר מחד נאינה
מקן עבר מנים לשבת אבדם ומיד בתאמת לשרם שקיה עקרה ובתב
לו זבר ׳ ובדיך מיהה בל העבר מנים מתעמיר בתעמים בדי שיעלב
לאשבנן ולפיבך ימי מולדים לו פרידת אחד מהם שהלבו בדיך לינם
עוילים מבבל העבר מנים ׳ ובשיהה מעבין בך מיד מינ׳ מותר בו
להשאר עמה וייעין ניתן בתובה אם היה חומית שהשבה מהבו ם
מינו יודע בחן ואין פרעון מלטרעם בתובה אלא בהודאתה שהוא
יודע בחן ולפיבך הוא יבול לומר אחים הרם שהם בשם מי מודע אחי
יודע בחן ולא יעלויב הדבר וחז הוא יעבון שהיה שלוה בעוך עבר
מנים בדי שיעמיד עמה ותתמר היה אלא שלוה יוניה ניתן בעבה
לפי שהיה לינה מסודק לחזוקי בשהה בעקרים ׳ ואין הלבה בר יוחנן
בן ברוקא

פרק שביעי אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט הבעולה לו עבדי מלוג

ועבדי צאן ברזל עבדי מלוג לא יאכלו בתרומה ועבדי צאן ברזל יאכלו אלו הם עבדי מלוג אם מתו מתו לו ואם הותירו הותירו לה אף על פי שהוא חייב במזונותם לא יאכלו בתרומה אילו הם עבדי צאן ברזל אם מתו מתו לו ואם הותירו הותירו לו הואיל והוא חייב באחריותן הרי אלו יאכלו

לעמי מחתיות הוא בעבדים

יפין עבדי צאן ברזל כרין עבדין מלקחם לחר מקוח חייב באחריותן

ב

בת ישראל שנשאת לכהן והבעילה לו בין עבדי מלוג בין עבדי צאן ברזל הרי אלו יאכלו בת כהן שנשאת לישראל והבעילה לו בין עבדי מלוג בין עבדי צאן ברזל הרי אלו לא יאכלו ג בת ישראל שנשאת לכהן ומת והניחה מעוברת לא יאכלו עבדיה בתרומה מפני חלקו של עובר העובר פוסל ואינו מאכיל דברי ר׳ יוסי אמרו לו מאחר שהעידה בנו על בת ישראל לכהן על בת כהן לכהן ומת והניחה מעוברת לא יאכלו עבדיה בתרומה מפני חלקו של עובר

דברי ר׳

יוסי מפני חלקו של עובר הוא כמחיה המת עבים רבים מחסתו בת ישראל ומחיה המעוברת הרי נותן מלא יאכלו עבדיה בתרומה לפי שהוא מחיה ירושה מכל האחים ועובר במעי זרע זר הוא ומאכיל חלק ח

ר עובר לא יאכלו עבדיה בתרומה והרחיקו חכמים זה ואחרון לא שם אתה אומר שחלקו קונה כמו בן בת כהן לכהן כשהניח כנים והניחה מעוברת לא יאכלו עבדיה בתרומה ג מפני שלוד מאכיל מפני שלוד אינו מאכיל ויפיה שעור קנייתם ע עליו כך מאחר שהעידה בנו על בת ישראל לכהן כך אתה צריך להעיד על בת כהן לכהן ומת והניחה מעוברת ואחיכם כהן הוא כיון שם לא כבים יאכלו עבדיה בתרומה לעבדי מפני מעוברת ומפני והעשיר מגלגו מין קנין לעובר ומלבה כחכמים

ד

העובר והיבם

והארוסין והחרש ובן תשע שנים ויום אחד פוסלין ולא מאכילין מפני שהוא בן תשע שנים ויום אחד כפק שאינו מפק שהביא שתי שערות מפק שלא הביא נפל הבית עליו ועל בת אחיו ואין ידוע אי זה מהן מת ראשון צרתה חולצת ולא מתייבמת

מפסלין ולא מאכילין עבדיו מפני

היתה בת ישראל מעוברת מפחין לו שמרת יבם לבהן לו מלודקת מ מבהן או בעלה בהן קרם או בהן בן תשע שנים ויום אחד לא תאכל בתרומה לפי שהיא מיכח קונים קנין גמור ונפסלה בת כהן מעוברת מישראל ומאר העבדים הכשרים כפסלה מלאכול בתרומה לפי שהם קונים קנות קנין וכיון שאמרו בן תשע שנים ויום אחד לפי שמעקרינו הוא בן תשע שנים ויום אחד ביאתו כיאת ובבר בתר בתלמוד שאמר בכהן בן תשע שנים ויום אחד שפסל לאכול בתרומה זה בפסול בהונה כאן הם יפיה חלל בן תשע שנים ויום אחד וכח על הבהונה ע פסלה מלאכול בתרומה או תפיה בישראל ולבוגה וכח עליה בן תשע שנים ויום אחד שפיה בת ישראל בן תשע שנים ויום אחד שפסל לבהונה ונפסלה לבהונה ואם אינו בשפסל אם הוא בן תשע שנים ויום אחד או פחות מכן תשע שפסל מן התרומה ומן הבהונה כאן שהרשעו אמרו שהוא שפק יבמתו בשפסל אם הוא בן תשע שנים ויום אחד קנה כאן מיתתו או הוא פחות ומן כיאתו ביאה או אם חלון קלים ליבמתו ונשפל הספק אם הביא שתי שערות והחלינה גמורה או לא הדין בשל זה לתומרה והוא שם שלמרו חולצת ולא מתייבמת ובשפיפה אם אחר מאלו עם העבים תדין בזה הדין ואחר כך חזר למין ממין הספק והוא שהיו כשל הביא שתי שערות ועל בת אחיו שמין אלו יודעין מי מהם מת תחלה אחלו ידענו שבת אחיו שמתה בתחלה היתה נשתית

לאחיו שהרי שפחה הקדים לבן באחרונה ובולן שמתו וכו׳ אלו יודעין שהיו מת בתחלה היתה בישראל מן הביאים ומן הביאים ומפני שכבר שכתחלה שפסק חולצת ולא מתייבמת

ה

האונס והמפתה

והשוטה לא פוסלו ולא מאכילין ואם אינו ראויין לבוא בישראל הרי אילו פוסלין כיצד ישראל שבא על בת כהן תאכל בתרומה עיברה לא תאכל נתחרש העובר שכמ שכמעיה תאכל כהן שבא על בת ישראל לא תאכל בתרומה עיברה לא תאכל ילדה תאכל ׳ גנזצא כחו של בן גדול משל אב ו העבר פוסל משום בעיה ואינו פוסל משום זרע כיצד בת ישראל לכהן ובת כהן לישראל וילדה ממנו בן והלך הבן וגבבש על השפחה וילדה ממנו בן הרי זה עבד היתה אמו אביו בת ישראל לכהן לא תאכל בתרומה ובת כהן לישראל תאכל בתרומה

לחיי פוסל משום בעיה כפסלה

על לפסה עשיה זונה וספלה מן הכהונה לפי שחיינו דחוי לבה בישראל ולבך בעילתו בעולת זונה ׳ אלין פוסל משום זרע כמו שחיינו לפי ה מקשקי אבלנו מין חיים לעבדים

ז

ממזר פוסל ומאביל כיצד

בת ישראל לכהן ובת כהן לישראל וילדה ממנו בת וה והלכה הבת ונשאת לעבד ונשאת לנברי וילדה ממנו בן הרי זה ממזר היתה אם אמו בת ישראל לכהן תאכל בת בתרומה ובת כהן לישראל לא תאכל בתרומה

זחת מהלכה

עלי [redacted] לעבד לכהן בישראל הולדי ממזר [redacted] בתלמוד [redacted] כשר כין בפנויה כין בחייבי כין בחייבי

ח

כהן גדול

פעמים שהוא פוסל כיצד בת כהן שנשאת לישראל וילדה ממנו בת הלבה הבת ונשאת לכהן וילדה ממנו בן הרי זה ראוי להיות כהן גדול עומד ומשמש על גבי המזבח מ מאביל את אמו ופוסל את אם אמו ואת אונסת לא בבנו כהן גדול שהוא פוסלנו מן התרומה

ומן העבדים מלבנו

מכל זמן שיכים לבהנת זרע מישראל כין שיכיו זכרים מן נקבות לה תאכל בתרומה ולמען ספרין וכן מין לה מין לי חלה בבת כתה וכת בבת וכת כתה וכן בת כתה מכין תלמוד לומר זרע מין ל לה עיין עליה ל תרין על הזרע זרע עד שיפלה ועל זה סר קדמיון בעבמן מם היתה ישראלית לבהן כל זמן שיכיה לה ממנו זר זרע מן זרע זרע עד סוף כל הדורות תאכל בתרומה

פרק שמיני הערל וכל הטמאים לא יאכלו את בתרומה נשיהם ועבדיהם יאכלו

פצוע דכא וכרות שפכה הם ועבדיהם אוכלי נשיהם לא יאכלו ואם לא ידעה משנעשה פצוע דכא וכרות שפכה הרי אלו יאכלו

הטעם כהיות הכהן ערל לה יאכל בתרומה

וקדשים מה שבחמר בספח תפסד ונפסד לה יאכל בו וחמר תפסד הכהן ונפסד לה יאכל בו כמו כן ואמרו שהשרל לימו מוכל בפח לחמרו וכל ערל לה יאכל בו כמו כן לה יאכל בשרל בתרומה וקדשים וכבר ידעת שם שפגועל הכה וכרות שפכה בעלתן בעלת זנות

ב

אי זהו פצוע

דכא כל שנפצעו בציים שלו אפילו אחת מהן וכרות שפ שפכה כל שנברת הגיד ונשתייר בעטרה אפילו כחוט ב כשר פצוע דכא וכרות שפכה מותרי בגיורת ומשחורר ואינו אסורין אלא מלבא בקהל שנאמר לא יבא פצוע כרא וכרות שפכה בקהל ה׳

ויומק מתתי צריך לידע שכשכתב הגיד לן חומרי הקבצים כמו כן לו כ
כתיתו הקבצים לו נקב קגיד לו נקבו הקבצים ׳ וכללו כל חולי שי
מיתחדם בכלי הזרע ממק מיחייב חכמית שהוא לא יוריע בהן
הרי הוא כשול

ב עמון ומואבי אסורין ואסורם אסור ע
עולם אבל נקבותיהן מותרות מיד מצרי וארומי אינם
אסורין אלא עד שלשה דורות אחד זכרים ואחר נקבות
אמר ר׳ שמעון קל וחומר הדברים ומה אם במקום שא
שאסר את הזכרים אסור עולם התיר את הנקבות מיד
מקום שלא אסר את הזכרים אלא עד שלשה דורות א
אינו דין שנתיר את הנקבות מיד אמרו לו אם הלכה נ
נקבל ואם לדין יש תשובה אמר להם לא כי הלכה אנ
אומר ממזרים ונתינים אסורים ואסורם אסור עולם א
אחד זכרים ואחד נקבות ׳

תתעוכה שתתאר להם להקשיב
בה לר׳ שמעון שיחמיר לו מק לעמון ומואב שהן כתפרש טועמין ע
על דבר תאר לה קדמון תחכם שתים לדבר לקדש ולה שתק תחמיר ה
כמצרי וחדומי שלה תלה ייחוקם בשלשה דורות כדבי בעולם ׳ומין
הלכה כר׳ שמעון

אמר ר׳ יהושע שמעתי שהסרים חולץ
וחולצין לאשתו והסרים לא הולץ ולא הולצין לאשתו
ואין לי לפרש ׳ אמר ר׳ עקיבא אני אפרש סרים אדם ח
חולץ וחולצין לאשתו שהיתה לו שעה הכושר וסרים
חמה לא חולץ ולא חולצין לאשתו שלא היתה לו שעת
הכושר ׳ ר׳ אליעזר אומר לא כי אלא סרים חמה חולץ
וחולצין לאשתו שמשלו רפואה וסרים אדם לא חולץ ז
ולא חולצין לאשתו שאין לו רפואה העיד ׳ ר׳ יהושע בן
בתירה על בן מנוסת שהיה בירושלם סרים אדם ויבמו
את אשתו לקיים דברי ר׳ עקיבא ׳

קלסה כרבי עקיבא
שתמר סרים חדם חולץ וחולצין לאשתו וכמו כן לדעתו מייבמין ל
לאשתו ׳ ותמכם תמר ר׳ עקיבא חולץ תשובה לר׳ יהושע שלה דבר ח
חלה בהלכה ׳ ומבואר הוא שסרים חדם מיבם לפי שהוא אסור
לבא בקהל ורוצים לומר בתמרים סרים תמם שלה ילחה תמק תע
מעולם חלה והוא סרים ל׳ תשעת ירחים לעולם יבא סרים ל׳ תע
מבוטל מתעמים ׳

ד הסרים לא חולץ ולא מייבם וכן
אילונית לא חולצת ולא מתיבמת הסרים שחלץ ליבמתו
לא פסלה בעלה פסלה מפני שהיא בעילת זנות ׳

ה וכן אילונית שחלצו לה
אחים לא פסלוה בעלה פסלוה ׳ מפני שהיא בעילת ז
נות ׳

זה הסרים הוא סרים חמק כר׳ עקיבא לפי שהוא דומיק
לחילונית שתיבו בידי חדם ותיות בעילתה זנות ותיבו בשכיל
סרים חילונית חלה בשכיל שתיבו את יבום ובעלום לחים והיה חם
תסורה עליהם ׳

ו סרים חמה כהן שנשא בת ישרא
מאבילה בתרומה ׳ ר׳ יוסי ור׳ שמעון אומרים אנדרוגינוס
שנשא בת ישראל מאבילה בתרומה ר׳ יהודה אומר ט
טומטום שנקרע ונמצא זכר לא יחלוץ מפני שהוא כם
כסרים ׳ אנדרוגינוס נושא אבל לא נשא ׳ ר׳ אליעזר א
אומר חייבין עליהם בזבר ׳

דברי ר׳ יוסי ור׳ שמעון בכהן
שתנדרוגינום שנשא בת ישראל מאבילה בתרומה ׳ ויחיה שהוא זכר
חלום אחר כך חזר ר׳ יוסי מזחת שכברית בכרייתה ותחר שנדרוגינום

יבמות

ויומק מתתי צריך לידע שכשכתב הגיד לן חומרי הקבצים כמו כן לו כ
כרייתו הקבצים לו נקב קגיד לו נקבו הקבצים ׳ וכללו כל חולי שי
מיתחדם בכלי הזרע ממק מיחייב חכמית שהוא לא יוריע בהן
הרי הוא כשול

ב עמון ומואבי אסורין ואסורם אסור ע
עולם אבל נקבותיהן מותרות מיד מצרי וארומי אינם
אסורין אלא עד שלשה דורות אחד זכרים ואחר נקבות
אמר ר׳ שמעון קל וחומר הדברים ומה אם במקום שא
שאסר את הזכרים אסור עולם התיר את הנקבות מיד
מקום שלא אסר את הזכרים אלא עד שלשה דורות א
אינו דין שנתיר את הנקבות מיד אמרו לו אם הלכה נ
נקבל ואם לדין יש תשובה אמר להם לא כי הלכה אנ
אומר ממזרים ונתינים אסורים ואסורם אסור עולם א
אחד זכרים ואחד נקבות ׳

תתעוכה שתתאר להם להקשיב
בה לר׳ שמעון שיחמיר לו מק לעמון ומואב שהן כתפרש טועמין ע
על דבר תאר לה קדמון תחכם שתים לדבר לקדש ולה שתק תחמיר ה
כמצרי וחדומי שלה תלה ייחוקם בשלשה דורות כדבי בעולם ׳ומין
הלכה כר׳ שמעון

אמר ר׳ יהושע שמעתי שהסרים חולץ
וחולצין לאשתו והסרים לא הולץ ולא הולצין לאשתו
ואין לי לפרש ׳ אמר ר׳ עקיבא אני אפרש סרים אדם ח
חולץ וחולצין לאשתו שהיתה לו שעה הכושר וסרים
חמה לא חולץ ולא חולצין לאשתו שלא היתה לו שעת
הכושר ׳ ר׳ אליעזר אומר לא כי אלא סרים חמה חולץ
וחולצין לאשתו שמשלו רפואה וסרים אדם לא חולץ ז
ולא חולצין לאשתו שאין לו רפואה העיד ׳ ר׳ יהושע בן
בתירה על בן מנוסת שהיה בירושלם סרים אדם ויבמו
את אשתו לקיים דברי ר׳ עקיבא ׳

קלסה כרבי עקיבא
שתמר סרים חדם חולץ וחולצין לאשתו וכמו כן לדעתו מייבמין ל
לאשתו ׳ ותמכם תמר ר׳ עקיבא חולץ תשובה לר׳ יהושע שלה דבר ח
חלה בהלכה ׳ ומבואר הוא שסרים חדם מיבם לפי שהוא אסור
לבא בקהל ורוצים לומר בתמרים סרים תמם שלה ילחה תמק תע
מעולם חלה והוא סרים ל׳ תשעת ירחים לעולם יבא סרים ל׳ תע
מבוטל מתעמים ׳

ד הסרים לא חולץ ולא מייבם וכן
אילונית לא חולצת ולא מתיבמת הסרים שחלץ ליבמתו
לא פסלה בעלה פסלה מפני שהיא בעילת זנות ׳

ה וכן אילונית שחלצו לה
אחים לא פסלוה בעלה פסלוה ׳ מפני שהיא בעילת ז
נות ׳

זה הסרים הוא סרים חמק כר׳ עקיבא לפי שהוא דומיק
לחילונית שתיבו בידי חדם ותיות בעילתה זנות ותיבו בשכיל
סרים חילונית חלה בשכיל שתיבו את יבום ובעלום לחים והיה חם
תסורה עליהם ׳

ו סרים חמה כהן שנשא בת ישרא
מאבילה בתרומה ׳ ר׳ יוסי ור׳ שמעון אומרים אנדרוגינוס
שנשא בת ישראל מאבילה בתרומה ר׳ יהודה אומר ט
טומטום שנקרע ונמצא זכר לא יחלוץ מפני שהוא כם
כסרים ׳ אנדרוגינוס נושא אבל לא נשא ׳ ר׳ אליעזר א
אומר חייבין עליהם בזבר ׳

דברי ר׳ יוסי ור׳ שמעון בכהן
שתנדרוגינום שנשא בת ישראל מאבילה בתרומה ׳ ויחיה שהוא זכר
חלום אחר כך חזר ר׳ יוסי מזחת שכברית בכרייתה ותחר שנדרוגינום

כריך כתבי עצמו ולא תכריעו בו לא זכר לא נקבה ויהלכה כר׳
יוסי כבי מה שנתבארו דכריו בברייתא ולכך הדין הוא שחיבו מ
מחכיל בתרומה לבי שהוא ספק נפסיק לחומרת לחומרת ומחר ם
שנתקיים תצלנו שהרי חולין לחתיר לן תלכה כר׳
יהודה והלכה כר׳ תלעזר כחמיר חייבים עליו תקלה כזכר כשנשב
מותו משנב זכור לכל לם שנב מותו במקום נקבותו לין חייבים ע
עליו תקלה כזכר

פרק תשיעי יש מותרות לבעליהן ואסורות ל
ליבמיהן מותרות ליבמיהן ואסורות
לבעליהן מותרות לאו ולאו ואסורות לאו ולאו ב

אלו מותרות לבעל הן ואסורות ליבמיהן כהן הדיוט ש
שקדש את האלמנה ויש לו אח כהן גדול כשר שנשא
בשרה ויש לו אח חלל ישראל שנשא ישראלית ויש לו
אח ממזר ׳ ממזר שנשא ממזרת ויש לו אח ישראל
מותרות לבעליהן ואסורות ליבמיהן ׳

חמיר כשר לבשרה ל׳
כהן בשרי ובחנת בשרים ובשרלה מחלת במשנה שבחנת בשרים לחמיר
לחלל זה מחמיר דחוי לפי שעקר חנלנו לח הזוכרו בשרות להנשת ל
לפסולין חלה מותר חלל בבחנת בשרה

ג ואלו מותרות ליבמיהן
ואסורות לבעליהן כהן גדול שקדש את השמנה ויש לו
אח כהן הדיוט כשר שנשא חללה ויש לו אח חלל ישרא
שנשא ממזרת ויש לו אח ממזר ׳ ממזר שנשא ישראלית
ויש לו אח ישראל מותרות ליבמיהן ואסורות לבעליהן ׳

מה מחייב לומר כאן קדם ולא חמר כשח לפי שחלו בשח תקיש חלמה
ותסורים תפילו לכהן הדיוט ותקיש תסורים לזה ולזה ׳

ד אסורות
לאו ולאלו כהן גדול שנשא את השמנה ויש לו אח כהן ג
גדול או כהן הדיוט כשר שנשא חללה ויש לו אח כשר
ישראל שנשא ממזרת ויש לו אח ישרא ׳ ממזר שנשא י
ישראלית ויש לו אח ממזר אסורות לאו ולאו ושאר כל ה
הנשים מותרות לבעליהן וליבמיהן ׳

ה שניות מדברי סופרים שניה לבעל ולא שניה
ליבם אסורה לבעל ומותרת ליבם שניה ליבם ולא שניה
לבעל אסור ליבם ומותרת לבעל שניה לזה ולזה אסורה
לזה ולזה ׳ אין לה בתובה ולא פירות ׳ לא מזונות ולא
בלאות והולד כשר כופין אותו להוציא שמנה לכהן גדול
גרושה וחלוצה לכהן הדיוט ממזרת ונתינת לישרא ת
ישראל לממזר יש להן בתובה ׳

דעתה לומר כחמיר בשניה לין
לה בתובה עקר בתובה והוח מכה לבעולה ומחתים לבתולה מכל ת
תוספת יום לה ומחילו לה שכיר כה ׳ ולה מזונות ודנה
לומר בשלותקו חלנה במזונותיה ויש בעלה במדינת הים כם
כשיבא בעלה לח יחייבוהו לפרוע זה החוב כמו שיחייבוהו בניתוין
גמורין כלם עבידים ׳ ובלחות מה שתתעסה בבגדים ובכלים עד ם
שבלו ונחכדו כלם לח תוציאם ממכן ׳ ומה שתכו חומרים שתין לה כ
בלחות בלחות של נכסי חלוג שכל של נכסי נתן בידה יש לה ויש הדין
חומרם הוח קנם לבעייך על העבדים לפי שהדעת נוטה שתין לה
בתובה שלה יהיו לבעל חקי הקנמוחין ולח יהנם מנכסי חלוג שכל ה
מנך הקנם עמיהם נכסי חלוג שלה בנכסי שחר הנכסים ויעקר שבלו ב
בכל מי שים לו נכסי חלוג מה שחמרנו עיילה ליה בלימת פירח הני ו
ומנכסי בית עד דשלחי ויהוי הלכה פסוקה ולכך לח יתחייב הבעל ב
כשלחות נכסי חלוג בשום נד ונשתבח בזה שעבוד דין הנכיח
כשבלחותיה קיימין חידי ניחידי מית לה ׳ ויונה לומר שלחות של נכסי

מלוג ושל נכסי צאן ברזל ועבדי משמרי אין לה פרוע שהיו לה תוכיח
מיד הבעל מה שאכל מן הפירות לא מנכסי מלוג ולא מנכסי צאן ב
ברזל לפי שיעלה על הדעת לחר שהאכילן בעבדים שאין להן פירות ו
וזקן תוכיח ממנו ' ובחמרו בחלמנה להכהן גדול וחכריתים יש להן
כתובה וכן בלחות ומזונות ופירות דומה לומר שהיו תוכיח ממנו
פירות שאכל ותזון מנכסיו לחר מותו תאכל בחייו אין לה מזונות לפי
שיש לנו להבריחם על הגבירות אין לנו לאכזב להם שום כר
שיתקיימו יחד וזה כלו כשהכירו בהם אבל לא הכירו בהם אין להם לא
פירות ולא פירות ולא בלחות ולא מזונות תאכל תוספת יש להם ' ומ
שחלקו בחלמנה להכהן גדול וחכרותיה כשלא הכיר בהם אין להם
בלחות בימי שאכלו מנכסי הפסד נתן ברזל לפי שהם ברשות הב
שכשל קיימי ולכך לא תוכיח ממנו שהלא שם נתכוין ' תאכל ב
נכסי מלוג דברשות שאפשר כל מה שנתכוין בעיניהו לבלחות חייב בהם ו
וזה כולן בדליתנהו בעיניהו תאכל לחיתנהו בעיניהו לבלחות אידי וה
ואידי שקלה ואיתיה לה ' ונעשם אין לפנייה כתובה וחייבי ' לאין מן ס
התורה יש להן כתובה לפי שהלכה דברי סופרים ונדיכין חזוק והלכה
דברי תורה אין נדיכין חזוק '

ו

בת ישראל מאורסת לבהן

מעוברת מבהן שומרת יבם להכהן ובן בת כהן לישראל
לא תאכל בתרומה ' בת ישראל מאורסת ללוי מעוברת
מלוי שומרת יבם ללוי ובן בת לוי לישראל לא תאכל ב
במעש' בת לוי מאורס לבהן ומעובר מבהן שומרת יבם
להכהן ובן בת כהן ללוי לא יאכלו בתרומה ולא במעשר '

כבר כתבתי שהעובר ושיבם וחזמרסין פוסלין ולא מאכילין ואלו ס
מהבניות תמצא שם דעת ר' מאיר שאומר מעשר ראשון מותר לזרים '
לכל הברייה מן שתלמוד מעשר ראשון מותר לזרים ' ומה שאמר
ר' מאיר בכהן כי בת כהן לא תאכל בתרומה ולא במעשר רומה לומר
לין מוכלקין לה מעשר בבית הגורנות גזירה משום גרושה בת ישראל
שהיא מסודה לאכול מעשר לדעת ר' מאיר אחר שפירשו מן הכלי ו
ובאחלקה בבית הגורנות בעודם עם הכלי לא יורד לבבי מדם שם
שהשכיל בעלה היא מוכלת לכל יחשבוה לויה ולכך לא תאכל משם
לדעת ר' מאיר בבית הגורנות לכל בין שתקיק לויה או בהקת גזירה
משום גרושה בת ישראל ' ומאחר בכהן מאורסת כמו כן לישראל היתה
בשהיא בת לוי להכהן או בת כהן ללוי לין חוכלקין לה בבית הגורנות ש
לכל מאיר מאורסת לבני שמאיר בשהיא דוקא לפי שהיתה בתחלה
מאורסת להכהן שהיא מאורסת דוקא לפי שהיתה בתחלה תאכל '

ז

בת ישראל שנשאת לכהן תאכל בתרומה מת ולה ממנו
בן תאכל בתרומה נשאת ללוי תאכל במעשר מת ולה ש
ממנו בן תאכל במעשר נשאת לישראל לא תאכל לא ב
בתרומה ולא במעשר ' מת בנה מישראל תאכל במעשר
מלוי תאכל בתרומה מת בנה מבהן לא תאכל לא כ
בתרומה ולא במעשר '

כל זמן שיכיה לישראל זרע
מבהן כבי שם שפירשתי בפרק שביעי תאכל בתרומה וחזה ופקון וכן
פרעו שיה בתרומת הקדשים תאכל כשהיו מן הקדשים תאכל '

ח

בת כהן שנשאת לישראל לא תאכל בתרומה ' מת ולו
ממנו בן לא תאכל בתרומה נשאת ללוי תאכל במעשר '
מת ולה ממנו בן תאכל במעשר נשאת לבהן תאכל ב
בתרומה מת ולה ממנו בן תאכל בתרומה מת בנה מבהן
לא תאכל בתרומה מלוי לא תאכל במעשר מת בנה מ
מישראל חוזרת לבית אביה על זו נאמר ושבה אל בית
אביה כנעוריה מלחם אביה תאכל '

כתוב בתורה מלחם

מכיה תאכל ואחרי חכמים מלחם ולא כל לחם וכן בקבלה מוזרי
שיש לנתרומת ותיבה מוזרת לחזק דמון וכבר קדמתיך שמעשר ראשון
מותר לזרים

פרק עשירי

האשה שהלך בעלה למדינת הים ואמרו לה מת בעלך ונשאת ואחר כך בא בעלה תצא מזה ומזה וצריבה גט מזה ומזה ואין לה כתובה ולא פירות ולא מזונות ולא בלאות על זה ועל זה ואם נטלה מזה ומזה תחזיר והולד ממזר מזה ומזה ולא זה ווה מטמאים לה ולא זה ווה וכאים לה לא במציאתה ולא במעשה ידיה ולא בהפר נדריה היתה בת ישראל נ נפסלה מן הכהונה וכת לוי מן המעשר וכת כהן מן ה התרומה אין יורשין של זה ויורשין של זה יורשין כ כתובתה מתו אחיו של זה ואחיו של זה חולצין ולא מ מיבמים ר' יוסי אומ כתובתה על נכסי בעלה הראשון ר' אלעזר אומ הראשון וכאי במציאתה ובמעשה ידיה ובהפר נדריה ר' שמעון אומ ביאתה או חליצתה מאחיו של ראשון פוסרות צרותיה ואין הולד משיני ממזר נשאת שלא ברשותו מותרת לחזור לו '

מן העקרים שהם תלמוד שכל מי שזכתה תחתיו תפרוע עליו
ועל מי שזכתה עמו לפי שכ כמוהו כטמאה כטמאה שכי פעמים וכן
בקבלה טמאה לבעל טמאה לבועל ולפיכך חייבו כהן תנא מזה
ומזה לעצמו שיש שנגנבת לפי שיש נשאית זונה וחייב הבעל מן ה
קרקעות מבואר ותמצא מן הכהי בזיר שמת יחמרו תשת לים יונקה
כלה גט ולא יתקייב לחר שהם כשתיב כתוב לפי שכתוב בזיין שכרים
שכיהם לברש ולין דיכה כדין תשתיין שכשכית שכבלה חייב
כשתוכתה ' ולחזור למה שאמרו ולא כלאות לא מה שכלכל ו
שכשכר מכנסי כהן ברזל ולא מכנסי מלוג אין מוציאים מהם וכן ה
היו כלאות בעין שיש תקחם כלה שהם שקשוק תלבנו שיש לה ה
שכשיש בלאותיה שקיימין ולא פירות שלין מוציאין מהם מה ש
שהביא שהלם משירות ככשיש וכמו כן לין לה תוספת כתוכתה '
ואמרו שוכר ממזר מזה ומזה הלי חם כשבח עליה שרשון ש
שכיה ושיש תחת שכני שקדם שתקבל מהכן נטו שוכר ממזר ושוכר ממזר
מרשכין ושוכר מעשי ממזר מרשרשיתה ולכך שוכר שרשון לשנר כ
כמיזרתו לשור בבית ישרש ' ומן השקריס שבת ישראל מזיקתה לה
כשכלה מן המעשר לכל משלה בכהן מהם קכש ' ולין שפרס בין
כשלת כרשות לר בין שלה כרשות לר ולפי העיקרי שכי עיר ' כמיתתו
ולא נאמר מהי הוא לה למישבד שלא כל זמן שיכיה בעלה שרשון
תבת מזה ומזה ' וכל שרישים שהלכה כמ ' ולין שלכה לה כר יוסי נ
ולא כר שלעזר ולא כר שמעון '

ב

נשאת על פי בית דין תצא ופטורה מן הקרבן ' שלא על פי בית דין תצא וחייבת בקרבן ' יפה כוחן של בית דין שפטרוה מן הקרבן ' הורוה בית דין להנשא והלכה וקלקלה חייבת בקרבן '

זאת שהלכה רמויה לכל
היו חייבת קרבן מכל הגרדין ' לפי שהעקר חסר היה שלנו כעוסק
בהגילות לר שהיה פטור מן הקרבן יש לו תנאים רבי כמו שזתבלר
בתחלת קוריות ובקרבן שלו התנאים יהיה העוסק פטור ' ונלנ
התנאים לין בכלן מסס בם אחד ולכך השמה ובעלה דבי חייבין ב
בקרבן לפי שהן שוגגין וזה הקרבן חטאת בקבה מן הצאן '

ג

האשה שהלך בעלה ובנה למדינת הים ואמרו לה מת ב
בעלך ואחר כך מת בנך ונשאת ואח כך אמרו לה חלוף
הדברים תצא והולד הראשון והאחרון ממזר

229

כל כתירו קרוסטן והחרין לסר כולל לפני שמועה ולחר שמועה
ונקו דעתך שקיב דסכר יש ממזר מחייבי לתין שקיבמה תסור לחו
קיל סב לה תקיש לסת קמת חונה ותין הלבה כר עקיבה

אמרו לה מת בנך ואחר כך מת בעליך ונתייבמה ואחר
כך אמרו לה חילוף היו הדברים תצא והולד הראשון
והאחרון ממזר

ה אמרו לה מת בעליך ונשאת ואחר כך אמרו לה
קיים היה ומת הולד הראשון ממזר והאחרון אינו ממזר

ו אמרו לה מת בעליך ונתקדשה ואח כך בא בעלה
מותרת לחזור לו אעפ שנתן לה האחרון גט לא פסלה
מן הכהונה זה מדרש דרש ר אליעזר בן מתיה אשה ג
נרושה מאישה לא מאיש שאינו אישה

כל מה שמחר
הולך סרקתין והחרין ממזר כולל לפני שמועה ולחור שמועה
כמו שזכרנו כמה שקדם ומחמר ר אלעזר לחייתי ונוה שפסוק עניין
מחר והוה כשיתוב תרם גט לחשתו וייבתר בו שהוה מברם חותה מ
ממנו וניחוה שמורה על שחר כני חדם כגון שיחמר לה הרי חוי מב
מגורשת חוכני ותי חת מוקדת לכל חדם כלה שפק הגט הוה שכולל ג
והוה חספק בעלמה לכל היה שמוירה לכהן בזה הגט וניוה מוקדת
לכשחת עד שיכתוב לה גט כשר לפי שנחמר ברישה מחיוה חפילו לה
כתברשה חלה מחיוה וזהו ריה הגט שפוסל בכהונה ".

ז מי שהלכה א

אשתו למדינת הים באו ואמרו לה מתה אשתך ונשא
את אחותה ואחר כך באת אשתו מותרת לחזור לו הוא
מותר בקרובות שנה והשנה מותרת בקרוביו ואם מ
מתה הראשונה מותר בשניה ' ח

אמרו לו מתה אשתך ונשא את אחותה ואחר כך אמרו
לו קיימת היית ומתה הולד הראשון ממזר והאחרון אינו
ממזר ר יוסי אומר כל שהוא פוסל על ידי אחרים פוסל
על ידי עצמו וכל שאינו פוסל על ידי אחרים אינו פו
פוסל על ידי עצמו

ידוע הוא שיין קדושין תופסין בערוה ובחור
בשוטה ובסבר חיט חותה וכן בקבלה שביחתה חיסריתה ויין
שביחת חחותה חיסריתה וזה חן הדין כי חלה כשניה עם קדושת
חשתו לה תחשב עליו חשתו ומחמר ר יוסי נדיך כיחור בדול שתבח ק
קמה כיחר דכרין בני חם שמעבד יוסי ממנו שחם חי שקב
ליסמעחל בשיין לחה וילחל ליעקב כשה לחה והלך ישמעחל ולחה לחי
למייבת חיט ושמע יעקב חמתו שניסה וכשה יעקב לרחל לחר כך ב
בחי ישמעחל ולחה וידוע הוא שרחל חסורה על ישמעחל כעלה כלה
ספק לפי שהיה נדיכה בנו ליעקב וכל הדרכים החלק בה כמו
שכחדים חכל לחה חותרת ליעקב כעלה כין שהיתה לחה חחורסת ל
ליעקב חו כשוחה לפי שהין שביבת חחותה חוסריתה וחולך ר יוסי עב
זה ומחמר שחם תקיש לחה חחורסת ליעקב כלבר תיחסר עליו לפי ש
שחשבר חשחי היה לן בקדושין ולה נתקיים שתבחי וכשוחין נחוריס
היו כשוחי חחותה רחל ונדיכה רחל ומחמו בנו וכשבלה לבעלה וכחו
שבשל עב ידי חחרים פסל על ידי עצמו חכל חם היתה לחה כשוחה ל
ליעקב יהוא הוא שהין קדושין תופסין בחחותה ותיכה נדיכה רחל מ
בנו ולכך חותרת שתחזור ליסמעחל כעלה ולה תיחסר עליו לפי שלה
קבלה בנו וכחו שלה פסל רחל על בעלה לה פסלה חשתו והלכה כר'
יוסי כחם שחסר חזרת החרוסה ליעקב כלבר

ט אמרו לו מתה אשתך
ונשא את אחותה מאביה מתה ונשא את אחותה
מתה ונשא את אחותה מאביה מתה ונשא את אחותה מ
מותר בראשונה ובשלישית ובחמישית ופוטרות
צרותיהם ואסור בשנה וברביעית אין ביאת אחת מהן
פוטרת צרתה ואם בא על השנה לאחר מיתת הראשונ

מתוך בשנה וברביעית ופוטרות צרותיהם ואסור
בשלישית ובחמישית ואין ביאת מהן פוטרת צרתה

לחרי מתה מתה כל חמרו לו מתה ומן המבואר כשתדיק לה לחת
ליחל מן החה כלבר ורחל לחות דבקה מן החה כלבר שהזווג בלחה
ודבקה מותר לפי שחין כיחין קורבה כלל ועל זה הענין תתבחר
הקבלה כמהדיר

י בן תשע שנים ויום אחד הוא פוסל
על ידי אחים ואחיות פוסלים על ידו אלא שהוא פוסל ת
תחלה והאחים פוסלים תחלה וסוף יא כיצד
בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו ופסל על ידי א
אחים באו עליה אחים עשו בה מאמר נתנו גט או חלצו
פסלו על ידיו יב בן תשע שנים ויום
אחד שבא על יבמתו ואחר כך בא אחיו שהוא בן תשע
שנים ויום אחד עליה פסל על ידיו ר שמעון אומר לא פ
פסל

מן העקרים הוא שבן תשע שנים ויום אחד כיחתו כיחה ויש לו
גט ויש לו מחמר חבל חינו גט גמור ומינו מחמר גמור ומחמר בפסין
פוסל חחלה כל כמחמר לפי שהם נתן לחיו קבול מחמר כיבמתו וח
ואחר כך נתן הוא מחמר חינו פוסל על ידי חחיו קבול חבל
הוא בחלו לה נתן שום דבר חבל בכיחה הוא פוסל לעולם כין בת
בחחלה כין בסוף והעקר לחלנו שנו כיחת בן תשע שנים ויום אחד
כמחמר קבול וכפי ידעת מן הפרק החמישי דין מחמר מחר מחמר
ועל זה תעמוד הקש ומן הלבה כר שמעון

יג בן תשע שנים
ויום אחד שבא על יבמתו ואחר כך בא על צרתה פסל ע
על ידי עצמו ור שמעון אומר לא פסל

יד בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו ומת
חולצת ולא מתייבמת נשא אשה ומת הרי זו פטורה

כבר כחרנו שמחמר בריל בכיחת בן תשע שנים ויום חחד ומעקדינו
גם בן חמת קטן ותמת שוטה פטורות מן החלינה ומן הייבום ועכיכך
כשם חמה ומת פטורה מן החלינה ומן הייבום

טו בן תשע שנים
ויום אחר שבא על יבמתו משהגדיל נשא אשה אחרת א
אם לא ידע הראשונה משהגדיל השנה או חולצת או
מתייבמת הראשונה חולצת ולא מתיבמת ר שמעון א
אומר מיבם לאי זו שירצה וחולין לשנה אחד שהוא בן
תשע שנים ויום אחד ואחד בן עשרים שנה שלא הביא
שתי שערות

היות קרי לחשונה חולצת ולה מתייבמת לפי שכיחת בן
תשע שנים כמחמר בבריל ולה מתייבמת ובן עשרים שנה שלה הביח שתי
שערות הם נרחו בו סימני סריס הוה סריס חמה ואם לה נרחו בו ה
קרי הוה כמורגת קטן לכל החנות וחינו בעיניהי כחשמיש כרין בן
תשע שנים ויום חחד עד שיגיע לחין ם ושלשים שנה וכשיהיו לו יותר
על חמש ושלשים שנה ולה הביח שתי שערות קרי הוה סריס חמה ס
לעבד שלה נרחו בו סימני סריס וסימני סריס הם כל שחין לו זקן ום
ושערו לקוי ל שערות רחשו דקים חלושים מחד וכשרו מחליק וחין מ
מימי רבלין מעלין ריחוח ומטיל מים וחינו עושה ביפה ל העיר ק
קלוהו חזקיה ושכבת זרעו דומה ל שחריתו כהה וחין מימי רבלין מ
מחמיצין ' וריחן כימות הבשמים וחין בשרו מעלה הבל כשחר
הבריות וקולו דק עד שחינו ניכר כין קולו לקול הנשים וכשיזקן כ
בו חחד מחילו שחמטים ושבלתו בו עשרים שנה ולה הביח שתי שע
שערות קרי הוה סריס חמה וכתנחי שלה יהיו בזקנו שתי שערות לו
יותר לפי שכשהיו בזקנו חפילו שתי שערות לה יהיה סריס עד שיהיו
כולו ניקים בן עשרים שנה ומכחן יתבחר לך שמתי שערות שכזכר וה

בכל מקום בקום ובחמה וכיוצא לומר משמע לומר מיבמתו בלי זה מקום ש
מיבום בגוף הלה מיבמתי הטערות מיבמתך למשמע
בגוף כמקומות מידועים מהטעי נומות בו ודע זה׳

פרק אחד עשר נושאין על האנוסה ועל המפותה

האונס והמפתה על הנשואה חייבים
נושא הוא אדם אנוסת אביו ומפותת אביו אנוסת בנו ו
ומפותת בנו ר׳ יהודה אוסר באנוסת אביו ובמפותת אביו

קדין בזאת הקלבה לבי מק פלגיד וזק כי קאדם כמנחמי עם משמ
על הבל שבקדש לבנו בעבין הנשטן מן המפתח ומיבמי החשב עמש
מין הדין נותן מיכיחו לו ליפטר משם מקדינות זאת החשה שמיבמי
עליו החשב עמש ל״ל בחאדו הקדינות הם הקדינות שבחשב׳ הכילוק
עמשם וכמו כן בשחשב לדם משם לו עתה לין לו רשות להבטל עם
הקדינות האיהודות בלמשתו ומשפותתו שליכו מועד לו לבטל עליהן
זאת הקושיה מדיבקין ויקשה שלא פחזיק בשובי עבדים לפי שאם
עשו קדינותיה יתבטל עליה ׳ ותם בשלו קדינות שבטשתו לו מפותתו
שבטשתו עליה לין מוציאין מותה מיכני ותם מותם מפותתו לו שבטשתו
מעתה לו לשוא קדינותיה לפי שבשלקש מסבכה ׳ ואומרי כותבין של
החשטה שלו לפי שחר מועד ור׳ יהודה מכיל ראיה מפי שבא לו בבלה
שבין שבא שלקש שבין לו יבלה ׳ ולין הלבשה בר׳ יהודה ׳

ב ניורת שנתגיירו

בניה עמה חולצי ולא מייבמים אפי׳ הורתו של ראשון
שלא בקדושה ולידתו בקדושה והשני הזרתו ולידתו
בקדושה וכן השפחה שנשתחררו בניה עמה ׳

זה מבואר

לפי שדיני הקדבה לגיכו נוקגן בקדבת הגוים והעבדים ׳

ג חמש נשים

שנתערבו ולדותיהן הגדילו התערובות ונשאו נשים ו
ומתו ארבעה חולצים לאחת ואחת מיבם הוא ושלשה
חולצין לאחת ואחת מיבם נמצאו ארבע חליצות ויבום
לבל אחת ואחת ׳

עקר זאת המשנה שיהיה לבל אחד מאלו הנשים כן
ידוע ואחרי כן הגדילו חמשה בנים כמו שתבר ונתערבו ומתו הם ערובות
ונשתיר החמשה הידועים היכם כמו שתבר וזה בל זמן שיחלצו ו
חרבעה לאחת מהם ישתנה החמישי וזהו שיתר ממה שפשך לם ה
היתה זאת משת לחיו עליו ליבם לוותה ולם היתה משת ממי שחיו ו
חיו כבר חלן לה אחי בעלה לפי שפשר חלן בל אחד מחרבעה ובל
אחת מיתן יחלון לם חרבעת אחים תחלה ואחר שתשה החמישי אחר
שבלמית חלינות החרבע ואחר יתוור זה שבשת ויהיה מבלל חרבעה
שחולצין לבניה לייבם אותה אחר מי שחלצו לראשונה ועל דרך זה ב
עד שתהיו החמש בנים ובל החמשה אחים וזה לפי שיהיה בל אחד
מיז האחים יוקיים מצות יבום וזה רמות ולם חלצו בולם לבל אחת מ
מיז הין צריך לומר שהן אותה לשבשת לאחרים ׳

ד האשה שנתערב

ולדה בולר בלתה הגדילו התערובות ונשאו נשי ומתו
בני הבלה חולצים ולא מייבמים שהוא ספק אשת אחיו
ואשת אחי אביו ובני הוקנה או חולצים או מיבמים ש
שהוא ספק אשת אחיו ואשת אחי אביו ובני הוקנה או
חולצין או מיבמין שהוא ספק אשת אחיו ואשת בן אחיו
אחו בשרים בני התערובות לבני הוקנה חולצים ולא מ
מיבמים שהוא ספק אשת אחיו ואשת אחי אביו ובני ה
הבלה אחד חולץ ואחד מיבם ׳

לחרין הבתרים ל״ל חולחין ולחרין לחד חולץ ולחד
מייבם מבואר לפי שאם קוה זה שחלץ בן הבלה ולחץ לשת בן לחיו ה
שאני בן הוקנה שיתר לישת בן לחיו שלי שרי לה שנשיף לה החליצה
היה מי שחלץ בן הזקן ולשת בן לחיו שרי לה שנשיף לה החליצה
בלום ולשיף חליצה ׳ ושאני בן הבלה שיבם לשת לח יו ולתערבי
בבחן בשו בן להקריים החליצה ׳

ה בחנת שנתערב ולדה טולד שפחתה

חרי אי אבלים בתרומה וחולקין חלק אחד על הגורן
אינן מטמאין למתים ואין נושאין נשים בן בשרות בין
פסולות ׳ הגדילו התערובות ושחררו זה את זה נושאין
נשים ראויות לבהן׳ ואינן מטמאין למתים ואם נטמא
אין סופגין את הארבעים אינן אובלים בתרומה ואם א
אבלו אינן משלמים קרן וחומש ואין חולקין על הגורן
מוברין את התרומה והדמים שלהם ואין חולקין ב
בקדשי המקדש ואין נותנין להם קדשים ואין מציאין
את שלהן מידם ופטורין מן הזרוע ומן הלחיים ומן ה
הקבה ובבורן יהי רועה עד שיסתאב וניתנין עליהן ו
חומרי ישראל וחומרי בהנים ׳

אלו החיבים בולם בנים על מלמ עקרים לחר
מיקם מפקח הילסורים לחומרה ובאני מומנין מחברין עליו הרחים ו
ומלמ׳ מקום לו יחייב לטוס לרם בעונם מן קשובים מפפק ׳
ולחרי חולקין חלק לחר ל״ל חולקין בחלק הלחר מלקחו מן הגורן לפי
שיש מוקיים לשם של בל פנים חלק לחר ׳ ולחרי ישראל וחומרי ב
בחים בקדבות לפי שמוחת בבן לחר לה תלבל בחם תשרק ו
ומוחת ישראל בפרק חמוחת הקוחין ובשאר בחבל בשקבית לחר מ
עשה מוחה בקוחת בחוחת ישראל בקוחה קריב בפני עבמו ושיריב
בשרפים ׳

ו מי שלא שהתה אחר בעלת שלשה חדשים

ונשאת וילדה ואין ידוע אם בן תשעה לראשון ואם בן
שבעה לאחרון היו לה בנים מן הראשון ובנים מן השני
חולצים ולא מייבמים ובן הוא להם חולץ ולא מייבם ה
היו לו אחים מן הראשון ואחים מן השני שלא מאותה
האם הוא אי חולץ או מיבם׳ הם חולצים ומייבמים ׳

זה כולו מבואר על
העקר שמפורשים מלמת לחיץ מלמו לפורים לעולם ולפיכך חולץ ולת
מייבם ובמו כן שם חולצים לה ולת מייבמים ׳ ואומרי הוא לו חולץ
לו מייבם ל״ל בשמת הלחר שלין בו ספק ובתבלי שלין לו לח ולי ילדה
זה יחלון לו ייבם לבל ממה בפשך בשמת החחר מן החחים שהם מ
אחד מן החבות חולץ ואחד מן החחים שהם מן החב שאני מייבם ׳
ובתבלי שתקדים החליצה בחוץ לבית מבלרבו בחים בעוריים ׳

ז היה אחד ישראל ואחד בהן

נושא אשה הראויה לבהן אינם מטמאים למתים ואם
נטמאו אינן סופגין את הארבעים אינו אובל בתרומה ו
ואם אבל אינו משלם קרן וחומש ואינו חולק על הגורן
זמוכר את התרומה והדמים שלו ואינו חולק בקדשי ה
המקדש ואין נותנין לו קדשים ואין מוציאין את שלו מ
מידו ופטור מן הזרוע ומן הלחיים ומן הקיבה ובבורן י
יהי רועה עד שיסתאב ונותנין עליו הומרי ישראל ו
והומרי בהנים׳ ח היו שנתם בהנים והוא
אונן עליהם והם אוננים עליו הוא אינו מטמא להם והנ
אינם מטמאים לו הוא לא יורש אותם אבל הם יורשין
אותו ופטור על מבתו ועל קללתו של זה ושל זה ועזלה
במשמרו של זה ושל זה ואינו חולק אם היו שנתם ב
במשמר אחד נוטלים חלק אחד ׳

לחרין מחר ישראל ולחר בהן ל״ל בעל ריחטין
ובעל מבי ולוכן נקרא חמים שמת לו מי שיתחייב עליו חבילת במו
מבחרי בפחים ׳ ויתעללת זה שלוק לחור בחבילת קדשים ולינו
רמוי מיפרת בקדבן במו שיתבאר בפרק לחרון מן חומיות ולחרי ל
היכו יוד ם לוחם על השקר שזכרנו המונים מחברו עליו הורי לבל
לחר מקן יניחים ודים ולחרון ולבן יניחים לוחו בבלה הטיח זבלפי
שיתעטו לבחבי ובביקש ספק לבל חולקים לפי שקוק ממון ה
חמוטל בספק וזוק פטור על מבתו ועל קללתו של זה ושל זה בספבה
זה בזמן לחר וזה בזמן לחר בבל בשבבה שביקש ביהר לו שבלל ו

לותם כריבור לחד מייב ' ומ"ר נוטל חלק אחד כזמן שיהיו גם כן ה
מחכמים שנטל בהם הספק לו זה מהם הוא אביו ממשמר לחד ומ
ומכית לה לחד '

פרק שנים עשר מצות חליצה בשלשה ריינים
אפי' שלשתן הדיוטות חלצה

במגעל חליצתה בשרה באנפיליא חליצתה פסולה כ
בסנדל שיש לו עקב בשר ושאין לו עקב פסול מן ה
הארכובה ולמטן חליצתה בשרה מן הארכובה ולמעלן
חליצתה פסולה '

מריינות מיכן מחכמים הלה מעיקרן קריאת הלמעלן
ומחלוקת מוחדרת בכן בשעת הדחק ולעתי מיחכוות חליצה בפלטה על
כל פנים נריך שיהלם למכין מחמשת לפרסומי מילתא ומין קפידת כ
בחותן המנים מחמשלימין למכין החמשת לה הם תלמידים לו עמי ה
קהלן ומחפלילה קוה מריך מגעל מפשתן לרוב ' ומ"ר מן הארכובה
ולמעלה מן הארכובה ולמטה מיקפוי מפושת היוגעל למטלה מן ה
הארכובה הם לעט לכל הם מחבה רגלו או בעקבה ויצה מהקהה ר
עד שיהיו יכול לבעון עקבו כהדן כמו שהוא מהוכין על הגבעית
וקרוביס להם מין החליצה מנעלת לפי שהשקר מלבוש בדיך לתרוציה
לברעיק '

ב חלצה בסנדל שאינו שלו בסנדל של עץ או בשל
שמאל בימין חליצתה בשרה בגדול שהוא יכול להלך
בו או בקטן שהוא חופה את רוב רגלו חליצתה בשרה '
חלצה בלילה חליצתה בשרה ר' אליעזר פוסל ובשמאל
חליצתה פסולה ר' אליעזר מבשיר '

בשל עץ על מנת שיהיה מחופה עור וזה
כלו כדיעבד אבל לכתחלה אינו מנת ואין הלכה כתנא קמא בחמרי
חלצה בלילה חליצתה בשרה ולא כר' אליעזר בהיותו מבחיר בשמש '

ג חלצה ורקקה
אבל לא קראתה חליצת בשרה קראתה ורקקה אבל לא
חלצה חליצתה פסולה קראתה אבל לא רקקה ר' אליעזר
אומ' חליצתה פסולה ר' עקיבא אומ' חליצתה בשרה אמ'
ר' אליעזר בבה יעשה כדבר שהוא מעשה מעבב אמר לו
ר' עקיבא משם ראיה בבה יעשה לאיש דבר שהוא
מעשה באיש '

הלכה כר' עקיבא '

ד החרש שנחלין יהחרשת שחלינה והחולצת
לקטן חליצתה פסולה קטנה שחלצה תחלוץ משתגדיל
ואם לא חלצה חליצתה בשרה '

לחלין שמחלין הלא אמר חלין לפי שהוא חרש
ואינו הלה כדיעבד מהיכחו לו שמעבב ודין חליצה פסול מכוהרת
בכל זה קבירן שלי לפעבר בה ייבום אחר כך ואינה מוחרת לאחרים
הא אחר חליצה פנים כהלכתה ואחת מהשהה לר' אליעזר ועד ת
חכמים חליצת קטן אינה כלום ואינה פוסלת ' והלכה כחכמים '

ה חלצה
בשנים או בשלשה ונמצא אחד מהן קרוב או פסול ח
חליצתה פסולה ר' שמעון ור' יוחנן הסנדלר מכשירים
מעשה שהלצה בינו לבינה לבית האסורים בא מעשה
לפני ר' עקיבא והכשיר '

היה זה מעשה בבית האסורים והיה כמו כן
ר' עקיבא בבית האסורים ומיו שם עדים שעידו בחליצת החלינה
ונפסל הקהלבה שלי לפעבר מהלתי שלבשה ריינים לפי שה מנקדם ומיד
תקיה חלינה כשרה '

ו מצות חליצה בא הוא זיבמתו לפני בית דין
והן נותנין לו עצה ההוגנת לו שנ' וקראו לו וקנו עירו ו
ודברו אליו והיא אומרת מאן יבמי להקים לאחיו שם ב
בישראל ונו' והוא אומר לא חפצתי לקחתה בלשון הקדש
היו אומרים ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה

נעלו מעל רגלו וירקה בפניו רוק שהוא נראה לריינים
ועונתה ואמרה ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית
אחיו ועד כאן היו מקריאים וכשהקרא ר' הקרנוס תחת
האלה בבפר אבום ונמר את כל הפרשה הוחזקו להיות
מקריאים את כל הפרשה ונקרא שמו בישראל בית חלוץ
הנעל מצוה בריינים ולא מצוה בתלמידים ר' יהודה או'
מצוה לבל העומדים שם לומר חלוץ הנעל הלוץ הנעל
חלוץ הנעל '

פי' עבה הסונבת לן מלם היה הוא קטן בשנים והיה זקנה
לו הוא זקן והיה קטנה יעשין לו מיחלן ולא ייבם ולם היתה קונבת
לו אבל סנותם יעשים לו מייבם יותר מעיחלן ' ולכלבה כר' יקומיה '

פרק שלשה עשר ' בית שמאי אומרים אין
מאמנים אלא ארוסות ובית
הלל אומרים ארוסות ונשואות ' בית שמאי אומרים
בבעל ובית הלל אומרים בבעל ובביבם ' בית שמאי
אומרים בפניו ובית הלל אומרים בפניו ושלא בפניו '
בית שמאי אומרים בבית דין ובית הלל אומרים בבית
דין ושלא בבית דין ' אמרו בית הלל לבית שמאי
מאמנת והיא קטנה אפילו ארבעה וחמשה פעמים אמרו
להם בית שמאי אין בנות ישראל הפקר אלא מאמנת
וממתנת עד שתגדיל ותמאן ותנשא '

פעורין לו תמיהן ותבעת ל"ל כמחכה
לא תתחרס עד שתביל לו תמיהן ותבעת מיד וכחוק הוה במקום מו
לבל מתמיהן ותתחרס והיה קטנה הין מיחירין לותה בית שמחי לפי ש
שלי לפעבר לה המיהון פעם אחת לפי שמכריחה הין ממחכים הלה ל
מי נפות בחוי שפקדם מדבריהם '

כ אי זו היא קטנה שהיא צריכה למאן
כל שהישיאתה אמה או אחיה לדעתה השיאוה שלא
לדעתה אינה צריכה למאן ' ר' חנינה בן אנטיגנס אומר
כל הינוקת שאינה יכולה לשמר את קידושיה אינה צ
צריכה למאן ' ר' אליעזר אומר אין מעשה קטנה אלא
בטפותה בת ישראל לכהן לא תאכל בתרומה ובת כהן
לישראל תאכל בתרומה '

עכין חמרו חיכה צריכה למיחן מהיה חיכה
צריכה למיחן בפני פנים הלה שתלך ותעשה רבונה ניחת שהיכה יודע
לשמור היה שתקיק בת שש פנים או פחות ניים לבו לבריק חותן לעני
חו חמרן דשתה ופתיותה לחד הפש פנים שר תשלוש עשר פנים חכל ל
לחד הטשר פנים הרי היה צריכה למיחן חפי' היה הכלה ביותר '
והלכה כר' חנינה בן חנטיגנס ויחן הלכה כר' חליעזר הלה מהשקר
מבלנו כמה קטנה הרי היה כהשתו לכל דבר הלה שיוכחה במיחן ב
הלה בנו ' ומחמה שחתה בריך לידע מסכת ממחנת שר שתביה שפי ה
שעירית לחחר שנים עשרה ויום חחד לפי שקולם הזמן הזה היה
סומה חו שר שיודעי שקיה לילונית ' זה הוה כשנה כת שלים בשלה ל
לחר שתים עשרה שנה חכל הם נבעלה לחר שתים עשר שנה שנה היה
יכולה למיחן ומעמד הלה מביאו שתי שערות לפי שנוכל לומר שמח כ
כשהיו לפי שכבר פקניות בקדושין דלוריקה ל"ל הביאה כמו שיתבחר כ
בקידושין '

ג ר' אליעזר בן יעקב אומ' כל עבבה שהיא מן האיש
באלו היא אשתו ובל עבבה שאינה מן האיש בא ילו
אינה אשתו ' ר' חממאנת באיש הוא מותר ב
בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו ולא פסלה מן ד
הבהונה נתן לה נט הוא אסור בקרובותיה והיא אסורה
בקרוביו ופסלה מן הבהונה נתן לה נט וחחזירה מאנה
בו ונשאת לאחר נתאלמנה או נתגרשה מותרת להזור לו
מאנה בו וחחזירה נתן לה נט ונשאת לאחר נתאלמנה או

נתגרשה אסורה לחזור לו זה הכלל גט אחר מאון
אסורה להזור לו מאון אחר גט מותרת לחזור לו ה
המאנת באיש ונשאת לאחר ומאנה בו לאחר
גרשה לאחר ומאנה בו כל שיצאת ממנו בגט אסורה ל
לחזור לומאון מותרת לחזור לו ׳

הל׳ ר׳ אליעזר לומר

כימרי בסעבב המיש והניח כגט סרי היא כאשתו ואסנה כך
בקדיבתיה ובסמיכה ולא היה לאיש עוסק עכבה סרי זו כהלכו מיבה
לאשתו ומאשר בקדיבותיה ובכבר כאיר זה על דרך סלמיכן ׳

ו המגרש
את האשה והחזירה מותרת ליבם ר׳ אליעזר אוסר ובן ה
המגרש את היתומה והחזירה מותרת ליבם ר׳ אליעזר א
אוסר ׳ קטנה שהשיאה אביה ונתגרשה כיתומה בחיי
האב והחזירה אסורה ליבם ומודיין חכמים לר׳ אליעזר
בזמן שנגרשה קטנה והחזירה קטנה מפני שהיו גרושיה
גרושין גמורין ולא היתה החזרתה חזרה גמורה אבל אם
גרשה קטנה והחזירה גדולה או שגדלה תחתיו מותרת
ליבם

לימרי סחזירה מסורה ליבם לל כשסחזירה כשהיא קטנה ומת ושדין
והיא קטנה לפי שגרושים גרושין גמורין והחזירה מיכה מחזרה גמורה מכל
מם סחזירה והיא גדולה או היא קטנה וגדלה מכלו ואחר כך מת מ
מותרת ליבם ׳ ואין הלכה כר׳ אליעזר ׳

ז שני אחים נשואים
שתי יתומות קטנות מת בעלה של אחת מהן תצא משום
אחות אשה ובן שתי חרשות גדולה וקטנה מת בעלה
של קטנה תצא משום אחות אשה מת בעלה של גדולה
ר׳ אליעזר אומר מלמדים את הקטנה שתמאן בו רבן ג
גמליאל או׳ אם מאנה מאנה ואם לאו תמתין עד שתגדיל
ותצא הלה משום אחות אשה ׳ ר׳ יהושע אומר אלו על
אשתו ואלו על אשת אחיו מוציא את אשתו בגט ואשת
אחיו בחליצה ׳

והלכה כר׳ אליעזר ׳

ח מי שהיה נשוי לשתי
יתומות קטנות ומת בייאתה וחליצתה של אחת מהן פו
פוטרת צרתה ובן שתי חרשות קטנות אין בייאת אחת מ
מהן פוטרת צרתה ׳ פקחת וחרשת בייאת הפקחת פוטרת
את החרשת ואין בייאת החרשת פוטרת הפקחת גדולה
וקטנה בייאת הגדולה פוטרת את הקטנה ואין בייאת ה
הקטנה פוטרת את הגדולה ׳

העקרים אסר נכנו עליסם אלו המשכיות סס
כשאדם יש לו נשים רבות ובאחת מכל אחת מהן בשוקין גמורין ביאת א
אחת מהן או חליצתה פוטרת צרותיה ואם מיתה כל אחת מהן כשהיא
בשוקין גמורין ואסרון בשוקין שוה בכולן כגון שתיהן כל
אחת מהן קטנה או כל אחת מהן חרשת בייאת אחת מהן פוטרת צרת
פחליצתה מי אסמר לפי שאחרשת לא תחלוץ ואומרי נכן שתי חרשות כל
שתי חרשות בייאת אחת מהן פוטרת צרתה ׳ וכוח עניין מלמדים מהי
נכן אפילו אם מיתה אחת מהן קטנה ואחת חרשת ובין בייאת אחת
מהן פוטרת צרתה לחלוץ ואומרי נכן שתי חרשות כל אחת מהן פוטרת צרת
שתי חרשות בייאת אחת מהן בשוקין גמורין ואחת מהן אינה בשוקין
כשוקין גמורין או חליצתה פוטרת צרתה ואין בייאת מי שאין בשוקין
כשוקין גמורין או חליצתה אינה פוטרת צרתה כשוקין גמורין
גמורין אבל הפטור ליבם כשוקין שאין בשוקין גמורין שהיה כמותה
כמו שכתבתי ׳ ומן הדמיין שלמדנו שתאחר לך שקטנה וחרשת אין כ
כשוקין כשוקין גמורין ׳

ט מי שהיתה נשוי שתי יתומות קטנות ומת בא
היבם על הראשונה וחזר ובא על השניה או שבא אחיו
על השניה לא פסל את הראשונה ובן שתי חרשות קטנה

וחרשת בא היבם על הקטנה וחזר ובא על החרשת ׳ ז
שבא אחיו על החרשת לא פסל את הקטנה בא היבם
על החרשת וחזר ובא על הקטנה או שבא אחיו על ה
הקטנה לא פסל את החרשת ׳

כיצית שקטנה שוקלת לכיצית קחרשת לפי שקיו
דמוין לאחר זמן

י פקחת וחרשת בא יבם על הפקחת וחזר ובא
על החרשת או שבא אחיו על החרשת לא פסל את ה
הפקחת ׳ בא היבם על החרשת וחזר ובא על הפקחת או
שבא אחיו על הפקחת פסל את החרשת ׳

מכניר קוף שכיצית קפקחת קטנה
יותר לפי שכשמדיים יותר גמורין מכיצית קחרשת ׳

יא גדולה וקטנה בא היבם
על הגדולה וחזר ובא על הקטנה או שבא אחיו על ה
הקטנה לא פסל את הגדולה בא יבם על הקטנה וחזר ו
ובא על הגדולה או שבא אחיו על הגדולה פסל את ה
הקטנה ר׳ אליעזר אומר מלמדים את הקטנה שתמאן בו ׳

והלכה כר׳ אליעזר ׳

יב יבם קטן שבא על יבמה קטנה וגדלו וה עם זה
בא על יבמה גדולה תגדלנו יבמה שאמרה בתוך שלשי
יום לא נבעלתי בופין אותו שיחלוץ לה אחר שלשי יום
מבקשים ממנו שיחלוץ לה וכמן שהוא מודה אפילו ל
לאחר שמנה עשר חרש בופין אותו שיחלוץ לה ׳

זה שלמדנו בופין לומר
פיחלון לה ויקח כשניהם כגט אבל אם לא כתב לה גט קרשות כיצד
מיבעל ויתגרש כמכתב קחכמים עם נשותיהם אין יכתוב גט ויחלון ו
אם לומרים נבעלתי ויקח לומר לא נבעלתי אין חושמין לדברין ואינם
נריכה חליצה ׳

יג הנדרת הנאה מיבמה בחיי בעלה בופין אותו
שיחלוץ לה אחר מיתת בעלה מבקשים ממנו שיחלוץ
לה אם נתעוגה לכך אפילו בחיי בעלה מבקשים ממנו
שיחלוץ לה ׳

כל מקום שלמדנו בופים לל ותעשה כתובתה ומן העקרים קחמתיים
שקשמוך עליהם שכותבין לגרש מדד על היבמה ואם מידדה ותבעה
חליצה תנתן כלא כתובה ׳ הלכה למעשה בכל כתי דיני ישראל ׳
ועל זה העקר נריך לומר בכל העניינים הנופלים בין היבם ויבמה
ועל כל פנים כופים אותו כשמדיך ׳ ואומרי בכאן מבקשין לומר ה
הוא בשביל שתעגון בתובת אם דבר כזה מעוטה ואם היכו רוצה שיבין
מעני לחלון ותנתן כלא כתובה כמו שפתרנו זה לומר ושמוך עליו

פרק ארבעה עשר חרש שנשא פקחת ופקח שנשא חרשת

ואם רצה יקיים בשם שהוא כונס ברמיזה כך הוא מ
מוציא ברמיזה אבל פקח שנשא פקחת ונתחרשה אם
רצה יוציא ואם רצה יקיים נשטתה לא יוציא ׳ נתחרש
הוא או נשטה אינו מוציא עולמית ׳

לומרי בשטתה לא יוציא ואפילו היה יודעת
לשמוך בטה ושעם זה לפי פשיה כ׳ קלות דעתה שקשיך עצמה לשכות ו
ולבך לא יגרשנה ׳ ואל תשמע בקול האומרים פולם בעקר שהקדמוני
לך ויהוי כשהכשולין גמורין ואבדינן חיון גמורין מיבי כך היכו מ
מקיים אלא קרין הוא שלא יוציא עולמית ׳

כ אמר ר׳ יוחנן בן נורי וכי מפני מה
האשה שנתחרשה יוציא והאיש שנתחרש אינו מוציא
אמרו לו לא דומה האיש המגרש לאשה המתגרשת ש
שהאשה יוצאה ברצונה ושלא ברצונה והאיש אינו מ
מוציא אלא ברצונה

ר׳ יוחנן בן נורי חין חסרים אלנו כן לשם

מפתחי פקח לאים מכתחיל לא יניח ולכך שם כתמיהה על זה לפרש מעצמו מכאים בין אים לאחם ולאחרי טעם כזה. ולין הלכה כר' יוחנן בן נורי.

ג העיד ר' יוחנן בן נודגרא על החרשת שהשיאה אביה שהיא יוצאה בגט אמרו לו אף זו כיוצא בה.

הל לפי גרסת פקחת ניתחרפה כיוצא בה לפי שכמו שכשהיתה פקחת כשנתן בעודי כך כשהיתה חרשת חלה בתוך החרשת כשנתן בעודי ולפי שהיתה חרשת בשעת מעשה הויא כמי שכתקדם ולא כדעתה וכמו שזו יוצאה בגט כך זו יוצאה בגט וזה ברור.

ד שני אחים חרשים נשואים לשתי אחיות פקחיות או שתי אחיות חרשות או לשתי אחיות אחת חרשת ואחת פקחת ובן שתי אחיות חרשות נשואות לשני אחים פקחים או לשני אחים חרשים או לשני אחים אחד חרש ואחד פקח הרי אלו פטורין מן החליצה ומן היבום אם היו נכריות יבגם ואם רצו להוציא יוציאו.

ה שני אחים אחד חרש ואחד פקח נשואים לשתי אחיות פקחות מת חרש בעל הפקחת מה יעשה פקח בעל הפקחת תצא משום אשה מת פקח בעל הפקחת מה יעשה חרש בעל הפקחת מוצי את אשתו בגט ואשת אחיו אסורה לעולם.

ו שני אחים נשואים לשתי אחיות אחת חרשת ואחת פקחת מת פקח בעל החרשת מה יעשה פקח בעל הפקחת תצא משום אחות אשה מת פקח בעל הפקחת מה יעשה חרש בעל הפקחת מוציא את אשתו בגט ואשת אחיו אסורה לעולם.

ז שני אחים אחד חרש ואחד פקח נשואים לשתי אחיות אחת חרשת ואחת פקחת מת חרש בעל הפקחת מה יעשה פקח בעל הפקחת תצא משום אחות אשה מת פקח בעל הפקחת מה יעשה חרש בעל החרשת מוציא את אשתו בגט ואשת אחיו אסורה לעולם.

ח שני אחים אחד חרש ואחד פקח נשואים לשתי נכריות פקחות מת חרש בעל הפקחת מה יעשה פקח בעל הפקחת או חולין או טיבם מת פקח בעל הפקחת מה יעשה חרש בעל פקחת בגם ואינו מוציא לעולם.

ט שני אחים פקחים נשואים לשתי נכריות אחת חרשת ואחת פקחת מת פקח בעל החרש מה יעשה פקח בעל הפקחת בגם אם רצה להוציא יוציא מת פקח בעל הפקחת מה יעשה חרש בעל הפקחת או חולין או מיבם מת פקח בעל הפקחת מה יעשה חרש בעל פקחת בגם ואינו מוציא לעולם.

י שני אחים אחד חרש ואחד פקח נשואים לשתי אחיות נכריות אחת חרשת ואחת פקחת מת חרש בעל החרשת מה יעשה פקח בעל הפקחת כגם ואם רצה להוציא יוציא מת פקח בעל הפקחת מה יעשה חרש בעל החרשת כגם ואינו מוציא לעולם

קשקדים לפני יבמות הקדימות הכלם עלמה עקדים. קחחר מקם מחרים והחרשת מיבמים ולא חולצים. ומפני מחרים כמכבם מיבי לעולם לפי שהמצוה בזמרין לפי שהוא רצוי ליבם כמו שהמרנו ובזמן גרושין מפני שהוא חרם ובכרי ידעת מחרים והחרשת כמו כפוקיקין גרושין ובזמן גרושין חסרם כמו כן בזמן. והעקר המליעי כי אחד כתים לא חמה ים בשנוקיה חסרין בגון מתקיים חרשת ונפלה לחופתו לפניו ליבום סרין נותן כוס מתקשר עליו חמתו ויבמתו לפי שאין לחי חרשת שכשהתקבלו בקידושי מחר פקין בשוקי חמתו בזמרין ם מחלו היו בשוקין בזמרין מקיים מחמתו יעקב משום לחות חמה ולפיכך מניח לת חמתו כבגן ולת חמת מחי מחלוצה. ומה מחלוצה בהנשת מחמו בגון מיקים חרם מקיים חמת מחי מחורם לעולם.

לבינה ושלום בעולם באה ואמרה מת בעלי תנשא מת בעלי תתיבם שלום בינו לבינה ומלחמה בעולם קטטה בינו לבינה ושלום בעולם באה ואמרה מת בעלי אינה נאמנת ר' יהודה אומר לעולם אינה נאמנת אלא אם כן באה בובה ובגדיה קרועים. אמרו לו אחת זו ואחת זו תנשא

כשתקדים מלחמה בעולם כתום שמת בובה וכגדיה שנטל בזוזת עלין המיתה ולפפר מיתרפה מן המיבה וכמו כן פשים בינו לבינה קטטה ומריבה מפני שכתה בו בזוזת עלין המיתה. ולפני פים בו תקבה שהות לי ולכך מינה כלמנת. ולין הלכה כר' יהודה.

ב בית הלל אומרים לא שמענו אלא בבאה מן הקציר בלבד אמרו להם בית שמאי אחת באה מן הקציר ואחת באה מן הויתים ואחת באה ממדינת הים לא דברו בקציר אלא בהוה חזרו בית הלל להודות כדברי בית שמאי. ג בית שמאי אומרים תנשא והטול כתובה ובית הלל אומרים תנשא ולא תטול כתובה אמרו להם בית שמאי התרתם את ה העירוה תמורה ולא תתירו את הממון הקל אמרו להם ב בית הלל מצינו שאין האחים נבנסים לנחלה על פיה א אמרו להם בית שמאי והלא מספר כתובתה גלמר שכך כותב לה שאם תנשא לאחר תשלי מה שכתוב לך ו והזרו בית הלל להודות כדברי בית שמאי

זה מבואר לפי שהוא נותן לה רשות כשתנשא תעול כתובה לפי שמתכלי שכתובה כשתנשא לאחר תעלי מה שכתב ליכי

ד הכל נאמנים להעיד חוץ מחמותה ובת חמותה ו וצרתה ויבמתה ובת בעלה מה בין נט למיתה אלא ש שהכתב מוכיח עד אחד אומר מת ונשאת בא אחר ואמר לא מת הרי זה לא תצא עד אחד אומר מת ושנים אומרי לא מת אעפי שנשאה תצא שנים או מת ועד או להם לא מת אעפי שלא נשאת תנשא.

מלן הנזכרות חמורות שמום מיבה שמת יפתוח עי שתבעל ותצל מזה ומזה ויבלו בניה ממזרים מכל כשהביאה לה מחת מלן הנזכרות בגוה ולמדים כפני בכתב ובפני בתתם הרי היא כלמנת ולא מחמור חותה שהיה מפקיד מפני שהכתב מוכיח ולפני שהבעל מיכו מתקיים מלא על פיה מכל מקום לה מהני לה להבעל להבעל על מתניך כתב פעם אחת. ולמרו עד אחד אומר מת ושנים אומרי לה מת ולפי הוא שני הילמון פסול לו לשא ונהי הפנים פסולים מן שתי בשים.

ה אחת אומרת מת ואחת אומרת לא מת זו שאמרה מת תנשא ותטול כתובה וזו שאמרה לא מת לא תנשא ולא תטול כתובה. אחת אומרת מת ואחת אומרת נהרג ר' מאיר אומר הואיל ומכחישות זו את זו הרי אלו לא ינשאו. ר' יהודה ור' שמעון אומרים הואיל וזו וזו מודות שאינו קיים הרי אלו ינשאו עד אומר מת ועד אומר לא מת אשה אומרת מת ואשה אומרת לא מת הרי זו לא תנשא

ולין הלכה כר' מאיר

ו האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים ובאתה ואמרה מת בעלי תנשא ותטול כתובה וצרתה אסורה היתה בת ישראל לכהן תאכל בתרומה דברי ר' טרפון ר' עקיבא אומר לא זו הדרך מוציאתה מידי עבירה דע שתהא אסורה להנשא ואסורה לאכל בתרומה

אמרה מת בעלי ואחר כך מת חמי תנשא ותטול כתובה
וחמותה אסורה היתה בת ישראל לכהן תאכל בתרומה
דברי ר' טרפון ר' עקיבא אומר לא זו הדרך מוציאתה
מידי עבירה עד שתהא אסורה להנשא ואסורה לאכל
בתרומה

והלכה כר' טרפון

קרש אחת

מחמש נשים ואין ידוע לאי זו מהן קדש כל אחת ואחת
מהן אומרת אותי קדש נותן גט לכל אחת ואחת ומצח כ
כתובה ביניהם ומסתלק דברי ר' טרפון ר' עקיבה
אומר לא זו הדרך מוציאתו מידי עבירה עד שיתן גט ו
וכתובה לכל אחת ואחת ט גול אחד
מחמשה ואין ידוע לאי זה מהם גול כל אחד ואחד אומר
אותי גול מניה את הגזילה ביניהן ומסתלק דברי ר'
טרפון ר' עקיבה אומ' לא זו הדרך מוציאתו מיד עבירה
עד שישלם גזילה לכל אחד ואחד

והלכה כר' עקיבה

ו האשה שהלכה היא ובעלה ובנה למדינת הים
באת ואמרה מת בעלי ואחר כך מת בנ נאמנת מת בנ ו
ואחר כך מת בעלי אינה נאמנת חוששים לדבריה חו
חולצת ולא מתייבמת יא ניתן לי בן
במדינת הים אמרה מת בנ ואחר כך מת בעלי נאמנת מ
מת בעלי ואחר כך מת בנ אינה נאמנת חוששים
לדבריה חולצת ולא מתייבמת

במשנה הראשונה לפי שאינו יודעין מים
לה כן ומשום כך היא מסורת ליבם לכך לא נתנין חותם כשקיה ו
תומרת מת בני ואחר כך מת בעלי כדי שתקיים מיתתו ליבם ב
מקום שהוא ברור לצליבו שקיה מסורה עליו כאי זה עין מיקים ל
לה נתנין חותם שנשתלק ראיסור כדיבורה ולכך חוששין לדבריה כ
כמו שכותב ובמשנה הבאים לפי שאינו יודעין לה כן ויצאת מכאן ה
היא מיתרת ליבם הרי היא כתומרת בעלמא הרי אני כחזקתי ו
הראשונה ומיתרת ליבם ותתייבם ובתומרת ניתן לי כן ומת בחיי
בעלי הפה שאסר הוא הפה שהתיר לכל מי שהיא תומרת הכן שנולד לי מ
מת לאחר מיתת בעלי ליבם בתומרת לפי שהיא תומרת בשעה שנתנה מ
ין האחין שנולד יהיו כולם בתים שתומרת ואינו יודעני מתי נתנה בזמן שהם
יחדת בעלה תקיה זקוקה ליבום לפיכך מדרך הראיסור חוששין ל
לדבריה כמו שזכרנו

יב ניתן לי בן במדינת הים אמרה מת
בעלי ואחר כך מת יבמי מת יבמי ואחר כך מת בעלי נ
נאמנת הלכה היא ובעלה ויבמה למדינת הים אמרה מת
בעלי ואחר כך מת יבמי יבמי ואחר כך מת בעלי אינה
נאמנת שאין האשה נאמנת לומר מת יבמי שתנשא ולא
מת אחותי שהכנס לביתה וכן האיש אינו נאמן לומר
מת אוזי שאייבם את אשתו ולא מתה אשתי שאשא את
אחותה

זה כולו יבואר בשמ שקדמנו וזה קולך על מעקך ירונע
שקשה שאסר קוף קשה שקתיר

פרק ששה עשר האשה שהלך בעלה וצרתה
למדינת הים באו ואמרו לה

מת בעלך לא תנשא ולא תתייבם עד שתדע שמא מע
מעוברת היא צרתה היו לה חמות אינה חוששת יצאת מ
מלאה חוששת ר' יהושע אומר אינה חוששת

וכמו כן
מיכה תולצת לעולם עד שיודע לה בודאי שנדרתה לה ילדה ונעשה זה
לפי שהחלוצה קשולה לכהן כמו שכתבנו ואחר כך יודע לנו שנדרתה
קיימה שתה וכשחלצה ונשתלה לכהונה ואחר כך יודע לנו שנדרתה
ילדה בינתים אזלת החליצה היכה נדריה ולא תשתל לכהונה ואחר
שנדרך לפרש ולהגדיע אזלת החליצה לא היתה נדריה ונקיה מן

מיתרת לכהונה ולכך לא תתלקן עד שיתברר הדבר אם היה נדריה מ
חליצה אם לא נתנדרו היכה מושבת מיתת בעלה לכן
יבם ולא כתמרי מלחם שהיתה מעוברת ואין הלכה כר' יוסע

שני יבמות ואת אומרת מת בעלי ואת אומרת מת בעלי
זו אסורה מפני בעלה שלזו וזו אסורה מפני בעלה ש
שלזו לזו עדים שמת בעלה ולזו אין עדים שמת בעלה
את שיש לה עדים אסורה מפני בעלה של זו וזו שאין ל
לה עדים מותרת לזו בעם ולזו אין בעם את שיש לה
בעם מותרת ואת שאין לה בעם אסורה נתייבמו ומתו
היבמים אסורות להנשא ר' אליעזר אומר הואיל
והותרו ליבמים הותרו לכל אדם

כבר הקדמנו בפרק שלפני זה שכל כתמים לפעידה מן מיחמיתה ש
ייבמתה ולכך בשתמרת יבמתה מת בעלי ליבה בתמת עלי יבמתה
שים לנו לומר שמת לה מת לפני יבמתה שתבעל יבמתה וזיל זקוקה ל
ליבום מפני שתלאר על בעלה ותעש שהיל עמיה כמו כן לפעידה
על בעלה לם תבעל עם כל זה מחום שמת שכיר ותמרה תמרת ת
כפני עם בשתים ויבמה בקלקל עמיה מפני קלקול יבמתה ולכך ה
לפעידה מפני בעלה שלה ל מפני יבמה מלין עדות במיתתו תלת י
יבמתה וזיל ליבה בתמת זו לפעידה מפני בעלה שלזו שיל יבמה
ים עדים לתמת מין שמת בעלה יבמתה מיתרת לפי שים לנו ש
עדים שהעידו במיתת היבם וזיל עמיה כתמת לומר מת בעלי כמו
כמו שבקדים לנו וזאת שהעידו במיתת בעלה לפעידה לפי שיבמתה ב
בלבר זיל שהעידה במיתת יבמה וזיל כתמת ותמרו בתיבמו ל
שתתמר זאת מת בעלי ים לה יבמים לחרים כדי שלו מתייבמות
בלי שקר לפי שלין שם מקום חשש ושם מתנו היבמים לפעידה לבשת
לעתר בני מרם ולין הלכה כר' אליעזר

ג אין מעידים על פרצוף
הפנים עם החוטם אעפ שיש סימנים בגופו ובכליו אין
מעידים אלא עד שלשה ימים אפילו ראוהו מגויד ד
וצלוב על הצליבה והחיה אוכלת בו אין מעידי בו עד
שתצא נפשו ר' יהודה בן בבא אומ לא כל האדם ולא
כל המקומו ולא כל השעו שוים ד נפל לשים בין
שיש להם סוף בין שאין להם סוף הרי אשתו אסורה
אמר רבי מאיר מעשה באחד שנפל לכור ועלה לאחר
שלשה ימים אמ' רבי יוסי מעשה בסומא שירד לטבול
במערה וירד מושבו אחריו ושהו בדי שתצא נפשם וה
והשיאו את נשותיהן שוב מעשה בעסיא באחת
ששילשלוהו אל הים ולא עלה בידם אלא רגלו אמרו ה
חכמים מארכובה ולמעלה תנשא מארכובה ולמטה לא
תנשא

פרינוף נוגיס וכשנפתר המת שלשה ימים לא יעידו עד שיודע לפי
שמשתנה ודומה לאחר ולאחר חיים אוכלת ממנו כשאוכלת לאכר שחם
כתוך לה יממת לדם ממנו אכל אם רקם אותה אוכלת מניחו אר' אכר
לבו מעיר אחות מת. ור' יקודה מפרים העניינים כמו שתרמים
ונפתק לן מחברים העניינים פעם להקל ופעם להחמיר לפי דברי חב
חכמים ' ומים מים לקם סוף כור אר מערק שלמים כשהדם עומד
עליו אסאר לו לאדות כל שכיניו ומים שלין לקם סוף מים שלי ה
לאסאר לו לאדם לאדות כל שכיניו ולר' מאיר לין שכרם ניכוק
וחכמים אומרים מים שלין לקם סוף אסתו לאדם שים לנו לומר ש
שמא יבא ממקום שלין לכנו רגלים אותו ומים מים לקם סוף מים שא
שמא שם שעור שלי לאסאר לו לאדם לחיות בשעור זה כתוך המים ק
לאסתו מוקדת. ור' מאיר חולק על זה והביא ראיה מאדם אחד שנפל
לבור גדול ועלה לאחר שלשה ימים ואוח מים לקם סוף ומעשה
שם שעור גדול וחכמים אומרים אין מביאים ראיה ממעשה שים
אין מים שלין לקם סוף לאסתו לאדם כמו שכתבנו אבל שם בשאת
לא תבא והלכה כחכמים בכל הדברים וכמו שזכר ר' יוסי כמו כן

ד אפילו שמע מן הנשים אומרת מת איש פלוני דין
רבי יהודה אומר אפילו שמע מן התינוקות

235

הרי אנו הולכי לספור ולקבור את איש פלו' בין מתכוין ובין שאינו מתכוין ' ר' יהודה בן בבא אומר בישראל עד שיהא מתכוין ובגוי אם היה מתכוין אין עדותו עדות '

בתמיכים דברי התיבון מכל ר' יהודה בעבי תבלים ' שחחר מיתמרו קרי בתכו מלספור ומלקבור פלוני ובעבי שימעו לותם מסיחים ב בקצת עניני הקפיד שיתמרו כך וכך סהדים היו שם והיה שם פלוני ועשה פלוני כך ואמר פלוני כך וכן כל כיוצא בזה ' ובחמן הגוי כ בשחמר מת פלוני שם הוא מסית לבי תומו ' ויהלכם כר' יהודה ור' יהודה בן בבא '

ז מעידים לאור הנר ולאור הלבנה ומשיאין על פי בת קול מעשה באחד שעמד על ראש ההר ואמר איש פלוני בן איש פלוני ממקום פלוני מת והלכו ולא מ מצאו שם אדם והשיאו את אשתו שוב מעשה בצלמין אחד שאמר אני איש פלו' בן איש פלו' ממקום פלו' נשכנש נחש והריגני מת והלכו ולא הבירוהו והשיאו את אשתו ' בת קול הוא שאמר כתו' במעשה בשחר ומעשה בצלמין '

ז אמר ר' עקיבא בשירדתי לנהרדעא לעבור השנה מצאני נחמיה איש בית דלו ואמ' לי שמעתי שאין משיאין את האשה בארץ ישראל על פי עד אחד אלא רבי יהודה בן בבא בלבד ונומתי לו כן הדברים ' אמר לי אמור להם משמי אתם יודעים שהמדינה הואת משובשת בגיסות מקובל אני מרבן ג גמליאל הזקן שמשיאין את האשה על פי עד אחד וב ובשבאתי והרציתי את הדברים לפני רבן גמליאל ושמח לדברי ואמר מצינו חבר ליהודה בן בבא ה מתוך הדברים נזכר רבן גמליאל שנהרגו הדוגים בתל א ארוא והשיא רבן גמליאל הזקן את נשותיהם על פי עד אחד והוחזקו להיות משיאים עד מפי עד מפי אשה מפי עבד מפי שפחה ט ר' אלייעזר ור' יהושע אומרים אין משיאים את האשה על פי עד א אחד ' ר' עקיבא אומר לא על פי אשה ולא על פי קרובי אמרו לו מעשה בכנ לוי שהלכו לציער עיר התמרים וחלה אחד מהם בדרך והניחוהו בפונדק ובחזרתן א אמרו לפונדקית איו חבירינו ונומת להם מת וקברתיו ו והשיאו את אשתו אמרו לו לא תהא בוהנת בפונדקית א אם להם כי שתהא הפונדקית נאמנת הפונדקית הוציאה להם מקלו ומנעלו ותרטילו וספר תורה שהיה בידו '

למדנו שהמדיבה חזקת מעוברת בעיסות הוא שהבעלות שלה יכול ל להגיע עד יניד העיות לבעל ולמד לו יוסיבת עיכום לדברי ה הביסות לה קייתי יכול להביע לפס אבל הגד לפס כשמי זה הערות ' ומין הלכה לה כר' אליעזר ולה כר' יהושע ולה כר' עקיבא אלה הדין ח שלנו מעידים על פי אשה ועל פי קרובים ומן הקנסים שמכניות ג ועד מפי עד מפי אשה מפי עבד מפי שפחה כשר לעדות אשה ואפי שחת הפונדקית היא הגיים ומיהיא לבי תומה עלכך למדנו לה אלה אשה כ בכתובת הפונדקית שהגיים ומיהיא לבי תומה שכתבנו שהגבי ה הקנסים לבי תומו בשר '

סליקא מסכת יבמות

מסכת כתובות

בתולה נשאת ביום הרביעי ואלמנה ביום החמישי שפעמים בשבת בתי דינים יושבי בעיירו ביום השני וביום החמישי שאם היה לו טענת בתולים היה משבים לבית דין '

שמעתי שהמדיבה חזקת מעוברת בעיסות הוא שהבעלות שלה יכול ל להגיע עד יניד העיות לבעל ולמד לו יוסיבת עיכום לדברי ה הביסות לה קייתי יכול להביע לפס אבל הגד לפס כשמי זה הערות ' ומין הלכה לה כר' אליעזר ולה כר' יהושע ולה כר' עקיבא אלה הדין ח שלנו מעידים על פי אשה ועל פי קרובים ומן הקנסים שמכניות ג ועד מפי עד מפי אשה מפי עבד מפי שפחה כשר לעדות אשה ואפי שחת הפונדקית היא הגיים ומיהיא לבי תומה שכתבנו שהגבי ה הקנסים לבי תומו בשר '

סליקא מסכת יבמות

מסכת כתובות

בתולה נשאת ביום הרביעי ואלמנה ביום החמישי שפעמים בשבת בתי דינים יושבי בעיירו ביום השני וביום החמישי שאם היה לו טענת בתולים היה משבים לבית דין '

בתולה כתובתה מאתים ואלמנה מנה בתולה אלמנה גרושה וחלוצה מן ה הארוסין כתובתן מאתי ' ויש להם טענת בתולי הניורת והשבויה והשפחה שנפדו או שנתגיירו או שנשתחררו פחותות מבנות שלש שנים ויום אחד כתובתם מאתים ו ויש להם טענת בתולים ' ג הגדול שבא על הקטנה וחקטן שבא על הגדולה ומובת עין כתובתן מאתים דברי ר' מאיר וחכמי' אומרי מובת עין כתובתה מנה ' ד בתולה אלמנה גרושה וחלוצה מן הנשואין כתובתן מנה ואין להם טענת בתולים הניורת והשבויה והשפחה שנפדו או שנתגיירו או שנשתחררו יתרות על בנות שלש שנים ויום אחד כתובתן מנה ואין להם טענת בתולים ה האוכר אצל חמיו ביהודה שלא בעדים אינו יכול לטעון טענת בתולים מ מפני שהוא מתיחד עמה אחד אלמנות ישראל ואחר אלמנות כהנים כתובתן מנה בית דין של כהנ' היו גובין לבתולה ארבע מאות זוז ולא מחו בידם חכמים '

קשקר שכל מי שבבעלה ויש לה פחותה מבנים ויום אחד כדי שיש כאן לה בבעלה ויש לה טענת בתולי ' ואמרי בבבל גדול לא כן תנא בנים ויום אחד כמו שבתחר במסכת יבמות בבמה מקנימות שביאתו כיאה ' והקטן שאין ביאתו כיאה מי שהוא פחות מבני תשע שנים ' והקטנה בקדושת כסף מי שיש פחותה מבת שתים ' ובכר ידעת מהבנים וגדרת ומפחה בחזקת בעולת לעולם ויש מהבנים בעדי יהודה בשחדש מקדש לשם משגיח לו ח בעודה בבית חבים בל טענת חרוסין ומתייחד עם חרוסתו ולבך ח שם נשחת אחר כך חינו יכול לטעון טענת בתולים והלכה בחכמים ו הנושא את האשה ולא מצא לה בתולים היא אומרת משארסתני נ נאנסתי ונסתחפה שדך ווה אומר לא כי אלא עד שלא ארסתיך והיה מקחי מקח טעות רבן גמליאל ור' אלייעזר אומרים נאמנת ר' יהושע אומר לא מפיה אנו חיים אלא הרי זו בחזקת בעול עד שלא תתארס והטעתו עד שתבי ראיה לדבריה '

והלכה כרבן גמליאל מאחר שחמרת בחכמת הכל יש לו להסביעה מבחוץ ה היינו מחמת היא טוענת בדין כל טענות ואם היא מכחשת ונומנת בתולה מנחני הוא כחמן ואינו מייב מבחוץ ותפסיד טוב הכתובה לבי מאם חמרו חכמים תקנו כתובה לחשה ואם הכחישהו אחם חמ' פתח פתוח מנחתי בחמן חזקה אין לרם עורה בטענה ומפסידה ' ומיהא מחתי בדיך לידע מהבועלת והיא מהיו לה טענת בתולים ' על יחיד מחר הבעלה ואחר כך טענת בתולים הוא שהבעלה בהפך וטענת דחיים יש לו פתוח פתוח אין לו '

שחר מחייב מהבעלה בתולה בינים רביעי
ולא תנשא בחחר בשבת כדי שיעשית בנדבי חיחופה וינין מלשם יחיש
קודם ההכנסה ולא פחות מזה לכבות יפרנסו ושמכה בינים חמישי בדי
פיחמים עמה מלשם יחיש חמישי ומשי ומשבת זאת במקומות אחין כך
יעשין בהן ולא בחמישי ובני ' לבבל אם היה כר' קבוע בכל
יום יכול ליפח כל זמן שיבקש חון מיום לחשון ניום שני והשעם ש
שמא יקבל שבת מפני נוכך הסעודה ומחר יחיים מוחרים ובחנאי
שיטרח לברבי הסעודה שלש ימים קודם לכן ואינו מוחר לו לעשות
מלחכה שלשה ימים חס בשת בשלה ואם היתה בחולה שבעה ימים '
ואלו שיחיים שמחת ואין הפרש בשנאין בין בחור חו חלמון לענין ה
שמחה ' לבל יש הפרש בשנאין לענין הברכה לפי שהיה הבעל
בחור ואפילו היתה בשלה חו היתה החשה בחולה ואפי היה הוא ח
חלמון יחחייב בברכה שבעת ימים ואם היה חלמון שנשת חלמנה '
יהיה הברכה יום אחד בלבד ' לל ברכת חחנים ושירו' טענת בתולי
חשם הבחולים ושוה שיטענן שהוא לא מנהה בחולה '

ב בתולה כתובתה

מאתים ואלמנה מנה בתולה אלמנה גרושה וחלוצה מן ה הארוסין כתובתן מאתי ' ויש להם טענת בתולי הניורת והשבויה והשפחה שנפדו או שנתגיירו או שנשתחררו פחותות מבנות שלש שנים ויום אחד כתובתם מאתים ו ויש להם טענת בתולים ' ג הגדול שבא על הקטנה וחקטן שבא על הגדולה ומובת עין כתובתן מאתים דברי ר' מאיר וחכמי' אומרי מובת עין כתובתה מנה ' ד בתולה אלמנה גרושה וחלוצה מן הנשואין כתובתן מנה ואין להם טענת בתולים הניורת והשבויה והשפחה שנפדו או שנתגיירו או שנשתחררו יתרות על בנות שלש שנים ויום אחד כתובתן מנה ואין להם טענת בתולים ה האוכר אצל חמיו ביהודה שלא בעדים אינו יכול לטעון טענת בתולים מ מפני שהוא מתיחד עמה אחד אלמנות ישראל ואחר אלמנות כהנים כתובתן מנה בית דין של כהנ' היו גובין לבתולה ארבע מאות זוז ולא מחו בידם חכמים '

קשקר שכל מי שבבעלה ויש לה פחותה מבנים ויום אחד כדי שיש כאן לה בבעלה ויש לה טענת בתולי ' ואמרי בבבל גדול לא כן תנא בנים ויום אחד כמו שבתחר במסכת יבמות בבמה מקנימות שביאתו כיאה ' והקטן שאין ביאתו כיאה מי שהוא פחות מבני תשע שנים ' והקטנה בקדושת כסף מי שיש פחותה מבת שתים ' ובכר ידעת מהבנים וגדרת ומפחה בחזקת בעולת לעולם ויש מהבנים בעדי יהודה בשחדש מקדש לשם משגיח לו ח בעודה בבית חבים בל טענת חרוסין ומתייחד עם חרוסתו ולבך ח שם נשחת אחר כך חינו יכול לטעון טענת בתולים והלכה בחכמים ו הנושא את האשה ולא מצא לה בתולים היא אומרת משארסתני נ נאנסתי ונסתחפה שדך ווה אומר לא כי אלא עד שלא ארסתיך והיה מקחי מקח טעות רבן גמליאל ור' אלייעזר אומרים נאמנת ר' יהושע אומר לא מפיה אנו חיים אלא הרי זו בחזקת בעול עד שלא תתארס והטעתו עד שתבי ראיה לדבריה '

והלכה כרבן גמליאל מאחר שחמרת בחכמת הכל יש לו להסביעה מבחוץ ה היינו מחמת היא טוענת בדין כל טענות ואם היא מכחשת ונומנת בתולה מנחני הוא כחמן ואינו מייב מבחוץ ותפסיד טוב הכתובה לבי מאם חמרו חכמים תקנו כתובה לחשה ואם הכחישהו אחם חמ' פתח פתוח מנחתי בחמן חזקה אין לרם עורה בטענה ומפסידה ' ומיהא מחתי בדיך לידע מהבועלת והיא מהיו לה טענת בתולים ' על יחיד מחר הבעלה ואחר כך טענת בתולים הוא שהבעלה בהפך וטענת דחיים יש לו פתוח פתוח אין לו '

ז היא אומרת מוסת עין אנו והוא אומר לא כי אלא
דרוסת איש את רבן גמליאל ור' אליעזר אומרים נאמנת
רבי יהושע אומר לא מפיה אנו חיין אלא הרי זו בח
בחזקת דרוסת איש עד שתביא ראיה לדבריה

ה ראוה מהברת
עם אחר בשוק אמרו לו מה טיבו של עובר זה איש
פלוני ובהן הוא רבן גמליאל ור' אליעזר אומרים נאמנת
ר' יהושע אומר לא מפיה אנו חיין אלא הרי היא בחזקת
בעולה לבתין ולממזר עד שתביא ראיה לדבריה

מלכיות כמי
על הייחוד ' נטיב ניח סכה ' ובכתיב מקומות הם מומרים טיב
בטין וקדושין טיב עז ומתניתיה ל"ל סכתם ור' יהושע מחמיר ומעשי'
מהיכן יחרם תרם יהיב ונקח בתכלית הכשרות תיכף בחזקת אלמן כך
בחזקה בעולה לבעולים ותיכף בעולה לבהונה לפי שהיא בחזקת ג
שכבעלה בעולת זונות והלכה כרבן גמליאל וממה שאתה צריך לידע
שהכהן הם תרם בתולה ואחר שחיכום לזמן בעלה ונטען אלמן מנאף
בתולה קרי היא לשון עליו וכופין אותו לגרשה לפי שמייחס מכשיר
תיכיף רחיטרא מתני מומרים חתר הקדושין היא שכבעלה ונקיט ז
זונה ומסיים על הכהן כיון שנכבעלה בחנם לו כרבן על קשקל קי
הילדע תוכח כיצרהל ניסרית שרי וכבתכים תפיר

ט היתה מעוברת
ואמרו לה מה טיבו של עובר זה מאיש פלוני ובהן הוא
רבן גמליאל ור' אליעזר אומרים נאמנת ר' יהושע אומר
לא מפיה אנו חיין אלא הרי זו בחזקת מעוברת מנתין
וממזר עד שתביא ראיה לדבריה

כמתני רבן גמליאל
כתתת לון עכינו שתקה כתתת מזה העובר כן שלוני ויהכנו תכל
עכינו שקיל נתתת שכבעלה לבשר ונקיט כשירה לכהונה ' ולכלה
כיבן גמליאל תכל לכתחלה תינו תוקף לומת היעוברת תו לכל מי
שכבעלה לפסק שתבשק לבהן שים לבו לתוש שתת שכבעלה לפסול תלה
תם היה ריב כפריס תבלה ונקוט ם יקיה ריב תפני העיר יפרהל כפ
כפריס ויפרוש תחר מן הריב ויכעול זו תון לעיר ותו תבשק לכתחלה
לבהן היה וכתיב

י אמר רבי יוסי מעשה בתינוקת שיררה
למלאות מן המערן ונאנסה אמר ר' יוחנן בן גורי אם רוב
העיר משיאין לבהונה הרי זו תנשא לבהונה

זה שמעשה היה תון מן
תמריכים ויכוכ כפריס ונקיט תון מחלת תמריכה שיעה רובן כפריס
כיון כן ופירש תחר מוחלת תפשיטה ותנסק ונקיט תרי ריבי ריב תעיר ו
וריב שיעה שלמקום שנתנסק כן ' ונחלת תומרת שתין תכו נריכים ת
שלה תר רובה ' תכל משלה עשו כיתחין שהיה לת תבשק לכתחלה
שלה כתרי רובי ותלכה כר' יוסי

פרק שני האשה
שנתאלמנה או נתגרשה היא אומרת
בתולה נשאתי והוא אומר לא כי אלא אלמנה נשאתיך
אם יש עדים שיצאת בחינומה וראשה פרוע כתובתה
מאתים ר' יוחנן בן ברוקה אומר אף חילוק קליות ראיה

קיכומא לקל ממני קיה מנהגם נמשים כו שכתולות מביא תכיה לכיה ל
לכיה כעלה ותשקר כזה תדין כל זמן שנכתכיה שכתובה קנת נתתן
בתתיו שלמנם כמחתיך שלה תם כמנתו עדים שהעידו שנשאת כת
בתולה תו ממני שקיה תנני כתוספתה ורקה שבעלה לה ממעשה תפני
שמקום שהנת שעושים לבתולות ממיכי שקיעוץ תו ממיכי שמחוק ז
וזולת זה ' וקיה מנהגם במקומו שלו' ומתן חילוק קליות

ב ומורה
רבי יהושע באומר לחברו שדה זו של אביך היתה
ולקחתיה ממנו נאמן שהפה שאסר הוא הפה שהתיר א
אם יש עדים שהיה שלאביו והוא אומר לקחתיה ממנו
אינו נאמן

תמרי ממדש ר' יהושע ל"ל ממדש לרבן גמליאל מחלוק על"ע
כשרק סרתמנן כמש סרומש לרין זה כתמרו קיה תמרת מעשרסתני
כתנסתי לפי שתיכה תמשכת תליבה דר' יהושע ותכילו שים
שם מנו דיכולה למימר מונכת עון תני נכשרה לבסוגה וקתמרה נכ
בבעלתי דשבלה עבמה לבהונה בחמכת למר מעשרסתני כתנסתי ת
לבל תיכה בחמכת תליבה לר' יהושע לפי שהנת תיכו מחייב תבעל כ
כתתוכה קטעם שקיה יכולה למר מנו כמש שתלוני בריך לסור וק
ותתר לפי שבשולה לבהוכה תו כשרק לבהונה הנת מסור ותתר לבל
כהן מודיע ר' יהושע לפי דמנו דהכה תלני בכתיבת ממון שהנת מנו
דיכול למימר תלי הנת ונקח מלחבין הנת ולקחתיה ממכו נחמן ושם
יש עדים שקיה תלחבין תינו נחמן כתתוכי מיקים תכילת הכידות שתי
כנים בחיי שתב ושבה בחיי כהן שלה בשלמן לו שני חזקה תבל שבל ת
ולבך תינו נחמן לפי שבעקר בידינו תין מחזיקין כנכסי קען ותפי ק
לעניל לו כל זמן שתתחיל שני חזקה והנת קטן ותפי בשתר זה שמחל
מוחזק בתכילת הכידות עד שבשלמו לו שני חזקה תחר שבל שקטן ת
תינה חזקה זה הנת מדבה להשמיענו

העדים שאמרו כתב
ידינו זה אבל אנוסים היינו פסולי עדות היינו הרי אלו
נאמנים אם יש עדים שהוא כתב ידם או שהיה כתב יד
הדם יוצא ממקום אחר אינן נאמנין

מנוסים הנת שנכת כבנן שיאמרו שתכנו שיה הרבנו לכל ת
שם נעיר לו שיקח ממון שיהיו מפחדנו שתם לת נעיר לו שיקח
ממינינו ולבך העידו לו שינה נאמנים לפי שמעקר תבלנו תין לדם ת
מנים עצמו דשמע ובשמעיניה שתם קנילו ממונם במתן שכיה ל
דשעות כל שכן בשאמרינן שתם לקחו שוחר תפני זה העדות שתיכה כ
נאמנים ' ונמו כן בשפבלו עבדים בעבידה שיכה נאמנים לכל נת
נאמין לותם בכהן בחמרים פסולי עדות היינו כשפבלו עבמן מחמת
קודבא כגון שיאמרו קרובים היינו בותה שעה ולת היינו רשין לע
לעדות זה השטר ושאמנם קיום העדות בשבתב ידם יוצא ממקום אחר
הרי זה יתקיים על שלשה לדבים קדיך הרשנן
הנת שיהיה כותב השטר עדים רשנן ושמעון ונרצה לקיים שתיתתן
ממקום אחר בשנת שטר אחר שים בו עדים שמו כן רשנן ושמעון ו
ושלו שני עדים זה שתיתת רשנן ושמעון ושמעון ושנת שבתיבה כמו ז
שבתיבה כל שתיתת העדים שבם בשטר אחר שקעידן עדים שהנת
שתיתת שלוני ושלוני שהיה שמו שתיתת שתכו רונים לקיים
נקדיך השני שיהיה שטר ונב
שלה העדים בשניהם כל רשנן ושמעון שהוחזקו שבר בשיתדין ונ
ועליו קיום בית דין ויהיה שבר שקדת עליו ערעור ושתר בך
שוחזק ושניהו שתיבת זה השטר שקיים כל שתיתת העדים שמו הת
שתיתת שבשטר שתו רונים לקיים הרי זה שמו כן יתקיים בזה הל
קיים השני ושקדת השני שטרי שטרי שם
במקח ושמכר בזה העדות כל שתו העדים
בעניהם ושלוקחים שבנו שידות שלו העדות שני חזקה בשורים כל ם
שלם שנים שבני העיר ' ולת שבל ערעור ולת שבחשה ולת שום דיתני
בעדות תו שקיה שמו כן עדותן שבני שטרות שתובות ושמכר שה
שתיתת העדים שטר בשטר שתו רונים לקיים שמו שתיתתן שטר שם
שבני שטרי שדות תו שני שטרי שתובות שקי יתקיים השטר שמו כן ו
ושתכלי שיהיו שבני השטרות שתו רונים לקיים שקם שלה ברשות ה
שתובע ושהת השטר שתו רונים לקיימו לפי שקם יהיו השטרות שולם
בידו ניחום שמת דיימם שכתב ונייפו

ד וה אומר וה כתב ידי וזה
אומ' זה כתב ידו שלאחברי הרי אלו נאמנים אבל וה אומר וה
כתב ידו שלאחברי הרי אלו נאמנים אבל וה אומר וה
כתב ידי וזה אומר זה בתב ידי צריכין שיצטרף עמהן
אחר דברי רבי וחכמים אומרים אינן צריכין שיצטרף
עמהן אחר אלא נאמן אדם לומר זה כתב ידי

נתן קולבה כרבי

ה האשה שאמרה אשת איש הייתי
וגרושה אני נאמנת שהפה שאסר הוא הפה שהתיר אם
יש עדי' שהיא אשת איש והיא אומרת גרושה אני אינה
נאמנת ו האשה שאמרה נשביתי וטהורה
אני נאמנת שהפה שאסר הוא הפה שהתיר אם יש עדי'
שנשבית והיא אומרת טהורה אני אינה נאמנת אם מש
משנשאת באו עדים הרי זו לא תצא '

אם מצטמתת כל אם מסתירנית להיכנס
הרי זו לא תצא מהתרת ואפי' באו עדים שנשבית אכל אם כאן עדים
שטומאת אפי' היו לה כמה בנים תצא ובשתמירה אשת איש ואפי' אחר
כך לזמן ממרא שנויה אפי אכל בשתמירתי אשתה איש שייתי מטעם
כך וכך היה הרי זו בחזקת וכריה בשמעון וכלבר שתתן לחתלת
להכריה הישמעונים וכלבר שלח יהיה אם עדים '

ז שתי נשים שנשבו
ואת אומרת נשביתי וטהורה אני ואת אומרת נשביתי ו
וטהורה אני איני נאמנות אם משנשאת באו עדים הרי זו
לא תצא ובומן שהן מעידות זו לזו הרי אלו נאמנות

ח ובן שני אנשים זה אומר כהן אני וזה
אומר כהן אני איני נאמנים בומן שהן מעידים זה לזה
הרי אלו נאמנים

עכין לחמרו שבשבו כל אים יהיה ברוים בערים שבשבו
ועם כל זה אם בחזקות ואם שיהודות בשהעידה כל אחת מהן על ח
חברתה שהיא טהור לפי שבשר בערות אשה שבויה שהיא טהור לשא
ונקיה ונהן החמיה לפי הומן ותתקיים הערות בשבויה שהיא טהור
כשיגיע שער שלה שהוא לא סיים מחכה מזמן שבשבית עד שיגיעת מ
מיעוט הגויים '

ט ר' יהודה אומ' אין מעלין לההונה על פי עד
אחד אמ' ר' אלעזר אימתי במקום שיש עוררים אבל ב
במקום שאין עוררים מעלין לההונה על פי עד אחד '
רבן שמעון בן גמליאל אומר משום שמעון בן הסגן מעלין
לההונה על פי עד אחד '

עוררים ' תולקים ואומרים שהוא היה כהן
ונעקר מבלבו הן עדעד פחות מבשים ומחלוקת רשבעים תבת קמץ
אחכם הוא בבריה עדות כמו שאומר והוא שים כהן קדש שידוע לבו
שהיו כהן הוא ואחר כך ינת קול על זה שבהן שהוא חלל ובדחה הן ה
שבהנת ואח' כך קביר עד אחד שהוא בשר והחזרכו הן ע לבהנה לפי
שהעקר שבלבו מעלין לבהונה על פי עד אחד ' ואין הלבה כר' יהודה
אחר כך קביר עד אחד שהוא חלל ובדחה הן הבהנה פעם שניה ואחר
כך קביר עד אחד שהוא בשר ' רשבבתחלה יבטלו זה העד עם העד
הראשון ונשארו שים בישראל זמן ומ מעלין אותו לבהונה ' לפי שעדות
הבני שהעידו שהוא בשר והשניש שהעידו שהוא פשול תבטל עדות
ויעקר כחזקת אבין שהוא בהן בשר ותבח קמץ אומר לא יבטרף ואין
מעלין אותו לבהונה עד שיעידו שני עדים בזמן אחד שהוא בשר לפי
שבעמיד הלן שהעידו שהוא חלל בשר הלו שהעידו שהוא בשר ויעמיד
בחזקתו והלבה רשבבתחלה שהעקר אבלנו שהעדות מבטרף ואפילו
היה כיציאה כמה שנים ואמרו הן העדים יכולים להעיד זה שלא בפני
זה בבל העדיות חון מבנו אמרו שיתבחר ובעדות בפשות אמרו הן וים
לאם דיבים יתבחרו במקומם בסנהדרין '

י האשה שנחבשה בידי נוים על ידי ממון
מותרת לבעלה ועל ידי נפשות אסורה לבעלה עיר ש
שבבשה קרקום בל בהנות שבתובה פסולות ואם יש ל
להם עדים אפילו עבד אפילו שפחה הרי אלו נאמנים
ואין אדם נאמן על ידי עצמו אם ר' זכרי בן הקצב המעון
הוה לא ווה ידה מתוך ידי משעת שנבנסו הגוי לירושל
עד שיצאנו אמרו לו אין אדם מעיד על ידי עצמו '

כשהגויים ירם תקפה על ישרל
אפי' על ידי ממון לשורה לבעלה ואם בלו בשבעלה בהן בבל ישרחל
שעקר מבלבו מנהם ' בישרחל מיעטה אפי' קרבנים הוא גיים ' ואם יש
בעיר מקום להתחבה ואין בני העלתה יבולים להביע אם בתחלת
בל אחת מהן בחזקה לא טומאתי ואפי' אין לה עדים לפי שבתחל בבל
אחת מהן מצ דיבלה למימר בחזקת בחזקתי לומר לא נחבתי ולא
טומאתי בתחלת ובבר בארבנו שהקרונ והקהל בשרים להעיד להקל
שהיה לא טומאת מהן מבעלה ונשחתה השמעתה ואחר מהעיד ל
לבבויה שהיה עהורה והוא בהן לא יקלה לבל יאסרה בהן אחר בשו
שבתב בסוף פרק שני מיבמות שבל אם פרשה בשמעון והעיד ע
עליה שלא בטומאת שאסרה אחר לא בתב בה בן לא היה נותן שמעון
עליה בפיונה '

יא ואלו נאמנין להעיד בנודלן מה שראו
בקוטנן נאמן אדם לומר זה בתב ידו של אבא וזה בתב
ידו שלרבי חה בתב ידו שלאחי ובור הייתי באשת פלוני
שיצאת בהינומה וראשה פרוע שהיה איש פלוני יוצא
מבית הספר לטבול לאבול את תרומתו ושהיה חולק
עמנו על הגורן ושהמקום הזה בית פרס הוא ועד באן ה
היינו באים בשבת אבל אינו נאמן אדם לומר דרך היה
לאיש פלוני במקום הזה ' מעמר ומושב ומספר היה ל
לאיש פלוני במקום הזה '

ואלו העבינים בלא אחנם אם עבינים
נריך בהם פירסום בעלמא בלבר והם בולא מדיבנן לפי שקינם ש
שערות דרבנן ותקנת בתובה תנה מאתים ותחומים ושומאת כי
בית שפרס דרבנן ובמו בן זאת התרומה שאר תבתן לזה הבהן מיעלא
לבהונה בזאת שערות הקלה אחנם היא תרומה דרבנן ל מיהיב ז
זה הדבר מיבילו ומנו התרומה נומת בעבין שהיו נוהג בשאר ש
שבחרנו במסבת תרומות ומה שהוא דומה לזה ולא התקיים זאת ה
הערות בחומרם דרך ומעמד היה לפלוני לפי שהוא ממון ועל בל פ
פנים נריך בו שיעור בזמרה ואיבו מותר לבו לעמד קעבד תורה ' ו
ובמו בן מן העקרים שבילינו אחין חולקין תרומה לעבד בגדן חלה
שם בן היבו עמו ולבך אין לבו לתוש ולומר שמא עבד בהן הוא לפי
שהעבד לא ילמוד לפי שהיבו מותר לעמדו בשאר שבחרנו ובמו בן לא
יחלוק על הגדן '

פרק שלישי ואו נערות שיש להן קנם הבא על
הממורת ועל הנתינה ועל הבוהית הבא על
הגיורת ועל השבויה ועל השפחה שנפדו או שנתגיירו
או שנשתחררו פחותות מבת ג שנים ויום אחד הבא על
אחותו ועל אחות אביו ועל אחות אמו ועל אחות אשתו
ועל אשת אחיו ועל אשת אחי אביו ועל הנדה יש להם
קנם אעפי' שהן בהברת אין בהן מיתת בית דין

פעור שמעבם
בך ואלו נערות פסולות אים להן קנם ואל בחמרו קנם מה שבחמר
ונתן חלים השוכב עמו לבתי הנערה חמשים בסף ' ובבר ידעת
שהבותי והגויה היום מבלבו שנות במו שבחרנו במסבת בריבות '
ואמרו אסת אחיו ואשת אחי אביו שהיא בחולה ' אחי אחי אבי הרם
הרם שהה בתולה ונקברקש מן החרשין ושתבמי בחלו הלחין
בולם שהם מחוייבי כרת שלא יהיה שם שתרשה לפי שהם שתרבו בהן
חייב מלקות לפי שהעקר בל חייבי בריתות לעקר במו שביתבאר ומן
העקר שם ומבין עליו מן הרם לעקר ומשלם '

ב ואלו שאין להן קנם
הבא על הגיורת ועל השבויה ועל השפחה שנפדו או ש
שנתגיירו או שנשתחררו יתירות על בת שלש שנים
ויום אחד ' ר' יהודה אומר שבויה שנשבת הרי היא
בקדושתה אעפי' שהיא בתולה '

הכא על בתו ועל בת בתו ועל בת בנו על בת אשתו ועל
בת בתה ועל בת בנה אין להם קנס מפני שהוא מתחייב
בנפשו שמיתתו בידי בית דין שכל המתחייב בנפשו א
אינו משלם ממון שנאמר ולא יהיה אסון ענוש יענש
נערה שנתארסה או שנתגרשה רבי יוסי הגלילי אומר
אין להם קנס רבי עקיבה אומר יש להם קנס וקנסה ל
לעצמה

מה מבחמר לא יהיה אסון עבידנו אלא יהיה אסון בין מבי
אחבשים אבנים עבדם אבנף ' ואם אסון יהיה בין מבי אבנים ר
לא מיומת אחר ומין יהרוג אלא יהיה אם עומד כלל ומזה למדנו
ונתת נפש וגו' ויסתלק מן התשלומין לפי שאין לדם מת ומשלם
ואפי' היה מובן שאין בו חיוב מיתה לפי שכל עברה שיש בה מיתה ב
בית דין אין משלמין ואפי' למובנגוה הוא אסקפרם שיש בין ומקוייבי
מלקות ובין מחוייבי מיתת בית דין ואין הלבה כר' יהודה והלבה כ
כרבי עקיבא

ר המפתה נותן שלשה דברים והאונס
ארבעה המפתה נותן בשת ופגם וקנס מוסיף עליו
האונס שהוא נותן את הציער ומה בין האונס למפתה
האונס נותן את הציער והמפתה אינו נותן את הציער הא
האונס נותן מיד חמפתה לבשויציא האונס שותה בע
בעציצו וחמפתה אם רצה להוציא יוציא

לוכס נותן את
הציער פרסו בתלמוד ואמרו לימן דיומק נבעלת בחוכס לבכלעת
ברנין ומין הטקל אבלם מפותה אין לה נער ובימו כן לעמן הקנדה זב
זכר בחוכס עימי ולא זכרו במפותה ומפתה לבמיניה לא לבמלה
יבנום מבל אם רצתה היא וריבה מביב וכבם נותן בשת ופגם בלבד
ולא יתן קנס

ה ביצד הוא שותה בעציצו אפילו חנרת אפילו סוטא
אפילו מובת שחין נמצא בה דבר זימה או שאינה ראויה
לבוא בישראל אינו רשאי לקימה שנאמר ולו ותהיה ל
לאשה אשה שהיא ראויה לו

עניין קוף בלי חרס קדיק
שמשתמשין בה בדברים המלובלבים ומובת שחין מנוערת

ו יתומה
שנתארסה או נתגרשה רבי אלעזר אומר האונס חייב
והמפתה פטור

הלבה כר' אלעזר ואפילו לא היתה יתומה

ז אי זהו הבשת הכל לפי המביש והמתביש רואין
אותה באילו היא שפחה נמכרת במה היתה יפה וכמה
היא יפה קנס שוה לבל אדם ובל שיש לו קצבה מן
התורה שוה לבל אדם

לימרו קשוב עיבה קבלת שביבה חמשים כסף אבל בשת ופגם
ימנו בשבל ובימו בן נער מנוסה חוץ מן הקנס

ח כל מקום
שיש מבר אין קנס ובל מקום שיש קנסאין מבר קטנה
יש לה מבר ואין לה נקם נערה יש לה קנס ואין לה מבר
בוגרת לא מבר ולא קנס

בבאן מבאר לך הלבה בשמועה על מה הם נפלגים ולא יצעדיך
להחזירם בבל מקום וזה שהשמיענו לימה לידתה עד שבשלמו לה שתים
עשרה שבה שלמים ויום אחד בקדמת קטנה בעדיה בין שהביאה ש
שתי שערות או לא הביאה ואם הביאה שתי שערות אחד אלא הבבי'
בקדמת בעדיה בשתביאה שתי שערות ואם לא תביאן שתי שערות הרי ה
היא עומדת בקטנותה בל זמן שלא תביאן עד שבשלמו עשרים שבה
ובשבשלמו עשרים שבה ולא הביאה שתי שערות ובדקו בה חבמים ו
אם לובית הרי היא לובית ואם לא בדקו בה חבמים תיבף לובית תעמוד ע
עד שתשלם חמש ושלשים שבה וזהו במו בן בדקדמת קטנה בל זה הו
זמן וחיבה בדין קטנה עד שתביא שתי שערות ואם לא תביא תהיה

מילונית ואפילו לא בדקו בה חבמים מילונית בל זמן שהביאה שתי ם
שערות אחר שתים עשרה שבה ויום אחד עד שתשלם חמש ושלשים ם
שבה מיד שתביא בדקדמת בעדיה ותעמוד אחר הבאת שתי שערות ם
שלש חדשים ויהיה בעדיה ואחר זמן הבעדיות ואחר שלש חדשים בן
בדקדמת בוגרת ואמור זה הלמען לין בין בוגרת לבבוגרת אלא שלש ת
חדשים בלבד ושביהלה לה לר' אחיי שלקטנה יאמרו אחתה תביה וה
והבה עליה חיבו אחתה קנס ובעדיה לין לחביה בה רשות למיפרע וה
והבה עליה נותן קנס והמשנה שלמדים בל מקום שים מבר לין קנס
היא אלא בית דין אחיי ואחבמים מולקין עליו ואמרו הבה על הקטנה
אחר שלש שנים ויום אחד עד שתבגור חייב בקנס ולעולם יש מבר ב
במקום קנס לפי שביארתי אבל בוגרת לין ממלוקת בינים שהיא לין
לה לה מבר ולה קנס אבל בשת ופגם יש לה בשהפשה לאבל
בשנתפתתה לין לה בלום ואין הלבה בר' אחיי

ט האומר פתיתי בזו
של פל משלם בשת ופגם על פי עצמו ואינו משלם קנ
קנס האומר נגנבתי משלם את הקרן על פי עצמו ואינו
משלם תשלומי בפל תשלומי ארבעה וחמשה המית יש
שורי את פל או שורו של פל הרי זה משלם על פי עצמו
המית שורי עברו של פל אינו משלם על פי עצמו זה ה
הבלל בל המשלם יותר ממה שהזיק אינו משלם על פי
עצמו

ימעשקינו מאין לרם משלם קנס על פי עצמו

פרק רביעי נערה שנתפתתה בושת ופגמה
לאביה והציער בתפוסה עמדה בדין עד שלא מת האב
הרי הן שלאב מת האב הרי הן של אחין לא הספיקה לע
לעמוד בדין עד שמת האב הרי הן שלעצמה ר' שמעון
אומר אם לא הספיקה לגבות עד שמת האב הרי הן ש
שלעצמה מעשה ידיה ומציאתה אף על פי שלא נבתה
ומת האב הרי אלו שלאחים

לימרו מעשה ידיה ומציאתה ל' מעשה ידיה
בימציאתה בימו שמציאתה בחיי תביה לתביה בימו בן מעשה ידיה
שעשת בחיי תביה לאחים מעשה שלא נגבו שלא לאחר מיתת הלב ו
וזה אמת ואין הלבה בר' שמעון

ב המארס את בתו וגרשה ארסה
נתאלמנה בתובתה שלו השיאה וגרשה השיאה
ונתאלמנה בתובתה שלה ר' יהודה אומר הראשונה ש
שלאב אם משהשיאה אין לאביה בה רשות

ר' יהודה אומר
מהבתובה הילמוכה אים לה בה זבות היא שלאחים הומיל ובירשוה
היתה בשעה שבתבה לה אותה בתובה ואין הלבה בר' יהודה

ג
הניורת שנתגיירה בתה עמה וונת הרי זו בחנק אין לזו
פתח בית אב ולא מאה סלע היתה הורתה שלא בקדוש
ולידתה בקדושה הרי זו בסקילה אין לה פתח בית אב
ולא מאה סלע היתה הורתה ולידתה בקדושה הרי זו
בבת ישראל לבל דבר יש לה אב ואין לה פתח בית אב
יש לה פתח בית אב ואין לה אב הרי זו בסקילה לא נא
נאמר פתח בית אביה אלא למצוה

ונבת ל' בל שהבת ויהיה בעדיה
הימלוכיה ולא בשהלו לה בתולים מיתתה בחנק בשהו בל שתת לילה
שהזנתה לפי שהיה היבה בחזקת בתולה מפני שהיה בוילת ובשלמה חינו
חייב מאם שלש אם הוציא עליה שם רע ואפי' בתפרסם בקרי

ד האב ובאי בבתו בקדושה בבסף ובשטר ובביאה
וובאי במציאת ה במעשה ידיה ובהפר נדריה ומקבל ג
נטה ואינו אובל פירות בחייה נשאת יתר עליו הבעל ש
שהוא אובל פירות בחייה וחייב במוונותיה ובפרקונה
ובקבורתה ר' יהודה אומר אפילו עני שבישראל לא י

2395

יפחות משנ חלילים ומקוננות

אלנ קטניס שהאב זכאי בהם

כל זמן שבתו בערב לפי שכ׳ בבעוריה כיצד אכיל בת בקבלה כל ב
שכח בעוריה לתכיס אבל משתבגור אין לתכיס בה רשות ואין לו דין
עליה כלל

לעולם היא ברשות האב עד שתבגם להופה
מסר האב לשלוחי הבעל הרי היא ברשות הבעל הלכו
שלוחי האב עם שלוחי הבעל הרי היא ברשות האב מ
מסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל הרי היא ברשות ב
הבעל

היה העקר בידה ובתוכה שבת ישראל בשבת שלפניה לבתן
תלכל בתרומה והיא כבית שמאי תלכל בחרת עמה והיא לבתן קכין ב
כשפו תלכל בשר שלא מועדין שמא תלכל בחרת עמה והיא תלכל
תלכיו ולכך אמרו לא תלכל בתרומה עד שתבגם לחופה ולזה דמו
בחמרו לעולם היא ברשות האב ואעפ׳ שבגו זמן ולא בשת בחרת
חיב מזונותיה על בעלה כמו שיתבאר בפרק הבא אחר זה

ו האב

אינו חייב במזונות בתו זה מדרש דרש ר׳ אלעזר בן עזריה
לפני חכמים בכרם ביבנה הבנים יירשו והבנות יוונו מה
הבנים אינן יורשין אא לאחר מיתת אביהם אף הבנות ל
לא יוונו אא לאחר מיתת אביהם

כרם הוה שם הקיבון שן

חכמים אמרו מתקבצים ביבנה בתוך זמן שנחמר כרם חמר שבו
לה ותלמה כר׳ אלעזר בן עזריה אבל יש בזה דינים ואני אראה לך
בבאן ׳ וזה שאמרו חייב במזונות בבני עיר שיתלמו שם שנים ירבה ו
אן לא ירבה וכופין אותו על זה אין שנות עמיר אן עבי ׳ ובשקופיפ
הבנים על אלו הבנים ואינו רוצה לזונם רואי לו לדיין לכופו כל
בדברים ולהוכיחו על זה בבני ירושלים שאבל בדברי בזות ק
הבופה ואם לא ירבה להוציא עליהם בשום פנים יראה סדיין בעניין
שם ים לו ממון כופין אותו ולוקחין ממנו מה שיראה להוציא לבני
שעור ממונו כמו שעושין במזון האבות לא שיהיה חייב במזונותיה
לא בחבו ובבניו שם לשם יתר משם שנים אבל הוא מחוייב בבדק
לפי שעה ממונו ובשאנו לוקחין ממנו זאת הבדקה אבו מוציאין אותה
על בניו אן על אביו לפי שאם בני נדקה ים לשם בה דין יתר לפי
שבאחר לאחיך לעבייך ואין הילוע שים לו לדיין לכפות בני אדם
על בתינת הבדקה לפי שהיא מבאל מזונות עשה שאין אן חמייב ׳ ל
להלקות האדם עד שיעשה ומבוי זאת שים לו לעשותה כאותה הזמן
אן יימנע וזה עיקר בכל מצות עשה ואין הפרש בזה בין שזכרים ובין
הנקבות בעינין שהזכרים

ז לא כתב לה בחובה כתולה גובה מאתים
ואלמנה מנה מפני שהוא תנאי בית דין כתב לה שדה
שוה מנה תחת מאתים וו ולא כתב לה כל נכסין ראית
ליה אחראין לכתובתיך חייב שהוא תנאי בית דין

חפילו קיו

לן לאדם קדקד בחלף דינרי זהב כולם תחת שעבוד שכתובת חפילו
היתה מכה ונותן תעריף כל מה שיתכבד אן יתן חלה אם כן תפתלפן
ידה משעבודיה וזה תקנת שמעון בן שטח בכתובת אשה

ח

לא כתב לה ואם תשתבאי אפרוקין ואותבינ לי לאינתו
ובבהנת אהדרינך למרינתיך חייב שהוא תנאי בית דין

ט נשבית

דוייב לפרותה ואם אמר הרי גיטה ובתובתה ותפרה את
עצמה אינו רשאי

כבר ידעת שאבין בתורת עליו שכניה
נאמני בבאן ובבתנת ל אם היתה תחת בעל ונגיל שהיה מסורס עליו
שרי הוא שחייב לפרנסה ולהחזיקה למדינתה אשר בעלה עם נחייב

בתובתה ואעפי שהיה לתנסה כמו שכתב בפרק לחרון ממשבת כ
כדיים ואין דינה שרין שהאה שהלך לבעלה למדינת הים ובתו עדיים
נאמני לא מת בעליך ובעלת ואחר כך בא בעלה שאין לה כתובה מ
אחר שנאמרים על בעלה ואפי שהיה לנסה כמו שהלה ליה למעבד

לא כתב לה בנין דכרין דיתהוין ליך מנאי אינן ירתין כ
כסף בתובתיך יתר על הולקהון דעם אחוהון חייב מפני
שהוא תנאי בית דין

דין זה התבאר כמו שתפרש לך וזה כי האדם כשנשא אשה יש לו בניס
ממנה בן וכר לו בניס זכרים ואחר כך מתה היה בחיי ונשא אחר כן
אשה אחרת ים לו ממנה כמו כן בניס זכרים ואחר כך מתה ואחר כך
מת האיש והניח קרקע שיש בתובת ראשנה ושניה ויש יותר ידעו כל
כי אחת מהן בתובת אחן ואז יחלקו כולם שוה בשוה ואם מ
מתה אחת בחיי ואחרת אחר מותו תיתה שמתה אחר מותו אין יורשים
יורשין כתובתה אלא אם כשבעה ואחר כך מתה ואיש יורשים יורשין
כתובתה תחלה ואחר כך ירשו כמו כן בתובת חמש הבניס שמתה מ
אחם בחיי אם בשתר לאם מה שירשו ואם קודמי שום דבר על שתי
הכתובות חולקין הכתר בשוה ואם מתו שניהם אחר מותה ואחר מ
שכתבנו כמו שתבאר בפרק העשירי מזאת הכתובת.

יא בן נוקבן דיהוין ליך
מנאי יהויין יתבן בביתי מתונן מנכסי עד זמן דתנסבן
לגוברין חייב שהוא תנאי בית דין ׳

עד דינסבן עד

שיתארסו ומשיתארסו אין לאם מזונות וכמו כן אם בגרו אין לאם
מזונות ואפילו לא נתארסו זה הוא פסק ההלכה שבוגרת אין לה מז
מזונות ואפילו לאחר מיתת אביה

יב ואת תהא יתבא בביתי
ומתזונא מנכסי כל ימי מינר אלמנותיך חייב מפני שהוא
תנאי בית דין יג כך היו אנשי
ירושל כותבין ואנשי הגליל היו כותבין באנשי ירושלם
ואנשי יהודה כותבין עד שירצו היורשין ליתן לה בת
בתובה לפיבך אם רצו היורשין נותנן לה בתובה ום
ופוטרין אותה

אין הלכה כאנשי יהודה אלא כל זמן שחייב תובעת
כתובתה בבית דין ולא תיפסק תדיר בכי׳ שחייבה דיה כו עם בעלה
בחיי והרי הוא מעתיפת בכל שמלטלין והכלים שהיתה משתמשת
בהם עמן בחיי ויתבאר שליות זה קדין לקחן ופיר מיבר למכותיך
בביתי לא אחר מותי

פרק חמישי אף על פי שאמרו בתולה גובה ש
מאתים ואלמנה מנה אם רצה להוסיף

אפילו מאה מנה מוסיף ונאלמנה ונתגרשה בין מן ה
הארוסין בן מן הנשואין גובה את הכל ר אליעזר בן מ
עזריה אומר מן הנשואין גובה מן הארוסין בתולה גו
גובה מאתים ואלמנה מנה שלא בתב לה אלא על מנת ש
שהוא טנסה ג נותנן לבתולה
שנים עשר חדש משתבע לה הבעל לפרנס אותה ול
ולאלמנה שנים עשר חדש הגיע זמן ולא נשאו אובלות
משלו ואוכלת בתרומה ר טרפון אומר נותנן לה הבל ת
תרומה ר עקיבה אומר מחצה הולין ומחצה תרומה

יד ר

דין זאת היכנה לפי מה מאחר לך זה כמאדם קדם בתולה אי ה
שמא יעמיד אחר הקדושין זמן לפי עמד מניס על דרך המפל והאחר
כך תביעה ליכנס נותנין לה מעת תביעה לבתולה מניס עשר חד
חדש ולאלמנה מלמים יום וכמו כן אם תביעתו היא מיכניסנה ואם
תביעה אחר שכבדה אי קדמה כיום הבגי נותנין לה מניס עשר חדש
מיום הכנר וכמעמידה מניס עשר חדש אחר שכבדית ומיד כתקדמה
ונתביעה אחר הקיל מין נותנין לה מלים יום כאלמנה וכל אחם את
מתאחר לכעלה היכי דינא ליקח כל מזונותי תרומה לפי מחי
בריכה ודיזות ומגירה לאכילה בטהרה לכן נותנין לה אחנה מולין ו
ואחנה תרומה כר׳ עקיבא ובזה האחלוקת ר׳ עקיבא ור׳ טרפון ר׳
אחר הכמולין כן אתקיה כהנת אי לאחת כהן והיא ישראלית אכל את
ישראל אלמורנת לכהן כבי בתרמו כפרק אקונס זה מקיא אי מיכא ה
אוכלת בתרומה עד אתכבס לאוכה

ר

היבם אינו מאכיל בתרומה עשה ששה הרשים בפני
הבעל ושששה הדשים בפני היבם ואפי׳ כלם בפני
הבעל חסר יום אחד בפני היבם אינה אוכלת בתרומה ׳

זו מעבה רחמוכה וכיון דין על אחריכן אמרו אין אחמה אוכלת את
בתרומה עד אתכבס לאוכה

ה

המקדיש מעשה ידי אשתו הרי זו
עושה ואוכלת והמותר ר׳ מאיר אומר אקדש ור׳ יוחנן א
אומר חולין

מעקדיכו אתקבו מזונות אחת מעבה ידיה ולבך עמה
ואוכלת לבכדי הכל ומן העקר אמומכין עליו אין אדם מקדיש דבר
אלא כה לעולם ולבך הלבה כר׳ יוחנן הסנדלר

ו

אילו מלאכות
שהאשה עושה לבעלה מוחנת ואופה ומבכסת ומבשל
ומניקה את בנה ומצעת לו את המטה ועושה בצמר הי
הכניסה לו שפחה אחת לא מוחנת ולא אופה ולא
מבכסת שתים אינה מבשלת ואינה מניקה את בנה ש
שלש אינה מצעת את המטה ואינה עושה בצמר
ארבעה יושבת בקתדרה ר׳ אליעזר אומ׳ אפילו הבעסה
לו מאה שפחות כופה לעשות בצמר שהבטלה מביאה
לידי זימה רבן שמעון בן גמליאל אומר אף המדיר את
אשתו מלעשות מלאכה יוציא ויתן כתובה שהבטלה ב
מביאה לידי שעמום

כין מים לה מפחות כבי זה מכין כין מהניחק
לו ממין שיקח מכם חילו מפחות קדין אחר ומחניק עליה ל
לעשות על כל פנים מתקיה ויחת כבין ידין ומבלין ומוזגת לו אח ה
כוס ומניאת לו אח המטה אחי היו אלה עלי מפחו לפי משו העניני׳
אינו מוחר לו לאדם עיסתעם אלא מאחתו לפי מעשקי תביתי׳ אין מ
מעמעמין בכתבה ואין מפרם בין מפחה אי זולתה בין בירושה בין קנ
קנסה ועבין אמרו טוחכת מתקיה ממוכה על עבין הטחיכה ותנועב
את קריחים והקדרה אלא כעבה ממעי וממיני הכבדים ומן העבים
יאכלו בו אלא אם כן אהלכין בדרכים ופירום קעמום בקלה
תרנום ובתמהון לכבי ובשעמות לבה ׳ ומקום אחלוקת בין רבי
אליעזר ורבנן בפקיה מיעשקת במיכי קפחוק ומבישנוין לפי מה
מקיה בזה תבוה לידי זימה אלא תבוה לידי שעמום והלכה כר׳ אליעזר

ז

המדיר את אשתו מתשמיש בית שמאי אומר שתי
שבתות ובית הלל אומר אחת ׳ והתלמידים היוצאין
ללמוד תורה בלא רשות שלשים יום והפועל שבת אחת
העונה האמורה בתורה הטיילים בכל יום ׳ הפועלים
שתים בשבת והחמרים אחת בשבת והגמלים אחת ל
לשלשים יום והספנים אחת לשלשה חדשים דברי רבי
אליעזר

שבת אחת בלבד יקים את נדרו ויותר על זה יכניה׳ ויתן כתובה
ואחרי היה גומל חו חסן ׳ ואחרו התלמידים יוצאין בלא רשות

כמו מוסר

כשותיהן לאכים זה דברי ר׳ אליעזר

לכל לרעת חכמים אתים אלא אנים וכלבה כחכמים וטיילין
הם הבטלים אלין בחורה ולא כמלאכה ׳ ודעבי יש לאחה למוטב בלבלה
עוסקים לא בחחלה ולא כמלאכה ׳ ודעבי יש לאחה למוטב בלבלה
אלא יפרם כים ולא יגע במיידה כי אם למקום קדיב מפני אלא יגרש.
עוכתה זכמו כן תמכב ממנו אלא יאכה עצמו מאומנות לאומנות כי
תגרש בכיתה זה מעונה אלא תלמוד תורה כלבד

ח

המורדת על
בעלה פוחתין לה מכתובתה שבעה דינרי׳ בשבת דברי
יהודה אומר שבעה טרפעיקין ועד מתי הוא פוחת כנ
נגר כתובתה ר׳ יוסי אומר לעולם הוא פוחת והולך ש
שאם תפול לה ירושה ממקום אחר יחזור וינבה ממנה ׳
ובן המורד על אשתו מוסיפין לה על כתובתה שלשה ר
דינ׳ בשבת דברי יהודה אומר שלשה טרפעיקין

טרפעיק אלבפק

דרכמונים נקדמים לדקאם כלבון עדכי וקטרפעיק הוא מסקל אלפ׳
דרכמוני מכסף נרוף ון קדרכמוני מכל דרכמונין ודרכמונין מהם יש
בו מסקל שש עשרים סעורות כסף ובבי בחדינו פנימי דבות אחריב׳
שמה דרכמונים כמנה שהאלפא טרפעיקין דיב ומהנה ואחרו כתוב
בתלמוד דבוהינו חזרו ואמרו ואחרו מבריזין עליה מרבעה שבתות
או אחר או ומולחין לה מכית דין קני יודעת שתלגלג כתובתך מלה מב
מנה הפסדתה אחת מרנסה ואחת בשולה ואחי כדה ואחי חולה ואחי
מוחיה יכם ותניה זאת הסכירה כבתי כנסיות ובבתי מדרשות
ובכל יום ויום רגופין יאמר פלוני מרדה על בעלה ומולחין לה קול׳
הסכירה ויאמרו לה אנו רוצין להכירו ׳ ואחרי תשלום הסכירה יי
יוציאנה בן ויאמרו לה בשלמה הסכירה ואו תפסיד כתובתה
ומודרת אלא כופין אותה על כך בכל גד מיני כפייה

ט

המשרה
את אשתו על ידי שליש לא יפחות לה מקבים חיטים א
או מארבעה קבין שעורי׳ אמר ר׳ יוסי לא פחת שעורים
אלא רבי ישמעאל שהיה סמוך לארוס י נותן
לה חצי קב קטנית וחצי קב לוף שמן וקב גריגרות או מנ
מנה דבלה ואם אין לו פוסק לעומתן פירות ממקום א
אחר ונותן לו מטה ומפיץ ואם אין לו מפיץ נותן לה מ
מחצלת ונותן לה בפה לראשה וחגורה למתנה ומגעל מ
ממועד למועד וכלים של חמשים זוז משנה לשנה ואינו
נותן לה לא חדשים בימות החמה ולא שחקים בימות ה
הגשמים אבל נותן לה בלים שלחמשים זוז והיא מתכס
בבלויותיהן בימות החמה והשחקים שלה

פיעור זאת אמנכה לא פחק
לה מעוריס כפליים כחיטים אלא ר׳ ישמעאל אמיה אמיך למרוס מ
מעוריס אלא לעונת לעונה וזה כלו מכואר והדין כזה כלו חוזר לפי רמות
עיני הדיין לפי עכיכו ועכיכה כפי מה שנותנין אנשי המדינה

יא

נותן לה
מעה בכסף לצרכה ואוכלת עמו מלילי שבת ללילי שבת
ואם אינו נותן לה מעה בכסף לצרכה מעשה ידיה שלה ו
ומה היא עושה לה משקל חמש סלעים שוי׳ ביהודה ש
שהן עשר סלעין בגליל ומשקל עשר סלעין ביהודה ש
שהם עשרים בגליל ואם הייתה מנקה פוחתין לה מ
ממעשה ידיה ומוסיפין לה על מוונותיה כמה דברים
אמורים בעני שבישראל אבל במכובר הכל לפי כבודו

יש לו לאדם רשות אלא יאכל עם אשתו ולא ירבה עימה אלא מערים
אותה על ידי אלים אבל אינם אלים שנותנ היחוי׳ בה בלילה
מה שהוא מותר לאכל מאכל עימה אלילי שבת אלילי שבת על כל פנין

פרק ששי מציאות האשה ומעשה ידיה לבעלה וירושתה אוכל פירות בחייה בשתה

ופנמה שלה ר יהודה בן בתירה אומר בזמן שבסתר לה שני חלקין ולו חלק אחד ובזמן שבגלוי לו שני חלקי ולה חלק אחד שלו יתן לו מיד ושלה ילקח בו קרקעות וא"ו אוכל פירות

פנימה הוא שיחתך אבר מאבריך או מיחדש

מום כנוסה מבפנים מכה או כל כיוצא בזה ויתן לתוכה כחילה היא ש ספחה הכתובת בשוק וכל מה שבפחת מד' מים זה הוא פנימה וכלבם כר יהודה

ב הפוסק מעות לחתנו ומת חתנו אמרו חכמים יכול הוא שיאמר לאחיך הייתי רוצה ליתן ולך אי אי אפשי ליתן ג פסקה להבנים לו אלף דינר הוא פוסק כנגדן חמשה עשר מנה וכנגד השום הוא פוסק פחות חומש, שום במנה ושוה מנה אין לו אלא מנה, שום במנה נותנת לו שלשים ואחת דינר וב ובארבע מאות ניתנת חמש מאות מה שהחתן פוסק הוא פוסק פחות חומש ד פסקה להבנים לו בכסף כלע בסף נעשה בששה דינרין והחתן מקבל עליו עשרה דינרים להופה לכל מנה ומנה רבן שמעון בן גמליאל אומר הכל כמנהג המדינה

חמר

אם הוציאה בחסקה כבדוניא וזקב בעין כותב לה בתוספת כחני, ואם הוציאה בבדיטין ובכסיטין והדומיה להם מן החפצים כותב לה כ בפחות בחומש, ואם הוא הערך והשעור שמשערין בו העבדים ש מהוציאה, ונועב לזה שהזהב בעצמו ירדים בו וייתעסק בו, והכבדים והכסיטין התועלת בעצמם הוא לובשת אותם ומתקשטת בהם ול ולכך אם פסקה שלף דינר כותב לה חמשה עשר מנה שקולה שלף ואחת מחות ואחמרו שום כמה כותבת אחד ועשרים ודינר כל שהוא כפ כשהוציאוה שום לא יכתוב לה מנה בכתובתה אלא שום היו דמי מלבן הכבדים ושקבטיטין והדומיה אחד ועשרים אלא ודינר אחד שלף הכל חומש וחמשה ועשרים דינרין זה לפי מה שאמרנו שהוא כותב לה פחות חומש ובמו כן אם הוציאוה מיעור חמש מאות כותב לה אבע מ מאות וחמשה זהב שני דמיונים להדינרין שהשום לעולם בפחות חמ חומש כיון שעמד כיון שהכה נאמרנו כן אלעזר יעקב אומר דיבר אל מה שהזכירו שהממון בעצמו כותב בתוספת כאחי לפי שאלעזר אמ אבהירנו ואמנם חזר זה העניין ואעפ"י שהקדימו גדולים שפסקה להבנים לו הלך דיבר כותב לה חמשה עשר מנה להודיעך כחו כן כ בתוספת שהוא כאחי כיון כמעט כיון שהכה ואפי לא הוציאה אלא סלע כותב לה שפסקה דינרין והוציאה היא קופה של כסף כל מה שהיא בריבה מן הכסף ודומיהן וכלבה אר שמעון בן גמליאל בכל מה שהזכרנו מן התוספת והפחות וזולתה

ה המשיא את בתו שתם לא יפחות לה מחמשים זוז פסק להבניסה ערומה לא יאמר הבעל לכשתגשא לבתי אכסנה בכסותי אלא מכסה ו ועורה בבית אביה וכן בשמשאין את היתומה לא יפחתו לה מחמשין זוז ואם יש בבית מפרנסין אותה לפי בב בבודה ו יתומה שהשיאתה אמה או אחיה לרעתה וכתבו לה במאה או בחמשי זוז יכול היא משתגדיל להוציא מידה מה שראוי ליתן לה ר יהודה אומר אם השיאה בת ראשונה יתן לשנייה כדרך שנתן לראשונה וחכמים אומרים פעמים שאדם עני ועשיר או עשיר והעני אלא שמין את הנכסים ונותנין לה

לא כתומרו שם יש בכיס כיס על נתקה וכלבה כר יהודה דכבר נא פעמים לומדים לפי מה שנודע מדעת כאחד כה וכבודו ואם אין לנו ר

ראיה שמוכל לעמוד על דעת כאחד תתן לה עשור מכל הכסים וב וכתבתי מעון הקרקעות או מסך דמיהן מכל מטלטלין אין לפס ע עיסוי ונוח העבדים על נרונייה כין שהיה כתומדן או עמוד ונוקי הכ הנקלה פרנסה שתם וזה שהכת בשהיה כיוונת מכבסי מכיה לפי מה שכתרנו ובשהת קדי היא מוציאה לאחר בשנותיה היא שרוצי לה אין הפ ספרנסה ואפילו לא הזה יכה לאחים בשעת הכנסתן ולא תכעה מהם ספרנסה ואם לא היתה ביוונת מכבסי יתומים ובשהת ונוקי קטנה ולא עריבים על האחים ולא תכעה פרנסה לא נאמר כבר בתפייסה דעתה ולא תוכל להוציא אין האחים אחר שנשתין שום דבר אלא הרי היא מוציאה לפי שהיא קטנה ואם לא בשהת אלא אחר שהיא נערה ופסקו אלתת מזונותיה ולא תכעה פרנסה כבר בתפייסה ואם לא פסקו האחין אלתת אלא מזונותיה לא תכרה פרנסתה ובשבניה אין לה מזונות כמו שכיארנו בפרק רביעי ואחר כך כיוצא בה הרי היא כר נריכה לאחת ואפי פייסוה ונייתה מזונות מכבסיהם ואם לא אחתה הרי זה בתפייסה ואין לה פרנסה אחר שנשתין ויכולה להוציא

ו

המשליש מעות לבתו והיא אומרת נאמן בעלי עלי יע ויעשה השליש מה שהשליש בידו דברי ר מאיר אמר ר יוסי ובי אינה אלא שרה והיא רוצה למברה הרי מב מוברה מעבשיו במה דברים אמורים בגדולה אבל בק בקטנה אין מעשה קטנה בלום,

יעשה בלים מה שמבלים

בירו הוא שיעשה בו מה שנוח האב ואין שומעין לה ואין נותנין לב לבעל שום דבר ואם בשהיה מתנרסת לאבל אחר שנשתין הרי היא ע עשה מכבסים מה שהיא רוצה אלא שמה קטנה לפי המחלוקת ר מאיר ור יוסי אומר אלא בבתולה מן האירוסין ואלבה כר מאיר,

פרק שביעי המריר את אשתו מלהנות לה עד שלשים יום יעמיד פרנס יתר מכן

יוציא ויתן כתובה ר יהודה אומר בישראל הדש אומר יקים שנים יוציא ויתן כתובה ובבהנת שנ יקים שלשה יוציא ויתן כתובה ב המריר את אשתו שלא לטעום אחד מכל מיני הפירות יוציא ויתן כ כתובה ר יהודה אומר בישראל חדש אחד יקים שנים יוציא ויתן כתובה ובבהנת שנים יקים שלשה יוציא ויתן כתובה ג המדיר את אשתו שלא תתקשט באחד מכל המינים יוציא ויתן כת כתובה ר יוסי אומר בעניות שלא נתן קצבה ובעשירות שלשים יום

בפחות מבלבים יום אינו מיפצר שלא יעמוד הדבר ולא יבוענה כזה כזוי ויותר מזה יעמיעו כני חרם ויתבזה מהלב ולכך יניח ויתן כתובה ואפי היו מעבה ידיה מפיקין למזונותיה ואמ יעמיד פרנס אינו לא מיעמיד ממונה לפי שבלוחו של חרם במותו ואמכם זה בחו כל הזן מינו מעמיד ובעיין מאמר ר יהודה בבהנת לא תפת בתן לפי שהכזון כל זמן מיוצרים את אשתו כאחרה עליו ולכך אין מאמרין עליו שהכזון נפי קנבה דבר ברור והוא שכיס עשר חודש בעשי בלשם היה עני ובשהבע עליו שלא שתקשטו שכיס עשר חודש בעשין לו ואלבה כר יוסי ואין הלכה כר יהודה

ד המדיר את אשתו שלא תלך לבית אביה בזמן שהוא עמה בעיר רגל אחד יקים שנים יוציא ויתן כתובה ובזמן שהוא בעיר אחרת שנים יקים שלשה יוציא ויתן כתובה

בעיר

זאת אומרת כך רבל אחר יקים שכיס יוציא ויתן כתובה כיצד אומר כיצרמל אבל בכהנת שכיס יקים שלשה יוציא ויתן כתובה ומקבי כ

יקודש ממחלק בין דין ישראל ודין כהן כמו שפתבאר ויתן חלבה כדי
יקודש חלה בכלים יוכיח ויתן כתובה

ה

המדיר את אשתו

שלא תלך לבית האבל או לבית המשתה יוציא ויתן כ
בתובה מפני שנעל בפניה ואם היה טוען משום דבר א
אחר רשאי אמר לה על שתאמר לאיש פלוני מה שא
שאמרתי לך ומה שאמרת לי או שתהא ממלא ומערה
לאשפה יוציא ויתן כתובה

טוען משום דבר אחר פירסן כו

משום כבוי אדם הצריכים המצויין עם ' וכתבתי שיתקיים עמם קול ם
מים עם אנשים חשודים על אכסנים מרחין עמהן בכסים ואמרו שתאמר
לם ובי מה שתאמרת לי הוא שיכריחנה שתאמר לאחר מכבי אדם דבר
שתי אבסר לה שתאמר אותו לבעלה מעכיבי התאמרים ' ומזה ענין ם
פרנים הכתובים בתלמוד אכל שתהא ממלא ומערה לאשפה היא מעבדה
מיעבדה המבוארים בתוספתא כאן יוכיח כן ראוי לומר זמן שיכריחנה את
שתבעה מעבדים שתהא כאן יוכיח ויתן כתובה '

ו

ואילו יוצאות

שלא בבית דה העוברת על דת משה ויהודית ואי וה ה
היא דת משה מאכלת שלא מעושר ומשמשתו נדה ולא
קוצה לו חלה ונודרת ואינה מקיימת ואי וה היא דת י
יהודית יוצאה וראשה פרוע טווה בשוק ומרברת עם כל
אדם אבא שאול אומ' אף המקללת ילדיו בפניו ר' טרפון
אומר אף הקולנית ואי זו היא קולנית כל שמרברת בתוך
ב"תה ושכיניה שומעין אותה

יתחמת שהיא שוברת על

דת משה שמוך עליה כתלמוד הכהנים הנמנין ויתלבה ואומר לו ם
שהן מותרין ואחר הכריסה והחקירה הרבים שהן אסורין ומרוך כבל
תילו הכהנים עיים והתרפה וחז תעשיל כתובתה ואחרו ואחסף פר
פ"ע ואחר כ' עשרת על' רחמה וכ תבתי שתהא לה לשהן או למכוי
מעולם ואחרו נוהג בשהן כמו שהיא זה שעותים לבבי אדם או שהיה ע
טוען ואתה ון ד אין אדם או ליימן וכל הדומה לזה בכבות שהיא או
על לחייה וכל כיוצא בזה אין הפרינות ומיעו הבני עו ואחרו מרברת
עם כל אדם פי שאחקת עם הכחורים ומקללת יולריו בפניו או עם
שהן כ' תבתי בעלה בעלי זה גר יהיה מן הקללה ואחרוף
וקולנית תובעת תשמים בקול רם עד שמעינו אותה שכיוצאים ואחרו
הכהנים טולם מביאים אכל אחר עד ם ואתרפה כמו שבארנו ודע
שיעבדת יבל דת אין לה אלא כתובה אלא עשרת ולא תעיה מבעלה מ
מעה שמאכל מכדוכיתה אכל ים לה בלאותיה הקיימין בכתב

ז

המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים ונמצאו
שיש עליה נדרים אינה מקודשת בנסה סתם ואחר כך נ
נמצאו עליה נדרים תצא בלא כתובה על מנת שאין בה
מומין ונמצאו בה מומין אינה מקודשת בנסה סתם וג
ונמצאו בה מומין תצא שלא בכתובה שבל המומין הפ
הפסולין בכהנים פסולין בנשים

אלא הנכרים הם

אלא הקהל כפרי ולא תפתח יין או אלא תתקשט בכבדי בעוטין ואון
מילו הפלשה כרסים שיהו חל עליו מזה טבוס אכל הקדושין קיימים
ומיני בהמים מבוקשים כולם כתרק הפביש מפסת בכורות ום
ומיני הפשים יתיים על מזבח המומין אחר מכוארי לפם שמוכה מומין
ונקי היה רעוהו טינא מלחד מפקומות טופה היה רע נמלט ונקבי
שתהיה רכת הזיעה ופפליטי שתהיה בהבים שומא כחיסר קלילקי
או שתהיה בעיים שומא קטנה שחותה מכחיסר אחכל יש בה פעד
נ"מק ונהביש שיש לה ריח הפה ובחומי שקללה עבה ומעוכה מק
מקולנת הכהנים ופפלי שהיו בפין יתר מפחר שרי הכהנים שם
טפח כאורך ופהביש שיהיו הפרים רחוקים טפח זה מזה עד שיהיה כ
ביניהן טפח ונקמיני שבשבה חיה נשעבה מבה כמקום שחת נחתר כך

ח

חיו

בה מומין ועודה בבית אביה האב צריך להביא ראיה
שמנתארסה היו בה מומין ונסתחפה שרחו נבנסה לר'
לרשות הבעל הבעל צריך להביא ראיה שעד שלא נת
נתארסה היו בה מומין אילו והיה מקחו מקח טעות דב
דברי ר' מאיר וחכמים אומרים בבה דבריב אמורים ב
במומין שבסתר אבל במומין שבגלוי אינו יכול לטעון ו
ואם יש עמו מרדוץ באותו העיר אף מומין שבסתר אינו
יכול לטעון מפני שהיא בדוקה בירי קרובותיו

ט

האיש

שנולדו בו מומין אין כופין אותו להוציא ר' שמעון בן ג
נמליאל אומר בשה דברים אמורים במומין קטנים אבל
במומין גדולים כופין אותו להוציא

מומין גדולים מהל

ר' שמעון בן גמליאל הוא שם בסמית בקשיעה ירו כשברה רב' ו ת
ילין הלבה כר' שמעון בן גמליאל ושלבה כתכמים

י

ואלו שכופין

אותו להוציא מוכה שחין ובעל פוליפוס ומקמץ והמצר
נחשת והבורסי בין שהן עד שלא נשאו ובין משנשאו
למדו ועל כולן אמר ר' מאיר אף על פי שהתנה עמהן כו
כופין אותו להוציא יבולה היא שתאמר סבורה הייתי
שאני יכולה לקבל ועכשיו אני יכולה לקבל וחכמים
אומרים מקבל היא בעל ברחה חוץ ממוכה שחין מפני
שהיא ממקתו מעשה בציידן בבורסי שמת והיה לו את
בורסי אמרו חכמים יכולה היא שתאמר לאחיך הייתי
רוצה לקבל ולך אינו יכולה לקבל

מוכה שחין המנורע

בעל פוליפוס שריתון הלף מקיון שמקמין נותת הסכרים לעבר מברף
בחשת הוא המ' ף בחשת מתמחבב שנו ובורסי הוא מעבד העורות
ילקחה בחכמים

פרק שמיני

האשה שנפלו לה נכסים עד שלא

תארס מודים בית שמאי ובית ה
הילל שמוכרת ונותנת וקיים נפלו לה משנת ארסה בית
שמאי אומרים תמכור ובית הלל אומרים לא תמכור ואו
ואלו ואלו מודים שאם מכרה או נתנה קיים אמר ר'
יהודה אמרו לפני רבן גמליאל הואיל והוכה באשה לא
יוכה בנכסים אמר להם על החרשים אנו בושים אלא
שאתם מנלגלין עלינו את הישנים

לחמרו שמוכרת ונותנת

וקיים ל' נתני לחמי שבתחרסה וחמרו הואיל וזכה בחשה בל בחרוסה
הואיל וזכה בה יוכה בנכסים ויהיה מכרה בטל כחילו כפנו לה וקיים
כמותה לחמר להם רבן במליאל על החרשים אנו בושים והם בנכסים
שפנלו לה ויהיה כמותה לפי שחני בם בן ד' עתי בחילו שבנכסים שהם מ
מכרה קיים אלא שתתם מגלגלין עלינו בנכסים שפנלו לה ויהיה מרוסה
ותחמרו הואיל וזכה ב' זשה זכה בנכסין ויהיה מכרה בטל ועשה הה
הקלבה בין שפנלו לה בנכסים עד שלא תתארם ובין שפנלו לה מ
משתתארסה ומכרה אחר שנשחת מונחת שבטל הפילות מיד הלקוחות
בחייה ומונחת הקרקע אחר מיתתה

כ

נפלו לה משנשארס

אלו ואילו מודים שאם מכרה ונתנה שיוציא הבעל מ
מיד הלקוחות עד שלא נשאת ונשאת רבן גמליאל אומר
במוברת ונותנת קיים אמר ר' חנגא בן עקיבא אומר לפנ
רבן גמליאל הואיל ווזכה באשה לא יזכה בנכסים אנו

להם על החדשים אנו בושים אלא שאתם מגלגלין ע
עליגו את הישנים

ג ר׳ שמעון חולק בן נכסים לנכסים נכסים
הידועי׳ לבעל לא תמכור ואם מכרה ונתנה בטל ושאינם
ידועים לבעל לא תמכור ואם מכרה ונתנה קיים

פסק הקלבה פכר נקדים לך נכסים הידועים לבעל
הוא מה שים לה מן הכספים כאותה סמירכה המירכה יפאכת שם אר כ
במקומות הקרובים מזמת המירכה המיוחסת אליה ובכסים שאינם
ידועים לבעל הוא מה שרשמי לה מן הכספים כמירכה לחתת וקלבה
כר׳ שמעון

ד נפלו לו בספים ילקח בהן קרקע והוא
אוכל פירות התלושין מן הקרקע ילקח בהם קרקע והוא
אוכל פירות והמחוברין לקרקע אמר ר׳ מאיר שמין אותן
כמה הן יפין בפירות וכמה אינן יפין כלא פירות והמותר
ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות וחכמים אומרי׳ פירו׳
המחוברין לקרקע שלו והתלושין מן הקרקע שלה ילקח
בהן קרקע והוא אוכל פירות

כל זמן שכפל מיללוקת
כין הכשל וכין המשה כקרקע שלוקחין מחילו קרמי׳ ילקח בהן קרקע
שמוכן כי׳ ית יותר וקלבה כחכמים

ה ר׳ שמעון אומר מקום
שיפה כחו בכעסתה הורע כחו ביציאתה מקום שהורע
כחו בכעסתה יפה כחו ביציאתה ׳ המחוברין לקרקע ב
בכעסתה שלו ביציאתה שלה והתלושין מן הקרקע כב
בכעסתה שלה ביציאתה שלו

ר׳ שמעון חולק עם
חכמים כיירות מחוברין כשעת יציאה לא כשחברשה יש לה פירות
מחוברין לקרקע שעמחו פעורה תחתיו ר׳ שמעון אומר על חשה וחבמי׳
אומרים כיון שהיה מקדים מחוברין לקרקע שלו לעולם כין כשכישה כין כ
ביציאה וקלבה כר׳ שמעון

ו נפלו לה עבדים ושפחות וקנם
ומכרו וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות רבן שמעון ב
בן גמליאל אומר לא תמכור מפני שהן שבח בית אביה

ז נפלו לה זתים או נפנים וקנם
ומכרו לעציהם וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות רבן
שמעון בן גמליאל אומר לא תמכור מפני שהוא שבח ב
בית אביה

וקכה כר׳ שמעון כן גמליאל ונכר׳ יהודה

ח
דמוציא יציאות על נכסי אשתו הוציא הרבה ואכל קם
קמיע קמיעא ואכל הרבה מה שהוציא הוציא ומה שא
שאכל אכל הוציא ולא אכל ישבע כמה הוציא ויטול

קמיעה דכר מועט ואפילו כל שהוא ולא מרי יכבע כמה יפיא
ויטול כל שכועה כיצד תורה ונתן שיקח שכח כנגד הוצאה אר יו
יעיר אכל אם היתה הוצאה יתירה על השבח יכבע שכועת התורה ם
שהוציא כנגד השבח ונוטל כנגד השבח כלבד ויכפיל השאר וזה כלו
כנכסי מלוג וכיון שכן כשבעל אכל כשמרדה כין אכל כין לא
אכל ישבע כמה שהציא ויטול כנגד השבח כמו שכתרנו אכל כנכסי
נתן כרעל כל השבח לו כמו שכתרנו אם הוסיפו הוסיפו לו

ט שומרת
יבם שנפלו לה נכסים מורים בית שמאי ובית הילל שה
שהיא מוכרת ונותנת וקיים מתה מה יעשו בכתובתה
ובנכסים הנכנסין והיוצאין עמה בית שמאי אומרי׳ יח
יהלקו יורשי הבעל עם יורשי האב ובית הלל אומרים

נכסין כחזקתן בתובה בחזקת יורשי הבעל נכסים ד׳
הנכנסין והיוצאין עמה בחזקת יורשי האב

כבי נקדים
לך פירות זאת הקלבה אות כאות כפרק הכפיף ממשכנת יבאות
ועיין אותה לשם

י הנח אחיו מעות ילקח בהן קרקע והוא
אוכל פירות התלושין מן הקרקע ילקח מהן קרקע והוא
אוכל פירות המחוברי׳ לקרקע׳ מאיר אומר שמין אותן
כמה היא יפה כפירו׳ וכמה היא יפה בלא פירות והמותר
ילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות וחכמים אומרים פ
פירות המחוברין לקרקע שלו והתלושין מן הקרקע כל
הק דם בהם ובה קדם הוא ובה קדמה היא ובתו בנסה
הרי היא כאשתו לכל דבר ובלבד שתהיה בתובתה על
נכסי בעלה הראשון

אלו קדמות והמעות משכחי אחיו לפי שכל מה
שהניח מכנסים שם הוחזרו ואם אינו שם אינו כלום ומה
זה כולו דעת מי שסובר מטלטלי משתעבדי לבתובה ואינה קלבה ו
ר׳ שב׳ דלכון כתרמי כבר תקנו לבעות כתובה מן המטלטלין ובלבד
כח תחתרונים לבעות שכל מיני המטלטלין מונחין ולח יהיה כח ל
לחח שטוח היכם להמתים בהן אחר היבוט זהו אמלי בלתי חתת ו
נחין דעתי כזה ואינו נוטה לזה דעת הקלמור בשום פנים ונמרי
פירות המחוברין לקרקע שלו פירעו ונאמרו תני שלה ועניין אחרי
כאחתו לכל ריבי שטוח כשברשה מותר לו להחזיר אחר בן כמו שכ
שכאחרנו בשיק קרבעי מיכמות ונאין הלבה כר׳ מאיר

יא לא יאמר לה
הרי בתובתיך מונחת על השלחן אלא כל נכסיו אחראין
לבת בתה נר שה אין לה אלא כתובתה החזירה הרי זיא
בכל הנשו׳ם ואין לה אלא בתובתה

זה כלו מכואר

פרק תשיעי הבית כתב לאשתו דין ודברים אין לי
בנכסיך הרי זה אוכל פירו׳ בחיים
ואם מתה יורשה אם כן למה כתב לה דין ודברים אין
לי בנכסיך ש׳׳מ מכרה ונתנה קיים כתב לה דין ודברי׳
אין לי בנכסיך ובפרוטיהן הרי זה אינו אוכל פירות ואם
מתה יורשה ר׳ יהודה אומר לעולם אוכל פרי פירות עד
ש כתוב לה דין ודברי׳ אין לי בנכסיך ובפרוטיהן ובפרי
פירותיהן בחייך ובמותך אינו אוכל פירות בחייה ואם
מתה אינו יורשה רבן שמעון כן גמליאל אמר׳ אם מתה
יר שנה מפני שהתנה על מה שכתוב בתורה וכל המתנה
על מה שכתוב בתורה תנאו בטל

זאת הכתיבה מועלת לה בפתקה ועודה לרשה על קציקר אפר
לבלבו בחלה הבחה לו לחדם מחקום אחר לרם מחבה עליה אלא ״
״ירבבה חו שם קבע מידו ואחר לחח בפטקין ובידי פירות הוא שתמכר
קחפה הפירות אפר כפתלק מסה הבעל וילקח בדמיהן קרקע בכח
בעל יחבל פירות זה הקרקע ואף על פי שאין לו בגוף הקרקע בבעם ם
שהוח לה פילק בפטו שח מן פירות שרשמוכים בלבד כי מה שאמר
אין לי בכפיך ובפרוטיהן וכפירותיהן אוכל פירי פירות אוכל לפי דעתי יהודה
עד פיכתוב ובפרי פירותיהן על לע לם ומה שאמ׳ ר׳ שמעו׳ בן גמליאל
שהתנה על מה שכתב בתורה הוא טעם שאינו חמיה לפי שהעקר הא
שבלבו ירשת הבעל לדרכן אבל עמו חיזוק לה בשבל תורה ולכך הלבה
כר׳ שמעון בן גמליאל כיון שאמר שהתנה מבר הטעם שזכרנו הלבה
כר׳ יהודה

כ מי שמת והניח אשה ובעל ב ויורשין
והיה לון שקדון או מלוה ביד אחרים ר׳ טרפון אומר יתנו
לבושל שבהם ר׳ עקיבה אומר אין מרחמין בדין אל

ינתנו ליורשין כולן צריכין שבועה ואין היורשין צריכין
שבועה ג העח פירות תלושין
כל הקודם בהם וכה זכחה אשה יתר על כתובתה או כ
בעל הוב יתר על חובו המותר ר' טרפון אומר ינתנו ל
לכושל שבהם ר' עקיבה אומר אין מרחטין בדין אלא י
ינתנו ליורשין שבולן צריכין שבועה והיורשין אין
צריכין שבועה

כומל בקרקע כעל חוב ובקרקע כזה הסם לפי
סחיבו גובה את חובו מן המטלטלין לפי סחילו הדיינין נכנים על זה
הטעם וקוח סהמטלטלין לא משתעבדי לבעל חוב וזה סדין מן מכו
דיינין לוחו היום מכל מדין סהמטלטלין משתעבדי לבע חוב ומן ליורש
יתומה עד שיבגו הכוחבות והכתובה חוב מן הכוחבות ואם הכיח קר
קרקע כל מי שקדם חובו יגבה חובו ראשון ראשון והמוחר יגבה חבה
מחריו ואם אין הכוחבות כולם בזמן אחד ואין הממון מספיק לכל ה
הכוחבות יקח כל אחד ואחד כפי חלקו ועוד יתבאר בירד יחלקו בפרק
שלשה שחרר זה ואם הביא מטלטלין מן הפרק הן החוב המוקדם וכין ה
המאוחר אלא כל שקדם בזמן זה ואין מוציאין מיד אחוזתו שזכה בה
במטלטלין ואם לא קדם אחד מהן יחלקו המטלטלין כפי מה שיתבאר
בפרק שלשה שחרר זה

ד המוציב את אשתו חנונית או שמנה
אפטרופא הרי זה משביעה בל זמן שירצה ר' אליעזר אומר
אפי' על בלבה ועל עיסתה '

חכונית סיכיחה בחנותו
כדי שתקנה ותיכור לו ' ותפטרנה ממינה לגמרי ויתנה ומתן
ולהתעסק בשומנו ' וכמו כן אם הניח ממונו או סחורתו בידה
יכביעה כל זמן שירצה שבועת התורה כטענת גנבתי ויגבל עליה
פלבה ועיסתה ' דל עסיה לה עשתה לו מוכלה בפלבה ועיסתה לפי ש
סחין הלבה כר' אליעזר '

ה כתב לה נדר ושבועה אין
לי עליך אינו יכול להשביעה אלא משביע הוא את יו
יורשיה ואת הבאין אחריה נדר ושבועה אין לי עליך ו
ועל יורשיך ועל הבאים ברשותך אינו יכול להשביע א
את יורשיה ואת הבאין ברשותה אבל יורשין משביעין
אותה ואת יורשיה ואת הבאין ברשותה נדר ושבועה
אין לי ולא ליורשי ולא לבאי בו שותי עליך ועל יורשיך
ועל הבאים ברשותך אינו יכול להשביע לא הוא ולא ו
יורשיו ולא הבאים ברשותו לא אותה ולא יורשיה ולא
הבאים ברשותה '

זה כלל מכורר ושמת ' והעקר מה שזכרתי לך
כל שהמי שבממון קיים ' ובהיס כרשות הס הלקוחות לו מקבלי
המתנה '

ו הלבה מקבר בעלה לבית אביה או שהורד
לבית חמיה ולא נעשית אפטרופא אין היורשין משביעין
אותה ואם נעשית אפוטרופא יורשין משביעין אותה על
הערוך לבא ואין משביעין אותה על שעבר '

זה מכורר בשהתעקש
בממון אחר ניתה בעלה הבה היורשין משביעי אותה שבועה על כל
מה שהתנשקה בו אחר שנקבר בעלה ואין משביעין אותה כמה ש
שהתנשקה כין מיתה לקבורה לפי שלא הייבו משביעין אותה שבועה
על כך לא התעסק בקבורתה אלא כעדים שיעידו במה שהיו מכרים
ואם מכרים במוין אם לא כדי שלא יחייבוה שבועה ויטעה הממ אל
על הקבר ויש בזה נזול הלה ידעת כי מן העקרים הילונים לכרגה
ולמחוקי ולקבורה מחבין בלה מחרתה לפי שהם עניים בחמוי מיכן
סובלין הניתנה ועבוד

ז הפונמת לא תפרע אלא
בשבועה עד אחד מעידה שהיא פרועה לא תפרע אלא
בשבועה מנכסי יתומים לא תפרע אלא בשבועה ח
מנכסים משועבדין לא תפרע אלא בשבועה והנפרעת

שלא כפניו לא תפרע אלא בשבועה
ח הפונמת בתוכה ד
כיצד היתה כתוכתה אלף ואמר לה התקבלת כתוכתיך
והיא אומרת לא התקבלתי אלא מנה לא תפרע אלא כ
בשבועה עד אחד מעידה שהיא פרועה כיצד היתה כ
כתוכתה אלף זוז ואמר לה התקבלת כתיבתיך והיא אומר
לא התקבלתי עד אחד מעידה שהיא פרועה לא תפרע
אלא בשבועה מנכסים משועבדים כיצד מכר נב
נכסיו לאחרים והיא נפרעת מן הלקוחות לא תפרע אלא
בשבועה מנכסי יתומים כיצד מת והניח נכסיו ליתומי
והיא נפרעת מן היתומים לא תפרע אלא בשבועה ד
חנפרעת שלא כפניו כיצד הרי שהלך בעלה למדינת ה
הים והיא נפרעת שלא כפניו לא תפרע אלא בשבועה
ור' שמעון אומר כל זמן שהיא תובעת בתוכתה היורשי
משביעין אותה ואם אינה תובעת בתוכתה אין הי
היורשין משביעין אותה

כפרעת שלא כפניו מיכן אמרו כשקיש מוציאה
כתובה ובו ניקיש בעלה כירך ליתוקה קרי ביה בשבועת שבועת ה
התורה ותפרע מנכסיו חכל אם הלך בעלה ולא נרשה לה תפרע מן
שכתוב לפי שאמר אלי לא נתנה כתובה לבנות ויחיים חכל ים לה
•זוכות בלבד כמו שיתבאר בפרק שלחרון מזוזת המוסבות ' ובמו כן
כעל חוב יפרע שלא כפני שבעל חובו בשבועה ויתקיימו כזה קיימ'
קרבה ואם אמר לאלוני לו ולהודיעו מוטב ויפטרל להודיעו בכל ה
המחללות שאינם ' ולא נעטוך לבאר לך מזוזת השבועה שבועת ה
התורה לפי שזה העקר יקיה מבואר בירך שבל שבועה שהזכיר ב
ב מפסקה לומכם היא שבועת התורה לו דבכן בעין לאוריתא בנקיט
חפן כמו שבארתי בפסחים שבועת ונקיט שאנו קורין אותם שבועה ב
בתורה ור' שמעון חולק על הבלבה הבלעיתי מזה הפרק שחולקין ב
בה הנח קמיה ור' אלעזר ואמר ל' שמעון שהחשק לה לם בן תובעת בתוכתה ו
ואעבד עשאה אפוטרופא מיכן שמשביעה אלא לם בן תובעת בתוכתה ו
ואין הלבה כר' שמעון

ט הוציאה גט ואין עמה בתובה נובה
בתובתה בתובה ואין עמה גט היא אומר אבד גיטי והוא
אומר אבד שוברי ' וכן בעל חוב שהוציא שטר חוב ו
ואין עמו פרווובול הרי אילו לא יפרעו אמ' רב שמעון בן
גמליאל מן הסבנה ואילך נובה בתובתה שלא בגט ובעל
חוב שלא בפרווובול

אמרו גובה כיוכתה כמקום שמוהגין שלא יכתבו
שטר כתובה אלא מעידין עליו על זה וסומכין עליו תכאי כיון דין זה
יוצא מכל המקום שבתבו בתוב שטר כתובה על כל פנים יש לה ל
להוציא שטר כתובה עם הגט ואם תבבה כתובתה ושובר הוא שמ
מממעותיו מזה החוב בבר פרעו או בתבו לו ' ובבר בתרנו ה
הפרווובול וזייבו בפרק האחרון מיומסת סביעית ' ומבואר הוא מזה
החוב בבר עבר עליו שמיטה ' ומה שחייב סיהיה בחזון בעל חוב כ
בשהוא יוצא לחר פרווובול ' כיון דתקינו רבנן פרווובול לה שביק ה
היתיה ואחל לסורה ואל עליו חיסור מטעם השמיטה והבעל בחזו
בן מיבו דיבול למימר ברשתיה נחזון לומר חבר שובדי חבל יפטר ב
שבועת השת שפרעה ודע מזה שאמרנו שהחשק גובה בגט עקר כ
בתובה בלבד אבל תוספת עד שתבין עדי בירוסי ואח תבבה שה
התוספת בין בחקום שבותבין בתובה
בין בחקום שאין בותבין בתובה ומה שאמרנו בחם שהקדם בשהוציא
גט בחקום שאין בותבין בתובה בתובתה אחכם זה עקר בתוב'
בלבד אבל התוספת חיבו בגבה בלא בתובה או עדים ישני עליה ו
והלבה בר' שמעון בן גמליאל

י שני גיטין ושתי בתובות נובה שתי בתובות
שתי בתובות וגט או בתובה ושני גיטין או בתובה וגט מ
ומתה אין גובה אא בתובה אחת המנר את אשתו וההזיר
על מנת הבתובה הראשונה החזירה קטן שהשאו אביו

בתובתה קיימת שעל מנת כן קיימה גר שנתגייר ואשתו עמו בתובתה קיימת שעל מנת כן קיימה

כתובתה קיימת לא עקר כתובת
מכח מתתים לכל תוספת לזיבו חייב חלה אם כן קשיא עליו כזה אם
אחר שנעשה בדול ועל זה רמזי לקשיא שליו

פרק עשירי מי שהיה נשוי שתי נשים ומת הראשונה קודמת לשניה ו

ויורשי הראשונה קודמין ליורשי השניה נשא את הר
הראשונה ומתה ונשא את השניה ומת הוא השניה ויו
ויורשיה קודמין ליורשי ראשונה

כשנשבעה החלמכח
שבועת התורה כמו שנשבעת כל הלמכח מיד שתזכה בכתובתה כ
כמו שיתבאר לפניהם ואם אחר כך מתה אז יתבעו יורשיה כתובתה ו
לכל לא מתה קודם שנשבעה הפסידה כתובתה כולה לפי שנעקר ו
הלכן אין קדם מוריש שבועה ואמרו שניה ויורשיה קודמין ליורשי
ראשונה לא לירושת בעלי דברין שיורשי שנייה יורשין כתובת ראשון ואחר
כן ירשו ראשונה כתובת ראשון אם כאחר לפי שאם דבר ראשון דין זה
שנתקה החלת בחייו ונשבייה אחר מותו אבל כשמתו שתיהן בחייו
אין דין לכתובת בניו דיברין על מיניה יתר על שתי כתובות דיבר ה
כמו שיתבאר בזה הפרק

כ מי שהיה נשוי שתי נשים

ומתו ואחר כך מת הוא והיתומים מבקשים כתובת אמן
ואין שם אלא כדי שתי בתובות חולקות בשוה היה שם
יתר דינר אילו נוטלין כתובות אמן ואילו נוטלין כתובת
אמן ואם אמרו יתומין הרי אנו מעלין על נכסי אבינו י
יתר דינר כדי שיטלו כתובת אמן אין שומעין להן אלא
שמין את הנכסים בבית דין ג היו
שם נכסים בראוי אינן בכמחזוק ר שמעון אומר אף על
פי שיש שם נכסים שאין להם אחריות אינו כלום עד ש
שיהיה שם נכסים שיש להם אחריות יתר על שתי בת
בתובות דינר

לאמרי אילו נוטלין כתובת אמן ואלו נוטלין
כתובת אמן ויחלקו כולם הדיבר לו מה ס לשם כי יתר בשוה
ולאלו קום הדבר שעיין לא הביע לילי לכל לקשר הוא נקרוב מביע על
לילי כבון שהכיח הוכיח לו שחוורת ביד הלווים לו שהקנה יתמן כ
בעיר לאחרת ונקלבה כר שמעון

ד מי שהיה נשוי שלש

נשים ומת בתובת שלוו מנה ושלוו מאתים ושלוו שלש מ
מאות ואין שם אלא מנה חולקת בשוה היה שם מאת ם
שלמנה נוטלת חמשים ושל מאתים ושל שלש מאות ש
שלשה והב היו שם שלש מאות של מנה נוטלת
חמשים ושל מאתים מנה ושל שלש מאות ששה של והב
וכן שלשה שהטילו לבים הותירו או פחתו בך ר"ן ח
חולקין

מכח הוא לדבעת דיברין על זהב וכל מכח הנזכר
בזמנה שם מאם דיבר על כסף לפי מה שבתבר בשוף פחה וכמו כן
בשדה לומדים מאתים נאדבע מאות וזולת זה מחשבון המאות וזאת
לחלוקה מחוייבת בזמן שהכתובות בים אחד או בשלה היכיח לה מ
מעלטלין כמו שבתבר שהשקר לבלינו חין דין קדימה במעלטלין
ואמרו היו שם מאתים היו שם שלש מאות בבי למוד שר
מרבינו שקרינ שאמר אף אלו חולקות בשוה וכן שלבה ונדיך שתעיין
בזה השקר שכופל עליו דין החלוקה לעולם בין בעלי חובות ועל זה
תעשה שקם בעניין שהכתובות והוא שהחדם שם היכיח ממון ובעל מו
חובות שהבה ונתחייבו לחלוק לפי מה שהקדימו רוחין בכלל כל אח
החובות ולמה שהיו ח ואם הממון כפי שהובות יקח כל אחד ואחד

חלקו מה שבואר ואם היה הממון פחות ורוחין אם כשיתחלק ביניהם
בשוה יניע לפחו' שבשם שעור חובו לו פחות מכאן חולקין בשוה ואם
כשיתחלק בשוה יניע לפחות שבשם יותר מן החוב היה לו משלקין זה
התוספת וחולקין השאר ביניהן בשוה עד שיניע לפחות שבשם שיעור
חובו וישתלק אחר כך חוזרין לזה התוספת שנשתלק ונחולקין מותר ל
לחותן בעלי חובות שנשתרו כמו שחלקו בתחילה עד שיגיעו כל הזן
הממון ומשל זה בזחת הכבה שנזכרת בשנה בשהיה בשהיה שלם מלות
לו פחות חולקין בשוחותם הכיח לרבע מלות חולקת שלם מלות כ
בשוה ונשתלק בעלת השה מכל וישלקו זה השה היה בעלת מ
השלשים ובעלת שלם מלות בשוה ואם הכיח השם מלות חולקות ס
שלם מלות בשוה ונשתלק בעלת השה מכל והשלשים חולקו שוה
בעלת השלשים ובעלת שלם מלות ובשתלת הרחשונה והשביח מה
שיניע להם כל חלקם ובשתלת השלישית שהביע לה שלשים ועל זה תע
ועשה שקם ונשקלו לכיס קוח חוזר שלם חובות שלף ואחכם מה שלמך וכן ס
שלשה שהטילו לכיס קוח חוזר אל שבבת אחרונה שהם יחלקו כב
כיכים הרישה ושהפסד לפי מה שים לכל אחד מהם שקדן זה כשים
רישה ושהפסד וגבוי השמעון קיים ושעבון בזה לפי שה שלמי חכאי בגון
שבשתבה השטבעת שהוסיפו עליו בחלוקה אז פחתו על דרך זה שחו
שחולקין לפי השעות אבל אם לקחו השותפין שחורה והרויחו בה אז
השפירו יכיח הרישה והשפסד כיכיכם בשוה כלפי שבשניה למה שים
לכל אחד ואחד שהם שבקר השקן וזה הוא הדין שהוסבה שבחות לל
לבעון השבשה לפי שה שבילו השלמו והוא פשק מן שבחוני שהחרונה

ה

מי שהיה נשוי ארבעה נשים ומת הראשונה קודמת לש לשניה ושניה לשלישית ושלישית לרביעית הראשונה נשבעת לשנה ושנה לשלישית ושלישית לרביעית הרביעית נפרעת שלא בשבועה אמר בן גמש מפני מה אחרונה נשכרה אף לא תפרע אלא בשבועה היו כולן יוצאות כיום אחד ואין שם אלא מנה חולקות בשוה

כשים שם יורים אז כעל חוב הין בן שחלוקת שחין לאחת שהן לבעות
כתובתה עד שתשבע ושמכס שחלוקת בן גמש בשחין שם שע
שערער שהוא שומר כשבועת שרה אחד שחנן שלם שרות שזכו כ
בהן שלם כשים שרישהן שלם ולא ושכיחה שלם ולא על פי שהיה שאחר שמכס
הין שוציאין שיד הרביעי שרה שכידה ולא על פי שהיה שאחר שמכס
לפי שקוח סובר בעל חוב שאחר שם שקדם ובבה שה שבבה בבה ו
ואין לזאת שיניקה הקרקע שתחת ידה עם הרביעית שלא שבועה כלבר
שבדין שתפסה ולבך תשבע שבועת שתורה ושיד תדל לזה הקרקע עד
שלא תבטרך שבועה חלה כשיתבעו שמכס ותבא קוח שבר שהיה לה
תשבע לפי שהעקר שלינו בעל חוב שאחר שקדם ובבה שה שבבה
לה בבה וכשיגיה הקרקע שתחת יד שתת שהשלמה הקודמות שתחזר וה
ושבבה שה שביר שחליה ושוציאין הקרקע שהיה כיל הרביעית ולבך
הין תועלת לשבועתה לחר כשהולכו שותה לזה הקרקע שיכה הוכיח
גשוכה לפי שהיה שוזכת לבאת שמכו ושיתך דבריכו יתבאר לך שה
שחילו שם שהלבשה כשיכ כשתפסו שטלטלין שם תפסה הרביעית ש
שטלטלין בכתובתה שקיה בשבועת ושיד תפסה לדברי הכל לפי ש
שהין שחלוקת בשטלטלין שהין שוציאין שתחת יד שכבר בחבו שע
פעמים הרבה שהשקר שלינו הין דין קדימה בשטלטלין והבבה בת
כתבה קוח כשה שחוור שה שבבה לה בבה ושה שחוור הין שם חלה
שה חלוקת בשוה הוח דבר שחוייב הבריחי על השקר שהלמנו כ
בשיטת שחלוק לפי שהכתובה שפחותה בתוריבו שה כשו שבתבת
בתחילת השכתה בתולה בתובתה שחים ולמנה שה

ו מי שהיה נשוי שתי נשים ומבר את שרהו וכתבה ר"ן הר הראשונה ללוקח דין ודברים אין לי עמך השנה מוציאה מיד הלקוחות והראשונה מיד השניה והלוקח מיד הר הראשונה וחוורת חלילה ער שיעשו פשרה ביניהם וכן בעל חוב כן אשה בעלת חוב

246

זולת הכתיבה מכתבה הראשונה היו בקניין על כל פנים ובתנאי ב
פשיט לה רבא להקנות לנוקף לחוד זולתי לזה קנוקח כדי שלא תטרוף
ותתחר בחת דין שמיתי לבעלי שבחוד לה חין מכחנך לשעות בחת
רוח לבעליך לפי שבשרת שלא להקנות לה הקנית ולכך כל הקנאים
פתקנם החשם במכירת בעלה בקדקשותיו או בכתבם נתן בריאל לזיכו
עבדי ולזיכו מוכיל לפי שיבעלה לומר בחת רוח עמיתי לבעלי ולכך ס
הקניתי הלה חם מכר בעלה לרחוקן ולה לרבתה להקנות וחחר כך
מכר בעלה חותו שדה בעבות להמעון והקנת שחכו וחמר לה זה
היה כרצונך שחם לה כן הייתי במכשת מלהקנות כיון שבמכשת מל
מלהקנות לרחוקן ומ' שעדיה על חמיתת הלמון כיצוע חעבירין הל ת
תיקון וחן קיימין למים שחיכן קרים ולה חמים סוערין. ואמרי נחן ב
בעל חוב בירשו ואמרי נחן בעל חוב ושבי לקחות וכן לחם בעלת ח
חוב ושבי לקחות כשדרך לעדיף בתובה והיה בבר הקנת לחחר מ
מעבי הלקחות ולה הקנת לבעי.

פרק אחר עשר אלמנה ניזונת מנכסי יתומים ומעשה
ירדה שלהן ואינם חייבים בקבורתה
יורשיה יורשי בתובתה חייבין בקבורתה
ככר פתבאר כי
מתנחי חבתובה לת תחת בכיתי ומתנת מנכסיי וכבר כיחרנו כמו
כן סיורפיה לה ירמו כתובתה הלה חם כן בפבעה נחתה חכל חם מ
חתה נחיה לה בפבעה חבריה כתובתה ניתעבקו בקבורתה ירמי
בעלה.

ב אלמנה בין מן האירוסין ובין מן הנשואין
מוכרת שלא בבית דין ר' שמעון אומר מן הנישואים
תמכור שלא בבית דין מן האירוסין לא תמכור אא בבית
דין מפני שאין לה מזונות וכל שאין לה מזונות לא תם
תמכור אלא בבית דין.

ב

שלה בבית דין לל שלה בבית דין מוחחין
מכל קרקעות בידה בבית דין הריוטות ובתנאי סיכוי יודעין בעוחת
הקרקעות שוכרת ומחה שרחוי שתיעבוד החלמנה בזוכת מן הת
שעבדלין כמו כן ומשילו שחין חשעבדלין תחת ידה ומין הלבה כר'
שמעון.

ג מברה בתובתה או מקצתה משבנה בתובתה
או מקצתה נתנתה לאחר או מקצתה לא תמכור את ה
השאר אא בבית דין וחכמי אומרים מוברת וזיא אפילו
ארבעה וחמשה פעמים ומוכרת למזונותיה שלא בבית
דין וכותבת למזונותיה מברתי וגרושה לא תמכור אלא
בבית דין

כבר כיחרנו כי מה שחמרו חכמי שלה בבית דין לל בבית
דין מחומין ואמרו שהיה מוכרת מקרקעות בעלה בבית דין הריוטות
למזונות או לעקר כתובה ואפילו שלה בפחד לה מן הסיעבה הלה ח
הלק חעבו. ודע שבשק הקבלה מוברת שלה בבית דין בריכה שבועה
ואיכה בריכה הבריה לל שהיה תבטע שבועה תתורה שלה קניה לה
מזונות ואבלה בחבחים.

ד אלמנה שהיתה בתובתה מאתים
ומברה שוה מנה במאתים או ששוה מאתים במנה נת
נתקבלה בתובתה היתה בתובתה מנה ומברה שוה מנה
ורינר במנה מברה בטל. ואפילו היא אומרת אני אחזיר
את זרינר ליורשין מברה בטל רבן שמעון בן גמליא
אומר לעולם מברה קיים עד שתהא שם כדי שתשייר
בשדה בת תשעה קבין ובגגה בת חצי קב. ובדברי ר'
עקיבה בית רובע היתה בתובתה ארבע מאות זוז ומכר
לוה במנה ולאחרון מנה ורינר במנה שלאחרון בטל ושל
בולן מברן קיים.

לעבב חומר שלה מברה שדה כדימים שחות

שום הדיינין שפחת שתות או הותיר שתות מברן בטל.
רבן שמעון בן גמליאל אומר מברו קיים אם כן מה בת
בית דין יפה אבל אם עשו אנרת בקרת אפילו מברו ש
שוה מנה במאתים או שוה מאתים במנה מברן קיים

לגרית בקרת הוא שטר חקירה וענין והוא שלתיה שם שומת וכבר זה
שלה שבלינו בקיום ובחקירה בכל כחם וזה דכרי תבת קמח ובלבה
כמוהו

ז הממאנת והשניה והאילונית אין להם בתובה
ולא פירות ולא מזונות ולא בלאות ואם מתחילה נשאת
לשם אילונית יש לה בתובה אלמנה לכהן גדול גרושה
וחלוצה לבהן הדיוט מסורה ונתינה לישראל בת ישרא
לממזר ולנתין יש להן בתובה

כבר כיחרנו זחת שבלבה בפיק שתשיני מיכמות ובחזור לפרשה ב
בהן עד שלה יפחר בה שפק. ובבחר ריבה חחר חחר. שתחילת זה כי
ממחלת ושביה ותילונית שלה שביר בה חין להן בתובה לל מבה מ
מחתים מבל תוספת בתובה ים להן. ועבין לה פירות שפירות שחבל
הפעל חין מוניחין ממבו ותמבה חמר ולה מזונות בממחלת לל בב
בגון שהלך בעלה למדינת הים ולנותה ונחבלה ונחר בך ניחבה חינו
חייב לפעל מה שחבלה חחר בליבתו וקדם המיחין חחר שמחבה ל
חבל שביה ותילונית חינו חייב בחזונות בבל ותפעל הוא מבני ובה
תחתיו חבל חמרו ולה בלחות הוא לפי' מה שחבלה. זה שבלחותה כ
בשהם מבויין ניחיבהו בעיניהו חין שפק שבוטלת בלחותיה בין היתה
ממחלת או תילונית ונחפללו זבת תחת בעלה בדגון שהפריד הממון ו
לל שהפרידו בלחותיה קיימין והוא חה שלמרו זבת לה שהפרידה
בלחותיה הקיימין חבל חילוק הדיוט בשחבלחות בפפרדו ובחברו על
יד שבשהמשה בהן חם תניחם מיד קבעל ניתן חה שהיו עוין הב
הבלחות חו לה וכל מקום שיחמר חין לה בלחות לל שלה תניחם מ
ממנו ותחר בבהן בממחלת חין לה בלחות חה שבחבר ממחנה
בין מבבי מלוג בין מבבי נחן בריאל חין לה בלחות חבל הפנייה ל
חין לה בלחות של בבבי מלוג חבל בלחות של בבבי נחן בריאל יש לה
וזה קרין חמבה הוא קנה לפנייה על קבר חשר בחרנו בפרק שתניעי
מיבחות. ובעבר חבליבו בבבי מלוג והוא שפק הלבה עילה ליה
בלימא קרים הוני ומיבבי בה עד דבחלי ולבך חין הלר חייב בבלחות
בבבי מלוג בעום פנים ובגחר בזה הענייה דין הפנייה לולתה ודע
זה. ודין הלי לובית בשלה שביר בה שחמרנו בה גם בן חין לה בלחות
של בבבי נחן בריאל לפי שפק בריחותו וכל חה שבחבר חפה לינו ח
חייב בן חבל בלחות של בבבי מלוג לפי שפק בריחותו לה לפי שפק בריחותו ולה ס
פיה לו להשתמש בחן עד שבחברו חבל וכל חלה שם בן בעחרו הם
בניעולין ובתקיימו. חבל שביר בה דינה בדין שחר הנפרס. חבל
חלחה לפחן בריאל וחבריתיה חפר חחר בהן יש לחן בתובה וכמו בן
פירות מחוכות וכלחות הל שקיה תוכיח חעבו הפירות שחבל בין ח
מבבי נחן בריאל בין מבבי מלוג וכמו בן יש לה מזונות לאחר מ
חיבה חבל בחיי בוחין חותו לברם וחין שתנין לה מזונות ניה לחן
בלחות בבבי נחן בריאל בדין בל חפה וכל זה בשהבין בחן חבל שם
בשלו בטעות ולה בודעו חיבוריו שלה לחר בן בינם בדין חחיליית
שלה שביר בה בבתובה ובבלחות ובמזוכות ובפירות. ושבבל מבל זה
בדיבי הבלחות בשהן בעין חין שפק שים לה בין מבבי מלוג ח
מבבי נחן בריאל יהיו שביעולין על לי זה דרך שיהיו שם הבלחות ש
עין בעין בבל ובישבועין גמורין וחין בשם שום הפסד

ממה שמוח שום בשעין שלה חמו לוקחין חותה ממבה בעלי
מן שהרוב חתיבה שתקנה מידיה בית תעשה קבין. ובגבה שם מברה
בבה יעלה חבי יקר הבה שמבר בעל. ובבר בילרנו בפרק ובעים
בבמה מקומות בי שלה שפה קבין ומלת בית שלה לבעים וחמש מ
מלות לחם ותבבורת בית קב חרבע מלות ובבע שברה שמה פחות
בעים ובית ורבע הוא ריבוע הקב וחין הלבה בר' משעון בן בגליל.

ה

שום הדיינין שפחת שתות או הותיר שתות מברן בטל.
רבן שמעון בן גמליאל אומר מברו קיים אם כן מה בת
בית דין יפה אבל אם עשו אנרת בקרת אפילו מברו ש
שוה מנה במאתים או שוה מאתים במנה מברן קיים

לא שחיתה שניה כן תכיר בה כן לה תכיר בה לא שחיתה אלמנה ל
לכהן גדול ומאר חייבי לאוין ותכיר בהן כהן הדיוט לחר כלאות נכסי
כהן גדול יש להן כלאות נכסי מלוג אין להן אבל המקבלת אין לה
כלאות כיון שנכסי מלוג בין מנכסי כהן גדול ומילונית אלמנה תכיר בה
בה ואלמנה לכהן גדול ומאר חייבי לאוין אלמנה תכיר בהן הדיוט לבעל
אחר הוא כלאות נכסי כהן גדול אין להן כלאות נכסי מלוג יש להן
הקדש אין נכסי ה ונטעם מסכניה אין לה כתובה ואפילו תכיר בה אף
ואלמנה לכהן גדול והדיומות לה יש להן כתובה משתכיל בה לפי
שהסכים מדרבנן וחייבי לאוין מדאורייתא ואלמנה גרושין חזוק וקלגנ

אין גרושין חזוק

פרק שנים עשר — הנושא את האשה ופסקה עמו כדי שיזון את בתה ח

חמש שנים חייב לזונה חמש שנים נשאת לאחר ופסקה כדי שיזון את בתה חמש שנים חייב לזונה חמש שנים לא יאמר הראשון לבשתבוא אצלי אוזנה אלא מוליך מז מזונותיה למקום שהיא אמה ובן לא יאמרו שניהם הרי אנו נזון אותה באחד אלא אחד וזה ואחד נותן לה דמי מ מזונות

ק׳ עקר אלינו בת אצל אמה אם לא רצתה אין נידונה כן קטנה
וזהו כשרצת האם אבל אם לא רצתה אין כופין אותה על זה אבל יצרת
בה הכיה וכתבתי שקיה כבר בגמלה מן כמו כן שהיה מכרית אמה לו
ולבך אין כופין אותה להניק אותה אבל כל זמן שהגמלה מכיר אמנו כ
כן שיהיה זכר אז נקבה כדי היה מניקה בהכרח עד שיגמל ולא קב
הכחיים בבת ולאחר הכחירה בבן לאחר עם שנים אם רצה להכיחו מ
אבל אמו וייתן מזונותיו ורצתה היא בזה אם רצה שיהיה לה לא מ
אחן אברנסים אלא אם כן הוא אבי וכבר בארנו בחיה שהיה שקדים שאין
אחה חייב במזונות הבנים שלא עד עם שנים וזה שאנו מחייבין בעל
אחם במזונות אחה כאן שחייב עמהן בתבחי שהיה בשעת הכיסורין
אז שיהיה לעניים אחם עדיי שחני חייב לזון אחן אחה אז שיהיה לה
כדי עלי חוב בשטר לזון אחן אחה וכאן כן כל מי שיחייב עמנו בשוה
דבר שחינו חייב בו בראשי חלנו הכדיין כדי הוא שיהיו בו שחנו מחייבין בעל
בקניין ושטר אין בזה שום שפק שהוא חייב

ב — נשאת הבעל חייב במזונותיה והם נותנים לה דמי מזונות מתו בנותם נזונין מנכסים בני חורין והיא נזונת מנכסים משועבדים מפני שהיא בעלת חוב הפקחין היו כותבין על מנת שאין בתך חמש שנים בל זמן שאת עמי

זה כולו מכואר
ובבר קדמונו העקדים שמזון האשה והכנסת מנכסים בני חורין הכל
חיבה מוניחה מיד הלקוחות ותשרוף לו ונכסים משועבדים הם מה
שיש מלכות זה והגיע תחת שעבוד חחר

ג — אלמנה שאמרה אי איפשי לזון מבית אבא יורשין יכולין לומר לה אם את אצלינו יש לך מזונות ו ואם אין את אצלינו אין לך מזונות ואם היתה טוענת מפ מפני שהיא ילדה והם ילדים ונן אותה והיא בבית אביה

ואמנו כן מכיחין לה הבנים והבנים מנכסים שהיתה מלוה להן ואפילו
היו על פי נאמן ואמנו כן הנכסים והפקחות שהיו משועבדין לה
לין מוכרין ממנה ובבר כתבאר לך מזה מהיכן הכתובה ואם נפל
הבית שהיתה יושבת בה חברה זכות קדימה מכל נכסיו לפי שהתבאי
שיעבד הוא אחת שהיתה בביתו ואין לה רשות לבנותו אפי׳ מהמוכה
ולא לטוח אותו ואחה יודע כי הרבים מנחחברו בהנאחה יעזלו
קניתם של ולך יכולין לומר לה אם אחאלינו יש לך מזונות ואם

מין אחה אבלנו אין לך מזונות אלא אם רצתה בחלק המביא אבלה אחם
קיימה עמהם בבלל הרי היא כנושה זה בלה ספק

בל ומן שהיא בבית אביה נובה בתובתה לעולם ובל ומן שהיא בבית בעלה אינה נובה בתובתה אלא עד חמש ועשרים

שנים שיש בעשרים וחמש שנים שחעשה טובה בגדר ב
בתובתה דברי ר׳ מאיר שאמר משום רבן גמליאל וחב
וחכמים אומרים בל ומן שהיא בבית בעלה נובה בת
בתובתה לעול ובל ומן שהיא בבית אביה נובה בתובתה
עד עשרים וחמש שנה מתה יורשיה טוברין בתובתה ע
עד חמש ועשרים שנה

אין מחלוקת בין אחד מהם
שטר בתובה יוצא מתחת יד הבעל בנובה בתובתה לעולם בל ומן שהוא מקום את
שהיא אבל מחלוקתם בשאין שם שטר בתובה והיא בתובת מבה
מחלוקת חבמים אומרים מקיה שם היתה בבית בעלה נובה לעולם מ
מפני שמחלוקתה מן התביעה אמנם הוא בעבור שהיא נזונת עמהם
מתביעת מהם אבל בבית אביה שהיא מחלוקתה זה מזמן לחמך אמנם
הוא לפי שמחלה בתובתה ובבר בארנו שיורשים אין להם בתובה ע
על פי זה ענין שיהיה חלה שם בשבועה קודם מיתתה ואלבה בחבמי

פרק שלשה עשר — שני דיינין נוילות היו בירושלם אדמון וחנן בן אבשלום חנן

אמר שני דברים ׳ ואדמון אמר שבעה מי שהלך למדינת הים ואשתו תובעת מוונות הנן אמר תשבע בסוף ולא תשבע בתחילה נחלקו עליו בני בהנים גדולים ואמרו ת תשבע בתחילה ובסוף אמר ר׳ דוסא בן הרבינ׳ בדבריה אמר ר׳ יוחנן בן זבאי יפה אמר הנן לא תשבע אלא בסוף

מעבע בתחילה הוא שיבשיעה בית דין מבועת התורה ומיד פוסקי
לה מזונותיה ובסוף הוא בשביל בעלה ויהיה מנוי ויבחיבנה ויאמר
לה מבי הבחתי לך מזונות אל מין אחד נדיבה בלום ובל בינה בהן ום
ואלבה בדבן יוחנן בן זבאי ומיבה אחתה בדיך לידע שהרשות בידי ה
הקדש לומר לאשתו בלי מעבה ידיך במזונותיך בל זמן שאיני מנוי
ואין לה מזונות וזה בשאיני מנוי עמה אבל בשהות מנוי עמה אינו
יבול לומר בן והרשות בידיה לומר בל זמן שאתבנה אינו נזונת ואינו ע
עושה ואין פוסקין מזונות לאשה בשבעלה אינו מנוי אלא אחר שלשה
חדשים מיום שליבתו שהות לה יבים בינתו ויבין שם תבעה אחה לה
לבעל המזונות והוא טוען שאי הבחתיו לה מזונות והיא טוענת לא
הניח לי שום דבר ואינה לבוניבה שמנו בשבע שבועת הסית שהוא
מניח לה מזונות

ב — מי שהלך למדינת הים ועמד אחר ופרנס את אשתו חנן אומר אבר מעותיו נהלקו עליו ב בני בהנים גדולים ואמרו ישבע בבה הוציא ויטול אמר ר׳ דוסא בן הרבינם בדבריהם ׳ אמר רבן יוחנן בן זבאי יפה אמר הנן הנח מעותיו על קרן הצבי

אבל שם
לעולם ואלבה אין שום חולק שהמלוה לא אבר מעותיו ושם הולים
הבעל אלא הניח לה מזונות הרי הוא יפרע ושם בפני שבע בשו בבו מז
מזבירנו וייתקיים האומר עליה ואלבה בדבן יוחנן בן זבאי

ג — אדמון אומר שבעה מי שמת והניח בנים ובנות בזמן שהנכסים מרובין הבנים יירשו והבנות יוונו ובזמן שהנכסים מועטין הבנות יוונו והבנים ישאלו על הפתחים אדמון אומר בשביל שאנו זבר הפסדתי אמר רבן גמליא רואה אנו את דברי אדמון

מיעוט נכסים רבים מזונות בל הבנים זפרים ונקבות עד שיבגרו ה
הבנות ואם אם מזונות מזה הרי הם מעונין ואדמון אומר לא יהיה מז

מזכר שתות מן הסקרה ויוצן מם הכנסת מהכמים מהשתין ומין הלכה כתרמין

ד המוען את חבירו בדי שמן והזדה לו בקרקעים ארמון אומר האיל והזדה מקצת המענה וש ישבע וחכמים אומרים אין זו הזדאה ממין המענה אמר רבן גמליאל רואה אני את דברי ארמון

מעיקר תורתינו מי מטוענין לו מעלמין ומזדים בקרקע מים מטוענין לו ונשבר בקרקע חייב מכוונת התורים על החלק מכבר וזה הוא ה הנקרא מודה במקצת ואם כפר בכל ואינו מודה בשום דבר אי הוא במין אחר ממין הטוענים בגון שטוענין לחזקן על שמעון שור שהוא מ על חיטים ושמעון אומר לו אין לך אצלי כי אם בגדים אי כך ש מידית שעדיים או פולין הרי זה פטור ואל פטור מכוונת ה התורה ונשבע אכוונת קפת ואילו הם עיקרים אחין בחם קפק י ויתבארו כל דיניהם ותולדותם במקומם ולפי שי הטעיקרים הם טוענן רחזקן על שמעון ואמר לו יש לי אצלך עשרה חביות מלאות שמן נ ואמר לו שמעון אין לך אצלי אלא עשרה חביות בלא שמן הרי זה פטור ואילו לתרמין לפי שהוא טוען בשמן והודה לו במקצתם הוא טוענו לא הודה לו ואמר אלא שמן אבל אכל הם חולקים שם הוא לשמן טוענו לא הודה לו ואמר אלא שמן אי אתה יכול לחזקו עשרה חביות מלאות שמן ו

מסכת נדרים

כל כנויי נדרים בנדרים ' חרמים בחרמים ' שבועות בשבועות ' נזירות בנזירות האומ' לחבירו מודר אנ ממך מופרש אנ ממך מרוחק אנ ממך שאינ אוכל לך שאינ טועם לך אסור ' מנודה אנ לך ר' עקיבה היה חוכך בזה להחמיר ' בנדרי רשעים נר" כ בנויר ובקרבן ובשבועה בנדרי בשרים לא אמר כלום ו ובנרבותם נדר בנזיר ובקרבן

מודר אני ממך מופרש

אני ממך מרוחק אני ממך מנודה אני לך ר' עקיבא היה חוכך בזה להחמיר בנדרי רשעים נדרי בשרים בנזיר ובקרבן ובשבועה לא אמר כלום ובנדבותם נדר בנזיר ובקרבן

כל כנויי נדרים בנדרים חרמים בחרמים שבועות בשבועות נזירות בנזירות האומר לחבירו מודר אני ממך מופרש אני ממך מרוחק אני ממך שאינו אוכל לך שאינו טועם לך אסור מנודה אני לך ר' עקיבה היה חוכך בזה להחמיר בנדרי רשעים נדרי בשרים בנזיר ובקרבן ובשבועה בנדרי בשרים לא אמר כלום ובנדבותם נדר בנזיר ובקרבן

מודר אני ממך מופרש אני ממך מרוחק אני ממך מנודה אני לך אמרו לו חכמים לר' עקיבה מי שאמר לחבירו קונם שאני נהנה לך מותר בבשר ובגבינה מפני שאין דרך בני אדם להתקיים בלא בשר ובלא גבינה אמר להם אף אני לא אמרתי אלא בנדרי רשעים שאין דרך בני אדם להתקיים בלא בשר ובלא גבינה אמרו לו חכמים לר' עקיבה מי שאמר לחבירו קונם שאני נהנה לך מותר בבשר ובגבינה ובכל מיני תבשילין אמר להם אף אני לא אמרתי אלא בנדרי רשעים שאין דרך בני אדם להתקיים בלא בשר ובלא גבינה ובלא מיני תבשילין אמרו לו חכמים לר' עקיבה מי שאמר לחבירו קונם שאני נהנה לך מותר בבשר ובגבינה ובכל מיני תבשילין ובכל מיני פירות אמר להם אף אני לא אמרתי אלא בנדרי רשעים שאין דרך בני אדם להתקיים בלא בשר ובלא גבינה ובלא מיני תבשילין ובלא מיני פירות אמרו לו חכמים לר' עקיבה מי שאמר לחבירו קונם שאני נהנה לך מותר בבשר ובגבינה ובכל מיני תבשילין ובכל מיני פירות ובכל מיני מגדנות אמר להם אף אני לא אמרתי אלא בנדרי רשעים שאין דרך בני אדם להתקיים בלא בשר ובלא גבינה ובלא מיני תבשילין ובלא מיני פירות ובלא מיני מגדנות אמרו לו חכמים לר' עקיבה מי שאמר לחבירו קונם שאני נהנה לך מותר בבשר ובגבינה ובכל מיני תבשילין ובכל מיני פירות ובכל מיני מגדנות ובכל מיני תרגום שבועה

ג לא חולין לא אוכל לך לא כשר לא דבר טהור וטמא ופיגול נותר כאפ' בדירים בעצים באישים במובח בהיכל בירושלם נדר באחד מכל משמשי מזבח אף על פי שלא הוביר קרבן

הרי זה נדר בקרבן ר' יהודה אומר האומר בירושלם לא אמר כלום

לא חולין לא אוכל לך מכל מה שאוכל לך לא יהיה חולין והוא כאילו אמר כל מה שאוכל לך יהיה כקרבן וכמו כן בשאומר לא כשר לא אוכל לך לא דכי לא אוכל לך לא טהור לא אוכל לך מעור זה ופיגול כל שאוכל לך טמא עלי ופי אם שאוכל לך טמא נותר ופיגול ם שיאמר לו כך טמא שאוכל לך כותר שאוכל לך שכול שאוכל לך כחומרת שאוכל לך כדיוים שאוכל לך כעצים שאוכל לך ונאסר עלי כאלה כ כולן לאכול עמו לפי שהוא עשה כל מה שיאכל לו כמו הדברים שהם לאכול ונאסר עלי מזכח ואישים ל"ל כמו הדברים שבקרבנות ת ועצים עבי מזבח ואישים ל"ל כמו הדברים שבקרבנות לאישים ונפ ל לאמרי קדשים שהיו מתירין באכילה ומשמשי המזבח הם יעני ל ומזרקתיו ומזלגותיו ונאם שיאמר כיעם שאוכל לך במזרקות שאוכל לך עשאו קרבן וכאלו אמר כל שאוכל לך בקרבן וכמו כן בשאמר כיוצא בהם שאוכל לך ונתן לכהנה כד' יקודה נזק שנר ונתנדבות הוא הדברים שהוקרבו בבסוק בחומרו לאסור אסר על נפשו ל"ל שיאסור על עצמו הר הדבר קמיתך ויעשנו כמו הדברים שהם לאסורים לגבי

ד האומר קרבן עולה ומנחה חטאת תודה ושלמים שאינ אוכל ל לך אסור ור' יהודה מתיר קרבן בקרבן הקרבן שאוכל לך אסור לא קרבן לא אוכל לך ר' מאיר אסר וכן האומר לחבירו קונם פי מדבר עמך ידי עושה עמך ורגלי מ מהלכת לך אסור

הל בם כן בזה הדבר בשאמר לו קרבן שיהיו אוכל לך עולה שיהיו אוכל לך וכו' שהוא אוסר שם יאכל לו ם שום דבר לפי שעצור זה הדיבור ופירושו שכל דבר שאוכל לך עמ עשיתי אותו על עצמי כאו עולה או כאו שלמים או תודה ול יקודה אומר היו יאמר אסור עלי שיאכל עמו לפי שעצור זה הלשון ו ופירושו שהוא נאסר עלי כאלו הקרבן או כחיי התודה שם אוכל לך שם דבר ואין זה נדר וכאו כן בשאמר קדם קרבן בקרבן שאוכל לך ט עניין זה הוא שם שיהיו אמר לו קרבן שאוכל לך לא אמר לו בקרבן ם שאוכל לך ונאסר עלי לפי שעצרים זה כל שאוכל לך הרי הוא עלי כך בקרבן שכל שם שאמר לו קרבן שאוכל לך לא אסר עלי שיהיו לפי שעצרים זה הדבר כשכיל הקרבן שאוכל לך שום דבר ואין זה נדר ול מלוה לך שאוכל לך אלא יהיה קרבן גם כן אלא יהיה קרבן הדבר שלא ת שאוכל לך שכל הדבר שאוכל לך בקרבן יהיה לשיכך לא שאוכל לך אסור והעקר שכלנו שהנדרים אין חלין אלא על דבר שיש בו ממש ובכר ילעת שקונם שכנויי קרבן ושם אמר אחר קונם שאיני מדבר עמך או שאיני עושה עמך או שאיני מהלך עמך אינו אסור עליו זה לפי שקו שהדבור ועקר המלאכה שעושה בידיו אינו גוף שיעשהו בקרבן שכל שם אמר יאסר פי לרבורו וידי לשעשהו ורגלי להלוכו או יאמר עליהן הנדר ולכן יקלק בזאת השמועה באמרו שי מדבר עמך ולא אמר שאיני מדבר עמך או שאיני עושה עמך ולא אמר עמך או אלך עמך לא אמר שיהיו אסור עליו אלא אמר שאיני מדבר עמך ולא אלך עמך לא אמר שיהיו אסור עליו אלא אמר שאיני עושה עמך ול

האומר לאשתו קונם שאינ משמשך הרי זה כבעל יהל ר
דברו שבועה שאינ ישן ישן שאינ מדבר שאינ מהלך
אסור

תמר קי לים כי ידיר כיר לה וכן בקבלה עד סידור כיכר
קכידר ולכך ליכו לאסור עליו החכילה בחמרו קרי הוא כבסר חזיר ו
וכעיז נאסור עליו כשחמר כקרבן לפי שהוא יכול לידור קרבן ולומר
על מה שירצה קרי זה קרבן ויהיה קרבן ואי לאפשר שידור ויאמר על
שום דבר קרי זה כשר חזיר או עז וייהיה כשר חזיר או עז וכמו כן לא
כחלת אחרן ולא כתרומתו לפי שלא יתנדב לרם חלה ותרומה ' ויש
בכאן קושיא גדולה וזו היא שהוא אמר בפרק הרואמרן שאם אמר ח
חטאת שאיני אוכל לך לאסור עידיו שמא יתנדב חטאת ויביא כזה כנדב ונכבה
ויתכוכת זה שקרבן חטאת לעצמו שהוא עבמו ליכו בא כנדב ונכבה
קרי הוא בא ליאמת שנדר שקרי הוא מבואר שנלינו כמדרין כנזיר וכ
וכבר ידעת שהנזיר כשנגלמו ימי הנזירו יביא קרבן בכלל קרבנותיו
ולכך עצמו קרבן חטאת כמו שכבר כיידיר לה לעיל הנדרים ' ואם
אמר לאשתו קרי לת עלי כחמה ליכו לאסור מן התורה לפי שזה כלום
אמור לאחרי מה שאוכל לך כשר חזיר אסר אמרנו שזה ליכו כלום
אבל יש מומרין לו לאדם יש לך שבועה שתתיר לך שלין זה נדר אבל שבועה זה ח
הדבור קיים שלא יקל ויאמר ופותחין לו פתח ממקום אחר ומתירין
לו שנדר כמו שיתבאר במקומו בוחת המסכתת ' כשר יתבאר לך כפ
שלפני זה שהבירי יש חלין שלא על דבר שלין בו ממש ' ולכך אמר קונם שאיני
על דבר שלין בו ממש ועל דבר שלין בו ממש ' ולכך אמר קונם שאיני
יכן שאיני נדרים ושן נדבי ' שם דברי שאי בהם ממש ולא אמר לפי שקונם
מכנויי נדרים ושן נדבי ' שם דברי שאי בהם ממש ולא יתחייב בהם
שום דבר מהלוריתא אבל מדרבנן אמור ולכך אמר קרי זה בכל יחל
דברו לפי שהוא מדרבנן שאמרו דברים המתרצים ואחרים בקנן בהם
חיסור אי אתה רשאי להפוב בהם שתר כדי לבטלן משום שב לא יחלל
דברו ולכך אמר בכלל הדברים קרי זה בלא יחל דברו אל בזה שלא
הדברים לעצמן שהם כלי חלוה אחר שבבי אדם מתפרנין אותם נדרי
קרי הן אסורות מעצמן לא יחל דברו לפי מה שבא עליו הפי ' אבל
בחמרו שבועה שאיני יכן בבר אמר בזה אסור שמעקר כידיכו
שבועה שלא על דבר שלין בו ממש ועל דבר שלין בו ממש ' ולעבמי מי
קנה כי מה שאמר קרבן לא אוכל לך קרבן שאוכל לך קקרבן לא ח
אוכל לך שלין כל זה מוכח שהוא שגגה כל מה שיאכל משלנו כקרבן
ואמנם פי זה שהבור שהוא כשבע בקרבן ובחלו אמר בחיי קקרבן אם
אוכל לך שום דבר ' ואמרו בנדרים אסור לפי שהוא אסרנוף הבור
שלא יתקיים המובה שלא בהיותו דבר מותר שבון שיאסור אוכה זו ע
עליו אחזירו ישבירה ויהיה עביכו בה כאלו אמר שלא יאכל כלי מי ה
הפשח שלא אכל אוכל שלין אסורין עליו ' בחבילה שבון שתהיה בטל מי ה
קקדש אחסור עליו אחבילה לפי שהיא אינה הבחה בעבירה ואחת היא
הסבירה בהיות הנדרים חלים על כל דבר שיהיב לאסור גוף זה הדבר
בעול ואנות עשה אבל בל זמן שיהיב עצמו קרבן יתחיב קרבן ואמנם החומר
תפלין קרי זה חל ובל זמן שיהיב מפלין יתחיב קרבן ואמנם החומר

קרבן לא אוכל ב

לך קרבן שאוכל לך לא קרבן לא אוכל לך מותר שבועה
שלא אוכל לך שבועה שאוכל לך לא שבועה לא אוכל
לך אסור זה הומר בשבועות מבנדרים וחומר בנדרים מ
משבועות ביצד אמר קונם סוכה שאיני עושה לולב
שאינו נוטל תפלין שאיני מניחן בנדרי אסור ובשבוע
מותר שאין נשבעין לעבור על המצות

דע כי אבל כל פנים ומוסכם בן שלא יאכל ומביא דמיה לזה הדברים
שמשבים לחבר העבירים שאם היה מפייסו הבדר מיאכל ולא רצה
ונשבע שבועה שאוכל לך אז יאסור עליו שיאכל לו מום דבר ומבואר
הוא כי מה שאמר קרבן לא אוכל לך קרבן שאוכל לך קקרבן לא ח
אוכל לך שלין זה מורה שהוא שגגה כל מה שיאכל משלנו כקרבן
ואמנם פי זה שהבור שהוא כשבע בקרבן ובחלו אמר בחיי קקרבן אם
אוכל לך שום דבר ' ואמרו בנדרים אסור לפי שהוא אסרנוף הבור
שלא יתקיים המובה שלא בהיותו דבר מותר שבון שיאסור סוכה זו ע
עליו אחזירו ישבירה ויהיה עביכו בה כאלו אמר שלא יאכל כלי מי ה
הפשח שלא אכל אוכל שלין אסורין עליו ' בחבילה שבון שתהיה בטל מי ה
קקדש אחסור עליו אחבילה לפי שהיא אינה הבחה בעבירה ואחת היא
הסבירה בהיות הנדרים חלים על כל דבר שיהיב לאסור גוף זה הדבר
בעול ואנות עשה אבל בל זמן שיהיב עצמו קרבן יתחיב קרבן ואמנם החומר
תפלין קרי זה חל ובל זמן שיהיב מפלין יתחיב קרבן ואמנם החומר

שהיא בשבועת יתר מבנדרים הוא שם שנקדם בחמרו '

ג יש נדר בתוך

נדר ואין שבועה בתוך שבועה ביצד אמר הריני נזיר אם
אוכל הריני נזיר אם אוכל ואכל הייב על כל אחת ואחת
שבועה שלא אוכל שבועה שלא אוכל לך ואכל אינו ח
חייב אלא אחת

חייב על כל אחת ואחת הוא שהיה נזיר שלשים
יום שם לחמר נזיר שתם כמו שיתבאר לו הזמן שקובב ויביא קרבן נזיר
עוד יתחייב בשביית שיהיה קרבן וכמו כן הפלגישית והרביעית ונחמרו
בשבועה אינו חייב אלא אחת שהוא לשון אחת כלבד ' אבל אם
בשעה לאכם והתירה לו שבועה ראשונה ' יחזר הידור שבשבוע שניה ח
לאסור מבר השבועה שניה וכמו כן אם התירה שבועה שניה אסור ע
עליו לאכול מבר השבועה שלישית הלא תראה שאמרו אינו חייב אלא
אחת ולא אמר הרי זו שבועה אחת '

ד סתם נדרים להחמיר

ופירושן להקל כיצד הרי הו עלי בבשר מלוח ובין נסך
אם של שמים נדר הרי זה אסור אם של עבודה זרה נדר
מותר אם סתם אסור הרי עלי בחרם אם בחרם של ש
שמים אסו אם של בהמה טות ואם סתם אסור הרי עלי
כמעשר אם כמעשר בהמה אסור אם כמעשר דגן מיתר
אם סתם אסור הרי עלי בתרומה אם כתרומת הלשבה
נדר אסור אם של דגן טות אם סתם אסור דברי ר מאיר
ר יהודה או סתם תרומה ביהודה אסורה ובגליל מותרת
שאין אנשי גליל מבירין בתרומת הלשבה סתם וזרטים
ביהודה מותרין ובגליל אסורין שאין אנשי גליל מבירין
בהרמי בהנים '

כבר בתבאר שהבדר לא יהיה הלא בבר שבור ומעבר
בהמה לעבמו שלא יבא בבדי אבל בל קדעתו במו שבתבאר במקומו ים
לו לאדם לעשות זאת שהבהמה מעבר ותקיים קרבן ושאר הדברים ו
מבוארים ונתן הלבה בר ' מחיר '

ה נדר בחרמו ואמר לא נדרתי

אלא בחרמו של ים ' בקרבן ואמר לא נדרתי אלא
בקרבנות של מלבים הרי עצמי קרבן ואמר לא נדרתי
אלא בעצם שהנהתי לי להיות נודר בו קונם אשתי נהנת
לי ואמר לא נדרתי אלא מאשתי הראשונה שגרשתי על
בלן אין נשאלין להם ואם נשאלין עונשין אותן ומהמירין
עליהם דברי ר מאיר וחבמים אומרים פותחין לו פתח
ממקום אחר ומלמדין אותו שלא ינהגו קלות ראש ב
בנדרים

תרמו על ים הוא מנדות הניידין חמר הפסוק יבוריהו
כחרמו ויפפחו כמכמרתו וחמרו עגמי קרבן מיחמו לחם ' עבמי עליך
קרבן בעבין מיומר על זה הבחתי ' וחמרו על בלן מין כמחלין לפם
לל פסם היכם נדיכים פלבה לחבם מיתירים לפי פקם היכן חלין ופם
היה עם האדן מיד מיבא לפחול לבו ויבקש התירת הלבו הבדרים הרי
זה מין מתירין לו ואין פותחין לו פתח בחי טה ונקו עבין חמרו מת
מחמירין עליפם ופם אמו דוקל מעבר עליבן מפוחתין אותו ואחו עבין
חמרו ושבמין אותו וזה בלו לחייס עליפם זהו לישנת ' מחיר ' אבל
חבמים אומרים מרחין לפם מהמר קיים ומה פהם מפבימים ביבם
לבין עבמם היכו מועל ופותחין לפם פתח מטעה אחר ומתירין לפם
בדרם ואין הלבה בר ' מחיר '

פרק שלישי ארבעה נדרים התירו חבמים נדרי
ורוזין נדרי הבאי נדרי שגגות נדרי
אונסין נדרי ורוזין היה מוכר חפץ אמר קונם שאינ ם
פותח לך מן הסלע והלה אומר קונם שאינ מוסיף לך ע

על השקל שנותם ריצים בשלשה וינרין ר' אליעזר בן יעקב אומר אף הרוצה לחדיר את חבירו שיאבל אצלו ואומר בל נדר שאני עתיד לידור הריי זה בטל ובלבר ש שיהא זכור בשעת הנדר

וחזיין לל שנות מתכוין בכדי לחזוק
ההפקעה בלבר ובדרי תכתי קנוזמק וכבר הודיעתיך פעמים הרבה
שקבלנו מרבותינו ושקל תני סלע נפי דברי ר' אליעזר בן יעקב כך
ר' אליעזר בן יעקב לומר קרונה שיאכל חבירו ומתרה בו ונדיר בו ה
קרי אלן כדרי זרוזין והרונה אלא יתקיימו כדרין כל הפקה כולה יע
יעזור לרוקם הפקה וילמר כל נדר שיהיו עתידל ידור כל הפקה כולה
הרי בטל ובלבר שיהיה זכור בשעת הנדר ועבין זה הוה בשבטבע נ
וכזכר שקדם זה התנאי בלבו ובטותו הרי בטל הנדר. אבל אם נזכר
מיתת לי מחר שיעזור הנדר בשיש זמן הרי שקלת אלוס לריב מן שנזכר
מיד ואז הפסיק לבטל התנאי שקתנק מתחילת הפקה וקיים את הנדר
הרי הנדר קיים ואמרו כן יכול לומר כל נדר שאני עתיד ל ידור עד עשר
שנים אף לי אז זמן מירנק ואמרו כן אף הדין בשבועות והלכה כר ש
לליעזר בן יעקב

ב נדרי הבאי אומר קונם אם לא ראיתי

בדרך זו ביוצאי מצרים אם לא ראיתי נחש בקורת בית
הבד נדרי שנגזות אמר אם אכלתי ואם שתיתי ונזכר ש
שאכל ושתה שאיני אוכל ושאיני שותה ושכח ואכל וש
ושתה אם קונם אשתי נהנית לי שנגבה את ביתי ושהכת
את בנו ונודע שלא גנבתו ושלא הכתו ראה אותן אוכלין
תאנים וענבים ואמר הרי זה עליכם קרבן ונמצאו אביו ו
ואחיו או שהיו עמהן אחרי בית שמאי אומרי הן מותרי
ומה שעמהן אסורין ובית הילל אומרי אלו ואלו מותרין

לא לן ריאיתי הוא חיוב לא שלילה וקרי הוא כאילו אמר ראיתי ונאינו
רוצה לומר בקורת בית הבד שבדלה לפי שזה במקום בריב וזאן זה מן
הבנזמק ונאמנם לל על נוריקה ובריאתה וזה שקוראת בית הבד קיבוק
נוריאתה אבלם שהיה לא שטח פשוט ונבב ומבולע באין שהולך ונעלה כ
כעבה לא כאן המונח על הקבר ואת הבנדים אינם במקום בבחצי
כיותה ומים ולאמנם במקום שיה שקוראה לא והוא אמרו בקורת בית ה
הבד

ג הנדרי אונסין הדירו חבירו שיאבל אצלו
וחלה או שחלה בנו או שעכבו נהר הרי אלו נדרי אונסין

ד

נודרין להרגין ולהרמין ולמוכסין שהיא של תרומה אף
על פי שאינה של תרומה שהיא של בית המלך אף על
פי שאינה שלהם בית שמאי אומרים בבל נודרין חוץ מ
מכשבועה בית הילל אומרים אף בשבועה בית שמאי
אומרי לא יפתה לו נדר בית הילל אומ' יפתה בית שמאי
אומרים מזה שהוא מדירו ובית הילל אומרים אף במה
שאינו מדירו ביצר אמרו לו אמור קונם אשתי נהנית לי ו
ואמר קונם אשתי ובנו נהנין לי בית שמאי אומרים אש
אשתו מותרת ובנו אסורין בית הילל אומרים אלו ואלו
מותרין

זכר שני מינין מן המוכסין לחד מקום מכשבש על דבר
ונהם מן מהכשיעו חכם ונם הודיה לן על קהמת הזיק לעצמו מן לא
לזולתן כממון מן כשבועות לפי שאם יכשיעו בשבועל לחר כמו כן י
יכשבעו ונמרו בית שמאי מגמרים לא יפתח לו כדר לל לא יכשבע על
מיכשיעו ולא יפתיל ובית הילל מומרי יפתיל ויכשבקודם שיכשיעו
ומיניין מכסיקי הדרכים והגבים ומוכסין ידוע ובתחלי מיקיק מוכס
הגזלן מחלין מכל מה שעמידו המלך מנק העקר מצליחו ביכול דמ
דמלכותא דינא ואין מותר לו לברוח מן המכס ואין יכשבע עליו ואין
הפרס בזה בין מלך גוי ומלך ישראל ודע שאלו המרכיעה נדרים מלא נדרי
אין הפרס בהם בין בדר ובשבועה ולכך אינו נדריהן הפרה אלא נדרי

זרוזין ולפיכך אין זה מותר כשבועות

ה הרי נטיעות אלו

קרבן אם אינן נקצצות ומלת זו קרבן אם אינה נשרפת
יש להם פדיון הרי נטיעות אלו קרבן עד שיקצצו טלה
זו קרבן עד שתשרף אין להן פדיון

כיאור זאת המכה מקנין
כשאמר הנטיעות האלו קרבן אם אין נקצוצות חיום ועבר חיום ולא
נקצצו יכול לפדיתן מיד ת"ל בקדש בדין קדשי בדק מכלם שנכדין
מיד קבוכר אבל אם אמר הרי הנטיעות האלו קרבן עד שיקצצו אי ה
אפשר לפדיתן עד שיקצצו לפי אחם שיהלו קרבן קדיתן כשעתן אי
חזרו הקדם לפי שעמדו הקדם עד שיקצצו וכשנתקצצו אי יכול לפדיתן
נקצצו אהלין אם פדאן אחר ונחלקו קדם שנקצצו אין מחזרת קדושה
אלא נקצצו אהלין וכן קדין בטלית וכבל הדומה לה

ד הנודר

מיורדי הים מותר ביושבי יבשה מיושבי יבשה אסור
ביורדי הים שיורדי הים בבלל יושבי יבשה לא כאלו
ההולכים מעבר ליפו אלא ממה שדרכן לפרש

מפרש
כקדש יורד כיש בהיות הגדלות ומתדמק מן האדן ריחוק גדול מכל
מעבר ליפו זוללים על חוף הים וקדוב מן הים כשבשה

ה הנודר מרואי

החמה אסור אף בסומים שלא נתכוון זה אלא ממי שזה
שהחמה רואה אותו ו הנודר משחורי

הראש אסור בקרחין ובעלי שיבות ומוהר בבשים וב
ובקטנים שאין נקראין שחורי הראש אלא האנשים

זה כלל
מכואר והוא מדבר לפי שמלות המשורשות הקרוות לבלם בחותם ה
הזמן ושקר בכל זה בבדיים הלך אחר לשון בני אדם

ח הנודר מן

הילודים מותר בנולדין מן הנולדין ר' מאיר מתיר אף ב
בילודין וחכמים אומרים לא נתכוון זה אלא ממי שדרכו
להוליד

ילודים הים מלשמעותו כאותו הזמן אבל הקמין אותן
שנולדו ונולדים הים מלשמעותו קעתידים להולד ושעור זאת המכה
כך שנודר מן הילודים מותר בנולדים מן הנולדים אסור בילודים ל
מיהיר אומר לה שנודר בנולדים מותר בילודים כמו שנודר בילודים
מותר בנולדים. וחכמים אומרים שנדרם נולדים מי שדרכו להולד ל
בזה מי שדרכו להוליד כאותו בנון שלש ואולך על הרבע מן החיות ל
לה מי שדרכו להוליד ביניס כמו רוב חיניס ושעופות

ט הנודר

משובתי שבת אסור בישראל ואסור בבותים מאוכלי ז
השום אסור בישראל ומותר בבותים מעולי ירושלם א
אסור בישראל ומותר בבותים

יקבאר לך בזאת
שהפכתא שהים מנהגם לאכול שום בערב שבת על כל עניס ושיהיו ש
שבותים מוחלים לירושלם ומקבלין אותה הרי הוא מפורסם בכל ם
הארץ ונעשם זה הוא שנקבאר בעזרת כל שכן שלא יעלו שם לרגל

קונם שאיני נהנה לבנ נה מותר בישראל ואסור באומות
שאיני נהנה לזר ע אברהם אסור בישראל ומותר באומו
שאיני נהנה לישראל לוקח ביתר ומוכר בפחות שישראל
נהנין לי לוקח בפחות ומוכר ביתר אין שומעין לו שאיני
נהנה להן והן לי יהנה לאומות

מכואר הוא בלשון התורה
מזיר לכריתם על דרך כלל שהכם הוא זרע יעקב לבך נאמר הוא
שאמר לן הכורה כי בר יהיה זרעך בחרן לא לכם נאמר אלא הוא
זרע יעקב ולבך מותר לן ליהנות ואפילו בעבדו ושמעאל

יב קונם שאיני נהנה לערלים מותר לערלי
ישראל ואסור בטולי אומות העולם קונם שאיני נהנה
לטולים אסור בערלי ישראל ומותר בטולי האומות שאין
הערלה קרויה אלא לשם גוים שנ׳ כי כל הגוים ערלים
וכל ישראל ערלי לב ואומר הפלשתי הערל הזה פן
תשמחנה בנות פלשתים תעלחנה בנות הערלים ר׳ אליעזר
בן עוריה אומ׳ מאוסה הערלה שנתנגו בה הרשעים שנ׳
כי כל הגוים ערלים וכל בית ישראל ערלי לב ר׳ ישמעא
אומר גדולה היא מילה ששלש עשרה בריתות נברתו ע
עליה ׳ ר׳ יוסי אומר גדולה היא מילה שהיא דוחה את ה
השבת החמורה ׳ ר׳ יהושע בן קרחה אומר גדולה היא
מילה שלא נתלה לטשה הצדיק עליה מלא שעה ר׳
נחמיה אומר גדולה היא מילה שרוחה את הנגעים ר׳
אומ׳ גדולה היא מילה שכל מצות שעשה אברהם אבינו
לא נקרא שלם עד שמל שנ׳ התהלך לפני והיה תמים ו
ואתיב זאת בריתי ביני וביניכם ׳ דבר אחר גדולה מילה
שאלמלא היא לא ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו שנ׳
אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי

זה גם כן מבואר מכל המלים כמי שמחמין בכריתת מילה ושרלים מי
מחימו מחמין בכריתת מילה ויג בריתות סם מילת בריתי וכריתי הם
מכפלין במענית הי לחברים תכימו בכריתי מילה במעמיד לחד בכפי
עמהן ׳ ואלו מניים ׳ ואתכה בריתי ביני וביכך אלי הכה בריתי תקך
ותקיימתי את בריתי ביני וביכך לבריית עולם ואתה את בריתי תשמור
אתה בריתי אתה תשמרו והיה לאת בריית ביני וביניכם והיתה בריתי
בבשרכם לבריי עולם את בריתי אפר ותקיימתי את בריתי אתו לבריית
עולם ׳ ואת בריתי תקים את יצחק ׳ הנה אלו יב בריתות בכפלו כזה
הרבור ואו בפתלק מילנו הרבור כמו שלמוד אחר כן ויכל לרבר אתו
ויעל עליים מעל מברים ׳ והיתה דוחה את הנגעים בשים בגוף נרעת
ברחם הזכרי יקבן כעת הפיל תעבר הקביעת הנגעים מבעת לא תינתק
עם ׳ השמר בנגע הצרעת וגו׳ ׳ הל לא תקבנה ולא תגבע אותה תכל
תשמיר עם ואל מינו אלא מנות לא תעשה ׳

פרק רביעי אין בין סודר הנאה לחברו למודר
הימנו מאכל אלא דריסת הרגל וכלי
שאין עושין בהם אוכל נפש המודר מאכל מחברו לא
ישאילנו נפה וכברה רחי ותנו אבל משאילו חלוק וטלית
גומים וטבעות וכל דבר שאין עושין בו אוכל נפש מקום
שמשבירין ביוצא בהן אסור ׳

המודר מאכל הוא מיאמר לו הנאת
מאכלך עלי ומיד יקחיב כאלו הריצים קאכוחרים ׳

ב המודר הנאה מחברו שוקל
את שקלו ופוירע לו את חובו ומחזיר לו את אברתו מקום
שנוטלין עליה שכר תפול הנאה להקדש ׳

שוקל שקלו מיתן
כאכילו מחנית הסקל אחוז מחויב כי לפי מיכו מניע לו כזה קנאת
לפי שיכו נותן לו אום דבר ומחכם אבע ממנו חזק ומיכו אסור על ר
ריחכן כאנדר אלא יהבה ממנו אמעון פיאכע אלא יניע חזק באמעון
ויאמנם אסור על׳ מיקנהו אמתכוין ׳ ומחזיר לו אחריקו כין אחיו
ככפי מחזיר אסורין על בעל אבידה או נכפי בעל אבידה אסורין על
אחחזיר לפי אחיה אחיו אחתירה אבריחתו עליה וחם היה אינה אחם
אחחזיר אחריה אקבל אום דבר אחי זה לא יקבל ממנו לפי אחנה ה
אחכביעה אחרין התורה ואכלו אחזירה אבר אם אקבל ממנו ואמנם
חזק אנאנע אלא יהבה אחתו אבר אחבר אחחזיר לו וחם אניח לו
לא אמנו אאבריחה אידוע אחי אחבה אחתו בזה אחשער אחניח לו

ג ותורם את תרומתו
ואת מעשרותיו לדעתו ואקריב עליו קיט ובין חבות וקיט
יולדות חטאות ואשמות ואלמדו מדרש והלכות ואגדות
ולא ילמדנו אקרא אבל אלמד הוא את בנו אקרא ובן את
אשתו ואת בנו אעפי׳ שחייב באונותיו ולא יזון בהמתו
בין טמאה בין טהורה ר׳ אליעזר אום׳ בן את הטמאה ואינו
זן את הטהור אמרו לו מה בין טמאה לטהורה אם להם
טהורה נפשה לשמים וגופה שלו טמאה נפשה וגופה ל
לשמים אמרו לו אף הטמאה נפשה לשמים וגופו שלו ש
שאם ירצה מוכרה לגוים או מאכילה לכלבים

כבר
כאלמנו אחם פרע הוא כשכילו עום דבר המחויב בו אי אפי זה מוחר ו
ואיכה אקראת הנאה אחכם היה הכייה בדרך אקרא לפי שהוא אקנה ק מ
מאנו חזק ׳ והשפקת מזונות יש לו כזה קודם לרוח אכל אינו
מניע לידו עום דבר ואחרו לא אלמדו אלא אקרא אמקרא אמלמדין
בו אחרה בשבחב בשבר אכל באקום אמלמדין אחרה בשבחב בנח
שבר מוכר לו לאמדו אקרא ואין אחו אביין להחנות עום דבר ש
חזק בהלכות והגדות ומדרש אגדות לפי שהיו מוחר בהורה הינו כלל ל
לאמד מין מהיני הכתוב אהורה בשבר שנ׳ ואותי צוה ה׳ בעת ההיא ל
לאמד אתכם לא בקבלה מה אלי בחכם אף אתה בחכם ואחכם
לאמד אחרה שבחב בשבר בחקומות שבחב אחכם המיהב בזה לפי שזה ה
השבר הוא מדין לאמד הטעמים והחנועות ומדין אמירת החימוקות ש
אלא יהיו מעולחים ובשחתים ואלו אחים מחבשים בו׳ולים שעור אותם
החימוק והכתיבו החמת ושפקו דין לעבמם ליטול שבר מן הדיבים ו
ואלמוד ואמלו בחכלי הסוף ישוד יבא קשבין בואת הכוסם במקום ׳
ידוע מהסכת לבות ואמר חייב אדם לאמר עליו לזון את בהמתו לפי
שכל מה שהוסיפה בשמינית ובכח הוסיפה בדמיה ור׳ אליעזר חומר
אחר שהבהמה שחוקה אינה מותרת בהכילה לפיכך אין לך הנאלת כ
בשמכויותיה ובתוספת בשרה ׳ והכתים חומרים שהוסיפה בדמיהם ו
כמקולה אם אחוקה ומכרה לכלבים ׳ ואין הלכה כר׳ אליעזר ׳

ד המודר
הנאה מהברו וגבום לבקרו עומד אבל לא יושב ׳
ומרפאהו רפואה הנפש אבל לא רפואת מומן ורוחין עמו
באמבטי גדולה אבל לא בקטנה וישן עמו במטה ר׳
יהודה אומר בימות החמה אבל לא בימות הגשמי מפני
שהוא מחגדו ומיכב עמו על המטה ואוכל עמו על הש
השלחן אבל לא אן התמחוי אבל אוכל הוא אן התמחוי
החוחר לא יאבל עמו אן האבוס שלפני הפועלים לא יע
יעשה עמו כאומן דברי ר׳ מאיר והכמים אומרים
עושה הוא ברחוק ממנו

זה מכבכם לנקר הוא מחבר
עליו מלא יהבה ממנו החולה ׳ ואמרו אכל לא יעבר זה הוא במקום
שלוקחין אבר אן הקיבה הל אמקבל אבר אי אמקבר החול כיוצא
עמו ׳ ואי אמרפא אותו אי עושה לו בזוי אלא לביכך חם בכבם זה
ויאבר ולא קבל עום דבר הרי בזבח בו החולה כדבר אים לו דמים ׳
ורפואת בפני הוא אירפא בזוי ׳ ורפואת ממון אירפא בהמתו
ואמתר לו להגיד מה שיועיל להמתו ואמכם אחו לו לירפואתה כיוצ
ואין זה אסור בחולה שבמו לפי שהיו אנוס הל חיוב הרופא אן
התורה לרפואות הלי ׳ שנאל וזה בכלל עפי מה שאמר
אם שנוכח לו לרפואות אותו בעומו שהוא בשוחה לותו אסורין ו
ויכול להגילו או בעומו או בממונו או בחבמתו ואמונתו כיוצ אמרין
ואסור לרחון עמו בקטנה לפי שהוא מעביט הפי עליו זה שהוא הוא
לו ולא יאבל עמו בכלי אחד לפי שהוא חולה לו בבוד ויש שהוא
בשר טובח לפניו או יביאה לו יביאהו בלי שיאכלנה זה הוא הומעם בם כן שלא
יאבל עמו מן הסלין אמחלחין אפירות לאחול אחם של קטנים

לפיכך לנקחין הסבר ממנו ויחנול להקדש ׳

ועל דרך משל כשנשבע לחכון שלא יהנה בשמעון ואכלו שמעון עם לוי וכשבאו לחכון לאכול מן התקורה אחזירם לבני לוי אבל לא לבני שמעון מותר לשמעון לאכול ממנה ולא לוי אמר שמא לא נזר ר חכון אלא כדי שיהיה לבני לוי מה שיתן לבני שמעון וזה הוא שבין חומרי לאכול מהנה מן התמחי החמור לכעל הבית ולא ישנה עמו לחומרי שלא יקנוה עמו בשורה אחת כדי שלא יקל עליו מה שיקנוה כי בהיותו קוני קרוב ממנו הוא מונה מקום ליד ויתנה מקום שכני כי שיכול למכר מלחכתו וכבר נתבאר לך פ' נסון אומן כה כ מקומו מוכיעים וקלבה כי יסוריה וחין קלבה כי מליר

ז המודר הנאה

מחבירו לפני שביעית לא ירד לתוך שדהו ואין אוכל מן הנוטות ובשביעית לא ירד להוך שדהו אבל אוכל הוא מן הנוטות נדר המנו מאכל בפני שביעית יורד לתוך שדהו ואינו אוכל מן הנוטות ובשביעית יורד ואוכל

ביעות פירות שתלוין מן השנים חוץ מן הפרים וכבר ידעתה בלא שקק פירות שביעית שקדר וחין בהם בעלים ואמר חייב פיהם לשנר עד המודר שכחה ליכנם בשדה מבירו בשביעית לאכל מן הם פירות לפי שקיל כדרכה לאכילת פירות ולא בעשה נוף שקדקע ז שקדקי וכשעתיר זה לעם וזהו לינו מתעשק בחילה ויפקח בעמוד כ כמנה נהנה ממק פחינו שלנ

ח המודר הנאה מחבירו לא

ישאילנו ולא ישאל ממנו ולא ילוהו ולא ילוה ממנו ולא ימכור לו ולא יקח הימנו אמר לו השאילני פרתך יאמר לו אינה פנויה אמר לו קונם שרי שאינ חורש בה לעולם אם היה דרכו להרוש הוא אסור ובל ארם מותר ואם אין דרכו לחרוש הוא ובל ארם אסורין

אסור על

מי שאסר עליו שלא יהנה מפלוני שלא יעבור פחת לנה ממנו וכחו כן שלא ישתלנו פחת שאחל ממנו ולא ימכור לו פחת יקח ממנו וזהו עב עניין מחמרים בולהו משום בזירה

ט המודר הנאה מחבירו

ואין לו מה יאכל הולך אצל הנוטע ואומר לו איש פלוני נדר ממני הנאה ואינו יודע מה אעשה הוא נותן לו ובא וה ונוטל מזה היה ביתו נופלת נדיו לנדור שרהו לקצור הולך אצל פועליו ואומר איש פלוני נדר ממני ואינו יודע מה אעשה הן עושין עמו ובאין ונוטלין שכר מזה

כל זה

נמשך על הענך שכתבתי לך בזה שפרק ראשון פוקל לנו שקלו ושגיב לו מת חובו שהוא כשהוא לנו לחכונו מה שכתן ואחר שעשו לנו שפו שעולים מה שעשו חזרו כולם לנו כשני חובות והוא מה שכתן לשם שכרן שרש לנו חובו בלא שפק

ח היו מהלכין בדרך

ואין לו מה יאכל נותן לאחר לשום מתנה והלה מותר בה אין עמהם אחר נותן על הסלע או על הנדר ואומר הרי זה מופקר לכל מי שיחפוץ והלה נוטל ואוכל ור' יוסי אוסר

ר' יוסי חומר אחר מאין עמהם שליחי קלי זה שמעשה דומה למתנה ולכך הוא חומר ואין הלכה כר' יוסי

פרק חמישי

השותפין שנדרו הנאה זה מזה

אסורין ליכנס לחצר ר' אליעזר בן יעקב אומר זה נכנס לתוך שלו וזה נכנס לתוך שלו ושנים אסורין להעמיד שם רחים ותנור ולגדל תרנגולין היה אחד מהם מודר הנאה אסור ליכנס לחצר ר' אליעזר בן יעקב אומר יכול הוא שיאמר לתוך שלי אני נכנס ואי אינו נכנס לתוך שלך וכופין את הנדר לסבור את חלקו

ב

היה אחד מן השוק מידר הנאה מאחר מהם אסור ליכנס לחצר ר' אליעזר בן יעקב אומר יכול הוא שיאמר לתוך חצרי אני נכנס ואינו נכנס לתוך שלך

חבר בקרית רחבה

על עיר שבכית ונלו שפני פותחין לחנם שם שותפין כזה בכית לבל אחד ואחד מהם בית בית לעצמו וקמטותפין בחזית הרחבה שלפני הבתים ויש הנקרוקת אחד וחם לשנר שיחלקו זה אחד והוא שיהיה בה חרבע אמות לזה וחרבע לחמת לזה לו יעבר אחד מהכית לפני בל בית חרבע אמות כמו שיעבור אחד מהם לפני בל הבתים שהם חסורין ל ליכנס לאחר עד שיחלקו ואחם שחלקתי חליעזר וחבמים בחצר אחד בה יין חלוקה וכל זמן שאחד מן השותפין בשבע הוא בעבמו ם שלא יכנה בו חבירו הרי זה בופין אותו למכור לבל אם הירה חבירו ואומר לו חשבכנ ברמקו שלא יכנה בו בחשון הרי זה יין

ואי אתחכלא שים לקן וכיוצא מותרין מיבתיב כל לחד מיקן חלק
לבעלים וכל זכות שים בו כאלו מקומות המפורשין לכל ונסתלק ת
חלקו מהם ולא במאי לאחד מהם זכות לא בראובה ולא במרחץ ולא
כביית הקבסת ולא בחצר מרומה להם ובמבוי מבחין בהבין כל אחד מ
מקן במיון כבי לרם ומיון הבשיל לא במיון הכרי. וי יסולק לחבר
מהם בם כשסלקו זכותם מאלו המקומות המפורשים לאחד מבני הרם
פוה מותר לכל בריך שיחזר לאחד זכה לבעלי באלו הזכויות ויתן לב
הסטר ואבני הבנין היו כותבין לבעלי כל המקומות המפורשין וה
והכרים המפורשין כגון כרי שלח יבא לעבור על הכרים והבבושו
בשביל שכבין זה מזה כמו שלחבירו ולא יהיו נריכין לבתוב לא לבעלי
ולא להדיוט והלכה כחכמים.

ו המודר הנאה מחברו ואין
לו מה יאבל נותן לאחר לשום מתנה והלה מותר ומעשה
בבית חורון באחד שהיה אביו מודר הנאה ממנו והיה
משיא את בנו ואמר להברו הרי החצר והסעודה נתונם
לך במתנה ואינן לפנין לא שיבא אבא ויאבל בסעודה
אמר לו אם שלי הם הרי הם מקודשים לשמים אמר לו
לא נתת לי את שלך לא שתהא אתה ואביך אובלין ד
ושותין ומרצין וה לזה ויהיה עון תלוי בראשו אמרו ח
חבמים כל מתנה שאם הקדישה אינה מקודשת אינה מ
מתנה
זה המעשה לא זכרו
לחזק הדבר מבקדם ואחכם זכרו לבאר מה שאנו אומרין והלה
מותר כה שים בתבאי שלא יבאר בעל המתבה שם האים שזה וה
והבים האים מעשה בית חורון והיא שהוא לא בתן המתבה שתש כ
בלא שום תבאי ואחר בך אמר לו דבך מבקה ואובך ביבה שלבוני ואחבל
עמנו הרי זה אמור לפי שהעשה מבלבו שם הוכיח שעבו על תחלתו ח
אמור ואמרי בם בן בזה המעשה. שעודתו מוכחת עליו ל' שרבוי הם
הסעודה והבבבה מעיד שלא בתבה במתבה שלא שיאבל אבי ממבה.

פרק שמ הנודר מן המברשל מותר בצלי ובשלוק
אמר קונם תבשיל שאיני טועם אסור במעשה
קדירה דג מותר בעבה ומותר בבריצה טרטיטה ובדלעת
הרמוצה כ הנודר ממעשה קדירה אינו אסור לא
מעשה רתחתה. אמר קונם היורד לקדירה שאיני טועם
אסור בכל המתבשלין בקדירה.
מעשה קדירה הריפות ונברש
ביוצה בהן ופי דך מחיבו יכול לעמוד בעבמן ועבה שהוא עב מיכול
לעמוד בעבמו. ובינת טרמיטה בינת מבושלת במים חמין ומתמרין
לותה שהוא נדול שלא יקבל וקורלין לותה הרופלים בימרשת ונלעת
דמוצה מין מן הדלעונין שחיבה רלוים להבילה עד שטומבין לותה כ
בלבד שם ושם שחבר שבשאר בו חמימת דמין. ובבר בלרבו זה במה
פעמים במסבת בלאים. מעשה דתחתה. הוא שחבשל מעשהו מן
הקיתה ומן הביבות שבת במים דתחין ושמקר שבבדרין לחדיו שלא ה
הדיטן ובשחבין הוא שה שחהרו בבדיים שלך לחד לשון בני לרם ו
וזה בם בן תלוי לפי לשון הידוע ושהורבל בין בני לרם שבלותו שקום
שבשבב בו הלרם ולפי שה שהורים עליו בלותו זהון ושבל דרך שבל ל
שם היה הסקום שבשבב בו הדרלין בלותו זהון שבושל לבלי ושבלוק ס
הרי הבל לסבור עליו וזה שם הדרלין שבושל שלא השבבו שבל שהם הרי
זה לסבור עליו השבושל לבהו. ועבל זה תעשה הקום שבל שם הוא בזו
השבסתה. בלחדו הבודד שבך לסבור שלבוני ושהתר בשלבוני לפי
שבל זה שהם לחדו התבה שלפי שקומן ולפי לשונם בלותו בזהון ולפי
השפורסם שבל הקמין ושפר לבו זה על דרך שהרחין לפיבך הבן זה ד
ולא בעדך לשחזירו בשה שהבו עתידין לגומר.

ג מן הבבוש אינו
אסור אלא מן הבבוש של ירק בבוש שאינו טועם אסור
בבל הבבושין. ר משלוק אינו אסור לא

בשלוק של ירק שלוק שאיני טועם אסור בבל השלוקין
ה מן הצלי אינו אסור
לא מן הצלי של בשר דברי ר' יהודה. צלוי שאיני טועם
אסור בבל הצלויין. ו מן המליח
אינו אסור לא מן המליח של בשר מליח שאיני טועם לא
אסור בבל המלוחים
בבר ידעת שהבדרים שים בין הטעם
הידוע לפיהבו ידוע לפיבך שם לחדי מן השלוק בם הידיעה הרי זה מ
מותר של השלוק הידוע וזהו בדוב מין הידקות ושם לחדי מלוק בלחדי
הידיעה הרי זה מותר על בל מין שמולקין לותו זה בלבד ידוע בבל הל
בלמונות שהשם שלחבו ידוע בולל בל המינים על ידך בלבד ושהם ס
הידוע שלהו ולא תעשה בעקר הידוע בבדרים הלך לחדי לפו' בני לרם
ולין הלבה בר' יהודה.

ז דג דגים שאיני טועם אסור בהן
בין גרולין בין קטנים בין מלוחין בין תפלין בין חיין בין
מבושלים ומותר בטרית טרופה ובציר הנודר מן
ה צהנה אסור בטרית טרופה ומותר בציר ומורים
הנודר בטרית טרופה מותר בציר ומורים
דיע בי בלמונים בשיתחבר
שם לחדי עם הדבים הרי זה מותר על הבלל ועל הפלבה בדברי בנ'
הבל הבלים שיר הקדישים. ושם לחדי דגדגים בלבד בל המין בלו כ
בחיוה עניו פיהים. ותעבל הוא הדבר שלין בו טעם. ושרית טרופה
מין מן הדבים מחותך לחתיבות הטבות מבותר בעין. ויש בל המים
הינבלין מן הדבים המלוחין. ומורים שם הוא הבקדים בלמון ערבי
הלעומלי ופשטים בעשה מן הדבים ועל זה הסודים הבעשה מן
הדבים מדבר בזוהר הבלבה. ונחבה ל' הדב הבבוש שבבר בתעשה ו
והסדרים מבזירים ותעבל בחבתו.

ח המדר מן החלב מותר בקום
ר' יוסי אוסר. מן הקום מותר בחלב אבא שאול אומר
הנודר מן הנבינה אסור בה בין מלוחה נין תפילה
קום נקדש
המים הינבלין מן הבבינה ובמעשיה תנו קדין מותר מיפת ובלבה כ
בחבת שלהל.

ט הנודר מן הבשר מותר
ברוטב ובקופה ר' יהודה אוסר אמר ר' יהודה מעשה
ואסר עלי ר' טרפון בצים שנתבשלו בתוכו אמרו לו ו
וכן הדבר אמרתי שאמר הבשר הזה עלי שהנודר מן ה
הדבר ונתערב באחר אם יש בו בנותן טעם הרי זה א
אסור י הנודר מן היין מותר בתבשיל
שיש בו טעם יין אמר קונם יין שאיני טועם ונפל לת
לתבשיל אם יש בו בנותן טעם הרי זה אסור.
דיוטב קונם המדק.
קופה הוא התבלין וחבמים אומרים בשהרס נשבבו על דבר ידוע ו
ומפרש לותו ומיחדו הרי זו. עליו במו הדבר האמור מעבמו ומפערין
לותו בשהתערב בתוך בתוכן טעם בדין שהרי אסורין בבל מין
בתוכו בבל מסוג ובלבל בתוכו בנותן טעם אחבל חוץ מפסבע על מין מן
המינים לתוכו לחוכו של מלח לותו טעם שבתוכו ובטיבו בלתי קבוצת
עולתו בתוך מבחר בוחת הבלבה בתוכו הנודר מן היין ולין הלבה כ
בר' יהודה.

יא הנודר מן הענבים מותר ביין מן החיתים מותר
בשמן אסר קונם זיתים וענבים אלו שאיני טועם אסור
בהן וביוצא בהן יב הנודר מן התמרים מותר
בדבש תמרים. מן הסתעות מותר בחומץ סתתיות ר'
יהודה בן בתירא אומר בל ששם תולדתו קרובה עליו ונדר
המנו אסור אף ביוצא ממנו וחבמים מתירין.

תבח קמץ לומר הקדיר מן התמרים מותר כדבש תמרים לפי שם שהתמרים רמויין לתכילה נחתר שהות לה כתכונן תלה לעצמן כמות שהן ואכמים אומרים תקילה היה קדבר שנשבע עליו ולכי רמי לתכילה כלל שהיה לבו לומר מהות לה כתכונן תלה על הדבר היוצא ממנו עם כל זה מותר ביוצא ממנו כגון הסתוכות ושם קמירות ומכימות הגמדים ושם יומות גמדים שהיו ולוין רמויין לתכילה ושוגין מן העבים שכימות הגמדים חומן ושכלם כחכמים

יג הנודר מן

היין מותר ביין תפוחי ומן השמן מותר בשמן שומשומין מן הדבש מותר בדבש תמרים מן החומץ מותר בחומץ סתוומות מן הכרשין מותר בקפלטות מן הירק מותר כ בירקות השדה מפני שהוא שם לווי

שם לוי שם מחן בר ל מזה

לה יודע תלה כמה שנתחבר בו ונהנה לחמש בשבע בדבר שנודע בזה קשה כלה שם כמלה ושמומין בקדיל בשדכי לחם שם וברמין כל כדבי ונקבלות שם הכדיתין שנחלן שנחל

יד מן הברוד מותר

באספרגוס מן האספרגוס מותר בברוד בגריסין אסור מן המקפה ור יוסי מתיר מן המקפה מותר בגריסין מן המקפה אסור בשום ר יוסי מתיר מן השו מותר במקפה מן הערשים אסור באשישין מן האשישין מותר בע בערשים

לספרגוס קורלין הרוים שמולקין כמן הירקות מי זה ירק שיהיה ונהנה לו בכמן כחמין לספרגוס הרוים שמולקין כו קשה הכרוב וגריסין שם נוקל על הקולים שחוכים ומקפה שם הקבשיל מי זה הבשיל שיהיה הלח תרחם שהם קורלים הבשיל הקולים מקפה שלגריסין ולחשישין ערשים שחוכים ומן הלבה כל יוסי כל מה שחמר

פרק שביעי הנודר מן הירק מותר בדילועין ור עקיבה אוסר אמרו לו לר עקיבה

והלא ארם אומר לשלוחו קח לנו ירק והוא אומר לא נצ מצאתי אלא דילועין אמר להן כן הדבר או שמא אומר הוא לו לא מצאתי אלא קטנת אלא שהדילועין בכלל י ירק ואין הקטנת בכלל ירק ואסור בפול המצרי לח ום ומותר ביבש

ר עקיבה אומר כל מידי דמיתלך עלויה שלוקים

מינים הוא וחכמים חולקין עמה והלבה כחכמים

טו הנודר מן

הרנן אסור בפול המצרי יבש דברי ר מאיר וחכמים אומרים אינו אסור אלא בחמשת המינין ר מאיר אומר הנודר מן התבואה אינו אסור אלא בחמשת המינין אבל הנודר מן הדגן אסור בכל ומותר בפירות האילן ובירק

חמשת המינין הם חטים ושעורי וכשמינין ושבולת שועל ושיפון כוסמין הין חיטים ושבולת שועל ושיפון הין שעורים ופול המצרי הין ממיני הקטניות ליכו ממנה הלה בתרן ומכרים וכן קורלין לותו הר הרוסים שפול המצרי ולילו שפול שיוצא מפל הזמנין והלבה כחכמי

ג

הנודר מן הבשות מותר בשק ובירייעה ובחמילה אמר ק קונם צמר עולה עלי מותר להתבשות בגיזי צמר פשתן עולה עלי מותר להתבשות באמצי פשתן ר יהודה אומ

הבל לפי הנדר מתן והוי ריחו קשה ואמר קונם צ צמר ופשתי עולה עלי מותר להתבשות ואסור להפשיל לאוזניו

שם לרוב מעוק שער ניירעה כבדגם ושבה שלינו תלוי וחמילה מסך ולילו לפל כמי לרם כתבלית העופי מגין לרם בה רלמו מקמטר וכמו כן יירעה הכוכרה בכתן ולי יהודה לילו הולך לחר פעט קלמון לפל מכיה הלרים מן הקניין שנופל עלי הבדר ומתי זו ס שבה לילו והלבה כר יהודה

ד הנודר מן הבית מותר

בעלייה דברי ר מאיר וחכמים אומרים עלייה בכלל בית הנודר מן העלייה מותר בבית

ה הנודר מן המטה מותר בדרנש דברי ר מאיר וחכמים אומרים דרנש בכלל המטה הנודר מן העיר מותר ליכנס בתחומה ואסור ליכנס בתוכה הנודר מן הבית אסור מן האנף ולפנים

דרנש מטה קטנה כמתכין

מותן לפני המטה קבדלה שנקדלת מטה כמו שהנלם שעולין בו לל המטה הגדולה וכבר בפרק חמישי ממסכת ערוכין שהבתים ודומים מהקומות קדיה הינמות תחן מן המדיכה לפ היו קדוש מן המדיכה שבעים לחמה לו שחות מפס קדי פס מתחברות לל המדיכה ונמדיר לתם כולם כדיבוע ולו ממדין תחן מן המיובע לכפים לחמה לכ רוח ונהנה תחום שבת הנקדלת תחום העיר ולכי הקהקומות שבו הנוספים שבתוספו לל המדיכה כשבדיבע מפוף הבתים היוצאים מן מהכה בקדיל עבור העיר ונהנה כמו המדיכה ונייבו בדין המדיכה ובבר בחדבו זה ונייבו בו בדוק בהקומן ולחף הוא בעילת חלבת מגוזית יעפו הלבתות ומן הלבה כר מחיר בכל מה שחמר

ו קונם פירות

האלו עלי קונם הם לפי קונם הם על פי אסו בחלופיהן ובנידוליהן שאינו אוכל שאינו טועם מותר בחלופיהן ובנדוליהן בדבר שזרעו כלה אבל בדבר שאין זרעו כ כלה אפילו נדולי נדולין אסורין

ז האומר לאשתו קונם מעשה ידיך

עלי קונם הם על פי קונם הם לפי אסור בחלופין וב ובנדוליהן שאני אוכל ושאינו טועם מותר בחלופיהן וב ובנדוליהן בדבר שזרעו כלה אבל דבר שאין זרעו כלה אפילו נידולי נדולין אסורין

דבר שזרעו כלה הוא מה

שנפסל זרעו בתרן ונתבר כמו שחטה וקשעורים ושאר הזרעים ודבר שאין זרעו כלה פיקים קדבר שנשבע עליו בכל לו עוקם לו מה שדומה לשם ולהו כאומה ויש שאר הגדלין הזדוע קיים בתרן ונכבר נתבאר זה בפרק שתי התעיני ממסכת תרומות ובימורי שם

ח שאת עושה אינו

אוכל ער הפסח שאת עושה איני מתבשה ער הפסח עש עשתה לפני הפסח מותר לאכול ולהתבשות אחר הפ סח

ט

שאת עושה ער הפסח אינו אוכל שאת עושה ער הפסח אינו מתבשה עשתה לפני הפסח אסור לאכול ולהתבשו ער הפסח

י שאת נהנית לי ער הפסח אם תלכי

לבית אביך ער החג הלבה לפני הפסח אסורה בהנאתו ער הפסח אחר הפסח בלא יהל דברו שאת נהנית לי ער החג אם תלכי לבית אביך ער הפסח הלבה לפני הפ סח אסורה בהנאתו ער החג ומותרת לילך את הפסח

פרק שמיני

קונם יין שאינו טועם היום אינו אסור
לו ער שתחשך ׳ שבת וי אסור בכל
השבת והשבת לשעבר הרש זה אסור בכל החרש וראש
חרש להבא שנה זו אסו׳ בכל השנה וראש השנה לעתיד
לבא ׳ שבועו אסור בכל השבוע והשביעית לשעבר
ואם אמר יום אחד שבת אחד חרש אחד שנה אחת שבוע
אחר אסור מיום ליום ׳

ענין ראשי ושבת שעבר שאסור עליו היין גם כן
יום השבת לפי שהוא נמנה עם הימים שעברו לפניו שאסר עליו כאן
היין לפי שאחר שבת זו וכיוצא בו הרין בראשי שבועו זה שבחשוב ם
שבפיות המדברת עם שלפניה ולפיכך הרין הוא שהשבת הבאה בכל
אחת ואחת מהם שלפניה אסורה עליו מיום שאסר עליו ואילך
לו לשתות בהם ולא כי אלא שבשבת שלאחריו מותר לשתות בהם מיום
שלאחר השבת שלאחריו ולא שבת שלאחריה אלא שבת שלפניה שבשבת שלפניה מותר
מעתה לו ישראל כיון שאמר היום לו יום אחד וכיוצא בו בשאחר ק
קונם יין שאיני טועם יום או שבת או שבוע הרי הוא כיון שאחר
כשאחר יום ויום ליום כשאחר שבוע או שבת או שבת
גרוע לשתות שלשים יום שלמים ׳

ב ער הפסח אסור ער שיגיע ער
שיהא אסור ער שיצא ער לפני ר׳ מאיר אומר אסור ער
שיגיע ׳ ר׳ יוסי אומר ער שיצא ג ער הקציר וער
הבצי׳ וער המסיק אינו אסור אלא ער שיגיע וה הכלל כל
שומנו קבוע ואם שיגיע אסור ער שיגיע ער שיהא אסו׳
ער שיצא ׳ וכל שאין זמנו קבוע כיון שאמר ער שיהא כיון
שאמר ער שיגיע אינו אסור אלא ער שיגיע
קציר קציר חטים ובציר בציר
הענבים ומסיק תכיסת הזיתים ׳ והלכה כר׳ יוסי ׳

ד ער הקיץ ער שיהא
הקיץ ער שיתחילו העם להבנים בבלבלות ער שיעבור
הקיץ ער שיקפלו המקצועות ער הקציר ער שי
שיתחילו העם לקצור קציר היטי אבל לא קציר שעור׳
הבל לפי מקום נדר ואם היה בהר בהר אם היה בבקעה
בבקעה ה ער הגשמים ער שיהיו גשמים ער ש
שתרד רביעה שניה רבן שמעון נמליאל אומר ער ׳ ש
שיגיע זמנה של רביעה ׳ ער שיפסקו גשמים ער שיצא
ניסן כלו דברי ר׳ מאיר ר יהודה אומר ער שיעבור הפסח

קיץ עם לימות החרב לפי שיש מפורסם זה העם מהלם על זמן במהל
התחים ובמתחיל זמן תהלתם וכך פירשו כי כתמרי כלכלות לל
פלי התחים ומקנועות שם מתהלחות ממטחין עליהם התחים ׳
להמטמק ולבצק ומה שתמרי ער שיקבלו ריקם המקנועות ממקומות שם
ממשמען כני חדם מה שמטחין ומקפלין המתהלחות ממקומות שם
העטיחה ותמרי שם היה בהר בהר כל שם כדר בהר ימתין זמן הקציר
או הבציר בהר ותעבי׳ פירוד לבקעה וכמו כן שם היה בבקעה ער

חברי ימתין זה זמן בבקעה ועל זה תעשה הקש בכל המדרים ותכל
מוריים שהוא שם שתר ער הבשם ימתין זמן הבשם לפ׳ יבילת שמטר ו
ובבר כתרבו בשרק שתיני שתפה שזמן רביעה שניה הוא שתחלת זמן
הגשם כתרן יפרילל הוא כ׳ו במרחשון וזה בשבת מבכרת ותכל
במלוחרת בלית בשלין ובבכורות בשלשה ועשריים במרחשון לפיכך
זה שבשבע ער הגשם לשור ער ר׳ש בשלין שלא שם בן ירדו בשמים כת
כתחילת הזמן וזהן שלכה כר׳ שמעון שלכה כר׳ יהודה ׳

ו קונם יין שאינו טועם
השנה ונתעברה השנה אסור בה ובעבור׳ה ער ראש ח
חרש אדר ער ראש חרש אדר ראשון ער סוף אדר ער
סוף אדר ראשון ר׳ יהודה אומר קונם יין שאיני טועם ער
שיהא הפסח אינו אסור אלא ער לילי הפסח שלא נתבון זה
אלא ער שעה שדרך בני אדם לשתות יין ׳ ז אמר
קונם כשר שאיני טועם ער שיהא הצום אינו אסור אלא
אד׳ לילי הצום שלא נתבון זה אלא ער שעה שדרך בני אד׳
לאכול בשר ר׳ יוסי בנו אומר קונם שום שאיני טועם
ער שתהא שבת אינו אסור אלא ער לילי שבת שלא נתבון
זה אלא ער שעה שדרך בני אדם לאכול שום
לילי נים ול נום כשור וכיו
מנקנם לאכול השום בלילי שבתות בתחלת הלילה לפי שקיק מפיג
לפם על התמים לפי מאכלם ואתרם וכבר ידעת מעשת תלמידי חב
חכמים שלילי שבת לילי שבת מוקף עם היות הפם בת בעצמו מחויב
בו העובר בכל יד מצידי הקבלה לבני אדם כולם ולא כן הלכה כר׳ יה
יהודה ולא כר׳ יוסי בנו שכל העקר מה שקדם מזומנו כל עומנו ק
שבוע אמר שר שיגיע אסור ער שיגיע ער שיגיע שקיק אסור ער שיגיע ׳

ה האומר לחבר ו
קונם שאני נהנה לך אם אין את בא ונוטל לבנ׳ כור אחד
של חטים ושתי חביות של יין הרי זה יכול להפר נדרים
שלא על פי חכם ויאם לו כלום אמרת לי אלא מפני כבודי
וזה הוא כבודי ט וכן האומר לחברו קונם שאת
נהנית לי אם אין אתה נותן לבנ כור אחד של חטים ושתי
חביות של יין ר׳ מאיר אומ׳ אסור ער שיתן וחכמים אומ׳
אף זה יכול להפר נדרו שלא על פי חכם ויאמר לו הרי א
אני כאן נתקבלתי י היו מסרבין בו לשאת את
בת אחותו ואמר קונם שהיא נהנית לי לעולם וכן המגרש
את אשתו ואמר קונם אשתי נהנית לי לעולם הרי זו מ
מותרת מלהנות לו שלא נתבון זה אלא לשום אשות
יא היה מסרב בחברו שיאכל אצלו אמר קונם
לביתך שאיני נכנס וטפת צונן שאיני טועם לך מותר ל
ליכנס לביתו ולשתות ממנו צונן שלא נתבון זה אלא ל
לשום אבילה ושתייה
מסרבין מפציריו ׳ ותמרי כת
לחזותו לפי שקוח כהוב ועוד שקיל מנוס וחייב לרש להסתלל בזה ול
ותמרי ומכשרין לל תתעלם זה שכוסח כת לחותנו ולין הלכה כר׳ מ
מאיר ׳

פרק תשיעי

ר׳ אליעזר אומר פותחין
לאדם בכבוד אביו
ואמו וחכמים אוסרין. אמר ר׳ צדוק עד שיפתחו בכ
בכבוד אביו ואמו יפתחו לו בכבוד המקום אם כן נדרים
אין נשאלין לחכם ומודים חכמים לר׳ אליעזר בדבר שבינו
לבין אביו ואמו שפותחין לו בכבוד אביו ואמו

יאמר ר׳ אליעזר שהוא כשאמר לו אביו לו אמר הכעסתני בזות ה
הכבוד שאיך בזה לכבוד אביו ולא הפריק נדרך אמר לו ה

257

הדבי בן בבי יודע מהקבה אימי תפן בשבועת וכבעם ולפיכך מ
תומרין לו בכל שבועה שהקבה מתקים מאיך זה שבעם מהביאך לידי
שבועה אם כן לא תהיה תלמוד שבועה. בשום שבים מתבטיך מחלה
לחכם כמי שיפ' מתקה והזה אומרים כמי זה שענין אם כן מין נדרים
כמו שלין לחכם ' אבל חכמים אומרי על כל שבים נדרך מחלה לחכם ו
ניתיר לן נדרי והלכה כחכמים '

כ ועוד אמר ר' אליעזר פותחין בגולד וחכמים
אוסרין כיצד אמר קונם שאיני נהנה לאיש פלוני ונעשה
סופר או שהיה משיא את בני אמר אלו הייתי יודע ש
שהוא נעשה סופר או שהיה משיא את בני בקרוב לא
הייתי נודר ' קונם לבית וה שאיני נכנם ונעשה בית
הכנסת אמר אלו הייתי יודע שהוא נעשה בית הכנסת
לא הייתי נודר ר' אליעזר מתיר וחכמים אוסרין'

ר' שליעזר מתיר אחר המחלה
לחכם ואחי שחוא אימי מתחרט שלא מהבריחו שבית שענין המתחרט
ודעתו ובוונתו מלא יתחרט זה שענין מלא מיתחיל על מה שבעם ו
וחכמים אומרין שהם מבריחין החדשה עם כל שבים על בוך שדבר ם
שבעבע ושבני שבוונה בו ואחר כך תעשל שמחלה לחכם ושהתירה ו
והלכה כחכמים '

ג ר' מאיר אומר יש דברים שהם בגולד ואינם
בנולד וחכמים מודים לו בידר אם קונם שאיני נושא את
פלונית שאביה רע ושמע שמת או עשה תשובה ' קונם
לבית זה שאיני נכנם שהבלב רע בתוכו או שהנחש ב
בתוכו ואמרו לו מת הבלב או שנהרג הנחש הרי הן כ
בנולד ואינן בגולד וחכמים מודין לו '

מיבי שבאר בשבין השבועה שבת
שבועתו הרי חוא כאילו שבעבע על תנאי ובתבטל שתנאי שאינו חייב
בשבועה ובאלו אמר שבועה שאינו נוסא פלונית אלא אם כן אני כ
בטוח שזוק שביה ובן אומרי בתלמוד בשעה שתולה בדעת בידר ו
ואינו נדרך שבירה ועי זה בולם בשאינם עלין ושעה שזק עליהם כן

ד

ועוד אמ' ר' מאיר פותחין לו מן התוב שבתורה ואומרין
לו אם היית יודע שהיית עובר על לא תקום ועל לא ת
תטור ועל לא תשנא את אחיך ואהבת לרעך במוך ו
והי אחיך עמך או שיהיה עני ואי אתה יכול לפרנסו '
ואמר לו אלו הייתי יודע שבן הוא לא הייתי נודר הרי
זה מותר'

מה שאומר ר' מאיר הרי זה מותר אחר השעה לחכם ואין אלא
אלא על כל שבים נדרך שמחלה לחכם ואתרים ובאלו בן נדרך שיהיה כ
בשעה שם זה שהים שבעבע אלא יהבה אחרים לפי מה שאומרו הוא ה
הטעם שבאלו אחכירו אין מתירין לו אלא שבעין והבירה ראשים על זה
אומה שם לך שום אדם אומרים לאחר לו בשמין נדרית לך ואתר נדרך בשמין
לשתיב ויוחל אדם לשבת את שהים

ה פותחין לארם בשבועת אשתו ומעשה
בא אחד שנדר משאשתו והייבו ר' עקיבא ליתן לה כתובתה
אמר לו ר' שמעון מאות דינרים הנח אבא ונטל אחי א
ארבע מאות ואנ ארבע מאות ולא דייה שתטול היא מ
מאתים ואנ מאתים אמר לו ר' עקיבא אפילו אתה מוכר
שיער ראשך אתה נותן לה בתובתה אמר לו אילו הייתי
יודע שבן הוא לא הייתי נודר והתירו ר' עקיבא '

הינקר אבלבו מעולבלי לא מתעבדי
לשתובה אלא בתקבת רבבן בתרתי ולבך בתר בתלמוד אלא בסתבה
מחה זוז שהיו לו אחבם היה לו קרקע אחת זה אסך ואחר לו אילו לא
יסתר לך אחם דבר אחר פרשין אבתובה אלא על דרך אחד שתבטל
לאחר שער ראשך לנדרך אבילה יש לך ליתן בתובתה ואחרו לו שיתן
לה בתובה אדעתי אבטלבלין.

ו פותחין בימים טובים ובשבתות בראשונה
היו אומרי אותן הימים מותרין ושאר כל הימים אסורין
ער שבא ר' עקיבא ולימד שהנדר שותתר מקצתו הותר
כולו ו ביצד אמר קונם שאיני נהנה
לכולכם הותר אחד מהן הותרו כולן שאיני נהנה לזה ו
ולזה הותר הראשון הותרו כולם הותר האחרון האחרון
מותר וכולן אסורין' הותר האמצעי הימנו ולמטה מותר
הימנו ולמעלה אסור שאיני נהנה לזה לזה קרבן ולזה
קרבן צריך פתח לכל אחר ואחר

כבון שבשבע שלא יסתה יין לו שלא יאכל
בשר כך וכך ימים לבך לומר אילו ידעתי בשעת השבועה שאסתה לו
ים טוב שבכלל בשלו ימים שתה מתייב בו בשלישי בשר ושתיית
יין לפי שבאמר ובילות לשבת עובר בלום שייתי בשבע ובזה לומר לו
מתירין לן שבועתנו ' ואמרי לזה קרבן ולזה קרבן אמתי שבאמר
ר' שמעון שאילו סובר שבועות עבד דעתו ואילו שבועה לכל אחד ואחד כ
כמו שיתבאר בשבועות עבד דעתו ואילו שבועה לכל אחד ואחד שלא כאמרי
שלישי בזה ולזה ולזה נדרים בזה לכל אחד ואחד אחד שלא בזכיי
ור' שמעון שתלכה כר' עקיבא

ח קונם יין שאיני סועם שהיין רע למעיים אמרו
לו והלא מיושן יפה למעיים הותר. במיושן לא במיושן
כלבר הותר אלא בכל היין ' ט בצל שאיני
טועם שהבצל רע ללב אמרו לו והלא בפרי יפה ללב ה
הותר בבפרי לא בבפרי בלבד הותר אלא בכל הבצלים
ומעשה היה והתירו ר' מאיר בכל הבצלים'

אומרי רע למעים ורע ללב על ירך זמיון ' וכן
שבתבאר בתלמוד וכן בדמיין מזמן שבדי ומן הדברים שבשבע ע
על יסך ומן החדש שבשבע שליסך ' וכל זמן שאומר המדר אילו יל
ידעתי שסם יפה היייתי מתנה על היין ושייתי אומר יפן מותר ו
ושחדש שסם יפה היייתי אילו ידעתי זה לא שייתי בשבע בלל לפיכך
מותר בחדש ובין בלא שלה לחכם כמו שבזכר וחם אומר אילו ק
שייתי יודע שייתי אומר בל יין עלי אסור חון מן היין יהיה היין ל
לבדי מותר לו וזה הקש לכל שבבות '

י פותחין לארם בכבוד עצמו ובכבוד
בנו אומרין לו אי היית יודע של מחר אומרין עלין בך
הוא ווסתו של פלוני מנרש את נשיו ועל בנותיך היו א
אומרות בנות גרושה הן מה ראתה אמן של או להתנרש
אמר או הייתי יודע שהוא בן לא הייתי נודר הרי זה מ
מותר

ונדרך בבל זה שפדיה אחר שלה לחכם '

יא קונם שאיני נושא את פלונית
בעורה והרי היא נאוה שחורה והרי היא לבנה קצרה ו
והרי היא ארובה לא מפני שהיא בעורה ונעשית נאוה ש
שחורה ונעשית לבנה קצרה ונעשית ארובה אלא שהנדר
טעות ' מעשה באחד שנדר מבת אחותו הנאה והבעלה
ר' ישמעאל וייפוה אמר לו ר' ישמעאל בנ לזו נדרת אמר לו
לאו והתירו ר' ישמעאל באותה שעה בבה ר' ישמעאל ואמ
בנות ישראל נאות הן אלא שהעעות מנוולתן וכשמת ר' י
ישמעאל היו בנות ישראל נושאות קינה ואומרות בנות י
ישראל על ר' ישמעאל בבינה וכן הוא אומר בשאול בנות
ישראל על שאול בבינה

מבבדר טעות ואימו בדיך שחלק לחכם ולא התיבה ור' ישמעאל חלק
על זה שבעין ואומר מחלילו היתר כעורה ונעשית נאה שהוא מולד ם
מאימו בדיך שתבה ושבים זה שהעשה לדעת ר' ישמעאל וכן שבתבאר
בתלמוד שבאמר ושתירו ר' ישמעאל אימו היל שתיר לו בידו שלא שקוה
שתיר ושוזר לו אלא חלה עליו שבועה אם יהיה זה בולד שבתה לו ו
ושתיר בר' אליעזר שבבר נשלם לך דעתו שבולד לאבלו פותחין בו '
ואין הלבה בר' אליעזר '

פרק עשירי נערה מאורשה אביה ובעלה מפירין נדריה הפר האב ולא הפר הבעל הפר הבעל ולא הפר האב אינו מפר ואין צריך לומ' שייקים אחד מהם

מתני' מחלוקת בשלשה יכול מחזי הרי כגון מחזי כחדיה מר זה אומר ולך חזר וכיור שכותבת מיקין מכיסם ומחזי ולך צריך לומר מיקים לאחר מיקים ומחזי חזר זק מקני' ובשלמ לחכם ומחזי על קיומו וחזר ואמר לה לפי שקשר אבלו בשלשה בשלשה על הקפה ואין בשלשה על ה שפשר וכשבשלמ וחזר ואמר לה אינו מופר עד שיהיו שניהם בבת אחת ולחזי לזה יהיו כשנים המלוכסם מפותחים ין בריכה כחה והבעל מה מחזי כין חים לאחתו בין חב לבתו כשעורים כית לחכים

מת האב לא נתרוקנה רשות לבעל מת הבעל נתרוקנה רשות לאב בזה יפה כח האב מכח הבעל דבר אחר יפה כ"ח הבעל מכח האב שהבעל מפר בכגר והאב אינו מפר בכגר

הבעל אין לו רשות בחפרי מדים אלא לאחר כדיפתה לאוקפה לחכל לאחי מיתת הבעל ומפרים היו עשים כפית חכים חזק בפון התורם ע פשחב לה יפר אלא בזמן הכשרית לבעל הבעל מפר לשנים ובבר כ לאחרים בפוף פרק שלשה מכתובות מכחה שנים נקרקעות קטנה ומ ומכחה שנים נקרקעות בוגרת ומתי תשים בוגרת ונקרקעו כל זה עד ש אלא שכחתו בו שפק כלל ונקט לאחתו מפש

נדרה והיא ארוסה נתגרשה בו ביום נתארסה בו ביום אפילו למאה אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה זה הכלל כל שלא יצאת לרשות עצמה שעה אחת אביה ובעלה מפירין נדריה

תנדרי' שנדרה בחדי לחתן מפר לחתם לחים לאחרון לאחר ניחתה בחדי רשות עצמה לפי שהיה בשלה בחדי רשות לאחר ניחתה בחדי

דרך תלמידי חכמים עד שלא היתה בתו יוצאה מ מאצלו אומר לה כל נדרים שנדרת בתוך ביתי הרי הן מ מופרין ובן הבעל עד שלא תבגם לרשותו אומר לה כל נדרים שנדרת עד שלא תבגמי לרשותי הרי הן מופרין שמשתבגם לרשותו אינו יכול להפר

הערוך אבלנו לין הבעל

מפר בקול מין ובשבשה לחוקה ויש לו רשות בחפרי נדרים בעתיד ו ובתרוקנה רשות אחר ואינו יכול לחפר נדרים שבשבעה ויהיו לו ל לרוסה קודם שתבגם אחרון לחנם יפר לה בפותקות אחד ויהיו ל לרוסה כמו שבתחר ומבחן תדע שהבעל מפר בלח קמיעה לפי שם שהוח אומר בבחן יפר ואינו יודע שהוח לא יודע שבועה ולא שמע על ו לי זה דבר בשבועה וכן כתר שהלמוד

בוגרת וששהת שנים עשר חדש ואלמנה שלשים יום ר' אליעזר אומר הז הואיל ובעלה חייב בכוונותיה יפר את נדרה וחבמים אומרין אין הבעל מפר עד שתבגם לרשותו

בכתר שקבלו בפרק

חמישי מבתובות שהלרוסה בשביעי זמנה שנינו שלא בשלת לוכבת מפלו ויתבחר בזה שפרק שבוגרת מלרוסה לבים ובשלה מפירין בו נדרים לין שבבוגרת לא בכל שבבוגרת בשתיקות בין שבבוגרת לחכים ובתנייה בשלה בכוונותיה בבר שתיחדה לרשותו יפר ושבבה בחבמים

שומרת יבם בין ליבם אחד בין לשנ' יבמים רבי אליעזר אומר יפר ר' יהושע אומר לא לאחד אבל לא לש לשנים רבי עקיבא אומר לא לאחד לא לשנים אמר רבי אליעזר מה' אם אשה שקנה הוא לעצמו הרי הוא

מפר נדריה' אשה שקנו לו מן השמים אינו דין שיפר נדריה' אמר לו רבי עקיבה לא אם אמרת באשה שקנה הוא לעצמו שאין לאחרים בה רש' תאמר באשה שק שקנו לו שמים שיש לאחרים בה רשות' אמר לו רבי יהושע עקיבא וברוך בשני יבמים מה אתה משיב ביבם אחד' אמר לו אין היבמה נמורה לאישה בשם שהארוסה נמורה לאישה

מתמר ר' אליעזר מתנם קום ביבם מעשה מתמר ביבמתו לפי שר' אליעזר סובר דיבת בית שמאי בכל ד דברים כמו שבתרינו כמה פעמים בתחלת רבי אליעזר ממותו ובית שמאי מומרין מתמר ביבמה קטנה קכין במור נתן הבכר כן תלה כמן שבתבאר ביבמות ומה שתמר ר' עקיבה מין מיבמה גמורה לתשה ל לפי שבברי הכל יבמה תרוסה מין חייבין עליה משכלה בשניה מ מתירסה והבלבה כל' עקיבה

האומר לאשתו כל נדרים שתדורי מכאן ועד שאבוא ממקום פלוני הרי הן קיימין' לא אמר בלום' הרי הן מופרין' רבי אליעזר אומר מופר ז וחבמים אומרין אינו מופר' אמר רבי אליעזר אם הפר נדרים שבאו לבלל איסור לא יפר נדרים שלא באו ל לבלל איסור' אמרו לו אישה יקימנו ואישה יפרנו את שבא לבלל הקם בא לבלל הפר לא בא לבלל הקם לא בא לבלל הפר

שבתן לבבל שמור לל לאחר שבועתה שחייב לותה השבועה בלא שפק' שלא שם כן בשלו ושפר לה שהיקלה יפר קו קוים חיוב' והבלבה כחכמים

הפר נדרים בל היום ויש ברבר להקל ולהחמיר' כיצד נדרה בלילי שבת מפר בלילי שבת וביום השבת עד שתחשך נדרה עם חשיכה מפר עד שלא תחשך שאם לא הפר וחשבה אינו יכול להפר

מיכאן תדע שחפרת נדרים ניתנו מעת לעת לכל יחידין בהם היום כ בלבר לפי שבתחיל בימים ומעט ומה שתמר מיום לל יום עבינו שהוח מפר כיום ובלילה בשיזדמן לך לל כשיבים בלילה ותפפר בו גם כן מיום לל יום שם נשבעה בתחילת הלילה ואמר על דרך מפל יום שבת להודיעך שחפרת נדרים מותר בשבת

וכן השיבה לחליעזר שחפרת נדרים מותר בשבת בין לנודך השבת בין שלא לנודך השבת תבל' שם אמרו לה יחמיר לה חדש לתשתו בשבת מוסר לי כדרך שהוח אומר בחול אלא שהוא אומר לה טלי לתכלי טלי שתי והבלר בטל מחלון ודרך שיבטל בלבו ואם אי אפשר לו שיבטל בדיבור בשבת בחעשה מיכריחה לעשותו כמו שזכרנו יבטל בלבו לפי שכך היה ל לון התוספתא שבטל בלבו ואין צריך להוציא בשפתיו בין בחול בין בשבת' ומה שבריך שתשיבה מה שתמרו היה בשבת בלבו היה ומה שתמרו היה יכול לקיים ל שהוא שם שפר בלבו וחזר וקיים השבוע קיימו היה כמו כן שם שתק בשעמדו שבוע ויהה כוונתו להכעיס תוה על דרך השחוק ולא הפר בחותו היום הרי שבדר היה ולא יפר תחר כן ואעפ' שלא היה שתיקתו לקיים שבדר אלא בשעמד שבוע ויהה מה שתמרו בשפרי שם החדש יחדיו בשעתו על תנת לקיים השבועה מדבר' לבל מה שתמרו שפר בלבו אין שפר שזה מוציא שהוא נדיך מיונין בשפתיו בשפרה זה אינו קושר אין שפר שתמרו מבטל בלבו ואין נדיך לקושרו בשפתיו לפי שבבטל אין שפרים לפי שב מעין השפרים הוא שיהיו השפר שקשרים ובשאר קשרים כמו שבתי ב בתחלה קודם שבושתה שם תרבה תעשה ואם לא רצתה לעשות הרשות בידה אין עליה מכישה והבטל הוא שיבריחנה לעשות הדבר שבשבעה אלא לעשותו כמו שבשרנו לחמר לה טלי לתכלי טלי שתי וה ואינו נדיך לקושרו בשפתיו והבן זה השפרים אים בין הבטל ושפשר עד שלא יהיו הלשונות שותרין זה לת זה שהוא ענין בשלה לחנם שתה בדרים בשבת זה לא יהיה אלא בנדרים שהן לנודך השבת ובקידושין ושפילו היה להם שבחי שבעה' ושמור יחידי ובלילה ובשבת

יחיד מומחה לית ליה נדרים יחידי, לכל הדיוטות לית ליה פתחת משלשה
ישם לתלמידים למיתי מתיר נדרי מופר לך לא מיבעי מומרים על זה
שעבירן לא תמיר הכשר לפתחתי מדרי לך לא מצעטת זאת שכוונה הדי
זה היכו כלום, לפי שסח תמיד חכם מחתר בלשון כשר וכשר מחתר
בלשון חכם לית תמר כלום, ולשון ספרי חכם מתיר ואין בשר מתיר
כשר אפי ואין חכם מפר לפי שעבירן הדרה בטול השבועה משקדת
וכשו לית היקף כלל וזה לית ישמעו אולתי הלא והכשר לפי מה שכתבת
בתורת וכתלמוד ושבין השלשה לחכם מחכו קורין לאחת נדרים
הוא מיתיר השבועה הכפרת והמחוייבת ומסתלק ריבה מן מעתיד
וזה לית ישמעו ואולתי חכם מפר לפי שלשה הדיוטות כמו שזכרנו לפי
שם שכח לבו בקבלה לית יחל דברו הוא היכו מחל אבל לחרי מנחלין
לו וזה הענין אין לו ענף אולתי הקבלה והוא שם שמחרו אתר נדרים
שזה הענין אין לו ענף אולתי הקבלה והוא שם שמחרו אתר נדרים
שורשין כחוד ואין להם על שם שכתבו ומשמע אתר השבועות לפי
שם שמפרו לבו חכמינו מן נדרים מן החכמים ולפי שה
שרשיהן והתרבותן בשבי חבותיהן לפי שה שהן שנים שהם לל בשבי
לאבותם ורבותם שם שלבבו בערי המערב לל אתר השבועה מעשים
בכל יום לפי שבמקומינו אין נוכחין בהם שים הדשים לל המיבעית
והוא כמו שחביר לך יבוא חיים לל לחתם שלח הופר נדרים לל החכם
לו לשלשה הדיוטות ויחמר לו אחי כשבשתי על ענין כך נאחי מתחדט
משבועתי ואחמר לו שה שבשם שבשיתך ניתחדט וידוישם בשלב
שבתחדם לו לל פתח שבשתה לו כמו שבתבאר בפרק שלדים זה
ואחמר לו ברור הדייכין שלו ידעת בשעת השבועה שיתחדם עליך כך
וכך לל שהענין כך כלום הייתי בשבע ואחמר לו לתת שלו היה לי
מבני לשבי זה הענין זה שלא הייתי בשבע ואחמר לו לתת מתחדט על
זאת השבועה והוא שחמר כן והברול מן השלשה שבמחלים שם שחמר
מרי לך מרי לך ואחול לך כמיבעית, שלל מעבלה ושמיבעית שלל מעשה
כשתוב ושבלח לכל ערת בני ישראל ולגר הגר בתוכם וכו', ואחר
כן שחמרין שבשים שבשחרים מרי לך ואחול לך מרי ואחול לך ואחר
כך יחזור ברול הדייכין שחמר לו שה יהיה לך למכתב שתשיה מרין כ
בדרים ושם תכשים מכאן ואילך ותחזור ליעבע שבו שלח בתיר לך
וזה רשיכו אותו ועשיכו כו מעשה ושבן שלו השבשים כולם שחמרם
ותתבהב בשם

פרק אחד עשר — ואלו נדרים שהוא מפר, נדרים שיש בהם עינוי נפש אם ארחץ אם לא ארחץ אם אתקשט אם לא אתקשט, אמ׳ ר׳ יוסי אין אלו נדרי עינוי נפש

השבושות נקרא גם כן נדרים וכן שחמרו בתלמוד
והכיאו ראיה על זה ממה שחמר בנדרי רשעים נדר בזיר ובקיבן
ובשבועה ולכך חמרו בכאן שלו נדרים והכיא דמיון מבדר ודמיון מ
מבשועה שחמם דמיון שבדר בחמרו שם אריחן ושוא שתחמר בדר ע
שלי שלא אריחן לשלם שם אריחן ושוא שה שחמרו שבות רחיצה שלי
לעולם שם אריחן היום ועל זה תולה ר׳ יוסי ושחמר ולא תריחן היום כ
כולל דיומא לאו שמיע כולל אחר שחמרם שבועה שלא אריחן לשולם
וזה הוא שבין חמרו שם לא אריחן ולפי זה שפירוש גם כן שה שחמר
שם אתקשט ושם לא אתקשט ואין הלבה כר׳ יוסי׳.

ב — ואלו הן נדרי עינוי נפש, אמרה קונם פירות העולם עלי הרי זה יכול להפר פירו׳ מדינה עלי יביא לה ממדינה אחרת, פירות חנווני זה עלי אינו יכול להפר, ואם לא היתה פרנסתו אלא ממנו הרי זה יפר דברי ר׳ יוסי

הכל חמרים שבדרים שבינו לבינה יפר כגון שבשבעה על
ענין מעבינו שקשוט ושפרכסה ושם שתלו בשבין שתשמים לשם ם
שחמר כין שים לאחתי לכל נדרי עיבוי נפש יש, בשם שחלוקת ושחתי
ושתן בשבינים שבללים ושחינם כללים והשולחי ושחינו שולחי ושה

תלוי בכעל עצמו ושם שתלוי בזולתו, ושחילוק ושפסק בכל זה ם
שסוף יפר שכל שלי זה נר שיהיה כין לא יקיים עבוי כשבועה או קונם
שלחי יחר שלא שחינו שלחי בינו לבינה אלא לבין שחרים ובמו כן כל
שם שתלוי בשב״ן הקיצוני וזהו שם שחמרו כל נדרים בעל מיפר ל
לאחתי חון שהבחתי על שלוני שחין מיפר שכל הבחת תלוני עלי מ
מיפר לכל נדרים שים בשם עבוי בשם שם יפר לא יפר לכל שרש ו
ושלא לא נדרים חשולם ונדרים שבינו לבינה חמכם ושפרק תלוים
בשם שמיוחד לו כלבר שכל לשחר כני שרם שהבר בשחר בחיובי
ושתבחר לן חוק שחמיחר שיין בר שבועה ולא סיר שתרירו שחסם שלח
יוכל שבעל לבטלו לפי שה שיקייב חון חמין שחר והוא שתשבע על
שים שחר לו שכשים שרבה שלח יהבו שחכם שזה לית יפר ואשבי שים
קונסין על זה שחמיחר בשחכיות רבות שחכיות זה שפרק שמוריה ם
שהוא לית יפר בשם שחיפשר לו להשליך ולבשות שחבולה ובדבר ל
שחין בו עבוי ברול יהיה התירון בזה דשם שחמר שזה שפרק כולו ל
לר׳ יוסי היה והקיזון רשייף על זה שחם שחוזר שחכבה כשבו, זאת שהלבה
דברי ר׳ יוסי והוא בבר חמר בתחלה חמר ר׳ יוסי אין אלו נדרי עבוי
בשם ואחר כך זכר הוא לי זה הוא דבר אלו עבוי בשם ולבך חמרו
שהוא לית יחזור בו ניבוך דברי ר׳ יוסי אלו לשוישך שכל שם ם עתיד ל
לומר הילדעת ר׳ יוסי׳ זה הוא שחמרו שמע מיבה שתלך ואילך
ר׳ יוסי היה ושמור זה.

ג — קונם שאיני נהנית לברות אינו יכול להפר ויבולה היא להנות בלקט שכחה ופאה קונם כהנים ו ולוים נהנים לי יטלו כהנים על כרחה, כהנים אלו לוים אלו נהנים לי יטלו אהרים,

כבר הודעתיך זה כולו דברי ר׳ יוסי׳ והוא רחוי שהוא יכול להפר כשבדרים שלא תקנה כשבלוי לפי שזה שבדרים ו שכיכו לבינה לפי שכשלה טורח שלא יגיעלה שתכל או כיוצא בזה זה הדים וכל שכן כשבדרים שלא תקנה שכל הברייה שהרי קונם ם כהנים ולוים שכיכו לי יתן זה שלוי בשדר חשם ואחמר כיו שכאן ל לחמיין שהן שחמר שמי שבדרים שלא תקנה מן הברייה יכולה היא להכנס בלקט שכחה ופאה זאת שמתבנית העניים שמר בם כן ם הכודר שלא יכנו שחכו שכחנים ושלוים יטלו שתבואתם שחינו שלא שה כן פרט לאלו, שחם שחמר כן יכול ליקבם לשחרים.

ד — קונם שאיני עושה על פי אבא על פי אביך על פי אחי על פי אחיך אינו יכול להפר שאיני עושה על פיך אינו צריך להפר, ר׳ עקיבא אומר יפר שמא תעריך עליו יותר מן הראוי לו, ר׳ יוחנן בן נורי אומר יפר שמא יגרשנה ותהיה אסורה לחזור לו

פי שחיי עושה לפי שכח שכל שם שחשבם לא יחכל שחינו שכח ם
שחושבה כל שלא יהבה כו ושרי הוא כשלו כשדים שלא יהבה יחיל שו ו
דבים שחשבה יהיה וכבר בחרבו כשה שבקדם שזה הבדר לבדו שיבו
יכול להפר כו, וחין זה חולק על זה שכל כשבדים שלא יהבה כעל
כשם שחשבה וזהו שם שחיי עושים לפיך שיבו צריך הפרה לפי
שכל שם שהיל עושה זכה כו כעלה כשו שהשקר בתורתיבו שהחשבו
שעשה יהיה לבעלה כשו שהבחר בשחורות ר׳ עקיבא חושר שבריך
הפרה שמא תעשה יותר שהיעור שיבשקו עליה כיצד יין שזה ם
התוספת הוא שלא ויזכה כו שהקדש לפי שהבעין בכשן בחשה ם
שחושרם יקדימו ידי לעושיהן.

ואמ׳ ר׳ יוחנן בן נורי שהוא יפר זה שחם לא יפר יתקיים הבדר ונחשב שחשבה יהיה לבעלה כשו ניהיה שחשבדין לפי שהשקר חבלבו שקדם חשן ונחשבה יהיה לבעלה כשו נדריך להפר והלשה בדבי יוחנן בן נורי בשם תחת בעלה ולבך גם כן נדריך להפר והלשה בדבי יוחנן בן נורי בשם שחושר יפר שחם יבו שכה שכל שם לחברם לית יקויב שקדם זה שם חשבבור בלבר לפי שזה שעבור ושעו חזוק לבדבריהם

ה מחלה אשתו

וסבור שנדרה בתו ' שנדרה בתו וסבור שנדרה אשתו '
נדרה בגויר וסבור שנדרה בקרבן ' נדרה בקרבן וסבור
שנדרה בגויר ' נדרה מן התאנים וסבור שנדרה מן
הענבים ' מן הענבים וסבור שנדרה מן התאנים הרי זה
יחזור ויפר

ברי זה יחזור ויפר לאחר שהפר שב לו זו כיוצא בזה אינו יכול
ולאחר כך כשבאר מלין הדבר כן לה תועיל זאת שהפרת לפי שבאותו
לא הניח לאותה עד שהפיק הפרתו לה בעצמה ועל הדבר שנדרים ע
עליו ומודיע הכתוב שנדרים וכרחים גם כן למען מחמיר מחמיר לחיב לת
כדרים

ו אמרה קונם תאנים וענבים שאיני טועמת קיים
לתאנים כולו קיים ' הפר לתאנים אינו מופר עד שיפר
לענבים ' אמרה קונם תאנה שאיני טועמת וענב שאיני
טועמת הרי אלו שני נדרים

לחת המפרש היא לחידים
לכל דעת חכמים הוא מה שהפר הפר ומה שקיים קיים והלכה
כחכמים ולפי שיש כלל אחד ולא יהיה דין זה דין כלל שהוא מכלל
הוצרך כולו לפי שהתר כדרי ' ליכו הפרת כדרים כמו שבארנו ובריבו
בפרק שקודם זה

יודע אני שיש נדרים אבל איני יודע שיש
מפירין יפר ' יודע אני שיש מפירין אבל איני יודע שזה
נדר ר מאיר אומר לא יפר והבמים אומרין יפר

ענין זאת המשנה שהוא אומר שהתר לו בתו ולא הפר כיום שמת
אומרו אלא לאחר זמן מן הנדר יש שעות לו רשות להפר לו מזה הנדר
נדיך הפרת זה יפר כיום שידעתו ואומר שהיה מפוקפק ויחזור לו
זה קיום כמדינת יום הנדר והלכה כחכמים

ח המודר הנאה

מהתנו והוא רוצה לתת לבתו מעות אומר לה הרי המעו
האילו נתונין לך במתנה ובלבד שלא יהא לבעליך רש
רשות בהן אלא מה שאת נושאת ונותנת בפיך

המשיעבו
בהן שהוא לה התנה שלא יהיו קיים ולא קנה הבעל ואם מתה בחיי
חיים הבת לבעלה ואעפ שהוא מונע ממנו כוח חיוב ושורת הדי
כמשן על השקר שבפרק רבעי מזאת המשכתה

ט ונדר אלמנה וגרושה

יקום עליה כיצד אמרה הרי אני נזירה לאחר שלשי יום
אעפ שנשאת כתוך שלשים יום אינו יכול להפר
נזירה והיא ברשות הבעל והפר לה ' אמרה הרי אני
נזירה לאחר שלשים יום אעפ שנתאלמנה או נתגרשה
בתוך שלשים יום הרי זה מופר נדרה כו ביום נדרשה כו
ביום והחזירה בו ביום אינו יכול להפר ' זה הכלל כל
שיוצאת לרשות עצמה שעה אחת אינו יכול להפר

מה שאמר הסם יתברך ונדר אלמנה וגרושה לאו היא כפי פשוטן ים
יקים הנדר כשל ומי הוא שיפר ולמה לו לאו בשביל שהכתוב הכתוב הם
שהיו כשבדרים ואין לה בעל ויהנהגת שהנדר יקים לזמן שלאחר כך
נשאת בזמן שהוא קודם הן בזמן שהנהגת מיקים הנדר כו וכגון זמן
הנדר והיא בעולת בעל שלא יהיו יכול להפר והעניין כולו שהנדר

י תשע נערות נדריהן קיימין בוגרת ויתומה נערה
בוגרת והיא יתומה נערה שלא בגרה והיא יתומה
בוגרת ומת אביה נערה בוגרת ומת אביה נערה שלא
בגרה ומת אביה ' נערה שמת אביה ומשמת אביה בגרה
בוגרת ואביה קיים ר יהודה אומר אף המשיא בתו קט
קטנה נתאלמנה או נתגרשה והורה אצלו ערירין היא נע

נערה

תחילת מה שאתה צריך לידע מיתומה בקידושי בכלון מי שמתנדם
בחיי ' לכיש לו מת בעלה וכתבו שתהיה קיימים לו הבירושין לחר
שיבעולין ויהיה שקולין לותה בתלמוד יתומה כדוי לחר ולחר כן ת
תניא כי בתומה תנעגיות לל שהן היו בשדות בשע קבלת הקדושין
וכל מה שמוכח כהן בוגרת לל שהיו בשעת שהיו בני בגרם וכבר
בתבאר בפרק שקודם זה שנערה מלוסף לחיש ובעלה מפירין נר
בדיים ושהחד לחיו מפר בבני ולחיש ובעלה החחרון מפירין בדיים
שם שבתגרשה מן הקידושין לחל מן הביאולין שהי בדי יתומה בחיי
לחד כמו שבארנו ובתבאר גם כן שהבעל לה יפר אלא מתחבבם ל
לחופה וכריך שתהיה זכור לכל זה ' תמר שהשנים מלארסות
בדייהן קיימין לחוכם מפר מביאה שהן לחד קיים לו בהיותה יתומה
בחיי לחד שהן שם לחד שיפר והפרתו שלהן מחבם הוא מן הבעל לו
לחד לו מכר לחיותה בוגרת אלא יפר לה בעל ולא לחד כמו שהקדמנו
והקדמוכה מהן בוגרת והיא יתומה והיא שבתארסה

ועודה בנערה ולחר כך בגרה ובעודה יתומה בחיי לחד והיא בדיים ש
לחר כך הכה שבכלון כיחד שהי שבות שהניעות שהפרת היותה כ
בוגרת ויתומה בחיי לחד והשבים נערה בגרה

ויהיה יתומה וזה בגון שבעלת והתבדרה וחזר ובדל לותה לחר
קבידעון ולחר כך בגרה הרי זה לה יפר שכבר הילמון שבדרה והיא
בערה שהיה מן הדין לפי מה שבארנו שיפר הוא ולחיש לפי שהוא כ
בעל לחרון לולי שבת חזרתה היותה יתומה ובוגרת ובוגרת ויבות מ
שלחרנו שלחיש ובעלה מפירין שבדר שבדרה בפני בעלה לחרון כש
בחיותה בערה בשעת שהפרה

ובשלה בוגרת ויתומה שבדרה לה הלה והיא בחיי לחר בעודה בתוך
בדרם והיה יתומה ולחר דעתה שהקדימה לה הלה והיא בחיי לחר
זמן שבעידת ולחזרה שבת מיעת שהפרת בדייה בשותפות לחר וה
ובבעל מיתה יתומה בחיי לחר לפיכך הין לחר ולא לבעל דין שיפר
בדייה עד שתבשם לחופה ובדבישת בוגרת ושת לחיש
והיה שהיתה בערה בחי שבחרתו והין הפרם בין שבדיים ועודה בע
בערה ולא שמע בבעל הלה לחר מיעת שהפרה שפבי שבבדות לו ב
בחיותה שכל לחת הין בפרט שבת מיעת שהפרה לו שהיה בבדר ל
לחר שבוגרת ' ובחמישית בערה ושת לחיש והוה שבתן לה
קיומין והיה לבלו ולו בדיה לחר בין שבבוגר יתומה לחיש ' וזאת
שבבת שיה שרחוקו עליה שבבת שקודמת לה ' ושמעית בערה בלה
בוגרת ושת לחיש שהתבם בין דומות לקודמת לה לבר שהין עמה בלה
שבה לחת לחיש ומשמעת שבפרה והיה לחת ' שבישית בערה
שמת לחיש ומשמת לחיש בוגרת הין בין זאת ובין החמישית בלה קד
קדימת לחת ' ושמיניות בוגרת ולחיש קיים
זאת שתקדמה בערה כמו שבארנו שכל בשעת שהיו בוגרת
ושתיעית בערה ולחיש הוה שהיה בבדר
בעוד שהיתה בערה ולחר כך תבבור ולחיש קיים והוא שמע שהה וש
ושבעל שבדר ברי שתבחר לך שכל מה שזכר מלבו שי בערות בערה
בתחילת שבבה שהנה לל שבבדר היה והיה בערה שהמלוסה שכל לה
שמע עד שבתחילה שבבה שמונעת שבפרה ' וכבל שלה
זכר בתחילה בערה בשעת שהיותן ' ובבר שתבחר בפרק שבלי מבחונת
שהיה בערה בשעת שהיותן ובבר שתבחר בפרק שבלי מבחונת
על מי זה שנין שקידת בערה ובבי זה ומן ומתי שקידת בוגרת ושת
ושתקיים מזאת שהבלוקה שבערה שמלוסה שם היתה בשעת שפרה
עודה בערה ולחיש קיים ושתתבעל מהיותה יתומה בחיי שהה לו שם
לחבשר שיהיה בדיה בחותבות לחר ובשבעל שמו שבחרנו ולא תבה ז
זה שתבה בבעל שה שהיה שן שבערות שבדייהן קיימין ' יתומה
שיהיה לחר שבבעל שה שהיה יתומה בחיי לחר ולבל שתה ומבה זה הו
מוהה שהיה שבבעל שבערות שלחין בדייהן קיימין שלה שהיה ובעלה ה
מפירין בדייה זה שתבה ר' יהודה שלחר שלה לחיש בדייה ורבי ש
והיה קטנה ' ושתלמה לו שתבדרה וחזרה שבבו עדיין ה
היה בערה ולה שתבדרה לחר כך לחיש ובעלה מפירין בדייה ורבי ש
שלחר שובר כר שמוה בחי שהה יתומה וחולה עדיין בחי שהה בעה נע
בערה ולחר כך בעודה יתומה בחיי לחר והיה שבלחיה שתבעה נע
בערות שר שלחר שמר בדייה קיימין שלבל בבל תבעה בערות

ובן לומדין זו דברי ר' מאיר וחכמים אומרים יהורם עליו ונחמד עדיין היתה
בעריה וחכמים ובעלה החזרון מעיירו כדרכם שלמעלן וחכמים חולקין
על זה ואומרי' שלא בעדות בדרייתן קיימין בעדות בדרייתא ויתומה בחיי האב
וחכמים מחכמים וניקח בעדות בדרייתן קיימין בעדות בדרייתא והיא בעדה
ובדיה והיא בעדים ולא שמע האב ואחרים אלא אחד שבעדים אין
שבעדות יתומה בחיי האב לא מת האב ולא שמע אלא אחרים שרי קבדר ק
קיים ומת שהות ואלמ זה לקיח ובעלה מעיירין כדרכיה ׳

קונם שאיני נהנית לאבא ולאביך אם עושה אני על פיך שאיני נהנית לך אם עושה אני על פי אבא ועל פי אביך הרי הן יפר ׳

אחת לאבי שזה קברך לחמם זכרו בזה שמקום לפי שהוא כדר בעדה
שמלכים ואחים בעלה לא יפר ׳ ובעלה מעיירין כדרכם כל כדר ואחים ב
בעלה בן שהשדרים למדנו שהן מעיירין כדרכם כל כדר ואחים זה הדיר אלא
תעשה בן שהשדרים לאחר בעלה ליהנות מן אחר ויהיו זה הדיר אלא
קדרן לכל שמה לפר תדור תחת בעלה ׳

בראשונה היו אומרים שלש נשים יוצאות ונוטלות כתובה האומרת טמאה אני לך ו׳ ושמשים ביני לבינה ונטולה אני מן היהודים חורו ל לומר שלא תהא אשה נותנת עיניה באחר ומתקלקלת ע על בעלה אלא האומרת טמאה אני לך תביא ראיה ל לדבריה ׳ וחשמים ביני לבינך יעשה דרך בקשה ׳ ונטולה אני מן היהודי׳ יפר הלקו ותהא משמשתו ותהא נטולה מן היהודים ׳

טומאה אני לך ל׳ל הוא שתאמר שהיה זוחת שהיה זוחת
תחתיו ומתם שכבר ידעת שאשת ישראל בזוחת ונתחמת זוחתה בעלי׳
כאן שכבחר בתחלת שוטה אי שפשר שתהיה חלה אלא לו בחזנם לו
ברגון ׳ וכשזוחת בחזנם הרי היא מותרת לבעלה כמו שכחרנו ב
בכתובות ואם זוחת ברגון לו תאסר לבעלה ואין לה בתובה ׳ לכל
חשת כאן הרי היא מסורה לבעלה כל זמן שבעלה בעולת זכות בין
בחזנם בין ברגון אמו שנתבחר בכתובות וכאן בן הדין חבלנו ב
בחשת בראן שבאחסה הרי היא מסורה על בעלה ונעשי שהתורה ב
חשיבה לה הוא רבם שחשה שלך לפיכך אם שאמר בכאן הרחמנה אין
אומרין התורת שתאה אני לך נטולה בתובתה ויובאה אי שפשר זה
הדין בחשת ישראל בחזנם פנים לפי שאם אמרה שנטמאת בחזנם הרי
היא מותרת לבעלה ואם אמרה ברגון אין לה בתובה לפי שכל מי ב
מעולם שאין זוחה ברגון אחרים בתובתה וכל חבחי בתובת אין לה
לפי שאם שבאחה אחת בחזנם ויובאת ואכחרים לו אם ר
רבה לברם ואם רבה שתהיה תחתיו אחר אלין אם עדיים כאן שכחזר
בכאן ואמו שבאחר בשפשת שוטה ולא באמר לו אילו היית שכחים ב
חוזה ואפלי אם היית בא עליה אם בן אתה שבויב בכתובה לפי ב
שהעקר לאבחו בפוף ומוסכם עליו בכל התורה דכלבון דברה ב
שאכן כאלין בחזנם שבעמו לפי זה עבין אילו באלין בחזנם לעבין ב
אחר וכבר בקדם לך מזה שבאחים בשפשת יבמות לפיכך אין שאמרים
בכאן ברחמנה היו אומרים אלא בשאת בכאן שאמרה בשאלתי ב
בשנם אם שאלים אותה ואומרים שהיה לאיש מותרת שיבא ב
עליה ואמורה עליו וכן בשר שתלמוד ואחר שזכרנו זה העבין בעמוד
אחד ׳ ר׳ ב זה שנזכר עליו בתלמוד שהשאת בשאמרה לבעלה שהיה
זוחה בשתי אי בשעו׳ ובשבורים היה שהות בעל ואחו אומרי׳ שאיבא
בחמת ואתנו טעם לזה שמת עיניה אתה בחבר שזה אומרת אם ב
היתה בחמת בחסורה עליו דין זה שיהו אלא בשאת בכאן ואשמעינן ב
מהכיני בתלמוד זה העבין בשאת בכאן שבל תאת ישראל אפילו ב
שנאמרין אותה שהיה מותרת לפי שפשעת ואפתני אלא שהיה שונאת ב
בלא אתם ׳ ואמנם לבונת שי׳ שאמים ביני לביניך שהיה שונאת ב

כעבין שאי לאשתי חידיעה אלא ליודע שבאתניות בעבין שאומרת שהיה
אינו אלא לשהיים ואינו יודע שאין אחר לא שתעבר אמנו כאום פני׳
והעקר לאבנו היה קיים לה ביודע שאין אחר לא קיים לפי שהיה ׳
יודעת זה שביותה מדעתה כי ואוה אינו יכול לשער זה לפי שהוא לא
יבים בשם שמתחלק מבוסף ולולי שאלו מוסמין שמא עיניה בתנה ב
באחר היינו מבדין אותה אמנו ואיינו מחייבין אותו בתובה ולפיכך
אם קול דונה לברשה ולהוציא בלא בתובה אחר שפשה עמה עמי
שיים ולא יבדים כמו שבארנו ביבמות יש בזה אלא דברים אחר ׳ ן
אפשר שאתאמר איני יודעת אם זאת הפבה לו אינה בתובה על השקר בבל אמר׳
אם אינו לו אמנה אי שהיה בדי יונה בלא בתובה על השקר בבל אמר׳
שבבל בי שפשר לאוקי אמנה בחזקת אריך ׳ ואפני שאתאמת ואתאמר׳
שאפבה אמנו ולא אמני לפי שהוא אינו יודע בחן הרי זה אחוייב ב
בתובה אבל אחרים בשם אי שהיה יודעת אחתת העבין ובועבת ן
אינו יכול להשביעה שבת אחר שאינו יכול לומר שהוא יודע בחן ן
אחר שהיה יודע אחתת הדבר ׳ והשלישי שהיה אומרת שהוא יודע
בחן זה דין שמנו ׳ ואחרי יעבו דרך בקשה שאתעיים ואיבים אדונים
להעחר עמנו ואין בידן לם דין אודות אבשלה אבל אחרים
שאחר עמנו ואין בידן לאוקי בעדות אבשלה אבל אחרים ן
ואחאמינן בידיעה על דרך שפלגוש ואין שוסקין בידיעה דין ש׳ אינה נ
שניסה על אם שיתרצו ופי׳ נטולה אין היהודים שהיה לשרה שבאת ת
עצמה על בל היהודים ניהיו בלם אודים שבאה אמנה ׳ ואחרי יפר
שלקו שאחר דחני לפי שהוא שאחר ר׳ יוסי בשי שהודעתיך ׳ וכן בחר
שהיו לאבל שבאי ׳ אומרי׳ שיפר שבדי בולו לפי שהוא בעלי עבני
בשם ובבר הודעתיך שבדרך שבלום אין בשם דבר אחר העבין אלא ב
בשאומרת שבאתי על עלוני לאבל בל היהודים יפר ובאחרנו שלבבה ב
בשבמים ׳

סליק מסבת נדרים

מסבת נזירות

בל בנזיי נזירות בנזירות האומר אהא או אהא נזה לנזיר הרי זה נזיר ׳ נזיק נזיח פזיח הרי זה נזיר הריע בזה ׳ הריע מבלבל ׳ הריע מבלבל ׳ הרי עלי ל לשלח פרע ׳ הרי זה נזיר ׳ הרי עלי צפרים ר׳ מאי אומר נזיר והבמים אומרים אינו נזיר ׳

זה שאחר אחת אין אחת בזה אינו
בנזיי נזירות אחבא הם אחבי הנזירות והם הנקדאים ידות בל אחבי
הדבדים שמזירים על עניין הנזירות לפיכך יהיה פי זאת שאמבא בך
בל בנזיי נזירות בנזירות נזירות נזירות נזירות בנזירות ואלו הן ידות האומר
אחת פי׳ אחיה והבונם אחות אומר אחיה נזיר ובתנאי אהיה נזיר
עובר עליו בחותה אחבא ואחות אחת אומר בם הן שלזה הדבר בקבון ן
ואיבם שמביעבו אלין אמו בדייבין בנזירות עד שיהא פיו ולבו שוין ן
אלא אחד אחות בלבו ואחבי פיו אלין פיו מודה על זאת הבונה הודאם
בשמיה הרי הוא אחייב בנזירות ואמו הן בשאמר אחת שיש ספיבות
אחיה בתב ובתנאי שיהיה אחות בשערו בשאיה אומר זה על דרך ם
הרמז בחלן אומר אחבלה בזה ׳ ונזיר ונזיח הוא בנזי נזירות והעקר
בשם שהעלבים מן אחות שהתחילו ליעדאל הין שבאחין בשון ב
נזיר על בל שבני בשנם אחד בך בעתיך זה אל הזמן ובשבר הבשון ל
לפי דבורם עד שהיו אומרי׳ בשבל נזיר נזיח בניח אחת בזירות והרי בוש
ל שהוא רוצה לבוזר ׳ ואשבל שהוא שלוח שעה ואשתעשע בו נזיר ן
ואשבל בידול שיעה ׳ ואומרי בבודל שעה הערוה ורבויין אשבלבל ל
העבודה לפיכך בשאלת ידו בשעה ראשו והוא אוחז בו ואומר הריני א
אשבלבל הריני אשבלבל בנזירות ׳ ובפרים שם שתי הדיים אין שהי
בני יונה ושם אחויבים לקרבן נזיר שנטמאת ובשיעבור לפניו נזיר ט
טהור ואחר הוא הרי עלי בפרים ׳ ר׳ אחיר אומר אחר שהם אקרבן ב
נזיר טמא ועבר לפניו נזיר הרי הוא אייב בנזירות וחבמים אומרים
אינו אחייב עד שיהא בידו להביא שתי הדיים אין בני יונה בלבד
ויקריב אחת בדבה וחלבה בחבמים ׳

הריני נזיר מן החד צמם ומן הזגים ומן התגלחת ומן הטומאה הרי זה נזיר וכל דקדוקי נזירות עליו הריני כשמשון כבן מנוח בבעל דלילה כמי שעקר דלתות ע עזה כמי שנקרו פלשתים את עיניו הרי זה נזיר שמשון מה בין נזיר עולם לנזיר שמשון נזיר עולם הבבית שע שערו מקל בתער ומביא שלש בהמו ואם נטמא מביא קרבן טומאה נזיר שמשון הבבית שערו אינו מקל ואם טמא אינו מביא קרבן טומאה

כשאומר הריני כזיר מן החגרים כלכר ידי חובת חייב בכל דיני הנזירות וכמו כן אם אומר מן זגזגן לו מן התגלחת ומי אומרו כזיר שמשון אפילו כמו בזירות ע שמשון תבד לא היה במכע מן הטומאה ולכבר זה מפי הקבל והוא מה שאומרו במדרש במדרי לה ולאבר שתיד לן זה אפילו לא כלל בנזיר אבל המלך אומר לאחוי כי כזיר אלפים יהיה עכשיו עכשיו פרוש ומעור זה זקק המסכה שאומר הריני נזיר עולם הבבית שערו מקל בתער כל שמותר לו לגלח בתער אומנם עשרה חדש לשלים עשר ובקבוץ רגליים על זה מאבלים אותו שם נזיר עולם נזק ידוע ומקולקל אבל המקובלים ומניעו מסכתות לאחוי בו וניהיה מקן ימים לימים ח אפר יגלח כי ככר עליו וגלחו ולא תחסוב זה הפך מה שאומר תעבר ל לא יעבור על רגלו לפי שהסתם כזה הינו כנזיר עולם ואומנם כת כמי שכבר לזמן קבוע כל ימי כבר נזרו תער לא יעבור על רגלו עד מלאת הימים ויש שאומר אומנם שהוא לאחוי הינו מלא לאחת בגילה וניהיה נזיר שלשים יום כלכר ואפי היה המקום רחוק מ מקלך שנה ובאומר כזה כמו שאומרנו כמי שאומר מכאן ועד סוף ה העולם

ז הריני נזיר כמנין ימות השנה מונה נזירות כמנין ימות השנה אמר ר׳ יהודה מעשה שהיה בין שהשלים מת

ר׳ חולק על זה הסתם ואומר שם אומר הריני כזיר כמכין ימות שפשפה הרי זה כזיר עולם עד שיאמר ונזירות עלי כמכין ימות החמה אם אינו יודע כלכה ואז מונה נזירות כמו שקבע ונבי יהודה חולק עליו וקבית מעשה שכל האומר הריני כזיר כמכין ימות השנה אינו נזיר עולם ואוח מה שאומר כמכין שהשלים רלויים שהיה נזיר לזמן ונקלכה כר׳ יהודה

פרק שני הריני נזיר מן הגרוגרות ומן החבלה בית שמאי אומר נזיר ובית הלל אומר אינו נזיר אמר רבי יהודה אף כשיאמרו בית שמאי נזיר לא אמרו אלא באומר הרי עלי קרבן בית

שמאי אומרי׳ אין לדם מוניח לכריו לבטלה וכל זמן שאומר הריני חייב כנזירות ומה שאומר אחר כך מן הגרוגרות ומן הדבלה לדעת כית שמאי ואומר כית שמאי אחוי מן אומנם ניאמרו שיאמרו

ב אמר אמרה פרה זו הריני נזירה אם עומרת אני אמר הרלת הוה הריני נזירה אם נפתח אני בית שמאי אומר נזיר ובית הלל אומר אינו נזיר אמר רבי יהודה אף כשאמרו בית שמאי לא אמרו אלא באומרה הרי פרה זה קרבן אם עומדת היא

כאחי התלמוד מזה הדבר קוף כגון שהיתה פרה רבוצה לפניו ובמבטת מלעמוד וכמו כן דלת סגור קשה לפתיחה ואומר זה הוים מפתח לפתוח זה הולת אם לקשה זאת הפרה ואומר הרי זה כזיר ואם עומדת אחי עד דרך קיב קשברה כמו שאומרים כני אדם כזמנינו זה בשכיל קיבה וין קב

אומר אין הדבר כן אבל הוא כזיר עולם ואומו מעלה אלא לפנים ע עשר חדש ואחר שאומר הריני כזיר כתחבר הכזירות ואם שאומר כב כעשר ואומנם אומר שהוא כדי הזירות מתחלקת כשאומר הרי עלי כזירות כמו שעשר ואפי חלקה פעדרים כמו כן תהיה זאת הכזירות מתחלקת ואין הלבה כך

הריני נזיר מלא הבית מלא קופה כודקין אותו אם אמר אחת גדולה נדרתי נזיר שלשים יום ואם אמר סתם נדרתי רואין את הקופה באילו היא מליאה חוידל ונויר כל ימיו

כבר נקדם לך שסתם כזירות שלשים יום אפי כיון לזמן מרובה לפיכך כל זמן שאומר אחי לא נתכוונתי שאחיה נזיר לעולם אבל נתכוונתי לזמן מרובה אינו חייב אלא שלשים יום ואם אומר סתם אפי כזירות ולא נתכוונתי שיהיה כזירות שיש להבטל וגם כן לא נתכוונתי שיהיה לעולם הרי זה נזיר כל ימיו ומעלה כל שניים עשר ח חדש

ז הריני נזיר כאן ועד מקום פלוני אומרין כמה ימים עד מקום פלוני פחות משלשים יום נזיר שלשים יום ואם לאו נזיר כמנין הימים

ובתנאי שיהיה מוויזק כהלכית זה הדרך אבל אם לא החזיק בה הרי אלו אומרים שהוא לא כוון אלא אחת בגילה וניהיה נזיר שלשים יום כלכר ואפי היה המקום רחוק מ מקלך שנה ובאומר כזה כמו שאומרנו כמי שאומר מכאן ועד סוף ה העולם

ז הריני נזיר כמנין ימות השנה מונה נזירות כמנין ימות השנה אמר ר׳ יהודה מעשה שהיה בין שהשלים מת

ר׳ חולק על זה הסתם ואומר שם אומר הריני כזיר כמכין ימות שפשפה הרי זה כזיר עולם עד שיאמר ונזירות עלי כמכין ימות החמה אם אינו יודע כלכה ואז מונה נזירות כמו שקבע ונבי יהודה חולק עליו וקבית מעשה שכל האומר הריני כזיר כמכין ימות השנה אינו נזיר עולם ואוח מה שאומר כמכין שהשלים רלויים שהיה נזיר לזמן ונקלכה כר׳ יהודה

פרק שני הריני נזיר מן הגרוגרות ומן החבלה בית שמאי אומר נזיר ובית הלל אומר אינו נזיר אמר רבי יהודה אף כשיאמרו בית שמאי נזיר לא אמרו אלא באומר הרי עלי קרבן בית

שמאי אומרי׳ אין לדם מוניח לכריו לבטלה וכל זמן שאומר הריני חייב כנזירות ומה שאומר אחר כך מן הגרוגרות ומן הדבלה לדעת כית שמאי ואומר כית שמאי אחוי מן אומנם ניאמרו שיאמרו

ב אמר אמרה פרה זו הריני נזירה אם עומרת אני אמר הרלת הוה הריני נזירה אם נפתח אני בית שמאי אומר נזיר ובית הלל אומר אינו נזיר אמר רבי יהודה אף כשאמרו בית שמאי לא אמרו אלא באומרה הרי פרה זה קרבן אם עומדת היא

כאחי התלמוד מזה הדבר קוף כגון שהיתה פרה רבוצה לפניו ובמבטת מלעמוד וכמו כן דלת סגור קשה לפתיחה ואומר זה הוים מפתח לפתוח זה הולת אם לקשה זאת הפרה ואומר הרי זה כזיר ואם עומדת אחי עד דרך קיב קשברה כמו שאומרים כני אדם כזמנינו זה בשכיל קיבה וין קב

בגלוים בסקסק עליו המלאכה כהם נסבע זה הכבר מהוגלח ·
יתעגל וכמו כן בלח סבק היה גם כן בזמכם אלא הדברים מסתפקין
הריבה כין בני הראם לחר כן יחל הריני נזיר מבערה אם לח עמידה
וכמו כן הריני נזיר מדלת זה אם חיכו כפתח ואחר כך עמידה הסרים
מעצמה או שכפתח קדלת בה מחמרים לחר שלח העמידה בידיו ולח
פתח קדלת בעצמו הל עליו קדי בור שחמר הריני נזיר מבערה
מן מדלת זה לפי שחוח לח כיון בזה הגדר אלא מיעמידה בידיו לפיכך
הל עליו הגזירות לפי שכרחם שחומרים שכל האומר הריני נזיר מן
הגרוגרות חייב בזירות וכמו כן זה שחמר הריני נזיר מבערה או מן
הדלת והשיבם לה לפי הבייקים ואחרי לקח לחכם לדעתינו ואחילו
חמר בפי הריני נזיר מבערה אומו נזיר אלא לפי הבריקם לפי זה הדבר
שחם מחייבים אותו בגזירות והרי לה חמר הריני נזיר מבערה אלא ע
על מנת שלא חגלחו וכבר עשרה · וכי כלום היה כוונתו אלא ע
בגזירה ופתיחת הדלת בחי זה גר מיקיה · וד' יהודה אומר שבם ר
אין מחייבין הגזירות עד שיאמר בם כן והרי כשרים קדכן אם לח ע
עמדה וכמוכן דמי הדלת יקיו קדכן מן הטעם שזכרנו ·

ג מונו לו את

הבום ואמר הריני נזיר ממנו הרי זה נזיר · מעשה באשה
אחת שהיתה שבורת ומונו לה הבום ואמרה הריני נזיר
ממנו אמרו חבמים לא נתכוונה זו אלא לומ' הרי הוא עלי
קרבן ·

זה המעשה לח הכיחו על מה שקדם לפי שחוח סותר לותו ואחרם ר
קדין כמה שקדם הוח כאדם בריח שכל כמי שבאחם ודאי לא · לפי
שחוח לח כיון אלא שלח יפתח זה שחנו מוקקין עליו כדי שתסור ר
מחשתו וזהו שהקשה בשאור שאמר הריני נזיר ממנו שחינו שוחה חל עליו נ
נזירות לפי שכוונתו שלח יכביד עליו מרוב היין ויכיח לחיה על זה
מוה המעשה ניחיה מעשר המעשה נאם היה שכר לחין נזיר · ומעשה
בחשה וכול · ומה שאחם אומר שהוח בשאר שלא בשתקנו בשבועת
עלח קניע לשבועתו של נוח שכל מעשיו ודבריו קיימין וכעשה על כל
מה שהוח עושה מוקם שרחוי לו מן הטעם כמו הבריחים שכל מי ש
שהניע לשבועתו שלח יהיה כטל מעשיו ודבריו בטילין ואין דין עליו
עלח דבר שחייב לותו בשום מעשה מן המעשים ·

ד הריני נזיר

על מנת שאהא שותה ביין ומטמא למתים הרי זה נזיר
ואסור בכולם · יודע אני שיש נזירות אבל איני יודע ש
שהנזיר אסור ביין הרי זה אסור ור' שמעון מתיר · יודע
אני שהנזיר אסור ביין אבל סנזר הייתי שחבמי מתירין
לי מפני שאיני יכול לחיות או מפני שאני קובר למתים
הרי זה מותר ור' שמעון אוסר ·

שכבת הריחמונה מין חולק עליה לפי
שמעשה שבלבו כל שחיקש על מה שכתוב בתורה תבחו בטל · והכבה
שמעים טעם מהלוקת ר' שמעון וחכמים כה שחכמים הומרי' שכל
האומר הריני נזיר מן היין בלבד או מן התגלחת בלבד או מן הטומח
בלבד שחל עליו הנזיר · ואחר בכאן שחל עליו הנזירות ואחילו שחוח
סבור שאחר שמלמד הדברים הללו מותר ור' שמעון שאחר אינו חייב
בגזירות עד שיזור ויבקש לומר אינו חייב בגזירות אחר שהיה סבור
בשאר בלו הדברים שחוח מותר · ונעשה מהלוקת בכך הפלישית
שבני חוחו שהרי אומרים בלח שכל שחוח מכלל הריבה הרי · שחתירו
חכמים לפיכך אינו צריך לפרש כמו שבארנו בפרק שלישי מנזירים
ור' שמעון אומר שהרבעה הדברים שלו על כל פנים יש בהן שלשה לחכם
ונפרש לפיכך שאחר בכאן שחל עליו הנזירות לעבור שחוח מהנם עד ש
שעשה לחכם · ואין הלכה כר' שמעון בכאי הימחמרים בולם ·

ה

הריני נזיר ועלי לגלח נזיר ושמע חבירו ואמר ואני ועלי
לגלח נזיר אם הם פקחים מגלחין זה את זה ואם לאו ש
מגלחין נזירים אחרים

פ' שאחר שאמר ועלי לגלח נזיר מיבית

הקדבנות שחייב בהם בשעת התגלחת בשגגה הנזירות · וכמו כן
לפי שמגלחין זה את זה מיבית כל אחד שקדבנות שחייב בהם חבירו ו
ובמקה שלח יפגלחו עום דבר ניקיק כל אחד מהם בבר קיים בגיר ·
ודע שהוח בשמעינו חבירו שאמר ונלח אמר עלי לגלח קדי קונ ת
חייב בגזירות בגבר ·

ו הריני עלי לגלח חצי נזיר ושמע חברו
ואמר ואני עלי לגלח חצי נזיר זה מגלח נזיר שלם וזה מ
מגלח נזיר שלם דברי ר' מאיר וחבמים אומר' זה מגלח
חצי נזיר וזה מגלח חצי נזיר

כולם נסבמים שהוח שם אמר
חצי קדבנות נזיר עלי שחינו חייב אלא חצי קדבנות שחייב הנזיר
יקריב אותם בשביל מי שזה נזיר שידבה ויעלים זה הנזיר קחצי האחר
ואם בן נסבמים שהוח שם אמר קדבנות חצי נזיר עלי שחייב ב
בכל הקדבנות לפי שאין לאדם חצי בזירות ואחכם תולקין בזה הלשון
ר' שחייב לומר בל זמן שאחר הרי עלי חייב בקדבנות נזיר שלמים ר
ואם אחר אחר בן חצי נזיר הוח חוזר ולא חתקייים לו שחוזר לו שחזרה וחבמי
אומרים נזיר ופתחו עמו חזירה קיימת ונלמד מחבמים

ז הריני נזיר כשיהיה

לי בן ונולד לו בן הרי זה נזיר נולד לו בת טומטום וא
ואנדרוגינוס אינו נזיר אם אמר כשאראה כשיהיה לי ולד
אפילו נולד לו בת טומטום ואנדרוגינוס הרי זה נזיר

עלה על
קדעת שבעין לומר בן ולא חייתים לו וזה שאם שבאחר ונלבה בם ר
חבבי שבעינו זה שבלבו ועם כן יעלה על קדעת שבאחר בחייתים לו ולא
עבינו ולא בחסב בין בבי אדם לבל לח טומטום ואנדרוגינוס לפיכך ל
למדנו שאין קדבר בן אלא שבאחר על האומר מלכתחלה ·

ח

הפילה אשתו אינו נזיר · ר' שמעון אומר יאמר אם היה
בן קיימא הרי זה נזיר חובה ואם לאו הרי זה נזיר נדבה
חזרה וילדה הרי זה נזיר

ר' שמעון לומר יאחר לא חייתי לרשמעון
בן קיימא קרשמעה מובה נזו נדבה ואם לאחר קרשמעה נדבה זה ת
חובה · ר' שמעון סובר שפסק נזירות להחמיר ואינה קלבה

ט הריני

נזיר כשיהיה לי בן והתחיל ומונה את שלו ואחר בך נולד
לו בן משלים את שלו ואחר בך מונה את שלבנו הריני
נזיר כשיהיה לי בן ונזיר התחיל מונה את שלו ואחר בך
נולד לו בן מנחה את שלו ומונה את של בנו ואחר בך מ
משלים את שלו

זה בולל מבואר נדע בי בשנטמא בימי הנזירות
מחלה עליו בשנולד הבן סותרי את הבל לפי שנזירותו נזירות בגו ב
בחדריבת בזירות אחת אינו חוסבין לותו ·

י הריני נזיר בשיהיה

לי בן ונזיר מאה יום נולד לו עד שבעי לא הפסיד בלום
לאחר שבעים סותר שבעים שאין תגלחה פחות מש
משלשים יום

בשנולד לו בן והוח מבה מימי הנזירות עד שבעים
אינו מפסיד בלום לפי שהוח מפסיק בחו שהחזיר בשבר נזירות בגר
ויעלים אותם ויגלח ואחר בך יחזור ויעלים את שלו בחו שהחזיר ו
ותיקיה הימותר שבשאר עליו בזירות שלו שלשים יום לפיכך יאבה ה
אותם לאחר תגלחת בזירות בגר ויגלח בחו שהחזיר ויחזור ויעלים ה
את שלו ויקיה בין תגלחת לתגלחת שלשים יום · ואבל אם נולד לו בן
לאחר שבעים יום ופסק וחזר לבזירות בגר ויעלים אותם ויגלח אינו
יבול לחזור להעלים הבזירות לפי שאין שבעים אחר שאחר ואין
תגלחת פחותה משלשים יום לפיכך נריך שיאבה לאחר בזירות שלו בגר

מפיל שלשים יום שניים להשלים כזירות שלו משום מקח וממכר יגלח ויפטיר התשעים כולו ממכר אחר שלשים קודם שכולל לו כאן

פרק שלישי מי שאמר הריני נזיר מגלח יום שלישי ואחר ואם גלח יום שלשים לא יצא הריני נזיר שלשים אם גלח יום שלשים לא יצא

כבר למדנו משתים בזירות שלשים יום לפיכך נדרך שיעלים השלשים בנזירות ויגלח שלשים ואחד

ב מי שנזר שתי נזירות מגלח את הראשונה יום שלשים ואחד ואת השניה יום ששים ואחד ואם גלח את הראשונה שלשים יום מגלח את השניה יום ששים ואם גלח יום ששים הסר אחת יצא שיום שלשים עולה לו מן המנין

בחמשה ימים התגלחת הרחמנין מן השלשים שקדמים ומהתחלת השלשים השניים לפיכך יהיה תשלום השלשים שניים יש תשעה וחמשים ובשתשעה שלמין גילוח קבן ממנו הכחת קן הקרבנות שלמין התורה

ג מי שאמר הריני נזיר נטמא יום שלשים סתר את הכל רבי אליעזר אומר לא סתר אלא שבעה הריני נזיר שלשים יום נטמא יום שלשים סתר את הכל

כתוב בתורה בנזיר שנטמא ונשים הרחמנים שלו לפיכך אם נטמא בתוך ימי הנזירות בתבטלו כל הקודמים כלא שפך ואם נטמא ביום מלאת ימי הנזירות תחזרו חכמים שהוא גם כן סתר את הכל ור' אליעזר אומר שהוא לא סתר אלא שתים נזירות בלבד שהוא שהוא שלשים יום ואם נטמא אחר מלאת כל אחד שנשלם הנזירות שהוא שלשים יום וכן אומר ר' אליעזר שהוא סתר שבעה בלבד וחכמים אומרים שהוא סתר שלשים ובכר בתבטל שתים נזירות שלשים ואם הוא גלח יום שלשים יצא ביום שלשים בלבד היה אחר מלאת לפיכך שהוא שבעה וחכמים אומרים. שכל מי שנטמא אחר מלאת סתר שלשים יומרו שתי סתר בכל לשני שנשלם אחד מלאת סתר שלשים יום אחד הריני נזיר שלשים שלשים יום מלאת שלשים יום ואם נטמא ביום מלאת שלשים יום תשלום הנזירות שנטמא ביום מלאת אומרים לו כבר סתר כולם לדברי הכל ר' אליעזר לפי שכתוב סתר שלשים וזה הרי הנזירות אומרים שם שלשים וכאן כן לחכמים לפי שכתוב סתר בכל שתי היה יותר משלשים בתבטלו כמו שכתוב בכולה שם הקלעית והלכה כחכמים בכל זה

ד הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סתר את הכל רבי אליעזר אומר לא סתר אלא שלשים נטמא יום מאה ואחד סתר שלשים ר' אליעזר אומר לא סתר אלא שבעה ה מי שנזר והוא בבית הקברות אפי' הוא שם שלשים יום אין עולין לו מן המנין ואינו מביא קרבן טומאה יצא תבגם עולין לו מן המנין ומביא קרבן טומאה רבי אליעזר אומר לא כן ביום שנאמר והזו שתים הראשונים יפלו שיהיו לו ימי ראשונים

משם שלמד ואינו מביא קרבן טומאה כמו כן אינו חייב תגלחת וחייב מלקות משני שעמד שם מחר שהתרו בו בלא שפך ומה שלמד שאין עולין לו לשני ומה שכתוב כי מי נזר בבית הקברות ימים ביום הקברות שעמד שם בבית הקברות ימים ויצא והזה עליו ביום השלישי וביום השביעי יטהר בבית הקברות שם ע יעלה לו ממנין הימים שעמד בבית הקברות מכל ימי הנזירות וחם הוא חזר מיצא קודם שיעלים טהרתו ובכבם בבית הקברות שם הקברות סתר הכל ולא יעלה לו מן המנין הלו

קיימים שהיה בהם בבית הקברות לא הרחמנים ולא הרחמנים ל חלה סתר הכל לפי שלא ככבם לחר שהרה חלה הטומאה ותחוברת וכ וכאילו לא יצא שהרי מחמכו שהיו שעמד שם לא יעלו לו מן המנין ו ויהיה שעיר המפנה ופירושה מי שכבר כבזיר וחוזר בנזיר הקברות לפי הוא שם שלשים יום אין עולין לו וחם בטומאה שם עומדת שהנזיר מגלח עליה לימנו מכיח קרבן טומאה יצא והזה והכה וטבל וחזר ע עולין לו מן המנין חזר וכבכם קודם הזאה וטבילה אין עולין לו מן המנין ר' אליעזר אומר לא חזר בו ביום שכזר ליכנו שהתר אותו ה היום שב' וקיימים הרחמנים יפלו וקבבה כר' אליעזר וכאן כן קרבן בזיר טהור שהתגלח שבטומאה ביום שכזר ליכנו שהתר אותו היום לאבל יפלים עליו שהרי קיימים וחם בטומאה בשני אחר כך לא שהתר הרחמנים

ז מי שנזר נזירות הרבה והשלים את נזירותו ואחר כך בא לארץ בית שמאי אומרי ניחזר שלשים יום ובית הלל אומר נזיר בתחילה מעשה בהילני המלכה שהלך בנה למלחמה ואמרה אם יבוא בנו מן המלחמה בשלום אהא נזירה שבע שנים ובא בנה מן המלחמה והיתה נזירה שבע שנים ולסוף שבע שנים עלתה לארץ והזורה בית הלל שתהא עוד נזירה שבע שנים אחרות ולסוף שבע שנים נטמאת ונמצאת נזירה עשרים ואחת אמר ר' יהודה לא היתה נזירה אלא ארבע עשרה שנה

הנזירות מי שפשר בחוצה לארץ ומשי שהתירו ומה שהתירו בה בתוספתא הנזירות נוקבת בארץ ובחוצה לארץ כל שכן מי שחייב ע עצמו נזירות בחוצה לארץ שתחייב בזה על כך הקפה לפיכך יעלה ל לארץ ישראל וישתחייב שם בנזירות וזה שכתוב בחוצה לארץ בית שמאי אומרי יחזיר הקפה שתחייבו שם בנזירות ישראל וחוץ מלשים יום וכ ובית הלל אומר כשחייבהו מן הנזירות כבי שם שחייב עצמו כארץ ישראל יחזיר הקפה שכבר עבר מכל מי שנטמא ביום מלאת ימיו שהתר לא היתה נזירות כלל שתים נזירות שלשים יום ולכך אומר לא היתה נזירות אלא ארבע עשרה שנה

ז מי שהיו שתי ביתי עידים מעידות אותו אלו מעידין שנדר שתים ואלו מעידין ש שנדר חמש בית שמאי אומר נחלקה העדות ואין כאן ג נזירות ובית הלל אומר יש בכלל חמש שתים שיהא ג מיר שתים שתים

זה מבואר ובכבר ילעת מהנזירות שלשים יום

פרק רביעי מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואנו ואנו ואנו נזירין הותרו הראשון הותרו כולם הותר האחרון האחרון מות ובולם אסורין הריני נזיר ושמע חבירו ואמר פי כפיו שעיר כ בשערו הרי זה נזיר הריני נזיר ושמעה אשתו ואמרה וא ואנו מפר את שלה ושלו קיים הריני נזירה ושמע בעלה ואמר ואנו אינו יכול להפר

זה שלמדנו מהומר ומכי חל עליו הנזירות כשיקים זה בתוך כדי דיבור ומות שעור מיומר שלנו עליך רבי כ כדרך בינונית וכמו כן השלישי ומרביעי וכל מה שיקים יותר מזה ה המנין ומומר ומכי חס היה בין לומרן ומכי ובין מי שקדם ממנו ש שומר ומכי מחות מכרי דבור אז חל עליו מה שחל על הקודם ממנו ומה שומר מי כבין על מנת שיומר מי בתוי מיין ושעורי כשעורו מ מלבגז ' ומה שבריך שתרשתו שהתקה שבריך בנזיר ושמע חותה שחר ומומר ומכי שחר כך בא בעלה ומרבי לה זה שומר ומכי חייב בנ בנזירות לעגם שהופר כדרך שבי שפכעל כשפרי חיבו ונוקר מן הב

סבירי מלא מה שתלוי בחשש בלבד ויהיה מה שאומרין בזאת הכוונה כ
בעל מיבמ ני"ו ולא יעשך שקר ויהיה מזה הוא מה שאומרים ומשאומר
הכעל שבמו ואחי לא יפיר אחר כן לפי שכבר קיים נדרה כמו שכתבנו
בפרק קמא מבכורות ׳

כ הריני נזיר ואת ואומרה אמן מפר את
שלה ושלו בטל ׳ הריני נזירה ואתה ואמר אמן אינו יכול
להפר ׳

משאומר לה לשתתו הריני נזיר ואת על דיך קשקש
והחלוטין ואומרים אחין אינו יכול להפר הכל אם היה אומר לה על ק
הנתים כגון שאומר ואת מה שאומרי שתתחייבי כמוך שתחייבתי על ע
עצמי או לא נאומרים אחין אז יכול אחי שאומר לה משאר שתי זה משפר לה
פיפר לה כמו שזכר ׳

נ האשה שנדרה בנזיר והיתה שותה
ביין ומטמאה למתים הרי זו סופגת את הארבעים הפר
לה בעלה והיא לא ירעה שהפר לה בעלה והיתה שותה
ביין ומטמאה למתים אינה סופגת את הארבעים ר׳
יהודה אומר אם אינה סופגת את הארבעים תסמוך את
מכת מרדות ׳

אומר אם כדיה בנזיר ועברה ושתה שניה בין אי
מעשה לאחר שאר כך שמע בעלה כדיה ושפר לה מבין שאחה שלקות
ל׳ כשים על מה שעברה קודם הקפרה ׳ אחים מכת מרדות בזה
המקום ונלמד עניכם הלוי לפי שמשתלמתם ומשם שאומר
ר׳ יהודה הלכה כמותו ׳

ד האשה שנדרה בנזיר והפרישה את
בהמתה ואחר כך הפר לה בעלה אם משלו היתה בהמה החטאת ת
תבא ותועיה בערר ואם משלה היתה בהמה החטאת ת
תמות והעולה תקרב עולה והשלמים יקריבו שלמים ו
ונאכלין ליום אחד ואינן טעונן לחם סת
סתומין יפלו לנדבה טעות מפורשין דמי חטא יולילו לי׳
הטלוז לא נהנין ולא מועלין ׳ דמי עולה יביא עולה ומו
ומועלין בהן ׳ דמי שלמים יביא שלמים ונאכלין ליום
אחד ואינן טעונן לחם

כל מה שהוא כרשות הקהל הוא לבעלה כ
כמו שמתבאר בכתובות לפיסך מה שאומר בכאן מבלה מי שפשר לא
על ידכי ׳ פיאריכו פרושם בכאן ומחשת מקום הוא שיהן לה אחר אלו
הקדבות שתקה ניתנה בחתך ׳ אלא יהיה לבעלה זכות בה אז שפשיר
כמו שמתבאר בפרק אחרון מכדרים ׳ ובכר יבעת לשון שקודם אחיל
הקלמי ׳ שמקריב נזיר מי שפשר עמו לאחם אכל הוא בכאן
בלא לאחם לפי שלא נשלם נזירות ׳ יהיות אחשת תמות הוא שממתי
אותו עד שתמות כמו שמתבאר בפרק שני ממסכת תמורה ׳ ועבין
שתמין שלא שתבאר ליזה מקם אחשת ולזה מקם עולה ולזה מקם
שלמים ומשורשין הוא שמתבאר ׳ ועבין לא בהכין ולא מועלין שהות
היכו אותו ליקנות בקם לבתחילה ומי שבקשה היכו חייב קרבן מעילה
כמו כל מי שיקנה מן הקדש כמו שיתבאר במסכת מעילה ׳ ושבו
לבדה הוא שיטיל אלו המעות שתבא מתבות שקדשם אשר בחרבו ל
אותם בשקלים עד שילקח ב אלו המעות שבן בשמות קדבות שבן ע
עולות נדבה ׳ והקפרים כין עולות נדבה שמקריב אותו האדם וכין
העולות שלוקחין מהכו המעות שיפלו לנדבה שם שם העבירים שב
הנזכרים בפרק שלישי ממסכת תמורה ומשם נתבאר אותם ׳

ה נזרק עליה אחד
מן הדמים אינו יכול להפר ר׳ עקיבא אומ אפי נשחטה
עליה אחת מכל הבהמות אינו יכול להפר במה דברים א
אמורים בתגלחת הטהדה אבל בתגלחת הטומאה יפר
שהוא יכול לומר אי אפשי באשה מנולת ר׳ או אף בתגלח
הטהרה יפר שהוא יכול לומר אי אפשי באשה מגלחת

ר׳ עקיבא חומם

להשפיל קדשים לפיכך אומר כל זמן שמחט אחת שלם בהמות לא
יפי ובכר ידעת שתגלחת טומאה הוא שבשמע הכזיר ויכיל שהי תערי
או שבי בכי יוכה ויטהר ויקרב ואחר כך יחזור ויקח כל בכזירות ונזיר
קרלשונים יפלו ולבך יפר ׳ ועבין מכוולת בלשון מלוכלת בלתי
בזיה וזכיתו בכאן בעבין שיתניה מן היין וזנה מה שאומר לי תפשי
בחשש מכוולת שמיכה שותה יין ור׳ אומ׳ לפי שתגלחת הטהרה שמותר
לה היין הרי זה משר ולשלו שבשחטה הכהשה וזורק דמה לפי שלא
לא יפר שתתייב בתגלחת ניכול הוא לומ׳ לי שלשי שהיין יכולה לעשות פילה בברית
נתין הלכה כר׳ ולא כר׳ שקיבא

ו האיש מדיר את בנו בנזיר ואין האשה
מדרת את בנה בנזיר ׳ ביצד נלח או שגלחוהו קרובים ם
מחה או שמחוהו קרובים היתה לו בהמה מפרשת ה
החטאת תמות והעולה תקרב עולה והשלמים יקרבו ש
שלמים ונאכלין ליום אחד ואינן טעונן לחם ׳

זה שאומרנו האים
מדיר את בנו בנזיר ועברה ושתה שניה אין אי יאמר הרי בני פ
פלוני נזיר ויתקיים הכן וקרובין ותחול הכזירות לזה הכן הוא שבין ם
שלא יפי הקבלה אין לו שיוך בתורה ולא ראוי והוא מה שאומרו הלא
קיה בנזיר ובכר שכבר קבעו החכמים לתת טעם לזה הרי לחננו כמ
בתורת ולא נאמר זה שדבר והזמן לפר יאמר כו מעם הלא להתחייב
קבן בכזירות הוא עד שיהיה שתי שערות ואלו שכבר הביע עונת הב
קבדרים ה׳ ב׳ שבע ויום אחד והוא שלא הביא שתי שערות ירידו בנזי
לפי שהוא קטן כמו שבתבאר בפרק עשירי מיבמות ומה שאומר כיצד
לא יעשה בקדבנות שהפרים לנזירו׳ בכו שם לא שתקים הכזירות בגון
שהלך הבן בשבוע ונלח ראשו או שגלחוהו הקרובים או שמיחה על ה
הביו הבן בשבועו או שמיחו בו הקרובים ואחרו לו לאוך הייבתו כ
בזה שחייבו בשר יעשה בחלו הקדבנות ואחרו היתה לו בהמה מ
מפרשת וכו׳ זה בלו מבואר ממה שבקדש פרישו בזה הפרק זה כ
בלו שבין שבא מפי הקבלה ׳ ל׳ אלא שחול זה הכזירות על הבן בשעשה
משעשה שמורה שהוא מיבו ויכה בשעשה שבין או שיבא בחשש שהוא
לא יקבל הכזירות בין שאומר הוא לו קרובין שבל חייב בכזירות בש
בתיקתא בשלין ביציון שבחשה וכל זמן שחל עליו הכזירות ושתבה
בו אינו יכול לא הוא ולא קרובין לבטלו אחר כך וזה יתבן שבלי

ז האיש
מגלח על נזירות אביו ואין האשה מגלחת על נזירות א
אביה כיצד מי שהיה אביו נזיר והפריש מעות סתומין ל
לנזירותו ומת ואמר הריני נזיר על מנת שאגלח על מע׳
אבא אם ר׳ יוסי הרי אלו יפלו לנדבה אין זה מגלח על
נזירות אביו איזהו שמגלח על נזירות אביו מי שהיה
הוא ואביו נזירין והפריש אביו מעות סתומין לנזירותו ו
ומת והו שמגלח על נזירות אביו ׳

זה שאומר ר׳ יוסי שהוא מגלח
על כזירות אביו הוא גם כן דרך לאמרי ובשתביה בניס דבים ובקדש ל
אחר מקם וגלח על כזירות אביו זכה וכאו כן אם כדר על תבאי שיביאו ל
קדבנות אביו אם גלח וזה שאומר שלכה הוא בנזיר ואין הלכה כר׳ יוסי׳
קבלה בלבד והוא שאומר שלכה הוא בנזיר ואין הלכה כר׳ יוסי׳

פרק חמישי בית שמאי אומ׳ הקדש טעות הקרש ובית
הלל או׳ אינו הקדש ביצד אמר שור שחור
שיצא מביתי ראשון הרי הוא הקרש ויצא לבן בית ש
שמאי או׳ הקדש ובית הלל או׳ אינו הקדש ׳

בית שמאי למדין מתמורה
כמו שמתמורה אמי בשעשת מתקדשת שבשאם כמו כן עבין שהקדש
מתנילתו ונתבאר זה במסכת תמורה ׳ ובית הלל אומרים שהתמורה
שקבע שלנו קדש שלכו מין שלנו קדש ובשעה לא שתחיל הקד

ית

כ דינר והב שיעלה בידי ראשון הקדש
ועלה של כסף בית שמאי אומרים הקדש ובית הלל או'
אינו הקדש ח'בית של יין שתעלה בידי ראשון הרי היא
הקדש ועלתה של שמן בית שמאי אומרים הקדש ובית
הלל אומ' אינו הקדש'

כבר בארנו זה המאמר ואחי' כמקום
שיהיה הדבר יותר מן הצורך שם נעלה כאיזה פתחים מ
מדעתי הדבר שהיין הקדש לדעת בה לפי שהוא נעשה ודמיו הקדש
ומשום שהוא קלושת הגוף ומן הסתם שיהיו דמיו יותר מעט כאיזה קלושת דמים

מי

ג שנדר בנזיר ונשא לחכמי' ואסרו מונה משעה שנדר נשא
לחכמים והתירו והיתה לו בהמה מופרשת תצא ותרעה
בעדר' אמרו בית הלל לבית שמאי אי אתם מודים בזה
שהוא הקדש טעות שתצא ותרעה בעדר' אמרו להם
בית שמאי לבית הלל אי אתם מודים במי שטעה וקרא
לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי ש
שהוא מקודש אמרו להם בית הלל לא השבט קדושו פה
או טעה והניח את השבט עד השמיני או על שנים עשר
שמא עשה כלו' אלא כתוב שקדש את העשירי הוא קדש
את התשיעי ואת האחד עשר'

מה שחזר מונה מעשה שנדר
שיהיה מיסוד בימים שבהם כתב שתצא כל שיצאו לחוץ מן הנזירות שמונה
מעשה שנדר כמו ימים שבין נדרו ושלחתו לחכם שבהם כתב שתצא
ולא נהג בנזירות בהם וכאלו מונה מעשה שבשלח ואומנם זה מדרכן
על דרך חומרה לכל הוסיף הוא מה שזכר מונה מעשה שנדר ואעפ"
שלא נהג בנזירות אלא מעשה שנשא לפי שהיה בחותו הזמן טועה והיה
סבור שלא חל עליו הנדר ובשרק לחרון מבגדורות שבתחר שהתעשיו
ויטעשי ואחר עשר שלא מקודשין ומה שהביאו דין כל אחד מהם ו
ויטעשי זה שהמיעשר חינו מתקדש כשנוכח ואומנם שנדר בלשון ק
בקיימת שהסבורן לפי שהעשירי יהיה קדש לה וחינו כהקדש אבל ה
הוא שלשון לשון מי שהקדי' וכל זמן שחזר בו אינו כן שהסבורן לקדש'
אי לא שיתכון שגם בשעתך אם הניח השבט על העשירי והוא יודע שהו
אינו קדש כהקדש אלא שהוא עשירי וכמו כן בשהניחו על התשיעי
אינו על אחד עשר והוא יודע שהוא תשיעי אין אחד עשר חינו קדש ואומנם
אחר שהעשירי לפי שהתשיעי והעשירי ואחד עשר טעה בהשבוטם'

ד מי שנדר

בנזיר והלך להביא בהמתו ומצאה שנגנבה אם עד שלא
נגנבה בהמתו נדר הרי זה נזיר אם משנגנבה בהמתו נדר
אינו נזיר וו טעות טעה נחום איש המדי שכשעלו הנזירי
מהגולה ומצאו בית המקדש חרב אמר להם נחום איש
המדי או הייתם יודעים שבית המקדש עתיד ליחרב ה
הייתם נודרים אמרו לו לא והתירן נחום איש המדי וב
ובשבא הדבר אצל חכמים אמרו לו כל שנדר עד שלא
חרב בית המקדש נזיר משחרב בית המקדש אינו נזיר'

מבואר קוה
כי מה שאמר בכאן בהשמעת הל בלשון בהשמעת שמיביות לו ובטעות ש
טעות בחום מבואר כי בחשמעת התירים לימו הל התיר נדרים לכל הל
שהוא התיר להם שתית יין ובטומאה אחר לשם שהנזירות בלתי ק
קיימת לכל שו' שתי' לשם נדרם אין מחלוקת בזה מתני ואחר חכמי
מאחרב בית המקדש לימו נזיר שמיהו בלשון שהוא לימו נדיך ש
הפירם לפי שלשון חל עליו הנזירות בהשבו בזה שהאחר לחבר לשון ר
שליעזר שהאחר פותחין בכולי הל שהוא לימו נדיך הפרק כמו שבארנו
בפרק תשיעי מנדרים ואחרי בחלמי שטעות דכאן לר' שיעז' ולחקמוק
בשטעותיו דתין פותחין בכולה ובקלבה בחכמים ומכאן יתבאר שעניין
שאחר ר' שליעזר פותחין בכולי הל שהוא נדיך הפרק ובתבאר שזה לשם
שבא בגדרים שהוא נדיך הפרק לדעת ר' שיעזר וכבר בארנו זה לשם

ה

היו מהלכין בדרך ואחד בא בנגדן אמר אחד מהם הריני
נזיר שזה איש פלו' אחד אמר הריני נזיר עזאיתו הוא הריני
נזיר שאחר מבם נזיר שאין אחר מבם נזיר' ששנינו ג
נזירין שכולכם נזירין בית שמאי אומ' כולם נזירין ובית ה
הלל או' אינו נזיר אלא מי שלא נתקיימו דבריו' ר' טרפון
או' אין אחד מהם נזיר'

גם לומרים כלם נזירין הל מי שנתקיימו דבריו ומי שלא
נתקיימו דבריו כלם חלעליהם הנזירות לפי כמו שהקדם שטעות הכלם
הקדם כך נזירות בטעות נזירות' וד' טרפון לומר שכל אחד ואחד
מהם לא פסק הדבר ולא אמרו אלא לפי כח המחשבה ולא חייב עצמו
בזה שנדר חייב נמור לפיכך כיון שנתקיימו מה שאמר ובין מי שלא
נתקיים חייב בנזירות ובה הומ' שכל מי שלא יתקיים מדבריו ד
דבר שיצילהו מן הנזירות הוא שהחייבו בנזירות לעשיהם שם לומ' הריני
נזיר שזה אלו' שם נתקיימו דבריו וקרי הוא עלינו הנזירות'
ואם אמר הריני נזיר שאין זה כלומ' שאין זה כלומ' שלא נתקיימו דבריו
מאחר שהריני נזיר שאין זה כלומ' שלא נתקיימו דבריו הוא מה שאומרנו
טרפון'

ו הרתיע לאהוריח אינו נזיר ר' שמעון אומר
יאמר אם היה כדברי הריני נזיר חובה ואם לאו הריני ג
נזיר נדבה' ראה את הכוי ואמר הריני נזיר שזה היה ה
הריני נזיר שאין זה היה הריני נזיר שזה בזמה הריני נזיר
שאין זה בהמה הריני נזיר שזה חיה ובהנזה' הריני נזיר
שאין זה לא חיה ולא בהמה הריני נזיר שנאחר מכם נזיר
שאין אחד מכם נזיר ששנים נזירים שכלם נזירין הרי
כלם נזירין

קרתיע לשחריע
נחזר לשחריו הל זה הים שהיו מולקין עליו שם קולבוי מו לא מ
שם כזיר מו לא שחר שהוא כח נבר פניהם חזר לשחריו ולא נודע מי
מהם הוחמת לפיכך לא כתייב שחר מהם כנזירות ור' שמעון שסובר
שפק נזירות לשחמיר כמו שפקדם כפרק קמני כחייב כל שחר מהם פ
נזירות מספק כמוזכר ונהיה קלבה' וכבר נקדם לך בפרק שחרין
מבוארים כו' ים כו דרכים שוה לחיה ולבהמה וכו' לפיכך חל עליו
הנזירות כחיזה בד שיחמר נהם יחמר לרם שחר כעבמו חלו הי כדבריו
כלם על הבני יידור כנזיר על כל בר מחלו השפה נדיין כתחייב שפק
בנזירות ודבן זה' ולפי שזכר שבוי שהוא מין חיה ומין בהמה נזכר ליבי
מי שכבר שפו כך הו לימו כך הכיח מה שהוא דומה לזה וזה שיהיו שם
לבעים כחים כגדו ושחר נזיר ושחר לימו נזיר הבי מי שחמר עליהם
הריני נזיר שחר מכם נזיר חל עליו הנזירו' וכמו כן הם חמ' שבניהם
נזירין לפי שבבר חמ' חמת במקצת כמו שחמר בבוי ואמר כן הם היו
הבחים בגדו רבים והיו בהן נזירין ובחייבם נזירין ושחר חיו מלה שסר
שחר שלימו נזירין ושחר נזיר ושחמר שבבם נזירין חל עליו הנזירות
לפי שיש בקצתם נזיר כמו שחל עליו בבוי שבחמר בזיה חיה לפי שקצת
דבריו דבר חיה וזה עבין שחמר הרי בבם נזיר' הל הנזירות חל על
הבל בבם שחמרו כל חלק מהבל מהלקים'

פרק ששי שלשה מינין אסורין בנזיר הטומאה
והתגלחת והיתצא מן הגפן כל היוצא
מן הגפן מצטרפין זה עם זה ואינו חייב עד שיאבל מן ה
העגבים כזית משנה ראשונה עד שישתה רביעית יין'
ר' עקיבא אומר אפילו שרה פתו ביין ויש בה כדי לצרף
בזית חייב'

כבר בארנו הדבה שעמים שהבי שיש מדה
שעור שבעים על שבעים כרוס שבעים ושני שבעים ושנים שם
שבע ושלו שהשבעות שמשערין בהן הוא הגדל מהשבעות הזה'
ושדה פתו הוא לשון עברי וכל שהרי שעבים' ועניין לצרף כזית
שיהיה בלחם עם היין שעשה בו הצית כזית' לפי שר' עקיבא סובר ס
שהי מצטרף לאיסור ומין שלבה כר' עקיבא'

ב חייב על היין כפי עצמו ועל הענבי
כפי עצמן ועל החרצנין כפי עצמן ועל הזגין כפי עצמן
ר' אליעזר בן עזריה או' אינו חייב ער שיאכל שני חרצנים
וזגין ואלו הן החרצנים או הן הזגין החרצנים או החיצונ'
והזגין אלו הפנימים דברי ר' יהודה ר' יוסי אומר שלא ש
תטעה כווג של בהמה החיצון וזג והפנימי ענבול'

רמית

ר' אליעזר בן עזריה אם מחמר מחרצנים ועד זגופחות רביס בלמון
עברי בביס ועבבול בויה מתולין בבוחרי בבחמות ובוח הפענחין אם
החבול ממנו זוג אם הגוף המקפח ממבה בבירי החבול ויטמא לו קל
ענבול ' והלבה כר' יוסי מחמר מהחרצנים אם הגריעין ומבקליפה
החיצונה ואין הלבה כר' אליעזר בן עזריה אלא בשחבל החרצנים מ
הזגין כוית חייב כמו שאנו תומרים בריב המחבלות האמורות

ג

אחם נזירות שלשים יום גלח או שגלחוהו לסטים סותר
שלשים יום נזיר שגלח בין בזוג בין בתער או
שפפסף כל שהוא חייב נזיר חופף ומפספס אבל לא ח
סורק ר' ישמעאל או' לא יחוף בארמה מפני שהוא משרת
את השער '

בתוב בתורה בנזיר גדל פרע ולחר שבתב לו בלבנו
שפתם כזירות בלשים יום הרי שעבר עיהים לו בלשים יום בקרא שני
ולבך אם גלח רחשון יתחיל בלשים יום עד עיהים לו פרע ואין יתחיל ל
לעבור ויבלשים הבזירות וכאן מהיו בין מהיו בעינן גדול פרע ולביבה '
וכחיב בתורה גדל פרע שער רחשנו ולבך בחסר בסדיק בשער בחיוב
דרך חדיבי הבסדיה וכשבסיר שערן חייב מלקות בכל זמן שבשיר שער
אחד לבדו מהבם בעינן הבשיריה לל שהוה בוחר לו מן המובן בלשים
יום כמו שאחר לח יהיה זה גלח עד שיגלח רוב שער רחשו בתער לו
אם מדומה לתגלחת רובה לומר מיספר בשער בשערי בשיריה לומר לבטח
הרחם וחביו שבשפף כל שהוא חייב רובה לומר שיעקרו כיל ' ומ'
חוף בחכוך ביל ומפספס החבו בשערים לו בכלי ובתבמי אלא יתבון
להיות השער לפי מזהת ההלבה אחבם היה לר' שמעון שאומר דבר
שיהו מתבון מיתר ' ובבר שתבאר לנו בבחם מקומות שהלבה בר'
שמעון בביר מלן מתבון ואחרים טיט ' חיזה טיט שיהיה מכל מיבי
קבינו שרובהן בהם השער במו שהתר והטיט שהרים בקרא בלמון ע
ערב אלבבר ובקרא טיט אחרים יבי' בנוסף מספרק שער רחשו בשפרק
והבלי מספרקין בו שער שרוב בקרא מספרק והלבה בר' ישמעאל

ד

נזיר שהיה שותה ביין כל היום אינו חייב אלא אחת
אמרו לו אל תשתה אל תשתה והוא שותה חייב על כל
אחת ואחת היה מטמא למתים כל היום אינו חייב אלא
אחת אמרו לו אל תטמא אל תטמא חייב על כל אחת ו
ואחת היה מגלח כל היום אינו חייב אלא אחת אמרו ל
לו אל תגלח אל תגלח והוא מגלח חייב על כל אחת ואח
ואחת '

זה שחמרנו בחלו שבבות שיהו חייב אלא אחת מחת מין זה
אלא בדברי חדם שיהו מחויב מלקות אלא אחר שיהא שתיקה ולבך בריך
שתיקה על בל מלקות וזהו מה שחמרנו לעיל בל שתיקה אבבל בדברי
שניים בל זמן שאתה דבריהם יין עבירה ועל בל בגבות שעבו עבירה '
וכל טומאה שיטמא עברה ועל זה תעשה הקש לבל לאסורין שבתורה
אין חסרים בזה לומר לאחו ובין לאסור בדבר לא לאסורי שיהיה בר אבל
תביר בהבה על הערוה שיהו ערוה שתהיה חייב על בל בשם וב
ובשם בבבל ואם אחבם לא בבלו להעבים על אלא עובב אחד שהלבה
מעבים אותו על בל עבירה ועבירה ואם הזמינו אותו בר על אחת מ
אלא העבירות והתורה בתבבר לו על בל אבל מבד שתעובה לא מבד ס
שהעובם אחד שחעבירו אותו בר יבפר עונות הראבה ובבאר זה במו
שחקונו '

ה של שה מינן אסורין בנזיר המומאה והתגלחת

והיוצא מן הנפן הומר בטומאה ובתגלחת מביוצא מן ה
הנפן שהטומאה והתגלחת סותרין והיוצא מן הנפן אינו
סותר הומר ביוצא מן הנפן מבטומאה ובתגלחת שלא
הותר מבללו יהא מן הנפן הותר בתגלחת מצוה ובמת
מצוה הומר בטומאה מבתגלחת שהטומאה סותרת את
הבל וחייבין עליה קרבן ותגלחת אינה סותר אא שלשי
יום ואין חייבין עליה קרבן

בתן בתורים מיין ושבר יוצר ותחרין בספרי לעמוס יין מביא בייך הרשע
לבל בטומאה לח תח לח יטמא בלבי תח לתבין ולחתן לח יטמא
ובח בקבלה לתבין לח יטמא לח תח מבוא סוח לתת מבוא ותת מבוא
סוח תת מחין לו קוברין ותגלחת מבו' שבטבבו בריעת בימי הבזירו'
ובריעה תינו שהתגלחת מבות עבה שב ובלח תת בל שערו תת ראשו ו
לח בקבו לתגבבו עבין והשער בבל התור תח שחתרו בל מבו שתת
מבוא עבה ולח בעבה לח תיה יבול לבים תה שביים מובב ושם לתו
יבח עבה וירחיב תת לח בעבה והוא עבין הותר מבללו רל שים שם בל
שמוחר בהם מלו הרבדים שחסורים ויהיה מותר בהם והשבין בלו מ
מבוחר'

ו תגלחת הטומא ביצד היה טוה בשלישי ובשביעי
מגלח בשביעי ומבי קרבנותיו בשמיני ואם גלח בשמינ
מביא קרבנותיו בו ביום דברי ר' עקיבא א' לו' טרפון
מה בין זה למצורע אמר לו שוה טהרתו תלויה בימיו ום
ומצורע תלוי טהרתו בתגלחתו ואינו מביא את קרבנותיו
אא אם בן היה מעורב שמש '

מה בין זה למצורע לפי שהמצורע אינו מבי קרבנותיו שלח ממחרת יו'
התגלחת הבביה בחו שבבחר בחסב בנגעי והבי לו ר' עקיבא שהמצורע
טהריתו תלויה בתגלחת הוא שב בו יגלח ואת בל שערו יגלח וברם ב
בגדיו וכו ' לבל זה הבזיר שבטמא בחו שהטמא תלויה בימים בחו
שב ושמא שבעת ימים ובשטבל בשביעי ויהביב שמטו יגלח בשמיני
יביא קרבנותיו והם אתי תורים לו שני בבי יוהכובם בן שביעי לחסם
בשמיני ואם לא עבל בשביעי אלא בשמיני הרי זה לא יביא קרבנותיו
עד שיריב שמטו ל בתשיעי ושוב אם אחמר ר' טרפון אינו מביא ק
קרבנותיו שלח אם בן מערב שמש והלבה בר עקיבא

ז תגלחת הטהרה

ביצד היה מביא שלש בהמות חטאת עולה ושל מים '
שחט את השלמים ומגלח עליהם דברי ר' יהודה
ור' אליעזר אומר לא היה מגלח אא על החטאת שה
שהחטאת קודמת בכל מקום ואם גלח על אחת משלשתן
יצא

עניו מגלח עליהן אתיהיה תגלחתו אחר אחיהן והלבה בר'
יהודה '

ח רבן שמעון בן גמליאל אומר הביא שלש
בהמות ולא פירש הראויה לחטאת תקרב חטאת לעולה
תקרב עולה לשלמים תקרב שלמים ' היה נוטל שער
ראש נזרו ומשלח תחת הדוד ' ואם נלח כמדינה היה
משלח תחת הדוד במה דברים אמורים בתגלחת טהרה
אבל בתגלחת טומא לא היה משלח תחת הדוד ר' מאי'
אומר הבל משלחין תחת הדוד חוץ מן הטמא שבמדינה
בלבד ' ט היה מבשל את השלמים או
שולקן ובהן נוטל את הזרוע בשלה מן האיל וחלת מצה
אחת מן הסל ורקיק מצה אחת ונותנן על בפי הנזיר ום
ומניפן ואחר בך הותר הנזיר לשתות יין ולטמא למתים '
ר' שמעון אומר בין שנזרק עליו אחד מן הדמים הותר
הנזיר לשתות בין ולטמא למתים '

בבר ידעת לומן
התיזה בקרבנות בזיר אחם בבם לשלם ובבשה לחטאת ואיל לשלמי
ותגלחת הבזיר מיגלח פתח אהל מועד לפיבך בח הלמון בבזיר טהור

ור' מאיר אומר מביא טמא כהן כשהוא פתח לאהל מושך ילמן שעדיין
גם כן עליו פתח אחר פתוח שכח המלמים ואחמי' אומ' מיכן מצלח מע
פעמים על פתח אחר פתוח שכח המלמים אלא כזיר טהור שנגלח פתוח ל
לאהל מ"ש שכשהוא במקומו וזה פתוח מבפנים פתוח שכח המלמים ל
למעונה. לפ שלח פתוח לחצרות ינק' ומה פתוח ל"ש בב פלבה כמותו
ואין הלבה כר' שמעון.

ל נלח על הוכח ונמצא פסול

תגלחתו פסולה ווכחיו לא עלו לו גלח על החטאת שלא
לשמה ואחר כך הביא קרבנותיו לשמה תגלחתו פסולה
וובחיו לא עלו לו. גלח על העולה ועל השלמים שלא
לשמן ואחר כך הביא קרבנותיו לשמן תגלחתו פסולה ו
וובחיו לא עלו לו. ר' שמעון או' אותו הובח לא עלה לו
ושאר כל הובחים עלו לו אם גלח על שלשתן ונמצא א
אחד מהן בשר תגלחתו כשרה ויביא שאר הובחים.

כבר נקדם

לך מה שחייב לפ גלח על לחת מצלעתו ינק', וכבר בארנו בפסחים
ובחגיגה בשלים לפרק זה בתחילת ובחים שלחר מן הדברים שנתפרשו
הקדשים הוא שיהיב בהם בשעת השחיטה אבל מה שהוא הזבח וזה
הענין הוא שחומרין עליו שלא לשמן ואין הלבה כר' שמעון.

יא מי שנזרק

על יד מן הדמים ונטמא ר' אליעזר אומר סותר את הבל ו
וחבמי' אומרי' יביא שאר קרבנות ויטהר מעשה במרים
החרמונית שנזרק עליה אחד מן הדמים כאן ואמרו לה
על בתה שהיא מסובבת והלבה ומצאתה שמתה אמרו ח
חבמים תביא שאר קרבנות ותטהר.

כבר נקדם לך בפרק הפלמי

מר' אליעזר סובר שנזיר שנטמא לחר מלאת סותר מבעת ימים ומה
שחמר בהן שותר לת הבל אינו ל' מיימי הנזירו' ואחמנם ל' בטול כל
הקרבנות ומתירית כלם וגריך קרבנות פלמים לחר תפלים מבעת
ימי מתירים וחבמי' אומרי' פלוח מביח לחר הקרבנות ואין הלבה כר'
אליעזר ומה שגריך שתדענו מאחר שהוחפתה בזיר מבנו ימיו חפו
לבלח ולשתות יין ולטמא למתים ולח בלח ומתה ובטמא שנשב לת ה
קדבים ל' מדיני הנזירות בשלשין עליו עד שיבלח תגלחת טהרה ל
לפי מה שהבחר בזה הפרק.

פרק שביעי כהן גדול ונזיר אין מטמאין בקרוביהן

היו מהלבין בדרך ומצאו מת מצוה

ר' אליעזר אומר יטמא כהן גדול ואל יטמא נזיר. וחבמים
אומ' יטמא נזיר ול יטמא כהן הדיוט. אמ' להם ר' אליעזר
יטמא כהן שאינו מביא קרבן על טמאתו ול יטמא נזיר
שקדושתו קדושת שעה ול יטמא כהן שקדושתו קדושת
עולם.

לאמן שהתורה כנזיר על כפם מת לח יבח לאביו ולאמו ולאחיו
ולאחותו לח יטמא למם במותם ואלמנן בבהן גדול על כל במתוק מת
לח יבח לאביו ולאמו לח יטמא. וכבר בארנו בפרק שקודם זה מה
שנזיר מטמא למת מבוח ואין לאביו ולאמו ובין כהן גדול
ולאחיו וכן כהן גדול מטמא למת מבוח שב לאביו ולאמו. והלבה
כחבמים.

ב על אלו הטמאות הנזיר מגלח על המת ועל
בוית מן המת ועל בוית נצל ועל מלא תרבר רקב על ה
השרוה ועל הגלגולת על אבר מן המת ועל אבר מן החי
שיש עליהן בשר בראוי ועל חצי קב עצמות ועל חצי
לוג דם על מגען על משאן ועל אהלן ועל עצם כשעור
על מגעו ועל משאו ועל אהלו על אלו הנזיר מגלח ואינו מתחיל ל
בשלישי ובשביעי וסותר את הקודמין ואינו מתחיל ל

למנות עד שיטהר ויביא קרבנו.

מה מלחמר על המת לזיכו ל' כל גוף
המת לפי שזה מבואר ואחמנם ל' עצמותיו במקן לו בבנין ואעפ
מקן בשם רובע עצמות ואחמנם יטמא הנזיר בחלנות וחייב עליהם
תגלחת כשאעצמות יש בשם רוב בניני של מת לו רוב תניני לעפי
מקן בשם רובע קבר קרי קן מטמאין בחלל כמן שבארנו בפרק שני
ממסכת אהלות וקם לקן בעצמות לח רוב מכין ולח רוב בנין והיה
בהן חני קב לו יגלח שנזיר על אחלו. ונכל. היו לאיחה הזבה מן
המתים כשהתעכב הבשר ואחחיל לבלות. ורבב קוף עבר המת
שבמאר ממנו כשאחרו לבלות כלו וזה הרקב ממטמא בחלל ליבו
לאח כמת שנכחבר עדים בחרון על פיהם לו על חבן והדומה להם ויהי
שם שמת כלו רובם לומר שיהיה רקבו שלם אלא מיוסר ממנו מאבר.
ואחרי מת שחסר מין לן רקב ולח שבורת קברות ולח חבוסק. ויתרבר
כך יתבחר בפרק עשירי ממסכת כלים שהיה כף גדולה ושעודה אלח
חסרין. ומדרש שלמת ושם חלוית שעל הגב בכללם. וגלגלת קוף
גלגלת הרחם כל אחד מהם כשני עצמות ואחי קב. שיעור לוג
שתי רביעיות. ונשרי בחרטו שעיר חכיעית וזה שנעון כלו בפרק שני
ממסכת אהלות שטטמאין בחלות וכמגע וכמשא. ושם בתבחר שני
שעצם בשעורה מטמאין כמגע וכמשא ואינו מטמא בחלל. ובחרטו
טעמי כל אלו הכרים ורחיתם ומה שחמר בתחילת זאת ההלבה על
אלו כזיר מגלח למעטי עצם בשעורה שאינו מטמא בחלל ומה שחזר
ונשנה על אלו כזיר מגלח למעטי שכבות ופרעות. ויתבחרו אחר כך ו
ומה שחמר עד שיטהר רובה למר עד שיעריב ממנו אחד מיטבול לפר
הזאה פלים ושביעי.

ג אבל הסבבות וחפרעות ובית הפרס וארץ
העמים והגולל והרופק ורביעי דם ואהל ורובע עצמו
ובלים הנוגעים בשת בימי ספרו ובימי גמרו על אין
הנזיר מגלח ומזה בשלישי ובשביעי ואינו סותר את ה
הקודמין ומתחיל מונה מיד וקרבן אין לו באמת ימי הזב
והזבה וימי הסגרו של מצורע הרי אלו עולין לו.

הסבבות

פלים ל' החלנות שעומדין לו על החרן לם היה עומד תחת עבריהם
ועבר כנזיר תחת אלו שעברים ופרעות שחבים ויוצאי' מהבולטים מן
הבתלים ומה שרומה להם לם היה תחתיהם טומלוח ועבר כנזיר ה
תחתיהם וכיה שברם מרם שבחרם כן קבר ונתערו עצמותיו עם הע
העפר כמו שיתבחר כפ' אחרין ממסכת אהלות. ונלל הוח גב הקבר
ויוסף ניהי הקבר. ויתבחר לך כפ' אחרון מאהלות פ בלים שנוגעי' כמת
מי שנגע בשם טומלת שבעה וכמו כן יתבחר בפ' שני מאהלות
שבית שפרם וחרן העמים מטמאין במשא ובמגע וכרביעית דם מטמא
במגע ובמשא ובחלל ובבולל וריוסק מטמאין במגע ובחלל ואין מהן
מטמאין במשא. ולמן התורה בטומלת הקבר מיד שמחר מן בעבם
לחרם מן הקבר טומלת שבעת ימים אחר שבעת ימי נטומלת בכל זה ומ
וחייב בחגלחת ואיכו ספרי שבעת ימים אחר ומחר ומזה בפלי' ובשביעי ל
לאיכו חייב בחגלחת ואיכו ספרי הימים הקודמים שלח בטומלת ירועי'
שם אפילו חעשמו על מת לפי שכ' כי יומת מת עליו בפתע פתחום ל
שלח אחר וכי טומלת לבשם ונטמא חת הרחם בזרע ומה שחמר שחלל רובם
לומר שבנגע בחלל המת לו שם החלל על הובע עד שמת ובוה עניין מה
שחמר דובע עצמות אחר כך זכר ימי ספרו. וימי ב אינו על מנודע לפי
שהם סותרים כמו ימי טומלת ואין עולין לן למכין ימי הנזירות ואין
סותרין הקודמין לשם כמו הטומלת שלח יפלים ימי הנזירות אחר ש
הפלמת ימי ספרו. וימי בזרע כמו שהוא מפלים ימי הנזירות אחר
שעברו שבעת ימי הטומלת שבטומלת בחת לו בבזית אין החת נוגע ב
מהבה עליהם. ולמן התורה בחבורה בשבועה מנזירתו מיבלת כמו
מזכרנו ישפוך שבעת ימים אחר הגלחתו והטהרה והוא שם שחמר ב
ישב מחין לחלל שבעת ימים ואחר כך יביא קרבנותיו ושו הפבעת
ימים הקודמי' ימי ספרו וימי הנזיר שהם כשם שהוא שנו הפבעת
הקודמין ימי בזרע רובם לומר שפלים טומלתו

ולומר שימי ספירה גם כן ימי גזירה אינן שלין לן ממי הכזירה כמו שאינן שלין לו ימי טומאת כשבטמא בתוך טומאת המכוית פחינן עלין לו ימי טומאת כשבטמא בתוך טומאת המכוית כתיב ספכזיר מבלח עליהן לאכל לקמוצע שנדיך לספכר כמו שמכואר כת כתיב וספכזיר ספכעת ימים שכיה ולילן ימי ספכר עלין לו וכאין מ מימי הכזירה וכמו כן הזה וחזכח כל ימי טומאתם וימי ספפירם גם כן קיקויכים לקם אחר שפפקק הזכוח פכל עלין מן המכין ' וזה קלבה למקם מסיני כמו שמר בחמת ימי הזה וחזכח

ר ר' אליעזר

אומר משום ר' יהושע כל טומאה מן המת שהנזיר מגלח עליה חייבין עליה על בריאת מקדש ' ובל טומאה שאין הנזיר מגלח עליה אין חייבין עליה על בריאת מקדש אמר ר' מאיר לא תא זו קלה מן השר' אמר ר' עקיב' דנתי לפני ר' אלעזר' מה אם עצם בשעורה שאינו מטמא את הארם באהל הנזיר מגלח על מגעו ועל משאו רביעית דם שהוא מטמא את הארם באהל אינו דין שיהא נזיר מגלח על מגעו ועל משאו אמר לו מה זה עקיבא אין דנין קל וחומר וכשבאתי והרצתי את הדברים לפני יהושע אמר לי יפה אמרת אף בך אמרו הלבה '

לא תתגח זו קלה מן הספרן

דונה לומר לא תהיה זאת טומאה מן טמת שהיא חייב עליה כנזיר תגלחת קלה מטומאת ספרן ואחר שם שעקר לפנינו טומאת ערן חייבין עליה על כריאת המקדש כמו שמכואר כתורה לו בכלה ערן טמא כל פכן זאת ומ' אומר ר' מלמד היה נכון ' אבר מתבאר בזה הקיש שהנזיר מגלח על מגעו עצם כשעורה ועל משאו מגלח על רביעית דם מטומאת כאהל כמו שנזכרנו בפרק שני מאהלות '

וחנה רבי עקיבא לומר רביעית דם מקל וחומר מעצם כשעורה כמו שאתה דואה ענם כשעורים לא כת לנו לומן שמכואר כתורה בטומאתו היאך יכוא מבתגלח באהלות אהל ם היה אלא שכתוב בשעורה ' והעקר לא כן ר' אלעזר בן עזריה ' יאוש כן אתגלח אהל ם לא כן לנו ' אלא שכתוב בשעורה ' והעקר לא כן היה מן התורה אבל מפני גזה הדין הוא אהל ם לא כן לנו ' וחומר ולבך לא יתחייב זה ואוא מה אחר אלא כך אמרו אלבה '

פרק שמיני

שנו נזירים שאמר להם אחד ראיתי את אחר מבם שנטמא ואינו יודע איזה מבם מבאין קרבן טומאה וקרבן טהרה ואומר אם אני הטמא קרבן טומאה שלי וקרבן טהרה שלך ואם אני הטהור קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה שלך וטופר שלשים יום ומביאין קרבן טהרה כ ואומר אם אני הוא הטמא קרבן הטומאה שלי וקרבן טהרה שלך וזה קרבן טהרתי אם אני הוא הטהור קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה שלך וזה קרבן טהרתך מת אחר מהם אמ' ר' יהושע יבקש מאח' מן השוק שידור בנזרו בנזיר ואמ' אם טמא הייתי הרי אתה נזיר מיר ואם טהור הייתי ה הרי אתה נזיר אחר שלשים יום וטופרין שלשים יום ו ומביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה ג

ואומר אם אני הטמא קרבן טומאה שלי וקרבן טהרה שלך ואם אני הוא הטהו' קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה בספק וטופרין שלשים יום ומביאין קרבן טהר' ר ואומר אם אני הטמא קרבן טומאה שלי וקרבן טהר' שלך וזה קרבן טהרתי ואם אני הטהו' קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה בספק וזה קרבן טהרתך אמר לו בן זומא מי שומע לו שידור בנזרו בנזיר אלא מביא ח טומאת העוף ועולת הבהמה ויאמר אם טמא הייתי הח החטאת מחובתי והעולה נדבה ואם טהור הייתי העולה

מחובתי והחטאת בספק וטופר שלשים יום ומביא קרבן טהרה ' ה ואומר אם טמא הייתי העולה ראשונה נדבה וזו חובה ואם טה טהור הייתי העולה הראשונה חובה וזו נדבה וזה שאר קרבנ אמר ר' יהושע נמצא וה מביא קרבנותיו מחוצין אבל הורו חכמים לבן זומא

העקר מצלנו יתבאר לך בכלמות כיתבת עקרית ' ונפנה במקומות קרבה בספק טומאה בריעות הרבים עקיב עקיר וכרעות קיחיר טמא ' ולמדנו זה מפומם שאמר שיתוב ונסתרה ויש בטומאה הבא בספק בטומאה אחר שבתרה בריעות קיחיר וזה בשים בריעות קיחיר מרם אחר לא פנים כמו שפומם שאין שם אלא כועל וכבלת אבל שם היה בריעות קיחיר מלמד שאפלו שנים או יותר שנתחדש ספק טומאה בספק טומאה בהר בספק כמו שלמדנו ברבות קרבים שנתבררו לפיבך זה שאמר בנזירין רחיתי אחר מבם שנטמא לא שהיה עמהם בבית אחד לפי שספקו טהור יכיה כמו שבארנו ואתמה שם שיהא עמהם וזה שאמר שנים רואין עליהם שהיו מרכב על סתם בנזירות אחת שלשים יום ומאי כן שם היה עליהם על דרך משל עבר שנים או לא יכיה גם כן אלא בשהיה זמן אחד מהם כמו זמן מבני ובבר יעבור שקרבן טומאה קודם שתי תורים או שני בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת ובבם בן שבתו לחטאת וקרבן טהרה בבם בן שבתו לעולה ובבשה לחטאת ואיל לשלמים וקלבם בבן זומו

ו

נזיר שהיה טמא בספק וטוהלם בספק אוכל בקדשיבו לאחר ששים יום ושותה ביין ומטמא למתי לאחר מאה ועשרים יום שתגלחת הנזיר דוחה לתגלחת הנזיר בומן שהוא וראי אבל בומן שהוא ספק אינה דוחה '

זאת הקלבה נריכה לספק עקרים יהיו מצויין בלבך ואל יתבאר עביך העקר קילמון מחנסר כשורים לסוף בקדשים עד שיכיה כשריהן ומהמנוע מכבל מרכב ויחוסרי כפרה כמו שיתבאר כב שני מכרתן ואין הנזיר מכ' ל מאחרי כפרה כמו שיתבאר שם ' והעקר שכבי שהמנזיר מגלח שתי תגלחו ואל יביא כשריהן וזה כתוב כתוב שהתגלחת הרחשונה כשנטהר מן הנגעים תחת השכילה והתגלחת הש השכיה ביום השביעי מן התגלחת הרחשונה ניביא קרבנותיו בשמיני ואין תוכל לו לגלבל בקדשים וזה כלו כתוב בתורת ' והעקר השלישי שפרי והם הימים שבין שתי התגלחות יהיו בחרי ' והבי ימי החלבו מן שולין לו מימי הנזירות ובבר בחרכו זה בפרק שקולם לזה ' והעקר הרביעי שאין לרש מגלח תגלחת אחת ותעבלה לג לבזרו ולנדעתו והעקר החמישי ובבי בשבם שנזיר שנטמא כיתי הנזירות ותפילו ביום אחרון שלו מימי הנזירות שניהי בהן קבל ' והעקר הששי הנזיר בואת תגלחת שלישית בשבי בשבם שנזיר שנטמא ביום ראשון שלו מימי הנזירות ואחר שבעת ימים שכיה ולילן ימי ספכר עלין לו ובמכין מ מימי הנזירה וכמו כן הזה וחזכח כל ימי טומאתם וימי ספפירם גם כן קיקויכים לקם אחר שפפקק הזכוח פכל עלין מן המכין ' וזה קלבה למקם מסיני כמו שמר בחמת ימי הזה וחזכח

העקר מצלנו יתבאר לך בכלמות כיתבת עקרית ' ונפנה במקומות קרבה בספק טומאה בריעות הרבים עקיב עקיר וכרעות קיחיר טמא ' ולמדנו זה מפומם שאמר שיתוב ונסתרה ויש בטומאה הבא בספק בטומאה אחר שבתרה בריעות קיחיר וזה בשים בריעות קיחיר מרם אחר לא פנים כמו שפומם שאין שם אלא כועל וכבלת אבל שם היה בריעות קיחיר מלמד שאפלו שנים או יותר שנתחדש ספק טומאה בספק טומאה בהר בספק כמו שלמדנו ברבות קרבים שנתבררו לפיבך זה שאמר בנזירין רחיתי אחר מבם שנטמא לא שהיה עמהם בבית אחד לפי שספקו טהור יכיה כמו שבארנו ואתמה שם שיהא עמהם וזה שאמר שנים רואין עליהם שהיו מרכב על סתם בנזירות אחת שלשים יום ומאי כן שם היה עליהם על דרך משל עבר שנים או לא יכיה גם כן אלא בשהיה זמן אחד מהם כמו זמן מבני ובבר יעבור שקרבן טומאה קודם שתי תורים או שני בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת ובבם בן שבתו לחטאת וקרבן טהרה בבם בן שבתו לעולה ובבשה לחטאת ואיל לשלמים וקלבם בבן זומו

ו

נזיר שהיה טמא בספק וטוהלם בספק אוכל בקדשיבו לאחר ששים יום ושותה ביין ומטמא למתי לאחר מאה ועשרים יום שתגלחת הנזיר דוחה לתגלחת הנזיר בומן שהוא וראי אבל בומן שהוא ספק אינה דוחה '

זאת הקלבה נריכה לספק עקרים יהיו מצויין בלבך ואל יתבאר עביך העקר קילמון מחנסר כשורים לסוף בקדשים עד שיכיה כשריהן ומהמנוע מכבל מרכב ויחוסרי כפרה כמו שיתבאר כב שני מכרתן ואין הנזיר מכ' ל מאחרי כפרה כמו שיתבאר שם ' והעקר שכבי שהמנזיר מגלח שתי תגלחו ואל יביא כשריהן וזה כתוב כתוב שהתגלחת הרחשונה כשנטהר מן הנגעים תחת השכילה והתגלחת הש השכיה ביום השביעי מן התגלחת הרחשונה ניביא קרבנותיו בשמיני ואין תוכל לו לגלבל בקדשים וזה כלו כתוב בתורת ' והעקר השלישי שפרי והם הימים שבין שתי התגלחות יהיו בחרי ' והבי ימי החלבו מן שולין לו מימי הנזירות ובבר בחרכו זה בפרק שקולם לזה ' והעקר הרביעי שאין לרש מגלח תגלחת אחת ותעבלה לג לבזרו ולנדעתו והעקר החמישי ובבי בשבם שנזיר שנטמא כיתי הנזירות ותפילו ביום אחרון שלו מימי הנזירות שניהי בהן קבל ' והעקר הששי הנזיר בואת תגלחת שלישית בשבי בשבם שנזיר שנטמא ביום ראשון שלו מימי הנזירות ואחר שבעת ימים שכיה ולילן ימי ספכר עלין לו ובמכין מ מימי הנזירה וכמו כן הזה וחזכח כל ימי טומאתם וימי ספפירם גם כן קיקויכים לקם אחר שפפקק הזכוח פכל עלין מן המכין ' וזה קלבה למקם מסיני כמו שמר בחמת ימי הזה וחזכח כל ימי טומאתם כשבטמא בתוך טומאת המכוית פחינן עלין לו ימי טומאת כשבטמא בתוך טומאת המכוית כתיב פכזיר מבלח עליהן לאכל לקמוצע שנדיך לספכר כמו שמכואר כת כתיב וספכזיר ספכעת ימים שכיה ולילן ימי ספכר עלין לו וכאין מ מימי הכזירה וכמו כן הזה וחזכח כל ימי טומאתם וימי ספפירם גם כן קיקויכים לקם אחר שפפקק הזכוח פכל עלין מן המכין ' וזה קלבה למקם מסיני כמו שמר בחמת ימי הזה וחזכח

פרק תשיעי — הנזירות אין להם נזירות, נשים ועבדים יש להם נזירות חומר

בנשים מבעבדים שהוא כופף את עבדו ואינו כופף את אשתו חומר בעבדים מבנשים שהוא מפר נדר אשתו ואינו מפר נדר עבדו הפר לאשתו הפר עולמית הפר לע לעבדו יצא לחרות משלים נזירותו עבר מבנגד פ פנו ר' טאיר אומר לא ישתה ר' יוסי אומר ישתה׳

כתחלת פרקה כזיר נאמר דבר אל בני ישראל ונאמרו בני ישראל ולא נשים ונאמר הכתוב יתברך בעבין הסכושות והכדיים כלם לאסור חסר על נפשו ונאמרו מי שנפשו קבויה לו יבא עבד שאין נפשו קבויה לו כיון שכופף הוא בעבדי לנזירות כופהו לנדרי חיכי יכול לכשיותו לשבועה תינו נדרי לכשיותו לפי שלא יפשוב הוא על מה שים לו רשות ונקוט אין לו רשות בשעתו ונאמרם הכדיים המחוייבים לו כבון מיאמר עלי כך וכך כל זמן שאשתה כך וכך הו מיקמור על עצמו דברים שאין כרשם עצמו שלא יגיע לא לעבד נזק לעצמו ולא יבטל רבון רכו ואם יאמר הרי את מופר לעבד לך כבר בטל ממנו זכותו ואחזר בן חורין לכך מסלים נזירותו׳ ואם תאמר עבד מלכיו רעבה לומר שם ברם ממנו אי אינה מתבטל ונהוג

כזיר ר' מאיר אומר לא ישתה ר' יוסי אומר ישתה ר' יהודה אומר ר' יוסי אומר ר' יהודה אומר ר' יוסי אומר ר' יהודה אומר ר' יוסי אומר

המביא גט ממדינת הים צריך שיאמר בפני נבתב וכ"ג נחתם

רבן גמליאל אומר אף המביא מן הדרום ומן החגר' ר' אליעזר אומר אפי' מבפר לודים ללוד וחכמים אומרים אינו צריך שיאמר בפני נבתב ובפני נחתם אלא המביא גט ממדינת הים והמוליך והמביא ממדינה למדינה בים במדינת הים צריך שיאמר בפני נבתב ובפני נחתם רבן שם עון בן גמליאל אומר אפי' מהגמוניא להגמוניא׳

הגמוניא

פקידות ונאמר פתילו הכיח הגט כתדינה זאת בעצמה מלכות זה ל לתלכות הים אחר צריך שיאמר כתבי כתוב וכתבי כתוב ובפק הכלב כל המביאגט לאחוה לאחון ואחילו מאחון ישראל או מהגמוניא גט מ מאחוה לאחון ואחילו מאחון ישראל אם נתקיים אחילו עדים ת תתקיים כלר כמו שנתבאר בפרק בני מביאין הרי זה גט כשר ני ניתנהו ברי ולא נפטרה שנאמר מן המביאו שום דבר אלא שהוא הים פליט כלבר ואם אין מכירין חתימת העדים על כל פנים צריך שיאמר קחני כתבי כתוב וכתבי כתוב ויקרעהו לה כפני עד' ואז יתגרש ויהיה על העדים פיקדונו שגט זה יתן לה׳

ב ר' יהודה אומר

אפי' מרקם למורח ורקם כמורח׳ מאשקלון לירום ואשקלון כדרום׳ מעבו לצפון ועבו בצפון ר' מאיר אומר ועבו בארץ ישראל לגיטין׳

זה שנכתל מחבירו המקומות

לפי שכרוב המקומות שליהן מחויב לו לומר בהם כתבי כתוב וכתבי כתוב ולכך זכר העדיות שהם בסוף הרץ שמיהם נחתם בהם כר' יהודה׳

המביא גט בארץ ישראל אינו צריך שיאמר בפני נבתב ובפני נחתם אם יש עליו עדרין יתקיים בחותמיו המביא גט ממדינת הים אינו יכול לומר בפני נבתב ובפני נחתם אם יש עליו עדים יתקיים בחותמיו׳

עדרין לא הם

עדיר הכעל ונאמר אני לא נרשתים וזה הגט מניף ואני לא כתבתי ולא חתמתי אלא מתוך כתב מנדלי הצבלנות ולו תצאר להעמידו שלא כעדין זה׳ לפי שהעקר תלוי לון עדיר פחות מעדים לפיכך אם היו עדים מתים כשערעין הגט ונתמלין שהוא בעול הרי זה לא יועיל כי הקיל לפי שהם תרי ותרי׳ ונתבאר בחזקתם שהיא חזקת חתם׳ ונאמר אחילו יכול לומר דונה כי שנתחדש עליו תדעם שמוכיח מתוכו הדברים׳

ד אחד

נישי נשים ואחד שחרורי עבדי שוין במוליך ומביא זו אחת מן הדרכים ששוו גיטי נשים לשחרורי עבדים׳

מאחר

ואפלו אי שהכיח גט שחרור בחתן ישראל אינו צריך לומר בפני נבתב כפני נחתם ואם הכיח אותו בחונה לאחון או מחונה לאחון אז הרי הוא צריך לומר כפני נבתב וכפני נחתם ואין צריך קיום ויתחרר כי ה העבד כמו גיטי נשים וכמו כן כל מי שהוא כשר להעלות שגט ולהכותו כשר להעיד שחרור העבד לידי אז יכה לו כמו שנתבאר

ה כל גט שיש עליו

עד כותי פסול חוץ מגיטי נשים ושחרורי עבדי׳ מעשה שהביאו לפני רבן גמליאל לכפר עותנו גט אשה והיו עדיו עדי כותים והכשיר כל העולין בערבאו של גוי׳ אעפי׳ שחותמיהן גוים בשטרי חוץ מגיטי נשים ושחרורי עבדי׳

תועלת ידעתיכו בשמואל אם הוא כזיר או לא
למי שאחר הריבי בשמואל או מיספר
ספור מספורין
כמו
שאחרכו בשמעון הצדיק
כר' נחוראי׳

שליש מסכת כזיר

ר׳ שמעון אומר כלם בשרים לא הוכרו אלא בומן ש
שנעשו בהדיוט

תקנת קמיע מיבעי ליה אלא שכיח קמיע כשר ושכיח
ישראל וגיבן גמליאל לאחוי ולאחולי שכיחים פוסלים בשרים בגיטי כשיש
ומעשה מיעוטא כמו שמפרי וזה כלל על מה שהיה וכבר הודעתיך פעם ב
בזה על הכוונות שיהיו בשרים בכל דבריהם שהוא שיעבאר בברייתא
ועדיכתו על גויים שם מעומד ליישיבה לל כזה שהיקים זה שפשר בכל
כתקיים במעמד הפומבי בחצרות העיירות שדיתם אנשי וקביר לותם ו
ועל מכת שיתפרסם אצל ישראל שהיו העדים וזה הפומבי לא מקבלי
פומחדא ומיהיו גם כן בכלל בגוף הפשר שהעדיים רחו כתיבת המעות
זה אחכם כשר בפשר מקח ומחכר אחכל ביטי בשים וכיוצא בהן מכל
דבר שהוא מעשה כר והולחה ומכחשה אין שיות לגויים כזה בכלל ב
כתיהה כר מיהיה ' וד׳ שמעון מכשיר כל זה בפשעשה בערכאות של
גויים ועל התנאים שהקדמתי ואין הלכה כר׳ שמעון

ר האומר תן

נט וה לאשתי ושטר שחרור זה לעבדי אם רצה לחזור
בשמהם יחזור דברי ר׳ מאיר וחכמים אומרים בניטי נ
נשים אבל לא בשחרורי עבדים לפי שזבין לו לארם ש
שלא בפניו ואין חבין לו אלא בפניו שאם ירצה שלא ל
לזון את עבדו רשאי שלא לזון את אשתו אינו רשאי אמ׳
להם הרי הוא פוסל את עבדו מן התרומה בשם שהוא פ
פוסל את אשתו אמרו לו מפני שהוא בקנינו האומ׳ תן נט
זה לאשתי ושטר שחרור זה לעבדי ומת לא יתנו לאחר
מיתה תנו מנה זו לאיש פלוני ומת יתנו לאחר מיתה

הלכה

כחכמים אכל לא תעלם לו מחרות עד שיגיע נט לידו וכמו כן העקר
אנלנו יכול הריב לומר לעבדו עשה עמי ואחי זכך ' ואחרי פוסל את
עבדו מן התרומה לא יתקיים זה שלא שם כשיהיה לבו כהן וכן כשהיה
רבו גם כן ישראל שהוא פוסל אותו מספחה כנעני לפי שחיכה מיותרת
לו שם כשתחרר ואין העקר גם כן אנלנו מין גט לאחר מיתה ומה שה
שקיבו חכמי לו מפני שהו בקנינו כל זמן העבד בחכילת התרומה
לו בהיותו כן נושה בעצמית לא הוסיף בעצמו מעלה עד שתאמר שם
שחוכה הוא לו כשיהיה לחרות ואחכם זה כמו שתאכל בהמת ה
תרומה מפני שהוא קנין כספו לפיכך אחיה אנלנו מעלה שיפסידנה ומה
שאמר הבו נתת לפנינו ואחי יתבו ואחי אחלוני ואחי אחכם אין
מקנין לאדם שלא בפניו ואחי שאמר אחיו אחר מכח זה ה
הרי זה הוא כשיהיה שכיב מרע בשעת הנחלה לפי שאין שעקרים שב
שכיבי דברי שכיב מרע שכתובין וכי ושוורין דמי '

פרק שני המביא נט ממדינת הים ואמר בפני
נכתב אבל לא בפני נחתם בפני

נחתם אבל לא בפני נכתב בפני נכתב כלו ונחתם חציו
בפני נכתב חציו בפני נחתם כלו אחר אומר בפני נכתב
ואחר אומר בפני נחתם פסול שנים אומרים בפנינו נכתב
ואחר אומר בפני נחתם פסול ור׳ יהודה מכשיר אחד א
אומר בפני נכתב ושנים אומרים בפנינו נחתם כשר '

מה שאמר בזות המביא שהוא בשאמר בפני נכתב חציו בפני נכתב הוא
רוצה לומר חציו ממש נחתם רוצה לומר קנתני ונכתבתי אלא יהיה זה
הקנית תחלת הנט אבל חס נכתב תחילת הנט לפניו ואחי אלא היה מ
מנני כתיבת סופו אלא שכתב השלמתו והוא לא היה מנוי וקעדי
כו שהוא היה כמוכח כשר ' לפי שהעקר אנלנו אפי לא כתב כו אלא ש
פיטק לחתך לשמך שהם נריך ואיכו נריך נם כן פירוש כתיבת ה
הקילמוס על הקלף לפי שהעקר שחתילו לא שמע אלא קול הקולמוס
כשעבר על הקלף וכל שכן אם לחה יותר

ב נכתב ביום
ונחתם ביום בלילה ונחתם בלילה ובחתם ביום
כשר ביום ונחתם בלילה פסול ר׳ שמעון מכשיר שהיה
ר׳ שמעון אומר כל ניטין שנכתבו ביום ונחתמו בלילה
פסולין חוץ מניטי נשים

יהיה שהיום הולך אחר הלילה לפיכך
אם נכתב ביום ונעשד בו בלילה יהיה עדיות שקר לפי שהעדות שבכתב זה
אינו ור׳ שמעון מכשיר לפי שאין אנלנו בבני אלא מפני תעלה
מיוכה לפי שהעקר אנלנו אחין זמן בניטין אחכם הוא שנתן כתב לה
אחיתו שמא תזכה אחיקרי והיה אחת לים ושמא יכתוב בט אלא זמן
קבוע ייתן לה ואחאחר לעדי ' שהעידו על הזכות אני נוכח הייתי וזה
הבט בידי לפיכך אין בין היום והלילה שיחלוקים כאן וה ואין הלכה
כר׳ שמעון

ג בכל כותבין בדיו בסם בסיקרא בקומוס
ובקנקנתום ובכל דבר שהוא רושם אין כותבין לא ב
במשקין ולא בטי פירות ולא בכל דבר שאינו של קיים
על הכל כותבין על עלי של זית ועל הקרן של פרה ו
ונותן לה את הפרה ועל היד של עבד ונותן לה את ה
העבד ר׳ יוסי הגלילי אומר אין כותבין לא על דבר ש
שיש בו רוח חיים אף לא על האוכלין

דיו כקרא בעכי שמידיקר
סקרא קנה טיט אדום וקרא בערבי אלמגרה ' קומוס הוא מין עצי
סקנה מצחיב וקרא בערבי אלזאג קנקנתום הוא כמו כן מין מן ס
העצי המצחיב ואמרו כותבין לה לת ספרים לפי שאין מוכיר לחתוך ה
סקרון אחר הכתיבה לפי שכ׳ וכתב לה ספר כריתות ונתן בידה מי ש
שיכו מחוסר אלא כתיבה ונתינה ' ור׳ יוסי הורם ספר ולא מוכלין ו
ולא דבר שיש בו רוח חיים ' וחכמים אומרים מפני שאומר ספר אלתי
הא קיימינו ולא אמר על הספר אלו בספר תכה הקיר וכל מה שאתפר
קבתיבה בו והלכה כחכמים

ד אין כותבין במחובר לקרקע
כתבו במחובר תלשו וחתמו ונתנו לה בשר ו׳ יהודה פ
פוסל עד שתהא כתיבתו ותחיימתו בתלוש ' ר׳ יהודה
בן בתירא אומר אין כותבין לא על הניר והמחוק ולא
על הדפתרא מפני שהוא יכול להודיף וחכמי מכשירין

כתבו במחובר לקרקע כתבתי מיבים מקום החים ומקום החפס ב
וזמזמן ניכתוב אלו הסמוכות מיבים לסמוך אחר שכתבם ומחקם ויתן
לה והוא עדיין מה שאמר מתחו וכתבו לה ' ואין הלכה כר׳ יהודה כן
כתיבת כניטין אבל שטרות בעלמא כעינן כתב שאיבו יכול להודיף
וזייף קונה הסקרקעות לפי שהכיר חלק ' ובגד הקלפים וזה הקרקע ל
דפתרא אפשר להחליק ויבים העדיים ויכתבו מה שירצו '

ה הבל כשירין
לכתוב את הנט אפילו חרש שוטה וקטן הא שוה כותבת
את נטה והאיש כותב את שברו שאין קיום הנט אלא
בחותמיו הבל כשרין להביא את הנט חוץ מחרש שוטה
וקטן וסומא ונכרי

אין ספק שכבר כתבתי מימה שנקדים וזכם נט כותב

על כל שטר והסטרות כולם נקרעין גיטין ׳ ונתנום ספר כריתותבנו פיטורין לכל קרעין ברוב לבנו לחפף בנו ׳ ואין כאלו לכך כוונו לפטול בן ספק לפי שעצם הענין יורה לך לו זה לכך כוונו לחפף מן ב בזולתו ומה שחמר בכאן בנו לחפף שהוא כשר מיכתבנו מי שאין לו דעת כתנאי מיכיה גדול עומד על גביו ויכתוב הטופס כלבד ויכתב בם בן דעת קורא בנו והוא שם הים ושם החפף והזמן והרי את מן מוחדת לכל מקום ולא יכתוב ככרי לכתחלה טופס בנו ואחילו גדול עומר על גביו לפי שהוא לדעתה לכמניה כתיב ומתוך יכתוב התורף ואחילו בנו בעינן כתיבה לשמה כמו שיתבאר בזאת המסכתא ׳ וכמו כן עבד לינו כשר להכתת בנו לפי שאינו כתורת גיטין וקדושין ולינו כשר לעבד גם כן מיכתבה בנו לכתחלה ואם כתב בני לא עבד ט טופס בנו אחר שכתב ישראל הכשר תורף בנו הרי הוא בנו כשר לפ שחמר אחילו גדול עומד על גביו ויכתוב בלבד ׳ ומה שחמר שומה לא יכול לומר בפני כתבה ובפני נחתם ׳ ואחר שזכרנו זה הענין בשלימות ר דע שבאלחי בנו על שלשה דרכים ׳ אחר מקום מיכיח בנו ויאמר כ בפני כתבה ובפני נחתם וזה אמנם יקיים שליח להולכה ובפני נחתם לו שבעל בנו כתוב ויאמר לו הולך זה לאשתי זו שלחתי לו שטר גיטיך לה בשוק ונתן לו שבעל בנו כתוב ואמר לו הולי ביהו לאבלה הענין כולם אחר ג ואחר וזה בנו בם בן יקניים בחותמיו ויתן לה ויתברש בה אחר ש שבתקיים כמו שבארנו וזה בשליח בקדה גם כן שליח להולכה ובשלישי שתיוכח השטר שליח לקבל לה בעוה ותמיה יהי בידה לפיכך כשהביא בנו לידו כתברשה וזה בקדה שליח קבלה ואינו כותב מן ס הסמוך שלא הדיך הרחוק כלבד ׳

ד קבל הקטן והגדיל חרש

ונתפקח סומא ונתפתח שוטה ונשתפה גברי ונתגייר פ

פסול אבל פקח ונתחרש וחזר ונתפקח פתוח ונסתמא ו

וחזר ונתפתח שפוי ונשתטה וחזר ונשתפה כשר וזה ה

הכלל בכל שתחילתו וסופו בדעת כשר

אין סמק שכשעת

כשקבל בנו היה דעתו נחלר כך ואחר כך חזרות ונחילו שלח חזר ם סחוח יכול לומר בפני נכתב ובפני נחתם ואמנם אחר וחזר ונתפתח מפני שחמר וזה שכשעת ׳ מזה הכרחי ולכך אמר כל שתחילתו ו ומשו כדעת ולא אמר בכשעת ׳ וכל פסול בעדות בעבידה מן ס העבידות שלו תדיר פסול להכחת בנו שלא נתקיים בחותמיו ואין ס סומכין אחילו על מאמרו בפני נכתב ובפני נחתם אבל אם נתקיים הוא בחותמיו הרי כשר

ז אף הנשים שאין נאמנות לומר מת

בעלי נאמנות להביא את גטה חסותה ובת המותה

צרתה ויבמתה ובת בעלה טה בין גט למיתה הכתב . מ

מוכיח האשה עצמה מביאה את גטה ובלבר שהיא צ

צריכה לומר בפני נכתב בפני נחתם

ככר בחרכו בפרק חמש

עשרה מיבמות מחי זה טעם אין מאמנות אלו הכמים בסתם מומרת היא בשלה ואם מאמנות בבנו ובבו חוקק לאחין דוקא אבל בח בעל וערעי לה מבחינן היא לפי שבתבשלה הסכים שמא בתבוכו ל לקלקולה ׳ וזה שחמר שבאמת תאמר בפני נכתב בפני נחתם מיכו צריך זה שלא אם נתן לה הבו על תנאי ואמר לה על מנת שתתגרש בביה דיכו שלא בפניו ותאמר בפני נכתב בפני נחתם וזה הכר יאמר שליח ויתן לה בנו שהרי היא מאמר בפיפוק זה שתבאי ואמת שחמרת בפני נכתב ובפני נחתם אבל אם לא היה אלא שליח אחד בפני כל אחד מהם ויאמר לו

בחוקת קיימין אבל עיר שכבשה ברקום ופפ"ש שאברה
בים והיוצא לידרנ נותנין עליהם חומרי חיים והומרי
מתים · בת ישראל לכהן בת כהן לישראל לא תאכל ב
בתרומה

שפיכה דמערבית כים הוא שסוער עליה כים ומונה למכריה והמלחי·
לים יכולין להכחישה כפי רצונם לגודל הפער מכל העברים והכלים
שלהם במארי ·שספיכה מחברה כים הוא שנשברו הכלים והעבים ש
שלהם ונאכל הכל ומחברה הספיכה על פני המים להוציאת המים ו
אלא בפחר עוגין ואלו משוטות שיתקבצו כה וזה פולע דבר מחתי

ה

המביא גט בארץ ישראל ואלה הרי זה משלחו ביד א
אחר אם אמר לו טול לי ממנה חפץ פלוני לא ישלחנו ב
ביד אחר שאין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר

ככר נתבאר בפרק

קדמנון שהמוליה גט בארץ ישראל אין צריך שיאמר בפני כתב וכפני
נחתם ולכך אפשר לו שיטלה הגט ביד אחר ואינו מוכר זה אלא אם
כן אלה

ו המביא גט ממרינת הים וזולה עושה בית דין
ואומר להם בפני נכתב ובפני נחתם אין השליח האחרון
צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם אלא אומר שלוח
בית דין אנ

וכמו כן יעשה שליח לשליח ואפילו אלף וכתבתי שיכתב כל
אחד מהם לאחיו וכארץ ישראל אינו צריך לכך כמו שנתבאר

ו

המליה מעו את הכהן ואת הלוי ואת העם להיות מפרי·
עליהן מחלקן מפריש עליהן בחוקת שהן קיימין ואינו
חושש שמא מת כהן או לוי או שמא העשיר העם · מתו
צריך ליטול רשות מן היורשין אם הלוו בפני בית דין
אינו צריך ליטול רשות

זאת פפרפס לפי מה שפתבר ונה שהוא יפרים
התיומה לו מעשר עני ויזכה בו לזה קהים על
יד אחר ואם היה מבקבז הכהן או הלוי או קיבו שהקבל מזה ה
היפרהל ואינו כותן גם כן לוולתו הבא כל שהוא מכל זה היפרהל
מפחתוה כיולו הביאו לזה הכהן או הלוי או העני ואינו צריך זכוי
על יד אחר לחר כך יחפצה ברשיפה ויכבה מיפה שבתן לו עד שיגיע
מיפה שים לו עליו לפיכך אם אין צריך ליטול רשות קיימין
פידעו מיפו שקרקעו וקבעו אליפה שנגבול קחוב לפי שאם תולי לה·
ידעו בזה אלא יפרש מה שעל אכיפה מן החוב ואחר שיתברר ויקחו
מהבותיהם אחר כך ואחנה מעשר לחעון כבר כחדעו בפרק קמיני
מיכמות שהוא מותר לזרים לפיכך בשלקח זה היפרהלי החלק מן ה
חמעשר לחעון או מעשר עני הרי זה יאכלנו בכל התרומה שהיא ח
חלק הכהן הכה לו פרט בה הנאה שהוא יהן לאותה לבהן מקדונין או
יאכילנה לבהנים ויכול לעשות כן לפי שהוא קנוח מן הכהן כאלו ה
הדמים שלמוהו ח

המנח פירות להיות מפריש עליהן תרומה ומעשרות
מעות להיות מפריש עליהן מעשר שני מפריש עליהן ב
בחוקת שהן קיימים ואם אבדו הרי זה חושש מעת לעת
דברי ר' אלעזר ר' יהודה אומר בשלשה פרקים בורקין
היין בקדים של מוצאי החג ובהוצאת סמרר ובשעת ב
כנסת מים לבושר

מה שאלו מעת לעת אין חסעה שבקש לותם ומנחם
שנתברו עד עשרים וארבעה שעות למפריש לפיכך כל מה שפתברים
בכל אלו הארבעה ועשרים שעות הרי הוא טהול ונדיך שיפרים תרומה
ומעשרות פנים שהים לפי שקש בחוקת שהודים כל מה שפתברים ק
קודם לכן הרי הוא מתוקן לפי שקש בחוקת קיימין בזה הזמן ופפק
ילהלכה שכל מה שפתברים אינו מתוקן לפי שהוא ספק נר יהודה ם

סיכר שבחוקין היין בחלו שהלשקה ומנים לפי שבקש שאפר בקבת ו
ולכך יכריק מותו ובמנח שקפרים תומין על יין והלכה נר יהודה ·

פרק רביעי — השולח גט לאשתו והגיע כשליח או ששלח אחריו שליח אמר לו גט ש

שנתתי לך בטל הוא הרי זה בטל · קדם אצל אשתו או
ששלח אצלה שליח אמר לה גט ששלחתי לך בטל הרי
זה בטל · ואם משהגיע הגט לידה אינו יכול לבטלו

זה הקליח לחמכם הוא שלים סולבה ולכך יכול עד שיגיעבו לידה ם
שכל זמן שהביע הבו לידה אינו יכול לבטלו ואפ' נתנו בחוכם כמו
שנכתב עכין החוכם בבו · ומה שאמר שקדם אצל אשתו לפי שאינו
יכולין לומר לבעריה קח מיכוון ולכך למדנו שהוא שמול · לכל שלים
קבלה הרי הוא מכותר שכל זמן שהביע הבו לידו אינו יכול לבטלו ל
לפי שירו ביד ורצה שם נתן לחם לאשתו בו זמן לו בו שלו תבלי והביע
לידה שם אמר לה כשהביא תבלי שלוחי לך כשהביע זמן שלוחי הרי את
מגורשת מעכשיו אינו יכול לבטלו אפי' שהוא ביד שליח אחר שהביע לידה ואם לא ח
אמר מעכשיו יכול לבטלו אפי' שהוא ביד שליח אחר שהביע לו בו שוס
סרך והוא יכול להוסיף על תנאו כמו שיתבאר

ב — בראשונה היה עושה בית

דין במקום אחד ומבטלו התקין רבן גמליאל הזקן שלא
יהיו עושין כן מפני תקון העולם בראשונה היה משנה
שמו ושמה שם עירו ושם עירה התקין רבן גמליאל ש
שיהיו כותבין איש פלוני וכל שם שיש לו אשה פלונית
ובל שם שיש לה מפני תקון העולם

תקון העולם שהוא כשוסר עליו
מודיעת שכל זו שבטלו לאחר שבכתב ונחתם בשני עדים · זו שיכה שוין
זו שיכה תיבשת ויהיו לא תדיע שהבעו בטל ונמצאו הכבים מעזרים ל
לפי שהיו בשדרה אחת לים לפיכך מי שמבטל בעו שלקין אותו שלקוה
מבעם תקנת רבן גמליאל שאמר לא יהיו עושין כן וכבר כן אמר רב
מבניו מלן דמבטל ביטל ומלן דשוסר מודיעת מבטל · זה שאמר
שהוא כשהיכם שוין ונקוב וכתב כל שם שים לו שה כשר לא יתקיים
זה שלא שם כן היה לו לשדם אותי שוות שבודע בשניהן לו כשכתב
לאחר מן השוות וכתבתי שיכתוב המפורסם שהם ונאמני וכל שם שים
יהיה הבעו כשר וכמו כן החשם שכל שם שים שוין על דרך שעל יחתך
וכתב בעו שני שבריהם וכל שם שים לי הרי קבעו בטל מ"ש זה

ג — אין אלמנה נפוערת מנכסי

יתומים אלא בשבועה ונמנעו מלהשבי עה · התקין רבן
שמעון בן גמליאל שתהא נוערת ליתומים כל מוה שירצו
והיא תיבעת כתובתה והעדים חותמין על תואי מפני ת
תקון העולם · התקין הלל פרוזבול מפני תקון העולם ·

כאשר בר מלהשביע את שחלוכה לפי שהיא רוצה שהיא מקולה ב
כשבועות ותשבע על סקר ובשהיי מבטין שהיא כתובה כתב רשב
פיסי מתבין עליה קיתומים כשי זה שיני מן שיני מן שבר דיש בבן ם
פיחמרו לה שהי כל מיתי כל פירות שב שלם שהוריש עלי שם וכלתי מזחת
קבתובת שום דבר תעשי ממוכך כולו קדין שם קבלת שום דבר ובל
הימוקה לזה · וכבר בתבתרו שבדים כולם ודיוקם במסכת בדים ·
ופסק הקבלה שלמוכ מסבירין שהתם פיקוחים שלת בבר שו מדרת
לשם כל שה פירו בשר כשר כמו שהתקין רשבב שלשם שבחורים בשי זו מ
מעני שדכים פירו ולפיכך שם בשהת שהשם קודם שנשוטב שבדק
כתובתה לפי פיחמרו קיתומים שבו שין רבוכיהו לשבשיעה שבל ב
רבוכיהו לשדיוק בבר ושין תושלת בסיוקה נורדת והיה בשעלת בשל
לפי שהבשל יפר לה כמו שהתבאר בפרק עשרי שבדים והוא שה ם
פחמ' בשהת שין מיריין שותה לפי שמפר לה בשל לפיכך שם שהגר שם
שו שת בשלהגובה כתובתה שחר השבועה שו שבדר ר' שיני תבוכה
לרבוכיהו שהיי זל פחמ' תשבע ותגבל והוא שבבן בדי שיני עשבוכת ל
לבשליהן

וכמו כן העניים חותמין על הגט ואעפ"י שאין תועלת בעדים כשרים שאין כ
בגוף הגט ואפילו היה מתנרסת בעדים שהיו מקבלת הגט כשרים
ואוהו מה שאמרו עדי מסירה כרתי אבל לאו חתמתין ממש ימות לאחר
מן העדים שנתן הגט בפניהם ונמצא הגט בידה חסשה כעלמא לאחר
שאין כו עדים לפיכך חותמין כו ' וכבר כתבנו הפרוטבול בפרק
עשרה ממסכת מכיעית

ד עבר שנשבה ופראוהו לשם עבר ישתעבר '
לשם בן חורין לא ישתעבר רבן שמעון בן גמליאל אומ'
בין כך ובין כך ישתעבר עבד שעשאו רבו אפותיקי ל
לאחרי ' ושחררו כשורת הדין אין העבד חייב כלום א
מפני תקון העולם כופין את רבו ועושה אותו בן חורין
ובותבין שטר על דמיו רבן שמעון בן גמליאל אומר אינו
כותב אלא משחרר

מה שאמר לאחר יומם רבו לאחר יומם רבו לאחרן לפיכך אם
פדאו מי שפדאו לשם עבד ישתעבד כו לפי פדיכו לאחרן כבר כתיילם
ממנו ואם פדאו לשם בן חורין לא ישתעבד כו לפי רבו לאחרן לפי ם
שהתיילם ממנו ואפילו נכתוב יחום כעלים בשטר אחרון אחרון ואחרון
שכי ממציעות דשטר אומר ישתעבד כו משכי כתי זה שכין פיקיק י
ואפי' פדאוהו לשם כן חורין כדי שלא יהא כל עבד מתיל עבדיו ב
בניסות ומפקיע עצמו מיד רבו ' ואמותיקי אלא מורכבת אם תקנה
לו שיר לכעל חובו ואתה לא תעבוד ממוכך לעולם אלא מזה לבדו
ואין לך שום דבר בכל מה שבדשותי אלא לזה לביכך כשמת הוא או
כאבר אבר ממנו ואם מחדדו חיי הדין ודרך המשפט שיהבר המזיק
ולא יהיה חייב העבד שום דבר לפי שהעיק בידינו ממן הקדם ואחיזול
מפקיעין מידי שעבוד אבל מפני תיקון העולם אמרו יאכלהו בעל ח
חובו ויאמר לו עבדי אתה כופין אתדיבו אבי איש לו אתה מיאחר
אותו כמו שאחרר לוקח הראשון וכופה שטר עליו בשוויו לא כמה שיש
לו עליו מן החוב אם היה החוב יותר מדמיו ' וזה שנין שם שאמר כ
כותב שטר על דמיו ' ואין שמעון בן גמליאל אומר שהמשחרר הוא
פיכיוב החוב עליו לפי שהוא היזק שעבודו של אבדן ויהיה כי דבדיו
אין כותבין שטר אלא על המשחרר לפי שהוא רגיל לעבוד לאבוד הממון ו
ואחר שהעבד שבלבו דייבין דיבתי דברתי יהיה בזה האחרון ם
קאחרון הלכה כרשב"ג

ה מי שחציו עבד וחציו בן חורין עובד
את רבו יום אחד ואת עצמו יום אחד ברברי בית הלל '
אמרו להם בית שמאי תקנתם את רבו ואת עצמו לא ת
תקנתם לישא שפוחה אינו יכול כת חורין אינו יכול '
יבטל והלא לא נברא העולם אלא לפריה ורביה שנאמר
לא תוהו בראה לשבת יצרה אלא מפני תקון העולם כ
כופין את רבו ועושה אותו בן חורין וכותב שטר על ח
חצי דמיו חזרו בית הלל להורות כדברי בית שמאי '

שם היה עבד

שלמטי שתקנין ואחיזרין אחר מקום חזר חציו עבד וחציו בן חורין וכמו
כן היו לו אלף בעליס ואחיזרין אחר מקום כופין את האחר וכמו כן
לפיכך היה לו אחרון אחר נקנה דמיו ואחר קנתו כאלו ם
הדמים שקיבל חזר גם כן חציו עבד וחציו בן חורין אבל שם אחיזרין
רבו חציו בשטר אחד וזה היכו כלום לפי שקיעקר הגלגו המשחרר חצי
עבדו לא קנה שלא כתבתי ובתחילת קדושין אחר תיך תתקיי' שפחזר ור
בשטר ואיך תתקיים בכשף

ו המוכר את עבדו לגוים או להוצה לארץ
יצא בן חורין אין פודין את השבויין יתר על דמיו מ
מפני תקון העולם אין מבריחין את השבויין מפני תקון
העולם רבן שמעון בן גמליאל אומ' מפני תקנת שבויים
אין לוקחין ספרים תפלין ומזוזות מן הגוים יתר על ד
דמיהן מפני תקון העולם

שם היו פדיין אותם יותר מכדי דמיהם שתדלנו הגויי
מיסבו אותם ואם הייבו מכדיחין אותם גם כן מבעליהם שם יאמר
אותם ככבלי ברזל ויוסיפו להם כשבויין ואם היה מבני אחד לדע' כ'
דשב' מות לבן להבדיחו לפי שאין עמו מבני אחר מבחום עליו הענבי
ואיאחר כבדיל ולדעת חכמים מחזירים מפני תקון העולם היכו ן
מותר כדי שלא יאחדו מבויים אחדים ולבבה כחכמים

ז המוציא את אשתו
שם רע לא יחזיר משום נדר לא יחזיר ר' יהודה אומ'
כל נדר שידעו בו רבים לא יחזיר ושלא ידעו בו רבים '
יחזיר ר' מאיר אומר כל נדר שהוא צריך
הקירת חכם לא יחזיר ושאינו צריך הקירת חכם
יחזיר ' אמר ר' אלעזר לא אמרו אלא מפני זה אמר ר' יוס'
בר' יהודה מעשה בצידן באחר שאמר לאשתו קונם ש
שאיני מנרשך ונירשה והתירו לו הכמים שיחזירנה מ
מפני תקון העולם

מי שנדרים את אשתו מטעם חסרון מחוסר אותה
בידוע שבידים אין מטעם מקום נודדת הדבה חיכו מותר לו מיחזירנה
אלא בתנאי לו מיד שרוצה לברשה מבני אחד מאלו הטעמים אבי יודע
אותה מיזה הטעם מנדרם אותה ויודע אותה לא תחזירנה לעולם ולא
תהיה מותרת לך לעולם אחר אלו הנדונין ' עד שיכור טוענת מת
מתנו ונברשה גרושין נמודין לפי שאמו חוששין שאם יאחר לו כה ם
שום תוחלת שמא תבעל לאחד ולא ידעה לו זה הטעם שנתנדה עליו
ויאמר הבעל הראשון שו שייבי יודע שהעניין היה כן והיה לא התנהב
בכך לא קייבי מבדיעם ומנאת קבוע בטל ובני בניס ממזדים ולפיכך
לתמדים לו קני יודע שהמוניס לאותו מטעם נדר אחו מטעם אם רע ם
מיכו מחזיר לעולם ' זר' יהודה אומר לאמכם זה הדין בשבדיה נדר ם
שידעו בו רבים לא פחות משנדרים ובשתעברסם אבל עשיר ה אין יתר
שהיה פרוטה בנדריס אז לא יחזיר ' ור' מאיר אומר אם היה קבדר ם
שבדיה היה עשיה גדיבה שהקירת חכם לא יחזיר לפי שבחום שמא יב
יבדשבה ותבטל לאחר כך ובאתל הבעל הראשון לאכם ויאמר לו ם
מזה הבדרים לו הדבר ויאחר אלו ידעתי אם אתדיה לא הייתי מבדשם
אלא הייתי מכיהה לדב ניתירו לה בני שר' מאיר טובר אין הדם מ
מקדיד על כוזי אשתו בכל ובאנת קבוע בטל לפיכך מודיעין לו שלא
יחזיר ור' שיעור אומ' אין אדם רוצה שתתבזה אשתו בכך ובקדשת היה
נותן שהוא יחזיר אם היה צריך הקירת חכם לפי שאבו אומר שמא יחמ'
אם הייתי יודע שים לבדר התר אבל לא הייתי מכיה לבבר ניתיו
לה לפי שהוא סובר אין אדם רוצה שתתבזה אשתו בבר ואין מסור ע
עליו שיחזיר כשבדיה בדר צריך הקירת חכם אלא מפני בדר שיהבו
צריך הקירת חכם שאפשר לו לומר אחר שבשה לאחר ולא בשמע עליה
שהיה פרוצה בנדריה אלו ידעתי שהיה כן לא הייתי מבדשה אם לפי שאני
הייתי מפר קבדר שבדיה בעודה לאבי שמיכו צריך הקירת חכם
ולבבה כתבתו קמח שאמר לא יחזיר על אי זה בר שיהיה קבדר מפני ת
תקון העולם הל לא יבטל הבעל למהדיע כמו שבארבו ' ואחר כך כלל
במשנה שאחר שם בדר שעשל כל שבים יצדם את אשתו ולא תהיה בינו ו
ובינה כשנאין לעולם וגרשה שהעשה שבדיר שם רצה להחזיר בדרו ו
ויחזירה קרי זה שאחר ' ועל זה הדין הביא ראיה ר' יוסי שהעשה ב
בירן ואם שאחר על זה שאמר שאחרון שמפני תקון העולם רל אין כ
בשביעת שחזיר תקון העולם לפיכך יחזיר ואעפ שעבין שם שאמרו ם
אין כזה מפני תקון העולם ולבבה בר יוסי

ח המוציא את אשתו
משום אילונית ר' יהודה אומר לא יחזיר וחכמי אומרים
יחזיר נשאת לאחר והיו לה בנים והיא תובעת כתובתה
אמר ר' יהודה אומר לה שתיקותיך יפה מרבוריך

ככר שאחרו בסוף פרק אחר שאר שבתובו שהאילונית אין לה בתובה
לפיכך שהאונסיה משום אילונית תבעה בלה בתובה ואם היה לה ובל

הרי זה לוקח ולא מילתא למיפרע הוא היכא דלא כייתי ונאסר עליו
בעלה הראשון לכהונה כתובתה תחזור לבעל שכל שנתקדשה לו
לפי שהוא יחזור ויגרשנה ויחזור לראשון ואפילו לא כייתי מגרשה ומיאנה הבעל
בטלה ובניה ממזרים ומה שאמר בכהן וחכמי אומר יחזיר בכהן
בישראל ישראל תלמוד לומר מאן חכמי ר' מאיר במגרשה תבעל כמו
שיתבאר לקמן כן לפי שכל זמן שלא יחזור לה כייתי מגרשה מפני ר'
מאיר לפי שהוא יכול לומר לא היית מיולכת לי כייתי מגרשך לא מייבין
לקלקלה ' והלכה כר' יהודה '

ט המוכר את עצמו ואת בניו לגוים אין פודין
אותו אבל פודין את הבנים לאחר מיתת אביהם המוכר
שדהו לגבר וחזר ולקחה ממנו ישראל הלוקח מביא כ
ביכורים מפני תקון העולם '

וכתבתי מימכור את עצמו מלבד
מעמים ומה לי שירה בעצמו מלבד שלח הם כן תמצאין עכו"ם
יקנה וכבר כתבנו בתקונות מסדר זרעים שהעקר מכלינו מן קכין
לגוי בארץ ישראל להפקיע מן המעשרות לפיכך לקח מן הגוי יכיח מן
התורים וכתרגו חכמי שקיל מתיקרין בלקיחתה מן הגויים התקינו
מהלוקח מן הגוי יכיח בכורים כדי שיתבאר בן עירדי תקינו ולא
יתהו לקנות מהם וכשירצו גם כן מזה גורדם שתשאר כיד הגויים ומפני
התקנה כיצד התקינו מהלוקח מהם יכיח כדי שידע מן קכין לגוי
בארץ ישראל קכיין גמור ולכך יפתקל בפרייה זה הקרקע מידו לפי ש
מהות עשיר כקדושתה ובתקנות ירושלים '

פרק חמישי הנזקין שמין להם בעזרית ובעלי
חוב בבינונית וכתובת אשה בבינונית

ר' מאיר אומר אף כתובת אשה בבינונית

עשרית משעלה בקרקעות
ומחייבו מכסם ' וזכויות הפחות נקרע מכסם ורחמנא אמר מיטב
מדיקו ומיטב כרמין יפלם ומכל המלוקח בחות מכוכה למי קוח מוזל
הם על הכיזק ' על המזיק ואפילו למאן דאמר מיטב מדיקו מל כיזק
מעני תקון העולם יקח הכזק שעור נזקו במעולה מה שכמצה מכל ש
המזיק כדי שלא תרבה הכזק ותתבזבזת כין ריבי לרבי מין בעל חוב
מן התורים מיבבה מן הזיבוריות לפי שכתוב בחון תעמוד ונקיים ש
לפי שתה כוסה בו ' ומין הדם מוכיח מכיתו לרעוכו שלא הפחות
ממה שמוצא מכלו בפחות מכתעלת מכל אחרינו בביכוכית כדי שלא
תבעל שלא בפני לוין ומבזבזכו כמשה בזיבוריות על עקר כל בעל
חוב לפי שאין לכו למוד אלא מדברים לה שתגבה כתובתה מן ה
הזי בורייה לה תבעה לפי שהיו אחבה ובימותין יתר מקרים הכועה
מתחזקין עם בעלה שלא תבעה ובימותין יתר מקרים הכועה

ב אין נפרעין מנכסים
משועבדין מקום שיש נכסים בני חורין אפי' הן זבורית
אין נפרעין מנכסי יתומים אלא מן הזבורית

כגון מקזיק
ראובן למשעון ונתחייב ואחר כך מכר ראובן עזיה שלו ונמצאו לו '
זכוריית יקח משעון משעור הכזק מן הזבוריות המוניי אצלו ואינו יכול
לומר זכו"ל כעזיה ונכסי מכרת מות שאחר שהיה לו כח זכות ו לכך
תנינא הכי מייר הלוקח לפי שאין עושין כן אלא כשהוא מונח אצל ראובן
כלום מיוכל לגבות ממנו '

ג אין מוציאין לאכילת הפירות
ולשבח קרקעות ולמזון האשה והבנות מנכסים מ
משועברים מפני תקון העולם המוצא מציאה לא ישבע
מפני תקון העולם

כשהוא ראובן קרקע משעון ונתיתם מלאתה
פירות ואחר ראובן הפירות והפסיד הקרקע כגון שחציפה ואפילו כ
כשהוא משעון לגבות מראובן הפירות שאחר ראובן ואתי שהפסיד הקרקע
הרי הוא נוכח מה שהפסיד הקרקע מנכסי ראובן ואתי ממשעבדי
ונוכח את הפירות מנכסים שאי אפשר להוציא מהן ונזקו שבין שאחר לפלגת ה

הפירות ' וכמו כן אם הלוה ראובן למשעון מאה דינרים ואחר
שהחזיר משעון כזה החוב לראובן מכרו משעון לכל הכותבים בחותם דינרין
על דרך שאמרנו שם שהשכיחה וחזרה שטוה מאה דינרין שהי הפסיד ח
אחר כך כח ראובן ונתרצה ולכי תלה לה שייתי מגרשה וכמיאן הבעל
לא אמר משעון חמשה ושבעים דינרין לפי שאחרין שאכלו כעל חוב גו
נוכח שי שכח וחזר לוי על אותן חמשה ושבעים דינרין ושוכבו אותם
לפי שהם שהוציא ממנו חמשה ושבעים דינרין דינרין שעובה שהם כ
דינרין משעון ונאבדו ממשעבדי ואין החמישים שלקח בהם עקר ה
הקרקע לפי שהם לא ימנה שום דכר לאכל משעון אין מוציאין מיד ה
הלוקח שלקח משעון אחר שלקחו לו אחר שלקח לפי שכמו כן הדין ש
לאכלו שיגבה החמשה ושבעים גם כן ' אכל מכחשים כני מורין ואם
לא כמנה אכלו כלום יפחד על משעון כאחר החובות כולם ואזו שבין
לשכח קרקעות ' ואחרו למזון החמה והבנות מכוחר וכבר כתבאר
כתוכחות וזה כלו מפני תקון העולם ' אלין מוציאין מיד הלוקח ש
לא כזכות אחיו ' משורשם חוק בחיו וכמו כן אם אחר בעל החוב
מכאכר ממכו יותר מזה לא יצבע מי שימכה מניחה אלא מנה אלא זה לפי
שהם היו דינין ככך כל מי שימכה מניחה יניחנה ולא יהפצנה ולא '
יחזירנה לאחרו אז יקחנה לעצמו

ד יתומים שמכרו אצל בעל
הבית או שמנה להם אביהם אפוטרופוס חייב לעשר פ
פירותיהן אפוטרופוס שמינהו אבי היתומים ישבע '
שמינוהו בית דין לא ישבע ' אבא שאול אומר הלוף ה
הרברים ' המטמא והטרמע והמנסך שונג פטור מוד
חייב ' הכהנים שפגלו במקדש מוידין חייבין

אבל מאול אומר
שכני אדם כולם מפתדלין שימכו אותם כיתן דין שיתפרנסו כח
כחמכותם אצל כני אדם ואלו אתה מחייב אותם שכובה לא יהיו כמ
כמבעין מפני כך אבל אחרינוסוס שימיכו אבי יתומים שם אתה מ
מחייב אותן שכובה כל שמפני עין אותן היתומים כשעבת אמת ל
לעולם אין מקבלין אפוטרופוסות ויפפידו היתומים ' ולכך כשלו ממכו
הכובעה מפני תקון העולם ומה שאמר המוכך אפשר זה על אחר
מפני הדכים אחר מקם מיערב יין כפך ביין על חכירו שקבל אפשר
כמו שיתבאר בעז בפרק האחרון והדרך שפני שיבפצהו לעז וידע ש
שקיין אפשר כזה הניסוך כפיהיה מזיד בנזק ולא ידע שהוא חייב ש
שקלקל כשמכסך אותן בעז ' לפי שאם היה יודעבגם כן שהוא חייב שק
שקלקל לא היה חייב שקלומין לפי שעקר שלבו אין אדם מת ואפלו
כמו שכתרגו בפרק שלשי מכתובות ובכתים שפגלו כמקדש הוא ש
שיפסיד הכהן הכובה בפעה שמתעכב שחיטת הקיבן או זריקת ד
דמו או הרומה להם ויאכל בו שיאכל ממנו או שיקריב אותו חוץ ל
לזמנו וזה מזבח בפסל של הפעלים ויתבאר אלו הענינים בפרק שני
מיפסחים ומדין היה מתייב שיהיו אלו כולם פטורין כין כשוגב
כין כמזיד לפי שהזק שחוץ ביכר לאו שמיה הזק ואתי ממכו ממיכו מיזל
כין כמזיד לפי שהזק שחוץ ביכר לאו שמיה הזק ואתי ממכו ממיכו מיזל

ה העיד ר' יוחנן בן נורגדה על החרשת
שהשיאה אביה שהיא יוצאה בגט ' ועל קטנה בת
ישראל שנשאת לכהן שהיא אוכלת בתרומה ואם מתה
בעלה יורשה ועל המריש הגוול שבנאו בבירה שיתן
את דמיו ועל החטאת הגוולה שלא נודעה לרבים שהיא
מבפרת מפני תקון המוכה

מדיש קודש ועל זה הדין
תעשה הקם בכל דכר גזול כשעשה כו הבזלן מעשה שלי לשפר ל
להשיבו אלא להשפיד מיוכה הרי הוא כאומר תן דמי זה לראובן ב
בלבד ואתכם בעשה זה מפני תקנת השבים כדי שלא תקשה דינך ש
השבונה על בעלי העבירה ' ואלו העבירות כולם שלכה

ז לא היה סקריקון ביהודה בהרוגי
המלחמה מהרוגי המלחמה ואילך יש בו סקריקון כיצד
לקח מן הסקריקון וחזר ולקח מבעל הבית מקחו בטל ׳
מבעל הבית וחזר ולקח מסקריקון מקחו קיים מן האשה
וחזר ולקח מן האיש מקחו קיים מן האיש וחזר ולקחו מן
האשה מקחו בטל ׳ וז משנה ראשונ׳ ובית דין של אחריה
אמרו הלוקח מן הסקריקון נותן לבעלים רביע איטתי ב
בומן שאין כירם ליקח אבל יש כירם ליקח הם קודמין
לכל אדם ר׳ הושיב בית דין ונמנו שאם שהה לפנ סי
סקריקון שנים עשר חדש כל הקודם ולוקח נותן ל
לבעלים רביע

סיקריקון חלם ואכם לוקח הסדות מיד כעליהן
בלח דמים כיי פלוי יהרבם וכתחדם זה בחידוש משעת קרוע ממ
סמלחמה ויש זה סזמן ידוע מאלם כאומה שעה ׳ ובעל הבית הוא
בע׳ הסקריקע הרשאי אמנו סגוי הסיקריקון ובבר בחלנו כ
בפוף פרק עבירי מכתובות שקנין סחצר והולחתה כמו שמכר כ
בעלה אינו מועיל לפי שיש יכולה לומר בחת דוק עשיתי לבעלי
ויכולה להכניע מיל שלוקח כשתגבה השתובה ׳ ואם שחמר נותן לבע
לבעלים רביע בגון שלקח מסיקריקון פיה בפלוגי דיבורין הוא בו׳ ן
ובע׳ הכי׳ עשיה דיבורין לפי שאנו חומרי דמי הסקריקע שרבע׳ דיבורין
ויותר וקרוב שהסיקריקון עשה מחכה זול לחצפי שהיתה לחלנו בלח
דמים הוא זה שעשוי וזהו עניין מה שחמרו רביע בקרקע שהוא ם
פלים כחשעת ואין שפק כמק שחמר ר׳ שיש המשעה כשהיה שם ם
סיקריקון ׳

ז חרש רומז וגרמז בן בתירא אומר קופין ונקפין
במטלטלין ׳ הפעוטות מקחן מקח וממכרן ממכר
כמטלטלין ׳

דמיוזה לל מי זה סירמז ׳ וכן בתירא חומר שמקחו
ומחכרו כמטלטלין אינו כלום עד שיקבל הרבר ויהיה ברשותו ׳ ויש
גם בן למי שהוא מוכר ולח תשמיק לו הרמיזה בלבר ׳ ומשעושות
הבע׳ים קטני׳ מכן שם וכן מבע׳ שם היה לשם חרישתו חו מכן שמכה
וכן תשב וכן עשר לפי טיעור חרישתם וזה העיון חלוי בדיין ׳ ואין
הלכה כבן בתירא ׳

ח ואלו דברים אמרו מפני דרכי שלום ׳
כהן קורא ראשון אחריו לוי ואחריו ישראל מפני דרכי
שלום ׳ מערבין בבית ישן מפני דרכי שלום ׳ מציאת
חרש שוטה וקטן יש בהן גזל מפני דרכי שלום ר׳ יוסי
אומר גזל נמור ׳ מצודות חיה ועופות ודגים יש בהן ב
גזל מפני דרכי שלום ׳ ר׳ יוסי אומר גזל נמור העני
המנקף בראש הזית מה שתחתיו גזל ׳ ר׳ יוסי אומר גזל
נמור אין מחזין ביר עני גוים בלקט שבחה ופאה מפני
דרכי שלום

דע מזה פיבר סמפורסם בכל המקומות פיהיה
פבהן קורא בבית הכנסת ראשון כין פיהיה תלמיד חכם חו עם ם
הארץ כין פיהיה עם מנוי מי שהוא יודע יותר ממנו חו לח יהיה שכה
הוא רבר אחר כין בחורה בלבר ולח נזכר זה בתלמוד ולח היה ז
זאת הכונה הנלחמות שיה בזאת הקלבה ואחי בקלח הקלה ובלה מעני
הדוש שנזכרים בזה המקבב אחר שיהיה בריחים מחולקי המקומות ו
ומדעות האחרונים ומהלוקם ואין מאלם חלח עניים כאותים לללמון
התלמוד ואיני יודע מאי זה מקום בא זה מהספר ׳ ואמנם נורא ם
שעכין לפי מה שבא לנו בקבלה כמו שכתבתי זה מהבהן קודם לנוי ו
ונימראל לפי שבאחר וקדאתו כי את לחם אלהיך עג׳ וכתי בקבלה
בכל רבר שבקדשים לפתוח ראחן ולבדך ראחן ולילול ל
מבא ישה ראחן וזה בולו בשאין שם חבם גרול מאנו כבין שיהיה שם
בהן ונוי ניערלים ניהן כולם בהודנה אחת בחכמה ולח יהיו קנחם

יותר חבמים מהם עם לו תחזור הקדמת היחס ובהן קודם ואחרים לנ
ואחרים ישראל וכיבא לך זה הלמון ׳ בבי׳ מחרון מהוני יות ׳ ואמרו ב
בזמן שבולם עין ׳ אבל אם היה אומר תלמיד חבם ובהן ערבל עם
הארץ אומר תלמיד חבם קודם בבל עניין מבואר בתלמוד אחר מן
שחכמי׳ הדרו ראחן בשבת בשביל תגריה ורבבי ורבבי גדולים מהבהני
ארץ ישראל היו מנויין עם ׳ ובשי שהיה יותר חבם מהם ובך אמרינ רב
הדרו בבהני בל הדרו ראחן בתו הבהן לפי שהיה יותר חבם מן הבהני
המנויין עם וזה היו מחלוקת בו ׳ ומן הטעקיים בם בן מהבהן בשהות
ראחי שיהדרו ראחן עם שהיה ליתראל ם מזה בתוחו לו מחיבו מהנו מי
שיבלה ליקרו הי׳ חות בי׳ הו בבל אבו חומרים זה מפני שבלם לפ
שיתחרם מזה מחלוקת שמא יחמר אחר מפני מה שהיה לזה שיעל ם
ראחן ולח שיה לי אחר שהרבר בו בבך אבו חומרים שיהדרו חות שבתו
לח שיהיה לזולתו ולזאת הבוכח ראמו בזאת שהלבה כאחרו בהן קודם
ראחן ובן בחר שתלמוד ׳ וזה היה המנהג שהיו מניחין השרוב בבי׳
מבתי שהבר אחר שלח יעשה לעולם חלח בזה שבית שהיו בופנין בו
בתחילה להניח אותן לפי שים לשם בזה שהיה שהבית מניחין ב
בו אח שבי׳ים אינו נרוך ליתן אח שבר ׳ ואם שהיה שם ׳ ואם שחמ ב
בו נמון לו בזל מדיבבן נמוך ׳ ושהברם שים בחמרינו בזל מפני ד
דרכי שלום ׳ וכאחרונו בזל בחוך חות שהבזל נמוך יותר ם ׳ יין ויסף
חומם ואחרי שהות מדיבבן לפי שבריהו ובזל מדרכי שלום אין בו
עוד דבר מבל זה ׳ ואין הלבה כר׳ יוסי

ט משאלת אשה להבירתה
החשודה על השביעית נפה ובברה ורוחים ותנור אבל
לא תבור ולא תטחן עמה אשת חבר משאלת לאשת עם
הארץ נפה ובברה זבורות ומחנת ומרקדת עמה אבל
משתטיל למים לא תגע אצלה שאין מחזיקין ידי עוברי
עבירה ועל כולן לא אמרו אלא מפני דרכי שלום ו
ומחזיקין ידי נוים בשביעית אבל לא ידי ישראל ושואלין
בשלומן מפני דרכי שלום

כבר בידם לבנו פי
זאת הקלבה חות בחות בסוף פרק חמישי משביעית חבל חני חובין
גם בן בירושה בבחן חותר לה לתת מה שעבר לחבירתה התמוה של
השביעית לפי שהם בלים שהיו מיוחדין לשביעית שחני יבולין לומר
לפעני שהי

האומר התקבל גט זה לאשתי או חולך גט זה לאשתי או
אם רצה להחזיר יחזיר ׳ האשה שאמרה התקבל לי ב
גיטי אם רצה להחזיר לא יחזיר ׳ לפיכך אם אמר הבעל ל
אי אפשי שתקבל לה אלא הא לך ותן לה אם רצה ל
להחזיר יחזיר רבן שמעון בן גמליאל אומר אף האומרת
סול לי גיטי אם רצה לא יחזיר

כבר הקדים לנו בפרק הקומץ שבמליאל הקלה

פסחביע הגט לידי הרי הוא כאלו הביעלידה לפי שהוא מורשה והלכה
כדבין שמעון בן גמליאל שאמר טול לי לשון קבלה הוא ׳

ב

האשה שאמרה התקבל לי גיטי צריכה שני כתי עדים
שנים שיאמרו בפנינו אמרה ושנים שיאמרו בפנינו קבל
וקרע אפילו הן הראשונים והן האחרונים או אחד מן ה
הראשונים ואחד מן האחרונים ואחר מצטרף עמהם ׳
נערה המאורסה היא ואביה מקבלין גיטה אמר ר׳
יהודה אין שתי ידים זכות באחת אלא אביה מקבל גיטה
בלבד ובל שאינה יבולה לשמור גיטה אינה צריכה ל
להתגרש

וקרע לימנו מתבאין מיקדע על כל פנים ולמכס
דינה לומר סתם קרעו מיבדו על כך ׳ וכדרך שמלומדים כבר בתרנ
מספניק בפרק עבדי מבדרים ומה שלמד היה ולכיך רובה לומר לו
היה לו לכיך ׳ ומי מהיה יכולה לשמור גיטה הרי היה גט כן תקבל
גיטה לאחר מיתת לכיך והיתה יכולה לשמור גיטה היה מתקיים מ
מכחת כן גיטה לרכר לאחר ולין מלכה ב׳ יהודה

ג קטנה שאמרה
התקבל לי גיטי אינו גט עד שיניע גט לידה ׳ לפיכך אם
רצה להחזיר יחזיר שאין הקטן עושה שליח ׳ אבל אם
אמר לו אביה צא וקבל לבתי גיסה אם רצה להחזיר ל
לא יחזיר

ד האומר תן גט זה לאשתי במקום פלוני ונתנו
לה במקום אחר פסול ׳ הרי היא במקום פלונית ונתנו
לה במקום אחר בשר

ה האשה שאמרה התקבל לי גיטי במקום פלוני
וקבלו לה במקום אחר פסול ר׳ אליעזר מכשיר ׳ הבא
לי גיטי במקום פלוני והביאו לה במקום אחר בשר

לין הלכה כר׳ אליעזר מטעם שכיון לא עשתה לחתן שליח אלא לקבל
לה גיטה במקום פלוני וכל זמן שעבר בתבטל השליחות ׳ וכבר
נתבאר לך שכיוצא בזה היה דעת הכעל לפתבות שיתן לה הגט במקו׳
פלוני ולא קיים התנאי בטל הגט ואם לאחר קרי היה במקום פלוני
לחכם רבה להודיעו כאי זה מקום היה בלבו ׳ לא ליקל מקום ולא
במקום אחר לפיכך בכל מקום שנתנו לה כשר

ו הבא לי גיטי
אובלת בתרומה ער שיניע גט לידה התקבל לי גיטי
אסורה מלאבול בתרומה מיד ׳ הבא לי גיטי למקום פ
פלוני אובלת בתרומה ער שיניע גט לאותו מקום ר׳
אליעזר פוסל מיד

לין הלכה כר׳ אליעזר

ז האומר כתבו גט ותנו לאשתי
נרשוה כתבו אגרת ותנו לה הרי אלו יבתבו ויתנו פטרוה

פרטוה עשו לה בממום עשו לה בראוי לא אמר בלום
בראשונה היו או׳ היוצא בקולר ואמר כתבו גט לאשתי
הרי אלו יבתבו ויתנו חוזר לומר אף המספרש והיוצא ב
בשיירה ׳ ר׳ שמעון השזורי אומר אף המסובן

היוצא בקולר מי
פיוצא מבית המאסר לידין מתת לחלף ויתפרש סתם כיצד ׳ ויוצא
בשיירה היוצא בדרך לבבת כמדבר עם השיירה ורי מחלו בחמרים
כתבו בלבד ׳ ואעפי שלא אמרו ונתנו לפי שמבין מהייב שיתנו גט
כן רבה מיתבו לה גט ושיגרשה מדעתו והלכה בר׳ שמעון השזורי ׳

ח

מי שהיה מושלך לבור ואמר בל השומע קולי יכתוב ג
גט לאשתי הרי אלו יבתבו ויתנו בריא שאמר כתבו גט
לאשתי רצה לשחק בה מעשה בבריא שאמר כתבו גט
לאשתי ועלה לראש הגג ונפל ומת אמר רבן שמעון בן
גמליאל אם מעצמו נפל הרי זה גט ואם דחפו הרוח אינו
גט

רבה לומר בה שלא היה שם עבין חודש של בוצינא כמו שפשיר בזה
חמי עצמה והלכה כרשב׳ב

ט אמר לשנים תנו גט לאשתי או אמר לשלשה
בתבו גט ותנו לאשתי הרי אלו יבתבו ויתנו ׳ אמר
לשלשה תנו גט לאשתי יאמרו לאחרים ויבתבו מפני ש
שעשאן בית דין דברי ר׳ מאיר וו׳ הלבה שלח חנמה
איש אונו מבית האסורין מקובל אני באומר לשלשה ת
תנו גט לאשתי ויאמרו לאחרים ויבתבו מפני שעשאן ב
בית דין אמר ר׳ יוסי נמנו לשליח אף אנו מקובל ני
שאפילו אמר לבית דין הגדול שבירושלם תנו גט ל
לאשתי שילמדו ויבתבו ויתנו לה ׳ אמר לעשרה בתבו
גט לאשתי אחד בותב ושנים חותמין בולכם בתובו אחד
בותב ובולם חותמין לפיכך אם מת אחד מהם הגט בטל

מינו מן הכמנע שלכ הגדול לא יהיו בקיאין בכתיבה לפי שהתבאי ב
בלבד בקיאין הכמים לא מיקרי סופרים ואמרי אחד בותב ובולן חותמין
לפי שהתנה בזה ׳ ובריך למברם שילמד בתו שבדרי שהוא בשלמד
לרבים בתבו יבאר ויאמר בל אחד מבם בבבי עבמו ולא יאמר לרבים
מתנו יבאר ויאמר בל פנים מבם לי זה פנים מבם פקיו ׳ ולא יאמר
לרבים הולינו גט לשתי יבאר ויאמר אחד מבם לי זה פיסיה והוא
עבין מה שאמרו בתובו בל אחד מבבין התנאי בל תרי מבבין מוכיח
בל אחד מבבין ׳ וכל זמן שלא יבאר בולם חותמין בתו שבר אחד ב
פנים שרים והשאר תנאי ולבך אין לתנו קפדין בשאר ה
היתן פסולין אך קיובין הו שבתאחר שרותן זמן מרובה לפי פקח ת
תנאי לא שרים ומזה הטעם לתנו אומרים שערי הגט אין חותמין שלא
זה בבבי זה שאתו חוששין שיאמר בולכם ניערו מקנתם ונתחטוב ה
החשש שהוא גט בשר אחר אחד פים בו שבי ערים ומתבאין שיערו בולם ב
בתו שבר והלכה בר׳ יוסי

מי שאחזו קורדייקום וחזר ואמר אל תבתבו גט
לאשתי לא אמר בלום אמר בתבו
גט לאשתי ואחזו קורדייקום וחזר ואמר אל תבתבו אין
דבריו האחרונים בלום נשתתק אמרי לו נבתוב גט
לאשתך והרבין בראשו בודקין אותו שלשה פעמים
אם אמר על לאו ועל הין הין הרי אלו יבתבו ויתנו

קודייקום חולי מתקדם ממלני תרי המיח ומתבלבל
קדשת מעבי כך קוף מין ממיכי חולי סכופל ' ואמרי מין דכריו
המחרמנים בגוש כל מתין אמר מיכין למחול מותן קעם סביה לחר ם
סיגף מחלוני סם עומר על דכריו מו לף ומתמם לף יב עוב הבוו שר ם
סיקל מעלין חלין זה ומרקין כרחמו כל מוימו כרחמו דמיזה תויק
תעוכה כבוכה למחלם ויליכה כה כבל מדלי סבמין ם כל מם מחפאר

ב

אמרו לו נבתוב נט לאשתך אמר להם כתובו ואמרו ל
לסופר וכתב ולעדים וחתמו אעפי שכתבוהו וחתמוהו
ונתנוהו לו וחזר ונתנו לה הרי הגט בטל ער שיאמר ל
לסופר כתוב ולעדים חתומו

אמרו לו אימתי כל זמן מחזר קודייקום
אלא למי זה מהם מיוחדין וכמו כן אלא אמרו לו כשהוא בוו ג
ואמר להם נתנו לה הגט בטל ער שיאמר להם כשהוא שהכו ואתמו
ונתנו לה '

ג וה ניטך אם מתי וה ניטך אם מתי מחולי זה וה נמיך
לאחר מיתתי לא אמר כלום מהיום אם מתי מעכשיו
אם מתי הרי וה נט מהיום לאחר מיתתי אינו נט ואם מת
הוליצת ולא מתייבמת

פעמר זאת קומבם לפי מה שלמיד בריש
פלוגתא לאחר מיתה זה לא אמר כלום לפי שהוא
אלבנו מין נט לאחר מיתה ' ומה שאמר אם מתי מעכשיו לאחר מ
מיתה אלא אם כאר ואמר מעכשיו אי מהיום ' אבל אם אמר מהיום
ולאחר מיתה הוא שבק לה על מה שאמר מהיום היא רשותו והוא נט
כשר ' או חזר בו ' אע על פי שאמר לאחר מיתה היא רשותו והוא נט
פשוט הוא שאמרינן אין נט לאחר מיתה ' לפי שכך תולבת ולא תתייבמת
לפי שם שכתבאר בפרק שלשי מיבמות וכולן מסיו להן קדושין אי ב
בידעין בשעת חולבות ולא מתייבמות

ד וה ניטך מהיום אם מתי
מחולי זה ועמר והלך בשוק וחלה ומת אומרין אותו אם
מהמת חולי הראשון מת הרי וה נט ואם לאו אינו נט לא
תתייחר עמו אלא בפני עדים אפילו עבר ואפילו שפחה
חזין משפחתה מפני שלבה נט על שפחתה ' מה היא
באותן הימים ר מאיר אומר באשת איש לכל דבר ר
יוסי אומר מגורשת ואינה מגורשת

ממם שלחי מתניע בשבל הכותן
נט על תנאי אין נט זמן היכו מותר לו להתייחר עמה כל זמן שהוא בוו
אלא בפני עדים ממנה בשעת כתיבת הגט ובשל זמן שהוא בוו אבי ע
עדים שבתייחר עמה הגט בטל ' ויכיו מגורשת ואחים מגורשת היכים
מהם אחות חייב במיונמתה והיכו מעד בדיוק ניהיו מעומת לה במו
המגורשת ' ובשל אלבה בוחת שהיו מגורשת לכל דבר ובלבר ם
מיומת ' לפיכך מי שבא עליה בחלו הימים בעילתן עבירה אם מת '
יבום וחם עמד ובעל הגט שהוא בעל אחת מהם וחם בא עליה בשגגה
יבום חלוצה

ה הרי וה ניטך על מנת שתתני לי מאתים זוז הרי
זו מגורשת ותתן על מנת שתתני לי מבאן ער שלשים יו
יום נתנה לו בתוך שלשים יום מגורשת ואם לאו אינה
מגורשת ' אמר רבן שמעון בן גמליאל מעשה בצירן
באחר שאמר לאשתו הרי וה ניטך על מנת שתתן לי א
אלף זוז ואברה אלטלתו אמרו חבמי תתן לו את רמיה

ניתן לו אלבעים מעבשיו לבל היה מחוייבת אתתן לו אם אלבעים
עליה לפיכך אם מלא הגט או נתבר קודם שהתקיים אחר כ
בך קיימת היכה בריכה בט אחר מה שאמר מבאן ער אלבעים יום אינו
לו אלא ניתן לו בשלמיו אלבעים יום על בל פנים לאחם שבונה ם

מתבלים בזה זמנין ונתן שעתין תקף על זה תרין בשתיר לה הרי זה
ניטך על מנת שתתני לי בבר פלוני לא תתן פלוני שבאחיר תתן לי מיני
לו אחר במקומו אפשר ניתר ממנו אלא היה מחוייבת לתת לותו ם
סדבר בעומו ובשבב חולף על זה תרין בשתיר ונתן הלבה בשותם

ו

הרי וה ניטך על מנת שתשמשי את אבא על מנת
שתעקי את בנ בטה היא מעקתו שתי שנים ר יהודה
אומר שפנה עשר חרש מת הבן או שמת האב הרי וה ג
נט על מנת שתשמשי אבא שתי שנים ותעקי את בנ ש
שתי שנים מת הבן או שאמר האב אי אפשי שתשמשנ
שלא בהקפדה אינו נט רבן שמעון בן גמליאל אומר בזה
נט בלל אמר רבן שמעון בן גמליאל בל עבבה שאינה ם
מפנה הרי וה נט

אמרו בשה היה מעכתו אתי אלבים אינו
בל שהוא מחייב לותה בזה שתעכי אתיקתו לפי שהוא על אכת ם
אתיקתו שהוא אמר לה ניקעקי אלבעי לפי שהוא בשבת יום אחד דמי
לעיסך היכה חייבת אתיקתו אלא יום אחד בלבר וכאן אין לה תפעם
אלא יום אחד אמרה לשכה זה היום אתיקתו יקיק בזמן היקיק וכשלו
אחל בשה זמן היקיק אתיקתו בו זה היום שהוא מחייבה ' ושמייעבו
אחלוקת ר יקור ורבנן זה זמן היקיק הוא מבריח אתו שהוא להקיק
אתו בבה ואתי ' היתה מבורסת ויסה אתי אלבים שלא אם בן לה היה חולה
מבירה בשו שבאחרונו בשבת אלבים שאר מבתובות ואילו מותי אלבע
בשאלי המשובבת והאתיקה בבל אלא שהתי אלבים ואילו בתבה בבה
להניק ומי שבשה מעובבת אי מניקה יוליה בבו ואילו היה בין ואם
אתו תבשה ילא בשום אחת שהכיו לפי זה היתה מן שהשבחת שלא אם
בן היתה אחם יורש בבון אתיה בת דודו שהו בשום מתבה אחת
תקבלו בשביל היורשה ואין מניחין אתיקתו אלא בערים ולעזן
התלמוד מי אחת ונשיה בן קטן אין מניחין אותו לבל מי שרולי ל
ליורשו מעשה שהיה בשוה ערב הפסח ' ואין שלבה בר יהוד ולא
בר שבב '

ז הרי וה ניטך אם לא באתי מבאן ער שלשים
יום היה הולך מיהודה לגליל הגיע לאנטיפטרס וחזר
בטל התנאי הרי וה ניטך אם לא באתי מבאן ער
שלשים יום היה הולך מגליל ליהודה הגיע לבפר עותנ
וחזר בטל התנאי הרי וה ניטך אם לא באתי מבאן ער
שלשים יום היה הולך למדינת הים והגיע לעבו וחזר
בטל התנאי הרי וה ניטך בל ומן שאעבור מבנגר פנך
שלשים יום היה הולך ובא הולך ובא הואיל ולא ג
נתייחר עמה הרי וה נט

לבעופטרס מקום בתרין יהודה וכפר עתני
מקום בתרין הגליל ועבו שבשה לתרין ישראל על המבר ונחת המשבח
בניים על פי תבתין וזה בשהוא לתרין שהו לה שם הגיעתי לגליל הרי זה
בט ואם לא הגיע ג לגליל שלא בשתיתי ביהודה בלעים יום הרי זה נט
ואם לאחו יום נט ' לפיבך בשהגיע לאנטיפטרס וחזר בתוך אלעים '
יום מיכו נט ' לפי שתבתי ' ובם מתרין יקודה הוא ולא מקום אלעים יום
וכאן בן הדין בחתרו בגליל ואתיית היה ואם אחתי אין הולך וב
וכן בל זמן שהוא בשר ניכו נט יתן ולא תתברם בעוש שבים שלא
עד שלא יהיה מנני בתנייה אלעים יום בנופין '

ח הרי וה
ניטך אם לא באתי מבאן וער שנם עשר חרש מת בתוך
שנם עשר חרש אינו נט מעבשיו אם לא באתי מבאן
ער שנם עשר חרש ומת בתוך שנם עשר חרש הרי וה
נט

לבל היכה מוחזקת לאחרים שלא בחלינה עד שיאלמו שבים עשר חרש
ט אם לא
באתי מבאן וער שנם עשר חרש בתבו נט ותנו לאשתי

כתבו בתוך שנים עשר חדש ונתנו בתוך שנים עשר חדש
אינו גט כתבו ונתנו גט לאשתי אם לא באתי מבאן ועד
שני עשר חדש כתבו בתוך שני עשר חדש ונתנו לה אחר
שנים עשר וחדש אינו גט ר' יוסי אומר כזה גט כתבו ל
לאחר שנים עשר חדש ונתנו לאחר שנים עשר חדש ו
ומת אם הגט קודם למיתה הרי זה גט ואם מיתה קודם
לגט אינו גט אינו יורע זו היא שאמרו מגורשת ואינה
מגורשת

שמיני הזורק גט לאשתו והיא בתוך ביתה
או לתוך חצרה הרי זו מגורשת ורק
לה בתוך ביתו או בתוך חצרו אפילו היא עמו במטה
אינה מגורשת בתוך חיקה או לתוך קלתה הרי זו ס
מגורשת
קלתה כלי מקבלות בו הפירות מיד שעות ואין הבעל
מקפיד לה על מקום חיקה ולה על מקום קלתה ולכך מקנה לה זקף
על פי שהיא כרשות הבעל ' ומיד מחמר לתוך ביתה או לתוך חצרה
מגורשת על מנת שתהיה עומדת בגד ביתה או בגד חצרה

ב
אמר לה בנמי שטר חוב זה או שמצאתו מאחריו קורא ו
והרי הוא ניטה אינו גט עד שיאמר לה הרי זה ניטך '
נתן בידה והיא ישינה נעורה קורא והרי היא ניטה אינו
גט עד שיאמר לה הרי זה ניטך היתה עומדת ברשות ה
הרבים וזרקו לה קרוב לה מגורשת קרוב לו אינה ס
מגורשת מחצה על מחצה מגורשת ואינה מגורשת
מה שיאמר מעכשיו לימי גט עד שיאמר הרי זה גיטך בתנאי ס
שיזמינו לה שתקבלנו וזקף כידו או קשור על גבו לה שיהיה עב ביד
קלקע שמכם מחר שיביע לידם היכו מוציל שום דבר שיאמר ודע ס
שלעולם היה בידה מלינה מדרבנן עד שיביע גט לידה או לרשותה

ג
ובן לעבן קדושין ובן לעבן החוב אמר לו בעל חובו ז
זרוק לי חובי וזרקו לו קרוב למלוה זכה הלוה קרוב ל
ללוה הלוה חייב מחצה על מחצה שמהן יי לוקו היתה
עומדת בראש הגג וזרקו לה ביון שהגיע לאויר הגג ה
הרי זו מגורשת הוא למעלה והיא למטה וזרק לה ביון
שיצא מרשות הגג וגמחק או נשרף הרי זו מגורשת
ועל מנת שיאמר לו זריק לי חובי כתורת גיטין לפיכך מה שהגיע ס
היאמין קרוב מן המלוה בשעור שלוה שכבר הגיע לו היאמין כיון שהגיע
ויהיה שכבר כתביים ממכו בקבלת היאמין כזה העבין שכבל שם אמר ל
לו זריק לי חובי ונתבטל ולא אמר כתורת גיטין נזדקק לו מובר מו כ
כשרף קודם שיגיע לידי המלוה הרי זה פטור ' ומה שיאמר כיון שהגיע
לתוכי הבית כל לשחות מלוה לבנ לפי שעות מלוה שלבור למי ו
ובחלו נח על פני המקום שהיו עומדת בו ומה שיאמר כיון שיצא מ
מרשות הבע ויפה לומר מעכשיו הבע וכפם כמחיצת המקום שהיו
עומדת בו ' ומה שיאמר כשרף כתבתי שלה קדם שזה שזה המקום ק
קודם שיגיע הבע מידו לכל שם היה שזה עם ונתבטלו על שזה שלי
זה לימו בע
ד בית שמאי אומרים פוטר אדם את אשתו

בנט ישן ובית הלל אוסרין אי זהו גט ישן כל שנתייחד
עמה אחר שכתבו לה

ה כתב לשם מלכות שאינה הוגנת לשם
מלכות יון ' לשם מלכות מדי לבעין הבית
להרבן הבית היה במזרח וכתב כמערב במערב וב
וכתב במזרח תצא מזה ומזה וצריכה גט מזה ומזה אין
לה כתובה ולא פירות ולא מזונות ולא כליות על זה ועל
זה ואם נטלה מזה ומזה תחזיר והולד ממזר מזה ומזה
לא זה וזה מטמאין לה לא זה וזה וכין לא במציאתה
ולא במעשה ידיה ולא בהפר נדריה היתה כת י
ישראל נפסלה מן הכהונה בת לוי מן המעשר כת כהן
מן התרומה אין יורשין של זה ויורשין של זה יורשין ב
בתובתה מתו אחיו של זה ואחיו של זה הולכין ולא ס
מיכמין שמה שמו ושמה שם עירו ושם עירה תצא מזה
ומזה וכל הדברים האלו בה
ניטה קודם לכתב ובתב קודם לחתימת לכך ' ונט יתן
הוא שיכתוב לה הבע ומחר כך תחזירה ובמחר קבע לכלו ומחר זמן
כתיבת הבע ומחר שתחזירה ברשה פעם שניה ונתן לה הבע כ
בעצמו ' ועכין מלכות שלה יהיה לזה המלך דין בזה ס
המקום שכתב בה הבע ' ומקום שלום מלכות תקנו קודמי בעלין ב
כולם למלך מחת המלכה ולכך בשכל בשכתב הזמן למדי יין שכבר
נתבטלה ובתבדה לו לחרבן הבית אלא לבניו שהיו מלכות ' ומה
שאמרו הנולד ממזר הוא דעת ר' מאיר שאמר כל המשכח ממטבע ס
שאמר הנולד ממזר הוא דעת ר' מאיר שאמר כל המשכח ממטבע ס
שטבעו חכמים בניטין הנולד ממזר ואיכה מלכה שלא שם שכח שתי
ושמה ושם עירו ושם עירה כלבד היה שיהיה הולד ממזר ' ודע מי
שבירים משתו שבע יפן הרי היה תבעה בו לבתחילה
ו כל העריות
שאמרו צרותיהן מותרות הלבו הצרות האלו ונשאו נ
נמצאו אלו אילונות תצא מזה ומזה וכל הדרבי האו בה
זהו דעת ר' עקיבא שאומר יש ממזר מיבמה כמו שבארנו בפרק
רביעי מיבמות היכה מלכה ' ואחר ושכח זה שדין אחר לאחרינה
שאילו בכתם את יבימתו מבתחילה מצות היבום תבא בדרתה ובלו
הילבים שלנו כה
ז הבונם את יבימתו והלבה צרתה ונשאת
לאחר נמצאת ואת שהיא אילונת תצא מזה ומזה וכל
הדרבים האלו בה
חזן יון שמיחדת בשוק שבלרבי
ח כתב הסופר ושעה ונתן נט
לאיש ושובר לאשה ונתנו זה לזה לאחר זמן הרי הגט י
יוצא מיד האיש והשובר מיד האשה תצא מזה ומזה ו
וכל הדרבים האלו בה
ט ר' אליעזר אומר אם על אתר יצא אינו גט אם
לאחר זמן יצא הרי זה גט שלא כל הימנה מן הראשון ל
לא בר זכותו של שני
ניטה לומר בזה שמחמר בשטרה
הסופר ונתן לפי שחשבתו שהוא מובר לחשה שתתבטל לבעלה ובמו
כן נתן סובר לחים לפי שחשבתו שהוא בע שתתבטל לה שתו ובתבטל זה
לזה ' ועל אחר בכתן כל זמן שלא בחתך ' ולאחר זמן לאחר
שבשחת בסוחים שבייס ' ומה שאמר לאחר זכותו של שני ניטה לומר
שיחסוב שתתה עליו ואלו היה יכול בעל הרחטון לבטוע כל אחד ו
ואחר יבשהו ובלבה בר' אלישוב

כתב לגרש את אשתו ונמלך כיתם ומחק ומיחם ממלא מן הכתובה ב
ה' לחמי' תבעני מכתבו לך עבדי ולא כשמצא כתבי לה ממלא מן ס
הכתובה

יא המגרש את אשתו ואמה עמה בפונדק כית
שמאי אומרים אינה צריכה ממנו גט שמו וביה הלל או'
צריכה ממנו גט שמו אימתי בזמן שנתגרשה מן הנשואין
וחזרין ב'שנתגרשה מן האירוסין שאינה צריכה ממנו גט
שני מפני שאין לבו גס כה כגט בגט קרח תצא מזה ומזה
וכל הדרכים האלו כה

זאת אומרת כגיטי כשהעידו עליו עדים
שקיל נתיבותיה שמש כיתי קלל מכרי הן הן עדי יחוי הן הן עדי כיאה
ואין לחם עמהם כיאתי זכיתי ומכרי קדמתם כביאתם וכיתי אמתי
לומריים עד שיעידו שני עדים שכשלחם בפניהם וברוך שכתבך גט ק
קרח ואל יתבאר לך זה הדין וזה שהם הין כותבין גיטין ומשלחו כפס
ח"ש פחלים והעד חותם בכל מקומי שבו קרח וקרחוקה גט וקיימר
מפני חלו שכשלים וקלולו גט קרח שבו שהיו קשלי מיוכין מיחכרין
העדים שחתמו בו עד שבאחר כי כשלים כלה עדים ואחכם טעם שם
שהתקינו גט מקומי יתבאר טעם עמותם כן במקומי כפרק שחרין מ
מכתרת וזה שבו הכלח מיתי לחתום כו כשול לעדית אחר שחתמו
בו שני עדים כשרים וכבר נתבאר שאדם שרוצה לכיאים ואמר לפס כ
כולכם כתבו גט לאשתי שהדין כזה שיכתוב אחר וכולן חותמין ואז
יכיא בו כשר וכריכין שיחתמו כולם בפכרה ולבך אחר מי שכירם ל
לפתן בבו קרח ובשאת כפניהן שבייב יוניל וכל הדרכים האלו כה שא
שלמו חופשין שאל זה שבו ים בו לכרכה עדים וקבר כלה עד ויחשוב
החופש כשיאמר אדם גם כן לכרכה בני אדם כולכם כתבו וחתמו ק
קבתב ובאחר מקם עד אחר לו ויתר שקוף בשר כמו זה שבו קרח שא
שחתמו בו קבת עדיו ובשאר מקום לקבת עדי' שלח חתמו זה שמכם
הוא לשעת' מיאיר שבקדים לך לשעתו ולוכם כלכם

יב נם קרח
הכל משלימין עליו כדברי בן נגם ר' עקיבה אומר אין
משלימין עליו אלא הקרובין הראויין להעיד במקום א
אחר אי והו גט קרח כל שקשריו מרובין מעריו

כן נגם
מיתיר לחתום בו עבד ופסול לעדי כעבדית ועם כל זה שלכה כבן
בגם חיבו מיתר לחתום בו אלא עד אחד פסול כלבי שקאמר בפרים כ
ובשבר כאר לך מפני מה יחד אותן בשם קרח להיות כשבין מיוכין מ
מיחסבין קעדי' ובשאר בשבל אחד או בשנים קרבים כין עד לעד ובמנת
שקול קרח

פרק תשיעי המגרש את אשתו ואמר לה הרי
את מותרת לכל אדם אלא לאיש פ
פלוני ר' אליעזר מתיר וחכמים אוסרין ביצד יעשה יש
יטלנו ממנה ויחזור ויתננו לה ויאמר לה את מותרת לכל
אדם ואם כתבו לתוכו אף על פי שחזר ומחקו פסול

זאת אומרת כגיטי כשהעידו עליו עדים
שקיל נתיבותיה שמש כיתי קלל מכרי הן הן עדי יחוי הן הן עדי כיאה
ואין לחם עמהם כיאתי זכיתי ומכרי קדמתם כביאתם וכיתי אמתי
לומריים עד שיעידו שני עדים שכשלחם בפניהם וברוך שכתבך גט ק
קרח ואל יתבאר לך זה הדין וזה שהם הין כותבין גיטין ומשלחו כפס
ח"ש פחלים והעד חותם בכל מקומי שבו קרח וקרחוקה גט וקיימר
מפני חלו שכשלים וקלולו גט קרח שבו שהיו קשלי מיוכין מיחכרין
העדים שחתמו בו עד שבאחר כי כשלים כלה עדים ואחכם טעם שם
שהתקינו גט מקומי יתבאר טעם עמותם כן במקומי כפרק שחרין מ
מכתרת וזה שבו הכלח מיתי לחתום בו כשול לעדית אחר שחתמו
בו שני עדים כשרים וכבר נתבאר שאדם שרוצה לכיאים ואמר לפס כ
כולכם כתבו גט לאשתי שהדין כזה שיכתוב אחר וכולן חותמין ואז
יכיא בו כשר וכריכין שיחתמו כולם בפכרה ולבך אחר מי שכירם ל
לפתן בבו קרח ובשאת כפניהן שבייב יוניל וכל הדרכים האלו כה שא
שלמו חופשין שאל זה שבו ים בו לכרכה עדים וקבר כלה עד ויחשוב
החופש כשיאמר אדם גם כן לכרכה בני אדם כולכם כתבו וחתמו ק
קבתב ובאחר מקם עד אחר לו ויתר שקוף בשר כמו זה שבו קרח שא
שחתמו בו קבת עדיו ובשאר מקום לקבת עדי' שלח חתמו זה שמכם
הוא לשעת' מיאיר שבקדים לך לשעתו ולוכם כלכם

ב הרי את מותרת לכל אדם אלא
לאבי ולאביך לאחי ולאחיך לעבד לנברי ולבל מי שא
שאין לה עליו קידושין כשר הרי את מותרת לכל אדם
אלא אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט מ
ממורת ונתינה לישראל בת ישראל לממזר ולנתין ולבל
מי שיש לה עליו קידושין אפילו בעבירה פסול

ג גופו של גט הרי את מותרת לכל אדם ר'
יהודה אומר ודין דיהוי לך מבנאי גט פשורין ספר תירוכין
אגרת שבוקין למהך לאתנסבא לכל גבר רתצבין גופו
של גט שחרור הרי את בן הורין הרי את של עצמך

ר' יקודה אומר לעבדו שגוף הגט הרי את מותרת לכל אדם נרוך מין
דקני לך מכאי וכלבה כר' יקודה ומותר לכתוב הגט בחי הגט בחי זה לשון ש
עיקיה וכחי זו כתיבה זה שבני תבחין תבחי כלשון ותבחי כתיבה
ואחכם תבחי כלשון כשוקדת אלא קעבדים המיוחדים כלשון הגט אח
מכלינו ואחכם התבחי כתיבה אלא יהיה כו כפק בשום דבר מיוכן
כשבין מקריאק אחר מחסרין התיבות אל מיהפכד נורת התותיות קמ
המוסכמות עליהם לכל זאת מאומת

ד שלשה גטין פסולין אם
נשאת הולד כשר כתב כתב ידו ואין עליו עדים יש ע
עליו עדים ואין בו זמן יש בו זמן ואין בו אלא עד אחד
הרי אלו שלשה גטין פסולין ואם נשאת הולד כשר

ה ר' אליעזר אומר אף על פי שאין עליו
עדים אלא שנתנו לה בפני עדים כשר ונוכח מנכסים נ
מ שועבדים שאין העדים חותמין על הגט אלא מפני ת
תקון העולם

מיה שאומר אין בו אלא עד אחד על מנת שיקים
כתוב כתב ידו לכל שם כתב לותן ספרי יש בו עד אחד קנת וה
וקולל מיאחר לכל כחלו הכלבה גיטין שם נשתת לה קנת והלכה כר'
אליעזר בגטי כפים מוחלטין שאומר עדי מסירה כרתי כאן שבירנו
כפרק רבי מוחלת המכתה

שנים ששלחו שני גטין
שוין ונתערבו ניתן שניהם לו וו ושמחם לזו לפיכך אבד
אחד מהם הרי השני בטל

ו חמשה שכתבו כלל כתוך הגט
איש פלוני מגרש פלונית ופלוני לפלונית והעדים מלמטן
כולן בשורין וינתן לכל אחת ואחת הויה כותב טפוסלה ל
אחת ואת והעדי מלמטן את שהעדים נקראי עמו כשור

כלל הוא זמין אחד לכל כגון מיכתוב בספרי בשבת
גרים פלוגי לפלוגית ושלוחי לפלוגית ויושלים אחר שרכרים ונוטים
לכל אחד ואחד הוא מיכתוב זמין לכל אחד ואחד ואחד מזמין כאחד
בשבת גרים פלוגי לפלוגית ויושלים הבו אחד כך יתחיל ויאחר כאחד
בשבת גרים פלוגי לפלוגית ויושלים הבו נם כן בשעין זה גבו אחד נבו
והעריס מלמטן

ח שני נמין שבתבו זה בצד זה ושני ערים עבריי
באים מתחת זה לתחת זה ושני ערים יתנם באין מתחת
זה לתחת זה את שהערים הראשונים נקראים עמו בשר
עד אחר עבריי ועד אחר יתנ עד אחר יתנ ועד אחר עבריי
באין מתחת זה לתחת זה שנהן פסולים

ומה מאחר בכתן
ערים יכים לימני כל יכים בחמכם לכל הם שני ישראל בפרים ח
לכל הם אחת בכתיבת היכים ואחת יולא בפתיבת היכים כ
בתי בתיבת העברים והשראי מתחילין בכתיבה מן הימין אל הם
בשראל ואחכם כותבין ויהשראל אל הימין ועל זאת הנוכח היו הב
הגיטין ואחתיות שמכר בהם בזאת שלבבה רע אלו היו כתוב ת
תחת הגט

בכך יכך	בכך ובך	תחתי דאוכן ותחת תחתי
גירם פלוגי	גירם פלוגי	כן תברהם ובמו כן תחת
לפלוגית וכו׳	לפלוגית וכו׳	תחתי ממעון ותחת הת
עד וישראל	עד וישראל	תחתי כן יעקב הוי שב
		עניכם בפרים לפני ש
דאוכן כן	תברהם עד	שהייכו תומרין תחתת
ממעון כן	יעקב עד	הגט שפני נם כן שני
		ערים עבריים והם כן
		תברהם וכן יעקב לפני
		שתרם חותם שמו בע
		בעדיק כשלשה ע
זאת היא צורת שני הגטין		עניכם אי מיכתוב
		שמו כלבר כגון ש

מיכתוב פלוגי אי מיכתוב כן פלוגי ולא יכתוב שמו אי מיכתוב ש
שמו והוא פלוגי עד ובשיכים כתוב לפני זאת הנורא אין שפק שפני הוא
הערים על הגט הראשון חתמו וכמו כן שפני ערי יכים על הראשון
חתמו ואי תשער לכם מיחתמו אלא כמו שביארנו והם שעדו על כל
הראשון אבי הגט החתר בתראשה ערים ושפני כלא ערים ולבן אמ
אמרנו שהראשון בשר והוא אותו שהעדים נקראים עמו ואחת שב
הצורה עמוק יותר אחר עבריי ועד אחר יוצי לפני שהוא מומרים
שהעבריי הראשון והיוצי הבא אחריו כוונו ש
שלשתן לאחוים על הגט הראשון ובשאר ערי אחר כלבר לגט שפני וש
ואשער לומר שם כן שהשני יוצים עם אחר שהעבריים העידו על הש
שפני ובשאר הראשון בשר אחר ולפיכך שכיפ פסולין ומה שחייב זה
שלא תוצ שמא היוצי עם שני העברים חתמו כין שכיפ וב
וכולם על גט ראשון חתמו כמו שכתבתי מן הצורה או כאמר שם כן
שהעבר השני עם שני היוצים אחת מאחתי אותם אשער שהם על גט ש
שפני והין צריך לזאת הצורה

ט שיור מקצת הגט וכתב בדף
השני והעדים שלשתן בשר חתמו העדים בראש הדף ב
בין מן הצד בין מאחריו בגט פשוט פסול הקיף ראשו ש
של זה בצד ראשו של זה והערי באמצע שנהם פסולי
ראשו שלוש בצד סופו שלוה והעדים שלשתן את שה
שהערים נקראים בסופו בשר

זה כולו מבואר מיבו נריך ביאור

י נשכתבו עברית ועדיו יונית יונית ועדיו
עברית את שהערים הראשונים נקראים עמו בשר ער
אחר עבריי ועד אחר יתנ עד אחר יונ ועד אחר עבריי כ
בשר כתב הסופר ועד כשר איש פלוני עד כשר בן איש

פלוני עד כשר איש פלוני בן איש פלוני ולא כתב עד ב
בשר כתב חעכתו וחעכתה כשר כך היו נקוי הדעת ש
שבירושלם כותבין גט מעושה ובנוים פסול ובישראל ב
כשר ובנוים חובטין אותו ואומרים עשה מה שישראל
אומרים לך

מה שאחר כתב סופר ועד כשר כל אחת סופר ועד
כשר מכיכתו ומכיכתה כגויי כל בנוי האים המגרים וכמוי האשה ש
המתגרשת ונקוי הדעת הכבוים כרשתם בט מעשה כישראל לן
לקוח כאומם ובכברה ומה מוסכין הכעל על הבירורין לפיכך אם ש
היו כית בין הם המכריחין לותו הרי זוהו בגט כשר ואם לייבי נגיש ש
הכריחוהו על הגירושין הרי זוהו בגט פסול על כל צד מן הכדרין אבל
אם אומכו על מת שיחייבוהו לייבי ישראל בגון שהיתה האשה קוטנת
הגירושין או שהגירושין מחייבין מצד התועה הגט הזה פוסל מן ש
הכהונה ואעפי שהוא פסול ובמו כן אם הכריחו בית דין על ישראל
על הגט אלא כדין זה הגט פסול ופוסל מן הכהונה ואם הכריחוהו
הגויים עד שאמר לוהם אבי אחר כך מהו בית דין על ישראל על הש
הכתיבה הרי זה כשר

יא יצא שמה בעיר מקודשת הרי זו מקורשת
מגורשת הרי זו מנורשת ובלבר שלא יהא שם אחתלא
אי זו היא אחתלא גירש איש פלוני את אשתו על תנאי ו
זרק לה קדושיה בפק קרוב לה בפק קרוב לו זו היא אמת
אחתלא בית שמאי אומרים לא יגרש אדם את אשתו לא
אם בן מצא בה ערוה שנאמר כי מצא בה ערות דבר ב
בית הלל אומרים אפילו הקריחה את תבשילו שנאמ כי
מצא בה ערות דבר ר עקיבה אומר אפילו מצא אחרת
נאה הימנה שנאמר והיה אם לא תמצא חן בעיניו

מה שאחר
מגורש כל היכו כל שמשמעו שיצת קול מאחת לים בריבה בעלה לפיכ
כתסור אותה על בעלה מפני שיצת שמה מגורשת אבל הוא אומר ש
שאם יצת שמה מקודשת אחר שיצת שמה מגורשת על אותה שאם כיב
בעצמה שהיא מגורשת מאלו שמעו קול ומ
שמגורשת עמו לפי שהקול מסרק והקול מתיר אותה אבל אם כתבדין ש
הקידושין בעדים וכל שכן אם היתה בשואה לא יתקיימו ברובים אלא
בעדים כמו שכתבתי בזאת השטרות כיצד שאחי שמאי אומרים לא יבים ו
וכולו כיצד שאחי שמאי אומרים בעלת עדיה וכיצד הלל אומר הכר ומה
אחר ר עקיבה היכה הלבה אם אחת שאמה אחרת שלא יבים
את זאת ונשים לה עברים עבריה כבל ויהיו מוסכמת לאחתין והלבה
כבית הלל

סליק מסכת נטין

מסכת סוטה

המקנא לאשתו ר אליעזר אומר מקנא לה על פי
שנים ומשקה על פי אחר ועל פי עצמו
ר יהושע אומר מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי שנ

הקנני הוא המניעה מהדברים הרעים להכיל החסר ורוק
מימנעה וימחה בורק בפני עדי ואח בפתרה לחר כך בפני עכי
עדים בחסרה עליו עד שיקבל מי המרים כמו שיתבחר ודע שחלם
חייב לקבלות על חמתו ויקנה לה ולח יפטור בך ובן לחרכו וקנה חת
חשתו חוכה ולחרו חין לרם מקנה חת חשתו חלח חם כן נכנסה בו
לוח טהרה וכ חפני הלוקה על כעלה חלנה חלקים החלק הרחון
מיקנה לה בפני עדים ולחר כך תסתר בפני עכים כמו שיתבחר
רכי היה חסורה עליו עד שתסתה מי המרים ויתברית ולח תהיה מ
מותרת והיום חין לבו מי המרים חסורה עליו לעולם והוח מה שה
שלחרו ולהילרת לילה מעטה למיברקה ולחר לה חיסורה רעולמין
ותנח כלח כתובה בלח כסף

והחלק הפני שיקנה לה בפני עכים ולחר כך נכנסה בעד לחר עם עדי
סתרה כמו שיתבחר ורכי היה חסורה עליו לעולם עולם ולין חשקין ח
חותה מי המרים לחרי שים עד שיטמה חלח חנה כלח כתובה ו
ולהיה לה שהשקה לחליכו ושכל שקנה ם חמרה תורה עד לחם ם הכ
הכובה בו עדיה שהוח מכני עדים כמו עד שקר שני עדי עדים זה
זוממין ולח תתקיים הזאת חלח בפני עדי שתו שיתבחר ויכוכה ויכוה
וה יכול שכבל שקנה שלחרה תורה עד שכובה בו פני עדים ולחר
בפנים ועד לין כה ולין לה בהסתה הל חלין עליה פני עדים כמו ם
שלחרינו חלח עד לחר ועם כל זה לה בהסתה הל חזכתה בלח חומס ה
ונהפרסם הדבר ביסרה עליו ולילה סותה והוח עבין מה שלחרין ו
ולין לה בהסתה לין בהסתה לסורה והחלק הפלישי חלח נקדם לה
קבני חכל העירו עליה עדים שרחו חזכתה לרי היה חסורה ותנח ם
חלח בכתובה לכל חם העירו עליה פני עדים בהסתרה ולח נקדם לה
קבני חו שהעיד עליה עד לחר שרחה סזכתה לילה לסור עליו ולכומס
זכתה לחתו בעד לחר לרי דבר שבעדים ולין דבר שבעדים בחות ח
חלנים ולחרי גם כן טומחה בעלמה בלח קבני ובלח שתסרה חבלן
בלח חלבי עד לחר שלחר בחן דבר ולחר לחלן דבר וכו לל כלחר
כי חנח בה עדות דבר ולחר על פי שבעדים יקום דבר ולהיה זה
הזכות לפי תורתינו כמו שלוזיע והוח שיעידו על הכוסת העבין והוח
חם שלחרו בחלחים עד שירחו חבחים ולחרו בדין שיעידו בחתול
בשפורת ושחור חלו העקרים כולם והבינה כך יהונתן

ב

ביצד הוא מקנא לה אמר לה בפני שנים אל תדברי עם א
איש פלו ודברה עמו ערין היא מותרת לביתה ומותרת
לאבול בתרומה ונכנסה עמה לבית הסתר ושהתה כדי
טומאה אסורה לביתה ואסורה לאבול בתרומה ואם נת
הולצת ולא מתייבמת

זאת הקבלה שבלבת על פני מינין
שהקנני לחד מהם קבני לחריתי והוח שרחמזו עליו בהלבה הנקדמת
שלחרו הוח שחנעה חלרבר עם חים שלנוני בפני שנים ולחר כך ילקה
חותה חדברת עמו בפני שנים כרי זה לינו קבני ולינה חסורה על ב
בעלה ולח תלקה שתרחה חם היתה יפרשית חלחת בהן ובן בשנסתרה
עמו בפני שנים לה תלחר עליו גם כן לחר שלח חנעה חלח חין הל
הדבור חבל חם לחר לה בפני שנים חל תסתרי עם חים שלנוני ואל ה
הקנני הגמור הדמון חלין ולהם רוחם חותה לחר כך חדברת עמו לה
תלחר גם כן חבל היה חותה לביתה הל לבה עליה ולה בנסתר עמו
לפתר בפני שנים ושהתה כדי טומחה ושעור זה חן הזמן בשעור ל
לבלות בינה של תדבלות בלחם בינונית וכדי לנחוע בה לחר מכונית
ולו תלחר על בעלה ולינו חותר לה לחבול כתו ומה עד שתסתה חי
השים ולשיבך חם חת בעלה קדם שיסקנה חולנת ולח חתייחלת
וה לחם שלחתה שתורם בחדם שחנת בחסתו ערות דבר דומה לזה
העבין ויבחה חבינה ועבך בריבה הלינה לפי שהינה בריבה בנו ח
ליבם ולבך לה תהייבם ועבך בריבה הלינה לפי שהינה בריבה בנו ח
חבעלה ולבך חבי חבני בן חותה הלינה ולו יקדים חותרת לחר בפי

חדם

ג אלו אסורות מלאבול בתרומה האומרת טמאה

אנ לך ושבאו לה עדים שהיא טמאה האומרת אינ ש
שותה ושבעלה אינו רוצה להשקותה ושבעלה בעלה
ברך ביצד הוא עושה לה סוליבה לבית דין שבאותו
המקום ומוסרין לו שנ תלמידי חכמי שמא יבוא עליה
ברך ר יהודה אומר בעלה נאמן עליה

חם שחמר

ושכחו לה עדים שהיו טמאה ולחר שסתה חי המרים חכל קורין
שהיית חי המרי הרי זה מכוחר וחם שחייב חמי המרי חין חייבין
חותה לפי חמי המרי חין חייבין חלח כחחין עדות בזוכותה בשנים
פנים חכל חם יש עדים מזכותה וחפילו היו כחמיכה היש חין ממן
חחיין מחר שקנאים יצרו חעבירו וחתגרם והוח חם שחמרו והיה
בטמאה טומחה לליבה מידע בה לל שחין שם חי שיתחתה בזוכותה ל
חלח היה עומחים חיר חחיין חותה חי המרים וחה שקנאיכו חלח לתקרב עמה לל
יהודה חומר חחר שכעלה נחין בשהיה נרש שקנאו לסור כרת לה
יקיה נחין על לסור לו וחכמים חומרים לקלרת החסור חתגבר ע
עליו יצר הרע ונחן הלבה כר יהונה

ד היו מעלין אותה לבית

דין הגדול שבירושלם ומאיימין עליה כדרך שמאיימין
על עדי נפשות ואמר להּ בתי הרבה יין עשה הרבה יל
ילדות עושה הרבה שבעם רעים עושים עשי לשמו ה
וגדול שנאמר בקדושה שלא ימהה על המים ואומרים
לפניה דברים שאינה כדי לשומען היא וכל משפחות ב
בית אביה

כתוב בתורה בפרשת סוטה ועשה לה הכהן חת כל
התורה הזאת נאמר כאן ונאמר להלן מה להלן בשבועה חף כאן
חמירה בבית דין הגדול בחול שתבחר חעמון שתורה בפי שבחר בם
בסנהדרין בחול כן בסוטה בבית דין הגדול מחיימין ומתייסרין עכים
יתבחר חיים עדי כ׳ שות בפרק שבבי מסנהדרין ועניין עחיכה
כדי לעומען שחי חפשר שיהיו בחבי חיים כדי שהה ובשתסתה
בזכרין חלו קרבנים שיחזרו לה מעשה תמר ויהודה והעבין שפת כ
בריחוב ומן הדומה לזה שמה חים בחוקרת זה כולו לחיים עליה

ה

אם אמרה טמאה אני שופרת כתובתה ויוצאה ואם אם
טהורה אנ מעלין אותה לשער המזרח שעל פתח נקנור
ששם משקין את הסוטות ומטהרין את היולדות ואת ה
המצורעין ובהן אוהו אותה בבגדיה ואם נקרעו נקרעו
ואם נפרמו נפרמו ער שהוא מגלה את לבה וסותר את
שערה ר יהודה אומר אם היה לבה נאה לא היה מגלחו
ואם היה שערה נאה לא היה סותרו

חם שחמר מעלין חותה

לשער המזרח לל מעלין חותה ומורידין כרי שתתיבש חוכי הנדה לפני
שהיה בשער המזרח לפיכך מי חשער לפתחה חלח על הדרך מז
מזכרנו ואם היתה בתובתה מנויה קורעין חותה ואם לה היתה מ
מנויה תבתוב מוכר והיו החילה ונקרעו שנקרעו בחורך ונפרמו
שנקדעו יון כשדרין כשחוחז כהן ושתר חת שערה סיתיר נדילי שב
שער לחשה ויפיעים חותה ור יהודה חומר שחם תנח בקייה ויחסקן כ
כה פרחי כהונה וחכמי תקפירין כהילה ובבוחה והבינה כחכמים

ו היתה מבוסה בלבנים מכסה בשחורים

היו עליה כלי זהב קטליות נוטים וטבעות מעבירין חם
מטה כרי לנוולה ואחר כך מביא חבל משרי וקושרו ל
למעלה מדריה וכל הרוצה לראות בא וראה הדין מע
מעבריה ושפחותיה מפני שלבה נם בהם וכל הנשים ב
מ תרות לראותה שנאמר ונוסרו כל הנשים וכו

בירך בתוספת לא הכבשים שחורין היו מיפין אותה מלבישין אותה כבשים ומכבין אותה נישלה על הדעת שמבין אותה כבשים ומ ומניחין עליה תכשיטין אזה גם כן נגלי למיעוט המתעשרים ולמיעוט למידה מחין דרך להכיח לה תכשיט ' ומי קטלינון עשקים והם מרוו זהב מכבים אותן לחתן ושוקים כהם שנאמר בזמים הם תכשיטי הלוף טבעות ידיע' ונייתל היה לפי חלמון הגיעל והצבעי ומה מחמ הרובה לירות לל הלבשים מכל הכשים מחייבות בהברח מיקיון מכ מניות הם ' והוה מה מחמרו כשים חייבות לדלותה מנחת' ונוסרו כל הכשים ועניין לכה גם כהן לבל מהיה ים לה נחלה רחם כשהיו ירוחה למי מהברת ' ולם לין הם מכל מכרי כלי זה מכל מירדמן לפי מהבונה בזה מרי חלה יטמינו בגרייך מחר מנקדעה הפנה חלהם ' ובירושלמי פירמו למה מכל מנרי פעשה מעשה מנרים

ז במרה שאדם מודד בה מודדין לו היא קשטה את עצמה לעבירה המקום גיזולה נלתה את עצמה לעבירה המקום גילה עליה בידך התחילה בעבירה תחילה ואחר כך בבטן לפיכך תלקה הירך תח תחילה ואחר כך הבטן ושאר כל הגוף לא פלוט

קשטה עצין

הקשוט ידוע ' והמקום כיולה הוא מה שנקדש מבלי לחשב ומיוחד מעירת וקריעת בגדיה וקלירתה בחכל ' קיל גלתה עצמה רומז מהיתה יושבת ב בתוכי הבתים ' ומיעוט היותה כמתרת מן הלכשים עד שחשדה בעלה עם מי מחשדה ועומדה כזה שתהה מבולה לעיני הלכשים והכשים והוא מה שחמרו המקום גלה עליה ובמו כן בחר התלמוד ' תלקה הירך תחילה ואחר כך הבטן בשהיה מאחר מותה מכהן והוא חמרו כתה ק' ירכך כנפלת ואת בטנך נבקה ' ואמרם ואחר הגוף לה פלט כל שפחר מיכרי גופה היכם פלטים מן המולי ח מלה מביע לכולם הנזק לכל הירך תחילה ואחר כך הבטן אחר כך ק הלוכרים כמו שכתבאר

ח שמשון הלך אחר עינו לפיכך נקרו פלשתים את עיניו שנ' ויאחזוהו פלשתים ו וינקרו את עיניו אבשלו נתנא בשערו לפי' נתלה בשערו ולפיכ' שבא על עשר פילגשי אביו לפיכך נתנו בו עשר סכיות שנאמר ויסובו עשרה נערים נושאי כלי יואב ו ויבו את אבשלום וימיתוהו ולפי שגנב שלשה לבבות לב אביו ולב בית דין ולב אנשי ישראל שנאמר ויגנוב אבשלום את לב אנשי ישרא:ל לפיכך נתקעו בו שלשה שבטים שנאמר ויקח שלשה שבטים בכפו ויתקע ב בלב אבשלום עודנו חי בלב האלה

קלך אחר יבכ' רומז

למה מהיה לוקח מן הכשים היסרות בשביל יופיין וזה כולו מבואר בפסוקי המקרא

ט וכן לענין הטובה מרים המתינה למשה שעה אחת שנאמר ותתצב אחותו מרחוק לפיכך נתעכבו לה כל ישראל שבעת ימים כמדבר שנאמר וה והעם לא נסע עד האסף מרים יוסף וכה לקבור את א אביו ואין באחיו גדול ממנו שנאמר ויעל יוסף לקבור את אביו ויעלו אתו כל עבדי פרעה וכל וקני ארץ מצרי' וגו' מי לנו גדול מיוסף שלא נתעסק בו אלא משה שנאמר ויקח משה את עצמות יוסף עמו מי לנו גדול ממשה שלא נתעסק בו אלא הקדוש ברוך הוא שנאמר ויקבור אותו בגיא טול בית פעור ולא ידע איש את ק קבורתו עד היום הזה לא על משה בלבד אמרו אלא ע על כל הצדיקים שנאמר והלך לפנך צדקך וכבוד ה יא יאספך

יכן לל למיון הסבר לא כאשה לפי שהסבר יתר לפי מהיה קמתכה פעה אחת והמתינה לה שכיכה שבעת ימים כמו שכתבאר

פרק שני

היה מביא מנחתו בפיפה מצריים ונותנה על ידיה כדי ליגעה כל המנחות תחילתן וגומרן בכלי שרת ווו תחילתה בפיפה מצרית וסופה בכלי שרת ' כל המנחות טעונות שמן ולבונה ווו אינה טעונה לא שמן ולא לבונה כל המנחות באות מן החיטים ווו אינה באה אלא מן השעורים מנחת העומר אעפ שהיא באה מן השעורים היא היתה באה גרש ווו היתה באה קמח רבן גמליאל אומר כשם שמעשיה מעשה כהמה כך קרבנה מאכל בהמה

כדי ליגעה כדי מתיישף כדי מחזיק ולא

מנחתה מי המרים ' ולל כמה מחמר תחילתן בכלי שרת ' הילון לכלי שרת ' כלומר כלים של זהב ושל כסף לפי שכל המנחות נחכם כאות בכלי זהב וכסף ולו בתנות בכלי שרת ' ומה מחמר כל המנחות טעונות שמן ולבונה תיגו לכהה תיגו לל מחת קמנחת קמך כל הזו המנחות בכל מחר מלבד שהי מהם חסר כל מהיה חסך המנחות בכל עניינם לפי שמנחת חוטא וחם היה בלא שמן ולבונה הרי היה כשהיו מקולת חטים ומנחת העומר לש היה מן השעורים הרי הילן נתם וטעונה שמן ולבונה וכבר נכלל בה מהמרינות כולם

ב היה מביא פיילי שלחרם חרשה ונותן לתוכה חצי לוג מים מן הכיור ר' יהודה אומר רביעית בשם ש שהוא ממעט בכתב כך ממעט בחים נכנס להיכל נפנה לימינו ומקום היה שם אמה על אמה וטבלה של שיש וטבעת היתה קבועה בה וכשהוא מגביהה נוטל עפר מ מתחתיה ונותן ברי שיראה על פני המים שנאמר מן הע העפר אשר יהיה בקרקע המשכן יקח הכוהן ונתן אל ה המים

פייל' פלחרם ' כלי מקוף מחרס ' ונריך פיקיק זה הכלי פלח יסתכה מבני קרבה כחרב חזמן ומה מחמר חרשה פלח נעשה בהם פלחכה כלל ולחבילה כדבר מועט כבין כלי חרס פלמיניע שנחמר בו על כלי חרס על מים חיים ומחמרו מה מים חיים פלח נעשה בהם מ מלחכה לף כלי פלח נעשה בו מלחכה ומין הלכה כרבי יהודה

ג בא לו לכתוב את המגלה ' מאי זה מקום כותב מאם לא שכב איש אותך ואם לא שטית טומאה תחת א אישך הנקי ממי המרים המארירים האלה ' ואת כי שטית תחת אישך ובי נטמאת ויתן איש בך את שכבתו מבלעדי אישך ' ואינו כותב והשביע אותה הכהן את האשה בשבועה האלה ואומר הכהן לאשה וכותב יתן ה' אותך לאלה ולשבועה בתוך עמך בתת ה' את ירכך נופלת ואת בטנך צבה ובאו במעיך לצבות בטן ולנפיל ירך ואמרה האשה אמן אמן כותב אמן ר' יוסי אומר לא היה מפסיק ר' יהודה אומר כל עצמו אינו כותב אלא יתן ה' אותך לאלה ולשבועה בתוך עמך בתת ה' את ירכך נופלת ואת בטנך צבה ובאו המים הממרירים האלה במעיך לצבות בטן ולנפיל ירך ואינו כותב ואמרה האשה אמן אמן

תבח קמח מחמר מסוף כותב חם לח ם

שכב חים לותך ולח לח מטית טומחה תחת חישך נגו' לפי מחילו המסוקים מעט מחין כחם קללות כמה מקום מחמעותם קללות כי מ מה מחמר חם לח שכב הנקי ולח שכב לח תנקי ועל ידך המקום הכ הנעשה בתורה ' ולפי חם קורחים מותם קללות הכתוב מחמת בלבות הכל מה מחמר ולמעיך הכהן לת החסך היה גורה ' ובולם חולקים בפ' מה מכתב וכתב לת קללות תבח קמח מחמר

החלה לרבות קלפת הבתולת מחמת כריכות ' החלה לרבות קלפת [illegible] ור' יוסי אומר אף לרבות הטוחת ולכך אומר היכן החלה למשנה קלפת הבתולת מחמת כריכות ולכך היכן כותב הפסוק כולו והוא והכביע ס הכהן

ד אינו כותב לא על הלוח לא על הנר ולא על הדפתרא אלא במגלה שנאמר וכתב האלות האלה בספר אינו כותב לא בקומוס ולא בקנקתום ולא בבל ר דבר שהוא רושם אלא בדיו בלבד שנאמר ומחה דבר שהוא יבול להמחק

לא יקשה עליך זה המאמר עם מה שאמרנו בפרק קמא דיומא לך פיה עשאתה טבלא של זהב ספרית סופה את כתיבה בה לפי מזרית ספרית הכתובה כולה על זהב אומנם קיימה כדי לכתוב אומנה פרשת סוטה על הספר כמו שנזכר ' ולפי שנצרך לכתיבת ספר תורה לכתוב ממנו כשמחיתה אצלינו סוטה ' וכבר כתוב בתלמוד ספרית סוטה שמחיתה כתובה על לוח של זהב כיצד כתובה

אם	ואת	והטעם בזה שאינו מוחק מתוך אצלינו לכתוב ם
לא	כי	פסוק זה שהתורה על קסדר כשטה אחת אלה
שכב	שטית	בספר לפי שבכל שכתיבה המכוונר בספר
עם	תחת	תורה תפילין ומזוזה אבל על הלוחות אין כ
אותך	לאיש	כותבין אלה שכתיבה תחת שכיבה

אין שתי שכיבות תחת שתי שכיבות ומי ומשלים דף אחת ויתחיל דף אחרת על הנורה אפר כאשר אנכי מצוה ה הכהן כותב בספר מוסף אלוה אחרים יפרק ' ומשה מצריך שתלעיזו מה שאמרו מבלע סוטה שכתבה בגילה שפוגלה לפי שבאמר שתמחק אין כאן שכתב על מעשה הדיו שנרשו על הנר ועל הכוס שהשקו ולא יקיא המשקה אלא כיום כמו שבארנו בריש הכונס ואמרו כתבה למפרע שפוגלה לפי שבאמר הפוגלה עם שהיה מסורת ואמרו כתבה קדם שתקבל עליה שבועה שפוגלה לפי שבאמר והכביע וכתב ואמרו כתבה תורת שפוגלה בספר אמר ראשונה כתבה על שפי דעתי שפוגלה ספר אחר אמ' ראשונה ולא שנים ושלשה ספרים ואמר ה שאמר כתן שהיה לא תכתב אלא בדיו וכתן טעם לזה כתב שהוא יכול להמחק וכבר הוקשו אחרונים שאנו מוצאין בספרי תורה ותפילין שלהם שלא כתב שהוא אלא בדיו ולמה לא יהיו ספרי תורה בם כן בריך שיהיו כתיבתם כתב שהוא יכול להמחק ולכך ראיתים בתרין ישראל מדקדקין בתיבת ספרי תורה בתחי שמיני הדיו נקרא בעי בי מיכר אלא בדיו שאם לכך אינו אלא טעם שרבה אמר אמאי ספרי תורה אם שכתבים בתלמיד טעם מפני שהוא בספק הכלבה שהוא לא ילע הדרכים שאחרים בהם בספק הכלבה מן את התלמוד שהרבי החזרן הכא בתלמוד בזה שעניין הוא שאמרו כבר מעלין קלקלתם חון מפרשת סוטה שכתקדם ואחר שהרבי ה הוא כך אין אנו מיחסור כתיבתו בתלמיד אלא מפרשת סוטה שכתקדם כמה שאמר ואחה כמו שאמרנו ואמה שראלי שתדעהו מה שאמרו בריש הכונס שכל המים שכבר נכתבו עליהם שם מן המים שאין כשר לכתוב בספר תורה אלא שכתבו לשם קדושת המים ואם כן מה חיבר קדש מן המים שאין כשרים לכתוב בספר תורה ומה הוא דין כפי ם שפירשו אותו הגאונים שכתבו שכדי שיתבאר למי שאינו יודע זאת הלכה ועבירה מה בין החיבר ובקדיו

ק חיבר הוא הדיו של עצים ומעלין בתיבה הקלקלתם והוא אין ממי שהעבר הממחיל ואינו שמחק כמו שאמרנו ואמה שראלי שתדעהו מה שאמרו בריש הכונס שכל המים שכבר נכתבו עליהם שם אין כשרים לכתוב בספר תורה אלא שכתבו לשם קדושת המים ומעלין בקדש ואין מורידין ואין מעלין בקדש ואם כן מה חיבר שא

מה שאמר ליכא
מספקת לעתיד וכו' הוה ליה לר' עקיבא למימר שכור בם מקדיב
מנחתה ולאחר כך מקדיב כמו שאומר ר' שמעון ואיכא הלכה ומה ת
שאמר יש לה זכות תורה ואף על פי שיש ליכא מאמר בכך
לפי שאין מצות תלמוד תורה אלא על החכמים שנאמר ולמדתם אותם
את בניכם בניכם ולא כתלמידיכם ואומרו ולמדתם תלת הוה דבר ה
הכתוב ודברי משלים ועבדין מאחר ר' יהושע הוה שקשה רוצה בלים
זכאי מאבעי שקדי ואפילו שאינו נותן לה אלא קב בכל יום למזונותיה
יותר מאדם חסיד פרוש מן העבירות ואפילו שנותן לה תשעה קבין ב
בכל יום חסיד סוטה שאומרו בתלמוד שעבין זה הוא שאירכה בגיהל
ומדקדק על עצמו עד שהוא בכל בעיני בני אדם ועושה מעשים את
שאינם מתייבים כלפי הוא סוטה בחבירותו ואומר בגמרא שבת יא
ירושלמי מי שהוא פטור מייבר ועושהו בקיל הדיוט ודשע ערוס ר
אבא שתשכולה וזה שהחכמים קורלין עצמן פרושין להיותן מופרשין
מבני אדם שיש להם חסרונות והמדות שקחתן ושקדלים אחר תאוות
העולם וזה מיחלין לשכר העולם הבא ולמדות שבעלית ויש מבני
אדם שמתנהגים ומדלין לבני אדם שהוא פרוש מן המעשים המגונה
ימן המדות שבחתיות וזהו שתבורך בהן בעצמו ואחיכם כמרם מסס
לבוכה מכוכות העולם וכן אומרו רבי עקיבא פרושין קס ה
ואומר שהם כל מי שיתבאר כיהדות לסבה מסבות העולם כגון כלי
שיבריהו קשה אלא שבכיל אלא יהבר הבורא ממונו ויפסיד עניני ו
ואין לאדם פרוש אלא עבור שלהם בעו אבדה אומר אבדך אבדינו וה
והשאה הם בעיון וזה מוסיפין בחיוב ומביאין בחפיפות כלי פי
שיגבנו דעת הבריות וכנו התוספת שלהם והבדרים שנוקבין בתורה
בלשון מכות ואומרו מכות פרעון ואם שאומר מכלי עולם אז מכלי
עולם שאלו הדברים מפסידין מניחות קדוש ומדקדק לפי לשונם הוא
הגוון החסר שהיכו בתבליה הלונן ואין לו זוהר ולא בריקות וזה ה
הרבה בשפתי כנויים ועבין אומרו בכאן מדקדק שאתה מחשיך אומרם
ותסיר זהרם מעיני בני אדם ומתבונה שתחלה בחולי הפחתת כי
ובעזית בחושה ובכל אומרתי פעמים רבות בשים מחלוקת בין הת
החכמים בהברת אומנה אין תכליתו מעשה אין המעשים שאין אומר
שם הלכה כאלו ואין הלכה כבן עזאי

ו נסמאת מנחתה ער

שלא קדשה בכלי הרי היא בבל המנחה תפרה משקדשה
בכלי הרי היא ככל המנחות תשרף ואלו שמנחותיהן נ
נשרפות האומרת טמאה אני לך ושבאו לה ערים שהיא
טמאה והאומרת אינ שותה ושבעלה אינו רוצה להש
להשקותה ושבעלה בעלה בדרך וכל הנשואות לכהנים
מנחותיהן נשרפות

מנחת סוטה אומנם מכיחים בעלה
ופשחים בעלה חייב בהברית זאת שהמנחה כולה לפי שאומר וכל
מנחת כהן כליל תהיה

ז בת ישראל שנשאת לבהן

מנחתה נשרפת ובהנת שנשאת לישראל מנחתה נאכלת
טה בין כהן להכהנת מנחת בהנת נאכלת ומנחת כהן אינה
נאכלת בהנת מתחללת ואין בהן מתחלל בהנת מיטמאת
למתים ובהן אינו מיטמא למתים כהן אוכל בקדשי קד
קדשים ואין בהנת אוכלת בקדשי קדשים

כאומר בתורה וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל ובא בקבלה כהן
ולא בהנת ואומר ולא יחלל זרעו בעמיו מתחלל ואינו זרעו מתחלל מיני
מתחלל ועבין מיכו מתחלל שאינו בעשה חלל לעולם אבל הוא פסול
כל זמן שהוא עומד עם זאת שאשה שעשאה חללה בעון כהן שבעשה ג
גדושה כעון שבא עליה בעשית חלל כמו שבאמר בהסבת קדושין כין
שקדשה בהבל או לדיו או שחלית ואם שאומר בבעון בהבת מתחללת
לין עניכו שבהבת בלבר תהיה חללה ואומרם עביכו שהיו מתחללת כ
בכלל מי שמתחלל ובשהיתה זאת האשה חללה בעמוד חללה לעולם
כין שמת בעלה או גרשה וזה הכהן כל זמן שהוא עמוד הוא פסול לב
לשבודה וזה גירשה ובדר אלא יאמר שאשה בעבירה כמו שיתבאר בסר

מה שאמר ליכא
מספקת לעתיד וכו' הוה ליה לר' עקיבא למימר שכור בם מקדיב
מנחתה ולאחר כך מקדיב כמו שאומר ר' שמעון ואיכא הלכה ומה ת
שאמר יש לה זכות תורה ואף על פי שיש ליכא מאמר בכך
לפי שאין מצות תלמוד תורה אלא על החכמים שנאמר ולמדתם אותם
את בניכם בניכם ולא כתלמידיכם ואומרו ולמדתם תלת הוה דבר ה
הכתוב ודברי משלים ועבדין מאחר ר' יהושע הוה שקשה רוצה בלים
זכאי מאבעי שקדי ואפילו שאינו נותן לה אלא קב בכל יום למזונותיה
יותר מאדם חסיד פרוש מן העבירות ואפילו שנותן לה תשעה קבין ב
בכל יום חסיד סוטה שאומרו בתלמוד שעבין זה הוא שאירכה בגיהל
ומדקדק על עצמו עד שהוא בכל בעיני בני אדם ועושה מעשים את
שאינם מתייבים כלפי הוא סוטה בחבירותו ואומר בגמרא שבת יא
ירושלמי מי שהוא פטור מייבר ועושהו בקיל הדיוט ודשע ערוס ר
אבא שתשכולה וזה שהחכמים קורלין עצמן פרושין להיותן מופרשין
מבני אדם שיש להם חסרונות והמדות שקחתן ושקדלים אחר תאוות
העולם וזה מיחלין לשכר העולם הבא ולמדות שבעלית ויש מבני
אדם שמתנהגים ומדלין לבני אדם שהוא פרוש מן המעשים המגונה
ימן המדות שבחתיות וזהו שתבורך בהן בעצמו ואחיכם כמרם מסס
לבוכה מכוכות העולם וכן אומרו רבי עקיבא פרושין קס ה
ואומר שהם כל מי שיתבאר כיהדות לסבה מסבות העולם כגון כלי
שיבריהו קשה אלא שבכיל אלא יהבר הבורא ממונו ויפסיד עניני ו
ואין לאדם פרוש אלא עבור שלהם בעו אבדה אומר אבדך אבדינו וה
והשאה הם בעיון וזה מוסיפין בחיוב ומביאין בחפיפות כלי פי
שיגבנו דעת הבריות וכנו התוספת שלהם והבדרים שנוקבין בתורה
בלשון מכות ואומרו מכות פרעון ואם שאומר מכלי עולם אז מכלי
עולם שאלו הדברים מפסידין מניחות קדוש ומדקדק לפי לשונם הוא
הגוון החסר שהיכו בתבליה הלונן ואין לו זוהר ולא בריקות וזה ה
הרבה בשפתי כנויים ועבין אומרו בכאן מדקדק שאתה מחשיך אומרם
ותסיר זהרם מעיני בני אדם ומתבונה שתחלה בחולי הפחתת כי
ובעזית בחושה ובכל אומרתי פעמים רבות בשים מחלוקת בין הת
החכמים בהברת אומנה אין תכליתו מעשה אין המעשים שאין אומר
שם הלכה כאלו ואין הלכה כבן עזאי

ח נסמאת מנחתה ער

שלא קדשה בכלי הרי היא בבל המנחה תפרה משקדשה
בכלי הרי היא ככל המנחות תשרף ואלו שמנחותיהן נ
נשרפות האומרת טמאה אני לך ושבאו לה ערים שהיא
טמאה והאומרת אינ שותה ושבעלה אינו רוצה להש
להשקותה ושבעלה בעלה בדרך וכל הנשואות לכהנים
מנחותיהן נשרפות

ט מה בין האיש לאשה האיש פורע ופורם ואין האשה
פורעת ופורמת האיש מדיר בנו במיר ואין האשה מדרת
בנה בנויר האיש מגלח על נזירות אביו ואין האשה מג
מגלחת על נזירו אביה האיש מוכר את בתו ואין האשה
מוכרת את בתה האיש מקדש את בתו ואין האשה מק
מקדשת את בתה האיש נסקל ערום ואין האשה נסקלת
ערומה האיש נתלה ואין האשה נתלית האיש נמכר בג
בגנבתו ואין האשה נמכרת בגנבתה

כתוב בתורה וזנרויע לאמר כי הבנו
בנדיו וכו' ואומר אם איש זרויע הוא וגו' לפיכך לא יהיה דין פרישה ופרימה
שלא בחיים נדרש ואחתכם אלו הבני חיינו שייחד החכמי בהם ולא הנשים
בעבין הבזדונות היו הלבה למשה מסיני אין דינו לקם בשמן אחורה
ובבר בארנו זה בסוף פרק רבעי מבזידות ואומר אחורה בשמעילו
האב את בתו לאמה ואומר ומקלתם את בחבים ובא בקבלה אותו
בשותו את אותה בבשותה ואומר ונקלית אותו על נבן וכא בקבלה
אותו ולא אותה וכמו כן באומר בגנב ובמכר בבליהו

פרק רביעי ארוסה ושומרת יבם לא שותה ולא
נוטלת בתובה שנאמר אשר תשטה
אשה תחת אישה פרט לארוסה ולשומרת
יבם אלמנה לבהן גדול גרושה וחלוצה לבהן חדיוט מם
ממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לממזר ולנתין לא ש
שותה ולא נוטלת בתובה

עוד יתבאר לך בסמיס בעל אחר
שמגיל בעילה לפנים לי זה לסור סיכים סמיס קמיכרים אין עמין
דומם בחשתו לפיכ אלמנה לבהן גדול וחלוצה לבהן חדיוט מם
הקנויי והסתילה כמו שבארנו יונאות אלא בכתובה לפי שים לה כ
כתיבה ואעפי שמנומיקן בלקור כמו שבתבאר בסוף פרק אחד עשר
מכתיבות

כ אלו לא שותות ולא נוטלות כתובה האומרת
טמאה אני לך ושבאו לה ערים שהיא טמאה והאומרת
אינ שותה ואמר בעלה אינ משקה ושבעלה אינו רוצה
לחשקותה ושבעלה בעלה בדרך נוטלת בתובתה ואינה
שותה מתו בעליהן קורם שלא ישתו בית שמאי או נ
נוטלות כתובה אבל לא שותות בית חלל אומ או שותות
או לא נוטלות בתובה

כיצד סמלי סבדי סטר שעומד ליגבות מגבוי
דימי וכאילו הגיע זה הזמן ליבם ולפיכך נוטלת בתובה לפי דעתם

נ מעוברת חבירו ומנקת חבירו לא שותה ולא נוטלת כת
כתובה דברי ר' מאיר וחבמי אומרי יכול הוא להפרישה
ולהחזירה לאחר זמן אילונית וקטנה ושאינה ראוייה ל
לילד לא שותה ייי נוטלת כתובה ר' אליעזר אומר יכול
הוא לישא אשה אחרת לפרות ולרבות מבנה ושאר כל
הנשים או שותות או לא נוטלות כתובה

ר' מאיר סבר מי
שבשל מיעוברת חבירו ומיבקת חבירו יגיע ולא יהיה עולמית ולפיכך
קנה לאלו עובר עבירה כמו שבראל שבשל בתיבה והדומות לה ולפיכך
לא יהקה מותה וחבמים אומרי שיגרשה עד שתלוש זמן שהבקה וקנה
כל חולשים כמו שבארנו בגיטין חון מיום שנולד ומיום שבתעברה
בן ויחזיר ר' אליעזר אומר מה שבתוב בתורה וקמה וזרעה זרע

וחכמים אומ' מיגרשתה עד תעלגם זמן הקינוח והוא כר' מרמי ס
כמו שהלכנו כבתיין מזן מיום שכולר ומיום שהתרסק בו ויחזור ר'
אליעזר לומר מה מיתוק ונקיתה ונזרעה זרע לא תקון זרעה
מתלר בריים אם היתה מקבלת מהלר בעבר אז תלר זכריים אם היתה
מקבלת מתלר נקבות ולכיך לפי דעתי לאלונית ונקבה מותרת ואם
תאמר שבעלה עמה בשמאה מפני מה במכש מפרים נכריה ולא
יפקה מזה הטעם הרי זה היה תמיד שהוא יכול ליפח אפה לחרך את
וחכמים אומרי ונקיתה נזרעה זרע את מרחיים להזריע ואין הלכה
כר' אליעזר והלכה כחכמים

ד אשת כהן שותה ומותרת לבעלה
אשת סרים שותה על ידי כל העריות מקנאין חוץ מן
הקטן וממי שאינו איש

מתוך שלא על הדעת אסתי מיתר לבעלה
בעזכת כהונה שהיה מותרת לבעלה היה שותה ונקיה מיתר לבעלה
חכל אחת כהן בזכת כהונה שהיה מחזיק עליו היה לנו לומר אלא ת
קניה מוקדש לן לאחר שותה מתוך זכות כהונה הוא לה נהיה ת
מחזיק עליו ולכך למדנו שהיה שותה ומיתרת לבעלה וכמו כן אסת
סרים ואעפ' שאין לו שכיבה ומיי שאמר על כל ידי שעריות מוקדין
מתוך שלא על דעתיהן אמרו אם קנה לה עם אחים או מכיה או מחר
מן העריות הדומין להם היכו קנוי לפי שאמ' כיום שנתעברה ו
ובא בקבלה שותה לבעלה בועל לפיכך הוים שהיו מחזיק אסורה
עליו כזה מזכות הוא שהתחה על ידו אבל זה הוים שהוא אסור עליה
לעולם קודם זה שקנוי הרי זה היה שותה כשהיה לבך למדנו שהוא
מוקדש מותה ונקנין הוא שחות מכן תשב שני' יום אחר כמו שהתבאר
ביבמות ומי שהיכו הים לו כזה כשהיה למה הם ונכנס היה שותה פ
פרט לקטן ולכשהיה

ה אלו שבית דין מקנאין להם מי שנתחרש
בעלה או נשתטה או שהיה חבוש בבית האסורין לא
להשקותה אמרו אלא לפוסלה מכתובתה ר' יוסי אומר
אף להשקותה לבשיצא בעלה מבית האסורין ישקנה

ר' יוסי לומר כל מי שיקנה יסקה ופי שם ונקה ונהיה ומין הלבה כר'
יוסי שמה שנראיה שהתרעה שהם היה בעלה שומה לה היה מוקדש ל
מותה שנאמר ושתי מים ובמו כן אם היתה היה חברת לו שהין לה
ידים לו חלמת היכה שותה לפי שם שהעמיד את החסה ונתן על פניה
ואמרה החסה יילמד גם כן חסה תחת היסה שהתחייב מזה שיהיה כל
מה שיתעבה מלהסקותה יתעבנו גם כן מלבשתית וכל מה שיתעבה
מלבשתית יתעבה מלהסקותה לפיכך אם היתה שותה ונמלה לו מה היה דין
חבר לו שהין לו ידים לו חלם שותה לפיכך אבל כעל זחת יונחות פלה

כתובה

פרק חמישי כשם שהמים בודקין אותה כך ב
בודקין אותו שנ' ובאו ובאו בשם
שהיא אסורה לבעל כך היא אסורה לבועל שנ' נטמאה
דברי ר' עקיבה אמר ר' יהושע בן היה דורש ובריה בן
הקצב ר' אומר שני פעמים האמורים בפרשה ונטמאה
נטמאה אחד לבעל ואחד לבועל

בודקין אותו ל' כזה
שיחות מי מזבח עמה כמו שתחו היה כשהיתה ואין כין ר' עקיבה
מחלוקת ביניו ואמכם חולקין כרחיית הדין ובבת מחלקותם ונחיית
כל אחד מהם כפוכה לפי שיטת התלמוד ולא נזכיר מהם כזה המקום
כדי שלא יאריך הדבור ותמצא התועלת

ב בו ביום דרש ר'
עקיבה ובל כלי חרש אשר יפול מהם אל תוכו כל אשר
בתיכו יטמא אינו אומר יטמא אלא יטמא לטמא אחרים
וללמ' על הכבר השני שיטמא את השלישי אמ' ר' יהושע
מי יגלה עפר מעינך רבן יוחנן בן זכאי שהיית אומר ע
עתיד דור אחר לטהר את הכבר השלישי שאין לו מקרא
מן התורה והרי עקיבה תלמידך הביא לו מקרא מן הת
דת"ר שהוא טמא שנ' ובל אשר בתוכו יטמא
מקיש האמור הטומאת ובמבשל לאויר כלי חרס ותשלו שלא נגע בבגדי
פעמו זה הכלי כמו שיתבאר בפרק שני מכלים ויחזור זה מכלי רחמנן

לטומאתה ותלכל מכבר שני לטומאתה מעבי שבטומאת ה בכלי שהוא ר
רחמנן ונאמר מבל מים אשר יגוע בהם הכלי שהוא שבי כאן מב לאכין ישמא
ולהלן הל שהוא ישמא לאכל אחר אבי לומר על הכבר השני שהוא
את השלישי ולדעת ל' עקיבה שבי עושה שלישי בחולין ואין הלבה אלא
כן שבי עושה שלישי בחולין אלא בתרומה וניתבארו אלו השערים כ
כולם ולאיתם במקומם מבוארו שהרות ובכל מקום שאומ' במשבה בו
ביום הל בו ביום שהוציאו את ר' אליעזר בן עזריה בישיבה

אלפי באמה בו ביו' דרש ר' עקיבה ומדותם מחו לעיר
את פאת קדמה ואת פאת נגב אלפי באמה ואת פאת ים
אלפי באמה ואת פאת צפון אלפים באמה והעיר בתו
וה יהיה לכם מגרשי הערים ומקרא אחר אומר מקיר ה
העיר וחוצה אלף אמה סביב אי אפש לום אלף שבבר
נאמר אלפים ואי איפשר לומר אלפים שבבר נאמר א
אלף ולמה נאמר אלף ולמח נאמר אלפים אלא אלף למ
למגרש ואלפים אמה תחום שבת ר' אליעזר בנו של ר' י
יוסי הגלילי אומר אלף אמה מגרש ואלפים באמה ש
שדות וברמים

ר' עקיבה סבר מחסור ג' חזיתין מדאורייתא ונחמר
מקום מפורשות בפסוק ור' אליעזר אומר תקיש תחומין מדיבכן ל' מחין ל
לקס עדר אלח מיעור תחום שבת דיבכ' והלכה כר' אליעזר בנו של ר'
יוסי הגלילי שאומר תחומין מדיבכן

ד בו ביום דרש ר' עקיבה
און ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה ויאמרו
לאמר שאין תל לאמר ולמה נאמר לאמר אלא שהיו
ישראל עונין אחריו של משה על כל דבר ודבר בקורין
את הלל אשירה לה' כי נאה נאה לכך נאמר לאמר ר' נ
נהמיה אומר בקורין את שמע היו קורין ולא בקורין את
ההלל

ר' בחמיה אומר כי מה שאומר ויאמרו לחיה שבולם היו לא'
כיצד הפירה אלא שמקה היה מתחיל כריבור ותלה לבך כאן שעונה
אליו ניבור בקריאת שמע ור' עקיבה אומר ראשי פרקים בלבד היו
אומרין אחריו כאן שעונין בקריאת הקהל

ה בו ביום דרש ר' יהושע
בן הורקנום שלא עבד איוב את המקום אלא מאהבה
שנ' הן יקטלני לו איחל ערין הדבר שקול לו אני מצפה
או אינו מצפה לו תלמוד לומר ער אנוש לא אסור
תומתי ממנ' ללמד שמאהבה עשה אמר ר' יהושע מי יג
ינלה עפר מעינך רבן יוחנן בן ובאי שהיית דורש בל י
ימיך שלא עבד איוב אלא מיראה שנאמ' תם וישר ויר א
אלהים וסר מרע והרי יהושע תלמיד תלמיד למד שמ
שמאהבה עשה

לו ואחי מהות כתיב בלף הבה הוא מורה לשעמים
על הין ואחילו מהות כתיב כויו הרי הוא מורה על הלאו לשעמים וב
נכבר זכר טעם זה הימבר בהותיות הבא ולפיכך אם אומר אתה
ליחל לא היה כתיבתו אחלנו חלף הו כויו אמם שיסיר השפק כין הלאו
והקין ואחי בשביל ר' עקיבה תלמידך לרוב מעלתו לפי שר' עקיבה
תלמיד ר' אליעזר בן הורקנום ור' אליעזר תלמיד רבן יוחנן בן זכאי
ולא חשש לזה שמיעזר כי יהושע בן הורקנום לכבל אומר תלמיד תל
תלמידך כמו שהיה

פרק שישי משקנא לה אפילו שטעו מן העוף ח
הפורח יוציא ויתן בתובה דברי ר'
אליעזר ר' יהושע אומ' טשישאו ויתנו בה מזורות בלבנה

אומר ר' אליעזר ואפילו שיים לו רחיים מכבשיף השוף שהיה בבעלה ה
היכו מוקר לו להסקותה ולא להאחר שמח הבל הוא בפנד מינים מי
ניתן בתובה ור' יהושע אומר עד שיהיו בה שני קטנות בלבנה והוא שתבלי
הפרסום ושיעשק כדיבור בני לרם עד שיהיכו בדבר ניתן ניאומרים ב
בבלונית שקנה לה עם פלוני ונשתרק עמו בבר זנה עמה לו מונית
ניתן בתובה והלכה כר' יהושע

ב אמר ערד אחד אני ראיתיה שנטמאת לא היתה
שותה ולא עוד אלא אפי' עבד אפי' שפחה הרי אלו נ
נאמנין אף לפוסלה מכתובתה המותה ובת המותה
וצרתה ויבמתו, בת בעלה הרי אלו נאמנות לא לפוסלה
מכתובתה אמרו אלא שלא תשתה

למכס בחמים פסולי ערלת לפוסלה מכתובתה כמו
מוכר לו הכסף הפונחות לוחה מלא תעשה בסף עידו כרמית הזכות
מחל הקנוי והמתנים כעדים לפי מה שכתבנו בתחלת המסכתא ׳

ג

שהיה בדין מה אם עדות הראשונה שאינה אוסרתה א
אסור עולם אינה מתקיימת בפחות משנים עדות ה
האחרונה שהיא אוסרתה אסור עולם אינו דין שלא ת
תוקיים בפחות משנים תלמוד לומר וער אין בה כל ש
שיש בה קל וחומר ערות הראשונה מעתה מה אם ערו
אחרונה שהיא אסרתה אסור עולם הרי היא מתקיימת
בעד אחד עדות הראשונה שאינה אוסרתה אסור עולם
אינו דין שתתקיים בעד אחד תלמוד לומר כי מצא כה
ערות דבר וכתב לה ולהלן אומ׳ על פי שנים ערים יקום
דבר׳ מה ד׳בר האמור להלן על פי שנים עדים אף דבר
האמור כאן על פי שנים ערים ׳

ערות מקרא מיותר למד מקבי כמו שנקדש ובבר בתרכו
כ׳ תלת מסכתא שלא תתקיים אלא בשני ערים ושניה מקורב לחד
הסוברים על בעלה ער שתשתה מי סוטים ולו זה לשון עולם ועדות
לחמרונה היה עדות עומדת ׳ ובבר כ׳ תרכו בתחלת המסכתא
מתקיים בעד אחד ונחשר עליו בעולם ׳ ובבר בחדנו רחיה לזה ו
וקום יש מומר ועד אין בה לו אין עם עדות עליהם אבל יש עם עד
אחד בלא עדות קנת עדות ונאמר והיה לא נמצאה ׳ לא מחיה
מנוסה ולבך היה הסורה לעולם לפי שלנוק התפיסה מחייב האמור
ויקחים מיתה עד עדות ואין הכוונה כאיך אחד מה שאמר לא יקום
עד אחד ׳ ונלן היבא כן עד מורה על האחד לא היה נדון כשיני
מוגה באחד וזה שאמרו לומדין שעד אחד נאחן כשוטה לפיסלה מ
מכתובתה לא תעשה לומדים הוא בפנקדם הקבוי והמתנים כמו ש
מבחרנו כ׳ תחלת המסכתא ובבר ובחרנו בעדות דבר הוא גם כן דבר
זמוק ׳

ד ער אומר נטמאת וער אומר לא נטמאת ׳ אשה
אומרת נטמאת ואשה אומרת לא נטמאת היתה שותה ׳
ער או׳ נטמאת ושני או׳ לא נטמאת היתה שותה שנ׳ או׳
נטמאת וער או׳ לא נטמאת לא היתה שותה

מה שאמר ער אחד אומר נטמאת וער אחד אומר לא נטמאת היתה ש
שותה כתנאי מיעידו שניים באחד אבל אם אמר ער אחד נטמאת ו
אחר כך בא אחד אחרון ואמר לא נטמאת אין משניחין לעדות אחרון
ויהיה שותה לפי שבבר אחרון שתורה התיפיה ער אחד בשוטה ו
ויהיה אבלנו כל אדם שהאחרון תורה התיפיה ער אחד הרי הוא באדם ש
שניים ואין דבריו של אחד באדם שניים ׳ ומה שאמר ער אחד אומר
נטמאת ונשנים אומרים לא נטמאת שהדבר תלוי באחרון שאם ב
בשנוי עדות בגון שהיו עוברים או שנים או אחד משפסולים שלא ש
הוסמין לדיה שאבל אם היה ער אחר ושנים פסולין הרי הוא כ
כ׳ ער אחד וער אחד ונשמיענו בלא הסתי בגות שבשפסולי עדות
קלך אחת דיה ישות אין לקולא אין לחומרא ׳

פרק שביעי

אלו נאמרין בכל לשון פרשת סוטה
וידוי מעשר ׳ קרית שמע והפילה
וברכת המזון ושבועת העדות ושבועת הפקדון ׳

כאמר בסנהה ואמר הבסן למשה ׳
ובא בקבלה בכל בגון שהוא אומ׳ ואומר בידוי מעשר ואומרת לבני
ה אלהיך בכל בגון שאתה אומר ובבר בתרכו בידוי מעשר בפרק ה
אחרון ממסכת מעשר שני ׳ ואמר בקריאת שמע בכל בגון שאתה ש
שומע ובקבלה ידוע ומתפללין בני אדם בכל בגון ואתם ניבור אבל

יחיד יאמר בעצמו אבל לא יתפלל אלא בלשון שהקהל ואומ׳ בברכת המזון
וברכת בכל בגון שאתה מברך ׳ ובשועת העדות כאמר כאן ושמעה
קול אף בכל בגון שפומעת ולהלן משבועת שמדות משועת הפקדון
לפי שב בכל אחת מהן תחנה ׳

ב ואלו נאמרין בלשון הקדש מקרא בכורי׳ וחליצה
ברכות וקללות ברכת כהנים וברכת כהן גדול ופרשת
המלך ופרשת עגלה ערופה ומשוח מלחמה בשעה
שהוא מדבר אל העם ג מקרא הבכורים ביצד ועונת
ואמרת לפני ה׳ אלהיך והלן הוא אומ׳ וענו הלוים ואמרו
אל כל איש ישראל קול רם מה עניה האמורה להלן בלשון
הקדש אף כאן בלשון הקדש ד חליצה כיצד
ועונתה ואמרה ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית
אחיו ולהלן הוא אומר וענו הלוים מה עניה האמורה ל
להלן בלשון הקדש אף כאן בלשון הקדש ר׳ יהוד׳ אומ׳
ועונתה ואמרה ככה עד שתאמר בלשון הוה

וענו הלוים ואמרו אל כל איש ישראל קול
רם ואחר מפני ירבי ומחלוקים ישבנו בקול מה להלן בלשון הקדש אף
כאן בלשון הקדש ולמד ר׳ יהודה חליצה ממה שאמר ככה לפי שבבל
מקום שאמר כתוב ככה אין יכול אלא לאותו שה לשון בריוע

ה ברכות וקללות כיצד בזין שעברו ישראל את הירדן
ובאו להר גריזים ולהר עיבל שבשמרון שבצד שכם
שאצל אלון מורה שנ׳ הלא המה בעבר הירדן אחרי דרך
מבוא השמש בארץ הבנענ היושב בערבה מול הגלגל
אצל אלון מורה ולהלן הוא אומר ויעבור אברם בארץ עד
מקום שכם עד אלון מורה מה אלון מורה האמור להלן ש
שכם אף אלון מורה האמור כאן שכם ז ששה שבטים
עלו לראש הר גריזים וששה שבטים עלו לראש הר ע
עיבל והכהנים והלוים והארון עומדים למטה באמצע
הכהנ מקיפין את הארון והלוים את הכהנים וכל ישרא
מכאן ומכאן שנ׳ וכל ישר׳ וקנטו ושטריו ושפטיו עומדי׳
מזה ומזה לארון נגד הכהנים והלוי׳ נשאי ארון בריית ה׳
בנר באורח חציו אל מול הר גריזים וחציו אל מול הר ע
עיבל כאשר צוה משה עבר ה לברך את העם ז
בראשונ׳ הפכו פניה׳ לפני הר גריזי׳ ופתחו בברכה ברו׳
האיש אשר לא יעשה פסל ומסכה מעשה ידי חרש ולא
שם בסתר והיו אלו ואו עונ׳ ואומרין אמן הפכו פניהם כ
בלפי הר עיבל ופתחו בקללה ארור האיש אשר יעשה
פסל ומסכה תועבת ה׳ מעשה ידי חרש ושם בסתר והיו
אלו ואלו עונין ואומ׳ אמן עד שנומרין ברכות וקללות ואחר
כך הביאו את האבנ׳ ובנו את המובח ושדדים בסי׳ וכתבו
עליהן את כל דברי התורה הוא בשבעים לשון שנ׳ באר
היטב ונטלו האבנ ובאו ולנו במקומן

מה שאמר בשבעים לשון לל בכתיבת כל לומה משלו שלומית

ה ברכת כהנים כיצד במדינה אומר
אותם שלש ברכות ובמקדש ברכה אחת במקדש אומ׳
השם בסתנו ובמדינה בב׳ניו במדינה הכהנים נושאין
את ידיהם בנגד כתיפותיהם ובמקדש בנגד ראשיהן ח
חוץ מכהן גדול שאינו מגביה ידיו למעלה מן הציץ ר׳
יהוד׳ אומ׳ אף כהן גדול מגביה ידיו למעלה מן הציץ שנ׳
וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם

אמר בברכת בהנים כה תברכו ואמרי לא יעמדו לברך
את העם כמו שלא הברכות בלשון הקדש כמו כן יאות בלשון הקדש ׳
בתתנו אומ׳ סדבר הנקרא מלוה הוא ואמ׳ אם אמרו אם הגדול
ודע זה ואל הטה ממשפתך כמה שמשבילין בו בתנ׳ הקמיעות ו
והמשונעים מכני מרם וכיוצא הוא אותו שאתה קורין בעם ׳ וממקו
שלחני שתדעתו שאינו מודיע בעם שניס שיקרא בעם המפורש

ולא יכבר בו והוא יהיה לו ולזרעו לעולם בקרב ישראל ולא יחלוק בנחלה עם אחיו ה' הוא נחלתו כאשר דבר לו ה' אלהיך לו ' ונתנו להם כמשפט הכהנים מאת זובחי הזבח אם שור אם שה ונתן לכהן הזרוע והלחיים והקבה ' וראשית דגנך תירושך ויצהרך וראשית גז צאנך תתן לו ' כי בו בחר ה' אלהיך מכל שבטיך לעמוד לשרת בשם הוא ובניו כל הימים ' וכי יבא הלוי מאחד משעריך מכל ישראל אשר הוא גר שם ובא בכל אות נפשו אל המקום אשר יבחר ה' והתשרת בשם אלהיו ככל אחיו הלוים העומדים שם לפני ה' חלק כחלק יאכלו מלבד ממכריו על האבות ' כי בחר ה' אלהיך בו ובבניו מכל שבטיך לעמוד לשרת בשם הוא ובניו כל הימים ' והיה כי יבא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך לא תלמד לעשות כתועבות הגוים ההם ' לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש קוסם קסמים מעונן ומנחש ומכשף וחובר חבר ושואל אוב וידעוני ודורש אל המתים ' כי תועבת ה' כל עושה אלה ובגלל התועבות האלה ה' אלהיך מוריש אותם מפניך ' תמים תהיה עם ה' אלהיך כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעננים ואל קוסמים ישמעו ואתה לא כן נתן לך ה' אלהיך ' נביא מקרבך מאחיך כמוני יקים לך ה' אלהיך אליו תשמעון ' ככל אשר שאלת מעם ה' אלהיך בחורב ביום הקהל לאמר לא אוסף לשמע את קול ה' אלהי ואת האש הגדולה הזאת לא אראה עוד ולא אמות ' ויאמר ה' אלי היטיבו אשר דברו ' נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודבר אליהם את כל אשר אצוונו ' והיה האיש אשר לא ישמע אל דברי אשר ידבר בשמי אנכי אדרוש מעמו ' אך הנביא אשר יזיד לדבר דבר בשמי אשר לא צויתיו לדבר ואשר ידבר בשם אלהים אחרים ומת הנביא ההוא ' וכי תאמר בלבבך איכה נדע את הדבר אשר לא דברו ה' ' אשר ידבר הנביא בשם ה' ולא יהיה הדבר ולא יבא הוא הדבר אשר לא דברו ה' בזדון דברו הנביא ההוא לא תגור ממנו ' כי תבא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך ול

אמר כאשוח מלחמה ודבר אל העם ואמר מפני ידבר והמלכים יצ
יעבור כקול מה להלן בלשון הקודש אף כאן בלשון הקודש ובחצוצ
תרועת הוא מדיוטת כלי שמלחיצה בגון קסיף ומרימים ' והגשת
התיישרו הכתוב המניסים זה עם זה ' ושפטת עקלבטין העמלת
סמרביטין שלמטיין עקימין והם מקלות מכין בסם מחבבים ועל
ידי כך קשבין ומכין בקרסולי החבים ומפולין גבוריהן וכחן

ואלו שאינן חוזרין הבונה שער אכסנדרה ומרפסת וה
והנוטע ארבעה אינו מאבל וארבעה אינן סרוך והטחוי
את גרושתו אמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט
ממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לממזר ולנתין לא היה חוזר
ר יהודה אומר אף הבונה בית על מבונו לא היה חוזר
ר אליעזר אומר אף הבונה בית לבנים בשרון לא היה ח
חוזר

כתוב בתורה אשר בנה בית חל בכל בית שלמי לגירוש לשר
ואמר אשר לקח אשה אשה שלקחה לפי מה שמחייב הדין ' ובית
לבנים בשרון מפני שמחלפין לתוך פעמים בשבוע ואין הלכה כר '
יהודה ולא כר אליעזר

ו ואלו שאינן חוזן ממקומם בנה בית וחנכו '
נטע כרם וחללו הנושא אר וסתו והכונס את יבמתו ש
שנאמר נקי יהיה לביתו שנה אחת יהיה לביתו זה ביתו '
יהיה זה כרמו ושמח את אשתו אשר לקח את אשתו ו
אשתו אשר לקח להביא את יבמתו אין מספקין להם
מים ומזון ואינן מתקנין את הדרכים

מה שאמר שאין
זזין ממיקומן כל שכן לאין חייבין לצאת מבתיהם לעורכי המלחמה
ואחר כך יחזרו כמו שלא שקדם זכרם חלה שאין חייבין לטרוח בסוס
פנים שנה שלימה

ח ויספו השוטרים לדבר אל העם ואמרו מי
האיש היראי ורך הלבב ילך וישוב לביתו ר עקיבא א
אומר היראי ורך הלבב במשמעו שאינו יכול לעמוד ב
בקשרי המלחמה ולראות חרב שלופה ר יוסי הגלילי
אומר היראי ורך הלבב זו שמתייראי מן העונות שבירו
לפיכך תלת לו התורה את כל אלו שיהוור בגללן ר יוסי
אומר אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט
ממזרת ונתינה לישראל בת ישראל לממזר ולנתין והו ה
היראי ורך הלבב

ר יוסי הגלילי אומר מתיירא מן העבירות כן
פתיו עבירות דאוריית כן עבירות דרבנן ר יוסי אומר עבירות ר
דאורייתא כלבך ולבך תמר שמכה לכהן גדול וכו וחלבה כר עקיבא

והיה כבלות השוטרים לדבר אל העם ופקדו שרי
צבאות בראש העם ובעקבו של עם מעמידין זקיפין מ
מלפניהם ואחריהם מאחריהם ובשילין שלברזל בידיה
כל המבקש להוזר הרשות בידו לקפח את שוקיו שת
שתחלת נסה נפילה שנאמר גם ישראל לפני פלשתים ו
וגם מגפה גדולה היתה בעם ולהלן הוא אומר וינוסו א
אנשי ישראל מפני פלשתים ויפלו חללים וכול

פתחלת ניסה נפילה כל פתחלת הכנעה חוכם מתחיל מן קניסה ו
ואחר כך הפילה נסוח מה שאמרו מפני פתחלת נפילה ניסה

במה דברים אמורים במלחמת הרשות אבל במלחמת מ
מצוה הכל יוצאין אפי התן מחדרו וכלה מחופתה אמר
ר יהודה במה דברים אמורים במלחמת מצוה אבל במ
מלחמת חובה הכל יוצא אפי התן מחדרו וכלה מ
מחופתה

מן מחלוקת ביניהן מלחמת מכעה

עממים ומלחמת שלמן מוכח ומן מחלוקת ביניהן מקריבין מקרבנות
מכני המקומות מפני מחלוקת ראשות ואחכם מחלוקתם בהריבת
החובות מתם ולחלישם עד שלא יקריבו ישראל ולא לאחון בחתנם
תנח קפוץ קורח לזה רשות ור יהודה קורא לזה מהריבה מכוח ולכי
לשתי ר יהודה מי מקיש מתעצק כזאת מהריבה לו בעכיכים עצור
מן המנוח לפי שאמרך אנליכו כאן מחריבת העוזק במנוח שעור מן
המנוח על דעת תנח קמוץ אינו עוסק במנוח ואין הלכה כר יהודה

פרק תשיעי

עגלה ערופה בלשון הקודש שנאמר כי ימצא
חלל באדמה אשר ה אלהיך נותן לך לרשתה נופל בש
בשדה לא נודע מי הכהו ויצאו וקיתך ושפטיך ומדדו
אל הערים אשר סביבות החלל ושלשה מבית דין
הגדול שבירושלים היו יוצאין ר יהודה אומר חמשה
שנים ושופטיך שנים אין בית דין שקול מוסיפין עוד א
אחד

נאמר כאגלה ערופה ובקר ונאמר ונאמר ונאמר ענין אלים ונאמר
אל כל מים שאחל מה להלן בלשון הקודש כמו שנאחבו כאן שנקדים
קף כאן בלשון הקודש ומה אחל שנאמר כאחל מחנם לנם להכיח ר
ראייה מקום שם ובקר אחל שנאמר כאחל כחחילת כדר ושנאמר ואחר לוך
תקוים והלבם כר יהודה ' ובגין כיון דין שקול מיקים מכין מיוחל
עד שמעבר לגיות כן אחרי רבים להמות כמו שנאמר כאחל כחחילת שם
כאחלין

ב נמצא מחון בגל תלוי באילן צף על פני המים
לא היו עוברין שנאמר בארמה לא מחון בגל גופל לא ת
תלוי באילן ' בשדה לא צף על פני המים נמצא
מחוך לספר לעיר שיש בה גוים או לעיר שאין בה בית
דין לא היו מודדין ' אין מודדין אלא לעיר שיש בה
בית דין ' נמצא מחון בין שתי עיירות שתיהן מביאות
שתי עגלות דברי ר אליעזר אין ירושלם מביאה עגלה
ערופה

נאמר כחודש כי ימצא וכאחיה קרוב לעיירות הגוים
הסכמות לכן וקם מקרות ספר הדי הוא כאלו הקריא עצמו למיקה
ואמרו ולקחו זקני עיר הקיה לפיכך אין מודדין לעיר שאין בה בית
דין ומה מאחר ואפלו לא היו מודדין אלא לעיר שיש בה בית דין מ
אלא מאחר מחוך כשמעמא מקום לפיכך לעיר שיש בה בית דין
בטל דין עגלה ערופה אלא מפני זאת המיכים ומקים לעיר שיש ב
בה בית דין ' ונאמר כאחרים כאחרים מסר ה אלהיך נותן לך לרשתה
ניהושלם לא נאחלקו לשכטים ולכך אין מביאה עגלה ערופה ' ור
אליעזר אומר מקום שהוא יכול לדקדק בקשם ומקים שאומר מקריבה ואפי
קריבות ' ואחת קמה אומר צריך שיהיה קריב לאחת יותר מן השנייה
כמו שאומרים אין הקיקה לפי שאי אפשר לדקדק עד שאחמר שיהיה
ריחוקו מאלו שתי העיירות שוה ' וכבר דקדקו בגמרא בכורות ש
כשנמצא מחון בין שתי העיירות יביאו עגלה חוזרת ושוחטת ונכן ה
הלכה

נמצא ראשו במקום אחד וגופו
במקום אחר מוליכין הראש אצל הגוף ויברי ר אליעזר
ר עקיבא אומר הגוף אצל הראש

מחלוקתם בכאן אומר אלו שתי העיירות יביאו עגלה אחת ואחת
כזה ' ואחרים מחלוקתם בשתי חנות שהעקר מוליכו לקבה מקומו
ונקבר בחרבת אחות שלו ' ואומר אי זה מקום שנמצא בו
רחוק מן המקום שנמצא בו נופו דין קבורה זה שהרוב שתי
מנוח לפי שהוא נקבר במקום שנמצא והלכה כר שקיבה

ד מנין היו מודדין ר אליעזר אומר
משבורו ר עקיבא אומר מחוטמו ר אליעזר בן יעקב א
אומר ממקום שנעשה הלל מצווארו

ר אליעזר אומר עקב
החיות טבורו לפי שהוא לאחצעת הגוף הסולל כלי מזמון שכאשם כשם
שאתה מתקבל ר עקיבא אומר מקום שריפת קרום הוא קנוך ז

סנהדרין כחיות לפי שנאמר כל אשר בשמיה רוח חיים בקפיז והלכה כר׳ עקיבא

ה נפטרו וקני ירושלם והלכו להם וקני העיר מביאין עגלת בקר אשר לא עבד בה אשר לא משכה בעול ואין המום פוסל בה ומורידין אותה לנחל איתן ואיתן במשמעו קש אעפ שאינו אית כשר ועורפי אותה בקופים מאחריה ומקומה אכור מליורע ומלעבר ומותר לסרוק שם פשתן ולנקות שם אבנים

עכין לימן

גירל כמו שלומר גי לימן קוץ ונומ לם היה חוק הסמטה ונפילו ס מלא היה גירל הסעור כפר וכבר פירשו לימן קרסון וקופים קוץ ס סכין חגיריל וקרוחב סמחתכין בו הכבר בקרק בערבי סחטור וכחמ כתורה אשר לא יעבד בה ולא יזבע וכח בקבלה סה זריעה סיוחדת סהיה בעופה של קרקע לף כל שהוא כעופה של קרקע יצא סריק שם פשתן ומנקר שם מכבים ע׳ סריק סימתן שם הפשתן ומנקר שם מכבים סמסתיתן שם מכבים

ו וקני אותה העיר רוחצין את ידיהן במים על במקום ערופתה שלעגלה ואומרין ידינו לא שפכו את ה הדם הזה ועינינו לא ראו וכי עלתה על לבינו שוקנו בית דין שופכי דמים הם אלא שלא בא לידינו ופטרנוהו ול ולא ראינוהו והנחנוהו והכהנים אומרים כפר לעמך י ישראל אשר פדית ה׳ ואל תתן עלינו דם נקי בקרב עמך ישראל ולא היו צריכין לומר ונכפר להם הדם אלא רוח הקודש מבשרתו אימתי שתעשו כבה הדם מתכפר לכם

אלו הכבנין שלומ׳ פטרנוהו ולינוהו והכחנוהו חוזרין אל הקרוב ל׳ כיוצא בך שלומ׳ לא עשינו כן ולא חטלנו בעינינו שנפיים כאלו שכבנו אל ל קיבלנו ולא ראינוהו לא כח לידינו ופטרנוהו בלא מזונות ולא ר לינוהו והנחנוהו בלא לוייה

ז נמצא ההורג עד שלא תערף העגלה תצא ותרעה בערד משנערפה תקבר במקומה שעל ספק באת מתחילתה בפרה כפקה והלכה לה ני נערפה העגלה ואחר כך נמצא ההורג הרי זה יהרג

כאמר

כתורה בסוף פרשת עגלה ערופה ואתה תבער דרש הנקי מקרבך כי תעשה לפיכך יכפר הקורב אין מנערפה כעגלה

ח עד אחד או׳ ראיתי את ההורג ועד אומר לא ראית אשה אומרת ר ראיתי ואשה אומרת לא ראיתה היו עורפין עד אומר ר ראיתי שנים אומרי לא ראינו היו עורפין שנים אומרים ראינו ועד אומר לא ראיתם לא היו עורפין

לפי שנאמר

כתורה לא נודע מי הכהו ונמצא עד אחר מחר אין עורפין וכבר הודעתך כוונת הכתוב שכבל מקום שהחזיקה תורה עד אחד שהוא כמקום שנים ואין דבריו על אחד במקום שנים ומה שאמר בכאן כאלו הם הכבנת היו עורפין לומכם הוא כשהכתוב עד לעד ככת אחת לכל הם אמר אחד אלי לא ידעתי להורגו אחר כך כח אחר ונכחישו ונאמר לא ר׳ ידעתי לא היו עורפין לפי שהעדי לפנינו אין דבריו על אחד במקום ש שנים ומה שאמר עד אחד לומר ידעתי ונשנים לומרים לא ידעתי לומר זה בפשוטי עדות הלך אחר רוב רישות

ט משרבו הרצחנין בטלה עגלה ערופה משבא אליעזר בן דיבאי ותחינה בן פרישה היה נקרא חזרו לקראותו בן הרצחן י משרבו המנאפין בטלו המים המאררים ורבן יוחנן בן זכאי הפסיקן שנ׳ לא אפקוד על בנותיכם כי תזנינה ועל כלותיכם כי תנאפנה כי הם עם הזונות יפ יא משמת יוסי בן יועזר איש צרידה ויוסי בן יוחנן איש ירושלם בטלו האשכולות שנ׳ אין אשכול ל לאכול בכורה אותה נפשי

כתוב כתורים ונקם ה׳ הים העון והחטא סהיה תעשה לך עכשו כזמן שהישים מנוקם מישן הרשים כורקין לת לו תשתן ומשכולות כגוי על חרם מכולם סמירות הרעבות ונחכחשות לפי מיכיסם והוא מן שלומרי לשכולות לים מהכל כו

יב יוחנן כהן נזדל חעביר את הודיית המעשר אף הוא בטל את המעוררין ואת הנוקפין עד ימיו היה פטיש מכה בירושלם ובימיו אין אדם צריך לשאול על הרמאי

זאת התלכה כעבמה כתה

כסוף משנתי אכי וכבר פירשנוה לפם עניכה זות כתוה. ובקש מותה לפם מאי המעתיק רחיתי לכתוב פי שהלכה הזאת כתוה בכאן לפי שהיה כפרי מחר ומכתוב מותה כמו שכיאר מותה המחבר עכשיו זות כלו׳ בסוף משנתי אכי למעון ירון קורח כן שכתיב ל׳ העביד קוריח קמן שהעבירו לפי שלא היו יכולין לומר כפני מפניך אמר ניויתני לפני ע שהקבה נוה לתת המעשר לאהרן לגוים ומה היו מוקנין כאותן הזמן לבהנים וזה היה טבזיות כיה דיכו על שלוח הסופר לפי כשעלה יבו עזרא לא עלה עמו לפי כאו שכאר הכתוב ואלי׳ה בגם ובכהנים ומכבי לפי לא מנאתי שם ומקם הגוים שלא יהכו לקם מעשר ומיותן ל לבהנים ומעוררים שם הגוים שהיו מומרים בכל יום בשעת קדיית שמע על הקרבן עורף למה תיתן ה׳ ומוח שתקם מזה ונוח שלא לומר עוד לפי שקם היו מומרי זה הפסוק כאילו היו מדברים עם הפל ומיו נוטלים אליו כזה הפסוק וזה שם שהיו מוחי לעשות ולומר בלפי מ מעלה ומקדין שם כני חרם שהיו מוכרטן לעוריפי שהיו מקי מקריבין על גבי המזבח כרי שיקיה קדם ירוד ומותה כין ע כיפה ולא ידעו ועלידי כך יכבו לבעלי ולפחטיו ומקו שהיו העשר מכה ומה כתלמוד אין חרם מוקף כאבעבו מלמטה אלא שם כן מבריין עליו מ מלמעלה וזה מבזרת כמוקף זית לפי שמוקף הזית מכבר לותם כשמעבעה בחוק וזה הבזכר בטל זה המעשה לפי שהיה כרחו ל לותן הסור הקדש כחילו הוא כעל פיס ונתן על בלבלות על כרזל ת תקועות בארן וכיו מכבסין כהן רבלי הקרבן והיו יכולין לפחטן בגוי שיתבאר כמסכת תמידין עד ימיו היה עתים עכה כירושלם ל כזה ב כתולו על מעשר והוא בטל זה המעשה ומנען שהיו מכין כפטיש ע שלא יעשו מלאכתן כחולו על מועב ד ואמר וכימיו אין חרם נדיך לפ לשאול על הדמיי מפני הטעם שאביר לך והוא כי כימיו היו כבי חרם מקלין כמתנות ולא היו מוציאין מהזרעים שלא תרומה בדולה כלבני והיו לוכלין הפאר והפכמים שהיו מקדקין על שבמן היו מולין ונו וחוקרין הם היה מעשר הם לא הו מעשר דמיי וכפקיה יוסי שהיה ד דמיי היה מביאו ולא היה לוקחו מפני שהיה נדיך לקוציו ממנו שנו המעשרות ומי שלא היה מדקדק היה חולכו דמיי לפי שהיה די לו ב בקונאת תרומה גדולה עון מיתה כך תרומת מעשר וטבל עון מיתה חכל לתקן לכם דבר שיהיה קל לכם לסולכו וכבי חרם יוכלו לעמוד בו ות ותבבלו משון המיתה ואמר כי הרמי מין מוציאין מהכו שלא תרימו מעשר ומעשר שכי תרומת מעשר תתנו לכהן ומעשר שכי יוכלו ל אותו בעליו בירושלם חכל מעשר ראשון ומעשר עכי כחוקן שהניח ממוציאין כהם מעשר עכי אומו חייב לקוציאו מן הרמוי חכל אומר לגוי או לעכי חכת רחיים שהוא טבל וטול שתתנה וקזכות שלך על ה השקר שהוא חבלו המוציאו מחבירו עליו הרחייה וכאמר שתקיכו זה התקיכו היו כבי חרם כל מי שלקח פירות מעשר חרחן לא היה מוחל מ אותו כלל אם היו טבל או לאו חכל היה מוציאו מהן תרומת מעשר ו ומעשר עכי והוכל הפאר כין שפירות עם הארץ דמיי עד כאן

יג משכטלה סנהדרין בטל השיר מבית המשתאות שנאמר בשיר לא ישתו יין יאר לשותיו

כתוב כתורה וקכים מעשר שכתו כחורים מעכיהם ושפסקה הם הסנהדרין וזה קזקים שלומר שתתן לך בכל שעריך כ כשהם פוגיר בם כן ועוד לומ׳ כעכין הסנהדרין דבר ממה שעריך ל׳ מ כמסכת סנהדרין

יד משפתו נביאים הראשונים בטלו אורים ותומים משחרב בית המקדש בטל השמיר ומפת צופים ופסקו אנשי אמנה שנ' הושיעה ה' כי גמר חסיד כי פסו אמונים מבני אדם

נביאים הרבה היו בישראל לפני נביאי בית ראשון לפני נביאי בית שני והם חגי זכריה ומלאכי נחמיה ונתנאל קורין להן נביאים הראשונים ושמואל הרמתי נביא כתם תפר הכהנים וכו' פתחו חרטים ותומים ופקיד מנני בזמן ששרתה שכינה בישראל היו משתמשין באורים ותומים ומין הזמכים ונוטה נוסף מין רכש פקיד בת מלרן ישראל נקראת נוסף פקיד מלך כשלא היתה שכינה ובטעמו וכריתו

טו רבן שמעון בן גמליאל אומ' משום ר' יהושע מיום שחרב בית המקדש אין יום שאין בו קללה ולא ירד הטל לברכ' ונוטל טעם הפירות

ר' יוסי אומר אף נוטל שומן הפירות

טעם הבשר ושומן ירוע לל בזה פירות מרן ישראל וכן לפי מונחים לומר היום בעונות

טז ר' שמעון בן אלישוע אומר הטהרה נטלה את הטעם ואת הריח ו והמעשרות נטלו את שומן הרגן הזונות והכשפים כילו את הכל

לל כזה בטל הטהרה ובטל המעשרות בטלו זה מתעבוב

יז בפולמוס של אספסיינוס גזרו על עטרות החתנים ועל הארוס בפולמוס שלטיטוס גזרו על עטרות הכלה ושלא ילמד אדם את בנו יוונית בפולמוס האחרון גזרו שלא תצא כלה באפריון בתו העיר ורבותי התירו שתצא כלה באפריון בתוך העיר

פולמוס הוא זמן זה בחים ומן ממשלתו ומרים גזרת לפטונקה ויהיה חלולה ונקטרין על לחתן מנדליה עור עבה ומכין בו וזהו מין מקחוק ובגבעונין קורין לותע כשרבי בתרן המערב לטטר ועטרת הכלה עיר של זהב וכבר בתרגו זה בסכת וכתיו כן הגמרא וכל היוצא בה מפיריון הוא כתיו לחל וה ויתירו מתנת הכלה כזה קתל מפני מיס בו מסתרת וכיוצא ומפי שמחר פולמוס הלחרון כל הממשלה מהיתה בימיו ו כותיבו זל כל ר' יוסי הקרוס המיחכר ומפי שמחר יוונית כל חכמה יוונית וזה שפס ה יין קורין חכמת יוונית הרמיזים שפס בלשונות ובלשונות מנוטים מ מדרך היערה לפי הכרחה ומכר בת לבן בלשונות וכחידות כמו שמבואר ב מסתני לשון חכמה וכבר בת לבן בלשונות כמו שמבואר ב בגמר' ויש תכל היונים לשונות מזה יוצרין מיוסדין כתומתם מהין נמחקין ומתקין כשם כל מה שהין רוצין כמו הרמיזים וחחידות ונוצם פתסרי זה מפני שבזמן כיח בני נר לחד מתלמיו' בני חסתוכתי ירושל' ויש תכני ירושלם מפלגלין לשם במחכת קופה של ליטרין בכל יום וה ויש מתקנין לשם כה שבי תמידין לקרבן יהיה שם מים לחד שהיה יודע תלו בלשונות שבני מלכם היוצי' לדבר לשם בם וזה שבזין תין בשון פתכתב ולח בשלר ממנו היום כשלה לח מעט ולח הרבה יח

משנת ר' מאיר בטלו מושלי משלי מש' בן עואי בטלו השקדנין מש' בן ווסא בטלו הדרשנ' מש' ר' יהוש פסקה טובה מן העולם מש' רשבנ' בא גובי ' ורבו צרות מ מש' ר' אליעזר בן עזריה פסק העושר מן החכמי מש' ר' עקיב בטל כבוד התורה משמת ר' חנינא בן דוסא בטלו אנשי מעשה משמת יוסי קטנותא פסקו החסידים ולמה נקרא שמו קטנותא שהיה תמציתן של חסידים מש' רבן יוחנן בן זכאי בטל וזו החכמה משמת רג' הזקן בטל כבוד התורה ומתה טהרה ופרישות משמת ישמעא' בן פאבי בטל וזו ההנוה משמת ר' בטלה ענוה ויראת חטא

שקרין שוקדי כקריאה וכלמוד' ויבין כן שחי מבואר כ כבר שנית רבה שלה כשה לשם ונפחל על זחת הסבה ומחר בחרת מבין לומדין מתורה מעומד ואחר מיתתו קוראין גוסות החכמים וחזר הל הל מעל מיוסד וזהו פרוש שלא בכטל כבוד התורה ומתוס מחר כי

ב עבד עברי נקנה בכסף ובשטר ובגרעון בסף ' יתירה עליו אמה העבריה שהיא קונה את עצמה בס בסמנין והנרצע נקנה כרציעה וקונה את עצמו ביובל ו ובמיתת האדון

כתוב בתורה בעבד עברי מכסף מקנתו מלמד שהוא נקנה בכסף ונלמד בחמת העבריה ומסרה מלמד שמוערת מ מעריכין וניגחת ומחר כי יכמר לך מחיך העברי מן שיעבדיך מקים עברי לעבריך ומחמר בחמת העבריה שם מחרת יקח לו מקנה כך קנתו לאחרת מה מחרת בחמת העבריה מקנית בשטר יי ילמוד עבד עברי מחמת עבדיה שהוא נקנה בשטר כמותה ניגח כ בגרשין בסף ומלמוד מחמת עבדיה מעבד עברי שהיה נקנית בכסף כמותו ונתנה בסנים ומה מחמר בסנים כל עבודת שם סנים מיום ש מכחכר עד תמלוס שם סנים ומפי ומפי היה בכלל שם סנים מחוסר וה וזהו מה מחמר שם סנים יעבוד ובשביעית כל שעמיים שהוא עובר כ בשביעית ומה נזדמן לו ביובל בתוך שם סנים שני יצא לחירות ובגרעון כסף הוא שיחסוב קונה לפי חשבון הסנים שעבד לוכל ובורח מה שמ שמגיע להם מדמיו ונותן לו משחר ויצא כיצד מרי אלקחו בשנים ל ליברים ועבד אחלו שתי סנים נותן לו מרבעים ליברים ויצא בן חורין ואל זה שעבדו רחוי בחמת עבדיה בשחמר ושפרה ושימנין כל שתקנת שתי שערות מחר תשלום שנים עשר סנים ויום מחר כה בקנלה ויצא חכם אלו ימי הכבורת לון כסף אלו ימי הבשרות ימי הבשרות ה שם מחר שהביאה שתי שערות עד שסם מרעים כמו

עקיבה כשלה זרוע שתורה ונשתמו מעשיות שחכמתה ופ' קטנותה על חסידים בשלשה שפרסם לפי שמרים קדכר ונתחלקו קטן נחשר ה יון מחר רבינו שקרים שם שהוסיפו בשקן מם' כ' בשלם עבוה וירש' חנה שליקה מפסחה לשנוה תבוין בשוף שלר בפי ושמה תנחה ר' מפסה מנחה בשומה מחוה מחוה בשוף פוטה

מסכת קדושין

האשה נקנית בשלשה דרכים וקונה את עצמה בשני דרכי נקנית בכסף ובשטר ובביאה בכסף בש' אומרי בדינר ובשוה דינר ובית הלל אומרים בפרוטה ובשוה פרוטה ובמה חיא פרוס אחת משטונה באיסר האיטלקי וקונה את עצמה בגט ובגיטית הבעל הבמה נקנית בביאה וקונה את עצמה בחליצה ובמיתת הבעל

דרך משל בין על לשון זכר בין על לשון נקבה כתוב כתורה את דרך תקבר תמר ילכו שם וכתוב בדרך תחר יצחק לקראת עשו ושמחר בחמת בקנית ולח חמר בחים קנה לגמדינו שהיה ר חוכה בשחת ותקיש חמת חים לחלת בדרונה לכל שם נקנה בשלי בדרך חיכה מקנה ולמדנו שהיה מתקדשת בכסף לפי שנחמר כי יקח חים חמה ובחמר בעבדיך כתני כסף יעדים קח ממני בחר קיחה קיחה וה והקדושין בשטר הוא מיכתוב לה על מי זה דבר מיושין ומפי על גב החלם חו על על הבחים הרי את מקודשת לי חו הרי את מחודשת לי ומה מדומה לזה שבין ויתן לה זה שדבר שכתוב בתורי שכתוב ויהי כי עדים וה והיחיים על זה מה שחמר ויבחה וקיחה מקום הוא לגיחה מה שיהיה בשטר כמו שבחמר כתורה וכתב לה ספר כריתות וקח הוא בשטר ו ושבין הקדושין בכיחה הוא שיבעלנה בפני שני עדים לשום קדושין ו יהין שם דרך מבוחר בקדושין יותר מזו וזהו שכתוב בתורה שבחמר ובח על אישה ובעלה בכיחה בעדות בעל. לכל ימי שקלים בכיחה חו בלח שדכין בקדושין שהיו לריין להלקות מכת מרדות כדי שלח יהיו בני חד מפולחין ואחר שבח שהם בשוחין קיימין ויבטל' חת לשחה ומשקל הדיבר שהם ותשעים גדעוני משערה מכסף וחסר הוא רובע ה הדרכמון שהיה דרהם בעבני והדיבר שהם דרכמונים הם כן משקל הכיסין שהיה מרכיבין בהם בני נרשון מכסף ומשבי שחמר בחשם בקנית שחמר בם כן היכוחם בקנית וזהו מן הדין שיחמר היכם קונה ל לפי שהעיקר שבליט שהלוני יכחתו וכח עליה בלח כוונה שקנחה כמו שבחלר בשם פרק שני מיבמות

ב עבד עברי נקנה בכסף ובשטר וקונה את עצמו בשנים וביובל ובגרעון בסף ' יתירה עליו אמה העבריה שהיא קונה את עצמה בס בסמנין והנרצע נקנה כרציעה וקונה את עצמו ביובל ו ובמיתת האדון

כתוב בתורה בעבד עברי מכסף מקנתו מלמד שהוא נקנה בכסף ונלמד בחמת העבריה ומסרה מלמד שמוערת מ מעריכין וניגחת ומחר כי יכמר לך מחיך העברי מן שיעבדיך מקים עברי לעבריך ומחמר בחמת העבריה שם מחרת יקח לו מקנה כך קנתו לאחרת מה מחרת בחמת העבריה מקנית בשטר יי ילמוד עבד עברי מחמת עבדיה שהוא נקנה בשטר כמותה ניגח כ בגרשין בסף ומלמוד מחמת עבדיה מעבד עברי שהיה נקנית בכסף כמותו ונתנה בסנים ומה מחמר בסנים כל עבודת שם סנים מיום ש מכחכר עד תמלוס שם סנים ומפי ומפי היה בכלל שם סנים מחוסר וה וזהו מה מחמר שם סנים יעבוד ובשביעית כל שעמיים שהוא עובר כ בשביעית ומה נזדמן לו ביובל בתוך שם סנים שני יצא לחירות ובגרעון כסף הוא שיחסוב קונה לפי חשבון הסנים שעבד לוכל ובורח מה שמ שמגיע להם מדמיו ונותן לו משחר ויצא כיצד מרי אלקחו בשנים ל ליברים ועבד אחלו שתי סנים נותן לו מרבעים ליברים ויצא בן חורין ואל זה שעבדו רחוי בחמת עבדיה בשחמר ושפרה ושימנין כל שתקנת שתי שערות מחר תשלום שנים עשר סנים ויום מחר כה בקנלה ויצא חכם אלו ימי הכבורת לון כסף אלו ימי הבשרות ימי הבשרות ה שם מחר שהביאה שתי שערות עד שסם מרעים כמו

שכתבנו בפרק קמא מכתובות ואמר בהדיא לאחותך תעשה כן
ולך לאחים כעבריים גם כן יהיה במיתת האדון ולא זכר אותם
אחותה מפני שהיו עבריים ואחים עם עבריות ואמנם עבד עברי
במיתת האדון אם מניח בן עובר את הבן ואם אין בן יצא לחרות ואינו עובר את הבן ולא את הבת ולא
יוצאים ודע שעבד עברי כשמכר הוא את עצמו מפני העניות הוא
אם עליו כתוב כי ימכר לך אחיך העברי וכשמכרוהו בית דין ו
ומכר בגנבתו ' נמי סיפא דמיבעי ליה דמכר עליו אחר מקדן
בגנבתו תיכו במכר ובבר נקדם לך בפרק האומנין ואחר מזכרנו קנת מריבי ע
עבדי עברי כשלים אותם דרך העברה אחר אחרים שהמכר לבני יונה
גם כן במיתת האדון ומזה הענין הוא אם אחיהן שמוכר עצמו במכר
לאם ניתר על אם מכרוהו בי דינא ' המוכר עצמו אין מעבידין לו מכרוהו
לו מעבידין לו ' המוכר עצמו אין רבו מוסר לו שפחה כנענית והיו
מוקדת לו כל זמן שהוא עבד והכניס אים לו ממנה עבדים והוא אם
אחיהן בתורה אחים אם לרבים יולדים תהיה לאדוניה אים לו רשות לאדון ל
להבריחו על זה. אם לא רצה העבד ואחרי ולא מעבידין לאם היונה
כנענים והיובל ובמיתת האדון ' ואחים עבריים כשימכרו ' אבל יונה
בבעין כסף אין מעבידין לו ואפשר הדבר מביא לו ממנו לא פחות
ממנה שמנה שלשים שקלים ושמנע הרבה רבין ובבר בחרנו שעור
קדיבר ואחרי מכין לבורת שחייב להשלים שם שם שנים יעבוד ואחרו
עבד אחים עבריים ומכירתה לאחיה לפי שהיה עדיין נער כמו שהזכרנו
והיה כרשות אחיה ואם אחיה קרי הוא לעצמם ' לפי שהשקר
אלמלא אין אדם מודים זכות בידו לבטל לפיכך אין לאחיה בזה שום ל
דבר ' ועבד עבדי בשעתו ואין לבן על אחיו שום זכות בו ולא
יבטל אחיו ומזה וכל זמן שהלה עבדי והוא אצל רבו והיה הולך ומבלה
פחות מהרבעה שנים הנשים אין מקבעין יחסר לו זמן החולי ומבלה
שם שנים ואם התחיל בחלי הרבעה שנים חייב להשלים לפי שהוא כמו
השביח והכך דוקא אם שכתוב בשטר שכיר ' ומכר
ידעתה לענין התקדש לאחים העבריים אמר לא ידעתי ואחרי כיצד מצות
יעשה אומר לה בפני שנים קרי אתה מקודשת לי מתורסת לי
קרי אתה לי לאחרי אתי בסוף שום נתפללו סמוך לפקיעת החמה ונכנס
בה מבלי לעשות ואינו נוהג מבלי שפחות וכתוב בתורה ואם לבנו
יעשה והוא שיאמר לה קרי את מקודשת לבני אבל אם אין היא הבן
נדול וידעה בכך וכן אחרי אין יעד אלא מדעת
ומכר אחים העבריים אינו קיים אלא לאדם אים לה עליו קדושים אז
יש לה על בנו קדושים ואינה אומן לה עליו כגון שיאמור את בתו ל
להבניו אלו לשבר לאחד אלא לבנו מבני אחיו אחרי ואחרי
לאחים אלמלי מוכרים לשפחות ' וכשיעבוד לו או לבנו חייב יוכלה
אלא בבנו ואחים יונאה בכל שו אדרבים כאלא יעיד לה לו ולא לבנו
ודע שמתחייבין האב בתו בשמכרה משום שנם משפחה ו
והוא שאם אחיו מפרנין את בתו בשמכרה ואחרי אינה נמכרת: שנת ואחים
שנדיך שתדעינה שהנבה כשנבה בלילות ונמכר בגנבתו אחר כך נבה
אחים לילות שנבה כשנבה בלילות ונמכר בגנבתו אחר כך נבה
ימכרנו לאחים שבי שנאים אחרי כיון שנמכר פעם אחת לי אתה רשאי
לומכרו ולא יכים אחרינא אלא על מתבת נחין ויוצאין אלא בגניבה על
מזון ועבד עבדי כאן אינו נרצע מפני שנעשה בעל מום אבל נוקב ה
הוא שפחה כנענית מפני שהיו מעוברת לו בל מזמן שנבדית '
ובאחרי אם אחיו עבדי יש לו לאדם ובכים רבו מום לו שפחה כנענית
ואחרי אם אחיו אחיו הנבד עד שיאחר ויצא העבד עד שיאחר אם
כשהוא עבד ועד שיאחר בתחילת אם ובסוף אם לו לאדם ובכים ולרבו
אין לאדם ובכים אינו נרצע אם כי לאדון ואת בתיך '
לי בו לאדם ובכים ולא אין לאדם ובכים אינו נרצע אם כי עוד לו ' רבו אומר
בתיך ' הוא אומר ולבנו אינו אומר אלא אינו נרצע אם כי עוד לו ' רבו אומר

שכתבנו בפרק קמא מכתובות ואמר בהדיא לאחותך תעשה כן
ולך לאחים כעבריים גם כן יהיה במיתת האדון ולא זכר אותם
אחותה מפני שהיו עבריים ואחים עם עבריות ואמנם עבד עברי
במיתת האדון אם מניח בן עובר את הבן ואם אין בן יצא לחרות ואינו עובר את הבן ולא את הבת ולא
יוצאים ודע שעבד עברי כשמכר הוא את עצמו מפני העניות הוא
אם עליו כתוב כי ימכר לך אחיך העברי וכשמכרוהו בית דין ו
ומכר בגנבתו ' נמי סיפא דמיבעי ליה דמכר עליו אחר מקדן
בגנבתו תיכו במכר ובבר נקדם לך בפרק האומנין ואחר מזכרנו קנת מריבי ע
עבדי עברי כשלים אותם דרך העברה אחר אחרים שהמכר לבני יונה
גם כן במיתת האדון ומזה הענין הוא אם אחיהן שמוכר עצמו במכר
לאם ניתר על אם מכרוהו בי דינא ' המוכר עצמו אין מעבידין לו מכרוהו
לו מעבידין לו ' המוכר עצמו אין רבו מוסר לו שפחה כנענית והיו
מוקדת לו כל זמן שהוא עבד והכניס אים לו ממנה עבדים והוא אם
אחיהן בתורה אחים אם לרבים יולדים תהיה לאדוניה אים לו רשות לאדון ל
להבריחו על זה. אם לא רצה העבד ואחרי ולא מעבידין לאם היונה
כנענים והיובל ובמיתת האדון ' ואחים עבריים כשימכרו ' אבל יונה
בבעין כסף אין מעבידין לו ואפשר הדבר מביא לו ממנו לא פחות
ממנה שמנה שלשים שקלים ושמנע הרבה רבין ובבר בחרנו שעור
קדיבר ואחרי מכין לבורת שחייב להשלים שם שם שנים יעבוד ואחרו
עבד אחים עבריים ומכירתה לאחיה לפי שהיה עדיין נער כמו שהזכרנו
והיה כרשות אחיה ואם אחיה קרי הוא לעצמם ' לפי שהשקר
אלמלא אין אדם מודים זכות בידו לבטל לפיכך אין לאחיה בזה שום ל
דבר ' ועבד עבדי בשעתו ואין לבן על אחיו שום זכות בו ולא
יבטל אחיו ומזה וכל זמן שהלה עבדי והוא אצל רבו והיה הולך ומבלה
פחות מהרבעה שנים הנשים אין מקבעין יחסר לו זמן החולי ומבלה
שם שנים ואם התחיל בחלי הרבעה שנים חייב להשלים לפי שהוא כמו
השביח והכך דוקא אם שכתוב בשטר שכיר ' ומכר
ידעתה לענין התקדש לאחים העבריים אמר לא ידעתי ואחרי כיצד מצות
יעשה אומר לה בפני שנים קרי אתה מקודשת לי מתורסת לי
קרי אתה לי לאחרי אתי בסוף שום נתפללו סמוך לפקיעת החמה ונכנס
בה מבלי לעשות ואינו נוהג מבלי שפחות וכתוב בתורה ואם לבנו
יעשה והוא שיאמר לה קרי את מקודשת לבני אבל אם אין היא הבן
נדול וידעה בכך וכן אחרי אין יעד אלא מדעת
ומכר אחים העבריים אינו קיים אלא לאדם אים לה עליו קדושים אז
יש לה על בנו קדושים ואינה אומן לה עליו כגון שיאמור את בתו ל
להבניו אלו לשבר לאחד אלא לבנו מבני אחיו אחרי ואחרי
לאחים אלמלי מוכרים לשפחות ' וכשיעבוד לו או לבנו חייב יוכלה
אלא בבנו ואחים יונאה בכל שו אדרבים כאלא יעיד לה לו ולא לבנו
ודע שמתחייבין האב בתו בשמכרה משום שנם משפחה ו
והוא שאם אחיו מפרנין את בתו בשמכרה ואחרי אינה נמכרת: שנת ואחים
שנדיך שתדעינה שהנבה כשנבה בלילות ונמכר בגנבתו אחר כך נבה
אחים לילות שנבה כשנבה בלילות ונמכר בגנבתו אחר כך נבה
ימכרנו לאחים שבי שנאים אחרי כיון שנמכר פעם אחת לי אתה רשאי
לומכרו ולא יכים אחרינא אלא על מתבת נחין ויוצאין אלא בגניבה על
מזון ועבד עבדי כאן אינו נרצע מפני שנעשה בעל מום אבל נוקב ה
הוא שפחה כנענית מפני שהיו מעוברת לו בל מזמן שנבדית '
ובאחרי אם אחיו עבדי יש לו לאדם ובכים רבו מום לו שפחה כנענית
ואחרי אם אחיו אחיו הנבד עד שיאחר ויצא העבד עד שיאחר אם
כשהוא עבד ועד שיאחר בתחילת אם ובסוף אם לו לאדם ובכים ולרבו
אין לאדם ובכים אינו נרצע אם כי לאדון ואת בתיך '
לי בו לאדם ובכים ולא אין לאדם ובכים אינו נרצע אם כי עוד לו ' רבו אומר
בתיך ' הוא אומר ולבנו אינו אומר אלא אינו נרצע אם כי עוד לו ' רבו אומר

ג **עבר בנעמי נקנה בכסף ובשטר ובחזקה וקונה את עצמו בכסף ע"י אחרים ובשטר על ידי א אחרים ובלבר שיהא הכסף משל אחרים '**

כתוב בתורה
כעבד כנעני ואתה אחיך אותם לאדונים אחרים לעבוד אחזק שקיל
עבדים לחירות אם קרקע נקנה בכסף ובשטר ובחזק כמו שיתבאר
עתה אמו בן עבד כנעני נקנה כאלו שהיו כשפחה ' ומאחר כלי
שני עקרים אחד מקנה וזכין לאדם אלא בפניו ואין חכין לו אלא בפניו
ועקרך השני מחלוקת ר' מאיר וחכמים שהוא לפרק ראשון מביאין
בעבין יציאת עבד לחירות מר' מאיר לומר חובה היה לו ורשות חכמים לומר
זכות היה לו ומן הירושלמי אם אמרתה אמת קנה כשלה היה קונה עבד
קנה רבו וכאן מן חולה כן אדם קרוב ' ר' מאיר אמר כשאמרתן שום מים
ממון לעבד ואחר לו קנה לוזה על מנת שתצא כו לחרות קנה מתוך ד
רבו ואינו יכול לחרות לפי שכל זמן אחת לו קנה קנה רבו ואינו
מועיל לו תנאת אחר כך ולפיכך אמ' ר' מאיר אחוה לא יכול לכתוב לחרות
לו על ידי אחרים כגון שיתן אחד מבני חרס ממון לרבו בדי לפדותו '
וחכמים אומרים אחוה מועיל ולא קנה העבד שום רבר מזה שהמון
שום רבר עד שיזה לחרות ולבך אפשר לפי שכתבתי בכסף על ידי ע
עצמו וכל שכן על ידי אחרים ' ור' מאיר גם כן מבר שאינו יכול לחרות
עד שיבעבט אחרור לידו אבל לא שכ על ידי אחר לא יצא לחרות
לפי שהיה אחוה לו ולבך אמר בשטר על ידי עצמו ' וחכמי אומ' אחוה
קונה את עצמו אפילו בשטר על ידי אחרים לפי שזכות הוא לו '
ונלמוה חכמים ' ואם אחמר בכתן אחוקה שבר בחזקה נאמרו בשר
אחוקה שהיה מכעל רבו לו שבעולם הוליך אחריו בלית שהיו מרחין
הפרעיונ קרמינו שכו ברול שלבישו שנבישו אם שהגביה הרבה את שבר
העבר קבלו ' ועבד כנעני גם כן יקנה עצמו בראשי אחרים ואחוה אינה
לותו רבו ויבטל ממנו אחר מעשרים ואחרבעה אחרים ואם אחבטות
שיים ושחבלים ורחלי חזקים ורחק אחנוסם ורחלי אחרי שרים שבחלפה ו
ורחק הזכרת ' לו שיבטל פעולת עינו או שכו אחו שבעו עצמו לפי שזוכה
ואם אחייב אלא אחת אחת שהוא כלל אחד שיקנה בו שעבד עצמו לפי שזוכה
צריך בגן אחרת אחר שבעולם כעבד אחד כמו שכתבנו '

ד

בהמה נסה נקנית בכסף ' ובהמה דקה בהנבהה דברי ר' מאיר ' וחכמים אומרים בהמה דקה נקנית במשיכה '

מסירה היא שיאמור לו בהמה זו שתלך
בראש הבהמות ובמשבות לאחרים על ידי ההלוך ' ופסק ההלכה כן
בהמה דקה כין בהמה נסה נקנית בהמשיכה וכל שכן בהנבהה ' ואין
העקרים שאמו עתידים לבאים בהבחה כתיב הם אלו שהמשיכה קונה
בסיונה ובחנר אל שניהם ' ומסירה קונה בראשות הרבים ובחנר
שהיכה אל שניהם והנבהה קונה בכל מקום וכל מה שרבו בהנבהה
היכו נקנה אלא בהנבהה ואפילו אחנו שאחרים בו שנקנה בשאיבה '
ואחר חייב שתקנה הבהמה דקה בשאיבה ואחרי שתעבי שתקנה בה הקנינה
מפני שהיא מתחזקת עבמה בקירקע והיכה נעתקת ' הוא אם אחמר אין
אמנם בהמה דקה בהמשיכה ובהנבהה קונין בהם בשאיבה לא תועיל בהם
בהם שאיבה ' והמקומות שתועיל בהם שאיבה לא תועיל בהם
שאיבה ' ונמוי אלו העקרים תמיד '

ה

נכסים שיש להם אחריות נקנין בכסף ובשטר ובחזקה ושאין להם א

אחריות אינן נקנין אלא במשיכה ונכסים שאין להם אח
אחריות נקנין עם נכסי שיש להם אחריות ובטר ובשטר
ובחזקה נכסים שאין להם אחריות ונקנין את הנכסים
שיש להן אחריות וישבע עליהם

פסקים ומים להם לחריות

הם הקרקעות ולמנם נקנלו כך לפי שחיי חזקה ונקנה
ונחן דעה והקנאה למנם הוא על הקרקע בלבד כיצד ראובן מכר לשמעון
לשמעון וראובן חייב לבני חוב שהוא קודם לזכות המוכרת הבא מ
שלני מניח הדבר המכור ויוי שמעון שלם לה תמכה לבל ראובן ממח
שיבבה מובן ואחי עבין שחריות ושלין להם אחריות הם הטלטלין
כולם לפי שאין יכול לני להניח ויוי שמעון המטלטלין שמכר ראובן
אחר שקיבל מהוב מלוי ולמנם שתיהם הקרקע מכרה בכתובת המעות
הוא ומים שלו שהית בכסף יקנו ועל מכת שלא יהיה מבהגם כזה הא
המקום להכותב לה המטר אחבל המקומות שמוכרין בהם בכתוב הם
הטלטלין במקום ומוכר לה קנה עד שיכתוב המטר אלא אם כן פירש
שהוא בשעת המעות בלבד יקנו ושבין קנית הקרקע במטר הוא
שיכתוב לו בתי זה רבר שיהיה שדי בתוכה לך שדי קנויה לך מו בל כ
כיצד כיצד נותן הוא בשעת בלבד שיקנה במטר אבל במוקח ומוכר לה
קנה עד שיתן שדמי שלם אם בן היה מוכר שדהו מפני רעתה ומכירין
אבן רחים שקנין במטר מוקח שבתוב ונתוב בספר ותעוס ונחזקה
קנין הא לבדים לעולם בכל ענין ואבו עתידין לבחר שיביא בבבא ב
כתיב במקומה ומים שיבבה שום רבר אן יכירום אי זה מישר מי
שיהיה בזה הקרקע שרוצה לקנותו בפני בעל הקרקע ובל זמן שיעשה
שום רבר בנוף הקרקע ובעל הקרקע לא ימחה בידו שלא בפניו ו
ומחייב לזה המוכר בזה שהמכר אם היה שלא בפניו נרוך שיאמר לו
לך חזק ובני והרשיוך שקונין בחזקה אם בא וילבתם אותך ויבבתם
בה בתוך ילמיכם ושתין לבן בחליות אינו בקנין אלא ב
בתוך שלטלין וכית שלטלוני בכך וכך משות בשקנה שמעון הבית בחבל
שלטלין בהים בקרקעות בקנין בזה שקנה שמעון הבית ו
ואינו שלא מתך אותן ואילו שהיו הטלטלין בתוכו אבל ועל מבת
שיאמר לו בני הבי שבב הקרקע והבניו בלים על זה שהוא בא נייתן ל
להם שהיסם מתבות רבות לבסף ולזהב ולמגדנות עם עציס בגורות
ביקודם ובבר זכרנו בזה הפרק ג משבת בתובות שבבל מקום שב כ
בשבת שבועה שהיו שבועה בתורה אם שבועה בתקנת הבמים הוא
בעין לתורתה ואין מחייבין שבועת התורה בטענת קרקעות ועל
יתבאר זה בשקנון בשבת שבועות אבל בשבעין שבועת התורה
על הטלטלין שבאמר בי יתן לים לל רעהו בספ או בלים ונו' ואמר
הקרא בעל הבית לל האלהים ובבר זכרנו שעומרה בשקנת הוא הוא
המחייב שבועת התורה אבל שם בתר בבל זה הוא פעור לל טענת
הסבות שבועת התורה אבל שם בתר בבל זה הוא טוען לראובן בשטען ש
הבית בשבועה בסוף בתובות ואם היה טוען לראובן בשטען ש
מבא ובית פלוני ויהודה לו בקנת השבח חייב שבועת התורה על
בתירת קנת שמבח וישבעגם בן על בתירת הבית ש ירי בלגול וג
ובלגול שבועה הן התורה לפי שבאמר בשעה אחן אחן ובא בקבלה
אחן אחים זה אחן אחים אחר ובול בשם שבתירנו בשקנון לבשיבן בל
הי שבתחייב שבועה יבול השבעתיו לבבול עליו בבבל שבועתו בל הי
מה שיביא שמה שיתלה בטענת הרשעה אל לא יתלה בה ואבא ל
דברי יתביאך לך שבל הי שטוען לחבירו קרקעות ויהוא בחזק מקח
או טוען עליו בלים והקרקעות והוא בשטלטלין ובשר בקרקעות בולם
או קנתם ובשר בבל השטלטלין הרי הוא בבל אלו החלקים שאור הן
התורה הנשבעה וחייב בשבועת הסית בבל טענה שקנה ובשו בן הי
שטען על חבירו בשטלטלין והזמין קנתם ואמר לו זהו שים לך
בירי טול והילך היבו שחייב אלא שבועת הסית והשתא אלא השקרים
בולם ולי בהם

ג משנה

ד כל הנעשה רשים באחוי בין שובה וה
נתחייב וה בחליפין ביצד החליף שור בפרה או חמור
בשור בין שובה וה נתחייב וה בחליפין וישות הנבוה
בבסף ורשו תהוריוט בחוקה אמירתי לנבוה בסירתי
להתרוט

בל הבעשה רשים בחחר פ בל הבישנים ישים בחחר ופי
וה בל שה שחקבר שחשערין בו והנה דמי עבין שיוועבישים בבון מי
שיאמר ארם לחבי הבהמה שחקנה אל וה הבדיה שנים בך ונך ליטרין שפבלין
לעשיך בשהחליף הפבלין עם הבהמות בין שחקבר שיה בחתחייב שחחר
בחליפין ואחילו לה שחך הבני ונהנו עבין הקבין שחתנו בוחה בעוכב ת
תשיב בבעלי השקה והשחכר שהלוקח נוקן לשוב וה הבבר שבתקי
בו הקבין חלשין על הבבר שלקח שחכר ובל זשן שיגביב וה הבבר בירי
השוכר קנה שלוקח ואינבי שהוא לה שלך ובהיות הבבר שנועבל בו
חליפין אין לו עיבור לבו עיבור שחוא יוכיים קונין בבלי שעני שחין בו שוה פי
פרוטה ולה יתקיי הקבין לה בשניו ולה בשטבע הלבבוני
שיש בהם נוזה והמיבורין ובשו בן בל הבבריס בקנים בחליפין לל הק
הקבין שהו שבירתו בין שבירה שבבר שלקוח שקרקע שלוקח לו שטלטלי לו
עבריס שלה שהשבע שהוא שיבו שקנה בחליפין ושיוא שבו שלני שיהיה
חליפין לשהות בו רבר שחר שלה שם בן לשה שרם שבירבוניס שקרבה ו
לו ליבריס בלני שחינו חוצם בשעקנה בשעבוכם ושחר שילו חליפי ל
רבר פלוני בין שטלטלי לו עבריס ונתן לו שלו שיי זה יתקיים הקבין ל
ויתקיים שהבירה בזה ויהיה זה שהשבע לו שוזר שזרין בו בחליפין ל
ובבר בשרנו שבבל שקנה שלנו שחוריס חליפין לו שקבין שהעבין בולם
שחר ולבך בשחר קנין ושה שחייב שלה יתקיים שקנין בשהשבע שהוא
דרעתיה שהורתה בל הפיתוח והניור שבו ושורתה עבירת בבטלה ל
לשיבך שם לשה שזה שהשבע בשלוה ושיבו שוצם שיביע לשקנה ול
ולשבינו שרי בתבאר שרעתו שהוא שיבו שעין שוצם שקנה ל
שנוייר ושפיתה שלה שעין בישור בוצו ושרי הוא בחליה היה לשנן ב
בל וזבה לו שהיבות בבם שהתקיים בו הקבין בלא בפקר ולו לישבר לו
לשרם שיקנה שהשבע שלינו בשין שלה שם בן הקבין שלוה שהיא לשבר קרקע ב
בינו שבקרם ויתקיים לו קניית זה הקרקע בבסף וה שטר ובחזקה וב
ובקבין לפי שה שבקרם בחינו ושה שחמר רשות שבבוה בבסף ול
שקבין בשלקח שום רבר לעניך השקרע ונותן רשיו קבה ושפילו שלה
ישמעך ובהריוט עד שימשוך ונקנה פי שה שחמר שהריוט בחזקה וכבר
בשבחר לקח הריוט שהריוט שלטלטלין ונתן הלוקח רשים קבתם לו ב
חייב השוכר על השכר וכל לחר שהם יכול לחזור שהשקה ושהשכר ה
לבל על החוזר לקבל מי שפרע ניחזיר קרמים לחבירו ושהשלוה תע
תשחר ביד בעליה ללה שם נתן שהשן בתורת חליפין ושנה ביתן לו ב
בחומר בשן שבחירנו ושם תפש בטלטלין ונקבו שנתן בדרך שין הר
הירבים שה שטלטלין נקנין בשם וכבר זכרנו שנתם בתקיים השקה
והשוכר ונתחייב הלוקח בבתיבת השעות ונתחייב השוכר ליתן שם
הסחורה שם היה שנייר שבלו יבשיחר ארם שוך בלוני הקרם שבה
שנתן הקרם בשנ שקנה שנתן הלוקח שחר שיעשיה בשנות הרישו וה
ושנה עבין שה שחמרו שחירתי לבבוה בשעירתי לישרייט ושהקה וה
ישוכר בריבים ושם בשקה על השך חינו בלום בשנה עביין שקעביה
לה בשקרקעי ולה בשטלטלי ואין שוציל בו הערים ושחיל ו שיחר ל
שתם עשיים שלקחתי שמנו בך ובך שו שבריני לו בך ובך בבך ר
ריתים ושחילו שה שפרע שיבחייב בזה שי שיחזור ושוקנה יתקיים קבית
שרבריס בולם בריבים בזה הפרק ושם עקרי הריבים ולה תשחל שמני להחזירם לך
בזבירתי בבחור שביינו

ו כל מצות האב על הבן האנשים חייבין והנשי פטורות כל מצות עשה שלא הזמן גרמא אחר האנשים ואחד הנשים חייבין

כל מצות לא תעשה בין שהזמן גרמא בין שלא הזמן גר
גרמא אחד האנשים ואחר הנשים חייבים חוץ מבל תק
תקיף ומבל תשחית ומבל תטמא למתים

מצות תלוי על הקבן עם
מצות ושם תלוי למילה ולפדיון תורה ולהתירו לשוק ולתרומ
תומכות ולהקימו בכתר והכיתו על כולם רמיזת מן שבמזמורים יחיך
פירוש ויתירנו תושבת בזה ואלו כולם מחוייב הוקם לעבותם לבן
ניתן הוקם חייבת לעבותם לבנה ונהוג עבין עם שתרומין הזכרים ח
חייבין והנשים פטורין ומצות הקבן על הוקם הרבה מלהכיחם
בכתן ושבעיין תרוך מאד לכל כוללו מתם שבי עקרים מוקח ובכור ו
ומסרו לבן מסם דוגמות ותרומו מוקח לח יעשה בתקומו ולח עומד בת
בתקומו ולח סותר דברין ' בכור מוקבל ומעקה מלבים ומבשה מ
מכ"ם ומוניח ' ונלו כולם קבורר תחריסם מחויב על הכנים ועל ה
הקהלות כולם פיעשו לותם לתכיסם שלח סם היתה תוקם בעולת כ
בעל שתין חיוב עליה מתורת הביכור שלח מת שתפטר בידם לעשות
מפני עסקי בעלה תחתוייבין לה מתורת הזיווג לפי מה שבתבתר בב
בבכורות ' ומצות עשה שהזמן גרמת סם הקנות שתרם לעב
לעשותם בזמן מוגבל ובשלח יהיה זה הזמן נתבטל חיובם בתו שסר
הסוכה והלולב סופר תפילין ובציצית שהם תחוייבין ביום ולח בלילה
וכל מה שדומים לזה ומצות עשה שלח הזמן גרמת סם הקנות קמ
הקחוייבות בכל הזמנים כגון מזוזה ומשקה ושנדקה ' ובבר ידעת
שהוקש לחלינו שין למדין מן הכללות ' ומה שתמר בכל לחמם לל הר
הרוב ולחמם מה שהכנים מחוייבות ממצות עשה ומה שתין מחוי
מחוייבות ממה שתניע עליהן חיוב תלוי בכבל ' ולחמם כתם
כתרים על פה וסם לרבים שבתו בקבלה קלת ילעת שתיכלת מנה
בלילי פסחים ושמחת בשוערים והקהל ותפילה ומקדש מגילה ובר ח
חנוכה ובר שבת וקדושים חיום שלו כולם מצות עשה שהזמן גרמת ובל
תוך מהם מחוייבות על הנשים בתו סהם מחוייבות לחנשים ובתו
כן מצות פריה ורביה ותלמוד תורה ופדיון הבן בל תחר מהם מצ
עשה שלח הזמן גרמת ' ומה שבן מין הנשים חייבות בהן ולחמם
כתרים על פה בתו שזכרנו ' חמם הקדר שזכר במצות לח תעשה
הוח לחתין שם ' מיש תו תוקם בי יעשו מבל תשחית תוקרם ובתרין הפנים
הבתו ' חסם לרים לבל עושים שבתורה מתן תיכלו הפלשים שם ' לח ת
תקיפו עץ תרחבם ולח תשחית לת שבת ' זקוק לביכך מי שיש לו יקן ו
ותוסר ' למעשו תתבלחת הוח שחסור עליו בילוח בל הרוקם ' ונהוג
חמור תל הנשים בבי הוחיל וליתבהו בהשחתה ליתבהו בהקפה ' ולחמר
חמור תל הנשים בבי לחרון ולחמרת תליהם בבי לחרון ולח בבות לחרון

הסמיכות והתנופות וההנשות והקמיצות וההקטרות
והמליקות והקבלות וההזיות נוהגות באנשים ואינם
נוהגות בנשים חוץ ממנחת סוטה והנזירה שהן מנפות

כל תלו קמכניות

כתו בלמון זכר לחמר וסמך ידו ' והכיח והנים והקון והקטיר ונלק
ולחמר והקריבו בני לחרון ' ולחמר בתורת בהנים והקריבו זה קבלת
סדם ' ולחמר וזהו מן סדם ' ולחמר במנחת סוטה ולקח הכהן
מיד לחשה ' ולחמר במי שתביח קרבן שלמים ידיו תביחה לת לימי
מה שלמים תבוחה בבשלים לף סוטה תבוחה בבשלים ומעשה תע
תבוחה בבשלים בתו שזכרנו בהן מבבים ידו תחת יד הבשלים ומביף
ולחמרו הנזיר ותסוטה בפי שבתמר בסוטה ונתן על בניו לת מכחת
הזכרון ' ונלחמר בנזיר ונתן על בפי הנזיר נזיר תבנזירים ונבנזיר
בעבין הקרבן סוף ' למה סבח בתחילת הפרשה לים לו לשלח בי
יפליח לנדור בדר בנזיר ' והוח מה שלחמר לתיים בף בף מסוטה

ט כל מצות שאינה

תלויה בארץ נוהגת בארץ ובחוצה לארץ ובל שהיא
תלויה בארץ אינה נוהגת אלא בארץ חוץ מן הערלה ו
והכלאים ' ר' אליעזר אומר אף החדש

מלינה תלויים בחרץ תמ
הקנות שלינם תלויות בחרץ ולחמם סם חובת הגוף שלינה תלויה

סם הזכרים שלינם חובת קיקנע ' ובבר בחרו בסוף מסבת ערלה
שלחור הערלה בחובה לחרץ ובלבה למשה מסיני ' ובלחי שבתו
מרובין ' מבל בלחי זרעים מותר לזרען בחובה לחרץ ' והלבה כר'
חליעזר שלחי לחרם לחסור חץ התירה בבל מקום ולחבע שלוח תל
חלו בחרץ בתו שבתבחר בסוף פרק שרלה

י כל העושה מצוה

אחת מטיבין לו ומאריבין לו את ימיו ונוחל את הארץ ו
ובל שאינו עושה מצוה אחת אין מטיבין לו ואין
מאריבין את ימיו ואינו נוחל את הארץ ובל שאינו לא ב
במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ אין זה מן היישוב
ובל המחויק בשלשתן עליו הבתוב אומ והחוט המשול
לא במהרה ינתק

ל' בל בחחרין בל העושה מצוה אחת מיעשה לותה יתירה על
זכיותיו ומהיו מבבר עונותיו עד שלחזרו זכיותיו מרובין מעונותיו ב
בזוה המצוה ' ונלמר בל מי שתזמן שעשה מצוה אחת ' בל מי שעונותיו
מרובין מזכיותיו ולח עשה מצוה אחת שהדי לקשותם חלח בשחרין בה
עונותיו מרובין מזכיותיו ' ונלמר מטיבין ומלחריבין לת ימיו בעולם
הבה ועבין נוחל לת הלרץ מרץ החיים ' בל העולם הבה ' ונתנ
עתידין לבחר לתתן בסנהדרין בפרק עבירי ' ודרך לרץ סנף חוב
חבורית בני לדם חבורה טובה בבחת ובמוסר ' ועבין
לין זה מן סייסוב שלין תעבלת בו ' בייסוב העולם אלא להוציאו מן ז
הלקום תעבלת למדיבה ' ונלמרו בולם שלינו מעשיו מעשה מעשה
לבים ופסולו לערות

פרק שני האיש מקדש בו ובשלוחו והאשה
מתקדשת בה ובשלוחה האיש מקדש
בתו בשהיא נערה בו ובשלוחו והאומר לאשה התקדשי
לי בתמרה זו התקדשי לי בזו אם יש באחת מהן שוה פ
פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת בזו ובזו או
אם יש בבילן שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מק
מקודשת היתה אובלת ראשונה ראשונה אינה מקודשת
עד שיהיה באחת מהן שוה פרוטה

סעקר מבלינו שלומו שלחרו
בימותו והביחו רלויים על זה ממה שבחמרי ופחטו לותו בל הקהל שרי
ישרחל ' ונתנ שמותר שחינת בל הפסחים לחחר לפי שהוח שלינו
ניכול תבל הבטן תבליכו מיקדש הוחם בעבמו יותר מיקדש לו
שלותו ' לפי שמעקדינו לח יפח חרם שפה עד שירחה לפי שחטו
חמפסיק חולי לח תיפך בעיניו וישמוך עמם ולח יהבטה בו על שלותו ומזו
לפי שבחמר ותבטת לרעך בתוך ' ולפיכך הקדיש בו על שלותו ומזו
הטעם בעבמו תמר תומר לח יפיח חרם חת בתו בהמיח הקדיש בה על שלותו ונחמ
שתגביל ותחמר בפלוני חבי רעה ולפיכך הקדיש בה על שלותו ונחמ
בהמיח בערה ולח בהמיח הטעם ונתנ טים לפות לחת מיקדש בתו ב
בת יום תחד ותהיה תסת לים ומן הטעם שתמרנו בסוף הטעם הוח ד
דבר מבוער ' ומה שתמר שר מיהת בהחת מהן סוף פרוטה ' בתבתי
שתהיה זחת הפחת מיהת בה סוף פרוטה היח שבשתרף בהחרונה ני
ויהיה בל מה שתכלה בחילו הוח תלוה ' ונהעקר תלינו הוקם
בחלוה ופרוטה דעתה תפרוטה תבל הם היה בתם שתכלה סוף פר
פרוטה ובתם שבשתר פחות תמנה פרוטה תינה תקוד שת לפי שהיה ק
קדושין בחלוה ונתין קדושין

ב התקדשי לי בבוס זה של יין ונמצא
של רבש של דבש ונמצא של יין דינר זה שלבסף
ונמצא של והב ' שלוהב ונמצא של בסף על מנת שאמ
עני ונמצא עשיר ' עשיר ונמצא עני אינה מקודשת ר'
שמעון אומר אם הסעה לשבח הרי זו מקודשת

לבבר מרשתה

ובנוסה בזה הדבר ' הפחות לבוונת הום שבין יותר ממה שדינה בל
הדבר הוחר ולפיכך מן הבבה בר' שמעון

ג על מנת שאני בהן ונמצא לוי לוי ונמצא כהן נתין ונמצא ממזר ממזר ונמצא נתין בן עיר בן כרך בן כרך ונמצא בן עיר על מנת שביתי קרוב למרחץ ונמצא רחוק רחוק ונמצא קרוב על מנת שיש לי בת או שפחה גדלת ואין לו על מנת שאין לו ויש לו על מנת שיש לו בנים ואין לו על מנת שאין לו ויש לו עלבולם אעפ שאמרה בלבי היה להתקדש לו אעפ אינה מקודשת וכן היא שהטעתו

גדלת למיר כתלמ גדלת

לל מקצת סכסים ׳ וי׳ ממשון מיכו חולק בהטעות יחומין מקיל חיכה מקודשת ואפי׳ הטעה מי הטעתו לסכה כפי שאפשר שיהיו ל לוקב אחר מהם חלה הדומה לו כיהם לו שחוק ממנו ומהעדיים ב שביהיכו דכרים שכלכם מיכם דכרים

ד האומר לשלוחו צא וקדש לי אשה פלונית במקום פלוני והלך וקדשה בם במקום אחר אינה מקודשת הרי היא במקום פלוני והלך וקדשה במקום אחר הרי זו מקודשת

כשאמיר לן הרי

היא במקום פלוני והלך וקידשה במקום אחר מהאי מקום הוא לן ול ואין זה תנאי וכבר כתבתי זה הדעת בעומיו בשרש שמי מנטין

ה המקדש את האשה על מנת שאין עליה נדרים ונמצאו עליה נדרים אינה מקודשת בנסה סתם ונמצאו עליה נדרים תצא שלא בכתובה על מנת שאין בה מום ונמצאו בה מומין אינה מקודשת בנסה סתם ונמצאו בה מומין תצא שלא בכתובה שבל המומין הפוסלין בכהנים פוסלין בנשים

כבר נקדם לעיון זו בהלכה בפרק הקבישי מכתובות ושם בארכונו

ו המקדש שתי נשים בשוה פרוטה או אשה אחת בפחות משוה פרוטה אעפ ששלח סבלונות לאחר מיבאן אינה מקודשת שמחמת קידושין ראשונים שלח ובן קטן שקדש

מיה שאמיר קטן ש

מקדים לל ושלח סבלונות מסחגי ל ׳ וסבלונות הם המיבדנות וקידושין ׳ וכגון זה הסם מכבל וינוקא קטנה ׳ והוצרך לאלו קטנה דמיוכות ותינוק שעשיקים לאחר מעות דלא כפיק אד מחכירים שאלו המשיעו הכבוה הרחוקה בלבר קום המיכה לידי ד דכפף מיכיה תמוכה טוי ניחסוב שקם קידושין במורין ואחכה בכבה הסכיה יש לכו לומר מרעתה דקידושין שלה הסבלונות ׳ ואלו המתיעבו אלו שהי מכבות ים לכו לומר בכל כיוצא בזה מפל הטעות בין פרוטה לפחות ממנה פרוטה שכל קטן מקדים שכל ידיעין שאין ק קידושי קטן כלום ואלו הדברים שעלה אחר בן אחכה מרעתה דקידושין שלאחר ׳ ומפני שהוא ידוע שפפר הקידושין הרחוקים ׳ ולפך למדנו שכוונת כולם על הקדושין הרחוקים ושם אינם ענין כלום

ז המקדש אשה ובתה או אשה ואחותה כאחת אינן מקודשות מעשה בחמש נשים ובהן שתי אחיות ולקט אחר בלבלה שלתאנם ושלהן היתה ושביעית היתה אמר להן הרי בולכן מקודשות לי בכ בלבלה הואת ובלבלה אחת מהן על ידי בולן אחרו הבנים אין אחיות מקודשות

הערך שלפיכ אין קידושין תופסין בדבר שיש לפני שאחר ושאם אל תחזיק לא תקדש לא תקח בגרוש ובגלמ׳ כל הינו שיש מפני אחיות ׳ ולמדנו מזאת השאלה שלשה עיקרים אחד מהם שקידושין שבטעות ׳ והשני שהקדושין שלשה שלא ידעו שהם אחיות מקודשות שבטעות ׳ ותצטרי שהיו יודעים שהם אחיות ׳ ואפי׳ הכי הקדושין קיימין ׳ ואפי׳ הכי אין הקדושין תופסין ׳ ואין זה ענין לזה ׳ אבל הוא ענין לשלישי שהוא מפורש בסוגיא ׳ ואפי׳ הכי אין הקדושין תופסין ׳ ואין זה ענין לשני ׳ אבל הוא ענין לראשון ׳ ואין זה ענין לשלישי ׳ אבל הוא ענין לשני ׳ ואין זה ענין לראשון ׳ אבל הוא ענין לשלישי

מקום אתה זוכה ואי אתה זוכה בקדוש מקום פרט לחולין שבמחט ב
בעזרה ושם תמיד יכול לה יה שלנו לכלב תל לכלב קם
תעלימון ממנו אותו אתה מצליך לכלב ואי אתה מצליך לכלב חולין
שבמחט בעזרה ' ואם תכר שום דבר מלמד שהם לימודי סנחריב כבר
עבר תכל דמיהן חיין לסורין בהנאה לפי תמין מצלימו שום דבר מי
פיהן דמין כמקומן תלה עם ופירות שביעית בחמר בעז והייב חרס
כמוהו כל מה שאתה מניח לחרין הרי הוא כמוהו פי כל

מה שבאחר מחליפים הרי הוא כמותה ' ובחמר בשביעית
קדם היה ' מה קדם תעבד דמיהן לף שביעית תופסים לתת דמיה ' וכבר
בחרנו זה בכלמות בפרק במיני מעשיות ואין מלמדין מיעט ום
ושביעית לשאר הלסורין לפי מקן שני כתובי הכהנים בחחר ובכל שני
כתובים שבחחר כחחר אין מלמדין לפי עיקרי הפקדים שבידינו

ו המקדש בתרומות ובמעשרות ובמתנות
ובמי חטאת ובאפר חטאת הרי זו מקודשת אעפי ישרא

תרומות תרומה גדולה ותרומת מעשר ומעשר ראשון ומעשר
עני ומתנות הזרוע והלחיים והקיבה ותחרי חלתו ישראל חמר
בישראל שבשלו לו טבלים מכית לבי חמי כהן וקלשבר מתנות שלא
הורמו כמו שהורמו דמי ובבר זכה כהן בים לו רשות למוכרם למי
שהם רחוקים לו לאכילה ויקח לחייהן לפיכך מקדש כהן ואחר פרק ק
תרומה והמים שהוא מזה עליו ים מזה אחר לוחת החטה תועלת ל
לפי שתמכו אותם לחים שמא לטהר בהם ויקח ממנו שבירות הבהת
אחר קערה ושבירות שלני הטים וזה מותר לינו אסור לעולם שלא ה
הטמים שלא בזמנם ויקחים שבלבד כמו שיתבאר בפרק רבעי מה
מבוארות הנושאל שברו לבזות ולקדם מימיו מי מערים ואחרון אחר
מקלה ועוד יתבארו ביני הקדוש גמלוי במקומו במסבת פרק

פרק שלישי האומר לחבירו צא וקדש לי אשה
פלונית והלך וקדשה לעצמו מקודשת

לשנ ובן האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר ל' יום
ובא אחר וקדשה בתוך ל' מקודשת לשנ בת כהן לישרא
לא תאכל בתרומה מעכשיו לאח ל' יום ובא אחר וקדשה
בתוך ל' יום מקודשת ואינה מקודשת בת כהן לישרא לא
תאכל בתרומה

אמר חכירו ולא אמר שלוחו להודיעך ואפילו
שהוא מוכה שלא היה מדעתו אומר כמו שהוא מדעתו מ' שמע שלוחי ואמ'
מקודשת לפי שהשוו כירו ליגואלה כל זמן שיכול ואפי בתוך שלא
הל יום הן אחר כן ואמר בת כהן לישרא לא תאכל בתרומה חוזר
על הכבה הראשונה שאמר הרי את מקודשת לי לאחר ל' יום לפיכך ש
תוכלת בתרומה כל הילו הל יום לפיכך אם אמר לה מעכשיו ולאחר
ל' יום היה מוכלת בתרומה משקבלה שלו הקידושין ואם' מקודשת
ואיכה מקודשת ואפילו אחר ל' יום הרי היא מקודשת ואיכה מקודשת
לכל אחד מהם ובריכה בו מזה ומזה לילמוד מיהלפה בהאשת איש

ב

האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאתן לך ם
מאתי וזו הרי זו מקודשת ואין על מנת שאתן לך מיבאן
ועד ל' יום נתן לה בתוך ל' יום מקודשת ואם לאו אינה מ
מקודשת על מנת שיש לי מאתים וזו ויש לו הרי זו מק
מקודשת ואינה הראה על השלחן אינה מקודשת

מה שאומר אין נתן לה שהוא חייב ליתן לפיכך בשעת מקודשת
מעשה קבלת הקידושין ובלבד שאמר לה הרי את מקודשת מעכשיו ל
לאחר שאתן לך מאתים זו וכמו כן על מנת שאחזקה לך מאתים זו
מיכן ועד ל' יום לפי שהעיקר שבלשון כל האומר על מנת בחילה אומר
מעכשיו דמי ואפילו שאמר הרי את מקודשת לי אין לו לה שום כסף
אבל מה שזכר הרי זו מקודשת בודאי ואם אמר לאין לו שום דבר ו
ואינו לה כאשה אים לו ויקבעין לקלקלה ואם שאמר הרחק על הפלחן
שם לקח ממנו בשותפות והרי הוא לה מזה קמחין מאתים זו או

ג על מנת שיש לי
בית כור עפר הרי זו מקודשת ויש לו על מנת שיש לי ב
במקום פלוני אם יש לו באותו מקום מקודשת ואם לאו
אינה מקודשת על מנת שאראך בית כור עפר הרי זו מ
מקודשת ויראנה אם הראה בבקעה אינה מקודשת

אם שאמר
בכסף נים לו לא אמר תהיה מקודשת בודאי ואם אמר אין לו
דבר הרי זו מקודשת בכסף דמים ' אמרי נים לו והאמינה זה הדין
בימעות ובשקיקין אבל אמר אין לו אדם יכול להאמין קרקע ואלו היו
אלו שום דבר אלא אית ליה לפיכך לאמרינן שהיא מקודשת בכסף ואלו
האמינה נם כן זה הדין בימעות בלבד שמא אמר האמין שעמי שה
שבידה אמין לו שום דבר תהיה מקודשת בודאי לפי שהוא יכול לה
להאמינו ואי אתם יודעים לידע מה שאמר בני אדם אמין האמין לפיכך לא
לאמרינן שבשקיק אמין לו שום דבר שהיא מקודשת בכסף ואם שאמר
קרוב בשקיק לא שאינה אלא מקבלה בשטרות לא בשטרות ו
אינם מקודשת

ד ר' מאיר אומר כל תנאי שאינו כתנאי בנ
נד ובנ ראובן אינו תנאי שנאמ ויאמר אליהם משה אנ
יעברו בנ גד ובנ ראובן אתכם את הירדן כל חלוץ לצ
למלחמה לפני ה ונכבשה הארץ לפניכם ונתתם להם זו
את ארץ גלעד לאחוזה ואם לא יעברו חלוצים אתכם ו
ונאחזו בתוככם בארץ כנען ר חנינא בן גמליאל אומר
צריך היה הדבר לאומרו שאלמלא בן יש במשמע שאף
בארץ כנען לא ירחלו

ואין הכקדלת תנאי כשאל ואינה מחויב
לכל שם שמר על מנת כמו שהלו הכנסת הקדמת שמר ר' מחיר ט
מבריך גם כן תנאי כשאל ואין הלכה כר' מחיר

ה המקדש את האשה
ואמר סבור הייתי שהיא בהנת והרי היא לויה לויה והרי
היא בהנת עניה והרי היא עשירה עשירה והרי היא ע
עניה הרי זו מקודשת מפני שלא הטעתו

ו האומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר
שתתגייר לאחר שתתגיירי לאחר ששתחרר לאחר ל
שתתחררי לאחר שימות בעליך לאחר שיחלוץ לך י
יבמיך אינה מקודשת ובן האמר לחבירו אם ילדה א
אשתך נקבה הרי היא מקודשת לי לא אמר כלום אם ה
היתה אשת חבירו מעוברת והובר עוברה דבריו קיימין
ואם ילדו נקבה מקודשת

ומה שמתחזק מכלי שבריך מיקר ם
לותה מחר שמולדה ואי אתה יודע לבני עליה לפי שמן הסתם שב
שבידינו אין אדם מקנה לחברו דבר שלא בא לעולם ואחכם אמרינ
דברים קיימין לשחמיד שהיא כעשה כשעת אים

ז האומר לאשה הרי
את מקודשת לי על מנת שארבר עליך לשלטון ואעשה
עמך בפועל דבר עליה לשלטון ועשה עמה בפועל מ
מקודשת ואם לאו אינה מקודשת על מנת שירצה אבא
רצה האב מקודשת ואם לאו אינה מקודשת ' מת האב
הרי זו מקודשת ' מת הבן מלמדין את האב שיאמר אינ
רוצה

ועשה עמיך כפועל על מנת שיתן לה פרוטה לפי שאם קדם
לותה כשכר עבודתו בלבד היתה מקודשת לפי שהוא זכה בכל חלק
שבידתו עם כל חלק עבודתו ובשבגירה עבודתו כשאם מבלה חוב
בשבידות עבודתו ומקדם במלוה היתה מקודשת ואם שאמר על מ
מנת שידבק לחת עבידו אלא שיחזה כידו ולבך אם מת שאחר מקודשת
ואם שאמר על מנת אלא שיחזה לחת מכאן ועד ל' יום הרשות בידו למ
לחזות לחר שמקף ל' יום ובתבטלו הקידושין ולבך אם מת הבן בתוך
ל' יום מלמדין את האב לומר לו בני רענך הרי אלא תדיש וקדקד ליבם

קדשתי את בתי ואיני יודע למי קדשתיה ובא אחד ואמ׳
אני קדשתיה נאמן וה אמר אני קדשתיה ווה אומר אני ק
קדשתיה שניהן נותנין גט ואם רצו אחד נותן
גט ואחר בונס

חמר בחיון ממניך לן ליתכה

ט קדשתי את בתי קטנה נאמן קדשתיה וגרשתיה
בשהיא קטנה והרי היא גדולה אינו נאמן נשבית ופדיתי
בין שהיא קטנה בין שהיא גדולה אינו נאמן מי שאמר
בשעת מיתתו יש לי בנים נאמן יש לי אחים אינו נאמן ה
המקדש כתי סתם יוין הכורות בכלל

בחמן בחומרי מבתי גרושה יהיה
בפולה לכהונה כל זמן שהיה בשדה לפי שהעדים מחמינין עליה
בחלה הבנים לחומרא מן להחזיק ׳ חמרו מכין לא שכחמן לחסור
את בתו מן התורה שבח ׳ את בתי בתי לחים זה לחים חזה חברה
ה׳ורה ׳ ולפיכך בחמן עליה שהיה גרושה מכל מם היתה גדולה כדי
זו לא הפסל לכהונה על פיו וכמו כן בשחמר שבשביל שהיא
לבהונה חינו בחמן לפי שכבר בחמן קימנה רחמנא לחב ׳ בשביה
לא חימנה ׳ וחי מקדש את בתו סתם והיו לו בנות רבות בולם
חסורות על זה המקדש ונריכות גט כל אחת וחחת חלא הכורית כמו
מזכר

מי שהיו לו שתי בתי בנות משתי נשים ואמר קדשתי את
בתי גדולה ואינו יודע אם גדולה שבגדולות או גדולה
שבקטנות או קטנה שבגדולות שהיא גדולה מן הגדולה
שבקטנות כולן אסורות דברי ר׳ מאיר חוץ מן הקטנה
שבקטנות ר׳ יוסי אומר כולן מותרות חוץ מן הגדולה
שבגדולות קדשתי את בתי קטנה ואינו יודע אם קטנה
שבקטנות או קטנה שבגדולות או גדולה שבקטנות ש
שהיא קטנה מן הקטנה שבגדולות כולן אסורות דברי
ר׳ מאיר חוץ מן הגדולה שבגדולה רבי יוסי אומ׳ כולן
מותרות חוץ מן הקטנה שבקטנות

קמיינני מחלוקתם בחת

הבבח הבנים לפי שמת יעלה על דעתינו כי כמו שר׳ מחיר
חמיר בבבח הרחמנא בכולן מסורות חוץ מן הקטנה שבקטנות לפי
שבל אחת מהן בשרך הקטנה מן הקטנות בדולה בקדחת לפי שמנאב
בני חדם מחומרי על הבבות שהן גדלו ׳ ולהרבות הבנים שלהן חבל
בחת הבבח הבנים הקדם הקטנה חיבה בקדחת קטנה חלא בשחין
שם קטנה ממנה ולבך למדנו שחמי בחת חולך ר׳ מחיר והלבה בר
יוסי בשני המעמדים

יא האומר לאשה קדשתיך והיא
אומרת לא קדשתני הוא אסור בקרובותיה והיא מותרת
בקרובין קדשתני והוא אומר לא קדשתיך הוא מותר ב
בקרובותיה והיא אסורה בקרובין ׳ האיש אפשר
שיעשה ולא יבירנה מפני שהיא מתביישת ממנו והיא
יש לה יותר הברה בו ועם בל זה אינה נאמנת עליו במה
שאומרת קדשתני

יב קדשתיך והיא אומרת לא קדשת אלא בתי
הוא אסור בקרובות גדולה וגדולה מותרת בקרובין ום
ומותר בקרובות קטנה וקטנה מותרת בקרובין

סמך יעלה על

הדעת שתהיה בחשה בחזקת על בתה מדבבון מחר שחסה בחמן מן
שתהיה בחן שבחרנו לבך למדנו שם ח חיסה בחזקת

יג קדשתי את
בתך והיא אומרת לא קדשת אלא אותי ׳ הוא אסור
בקרובות קטנה וקטנה טוהרת בקרובין ומותר בקרובו׳

גדולה וגדולה אסורה בקרובין

לחר וחת הבבח בדי להחליס
החלוקים וח שם׳ שלח היה בדיך חלים וכל זמן שחמרה היה קדחתי ח
מבקשין ממנו ליתן לח ׳ ואם יתן משנמו כופין חותו ליתן בתובה

יד כל מקום שיש קדושין ואין עבירה הולד אחר
הזכר ואי זה וה כהנת ולויה ולישראל שנשאו לבהן ול
ללוי ולישראל ובל מקום שיש קדושין ויש עבירה הו
הוולד הולך אחר הפגום שבשנהם ואי זה וה אלמנה ל
לבהן נדול גרושה וחלוצה לבהן הדיוט ממזרת ונתינה
לישראל בת ישראל לממור ול נתין ובל מי שאין לו
עליו קדושין אבל יש לה קדושין על אחרים הולד ממ
ממור ׳ ואי זה וה שבא על אחת מבל העריות האמורות
בתורה ׳ ובל מי שאין לה עליו ולא על אחרים קדושין
הולד במותה ואי זה וה ולר שפחה ונברית

לבהן נדול גרושה וחלוצה לבהן הדיוט הולד ׳ חלל ולא בחמר בחלה ב
הולד ׳ הולך אחר הפגום חלח מקבי מקם מקחייבי לחרון ׳ והולד פגום
בלבנים עם מייבי לחרון ׳ מחסאר לומר בקם הולד הולך אחר הפגום
לפי שישראל שנפגם ממזרת חו ממזר שנפגם ׳ ישראל הולד ממזר
בחו בן בדין בבתיו ובתיבה ׳ ילחש ׳ חלח בבלבת לחתייש והקפגת
עליה לחכם יש בבבח הרחמנה זוב אחד מבבר שחינו בחו שחמרנו
והנח בר שנפגם ממזרת שם קדושין ואין עבירה לפי שהבר חוקר בח
בחזקת לפי שנפגם הלבה בלל בדים לח חיקרי בלל חולד חוץ מן
ממזר ׳ ובחו בן ממזר שנפגם בזרת בזה הזוב בדי שיעש שהות בלח
עבירה הולד הולך אחר הפגום ׳ ומנחם מניחו שקדשבו שחנרי
שני שנפגם מבדית רחמנה הולד שלים לפי שהיו קדושין בלח עבירה
והולד הולך אחר הזבר ובחו בן חינו בפגם חדחמי בחזקת לחתר ש
שניה הולך שני ׳ ובחמר בשנחם בחשה ילדיה ולבה בחוה ושחת
בניה כי יפיר חת בבך חלח בבך חחרי בבך קדני בבך חין בבך הבח חן
הניה קדני בבך חלח בבה

טו ר׳ טרפון אומ׳ יבולין
הממזרין לטהר עצמם ביצר ממזר שנשא שפחה הולד
עבד שחררו נמצא בן הורין אמר ר׳ אליעזר הרי זה
עבד וממזר

לימו חולק ר׳ טרפון בעבד שנפגם ממזרת שהולד ממזר
לבי שחין חיים לעבדים וחין הפרש בין שתיהם שנפחתו חו שנפחת ח
חבירו ול טרפון חיזה לבתחילה ובלבה בר׳ טרפון

פרק רביעי עשרה יוחסין עלו מבבל כהנ
לויי ישראלי חללי ונירי
והרורי ממזרי ונתינ שתוקי ואסופי כהנ לוי וישראלי
מותרין לבוא זה בזה ׳ לויי וישראלי חללי ונירי והרורי
מותרין לבוא זה בזה נירי והרורי ממזרי ונתינ שתוק ו
ואסופי מותרין לבוא זה בזה

בשעלה עמהן מבבל לח היה
בהם פסול בפנים חלח בהנים ולויים וישרחלים מיוחסים וכן
הגיורת לח עלה עמהן מבבל ש׳ שם שהיה בפולת בנקיה ׳ והעלה עמ
הלוי העבדים מפשחות מפני שחם ימנו יקשרנו עמהם תחר שלוח
היה שם בית דין הגדול מיחרלו על כן ולפיכך קעלה מותם
לירושלם שהיה שם בית דין הגדול שלח יכיחו חותה להתערב ונתיבי
הם מבבעונים שבתגיירו בימי יהושע שבחמר ניתנם יהושע חותבו ע
עניים ושוחבי מיים לבל העיר

טז ואלו הן שתוקי בל שהוא
נכיר את אבו ואינו מכיר את אביו אסופי בל מי שנאסף
בן השוק ואינו נכיר לא את אביו ולא את אמו ׳ אמא
שאול היה קורא לשתוקי בדוקי

אמרו מלי כרוך שכורכין את לחמו ואם לחמיך לכסר כבעלתי מולד כסר כמו שבארנו בהילכת בתולות ' ובלבם כתבו בפולד

נ כל האסורין

לבא בקהל מותרין לבוא וזה ר יהודה אוסר רבי אליעזר אומר ודאן בודאן מותר וראן בספקן וספקן בודאן וספקן בספקן אסור ' ואלו הן הספקות שתוקי ואסופי וכותי

מחמרין לבא בקהל שם עמוני ומואבי וממזר ונתין שלא כברקק אחד ' ולשופי וכותי כזמן שלא היה כהוגה אלא בגוי ' אבל היום בחמה שם כנוים לכל הכריים ' ואם מחמר ר יהודה אוסר מישראל ואחי לר יהודה מחמר בממזרת מחיר ב בר עמוני בממזרת ' לפי שהכלית כוונת ר יהודה שלא יזמר בקל בריס לחיקי קהל ' ובר מחמר בממזרת ' היכן אומר שלא כדוה הבי לחני לבא בקהל אבל אם היה אסור לבא בקהל הרי זה מותר בממזרת והלכה כר שלי יאמי דפסק הלכה בקהל בריס לא לחיקי קהל ובר מותר בשבית ומותר בממזרת

ד הנושא אשה כהגת צריך לברוק

אחריה ארבע אמהות שהם שכנה אמה ואם אמה ואם אבי אמה ואמה אם אביה ואמה ואם אבי אביה ו ואמה לויים וישראלים מוסיפין עליהן עוד אחת

מה שאמר שם שלי

אמה ואמה לא כאומרין ואמה שם שם אבי אמה ' וכאן כן מה שאמר שם אם אבי אביה ואמה לא שם אבי אביה ואמה לויים וישראלים מוסיפין עוד אחת כדברי לרבי תעין עד שיתבאר העניין הטוב ונתתי על כל אחת ואחת מהלא המשנה בשים הינוניות בזאת המשנה שיתן ובשתעין זאת שהוזכרה תחלה שהרבעה שים תחר אחת ואחרבע מבד אחת ואלו שם שם אבי אמה המשנה בשים שם אחרבע מבד אחת ואחרבע מבד אחת ואלו שם שם אבי אמה ואלו הן אחרבע מפשחות לפי שהיו אחרבע ע. שם שם אבי אמה

שם שם אבי אביה — שם שם אבי אמה
שם אבי אביה — שם אבי אמה
שם שם אביה — אמה
שם אביה — אמה

לפשה

אמר המעתיק זאת היה הכורה מהעתי בספר הערוך שהעתקתי מהגו והעתקתי האמת והאמלות אבין כל בורה ובורה ואבין כל ענף וענף יהלא העבדים מוטעים מאד מהגו פתוח כתוך הבורה אבין ואמן ואביה ואבין אבין אבין א

ונר שנשא בת ישראל בתו כשירה לכהונה אבל נר
שנשא גיורת בתו פסולה מן הבהונה אחד גרים ואחד
עבדים משוחררים אפי׳ עד עשרה דורות עד שתראה אם
אמו מישראל ר׳ יוסי אומר אף נר שנשא גיורת בתו
כשירה לכהונה

פסק הסלכה סלכתחילה אין מניחין ליפת כר׳ אליעזר כן
יעקב אבל אם נשאת בתגריס אין מוכיחין מידו כר׳ יוסי ונראה כאר

ח האומר בנו זה ממזר אינו נאמן אפי׳ שניהם אומרים
על העובר שבמיעיה ממזר הוא אינו נאמנן ר׳ יהודה
אומר נאמנן

סלכה כר׳ יהודה ועל מנת סלא יהיה לזה הכן תימוד
כגיס אסל אם היו לו כגיס אחרים מחזקין אותה לפסול כן כגי לפי מה
שתבלית הכתוב סמחזקין אותה על הכן אף כאן יכירנו לאחרים ו
והיה מיכה נאמנת וחין לומר נגייסין לכתר אם יאמר אותה אין זה כני
אלא ממזר הוא והיה לומרת שהוא מעובר ופסיה נאמנת וה
וקולר כאר זה בקבלר כתחילת כתובות

ט אר שנתן רשות לשלוחו
לקדש את בתו והלך הוא וקדשה אם שלו קדמו קדושיו
קדושין אם של שלוחו קדמו קדושיו קדושין אין ידוע
שמהן נותנין גט ואם רצו אחד נותן גט ואחד כונס וכן ה
האשה שנתנה רשות לשלוחה לקדשה והלכה היא
וקדשה את עצמה אם שלה קדמו קדושיה קדושין אם
של שלוחה קדמו קדושיו קדושין אין ידוע שניהם
נותנין גט ואם רצו אחד נותן גט ואחד כונס

קונרך לפתי מכבות
ונעגן שהעגין אחד לפי שקלב יודע ביאחדין וקיל מיכה יודעת וקיל
לפגמי לומר קדושי האב כלבד אם שקיימין אחד קדושיה לעגמה ה
מיכן קיימין ולפי שקיימו וכמו כן אחגה בספק ברחוי לה ואח
מתקדשת אלל אחד אינו בודק לה כמו שקיית בודקת נשמת נאחד קיל
כלבד קדושה קדושין אם קדמו אלל אחד לה קמל אחין אפרש
ביאה וכין אחיה בזה העגין

י אר שיצא הוא ואשתו למדינת הים
ובא הוא ואשתו ובנו ואמר אשה שיצאת עמי למדינת
הים הרי היא ו ואלו בנה אינו צריך להביא ראיה לא
על האשה ולא על הבנם מתה ואלו בנה מביא ראיה
על הבנם ואינו מביא ראיה על האשה

זה כולו מכואר

יא אשה נשאתי במדינת הים הרי היא ו
ואלו בנה מביא ראיה על האשה ואינו מביא ראיה על
הבני מתה ואלו בנה מביא ראיה על האשה ועל הבנ

זה גם כן כולו מכואר

יב לא יתיחד איש אחד עם שתי נשים
אבל אשה אחת מתיחדת עם שני אנשים ר׳ שמעון אף
איש אחד מתייחד עם שתי נשים בזמן שאשתו עמו
וישן עמהם בפונדק מפני שאשתו משמרתו מתיחד
אדם עם אמו ועם בתו וישן עמהם בקירוב בשר הנ
הגרילו זה ישן בבסותו וזה ישן בבסותו

פסק הסלכה ואפי׳ אחת לא תתייחד וכל זמן שתי כגיס ואיש ו
אחד אלל אם כן היו שתי כגיס שתי נדות או שתי יבמות או אחת ו
וחמותה או אחת כעלה ואחת ויבמתה מיולדת טעם כיאה ו
ויכיה מיוסית עבירה לפי שלא תתרחס עביכה ' וכמו כן כגרה פסיה קטנה
כפני האחרת כדי שלא תתרחס עביכה ' וכמו כן כגרה פסיה קטנה
קנת לה קולם לכן כמו שבארנו כתחילת פרקנו ואין מלקין אחת אלם

על היחוד ולא מי שבתחילה שמחו בניהם אחת אשת לבנו של כניס
ומלקין על יחוד פניהם שניהם כבלל אחד שקודם שקודם אלו לבנו כמו
שבארנו מלקין על לא עוכה שמעתה אין כניהם כיה כין פגויה כין ל
אחת אין זו זכור לו שלא עריות עד שבא אחר ובעלה ואח
כניהם פוטרין אלא כהונה וזכור ' לפי שהעקר אלינו כתחלה
יפרוש על מסכת זכור ועל הכהונה ' והעיקרין אין שחכמים הי
שבירו כל יחוד ואפי׳ יחוד כהמה עם גדול שריפות אליהם אלא
אם אחד מהן והבדילו זה מתקיה שבת מכהם עם שני אנשים ואם אחד מ
והכן שמכהם עמו אחד ואל מבת אלא תקיה כזה לעמוד
לפני ערומה אבל אם היתה כזה לעמוד לפני ערומה אלו אם
אפשר ואפי׳ כשהות שלנו הכניס

יג לא ילמד רופא ומופרים לא
ילמד אשה סופרים ר׳ אליעזר אומר אף שאין עמו א
אשה לא ילמד סופרים

רוצה הי אלא כפני אחת לעלם ' ואפילו וכחורים
ורוצה זה לפסוק משני אחת שבערים אחת ביום וביום ' ס״ב
בשלשן מכילות בכיהן לביה שהדרים ומזה שעשה לה ילמד לפני מפ
מפני שחכיהן כהן ואין הלכה כר׳ אליעזר

יד ר׳ יהודה אומר לא
ירעה רועה חזק בהמה ולא יישנו שני רועים בשלית אחת ו
וחכמים מתירין כל שאומנותו בין הנשים לא יתיחד ע
עם הנשים לא ילמד ארם את בנו אומנות הנשים
לא ילמד ארם את בנו חמר גמל כוסר חנוט ור
ורועה ספן שאמנותן אומנות ליסטים

מפ מלמד כל מלאומנות
בין הנשים לפי שיתיחד עם הנשים לפי שאין מוציא מידה לזה בשכיל ע
פרנסתה בשום שכיב ומייב לאדם שילמד את בנו אומנות קלה ולכך ו
אמור שיעשנו ספר ' ובבר כארנו שלא כתארנו יפרש של מסכת
זכור ועל הכהונה ולכך אין הלכה כר׳ יהודה

בליקת מסכתות דקדושין וכל סדר נשים ומכין המיבתות שבע ומכין
פרקים שבעים ואחד ומילו פרטן

מסכת יבמות	יג	פרקים
מסכת כתובות	יג	פרקים
מסכת נדרים	יא	פרקים
מסכת נזיר	ט	פרקים
מסכת גטין	ט	פרקים
מסכת סוטה	ט	פרקים
מסכת קדושין	ל	פרקים

אמר מבוקשי לחזר אחר מחשבתי אל מחשבתי ומן המחשבות
שיעמדו ובמחשבתי עד שאשר חזק ובשלמה השתקעת
שדי בשתים אלמן הגדי אל לגמן הקדם אבת תן ת
תעמולות תן תן לה . שכני מודיעי לרבים תיבן המלחכם ומעמיק ,
בחרבה מקומית מבחתי טעות בספר קשרבי מנחתמת לי מתוך ה
חבורה ומתוך ספרי הרב מהיה טעות סופר אחלי הספרים כוזבי מ
מוטעים היו אבני אלא הוכרנו לקרות ולהבנות בהן וכולהו חד מחתת
מחתיכהו ותקבתי הרבר לחד מבתברד לי מהיה טעה סופר ובמקומן
ירושים מבחתי לו לרב. שבתק פתקים קטן ממם שבתק בחיבורו ובם
פה לח עמיתי מחומר מבני ארלחיה שבני הסוקמתות בחמאי בבמרת
ובקבתם הפוסקים עבמם חלקו הרב ובחרתי כילרתיו בן סבר ו
ובזקבותו בן סבר ומבתה לח זוה מחקומים בהרב לל פירם הפי הזה
קולם שחוכר החיבור הגדול שבקרת מבתה תורה כחו מבחתה כתוב
בסם מחומת אלא ואחי עמיתי בסדר זה מה אלא עמו אחר המעתיק
אחי בתבתי לבמן מחבתה כולו בחלם מה אלא נחוכן בן בספר ק
חיוירבו ובם לח בחמר הסתקוות ועמיתי זה חבתי אחיבתה לו לרחם ול
אבתב בפתיחתם מחומת בחוב לבמן חמשבה מחם קולו ו
ואחר כך פירושה , ואהו תן עלבת גדולה למעיין כדי אלא יבטרך להניח
בכל עמם ופעם הבחרת מו החבתה ואולי לח יהיה מבוייב לחבלו ואיך
יתברר לו לחתת הפי חם חיכו יודע עקר הבמן ספרשו עליו מה ם
עמיהו ולכך בתבה הרב ובתבתיה בן אחי ולח לחוסיף על דברין ב
בתכוונתי חלילה לו חלילו והדן חותי לכך זכות ה ירין חותו לכף זכות
וברוב המקומות הסתעתי הלמון מלה במלה ובקבת מקומות ה
הקרתי המחוחר ואחרתי המוקדם מכל כתי העניין פהיה נראה לי
יותר פהיה נאות ומוכחם לבמן הקדם . ובמקומות אחרים הנרבתי
בהברח להחריך בלמון בחים אלאם מלות כדי לחוסיף בהיותי ה
הענין ולקצרו אבל מעתיק אלמון לבמן יש לו להזהר מאד אלא י
יפציר כוונת המחבר ויתת היותו מועיל אולי יהיה מבחל ובל בכן ם
שזה קרוב מאד לעבות בלמון הערבי מבני המלות הדומות זו לזו ז
וחם הבתים ומבני חלוף האותיות והתיבה אבלמון זה תורה על ה
הזהר חו על הבתבה . תורה בלמון הקדם להבך כמו שבודע למי ם
אבריל בלמון זה . ומבני בן יון אבת חם הענקה ומעלתה מיהיה ל
חדם במבך אחר אלמון . מתעתיק נומבו אלא במלא בלתי תוספת ובלי
מגרעת אחיו בל אלאותות מוהבמים בחפה אחת ובדברים אחריש .
ובבי זהר זה הקענין בעמיו אל״ף בהתבו אפלא לאבי המעתיקים
החבם ר׳ שמואל בן תבון ז״ל על העתקת ספר מורה הבבוכים והביא
אלינו ראיה בחותו הבתב מקבת החבמים מהעתיקו ספרי רפואות ום
והחבמות אלמון יון לבמון ערב כמו שמבואר בחותו בתב ועל אותו
דרך ועל אותה סברת שמהתי בחם שעשיתי דין לעבד להיות בדבר,
קיודע תעלומות יודעו מדבריו ונלבה בראחתיו ובי״ק בבחמתה אל
בין כי מבינן תבת תורה ודבר ה׳ מידועלם בית יעקב לבו ונלבה כ
בחור ק׳ . שבתב יעקב בר׳ משה ריח בן עבסאי ,

זה נוסח הבתב אפלח מהעתיק הר׳ יעקב עבסאי אל הר׳ אלמשה
בן תדרת ,

לבני כל חמדת ישראל ולמי בטוחות חבמה . מהלבים בין
השומרים ברומו אל עולם בניות ברמה ' רמה קרנו קרן
חזות בין עיניו חבמה ימים ושנותם וקדמה ' קרנים מידו לו בקם יעבת
בעלי תועיה ומזימה לים גבור חדב שפיות בידו לעת קרב ומלחמה
לשלול אלל אבנים וקמה . נבוב דקמתים לגלוי בעלי תועייה
ומחבה . ולאלו בתם פו מחזיר עטרת לימבה ' מערי מדוחיו בירלת
חטח ושנות מוזהבות ידיעות מעלותיו עם החום וקיום מעולבות
בקי בחדרי תורה בגבעים ומחלות ' גפן פוריה ועפה אחר לה ם
פריום ומחבולות רום אולות מהבל שנים בקם מן הקיעות ומחלות
עבבים עבבי רקם וייבה עולה על שולחן מלבים ' קרב לבבי המחבה
ורחוי לנפשים ' קוח מחובחר ומחמוחר מיהיטן ' קוח קנין רחשיתו
ועזות לנחני מחעלות ולחסידים קיומתן ' החבם הגדול הרב
המובהק ר׳ אלמשה בר׳ בן תדרת מי מסלמים אל יעבה חת אלוחי
ויתרוך ימיו ושנותיו עיניו תחניבה ירושלם בוא מחבן ישראל החעמדן
והשבים בתיקבן ' בלב תדוני ובשבו ובלב תלמיד חתלמידיו הקטני
הבח על התעוס תדוני יורני עמד הסלות הסלות מעיר רומי שמו

ווחת התחתימה שעל וה הבתב

בתן טוריים ועפפה אחר לה מריגים ותסבלות קופת הרובלין וקניעה
ותחלות בקי בחדרי התורה בבנגים ותחלות התבם הגדול ר׳ בהיו ע
עבדת ילמיהו הרב ר׳ אלמשה בר׳ שלמה הבהן מברחם זלהם בן תדרת סוף
בתן תדרת

וזה נוסח הבתב אפלחו הר׳ אלמשה הר׳ יעקב עבסאי אל הר׳ אלמשה
בן תדרת ,

לבני כל חמדת ישראל ולמי בטוחות חבמה . מהלבים בין
השומרים ברומו אל עולם בניות ברמה ' רמה קרנו קרן
חזות בין עיניו חבמה ימים ושנותם וקדמה ' קרנים מידו לו בקם יעבת
בעלי תועיה ומזימה לים גבור חדב שפיות בידו לעת קרב ומלחמה
לשלול אלל אבנים וקמה . נבוב דקמתים לגלוי בעלי תועייה
ומחבה . ולאלו בתם פו מחזיר עטרת לימבה ' מערי מדוחיו בירלת
חטח ושנות מוזהבות ידיעות מעלותיו עם החום וקיום מעולבות
בקי בחדרי תורה בגבעים ומחלות ' גפן פוריה ועפה אחר לה ם
פריום ומחבולות רום אולות מהבל שנים בקם מן הקיעות ומחלות
עבבים עבבי רקם וייבה עולה על שולחן מלבים ' קרב לבבי המחבה
ורחוי לנפשים ' קוח מחובחר ומחמוחר מיהיטן ' קוח קנין רחשיתו
ועזות לנחני מחעלות ולחסידים קיומתן ' החבם הגדול הרב
המובהק ר׳ אלמשה בר׳ בן תדרת מי מסלמים אל יעבה חת אלוחי
ויתרוך ימיו ושנותיו עיניו תחניבה ירושלם בוא מחבן ישראל החעמדן
והשבים בתיקבן ' בלב תדוני ובשבו ובלב תלמיד חתלמידיו הקטני
הבח על התעוס תדוני יורני עמד הסלות הסלות מעיר רומי שמו
ויתרוך ימיו ושנותיו עיניו תחניבה ירושלם בוא מחבן ישראל החעמדן
והשבים בתיקבן ' בלב תדוני ובשבו ובלב תלמיד חתלמידיו הקטני
הבח על התעוס תדוני יורני עמד הסלות הסלות מעיר רומי שמו

ר אמר ר׳ פינחס בן יאיר משחרב בית המקדש
בושו תסידים וכבי חורין וחפו ראשם ונרדלו אנשי מ
מעשה ונכרו בעלי זרוע ובעלי לשון ואין דורש ואין
שוש ואין מבקש על מי לנו להשען על אבינו שבשמים
ר׳ אליעזר הגדול אומר מיום שחרב בית המקדש תכו
חכימיא למהוי כספריא וספריא כחוניא וחוניא כעמא
דארעא׳ ועמא דארעא אולא וזללא ואין שואל ואין
מבקש על מי לנו להשען על אבינו שבשמים ׳ ר׳ פינחס
בן יאיר אומר זריזות מביאה לידי נקיות ונקיות מביאה
לידי טהרה ׳ וטהרה מביאה לידי פרישות ׳ פרישות מ
ביאה לידי קדושה ׳ וקדושה מביאה לידי ענוה וענוה
מביאה לידי יראת חטא ׳ ויראת חטא מביאה לידי
חסידות ׳ וחסידות מביאה לידי רוח הקדש רוח הקדש
מביאה לידי תחיית המתים תחיית המתים בא על ידי א
אליהו זכור לטוב אמן

נשם ה׳ אל עולם

ישתבח

לעד על עליון נורא ראמון טרם היות
ג׳ בכרה ואחרון לחדי כלות כל כ

כוכר כחין אנוי ותאורה לסר הנויה ים מלין והמניה כל הבריאה
כרה כמחמי כל הכברים כתן. ה׳ שכל כמרומים רכים ונערן כסול
קדושים וקרובים סחם נוראות טהורות מגוף ונויה כפרשות ומהעפה כ
עבוי זכרון הכפשות ומעשון קדש קוסיע ויעש מלהים את הרקיע יום
לים בולל תעשוחו יכיעון פקיד בו סך ידים ונכנים את הסמים ואת
קירח ואת הכוכבים נקלה על כליחה מרן ומלוחה בעמחו ומכין
תבל בחכמתו. סם לבשף מונח ומקום לזהב הכיכו ועשב מזריע
זרע ועץ עושה פרי למינו נפש חיה סרטו המים ושוף יעופף על פני
רקיע השמים והרכב. נחפזי קהלמה כפם חיה למינה ורמש והבהמה
ויברח את האדם כנלמו כהלנו כר שכנו על רחמיו סם כקרבו את רוח
קדשו רוח ה׳ דבר כי כדעתו ובחכמה ומלחו על פיו תקיק שנחה ו
ויבחר כיסרל להיות לו סגולה על כל הגוים חסר עשה לנפש ולתפלת
ולתהלה כחוקתיו ובחוקותיו בחלם ותורתיו לחת הכחילם ויקם עדות
כיעקב ויברת לחם כריית חלמה ותורית חם כיסרל כלמון עבר חסר
סיתה למודעה ומן חמנים קמחיישם עשרת הדברים ׳ לחמר ישמעו
לחיעוט עיוכי כתלמוד כל מכן מחסכר הערכי קסיעתקתי ממנו חוץ
כו עשיתי ובמקומות היו כו חברון לנפון ועם כל זה לח כתרבלתי מ

מלכבלים חקי בתי ובלי ורק ובכלי ורק חלק מגיל עמלי ומק
חסר לן כתבנו עלי לות חסש עוד לחחל ולכלות
ונתן בחסדיו עם מי ויקבני מעבי חוק
ויורני וירחני מתורתו
כמלחת כמו
ממשו
מעיחו ועברו
כחמרו שבועות מי ׳
יכין מנסתיות כנקי ׳ ותמי
עוד בל עיכי ולכיטה כמלחת מ
מתורתך ׳ ועוד תמי
עליו הסלנים חדיכי
כחוקך ולמדני
כי חתה
מלהי ישם לנוקך קייקך כל היום ׳ הכה לל ישועתי חסטח ולח לפחד
כי עוזי וזמרת יה ויהי לי לישועה ׳

אהבעה

אבות נזיקים השור והבור והמבעה והחבער לא השור כהרי המבעה ולא המבעה בהרי השור לא זה וזה שיש בהם רוח חיים כהרי האש שאין בה רוח חיים ולא זה וזה שדרכן לילך ולהזיק בהרי הבור שאין דרכה לילך ולהזיק הצד השוה שבהם שדרכן להזיק ושמירתן עליך ובשהזיק חב המזיק לשלם תשלומי נזק במיטב הארץ

תלי סתרכעה עקדין מן הנזיקין סם הנזיקין סהיס מממונכ ויקסיר ל רגל הסור כלומר הנזק הסוק סדריסתו ומברי סק ס׳סבר ויקלקל כדרך סלכוכו ורגלין׳ והמבעה ל הסן והוה הנזק הסוגיע מ מיסבילתו למק ס׳יסכל ממיכו ונקרינת הסן כוה סהס סעין סעובלתו ל לפי שסיה תפרס ותבקע סק סתיסבל כמו שב׳לוך נחפסו עמו נכעו מ מבעוניו לה הרי הסור כהרי המבעה׳ ל כי סק שק ונרך הכתוב למעות תלי תחרב עה נזיקין תחר תחר לפי שמי לפסר להתלמיד ק קנתם מיקנתם נכל וחעיר׳ לפי שבכל תחר מהס יש עניו שלין כן בתחר ע׳. זה קה קע׳ לה רמי הרבל שק זיקה מבני ברמי הרבל ס שלין הסן שלין היקה מבני ולה רמי הסן סיס הכתה לסיזקה ברמי הרבל ס שלין הכתה להזיקה ולה רמי זה וזה סיס הכתה רעת חיים בסרי הסה שלין בהס ר רעת חיים ולה זה וזה שדרכן לילך ולהזיק ברמי הבור שלין ד׳ס לילך ולהזיק׳ ולפי שבכל תחר ותחר מהן יש בו עניו שלין כן בחתי תוכרך הכתוב לבתר בכל תחר מהס סהוה חייב בהזק׳ וזה הבריות תיכו לפי סתלה בתה הסס ת׳ת ברי הבור ובתחר מתותן ה הלבלה הבתחרים היכו לנזקים מהס הבאים הנותרים בדרך הבר הבעה כתו תזכר ותחכה הלקה הכתוב לתרכעה רינים ליחר כל תין מהס כרין זולתי תחתר׳ תן ורגל לבעונין ברשות הרבים בור לפטור בו ת׳ת הכלים׳ תס לבעור בו ת׳ת הטמין׳ ועוד יתבחר כל זה ולה הוסיף למנות בכולל התבות קרין בה בים כי חלוק מיוחד ותם כתו בתבחר הבריב׳ ותתרי הבר הסוק הבתן וכו׳ רוצה לומר תף הל שדרכו להזיק ובתירתי עליך תם חזיק חב המזיק לשלם תשלומי נזק במיטב תחרן כתו בה׳ מיטב ברהו ומיטב ברתו ישלם׳ ובבר בתרבו זה בחתי מבינין ולכלל הבות תולרת תולדת דרבל תם חזיקה כ בעפה לו בשריה דרך הלובה תולדה דהבער הבעו חבוי ומתו מהניחן ב ברתם קוב ובפלו ברוח מבויה וקזיקו תולדה דבור דיקו וביעו וכיוצא בהם׳ ועוד יתבחרו דיבי הלה העקדים ותולרותיהם׳

כל שחבתי

בשמירתו הבשרתי את נזקו הבשרתי במקצת נזקו חבתי בתשלומי מקו בהבשר כל נזקו ונבסי שאין בהם מעילה נבסין שהם של בני ברית נבסין המיוחדין הרץ מרשות המיוחדת למזיק בו רשות הנזק והמזיק ובשהזיק חב ה המזיק לשלם תשלומי נזק במיטב הארץ

תלי סתרכעה עקדין מן הנזיקין סם הנזיקין סהיס מממונכ ויקסיר ל רגל הסור כלומר הנזק הסוק סדריסתו ומברי סק ס׳סבר ויקלקל כדרך סלכוכו ורגלין׳ והמבעה ל הסן והוה הנזק הסוגיע מ מיסבילתו למק ס׳יסכל ממיכו ונקרינת הסן כוה סהס סעין סעובלתו ל לפי שסיה תפרס ותבקע סק סתיסבל כמו שב׳לוך נחפסו עמו נכעו מ מבעוניו לה הרי הסור כהרי המבעה׳ ל כי סק שק ונרך הכתוב למעות תלי תחרב עה נזיקין תחר תחר לפי שמי לפסר להתלמיד ק קנתם מיקנתם נכל וחעיר׳ לפי שבכל תחר מהס יש עניו שלין כן בתחר ע׳. זה קה קע׳ לה רמי הרבל שק זיקה מבני ברמי הרבל ס שלין הסן שלין היקה מבני ולה רמי הסן סיס הכתה לסיזקה ברמי הרבל ס שלין הכתה להזיקה ולה רמי זה וזה סיס הכתה רעת חיים בסרי הסה שלין בהס ר רעת חיים ולה זה וזה שדרכן לילך ולהזיק ברמי הבור שלין ד׳ס לילך ולהזיק׳ ולפי שבכל תחר ותחר מהן יש בו עניו שלין כן בתחר תוכרך הכתוב לבתר בכל תחר מהס סהוה חייב בהזק׳ וזה הבריות תיכו לפי סתלה בתה הסס ת׳ת ברי הבור ובתחר מתותן ה הלבלה הבתחרים היכו לנזקים מהס הבאים הנותרים בדרך הבר הבעה כתו תזכר ותחכה הלקה הכתוב לתרכעה רינים ליחר כל תין מהס כרין זולתי תחתר׳ תן ורגל לבעונין ברשות הרבים בור לפטור בו ת׳ת הכלים׳ תס לבעור בו ת׳ת הטמין׳ ועוד יתבחר כל זה ולה הוסיף למנות בכולל התבות קרין בה בים כי חלוק מיוחד ותם כתו בתבחר הבריב׳ ותתרי הבר הסוק הבתן וכו׳ רוצה לומר תף הל שדרכו להזיק ובתירתי עליך תם חזיק חב המזיק לשלם תשלומי נזק במיטב תחרן כתו בה׳ מיטב ברהו ומיטב ברתו ישלם׳ ובבר בתרבו זה בחתי מבינין ולכלל הבות תולרת תולדת דרבל תם חזיקה כ בעפה לו בשריה דרך הלובה תולדה דהבער הבעו חבוי ומתו מהניחן ב ברתם קוב ובפלו ברוח מבויה וקזיקו תולדה דבור דיקו וביעו וכיוצא בהם׳ ועוד יתבחרו דיבי הלה העקדים ותולרותיהם׳

כשמירתו הבשרתי את נזקו הבשרתי במקצת נזקו חבתי בתשלומי מקו בהבשר כל נזקו ונבסי שאין בהם מעילה נבסין שהם של בני ברית נבסין המיוחדין הרץ מרשות המיוחדת למזיק בו רשות הנזק והמזיק ובשהזיק חב ה המזיק לשלם תשלומי נזק במיטב הארץ

תלי סתרכעה עקדין מן הנזיקין סם הנזיקין סהיס מממונכ ויקסיר ל רגל הסור כלומר הנזק הסוק סדריסתו ומברי סק ס׳סבר ויקלקל כדרך סלכוכו ורגלין׳ והמבעה ל הסן והוה הנזק הסוגיע מ מיסבילתו למק ס׳יסכל ממיכו ונקרינת הסן כוה סהס סעין סעובלתו ל לפי שסיה תפרס ותבקע סק סתיסבל כמו שב׳לוך נחפסו עמו נכעו מ מבעוניו לה הרי הסור כהרי המבעה׳ ל כי סק שק ונרך הכתוב למעות תלי תחרב עה נזיקין תחר תחר לפי שמי לפסר להתלמיד ק קנתם מיקנתם נכל וחעיר׳ לפי שבכל תחר מהס יש עניו שלין כן בתחר ע׳. זה קה קע׳ לה רמי הרבל שק זיקה מבני ברמי הרבל ס שלין הסן שלין היקה מבני ולה רמי הסן סיס הכתה לסיזקה ברמי הרבל ס שלין הכתה להזיקה ולה רמי זה וזה סיס הכתה רעת חיים בסרי הסה שלין בהס ר רעת חיים ולה זה וזה שדרכן לילך ולהזיק ברמי הבור שלין ד׳ס לילך ולהזיק׳ ולפי שבכל תחר ותחר מהן יש בו עניו שלין כן בתחר תוכרך הכתוב לבתר בכל תחר מהס סהוה חייב בהזק׳ וזה הבריות תיכו לפי סתלה בתה הסס ת׳ת ברי הבור ובתחר מתותן ה הלבלה הבתחרים היכו לנזקים מהס הבאים הנותרים בדרך הבר הבעה כתו תזכר ותחכה הלקה הכתוב לתרכעה רינים ליחר כל תין מהס כרין זולתי תחתר׳ תן ורגל לבעונין ברשות הרבים בור לפטור בו ת׳ת הכלים׳ תס לבעור בו ת׳ת הטמין׳ ועוד יתבחר כל זה ולה הוסיף למנות בכולל התבות קרין בה בים כי חלוק מיוחד ותם כתו בתבחר הבריב׳ ותתרי הבר הסוק הבתן וכו׳ רוצה לומר תף הל שדרכו להזיק ובתירתי עליך תם חזיק חב המזיק לשלם תשלומי נזק במיטב תחרן כתו בה׳ מיטב ברהו ומיטב ברתו ישלם׳ ובבר בתרבו זה בחתי מבינין ולכלל הבות תולרת תולדת דרבל תם חזיקה כ בעפה לו בשריה דרך הלובה תולדה דהבער הבעו חבוי ומתו מהניחן ב ברתם קוב ובפלו ברוח מבויה וקזיקו תולדה דבור דיקו וביעו וכיוצא בהם׳ ועוד יתבחרו דיבי הלה העקדים ותולרותיהם׳

ג שום כסף ושוה כסף כפני בית דין ועל פי עדים בע חורין ובני ברית והנשים בכלל הנזק הנזוק והמזיק בתשלומים

לפי מזכר תה הם הנזק יכו׳

כלי זה תבחים יתחייב תחדם לשלם על הנזק המגיע מכבסיו׳ ניתתיל לבתר תיקר ישלם ותתר שמין הנזק בדמים׳ לה סיבת דבי בדבר׳ כבון תם תכל שור פירית לה נתתר לבעל הפירית עול תקונו תלה תה סתכל תעלך׳ תלה בשום תה סתכל לו בדמים וכופין לבעל הטור לשלם׳ ותה סתתר שור שסה כסף ל׳ כי הבר לה ישלתו בתה סיזקין ת תיתתי תלה תן הקדקעי לה תן המטלטלין כי המטלטלים הם עניוס כסף׳ ותתר כי הם לה ישלו תלה בתה סיזה סיזקו כסף סוק הקדקע תין זה תיחר ביתומים בלבד׳ תתכם המזיק עבתו כמישלם סיעור תה סהזיק תן המטלטלין בפתלה יד בית דין תקדקעיתי׳ ותותה סוגיא ותתבלומין לה יהיו תלה בבית דין תומחין ולה הרינוות ובעדים ע עדים בני חורין ובני ברית׳ תבל לה בעדות עבדים תו גיס שהוכיח למעשה לפי סיעלה על הדעת שמותר ונקל בעדות הבתין לרוב ת תיתרעים ולמיעוט תה סיזמן סיזקו עדיס בפרים לפי ס תסכימות בין התנים ובין הבהמיות בן ריב היתה בתעמיד ע עמי הארץ והעבדים ובניס לבן קולייטו תלה יקבלו בזה תלה עדיס בפרים כתו בתחר העדיות ותיקפרס בין התנים ותבנים בזקין בין תסיה תזקת תו נזוקת׳ ותם שתחר ונסוק והמזיק בתשלומין דיני תלו תדברים שתייכין

304

על יסם חצי נזק כמו שמתבאר בשלם המזיק חצי נזק ויפטיד הניזק
חצי. וזה החצי גם כמו כן לא יתקיים אלא במזיק שיתקיים שכזק שלם.
ויצטרך לומר בעדים והכר ממחין. ונכפי כני ברית ושאר שתבאים
שלבר מה שאמר במיתב אמרן כי זה הינו רחוי כחצי נזק כמו
שיתבאר.

ד חמשה תמין חמשה מועדין הבהמה אינה
מועדת לא לינח ולא לינוף ולא לשוך ולא לרכזין ולא ל
לבעוט השן מועדת לאכל את הראוי לה הרגל מועדת
לשבר בדרך הלוכה שור המועד ושור המזיק ברשות
הניזק והאדם הואב והארי והדוב והנמר והברדלס
והנחש הרי אלו מועדים ר' אליעזר אומר כומן שהם בע
הרבות אינן מועדין והנחש מועד לעולם מה בין תם ל
למועד אלא שהתם משלם חצי נזק מנופו ומועד משלם
נזק שלם מן העליה

תם נקרא הרבר המזיק כלא הרגל ומין
דרכו שיבא ממנו מותו היזיק הלא בשריבת דרכיך המקרא ' ומועד
נקרא הרבר אשר הורגל מיבא ממנו מותו כמעשה תמיד או על ה
קריב ' ונביחה לא תהיה אלא בכלב ' ונביחה תהיה בלי זה שבר
פיודמן מפיברי הגוף ' ומור המועד שלומר עליו והועד בבעליו וגו'
ומות שבניתו על הריב ' ומה שאמר ומור המזיק ברשות הניזק הוא
דעת מי שסובר כי אפילו הקם ברשות הניזק ישלם נזק שלם ורינו ל
הבלן כדין מועד ' ועוד יתבאר אחרין כן ומשנה זו שבריש פיש ל
להסלים לשנוח ולגמר כן ' ממשך תמין שם מתחלתן ועד סוערו מ
מועדין ' ומן ורגל מועדין מתחלה ' ויש מועדין לאחרים ביומא בהן
ועד הזאב וכו' ' ומה שלא הוצרך למנותם כולם ויאמר אחר עשר מ
מועדין הן לפי שמבוארין ביומא ועוד וכל שכן שאין נרמין במיניות
ובדלם הוא האיה הטלת בלמון ערכי אלבטע ' ומה שאמר מן
העליה הינו לומר מיניזק נכסיו ומוכחר שכסיו ' כמו שאמרו
שכזקין שמין לפם כשריות ' ומין הלבה כר' אליעזר '

פרק שני כיצד הרגל מועדת לשבר בדרך הלוכה
הבהמה מועדת להלך בדרכה ולשבר
היתה מבעטת או שהיו צרורות מנתזין מתחת רגליה ו
ושברה את הכלים משלם הצי נזק דרסה על הכלי
ושברתו ונפל על כלי אחר ושברו על הראשון משלם
נזק שלם ועל האחרון משלם הצי נזק ההרנגולי מועדין
לילך בדרכן ולשבר היה דלי קשור כרגלו או שהיה מ
טהרם ושבר את הכלים משלם חצי נזק

העקר כזה
המין כלו מן המזקין שכלו נזק מיבא מן הבהמה בפיק עומה מה מ
פוכבנה לעשות תמיד אז על הרוב ' זה הוא שאמור עליו כדרכה ו
ישלם נזק שלם ושלא כדרכה הוא מיבא מותו מרבר שעשתה תעשה
אותו על המישעו מן מבא ממנה בחמנעות מעשה אחר ' ולא היזק
הבהמה הוא הפועלת אותה הפעולה פועל רמעון ' על זה יתחייב
חצי נזק ' ונזק הוא החצי נזק המתחייב בברורות הנתזים מתחת
רגליה כי הוא ישלם מן העליה כמו שבארתי בשמיני מזו המסכתא '
ופירש רלי דבר מקיש קשור כרגלה ' ומקדם שיחשור כרגלו כארץ
וזה עשוין התיבנולין יותר משאר העופות '

ב ביצד השן מועדת
לאכל את הראוי לה הבהמה מועדת לאכל פירות או י
ירקות אכלה בסות או בלים משלם חצי נזק בשה רבריי
אסורים ' ברשות הניזק אבל ברשות הרבים פטור ואם
נהנית משלם שה שנהנית ביצד משלם שה שנהנית אבל
מתוך הרחבה משלם שה שנהנית מצדדי הרחבה משלם
שה שהוזיקה מפתח החנות משלם שה שנהנית מתוך ה
החנות משלם שה שהוזיקה

שה שאמר בשה רבריים לשוריים הוא
חוזר על שה שאמר לאכלה פירות לא יתקות ' לאכל שם אכלה בסות או
בלים ולפילו ברשות הרבים חייב חצי נזק ' כי דרך בני אדם לבניה
בסות או בלים ברשות הרבים כפי נוהג סעה ' ונו' שם שבניה
כי ישלם מכספיו שם שרצוי לעשות לאותה לאכלה מן הרבר שרגל ל
אותה בשה לאכלו כגון חמור שאכל עשרה ליטרין תמרים ישלם ב
כעל אותו שחמור רמי עשרה ליטרין משערין ' ואלו הוא הפעורים
יקרים יותר משלם רמי התמרים בלבר ' ועל זה הרבר נקרם ונתנין '
וכשסביאה תוך הרחבה ונבוזה אל שבדרין ואכלה לו משלם שם
שהזיקה.

ג הכלב והנרי שקפצו מראש הגג ושיברו את
הבלים משלמין נזק שלם מפני שהם מועדין בלב שנטל
את החררה והלך לו לנרייש אבל את החרוזה והרלי את
הנרייש על החררה משלם נזק שלם ועל הנרייש משלם
חצי נזק

מרייש יונבה דקה יפצמים שהנחלים בריזק שם ובשאכל
אותה בבריים ויהלין הבריים בשותה קבחלת הבה בישבין בשעה ש
עופה בריבו ומשלם נזק שלם ובהלין לת הבריים משלם ובמיבך '
ישלם חצי נזק '

ד אי זה הוא תם ואי זהו מועד מועד שהעידו בו
שלשה ימים ותם שיחזיר בו שלשה ימים דברי ר' יהוד'
ר' מאיר אומר מועד שהעידו בו שלשה פעמים ' והם
שיהא התינוקות ממשמשין בו

ממשמשין לל שמוסכין לותו ומפזיקים
בו ואינו מנגחם ' ונבלבה בר' יהודה בפירו' סור ר' הימיד ונבלבה בר'
מאי בפירו' סור תם יכול זמן מסויבד הסור לבניזה לא יחזור לתמותו
עד שיפחקו בו הבריים ולא יזיקם בבניזה '

ה שור המזיק ברשות הניזק
ביצר נגח ננף נשך רבץ בעט ברשות הרבים משלם חצי
נזק ברשות הניזק ר' טרפון אומר נזק שלם וחכמים או'
חציניק אמר להן ר' טרפון מה אם במקום שהקל על
השן ועל הרגל ברשות הרבים שהוא פטור החמירו ע
עליהן ברשות הניזק לשלם נזק שלם נזק שהחמיר
על הקרן ברשות הרבים לשלם חצי נזק אינו רין ש
שנחמיר עליהן ברשות הניזק לשלם נזק שלם אמרו לו
דיו לבא מן הרין להיות כנדון מה אם ברשות הרבים ת
חצי נזק אף ברשות הניזק חצי נזק אמר להן אני לא אדין
קרן מקרן ואני אדין קרן מרגל מה אם בנזקום שהקל ע
על השן ועל הרגל ברשות הרבים החמיר בקרן מקום
שהחמיר עליהם ברשות הניזק אינו דין שנחמיר בקרן
אמרו לו דיו לבא מן הרין להיות בנדון מה ברשות ה
הרבים הצי נזק אף ברשות הניזק חצי נזק

כשבתלמוד דין מן הדיבין בקל וחומר לא יהיה מותו הלמד גדול מאשר
כלמד ממנו מבל יהיה כמותו והוא מה שאמר דין לבא מן הדין להיות
כנדון ואין כזה מהלוקת לפי שקנה מן התנוים והנה מה שאמר במיים
ומהיה ירוק ירק כשבי ה הלא תבלם שבעת ימים קל. ומומר לשכיה '
כי אם יקנוף עליו יתרחק ממנו שבעת ימים ' כל זמן מי שקנף האם
עליו מרחני שיסתר ימים הרבה ' מבל לאחר שהתגב תסגר שבעת
ימים ' הבה אם דין שהשיבה הלמד מן האב הדין הלמ' ' ואחשב עקר
שהחלוקת ר' טרפון וחבמים הוא כי ר' טרפון אומר סוף מה שאמר ל
מומרים דיו לבא מן הדין להיות כנדון שהשיבה לחייב לזה שהרבר ל
שאר בתלמוד דין אלא למדנהו קודם ואח לא יהיה מותו הדין גדול מן
הדין שאר בתלמוד ממנו כמו שלמדנו לקמן האשכינו ושתר שבעת
ימים ' וזה דבר אלא יהיעבו קודם לבן לאחשב בשיהיה מבלנו דין יהוב
כרבר מן הרבריים כמו אני נזק ואחר בך בלמד תוניע בקל וחומר '

305

אם לא תוכיח לו דין ותשימנו כזק שלם יהיה זה הקל וחומר לעוה"ו ולא יוסיף לבוא לידיעת שום רבר. מזק תמי ניזק ידוע היה מכלי זקל וחומר. ובביאה בזקלא כתבי דיו לבא מן הדין ללמוד בגדון לפי שלא בא מן הדין אלא ידוע היה חצי נזק. ותמהים תומרים כי לא תשלו בביעה בזה נחמר דיו לבא מן הדין למיות בגדון. כי לא בא מן הדין אלא ידוע היה חצי נזק. ותמכם בתירוי לעשין זה שלא יעלה בדעתך שר טרפון לא היה דורש עקר זה בשאר היזקות. כי הוא תמכם בזה המקום בלבר לא היה דורש אותו כמו שבארנו. ובלבה בתכמים.

ו אדם מזיר לעולם בין שונג בין מויד בין ער בין ישן סימא את עין חבירו ושיבר את הכלי משלם נזק שלם

בשאלש יש בבא אחר יש בבירו הבני הוא המויר לרשות הרבים ולא היזק הבני לרשות הרבים היזק קיבעון פטור. ולא היזק קיבעון חייב לרשות היחיד. ולא היזק הבני לרשות היחיד חייב. לפי שהוא בור ברשות הרבים. ולא היזק הבני לרשות הרבים פטור. ולא בא בור לרשות היחיד. ולא היזק הבני לרשות היחיד. ולא היזק קיבעון לרשות הרבים. ולא היזק קיבעון לרשות היחיד. ולא היזק הבני לרשות הרבים

306

מחלוקת ר' יהודה ור' מאיר בשבח בכלים, וזה לפי שסבר בירנו בכלים לכעליהם כלום לזיק ניזוק ולא בפוניה וזהו מה שאמר בסתם וזמית יהיה לו וישלם לו עליו מכי נזק לם היה תם ' לו נזק שלם לם הוה מועד ' כי מה שאמר יתברך וחבו את כספו רבנו למר מיתחייב בניזק כמחיצת החצירין לבד ' וזה הוה מה שאמרו מחת שפחתו ת מיתה חולקין והוה הכרלה למעיין ' ומה שכתוב ומכרו את השור רבנו למר שסתם ישלם מכי נזק מבוסו כמו שקדם ' ואין בכל העקריים האלו מחלוקת '

אבל מחלוקת ר' מאיר ור' יהודה בשהבעלה שוה שמוך למיתתה על דרך המשל ר' מאיר ורבוסיפו דמיה ניזיק שום קרקע שיעמוד כדין מכי ד' ר' יהודה אומר ובם את המת יהבון יחוסב לו כדיבר מכי יישלם לו לתשלום מכי נזק כי מדיבר שהמזיק חולקין מותו ' ור' מאיר אומר לא יחשב לו אלא כדיבר שהוה היום שוה בשעת מיתה ' כמו שב' ונהמת יהיה לו ' כלומר כל מה שהזיק המת כמותו לזיק ' וכאן כן בשהבעלה היום יפה בלום בשום פנים בשעת מיתה ואחר כך היא שוה בפך ר' מאיר אומר לא יחשב לה אחרון אחרון חביב ואנו אומרים את השור קחי ואנו את בשרו ור' יהודה אומר שאמר על זה בחבי מה שהוה הכרלה לפי שדיבים כלן שבח ה הוה כי לא היתה שום שום דבר בשעת מיתתה ' והוה מה שאמר ר' יהודה לחלוק עליו קיימת ומכרו את השור וגם את החי ולא קיימת ובם את ה מיתת יחבו ' והלכה כר' יהודה

ו

יש חייב על מעשה שורו ופטור על מעשה עצמו ' חייב על מעשה עצמו ופטור על מעשה שורו ' שורו שבייש פטור והוא שבייש חייב ' שורו שסימא את עין עבדו והפיל את שינו חייב ' שורו שהכל באביו ובאמו חייב והוא שהכל באביו ואמו פ פטור ' שורו שהרליק את הנדיש בשבת חייב והוא ש שהרליק את הנדיש בשבת פטור מפני שהוא נדון בנפשו

עד יתבאר לך כי המובים ואפילו הוה מרם לא יחוייב בירן הבושת עד פיסים מתכוין ' כל מכן כשבייש בורו מזיק פטור ' ובכך ילעת כי מן העקרים שלנו לין לרם את ומשלם ' ובאחרנו זה בשלישי ממסכת כתובות ' ומה שאמרו הוה שם שמת את עין עבדו ושפילאת ש שנו חייב כל פיסת העבד כן חורין כמו שפירש בכתוב וו פיסת שחובה פכתיים בז '

יא שור שהיה רורף אחר שור אחר והזיק זה אומר שורך הזיק וזלה אומר לא כי אלא בשלע לקה המוציא מחברו עליו הראיה היו שנים רודפים אחר אחר זה או שורך הזיק וזה אומר שורך הזיק שנהן פטורין אם היו שנהן של איש אחד שנהם חייבים ' היה אחר גדול ואחד קטן הנזק גדול הזיק והמזיק אמר לא כי אלא קטן הזיק אחד תם ואחד טוער הנזק אום ' המוער הזיק והמזיק או ' לא כי אלא תם הזיק המוציא מחברו עליו להביא הראיה ' היו הנזוקין שנים אחד גדול ואחד קטן המזיקין שנים אחד גדול ואחד קטן הנזק אומר גדול הזיק את הגדול וקטן את הקטן ' המזיק אומר לא כי אלא הקטן את הגדול וגדול את הקטן אחר תם ואחד טוער ' הנזק אומר טוער הזיק את הגדול ותם את הקטן המזיק אומר לא כי אלא תם את הגדול וטוער את הקטן המוציא מחברו עליו להביא ראיה

כל זה מכואר ובכרך ומה שאמר המזיק מחברו עליו הראיה ' כי שם לא יביא ראיה אין לו כלום ' ולשלם הכבר שסגדה כו המזיק אין לו כלומר תם הזיק או קטן הזיק ' לפי שעקר הזה כירנו בירנו טעבו חטיס והזדה לו בשטוריים פטור אף מדמי נשברי ' אבל שם תשם הזיק טיעו ' מה שהזדה לו המזיק זכה בו ' ואין מוציאין ממנו ' ובמו כן אם בה בדמות שטוען חטיס ש טעור מה שהזיק לו מן השטריים אין מוציאין מידו '

פרק רביעי

שור שנגח ארבעה וחמשה שוורים זה אחר זה אחר זה ישלם לאחרון שבהם אם יש בו מותר יחזיר לשלפנו יש בו מותר יחזיר לשלפני פנו האחרון אחרון נשכר דברי ר' מאיר ור' ישמעאל או ' שור שוה מאתים שנגח לשור אחר שוה מאתים אין הנבילה יפה בלום זה נוטל מנה וזה נוטל מנה חזר ונגח לשור אחר שוה מאתים האחרון נוטל מנה ושלפנו זה נוטל חמשים וזו וזה נוטל חמשים וזו ח חזר ונגח לשור אחר שוה מאתים האחרון נוטל מנה ו ושלפנו חמשים וח ושנים הראשונים דינר ' והב '

כבר בארנו בכתובות שדיבר זכב הוה חמשה ועשרים דינרין בסף ' ובמתנם מניזק העור לגבות מהמו ביבו מתחת ידו ויזיק לאחר ה שחייבין נוכה חני ניזק שלם ' ואם יש בו מותר יחזיר לבעל פנין ' וד' פחייבין לימן חולק בזה לפי שבירן שחתפם בעשה עליו מוטר שכר וחייב בניזקין וכל הדיבים שהלה סם בשור תם שהשקר הוה כירנו ש שמשלם חצופו כמו שבארנו לכל בשקרו חוטר לימן בירך לשנים שכר מזה לפי שהוה משלם נזק שלם מן העליה ' והלכה כר' שמעון '

ב

שור שהוא מועד למינו אינו מועד לשאינו מינו הועד לאדם אינו מועד לבהמה ' הועד לקטנים אינו מועד לגדולים למין שהוא מועד לו משלם נזק שלם למין ש שאינו מועד לו משלם הצי נזק ' אמת לפני ר' יהודה ל להרי הוא מועד בשבתות ואינו מועד בימות החול אמר להם בשבתות משלם נזק שלם ובימות החול משלם ח חצי נזק מאימתי הוא תם משיחוור בו שלשה ימי ש שבתות

למעם מה שיהיו מועד למין מחד מינו מועדי למחר המינין שלח הרי הוה בחזקת עד שיועד וכשלו למוך שור נקוח מועד למינו שינו מועד לפני ר' יהודה בכוחים '

ג

שור של ישראל שנגח לשור של הקדש ' ושל הקדש שנגחו לשור של ישראל פטור שנאמר שור רעהו ולא שור הקדש שור של ישראל שנגח לשור של נברי פטור ושל נברי שנגח לשל ישראל בין תם ובין מועד משלם נזק שלם

כשהריב דין ליסרהל עם גוי עבין הדין ביניהם כך הוה אם יש לבו בדיניהם זכות בדין לפם בדיניהם ובאמר לפם כך דיניכם ' ואם טוב לבו בדיניכם בדין לפם טני דייכם ובאמר לו כך דיכם ' ואלתתמה על הבר זה ואל יקשה בעיניך כאשר פלמ יקשה בעיניך פמיטות הבמות ואעפ"י פלמ חלטו לפי שמי שלין לו פלמ הזמנת המדם ובאמרו לו בכלל תדרש על התמית תכלית מניחותו לבורך המדם ובאמר בזה העבין היה בדין לכור בפני עצמו '

ד

שור של פקח שנגח לשור חרש שוטה וקטן חייב שור חרש ש שוטה וקטן שנגח לשור של פקח פטור שור חרש ש שוט' וקטן שנגחו מעמידין להן אפוטרפי ומעידין בהן בפני אפוטרופין נתפקח החרש נשתפה והשוטה הגדיל הקטן חזר לתמותו דברי ר' מאיר ר' יוסי אום ' הדין הוא בהוקתו שור האסטדין אינו חייב מיתה שנאמר כי יגח ולא שיגיחוהו

307

בשיטת כמה מפרשים, שור תם שנגח נקטן להזיק לגבי תם כתמות ה
משם מעמידין להם. ומפרשים, ומצטרפין שור תם לגבי תם מיבעיין ל
מיתי ומיגח מיבעיא זה שנגח וזה שנגח מיבעי ליה מיגו דמיבעיא ליה בקטן שבבור מיבעיא
בכך כדי שיגבר על הקטן כחו לרעות לו זה מקום יכנס לחברו. וזה
אינו מובטח שמור שלא כראוין ובכים מתילי עם ישמעאל זה כ
בתמים קרוב מן הכתמות ומשפטית.

ח שור שנגח את האדם ומת
מועד משלם את הכופר ותם פטור מן הכופר וה וזה ח
חייבין מיתה וכן בכן או בבת נגח עבד או אמה נותן ש
שלשים סלע בין שהיא יפה מאה מנה ובין שאינה יפה
אלא דינר וחב

המור יהיה מועד לאדם כתמים רבים, משלם מיקרוב
משלם גויים קודם מיקרוב משלם מיקרוב.

ו שור שהיה מתחכך בכותל
ונפל על אדם מכחין להרוג את הבהמה והרג את ה
האדם, לגברי והרג את ישראל לנפלים והרג בן קיימא
פטור

עבין לומרי פטור, פטור מן המיתה, לפי שהוא חייב בנזקי שם
היה מועד לזה המשמש כלומר שהיה מועד להתחכך בכותלים כדי
להפילן על כדי אדם, וכמו כן כל כיוצא בזה.

ו שור האשה שור
היתומים שור האפטרופין שור המדבר שור ההקדש
שור גר שמת ואין לו יורשין הרי אלו חייבין מיתה ר'
יהודה אומר שור המדבר שור ההקדש שור גר ואין לו
יורשין פטור מן המיתה משם שאין להם בעלים,

חזר בתוכיה
מלת שור כדרכי נקיט שור שכיב פנמים, חד לגופיה ושאם לרבות שלא
המניין כאן, ושם שור שאמה ושור שהשתרשין ואין הלבה כר' יהודה

ח
שור שהיה יוצא להסקל והקדישו בעליו אינו מוקדש
ואם שחטו בשרו אסור אם עד שלא נגמר דינו הקדישו
בעליו מוקדש ואם שחטו בשרו מותר

מתוכה תורה ונקול
יסקל המור ולא יאכל את בשרו וכיון שגזרו עליו סקילה מיתוך יתכן ל
להכלי מכל מוכרך לא יאכל להסרע בהכלה

ט מסרו לשומר חנם
ולשואל ולנשא שכר ולשוכר נבנסו תחת הובעלי ויצא
והויק מועד משלם נזק שלם, ותם משלם חצי נזק,
קשרוהו בעליו בסוסירה ונעל בפניו כראוי ויצא והויק
אחד תם ואחד מועד חייב דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר
תם חייב ומועד פטור שנ' ולא ישמרנו בעליו שמור הוא
והר' אליעזר אומר אין לו שמירה אלא כבין

מוסיף הוא החכלה
כיוצא בו מקומרין לומר כן, ויקבלה כר' יהודה מכל חייב לשמוע כדי
להסיר הזיקו

פרק חמישי שור שנגח את הפרה ונמצא עוברה
בצדה ואין ידוע אם עד שלא נגחה
ילדה ואם משנגחה ילדה משלם חצי נזק לפרה ורביע
לוולד, וכן פרה שנגחה את השור ונמצא וולדה בצדה
ואין ידוע אם עד שלא נגפה ילדה משלם חצי נזקן ה
הפרה ורביע מן הוולד

זו המשנה היא על דעת סתומים שאמר
ממין המוסכל בפסק חולקין ואלו מתברר לנו כי אחר שהפילה זה ה
העובר נגחה לא כתחייב על העובר פוס רבר וכן אם מתברר לנו ש
שנגחה והיא משכרת והפילה יהיה חייב חצי נזק לף מן העובר ר'
, ולפי שהוא פסק שלם רבינו דמי העובר ר

שהוא חצי, וזה כשהוא תם, ואם היה מועד משלם נזק שלם
לפרה, וחצי נזק לשובר וכן כשנגחה פרה את השור ונמצא ולדה ב
בצדה, אם מתחלת הפרה יצא חצי נזק מועפה כאן מקדם ואח תקבל
הפרה ולא מתחלת ונמצא קולר משלם מחצי דבי יעבץ, לפי שחלה ב
בתברר לנו כי כשורו כשנגח פנאי היה הדין שישלם חצי נזק מן ם
הולד לפי השיעור שנתברר, ומעוברת היא ונשברה שנגח, ולפי שהוא
משלם רבינו דמי שנתברר מתן הלבה כשמוכח בכל זה שמתמר
ולא כתבמים שלומרים המניח מתברר עליו הדיוק, ואפילו אם
תמר שכיוק כדיוק ושמיוק תמר מיכי יודע לא מניח מתכו שום דבר לא
בדיוק.

ב הקדר שהכנים קדרותיו לחצר בעל הבית שלא
ברשות שברחם בהמתו של בעל הבית פטור ואם ה
הזוקה בהם בעל הקדירות חייב ואם הכנים ברשות ב
בעל החצר פטור, הכנים פירותיו לחצר בעל הבית ש
שלא ברשות אבלתם בהמתו של בעל הבית פטור ואם
הזוקה בהן בעל הפירות חייב ואם הכנים ברשות בעל
החצר חייב

מה שמתר בפירות ואם הזוק כשם דמנוכי לומר אם כאלה
בהן אבל אם אירעה לה נזק מלמעלה מיכו חייב כלנם בשום עבין ש
שבעל הפירות לא קבל עליו שמירה בשמיה של בעל הבית ונזק לא
שלא תאכל.

ג הכנים שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות
נגחו שורו של בעל הבית או שנשבר כלבו של בעל ה
הבית פטור, נגח הוא לשורו של בעל הבית חייב, נפל
לבור והבאיש את מימיו חייב היה אביו או בנו לתובו
משלם את הבופר אם הכנים ברשות בעל החצר חייב
ר' אומר בבולם עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור

זהו בשיטים מתני המור מועד ליפול על שני מיני בהמות, ולפיכך
יתחייב כופר ובלבר כשיפול עצמו לשם בשביל מאכל מריחה בכור,
ולכן לא יתחייב מיתה ובלבה כר' שמעון שלא יתחייב בעל הבית נזק
דבר שם לא קבל עליו לשמור וכמו כן בעל השור לא יתחייב נזק לפי שברשות הכנים.

ד שור שהיה מתכוין לחברו והבה את האשה
ויצאו ילריה פטור מדמי ולדות אדם שהיה מתכוין ל
לחברו והבה את האשה ויצאו את ילדיה משלם דמי ו
ולדות ביצד משלם דמי ולדות שמין את האשה במה ה
היא יפה עד שלא ילדה ובמה היא יפה משילדה אמר
רבן שמעון בן גמליאל אם כן משהאשה יולדת היא מ
משבחת אלא שמין את הוולדות במה הן יפים ונותנין ל
לבעל ואם אין לה בעל נותנין ליורשיו היתה שפחה ונ
ונשתחררה או ניזונת פטור

לפי שדנים לומר אדם שמתכוין לחברו
שמור שור שהיה מתכוין לחברו ונתן הפרש בין שהשור בתכוון לשור
ובבן אחר, או מתכוין לאחר שלא עשתה לה יתחייב דמי ולדיה, כי לא
חייבה תורה בזה אלא בהורה בלבר, וזה שאמר בגירסת שהוא פטור
על ולדיה, לפי דבוני לומר כשמתעברה וקיל מעוברת כי זה מבואר
הוא שכל רופא לומר כשמתעברה בחיי בבני ומת בבר או שהפילה
אחר מיתת בבר, לפי שעשיר הוא כילנו כי חייבה לבעל זכי ליה
ראמנה ליתיה לא זכי ליה, ולפיכך לומר חייב דמי ולדות כשלא יהיה
לזה בבר יהיה שהפילה לומר כיצד ישלם, ומשבח בלך ובי אחד מילדות מ
מתבחת ואין לעשות כשאחד בלום, וזה שאמר לפי דמי ולדות
לבעל ושאר ולדות חולקין וחכמים אומרים אחד הדין לבעל ולפיכך
מעוברת תבח קמח שאחד ואומר ביצר פמיין דמי ולדות שמיין את
החמה כמה היתה יפה, ונתן הלבה כדבן שמעון בן גמליאל

כב ר

ח החופר בור שיח ומערה
פרשות הרבים ונפל לתוכו שור או חמור ומת חייב אחד
החופר בור שיח ומערה חריצים ומעיין אם כן למה נ
אמר בור אלא מה בור שהוא מכרי להמית עד עשרה ם
טפחים אף כל דבר שהוא מכרי להמית עד עשרה טפחי
היו פחותין מעשרה טפחים ונפל לתוכו שור או חמור
ומת פטור ואם הזיק בו חייב
החופר בור ברשות היחיד ופתחו לרשות הרבי ברשות
הרבים ופתחו ברשות היחיד ברשות היחיד ופתחו
לרשות היחיד חייב
כל זה מבואר

תין צריך פירש

ו בור של שותפין ועבר עליו הראשון
ולא בסהו השני ולא בסהו השני חייב בסהו הראשון
ובא השני ומצאו מגולה ולא בסהו השני חייב בסהו כ
בראוי ונפל לתוכו שור או חמור ומת פטור לא בסהו
בראוי ונפל לתוכו שור או חמור ומת חייב נפל לפניו
מקול הבריה חייב לאחריו מקול הבריה פטור נפל
לתוכו שור וכליו ונשתברו חמור וכליו ונתקרעו חייב
על הבהמה ופטור על הכלים נפל לתוכו שור הרש
שוטה וקטן חייב כת או נן עבר או אמה פטור

לפניו מקול הבריה הוא שיבהל בספת סכור מקול החפירה שיחפור
החופר בקרקע חבירו ויפול בתוך בורו לא יהיה חייב בבור חייב
לכל בשיטול לאחריו ונקוט שבבר עבר מן בבור ובטל מחזר לאחוריו
ובטל לאחר בבור הוא פטור אלא אם כן בטל לבור לא הוא חייב על
לי זה מפני שבניס מיניה ורחמנא אמר ובטל שמא שור של חבירו
ובקבלו בפירוש זה שבסתק שור ולא אדם חמור ולא כלים ולא יהיה גם
בן חייב על הבהמה אלא בשתהיה חבורת לו מעות לו קטן לכל שור
שקול בריל ושקוק לימו חייב עליו בגוף לפי שיכול לומר לו תיכבי
ליה לעיניכי ומיחל

ז אחר שור ואחר כל הבהמה לגפילת הבור
להפרשת הר סיני לתשלומי בפל להשיב אבידה ל
לפריקה להסיעה לבלאים ולשבת וכן חיה ועוף ביוצא
בהם אם כן למה נאמר שור או חמור אלא שדבר הכתוב
בהווה

כל זה מבואר אינו צריך פירוש אלא מילה מילמד לבלאים
שאות דומיא למה שלמד לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו ונאמר כי כל
בני אינו בהמות בך לא יבול לחרוש בהן ולא למשוך לוקן ביחד וזה
מלמד בן לכל מן התורה אינו אסור לחרוש ולמשוך ולהכניסו אלא
בקמה עסורה ונמשך בלבד דומיא דשור ונאמר וכבר בארנו זה
בפרק שמיני ממסכת בלאים

פרק ששי הכונס צאן לדיר ונעל בפניה בראוי
ויצתה והזיקה פטור לא נעל בפניה
בראוי ויצתה והזיקה חייב נפרצה בלילה או שפרצוה
לסטים ויצתה והזיקה פטו הוציאוה לסטים הלסטים
חייבין

הוא מיושב בשלמי מקום שבבקר שם דלת אלא תבילה הרוח
המניף ומה שלמד הגונבים לסטים אינו לל בשקוניא שבחזקת
בייסין כי זה מבואר אבל הגוני למד בשהיו שבה לגיניהן ' בגון
שיצאו בשביקש עד שיסובו אלבעים לבד אחר ויחברו אותם ' והוא
בלא שוניא אותם בייסים

ב המחה בחמה או שנטברה ביד
חרש שוטה וקטן ויצתה והזיקה חייב ' מסרה לרועה

ובבם הרועה תחתיו נפלה לבנה ומחצה משלם נזה שמחצה
ירדה בורדבה והזיקה משלם מה שהזיקו ' שמין בית
מאה באותה שרה במה היתה יפה ובמה היא יפה ר
ישמעאל אומר אבלה פירות נמורין משלם פירות נטורין
אם מאה מאה ואם מאתים מאתים

דרך הרועים פיס לפס מפסידים פחת
לפי יפסיד לפס שדיו קבלן לפסים ' ואפר בם כן כי יזרועה קבול ב
בשבר מסר לרועים אחריהם אבר תחת ידו הוא בשבם תוזתיו וב
בשהזיקו יתחייב בנוקה הרועה קבני אבר תחת הרועה קבול ולא
רועה שלחטון שהוא רועה קבול ולא בשבר בשבון זה שומר שמסר
לשומר חייב בפי שתבהב הרועים בן ' ועבין שבפילה קוח בבון שבפילה
בשבן לו עבן ובפלה אבל בשלחה קצת הבהן לקחתה ובפלה והזיקו
משלם מה שהזיקו שהוא היה בעת שהזיק בשהעבירם בלם בפעם ו
אחת ומתבהב לאחוזת קבתם לקחתם ' והיה רצוי לו לבעבירם אחת
אחת ' בבר בארנו בפרק שבני

הילך הוא הדין בשם שאמר משלם מה שבשבת ' ועבין שומעין בשם
שהזיקו על זה הדיך ' והוא שבבר שבשבר מן הבור בשהיה בשם שוה
בדע בעים אחד מזה שהדיק שאחרון ירקות לו שלוקין בוריות ' ובשבדע
הלמים בסם אחד בן באחד בשם שוה בדע בעים אחד מזה שהדיק מ
מיון בזדע בזה ובדע לוקין דמים אחד בן באחד בשם שוה בעים זה שהלך
מן הבדה בים בן בעים אחד מן בזדע ' ואת אחד מפוכה מפוכה נשהיה
שבלל הבעים אחד ' וידענו שה שבין הבתי שמות ' ויפלם שהזיק
ובשו בן שיזה בעור שהלך בעים בשהו בעים אחד ולא יבין עבין שה אחד
באותה בדע בלומר לם לוכלה אחד יבם בעים אחד מאותה בדע
ורומז על זה שה אחד בי ובעד בשדה אחד ולא שבבו יפי הקבלה מ
שלמד שמעין על בב בדה אחרת ' זה דיך הוא דבי לקהניא בין
הניזק ושהזיק בי אלו היבו שומרים בשה שה זו שהזיק שלוכלה בשהיה
היה שחייב דמים בדה ואלו אחרנו גם בן בשה שה בדה והוא
דדע בך ובך אחד ' ובאחד אחר בן בשה יבם שהלך אחד אחד
בשבת היבין בין שהי הבעמת דבר שיעבו שלמד ' לפי שאין בעור שלך
שלוקח לאחד אחד בלוכלף בשעורים בשעים ואחד אחד ' שבירו זה בשעים
בשו בדים שעורים שבלבו בשעים בשו שבבאר בושבת שלין ול
שאמרו לומר בי דין הוא דבי שבירך שלך שבדע עד בזוד בשלבו '
ואין שמין על בב הבדה בשו שבאחרבו שלך בשלך בדיותבו ואין דיבם בשלא
בם שלשים ואין יבולו שלוכל שלך בעור שה שלוכלה בלבר והלבה בר
שבעון

ג המגריש בחוך שרה חברו שלא ברשות
אבלה בהמתו של בעל השרה פטור אם הזיק כהן בעל
הגריש חייב אם הגריש ברשות בעל השרה חייב '

כיון

שלמד שומר בדיות בבקעה לבעים אדם שיעריב בעון הבדה שיהן בר
דשות אדי הוא בחלב בבל עליו לשמור ' ולפיבך יהיה שומר חייב
ואפילו אלא למד לו אדי לשמור ' שבל בעל בביה בבר בארנו בי הוא
חייב עד שיבבל עליו לשמור

ד השולח את הבערה
ביד חרש שוטה וקטן פטור מדיני אדם וחייב בידי שמי
השולח ביד אדם הפקח חייב אחר מביא את האור ואחר
מביא את העצים המביא את העצים חייב ' אחר מביא
את העצים ואחד מביא את האור המביא את האור חייב
בא אחר ולבה המלבה חייב אם לבתו הרוח בלם פטורי
השולח את הבערה ואבלה עצים או אבנים או עפר
חייב שנאמר כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש אם
עברה גדר שהיא נבוה ארבע אמות או דרך הרבים או
נהר פטור ' המדליק בתוך שלו עד נמה תעבור
ר אליעזר בן עזריה אומר רואין אותה באו היא באמצע
בית בור ר אליעזר אומר שלש עשרה אמה בדרך הרבים

ר עקיבא אומר חמשים אמה ר שמעון אמה שלם ישלם
המבעיר את הבערה הכל לפי הדלקה

מה טעמי ר שמעון מומי
חכל לפי הדלקה לא שמיה שעור לפי מה מהבעיר וכשהר כמה מזיקין
מים מיוכל לגמרי ' ובחמר על דרך משל כי אמרי על הרוח מתגלגלין
אלפים שדי מירחוק עשרים אמה וכל מה מתוכל בהתן קשורים
אמה הוה חייב אם תכלה מהן להרוחק ואם פוסקה מהן לעשרים אמה
פטור הדלקה במרחק יותר פעור לפי פקוח רבי מהן מן הקעור פירוש
כהלכו עברים בקר מן גדר גבוה מרבע אמות ' וכלבה כר שמעון '

ה

המדליק את הגריש והיו כו כלים ונדלקו ר יהודה אומר
ישלם כל מה שהתובו וחכמים אומרים אינו משלם אלא
גריש של חמים או גדיש של שעורים היה גדי כפות לו
ועבר סמוך ונשרף עמו חייב עבר בפות לו וגדי סמוך לו
ונשרף עמו פטור 'מודים חכמים לר יהודה במדליק את
הבירה שהוא משלם כל מה שבתובה שכן דרך בני אדם
להניח בבתים '

כשהדליק בתוך שלו וכלבה ותכלה בתוך שלו
חבירו בכגון זה חכמים מודיים היכן מקום שלא יהיו בגדים שכל
חכל מעשיהן מקום שהם בכלים כשלו הוה שלא בגדים שכל לא כלים '
גדים חברו מפנם כלים שבתוכו ' וכלבר כלים שדרכן להניח בגדים
כמו שהתרנות ושהמדרש שכל זולת שלו שהיכים הן הכלים היכו חייב
שלא כשעור גופן הן חבדים כמו שזכרנו ' ושם הדליק את הבירה
שכתב שכל הבירה על מה שהיה בתוכה שכתוב בתורה וישלם המדליק
כל שיהכיר שלין וכלבר בישים שמור פיש לו כמה פשהן שהכר בתוך
הדלקה והן הלבה כר ישמעאל '

ו

גיץ היוצא מתחת הפטיש
ויצא והזיק חייב ' גמל שהוא טעון פשתן ועבר ברשות
הרבים וגבשה פשתנו לתוך החנות ודלקה בנרו של חנוני
והדליק את הבירה בעל הגמל חייב הנוח החנוני נרו ם
מבחוץ החנוני חייב ר יהודה או בגר הנוכה פטור '
והן
הלבה כר ישמעאל '

פרק שביעי מרובה מדת תשלומי כפל ממדת
תשלומי ארבעה וחמשה שמדת
תשלומי כפל נותנת בדבר שיש בו רוח חיים ובדבר ש
שאין בו רוח חיים ומדת תשלומי ארבעה וחמשה אינה
נותנת אלא בשור ובשה בלבד שנ' כי יגנוב איש שור או
שה אין הגנב מאחר הגנב משלם תשלומי כפל ולא ה
הטובח ולא המוכר מאחר הגנב משלם תשלומי ארבעה
וחמשה '

לאחרי כשפרש על כל דבר שעבר על שור על חמור
על שה על שלמה פרש על כל מכרים חוץ ובלבד שלא יגיע ובכלל מי שתה
רן חלב בעין שפרש מה שעבר על שור שהוא גדול ומגיע ממנו חלב
כל דבר שהוא גדול ועשה ממנו יצאו קרקעות שחינן מטלטלין יצאו ע
עבדים שהוקשו לקרקע יצאו מטרקת שחינה מקום מטלטלין הן בוקן
ממון ' ומשם אדיין יתבאר לך כי תשלומי כפל מיוחד בדבר שיש בו רוח
חיים ובדבר שאין בו רוח חיים

כ

גנב על פי שנים וטבח ומכר
על פיהן או על פי שנים אחרים משלם תשלומי ארבעה
וחמשה גנב ומכר בשבת גנב ומכר לעבודה זרה גנב ו
וטבח ומכר ביום הכפורים גנב משל אביו טבח ומכר
ואחר כך מת אביו גנב וטבח ומכר ואחר כך הקריש ם
משלם תשלומי ארבעה וחמש גנב וטבח ומכר לרפואה
ולמלכים השחיט ומצא טרפה השוהם חולין בעזרה
משלם תשלומי ארבעה וחמשה ' ר שמעון פוטר בשנ
אלו

כשיחיטו שוה פיהן פיהם שכשויים ליכן תייב תשלומי
ליכעה וחמשה לפי שהוא מחייב כרת ' ושוי יתבאר לך במסכת מ
מכות שכל מחייב כרת לוקה ושאר שוה שכלבו ליון הרם מת ומשלם '
לאחם יתחייב בתשלומי ליכעה וחמשה כשיתן לאחיו שלא יתחייב עליו
כיום שכשויים וכמו כן שם שחט לו אלא בשבת או לעבוד זרה חייב
בתשלומין לפי שעקר כיהיו שליו הפרם כין שיחטו הוא בעצמו או
שיחטו לו אלא בשבין לעבוד כוכבים ומזלות ' שכלבים עם שחיר שוה מכרו
ולמדנו שכי שהקדים או לברוק את הקטליח וכשיגבוב שכל שהיו וטבח
ומכר משלם תשלומי ליכעה וחמשה לאחיו ' ויתחב להם חלקם בזה
ובכר בחירנו כפרק בני מסכת קדושין שאלין שכשחטו בעזרה ש
חוטרין כשהוח שכל לפי שאחר זה שדברן שוה שכשחטו חולין שכשיו
חייב כתשלומי ליכעה וחמשה לרבן ' והן הלבה כר שמעון '

ג

גנב על פי שנים וטבח ומכר על פיהם ונמצאו ושמין
משלמין לו את הכל גנב על פי שנים טבח ומכר על פי
שנים אחרים או ואלו נמצאו ושמין הראשונים משלמים
תשלומי כפל והאחרונים משלמין תשלומי שלשה נמצאו
האחרונים ושמין הוא משלם תשלומי כפל והם משלמין
תשלומי שלשה אחד מן האחרונים ושם בטלה עדות ש
שנה ' אחד מן הראשונים ושם בטלה כל העדות שאם
אין גנבה אין טביחה ואין מכירה ' גנב על פי שנים וטבח
ומכר על פי עד אחר או על פי עצמו משלם תשלומי כפל
ואינו משלם תשלומי ארבעה וחמשה

מהוציאנו כזו מחלכה
שהוזקתנו שמכר ושכח כמו עדות אחי אחר עליו כזה ' וכמו שהעדות
שאחר שם יכול שני ייעיר שהקיימים שעדות ויתחייב כתשלומי ליכעה
וחמשה וכמו כן כשהודם שטבח או מכר שם כאן אחר כן עדי ושעידו
שטבח ומכר מעלם ' ולא נאמר מודה בקנס פטור וכין שקולה הוין
שם עדים שטור ' ולא כל זמן שיכול עדיים שייב וזהו כשיבוטר עקר
קנבה קודם שיכולו עדי גנבה ואחר שכולו עדי גנבה הודה בגנבה
ומכירה ושביקה שכל שם קודק כשקר בגנבה קודם שיכולו עדיים פטור
משלמי ליכעה וחמשה שכלה לכולו עדי טביחה ומכירה שאר הן '

ד

גנב וטבח בשבת גנב לעבודה זרה גנב משל אביו מת א
אביו ואחר כך טבח ומכר גנב והקריש ואחר כך טבח ו
ומכר משלם תשלומי כפל ואינו משלם תשלומי ארבעה
וחמשה ר ישמעאל אומ' קדשים שהואחייב באחריותן
משלם תשלומי ארבעה וחמשה ושאינו חייב באחריותן
פטור '

מחלוקת ר שמעון וחכמים שיש כמי שגנב והקדיש ' שכל הוזק בימי ם
גנבו קדשים ושאין ועברן חכמים שמדים גנב שכיח שהים ולא מ
שכיח שהקדש ' ור שמעון שומר קדשים שהוזק חייב באחריותן בשמי
בעלים הן גנב שכיח שהים קריבה בים וכבר נתבאר בריאתן הן מ
שבלה שכבדבות שיהו חייב באחריותן והוזק כשיומר קרי זה עולה או
פלמים והן ר שמעון מחייב תשלומי ליכעה וחמשה לשי שגנב כך
בקדשים שהוזק חייב באחריותן ושאין הזק חייב כן שאין כעדיף לשם
בעלים או כשהיו בעלי שמיין ושאין הזק חייב הן העזיד לפי שכל העומד
לפדיות כשלי דמי ' והן בעלי שמיין שפדו כשו שכתב בשקנומו שכל
שם שאין שוה פדיון הזק חייב כלה שוה שיהו חייב כלום ' לפי
שהיה שמיטה שחיכה ידועה ר שמעון שכר קדם שהוזק פטור לשי
שמיטה חולין בעזרה לפי שהיה שחיטה שחיכה דשכן והן הלבה כר
שמעון '

ה מברו חוץ מאחד ממאה בו או
שחיתה בו שותפו השוחט וגתגבל בידו הנזהר והמעקר
משלם תשלומי כפל ואינו משלם תשלומי ארבעה וחם
וחמשה נגב ברשות הבעלים ושבח ומכר חוץ מרשותן
או שגנב חוץ מרשותן ושבח ומכר ברשותן או שגנב ופ
ושבח ומכר חוץ מרשות משלם תשלומי ארבעה וחמש
אבל אם גנב ושבח ומכר ברשותן פטור

כל זה מכוחר

ו היה מושכו
ויוצא ומת ברשות הבעלים פטור הגבידו או שהוציאו
חוץ מרשות הבעלים ומת חייב נתנו לבעורת בנו לבעל
חובו לשומר חנם ולשואל למשא שכר ולשוכר היה
מושבו ויוצא ומת ברשות הבעלים פטור הגבידו או ש
שהוציאו חוץ מרשות הבעלים ומת חייב

לימד תוכיח

כוחת שכלבה שני שקדי קחתי נגב לה יקרות נגב עד שיביא תוכיח
דכר הגבוב ברשותו ויקבה תוכיח כדרך שדרכי קניות המיטלטלין
ובכר קדם בתורת בחמנון מקדמנין ונשבי כי תרכבעם מומרים תוכם
קונים תוכיח הכר הכתן לכם לשמור לעניין שיהיו חייבין כשמירתו ו
ניתחייב כל אחד מהם כדינין המיוחדין לכם כמו שיתבאר שם לה
קנו תוכיח המטלטלין בחזר תן הדרכי שבקנין בהם המטלטלין בחקה
ומוכר כמו שבתבאר בחזמנון מקדמנין ונזכו מה שחזר תקנו מ
מסיבה כשומרין כדרך שתקנו מסיבה בלקוחות ושמור זה העקר
כי זוה עקר גדול ומועיל בדינים

ז אין מגדלין בהמה דקה
בארץ ישראל אבל מגדלין בסוריא ובמדברות שבארץ
ישראל אין מגדלין תרנגולין בירושלם מפני הקדשים ו
ולא בהמם בארץ ישראל מפני הטהרות לא יגדל ישרא
חזירים בכל מקום ולא ינדל אדם את הכלב אלא אם כן
היה קשור בשלשלת אין פורשין נשבים ליומם אלא
אם כן היה רחוק מן הישוב שלשים ריס

אין מגדלין בהמה דקה בחרן שמיאל לפי פרוצין בזרעים ושוריה
קם בחרנו שבכפר דוד ובכר בחרנו עניבה בשני מן דמחי ומק בחמ
לה יגדל חזירים הוא הדין לשאר חרים שמסורין בחכלה חבל דכר
בחזירים בני ירושלם שהם לפכר לגדל כמו הבקר והצאן ואין עירים
בשבים פחים אם רשות לגדל בהם אלא אם כן ירחיק מן הישוב
כל שהוא הסיבה מרבעה מילין והם שלשים ריס וזה לפרזקין שבמס
מן הגדל אלא יגדל בני בני העיר והזהיר אלא לגדל אלא מפני הזקן

פרק שמיני

החובל בחברו חייב עליו משום
חמשה דברים בנזק ביצר ברפוי
בשבתובשת בנזק ביצר סימא את עינו קיטע את ידו
שבר את רגלו רואין אותו כאלו הוא עבד נמכר בשוק
שמין אותו כמה היה יפה וכמה הוא יפה ביצר כואו
בשפוי או בסמטר אפילו על צפרנו במקום שאינו עושה
חבורה אומדי כמה אדם ביוצא בזה רוצה ליטול להיות
מצטער כך רפוי החבו חייב לרפאתו עלו בו צמתים אם
מחמת המכה חייב ושלא מחמת המכה פטור היתה
ונסתרה חיתה ונסתרה חייב לרפאתו היתה כל צרכה א
אינו חייב לרפאתו שבת רואין אותו כאלו שומר קשואין
שכבר נתן לו דמי ידו ודמי רגלו בשת הכל לפי המבויש

והמתבייש המביש את הערום המביש את הכושא
המביש את הישן חייב וישן שביש פטור נפל מן הגג
והזיק וביש חייב על הנזק ופטור על הבשת שנ ושלח
ידה והחזיקה במבושיו אינו חייב על הבשת עד שיהא
מתבוין

כמיקטע ידו של רבלו יתחייב לו החובל כמיעבד כו
אחר מחלה המזיקים לא מניח מקם בנין מביים אחתן בלבר לה יה
יתחייב אלא בנזק וכמו כן אם נעד בלבר לה יתחייב אלא נעד במו
מחתר דרך מעל כותל בסמוך על בפרכו ועל זה סדרך וזקק ונם
יעבור המזכם על דברי הרופא ונוסף חלין לו מלדיו בסבתו מחלה
לה יתחייב אחובל אום רבר על אותו שחלי מיתתה לפי מחלה
חים עליו נפשו ויש כי עקר משקדי דתקנ מין נזקין רבמות בבבל
ונזק שדין בפחר כל אחר נזק אחון אחרן שחרל בלבו לפי שאמר
יתברך עד אלהי ואין לכון דייני מזיקים אלא אלהים אלא דייני
שמוכין לאחרן שחרל כמו שבתבאר בסנהדרין וכל דייני העולם
כאלו הם עומדים במקום דייני אחרן שחרל ואף על פי כן אין מ
מחלחין אותו אלא בדברים המוחנים הרבה כדי שלא יהבדו זכיות
כבי אדם בנין המלאות והמקח וממכר והסבלות והקזה ואומנות וה
וכפרירות ובפשוטה בחמה בנין ורבל אחן מועדין לזה כמו שקדם
וכיוצא בהן בפשוטה אדם את חבירו אבל בחמה בחלבו את אדם כ
בחדם וכן כל כמה לא יחלם אום רבר אלא בכיתדין כאחרן שחרל לפי
שלא הדברים בחמה אלא יחרעו אלא מעט ואין אדם נזקין בהם חברין
כים והרחוי לעשות בחובל בחברו בזיעם כל מה שיתחייב משפת
וכפת ודמי נזקו ובכול בסל וישלם אחובל בשום אחת ויפטר
אם היה קרין באחרן שחרל ואם הוא בחובל לאחרן ואבדין החובל עד
שיתן מה שיתחייב על דרך פשוט אלא יעלה עם בעל דינו לאחרן שחרל
וכשיתן מה שחחייב עליו מתיירין לו בדינין ואחר לא ניתנה החובל כ
בזה ונחשבה ראוי לזכור בכאן כי אחבי נזק שחייב אתם קדם הוא
ואין נוחנין אותו אחובה לאחרן אלא על דרך שכותב אחובל אחבי נזק כ
פרוטרת שכותב בבר בשרך אחבי מזו שחשבתה והוא בשאין נרגנות
מקחזין מתחת ידו ובבר את שכלים שמלם אחבי נזק אין נוחנין כי הוא
הלבה ואינו קדם ונוחנין אותו בחובה לאחרן וכלבד שיהיה כי הוא
הכיוק כל בדברות שיהיה הוא שנוחר על כל חיזק הרבה כמו
שבתבאר לעם ונזק שלם אינו קדם ונוחנין אותו בחובה לאחרן אלא כ
בשוה השוה בלבר לפי שעקר הוא בשינו אין מניחר בבבל

ב

וה חומר באדם מבשור והומר בשור מכודם שהאדם
משלם את הנזק ומשלם דמי ולדות ושור אינו משלם א
אלא נזק ופטור מדמי ולדות

אחרי זה אחמר בחרנו מכשור יגלנ
שוק על השקר אחר קדם בפרק שלישי מני השכיר שור הנסקל נזרנו ש
פטור ונבבר בחרנו בפרק חמישי בם בן שהשור בעור מדמי ולדות

ג

חמבה אביו ואמו ולא עשה בהם חבורה והובל בחברו
בשם הכפורים חייב בכולם החובל בעבד עברי חייב
בכול חוץ מן השבת בזמן שהוא שלו החוב בעבר בגעב
של אחרי חייב בכולם ר יהורה אום אין לעברים בשת
בבר בחרנו כי מן העקרים
שבריבנו מין חדם לנזק ומשלם חלת בשיעשק חדבר חייב עניו
חלקות ומשלמין לנזק ונוחנו משלם זולתי חובל בחברו בשם
שבשוים בלבר נזק משלם ונוחנו נזק לפי שחמזק חשוים ב
בחובל משלם על כל מניס ונזק שבחמר יד כיד וכח הפירוש בזה
שבבר קניתן חיד ליד ומאי ניהו ממון כי אחר שחמר בחמר עשה בן
יעשה לו ולא שיה בריך לחמר יד כיד ונזק עבין מה שחמרנ
בפירוש דבתיב תעדיף מובל בחבורו בתמלומין ואין חלבה בר יקוד

ר הרש שוטה וקטן פניעתן רעה החובל בהם חייב והם שחבלו באחרים פטורין אבל משלמין לאחר זמן נתגרש האשה ונשתחרר העבד חייבין לשלם

פ' זה מבואר ניחא לן דייקינן ליפי מהכא כדי לפטור סזקם מכחי מדם.

ה

המכה אביו ואמו ועשה בהן חבורה החובל בחברו בשבת פטור מבלום מפני שהוא נדון בנפשו החובל בעבד בגיעו שלו פטור מבלום

כבר בארנו בפרק הראשון שעבד מיפקיע שבת כי חמוכל לא יהיה מתחייב בכפיעו שלא בפניהן לקיים הדם הפותח מן המכה פיפתחים כו בתיב פירים תחבל דם בתבון לא להחייב ולהזיק בלבד הוא תקלקל ופשוט ר מבד חייב שבת. וזהו בחובל בכהמה וכחיב. אבל חובל בחברו הוא חייב מקילה מפני שמכה רבנו נדמה בחזקו לבעל דיבו הוא כמתקן כמו שמתבאר בקונטרס הנזק ואפי מתני ואפי מחוך חייב לפי שתבוח דעתו כאותו מעשה ולשון מחוך קלקול ולפיכך הוא פטור מבלום מחמת הנזקים ודע זה ולא תטעה כו

ו התוקע לחברו

נותן לו כלע ר יהודה אומר משום ר יוסי הגלילי מנה סטרו נותן לו מאתים זוז לאחר ידו נותן לו ארבע מאות זוז צרם באוזו תלש בשערו רקק והניע בו הרוק או שהעביר טלתו ממנו ופרע ראשה של אשה נותן ארבע מאות זוז הבל לפי כבודו אמ ר עקיבא אפי עניים שבישראל רואין אותם כבני בני חורין שירדו מנכסיהן שהן בני אברהם יצחק ויעקב מעשה באחר שפרע ראשה של אשה ובאת לפני ר עקיבא והייבו ליתן לה ארבע מאות זוז אמ לו ר תן לי ואני ונתן לו ושמרה עמדה על פתח החצרה שבר את הפך בפניה ובו באיסר שמן זג וגלת את ראשה והיתה מנחת על ראשה והעמיד לה ע עדים ובא לפני ר עקיבא אמר לו ר לזו אני נותן ארבע מאות זוז אם לו לא אמרת כלום שהחובל בעצמו ואף על פי שאינו רשאי פטור ואחרים שחבלו בו חייבין והקוצץ את נטיעותיו חייבין

תוקע לחברו הוא מי מפני חברו כדם ידו סבור כערפו שפירו מהכהו כפם ידו על פניו לאחר ידו. מהכהו כאחר ידו ונותן קלון ניתר. צרם לאזנו מפתל אזנו וסכחיבו כעין עקיבה נמי אחמר הכל לפי כבודו לל פי אלו קטעורים הנזכרי' הם תבלית מה שהוא נותן לאדם חבוב ומה הוא אדם אחת יפחות לו מחלו הקטעורים ולא יתכן לו הלא לפי כבודו יר עקיבא מוקי לה כגון שהרחל כלם פנים כאלו חייבים. ומן הטעקים בדין הלא יתייבו כר זמן כבזקין ואחבה עמד ר עקיבא זמן בפני בלבד ואין הלבה כר עקיבא כהמוחא כל אדם ולא כר יהודה וכל אלו הם קנסות ואיבם כ כאדון יפרוקל כמו שבאחרינו.

ז אעפי שהו נותן לו אינו נמחל לו לעד

שיבקש ממנו מחיל שנ ועת השב את אשת האי וגו ומנין שלא יהא הטוחל אכזרי שנ ויתפלל אברהם אל ה האלהים וגו האומר סימא את עיני קטע את ידי שבר את רגלי חייב על מנת לפטור חייב קרע את בסותו שבר את כדו על מנת לפטור פטור עשה בן לפלוני על מנת לפטור חייב בין בנופו בין בממונו

אחרינ אם הן מקוח כלאחו והוא זה שאחמר לא כמוך נופו, על מנת שפטור כי מן הדיוט כי מין לדם מותר בכמות

זה נלפיכך חייב.

פרק תשיעי הגוזל עצים ועשאן כלים צמר ועשאן בגדים משלם כשעת הגזלה גזל פרה מעוברת וילדה רחל טעונה וגזזה משלם דמי פרה מע מעוברת לילד ודמי רחל טעונה ליגזו גזל פרה ונתעברה אצלו וילדה רחל ונטענה אצלו ונחזה משלם כשעת ה הגזלה וה הבלל כל הגולנים משלמים כשעת הגזלה

אחרינ זה הכלל כל הגולני משלמים כשעת הגזלה ללמד כי מי שגנב כחמה קטנה ונדלה מכלו ק קנאה בשבוי ואם מחוק אי מכיר אחר שגנב לא שנו אלא שנוכח לשנו הוא מוכר ואינו חייב כתשלומי מרכבה וחמשה

ב גזל בהמה והזקינה עבדים והוקינו משלם כשעת הגזלה ר מאי או יאמר לו בעבדי הרי שלך לפנך גזל מסבע ונסדק פירות והרקיבו יין והחמי משלם בשעת הגזלה מסבע ונפסל תרום ונטמאת חמץ ועבר עליו הפסח בהמה ונעבדה בה עבירה או שנפסלה מעל גבי המובח או שהיתה יוצאה ליסקל אומר לו הרי שלך לפנך

כשהקיבו מקנת הפירות אחמרים לו הרי שלך לפניך נאם הקיבו כלם מפלם כשעת הגזל ומעובע ונפסל הוא פלם יעבור כאות מילינה אכל עובר הוא כמילינה אחרת. ולכאה כר' אחיי

ג

נתן לאומנ לתקן וקלקלו חייבין לשלם נתן לחרש שידה חיבה ומגדל לתקן וקלקלו חייב לשלם הבנאי שקבל עליו הבותל לסתרו ושבר את האבנים או שהזיק חייב לשלם היה סותר מצד זה ונפל מצד אחר פטור אם מחמת המכה חייב

אין הפרים בין מיתן לאומנין כלי מיבעמי לתקן אותו ו וקלקלתו אי מיתן לאחמרים עבים אי ברזל לעשות לו אחכו כלי ויעשה אותו ניכחרי מלאכתו ואחר כך קלקלנהו ישלם לחי קלקלנהו כשכי כשכי הוא עבידים.

ד נתן צמר לצבע והקדיחתו יורה נותן לו דמי צמרו צבעו בעור אם השבח יתר על היצאה נותן לו את חיצאה ואם היצאה יתרה על השבח נותן לו את השבח לצבוע לו אדום וצבעו שחור וצבעו אדום ר מאיר או נותן לו דמי צמרו ר יהודה או אם השבח יתר על היצאה נותן לו את היצאה ואם היצאה יתרה על השבח נותן לו את השבח

כעור שחירחו ריע והוא אכ על דרך משל זה נכעו אדום. אבל הוא עין ריע. לא יכפי לאחם מרגה אותו ועבין עבה ונקונקה כאן אחמר לך על דרך משל אבל קיה הכבר קוה ריכר ואחר כביעתו קוה ריכר נאם הוניח עליו ונקוניה כי הכבע יוכיע לא יתן לו אלא דוכע ריכר. ואם הוניח עליו אלבאה רכעי ריכר יתן אחני אחמר קונתר בדמיו. וכל זה אינו אלני כרגון בעל הבגר. אלא אפי אחר לו בעל הבגר כיון שעברת על מ אחמרי יתן לי אם אקיה אוה כגדי כתחל ונטול לך הבגד לא יוכל לומר זה לפי שאחמרו אם הבאת יתר על הקונקה ואם הקונקה יתרה על הבאת קיה אקנה לבעל אחר משכיקה. ונקלבה כר' יהודה.

ה הגוזל את חברו שוה פרוטה ונשבע לו יוליבנו אהריו ואפילו למדי לא יתן לא לבנו ולא לשלוחו אבל נותן הוא לשליח בית דין ואם מת יחויר ליורשיו

ים לאדם שיתן את הגזלה לבנו שכשירדו ליקחוה לקחוה ונתכפר לו
ויפחד לומר שמתוך כיון כך עד שיכה בעליו או יסלחו לו אם יעשו
כן כטוב בעיניהם

ו נתן לו את הקרן ולא
נתן לו את החומש מחל לו על הקרן ולא מחל לו על
החומש מחל לו על זה ועל זה חוץ מפחות שוה פרומה ב
בקרן הרי זה צריך לילך אחריו

ואפי' קיים הגזל בעין כיון
שלא כפאר עליו מן הקרן אלא פחות משוה פרוטה אינו צריך לילך מ
אחריו ולא נתכוין לפאר שמקוה אומרו שחשבן שווה פחות מפרוטה
ויש שוה פרוטה פרוטה

ז נתן את הקרן ונשבע לו על החומש הרי
זה משלם חומש על חומש ער שיתמעט הקרן משום ס
פרוטה וכן בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק
או מציאה אבידה ובחש בהן ונשבע על שקר הרי זה משלם
קרן וחומש ואשם

עד שיתמעט הקרן משום פרוטה כגון
גזל פרוטה ונשבע שלש שבועות כתן פרוטה ונשבע על הזהו יתחייב
זהו נהוכנע כתן הזהו ונשבע על הקרוב יותבע זהו ומשקלו ג
גי' חרוב כתן הקרוב ונשבע על קרוב חייב חרוב והוכנע קרוב
כתן החרוב ונשבע על רובע חרוב הוכנע חייב חלה רובע חרוב כל
כלכך לפי משוה פרוטה משום פרוטה למכס יתחייב כזה לפי מחמר
הסחורה חמישיתו יוסף עליו וקבלנו בפירוש זה הלמד ממכסף חומש
על חומש וכן כל מי שבתחייב חומש ביכס משום לפי שבי חמישיתו
חמישית קרבה על הקרן שכאלו

ח היכן פקדונו ואמר לו נאבד משכיעך
אני ואמר אמן והעדים מעידין אותו שאבדו משלם את
הקרן הודה מעצמו משלם קרן וחומש ואשם

תוספת החומש
לא יתחייב שחדש כי אלא כשהודאתו לא על פי עדים אב והיה כי יחטא
ואשם וגו' למכס יהיה זה כשאב מאליו

היכן פקדונו אמר לו ננגב
משכיעך אני ואומר אמן והעדים מעידין אותו שגנבו ם
משלם תשלומי כפל הודה מעצמו משלם קרן וחומש ו
ואשם

תשלומי כפל הוא קנס וינעקדנו מן הדס משלם קנס על
פי עצמו וכבר התבאר זה בפרק שלישי מכתובות

ט הגוזל את אביו
ונשבע לו ומת הרי זה משלם קרן וחומש לבנו ולאחיו
אם אינו רוצה או שאין לו לזה ובעל הוב באין ונפרעין

תמר רחמנא והשיב את הגזלה וכו' לפיכך מי שגזל מן לב תקנה על
פתקנה בגזלה שתדע ירן מי שיחזול מיתו הגזול זה בפתחי הגזלה עודה
מצלנו לא בפתבית ולא קנאה בפני כמו שקדם ולפיכך כשמת מכין ו
וגזלה תחת ידו ואכין לא מחל לו מכל מקום צריך שתבוא לותו הגזלה ל
מתחת ידו ואם היה חבלו לא מחכין יתן לו מיד שגזל לו יתן הגזלה ל
לבניו הוא עצמו בעבין שתבוא הגזלה מתחת ידו ואם היה חבלו לא
מחכין ולא בניו לו לא לחזיר הוא לותה שתבוא הגזלה לבניו יתן לותן בח
בחובו לו בפתובת שאתו לו נדקה וכל זה בשידוע שיאמר זה גזל לכה
לא מיתן על דרך זה הוא שמיומנו וכרי שתבוא הגזלה מיתחת ידו

י האומר לבנו
קינם שאי אתה נהנה לי אם מת ירשנו בחיי ובמותי אם
מת לא ירשנו אלא יתן לבנו או לאחיו אם אין לו לזה
ובעל הוב באין ונפרעין

כל זה מבואר מן שמה שקדם ובריך עוד מיבאר
למי שבתן לו לותו שמומן שיאמר לשם כי אביו בשבע עליו שלא יבוא

בשמומו ולפיכך פוח נותנו לשם כרי שלא יבוא הגוף מלותו שמומן
שעבוד ולא יקשה בעיכך שמוח פריע את חובו מן שמיעין לשאר בתאר
להבנות כו לפי פיתבן זה כמו שפתבאר בפרק רבעי מעבדים ולשם ס
פרשנוהו

יא הגוזל את הגר ונשבע ומת הרי זה משלם קרן
וחומש לכהנים ואשם למובח שנ' ואם אין לאיש גואל וגו'
היה מעלה את הכסף ואת האשם ומת הכהן יתן לבנו
והאשם ירעה ער שישתאב וימבר ויפלו דגזיו לגרבה
נתן את הכסף לאנשי המשמר ומת אין היורשין יכולין ל
להוציא מידו שנ איש אשר יתן לכהן לו יהיה

כבר ידעת כי
קבר כשמת ולא הביא כבי כשקדשם כי אין לו יורש ואל שקדש כשבפיו
זכה ועבבי שמת שאין לו יורשים נאמר ואם אין לאיש גואל וגו'
מיבאר מי שפאר שלא יפיה לו גואל כי קבלה הוא כיורשו אם כן אחים
מיבאר מבטנו הוא יורשנו וכבר ידעת כי בכל מקום שיאמר ברבים הל
עולת ברבה וכבר בארנו זה בסבסת שקלים ויכי עולה ברבה יתבא
לך מזה שבשוק שהביא הפיה על זו שהקלבה שהשם נתרל לקרן שקוח
מחזיר כלומר הגזלה בעינה לו לעולם

יב נתן הכסף ליהוריב
ואשם לידעיה יצא אשם ליהוריב והכסף לידעיה אם ק
קיים האשם יקריבוהו בני ידעיה ואם לאו יוחזר ויביא
אשם אחר שהביא נזלו ער שלא הביא אשמו יצא
אשמו ער שהביא נזלו לא יצא נתן את הקרן ולא נתן את
החומש אין החומש מעכב

כבר בארנו בראשון של סוכה כי
משמרות כתוב עשרים ואחד משמרות והיו עובדים בזה אחר זה
כל משמרת שבת אחת ומכלל המשמרו' יהוידיב וידעיה והכיא חות
על דרך משל וכשבתן בשם ליהוידיב ואשם לידעיה והיה משמרת
משמרת ידעיה בזה חולקין ר' יהודה וחכמים ר' יאמיי אומ' משמרת
יהוידיב שברך בשבילה הכסף כיון שאין לה במשמרת שום דבר לפי
שאינה שבתו לפיכך יחזור כסף אצל אשם ויפוב הכסף לידעיה שיש לו
משמרת ויחכמים אומרים משמרת ידעיה עברה כשבאו לשם שהרי
מכלי שתקבל הכסף והרחי שיתן ליהוידיב שבטל בסף בריפת כתו שרחי
אשם מחתו ויתן ליהוידיב שבטל בסף הכסף קודם שהיה ולפיכך יקח ה
יקריב אשם בשתקיים משמרת ידעיה ולפי שחלו העקדים לאותם ידועים
לאחר לבו מחבר אשם בשמשה זו בשבתן הכסף ליהוידיב ואשם ל
לידעיה ויהיתה משמרת ידעיה שם הוא הלבה בחבמים שאומרים יבא
לשם יהוידיב כתו שקדם זה מבואר ולין שם שפק ואם הלבה
כר' יהודה שאחר יביא הכסף לידעיה שם קיים האשם יקריבוהו בני
ידעיה ואם לא שקבלה משמרת ידעיה והקריבה האשם קודם שתבא
הכסף מן יהוידיב זכו בני ידעיה בעוד האשם אבל בשרו מיבא
לחולין לפי שהוא שעול ויחזור ויביא האשם אחר ליהוידיב אשר
בידו הכסף ויקריב אותו למשמרתו ואם שלחו רבינו הקדוש בשבשה
וז הוא לויות יתחייב על דעתו' יהודה שהקריבו בני יהוידיב האשם ו
וכך אמרה שבריתא כזה הרין בשהיתה משמרת ליהוידיב ועשה מ
מה שאמרנו אמ' ר' לרבי ר' יהודה שם אחר שקדמו בני יהוידיב והקריבו
האשם יחזור ויביא האשם אחר שקדמו בני ידעיה וזבו המחריס בשם ס
שבידים יוזה העבין הוא מה שלמדנו בזוהת האשם והלבה בחבמים
ומרמה שלחו לבית הכסף קודם לקרבן הוא מה שנו בהאשם תאשר
יבבר בו ונבלבו בפי זה כי האשם הבאתר בתן הכסף והוא מה שאמרו
האשם זהו קרן ובבר בארנו בהלבה שקודם לזו דרחמנא קרי הכסף ל
האשם ואמרו יבבר בו והוא פועל עתיד הל שבבר
שתה ל בשברים שהוא בתן הכסף ותבמל בפרתו ולא שלוח עליו עון ב
בקרבן והוא הל האשם כמו שבבר עליו שהוא בחיל האשם
ובלבלנו בזה הל האשם שמעבבין ואין החומש מעבב ובבר בתבאר פי ק
האשם הוא הכסף ושי מעבבין שבשרה

פרק עשירי הגוזל ומאכיל את בנו וחנות לפניהם

פטורין מלשלם אם היה דבר שיש לו

אחריות חייבין לשלם אין פורשין לא מתיבת המוכסין

ולא מבים של גבאין ואין נוטלין מהם צדקה אבל נוטל

הוא מתוך ביתו או מן השוק

גז המעמיד בית הבנים על פני

שקרין הלחם מטלטלי לבעל חוב לית מאן דאמר מלוה על פה מ

מימו נוכח מן הדמים ' נפני השקרים הלכה מן הלכה כן ' אבל מן

השקרים שכרן עליהם עבדיו מטלטלי לבעל חוב מאן דאמר מלוה על

פה עכו"ם מן הירדנין וקרקעי על הגוזל קיל מלוה על פה '

לביתך הגזול ומחכיו לבניו חייבים לשלם בחיוב גבים מיקיף '

בתיהם שבעלים לו לית מיתיבי אין מחכיו מקרקעי לו מטלטלי מ

מכמה יקח על כל שבים כל מה שגזל ואם לית לו הכיח לחכיו מנם דבר

אם נתישנו שבעלים חייבים לשלם ואם לית לו אבל מה שאכלו לפני

יום חיבין לשלם ואם קיים המוכס בני לו מוכס ישראל אלא מאין לו

קבוצה אלא שלקח רשות מן המלך שיכול לגבות על הקבס לו יוסף משם

טיבוחא על הקבוצה שקנה לו המלך אותו שגזלו גזלן ככל זה אין רחוי ל

לערער דבר ממש שים לבניו מן המשוח לפי שהוא בחזקת גזלן ואומן

המעות כל גבולה וכמו כן לית יקחו נדקה מאותו המוכס מן המשוח

שלביניו ' אבל אם פרע מהמשוח שים לו בביתו או נטלו ממנו נדקה

בשוק כמוך ואין תיכה לפניו זה הוא מותר ואפו טעם אם מחמר מ

מתוך ביתו או מן השוק ' וכמו כן אין מוחרין ממש שלפני גבאי נדקה

ממש חשר שלח יחשדו אותו שאין מוכסי קנדקה למי שים עליו חוב

בחיותה אותו מיתן תשחת מי שלח ליחה בשלקח הרבר וכבי בתבחר

לך מדבריו כי בחיותה מוכסי ישראל ואינו מנוסף על כל מה שחקק לו

מלך ולח יגיע אינו גזלן כי אין השקרים שלנו דינה דמלכותה דינה '

ב

נטלו המוכסין חמורו ונתנו לוחמור אחר נטלו הלסטין

את בסותו ונתנו לו בסות אחרת הרי אלו שלו מפני שה

שהבעלי מתיאשים מהם המציל מיד הגיים מן הנהר ו

ומיד הלסטים אם נתיאשו הבעלי הרי אלו שלו וכן נחיל

של רבורי אם נתיאשו הבעלי הרי אלו שלו א"ר יוחנן בן

ברוק נאמנת אשה או קטן לומר מבאן יצא גחיל זה ומהלך

בתך שרה חברו להציל את נחילו ואם הזיק משלם מה

שהזיק אבל לא יקוץ את הסובה על מנת ליתן את הדמי

ר ישמעאל בנו של ר יוחנן ברוק אומר קוצץ ונותן את הדמי

אין לחם וקטן נאמנין כדין זה לחם בשוק מים לפי תומו כמו מ

מבחרבו בבני לעירית חסה בסוף יבמות ' ונקיל בקדיה עדית דכוים ס

מבקבוים על הקילף שלחם כמו מזה מפרשם נידע ' ואין הלכה כר'

ישמעאל בנו של ר יוחנן בן ברוק '

המביר את בליו או

ספריו ביד אחר אם יצא לו שם גנבה בעיר ישבע בסה

היציא ויטול אם לאו לאו בל המנו שאנו אומ מברן לאחר

ולקוחן זה ממנו

זה הדין בסיפיה קיים מקוח מיכו ירוע

למכור אותן מהבדים מקוח טועין עליהם שבגבו לו ויונח לו שם גנב

בעיר ואין צריך שבאחר שבריך שני עדים מיעידו שעל הכלים הין שלנו

ושלהן שספרים שלו הין לבני זה מבואר לחל שם דיבו מיכור בליו

וספרים לח יהיבו לו זה הדין שלח שם לבן עמו ואם נתנו לבקר

קיבו התנר ואותם הבני ' שלנו בביתי יבאו על אותה המחתרת וכליו

וספריו של בעל הבית טיהיה באותם שעם יהיבו לו דין זה כמו ש

שהתבבו ובבר בחרבו שעמים כי בבל מקום שאמרו בשעבה שבועה

הוא שבועה בתורה

ד וה בא בחביתו של יין וזה בא בבדו של

ין הרועים צמר וחלב וגדיים ולא משומרי פירות ע

ובש נטרקה בדו של רבש ושפך וזה את היה והציל א

את הדבש לחזבה אין לו אלא שבדו אם אם לו אציל את

שלך ואתה נותן לי דמי שלי חייב ליתן לו שטף את

הנהר ואמרו והשור חברו שלו יפה בנה ושל חבירו יפה

באתים המח את שלו והציל את של הבדו אין לו אלא ש

שבדו אם אמר לו אציל את שלך ואתה נותן לי דמי שלי

חייב ליתן לו '

הלו שמעינן דדין בחבית של יין בלבד שיכו

לאחרים בגון זה שוה שבשפיים עליו נותן לו דמי ייבו אבל חמירו ומו

ואחר מבדו שלחנו שנשה מעשה בידו לח לח שמעינן דדין בחמורו

ואחר מבדו שיכו לאחר בזה הוא שלחן לו לח שבדו בשלח פירש עליו

לפי שלחנו שנשה מעשה בידו אבל ייבו ואיבא חברו לשלו לפ

פירש נותן דמי ייבו לפי שהתעסק בחסף פירש בידו לפיבך הדיעבו

שדין בשני האומנים אחד ושלח בחאר בזה מפורש בשלו לפי שלח

שבשלו שבים מתעסק ונתעסק בשלו לחסף מה שחבר לפיבך לח פ

פירש עליו נותן לו דמי חמורו ואחר ייבו '

ה הגוזל שדה ונשלוה מסיקין

אם שבת מדינה היא אומר לו הרי שלך לפנך אם מהפת

חגולן חייב להעמיד לו שדה שטפה נהר אומר הרי שלך

לפנך

שמעינן בהלכה זו שהתיים מכה שבעית שלשה

לו לימה שלשה שמו שטפתה בבהר לו נסקעה לו יורדים עליה שבבי לו

שלבים שדינה דין שבת מדינה ' שלח יבבל לומר לו שיעה זו בלח בה

בשניתיך ובלו שתה שוה שטפה ' בדי שיסה חייב לשלם שבל יאמר

לו הרי שלך לפנך

ו הגוזל את חברו או שלוה ממנו או

שהפקיד לו ' בישוב לא יחזור לו במדבר על מנת לצאת

במדבר יחזור לו במדבר

תקבה היא זו לבעל הימיון לפיבך לם שמי

בעל הימיון לומר שוה בידו תן לי שם שים לי שלך בבתן במדבר יש

לו לעורעו ממבו

ח האומר לחברו גולתך והלוחנו

הפקדת אצלי ואיני יודע אם חורתי לך ואם לא חורתי ח

חייב לשלם אבל אמר איני יודע אם גולתך ואם ה

הלויתני ואם הפקדת אצלי ואם לא הפקדת פטור מ

משלם

יסיה חייב לשלם בשטועבו שבדו טעבת בדיל

ואומר בולת אותי והלוחי אותך בבל שם שים חבדו בם בן מסוקן מ

שאמר מיבי יודע אם שלוחי אותך לא לא שלוחי אותי שמר שלוחי

גלי לבבל מיבי יודע אם שחזרתי לו לא לא שחזרתי אינו חייב לשלם

שבל שם בח לשחת ידי שמים יתן לו בשם שהודה שלוחו ואם אומר

פטור ואחילו טעבו שבדו טעבת בדיל ואומר הוא מיבי יודע פטור

ואינו חייב שלא שבועת שמת שהוא אומר אינו יודע בשמת שים לו שבבו ממין

ט

הגונב שלה מן הערד והחזירו מת או נגנב חייב

באחריותו ואם לא ידעו בו הבעלים בגנבתו ובחזירתו ו

ומנו את הצאן והיא שלמה פטור משלם

שמיני ואינו שת

שבלן ושיה שלמה פטור משלם וכל שעינין שיהשבון והוא שגנב

וידוע בשל שבלן שגנב לו שבל שם ישוא שבעלים לח בגנבתו ולח ב

בחזירתו אינו פטורו שלח שם כן יחזיר וידעו שבעלי שיחזור לפי שלמל

זה שעלה דרך אחר וחלתו דרך שבלן ולבך בריך לשמיע שבעלים בדי

עיממיעו בחאר יבל ואח יבבר מיחזיריבו

ין לוקחין

עצים ופירות אבל לוקחין מן הצשים כלי פשתן בגלגל
ועגלים בשרון וכלם שאמרו הסמן אמור ולוקחין בציר
ותרנגולים מכל מקום

מלא מרביים מחזי כ

מלא לקוחין לפי מחוקתן נכנס בדים

ומוכין שהכובס מוצא הרי הוא של בעל הבית הכובס
או שלו שהסורק מוצא הרי הוא של בעל הבית הכובס
נוטל שלשה חומין והם שלו יתר מבאן לבעל הבית אם
היה שחור על גבי לבן נוטל את הכל והם שלו החיים
ששייר מן החוט כדי להפוך בו ממלת שחוא שלש על ש
שלש חייב להחזיר לבעלים מה שחרש מוציא במעצר
הרי אלו שלו בפשיל הרי הוא של בעל הבית אם היה
עושה אצל בעל הבית אף הנסרות של בעל הבית
כבר

פתבלי בשבת כי הסוכין הם חתיכות נמר קטנים שמשלחין בהם
הם פתות והכרים ושונה בהן ' וכובס קונה שמלבן הנמר
ושוליך קונה שמשליקו ומכבדו וכדי לתפור קונה
כמו תורך מקט ' ומעבד כלי
הבבי שמחליק בו מנ
כיוצא בו '
וכמיל
קונה כלי הבגד שמתקן בו הקצץ ' וכסורת קונה הסמן שמחזיק הקציים
בהכוסרין הקציים
לעצמות מקן
לנחות

מלא מפסת בכח קונה

מסכת בבא מציעא

שנים אוחזין בטלית זה אומר אני מצאתיה וזה
אומר אני מצאתיה זה אומר כלה שלי וזה
אומר כלה שלי זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה וזה
ישבע שאין לו בה פחות מהציה ויחלוקו וזה אומר כלה
שלי וזה אומר חציה שלי האומר כלה שלי ישבע שאין
לו בה פחות משלשה הלקים והאומר חציה שלי ישבע
שאין לו בה פחו' מרביע זה נוטל שלשה הלקים וזה נוטל
רביע

זה קרין קונה כשלוחו כל אחד מסכיסם בחוט שפת
הטלית לכל אם תעמ כל אחד מסק לעצמו בחלק ממקו ים לכל אחד מ
מסכיסם מה שתעמ ונחזיק בו ונהמחר מן הטלית יחלקו אותו בטוס ש
אחד מיסכיסו מכיסם במו שכתוב ' ומה שחמר זה אומר כלה שלי הוא
מדבר בשחכר קמוכר קטלת לאחד מאני בני מרם שהיו מנוים לפניו
בדמים יהיועים וכל אחד מסכיסם כתן לו אותן הדמים ולקח מן האחד
בידוכו ומן האני חנם וקבל אותו ממנו על דעת שיחזיר לו ונסתפק
לחוס שהיו יודע לאחיק מקס מכר וכל אחד מן הלוקחין טוענ למוכר
כידוכו יקבע כיסים כמו שת' בתקבת החכמי' כדי שלא יהת כל אחד
תופס בטלתו של חברו ויחלקו טלית ודמי שכתן לאחד מקס שיחזיר
לקס המוכר ואלו ידע המוכר מי היה לוקח וימר לזה מכרתי
יהי בחתן בשדיתו ואשתי שמקטלת בידי מכיסם וטוענ כל אחד מכיסם
אני לקחתיה ותקי שדיתו כדין עד אחד דעלמא ואח תקיס שכנועה
ר תוריתא שבני שעד לא כתקבת חכמים כמו שאחרנו ולא יזכה בטלת
האחד יותר מחברו אלא קס יטרף כל המוכר עד אחד ונשבעו כי
שכנע נטל קס לבד בשבועתו לא יקבע על יותר ממה שהיה בידו
בשעת מכירה ולבי זה יקבע עד אחד מחציה ולא יקבע שניה
כלום אלא מלא שאחד נוטל אלא חציה ועל הדיוים כלם תקיש ותדין

ב

והז שנים הוכבין על גבי בהמה או
שהיה אחד הוכב ואחר מהלך זה אומר כילה שלי וזה או
כלה שלי וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה וזה ישבע
שאין לו בה פחות מחציה ויחלוקו וכומן שהם עודין או
שיש להם עדים חולקין שלא בשבועה

למיך שיושב ומכניס מיים
וכלבר שיושבע ונוטל על הבהמה כדי שתלך ' ונוח לו היה כן אלא
שהיה יושב עליה כלבר שהמכניס קבה ' ושוויתך שאם שמרו לו כאח
עדים שתי' אחר שנשבעו חולקין עדיים כשבועה חולקין אלא כשבועה

ג

היה רוכב על גבי בהמה וראה את המציאה אם לחברו
תנה לי נשלה ואמר אני וביתי בה וזה בון אם משנתנה
לו אמר אני וביתי תחלה לא אמר כלום

אם תיוכב למי להולך
כדבלין זכה לי כו לא יכול לומר כשיקשה שתי וביתי בה אלא חבירי
קיוכב קבה ' אפל יכול לומר שתי וביתי בה כשאומר לו תנה לי כמו
שזכר

ד

ראה את המציאה ונפל לו עליה דבא אחר והחזיק
בה וזה שהחזיק בה וכה בה ראה אותה רצים אחר
המציאה אחר צבי שבור אחר גוולות שלא פרחו וא וכה
לי שדי וכת לו היה צבי רץ כד רבו או שזמן גוולות כפ
מפריחין ואמר וכת לי שדי לא אמר כלום

כשיהים שומך
כשדם כל מה שהוא עמו כתוך מרכב לממת שלכן קנה וכשלו הביע לידו
ואין לשום אדם כו זכות ואמכם זה אדין שאמר כו ' והשלכה הוא כמי
שהוא עומד כרשות הרכים או כשדה חברו שאין דרך בני אדם לעמו'
שם לפיכך לא קנו לו מרכב לממת שלו אפי' כפל על המציאה וכה אחר
והחזיק בה זה שהחזיק קנה ' ומה שאמרנו שזכתה לו שדהו יתבן זה
בצבי תבשים ' שאחר שיש עומד כתוך שדהו ' ושאני שיש לומר
הגיזלות והצבי שלכים לאט ומתמשמשים בעבין אינו כל לשמיעה אם
יין

ה

מציאת בנו ובתו הקטנים ועבדו ושפחתו
הבנ עמם ומציאת אשתו הרי אלו שלו מציאת בנו ובתו
הנדולים ועבדו ושפחתו העברי ומציאת אשתו שגרשה
אעפי שלא נתן לה כתובתה הרי אלו שלהן

כל שסומך על
שלהן לכיו מציאתן של לכיו ואפילו הוא כן לרבעים שנה וכל כן ש
שיניו סומך על שלהן לכיו והוא מכן שם שנים ומעל מציאתו לעצמו
הבנים יודעים וכל אחד מסכיסם כתן לו אותן הדמים ולקח מן האחד
בידוכו ומן האני חנם וקבל אותו ממנו על דעת שיחזיר לו ונסתפק
לחוס שהיו יודע לאחיק מקס מכר וכל אחד מן הלוקחין טוענ למוכר
כידוכו יקבע כיסים כמו שת' בתקבת החכמי' כדי שלא יהת כל אחד
תופס בטלתו של חברו ויחלקו טלית ודמי שכתן לאחד מקס שיחזיר
לקס המוכר ואלו ידע המוכר מי היה לוקח וימר לזה מכרתי
יהי בחתן בשדיתו ואשתי שמקטלת בידי מכיסם וטוענ כל אחד מסכיסם
אני לקחתיה ותקי שדיתו כדין עד אחד דעלמא ואח תקיס שכנועה
ר תוריתא שבני שעד לא כתקבת חכמים כמו שאחרנו ולא יזכה בטלת
האחד יותר מחברו אלא קס יטרף כל המוכר עד אחד ונשבעו כי
שכנע נטל קס לבד בשבועתו לא יקבע על יותר ממה שהיה בידו
בשעת מכירה ולבי זה יקבע עד אחד מחציה ולא יקבע שניה
כלום אלא מלא שאחד נוטל אלא חציה ועל הדיוים כלם תקיש ותדין

ו

מצא שטרי חוב אם יש בהן
אחריות נכסים לא יחזיר אם אין בהם אחריות נכסים
יחזיר שאין בית דין נפרעין מהם דברי ר' מאיר וחכמים
אומרים בין כך ובין כך לא יחזיר מפני שובית דין
נפרעין מהם

חכמים לאמר ס לאחריות טעות סופר הוא
לכך אין הפרם לכלם בין שטר שיש בו אחריות לו שטר שאם שלין בו
זכר לאחריות נפרעין בו מנכסים משועבדים ולפיכך לא יחזיר ולפיכך
קיים מודיה לחותו שיש עליו שטר שהוא חייב בו ום לא פרע מיכו פנוה
לא יחזיר לפי שיש לחוש שמא הסכימה ביניהם לפיין בו מנכסים
משועבדים ויטרף מן שלקוחות שלא כדין ולכלה כוזכיים שאחריהם
לאחריו טעות סופר הוא לפיכך לא הוא מפורש בשטר שלין בו
עלי לאחריות יחזיר כשיגיע לותו עליו לחוב

ז מצא נטי נשים ושחרורי עבדים דייתקי מתנה ושובריה הרי זה לא יחזיר שאנו אומ בתובים היו ונמלך שלא ליתן

דייתקי מלך מודכבת וכי עבינה דאת תחת ליתקם ולהיות ואת סבר ממקנסו כו כספים מטלטל מי קרקע לו דכר מן ה הדבריס בין כפי לחם מן התבואה ומחיובים ומוכרין סטרות מחילה פשו מין המלוים לגבים מן המירעין ממקבלין מקס וכיוצא בו ומחמ כתובין היו ונמלך שלא ליתנם ממלמד כי כמימר קנו כותבין זקו ממכיר מרע יכול לחזור בדבריו ומתנתו וישבור חותם מחים לחיים לכל דיכי הגיטין כשנטלו כבר מתכתבי זה בפרק שלישי מגיטין

ח

מצא אגרות שום ואגרות מזון ושטרי הליצה ומאונין ו ושטרי ברזרין וכל מעשה בית דין הרי זה יחזיר מצא ב בחפיסא או בגלוסקמא תבריך של שטרות או אגודה של שטרות הרי זה יחזיר ובמה אגודה שלשה קשרים זה בזה רבן שמעון בן גמליאל אומר אחר לוה משלשה יחזיר ללוה שלשה לרין מן ה האחר יחזיר למלוה ׳ מצא שטר בין שטרותיו ואין יודע מה טיבו יהא מונח עד שיבא אליהו וכור לטוב אם יש עמהן ממפונין יעשה מה שבממפון

לברית מוס

מטר המומות וזה כי כעל חוב נריך מומס וכסרזה ולוחקס מעק ירד כ בקרקע הלוה כמקום מסמן לו מהוק בטעות מה שים לו מבלי מחר ס הסכרזה כמו שיתבאר ׳ ומברות מזון לא מזון מחמה והכבים שמתבו לחם הרייסים הודיה בקרקע שימברו לחתן לתזונות כמו שיתבאר כ בכתובות ושטרי כרזין קס שטרי כריך כממקבימין הבעלי דייסים על הרייסין שידיעו ביציאס מיוס תביעה מתבי׳ כמו שיתבאר בכפיקדין זה כורר לו מחר וזה כורר לו מחר ׳ ומתבריך על שטרות הוא שלשה שטרות כרוכות קנתם בקבתם או יותר מזה ׳ ומגודרים הוא שלשה שם שטרות או יותר קטורות כלם אגודה אחת ׳ רבן שמעון בן גמליאל אומ׳ מחר לוה ממלשה יחזיר ללוה ובלבד שיהיו השלשה שטרות מקויימים ׳ בלבד אחד מהם ביום אחד ויחזיר לוה ללוה שם אחר לפי שים לו לומר כל אחר מהם כשהיו שטרי לבד לקיימו ומתקבצו כלם ביחד קריין אז שלוחו ובלבד שיהיו שטרי שלשתן מחתם אחד ׳ וכמו כן אחד מאחד יחזי למלוה ובלבד שיהיו כתובין כתיבת אחת ׳ אבל אם היו מכתיבת יום אחד ים לומר היל הסופר כשלו לא חיל כעל חוב ומשמן דבריס כתובים בפתקה בכלל השטרות עשו בתוכן השטרות ובלבד שיהיו אלה השטרות בין שטרות קרועים או שנמצאו עם שטרות ביד אלים אם לא תהיה לותה פתקה קטורה עם השטרות יעשו כפי מה שכתוב כה לפי שהיו ביד אלים והשטרות נם כן ביד אלים ונקלכה כרבן שמעון בן גמליאל ׳

פרק שני ואלו מציאות שלו ואלו חייב להחזיר אלו מציאות שלו

מצא פירות מפוזרות מעות מפוזרות בריבות ברשות הרבים עגולי רבלה בכרות ש של נחתום מחרוזות של רגים וחתיכות של בשר וניזי צ צמר הבאות ממרינתן ואניצי פשתן ולשונות של ארגמן הרי אלו שלו ׳ ר׳ יהודה אומר כל דבר שיש בו שנוי חייב להחזיר כיצד מצא ענגל ובתוכו הרס כבר ובתוכו מעות ר׳ שמעון בן אליעזר אומר כל בלי אנפריא חייב להחזיר

ר׳ יהודה אומר כו מה שיהיה כו סימן יכריז לפי שמצוי לבעליו סימן ניחוד לו מת מלו ׳ ובני מבחרים הם כלים חדשים מלו נשתמשו בהי סבעלים כשרין שיוכלו להכירם מאם נשתמשו בהם עד שיוכלו להכירם יש לחוקמם לאותו משמן שאכרן ואם הכירן יחזרו לותם לו אם חלים מאמן כמו שאמרו שתלמיד שתלמיד חכם הנון יחזרו לו מכרתו כ כשישית עשרה ולפי שהוא לא נשתמש עד שיהיה לבעליו כהן טבילה עין היכו חייב להכריז וכמו שנא מהם כלים הן יותר כמו שני מחשין הן שני שמגרין וכיוצא בהם הן המכרן הוא שיהן וחייב להכריז ׳ אבל זה שמוצא בבירות ביחיד ממשמין עובדים בהם הן מי שמוצא דבר בבירות ועלמיה בחלה חייב לכרוז שים כו שיהן שרי הוא מלו ובלבד שיהיה המקום רוב גוים אבל אם היה ישראל יכריז ׳ ונקלכה כר׳ שמעון בן גמליאל ׳

ב ואלו חייב להכריז מצא פירות בבלי או כלי כמות שהוא צבורי מעות שלשה מטבעות הוא על גב זה בכרות כרשות היחיד ובכרות של בעל הבית ובני צמר הלקוחות מבית האומן בדרי יין ובדרי שמן הרי אלו חייב להכריז

כמה מהוא וכמה

משעת כמות מהוא עד שימנא אותם לבדם מבלי אום דבר בהם ל לפי שיוכלו הבעלים לתת בהם שימן ונפלבם מטבעות זה על זה אי אי יותר מהם ׳ מוכיח מהוכחו שם כיד ואפשר לבעלים שיהן בהם שימן ויאמר בהם מוכחים זה על זה ׳

ג מצא אחר הנפה או אחר הנדר נזולות מקושרין או בשבילין שבשרות הרי זה לא יגע בהם מצא בלי באשפה אם מטושה לא יגע בו ואם מגולה נוטל ומכריז מצא בגל או בכותל ישן הרי אלו ש שלו מצא בכותל הדש מחציו ולחוץ שלו מחציו ולפנים של בעל הבית ואם היה משכיר לאחרים אפילו בתוך הבית הרי אלו שלו

לפי שיתבאר לן שיקח אלו הדברים הנזכרים

לפי שים לו לומר הבעלים הניחום למה שיחזרו ויקחום אם לקחום לא יהיה להם בהם שימן שיתנו כדי שיחזרו להם מה שלהם ולפיכך לא יגע בהן ׳ ואומרו אחר בגל או בכותל ישן וכלבר שיהיה אותו דבר כתוך הקיר קבע לעצין שיוכל לומר שמשמו מיום שבנה הקיר ואילך הוא שלו ׳ ר׳ יהודה אומר אף הלוקח פירות מחברו או ששלח לו חברו פירות ומצא בהן מעות הרי אלו שלו אם היו צרורין נוטל ומכריז

כבר בארנו לכתנו שנמנים רבות כי מלחני שם המנרף ומחליף בסף וזהב במעות וכסף מלו היה חתיכה מיוחם עליה מעותיו ׳ ואומרו אחר כתובן מעות הרי אלו שלו לין זה מלה בפיהיו הוחן הפירות מחים מחם ף אותן הפירות הנרוך להם כדיני ומקרקע מלו וילוע ם מקום מלו ונרך חייב להכריז ׳

ה

אף השמלה היתה בבלל כל אלו ולמה יצאת להקיש

אלא אלא מה השאלה מיוחדת יש לה סימנן ויש לה תובעין חייב להבריז

כגון כל אלו הנך מקח מכחמי
כל אכיית אוכל בגלגים ומלקח וכגיסיק לאותן קדכר שיכין
נתן לו קוכעין ומוח מיתיאשו הכעלים ממנו ואיכו חייב להחזיר ועבין
קיים מ מיתמי מי מחכר ממכו אותן קדכר אלו מחכר כך נכך ' מ
מיתמר דכר מיקיים עכיכו זה '

ד

עד אימתי חייב להבריז עד

כרישידעון בו שכעים דברי ר' מאיר וחכמים אומרים
שלשה רגלים ואחר הרגל האחרון שבעה ימים כדי ש
שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויבריז יום אחר '

עד אחתון שמיני של חג יכריז אחריו שבעת ימים כדי שילך הימים ס
הקוח מחכר אלכדים לכיתו וירדים חצניו וירחץ לו ויסך וילבש כך יחזר לו
ויאוכל וישתה אחריו שיתן שימון מס מחכר לו ויהלכם כך יחזור ' וכל
זה כשיכים אחלכות לשלמל אבל קיכם יכריז ככתי ככסיות וכבתי
מדרשות ולא אחלכות חוצים אלא לאכריז נאכדים בלבד

ה

אמר

את האבידה ולא אמר את סימנה הרי זה לא יתן לו וה
והרמאי אעפי שאמר את סימנה הרי זה לא יתן לו שנ
עד דרוש אחיך אותו עד שידרוש אחיך אם הוא רמאי
ואם אינו רמאי כל דבר שהוא עושה ואוכל יעש ויאכל
ודבר שאינו עושה ואוכל ימכר שנאמר והשבותו לו ר
ראה ה אך תשיבנו לו מה יהיה בדמים ר טרפון אומר
ישתמש בהם לפיכך אם אבדו חייב באחריותן ר עקיבא
אומר לא ישתמש בהם לפיכך אם אבדו אינו חייב
באחריותן

עשה וחוכל לא מיעמוד כן לשלם אכל יש לו זמן קבוע דבר המכוי
לא קיימ בהמק גשא יוכל להטפל בה אכיס עכיר מרם ' וכמו כן
קתיכנלת וחא כיא כ'מר נתן וכייס ועבלים אל מיעשה וחיכם
אל מרכך ועיריים יוכיח ויעתיק בהם ויחכילם אלשא חדשים אם ק
קיק הדבר מכוי חוזים אל מיס מעשל כהן אלשים יום ומחר האחכים
מחלק יקבל דמיהן על עצמו וקלבה כר טרפון כדמי אחדים כמו
שזכרנו כאהן חכל מעות אחדש עצמם לא יעתמש בהן כלל '

ו

מצא

ספרים קיר א כהן אחד לשלשים יום ואם אינו יודע ל
לקרות גוללן אבל לא ילמד בהם בתחילה ולא יקרא
אחר עמו מצא בסות מגזרה אחת לשלשי יום ושוטרה
לצרכה אבל לא לכבודו כלי כסף וכלי נחושת משתמש
בהם לצרכן אבל לא לשחקן כלי זהב וכלי ובוכית הרי
זה לא יגע בהם עד שיבא אליהו מצא שק או קופה אם
אין דרכו ליטול הרי זה לא יטול

כגון קמחי צריך לנפרם
כדי שלא יתקיבו ויקלקלו אבל כדי שיעבד בהן כלבד ' וכלי
זהב וזכוכית הרי אלו מלוכה לשלם לפיכך לא יגע בהן לפי ש
מהיכם נדיכים להשתמש בהם כדי שימכעם מן הקלוקל ' ואמרו כי
אין דרכו ליטול מתחת יה זקן ואיכו לפי כבודו לפי שהיכו רחוי
להתבזות בהכמה וקרוכו לזה מה שנאמר ' והתעלמת מהם כאלו ניה
מיתעלם מהם כעכין אין עכיכים ואוזן מה שאחרו רכותיכו זל פ
עכיכים אחתך מתעלם '

ז

איזוהי היא אבדה מצא חמור

או פרה רועים בדרך אין זו אבדה חמור וכליו הפוכים
ופרה רצה בין הברמים הרי זה אבדה החזירה וברחה

חחזירה וברחה אפילו ארבעה וחמשה פעמים חייב ל
להחזיר שנאמר השב תשיבם היה בטל מן הסלע לא
יאמר לו תן לי הסלע אבל נותן לו שברו כפ על כסל אם
יש שם בית דין ואם אין שם בית דין בפני מי יתנה שלו
קודם

כפועל בטל לא כפועל מבטל מלאכתו מבטל ומבלי אחרי מיכה '
והשב תשיב לו לרבות אבל בעלי כל בעלי כל לעכין כי המקוד נמנל על הממעו ושל
חייב תחזיר מאריתי לתלמוד שמור ושמור מיריתי מלמוד ושלומי שמור '
ולפיכך מוריס והשב חייב להחזיר פעמים רבות ובמון כן אפ תקיס
שלא בפלס ועזוב תעזוב מן המקלמת '

ח

מצאה ברפת אינו חייב בה כרשות הרבים חייב בה בי
הקברות לא ישמע לו אמר לו אביו השמע או שאמר לו
אל תחזיר הרי זה לא ישמע לו פרק ושעין פרק ושעין א
אפלו ארבעה וחמשה פעמים חייב שנאמר עזוב תעזוב
הלך וישב לו אמר הואיל ועליך מצוה אוס רצית לפרוק
פרוק פטור שנ עמו אם היה זקן או חולה חייב מצו מן
התורה לפרוק אבל לא לשעין ר ישמעאל אומ אף לשעין ר'
יוסי הגלילי אומר אם היה עליו יתר ממשאו אינו וקוק
לו שנאמר תחת משאו משאו שהוא יכול לעמוד בו

כבר ידעת כי פרשת הכתן לו כזיר מן הטומאה היה נכנס ולא תעכוב
כ'ו כבתן נקדשתו ומחיר בחיי קדוש קוח וזו מצות עשה ' ובחמר
כבתן לנפש לא יטמא ובכזיר כתו ועל כל נפשות ית לא יבא ובחזיר
אחכדים עשה בלבד ויקוח מב הסב תשיבם לאחיך וימשכינו מן עשה
דוחה לא תעמוד ונשמם ותמר בחתכת אמו ואחכיו תיכלו ואת שבתותי ת
תעמורו וכבן חייבים בכבודי ולבן לימו חייב בכבוד אב ואם אם
אמרינו לפרוק בחכם נ
לטעון בשבר ור' שמעון זה וזה בחכם ' ומן הולכה כר' שמעון ולא
כר' יוסי ומן המכואר שמא שאמר זקן לו אחלב הוא ואב לבעל השמא
ומה שאמר חייב לא כי שמוגב בו חייב שיפרוק הוא שמא לבהמו ולא
יוליח לבעל השמא שישרוק עמו אם הוא אחלב הגוף '

יא

אברתו ואבדת אביו שלו קודמת אברתו ואבדת רבו שלו
קודמת אבדת אביו ואבדת רבו של רבו קודמת משל א
אביו שאביו מביאו לחיי העולם הזה ורבו שלמדו ת
הכמה מביאו לחיי העולם הבא אם היה אביו שקול כ
כנגד רבו אבדת אביו קודמת היה אביו ורבו נושאין נ
משאו ומנה של רבו ואחר כך מנת את של אביו היה ו'
אביו ורבו עומדין בבית השבי פודה את רבו ואחר כך פ
פודה את אביו

דע כי אפילו לא יפדים לו זולתי רבו
אחר מן הסמכה נקרא רבו אבל אינו מחוייב להוקירו ולכבדו יותר
מאביו בשם שמוטר לאכדה ובאביו ולפדיק אלא אם כן היה רבו נ
מוכה נקוח שתקיק ריב חבמתו ממנו והרמנו מן קתורה פיס לאדם
להקדיש עצמו על זולתו קוח דאמר רחמנא אפס כי לא יהיה בך א
אבל אחר מן העכין כאלו אתה חייב להסיר דעה מחוור אלא בשלא יבא
לך בעכין אחתך דעה מססירות ממנו ' כי אם תהיה בעכין אחם אתה
אחכין לו שמסורו אחתך שבור שבי כמוהו אחיך חייב להתן לו נוח פ
פחמרו לו שלך קודם על כל אדם '

פרק שלישי

המפקיד אצל חברו
בהמה או כלים

ונגנבו או שאברו רצה לשלם לא רצה להשבע שהרי א
אמרו שומר חנם נשבע וידציא נמצא הנגב משלם תש
תשלומי כפל טבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמש
למי הוא משלם למי שהפקדון אצלו ' נשבע ולא רצה
לשלם נמצא הנגב משלם תשלומי כפל טבח ומכר מש
משלם תשלומי ארבעה וחמשה למי הוא משלם לבעל
הפיקדון '

הורשבו כזה כי לין קפרים כין כהמת סיס כה קפלמי
מרכעה וחמשה הו כלים מלין כהם זולת תפלומי כפל הנחל ומלם
זכה כפל נחמרו מלם ולח רנה ליטבע ונחני לח מלם מלח מחמר ה
כביה לין הריני מלם והחזיר הדבר הנגוב לחר כן קרי קוח ברשוקו

ב

השובר פרה מחבירו והשאילה לאחר ומתה בדרכה יש
רשבע השובר שמתה בדרכה והשואל ישלם לשובר א
אמר ר יוסי כיצד זה הלה עושה סחורה בפרתו של זה ואי
תחזור פרה לבעלים '

עור יקבחר כפרק הקרון מפכוחות פהכוחת סכר ופמוכר לוכס מי
חייבים כלוס מן המיתה חכל יטבע שמתה כדרכה ומלח פטבע כה ו
וכפטר והשואל יתחייב לפלם הכהמה חס מתה כרשותו כפי מה מי
פיקבחר עור זה השוכר מכתן לו רשות בעל הפרה פיפחלם חחם לח
כן היה חייב לדברי הכל לפי שעקר הוח מחלנו שומר חינם לשומר
חייב חלח חס יש עדים שלח פטבע כה שומר שכי כמו שכבחר עור
ופלכחבר ' יוסי '

ג אמר לשנים נזלתי את אחד מכם מנה ואיני יודע
איזה מכם ' אביו של אחד מכם הפקיד אצלי ואיני יודע
איזה הוא נותן לזה מנה ולזה מנה שהודה מע
מעצמו '

זהו כשלח חבעוקו חס חלח מרנק לבחת ידי חמים חכל
כשחבעוקו ונחזר לחם חלח חחד מהם יטבע כל לחד מהניהם ע
מהזה הנגזל ומשלם מכה לזה ומכה לזה ' ונהו קכם לפי מעבר על ק
התורה ומל וכן כשילחר לו כל לחד מהם כי חביו הוח חותו מהחנין
חלח יטבע כל לחד מהניהם כי חביו היה מ חפקיד וישלם לכם מכה
מכה לפטיעתו פהיה לו לכתוב על חותו הממון זה הוח מופקד חכלי
מפלוני '

ד שנים שהפקידו אצל אחד זה אומר מאתים וזה
אומר מאתים שלי וזה אומר מאתים שלי נותן לזה מנה
ולזה מנה והשאר יהא מונח עד שיבא אליהו ' אמר ר
יוסי אם כן מה הפסיד הרמאי אלא הבל יהא מונח עד
שיבא אליהו זל

זה הדין הוח כשחמרו הפלם מילות דינרין כשים לחד לפי
פילחר לכם כיון שלילחתי פהיה כיניכם מן לחלוקה והבה מכל לחד
מכם לפחיירו עד שחתם מפוכם כיחד כשים לחד לח עלם על לכי
לזכור למי הם המה ולמי הם המחתים חבל לח כתן זה המחם וזה
המחתים כשני כיסים וכל לחד מהניהם טוען מהמחתים פלו יטבע
מניהם שכוטה בתורה ניתן מחתים לכל לחד מהניהם לפי פשטע ולח
כתב עם כל לחד ולחד מכם על כיסו כמו מקדם נתן הלכה כר ' יוסי

ה

ובן שני כלים אחד יפה מנה ואחד יפה אלף ווו זה אומ
יפה שלי וזה אומר יפה שלי נתן את הקטן לאחד מהם
ובתוך הגדול נותן דמי קטן לשני והשאר יהא מונח עד
שיבא אליהו אמר ר יוסי אם כן מה הפסיד הרמאי אלא
הבל יהא מונח עד שיבא אליהו '

הקקם כזה כמו הסקם
כמוכ מלחים ונהדין לחד נחמכם הכיה זה המכל הפני פלח תלמי ס
מחוכל וכזו הקביעה יפחיל כעל כלי גדול עליו לפי פהנח מפקיד ס
הקבי עבמו הנותן לו קנת דמיו יהיו מכיכם מונחים עד סיבח ח

טעיה פדי סיורי הרמלי מסס על המתקח מפמיט לן סלין הדבר ין
זהו כמו מנה מלחים פלח הפסיד כעל המלחים עבם ממוכר הלח
הפסיד קבתו נתן הלכה כר ' יוסי '

ה

המפקיד פירות אצל חבירו
אפילו הן אוכלין הרי זה לא יגע בהן רבן שמעון בן
גמליאל אומר ימכור בפני בית דין מפני השבת אבידה ל
לבעלים

מחלוקתם הוא כשלחבר מסס כשישר חפמינו הינע לח
פחות חבל כשהתחילה כשפשד ולחבר מסס יתר מחפרונו הינע
לדברי הכל מוכרין כבר ושד יקבחר לפנים פעור החשדון למיכי ו
סזרעים נתן הלכה כר שבג '

ו המפקיד פירות אצל חבירו הרי זה יוציא
לו הסרונות היסין ולאורו תשעה חצאי קבין לכור ל
לשעורין ולדוחן תשעה קבין לכור ולבוסמין ולורע ה
פשתן שלשת סאין לכור הבל לפי המדה הבל לפי הזבון
אמ ר יוחנן בן נורי וכי מה איכפת להם לעכברים אוכלין
בין מהרבה בין מקטנה אינו יוציא לו חסרונות אלא ל
לכור בלבד ר יהודה אומר אם היתה מדה מרובה אינו י
יוציא לו הסרונות מפני שהן מותירות '

כבר כחינו כיוס
מקדם מפיריפנו כי הכור מלחים קחה והסלח מפחה קבין ופיר חכנית
מלין מפיס לפנין לרוב הפרק חו למיעוטה כפחכלו הפכבריס לח
יוסיף ברוב הפרק ופירו קמינה מעטו ולחו הפעטה. תכחים מכם מי
פיעכב הכפקר חלח הפירות עם פירותיו וחכל מן הכל חלח נוליב נוה
מחכל חכל חס ייחד חותם הפירות הומרים לו קדי שלך לפניך וכמה
כן חס יפעעער מה פחכל יחסר לו מן הפחרון פיעור מה פרחני לו
ולחרני הכל לפי הזמן פיחסר לכל כיר מה פהכר
מן הפחרון הכל מנה ופפנים הנחמר בחן הוח כנבעלין וחרין ה
הוח פיחים מקולף ונירך פיחזיר לו כזמן פחרר לו כפעה פפקפיל ח
חלנל לפי פכיפות הנפחים יוסף הדבר פחרר לריטכות החניר וה
וכיפות החמה יחסר נתן הלכה כר יהודה חלח כר יוחנן בן נורי לפי
פכתבור וכחבר מוסף על מה פחוכלים הנבכרים מזכר נוה הדין ל
לח תקים עלין לפי פהוח כחרן ידיעה רבוני לחמר חרן יפרחל וחמכתב
ידינו כזה הענין כפי הזרעים חל חותה מדינה ונחיר קידונ חכל ק
הדיים כה מעכיבי חפרון הזרעים חכלם ופבזה '

ח יוציא לו שהודו

ליין ר יהודה אומ חומש יוציא שלשה לוגין שמן למאה
לוג ומחצה שמרים לוג ומחצה בלע אם היה שמן מוקדן
אינו יוציא לו שמרים קנקנם ישנים אינו יוציא לו ב ע
ר יהודה אומר אף הטובר שמן מוקק להבירו בל יטוונה
השנה חרי זה מקבל עליו לוג ומחצה שמרים למאה '

זה מחמר ר יהודה חומם לפי פקיין מבבירו היה חסר חימם וכבר ו
חמרתי לך פהדין כזה הענין הוח נרנן כפי המכתב כחותה חמרינה ו
נתן הלכה כר יהודה '

ט המפקיד הביח אצל חברו ולא ייחדו לח הנ
הבעמים מקום ומילטלה ושבירה אם תוך ידו | נשבירה
לצרבו חייב לצורכה פטור ואם משהגיחה בשבירה בין
לצורכו בין לצורכו פטור

כא

יהודה לה הבעלים מקום ומלטלה ונשברה בין מתוך ידו ובין משהגיחה לצרכו חייב לצרכה פטור

תלמוד מסכת

זו היא לר' שמעאל מאומר לא בשעין רעת בעלים וכבר כתבאר רעתא כסוף קמא ולפיכך הוה אומר מסקנתיה כין לצרכה כין לצרכו פטור ונסופה לר' עקיבא מאומר רעת בעלים בעינן וכבר קדם לך רעתו כ כזה לפיכך הוה אומר מסקנתיה לצרכו חייב לצרכה פטור וכ וכבר נודע מסקנה כר' עקיבא ולפיכך בפרי הסלכות לצרכו חייב ל לצרכה פטור לפי מאנו בריכין רעת בעלים ואעפ"י שהחזירה למ למקומה

המפקיד מעות אצל חברו צררן והפשילן לאחריו מסרן לבנו או לבתו הקטנים נעל בנפיהם שלא בראוי חייב שלא שמר כדרך השומרים אבל אם שמר כנגד השומרים פטור

כפפים בעין אין להם שמירה שלא הטמנה בקרקע או כחותל בתוך הפח הסמוך לתקרה או סמוך לקרקע לקרקע וכל מה שזולת זה הוה פושע ולא שמר כדרך השומרין וחייב לשלם ער טיברא עליו וכמו כן אם נתן הכפפים כחלבונו פטורין כן בעין כיש או מקרי אותן בפרוטו או על הטבו כבל הלה פושע הלה אם יתפשם בידו שמחמ' וברית הכסף כיוצא הלה אם יפרע על כ כעל המעון ואם הפקיד אצלו עריב שבת ולא היכלו שבתי לעמכם ימעון כמוכתי שבת מיד ואם אחרו ביום השבת לוכו חייב כגוש ומן העקרים שלמו כל הזמפקיד על דעת שאתו וכניו על בעל קביה הוא מפקיד עלמיך לא נתן הפקדון לכניו הגדולים לוכו חייב לשלם הלה יפשכב שבועת פתורה שבתן אותו הדבר לפם וישבעו פם כמו כן ם פשבועת שתורה שמרו כדרך שמרתי ולא כחמר כבגון זה שיתן ם הפרט לחבתו או לכניו שומר שכר לשמור חייב ודע כי שומר שכר לא פשע הלה שכר הוא שומר חנם פטור מלשבע על טענת גנבה ואבדה ואונס ואפילו פשע הלה אם רצה לישבע ישבע ופטור ואין הלה יכול לומר לו המתן עד שיבא בעל הפקדון ויטול שלו שאין לך בדבר שהוא מפסיד ומפסיד חבירו ואין לך בדבר שהוא מרויח ומרויח חבירו אלא כל זמן שהוא אצלו הוא מפסיד ומרויח

המפקיד מעות אצל השולחני אם צרורים לא ישתמש בהן לפיכך אם אברן אינו חייב באחריותן ואם מותרין ישתמש בהן לפיכך אם אברן חייב באחריותן אצל בעל הבית בין כך ובין כך לא ישתמש בהן לפיכך אם אברו אינו חייב באחריותן החגוב בבעל הבית דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר בשולחנ

צרורין הוא

פיסים קשר מפנים לו פיסים עליהם חותם ואם אומרת זה קיבלתי מ מותרין ואם אומר חייב כאחריותן ואפי' לא בפתחם כהן לפי פתח כ כיצד לפם להיות מפתח' בפם כעבה שומר שכר עליהם ועוד יתבאר לך דין שומר שכר אבל בפיקדון מקם ובפתחם בפם אפי' כאכנו חייב באחריותן לפי שבעשה עליו כמו חוב ' והלבה כר' יהודה '

השולח יד בפקדון בית שמאי אומרי' ילקה בחבר וביתר ובית הלל אומרים בפקדון בית שמאי מחייבין ובית הלל אומרים החושב לשלוח יד התביעה'

אינו חייב אלא עד שעה שישלח יד ביצר הטה את ה החבית ונטל ממנה רביעית ונשברה אינו משלם אלא רביעית הנביהה ונפל ממנה רביעית ונשברה משלם ד דמי כלם '

מחלוקת בית שמאי ובית הלל בהלבה הראשונה ' הוא בתוספת מפתח כגון שגולה כגון שגזל רחל בזוזה ושעבה ואבל בית שמאי מחמירים עליו מפני שמחמירים עליו בגזילות ואונסין ובית הלל מחמירים בגזילות ולא באונסין ובית הלל אומרים אין אדם מתחייב בתשלומי כפל אלא בגזל ובאבידה שנאמר לכל דבר פשע וגו' ואומר אשר יחמיץ ואומר כי יתן איש אל רעהו וגו' מה להלן בגזל ואבידה אף כאן בגזל ואבידה ומה להלן בשור ושה אף כאן בשור ושה ומה להלן בבעלי חיים ובדברים שיש להם אחריות שומרין אף כאן בבעלי חיים ובדברים שיש להם אחריות שומרין יצא מקח טעות שאין לו אחריות שומרין ובית שמאי אומרים הרי הוא אומר בכל דבר פשע וגו' לרבות את הגזלן ואת הגנב ואת האובד ואת המוצא שהרי הכתוב אומר השב תשיב ואומר השב תשיב ואומר השב תשיב ובית הלל אומרים הרי הוא אומר בכל דבר פשע וגו' לרבות את השומרין שיהו משלמין בשבועה ואומר השב תשיב ואומר השב תשיב ואומר השב תשיב ומה ראו בית שמאי להחמיר על עצמן ומה ראו בית הלל להקל על עצמן בית שמאי אומרים אין אדם מתחייב בתשלומי כפל אלא בגזל ובאבידה שנאמר לכל דבר פשע וגו' ואומר אשר יחמיץ ואומר כי יתן איש אל רעהו וגו' מה להלן בגזל ואבידה אף כאן בגזל ואבידה ומה להלן בשור ושה אף כאן בשור ושה ומה להלן בבעלי חיים ובדברים שיש להם אחריות שומרין אף כאן בבעלי חיים ובדברים שיש להם אחריות שומרין יצא מקח טעות שאין לו אחריות שומרין ובית הלל אומרים הרי הוא אומר בכל דבר פשע וגו' לרבות את השומרין שיהו משלמין בשבועה

פרק רביעי הזהב קונה את הכסף והכסף אינו קונה את הזהב הנחשת קונה את הכסף והכסף אינו קונה את הנושות מעות הר הרעות קונים את היפות והיפות אינו קונים את הרעות א אסימון קנה מטבע והמטבע אינו קונה אכרטון ' ה המטלטלין קונין את המטבע והמטבע קונין את הם המטלטלין וכל המטלטלין קונין וה את ה'

ומשקל בכל זה

מה מקשה לך פירוש כפרק ראשון מקדושין כי קיימנו המטלטלין ה מקיים במיכית הסמוכה לה כבתינת הדמים והזהב ונזכחת והמעות מאכם שעוברים בכל מקום בחותם מקום ובחותן זמן ום מבקרים מעות הרעות וכמו כן חתיכות כסף שאינם מנויינים. ום מבקרים לסיונן כגון שם מחוברות בגוף המעות שהם מה בינ מלוקחין ומ ומוכרן בהם ודע כי דיבורי זהב הדיברים המנויים מעוברים בם בהזהב בחותן זמן ובחותו מקום בם דמים ואין מברם ביניהם וכן המעות אין להם כסל הם דמים לה פרוטות.

כיצר משך המינו פירות ולא נתן לו מעות אינו יכול לחזור בו נתן לו מעות ולא משך המינו פירות יכול לחזור בו אבל אומרו מי שפרע ם מאנשי דור המבול עתיד ליפרע ממי שאינו עומד כר ברבורו ר' ישמעאל אומ' כל שהכסף בידו ידו על העליונה

שכל הדין ובקיאי בעעת קנות לכל לחוש מעיקה קנה בזה ם יחמר מוכר לבוקח בפרעה חנוך בעליה כחוכם אין המוכר חייב ל לשלם לבוקח ולפיכך תעמוד מסחורה ברעות המוכר וכחריתו ע עד שימשוך חותו הבוקח ר' שמעון אומר כי כשיקבל המוכר דמים ו ולא משך הבוקח מחריתו הלה מהם הבית הבוקח ונותן כיד המוכר לאוכר אין הבוקח יכול לחזור בו ולומר למוכר תן לי דמים שהכרתי לך כי חזרתי כי אין המקח הלה המוכר מהדמים ונחת ידו הם דבר ל לקיים המכר לפי מהבית ם"ל ומעיקרנו ובבר תויה מעות קונות. ובסתלק מה שהמר בזה שמא יאמר לו כשרצו חזור בעליה לפי ם שמחזירים לו קדמים לפי שהמחזיר הוא בבית חזור בו ולא יקיים המכר ויחזיר לו קדמים לפי שמחזירים הוא בבית ולא רצה לה יקיים המכר ויחזור בו לפי שהמחזיר הוא בבית מחזיר ולפיכך אם רצה בם הוא יקיים המכר ואם רצה חזור בו לפי שמחזירים כבית המוכר לו ובמי כן אם מכר זה המוכר למחזיר ם מחזיר ולפיכך זה בבית מעקיד לבוקח אם רצה בם הוא יקיים המכר לפי שמחזירים כבית המוכר ואם רצה חזור בו לפי שמחזירים כבית המוכר ואם רצה חזור בו לפי שמחזירים כבית המוכר ר' שמעון כל מהבסף בידו יש על הע שעליונה ואין הלבה כר' שמעון

מקל הדין מכל זמן שיכול המוכר לחזור כגון שיכול הלוקח גם לחזור ו
וכל עוד שלא ימשך שמחזיק יכול כל אחד מהם לחזור כחברו דן מי
שיחזיר המוכר הדמים ויקבל עליו מי שפירע וזה עבין מה שאמרו ב
כריך שהקנו מעיקה כמוכרין כך תקנו מעיקה בלקוחות וכשהכית
מעיקרו ללוקח והוא בשכירות המוכר אין לאחד מהשניים יכול לחזור
בו אלא תתקיים המכירה בחזקת שהמוכר בחזקת שכיר כמו שבארנו
ואמרו מי שפרע הוא נשתה על מתו הלוה אבל חזר בו ברבורו וזה דין
מדיני תורה אלא קיים מה שפשה עמו כי יש לנו לבעוק אותה נעקה כ
במעמד הלוה שהוא נושה עליו וכאלו זה מקום עיונה וזה לשון
תוקף נעקה מי שפרע אחבי דר' אמכי' ומקבלי דור שפלבה ומקבלי
סדום ועמורה ומעבריה שמשבעו כיום הזה עתיד ליפרע ומי שלוה ע
עומד בהבורו '

ג האונאה ארבעה בסף מעשרים וארבע בסף
לסלע שתות למקח עד מתי הוא מותר להחזיר עד כדי
שיראה לתגר או לקרובו הורה ר' טרפון בלוד האונאה
שמונה בסף מבד בסף לסלע שלש למקח ושמחו תר
תגרי לוד אמר להם מותר להחזיר כל היום אמרו יניח
לנו ר' טרפון מקומינו והורו לדברי חכמים

כמיקח

מה שמוה שמה שחימשה לו מה שמוה שמה כשבעה לו מה שמוה ש
שבעה בשמה כל אלה שתות הוא בקרקע ואינהו הוא לון קפדי כן ש
שתות הדמים לו שתות המחירים ואלוקח ולמוכר יחזר כל אחד מה
שמכיקם הקונה ואפי' אחר יומיים רבים וזהו מה שאמרו מוכר חוזר
לעולם כי לפי שאין המחירה אלא מיום ידוע דמיקח עד שיודעין לו מי
שירקח כמותה ליודע דמיקח ואין הלכה כר' טרפון '

ד אחד הלוקח
ואחד המוכר יש להם אונאה בשם שאונאה להריוט כך
אונאה לתגר ר' יהודה אומר אין לתגר אונאה מי שהוטל
ידו על העליונה רצה שחוא אומר תן לי את מעותי או תן
לי מה שאיננתני '

אמרו מי שהוטל עליו ידו על העליונה הוא דעת
ר' יהודה שבשיל ואין הלכה כמותו לכל הדין הוא שתות קנה ומחזיר
הקונה יתר על שתות בטל מקח ולמותו שקונה מעכיסה יש לברש לו
לחברו '

כמה תהא הסלע חסירה ולא יהא בה אונאה ר' מאיר או'
ארבעה איסרין מאיסר לדינר ר' יהודה אומר אדבעה
פונדיונות פונדיון לדינר ו' ישמעאל אומר שמנה פו
פונדיונות משני פונדיונין לדינר '

כבר בארנו שעומים רבות
שסלע לרבעה דינרין ואם מעה כסף דינר ומעה שני פונדיונין ופ
שבדיונין שני חסרין והלכה כר' שמעון '

ה עד אימתי מותר להחזיר
בכרכין עד שיראה לשולחני ובכפרים עד ערבי שב
שבתות אם היה מבירה אפי' לאחר שנים עשר חדש מ
מקבלה ממנו ואין לו עליו אלא תרעומת נותנה למעשר
שני ואינו חושש שאינה אלא נפש רעה '

אין כל שני חדש מכירין
הדינרין ולעולם נתנו לו זמן כדי שירחק למלחני ואם הוא בכפר על
עריכי שבתות עד שיבנם לבדך וירחקו למכיריס ומה שאמר אם היה
מכירם מקבלה ממנו שני למחר מביס עשר חדש זהו במדת חסידות
ואם לא רצה לקבלה אין לו עליו אלא תרעומת שחיכם אלא נפש רעה
שאין הדין נותן לו שיחזיר לו מעותיו אלא מי שלוה ממנו מעות ונתן
מקח לחבירו אם רצה לקבלה מחזיר לו מעותיו ואם לאו אין לו עליו
כלום

כשם שאונאה
במקח בממכר כך אונאה בדברים לא יאמר לו בכמה זו
חפץ זה והוא אינו רוצה ליקח אם היה בעל תשובה לא
יאמר לו זכור מה היו מעשיך הראשונים ' אם היה בן
גרים לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך שנאמר וגר לא ו
תונה ולא תלחציגו כי עבדים היתם בארץ מצרים

מכילות אחכל מהקומות שמקדישים בחסרונם נתני שחות כמוקל
מעשרים ואחני לקבלים לו ' מוקל כלום שפק והרחים על זה מה שמעיל
מחיכה מלא כפם רעה '

האונאה ארבעה בסף והטעות
שתי בסף והחזרה שוה פרוטה חמש פרוטות הן זו
ההודאה שוה פרוטה והאשה מתקדשת בשוה פרוטה
והנהנה שוה פרוטה מן ההקדש מעל והמוצא שוה פ
פרוטה חייב להבריו והגזול את חבירו שוה פרוטה ו
ונשבע לו יוליבנו אחריו אפי' לסדי '

מרבעה בסף מקל
מרבעה ומעים מעוירת ובמיקים מעור המוכה מרבעה בסף מלע
מקוח בחמית חוזר המוכה ואם קנה פחות מיכה מוכה כמו מקדש
ואמכם החוזר זה הדין כדי לחבר מה שחמ מרבעה בסף עם מה ש
שחמר מתי בסף בטעבה וכן בימר התלמוד בזה ופרוטה חני מעוירם
מבסף ועבין הטעבה והקולמה יתבאר במקומו במסכת שבועות '

ח

חמשה חומשים הם האוכל תרומה ותרומת מעשר ' וה
ותרומת מעשר של דמאי החלה והבכורים מוסיף חו
חומש והפודה נטע רבעי ומעשר שני שלו מוסיף חומש
והפודה ההקדשות מוסיף חומש והנהנה בשוה פרוטה
מן ההקדש מוסיף חומש והגזול את חבירו שוה פרוטה ו
ונשבע לו מוסיף חומש

חמשה המכולר ומוסיפת חומש
זה מכלל מה שזכר מהם הוא מן התורה ים מקום מה שלמדו עליהם
ובכר זכרנום במסכת ערלה ומסכת בכורים מפרי זרעים וביכי ' מ
מעלה בתרומו במסכת מעילה '

ט אילו דברים שאין להם
אונאה העבדים והשטרות והקרקעות וההקדשות אין
בהם לא תשלומי כפל ולא תשלומי ארבעה והמשה '
שומר חנם אינו נשבע נושא שכר אינו משלם ר' שמעון
אומר קדשים שהוא חייב באחריותן יש להם אונאה וש
ושאינו חייב באחריותן אין להם אונאה ר' יהודה אומר
אף חמובר ספר תורה ובהמה ומרגלית אין להם אונאה
אמרו לו לא אמרו אלא אלו

אמר רחמנא וכי תמכרו ממכר וגו'
שלא תענו דבר הבקבה מיד לוד יפלו קרקעות שמינן מטלטלין יכול ע
עבדים שהוקבו לקרקעות כמו שבחתר לכם לירושת לחזקתן יכול קנו
מטרית דאמר קרא ממכר דבר שנעבד ומכור וקנוי יצאו אלו שאין בחזקן
קנוי ומכור אלא לדמים שכסף וכבר יתבאר שור כיצד שור מיבת מסדר
זה מלי זה טעם לפי שחייב בכפל תשלומי מרבעה וחמשה ובשבור עומד
חכם ונפעם ' וכבר נתן הלכה כר' שמעון ולא כר' יהודה '

כשם שאונאה
במקח בממכר כך אונאה בדברים לא יאמר לו בכמה זו
חפץ זה והוא אינו רוצה ליקח אם היה בעל תשובה לא
יאמר לו זכור מה היו מעשיך הראשונים ' אם היה בן
גרים לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך שנאמר וגר לא ו
תונה ולא תלחציגו כי עבדים היתם בארץ מצרים

רב כי לאכולי דכרים בח עבדי מקדש מיומר ומוח מה שכחתי לח תוכו
לים לח עמיתו וירחת מאלהיך ואחמיר כה יותר מאוכלי תמין כמו
שחתם דרשו מסחזיר ואסחיל עבדי ועבד כי אחדים יוכל לעשות תת
לחכולם כה וזה שעבדו שיעמיד עכ אחמכר ויאמר מרוצה לקחתו ו
עלח יקחנו ויאמר אין רצוני לקנות לח יעמל לחים שאינו חכם שאלה מ
אין אחכמות מיצרם לו כדי לכייסו ויאמר היינו שכיר שיש חכם ל
אי יעסוק שעורים עים כהם רועי ואדשם לאכרין ויאמר לח אתבוננתי ל
למים שאתם חושבים עכ זה כאמר וירחת מאלהיך אחוח יודע כוונתך
ומה שאחשבת בלבך וזהו טעם מה שאמרו זל כל רבר עשוח מסור ל
עלבי כאמר כי וירחת מאלהיך וכן תמצח בתורה בכל מקום שכאמר
וירחת אוח רבר אחין דייני כדי שלא יכולין לאין שבין.

יא אין מערבין

פירות בפירות אפילו חדשים בחרשים ואין צריך ל
לומר חדשים בישנים באחת בין התירו לערב קשה כ
ברך אפני שהוא משכיח. אין מערבין שמרי יין ביין
אבל נותן לו את שמרין אי שנתער מים ביינו לא יטברנו
כחנות אלא אם כן הודיעו ולא לחגר אף על פי שהוא ט
טודיעו שאינו אלא לרפות כו אקים שנהגו להטיל מים
ימילו.

אמרו מה שכהגו להטיל מים ביין יטילו שעמיד זה בכית הגבוח
בלבי.

יב

החגר נוטל מחמש גורנות ונותן לתוך מגרוה אחת.
מחמש ניתות ונותן לתוך פיטם אחר בלבר שלא יתבוין
לערב ר יהודה אומר לא יחלק החמוני קליות אגווין
לחיתוקות אפני שמרגילן אצלו וחכמי אתירין ולא יפחות
את השער וחכמים אומרים זכור לטוב ולא יבור את
הגריסין רברי אבא שאול וחכמים אתירין ואומרים שלא
יבור על פי המגורה שאינו אלא בגונב את העין ואין
אפרקסין לא את האורז ולא את הכהמה ולא את הבלים
פיטם הגבית הגרולה ועור יתבאר זה בפסקת כלים ניט
בקלפת אקטל סיומן אקיע יודעים כו אם יתבטל אדיר אז לא יקבטל אפ
לעולה גדול כאן אקוח יקיע בעבין אקטל אחת אלא אומר לבור את
הגריסין כלומר לאסיר קלפתע כרי להתעלמ אמקע עליו וחכמים א
אתירין לפי אקוח אכבים כתוכם רבר לבל הוא אסור לקבות מה ש
אכלאים מן הכי ויכיח כתוכו אקלפה לפי אקוח בונכ את הגרעין ו
ופרכום הוא אתקון ואיסורי ואין קלבה כר יהודה ולא כחבה אלול.

פרק חמשי אי זה הוא נשך ואיזה הוא
תרבית איזה הוא נשך הם

המלוה אלע בחמשים דינרין וקאתים חמים בשלש ש
אפני שהוא נושך. איזה הוא תרבית המרבה בפירות
כיצר לקח ממנו חמים אדינר והב לכור וכן השער ע
עמיו חמים בשלשים דינר אמר לו תן לי חמיי שאני ט
אברין ולוקח בהן יין אמר לו הרי חמיך עשויות עלי ב
בשלשים דינר והרי לך אצלי בהם יין ויין אין לו
מה שקורת

כאן הוא רבית. והאוריתא ומה שקיבל הוא רבית הוא דרבנן ומה
שקתבה ניין אין לו אמירה אחם לח תקיים אחלה שקורה אין
אתיתה לו אינלבה עליו כתוב אבל הוא זה בפיום לו עליו מוב ואמר
לו תן לי מעותי אים לי הגלך אחרי דינה ליקח בהם חטים והסיב לו
וכי חטים יש לי בח ושמם עלי בשער אם היו אבלו חטים הוא אתיר ו
ואם לאו הוא אסור ואחרי לקח ממנו חמים רבוני לאמיד לקח בהלוחת
בלשון שהעלה על הלוט חטים בחה שקיב אבלו חבל כשיתן אים ל
לאחרת תעשה לקיח ממנו כך וכך אדים אחטים ואשער יודע לו בחות

ולח יתיר זאו מיתר ואחבני? אחין לו חטים ואייב לינבו לו בל זאון ב
שיתבשבו ממנו ואחבלו אלקוח כיוחר אין יקבל מי שמרינן ניחזור בו וכך
פירש וכיאר שידעאלמי.

ב המלוה את חברו לא ידוע

בחצרו חנם ולא ישכור ממנו בפחות מנוע שהוא רבית
מרבים על השכר ואין מרבים על המבו ביצד השכיר
לו את החצר ואם לו אם מעבשיו אתה נותן לי הרי היא
לך בעשר פלעים לשנה ואם מלחדש בחדש בסלע
בחרש מותר מבר לו את השדה ואמר לו אם מעבשיו א
אתה נותן הרי היא לך באלף זוז ואם לניין בשנים עשר
בנה אסור.

מבואר זוגם כן שמכירה
כיון שמטלטלין רבית ונוח שימכור לו בחובה שיעבד משעיס וימתין
עליו בדמים ואחבלו זוז מעטו יהיה אחכן רבית ובגמ כן בל מה שמ
שכיחה בזה נוח אכן רבית ואיכו יכול כדייקן.

ג מכר לו את השדה ונתן לו מקצת
דמים אמר לו אימתי שתרצה הבא מעות ושול את שלך
אסור הלוהו על שדהו ואמר לו אם אין אתה נותן לי
מכאן ועד שלש שנים הרי היא שלי הרי הוא שלוכך ה
היה ביוחם בן זונין עושה על פי חכמים
כשיקח מהם קדקע ונתרעקבת הדמים
קדין כאלם הסיומת על מי הם כדין כיאור גם עוים אמר המוכר ל
לענוקח אימתי אתביא אחר מעותיך קבה הסיומת לאומכר ואם אמר לו
לבאחביא מעות קבה מעבשין הסיומת אסורות לאביהם בל אומן ש
הזמן ניסין מופקדות על יד בלים אם קיים הלוקח קבאו כיבו לו ואם
לא קיים תבטל יהיו הסיומת בלם למוכר.

ד אין מושיבין הנוטע למחצית שכר
לא יתן לו מעות ליקח בהן פירות למחצית שכר אלא
אם בן נתן לו שכרו בפועל בטל אין מושיבין תרנגולין
למחצה ואין שמין עגלים ושחים למהזנה אלא אם כן
נותן לו שכר עמלו ומזונו אבל מקבלין עגלים ושחים
למחצה ומגדלין אותן עד שיהיו שלש שנים וחשור עד
שהוא טוענת

מכרן כיצד לבטל בלעו.
פשוטל בטל בל אותה מלאכה שבטל ממנה בכל יום מה שראוי לו ב
בל זמן שתמשך שעותיות אם נתן לו בשכר יותר מן שהשכיר הוא מ
מותר בגון שהבהנה עמו בפירות אם יהיה בה קפנה שיקח לו ממנו
בן וכך חלק אם יהיה אם שכח שיקח לו ממנו שכח בך וכך ויקיטו
חלק שכחו יותר מחלק שהשכיר בשכירה זה שיתיעין שהוא נתן לו ה
מקום שכר על עמלו ואם לא פרעו בלל אמן בעבודה בשחורה יהיו
שחבי שיפסיד אלים אם היה בה הפסד ובל זה בשלש ימים שתכוני
פקדן בין רב למעט אבל אם יהיו בו ואחילו היפי לאלף ונתן לו יש
יתירון אי זה שיעור שיהיו מולך עמו בחוה ואין ונתן רבית לבי הוא
שחר לעבדו בחותו היכר ואיכו מיוחר לעמוד זוז בלבר ובמו בן לו
אחיר שיתן ראחר הבירים והשכי התירבולת ושיחלקו החשרוחים ב
בחוה בשיתתם בגריל החשרוחים ובמוזכח אלוי בשיתן לו שכר ש
עמלו ומזונו ובמו בן לא ישמו שעבדים ושסיחיבו במו אחם שהם ש
עבדיו ומשרים לרשה לזון אותם עד שם מרינו ויחלקו השבח בשוה
אלא אם יקח אחשתתם בחזונו שכר עמלו ומזונו מן אחם יתן לו יותר
שום רבר בשבח לו יהיה לו בשר שעבדי ושסיחיבו חלק בחו שבירבר
וזה שהם אקבלין אוקבל אותו בוקח בשביל שיהיה חלק זה אחשתעבדין
קיים בלא יפסד ואחי אתו הבאחת זו הבאחת הוא אחהיה בשבר ש
עמלו ובא לזמל אחם שהם עלי בשער אם היו אבלו חטים הוא אתיר
יבול עד שתבלוט שלש שנים ואחמור עד שתהא טוענת ואוזן אתוכל ל
לאחת אחת

שמין פרה וחמור וכל דבר שרבו לעשות וכל מוקף
שנהגו לחלוק את הוולדות חולקין מקום שנהגו לגדל י
יגדלו רבן שמעון בן גמליאל אומר שמין עגל עם אמו
ושיח עם אמו ומפרין על שדהו ואינו חושש משום ר
רבית

מפרין על מדיקו כגון מה מזכרו מיכאל לאכן מתמעון מדיקו
כעמדים מרין חיים בכל מקום ואם אמר לו ראובן תן לי כך וכך ני
דינרין מתוניא על מדיקו זה ואתי מותן לך מנים עמר כור כל מכה מ
מותר ואין הלכה כרבן שמעון בן גמליאל מתוניא שמין עגל עם אמו

ו

אין מקבלין צאן ברזל מישראל מפני שהוא רבית אבל
מקבלין צאן ברזל מן הגוים ולוין מהם ומלוין אותם ב
ברבית ובן בנו תושב מלוה ישראל מעותיו של נברי מ
מדעת הנברי אבל לא מדעת ישראל

ניתן ברזל הוא מיתנה

עמו אלא יהא מפסד עליו ובכרי פירמנו עניין זה הלמדנו בכתובות ויש
אם אמר מלוה ישראל מעותיו של נכרי וכו' הוא כגון שהגוי מהגוי כתן ל
לישראל מעות ברבית ומצידיה להחזיר לגוי מין ראוי שיקנה הוא ל
לישראל מחר ויאמר לו תעלה לגוי כריך מאני מעלה לו אלא נריך מ
מיתן לותו ממון לגוי ויסוב הגוי וילוהו לישראל החחר וזהו מיתר נ
והוא מדעת הנכרי

ז אין פוסקין על הפירות עד שיצא
השער אלא בשער פוסקין אעפי שאין לוה יש לוה לק
לקוצרי פוסק עמו על הגרוש ועל העביט של ענבי ועל
המעטן של זיתים ועל הבצים של יוצר ועל הסיר מש
משטקע בכבשן ופוסק עמו על הובל כל ימות השנה
ר יוסי אומר אינו פוסק עמו על הובל עד שיהא לו ובל
באשפות וחכמים מתירין ופוסק עמו בשערה גבוהה ר
יהודה אומר אף על פי שלא פסק עמו יבול הוא לומר ל
לו תן לי כוה או תן לי את מעותי

כשער הנבוה כלומר

כשער הזול מכאותו המין ויסיבו במוכחר מכאותו המין ואין הלכה
כר יוסי ולא כר יהודה

ח מלוה אדם את אריסיו חטים בחטים לורע
אבל לא לאוכל שהיה רבן גמליאל או מלוה את אריסיו
חטים בחטים וורע בו ל והוקרו או ביוקר והוזלו ונוטל
מהם כשער הזול לא שהלבה בן אלא שרעה להחאיר על
עצמו

ובלבר מיסים המנהג בכותו מקום מיתן קמרים מזרע מסרי בעל ה
מסדים עושה עמו חסר כמה מהלוה לו מכל מה היה המנהג מיתן ב
בעל חמרים מזרע לסור להלוותו חטים בחטים אלא מסכן קמרים זה
מזורע לא התחיל עדיין בעבודת מסדים מכל מה עבד בסדים מום ע
עבודם ואלילו רבר מועט מסוך מילוה לו לפי מבבר כתקיימים מה
כתריסות ולא יוכל בעל המדים לסלקו מן התריסות ונתחייב לתת ה
מזרע דינרי לנומי על מסדים

ט לא יאמר אדם לחבירו הלויני
כור חטים ואני נותן לך לגורן אלא יאמר לו עד שיבא ב
בני או שאמצא המפתח והלל אומר ובן היה הלל אומר
לא תלוה אשה מכר לחברתה עד שתעשנו בדמים שמא
יוקרו החטים וגמצאו באות לידי רבית

אומר אדם
לחבירו נבש עמי ואנבש עמך ערור עמי ואעדור עמך א
אבל לא יאמר נבש עמי ואעדור עמך או עדור עמי ואנבש
עמך כל ימי גדיר אחד בל ימי רביעה אחת אבל לא יא
יאמר לו חדוש עמי בגריך ואני אחדוש עמך ברביעה

גדיר ימות
החמר ה ורביעה ימות מבעלים והקדקד בימות החמה קל לחפוי על
לתקן למיעוטו הטיפה ולרך היום ובכנם קנה מקביל כמרם ק
מהלכות קנה מחדשים מחנדסין בזרוע

יא רבן גמליאל אומר
יש רבית מוקדמת ויש רבית מאוחרת ברצר נתן עינין ל
ללוות ממנו והיה משנר לו דורון ואומר בשביל שילוחנ
ווו היא רבית מוקדמת לוה ממנו והחזיר לו את סעותיו
היה משנר לו דורון ואו בשביל שמ עותיך שהיו בטלות
אצלי זו היא רבית מאוחרת ר ישמעאל אומר יש ר בית
דברים לא יאמר לו דע בא איש פלו ממקום פלו

מיה מחמר ריבן בחליהל ור שמעון הכל הלכה לכל נריך מתדע יוד
קדביים מחלם ומיונה בהן הם דבריה מדמוי להתרחק מכם בלבר

אילו עוברין בלא תעשה המלוה והלוה והערב והעדים
וח כמים אומרים אף הסופר עוברין על בל תתן לו ועל
בל תקח מאתו ועל לא תהיה לו בנושה ועל לא תשימון
עליו נשך ועל לפני עור לא תתן מכשול ויראת מאלהיך
אני ה

לחמרי לנה עובר מעמוס לא תעשה כלומר לא תעשה ולפיכך ע
עור לא תתן מכשול ערב וערים לימים עוברים שלא מעמוס לא תעשימון
עליו נשך וכמו כן הסופר

פרק ששי חשובר את האומנין והנוטלין
זה את זה אין להם זה על זה
אלא תרעומת שבר את
החמר ואת הקדר פירייפרין חלילין לבלה או למת הם
פועלין לעלות פשתנו מן המשרה וכל רבר שהוא
אבוד חוזרו בהם מקום שאין שם אדם שוכר עליהם או
מטען

שוכר עליהן או מטען בסיטור מבין כגון מסברים בחוז יטעון ו
מותם ניאמר להם מתן לכם מבי ומין לו יסבור לחריס בסבי זמין ני
ניטול מהם זו ואם הוסיף לא יכול ניטול מהם יותר מכרי שברם וכל
זה בשלא יצתה לחוכין זולת מיעטו מלאכתו כאותו מבר בעבמו וחוץ
מה מאמר אם אין שם אדם ואמר הטעו זה לא זה בלומר מוזיר
בו או מחזר בהם

ב השובר את האומנין וחזרו בהן וין
לתחתונה אם בעל הבית חזר בו וירו לתחתונה כל הטעון
וירו לתחתונה בל החזור בו וירו לתחתונה

בשמבר וזרים

חומבין מיקנרו לו מדמו על דרך מעל בשבי דינרין ונתן להם דינר ו
חזרו בהם הדמות בידים אם רבו יחזרו לו דינר או יאמרו לו בשעה
עי מך בשבר היה שבתך לבו

ולא קברו חכי לאתה מרים ומרגלים לחזור בהם ימים לקם מה שמוק ח
מאתו חכי שקברו ולא הוה יתיר מדיבר לח יתן לקם בלום יתיר על ם
סדיבר שכבר מתן לקם ויאמר להם כלו מעשיכם לקבור אחר שמדבר
ואחלים לכם שברכם וזהו שאם מה שאמר חזרו בקם ידם על ת
התחתונה ולא בעל קבית חזר בו ידו על התחתונה ויתן להם מה ם
שמוק עמלם לם שם רואייב ליטול יותר מן הדיבר ואמרו שמעכם ידו
על התחתונה והוא כמו שבארנו בפלוקת קדקד ופרע קנית תדמים לם
המוכר הוא אחוז בו מן התוקה הלכך הוא בחפץ ובכבר פיאמר לו ע
עדיכוי יקבה ולא הוא הוקנה בבני משעתין ולא יתבע המוכר לבוקה מ
מם שבשאר לו מן הדמים ויהוא מעבא פרעונו לח יתקיים המכר עד ם
פיגלים לו שרעונו׳

ג השובר את החמור להוליכה בהר והוליכה
בבקעה׳ בבקעה והוליכה בהר אפילו ו׳ עשרת מילין
ו׳ עשרת מילין ומתה חייב שבר את החמור והבריקה
או שנשאת אגרייה אומר לו תרי שלך לפניך מתה או ג
נשברה חייב להעמיד לו חמור

חמם יוכל המשביר למר למכר
הרי שלך לבניך כשהשביר לו למתת מחתוי נייחד לו הבהמה לבל לם
שבר ממנו לדכוב כה הוא עמנו לו בשתת עליו משת שלא שמר לו ח
חמור שתש ולא ייחד לו בשמש חייב להעמיד לו בהמה לחרת ומה
שמר חייב להעמיד לו חמור יש לו דיבון זה כי לם ייחד לו בהמה ו
ולמר לו חמור זה לכי עובר לך ומתה בדרך לם לותה נבלה הוא ד
דיים פיקה בשם בהמה בדמיה בהמה לו יעבור בהמה כ
בלתה דמים פיולכוהו למקום שפשק עמו ולם השתה חייב הוא ב
הרי פיעבור לו בהמה לחרת יחזב לו מה שלך מן הדרך ויתן
לו מה שרלוי לו ולם שכר ממנו חמור שתש יעמיד לו בהמה על כל
שנים ולם לא השמידה לו לא יחזב לו שום דבר מן השכי רית ומה ם
שלוה שכריקה הוא שמיש יכולה להלוך מחמת חולי מחלי׳ בהמה
ונשחת בחטוריה לל שתלקה לעבודת המלכות

ד השובר את החמור
להוליכה בהר והוליכה בבקעה׳ אם החליקה פטור ו
ואם הוחמה חייב בבקעה והוליכה בהר אם והחליקה ח
חייב ואם הוחמה פטור ואם מחמת המעלה חייב׳

מכואר
הוא כי המכוללים בהר יותר מבבקעה וכמו כן יתחמם גוף הבהמה
בבקעה יותר מבהר למישעו בפיבת הרוחות בהקומות׳

ה השובר
את הפרה לחרוש בהר וחרש בבקעה ונשבר הקנקן פ
פטור בבקעה וחרש בהר ונשבר הקנקן חייב לדוש ב
בקטנית דש בתבואה פטור בתבואה דש בקטנית חייב
מפני שהקטנית מחלקת׳

קנקן לם שמחמיקה ולמרו פטור
דתנוי לומר מלא יפלם קמוכר לבעל הפרק מלא הלומין שתרם ונקיק ת
תוכם הממריקה ובבריה הוא יפלם לבעל הפרה

ו השובר את החמור
להביא עליה חטים וחביא שעורים תבואה והביא תבן
חייב מפני שהנפח קשה במשוי להביא לתך הטין והבי
לתך שעורין פטור׳ אם הוסיף על משאו חייב כמה
יוסיף על משאו ויהא חייב׳ סומכוס אומר משום ר׳ ט
מאיר מאה לגמל ושלשת קבין לחמור׳

פשפק עמו להביא
חטים ונביא עליו שעורים חייב לפי שחטים על שעורים כשעה על ח
חטים הבשת יותר ולם הביא עליה פחות ממשקל השעורים ולעבר ם
שמידתו יותר מידת הפחות פטור לפי שלא יהיה הבשת יתר שלא פחיקה
משקל כמידתו כמשקל ושלא ידת קבין לחמור ושלה לגמל הוא חלוק מ
מלאים על מה שפשק עמו חייב ולם הוסיף פחות מזה לינו חייב כ
בלום שלא נתן שכר על הנוסף בלבד ולינו חייב לשלם לפי שהלכה

כשמכוס

ז כל האומנין שומרי שכר הן וכולן שאמרו ח
הבא מעות וטול את שלך שומר חנם שמו לי ואשמר ל
לך שומר שכר שמר לי ואם לו הנח לפני שומר חנם׳

לם לומר שכח מעות וטול את שלך שומר שכר וכשומר חנם לפניך לו
שכח שתש לינו חייב בלום ולפי שהשבועה שומרי׳ בינו לשומר חנם לפי
שלא קבל עליו שמירה בשום פנים ולפיכך שמירה בינתם ולומר ם
שומר לי ולשמור לך בזמן אלחר זה לינו שמירה בשלים ולינו חייב
לשלם ועוד יתבאר לך ולומכם יהיה שומר שכר כשלומר לו שמר
לי היום ולשמר לך למחר׳

המלוה על המשכון שומר שכר ר׳
יהודה אומר הלוהו מעות שומר חנם הלוהו פירות ש
שומר שכר אבא שאול אומר מותר לאדם להשביר מ
משכונו של עני להיות פוסק עליו והולך עמו בפני
שהוא במשיב אבידה

לין ספרם בין שלשתן ולחר כך יעשבנו לו שמשכנו
ולחר כך הלוהו ומה שלומר לכה שלול מותר מלו להשביר משכונו
של עני הוא לינו שיכול לומר לו בשעת עליו משת שלא שלומר לו ח
חמור שתש ולא ייחד לו בשמש חייב להעמיד לו בהמה לחרת ומה
שלומר לו חמור זה לכי שובר לך ומתה בדרך לם לותה נבלה הוא ד
דיים פיקה בשם בהמה יקה בדמיה בהמה לו יעבור בהמה כ
בלתה דמים פיולכוהו למקום שפשק עמו ולם השתה חייב הוא ב
הרי פיעבור לו בהמה לחרת יחזב לו מה שלך מן הדרך ויתן
לו מה שרלוי לו ולם שכר ממנו חמור שתש יעמיד לו בהמה על כל
שנים ולם לא השמידה לו לא יחזב לו שום דבר מן השכי רית ומה ם
שלוה שכריקה הוא שמיש יכולה להלוך מחמת חולי מחלי׳ בהמה
ונשחת בחטוריה לל שתלקה לעבודת המלכות

ט המעביר חבית
ממקום למקום ושברה בין שומר חנם בין שומר שכר ר׳
ישבע אמר ר׳ אליעזר תשיה אני אם יכולין וה וזה ל׳ה
להשבע

יפבע מבושת התוים מלא פשע כה ויפשר ותמה ר׳ שיעזר
בזה סדין ולומר לך יתבן פיפבע בבגון זה שומר חנם ושומר שכר
לפי פכולל שמר שומר שכר ולפיכך לא פשע ושומר חנם גם כן לם׳ה ח
חותו המקום שנוח לו פיעביר לשם החבית מקום ידדין לו יש לו ע
עדיים מלא פשע עליו יתחייב גם כן שבועה ומה שלומר ר׳ אליעזר ד
דין הוא לכל לומרו שבועה זו תקנת חכמים הוא שלא יהו לומר
כך לו לך לדם פיעביר חבית לחברו פמקום למקום ותקנת חכמי׳
לינה מלא בשומר חנם על לו זה עבין פיקה ושומר שכר הוא לו פי
פיעביר חבית בשכר ויפברנה במקום פיוכסם פלפשר פיעבור לשם
עדיים ולתחייב לשלם מלא לם כן הבית עדיים מלא פשע בה בשעה ם
פקעבירה׳

פרק שביעי

השובר את הפועלים ואמר ל
להם להשבים ולהעריב מקום
שנהגו שלא להשכים ושלא ל
להעריב אינו יכול לכופן מקום שנהגו לוץ יוון לספק מ
במתיקה יספק הכל כמנהג המדינה מעשה בר יוחנן בן
מתיא שאמר לבנו צא ושכור לנו פועלים הלך ופסק לה
מזונות ובשבא אצל אביו אמר לו אפי׳ אותה עשה להם
בסעודת שלמה בשעתה לא תצא ידי חובתך עמהן ש
שהן בני אברהם יצחק ויעקב אלא ער שלא יתחילו ב
במלאכה צא ואמור להם על מנת שאין לחנו עלי׳ אלא פה
וקטנית בלבר רבן שמעון בן גמליאל אומר לא הית צריך
אלא הבל במנהג המדינה׳

ולכה כרבן שמעון בן גמליאל׳

ב אילו אוכלין מן התורה העושה במחובר לקרקע בשעת גמר מלאכה ובתלוש מן הקרקע עד שלא נגמרה מלאכתו וכרכר שגרוליו מן הארץ׳

לחמי תודה

כשכיר שהתירה לו לאכול ואל כלי לא תתן וקבלנו כפירוש זה שכתוב כאן מן מאכלתו ולמיך מינו מאכל עד גמר מלאכה וכפירוש הכתוב שסוף כל תלוש מן הקרקע אין לאכול כשעת מלאכתו ולמדנו זה מקרקעי רחמנא לא תחסום שור בדישו וכמו שאוכל שור בתלוש כשעת מלאכה כך יאכל פשוטו וקרקעי על זה ממך שמר לא תחסום שור בדישו ולא תחל לא תדרוש בשור חסום דיבור שלא תסח חסימה בשעת פרוס לא לשור ולא לחרש׳

ג היה עושה בידיו אבל לא ברגליו ברגליו אבל לא בידיו אפילו על כתיפו הרי זה יאכל ר׳ יוסי בר׳ יהודה אומר עד שיעשה בידיו וברגליו׳

ר׳ יוסי בר׳ יקורס אומר מה שור כידיו ורגליו לקח פשוט בידיו ורגליו ואין כלכה כר׳ יוסי בר׳ יקורס

היה עושה בתאנים לא יאכל בענבים בענבים לא יאכל בתאנים אבל מונע הוא את עצמו עד שהוא מגיע למקום היפות ואוכל וכולם לא אמרו אלא בשעת גמר מלאכה אבל מפני השב אבידה לבעלים אמרו הפועלי׳ אוכלין בהליבתן מאותן לאותן ובחזירתן מן הגת וחמור בשתהא פורקת

חמר רחמנא בפועל ואכלת ענבים וכתיב הקבלה ענבים ולא דבר אחר ומנכם התיר לכם לאכול כהליכתן מאותן לאותן וכחזירתן לבית בעלי שכאותה שעה היו בעלים נכונין שלי יאכלו לכם לאכול כשעת מלאכה ולא יאכלו כשעת גמר מלאכה ויתבטלו כל זמן שאוכלין זה לצורך הבית וזה את מלאכתו עד שתהא פוסקת דכמו שהבהמה לא יכנס מותר מלאכתו אלא כשעת מלאכתו כמו שהבהמה כשעת מלאכתו

ה אוכל פועל קישות אפילו בדינר וכותבת אפילו בדינר ר׳ אלעזר חסמא אומר לא יאכל אדם יותר על שברו וחכמים מתירין אבל מלמדין את האדם שלא יהא רעבתן ויהא סותם את הפתח בפניו׳

תנא קמא סבר מין מלמדין אותו וחכמים אומרים מלמדין והלכה כחכמים׳

ו

קוצין אדם על ידי עצמו ועל ידי בנו ובתו הגרולים ועל ידי עבדו ושפחתו הגדולים ועל ידי אשתו מפני ש שיש בהן דעת אבל אינו קוצין לא על ידי בנו ובתו הקטנים ולא על ידי עבדו ושפחתו הקטנים ולא על ידי בהמתו מפני שאין בהן דעת

מי שיש בהם דעת לא יאכלו כמי שהם מחזקים לפי שעל פי מעשיהן פועלין ואותם אין להן דעת יאכלו לפי שאינם יודעים עניין הממחיל והמקפיד וכן בהמתו לפי שאינה יודעת שמשעבד אבל שאינם קוים אוכל ולפיכך הוא עקר תנאו לו וכן בחמתו לחותתו ונכנס לא זכה לחמתו

ז השובר את הפועלים לעשות עמו בנטע רבעי שלו הרי אילו לא יאכלו אם לא הודיעו פודה ומאכילן נתפרשו עיגוליו נתפתחו חבוריו הרי אילו לא יאכלו אם לא הודיעו מעשר ומאכילן׳

כיצד

כאדנו כמקומו דין נטע רבעי דין שאכל כפרי ורעיש נחש לותו זכר לותו כל זה מכותר׳

ח שומרי פירות אוכלין מהלכת המדינה אבל לא מן התורה׳ ארבעה שומרים הן׳ שומר חנם והשואל נושא שכר והשוכר שומר חנם נשבע על הכל והשוא משלם את הכל נושא שכר והשוכר נשבעין על השכר ועל השבויה ועל המיתה ומשלמין את האבידה ואת הגניבה׳

שומרי פירות דינהו לגמרי בפרקין תלמוד מכל מקום שומרי פירות נהם מחוברים לקרקע כשומרי שבות ופרדסין לפיכך אוכלין לה מן התורה ולא מכלכת שמיטה ולא מרבעה שומרין דיניהם מפורשים לפתוח בתורה וזה כי שם שנאמר כי יתן איש אל רעהו כסף או כלים עד סוף הפרשה קבלנו כו שזה הדין בשומר חנם ופרשה שבתים ושוח שבאמר כי יתן איש אל רעהו חמור או שור או שה וגו׳ בזה הקבלה כי הוא בשומר שכר ומשוכר לפי שדין שכירות לאחר ופרשה שלישית מכולה מקיש בעולם שב ואל שב וכי ישנה איש׳

ט ואב אחוי אינו אונס׳ שני ואבים אונס ר׳ יהודה אומר בשעת משלחת ואבים אף ואב אחד אונס׳ שני כלבים אינם אונס׳ ירוץ הכבלי אמר משום ר׳ מאיר מרח אחת אינו אונס משתי רוחות אונס׳ הליסטין וזרי זה אונס הארי והדוב והנמר והפרדלים והנחש הרי אילו אונסין איטתי בזמן שבאו מאליהם אבל אם הולידן למקום גרודי היה ולסטין אין אלו אונסין׳

כבר נתבאר לך כי שומר שכר ושומר פטורין מן השומר לפי שאינו שומר הכתוב כאן מזהיר לא שלא׳ ואיכא תייבים גם כן כשבורח וכשבגיב ולפיכך זכה בהם הקרביים משם אונס ואין שלכה כר׳ יהודה ולא כרועץ הכבלי׳

מתה ברוכה וזרי זה אונס סינפה ומתה אינו אונס עלתה לראשי הצוקין ונפלה הרי זה אונס העלה לראשי הצוקין ונפלה אינו אונס מתנה שומר חנם להיות פטור משבועה והשואל להיות פטור משלם נושא שכר והשוכר להיות פטורין משבועה ומשלם׳

תרגום לעגות נפש לסנבטה נפש ומת שומר עלתה ונפלה הרי זה אונס היה כשתחזק יותר מן הרועה ואת ותברייתו והוא ר׳ נסא לפסיר לתתה משם ותפלגו מילי ותקבל תוכל לו שם סניח מותה לעלות ואשתי שלה העלה מותו מיכו תוכם ונוק שם ה קר גבוה וכתבאר זה כי ומת וכבר ידעת כי נתנה שכר וכשומר חי מייבין לשלם תכידה ונגבה וחייבין שבועה על החוכם ולפיכך תויר ש שהם התנו שלה ישלמו מה שהם חייבין לשלם ולה ישבעו שם חייבים עליו לשבוע

יב כל המתנה על מה שבתוב בתורה תנאו בטל
בל תנאי שהוא מעשה בתחלתו תנאו בטל וכל שאפשר
לו לקיימובסופו והתנה עליו מתחלתו תנאו קיים ׳

כל המתנה

על הכתוב בתורה תנאו בטל שלא היה התנאי בדבר שבממון כגון
שכתבו ומסרבנו זו בדבר פלוני על מנת שתתן לי מנה או שלא
בתחלתו הוא שיהיה המעשה מפעל עליו התנאי קודם התנאי כגון
שיתן נשלחתו ויחזור לה כדי זה בטיל ואחר כך יחזור ויחזיר לה שם
יפה כך וכך תנאי זה אינו קיים וכל שתאפשר לו לקיימו כפופו הוא ש
שיתקיים הדבר שיכול לעשותו אבל שם שתקיים הדבר שהוא מן הנמנע
כגון מי שאומר לחבירו הרי זה בטיל אע"פ שתדר
להתנות אי אתה יכול שלא תהא כל חלקה וחלקה שתנאים בטלים וכתב ש
זה נמי בטל כגון וכל חלקה עקרים קיימים מונפש על שם וקלקה ל
למעשה בכל דין

פרק שמני השואל את הפרה ושאל בעליה
עמה שבר את הפרה ושבר בע

בעליה עמה ׳ שאל את הפרה ושבר בעליה עמה שאל
את הבעלים או שברן ואחר כך שאל את הפרה ומתה פ
פטור שנאמ׳ אם בעליו עמו לא ישלם ׳ אבל שאל את ה
הפרה ואחר כך שאל את הבעלים או שברן ומתה חייב
שנאמ׳ בעליו אין עמו שלם ישלם ׳

מפי הסמועה למדנו מזה שם

שם בעליו עמו לא ישלם רבוני למה שם שהל בעליו עמו בשעת שאל
ונשתקר מהבלבו בזה הדיבים היה עמו בשעת שהלה ואינו נרוך לבייה
עמו בשעת שבירה ומיתה לא היה עמו בשעה שהלה לעפי שהיה ע
עמו בשעת שבירה ומיתה חייב ולא נאמר בזה כשבעלי עמו ומן ה
שתקר יש גם כן שם בשאל פרה ובעלים תפלו בשבבה פטור

השואל ב

את הפרה שאלה חצי יום ושברה חצי יום שאלה היום ו
ושברה למחר שאל אחת ושבר אחת המשאיל אומר
שאולה מתה ביום שהייתה שאולה מתה בשעה שהייתה
שאולה מתה והלה אומר איני יודע הייב השובר אומר
שבורה מתה ביום שהייתה שבורה מתה בשעת שהייתה
שבורה מתה והלה אומר איני יודע פטור וה אומ׳ שאולה
וזה אומר שבורה ישבע השובר ששבורה מתה זה אומר
איני יודע וזה אומר איני יודע יחלוקו

מן העקרים הלבו

בדיינים כי מי שתובע נאומר מכח לי בידך והלה אומר איני יודע פטור
כלומר שאינו חייב לשלם ולא ליבבע שבועת התורה לכל ישבע שם
שבועת היסת שאינו יודע בכל שם אמר לו חמשים יום לך בידי ואתמי׳
איני יודע חייב רבוני למה אינו חייב לשלם הכל לפי שהוא מאונס
שבועה לפי שהוא מודע במקצת כגון שבאמרו בערב אחרין מכתובת
ואינו יכול ליבבע כיון שהוא מסתפק באותן המקצת שהיה חייב לש
לשבע עליו והעקר שלבו כל המחויב שבועה ואינו יכול ליבבע מ
משלם וכיון שהעקרים שלבה הלבות משוקות שם אומר בבין שמ
שמשלם לו אומר שאולה מתה והלה אומ׳ איני יודע חייב אינה הלבה ה
הלה של הענין שאומרו והוא מיודע לו במקצת ואומר בשקצת איני
יודע בבין שיטענן שהשאיל שתי פרות מסריתי לך יום אחד בשאילה יו
יום אחד בשכירות ואתו שתיקן בזמן שהלה ניאמר הסוהל אחל אחד מהן
אתה בזמן שלה נאחת איני יודע והוא יקיה הסוהל חייב שתי פרו על זה
דיך תקים וגם כן בארנו בשבו׳ בתוכות כי בשטוענן חבירו חטים וקודם
לן בשעורים פטור ואינו חייב שבועת התורה לפי שאם שטוענן לא ה
הודים לו ואם שהודה לו לא טענו ואפלו אמרי שעורים שמודה לו בשם
אינו חייב להוציאו מתחת ידו וכיון שזה שטעדנו שם כן אם שאומר ב
בשהן יבבע שבועה שבשבורה שתה הוא על ידי בלבול וזה שיבבע
שבועה שבומרין ואינו חייב שבועת התורה שאתה בדיבה ואפי על
טענתו שאומר שבשבורה שתה אינו שקר השבועה ויבבע
ידי בלבול שבשבורה שתה לא בשעת שבירת שתה ואם שאומר יחלוקו

הוא דעת שמשום שאומר בכל שקום שאין שמעטל בספק חולקין ׳
וכבר בארנו שבשבועה דאמרינן בכל שעשך הקיים שלא יהיה השומרין מ
שחבירו על הראיים ואם לא שתברר הראיה יבבע ושבועה שבועת ק
קיסת שלינו יודע לו יבביע לותו על ידי בלבול שאינו יודע ׳

השואל ב

את הפרה ושלחה לו ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו או ב
ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו של שואל ומתה פטור או
שאמר השואל שלחה לי ביד בני ביד עבדי ביד שלוחי
או ביד בנך ביד עבדך ביד שלוחך ׳ או שאמר לו המש
הריני משלחה לך ביד בני ביד עבדי ביד שלוחי או ביד
בנך ביד עבדך ביד שלוחך ואמרלו השואל שלחה וש
ושלחה ומתה חייב וכן בשעה שהוא מחויה ׳

כבר ידעת שעבר בשעני ידי כיד בנו ומ׳ שאומר נשמין ביד עבדו ח
חייב הוא בשיטין עבד עבדי ומה שאומר וכן בשעה שהחזיר רבוני
לומר בשהחזיר בתוך ימי שאלה הוא שלין לו רשות לשלחה ביד ח
אחר שלה בדשות בשאלה אם שהחזיר אחר ימי שאלתה ושלחה ע
על יד זולתו ומתה בשור לפי שאחר ימי שאלה יפנוב שומר שכר ודע
זה ׳

המחליף פרה בחמור וילדה וכן המוכר שופחתו וילדה ז
זה אומ׳ עד שלא מברתי ילדה וזה אומ׳ משלקחתי ילדה
יהלוקו לו שני עבדים אחד גדול ואחד קטן וכן שתי ש
שדות אחת גדולה ואחת קטנה הלוקח אמר גדול לקחתי
דהלה אומר איני יודע וכה בגדול המוכר אומר הקטן מ
מברתי והלה אומר איני יודע אין לו אלא קטן וה אומר
גדול וזה אומר קטן ישבע המוכר שהקטן מבר ׳ וה אומ׳
איני יודע וזה אומר איני יודע יחלוקו ׳

מ׳ כי נדיך להחזיר פעם שניה לותם העקרים
שכבר זכיתי בזה פרק שהקן ושם שמנינו מחבירו עליו הדיבים ונעבה ח
חייב והוא לו בשעורים פטור שלא לותו זוכר לותו קדיבה עזאת ק
המשכה לדעת שמכום ומה שאומר יבבע שבועה המוכר רבוני לומר על ידי ג
בלבול כמו שבארנו מן העקרים אין בשבועין עבדים שלא ב
בלבול כמו הקרקעות

המוכר זיתיו לעצימו ועשו פחות ה
מרביעית לסאה הרי של בעל הזיתים עשור ורביעית ל
לסאה זה אומר זיתי גדלו וזה אומר ארצי גדלה יהלוקו׳
שטף הנהר זיתיו ונועבו לתוך שדה
חברו זה אומר זיתי גדלו וזה אומר ארצי גדלה הלוקו׳

מה שאומר בכאן יחלוקו הלבה הוא לפי שהקנאה לשבים ביחד וב
ובלבד שיאמר קרן שתם ושם עמדו פירות פחות מרביעית אין לים מ
מקפיד על זה ושם שם יתר יחלוקו שכל שם אמר לו קרן לחלקו ואפי
פחות מרביעית שם לבעל הקרקע ושם שהקנה עם הקרקע יחלוקו שאומר
לו קרן בשהקנה לשלו עמדו יתר מרביעית לבעל ושעדיו ומה שאומר
שטף נשר לתו זיתיו הוא בשעדיו בבועין כלומר בשעני שבכות ש
הנרים שיכול לשלין להשתבק מכם ושרשי לותו זילין קיימין כלותן
גומין ובכן יפה שפירות שעומין בל שלבת שבשים לשבים ואמר שלא
שים שכל לבעל הקרקע בשיהיו גבוהין שלבה שפירות ושרשי לותם
חזותם שבועין כלותן גומין

המשביר בית להבירו ביבות הנשמים ד
אינו חייב להוציאו מן החג ועד פסח ובימות החמה ש
שלשים יום ובשרבים אחר יבות החמה ואזור ימות הג
הנשמים שנים עשר חדש ובחנויות אחד עשר חדשים ואחר ע
עיירות שנים עשר חדש ר׳ שמעון בן גמליא אומר שנות
של נהותומים ושל צבעים של שש שנים

ביבות החמה שלשים יום

רבוני לומר שאינו יכול להוציאו שלא שם כן הודיעו קודם ימות הגשמים
שלשים יום ואם לא הודיעו שלא ביבעו שיעברו ימות הגשמים ואמ׳

פן תאמר מכיס עצמו תקח ויכוי לו ויחזיר לו בקום ל
לעצמך בית דירה ונתן יכול להוציאו עד שיעברו עליו שלש ש
לאחר שהודיעו ומלמד שהוא נותן מעות לבעל הבית כדי שיבנה
כאן כאן ושורה גדולה

ז המשכיר בית לחבירו חייב
ברלת ובנגר ובמנעול ובכל דבר שהוא מעשה אומן א
אבל דבר שאינו מעשה אומן השובר עושהו הוכל של
בעל הבית אין לשוכר אלא היוצא מן התנור ומן הבירים
בלבד

מזכל לבעל הבית וזה כשהכניסו בתחלת שלשים לשוכר
ומכלו בתוך שלשים וכל שהכניסו שלשים לשוכר הוא מכלו

ח המשכיר
בית לחברו לשנה נתעברה השנה נתעברה לשובר שה
השכיר לו לחדשים נתעברה חשנה נתעברה למשכיר
מעשה בציפורי באחד ששכר מרחץ מחבירו בשנים
עשר והוב לשנה מריגר והב לחדש ונמצאת שנה מע
מעוברת וכא מעשה לפני שמעון בן נמליאל ולפני ר
יוסי ואמרו יחלוקו את הרש העיבור

שמעון בן נמליאל נלך כל יומי מלך כל זמן שאתה רוצה לחדש ואחלנו
אתה כך וכך בשנה כולנו לחדש בתחלתו וכל תוכלו לחדש
שחות שכל אונות וקרקע בחזקת בעלים קיימת לפיכך חמרין שכו ל
למשכיר על מזח שבין שניהם

ט המשכיר בית לחבירו ונפל
חייב להעמיד לו בית היה קטן לא יעשנו גדול גדול לא
יעשנו קטן אחד לא יעשנו שנים שנים לא יעשנו אחד ל
לא יפחות מן החלונות ולא יוסיף עליהם אלא מדעת ש
שנהם

זה סדין כשהרלה לו בית לדור ואמר לו בית כזה
אבי משכיר לך ולפיכך חייב להעמיד לו בית שיהיו מדת תרכו ומ
ומדת רחבו כמו שהיו שהרי שכל אם אמר לו בית זה אבי משכיר
לך וכשל זכו חייב כאותו ואם אמר לו בית שתים יעמיד לו מקום ש
שיהיו שתי בתי בתים גדולי ממטו בתי בתים קטן ממטו

פרק תשעי המקבל שדה מחבירו מקום שנהגו
לקצור יקצור לעקור יעקור לחרש
אחריו יחרוש הכל כמנהג המדינה כשם שחולקין בת
בתבואה כך חולקין בתבן ובקש כשם שחולקין ביין כך
חולקין בזבורות ובקנים ושנהם מספקין את הקנים

שמניחים חייבים לספק שם שמזמינין שם שנים וחולקים אותם
בסוף זמנן וכאלו אמר אם אתם חולקים מכאן מניחים אם
מספקין את הקנים

ב המקבל שדה מחבירו והיא בית
השלחין או בית האילן ייבש המעיין נקצץ האילן אינו
מנבה לו מן החבורו אם אם לו תשביר לי שדה בית הש
השלחים זו או שדה בית האילן וכמנבה לדמן ההבורו
יבש המעין נקצץ האילן מנבה לו מן החבורו

נריך לתת
לידע אלו שנשתם שמות על חזק עניין שם נופלין ושם שוכר ואחר
ומקבל וזה כי שמוכר הוא שוכר הקרקע שיחרם אותו כדמים קנוכין
בכך וכך דינר ומקבל הוא שוכר אותו קרקע בחלק ידוע מן הפירו
מיעשה בגיון שיש זנק עמו בחני שמירות מיוחד שמדים לו שלים וא
ואחר הוא שוכר הקרקע במיעור ידוע מחצים לו מאחר הזרעים
הקדמים ואות מיפסיק עם בעל השדה מיתן לו כך וכך מדים ממין פ
פני מן הזרעים כין שתעשה אחרן הרבה או מעט ועוד כי מקבל

כופל לך כלו על שוכר ועל שוכר מתן אות לאחר כשהשכיר מקבל
וחנוני לומר חוכר לו שוכר וכאלו אחר המקבל שדה מחבירו אל ב
כשהירות ואם אחר בזו שהשכיר והלכה שלשים מקבל זה הדין ב
כשהיו בשוכר גם כן לעשה שדות ואחרי שהשכיר לו כית השלחין ש
לו שהיעבו שכנתו שיהיה כמו שהוא עכשו כל זמן שהוא כשהשכיר ל
ולפיכך יפחות לו משכירותו כי משכיר יפחות

ג המקבל
שדה מחבירו משובה בה הבירה שמין אותה כמה היא
ראויה לעשות ונותנין לו שהוא כותב לו אם אוביר ולא
אעביד אשלם במיטבה

כשר כאחרנו כי מקבל הוא שכוכי
אחין שחלק ממה שמוניח ונם מכיריה ולא זרעה יעשר ממה שהחזיר
לעצמו אלא זרעה ויפלם שחלק שנפקדו כיניהם וזה שהזכיר

ד
המקבל שדה מחבירו ולא רצה לנכש אומר לו מה זכ
אכפת לך הואיל ואני נותן לך הכורך לא אמר כלום נ
מפני שיכול לומר לו למחר אתה יוצא ממנה והיא מעלה
לפני עשבים

לנכש לנקות הסדק כשיגדל הזרע ימחו עמו מיניהם
מן העשבים ונשתקין חותם מוסיף הזרע על תכונתה קרקע לפי נ
נותנין הסדק כל כחה של הזרע וזה דבר ידוע אצל עובדי הארמה ול
ולפי זה השוכר שכותן מיגיע מסייע היה יכול לומר לו אי לא ת
מנקה ואינך רשאי להכריחני לנקות לפי שאין לך שכשל אם אתקנה נ
מעט תבואה לולי אם שוכר משפיל את הקרקע לכאן

ה המקבל שדה
מחבירו ולא עשת אם יש בה כדי להעמיד כרי חייב ל
לטפל בה אמר ר יהודה וכי מה קצבה כרי אלא אם יש
בה כרי נפלה

כרי הוא שיעמוד מתבואתו שיוכל לכסות מהנ
קרקע כשבאו והוא שיעור שתים שלש ידי חבואה וי יהודה מימיו ג
הוא שיעור שיהיו יודע לפי הוא שכלי שנקרקע רחב שנים מי
חרוך או קנה וכרי כשלה שיעור הוא שזרע בה וזה הדין הוא במקבל
שכ ראוי שהוא שנשכר כחלק הן שתבואתו מעלה כם ואין שלשה כר י
יקנדק

ו המקבל שדה מחבירו ואבלו חגב או נשרפה אכ
מכת מדינה היא מנבה לו מן החבורו ר יהודה אומר אכ
קבלה ממנו במעט בין כך ובין כך אינו מנבה זו מחבורו

והוא הדין כולו לשוכר וחוכר ומכת מדינה הוא שיהיו רוב שדות מ
מחותם מדיחם מקולקלות ואין קבלה כך יהודה

ז המקבל שדה
מחבירו בעשרת בורין חטים ולקט נותן לו מתובה היו
חטים יפות לא יאמר לו הרינ לוקח לך מן השוק אלא
נותן לו מתובה

וה מכואר הין נריך פירוש

ח המקבל שדה מחבירו לורעה שעורים
לא יורענה חטים חטים יורענה שעורין ר שמעון בן ג
גמליאל אוסר קטנית לא יורענ תבואה תבואה יורענה
קטנית רבן שמעון בן גמליאל אוסר

דיבי מתכוח זו הם שם
שכני מחלוקת ושכר הדבר הזה כשיסתוק עמו לחרוש שדה ולזרוע כ
מין מיניכי הזרעים יש לו לזרוע מה שחזיקו בקרקע משנו מחותו זה
הדבר מסתק עמו ולא יזרע מה שחזיקו גדול ממנו ונשים כזה על ש
חילעים כשכבע לחתן המקום כזה יעשה מן המתעסקין בחריתה וכ
ובשבולתה

ס המקבל שדה מחבירו לשנים מועטות לא
יזרענה פשתן ואין לו בקורת שקמה קבלה לשבע
שנים וזרעה שנה ראשונה פשתן ויש לו בקורת
שקמה

מרבי יהודה בן בתירא בקרקע הכתובה בקורת שקמים עד
שהקמים הגדל בקרקע בפני עצמה

ע המקבל שדה מחבירו
שבע שנים בשבע מאות דינר אין השביעית מן המנין ש
שבוע אחד בשבע מאות דינר השביעית מן המנין

זה מכלל

יא שביר יום גובה כל הלילה ושביר לילה
גובה כל היום ושביר שעות גובה כל הלילה וכל היום
שביר שבת שביר חדש שביר שנה שביר שבוע יצא
ביום גובה כל היו יצא בלילה גובה כל הלילה וכל היו

מפי השמועה למדנו מזה שאמר יתברך לנח תלין פעולת שכיר לתוך שר
בקר מזה מדבר בשכיר יום שגובה כל הלילה ומה שאמר כזה הוא
השמים שכיר שעות כי גובה כל היום וכל הלילה ויצוני לומר שכיר ש
שעות ביום גובה כל היום ושכיר שעות בלילה גובה כל הלילה

יב אחר
שכר הארם ואחר שכר הבהמה ואחר שכר הכלים יש
בו משום ביומו תתן שכרו יש בו משום לא תלין פעולת
שכיר אתך עד בקר אימתי בזמן שתבעו לא תבעו אינו
עובר עליו והמחזו אצל החנוני אצל השולחני אינו
עובר עליו השכיר נשבע בומנו ונוטל עבר זמנו אינו
נשבע ונוטל אם יש עדים שתבעו הרי זה נשבע ונוטל
גר תושב יש בו משום ביומו תתן שכרו ולא תבא עליו
השמש ואין בו משום לא תלין פעולת שכיר

שכונעת השכיר
הוא שכונעת סתורים וכלבד שהשכר אותו בעדים אבל אם לא שכרו ב
בעדים מנו דיכול לומר ליה לא שכרתיך בחנן לומר נתתי לך שכרך
ויש בע שכונעת היסת שיתן לו שכרו כמו שכבתי בשכיבי ממשכת
שכונעת ופירש שמחזיר שכירים את החנוני תחתיו לפורענו

יג המלוה את חבירו לא
ימשכנו אלא בבי דין ולא יכנס לביתו ליטול את משכנו
שנ בחוץ תעמוד ואם משכנו חייב להחזיר לו היו לו שנ
כלי נוטל אחד ומחזיר אחד מחזיר את הכר בלילה ואת
המחרישה ביום ואם מת אינו מחזיר ליורשיו ר שמעון
בן גמליאל אומר אף לעצמו אינו מחזיר אלא עד שלשי
יום ומשלשים יום ולהלן מוכרו בבית דין אלמנה בין
שהיא עניה בין שהיא עשירה אין ממשכנין אותה שנ
לא תחבול בגד אלמנה החובל את הרחיים עובר בלא
תעשה וחייב משום שני כלים שנ לא יחבל רחים ורכב
לא רחים ורכב בלבד אמרו אלא כל דבר שעושין בו א
אוכל נפש שנאמר כי נפש הוא חובל

אמר רחמנא ואם מים עבי הוא לא תעכב כעכוטו דנוטו לומר לא ת
תעכב ועכוטו מנלך אלא יחזיר לו מה שיכול לעמוד בלעדו ניתן
לבלו מה שיחלוף כמקומן כמו שפחר הש כי הוא כסותה לבדה וגו
וניתן הכסה טרקן שמעון בן גמליאל ותסר לחכול תחלוכה מפני חסד
כשהתעכב אצל הממשכן מותה כשכיל הממשכן אלא אם איתרע כ
כיוסף קלקל ולפיכך הפסה כרכר שעיה וקשעידה

פרק עשירי הבית והעליה של שנים שנפלו
שנהם חולקין בעצים ובאבנים ו

ובעפר רואין אלו אבנים ראוים להשתבר היה אחר מהן מביר קצת אבניו טהלן ועולות לו בן החשבון

כשנוכל לחוביח רואים מעניין
הכפילה מה שהוא לכ על הבית ומה שהוא מחזיר לבעל הקרקע כשהוא על פי
מומחה ראוי ומה שאומר טוטלין ועולות לו הוא כמוריש לן
בעלין במקנת מה שטוען ויאמר לו במקנת לימי יהיה של העקר שב
שכאומרו לך כזו המכרתיה שכל המחזיר שכונעה ומינו יכול ליגבע ו
מהלט

כ הבית והעליה של שנים נפרדה העליה אין
בעל הבית רוצה להתקן הרי בעל העליה יורד ורד למטה
עד שיתקן לו את העליה ר יוסי אומר הוא נותן את
התקרה והעליון את המעזיבה

מפני שהוא מלכרת בימי שהשכיר ונתן
עליה של גבי חבית לימי מפכיר לך ולפיכך יורד ורד עמו בבית אבל
אם אמר לו עליה ולא זכר בית אינו חייב להתקן ואם אמר לו עליה ש
פתח אומר לו השכיר לו עליה על דרך מה שקדם בשכירות הכהמות ו
ומחלוקת ר יוסי וחכמים כמעזיבה והוא שעשה ויעבור שנותין על ה
קתקדם ר יוסי לומר מעזיבה לשמות הגגות הגגות הוא לשכך כשעל הג
העליה נותן את המעזיבה וחכמים אומרים המעזיבה בעצית לחזוק
שתקדם ולפיכך חייב בשל הבית לבנותו ואם אינו יכול לבנות הרי
העליה בונה את הבית ויושב בתוכו עד שיתן לו את כל שהוצי

ג

הבית והעליה של שנים שנפלו אמר בעל העליה לבעל
הבית לבנות והוא אינו רוצה הרי בעל העליה בונה את
הבית ויושב בתוכו עד שיתן לו יצאותיו ר יהודה
אומר אף זה דר בתוך של חבירו וצריך להעלות לו שכר
אלא בעל העליה בונה את הבית ואת העליה וסקרה או
את העליה ויושב בבית עד שיתן לו את יצאותיו

מה שאמר
בשלמ שכיים שתנאו לומר מיהיה עקר הבית של אחר ונקשליה על מנ
חלה שכר קאחר מן השכי ולית הלכה כר יהודה

ד וכן בית הבד
שהוא בנוי בסלע וגגה אחד על גביו וגגות הרי בעל ה
הגגה יורד וורע למטן עד שיעשה לבית בדו ביפין
הבותל והאילן שנפלו לרשות הרבים והויקו פטור מ
משל נתנו לו ומן להסתור את הבותל וילקוץ את האילן
וגפל בתוך הזמן פטור לאחר הזמן חייב

כל מקום שאומרי
בו בפתח דבנוכו לומר שלא יוכל להשתמש בו כשבעין מה שהיה
משתמש מתחלה מחמת אותו הפתח שלא בשעמל וכל זמן שאנו נותנין
הוא שלשים יום וזהו זמן בית דין

ה מי שהזיק בותלו כמוך
לגינת חבירו וגפל אמר לו פנה את אבנך ואמר לו הב
הגיעך אין שומעין לו משקבל עליו אמר לו הא לך את
יצאתיך ואנ נוטל את שלי אין שומעין לו השוכר
את הפועל לעשות עמו בתבן ובקש אבור לו תן לי שכרי
אם לו טול ממה שעשית בשכרך אין שומעין לו משקבל
עליו אמר לו הא לך את שכרך ואנ נוטל את שלי אין ש
שומעין לו המוציא את חבלו לרשות הרבים ה
המוציא מוציא והמוכל מוכל אין שורין טיט ברשות
הרבי ואין לוכנם לבנים נובלין טיט ברשו הרבים
אבל לא ללבנים הבונה ברשות הרבים המביא אבנים
מביא והבונה בונה ואם חזיק משל מה שהזיק ר שמעון

בן גמליאל אומר אף מתקן את מלאכתו לפני שלשי יום

רבן שמעון בן גמליאל סבר שמותרין לו זמן רחץ בתוך הזמן הזה הואיל ואם הזיק לאחר הזמן חייב ואיכא הלכה חלה כל הזיק פיכח ממכו יפלם לעולם

ו שתי גגות זו על גב זו והזירק בזתי ר׳ מאיר אומר של עליון ר׳ יהודה אומר של תחתון אמר ר׳ מאיר מה אם ירצה העליון ליטול עפרו אין כאן ירק אמר ר׳ יהודה מה אם ירצה התחתון למלאת את גגתו ע עפר אין כאן ירק אמ׳ ר׳ מאיר ובי מאחר ששניהן יכולין למחות זה על זה מאין ירק זה היה ר׳ שמעון אומר כל שהעליון יכול לפשוט את ידו וליטול הרי הוא שלו וה והשאר של תחתון

מה מאחר כל שיכול לפשוט את ידו קנה

כעין שלח יסכן כעבמן ויקשעא פשוט שיקיק קרוב לבכול מקשוטא שיקשעא פיעור מה פיכל בלח סכנה והלכה כר׳ שמעון

סליקו מסכתא דבבא מציעא

מסכת בבא בתרא

השותפין שרצו לעשות מחצה בחצר בונם את הבותל באמצע מקום שנהגו לבנות גויל גזית בפיסי לביע בוע הבל כמנהג המדינה בגויל וה נותן שלשה טפחים ווה נותן שלשה טפחים בגזית זה נותן טפחים ומחצה ווה נותן טפחיים ומחצה בכפיסים זה נותן טפחיים ווה נותן טפחיים בלבנים זה נותן טפח ומחצה ווה נותן טפח ומחצה לפיכך אם נפל ה הבותל המקום והאבנים של שניהם

זו מחצר עזכר בכתן

מנה מחצר עמי פה דין חלוקה ולפיכך אין מחלקין אותם חלה כרעון פכיסים אבל אם יש פה דין חלוקה ויכוכים אחד לחלוק וכופין לפני ע על זה ונין מרצו לחלוק ומתרצה כל אחד מפכיסים ברוח חלה נגני כגון מחזיק בקרקע ברגלו וכיוצא בו אין אחד מהם יכול לחזור בו חלה כופין אותו לבנות כמכבר אמרינן ונרי לקיומי עובה קבוצ אבל מחייבין לבנות אלא חמות בדי שלא ירתה כל אחד מהם לחברו כי הדדיה הזקיקין הבותל שלם כלא חורים בדי שלא יזקו זה אל זה ברחייה ונגיל אבן מחיבו מאנוס ומיחלק ונגית אבן ונחלקו כפסין חני לבנה ולבנים שלמים ומה מהניך להיות הבותל הבנוי מפכיסין ר ריחב יותר מדאב הבותל הבנוי מלבנים טפח לפי שעל כל פכיס ג צריך לקביח ריוח בין הפכיסין בדי לשום בו הטיט ומיעור זה עם פה פסיל מעהים על הבותל הבל כפי המבכב ואם מבקב אי מחייב לעמוד מחיבה בקני וכהוני כופין אותו על זה וכלבד שתהיה אותה מחיבה מעובה כדי שלא יזלה אחד מהם לחברו המקום והאבנים שלו פכיס אף על פי שהם ברשות אחד מהם ולא נאמר המניח מחברו עליו פ הפכיס בין מהוזק מפכיסו

ב ובן בנה מקום שנהגו לגדור מחייבי אותו אבל בבקעה מקום שנהגו לגדור אין מ מחייבין אותו אלא אם רצה כונס לתוך שלו וכונה וע ועושה חזית מבחוץ לפיכך אם נפל הבותל המקום וה האבנים שלו אם עשו מרעת שניהם כונס את הבותל באמצע ועושין חזית מיכן ומי כן לפיכך אם נפל הבותל המקום והאבנים של שניהם

פעמו ונבנה זו יש בו מחרון

ורבי יוסי אומר אף מתקן את מלאכתו לפני שלשי יום

מעשה בבן בתירא שבנה את מלאכתו לפני שלשי יום ולא זכר אחיו כמקום שבנה אחיו ולא זכר אחיו מעשה בבן בתירא שבנה את מלאכתו לפני שלשי יום ולא זכר אחיו כמקום שבנה אחיו ולא זכר אחיו

ג המקיף את חבירו משלש רוחותיו ונדר את הראשונה ואת השנה ואת השלישית אין מחייבין אותו ר׳ יוסי אומר אם עמד ונדר את הרביע מנדלין עליו את הכל

מה מאחר ר׳ יוסי אם עמד ונדר את הרביעית מנדלין עליו את הכל בין מקיף זה לנדר מקיף חבירו אחד מ מנדר לאחד רוחות בין מקיף הרים מקיף מקנף מאחד רוחות קנה מקקיף ריח רביעית כין מכביח מקיף חבירו ובמורף מתעלת לרעת ר׳ יוסי מנדלין עליו את הכל ועין הנדלה מקיף כמה קניח כה בקרקע רוחות ויאלם החני זה מכבין קנה מקיפין לנד רשות מקיפים ופל זמן שלח מכח מקיף מקיף חבירו מקיף כלום לפי שלח הגיעה ל לו תיעלת מקיף מקיף קנה כמו מקיף ומלכה כר׳ יוסי

ד כותל חצר ש שנפל מחייבין אותו לבנותו עד ארבע אמו בחוקת שנתן עד שיביא ראיה שלא נתן מארבע אמות ולמעלה אין מחייבין אותו סמך לו כותל אחר אף על פי שלא נתן עליו את התקרה מנדלין עליו את הכל בחוקת ש שלא נתן עד שיב׳ א ראייה שנתן

כפהכותל ממנו מחייבין

מפיסים כחצר ים לכנף לכל אחד מהם לבנות כפיתבעצו חבירו נחס בבתו אחד מהם ונתן חלקו כפי מבתן חלקו כחמין עד מיכיח רוחים אחד מהם אלא כתן כלום ונקנעם לפי שהוחיל למפיסים חייבין לבנות נזה ירוע לכל העולם ים לומר מנתן חלקו ומח רצה אחד מהם להוסיף על ח מרבע אמות ברום הכותל הרשות בידו אבל לח יוכל לכנף לאחרים ו מיבכח עמו נחס חזר חבירו ובכה כותל אחר וקבביהם יוכף מרבע אמות סמוך לכותל מבכה חבירו בגון זה

כותל אחד מפסיק כופין אותו ליתן חני מהם מהנפיל ו חבירו לפי שגלגל בעתו מה מהנה בתוכו כמה מהפכים חבירו על הח מרבע אמות ונתנו אלא נתן התקרה שלח הוחיל בתוכו הכותל אלא נתן חלקו ומה מעשה בה ורצתה לתת חלקו ומה מעשה בה חייב לתת חלקו ומה מעשה בה אלא נתן חלקו ומה מעשה בה

מנתן מה מגלגל עליו לימו נחמן לפי מנחמי לו מילך ידעת מהמנה חייב לשלם כרי מתנן לו קרקע מתעמרו בדין

כופין אותו לבנות בית שער ודלת לחצר ר שמעון בן גמליאל אומר לא כל ה דחצירות ראויות לבית שער וכופין אותו לבנות לעיר הומה דלתים ובריח רבן שמעון בן גמליאל אומר לא כ כל העירו ראויות להזומה כמה יהא בעיר ויהיה באנשי ה העיר שנים עשר חדש קנה בית דירה הרי הוא באנשי ה העיר מיד

רבן שמעון בן גמליאל אומר מקטיירות הממוכות לחייבים הם מצריכות חומה מן לכתים ובריח לכל העירות מחיכן ם מן ומכות לחרכות החייבים חיכן נריכות לכך וחכמים חומרים מחמ יעבור חיל עליכם ויש לכנס ומה מחמר כופין לחבב חחד

ואחד מכהני תיבי יכנס לתוכו על זה נקלבה כחכמים

אין
חולקין את ההצר ער שיהא בה ארבע אמות לוה ואר
אמות לוה ולא את השדה ער שיהא בה תשעה קבין לוה
ותשעה קבין לוה ר יהודה אומר תשעה הצאי קבין לוה
ותשעה הצאי קבין לוה ולא את הגנה עד שיהא בה חצי
קב לוה וחצי קב לוה ר עקיבה או בית רובע ולא את
הטרקלין ולא את המורן ולא את השובך ולא את הסלית
ולא את הטרחץ ולא את בית הבר ער שיהא בהן כרי ל
לוה וכרי לוה וה הכלל כל שחלקו שמו עליו הולקין ואם
לאו אין הולקין אימתי בזמן שאין שניהן רוצים אבל
בזמן ששניהם רוצים אפילו בפחות מכן יחלוקו וכתבי
הקדש אף על פי ששניהן רוצין לא יחלוקו

מחקקעות ממעותיות בכבל וכיוצא בו אין כאן חלוקה של מיקיה
מרכבא מחוסר לזה ומרכבא מחוסר לזה כלומר כאחר המעותני מחר מיכיה
לעני פתח כל בית וכיה מרכבא מחוסר לתמרים למדנו מזה כי כש
כמיקיה באחר אבי בתים זה בגר זה אין חולקין עד מיקיה משתא ב
בית זה לפתח הבית השני עם עשר אמה ורין זה הוה באחר שהרין בה
כמיניות הי אתי בזמן שמניקים אין מרוצין לחלק בזמן שמניקים יש
מרוצין י חלקו לף על פי שאין באחר מרכבא לחוסר לזה ומרכבא חוסר
לזה ול יהודים אינו חולק עם חכמים אין מרכבי כבי מקומו לפי
מכמקום ר יהודה היה עושה תבואתו פרים על תשעה חניי קבין כשהיה
פחיה בו תשעה קבין במקום חכמים וכיה רוכבא ול מ
מרכי בית רוכבא הוה רכיב מדת בית קב וכבר כאחרו בשרק שבי מ
מכלאים שמחיתת בית רוכבא מלא לחם וחמש חמות וכמו כן מחית
בית תשעה קבין שלשת אלפים ומאה אמות וחמשים לחם ותשעת ח
חניי קבין מחיתת אלף ומאה אמות וחמשים לחם ופסק שכלכה פ
אחין חולקין הקרקעות המחוסרות אלא אם היתה בכל אחד מהם כ
כרי עבודת השובך יום אחד כלומר בחייהם או זריעה וכיוצא בהן
וטרקלין ומורן אין אחיכי אחרונים וכרי לזה וכרי לזה הוה פיקדון פ
אם כל אחיני רבר על כל חלק וחלק אחלקין בבין אחיה הטרקלין כל כ
כך בדול סיניע לכל אחד מן האחרונים בחלקו מקום אחיה טרקלין יכן
שאחר נתן לא יתבן בחלוקה באותו קרקע כין שנכרו חלקיו אי
אתה בטל נידתו בשעת אחלק לקטנותו כאן שכרו אין לאחר מקום
יכול לכוף אותו אחרו לחלק לכל הוסיף אותו על ירך אחר מיאמר לו
קנה חלקי ממכי או מכור לי חלקך בכאחם שאוה נותן עכין יעור או
לוה ופיוסא קנה לך חלקך או אחי אחקנה חלקך וכתבי הקדש אף על פי
שניהם רוצים לא יחלוקו כשהם בתרך אחד וכל כשהם כרכים הרבה
אחוכרים ביחד ורצו לחלוק אחקם אחד מהם ספר זה ואחרו ספר זה אחר
אחם כאוכרים

פרק שני

לא יחפור אדם בור סמוך לבורו של ח
חברו ולא שיח ולא מערה ולא אמת ה
המים ולא גברבת של כובסין אלא אם כן הרחיק מב
מבותלו של חבירו שלשה טפחים ושד בסיד מרחיקין
את הנפת ואת הובל ואת המלח ואת הסיד ואת הסלעים
מבותלו של חבירו שלשה טפחים וסר בסיד מרחיקין
את הוריעים ואת המחרשה ואת מי רגלים מן הבותל ש
שלשה טפחים מרחיקין את הרחיים שלשה מן השבב
שהן ארבע מן הרכב ואת התנור שלשה מן הכוליה ש
שהן ארבעה מן השפה

כרחיקה על כובסין הכריכה פעורין
בה קב בסין הבבריים עם הרברים המלבניים לותם ומק מאחר מב
מבותלו של מבותל בורו של חברו ובותל הכור מן פחות מטלפח ט
טפחים הנה כתבאר לך מצריך להיות מחלל בורו של זה לחלל בורו ש
של חברו שפח טפחים ונשים לנוך כל אחד מטכיסים מן המינר הא

חמשפיק כיניהם מלפח טפחים ואז יחפור בורו וחנו על השרך פיש
לנו אין בזמכין בבר המינר מה כי אמר לן לחרם פיסמך אחר מחלל
הנוקים שכוברים בסוף מנרו בסוף חלה אם אין ירחיק הפעור הכוכר
ואשבי אחין סמוך לן כותל לחברו לפי שאחפור אין לאחר זמן מיבים
חברו בותל בסוף מנרו ויהיה סמוך לחלן הנוקים ואם אחר חברו ש
היה עשוים לבורות אחוי לן פיחפור בורו כנגד הנותר מבלי הרחקה
ואם אחמר בכרכות ואחת החמים שהוכרו פניהם כרי שלא נחמר
בחמת החמים בלבר נריך להרחיק שלפח טפחים לפי שהחמים עבריה
לפח תמיד אבל בכרכות כובסין לא ואם אחר אחר בכר את כובסין ולא ש
אחר אחת החמים שיהו אומרין בכרכות בלבר נריך הרחקה לפי שם
שהחמים מכובסים ושקונים וכבלעים בכותלים אבל אחת החמים שם
שהחמים עבריה אין נריך הרחקה שלפח טפחים קיל.

שהרין בכביסה סוף נבעת הוח שפולת הזיתים אחר שמוניחין שם
הצמן והבריה אלו מרחיקין את הבותל בכמבעין גו ולביבך נריך לפנוי
בשיל ואם אחמר אחריסה ואפילו חרס לא אבעיא אבל לזיתים זה ש
מבואר הוח לפי שכבר אמר שהרחיקו זרעים ואם אחום אם כן שהרחיקו
זיתים ואפילו היו שותין מן האוצר אבל אם אחקין זותם אחת אחת הני
זה מבואר לפי שכבר קדם לנו שהרחיקו אחת אחת ואם אחמר
מי רבלים ואפלו של היא אחר לפי שאחמר בשדה בזיתין אחת אחת כי
כוקלו של אחרו על שיחיה שלפח טפחים אם היו בנר שהרחיקו
אבל בותל אחרו על שיחיה שלפח טפחים אם היו שהרחיקו שהרחיקו
אחת בותל אחרו יהא בותל אחד אחת בותל אחד אחת בותל אחד
בותל אחרו יהא בותל אחד אחת בותל אחד אחת בותל אחד

ג

של נחתומין ושל צבעין תחת ארצרו של וחבירו ולארנונ
של בקר באמת בין חתירו מפני שמשניחו אבל לא
רפת בקר מפני שמפסידו חנות שבה צור יכול הוא
למחות בידו ולומר לו אינ יכול לישן לא מקול הנבנסין
ולא מקול היוצאים ועושה כלים ויוצא ומוכר בשוק א
אבל אינו יכול למחות בידו ולומר לו אינ יכול לישן לא
מקול הפטיש ולא מקול הרחיים ול א מקול התינוקות

כי כמיקיה אומר יין לחברו יכנ ל לעשות תחתיו חנות של נחתומין
ואל כבסין אבל לא רפת בקר לפי שהוא מביאים ריח היין וזה
היה בימי זה התנה וכתרבתו שלא היה אחום אוסק ליין שלפן וכל מ
מקום שיוסק אחום הרין הוה כרין אומר יין ושעה למחות כלומר ש
שימכינו אוה ולמה אינו מוחה עליו בהבנס היוצאות ואעפי שהוא
כבבים ויוצאים להרבות התורה כישראל ולפי שאין הרין הזה נוהג שלא
בחלוה התינוקות תורה אבל אם היה חלמיד חכמים אומנו אז תשבורת יש
לו רשות למכוע ולומר לו אינ יכול לישן לא מקול הכובסין ולא מקול
היוצאין

מי שהיה בותלו סמוך לבותל חבירו לא
יסמוך לו בותל אחר אלא אם כן הרחיק ממנו ארבע אמו
ובחלונות מלמעלן מלמטן ומבגדן ארבע אמות

פירוש מבואר

זו היא קשה כמו שאחמר לך וזה כשהיה לחלונו נמוך מבותל הבנה שמשון כ
בותל אחר סמוך לו כמו בורים וכו
וחבר כך הבא שמשון לבנות בותל אחני
סמוך לבותל של עבדו שיהא בבני
בותל לחלונו יהא בותל לחלונו לחבירו

329

מזה חלה לחסן הרחיק מכאן לרבע לחמת בגון זה וזהו בשיפוע
כשיתל רואכן לרבע לחמת לו יתר כמו שבארנו בשנוי שכנגדו לכל
לם יפיה קצת בשיתל שמוך לו ממעון שחות מרובע לחמת מעתר לו
לבנות נכחו מבני הרחיק לפי שמוך בשוע מעטה מעטע בשיפוע בשיתל
מעטו רוחב דייך מרובע לחמת לכל בשיתל מעטו רוחב דייך לחמת מ
מרובע לחמת לה יפעטו מזה ורוחב הוא דריפת הרבל וכן לחמי רוחב
בם רבים ועבין זה שרייפת בני לרם בין שני שבותלים מעבה בוף ק
הקרקע ומקשה לתו ויעשל לשותל וזה שלחמרו רוחב דשקתם מעבי ל
בכלה ולא הייגים בשותל בנה לו שותל אחד בעיר אחשה לכל שותל
אחד מבעיר יבנה שוחך בלי הרחקה לפי שבכר בתקשה ובתחזק קן
הקרקע ודיי החלונות על דרך זה שלחמר והוא שיהיה בשותל אחרי
חלון חייב להרחיק ממעו זוז הילי שעה הוא שלבינו זוז רחיה ממי
זוז לפיכך יש לו להרחיק כיצד וכין החלון לרבע לחעה שרי בלה יה
יחעיל עליו ויעמעו הרוח ויה שיה שחלון למטה בשותל יחמר לחותו
שבה שבגרו הגבים שותלך לרבע לחמת שרי שבחתעמור לה תביע ב
בחלון ובחזו כן בשהיה החלון למעלה בשותל יחוך למי שבנה השותל
בשרי שותלו הגביה שותלך לרבע לחמת שחת תחלה על רחב השותל
ותקרקף בשיתי וזהו טעם שלחעלן ומלחטן ומשברן לרבע לחמת ו
ובשיבשו בגד שחלון שותל מבר אחד יכיחיק לחתו מן החלון לרבע ח
לחמת כדי שלא יפר עליולה יתקף עליו מן הלחלון לו יפסיד שותלו ב
בלומר שיהיה רחב שותל חשופה וזה שבה יכול ליפסד עליו ולבניו
ולה בנה שני שותלים שבני שרי לרבע לחמת יפיה בינחים ולרבע
ולה בנה שני שותלים שבני שרי לרבע לחמת יפיה בינחים
ובחלון יפיה בלחמת בגון זה את הנורה

ה

חלון כ אמות ב אמות מרחיקין את הסולם מן ה חשובך ארבע אמות כדי שלא תקפוץ הנמייה ואת הכותל מן המוחילה ארבע אמות כדי שיהא זוקף את הסולם מרחיקין את השובך מן העיר חמשים אמה שובך אלא אם כן יש לו חמשים אמה לכל רוח ר' יהודה אומר בית ארבע בורין מלא שגר היונים ואם לקחו אפילו בית רובע הרי הוא בחוקתו

מובך מגדל

היונים שבני היונים הם בנות היונים שמחריחין ביחד כמו שגר שמיך שבירושלים עדרי הצאן ומחרו ומ"ם לקחו חסלו בית רובע והוא שם עבד חמות ומחמם חמם בקרוב חינו חייב להרחיק לכל יחלה כמו שהוא ו והוא שחמר כדי הוא לחזקתו וכבר ידעת שהכור שלשים שלה ור' יהודה חומך בית כור לכל רוח בקרוב ולחן הלכה כר' יהודה ומחילה בגור גדול שיורדין בה מימים בחמים

ו

נפול שנמצא בתוך חמשי אמה הרי הוא של בעל השובך חוץ מחמשי אמה הרי הוא של מוצאו נמצא בין שני שובכות קרוב לזה ש שלו ולזה שלו מחצה על מחצה שניהם יחלוקו

נפול לחברית

היונים בשיעול ונחזר הרבים מכן

ז

מרחיקין את האילן מן העיר עשרים וחמש אמה החרוב והשקמה חמשים אמה בין מלמעלה בין טין הצר אם הבור קרם קוצין ונותן רמים אם האילן קרם לא יקוץ ספק זה קרם או זה קרם לא יקוץ ר' יוסי אומר אף על פי שהבור קרם את האילן לא יקוץ שזה חופר בתוך שלו וזה נוטע בתוך שלו

חומר חרוב שקמה

מתעשים יונקותיהם בקרקע שרבה וחרוב יהיו בקרקע בלמטן ע
ערב כרוב ושקמה קולה שבי ענפם מרבריות בקרקע בערבי בתי ומם
שחמר בין מלמעלן בין מן הבור לל בין שהבור למעלה והחילן למעה
בין החילן למעלה מן הבור לפי שפרשו מביון לקרקע שבור ומרחיק
עשרו ומם שחמר לח יקוץ לפי שפסק ממון חומרת לחובע וקולה לת
לנחבע והלכה כר' יוסי

וכו' לפי שחילן זה יקוץ על כל לחד מבני שבעים בין קרם שחילן בין ק
קרמם שניר ובשיקוץ יחמרו לן שבח רלים שחוץ קרם ונוטל דמים על
לפיכך ממרבו קונן ונתנו כותן דמים

מרחיקין נורן קבע בגן

העיר חמשים אמה לא יעשה אדם נורן קבע בתוך שלו אלא אם כן יש לו חמשים אמה לכל רוח ומרחיק מגבי מגדיעותיו של חבירו ומערו כדי שלא יזיק

משכח להרחיק

הגורן מן שניר כדי שלא יניע בקש ותמוץ של העיר ומה שחמר כדי ש שלא ייזק הוא עשם שהרחיקה מבטיעותיו ומבירו שהרחיקה הירועם שחוץ חמשים חמה שרי שלא יזיק לפי שחבשיל עליו שבטיעות ובמו כ כן מפשיר עליו שחרים ניעשם קניר וזכל

מרחיקין א הגבלות

ואת הקברות ואת הבורסקי מן העיר חמשים אמה אין עושין בורסקי אלא למזרח העיר ר' עקיבה אומר לכל רוח הוא עושה חוץ ממערבה ומרחיק חמשים אמה

בורסקי כית העבדנין ומה שייהר רוח מזרחי ים כי שני טעמים לפי לעתי שחמר כי רוח מזרחית מנשבת על המישוב כלה חרטוח של כתערבן של ים ומה שחמרים לבר מערב ובמו כן בכל ושקיבה חליה מרוח מזוחו כמקלך חדם חו קרוב לזה ושבני כי רוח מזרחית יתבן שתקלן כיחום ריח שבורסקי ולה יניע מ מזה נזק לבני חדם וי' עקיבה לה היה מנשם משחר חרוחות חלה רוח מערבית לפי שהוח חרוח שהו מתפללין לעמתו לפי שהיכל בא בחערב ושוח עבין חם שחמר ר' עקיבה שבית בחערב ולייבך זה לחסור לעשות בורסקי בחערב ושחילו בתבלית מה שחפשר חן זה שהרחיק ולין הלכה כר' עקיבה

מרחיקין את המשרה מן

הירק ואת חברישין מן הבצלים ואת ההרדל מן הדבורי ר' יוסי מתיר בהרדל

מה שחמר ר' יוסי מתיר בהרדל לין דעתו פירוש לחכמים שמרחיקין ממרה וכייתין לכל ר' יוסי סבר שעל יזה שהיזק לחרחיק חת עצמו ולה יחיק לה בעל המקרק ולה בעל יזה שהרייתין ולה בעל החרדל חלה מי ניניע לו שהיזק לדעת ר' יוסי עליו לעצמו מחיבה בינו ובין המיזק חם רוחה יכול ויזה שלבה בר יוסי ולה הסך מניע מן המיזק לביזק בלה חמינו חר' יוסי מזיק ם שהמיזק בבנין זה חייב להרחיק הזקן וחבמי חומרי על המיזק בפלה חת עצמו ולפיכך חומר חרחיקין חת המשרה וכו' ולחמר לקם ר' יוסי שחבם חרדל דבורי ומיבש כל מחי מעניעים מזיק לחבירו כי בחו שמזיק ם חת הרדל דבורי ומיבש לכאן ועשוק לתן חריף וחד בחו בן מפסיד ן הדבורים חחרדל ולחובין לחותו ולחבלו לדבריכם תין מרחיקין החרדל מן הדבורים ומשרה זהו מקום שמגדין בו הבשתים ומיבשי היקות בשבשר מיחים ובדמין הן החניר בלמון שמשנה ובלעון שתלמוד כ בירושלמי וכן שוח בלמון ערבי ונהו גודר מחוס שבנלים בשהוח קרוב מקום

מרחיקין את האילן מן הבור עשרים וחמש אמה החרוב והשקמה חמשים אמה בין מלמעלה בין טין הצר אם הבור קרם קוצין ונותן רמים אם האילן קרם לא יקוץ ספק זה קרם או זה קרם לא יקוץ ר' יוסי אומר אף על פי שהבור קרם את האילן לא יקוץ שזה חופר בתוך שלו וזה נוטע בתוך שלו

מיזק חרוב שקמה

מיניעים יונקותיהם בקרקע שרבה וחרוב יהיו בקרקע בלמטן ע
ערב כרוב ושקמה קולה שבי ענפם מרבריות בקרקע בערבי בתי ומם
שחמר בין מלמעלן בין מן הבור לל בין שהבור למעלה והחילן למעה
בין החילן למעלה מן הבור לפי שפרשו מביון לקרקע שבור ומרחיק
עשרו ומם שחמר לח יקוץ לפי שפסק ממון חומרת לחובע וקולה לת
לנחבע והלכה כר' יוסי

מזה חלה לחסן הרחיק מכאן לרבע לחמת בגון זה וזהו בשיפוע
כשיתל רואכן לרבע לחמת לו יתר כמו שבארנו בשנוי שכנגדו לכל
לם יפיה קצת בשיתל שמוך לו ממעון שחות מרובע לחמת מעתר לו
לבנות נכחו מבני הרחיק לפי שמוך בשוע מעטה מעטע בשיפוע בשיתל
מעטו רוחב דייך מרובע לחמת לכל בשיתל מעטו רוחב דייך לחמת מ
מרובע לחמת לה יפעטו מזה ורוחב הוא דריפת הרבל וכן לחמי רוחב
בם רבים ועבין זה שרייפת בני לרם בין שני שבותלים מעבה בוף ק
הקרקע ומקשה לתו ויעשל לשותל וזה שלחמרו רוחב דשקתם מעבי ל
בכלה ולא הייגים בשותל בנה לו שותל אחד בעיר אחשה לכל שותל
אחד מבעיר יבנה שוחך בלי הרחקה לפי שבכר בתקשה ובתחזק קן
הקרקע ודיי החלונות על דרך זה שלחמר והוא שיהיה בשותל אחרי
חלון חייב להרחיק ממעו זוז הילי שעה הוא שלבינו זוז רחיה ממי
זוז לפיכך יש לו להרחיק כיצד וכין החלון לרבע לחעה שרי בלה יה
יחעיל עליו ויעמעו הרוח ויה שיה שחלון למטה בשותל יחמר לחותו
שבה שבגרו הגבים שותלך לרבע לחמת שרי שבחתעמור לה תביע ב
בחלון ובחזו כן בשהיה החלון למעלה בשותל יחוך למי שבנה השותל
בשרי שותלו הגביה שותלך לרבע לחמת שחת תחלה על רחב השותל
ותקרקף בשיתי וזהו טעם שלחעלן ומלחטן ומשברן לרבע לחמת ו
ובשיבשו בגד שחלון שותל מבר אחד יכיחיק לחתו מן החלון לרבע ח
לחמת כדי שלא יפר עליולה יתקף עליו מן הלחלון לו יפסיד שותלו ב
בלומר שיהיה רחב שותל חשופה וזה שבה יכול ליפסד עליו ולבניו
ולה בנה שני שותלים שבני שרי לרבע לחמת יפיה בינחים ולרבע
ולה בנה שני שותלים שבני שרי לרבע לחמת יפיה בינחים
ובחלון יפיה בלחמת בגון זה את הנורה

ה

חלון כ אמות ב אמות מרחיקין את הסולם מן ה חשובך ארבע אמות כדי שלא תקפוץ הנמייה ואת הכותל מן המוחילה ארבע אמות כדי שיהא זוקף את הסולם מרחיקין

את השובך מן העיר חמשים אמה שובך אלא אם כן יש לו חמשים אמה לכל רוח ר' יהודה אומר בית ארבע בורין מלא שגר היונים ואם לקחו אפילו בית רובע הרי הוא בחוקתו

מובך מגדל

היונים שבני היונים הם בנות היונים שמחריחין ביחד כמו שגר שמיך שבירושלים עדרי הצאן ומחרו ומ"ם לקחו חסלו בית רובע והוא שם עבד חמות ומחמם חמם בקרוב חינו חייב להרחיק לכל יחלה כמו שהוא ו והוא שחמר כדי הוא לחזקתו וכבר ידעת שהכור שלשים סאה ור' יהודה חומך בית כור לכל רוח בקרוב ולחן הלכה כר' יהודה ומחילה בגור גדול שיורדין בה מימים בחמים

ו

נפול שנמצא בתוך חמשי אמה הרי הוא של בעל השובך חוץ מחמשי אמה הרי הוא של מוצאו נמצא בין שני שובכות קרוב לזה ש שלו ולזה שלו מחצה על מחצה שניהם יחלוקו

נפול לחברית

היונים בשיעול ונחזר הרבים מכן

ז

מרחיקין את האילן מן העיר עשרים וחמש אמה החרוב והשקמה חמשים אמה בין מלמעלה בין טין הצר אם הבור קרם קוצין ונותן רמים אם האילן קרם לא יקוץ ספק זה קרם או זה קרם לא יקוץ ר' יוסי אומר אף על פי שהבור קרם את האילן לא יקוץ שזה חופר בתוך שלו וזה נוטע בתוך שלו

חומר חרוב שקמה

מתעשים יונקותיהם בקרקע שרבה וחרוב יהיו בקרקע בלמטן ע
ערב כרוב ושקמה קולה שבי ענפם מרבריות בקרקע בערבי בתי ומם
שחמר בין מלמעלן בין מן הבור לל בין שהבור למעלה והחילן למעה
בין החילן למעלה מן הבור לפי שפרשו מביון לקרקע שבור ומרחיק
עשרו ומם שחמר לח יקוץ לפי שפסק ממון חומרת לחובע וקולה לת
לנחבע והלכה כר' יוסי

330

יב לא ימצע אדם אילן סמוך לשדה חבירו אלא אם כן הרחיק ממנו ארבע אמות אחד נפסם ואחד כל אילן היה נודד ביניהם וה סומך לגדר וזה פ סומך לגדר היו שרשיו יוצאי לתוך שדה חבירו מעמיק שלש טפחים כדי שלא יעבד את המחרישה היה חופר בור ושיח ומערה קוצץ ויורד והעצים שלו

אומר כי כשיסים

כשהיה חבירו נכנים לא יסע נכנסים ממוך לו אלא אם כן הרחיק ר׳ אומרת זה כאחר שיעקל אבל כשאחר מרננות אין מרחיקין מגבניס מן הגבנים אלא אחי אומת לפי שמרחיקות הסמניס יפסטו פרסיקס בק מרחיקין אחת היה שדה חברו נכנים ואין לסמוך לו שדה אילן מרחיק מרחיב אבל אחת כשדה מקום ואין אחר מעמיק שלשה הוא פעל שדה מיצוא מרחיק לתוך שדהו כשדהו ניטין ומשדה יקרו כל אילן ש ובשיניה בעל הפרי לחפור בשדהו כור ופיח ומשדה יקרו כל אילן ש שיעמוד מפני חילוי חברו והעצים שלו וכלבר שיהיה כבוד שחפר רחוק מפרק חברו אף שפרק אחר היה חופר בינו ובין אילן חברו ב פחות מזה העצים לבעל האילן

יג אילן שהוא נוטה לתוך שדה חבירו קוצץ מלא מרדע על גבי המחרשה החרוב והשקמה בנגר המשקולות בית השלחין וכל א האילן כנגר המשקולות אבא שאול אומר כל אילן סרק כנגר המשקולות

מרדיע הוא עץ החלמל שיש בראשי קנותיו שני כרזל ומכניסים בו שבקר בעת החריש ומחרישה הוא שיש בקצתו שני ה הכרזל וכיצד הפלתין היה חרן עמקה ונמלקה ויש שאין לה נקר ועל ה החילני׳ אמיק לה לפי שמוטב שהל ממכה ולפיכך אמר כל האילן כנגר המשקולת ועשה כנגר המשקולת שהשוקה כלומר שיקנו העצים כ כנגר הגזר שכן שני הפרות וחכך שחול חולק על מה שאמר כח בחריש ובשקמה כנגר המשקולת למיעוט תיעלתו לפי שאילן סרק סוף כל שאינו עושה פירות כמו שאילן ונדומה לפסם ואין ה הלבה כחכך שחול

יד אילן שהוא נוטה לרשות הרבים קוצץ בד שיהא הגמל עובר ורוכבו ר יהודה אומר גמל טעון פשתן או זמורות ר ישמעאל אומר כל אילן סרק כנגד ה המשקולות מפני הטומאה

ר׳ יקורא אומר טעון פשתן בלי רוכב וקוצץ פחות משהיה רכבן ומאמר ר׳ שמעון מפני הסומאה לפ טומאת אהל כמה יהא על בית יתן אמת ובינתים כי מן הרבים הוא שמעמי׳ באהל ובטומאת אהל׳ שיעבר תחת אותם עגמים כמו שיעבור בשקומי כמקומות שמסת אלות והלבה כתנא קמא בלבד

פרק שלישי חזקת הבתים בורות שיחין ומערות מרחצאות שובכות בית הבדים ב בית השלחים ועבדים וכל דבר שהוא עשוי פירות ת תדיר חזקתן שלש שנים מיום ליום ר׳ ישמעאל אומר שלשה שלש שנים ואינה מיום ליום ר׳ ישמעאל אומר שלשה חדשים בראשונה ושלשה חדשים באחרונה ושנים ע עשר חדש באמצע שהן שתים עשרה חדש ר עקיבא א אומר חדש אחד בראשונה וחדש אחד באחרונה ושנים עשר חדש באמצע שהן ארבעה עשר חדש אם ר׳ ישמעאל במה דברים אמורים בשדה הלבן אבל בשדה האילן ב בגם את תבואתו מסק את זיתיו בגם את קייצו הרי אלו שלש שנים

טעם אלה הגלגם שניים לפי שחרש סומך סטר המבר לו של מתקנה שנים כרשונה ושניים ושלישית לא יתקר ועוד לא שנים לכו לשטר

יב לא יסע אדם אילן סמוך לשדה חבירו אלא אם כן הרחיק ממנו ארבע אמות אחד נפסם ואחד כל אילן היה נודד ביניהם וה סומך לגדר וזה פ סומך לגדר היו שרשיו יוצאי לתוך שדה חבירו מעמיק שלש טפחים כדי שלא יעבד את המחרישה היה חופר בור ושיח ומערה קוצץ ויורד והעצים שלו

אומר כי כשיסים

כשהיה חבירו נכנים לא יסע נכנסים ממוך לו אלא אם כן הרחיק ר׳ אומרת זה כאחר שיעקל אבל כשאחר מרננות אין מרחיקין מגבניס מן הגבנים אלא אחי אומת לפי שמרחיקות הסמניס יפסטו פרסיקס בק מרחיקין אחת היה שדה חברו נכנים ואין לסמוך לו שדה אילן מרחיק מרחיב אבל אחת כשדה מקום ואין אחר מעמיק שלשה הוא פעל שדה מיצוא מרחיק לתוך שדהו כשדהו ניטין ומשדה יקרו כל אילן ש שיעמוד מפני חילוי חברו והעצים שלו וכלבר שיהיה כבוד שחפר רחוק מפרק חברו אף שפרק אחר היה חופר בינו ובין אילן חברו ב פחות מזה העצים לבעל האילן

יג אילן שהוא נוטה לתוך שדה חבירו קוצץ מלא מרדע על גבי המחרשה החרוב והשקמה בנגר המשקולות בית השלחין וכל א האילן כנגר המשקולות אבא שאול אומר כל אילן סרק כנגר המשקולות

מרדיע הוא עץ החלמל שיש בראשי קנותיו שני כרזל ומכניסים בו שבקר בעת החריש ומחרישה הוא שיש בקצתו שני ה הכרזל וכיצד הפלתין היה חרן עמקה ונמלקה ויש שאין לה נקר ועל ה החילני׳ אמיק לה לפי שמוטב שהל ממכה ולפיכך אמר כל האילן כנגר המשקולת ועשה כנגר המשקולת שהשוקה כלומר שיקנו העצים כ כנגר הגזר שכן שני הפרות וחכך שחול חולק על מה שאמר כח בחריש ובשקמה כנגר המשקולת למיעוט תיעלתו לפי שאילן סרק סוף כל שאינו עושה פירות כמו שאילן ונדומה לפסם ואין ה הלבה כחכך שחול

יד אילן שהוא נוטה לרשות הרבים קוצץ בד שיהא הגמל עובר ורוכבו ר יהודה אומר גמל טעון פשתן או זמורות ר ישמעאל אומר כל אילן סרק כנגד ה המשקולות מפני הטומאה

ר׳ יקורא אומר טעון פשתן בלי רוכב וקוצץ פחות משהיה רכבן ומאמר ר׳ שמעון מפני הסומאה לפ טומאת אהל כמה יהא על בית יתן אמת ובינתים כי מן הרבים הוא שמעמי׳ באהל ובטומאת אהל׳ שיעבר תחת אותם עגמים כמו שיעבור בשקומי כמקומות שמסת אלות והלבה כתנא קמא בלבד

פרק שלישי חזקת הבתים בורות שיחין ומערות מרחצאות שובכות בית הבדים ב בית השלחים ועבדים וכל דבר שהוא עשוי פירות ת תדיר חזקתן שלש שנים מיום ליום ר׳ ישמעאל אומר שלשה שלש שנים ואינה מיום ליום ר׳ ישמעאל אומר שלשה חדשים בראשונה ושלשה חדשים באחרונה ושנים ע עשר חדש באמצע שהן שתים עשרה חדש ר עקיבא א אומר חדש אחד בראשונה וחדש אחד באחרונה ושנים עשר חדש באמצע שהן ארבעה עשר חדש אם ר׳ ישמעאל במה דברים אמורים בשדה הלבן אבל בשדה האילן ב בגם את תבואתו מסק את זיתיו בגם את קייצו הרי אלו שלש שנים

טעם אלה הגלגם שניים לפי שחרש סומך סטר המבר לו של מתקנה שנים כרשונה ושניים ושלישית לא יתקר ועוד לא שנים לכו לשטר

נתן לחבר השטר לא יחבר ממנו ולביתך כשיניה ויחזיר רחוק מחבל פירות זה שחרש שלש שנים רצופות תתקיים פירות לזה שזרעה שהיתה אותה שחרש שנים לעשות לחמשון ויש עדים לחמשון שהיה יודעים לו שעברת רחוקן שטובחן שלקחה לחמשון ממנו כחמן כזה ולא נחמר לראובן ה קבה שטרך על כל פנים לפי שחברו ונחבחו נחמר לחמשון חם לא ש מברת לו כמו שהיתה טוענת לחיה הנחתו לחבל פירותיו נחם חמר לא ירשתי לפי שהייתי כרוך רחוקה נחמר לו תוך זמן שלש שנים חי חמ לפסר שלא הגיע לך שדבר שפלני משתמש כשרך ובעת שהביע לך ש שדבר היה לך למחות בכל מקום שתהיה לפי שעברנו מחוק שלש ש בפני חיה מחלה ואי לפסר שלא קניע לו שדבר לפי שחברך חברין לית לך ואברה דחברך חברה לית ליה ועבין המקום מיחמר לחברים דבר אחי לא מכרתי שדקיע שלפני לפלני ולא נתתיו לו במתנה שכל הוא מוכל פירותיו כמו שחמרו לי שתכרתי לי שתהיה נלבות ובין שלש שנים כן נת בתקיימה החוקה וזה כשלש יהיה לו חיובים שתין שניינו מצוי מחמת מלחמת ובינה בהן שכל חם שלו שדברי בשתקי יש לו לטעון לא הניח לי דבר ואם שחמר שהעברים יש בם חזקה הלבה היה ושעבד שחמר הגרדקין לפי שהם חזקה הוא קורא שהגדרות כל דבר שקוה מתקנעה מעבדתו ושם כל שעלי חיים כשיניה זה שעבד שקוה שקוה לחים שלנו לו זה שעור ואחר כך חנו רואים אותו בחיי לים ואחר לא תהיה לפני חזקה לפי שבחמר הוא שכל ואם אחר מחיית עבדתו אחר לזה שלש שנים שחבה עשר לפי שהם חזקה לאלתר שכל יש לפם חזקה לאחד שלש שנים שחבה עשר חדש דנובות וכמו כן חריבה עשר חדש לרעת. ועקיבה ושעשה לכל אחר שהם בזה כדי שיהא כל שלש תבואות ר׳ ישמעאל אומר פירות שה שקטמת ואין כאין בשחית שבשלש חדשים וד עקיבה אומר שבע פי ת היורה ושם חדשים לכל שלשה ויום ואחד לחם ובשדה האילן הל עם שיעבר עם הזרע שהילן כי בשחסף כל תבואתו כאלו שכל פירות כל שהקרקע שבידית הזהים וכן כשבשה את קייצו שאלו שכל כלה וכן שבידית תלוים ועבדים ונתקיימה לו חזקה בזה שהקרקע שהכל שהיו שלשה פירות. ואעפי שהכלו בשבה לחון ואין שהכה כך יש עליה ולא כך שקיבה שלא שחמרו שלשה שנים

ב שלשו ארצות לחזקה יהודה ועבר הירדן וגליל וזה ביהודה והחזיקה בגליל והחזיקה ביהודה אינה חזקה ע עד שתהא עמו במדינה אמר ר יהודה לא אמרו שלש ש שנה אלא כדי שיהא באספמיה ויחזיק שנה וילך ויודיע שנה ויבא שנה אחרת

מה שחתנה עני שיהא עמו הוא בשעת שדרכים שמוכרים בשעת חכור שמשכה ש ובשמרי יהודה כל חרן יהודה ואעפי שלא יהיו עמו כתוך ה לותה מדיפה כמו שבארנו שחקה שלש בשביני הוי שחקה ושחקה בש בשני שני ושלש בשני׳ אפלו הוא כאספמיה וזה שהחזיק בירושל׳ תקים חזקה ואחלו לרעת תבא קמא ר׳ יקורא בגר שחבנו בשעת חירוש קולי חזקה בשלשה שנים ושכר בם כן שחה היה עמו בחדינה תהיה לו חזקה מילדי לאו שלש שנים ולא זמן מועט חזה שלש הולל ונהג לשבני לאלתר הוי חזקה ואין הלבה כר׳ יקורא בשום דבר חזה

ג כל חוקה שאין עמה טענה אינה חוקה אומר לו מה אתה עושה בתוך שלי שלא אמר לי אדם דבר א אינה חוקה שמברתה לי שנתתה לי הרי זה חוקה אכיכם מברה לי אביכם נתנה לי נתנה הרי זו ד הזקה והבא משום ירושה אינו צריך טענה האומנין והאריסין והאפוטרפין אין להם חוקה אין לאיש חוקה בנכסי אשתו ולא לאשה חוקה בנכסי בעל׳ לא לאב ב בנכסי הבן ולא לבן בנכסי האב כמה דברים אמורים ב במחויק אבל בנותן מתנה והאחין שחלקו ו׳ מחויק בנ בנכסי הגר ונעל ונדר ופרץ כל שהוא הרי ו׳ הזקה

הכל מצוה ירושה הוא מידם לוותן לקרקע ובשיתברר שלכלו לקניו ם
שלם שנים או שלכלו הוא שלם שנים או שלכל לקניו לקרקע שלם ונכון
לכל העולם שהשלם כתקני ימים החזקה לכן ואומרין בשלי החומרית
לריס ן שעוברין העדים לפתחה לשלים לריכין לעיון ורפסין שם ומ
הממוכים על עסקי סיתומים במצות הלה

ודע שמה שאמר חומרין לן להן חזקה לינו לכל בקרקעות בלבר שלם
גם במעלטלין כמו כן וכן זה ים דיכין חלוקין כמו שאומר וזה כי שם
החומן כשיכים כידו כלי ויאמר לו לחל קנם זה לכלי שלתקה שנשם
בו הו שלך עם מתקן לותו שלי היה ואני נתתי לך לעקבו והכיה עדים
ויקיהו לו שזה לכלי הוא ידוע לו שם לאמר לו לחומן חתק שכים ם
שלך לכל לקחתיו ממך לינו לאמן כחמן כין שמכר לכלי בעדים לו שלם כ
בעדים ואם תכע שהם לאמן ואמר לו דבר שלנו שהוא לכלך הוא ם
שלי ואני נתתיו לך שתעשה בו מה שאתה רוצה כך ינ והשיב לו החומן ל
לקחתיו ממך החומן כחמן כין שנתנו לו בעדים או שלא נעדים שכח
שחין לכלי מנוי לפי שהם נתנו לו בעדי יכול הוא לטשון החזקתי לך
ואם נתנו לו שלא בעדים היה יכול לומר לו לא הין דבר ים ועשלם ומ
ומשקדיכו מנו כמו שכתבנו שעמים רבו ובכמן זה בקבל טוענת מנו
הן החומן וכן אם היה שהם כלי מכלין שכל החומן ואמר לו שכה כ
נתתיו לך לשקנו וכשר החומן ואמר לא נתת לי כלום החומן כחמן
הכל אם אמר לקוח הוא בידי בלומר מיאמר לו אתה מכירני לי היכו
כחמן כיון שהוא מנוי לפניהו ויש שם עדים מעידים שהוא יודע
לו ובינתה בזה אמרנו לומכין הן לשם חזקה ולא בקבל משם טוענת
מנו דיכול למיאמר לא היו דברים מעולם שכל ישול מכם בכהן הין מ
מנו ואם הכיה בעל הבית עדים שזה לכלי שלו נוניקהו מיד האומן
וחבצי מיטשון לא נתת לי כלום שלן הן הריכין הכחותין למה שכתברר
הן התלמוד שזה הטבין וכיון שהלו הדברים כן אם בעלם הכפידה כ
בשבידת בין האומן ובין בעל הבית שהאומן חומר לך בשקתי עמך
ובעל הבית חומר לא בשקתי הלא בשחות אם היה הכלי מנוי לפניהו
הין האומן כאמן כמו שזכרנו וילקו בעל הבית כאמן והם הכלי היכו
מנוי בשניהו האומן כאמן והשלו מסר לו בעדים כי מנוי דיכול לומר
אחזקתיו לך כאמן הוא לומר לא אחזקתיו לך ככך וכך בשקת לי וכל
מה שאמרנו בזה באמן דל אחר מיטבע בקרקע חבין לפי שהוא כמו שהם
מטבעין חותו על עשך מנו שתקנת חכמים עם שכונת השטיר שהוא
בשבע ומטל דל זומן ומה שאמר לריכין וכשכר מיקח לריס לשבותיו
שהכן אניח לו כל השנים ברשותו לפי שהוא כמו שקנוהו שם עליו
ולשיבך הין לו חזקה אבל אם היה זה שהריס בקרקע לאים בעצמו וה
ואשלה בלה שלם שנים בשקיימה כידו שלים וחין לאים חזקה בשבתי
שקתיו בשבתי מלוה אבל בשבתי נאן ברשל שבר שם שהניכים עליו ואתי
שיקב לה בעודים שרוסק שלא יאבל לה פירות שבשקיים זה שהבאי וה
ואין לו פירות במן שבשריכו בשהניכות עם בל זה הין לו חזקה בשטען
ויכול לריס שאשלה שלם שנים לפי שאשלה תניו לבעלה שבשבים
ואשלה לבריס שאין לו בשם זכות שבל אם היה שכיל לריס בשטר הו בע
בעדים שאיל שבריס לו שום דבר שבשבי שלוב שאתה שכירה קיימת ו
וחין חזקה יכולה לומר בחת הוא עניני לבעלי וכן בשקבלה שחרינות
עם בעלה בשבתי מלוה כמו שיכולה לומר זה בשבתי בעלה עצמם וב
ובשבתי נאן ברשל דל בשבתי בעלה בגון שרם שבתך לה בשהוכיחה הו
שייחר לם בשהוכיחה לפי שאין לו בשבתי מלוה בלום בדי שאתאמר מ
שחתת שבעבר לי עניני זה וחין לאשה חזקה בשבתי בעלה בשל בשבתי
ואשלה ייחר לה שקום שאתה שמנו מוכות ויהיה שבלה שקום שחר ב
שלם שנים לא שלחה לה חזקה לפי שהאים גם הוא שוחר לאשתו ואשי
בשה שאין לה שלחה לפי שהאים בשטר הו בעדים שהוא שוחר מ
שיכר לה שם שבשיים שלחה בשם היו טומנים שלכה שבכי בעל ל
לפי שיאמר בדי שחרוקה השמין שהיה טומן שלכה שבריתי לה בדי שם
שאשלתנו לא שיהים שלם ואם היו שבשים שיודעים שהקיים שהכר וה
ואשל שוכל שהרות בחת שנתן לה שבשל לאשתו שום דבר בשוחה אין לו
פירות בשוחה שהקה ושל שאשלה שזה על זה שלו חזקה ם
הוא בגון שהקרקע שעמו בדי שהקה שוחו בשוחה חזקה שבל שחר ם

הדברים שים לשם חזקה שמשתרשים זה לזה כגון לטענן בכותלים ול
לנתיעת שחילות ולחומר שהיה שלם שנים ושתיחת שלנות יש לשם חזקה בר
בריכיים שלכה שהיה בשבתי שאתו ולאשה בשבתי בעלה וכן שאחר ה
שהזכרים ואמרו בשה דברים שאמרים וכו כל שזה שאמרנו שאין ל
לשם חזקה הוא בשטענן שלכה שו שאתן בשהנה ואשר שהטר והוא מ
שכיל ואין בחזקה וכעל שקרקע שכחים טענתו בזה שאמרנו שאין
טוענין לו שכל שם כתן שבעל לאשתו שו שאשה לבעלה שהנה וקנה
לותה בחזקה יש לו חזקה כמו שקבענו שן ברשם קדמון כי בשיש
שום לכר בגון שקרקע שנתן שהנה ובעל הוא שיהתום שום שקום בן
בקרקע ועדר שיבה ופרן שירים ומשקרנו שבני שאין לו יולמין כל
שקודם זה בנכסיו ובשהחזיק בחוד שלנו שהנים ובינוחבתן שנה
וכן שחים שחלקו שתקיימה שלוקתם ואיכם יכולים להזור כיון שם
שהחזיק שחד שקן בחלקו

ר שנים מעידין אותו שאכלה שלש
שנים ונמצאו זוממין משלמין לו אה הכל היד שנים בר
בראשונה ושנים בשנה ושנ בשלישית משלשי ביצהן
שלשה אחים ואחד מצטרף עמהם הרי באן שלש עדיו
והן עדות אחת להוסה

משלמין כלומר יחלוקו כיניהם ישלם
כל אחד שתות הזמין וכיצר אחד מנטרף עמהם כגון שיעיד ועשה
עם ראובן שהכלה שכה שהשובה ואחר כן יעיד הוא שהה עכמו שם ם
שמינן שהכלה שכה שנים אחר כן יעיד אותו שהה עם לני שהכלה ם
שכה שלשית עדות זו קיימת ושלתה חזקה בנרוף שלנו השלש עדיות

אילו דברים שאין להם חזקה ואילו שיש להם חזקה ה
היה ם עמיד בהמתו בחצר או שעמיד תנור ובירי ורחיים
ומגדל תרנגולין ונותן זבלו בהצר אינה חזקה אבל אם
עשה שחיצה לבהמתו גבוה עשרה טפחים וכן לתנור ו
וכן לבירים וכן לרחיים הכנים תרנגולין לתוך הבית ע
עשה שקום לזבלו עמוק שלשה או גבוה שלשה הרי זו
חזקה

שם שמדבר בכאן הוא בחצר השותפין שמקפידין בשל
עמיית השמיכה אבל חני חברי שלנו עשה השמיכה לת שלתה לו ם
חזקה בשותו שקום עני לשחר שלם שנים

ר המרוב אין לו חזקה
ויש למקומו חזקה המזהילה יש לה חזקה סולם המיצרי
אין לו חזקה ולצורי יש לו חזקה הלין מצרית אין לו
חזקה ולצורית יש לה חזקה איזו היא הלין מצרית כל
שאין ראשו של אדם יכול להבנם בתובה ר יהודה או
אם יש לה מלבן אף על פי שאין ראשו של אדם יכול ל
להבנם בתובה הרי זו חזקה וזו עד טפח יש לו חזקה
ויכול למחות פחות מטפח אין לו חזקה ואינו יכול לנדות

פירום מרחב נטור קטן ופירום אין לו חזקה ים למקומו חזקה הל כי
כשיכים לרחובן מי זב שטופכין מיימיו לבית שמשון אין רחובן יכול
לומר למשנין לא יסור זה המרחב מזה שקום שכין שהוחזק שם שבל
ים למשנין להסיר אותו שקומו ולהחזירו במקום אחר לפי שיכול ל
לומר לו אין לך עלי אלא שלא סירדו מיימיך בבך בחצרי ואין לך היזק סירדו
מבר זה אלו מבר זה ומזהילה נטור מעבן בריולה ורחבה עומדת על ק
הכותל ומימי הגג יורדין שם בדי שלא יתקלקל הכותל ואומרו בחלון
וכשול ים לו חזקה ואין לו הוא כי בשפתה אותו חלון או העמיד אותו
סולם בשאמרנו אין לו חזקה אינו יכול לטענן בבר חזקתי ולא שפסדי
פעולתי שבל ים רשות לאחרו לבנות שמוך אותו חלון בשהוזק חלון מ
מבני ולהסיר אותו סולם מבני ובשאמרנו ים לו חזקה לא יבנה אבל

שמעון לאותו כותל שר מירחיק כמו פלגים ומלבן הוא ככין שאני מ
מכחין ביצין מפקוף מלמטה ומלמעלה ויש הוא קבין היכא
מן שכותל מקלדת ואם יש בו טפח יש לו חזקה ויכול בעל הזיז למכור
לבעל האחר שמשוך לו לבנות כמוך מטעם זה ויש לו לאותו יפיר אותו היכ
ויבטל מן ככבין ואם הוא פחות מטעם זה לו חזקה ובעל הזיז אין יכול
למכור לבעל האחר יכול בעל האחר למכור לבעל הזיז מלמטה ולמעלה
הזיז מלמטה עליו כדי שלא יביט בו בעת שמשתמש לפס וכבר כ
בחרנו כי משקדי דיבנו היזק רחוק שמים היזק ומשקדינו גם כן יש ח
חזקה לבזקין זולתי בעצין ונחבק וכיוצא בהן והריח הבאתם וכלכל
בבזקין שים לפס חזקה היזק רחוק ולא כדרך בחזקה לבזקין שלא מבי
ויהוא שם שחמרבו אין דין חזקה בבזקין וגם כן לא היה חזקה בפס ל
לחלתר חלון בפיעמוד אחד שהוא קבוע כדי שיוכל לומר לאותו שהוא ק
בתפייסת בין שלא תחזיק עליו ולפיכך בפיתחו חדש חלון אחד ר
דחמר של חדש יכול ליבבש ממנו בחדבע חמות אין לו חזקה לפי ב
מיחמר לו שמכן חכלו לא כי תדבתי לך חלא לפי שלא היה לו כו היזק ב
פיון שלא תבין שלי ולפיכך אם ירצה לבנות בבבי אותו חלון ולפתום
אותו הרשות בידו ולא יוכל בעל החלון למנעו לפי שלא עלתה לו ח
מחזקה דים לבעמין רשות למנעו מלפתוח זה החלון מתחלה וחפלו ל
למעלה מחדבע חמות לפי שיחמר לו העלה על בפה ובקביט שלי ואם
הביחו ופתח אין לו חזקה ים לו רשות לבנות בבבו חבל אם היה קח
חלון למטה מחדבע חמות אם מקיח חלון נוסיף ונוח מרחמו של ח
חרס בבבם ממנה ואפילו היה למעלה מחדבע חמות אם מפתח חלון
ליבבש בו חמור ואפי' הוא קטן מאד ולמעלה מחדבע חמות כל
בפלמה חלונות יש להן חזקה ואין מפתחיים ממעין לרחוק לא ם
יוכל ממעין לבנות בפניך לאותו חלון עד שיהיה חדבע חמות כמו
מפתחל בפרק חלבחי זה

פרק רביעי

המוכר את הבית לא מכר את היציע אף על פי שהוא פתוח לתוכו ולא

ר לא יפתח אדם חלונותיו לחצר השותפין לקח בית בחצר אחרת לא יפתחנו לחצר ה"ש השותפין בנה עליה על גבי ביתו לא יפתחנה לחצר ה השותפין אלא אם רצה בונה חדר לפנים מביתו ובונה ע עליה על גבי ביתו ופותחה לתוך ביתו לא יפתח אדם לחצר השותפין פתח בגגר פתח וחלון בגגר חלון היה ק קטן לא יעשנו גדול אחר לא יעשנו שנים אבל פותח ה הוא לרשות הרבי פתח בגגר פתח וחלון בגגר חלון היה קטן עושה אותו גדול אחד עושה אותו שנים

טעם בכל

זה שלא יבין עליו וכשיזכו שני בתים ויביניהם רשות הרבים יש לו ל לפתוח חלון בגגר חלון ויכול למנוע בשותפים לפי שיכול למחר מין שני מזיק לך כראשון יותר מדאית בכל בתי שלש קומות כראשון קו בית

ה אין עושין חלל תחת רשות הרבים בורות שיחין ומערות ר' אליעזר מתיר בה שתהא העגלה מהלכת טעונה אבנ אין מוציאין זיזין וגזוטראות לרשות הרבים אלא אם רצה כונס בתוך שלו ומוציא לקח חצר ובה זיזין וגו וגזוטראות הרי זה בחזקתה

חכמים אומרים לפי שכריב

הזיזים מרקיבין הקורות וכבבין שהוא מתחת החלון ויפחיד המקום מחמת ההולכים עליו וגזוטרמות שם קורות גדולות שיוכלין לישב עליהן כל שכותל שיוכלין לקבל תקרה ומשקיבו טועבין לישב ועומדין לנוקה ולפיכך כשיקחם הריחים בחיקה לפי שאמו בשעון כשהיה ר בחוי לחשב שהוא מרחמן שבאחו כתוך שלו הוציא כמו שהוא רשות ר' יהוי ובשמיד לותה כמוהו שיש

ר המוכר את הבית לא מכר את היציע אף על פי שהוא פתוח לתוכו ולא את המבוי ולא את הגג בזמן שיש לו עמקה גבוה עשרה טפחים ר יהודה אומר אם יש לו צורת פתח אף על פי שאינו גבוה עשרה טפחים אינו מבור

חלל בין שני כותלים כגון בורות

יציע זו ומלת מאכנו הוא וחזור חל הבית
בית ומין שלפס כר' יהודה

כ לא מכר את הבור ולא את הדות אף על פי שכתב לו עמקא ורומא צריך ליקח לו דרך רבי ר עקיבא וחכמים אומרים אינו צריך ליקח לו דרך מודה ר עקיבא בזמן שאמר הוץ מאילו שאינו צריך ליקח לו דרך מכרן לאחר ר עקיבא אומר צריך ליקח לו דרך והחכמים אומרים צריך ליקח לו דרך

כור הוא חפירה

בדקיבא ומדות בבוי על הקרקע לפי שלא יוכל עומקן ורומה שלא ל להקבות מים שחוץ בריאה עד שיהיו מים מעבל הבור ויש לבור לא בור ודות כשיחמר עומקן ורומה עד שיכתוב לו קבי מחזיעים תהומה עד רום רקיעה ואחרון מכרן לאחר אין לו אלא מכר הבור ודות לאחר מכר הבי פתם כי היכן יתבן שחוץ עבמו אין לו דרך ואי אפשר שלא יהא ים לו דרך בדי לו לנוקה ויכול מכר הבור לאחר אלא מכרן לאחר מכר בור ו ונחלות לבני מבירת הבית מן מכר הבית לאחר אחר ונחבור ונדות ל לאחר אחר בפעה אחת ונעשה מחלוקת ר עקיבא ובבן בני עקיבא ם מכר מכר בזמן שיפה הוא מכר ולא מיד בעמיו כלום ולפיכך צריך ל ליקח לו דרך ובבן שבירי כי המכר בזמן שעה הוא מוכר ונהוא מעיד לעמיו ולפיכך אמו צריך ליקח לו דרך כר' שמעון ובבי קדם לבני אם מהלכה כר עקיבא

ג המוכר את הבית מכר את הדלת אבל לא את המפתח מכר את המכתשת הקבועה אבל ל לא המטלטלת מכר את האצטרובל אבל לא את הקלת אבל לא מבר לו את התבדולא את הבירים ולא את ה הרחרים ובזמן שאמר לו היא ובל מה שבתוכה הרי בולם מבורין

מכתשת יחוץ כלי שבותמין

ומחקין בו הרבריס הנפים בגון מכתשת לחבן וזולנים והאבטרובל ה הוא עץ בעין בחים מעמידים עליו הרחים לבחון וקלת עבול מעץ טע שעושין שביב לרחים כרי שלא יתנדר בלום מן הרבר וכבוצין

ד המוכר את החצר מכר את הבתים בורות שיחין ומערות אבל לא את המטלטלין בזמן שאמר לו היא וכל מה שבתוכה הרי ב בולם מבורין בין בך ובין בך לא מבר לא אר"ש המרחין ולא אח בית הבר שבתוכה ר אליעזר אומר המוכר את חחצר לא מבר אלא אוירה של חצר

מין שלשה כר שלעזר

ה המוכר את בית הבר מבר את הים ואת המבול שעושין בו מלאכה ואת הבתולות אבל לא ובר לא את הרחיים ולא את הגלגל ולא את הקורה בזמן שאמר לו הוא וכל מה שבתוכו הרי בולם מבורין ר אליעזר אומר המוכר את בית הבר מבר את הקורה

ים התבן

שנוחכין בתוכו הזהב ומתחל הוא התבן שנוחכין בו הזיתים למעלה בתלנת הן בלונסות של חרס שמעמירין בהם את הזיתים מהבר בין הם שבבדים שבבדים שמכבדין אותן את התחתונים ועליהן בתלית התבן וכובטן וגלגל שמגלגל התבן ומביא אותה ומכביד על הזתים שבתותים והשמן יונח

333

א המוכר את המרחץ לא מכר את הנפסלים ולא את הכלמות בומן שאמ' לו היא וכל מה שבתוכה הרי בלן מכורין בין כך ובין כך לא מכר את המגורות של מים ואת האוצרות של עצים

נפסלים נמחק מעמין עליהן הכברים ומפסלים בפחות וילחות כעין יריעות מלחצרין כעין סיכי לבסות מעיניה בהן במרחץ

ב המוכר את העיר מכר בתים כורות שיחין ומערות ומרחצאות ושובכות בית הבריח בירה חשלחין אבל לא את המטלטלין ובומן שאמ' לו היא וכל מה שבתוכה אפילו היו בה בהמות ועבדים הרי בלם מכורין רבן שמעון בן גמליאל אומר המוכר את העיר מכר את הסנטר

כיתת הפלחין

הם הנקרות שהמים נמשכין עליהם להשקות שדכי העיר ונשפכי קוף עבד מימיהם לשמיר ואין שלהם כדאין שמעון בן גמליאל

ג המוכר את השדה מכר את האבנים שבתוכה שהם לצרכה ואת הקנים שבברם שהם לצרבו ואת התבואה שהיא מחוברת לקרקע ואת מחיצת הקנ' שהיא פחותה מבית רובע ואת השומרה שאינה עשויה בטיט ואת החרוב שאינו מורכב ואת בתולת השקמה

מכנים

שהם לצרכה לגדרים וקנים שהם לצרכו לשמוך בהם הגפני' ומחיצות הקנים שהקנים מבטלין כו הקני' כלבני ומחיצת סוכת קנים וכיוצא בה מיטבין בם השומרים פירות ובתולת שהקמה הזה חילן מהשקמה ק קורס מיכרתו אותה לפי שדרכן לכרתה ואחר שכורתין אותה ת תחליף שניה ויגדל בוף הענף אחר שכרתה

ד אבל לא מכר את האבנים שאינן לצרכה ולא את הקנים שבברם שאינן לצרבו ולא את התבואה שהיא חלושה מן הקרקע ובומן שאמר לו היא וכל מה שבתוכה הרי בלם מכורין בין כך ובין כך לא מכר את מחיצת הקנים שהיא בית רובע ולא את השומרה העשויה בטיט ולא את החרוב המורכב ולא את סדן השקמה

לא את הבור ולא את הגת ולא את השובך בין הרבים בין שלטים צריך ליקח לו דרך דברי ר' עקיבא וחכמים אומרים אינו צריך ליקח לו דרך ומודה ר' עקיבא בומן שאמר לו חוץ מאלו אינו צריך ליקח לו דרך מכרו לאחר ר' עקיבא אומר אינו צריך ליקח לו דרך וחכמים אומרים צריך ליקח לו דרך במה דברים אמורים במוכר אבל בנותן מתנה נותן את כלה האחין שחלקו זבו בשדה זבו בכלן המחזיק בגבמי הגר מחזיק בשדה החזיק בכלן המקדיש את השדה הקריש את כלם ר' שמעון אומר המקריש את השדה לא הקריש אלא החרוב המורכב וסדן השקמה

שנים מחלוקת ר' עקיבא וחכמים מכר זכרונו כמה מקדש ונחזר כ כנותן מתנה את כלם לפי מהנה עקר אחלנו נותן כעין יפה כ נותן ומשיגו לחכמים מחזירי מוכר בעין דעה מוכר ניח לו לדרך הזה לפי מחלוקת שיש לו לבחר מה שהוא ליקח אבל מי שמקבל ממוכר כ כותב הזה לו לומר בית מה שהוא נותן לי ונמצא בחר בם כן כי מכמי שגר מתת ואין לו ינדעים שקר וכל שקורס בהם זכה כלומר כ

כשקדש וחזיק בהם ופירש דברי ר' שמעון שמקדיש את הפרה לא מקדיש את שקרקע אלא חזיק חמוכר ואחר שמכר הוא שעשה פירות ואחר שמכר הוא מקדיש

ד המוכר את הבית מכר את המפתן והנגר והתרנן ואת הנגם ואת העזנין ואת כל המחובר אבל לא מכר לא את העבדים ולא את המרצופים ולא את האנתיקי בומן שאמ' לו היא וכל מה שבתוכה הרי בלן מכורין מכר את הקרון לא מכר את הפרדות מכר את הפרדות לא מכר את הקרון מכר את הצמד לא מכר את הבקר מכר את הבקר לא מכר את הצמד ר' יהודה אומר הרמיכו מוריעים כיצר אמר לו מכור לי צמדך במאתים וזו הדבר יודע שאין צמד במאתים וזו והחכמים אומרים אין הרמים ראיה

פיתרון הוא שיש בבית מחלוקת שלשה כלשון הפסוק קלע וכן בערכי קלמע עונבו סבוכלים שקשורין לתוכם כחבלים ומסלכין לתוכם כיס כדי לסעמיד הספינה מכניסים אבני סמענות' ומרפשין תחתית סכוסתין בסכו הספינות בספינות ים ויש שעשין מעשר לו מעשרית ומכעורת הם הפתחן לו מעשן מכעיק הספינות עצמם שעשמין בספינה וקרין מין מין הקבלות ופרדות עניים עני' שכפרדים ממכו שממשכות אותן ובלבד פיסין ספרדית בכרלות ממכו בשעת המכירה ויש מפרשין ספרדית כ קנין פרדים כלומר הבהמות שמושכות את הקרון נמי הוה שעל פכ שכנוארי הסוריס המוכר לחבירו ואם אמרו לו לין הדמים ליתן לעכין קיים המוכר לבל לסילת כו דין מוכחת לו בטול מקח הדמים ליתן ובלבד שיהיו קלמים בקיומן לבל יש בהם מחלוקת יהבה לין בהם מוכחת ולא בטול מקח לפי שהקרקע חגרול לין מעשין בהמה כן וזה שקר גדול וחכור לותו כי יש לנו לומר שהרבוהו כתן לו מקנה עלין קלבה כר יקנוד

ב המוכר את החמור לא מכר את בליו נחום המדי אומר מכר את בליו ר' יהודה אומר פעמים מכורין ופעמים שאינן מכורין כיצר היה חמור לפנינו ובליו עליו אם לו מכור לי החמור וה בליו מכורין החמור הוא אין בליו מכורין

לפנים הכלים שעשויים לרכיבה כגון הפרוכף וקילעת דברי הכל מכורין כין מקח עליו בשעת המכר כין מחוכף עליו לבל כלי סעבינה יש בהם מחלוקת מכמים חומרים ש פחוכף מכורי במכירתו לפיהו סם עליו בשעת מכירה ולבה בחכמי

ג המוכר את החמור לא מכר את השיח מכר את הפרה לא מכר את בנה מכר אשפות מכר ובלה מכר בור מכר מימיו מכר שובך מכר יונם מכר כוורת מכר רבורים הלוקח פירות שובך מפריח בריבה הראשונה פירות כוורת נוטל שלשה נחילין ומסרס חלות דבש מנח שתי חלות ויתים לקוץ מנח שתי גרופיות

וכן בשתי פרה מכיקה

לפי מוכר לך חמור מכיקה לפי מוכר לך וידוע שחלב הפתקן לא יצלח לבל חס כן לחזיק תועלת לחמר מחזיר מכיקה חלא כדי שיכור חסית פחים ולחמרו מכר כור מכר מימיו קוף דשת יחיד וקוף רחני ולחמרו מפריח בריבה ראשונה הקטנה כדי שיכוכו לעוכך ויכבו לוקץ בחיל ולרוץ הרכורים לתכניסם בכוורת לחרת

ולמיר מוטל עליהם כמה גילים זה לחר זה וחחר כך נוטל כנגד לחת
קחמרחים ויניח החמרחים עמהם שכיון שכי יסיעלנו ויתחכרו עם ס
החכות כדי ליסב שכוחרת כך יעשה תמיד וחז מידים מסרים נבחי מ
מסרים כלומר כרות וחלות לכנ"ם שם הכתים מעוטים שכורים ומן
המעות ויכניע כהם שכיה ומתי כרמיות מעור שכי טפחים על ס
קחרן

ד המוכר את הבית

בתוך של הכרך הרי זה לא קנה קרקע ר' מאיר אומר
קנה קרקע הגדילו לא ישפה העולה מן הגוע שלו מן ה
השרשין של בעל הקרקע ואם מכר
אין לו קנה שלשה קנה קרקע הגדילו לא ישפה העולה
מן השרשים שלו ואם מתו יש לו קרקע

לא יספה לא יכרות יוכה לומר מין יחוי לנוקח מיכרות
קעבף יכניסך ומין מלכם מנחום מיחמיך שרמו כקרקע ויעלם חילן
פלוני ויחזור לו מלכם חילמת מכרת כי יש לי קרקע ולמיכך היית ס
קלוקח מיספה ומלם זו דומה לחרמי תיגנום ותכות חותו טחון ומפית
יחיה ונזע חנת הכרחם מן קחילן למעלה מן קחרן ושרשיו מה שתחת
לחרן ויחזרו קבילן יספה לפי שיחזור לו המוכר כיון שים לך קרקע
ויהי יכול לטעון עליך בו מחר שים לך פלם חילנות לא תניח ס
קעגפים שמתפטטים ומעלחים מחר קרקע ומה שחזור יש לו
קרקע חעור חוחו קרקע שחוק חילן ומחון לחילנות חעור
מיעמוד חורה שכירות ומלו שמחסף בו ומזו כשהיחים רחוק חילן מ
מילן חרבע חמו' לו יותר משש שנים חמות שכל היים כין חילן לחלן
פחות מחרבע חמות חו יותר משש עשרה חמת חין לו מן הקרקע ס
שכירות כל חילן חלת חמרים ומלו חוכה לו

ה המוכר את הבור

הראש בבהמה נפה לא מכר את הרגלים מכר את
הרגלים לא מכר את הראש מכר את הקנה לא מכר את
הכבד מכר הכבר לא מכר את הקנה אבל בבהמה דקה
מכר את הראש מכר את הרגלים מכר את הרגלים לא מ
מכר את הראש מכר את הקנה מכר את הכבד מכר את
הכבר לא מכר את הקנה

כהמת נפש הבקר כלבר

ו

ארבע מרית כטוברין מכר לו חמים יפות ונמצאו רעות
הלוקח יכול לחזור בו רעות ונמצאו יפות המוכר יכול ל
לחזור בו רעות ונמצאו יפות ונמצאו יפות אין
אחד מהן יכול לחזור בו שחמתית ונמצאת לבנה לבנה
ונמצאת שחמתית עצים של זית ונמצאו של שקמה של
שקמה ונמצאו של זית יין ונמצא חומץ חומץ ונמצא יין
שהמיבולין לחזור בהן

מחמתית חטים מרגמים נקטעם

בזמ כי כמיכיו רעות נחמר לנ מלוקח מכי מתרגש בו ומין המוכר י
יכול לחחזירם מכל מומין ומכמה חומץ יין מו יין ומכמה חומץ ויכומה בהן ים
לכל מחר מקם לחזור בו לפי שים בכי מדם מרכין יין יותר מחומץ ומ
ומחמר פיכים המוכר יכוכך לחומץ ולח יכוכך ליין

ז המוכר פירות

לחברו משך ולא מדד קנה מדד ולא משך לא קנה אם

חיה פקח שחבר את מקומו ה לוקח פשחן נחבדו הרי זה
לא קנה עד שימשכנו ויטלטלנו ממקום למקום ואם היה
מחובר לקרקע והלש כל שהוא קנה

יש מלכנו

עשך כמקח ומימכר הלוי מחדש לומר נחן עבדיו הלכה זו מן ס
המקרים הכם ומלו מן מכיכה קונה כסימטה ובחבר על מכיכה ו
מכירים קונה כרשות הרכים ובחבר מחוכה על מכיכה ומבבהה
ומכיכה מין קונין כמכירים עשוך לחר ומזו מכל מם מחמרנ קונה
כבל מקום ומקום מכקבים בו מכלטלין כמכירים מין מועל בו ס
המכיכה ומקום ממועל בו מכיכה מין קונין כו כמכירים ועשוך
לחר ומזו מכל מי מחמרנו בל מקום מהוח קונה כמכיכה ומפילנ ב
במקום מחועל בו מכיכה וזה בדבר מלי מפוגר בו מבבהה לבל ל
דברים מיתכן כבן מבבהה לינן מקנין מלנ מבבהה וכן בשיכנר ס
המקום מחוחן כבן מבבהה לינן מקנין מלנ מבבהה ומן כשיכנר ו
ועשוך לחר ומזו מכלין על לחד כל מקום שים לו רשות להכיחו קונה
ולפי מין קונין לו כלין לו ברשות הרבי ולנ ברשו' מיחיד על מנר שנ
שם כן לחר לו מנכר זיל קני לו שם לקח ומנכו חוכו לוקח ומבבהה ו
מיקבל ממירות הלקוחים מחחתן חלים בעניני מפעמים החמחם ס
מהיחה לו כמכירת כבן המפגה כבחן שם ברשות הרבים ולפיכך כשהיה ס מן
שהדבת לו כמכירת הכלי מין מקפיד עליו בקונין ומלנ מפיו ס מן
שהדבת כבן המפגה כבחן שם ברשות הרבים ולפיכך כשהיה ס
שהדבת לו כמכירת הכלי מין מקפיד עליו בקונין ומלנ מפיו ס מן
שהדבת כבן המפגה כבחן שם ברשות הרבים ולפיכך כשהיה ס
מהדבת לו כמכירת הכלי מין מקפיד עליו בקונין ומלנ מפיו ס מן
מ

330

השולח את בני אצל החנוני להביא
לו שמן ואיסר בידו ומרד לו באיסר שמן ונתן לו את
האיסר שבר את הצלוחי ואיבד את השמן החנוני חייב
ר יהודה פוטר שיעל מנת כן שלחו מודים חכמי לר יהודה
בזמן שהצלוחית ביד התינוק ומרד החנוני לר ובזה
החנוני פטור

זה הכלל קונם
קטן כשנים בלא ספק וחכמים אומרים אלא אם כן יש לו דעת להודיע
כדי שיטלה לו עם מי שירצה לטלה לו ולפיכך חייב החנוני כשנתן
לו האיסר או שמן ונתן לו שיטי לקח כו מזולתו ומה שחייב
חכמים החנוני לשלם הכלוחית זהו כשיקחנה מיד הקטן למיד כה
לשאר בני אדם לפי שהוא כשלה שואל אלא מדעת ושואל אלא מדעת
חייב בשחיית שוקן שיכר שעבר עליו ולפיכך הוא חייב בשחיות ב
הכלוחית אבל כשיתן שמען כך בשיתין כיני ושבר שיתה התינוק הוא
פטור מדמי הכלוחית ונתן קלבה בר יסורק

המיטון מקנח את מדותיו אחת
לשלשים יום בעל הבית אחת לשנים עשר חדש רבן ש
שמעון בן גמליאל אומר הילוף הדברים החנוני מקנח
את מדותיו פעמים בשבת וממחה משקלותיו פעם אחת
בשבת ומקנח מאונים על כל משקל ומשקל

סיטון קונח חמלק
השחורית של בעלי הסחורה של בעלי החנויות ומקנח מסיר החלול
ומה שבתוך כליו ומחתה כדרתן כמים

יא אמר רבן שמעון בן
גמליאל במה דברים אמורים בלח אבל ביבש אינו צ
צריך וחייב להבריע לו טפח היה שוקל לו עין בעין נ
נותן לו גרומיו אחד מעשרה בלח ואחד מעשרים ביבש
מקום שנהגו למוד בדקה לא ימוד בגסה בגסה לא ימוד
בדקה למחוק לא יגדוש לגדוש לא יתהוק

חייב להבריע לו טפח
במקום שנהגו אבל במקום שלא נהגו שקול עין בעין כלום מיעמוד
קבה המתקנים בשוק וגדולי התוספת שקוק מנסיך במכר ובשעורי
עשיית ליטרא בשמוכר עשרה לטרין מן הלח ושני עשריות ליטרא ב
כשימכור עשרי לימרין מן היבש ושבע מהם ברילה ושקוק מהם שקוקה
למחוק מיתרין ויסיר מה שעל שפת המדה לבדיקת שמוסיף על שלני
מהדה נתן הלבה פרשן שמעון בן גמליאל

פרק ששי המוכר פירות לחברו ולא צמח אפי
זרע פשתן אינו חייב באחריותן רבן
שמעון בן גמליאל או ורעוע גגה שאין נאבלין חייבין ב
באחריותן

לפיכך זרע פשתן שתין לוקחין לותו על הרוב שלא לזריעה
ושכל שמיים שזרעוהו בגם שתין בתכלין חייב באחריותן ליתן לשם ל
דמיסס כלבר נדבן שמעון בן גמליאל אומר הדמים וכל מה שספסיל
בשביל הזרע כשלו אמר חייב באחריות הקונה נתן קלבה כרש בן
גמליאל

כ המוכר פירות לחברו הרי זה מקבל עליו רובע
מנופת לסאה תאנים מקבל עליו עשר מתליעות
למאה מרתף של יין מקבל עליו עשר קוסטורי למאה
קנקנין לשרון מקבל עליו עשר פיטסיאות למאה

מנופת
מעופשת בעשר מהליעות מכולות מתולעים קוסטות מחמיצות
שם היה זמרתף חביות עשר חביות נשם זמרתף כדים עשר כדים
וזו בשאחר לו מרתף זה של יין הרי אתה מכוון למעשה

המוכר יין לחברו
והחמיץ אינו חייב באחריותו ואם ידוע שיינו מחמיץ ה
הרי זה מקח טעות אם אמר לו יין מבור שלי אע מוכר
לך חייב להעמיד לו עד העצרת ושאין משל אשר ניקד
מישון משל שלש שנים

וכלבר מיקיו כלים לנקו
ניבאר עליו שים בלבר שהוא לנקח ממנו לבשל כו מיעט ומכן לא
יהיה המוכר חייב באחריות אחר שלא הוא בקבקי המוכר ואחרי לא
שהא מחמיץ והוא שקבקן ולא יכול לומר לו המוכר למה שמחת עד
שנפסד לפיסכבר הודיע לו שהוא צריך לבשל מעט מעט

ד
המוכר מקום להברו לבנות לו בית ובן המקבל מחברו ל
לבנות לו בית התנות לבנו או בית אלמנות לבר בונה
ארבע אמות עד שש דברי ר עקיבא ר ישמעאל אומר
רפת בקר הוא וזה והרוצה לעשות רפת בקר בונה ארבע
אמות עד שש בית קטן שש על שמונה גדול שמונה על
עשר טרקלין עשר על עשר רומו בחצי ארבו ובחצי ר
רחבו ראיה לדבר היכל רבן שמעון בן גמליאל או הכל
כבנין ההיכל

רפת בקר גדירת הבקר ניהיכל שלמה מרכו מרקעים
ורחבו עשרים ואמה שלשים וזהו חצי החורב וקרוב נאמרי בתלמוד
שרבן שמעון בב תפשר מקוח מפייס שכרית תבת קטן מרוב קטניס
נדיך שיקיה חצי מרכן וחצי רחבן ותפשר מקוח חנלק עליו וכתלו הוא
תחת תמיהתה הרחקה ואומר וכי רחוקים כל הכניסים ם היו בבנין
היכל אינו כן רק הדבר מוזר כמנהג שנוהגין עם הכל היכל ס
מדותיו מאת האמה יתבאר

ה
מי שיש לו בור לפנים מביתו של חברו ובנם בישרה
שבע אדם ובנסין ויוצא בשעה שדרך בני אדם יוצאים
ואינו מכנים את בהמתו ומשקה מבורו אלא ממלא ו
ומשקה מבחוץ ווה עושה לו פותחת פותחה

מעד שמאס בכשמין זה לבוריו מה לביתו

ו
מי שיש לו גנה לפנים מנינתו של חברו ובנם בשערה
שדרך בני אדם ובנסין ויוצא בשעה שבני אדם יוצאין
ואינו מכנים לתוכה תגרים ולא יבנם מתוכה להוך שדה
אחרת והחיצון זורע את הדרך נתנו לו דוך
מן הצד מדעת שניהם ובנם בשעה שהוא רוצה ויוצא ב
בשעת שהוא רוצה ומכנים לתוכה תגרים ולא יבנם מ
מתוכה לתוך שדה אחרת זה וזה אינם רשאים לזרוע

טעם שלא יכנם לתוכה לשדה אחרת נמוך על פי שכתבנו לא מדעת ם
שניהם דרך לפי שקוח מרכה עליהם שדרך שלא נתנו לו אלא לזרוע ב
גבעון

א מי שהיתה דרך הרבים עוברת בתוך שדהו נטלה ונתן להם מן הצד מה שנתן נתן ושלו לו הגיעו דרך היחיד ארבע אמות ודרך הרבים שש עשרה אמה דרך המלך אין לו שיעור ודרך הקבר אין לו שיעור והמעמר דייש ציפורי אמרו בית ארבעת קבין

מעמר מקום שמתקבצין שם לקפר וכבר כתינו במה מקדם מפ מפיחת כית קב ושעם מפה שלו לא הגיעו ולא יוכל לפסיד קרקע מ ממנו לפי שיש כיריכו עקר מיבר שמחזיקו כו רבים שאור לקלקל

ב המוכר מקום לחבירו לעשות לו קבר וכן המקבל מחברו לעשות לו קבר עשרה תובה של מערה ארבע אמות על שש ופותח לתובה שמנה כובין שלשה מיכן ושלשה מיכן ושנים מבנגדן והכובין ארכן ארבע אמות ורומן שבעה ורחבן ששה ר׳ שמעון אומר עשה תובה של מערה שש על שמנ׳ ופותח לתובה של מערה שלש עשר כוך ארבע מיכן וארבע מיכן ושלשה מבנגדן ושנים א אחר מימין הפתח ואחר משמאל והפתח והכובין ארכן ארבע אמות ורומן שבעה טפחים ורחבן ששה טפחים ועושה הצר על פי המערה שש על שש במלוא המטה ו ופותח לתובה שש מערזת אחת מיכן ואחת מכן ר׳ שמעון אומר ארבע לארבע רוחותיה ר׳ שמעון בן גמליאל אומר הכל לפי הסלע

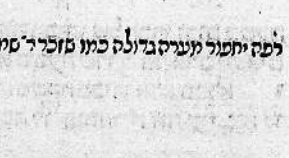

כוך הינו הקבר המפקד גוף המערה ונו קיל נוסית המערה מזכר תבת קמץ מזו הכ הכנוסה יתבמר לך תיתר ה המערה מזכר ר׳ שמעון בן ומחמר רבן שמעון בן גמליאל הכל לפי הסלע הל קומי המדן ורכותה כי שם היל קפה חין המקבל חייב לחפיר חלה מערה קטנה ונוח שם על תיבע כמו שביירנו ושם היל

לפה יתפול מערה גדולה כמו מזכר ר׳ שמעון ונלבה כתבת קמץ

פרק שביעי האומר לחבירו בית כור עפר אני מוכר לך והיו שם נקעים עמוקים עשרה טפחים או סלעים גבוהים עשרה טפחים אינו נמדדין עמה פחו מבאן נמדרי׳ עמה אם אמ׳ לו בבית כור עפר אני מוכר לך אפילו היו שם נקעים עמוקים יתר מעשרה טפחי או סלעים גבוהים יתר על עשרה טפחים הרי אילו נמדדין עמה

נמדדין הינה שימוד גב הסדי נקרקע כפקיעת שעותיה מעשרה טפחים ויתאנב בכלל מדת בית כור חמשה ושבעים אלף אמה

ג בית כור עפר אני מוכר לך מרה בחבל פיחת כל שהוא יגבה הותיר כל שהוא יחזיר ואם אמ׳ לו אם חסר אם יתר אפילו פחות רובע לסאה או הותיר רובע לסאה הגיעו יתר מבאן יעשה עמו חשבון ומה הוא מחזיר לו מעות

אם רצה מחזיר לו קרקע ולמה אמרו יחזיר לו מעות כדי ליפות כוחו של מוכ׳ שאם שייר בשדה בית תשעה קבין ובנינה בית חצי קב וברברי ר׳ עקיבא בית רובע מחזיר לו את הקרקע לא את הרובע בלבד הוא מחזיר לו אלא את כל המותר

כבר ידעת כי ריבוע לפחה הוא מלך מתמרבעה ועשרים ומדה בחבל מוריש על הקרקע על מדידת תותו ק קרקע ולמדנו מן חסר הן יתר יורש שפתבייחו מביחו בקרקע המלך מכוונת כיצד לו חסר לחי זה יעשה עמו כחבל וה והותיר לי זה ביעור שיהיה שפשק עמו כין רוב בקרקע ויהיה התוספת יותר מריבוע לפחה הלוקח חייב למוכר דמי תותו ת התוספת מבמחרו לחבל מסוחת מקחן לכל הקרקע ואם רצה המוכר מיחזיר לו קרקע כתותו התוספת הרחוק כדי ולא יפחת לוקח לח לחייבו כמכירת תותו התוספת לפי שהכתוב זה למוכר לפי שהוא תניא לפי שהוא תניא לח תניא לו תותו מלוקח קטנה שחיבו יכול ביבעה ולכתוב חייב הלוקח לקנותה מיכוח תותו לשמר הקרקע שלוקח ולא יפחיד כלום ואם היה המוכר מחזיר לתוכר מיעור מיובל לזרועו ויקרוא עם פרים עליו מן ם הלוקח חייב לשחזיר לו מעות קרקע ואיה טעם פרים עמם מיוכר כפרים כית תשעה קבין וכו׳ ומה שאמר ולא לחי חייב בלבד ו וכו׳ כבר תקן התלמוד זה הלשון ואמר שהכוונה לח חין תמותר כל בלבד הוא מחזיר חלה לת כל הרבעים כלם כגון שהוכר לו חרש ואינו יכול לזרוע אלא חלק מרבעים ואמר חלק חלק ואחר חלק ואחר חלק ואחר

פרק שמיני

יש נוחלין ומנחילין

נוחלין ולא מנחילין מנחילין לא נוחלין לא נוחלין ולא מ
מ נוחילין נוחלין ומנחילין האב את הבנים והבנים
את האב והאחין מן האב נוחלין ומנחילין האיש את
אמו והאיש את אשתו ובנו אחיות נוחלין ולא מנחילין
האשה את בנה האשה את בעלה ואחי האם מנחילין
ולא נוחלין והאחין מן האם לא נוחלין ולא מנחילין

כל המקנה חזקת מכורין לירושין האב קבלנו מפי השמועה וכן
ירושת הכל לבחלתו ומימן לירושת יוצאי ירכו ממקום שבחלוקין ובחלוקין
אחי מכיר לירושת חלקו ממקום שבחלוקין לירושת יוצאי ירכו חוקק

ב

סדר נחלות כך הוא איש כי ימות ובן אין לו בן קודם ל
לבת וכל יוצאי ירכו של בן קודמים לבת הבת קודמת ל
לאחין וכל יוצאי ירכה של בת קודמין לאחין האחין
קודמין לאחי האב וכל יוצאי ירכן של אחין לאחי האב
זה הכלל כל הקודם לנחלה יוצאי ירכו קודמין האב
קודם לכל יוצאי ירכו

ים לך לזכור בסדר הנחלות שבשעה שקדי' שחתך כי בסדר ירושת הרים בניין
קודמין לבחלתו ואם אין בניו קודמים לו אלא העקר שבני כי כל
הזוכה בירושה אם הוא בחיים יורדים הוא עצמו ואם מת בעלי ירושתו
ליורשי לחשוב כאלו זה הזוכה בירושה הוא לוקח שבשעה

והעקר שצריכין כי הזכריים קודמין לנקבות בסדר הכתוב
לגבי המת אבל ואם בחלקם עקריים הם יסוד הענין לירד מי יירש ו
ומי לא יירש והכני עושה לך מעל יתברא לך ממכו היוצר ליקוי על חלק
העקרים ליורש הרחים והחלות ואחי האב ואחות האב ואחות האב
בענין שבשיטת הרחים על דרך מעל יירש לוקח הכי תניא ומקו ומקו ואם
בלבך כי עמודים בפנר והיה ראוי ליורש לוקח ואחרון ואחרון מ
מוציא בחייו בנקבה כיניהם הזכרים ואם לא נמצאו בנקבה כיניהם
הנקבות לא נתנה תורה חיוב ליורשי לחייב להעדר הזכרים וזרעם לא
מכיון מדיי שכבר מתה בנקבה אם הניחה בן זכר או זרע זכר ואם לא כ
לא נתנה מחזור לאחר בן לבנקבה אם יש לה בת או זרע הבת ואם לא נ
נתנה מחזור חיורשי בנקבה לקבל מהות לכי עמודים אם נתנה קבלת יורש ו
ואם לא נתנה מחשב בנקבה הוא הכתוב לא עמדים ונחקור על יורשי
רבנו למור ידעי קבלת על דרך שעבדינו בזרע עמודים ואם נתנה יג
יבאר ואחרון ועזיהל אחי עמודים נודים אותם בכבי עמודים לפי שאם
יורשי קבלת ועל זה הבר ירושת הרחים ואם נעדרו נחקור על הזרע ה
הזכרים לפני הנקבות ואם נעדר זרעם בנקבה בת קבלת שקיל אחות
עמ"ס ואם נתנה תורה ואם נעדרה יבוקש זרעם הזכרים לפני ה
הנקבות ואם לא נתנה לא זרע היה זרע קבלת נעדר חזרה
חיורשי בנקבה ואם לי אם נתנה לי אם יירש ואם נעדר אז בחים כאלו
לי הוא הכתוב ואם ברגון ומרדי זרעם הזכרים לפני הנקבות חזרה ה
לא נתנה לא זרע חזרה חיורשי לישקר נחזור על יורשי ואם הנקבות
לא נתנה לא זרע חזרה ולא תולדותם חזרנו לדיבם לא נתנה תולדת ולא זרעם
תחזור חיורשי ליבחן ונחשוב כאלו יבחן הוא המת נחזור על יורשין
והוא עמו נכרת הוא וזרעו זכריהם ונקבותיהם חזרה חיורשי ל
לאחריהם והזכריהם קודמין לנקבות בכל זה ועל זה הדרך הולכת ת
תמיד זהו מחלוקי בחלק ממחשבת והולכת עד לסוכן שכח שתבחר
לך חיוך יש לאחרים לעמדים ובתבחר לך מחין יורשי לחיים בחיי ה
החק ולא לחיי לכי החק בחיי לכי החק ולא לחיי לכי לכי החק ב
בחזקת זקנו על לכי החק ועל דרך זה תעלה תמיד נמוכי העקרים
החלק ולא יסורו ממך

ג

בכורה אלפה

נטלו שלשה חלקים בנחלה חלק אביהם שהיה עכשיו
יוצאי מצרים חלקו עם נכסי בנכסי הפר ושהיה בכור
ונוטל שני חלקים

כל היורשים ממכרים היה להם חלק כאחין ואם יבא לחלק וכבר נתן
לאחר מהם היה חלק לאחר במקום והיו נלקחין אחר מיוחסי מכרים היה
לבלקחר חלק והיה לו בירושת אחר כי חלקים לפי מספר בכור נתנו
ישראל מחזקת סיתה ולפיכך ירם כה חלק כבורים

ד

אחד הבן ואחד הבת לנחלה אלא שהבן הבכור נוטל ב'
שנים בנכסי האב ואינו נוטל פי שנים בנכסי ר' אבהם
והבנות נזונות מנכסי האב ואין נזונות מנכסי האם

רוצה לומר שהם שוים בירושת אחד כלומר שרין ירושת ם זכריים ו
ונקבות בנכסי אחם בעצין ירושתם בנכסי אחם ונקבות הקרובים
הזכרים על הנקבות ואין בין ירושת שבניהם לאחד אלו לאחם הפרש חלק
מהבכור נוטל פי שנים בנכסי אחם

ה

האומר איש

פלוני בני בכור לא יטול פי שנים איש פלוני בני לא יירש
עם אחיו לא אמר כלום שהתנה על מה שכתוב בתורה
המחלק נכסיו לבניו על פיו רבה לאחד ומעט לאחד ו
והשוה להם את הבכור דבריו קיימין אם אמר משובב
ירושה לא אמר כלום כתב בין בתחילה בין באמצע ובין
בסוף משום מתנה דבריו קיימין

האומר איש

פלוני ירשני במקום שיש בת בתי תרשנו במקום שיש
בן לא אמר כלום שהתנה על הכתוב בתורה ר' יוחנן
בן ברוקא אומר אם אמר על מי שראוי ליורשו דבריו ק
קיימין ועל מי שאינו ראוי ליורשו אין דבריו קיימין
הבותב נכסיו לאחרים והניח את בניו מה ש' עשה עשיר
אבל אין רוח חכמים נוחה הימנו רבן שמעון בן גמליאל
אומר אם לא היו בניו נוהגין כו בשורה וב' לטוב

ר' יוחנן בן ברוקא אומר כי יש לו לאדם רשות להוציא לבחר מאחיו אם
חולה מוציאים וכאמן בן יוסף בירושת לאחר הכבים כשמוציאים אותם וכני
שלח אם היה אחד הכבים בכור מניחו יכול לומר על אחד מעות יוסף
וחם אמר בן אין מוציאין לו חלק יטול חלק כבורה לפי שכתוב לא יוכל
לבכר ונאמר בכבים כיום הניחילו ונתנים בתקים רשות לאחד להוציל
מי שירצה ואמרו בתחיל ובאמצע ובסוף לא כי בשזכור לעון אותה
שאמר אחר בן יירשבה ואחר בן אמר תנהו בן יורש נאם כלח שבור חו ובסוף
יירשבה ואינהו לו כין מזכר אותם אם היה נאם כלח שבור חו ובסוף
בשבור הכניו קיימין ואין חלקם כלב ובלבם כי יוחנן בן ברוקא

ו

האומר

זה בני נאמן וה אחי אינו נאמן ונוטל עמו בחלקו מ'
יחזרו הנכסים למקומם נפלו לו נכסים מקום אחר
יירשו אחיו עמו מי שמת ונמצאת דריאתיקי קשורה על
ירבו הרי זו אינה בלום זכה בה לאחד מן היורשין ובין
שאינן מן היורשין דבריו קיימין

כאמן לירם אותו ושלח תבטרך
אותה הלינם ולא יבוש ואם אחר כאח היכו כאמן לעניין יבוש ואלו ם
לבל לירושת יורם בכסיו ואחרון אחר בן בוטל עמו כאלקו הוא עניין ל
אחר ואינו תלוי כאם שלבניו וזה כי הרם מיורש אים לו אח יירש עמו
בחלקו מיירם מהכין כמו שאחר וזהו בשמת הרם ונכנים אחיבעת
בכים ונעשים ליבנין והנרם אחר מן האחין אים לו הא המיסי ואחר ם
אחינו הוא זה שאמרת שבכים הניח אבינו כשמת ונשאר האחים תומר
אין אנו יודעים אם

הכותב נכסיו לבניו צריך שיבתוב
מהיום ולאחר מיתה דברי ר' יהודה ר' יוסי אומר אינו צריך הכותב נכסיו לבנו לאחר מותו האב אינו יכול למכור מפני שהן בתוכין לבן והבן אינו יכול למכור מפני שהן כרשות האב מכר האב מכורין עד שימות מכר הבן אין לוקחו בהן כלום עד שימות האב תולש ומאכיל כל מי שירצה ומת שהנח תלוש הרי הן של יורשין הנח בנם גדולים וקטנים אין הגדולים מתפרנסין על ידי הקטנים ולא הקטנים עוונם על ידי הגדולים אלא חולקין בשוה נשאו הגדולים את הקטנים אם אמרו הקטנים הרי אנו נושאין כדרך שנשאתם אתם אין שומעין להם אלא מה שנתן להם אביהם נתן

הגדולים צריכים פרנסה והיו מפרנסים יותר מן הקטנים לפי שלוקחין ומשתמשין יותר משם והקטנים צריכי' מזונות יותר מן הגדולים לפי שהם לומדים פעמים רבות ומפורין כשעת שהלימה ובמיעוט הגדולים כנים תחת יחד יעמוד כמו כן הקטנים מכבדי הבתים ומשמשין אותם שלמדין מן הגדולים לפי שהם בחברת הגדול לפעמים בחיי האב

ח הנח בנות גדולות וקטנות אין הגדולות מתפרנסות על ידי הקטנות ולא הקטנות עוונות על ידי הגדולות אלא חולקות בשוה וה הוסר בבנות מכבנם שהבנות עוונות על הבנם ואינן עוונם על הבנות

מפני

בזמן שיש לבנות הקטנות וכנים גדולים יתכלכלו כלם כ כלה תתכון ותעשה שהקטנים מפרנסים בשכר הכנסי' ומתכלכלין ותינו כן בשלה שניה תלה בזמן שלו חולקות שכבות ביניהן בפרק ונתכלכל כל אחת מהם מלה

פרק השני מי שמת והנח בנם ובנות בזמן ש
שהנכסי' מרובין הנכסים יירשו והבנות
יוונו בזמן שהנכסין מועטין הבנות יזונו והבנים ישאלו
על הפתחים ארמון אומר בשביל שאם זכר הפסדתי
אמר רבן שמעון בן גמליאל רואה אני את דברי ארמון

פעור הנכסים מרובים כדי שיזונו בהם הלו ואלו עד שיבגרו ואם ב פחות מזה הן מושערין ואין הלבה כאחרונ

ובנות ושומטום בזמן שהנכסים מרובים הוסרים רוחי'
אותו אצל הנקבות הנכסין מועטין הנקבות רוחות אותו
אצל הזכרים האומר אם ילדה אשתי זכר יטול מנה יל
ילדה וכר נוטל מנה ואם נקבה מאתים ילדה נקבה נו
נוטלת מאתים אם וכר מנה ואם נקבה מאתים ילדה וב
זכר ונקבה הזכר נוטל מנה והנקבה נוטלת מאתים
ילדה טומטום אינו נוטל אם אמר כל מה שתלד אשתי
יטול הרי זה יטול ואם אין שם יורש אלא הוא יורש את
הכל

משקדינו המזכה לעובר לא קנה לפי שלא התקיים הקנאה
שלא לפי שעת מסירה אלא כשיצא לאויר העולם ונמצא מזכה לו
בכאן שיקנה מה שנתן לו אביו בלבד לפי שהוא זה לא היה מתכוין
מדבר שהתקיים בחייו בלבד וזה שאמר ילדה טומטום אינו נוטל
כגון שהיו הזכר נוטל בפחות מנכסים ונקבה ויצתין שהטומטום
בדיוק בפני עצמה ואינו מניין שהרי שנים שנולדו בבת אחת
קיל הוא לבדוק קל ממש לן שמין שהזכר בן שלש שנים ויום אחד
הוא יורש את הכל

ג הנח בנם גדולים וקטנים השביחו הגדולים
את הנכסין השביחו לאמצע אם אמרו ראו מה שהנח ל
לנו אבא הרי אנו עושין ואוכלין השביחו לעצמן ובן
האשה שהשביחה את הנכסין השביחה לאמצע אם
אמרה ראו מה שהמה לי בעלי הריני עושה ואוכלת הש
השביחה לאמצע

כשהוציאו מקנת הנכסים על קנתן והשביחו
הנכסים שכח לאמצע לכל מה שהניף לתוך מקח ימצאו להשביח ה
הנכסים שכח לאותן שהשביחו ואעפי' שהוא אינו אומנם עליהם נ
ואמרו החשם שהשביחה זה הוא בשביל יורשת בעלה עם שאר יורשי
בגין שהיה בת לאוכן שכשהלך למשען ולאוכן לא קניה בניה ונלתי
שמת במשען ולאחר כך מת במשען לדידה ולשתן הכח היה יורשת אותן
עם שאר שאי משען ולאוכן זה העכין האחרון לפי שיעלה על הדעת
שוחיל שים לה כזו שם טוב שהיה שולטת ומשכחת הנכסים שתשחול
קל שם שב לן

ד האחין והשותפין שנפל אחו' מהן לאומנות
נפל לאמצע הלה ונתרפא נתרפא משל עצמו האחין ש
שעשו מקצתם שושבינות בחיי האב חזרה השושבינות
חזרה לאמצע שהשושבינות נגבית בבית דין אבל ה
השולח לחבירו ברי יין וברי שמן אינן נגבין בבית דין
מפני שהן גמלות חסדים

זו התומכות עבודת המלך
היתה והיה מחויב על עבדי המלך מן החמצע כדי שיכלו לו דיוק מן
המלך אותה התועלת לחמצע שכח התועלת שהיה בשביל שיש
מחוסר מן החמצע אבל לא עשה מחזרה לעצמו לו עשה מלאכה וה
והרויח אותן הריוח הוא לו לבדו וזה שאמרנו שיתרפא מנכסי עצמו
לא מן החמצע הוא בשהוא שכב עליו אותן שחולי ובכוחה והוא מיבב
בעצמו ובמיבב שהוא שכב עליו אותן שחולי יכא בשכר
בהכרח בגון שחלה המלכות שהם משוחררות כדיעה והתנייר בהם
אז שעמד זמן רב לחזם המחם לו לקוד כי דין זה דיין מי שפטור כ
בעצמו וכידוע ומוסכמות הוא שחתקנות שמתקנין וכני חדם לקבוע נ
מחמתם בעת שכינוסין והם בפח ע' דרך משל לחוכן בקולה ויהיו
אלה שבמדינין בחשתו שכייב ונתן לו במעות דיבר בעת אלו שבמדינין
כדי לעזרו בהוצאת חופתו ובפח שחשב שהפח שחר בן חייב ולחוכן לתת
לו מתנה כיון שנתן לו

אם לא נתן יכול ממעטן לתבואה לירקות ויכול ממנו חייב וכלבר
שיש ממעטן ממה בתולה ותהיה תחתה מפחייה לפי חרקות יכול
לומר לו לא תעשה עמך אלא כדרך שעושית עמי ואם היה יעקב על
דרך מכל שכתן מנשכיות בכמותי לדם אחד ואחר כך בפחי יעקב תחת
ובא לפם היה הוה ואכל ואתה לא נתן מה שיש בחיי לחתן לחזור
המנשכיות אותה יעקב אותה המנשכיות תחזור לאחוזת בלי ספק ואם
רחוק הוה שאלה המנשכיות לחיי אחד ולא הודיע שהוה שלח
אותו מכלו בלבד אלא אותה מכפי שהיו שהם במקום חביו ו
ואח כך מתיעקב כאן אחזרנו המנשכיות חזרה לאחוזת
ואלו פירות הוה לו חביו כי זה הדבר הוה מתנה מאל רחוק היה ס
הדין שתחזור לרחוק

ה השולח שבלונות לבית חמיו

שלח שם במאה מנה ואבל שם סעודת חתן אפילו בדינר
אינן נגבין לא אבל שם סעודת חתן אפילו בדינר הרי אלו
נגבין שלח שבלונות מרובין כדי שיביאו עמה לבירת
בעלה הרי אלו נגבין שבלונות ממו עשרין כדי שתשתמש
בהן והיא בבית אביה אינן נגבין

שבלונות מפחות ובזרתן

מעכין נוסף שכל שנותנין לותה מיד זה ליד זה ואם אחזר חפילו ב
בדינר אין רבוני למר למעט אלא לדקדק לפי שאם אכל פחות מדינר
יגבה ואפשר שהלכה שכל מי שיאכל יגבה כדין מרובין כדין ומעטין כדין
אכל כדין אלא אכל כדין אין מתה היה לו יחזור הכל שלבר מה
שאכלו ואתו אחזר ואם קריבים היה תחזור לפי שמאכל ואמתה
ואתי למי קרוב תאכל ואל שאכל ואמתה

ו

שביב מרע שכתב נכסיו לאחרים שייר קרקע כל שהוא
מתנתו קיימת לא שייר קרקע כל שהוא אין מתנתו
קיימת ר לא כר ב בה שביב מרע והוא אומר שביב
מרע הייתי והם אומרים בריא היה צריך להביא ראיה
שהיה שביב מרע דברי ר מאיר וחכמים אומרי המוציא
מחברו עליו הראיה

ב אם שייר קרקע ואמר פרעתיה היה שיעמוד מחלין ולפיכך שייר
לעצמו אם אמרו שייר ולפיכך לא יחזור לו וכלבר מקנו מידו עד כל מכים
ואם לא מקנו מידו יכול לחזור ואפילו שייר לעצמו ואפילו אמר שביב מ
מרע לא יקנה לותה מתנה מהנת קיימת ככל מתנת בריה הוחל ו
ואין אם קנין לפי שמעכרנו מתנת שביב מרע במקנת בעיר קנין כין
עניל כין לא עמד בשרנה לקבלתו חוזר אם מקנת מחיים חכל אם ח
לאחר היו לבניו כך וכך אחר מותו הרי זה קיים ודע כי אם שייר ל
לעצמו מטלטלין כל שהוא דינו כדין מי שאמר קרקע ואם לא שייר ק
לעצמו כלום יכול לחזור בו ממה שנתן ואפילו מקנו מידו ושביב מרע
הוי קונה כל אם קונה מכחת מיתה ים לו לחזר ככל אם נתן
כשיעור ואפילו נטל קנין ואפילו שייר דבר לעצמו חכל אם אמר קנה
כל מי שנתן לו אוסף דבר ואפילו שלא קנו מידו עד זה ועבין מכוף
מחמת מיתה שיהיה אחולה מיתה ב עדיות על כל פנים מחותו חולי
ואחים מחמיי עליו הרחים הוא שביבו אותה רחים אים בידים שנר
מתנה בעריס שהיה שביב מרע בעת כתיבתו ומתה שנריך שתדע כי
כשיעור שביב מרע ומנה במתנתו קנין כין שהוא שהיה במקנת אל
בכל שבשים אותה שמתנה כטלה אים לומר שמא לא נמר לקנותו
שלא בפנר ואין שנר לאחר מיתה שלא אם יהיה במיפה את כאן והוא
שיבתו בפנר וקניפה מיניה מוסף על מתנתה דא אי מוסף לו על ידי
אחר ככר שלא יוכל לאחזר ואפילו נתן כל השבשים ואעפי אים אם
קנין לפי שזכו על ידי אחר ככר שתיימים כו שמתנה ואח שקנין ל
ליפות את כאן ואין הלכה כר מאיר

ז המחלק נכסיו על פיו ר

אליעזר אומר אחד בריא ואחד מסובן נכסים ש ש
להם אחריות נקנין בכתף בשטר ובחוקה ושאין להם א

אחריות אינן נקנין בכתף אלא במשיכה אמרו לו מעשה
באמן של בני רובל שהיתה חולה ואמרה תנתן בביתי
לבתי והיא בשנים עשר מנה ומתה וקיימו את דבריה
אמר להם בני רובל תקברם אמן וחכמים אומרים
בשבת דבריו קיימין מפני שאינו יכול לכתוב אבל לא
בחול ר יהושע אומר בשבת אמרו קל וחומר בחול
ביוצא בו זכין לקטן ואין זכין לגדול ר יהושע אומר
לקטן אמרו קל וחומר לגדול

סבר כחרנו כשרק ר נוזן

ממסכת קדושין מפרים שיקוייש כשם קנין מקרקע וקנין ממטלטל
ר אליעזר אומר מה מצר שם לשם לקנות שם דבר אלא כחתם
מפרים ואפילו יפים שמקנה לזולתו כמוכ לא כרבוי כלבר ואתי ש
לכל לא כחולי רובא לומר חולש כשאלן נכסיו בחול ואפשר שהלכה
מדברי שני מוכ בכתובי כמשמעו ואין שם מפרש כין דבוריו ביחל
אם בשבת אלין כדרך קנין למי שקדימנו לכתוב לשם רבה הוא שיקנו מיד
קנין מוכו לפילו בשבת אמת שמרו לעצמו לפי שאם היכו מטרידין א
עליו לשפם אחר עדים שידעו לכתוב ולחתום והלכה כחכמים ואלפס
זכין לבניאל ונתנוס קרידיש כבינתו

ח

נפל הבית עליו ועל אביו עליו ועל מורישיו והיתה ע
עליו בתובת אשה ובעל חוב יורשי האב אומרים הבן
מת ראשון ואחר כך מת האב ובעלי החוב אומרים ה
האב מת ראשון ואחר כך מת הבן בית שמאי אומרים י
יחלוקו ובית הלל אומרים הנכסים בחזקתן

אם שמואל יורשי החוב הבן מת תחלה ואחר כך החוב אין להם ת
תועלת על יורשי הבן לפי יורשי הבן יורשן וקנס כשאת כמו שקנס ענין
עקר לפרק שלפני זה אבל לומר זה לבעלי חוב דבן יורשי הבן כ
רבוני למר שאותם מזכו בכנסיו כמו שזכים בהם היורשים ומיה ש
שמואל כיון שכל בחזקתן דבעינן למר בחזקת יורשי החוב

ט

נפל הבית עליו ועל אשתו יורשי הבעל אומרים האשה
מתה ראשונה ואחר כך מת הבעל יורשי האשה אומרים
הבעל מת ראשון ואחר כך מתה היא בית שמאי אומרי
יחלוקו ובית הלל אומרים הנכסין בחזקתן
כתובה בחזקת יורשי הבעל ונכסים הנכסין והיוצאים
עמה בחזקת יורשי האב

כבר כחרנו כמקומות מפרר כמי שם כתובה נפל על מנה מלתים
שהוא מטר כתובה עם הקנסתת שהוא לה מעלה ונכסי שם שכבשים
ויוצאים עמהם נכסי תלוג ונכסר בחרנו זה לשם ומה שאמר כאן
נכסים בחזקתן הוא נכסי נאן כרגל ולא נתבאר כתלמוד בחזקה. מי
ויתיה שמקבל יחלוקו לכלמדנו מזה שיורשי קרוב מטלטלין כל נכסי
מלוג ואתי נכסי נאן כרגל כלבר ונכבר נתבאר כפרק שביעי מיבמות
ובכריסה מקומות מחרים היוק נכסים שם מקרקעים נכסי מלוג ויוצאים
אפם נקרקעים נכסי נאן כרגל

י

נפל הבית עליו ועל אמו אלו ואלו מודים שיהלקו
אמר ר עקיבא מורה אני בזה שהנכסין בחזקתן אמר לו
בן עזאי על הלוקין אנו מצטערים אלא שבאת להלוץ ע
עלינו את השוים

זה שאמר ר עקיבא בחזקתן היינו לומר בחזקת יורשי קרוב והלכה
כר עקיבא

גם פשוט עדיו מתוכו מקושר מאחוריו ' פשוט שכתבו עדיו

מאחוריו מקושר שכתבו עדיו מתוכו שמהן פסולין ר' הגגא בן גמליאל אומר מקושר שכתבו עדיו מתוכו כשר מפני שהוא יכול לעשותו פשוט רבן שמעון בן גמליאל אומר הכל כמנהג המדינה

גט נקרע כל שהוא וכתבו

בראבי זה פעמים ומקופר שטר מקופל כעין לוחות שכלים המקופלים העשוים לצלגו כמערב ושם מקלף שמכשיר בהם לקשיר הזכוכיות ונטעם תקון אלה השטרות מפני שהיו קופצין לגרש ויקרעו לו גט מקופל כדי שיתעכב בעמידתו ויחתוך בו שמא יעכור על כעסו בזמן עשיית לוחות קטורים ולא רצו לעשות הפרש בין שהי בעלי בתים שהשטרי יהתקיכו גם בן שיהיה גט מקופל במקח וממכר וזולתם למי שירצה לעשותם כן והכל מודים כי בשיהיו מכתב המקופל שהין כותבין אלא גט מקופל ואחר כך כותב לי גט פשוט ולא פירש לי לא פשוט ולא מקופל וכתב בספר פשוט שהוא בספר ואחר כך כתב לי גט פשוט לא מהני לי לכתוב פשוט ומקופל לומר הוא לעשות בתוב לי גט פשוט לא מהני לי גט מקופל וכתב לו בספר בחפץ מה שהוא לו ר' מכאן הוכיח ומכאן למדים לכתוב כמו שכתב בספר ולא יקפיד הכעל בכאן זה וחכמים לומדים פשוט עד שיכתוב בתוך שהוא לו ולבסוף כחכמים '

ב **גט פשוט**

עדיו בשנים ומקושר בשלשה פשוט שכתבו בו עד אחר מקושר שכתוב בו שני עדים שמהן פסולין כתוב בו זוזין מאה די להזון טלעין עשרים אין לו אלא עשרים זוזים מאה די להזון טלעין תלתין אין לו אלא מנה כסף זוזין דאינון ונמחקו אין פחות משנים כסף טלעין דאינון ונמחקו אין פחות משנים דרכונות דאינון ונמחקו אין פחות משנים כתב בו מלמעלה מנה ומלמטה מאתים מ מלמעלה מאתים ומלמטה מנה הכל הולך אחר התחתון אם כן למה כותבין את העליון שאם תמחק אות אחת מן התחתין ילמד מן העליון

מוריינו כי כמו שגט פשוט כעל מחד פעמל מדלוריתא כך גט מקופל עפעל בשני עדים וכבר בתרנו כי גט שם לכל שטר ולכך אמר כתוב בו ואלה הזוזין הנזכרים בשטר הם הנכרים שם מהבעה משם בשלש כמו שזכרנו פעמי' כי השלש מהבעה נכרין

ג **כותבין גט לאיש אף על פי שאין אשתו עמו ושובר לאשה אף על פי שאין בעלה עמה ובלבד שיהא מבירה והבעל נותן את השבר כותבין שטר ללוה אף על פי שאין מלוה עמו ואין כותבין שטר למלוה עד שיהא הלוה עמו והלוה נותן שכר כותבין שטר למוכר אף על פי שאין לוקח עמו ואין כותבין שטר ללוקח עד שיהא המוכר עמו והלוקח נותן את השכר**

כבר בתרנו

פעמים כי המוכר הוא מחילה ומה שאמר לחשה רבנו לומר שטר ש בשיהיה כתוב בו שחשתו מחלה לו כתוכתה ובלבד שידעו השניים מזה הוא שלנו שאם שמתו הוא מהם מזכר שם לחזק שמא יכתוב גט על שם אחת מהם שמתו בשמו ויהי' לאחת מהם ויקרע לה גרוש ואמו כן המוכר צריך שידע כי פלוני שם בעלה ובכן יוכל לכתוב עליו ויהו פרעים מה שאמר ובלבד שיהא מכירה ומה שאמר שקלה נותן ש מכר ולא לוה אותיות בגון שיתן לו ממון לעשות בו שחוזר ויהי שיהיה חלק שמתעסק בו בשטים כגון שהוא שקדן עשקה ויהי שלנו פלוני מלוה ופלוני לוה שקדן נתעצל שחבי בלבד הוא שהוא כתורת מלוה הוא שעלה על המכר

ד **אין כותבין שטר ארוסין ונשואין אלא מדעת שנהם והחתן נותן שכר**

אין כותבין שטרי ארוסות וקבלות אלא מדעת שנהם והמקבל נותן שכר אין כותבין שטרי כרורין וכל מעשה בית דין אלא מדעת שנהם ושנהם נותנין את השכר רבן שמעון בן גמליאל אומר לשנהם כותבין שנם לזה לעצמו ולזה לעצמו '

מריסות הוא שמקפות כפירות שקלקו

וקבלנות הוא שמקבל שדרן בחלק מפירותיהם ולפיכך הוא מתן ס הסכרות ונחבלו מוכיר לותו כמו שמתבאר בתרנו ושטרי ממציעה ושטרי כרורין שהתנות כל אחד מבתי דינין בחיתה שים מיתיה שדיין לו כמו שיתבאר בשמכת בלחד זו זה בורר לו לחד וזה בורר לו לחד וכמו כן לכתוב טענותיהם ל'שבו' שמוף יכתוב לכל אחד מבעלי דינין שטרי לחד יתיה כן טענותיו וזכיותיו ולחברו לחד כמו כן ויתיה לכל אחד יכתוב לכל אחד שטר לחד ויתיה כן טענותיו כל אחד מהבינה ויתיה כלומי כתרנה בלומי וטענו כך וכך

ה **מי שפרע**

מקצת חובו והשלים את שטרו אמר לו אם לא נתתי לך מבאן ועד יום פלוני תן לו שטרו הגיע הומן ולא נתן ר' יוסי אומר יתן ר' יהודה אומר לא יתן

ר' יוסי סבר

לסמכתא קניא והוא שיאמר מרם כשתעשה כך לו כמיתיה דבר ס פלוני על ענין זה יש לפלוני עלי כך וכך מזהב וכיוצא בזה וכל זמן שיש בתיה על דרך זה יקרע לסמכתא נתן מתקיים מוה כלום ויאמר ראוי כשום שניה הלה לא כעל קנין על זה בבית דין חמור ויתפוס זכויותיו בחותו בית דין ויאמר כשיהיה בדבר תעשה ממה שבזבית הלה כך וכך ודאמי שיעייכו בזה בירכם שמא קרע לסמכתא ואמר הלוכם ואינו יכול לקיים לסמכתא נתן שם בית דין חמור הלה בשיהיו ממוכין בתרן ישראל כמו שבתוב שלו '

ו **מי שנמחק שטר חובו מעמיד עליו עדים ובא לפני בית דין והם עושין לו קיום איש פ פלוני בן איש פלוני נמחק שטרו ביום פלוני ופלוני ופלוני עדיו מי שפרע מקצת שטר חובו ר' יהודה או יהליף ור' יוסי אומר יכתוב שובר אמר ר' יהודה נמצא זה צריך ל להיות שומר שוברו מן העברים אם לו ר' יוסי וכן יפה לו ואל ירע בחו של זה '**

ואל ירע בחו של זה הוא רומז אל המלוה לפי שהיו

זמן מוכן מוקדם ביטוב עתה מאוחר ועבין הכוזב בזה ירגיש ה שלא יטריח מן הלקוחות חלה מזמן השטר שבני ונהלכה כר' יוסי ובתובין שובר על היזק עבין בשיהיו '

ז **שמ אחים אחר עני ואחד עשיר והניח להם אכיהם מרחץ ובית הבר עשאן לשכר השכר לאמצע עשאן לעצמו הרי העשיר אומר לעני קח לך עבדים וירחצו במרחץ קח לך ויתים ובא ו דעשם בבית הבר שנים שהיו בעיר שם האחר יוסי בן שמעון ושם האחר יוסי בן שמעון אינם יכולין ל להוציא שטר חובה על זה ולא אחר יכול להוציא ע עליהן שטר חוב נמצא לאחר בין שטרותיו שטרו של יוסי בן שמעון פרוע שטרות שנהם פרועין כיצד יעשו ישלשו ואם היו משולשין יכתוב סימן והם היו מסומנין יבתוב בהן האומר לבנו שטר בין שטרותי פרוע ואינ יודע איזה הוא שטרו בלן פרועין נמצא לאחר שם שנם הגדול פרוע והקטן אינו פרוע המלוה את חברו על ידי ערב לא יפרע מן הערב אם אמר לו על מנת שא שאפרע ממי שא רצה יפרע מן הערב רבן שמעון בן גמ גמליאל אומר אם יש נכסין ללוה בין כך ובין כך לא יפ יפרע מן הערב כיוצא בו אמר רבן שמעון בן גמליאל אף**

הערב לאשה בכתובתה והיה בעלה מנדשה ידיר הנאה שמא יעשו קונגיא על נכסיו של זה ויחזיר את אשתו׳

אמרי לה יפרע מן הערב הל
מלה יתבעינו קודם מיתבע הלוה מיבעי רשב״ם אם יש נכסים ללוה לה
יפרע מן הערב אין מילמקת כזה אבל מילמקת חכמים בקבלן ופי׳
קמיבעם כך קבלן הוה מימר לו תן לי ואני נותן לך וערב הוה מימר
לו הלוהו ואני ערב או תן לו ואני ערב או הלוהו ואני נותן לך ואין
הלכה כרשב״ם ומימן מבריך מתריצי ערב דכתוב אימו מיבבלל על
מי זה עניין מיקים וקבלן דכתובה הוא מייב מיתן וייתבע ממנו ו
תחלה אבל זה אחר עידנא בעלה כבייב ואח״כ יבא נכסים כמו שזכר
רשב״ג

המלוה את חברו בשטר נובה מנכסין משועבדין על ידי ערים נובה מנכסין בני חורין הוציא עליו כתב ירו שהוא חייב לו נובה מנכסין בני חורין הערב שהוא יוצא אחר חיתום שטרות נובה מנכסין בני חורי מעשה בא לפני ר ישמעאל ואמר נובה מנכסין בני חורין אמר׳ לו בן נגש אינו נובה לא מנכסין משועבדין ולא מנכסין בני חורין אמר לו למה׳ אמר לו הרי החונק את אחד בשוק מצאו חברו אמר לו חנח לו ואני נותן לך פטור שלא על אמונתו הלוהו ואיזה הוא ערב שהוא חייב לו אמר לו הלוהו ואני נותן לך חייב שבן על אמונתו הלוהו אמר ר ישמעאל הרוצה להחבים יעסוק בריני ממונות שאין מקצוע בתורה גדול מהן שהן בטעין נובע ובל ה הרוצה לעסוק בריני ממונות ישמש את שמעון בן נגש

יאמר כי המלוה נובה מנכסים בני חורין על ערב כשיקיים הערב ק
קודם חתום שטרות וזה בגון שיקיים הערב בגוף הקטר ואחר כן ח
תומו קעדים ואח שיקיים כן ופלוני ערב סמוך על הלוה נובה המלוה
מן הערב מנכסים משועבדים ובפלה נטל הערב בקנין חיבבו מ
מחוייב בכל בכל מה שזכרנו וזה כי פסק הקבלה מבל ערב בריך ק
קנין עבדי זה דרך שיקיים אלא ערב רבה אין ערב בטעת אתן מעות
ואני זה נל שיקיים ואלתי שני הפשיט אחלה לא יתבן בלה קנין
וקבלה בר ישמעאל

פליקה מסכת בבא בתרא

מסכת סנהדרין

דיני ממונות בשלשה גזלות וחבלות בשלשה נזק והצי נזק ותשלומי כפל ותשלומי א ארבעה וחמשה בשלשה האונס והמפתה והמוציא שם ר׳ע בשלשה דברי ר׳ מאיר וחבמים אומרי המוציא שם ר׳ע בעשרים ושלשה מפני שיש בה דיני נפשות

דיני ממונות הם קנלות וחבלות בני פסק שם שדיני ממונות בלם
מלבר גזלות וחבלות יתבן בהם שלשה מילין ממחין ונחד הם
הוה ממחה לרבים ועבין ממחה לרבים שתקים חבמתו ומשלתו ב
בתורה משוי סמת בלל הקמון בתו מיודעים זה החבמים תלר ב
בהונה ון בלו דיני מבל גזלות וחבלות אין בהן בלא שלשה מ
ממחין ולפיבך חלק הממחר ולא אמר דיני ממונות גזלות וחבלות
בשלשה והני ידע שלא נקרא בית דין ממחה בדי שיבבל לדין גזלות
וחבלות שלא מי שהיה סמוך בארץ ישראל מן בית דין של עם אחר
ישראל ואמרו בזק ואני בזק ואשבי׳ שבזק ואני בזק מבלל החבלות בי
לפי שדנה לדבר בנזקין שמבלם העומד לותם יותר ממה שעבר ע
עליו ונם תשלומי כפל ותשלומי לרבעה וחמשה לרבר בזק שמבלם

קמיבעי ליה בזק ואני בזק מבלל החבלות בי לפי שדנה לדבר בנזקין שמבלם העומד לותם יותר ממה שעבר ע עליו ונם תשלומי כפל ותשלומי לרבעה וחמשה לרבר בזק שמבלם מתחילין בנזקין שהן שכיחין בכל יום ואחר בן בחבלות שאין שכיחין אלא לפעמים ומבלם מתחילין בשור שנגח ראשונה ושלישית שהן שכיחין ואחר בן בשור שנגח ד׳ וה׳ פעמים שאין שכיחין אלא לפעמים ומבלם מתחילין בנזקי ממון שהן שכיחין בכל יום ואחר בן בנזקי גופו

ונסמכו זקני העדים ר' יהודה אומר לעולם אין פחות מעמדים זקני אין פחות מעמדים לחדיים אין בית דין מקבל ובריך מיסיו הזקנים מכין כ כשרך מעמדים עשר לאחד מהן ממשנין סבור זקני מעמדים אין בית דין מקבל מעמדים עשר לאחד מהן שלשה כהנים ושלשה לויים וישראל ומה

מה ת"ל מעיד מעיד לימד בכל עדית מזוממין אלא בעדות פיזיות מיוחדת
במלך בלבד לגודל מעלתו וכל בני מדם מעידין בו לא יניח כשבור
זה ובלבד בד' יסודם.

כ וכשהוא מנחם את אחרים דרך כל העם
עוברים וה אחר וה והממונה ממצעו בינו לבין העם וכ
וכשהוא מתנחם מאחרים כל העם אומרים לו אני ב
בפריתך והוא אומר להם תתברכו מן השמים וכשמברין
אותו כל העם מסובין על הארץ והוא על מיסב המפסל
מה
שלמר לבני אדם כשמכחם אותם הוא תנחומין ופירוש מברין
מלכי לין ומפסל הוא כמח קטן

ג המלך לא דן ולא דנין אותו לא
מעיד ולא מעידין אותו לא חולץ ולא חולצין לאשתו
לא מיבם ולא מיכמין לאשתו ר' יהודה אומר אם רצה
לחלוץ וליבם זכור לטוב. אמרו לו אם רצה אין שו
שומעין לו ואין נושאין את אלמנתו ר' יהודה אומר נושא
מלך אלמנתו של מלך שבן מצינו בדוד שנשא אלמנתו
של שאול שנאמ' ואתנה לך את בית אדניך ואת נשי א
אדניך בחיקך. מת לו מת א
אינו יוצא מפתח פלטרין שלו ר' יהודה אומר אם רצה
לצאת אחר המטה יוצא שכן מצינו בדוד שיצא אחר מ
מטתו של אבנר שנאמר והמלך דוד הולך אחר המטה
אמרו לו לא היה חדבר אלא לפייסו בשמברין אותו כל
העם מסובין על הארץ והוא מיסב על הדרגש

זהו במלכי ישראל כלבד לפי שהיו עבריינין
במלכותם לא היו מסכחין המפסל. ולא היו ככנענין לדבדי תודם מכל
מלכי בית דוד לבין ודעין מותם לפי שהם יודעים שתודה ולא היה דב
בעיניהם המפסל. ושהסכנע לדבדי תודה לפי שמלכותם על פי שתודה
לא יבדע ממנו עבותנותם חמד שכתוב בית דוד אמר ה' דיבנו לב
לבקר מפפנו ודוד עם מכל שבשדבי גדולה היה והכלבה בד' יהודם כ
במה שלמר נותן הוא לאלמנתו על מלך מכל אלינה ויבום אין מ
מומינין לו לפי שזה מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול ולפיכ אין
מומינין לו פלטדין שלו הוא לדמונו לפייסו לדבר על לב העם
ולהודיעם כי לא קיימה כוונתו לדינו ודבעם הוא תימיני שבשתות וש
ושמעות והוא גדול מפפסל ואין הלכה בד' יהודם.

ד ויוצא למלחמה הרשות על פי בית דין של שבעים
ואחד ופורץ לעשו לו דרך ואין ממחין בידו דרך המלך
אין לה שעור ובל העם בווזין וניתנין לפניו ונוטל חלק
בראש לא ירבה לו נשים אלא
שמנה עשרה ר' יהודה אומר מרבה הוא לו ובלבד
שלא יהוא מסירו את לבו רבי ישמעאל אומר אפילו א
אחת והיא מסירה את לבו הרי זה לא ישאנה אם בן ל
למה נאמר לא ירבה לו נשים אפילו באבינעל
לא ירבה לו סוסים אלא כדי מרכבתו וכסף
וזהב לא ירבה לו אלא כדי שיתן אפסניא וכותב לו ספר
תודה לשמו יוצא למלחמה והוא עמו כדין גבגם והוא
עמו יושב בדין והוא אצלו מיסב והוא כנגדו שנ' והיתה
עמו וקדא בו בל ימי חייו

מלחמת מדמות מלחמתם של
פחד האומות זולתי של מבעה עממים ומלחמת עמלק כמו שבחנו
במיני מסוטה ומתבאי מלחמת מדמות שלא תהיה מלא במלך ום
ושבחדין ומיבום אין ממחין בידו מולקין עליו ומלך בדאם הוא מיקם

חני בל שבל ל עמולין בל העם מוסף על בל מה שהיה לאותו מ מלך
מוסף למלך לפדבות סוסים בל מה שיהיה לו לבדבה החיילים
שלו ולפדבות סוסי המלחמות כדי לבדיך אחוים לבל מה שהצדך
תהיה לאיתת לו סוסים. לבטלה בחדות מבבות לדבוב ק
הוא בהם בחיים יום שיהיה אז להבדיל לותם לפניו במו שעשתן מלב
האומות לבל אחד מותר שיהיה לו אלא סום אחד לדבובו בו בחמד
העם שהסבניה הגבורים והחיילים ואין לחסור גם בן שלו לדבובות
בשם ונסב שלח לעצמו בל יותר הדאוי לו בחדבו ובבולו ונדבים לבל מ
הונדות שבבשים שמובבות לנדבי ישדאל מנוס להדבות דיבותיב שבי
שבדי תודם שלמים בחמד יהיה עמו תמיד לא יסום ממנו במקו עזבו
בבהן ושבני יהיה מונח בביתו נגזין. ואין שלבש בד' יהודה ולא בד'
עמשון.

ח אין רובבין על סוסו ואין ישבין על בסאו
ואין משתמשין בשרביטו ואין רואין אותו ערום ולא כ
בשהוא מסתפר ולא במרחץ שנאמר שום תשים עליך
מלך שתהא אימתו עליך

בשעת שהוא מסתפר בדיום בשהוא
מבלח שער דלמו ומאד שמלך שלמימי מבוזלר

פרק שלשי דיני ממונות בשלשה וה בורר
לו אחד וה בוררלו אחר ושניהן
בוררין להם עוד אחד דברי ר' מאיר וחבמים אומרים
שני הדיינים בוררין להם עוד אחד.

שעשה בחם שלמדו חבמים בי שני הדיינין שם שבוררין השלישי ל
לפי שהדיין מיבורר שהוא מן הסבד בעלי דיבין יסיר בזבותו ובן הדין
שלפני יהסך בזבות הבעל דין השני שבדר ושלישי בדיב בי בי יסיב ול
ולא יהיה בוגש עם אחד מן השני בעלי דיבין לפי שלא בדבו אחד מ
מהם ומחלוקתו יהודה וחבמים חיבו בדיבין מומחין הלא בדי בין
שהיבן מומחין לפי שר' מאיר מומר בין שהם מיבם מומחין יש לו נא
לטעון ולערער בדיניהם וחבמים מומרים בין שהם בשרים שדי
בן בחומחי שהיבו יבול לפוסלן ועבין שלא מומרו חבמים בין שהם
בשרים ובדויים הוא פידו. ובהלבו אחד מהם הין בשרים שדי הם
בחומחין שהיבן יבול לפוסלן ושמתבדד מבל התלמוד מזה השבין
שה שהבי אומר בך וזה שבעלי דיבין בשיתבו בדין מי שבדדו בי
הלא הדיינות בדיבם וקבלו עליהם שלא הם בן טעו בדין שהוזר ו
ובטעות בדייבין בדין יש דברים ומחלוקת ואין זה מקומו
ואם יאבעלי דיבים לא בדדו אותם הדייבים ובח מבו אותם ע
עליהם הלא שהם שלמדו עמדו להם לדין בין בבי אדם אז שהבא ל
אותם מלך אז שלטון אז קבת זקבי הקהל ובח מבו אותם הבעלי דיבין
הם הין מומחין דיבים דין ומקובל בין שלא טעו בחו שהודבו וע
ובין מומחין שהיבן חבמים בתודה יודעים בחקדות שהעובים בה
יבולים לסבול ולהוציא דבר אתוך דבר בחו שבא יאר בתלמוד קומך
בבן מבא דבויבה ובבידנה דבוני לומר שהבי יודע וזוכר לתודה ע
שבתה ושבעל פה הים לי יכולת לסבור ולהקים ואני מבין העבינים
אבל הים שהוא בזה הים לו לדין ואבולו יחיד וחשב הלא בין דעתו
מדיים בלותה ובלבר פיסק מפודשים אבל בבי אדם שהוא בן ואין עבין
מומחה לדיבים והם אינו מומחה אין דיבי דין אתת ואחילו בעל דבוק
מביה להם בולם אתן הדעות מועלת אלא למומחה בחו שיתבאר ב
בתלמוד אבל זה שמומחה דלא בקו דעות אין לו דעות לבדיבי בב
הבעלי דיבין שידעו לבדי אבל מי אדן הוא לא יקבל עליו דיבו אבל ה
מומחה דבקו דעות מדיב בלותה ידין בעלי דיבין בין ינה בל ה
אחד מהם אז לא דצה ואין בעל דיבין יסיבל אחד מדיבו בבל אדן שדצ
ואלו יסיבה הוא אין בם בין על בעלי דיבין ואסילו לא דצו אבל זה ב
בחדן יפדבה בחו שהתבאר בזה העבין ואם שלמר זה שבעל

עדיו על זה וזה סומכ על זה אין מחלוקתם עם החכמים כמי
שאמרו שני עדים מעידין על ברכר אין עדותן מצטרפת אלא
אחת ומודעין הן כי זה ומכחיר אחין מעידין לו אלא אם כן יבואו ו
אותם קרובים או פסולים ואחר כך מחיר ר' מחיר עם החכמים כשיבוא
ראובן לעמוד בדין הן אבל ממון וכשיבוא ראובן שני עדים ומעידו ש
שהוא כרכרין אחר כן שבוא שני עדים אחרים ומעידו גם כן כמו ש
עדות שני עדים הראשונים ואם אינן מעמדין ואומרי אלא שהרכעה
עדים פסולין ר' מחיר אומר מעמדין הן ואחמר לראובן הבא ראוין ש
שהם כשרים לפי שאתה לא ידיית מכיוון עדי אחר עדים על עבין אחר
בעצמו שלא שאתה יודע שהם בהן מי שאינו כשר לעדות ואתה לא כדע
אין זכות שהם הפסולין אם הם הראשונים או שהם האחרונים אם כן יש לך
לקיים הכשרות באחת שבעדות וחכמים אומ' אין אנו מעמידין בהכחשה
עדים אחד עדים לפי שאתה לא ידיית עדי אחר עדים על עבין אחר
שהרי עדים שאתה יודע שהם בהן מי שאינו כשר לעדות ואתה לא כדע
אין זכות שהם הפסולין אם הם הראשונים או שהם האחרונים אם כן יש לך
לקיים הכשרות באחת שבעדות וחכמים אומ' אין אנו מעמידין בהכחשה
עדים אחד עדים לפי שאתה לא ידיית מכיוון

והשונא אינו הוא האוהב זה שושבינו והשונא כל שלא
דבר עמו שלשת ימים באיבה אמרו לא נח שרו ישראל
על כך׳

סומכינו הוא דעתו כגון הריעות שעושין בזמן קטנותם ונקדמין ס
סומכינן ואין הלכה כר׳ יהודה הלח מוקב ושוכח כפר לעירית חכל ק
הוא פשוט לרבי לומר שקנוי לו לדין להוקבו ולשוכחו להלידו לחיים
לח למתן ימירתם ליה ולח למתן דפני ליה וקרבה מעשיות כתלמוד
מחקים עקר זה ומלמדין אותו ומזקירין עליו ואין רחוי להכזות בכל
זה במחשבות שאין בהם ממש

ביצד בודקין את העדים היו מכניסין
אותן ומאיימין עליהן ומוציאין את כל אדם לחוץ ומ
משיירין את הגדול שבהן ואומר לו אמור היאך אתה
יודע שזה חייב להה כלום אם אמר הוא אמר לי שהוא
חיי לו או איש פלו׳ אמר לי שהוא חייב לו לא אמר כלו׳
עד שיאמר בפנינו הודה לו שהוא חייב לו מאתים וזו היו
מכניסין את השני ובודקין אותו אם נמצאו דבריהם ס
מכוונין נושאין ונותנין בדבר שנם אומ׳ וכאי ואחר או׳
חייב וכאי שנם אומרי׳ חייב ואחר וכאי חייב אחד אומ׳
וכאי ואחר אומר חייב ואח׳ אי א׳ נו יודע או אפילו שנ׳
מזכין או מחייבין ואואחד אומ׳ אינ יודע יוסיפו ד׳ דיינ׳

מלייתין מיבחין

מצחירין ויכנידו עליהם נדולת יערי׳ מכחרין לקם מה שים בעדות
שקר מן הכתוי ומכוכר שעונש למעשיך אותה ופיוים כשכיהו הוים לן
שקר לכו שזו על עדים שקני חייב לו מכח חו כיונח בזה חו חמר ל
כנו דרך קולקח ומשיחת עדיק שכל חם הודים כשכיהם כדרך שפור
דכרים ולח חמר לקם היו עלי עדים וזהו מה שחמר הוח חמר לי ס
שחני חייב לו שלין עדי׳ זו מעשית וניקיפו דחייבין הוח פיוסיפו שכים ק
ניקיו חמשה וחם חרע עור כגון זה שחמרינ בשבחו וחמרו שכים ק
ואחד חיני יודע יוסיפו שכים כן יעשו קמיד עד ניקיו חם חכי שיחמ׳
שכדיתו ומכין בריל שמכחו שיחמר שקר חוכק שכדיה ׳

יב גמרו את הדבר
היו מכניסין אותן הגדול שבדיינין אומר איש פלו׳ אתה
וכאי ואיש פלו׳ אתה חייב ומניין שבשיצא אחד מן ה
דיינים לא יאמר אנ הוא המזכה והכירי מחייבין אכל
מה א עשה שחבירי רבו עלי על זה נאמר הולך רכיל מ
מגלה סוד ׳

מכניסין מוקם לכעלי דיכון זה כי הדייכין יפחו ניחנו
כדין וכעלי דיכון יוציחו חוקם מעליהם חחר שנשמעו טענוחיהם ק
וכשעם כזה כרי שלח יפחו פנים לחחר מכעלי דיכון ועוד חלח ידעם
הדיו׳ מי חייב חותו כרי שיכון דייכין חסוכים לכל כני חדם ולח ידע
חחד מהם מי הוח חשר חייב ולח חשר זכה ולפיכך חמרו כמי שמע
שמלכה זה חסוד מקם ומודיע מי הוח המזכה ומי הוח המחייב הולך
רכיל ומגלה סוד וקלכה כרבן שמעון בן גמליאל ׳

יג כל זמן שהוא סותר מביא ראיה הוא
סותר את הדין אמרו לו כל ראיות שיש לך הכא מבאן
ועד שלשים יום הביא בתוך שלשים יום סותר לאחר
שלשים יום אינו סותר אמר רבן שמעון בן גמליאל מה
יעשה זה שלא מצא בתוך שלשי׳ יום ומצא לאחר שלשי׳
יום אמרו לו הבא עדי׳ אם׳ אין לי עדים הבא ראייה אמר
אין לי ראייה לאחר זמן ומצא עדים ומצא ראיה הרי
זה אינה כלום אמר רבן
שמעון בן גמליאל מה יעשה זה שלא היה יודע שהיה לו
עדים ומצא עדים לא היה יודע שיש לו ראיה ומצא רא
ראיה ׳ אמרו לו הבא עדים אמר להן אין לי עדים ה
הבא ראיה ׳ אמר אין לי ראיה לאחר זמן מצא עדים ו
ומצא ראיה ראה שהוא מתחייב ואמר קרבו אנשי פלוני
ופלוני והועידוהו או שהרצי ראייה ׳ מתוך אפונדתו ה
הרי זה אינה כלום ׳

פיקדיקון הוח הכנוי שלנו שמוך לכעלם
ניון הלכה כרבן שמעון בן גמליאל לפי שמלחר שחמר חין לי עדים
ניון לי ראיה חין חומרין לו חם הכיח ראיה לחר חין לפי דים לכו לומר
חין זה כראיה זו חו כהלכה העדים כיון שכבר חמר חחלה חין לו
ראיה בפום פנים חכל כשילחר לו ים לי עדים כמיילת היה חו ים לי
עדי׳ לפם חין חומרין לו חלה חוחכין הדין לפי המנוי וכשיכיח עדי׳
חו שטרו לפום חין חומרין לו חלה חוחכין הדין לפי המנוי וכשיכיח עדי׳
חו שטרו סותר הדין וניכיו לו כמה שכראה הנחיל ולה חמר לפם כת
כתחלה חין לי עדים ניון לי ראיה

פרק רבעי אחר דיני ממונות ואחר דיני נפשות

ברישה ובחקירה

שנאמ׳ משפט אחד יהיה לכם מה בין דיני ממונות לדיני
נפשות׳ דיני ממונות בשלשה ודיני נפשות בעשרים וש
ושלשה דיני ממונות פותחין לו בין לזכות בין לחובה ור
ודיני נפשות פותחין בזכות ואין פותחין בחובה ׳

דיני ממונות מטין על פי עד אחד בין לזכות בין לחובה
ודיני נפשות מטין על פי אחד לזכות ועל פי שנים ל
לחובה דיני ממונות מחוירין בין לזכות כין לחובה
ודיני נפשות מחוירין לזכות ואין מחוירין לחובה ׳ דיני
ממונות הכל מלמדים זכות וחובה ודיני נפשות הכל מ
מלמדין זכות ואין הכל מלמדים חובה דיני ממונות ה
המלמד חובה מלמד וכות והמלמד זכות מלמד חובה ׳
ודיני נפשות המלמד חובה מלמד וכות אכל המלמד זכ
זכות אינו יכול לחזור וללמד חובה דיני ממונות דנין ב
ביום וגומרים בלילה ודיני נפשות דנין ביום וגומרין ב
ביום דיני ממונות גומרין בו ביום בין לזכות בין ל
לחובה ודיני נפשות גומרין בו ביום לזכות וביום ש
שלאחריו לחובה לפיכך אין דנין לא בער בשבת ולא
בערב יום טוב

לחרי לחד דיני ממונות כדיכיפה ומקדיק וזה דכר תורה חכל כרי ס
עלה קבעל עלה כפני לחין חומרי עלה יחדיכו הדכיפה ומחקדיק כל
כדיני ממונות חכל חכדיקה חין לסמוך עליה כדיני ממונות חכל כ
כ״ל חלה חם כן היה כחותי הדין דכר נפתר כמו שחמרו דין תרומה
ומעשרות בין חקדיק ודכיפה וחכדיקה כי החקדיק ומדכיפה הם ס
קדכרים שמורים חל העניין כדין כנ׳ כמה שלנו לו ומתי שלוה לן ו
ועל פי זה דרך שלנהו ובחי זה מקום שלנהו כלומר כחי זה עיר וכ
וכדיקה הוח כדיקה כדכרים שחיכם מורים כעניין הדין שכחמ׳ מי זה
כנר היה לנכם המלוה חו הלוה כשעה שלקח המעות חו עומר היה
חחד מהם חו יותב והמעות הם היו כבנר חבי חו כבנר חבי כמו שמר ומעיד
כדכרים שלו שהן כדיקות שחילו מועילות כעניין הדין

ועל פי שנים למיתה כגון מיתת אחד שנהרג דיינין לומדים זכאי ומלמדים עונשין דיינין לומדים חייב דיינים מכין המחייבים על המזכים מכים עונשין דיינין לומדים חייב ואין מלמדים זכאי ואין מלמדים חייב ואין מלמדים זכאי ואין מלמדים חייב ואין מלמדים זכאי ואין מלמ

לבריקותחקירות אחר אמר איני יודע עדותו בטלה ב
בריקות אמר אחר איני יודע אפילו שנים אומרים אין
אנו יודעין עידותן קיימת אחר חקירות ואחר בריקות ב
בזמן שהן מבחישין זה את זה עדותן בטלה

כן זכאי הוא רבן יוחנן בן זכאי נלמ"ד היה הוא אומר מברך מכל זה
מעשה היה לפני רבן גמליאל מזרח לפני ומערב לפני ואמר
הגלל לעגייש בחי זה מקום אמרו לו במקום פלוני תחת לילן תלוי
ואמר רבן יוחנן בן זכאי יש למחול תמר התלמיד היה
היו עוקריהן מקום תלויים בהם מן הענן ס"א עוקריהם מרובים מן ק
קנריים ואם קם עבות אין מקוה וכל זה כדי להחריך על העדים כמו
שזכרנו וראוי דבריו בכותים וטובים ומחלם במו שאמר ובאותה
מעם לא היו קורין אותו תלמ בן זכאי בלבד ומזה המעשה נלמוד בן
זכאי והיינו שקדום שהיה חכורין כמו שקבל אותה ו
ואמרו ואמרו שנים מומרים רוצה לומר שנינו בחקירות שם שם
השקר כשנים שאומרים אנו ידענו שאחר אומר היכי ידע עדותן ק
קיימת וכן מירמו התלמוד ומטעם אמר כגלגו שם שאל אחד מן העדי
בחקירות היכי ידע עדותן בטלה ואם אמרו כלם בבדיקות אין אנו
יודעים עדותן קיימת הוא שאם אמרו לך והוא זה כי מעשיהן כל ע
עדות שאין אתה יכול להזימה היכא עדות והזמה מי שאמר בלא כ
כשיש הזמן והמקום שבהן היה המעשה והוא כדי שיכול להזמר
להם אותו שיזם אותם ובלא עדותם לא היה מעשה במקום ש
שבני מיכאל עול' ומכאן בחקירות שם לשיש הזמן והמקום ואם
אמר בחקירות היכי ידע מי שאמר כה הזמה כשיש פנים ולפיכך ע
עדותן בטלה ואמר עדות שקר הוא זה שאמר בחקירות היכי ידע
הוא כדי שלא תתקיים עליהם הזמה

ג אחר אומר בשנים כ
בחדש ואחד אמר בשלשה עדותן קיימת שזה ירע ב
בעיבורו של חדש וזה לא ידע בעיבורו של חדש אחד
אמר בשלשה ואחד אמר בחמשה עדותן בטילה אחד
אומר בשתי שעות ואחד אומר בשלש עדותן קיימת
אחד אומר בשלש ואחד אומר בחמש עדותן בטלה א
ר' יהודה אומר עדותן קיימת אחד אומר בחמש ואחד א
אומר בשבע עדותן בטלה שבחמש חמה במזרח וב
ובשבע חמה במערב

זו שאמרנו שכשיהיה מחלוקת ביום אחד
עדיותן קיימת לאמכם דין זה עד מני החדש כלכר לכל אם לאמר באחד
כשאם עבר בחדש ובאחד כשבעה שאר עדיותן בטלה ואפשי שם
שהשכימו על היום מן השכוע לפי שהי לשפר שיעבור מני החדש ם
פלה ידעו כל העולם אי זה יום היה חדש ומשפחת המזרח עד ל
שאנא שהיקיע מזרח ומשאנא השמים עד פלת השערב נקרא
מערב וכבר בארנו במסכת ברכות שכל השעות שנזכרות בכל ק
שאשם שעות זמניות

ד היו מבטלין את השני ובודקין אותו
אם נמצאו דברי יהן מבוזנין פותחין בזכות אמר אחר מן
העדים יש לי ללמד עליו זכות או אחד מן התלמידים
יש לי ללמד עליו הובה משתקין אותו אמר אחד מן
התלמידים יש לי ללמד עליו זכות מעלי אותו
ומושיבי אותו עמהן ולא היה יורד משם כל היום אם
יש ממש בדבריו שומעין לו אפי' אם הוא יש לי ללם על
עצמי זכות שומעין לו ובלבר שיהיה ממש בדבריו

לימן יודע משם כל היום שאמכם הוא זה בשלא היה שם בדבריו ש
לכל שם היה שם בדבריו לימן יודע משם לעולם ואין שומעין מן
העד דבר כיון לזכות כיון לחובה משום שנאמר ועד אחד לא יענה
ואמרו בשאם למות הוא מוזר על אחד שאלו אמר אחד לא יענה בא
בשאם למות ולפיכך לימן נקרב עד שיהיו שמחייבין יותר על המזכי

סנהדרין

סנהדרין לא יותר כמון שבחרינן בפרק שלשה זה

ה אם מצאו לו זכות פטרוהו
ואם לאו מעבירין אותו עד למחר ומוזהרין ונזהרין
ונזהרות ומעמידים במאכל ולא היו שותים יין כל היום
ונושאין ונותנין בדבר כל הלילה ולמחרת משבימין ו
ובאים לבית דין המוכה אומ' אני הוא המוכה ומוכה זוגי
במקומי והמחייב אומר אני הוא המחייב ומחייב אני א
במקומי המלמד חובה מלמד זכות אבל המלמד זכות א
אינו יכול לחזור וללמד חובה אם טעו ברבר סופרי ה
הדיינין מוכירין אותו אם מצאו לו זכות פ
פטרוהו ואם לאו עומדין על המנין שנים עשר מזכין ו
ואחד עשר מחייבין ובאי שנים עשר מחייבין ואחד ע
עשר מזכין חייב אחד עשר מוכין ואחד עשר מחייבין
אפילו עשרים ושנים מזכים או מחייבין ואחד אומר א
אינו יודע יוסיפו הדיינים עד כמה מוסיפין שנים שנים
עד שבעים ואחד שלשים ששה מוכים ושלשים ות
וחמשה מחייבין ובאי שלשים ששה מחייבין ושלשי
וחמשה מוכים חייב שלשים ששה מוכין ושלשים ו
ששה מחייבין דנין אלו בנגד אלו עד שיראה אחד מן
המחייבין את דברי המוכין

כל זה מבגאל ובבר הקדימנו זכרון עקרין כי
קעותך לנוכח על פי עד אחד ולרעה על פי שנים לא יתנו

פרק ששי נגמר הדין מוציאין אותו לסקלו
ובית הסקילה היה חוץ לבית דין
שנא' והוצא את המקלל אל מחוץ
למחנה ואחד עומד על פתח בית דין והסודרים בידו ו
ואדם אחד רובב על הסוס רחוק ממנו כדי שיהא רואהו
או אחד יש לי ללמד עליו זכות והוא מנף בסודר והסוס
רץ ומעמידו אפילו הוא עצמו אם אמר יש לי ללמד על
עצמי זכות מחזירין אותו אפילו ארבעה וחמשה פעמים
ובלבר שיהא ממש בדבריו אם מצאו לו זכות נ
פטרוהו ואם לאו יוצא ליסקל והכרוז יוצא לפניו א"ש
פלוני בן איש פלוני יוצא ליסקל על שעבר עבירה פ
פלונית ופלו ופלו עדין בל מי שיודע לו זכות יבא ו
וילמד עליו

הסבה אבל בגללה היה בית הסקילה חוץ לבית דין שנא
כדי שלא יהיה נראה שהוא לבית דין מרוצה לבמיתת ובעבור שמוליכין
אותו לבית הסקילה אפשר שיהיה שם מי שילמד עליו זכות ופיוצא
הסכרין מפות ואם שלמד שיהא ממש בדבריו נחו מחזירין אותו ש
לפילא מרובעת ואחת מהשבעה פעמים לאמכם פעמים ואחת מחזירין ש
אותו כשיאמרו לחזיים עליו שכל שם אמר הוא יש לי ללמד על עוד מי
זכות ואפי' לא היה ממש בדבריו מחזיקין אותו לעוד אחת מהשבע פעמ
טעותו ואפשר שבשחוזר לבבי תשיבה לעתו וישכוח טעותו ובתוך
הסכרוז יאמר ושעדיין עליו עדים שהם שלבי ושלבי שעשה כך וכך ב
ביום פלבי בשעת שלבית במקום פלבי הוא יכול יהיה שם מי שיזים אותם
וכאן שעשין בסקילה בן שעשין בכל מיתות בד

ב היה רחוק מבית הסקילה עשר אמות
אומרים לו התודה שכן דרך כל המומתין מתודין שכל
המתודה יש לו חלק לעולם הבא שכן מצינו בעכן ש
שאמר יהושע בני שים נא כבוד לה' אלהי ישראל ותן
לו תודה וגו' ויען עכן את יהושע ויאמר אמנה אנכי
הטאתי לה' אלהי ישראל וכנין שנתכפר לו בזדוני שנא'
ויאמר יהושע מה עברתנו יעכרך ה' היום הזה היום

הוה אתה עבור ואין אתה עבור לעתיד לבא ואם
אינו יודע להתדרות אומרים לו אמור תהא מיתתי כפרה
לכל עונותי ר' יהודה אומר אם היה יודע שהוא מומם
אומר תהיא מיתתי כפרה לכל עונותי חוץ מן העון ה
הזה אמרו לו אם כן יהא כל אדם אומרים כך כדי
לנקות את עצמם׳

מה מהדרין
להתדרות רחוק מכית הסקילה כדי שלא יפחד ותטרף דעתו ולא יוכל
לכבד כשיפיס קרוב ממקום שמיתה לעבדן שיתה יזורקת שעה לפי שתורתנו החמתית לוקח מהייבת מיתה
על הזורקה בחוץ לחומה בשבתו ולא בכבוזת בכיל שיחמר שעשה זה ק
ממעשה ואין הלכה כר׳ יהודה

ב היה רחוק מכית הסקילה ארבע אמות ה
היו מפשיטין אותו את בגדיו האיש מבסין אותו מלפניו
והאשה מלפניה אותה ומאחריה
דברי ר׳ יהודה וחכמים אומרים האיש נסקל ערום ואין
האשה נסקלת ערומה

יכסה איש מתחת חטבור ומן הסברין ומעלה ערום לפי
שקנה ממיתי למות ואין הלכה כר׳ יהודה׳

בית הסקילה היה גב
גבוה שתי קומות ואחד מן העדים דוחפו על מתניו ונ
והפך על לבו הופכו על מתניו אם מת בה יצא ואם
לא נוטל את האבן ונותנה על לבו אם מת בה יצא ואם
לאו הער השני נוטל את האבן ונותנה על לבו אם מת בה
יצא ואם לאו רגימתו בכל ישראל שנ׳ יד העדים תהיה בו
בראשונה להמיתו ואחר יד כל העם באחרונה

הסקילה
לא קדימה ממקום גבוה אלא לפי שכשלת החכן עליו לא ימיטל קנה
עליו הבשר אחד קנה מחתה רואה מה מחוי סקול יסקל לא ירה יידה

ה כל הנסקלין מתלין דברי ר׳ אליעזר וחכמי׳ אומרים אינו
נתלה אלא המגדף ועובר עבודה זרה האיש תולין א
אותו פניו בלפי העם והאשה פניה כלפי העין דברי ר׳
אליעזר וחכמים אומרים האיש נתלה ואין האשה
נתלית אמר להם ר׳ אליעזר׳ הלא מעשה בשמעון בן שטח
שהלה שמונים נשים באשקלון אמרו לו שמונים נשים
תלה ואין דנין שנים ביום אחד

מנין בלבד ועובר עם נקבה גם כן מנין קנה אם שכחתי׳
ומכנסם לאחר שעשה כיוצא מן האחרת ואין הבר ת״ק קנה מנין
ונפרעו זה בספרי כי אותה פרשה כלה בעל מרכבת ואתלו שם הבעלים
בשביל הכעוף ויהיינן כן׳ ביום אחד קודמת שעה וכן תלייתן זו
קודמת שעה ואין למדין דין מקודמת שעה כמו שקטענו עקר
בקדימת תכורנו זה ואין הלכה כר׳ אליעזר׳

ביצד תולין אותו
משקעין את הקורה בארץ והעץ יוצ׳ ממנו ומקיף שתי
ידיו זו על גב זו ותולה אותו ר׳ יוסי׳ אומר הקורה מוטה
על הכותל ותולה בה כדרך שהטבחים תולין ומתירין
אותו מיד ואם לאו עוברין עליו בלא תעשה שנאמר לא
תלין נבלתו על העץ וגו׳ כלומר מפני מה זה תלוי מ
מפני שבירך את השם ונמצא שם שמים מתחלל

חכמים
מאמרים אמור לתלות על תילן כשוער לפי שם מכחתי תקברנו וקניכה לפי שם
פחיתי מחוסר תלה קבורה יבא זה מחוסר קבורה וקניכה לפי שם

ממן מעשה שהקהלים מסתגן מתגלח עליו קוץ וקבר שוה לפי הענן
הקהלקה כאדון לפי׳ שקנה מחוסר תפירים ולפי׳ קנה לחומר מעשה
על הכתוב ולא תעקש בדין וחכמים שכבי תשמיש לאו מילתא הוא

אמר ר מאיר כומן שאדם מצטער מה הלשון אומרת
קלני מראשי׳ קלני מזרועי׳ אם כך אמר הקבה מצטער
אני על דמן של רשעים קל וחומר על דם צ
צדיקים שנשפך ולא זו בלבד אלא שבל הבלין את
מרגו עובר עליו בלא העשה הלינו לבבודו להביא לו
ארון ותבריכין אינו עובר עליו לא היו קוברין אותם ב
בקברות אבותיהם אלא שני קברות היו מתוקנים לבית
דין אחד לנסקלין ולנשרפים ואחד׳ לנהרגין ול
ולנחנקין

מה הלמדנו מומרת כלומר לי זה לבבי קנה מכהג בני אדם
לומר כשהקנה רוצה לעצום עי מיטטער כצערי אין הכתוב בזה הא
המעשה ולא בהכתבו ובדברים שמיע לומדים בייע ר׳ מחיר קבלתי
מרבותי קבלתי מחרונה כך למד מפתחה שכתיתה זה הקחמה ים הא
חנרכן הקניאת ולבניה לוקין בחייב אין טוב ולא לומר זה לומר בחייב
מיתה כל שכן מי שכשתו נקי ולא הסתי קבורת הלבה בעיני לא
ואין לה ריח ולא למך בכתוב אלא קבלה בלבד׳

נתעבל הבשר
היו מלקטין את העצמות וקוברין אותם במקומן וה
והקרובין באים ושואלין את שלום העיים ואת שלום
הריינין בלומר שאין בלבנו עליכם בלום שרין אמת
דנתם ולא היו מתאבלין אלא אונים שאין אנינות אלא
בלב

הקיוכים כתים בשבועה הדין עליו והשתא ואין רוצין לשתאבל על ס
הדינו כל לפי שאין שבועתיהם מפוטרים שי מיתוכל שבועה וס
ושתאבלות אין חיובו אלא בשמותיהן הקבר כמו שיומרנו מעשתם ס
הבולל ובחותה שעה אין חבני חבלות ושמחל ובדוק ידוע׳

פרק שביעי

ארבע מיתות נמסרו לבית דין
סקילה שריפה הרג וחנק ר׳
שמעון אומר שריפה סקילה
חנק והרג זו מצות הנסקלין׳

הסבה ניתחלוקתם בתיבע
מיתות לפי כשיעתם מוקדם או מאוחר לפי שמקדימים במאמר מיתה
חמורה לפני מיתה קלה וחכמים ור׳ שמעון חולקין בסדיפה ושקילה
לי זה מפה חמור וזה קל וחנק וקרב ותיעלתנו לידע לי זו מיתה חמור
לפי שמי שבתחייב שתי מיתות ידין בחמורה לדברי הבל ולחכרן זו ס
מיתות הנסקלין דומה למה שקדם מעבין זה בסדיק שקדם לזה ואין
הלכה כר׳ שמעון׳

כ מצות הנשרפין היו משקעין אותו בובל
עד ארבותיו ונותנין סודרין קשה לתוך הרבה ובורך
על צאורו וזה מישך אצלו וזה מישך אצלו עד שהוא פ
פותח את פיו ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו וה
והיא יורדת לתוך מיעיו וחומרת את בני מיעיו ר׳ יהודה
אומר אף הוא אם מת בידו לא היו מקיימין בו מצות ש
שריפה אלא פותחין את פיו בצבת שלא בטובתו ו
ומדליקין את הפתילה חוזרקה לתוך פיו ויורדת לתוך מ
מיעיו וחומרת את בני מיעיו אמר ר׳ אליעזר בר׳ צדוק
מעשה בבת כהן שזינתה והקיפוה חבילי זמורות ו
ושרפוה אמרו לו מפני שלא היה בית דין באותה שעה

בקי

ג מצות הנהרגין היו בתיוין את ראשו
בסיף כדרך שהמלכות עושה ר' יהודה אומר בזול הוא
זה אלא מנח את ראשו על הסדן וקוצין אותו בקופים א
אמרו לו אין מיתה מנוולת מזו מצות הנחנקין
היו משקעין אותו בובל עד ארכובותיו ונותנין סודרין
קשה לתוך הרבה וכורך על צווארו וה מושך אצלו וזה
מושך אצלו עד שנפשו יוצאת

לחם ר' לף יודע לי מיתה מנולת ממיתה זו לחם אם תעשה מה
תמרק תעלה ובחקותיהם לא תלכו חכמים תמרי הזחיל וכתב בתורה
הריגה בסיף הן התורה ובכור ידפתה מחעיר קם
מחמיתים בידיהם מי זו מיתה שתהיה לפי מחתה הרבה הנלם
תמית מהמיגזו בחנוסים והוא מנליגו ספור דברים מהין אם
ירדעים חלח מה שמחעבו מהם ולפיכך נהם הסם ית מיהיו הערים ע
נחמנין על הערין ומזו עכין כרחם ומין הלכה כר' יהודה

ד אלו הן הנסקלין הבא על האם
ועל אשת אב ועל הכלה הבא על הזכיר ועל הבהמה ו
והאשה המביאה את הבהמה וחמנדף והעובר עבודה
זרה והנותן מזרעו למולך ובעל אוב וידעוני והמחלל את
השבת והמקלל אביו ואמו והבא על נערה מאורסה
והמסית והמדיח והמכשף ובן סורר ומורה הבא על
האם חייב עליה משום האם ומשום אשת אב ר' יהודה
אומר אינו חייב אלא משום האם בלבד
הבא על אשת אב חייב עליה משום אשת אב ומשום א
אשת איש בין בחיי אביו ובין לאחר מיתת אביו בין מן
האירוסין בין מן הנשואין
הבא על כלתו חייב עליה משום כלתו ומשום אשת א
איש בין בחיי בנו ובין לאחר מיתת בנו בין מן האירוסין
ובין מן הנשואין הבא על הזכור ועל הבהמה
והאשה המביא את הבהמה אם אוכם חטא בהמה מה
חטאה אלא לפי שבאת לארם תקלה על ידיה לפיכך
אמר הכתוב תסקל דבר אחר שלא תהא הבהמה עוברת
בשוק ויאמרו זו היא הבהמה שנסקל איש פלוני על י
ידיה

בכל מקום אב' בתורה למיקם
בם בסקילה ולמדנו סקיל למוכב עם בהמה כמו אב' מות ימות נחת
סבהמה תהרגו ונאמר במשית כי קרב תקרבנו סכה כמו במשית כ
בסקל כמו כן הבהמה ובמיתת סבהמה כך מיתת המוכב עמה ומן
המכתוב כי מי שבהמה זכור על עמתו בסקילה ונאות מנקדת בריבב
בבהמה ונהיה בלב בחמדת ית מוכב עם בהמה נקן חטא מהמיתה ה

[redacted]

בבהמה ומלמד מקדם החכמים על שעורה ומהמת הוא מהמתם כל
החכר בלו מכל שבבחת קנת מהעבדים ככה הוא כמו שבא דרך לבריח
ומין לחוכחת שבבא זרע בעבין חיוב העובמין דרך בהוס פעים חלה
כיון שהבניס החבר יתחייב העובם עליהם ולחבילו פירם חיב ומין ק
ספרים בעבירות בלם כין מיסיה החים מלמעלה ומחסה מלמטה מ ם
מתחיה חת הם מלמעלה ומחים מלמטה ומהו מקורין מהכבה ניסוך ו
וכמו כן מהר החכחות בלם על לי זה שבחה מתחיה הביחה יעביבו כ
בחבבהת העשרה מיסך מיסיה זה חם בח מדם על ערוה מן הע
העבירות בחבר ולחתי החברות חינו חייב עובם ומהי הוביל מבבת ודע
לפי מקוה לבר שבחלבו עליו ולח שבק בו החלמוד ומי לשאם כ
חלה על לבר חעור מהין בו שבק ומכל מקום הוח לבר ערוה ומהו ם
מקורין מבניס מבמם מת בלומר שבמשם בחבר מת לחבם ויי עמ
מבמשם ערוה בשביל מתה זה חינו חייב בום ובר לדברי הכל ומהו
מקורין מעבה קודמין ומי שבא דרך חיבריס בעדום מן העבירות
לו כשך לחר מן העבירות לו חבק לו מבמם בחבר מהבריי לבנבת ם
הבחה בלי זה חבר שבנע מחברי נעבו בלות בהן חכמים שהעבנים בין ובכל ו
זה המעבה מן הזכות קודמין לחתי חכמים עה מבחבים בין ובבל
וכן המשחה עם לחת מן קטי ית הקדישים בעין בחתבוין להבחה בל
זה חסור ומכין לעובד מלכות ובל חלו נכלין בשבי לחתן בובים
בתורה החיב זה שחל שבעוב לה הקדבו לבי ות עדים בלומר הזהרו
ותתרחק מן הדברים המותרים ומביחים לבי עדוה וכן פרעו עם
לה תקדבו ולה לבלות ערוה ובסבי מה שבחתר לבלתי [illegible]
תתועבות בבל מן חיוב כרת בלה על הבי[illegible]
על עשין בל תועבות עניו כרת וכן חמור לדרים בבהמים ם על ה
הערוה ולהנות בדרישת חטין בשורתה בחתבוין להנחה חבל חינו ח
חייב על זה מלקות ותעשי שחמרו לה תבלח לה תהנה לקח לבי מין
לוקין מדרבה ומותר לשחתבל בבלה בשעת בדבה ותעשי שהיה ח
חשת הים והיה ערוה ונסנו להם בבל בה חחר בן חלה הם בן לה כ
בתבון לידעבורתה והחטה שבבדים מתה לחותו בחיבה לו ערוה ל
ליהנות בדיפיה ומין בזה חסור חלה על דרך בניעת וספרי[illegible] והוח
מן הדברים המותרים כדי שלה יעב בחיסור כי מהמדים מדרבון ד
בבדים בחלו ותעשי שהן מותרים מהשם שתבשת מותה לשם ייבל
עמים בחו מהים עושה לבהים וכן פרעו בפירוש זה מחמר חיוב בדי
בדתי לעשי ומה שתבונן על בתולה מבל חינו חסור מבל חבו הים
מהתב בה לידע הם היה יפת תחלה בדי שיסקנה הו הם היה בעורה
ולה יחלה זה ילחי לעבות ותתורה מנוס על זה ותבשי מעשו מ
מבעלי תורה מבוחין לעבותו ובבה על חשה שחי לה בעל חוו חייב
מלקל ל בל תעמים הפניך דרך חבדי ושחר חם מחמרו שחזייבין
עליו מלקות בערוה חין בו חיוב מלקות בפניך לפי שהביחה עבמה
במלקות מבל בל זה חין רחוי לעבותו בשום בהים ויתחייב
מלקות על ייחוד פניה חד בבנן

עד שיפרש את ה' אמר ר' יהושע בן קרוזה בכל יום דנין את הערי' בבנוי יכה יוסי את יוסי בנבר את הדין לא היו הורגין בבנוי אלא מוציאין את כל הארם לחנק ומשיירין את הגרזל שבהן ואומרים לו אמור מה ששמעת בפירוש והוא אומר והרייניו עומדין על רגליהן ויקורעין ולא מאחין וחשב אומר אף אב בטוהו והשלישי אום אף אנ: בטוהו

לא מלחין עבין חבור בעין אריגה מלין הקריעה בשרת לבל התשיבה מוציא ובקשתם מפסיק בחמרא לף מני כמותא כלי שלא יחזור פעם ו אחרת ברכת ק' ונחמיו ומפלגי להוריעך שלבשה בפיס בגדי שתי אחת ומחתר ר' יהושע בן קרחה נפטר.

ונמצו כן אחר הבריות לין מותר לאדם שיתיחד עם אחת מיכן ואילך עליהן עם זכור ובפיהם לפי שכך אמרו חכמים לא כתשרו יפרעאל על מזבחי עד זכור שעל הכהמה לפי שנאמר שהזכור הזה מין ינרם הקשם להרהר כפני הרכרים ואלה המכושרין אחת מהן חוץ מן המכיב הטבעי וכ ובשיתיחד עם הערוה מן הערית שאסור להתיחד עמהם לו עם כ פניה שהיה ערוה מלבן לפניהם שלא אחת אים בלבר כי מי שיתיחד עמה ונעשה שהוא אסור מיכן לנוקה לה הוא ולא היה אלא להנאתו לעו על בניה אחת ממזרים ומותר לאדם להתיחד עם אחת מן עם בתו כ בלבר ואם אזלהן מן הבנים אחת עריות שאסור היחוד עמהם ובבר בהיכו כל היכן שיחוד בפרק אחרון מקידושין ובפיהם שהקרובים אסורי שאי התורה לה שתהיה להם ואין כהנין בכן כבון אחותו ואחות ח אמו ואחות אביו ואת בתו ואת בת בנו אבות ער אחר ואסור אבל אין ח חייבין עליו אלקיק בשלה יתכוין בזה שהיה אבל עם כל זה אסור הוא ואחר החכמים עליו אחד שהבעם היה מבשל בתי ידי אחותו הגדולה ממנו אין ידיה בשהיה בת מן המדרש ובמובא מזה נזהר ממנו לפי שהוא ח

[redacted]

שתיה ואין בכל הערית שהיה אחת שהיה בשהן זה אלא עם בתו בלבר כי אחת שהיה אחרת לבשה לבנה ואחת עמה בו עד שיעלים אחת ש עבדים אחת אחר כן הוא אסור עליו בשהי הערוה ובמו כן הלה יבשה לבתו ואחת אחרת עמה עד שתעלים אחת עבדים אחר כן היא אחרת עליו ואסור לאדם שיתחתם בשהן לתת לו אחת אלא אחת שהיה יזקנה או בת אלא אחת שהיה יזקנה לו בת אלא אחת שהיה יזקנה לו אחת אסור לבל אחת אחר כן בתולה בין בשהיה עדיה ש בין אחת שהיה יזקנה או בתולה בין בשהיה עדיה עליו אלא אחת שהיה יזקנה או בתולה בין בשהיה עדיה עליו בין אחת שהיה יזקנה או בתולה בין בשהיה עדיה ש לבנים חזקו אחרי לין אחת שהיה יזקנה כמו שזכרנו ולין אחת שהיה יזקנה או בתולה בין בשהיה עדיה עליו בין אחת שהיה יזקנה או בתולה בין בשהיה עדיה ש לדיי הקידוש לבל בזה לין אחת שהיה יזקנה או בתולה בין בשהיה עדיה על ש הקידוש והקידוש לן הלבנים המכושים אלו והאריכו לפון לאיים ולהקשיב כל האחת שהיה עמהן לרעת וקמוניה שבבית זרע לבתולה ובאלו אבל זה אסור לבל אחת שהיה מחייבין אלקיות בשום דבר אחיכה בזה ובמו כן זה אחת שהיה אחת שהיה הבועה בין הבשים גם כן אחיכה אחת על אחת שהיה אחת שהיה תועבה לבל לין בו עובה לה לן אחת ולא מ מדרבנן ולין אחת שהיה יזקנה וכשה ואחת שהיה בחתיה ואחת בזה שבבית זרע לבתולה ובאלו זה אסור לבל אחת שהיה אחת שהיה הבועה בין הבשים גם כן אחיכה בזה ובמו כן זה אחת שהיה אחת שהיה הבועה בין הבשים גם כן אחיכה בזה

351

ו העובר עבודה זרה אחד העובר אחד הזובח אחד
המקטר ואחר המנסך ואחד המשתחוה והמקבלו עליו
לאלוה והאומר לו אלי אתה ז אבל
המנדף והמנשק והמכבד והמחבק והטרכין המרחיץ
הסך המלביש והמנעיל עובר בלא תעשה הנודר בשמו
והמקיים בשמו עובר בלא תעשה הפוער עצמו בכעל
פעור וזו היא עבודתו

תמרין אחד שעבר תמנעם לעמן זה
רמי לקיטת בן אחד שעבר אמתם כרכר שעברין אמתם בנו ואחד ט
הזובח והמקטר והמנסך והמשתחוה ואחד מהם כרכר לפי מאכל
הרעבה מיכין מן העבודות בעבר אמתם באחת מהן חייב ואחד
לא עברת כמו שהות כרכר אתעבר אלא שהקדילם מה שהיו קרבים
לו ישראל לא זולתי שהקריב שעבר כך אחר העבודות היו חייב על
שיעבדם כמו שהיה לעבדם בנין פועל עצמו לפעור ונזרק וחם ק בלא על
למיקולים ורבי שעבר עז מאכלה אז מילוק פעור וחם ק בלא על
בחלבי חייב ויתעלף הוא שיחבוק אותה נזרק תיבוש ויחבק לו ונתף
לים ושה שעבדו ם זה שחוק שעבר שלים בלא תעבדם כמו בן בכור
בזה שאמר לא תעבדם אבל חייבו לוקה עליו לפי שאין חסרון חסרון
מעבדו אבל חייב מלקות שבועי ואמקיים בעמו כמו שאמר
קבתו ואם שהי אחרי לא תזכירו ואמי חייב חטאת ואין חסרם בין זורק
למיקולים לבזיון אתו שעבר וקלונו חייב חטאת ואין חסרם בין זורק
לאכן למיקולים או מקלק לאכן מלפניו לפי שבמי הדרכים הוא שעבר

ז הנותן מזרעו למולך אינו חייב עד
שימסור למולך ויעביר באש מסר למולך ולא העביר
באש העביר באש ולא מסר למולך אינו חייב עד ש
שימסור למולך ויעביר באש ובעל אוב וה הפיתום
והמדבר משחיו וידעוני וה המדבר בפיו הרי אלו ב
בסקילה והנשאל בהן באוהרה

ז המעבדם לאכן חייב מרים
כמו שחסם האין רב למאר אבל עקידו הוא בסקילו מבערין אם ואין
מלקטין אותו בשם אותם שבאבל הידוע שהיו עובדין אותו בכך והוא
בסקילה מולך ואין אומן אחד מכניו ונותן אותו ביד שמשתמש בעשק
אותו הנעבר ואין מעבידו על שחם מגד זה לגר זה וכיון שעשה זה
נתחייב סקילה ומתבטלין שימסור ויעביר מקצת זרעו לפי שבאמר מ
מזרעך ולאבל זרעך נתן עשה כגון זה בשם עז אחר משאר הנעבדי
אינו חייב מיתה לפי שזו היא עבודת המולך וזהו שהתברר מלמנן
שהלמוד ובעל אוב מעבדים כלמנן שהקדים אין ממיתים ולא יתערב
לך בזרעך אל שחתים לפי שדרשם אל שהתים אינו עושה מעשה כ
בשום שבים אבל הוא אין ממיני הבורים בעתידות דברים מלבד זה
כיוצא ואין בקבריס ודבר דברי ואוב ידוני בחלומות עתידות בפי
מחבבתו ובעל אוב הנזכר בשקו ם יהיה בעשיית מעשים אים ממנו
אין אחד והוא שלמקח בולבלת אחד אחד שבשתחבל ממנו שבשר כ
וינניע אותם ויקטל לה וכורים דברים בה והוא שומע ממנה דברים
כמו שמוסרין אין אחת מהלחת בעל אוב וכל מה שאתה רואה מ
שמאמרים שבר ושומע בעבין זה הוא שעושה בוחבת בפי אם שאתם
מחבתו בזה כמו שיאמרו לבני אדם שרצה שהקדוי אחבי כל בעצת
התיחדות וישתי אמרו שכיח עצם ידוע בפיו והוא שדבר שאלין ו
וידוע שם עוף ואמר גם בן בכון שבר שעתיד יתדמה לו שמיעת קול
שאתת אחרי

ח המחלל את השבת בדבר שחייבין על זדונו כרת ועל
שגגתו חטאת והמקלל אביו ואמו אינו חייב עד שיקלל
בשם קללם בבינוי ר מאיר מחייב והכמים פוטרין

שאמר זו לדעתי עקידה שבזבר שם שם מלל שבת אחת שאין חייבין
על זדונו כרת על שגגתו חטאת והוא שיקור שחוטין והוא שלא ר עקידה ר
דמוכיחה שכל חכמים אומרים שיקור שחוטין ברייבן ואין קורין אותו
שלמל שכל קורין שלמל המלאכות בלבד שחייבין על זדונן כרת ועל
שגגתן חטאת כמו שבתבאר במקומו והלכה כחכמים

ט הבא על
הנערה מאורסה אינו חייב עד שתהא נערה בתולה ט

מאורסה והיא בבית אביה באו עליה שנים הראשון ב
בסקילה והשיני בחנק

כבר כתרמ פעמים רבות שבערה שקילת
משעת שהכיל אתי שעריות אחר אחרים עבר שהה נאחר ונשלוש
שהה אחרים ואחרון שקילה והשני בחנק כשבא עליה לאחרון
כרתם ואם באן עליה שהרה שלא כדרכה ואחרון קיים כתולה כלם
בסקילה

י המסית זה הדיוט המסית את
ההדיוט אמר לו יש לי יראה במקום פלוני בך אוכלת בך ש
שותה בך מיטיבה בך מריעה בל חייבי מיתות שבתורה
אין מבמינין עליהן הוץ מזו אמר לשנים והן עדיו מביאין
אותו לבית דין וסוקלין אותו אמר לאחד והוא
אומר לו יש לי הבירים רוצים בבך אם היה ערוכו אינו
יבול לדבר בפניהן אלא מבמנין לאחורי הגדר והוא או
לו אמור מה שאמרת לי ביחוד והוא אומר והלה אומר
היאך נעזב את אלהינו שבשמים ונלך ונעבוד עצים ו
ואבנים אם חזר בו מוטב ואם אמר בך הוא חובתינו וכן
יפה לנו העומדים מאחורי הגדר מביאין אותו לבית ה
דין וסוקלין אותו האומר אעבוד אלך ואעבוד
נלך ונעבד אובה אלך ואובה נלך ונזבח אקטר אלך
ואקטר נלך ונקטר אנסך אלך ואנסך נלך ונסך
אשתחוה אלך ואשתחוה נלך ונשתחוה המדית זה הזאום
נלך ונעבוד עבודה זרה

תמרין זה סדינן המסית את הקדינו לפי שבבית המסית מיתתו בתקן
המסית את קרבי נסם מדיפי עיד הסדתת תין מבמינין עליהם מבל
מבמינין במסית את הקדינו בלבד ואלם סדבים בלם כשתמכם
ליחיד הוא מסית ואחם תמרם לפבים מיבו מדיח עד שידבר עמהם ב
בלשון רבים ויאמר לכם בלבה ונעבדה עז פלונית שבן תמרק תורק
בעיניו זה בלבה ובעבדם וגו

המבשף זה העושה מעשה לא האוהז את העינ ר עקיבי
אומר משום ר יהושע שנים לוקטין ק שואין אחר לוקט
פטור ואחר לוקט חייב העושה מעשה חייב והאוהז את
העינים פטור

תמרין פטור הוא פטור לבל לאנך כגון פעורי שבת וחייב מלקות

פרק שמיני

בן סורר ומורה המאימתי הוא נעשה
בן סורר ומורה משיביא שתי שערות
עד שיקיף וקן התהתון אבל לא העליון אלא שרבו ח
חכמים בל שון נקייה שנא כי יהיה לאיש בן לא בת בן
לא איש הקטן פטור שלא בא לבלל המצות

מה שבתני שבר שערות כזקן הוא
לפון נקייה ובבר ידעת שבאבת שתי שערות הוא אחר שתים שערה
שבה נים אחד ומי שהוא תחות מילוק השבים בקדי קטן ואין הולבי ט
שערות בשם סימן לבל שומה ובבר בוברו עצין זה ס בשעת
פעמים רבות וכיון שימלם שבשה חדשים אחר בילת שתי שערות ואין
בשעה בן סורר ומורה ואשלנו לה הקלף זקן שתתחנן לפי שבאמר
בן ולא אם ואחר שבשה חדשים ם אשער שיהיה בן בין שיהיה שתי
שערות אשער שתתעבר אמנו שהה ולשלשה חדשים יתדשדש זקניין
ולפי שבזמן הזה אשער לו לאיש אם לא יעשה בן סורר ומורה ו
ואשלנו לה הקלף תלף הבאת שתי שערות

ב מאימתי הוא חייב משאבל
מרטימר בשר וישתה חצי לוג יין האיטלקי ר יוסי
או מנה בשר ולוג יין אבל בחבורת מצוה אבל בעבור
החרש אבל מעשר שני בירושלם אבל נבלות וטרפות
שקצים ורמשים אבל דבר שהוא מצוה ודבר שהוא ע
עבירה אבל בל מאבל ולא אבל בשר שר ח בל משקה
ולא שתה יין אינו נעש בן סורר ומורה עד שיאבל בשר

ושתה יין שנ' וולל וסובא אעפי שאין ראיה לדבר זבר לדבר אל תהי בסובאי יין בוולולי בשר למו

טרטימר בסר חני

מכם ומתבלין עד שיכים אותו מכבר כמיל ולא כמיל וכמו כן יין מזוג ולא מזוג ונחמיה דבר אמת לו מרידכן בגון תבחומי לחכלי וכל דבר שאוכל עבדים בגון מאכל בייום תעבית בכול לבי שב ליכנו טומיב בקולנו עד שלא יקיה בתוכו המעשה שלו אלא המרית תכיו ותמו כ בכבר לא המרית התורה ילמן תלכה כר יוסי

ג גנב משל אביו ואבל ברשות אביו משל אחרים ואבל ברשות אחרי משל אחרי ואבל ברשות אביו אינו נעשה בן סורר ומורה עד שיגנוב מש אביו ויאבל ב ברשות אחרים ר יוסי בר יהודה או עד שיגנוב משל א אביו ומשל אמו

הל ר יוסי בחמרי מיגנוב מדמי מעורה המוכנת

לאכיו ולאמו לא מכבסיהם אם היים לאם כבסי אחרין זכות לאב בשם מיה בגין אמרין לה מדם מתנה על מנת אחרין לבעלה רשות בהן ומה יתבן לעשות ומתבלין עוד מיקח בעבדו בחותו ממון הגנוב בעד ו ניין כזוכל ויאכלה במקום אחריכו על הפנים מאכרים ואין הלכה כ כר יוסי לבי יהודה

ד היה אביו רוצה ואמו אינה רוצה אמו רוצה ואביו אינו רוצה אינו נעשה בן סורר ומורה עד שיהיו שניהם רוצים ר יהודה או אם לא היתה אמו ראויה לאביו אינו נעשה בן סורר ומורה היה אחד מהם גדם או חגר או אלם או סומא או חרש אינו נעשה בן סורר ומורה שנ' ותפשו בו ולא ינידמו והוציאו אותו ולא חגרי ואמרו לו ולא אלמים בנינו הוא ולא סומים אינינו שומע בקולנו ולא חרשים מתרין בו בפני שלשה ומלקין אותו חזר וקלקל נדון בעשרים ושלשה ואינו נסקל עד שיהיו שם שלשה הראשונ' שנ' בנינו הוא זה הוא שלקה בפנינם ברח עד שלא נגמר דינו ואחר כך הקיף וקן התחתון פטור ואם משנגמר דינו ברח ואח כך הקיף וקן התחתון חייב

רחמיה לאכיו ולא מתקיים דומה כמיגח ובקומה לבי שב לאכיו ואמו ואחרי ומתבלין בו כפני עלמה כלומר ומתבלין בו ולוקה בפני עלמה לפי שהתרלתו כפנים כמו שלא התרלתו ומעשיכו שקולים כ כאמור דינו נברוג קטילה הוא ניהרג כל זמן שימצא ואין הלכה כר יוסי

ה בן סורר ומורה נדון על שם סופו ימות זכאי ואל ימות חייב שמיתתן של רשעים הניה להם והניה ל לעולם ולצדיקי רע להם ורע לעולם יין ושינה לרשעי הניה להם והניה לעולם ולצדיקים רע להם ורע ל לעולם פוזר לרשעי הניה להם והני לעולם ולצדיקי רע להם ורע לעולם כנוס לרשעי רע להם ורע לעולם ולצדיקים טוב להם וטוב לעולם שקם לרשעים רע ל להם ורע לעולם ולצדיקים הניה להם והניה לעולם

נדון על שם סופו כלומר

כי הוקים קשרים מי שהוא כימי קטנותו מביא הקשוק בזוג הקבלית מאחר מי לקשר לבקוף אלא יגדל בבי מרם ויפשוך דמים לקחת ממון פיעשה בו מה שהקביל ולפי כוח פיהרג הוא ניהרג הוא לפני ה פיהרגו לאחריים

ו הבא במחתרת ידון על סופו היה בא במחתרת ושבר את החבית אם יש לו דמים חייב אין לו דמים פ פטור

וכן הבא במחתרת ידוע הוא שבכוונתו שלא יעמוד בעל הבית לפניו ממונו מילו פיהרגנו ולפי שעתו לפרנו ולאין קפדן בין הבא במחתרת

מן כרוך אחר וכרוך בר מרוך קרוף לאכל דבר שבתוב בשוב ברוב וכבר בתבאר בשתוכות ומזכרנו כי משקדנו אין לדם מת ומבלם ולפיכך הבא במחתרת אם אבר חבית בעת בניפונו ולא יהיו אם עדיים אלו דמיו מותר כמו שב' אין לו דמים ונהוג עמהו מדמי החבית ואם אבר מוקף בשתוכות וכבר שבתוב שבשם לבלבת לריכו אלין ומתר לחרגו אם יש עדיים כמו שב' דמים לי הוא חייב כדמי החבית

ז אלו שמצילין אותם בנפשם הרודף אחר חברו להרגו ואחר הזוכר ואחר הנערה המאורש אבל הרודף אחר הבהמה והמחלל את השבת והעובד עבודה זרה אין מצילין אותם בנפשם

כל חייבי כריתת ומיתבי מיתות בד

אין קשיות מצילין אותם בנפשם אבל זכר אלא ימלבם בלבד לפי ם פשם מבניהן יתר מאותן הכתוב בלמוד לפי שלמדנו החבלם מדין רחמנא בעבירה המתורשם אין מוציאין לה מוציאין לה אם יכו מוציאין לה בכל דבר שהוא יכול להמציאה ואפי במיתת אותן אתים אתנם ולמדנו זכר מנערה המתורשת לפי שכתוב ולמנערה לא תעשה דבר ולמדנו מתבלת ורובתם בן לפי שבאמור כילבאחר יקום ליש על רעהו ורבתו בשם בן זכר זכר זוה ולמדנו מקש חייבי כריתת ומיתת בית דין בל זה בעבירות בבל שאר עבירות בבון מובל אלא ולא מבשר ו וכיוצא בשם אין נדין להמר מצילין אותם כשעשם קונדי להזכיר שבת ועבודה זרה וזה על פי שהם מזולזין בעבירות לעבול שפי שעונות קלה ואפם יפורות לבל התורה וכשאדם עובר עליהם אם אומר בבני לבל דבר ואינו מיתלל כמו שבארנו בפרק חמישי מע מעבירין קפת התכמים לבך תודיענו אין הדבר בן אלא אפם בשאר ם העבירות לעניין ההלבה וכתב רחמנא רמזא וזכור למעוטי בהמה ועבודה זרה ונשבת כמו שזכרנו ועניין ההלבה יש לית מתבה על בל להניל זה הדים שבדקו מיד קרובי אשה מבקש לברוח אין לעבור בו עבירה בלחוד בפנים מיתבין ומתילין במיתת חנוק וזה על פי שעדין לא שבה העבירה ומזה מדים בבפנים בלומר בבפנים הדוק יבין העבר ועבירה לפוך לחרגו חלה בבית אין ועל הפנים אם מבקדימו בית דין ומינו בן אם רחמנא בשהוא דוקף לחר בהמה אין רוצה להחיל עבת אז עבודה זה אבל אנו מדיין להזהיר ולמנעו ולהניל בבל אפ בעובל ואלמי מיתתו אפוף אמור על מיעבור בעבי ומתילה ומוציאים אותו בית דין ובן אחר העבירה מלבד העבירה ומזכרנו בעבירה בלבד

פרק תשיעי אלו הן הנשרפין הבא על אשה ובתה ובת בתה ובת בנו ובת אשתו ובת בתה ובת בנה חמותו ואם חמותו ואם חמיו ואילו הן הנהרגין הרוצח ואנשי עיר נדחת

רוצח שהכה את רעהו בין באבן בין בברול ובבש עליו לתוך המים או לתוך האור ואינו יבול לעלות משם ומת חייב רחפו לתוך המים או לתוך האור ויבול הוא לעלות משם ומת פטור שישבה בו את הבלב ושיסה בו את הנחש פטור השיך בו את הנחש ר יהודה מחייב וחבמים פוטרין המבה את חבירו בין באבן בין באגרוף ואמרוהו לטיתה הקל ממה שהיה ולאחר מיבן חבביד ומת חייב ר נחמיה פוטר שרגליהם לרבר נתבוון להרוג את הבהמה והרג את האדם נתבוון להרוג את הנברי והרג את ישראל נתבוון להרוג את הנפלים והרג את בן קיימא פטור

מחייבין פיסה בו הוא שידמוז על מיתה חיה בידי לו בקולי עד מיזיק ופיסה הוא שיגרם בו למות חיה נידבין שניו בבוש ובלבה בחבמים

353

נתכוון להכותו על מתנו ולא היה בה כדי להמית על מ
מתנו והלכה לה על לבו והיה בה כדי להמית על לבו ו
ומת פטור · נתכוון להכותו על לבו והיהבה כדי להמית
על לבו והלכה לו על מתנו ולא היה בה כדי להמית על
מתנו ומת פטור נתכוון להרוג את הגדול והלכה לה על
הקטן והיה בה כדי להמית את הקטן ומת פטור נתכוון
להכות את הקטן והלכה זה על הגדול ולא היה בה כדי
להמית את חברו פטו נתכוון להכותו על מתנו והיה בה
כדי להמי' על מתנו והלכה לה על לבו ומת חייב נתכוון
להכות את הגדול והיה בה כדי להמית את הגדול והלכ
לה על הקטן ומת חייב ר' שמעון אומר אפי' נ"ר נתכוון ל
להרוג את זה והרג את זה פטור ·

מחלוקת ר' שמעון קיי
על מה שכלל מלכה דרשנוכ וקוץ לחדי נתכוון להכות
הכ המה והרג את המהם פטור משמע מזה שאם נתכוון להכות מ
חרם וקטל חרש אחר חייב ור' שמעון חולק על זה ואומר אפלו
נתכוון להרוג את זה והרג את פטור וקטל את ר' שמעון

ג רוצח

שנתערב באחרים כולן פטורין ר יהודה אומר כולן
אותו לביפה ובל חייבי מיתות שנתערבו זה בזה ידונו
בקלה חנסקלין בנשרפין ר שמעון אומר יד"ונו כש
בסקילה שהשריפה חמורה וחכמים אומרים ידונו כש
בשריפה שהסקילה חמורה אמר להן ר' שמעון אלו
לא היתה שריפה חמורה לא נתנה לבת כהן גדול אמרו
לו אלו לא היתה סקילה חמורה לא נתנה למגרף ול
ולעובר עבודה זרה הנהרגין בנחנקין ר שמעון אומר
בסיף וחכמים אומרים בחנק

דברי ר' יהודה תמוהים על כמה ד
דברים נפתרים והוה זה בגון מיתה לכן לו חן מכין לחכמים הרבה ·
והרבן ומין ידונו מי הוה לומר לומת מיתה לחוץ בלם פטורין ומין בזה מ
מחלוקת לבל אור שהרג ונעזר דינו ונתערב בשנורים לחרים מוקלין
לוץ בלם ור' יהודה חולק בזה ואומר כנסיף לומת ומין הלבה כ
כר יהודה ולא כר שמעון

ד מי שנתחייב שתי מיתות בבית דין

נידון בחמורה עבר עבירה שיש בה שתי מיתות נדון
בחמורה ר' יוסי אוס נדון בויקה הראשונה שבאת עליו

דברי הרחמין בלים שעבר עבירה ונעזר דינו למיתה קלה ולחר בך
עבר עבירה חמורה בלקה דעתה מיתה בקלה לפי שהוה גבורה
קטלה ולא יפגיעו למה שעשה חבר בן קה מעמיד לן שהוה נדון כ
בחמורה ועבין ויקה לחשובה כמו שלבלר בגון שתהיה חמורה תחת
חבין ויפה עליה חבה קוה מבר שהיה חמורה חייב שהיה ומבר שהיה
תחת חבין חייב שקילה ואם היתה חמורה קודם שישלחנה חבין ידון כ
בשהיה חמורה ידון בשקילה ועל דרך זה תקיש ולין בלבה כר'
יוסי

מי שלקה ושנה בבית דין בונסין אור"ו לביפה ומ
ומאבילין אותו שעורים עד שבריסו נבקעת ההורג נפ
נפשות שלא בעדים בונסין אותו לביפה ומאבילין אותו
להם צר ומים לחץ

בשם מוסב מלבר שעושין בבית הסהר בבהמ
בשעור קומת האדם עוה בשוה ונתן לו שם מקום להתעסק ולא ל
ליפן זה שמחרנו בבתן לקה ונבה רונה לומ' חלקות על כרחו ובחותו
עון בשעתו בגון שחבל בלה פעם אחר פעם חבל כרחות חלוקין לה
לפי שבל חתויב כרת לוקה ובבר זה נעזר יתבאר עקרו בפנים
חבל חלוקות בשלו לוקה ובבר זה נעזר אינו חבל אינ פעמים ו
ונחזרו חלה בעדים דינו לומר חלה בעדות שחייב מיתה וזה חלה
תתקיים העדות בשום פנים שהמיתה נמנעת בפנים חומת עדות ו
ולפי שהיו חומת בגון חלקול שהתרוצה שו שפקות שחרעו בבריקות

ובחקירו ובדיונ בזה ובל מי שחבר יתחייב בגון זה נותנין לו לוחס בר
נימי לתן עד שיבחנו בחומתו ויכתוב בחרו ולחר בך מחבלין חותו ס
פת שעריס עד שבריסו ונבקעת

ו הגונב את חקסוה ותמבלל בקוסם

והבועל ארמית קנאין פוגעין בו בהן ששמש במוטאה
אין אחיו הבהנים מביאין אותו לבית דין אלא פירחי כ
בהונה מוציאין אותו לעזרה ופוצעין את מוחו בגזירין זר
ששמש במקדש ר' עקיבא אומר בחנק וחבמים אומרי
בידי שמים

קסוס בלי מרת בגזר מן קסות הבסך ומקבל בקוסם הוה שיבריך לות ס
קסם בשם עז ובועל ארמית שיבעול בת עובדי עז בפרסיות כ
בעזרה מישראל לו יותר ובשעת מעשה בגון פנחס אבל לחר מבת
עליה ופירש לו אלא יהיה בקבל ישראל לו מחינה עובדת עז לחמור ל
לפרעו לפי שהוה מחויב בדת על בת עובדי עז ונתעבי אלא נזבו כ
בתורה ולא מנה זה בבלל שבריתות קבלה היה ובתבאר בחקיו ו
ובעל בת אל בבר ישראל לחיים אחר יעשנה וגו' ובבר בחרבו בם ק
סחבת על הגויים חיב מלקות תדבה ובגן שהרבן נחם יסחל לנו ק
הקהל אם ישביבו אם לא ונתעלו הוה בם בת מעשה אין מוריון לי ו
ואם פסטו יהו ונהרגו אין עליו עונש וכמו בן אם התחזק הבועל בשעת
המעשה ונהרג את הקטן לפי שבשעה שהוא מתחייב מיתה ב
מיתה לפי שהוא רודף אחריו להרגו ונתחייב לא נזדמן לו אלא הרג שלא
על הדרך הנזכר תמיד תודה ונזר הקרב ירמיה · עקיבא חומר
מיתה תבף וחבמים חומרים מיתה בידי שמים ואין מיתה בידי שמים
היא שנאת אין הבתוב לפי שהחמירו מיתה בשהוא עליו אחר ק
המיתה בזו שבבאר בפיר אחר זה שחייב מיתה בשמת ניבבר
לו ונלבה שחייבים מיתה גם בן לוקין שלחור מיתה בשיתבבר בקטן
בעיניו ונתר הא בזו שחייבי בריתות בשום ובלבר שיקיו עובדים ועל ל
לחו ואחייבי מיתה הן חולבל וטבל ובהן טמא שלבל תרומה שנאמר
וזר שלבל תרומה וזר שמשם ושמא שמשם וטבול יום שמשם ומשנה
בביים שמשם ומחוסר בפורים ושלח דחן ילים ורבליס ושתני ין ו
ופרועי ראש שמא שמא שלבל תרומה הוה שם ומתן בן בי יחללנה
ונאמר בטבל ולא יחללו את קדשי בני ישראל ובזו שהחלל הזומר
בתרומה בשיתה בך חלול החמור בטבל בשיתה וזר שלבל תרומה
לפי שאחר שאמר ומתן בן בי יחללוהו אמר וכל זר לא יאבל הרם וזר
שמשם מבואר שבאחר וזר הקרב יומת וטמא שמשם הוה מה ס
שבאחר בטומאים ובזר מ' בני ישראל ולא יחללו וזה החלול
בזו החלול הבזר באחרו ומתן בן בי יחללוהו ובטבול יום מפי ק
הקבלה שמבואר לזה שאחר שבתוב קדושים יהיו לאלהיהם ולו
יחללו ומחוסר בגדים שבהנים וחבית אותם הבא ונ' ונזיתם
להם בהנה לחקת עולם בזמן שבגדיהם עליהם בהנתם שליהם חבל
בשיאסר מהם דבר הבה הוא בור ומחוסר בגדים לפי שנאמר וכבר
עליה הבהן ונזרה מבהן רחיץ בלבי הבאת בשרה טמא בקדשת
ונתבאר שהין עבודה לטמא ואם עבר בשיתה ולא עבר ויריס ונזלים
מבואר שבאחר ירחצו מים ולא ימותו · ין ושבר אל תשת אתך ובניך
אתך בבואבם אל אהל מועד ולא תמותו ולחיבם אל תפרעו ובגדיכם
פרק תשיעי לא תפרעו ולא תמותו ולין אלבה בר' עקיבא
בל ישראל יש להם חלק ל

לעולם הבא שנ' ועמך בלם צדיקים לעולם ירשו ארץ ·
ואילו שאין להם חלק לעולם הבא האומר אין תחייה ה
המתים מן התורה ואין תורה מן השמים ואפיקורוס ר'
עקיבא אומ' אף הקורא בספרים החיצונים והלוחש על
המבה ואומר בל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים
עליך אבא שאול אומר אף ההוגה את השם באותיותי

דחיתי לדבר בבתן בעקדים רבים בחומה גדולים ובבבדים על מחר
קני יודע בים שלי התורה בחלקו דעותיקם בעוכם מהגיע למדם בע
בעשיית חמונת אנוש בשם שם יתברך על יד מסה רבינו עה וב
וברעם שתניח חותו בשעבוד עליכם מחלוקות ברות מחד לפי שם
קשתות שבבל שם ושתבשו בשם הסברות שבנם גדול עד שבמעט
לה תמנה בשום פנים הדם שנתבאר לו דבר זה ולה תמנה בו דבר ח
מוחלט לשום מדם חלה בשבוש גדול

פת סובריה כי הטובה שלו בן שרון וכי הוא מקום שלובלים
ומתים בו מבלי שהוא הבלי ובלי יבשה נעים לשם מתים מאכזים ט
טובות ומטות מנעמות כמו והדרות מעבות יין ומחכים מבוממים
והרכה דברים מהם המין וכי הריעה הוא בחכם וזהו מקום בושה כ
בחם שכו מורכי הגויות ומנעימים שם בכי לרש במיכי הנעי העבוי
יחרך בשרים ושכח הזולת תביא רחיק על שברתם מדברי רבותינו ל
ומקדושת שכתוב שמשתם נאותים למה שהם אומרים לכולנו אל ל
לרבו׳ ופת שניה תשבור ותחשוב שהטובה שהיא מילת הוא
ימנות המעיה מהרם יבלה וכי בחותו הזמן יהיו בכי הרש כלם מלחצי׳
כלם חיים וקימים לעד ויבטחו בקומתם וידבו ויעצמו עד שיעשו כל
השלם לעד לעולם ואותו המשיח בחי מחשבתם יהיה בעוד וכי
ובאותן הימים תגדל תורן בבריס לרעים ולחם תעוי ודברים הרבה
בחלם שהם מן הקטנעות וכי הריעה היה שלח יהיה אחד מהני בחותן
הימים ולח יזכה לרחותו ומביאו רחים ברבים רבים מנעים לחכמי
ומתחכמים במקרח יסבים שהשם למה שהם אומרים או לקבלתו
וכת שלישית תחשוב כי הטובה שבקיה תחיית המתים והוא שיהיה
הקדם אחר מותו ויחזור עם קרובין ובני כיתו ויחבל ויפתה ול
ולח יעמוד עוד וכי הריעה היה שלח יחיה אחר מותו עם אותם שיהיו ו
ומביחים רחים על זה בהתחדוק רבים מהיים ברבי החכמים ו
ובסנהדרין מן התקרח שפטוטה יודה על מה שהם אומרים או על ק
קדמתו וכת רביעית תחשוב כי הטובה שהביא לנו בעשיית ה
היהות היה מנחת הגוף והשבת התחות העולמית בשלם הזה כמו
טומן הארצות ובבשים רבים ורוב הבניס ובריחות הגוף והשלום ו
והכיחון והיות המלך מישראל והיותו שולטים על יתי שהגי לנו
והריעה שהביאנו בשבשביל על שהיה הסך שעשיים החלה כמו שה
שהכחיב שם היום בזמן שבלות ויבואו רחים בתי שבריתם מכל המ
בקרקלות שבחיים והקלקלות וזולתם ומכל אותם הספורים שכתובי׳
בתקרח וכת חמישית והם הבחה מחבדים העבדים החלה
כלם ונאמרים כי התוכלת הזה שיבח המציח ויהיה המתים ויבנסו
לגן שרן ויחכלו שם ויהיו ברחים כל יחות עולם וחכל זן הם
הבקדמה הנבלחת לל השלם הבח מעט תמנח בשום פנים מיעלה על
לבו הוח שיחשוב לו שיקח זה שקרי לו שיחמר זה הפח על חזה ר
דבר הוח נוכל לו שם הוח תכלית הטובה לו שחת מן הדעות הקודמו׳
הוח התכלית לו שיהיל בין התכלית ובין הסבה המביחה ל התכלי׳
לחבל מה שמולים העם כלו ההמון ומחבינים היהך יקומו המתים ב
עיניים לו לבושים ולח יעשיו בהותן תבריהן עבמן שבקברין בשם
ברקמתם ובגידים ויחוי תבידתם לו במלבוש שיבשה גופו בקבר ו
ובשיבח המחיח שם יהיו שם השעיר ונקל לו שם יקיו בימיו חזק ונחלש
ונתקה
ומרכה מחלות בחלו בכל שעה׳
מעשיין בספר זה הבין זה הגמל שהני מחשל לך ולח תבין לבך ו
ותשמיעדבר בכל זה מים כרעתך כי בשר קטן הבינותה
לחבל החלמד לל מהו תורה וזהו הטוב שבגדל לו לעבין מה שיהיב מן ק
המלמד מזהו יותר עלם מחבו מזרו חותו על הלמוד הדברים שהם
מחזוים חבלו לקטנות שבו ויחמר לו קרו ולתן לך לחזוים לו תחים
נחתן לך מעט רבם וזה הוח קורח ומתחיל לח לעשם הקדימה לפי ש
מהבו יודע מעלתה שלח כיי מיתבו לו חותו שהיכל ותכלית תחתן הוח
המגדים חבלו יקר בעיבו מן הקדימה ונוב הדבה בלח ספק לעסיכך
חוסק הלמוד עלמל ויגיעה וזהו עלמל בן שדי שיביע לו בחותו שעול ש
לעשם הלמוד הלח לחותו המלבוש והכבר חהוח הכבר בעיבו מן ק
התכלית שהחזוב חבלו וכשיהיה כבבר מלפני וחזר לחקוב זולתו זה ז
חותו ויעבדו תחתו בחותו הדבר החמוד לו ויחמר לו מלמד קדל
נחקה לך מכעלים ישים חו כבדים חמודים וזה ישתדל לקדמו לח ל
לעשם הלמוד הלח לחותו המלבוש והכבר הזהו בבבר בעיבו מן ק
התבדיל והיה רוב תכלית קדיחתו ובחשר יהיה שלם בשבלו יותר ו
וי בזה בעיבו זה הדבר גם בן ישוב בעשו לחמה שהוא גדול מזה וזו
יחמר לו דבו למוד פ״שה זו חו פדיה זה ונתן לך דיבר חחר חו שבי ל
דיבדין ובבך הוח קודח ומשתדל לדקח חותו המחון וחותו המחון ו
הבלו בבבר חן הלמוד לבי שתבלית הלמוד חבלו הוח שיקח חזקה ב
שהבטיחוהו בו וכשיהיה דעתו גדול ובקלה בעיבו זה שעשר יודע
שזה דבר שקל יתהוה לחם שהוח בבבר מזה ויחמר לו דבו למד בדי ש
שתהיה רחש ודיין ובבדיך בבי חדש ויקומו מתביך בגון שבלובי ופלוני

והוח קודח ומשתדל בדי להשיב משלח זו ותהיה התבלית שבל הבבוי
מיבבדי חותו בבי חדש מבשלחתו ויעבבתו חותו וכל זה מעוכב ותחכם
יבבדך למעוט שבל שהדם שמים תבלית שהחשתם דבר מחר זולתי ש
החבמים ויחמר לחיש דבר שלמד חלח בדי שבשוב׳ו זה שבבור וזה ש
חובלות על החמת ושל למוד בזה לחמדים חבמים שלח לחתם בבו׳ מי
מיבשה חמבות ולמוד ויתחדל בתורה לח לחותו ודבר בשעתו חלח
בשבשל דבר מחר ויהוקידו החבמים של זה ותחדו לח תעשם עבדה
להתגדלבהם ולח קדוש בהם והם רוחזין לחתם שבחרתי לך ש
שתין לשים תבלית החבמה לח לשבל בבור מבני חדש ולח להדיום ת
ממון ולח יתנשק בתורת הסם יתברך להתברבם בה ולח תהיה תבלית
תבלית למוד החבמה חלח לדעת חותה בשבל ובן תבלית החמת
שלח שדיו בזה ותתדים ותבלית ידישו׳ם בעשותה ותחשוב
לחדם השלם מימו בשתעשה שלח שתמות שהם קודם השוכב ותתדקק
מן העברות שהם החדות הרשת שבוה ק שלח לשעותה מה חות ש
הבמוכל שחקבל של זה לפי שזה כמו מה שיחתי שיבבר כשחבי קודח זה
מה יתבו לי והם לומדים לו דבר שלומי לפי שבשלומי רוחים מישעו ש
שבלו שחיבו מבין זה השעיר וזהו שהבי לתבלית תבלית לחר חבן
מוסיפים לן בשבשלותן שתו שה שעה בשיל בחולתן ובבר שזקידו חבמי׳
על זה גם בן פלומר שלח יהיה הדם תבלי׳ עבודת ק׳ ושעי׳ת השמוק
בשבשיל דבר מן הדבדים וזהו מה שיחתי שיבבר בשתי קודח זה
העבדים חבשובים לים סוכו לחתר חל תהיו בעבדים השמשים לק
הדב על שבת לשבל פדים חלח היו בעבדים השמשים חת הדב על
שבת שלח לשבל פדם ולחתם דבה לומר בזה מיחתי בחתת לשעם ש
חתת וזהו שביין שהדלין חותו שובר חתבה ולחתר זל בחשבי׳
חבן חתר לחתר ר חלשוב בחשותי ולח בשבר חותי וכחתם היה מ
מבוחת וזהו דחיה ברוך על מה שהדם לבו מן השחתר וגדול מזה ש
מה שחתרו בשבדי שתת תחתר הדיי לחתר תדם בשבשיל שהק ש שעי׳ר
בשבשיל שהקדה דב בשבשיל שהקבל שבר בשלום הבח תלחוד לומר ל
לחבבה חת ק׳ בל שחתם עושי לח תעשו שלו חחבבה הבח שתבחר לך
זה שעבין ונתבחר שהוח בוכת שהתר ויחוד בוכת חבחי עליהם השלו
ומן חשבי עיבי מזה שלו חחיל משתבש שהקלקלהו ושבשוחו השחשבות
שבשבלית ודבישובים שבדושים וזו היה משבלת חדבים חביבו עליו ש
שבלום שהוח היה שובר שחבבה ולעומת הדדך שזה דחוי להיות ק
השתעודות ולפי שידשו החבמים ל מזה שבין שהק שר שחר ומן בל
החדם מש׳ב חותו וזה השיבו חימו משבים בו בהתחלת השבין ויהיו ש
סובר שתתיהם לחומה בדבדים לפי שהחדם חיבו עושה חלח בדי
שתבשיבו ממבו תעשלת חו שתשוב ממבו שבדה וזה חיבו בן יהיה חשלו
חותו חעשה שבל וזיך היך לחמר לבעל תוזק שעה שה המעשים ולח
תעשם חותם לח לדעת חעשבם מן ק׳ ולח להבחיל שבר טוב
זה דבר שהה שר שחר לפי שלן בל בני החדם משבין שחמת
שר שיהיו בחתן חבדיהם חשיבו עליו השלוש
ולבן שתיהו לשמון בדי שיתשבו על חמובתם לעשות חמובות לשתות
שבר ולהבזר מן העבדי׳ מידחת השובם ומזדיון חותם על זה ומחזקין
בובתם על שיעב החשבי׳ו בידע החמת והדיך השלם מה שהוח בחו ש
מעשין בבור בשיב הלמוד בחו שתבחתי השבל ושהשיבו לחשיבוהם בחו
שים שובו בבחי לשמון מה שבחתי ואחרו בדבדיכם בחו
מידחת תעשבם ותשות השבר שלח שהם בלפי שלחי ואולם זה טוב לשם
עד שיהיה לשם בח שהבל ושהשלות בעשיית ה׳ תובה ושזה יתעודד
לדעת שחמת וישחזו שובדי׳ תחבחם וזהו מה שיחמרו זל לעולם יעבו
חדם בתוך ושיהיה וחשילו שלח לש מה שתוך שלח לש מה בח לשהק וששה
שתתה בדיך לדעת בי דבדי חבמים זל בחלבן בי בבי חדם לשלשה ב
בתוך והיה רוב מה שדחיתי ושתר דחיתי חבודי ושה שששתי עליו
שם שחחיבים חותם על שעשם שתן שובדין בהם פיהם בשתר בשוש
פנים ושהשלות בלם שם חשלם שחיבות השבי׳ות ושחשם שעשין בן
לפי שלח שביבו שהשבות ושם ושחוקים שן שהבוחות שתן בהם שן ה
השלמות בדי שיתעודדו שחליהם ולח שבחו שעודד שיעודד שוקה
שהם שהבינו לפי דעתם שהם ושהם על שעשוש שחבדיהם שלח בוכו החבמים ל בבל דבדיהם שיזדים והשתוקים שלח
בובדים ים בהם שן הדבה והדיחוק שן הטבל עד שחלו סופר על ב
פעשו לעולי חחדן בל בחן לחבמים היו תחשיבו בהתבוננותם בהם
והם חומדים היך יתבן שיהיה

כשלא ראם מיתשוב כזה אז מיחמין מקוח לחומם בכוכח אל נחומר
מייטב כעיניו וזו אסכת עבייות סדיעת יש להבטשר עליהם לפסכלות לפי
פשם מכברים ומנשמים סחכמים כפי דעתם ומם מעפלים אותם
בסקלית ספפלות ומם לוקם מכינין זש ואי פשם יתברך כי אסת מזש
מלכרים הדיית סתורה ומלפלים וסדרש ומשימים תורת ה' בסתך ס
סמכוו כך לפי שפשם יתבר' אחר כתורה סתמימה אשר ישמעו ש כל
סחוק השלם ולחמרו רק עם חכם ונבון הבוי הגדול הזה ונסבת סחוק
מספרים מפעמי דברי סחכמים זל מה שפשמיעי אותו שהר סלאומות
לומרים רק עם שכל ונכל הבוי הקטן הזה ורוב מה שמשמין זה שר
סרעש' שהן מפרשין ומורישין לסמין פשם מה שילמוד ידעי' ומי יתן
סחר שלא ידעו ולא יבינו מיזסה מוקין כמו שחמר מי יתן סחרם
תחריסון ותפי לפם לסחכמה או מיזסי לומרים מין הוא מכינים פונת
סחכמים כזה שהמחר ולא יסיק יתברם לכל פם מחשבים פשם מ
מוכינין אותו ומשתדלין להודיע ולפרש לעם מה שהבינו פם עמפש
כפי דעתם סחבשם לא מה שהמרי חכמים זל ודעתם ברחשי קשם ד
דרשות מפפת ברכות ופרק חלק וזולתם על פשטם שלא כהלכה וזפת
הפסיק פה דכים בם וזה לותם שהרי דברי סחכמים הו ממשש
והבינו אותו כפי פשוטו וחשבו שלא כוונו סחכמים כן וזלתי מה ס
מוכיחים עליו פשל שהוא בפשם פניש ודוק הבשלים בזה הפבוש קמ
סחיחסים לחכמת הרפואות והמקבילים בנדת הכוכבים לפי ס
פשם כהחפשתם נכונים וחכמים בעיניהם ומחודדים ופילוסופים
ופיוק פם דחוקים מן סלכנות אבל אותם פהם חכמים ופילוסופים
על החוות אבל פם סכלים יותר מן סכת שרחשונה וקרבה מפה ס
פרוות והיה כת מרוחק לבי פהם מעיינים על חכמים גדולים ובמיס
חשר כתברוק חכמתם לחכמים ולאנו שתחלים אלא היו עמלים בה
בחכמות על פיהיו יודעים סלוק לפי לפדר ולכתוב הדברים בחכמו'
הפלאות והדומים לזה מן הדברים אבל הפמון ואבל החכמים ויכינו
שחלק הפושעי מן הפילוסופים זו היו מכינים שם החכמים זל חכמו'
שם לא והיה מתבחר לפם עניו דבריה. ושכת הפלוסית ופם
הי פפם מעיינים עד סלה עד שמין דחוי לקרותה כת אלא כמו שיחמר
לפעם יין ויק סיה יחידה ופם חות' בני אדם שבתברי שלפה גדולת
חכמים זל ונוב שפשם ממה שבחבו בכפל דבריהם מורים על ס
עניינים אחרים למאור ולעצ' פהם מעניים ומפורים בחקומות מ
מחבוריהם שם מורים על שלמותם וכי שם הניע אחרת ושבתברי
גם כן אפשם מכינת הכתובים ומשלות שהמחייב לחזקה וידעו כי פם
עה' חוכ מדכריהם התלים ושחתות לפם שדבריהם יש לו שבלה ו
ובשתי כי שם כפל מה שאומרים מן הדברים הכתעים דברו בפם
בדרך חידה ומשל כיוצא זה דרך חכמים גדולים ולפיכך שתם פ
פפ' גדול החכמים ושחר להבין משל ולפיכך דברי חכמים וחידות.
וידוע הוא אבל לשאי שלפנין כי חידה הוא שדבר מהמכוון בו בשפתי
לא בכללה ממנו ובאו שחוק אחודה שה לכם חידה וגו' לפי שדברי
חכמים כולם שדברים העליונים פהם התבלית לחוקם שם חידה ו
ומשל וחידה כחשים על מחכרים שחכמה על דרך משל ומדמים
חותם בדברים הפחותים הקמוכיים ואנו רואים שחכם מכל האדם
עשה זה כרוח הקדש לו שלמה בחשלי ושיר השירים ובחקלת
ודרך יקשה ע'. יכו לפפוני פי' ע'. דבריהם ולהוציאם מפשטם שרי חיות
לפשל וישפים שם שחמת ועם היותם בתבי הקודש ופם בעמה שו
סוכריים פסוקי המקרא ומוציאים אותם מפשוטם ומעמיסים אותם מ
משל ורוח אחרת כמו שאתה מוצאים שחמרו בפי' פסוק הוא שכה' את
שני מרגל מוזח פסוק כולו משל וכן מה שכ' ויקח הוא ושכה' את שחי ו
בתוך הכור משל וכן מה שכ' מי יעקבי מים מכור בית לחם ושחר ס
הפשי כלו משל וכן פשור חיה בכללו חמרו קבתם משל הים ולא חיה
לפי זה דבר קופם זה השל וכן חיתי יחזקאל חמרו קבתם משל הים
וניבים כשם ופם אתה הוגין מחשת הפתי כתות הרחשונות לא תקבת
בדברי זל כפום דבר מזה שיבין בפי שלא יקיה כתות לך פום דבר
מיכו אבל ויזיקך ותפלחה ואיך יחזקאל הפלבים הקלים הפעשים ב
בחוות הם מחיקים לו וזוה שנות אותם שלא ידעת מה חמרו החכמים

מפין רבשלים לאכול בשלים ושוחים ונהרגים ונפשבו קבה וגו'
ופם אתה מן הבת הפשלים שית כשתיהם דבר מדבריהם ש הדעת
מדחיק לותם תעמוד ותתבונן בו ודע שפפי חידה ומשל ותפשב עפוק
הלב ושדוד הדעיון בחכורו ובפברתו ותחתוב לחבוה פונת הוכבל ו
ולחונת הוימר כמו שבחר לחבוה דברי חבן ובתוב יומר דברי לחת
ולו קבתבל בספרי זה וישיבל לך בגד ואתה תחל לדבר
בחם שבוותי לו שי ידוע כחו שלא ישיב פהוחו עין הבבים נחן ר
החרם מעיב חמיב הקולות ולא פסרים תלות החשבל כן לא ישיבו
הבותות התשבונים הבשרים וכחו שהדבים חיכם יודעים יסיל ואחם ל
לפי שהויתם כיפר החים שם הפבו כן לינו מודע בזה הפעל הבוחבי
תשבונ שפלם שהוחיו חבל לון לאבלו בפום שבים תשבונ אלתי ושבונ
הגוף בלבר ושבות הפוחות מן הוחכל ומשתה ומשבל וכל זה ס
אזולתי אלא הוא שבלבו כלי חנגי ולון לחו שבירין אותו ולא בפוי אותו
בתחלת הוחתבה אלא לחר הקירם גדלה ולחר לפיות כן לפי פת
שלחכתו בעולם הבוחבי ולפיכך לון לחו שבים תשבונ אלא תשבוני הבן ועשים
הפשתה לבל התשבונים הפבשים הם תחידים עומדים לעד היכם
בפשתים ולון ביניהם ובין אלה התשבונים יחם ולא קורבה בפוש ס
שבים ולון לחר לבל בי בעלי הקירה אלא לבל הוחלוים לון שילוסופים
שהחיר שהשילוסים ושבובים והבלבלים לון להם תשבונ לבל ושחת
שים לפם תשבונ גדול בחה שהם יודעים ושבוין בחכיתה הבונה את
ובזה הם בתשבונ תמידי שחינו בפשתה ולון תשבונ בוחבי אלא היכם
שבינים אותו לפי שלון להם חושים בחינו שבינו בהם חה שהבון ש
שבינים ובחו בן שבחבו בשיבה ושחו חי שיודה ושלה לאותה
שלה לחר אותו שינו שבינ הקשבים הבופבים ולינו ויבה בהיו אלה
בעין שיבה שילך הקוח גדול השחשלה שיתבשו שלבותו ושה הלבו ניחזור לבחק עם הבעריים בכויר בפיים עשה לפנים חן השלבו ושה
בקשבת שבי בשלה היה שבחין בין שבעת שבי השבינים בחו ס
שלבחבו היום שבחין ושבחלין תשבונ הבוף ולא תשבונ הנפש וב
ובשתיבונן בעין שבי אלה שתשבונים תחבה שחיות אחת ושלה
הפניש ושבלו בשלם הזה ושה כי לחה חונה דוב בבי הלוש פלש מ
שינשים נפשתיהם ונפותיהם בעשל וינשה שין לשעלה חפש כרי
שינש לו שעלה ובבור ושינשתוהו בבי לוש והבוח זו חוכה הבות מ
שבכל ושתתה ובחו בן הרבה שבבי לוש בוחר לבנוק שחינו יקר ב
שבם שרבה שתשבונ חנוף והרבה שבי לוש. שתרוח חן הוזל ס
שתשבונ אלא בחו שחתר הבניה עש' בשבלתו בעיני גדלת הטוב
הזוק ושעלתו לחיר חם רב טוב לחר בתת לירוך יבן החרו עש' ס
העולם הבח לון לו שבילה ולא שתיה ולא רחינה ולא סיבה ולא ק
תשים אלא בדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו שם
שבינה ול בחיהן ועטרותיהם בראשיהם השתרת הבשם בהיום שו
השולם הבח ושוח הבודה יתברך ושינת הוח ול השולם הוא דבר
לחר בחו שזבינו גדול השילוסופים בדבים יוקר בינוים בבון ו
ולחרו ובשים חזיו שביה דבוי לחור בחיות הבשחות שתשבונת ב
בחם שתשבות וידעת שחיתת הבודה. בחו שתשבונית חינת
הקדם ושלר שדרבות השלבים. בחם שם שבים וידעיו שו
שחיותו הבח בי הטובה ושהבלת השחרון הוא לשביע אל השבוש
העליונה הזוקה ולהיות בבבול הזה ובשעלה הזשבת ובינים הבשם ב
בחו שבחרנו עד לון סוף בקיום הבודה. שחוה שבת קיומה לפי ס
שהשבינה אותו בחו שהתבלר בשילוסופים הרחשונה זה היה הטוב ה
הגדול שבר לון טוב לשקיים לו ואין תשבונ שורחה לבי בי לוך ידוע ס
שהחייל שבר לון לו סוף ובן בדבר הנפשק וזה שחמר לשעון "טוב לך
והחרבת ימים לעולם שבגי לוך והדעיה השלוחים והשקמה הגדולה
הוא שתבת הנפש ושתבר ושלח שחים חיה ובקיימת והוא הבורת. שם
שבתוב בתורה בחו בחת תבת בשלם הבח וכחר והיתה נפש חדני נדוה בב
בעולם הזה תבת בשלם הבח כל חה שבחר והדגיל בתשבונ הגוף ושתבו בח
בגדוך שחיים הנה כל חה שבחר והדגיל בתשבונ הגוף ושתבו בח
בחית ושבה שפקר בבת שתותה שעלה ניפשר חומר בבת

ונכבר כיהר הכבית עה סחשעלם הכח לוכו מעצב כחוגים הנוסבי"ם ו
נוסו סנכחש יבין לח רחוקה חלכים זולתיך ונחמרו כסיוקים זה כל הכ
הכביחים בלבם לח כתבכחו חלח לימות המשיח חבל העולם הכח עין
לח רחתה חלהים זולתיך חמבח חישוריה קטוכים והנקמות וכרשעת
הכתוכות בתורה עביכם קוח מה סחסבר לך ונחוח זה סי הוח חמר
לך לח תעשה המנות החלה חסייב לך על עבייתם ונסלמות כ
כיהם ונחסיר מעליך החטיקים ונקמוכשם כלם לטי סהחדם מי יחסבר
לעשות לו המנוה לח כסחנית חולה ורעב חו נחמ ולח כשעת חלחמה
ומנוי ולכן יטי סיסורו כל שם העביקים ומיסיו בריחים ונקקשים טר
שחעלם להם היריעה ויובו לחיי העולם הכח הנם כי לין קבלית ם
סבר עבייתי התורה כשה הכריים כלם וכמו כן לם עברו על התורה
יקים עוכשם ביחרעו להם חוקה קרישת כלם טר חלח יוכלו לעשות
מנוה ובמו סבחתי תחת חסר לח עברת וכסתתכונן בזה התבוכנות
שלימה תמנה בחלו הוח חומר לך חס עשית קבץ מנוה מחקבה וה
ונחתרלות חשוכר לעשותה כלם ולקיר חיטיך החטיקים והמוכשים
ונח תעשוק רבר ינקם לרך בוני חבית לך מוכנים ימכשך מעשותם
כלם טר חלח יקים לך חלמות ולח קיום בעולם הבח וזהו שבין לחרם
ול סבר מנוה מנוה סבר עבירה עבירה ונחולם גן שרן הוח מקום רבן
ומתן מבחר החרן ים בו בקריס רבים וח"לעות עושים פירוה וגלח ח
לוחו הסם יתברך לבני חרם לעתיר לבח ויירש חותן סרכך לחלך שיו
וייתבבו בו ונחסבר ביחנחו בו בחיים מוצלחים טר חחר חוציחים ת
תועלת גדולה עריבים ונתוקים הרבה חלבר חלה חירעה ו
וקחטרסיים חבלנו ובל זה חיבו חן בחוכע ולח רחוק חבל הוח קרו
להיות ונחבלו לח היה כתוב בתורה בל סבן סבחבחר זה בתורה ו
ובתרבים לחוכם ניבחב הוח סם לבער ולעולם ביחיב לרשיעים ולח ם
חיים בתלמוד תורחר זה קיעטם חלח יש לוחרים בי הסחם תקריב ל
להם ותשרתם וחיחיה על זה חם סבחחי הבח יום ס' בח בוער בתנור
ובתרבים חוחי' בי הוח חוחיחות זרה תתחרם בגופותיהם ותשרתם ול
ולחיתם על זה חם סבחחר רחוכם לח תחבלבם ותחייה חחיים הוח
יחוד חיסנדי חעה רבינו עה' ולין רחו ולח רבקות בדת יהודית למי ם
חלח יחקין זה בבל הוח לבריקים וכן הוח לבון כרחפית רבה בבורת
גחוים לבריקים ותחייה חחיים לבריקים בלבר ולין יהיו הרשעים
וסם חתים לחבו בחייהם וכן חחרו רשעים לחבו בחייהם קרוקים ת
חתים בריקים בחייתן קרושים חיים ורעבי חדם יש לו לחוות
בחברח ויתברך ויעוב למה סהוכרב חחוב חיים ורעבי חדם יש לו לחוות
זמן סתעוב החלבות לישרחל ויחזרו לחרן ישרחל וייחיה חותו החלך
גדול חחר ובית חלבותו בבינן ויבבל חתו ונסרו ויחיה חלה הגיוס
יותר ון החלך חלמה ויחלימו חתו בל חקוחות ויעבריהו בל החרבו
לבדקו סבדול ולבבלות חיחיו על ידו ובל חי חיקוס עליו יחבדקו ה
הסם יתעלה ויחסוב חותן בידו ובל סבוקי קיוקלה חטדין עה הב
הבלחתו והבלחתבו עתו ולח יחתבם בחיבות חעבריות בחוה סהוח
חתה חלה סהחלבות תחזור לישרחל וזהו לעתן החבחים ון בין הע
העולם הזה לימות המשיח חלה טעבוד חלבית בלבר ויהיו בימיו ע
עבדים ויהוכים גבורים וחבלים כבור וחלתם בחותם היחים
יחים ביל חחר על בני חדם למנוה חחיתם טר סבעחל חעבו חי
ויעחל לח יגיע לתועלת בדולה וזהו סחחרו עתידה חרן ישרחל לח
לבוניה בלוסקות וכבי חילת לבי חבבי חרם לחרים בחיחת חדם
דבר חוכן וחזוכן חלבי חבח חת חלבי חיל ויהבול חבובל וקרחים על זה
חם סבחחר ובבי בבר חבריבם וכוחיחם להודיע עים סם זרע בקיל
ולבן קבף בחבם הזה בחחר סחחר הזה על תלחידו בחלה הבין ל
דברי וחשב סהוח על פשטו וחשיבו בפי הסבתו ולח סיחתה חותה ת
תבוכה הסבוכה החחתית וקרחים על חלה הסיב על חחתתו חה ע
בחביה רחיק חל תינן בשיל בחולתו וחתועלת הגדול חשר תקיב
בחותה הימים הוח בבוח חסבבור חבלבות חבוח חופבו חותה חעב
חשביית הימות בלם ותרבה הח בחחר בחו חבחחר בי חלחה החרן ל
דעה ויפבתו הוילחמות בחו חבחחר ולח יסחו בוי חל בוי חרב ויקיה כ
בחבה בייחים הבם חלי חות רב ומבם בו לחיי העולם הבח וחקחים
ימות ויחלוך בבו בחתיו ובן בבו ובבר בירח הבביח חת חיתתו לח ם
יבהם לח ירון עד יחים בחרן חבחבו ויחרך חלבותו ימים רבים עד
חחר ויחרבו חיי בני חדם בם בן לבי חבבחיבות הלילו ובינבות יחרבו

ובבר בירח הבביח עה סחשעלם הכח לוכו מעצב כחוגים הנוסבי"ם ו
נוסו סנכחש יבין לח רחוקה חלכים זולתיך ונחמרו כסיוקים זה כל הכ
הכביחים בלבם לח כתבכחו חלח לימות המשיח חבל העולם הכח עין
לח רחתה חלהים זולתיך חמבח חישוריה קטוכים והנקמות וכרשעת
הכתוכות בתורה עביכם קוח מה סחסבר לך ונחוח זה סי הוח חמר
לך לח תעשה המנות החלה חסייב לך על עבייתם ונסלמות כ
כיהם ונחסיר מעליך החטיקים ונקמוכשם כלם לטי סהחדם מי יחסבר
לעשות לו המנוה לח כסחנית חולה ורעב חו נחמ ולח כשעת חלחמה
ומנוי ולכן יטי סיסורו כל שם העביקים ומיסיו בריחים ונקקשים טר
שחעלם להם היריעה ויובו לחיי העולם הכח הנם כי לין קבלית ם
סבר עבייתי התורה כשה הכריים כלם וכמו כן לם עברו על התורה
יקים עוכשם ביחרעו להם חוקה קרישת כלם טר חלח יוכלו לעשות
מנוה ובמו סבחתי תחת חסר לח עברת וכסתתכונן בזה התבוכנות
שלימה תמנה בחלו הוח חומר לך חס עשית קבץ מנוה מחקבה וה
ונחתרלות חשוכר לעשותה כלם ולקיר חיטיך החטיקים והמוכשים
ונח תעשוק רבר ינקם לרך בוני חבית לך מוכנים ימכשך מעשותם
כלם טר חלח יקים לך חלמות ולח קיום בעולם הבח וזהו שבין לחרם
ול סבר מנוה מנוה סבר עבירה עבירה ונחולם גן שרן הוח מקום רבן
ומתן מבחר החרן ים בו בקריס רבים וח"לעות עושים פירוה וגלח ח
לוחו הסם יתברך לבני חרם לעתיר לבח ויירש חותן סרכך לחלך שיו
וייתבבו בו ונחסבר ביחנחו בו בחיים מוצלחים טר חחר חוציחים ת
תועלת גדולה עריבים ונתוקים הרבה חלבר חלה חירעה ו
וקחטרסיים חבלנו ובל זה חיבו חן בחוכע ולח רחוק חבל הוח קרו
להיות ונחבלו לח היה כתוב בתורה בל סבן סבחבחר זה בתורה ו
ובתרבים לחוכם ניבחב הוח סם לבער ולעולם ביחיב לרשיעים ולח ם
חיים בתלמוד תורחר זה קיעטם חלח יש לוחרים בי הסחם תקריב ל
להם ותשרתם וחיחיה על זה חם סבחחי הבח יום ס' בח בוער בתנור
ובתרבים חוחי' בי הוח חוחיחות זרה תתחרם בגופותיהם ותשרתם ול
ולחיתם על זה חם סבחחר רחוכם לח תחבלבם ותחייה חחיים הוח
יחוד חיסנדי חעה רבינו עה' ולין רחו ולח רבקות בדת יהודית למי ם
חלח יחקין זה בבל הוח לבריקים וכן הוח לבון כרחפית רבה בבורת
גחוים לבריקים ותחייה חחיים לבריקים בלבר ולין יהיו הרשעים
וסם חתים לחבו בחייהם וכן חחרו רשעים לחבו בחייהם קרוקים ת
חתים בריקים בחייתן קרושים חיים ורעבי חדם יש לו לחוות
בחברח ויתברך ויעוב למה סהוכרב חחוב חיים ורעבי חדם יש לו לחוות
זמן סתעוב החלבות לישרחל ויחזרו לחרן ישרחל וייחיה חותו החלך
גדול חחר ובית חלבותו בבינן ויבבל חתו ונסרו ויחיה חלה הגיוס
יותר ון החלך חלמה ויחלימו חתו בל חקוחות ויעבריהו בל החרבו
לבדקו סבדול ולבבלות חיחיו על ידו ובל חי חיקוס עליו יחבדקו ה
הסם יתעלה ויחסוב חותן בידו ובל סבוקי קיוקלה חטדין עה הב
הבלחתו והבלחתבו עתו ולח יחתבם בחיבות חעבריות בחוה סהוח
חתה חלה סהחלבות תחזור לישרחל וזהו לעתן החבחים ון בין הע
העולם הזה לימות המשיח חלה טעבוד חלבית בלבר ויהיו בימיו ע
עבדים ויהוכים גבורים וחבלים כבור וחלתם בחותם היחים
יחים ביל חחר על בני חדם למנוה חחיתם טר סבעחל חעבו חי
ויעחל לח יגיע לתועלת בדולה וזהו סחחרו עתידה חרן ישרחל לח
לבוניה בלוסקות וכבי חילת לבי חבבי חרם לחרים בחיחת חדם
דבר חוכן וחזוכן חלבי חבח חת חלבי חיל ויהבול חבובל וקרחים על זה
חם סבחחר ובבי בבר חבריבם וכוחיחם להודיע עים סם זרע בקיל
ולבן קבף בחבם הזה בחחר סחחר הזה על תלחידו בחלה הבין ל
דברי וחשב סהוח על פשטו וחשיבו בפי הסבתו ולח סיחתה חותה ת
תבוכה הסבוכה החחתית וקרחים על חלה הסיב על חחתתו חה ע
בחביה רחיק חל תינן בשיל בחולתו וחתועלת הגדול חשר תקיב
בחותה הימים הוח בבוח חסבבור חבלבות חבוח חופבו חותה חעב
חשביית הימות בלם ותרבה הח בחחר בחו חבחחר בי חלחה החרן ל
דעה ויפבתו הוילחמות בחו חבחחר ולח יסחו בוי חל בוי חרב ויקיה כ
בחבה בייחים הבם חלי חות רב ומבם בו לחיי העולם הבח וחקחים
ימות ויחלוך בבו בחתיו ובן בבו ובבר בירח הבביח חת חיתתו לח ם
יבהם לח ירון עד יחים בחרן חבחבו ויחרך חלבותו ימים רבים עד
חחר ויחרבו חיי בני חדם בם בן לבי חבבחיבות הלילו ובינבות יחרבו

עמר יסורות.

היסור הראשון

להחמין מניחות הבורח ת"ת ום
ומנוח מים סם בחבח שלם בכל

ר"ל כי ממיתות הנ"ל עלת מניעות המתים כלם וכו' קיום מניעותם
ומ"מ קיומם ולא יעבור על הלב בהעדר מניעותו כתבטל מניעתו כל
המתים ולא נשאר מתים מניעותם מהם עולה על לבבו היו
העדר המתים כלם ונלתו לא יתבטל מניעות הס"ו ולא יגיע ון ה
החתרות והחדרות אלא לו לבד הס"ו ממ כי הוא מסתכן במניעותו
מי לו בעבורו ואין צריך במניעתו לזולתו וכל מה שזולתו מן המ
המלחים ונופי הגלגלים ומה שים בתוכם ומה שים למטה מהם הם
כבל נריכין במניעותם אלו וזה היסוד הרחמנן מורה עליו רבוי מה

תכבי ה' אלהיך

היסוד השני יחודו הס"ו כלומר שהחיות מזה
שהוא שבת הכל לאחד ומיוחד ב

כאחד הוא וזה ולא כאחד האיך ולא כחיים האחד שנחלק לאחדים רבים ו
ולא לאחד כמו הגוף שהשוש שאחד במקום שמקום לחלוק לאין סוף לחלק
הוא הס"ו אחד באחדות פשוט ואין כמותה אחדות. וזה היסוד הבני מורה
עליו מה שנאמר שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד

היסוד השלישי שלילת הגשמות ממנו וזה ש
שהחיות כי האחד הזה שהוא
חיינו גוף ולא כח בגוף ולא יפעלו מלודעות הגופים כמו ה
שהגופים והשכחה והשמצה לא מצד עצמות ולא מ
כמקדה ולכן שללו ממנו החכמים ז"ל הקבור והפירוד ואמרו מין
למעלה לא יושב ולא עומדים לא עורף ולא שפוי כלומר לא פירוד ולא
עורף וזה הכור וזה עפוי מלמעלן ושפוי בתוך שלמתים כלומר ירחפו
מותם בתוך לשהחברים כמו נאמר שכבית ולא מי תרימוני ונשוק י
יאמר קיום ולא היה גוף דומה לגופים וכל מה שבא בכתבי הקדם ש
שמתחרים אותו בתארי הגופות כמו שהכליה והעמידה וקיומים וה
והכבוד וכיוצא בזה הכל דרך המשלה וכן אמרו ז"ל דברה תורה כ
בלשון בני אדם וכבר הכרו החכמים בזה הענין הרבה וקיסוד קם
המלימי הזה הוא מורה עליו מה שאמר כי לא ראיתם כל תמונה בלו
לא השבתם אותו בעל תמונה לפי שהוא כמו שהכרנו חיינו גוף ולא כ
כח בגוף

היסוד הרביע קדמיותו והוא שהחיין כי זה
שהאל קאמור הוא קדמין ב

בהחלט וכל מחשה זולתי כלתי קדמין בהכרח חלין וקרמיות על זה כ
בכתבי הקדם רבות. וקיסוד הרביעי הזה מורה עליו מה שכ' מעונה
אלהי קדם

קיסוד החמישי שהוא יתבר הוא הראשי לעבדו
ולגדלו ולהודישבדולתו ולעבדו

מצותיו ובלא יעבוד בזה למי שהוא תחתיו כמניעות מן המלחים וה
וכוכבי' והגלגלי' וקיסודות וזה שהקדיכה מקם לפי שבלם מושבעי'
על פעולתם הין מעצמו ולא בחירם אלא לו לבדו הס"ו וכן הין ראוי
לעבדם כדי להיותם משמשים לקדיכה חלין אלא חלין בלבד יכולו הם
המחשבות ויניחו כל מה שזולתו וזה קיסוד החמישי הוא שהזהיר על
עון ורוב התורה מוזהרת עליו.

קיסוד הששי שהכוחה והוא שידע שאר שזה
הין הראים יחוה בשם בעלי ש

טבעים ממדית משולות מאד ושלימות בגלגל ושמשותיהן נכונות עד
שהן מקבלות צורת השכל שאר כן ידוע שהוא השכל הראשי בשכל ה
קפ' על ושאכל ממנו עליו תפילות ככתוב שאלה מם הכוכבים וזו היא ש
הכוחה וזהו עניינו וביחו' יסוד זה על כוריו יעלה מאד ואין כוחבנו
להכיל מוקפת על כל יסוד מקם וביאור מניעות השבתה לפי שזה
הוא כלל החכמות כלם שהכל מזכרם דרך ספור בלבד ומקדימי
קתורה מעידים על נכונות נכוחים הרבה.

קיסוד השביעי שהוא יתבר הוא הראשי לעבדו
וזהו שהחיין כי הוא הראים ש

על כל הכוכבים ואמר קיום מאחריו כלם שם. תחתיו
כלומר מעלה והוא היה הכוכבי מכל מין החדש ואמר השביב מידיעתו ית
יתברך יותר מכל מה שהשביב אין יכיב שום חדש שהשמש או ירחנו וכי
הוא עם הגיע התגלותו מן החשוכות עד השלם. המלחכותיו ובכלל
ג' מעשה המלחים לא בפחד מסך שלא קדעו ובכבם ממנו ולא מבינו
ממעשה המלחים לא כתערב לו שום חסרון כין רב למעט ונתבטלו ממנו

לפלך בשקבות היר מפיח שרי ישקב פתקפלב בל עיכי ונאכיע נשלאת
מתיריתך ונכמו כן פירים התורים התקבב גם כן מצי קנבורק ונהנ
פאכו שעים היום מתבבית סמוכה ולובב ומוסר נכיבית ותבלין ונ
ונולתם תוק בעבמי התבבית תפר תחר תס׳ למקם ותוק תחר לבו נק
ותוק כתמן בפל יהותן ותמלחר המורים על היסוד הזה תוק תק פבק׳
וניחר מפס בזאת תרשון כי ס׳ פלחי לעמות בל המשעים החלק כי
לת מלבי׳

קוסיד התעיבי פחשתק ותוק כי התורים חזתק
מוערתקת מתת הבורית תס׳ לת
מזולתו ועליך אין להוסיף וממנה אין לגריע לת בתורים פבתיב ולת
בתורים פבתיב פה פנחמר לת תוסיף עליו ולת תגריע ממנו ובכר כ
בתירנו תק פנריך לבחר ביסוד זה בפתיחת זה התבור׳

קוסיד העשרי כי קוק תס׳ יורע תשעיפים פל
בני תרם ותיכן תעלים עינו מ
תקם לת בראת מי שחמר עוב ס׳ לת תחרן חלק כתו שנחמר גדול ס
קישוב ורב תשלים תפר עיניך פתקוחות על פל דרכי בני תרם וגו׳ י
ניתת ס׳ כי רבה רעת תקדם כתרן וגו׳ ונחמר זעקת סדום ועמ
ועיעורים כי רבה וזה מורה על היסוד תשעירי הזה׳

קוסיד לחר עשר כי קוק תס׳ נותן תכר למי שב
פעופק מצות התורה ויעבים למי
תשובר על לחהרוניים וכי תם

תפבר הגיע על העולם תבא והשוגם פחזק הברית וכבר לתרנו בזה ס
העין תק פספיק והמקנה תמורה על היסוד הזה תק שנחמר ועתה
תס תבת הטוחתם ונחס תין מחכי כח והסיב לו תס׳ מי תפר חטה לי ס
לחתנו תספרי רחים פיגיע קשובר ונחטוח לתת תבר לזה ועוכם לזה

קוסיד פנים עשר יחוק תמצות ונחוק להחזין
ניתחר תם יתחזקם חבה לו ולת ימים לו זמן ולת ישפה לו פברית
בחקרות להוציא זמן ביחתו והחכמים חוערים תפח ויקן על תק
מחפבי קבין ונילחמין פיקים לו יתרון ומשבה וכבוד על פל המלבים
קיני מעולם כתי תק פבבלתו עליו פל הבבילים ממקם רביבו עה עד
תלחכי עליו תפלוש ומי פפסתעבק בו תן כתחעבו תלבו תשלתו בפר ב
בתורה פשיר בו בתורים בפי׳ בפרשת בלעם ותתם נבבים ומבלב ים
יסוד זה פתין תלך ליפרתל תלה תבית חדר ומזרע פלמק בלבר וכל
החולק עלהתפשתם קושת בפר בתם תס׳ ובדברי נביחיו׳

קוסיד פלפם עשר תחייתת קמותים בתלבוש ו
ובתחר יחתין קחדם תלה
קיפורית בלם ונתברר בה לחונתו בתם חוק נפבם בכלב ישרתל ומ
ומנוח לחבבו ולרחם עליו ולבהנו עמו בכל תק פנוח תס׳ תים לת
לחברו תן החפבה והחתום וחפלו עשה תק פיבל תן פעברות תק
מחמת התחוה וחתגברות תטבע הגריע קוק בעבם בפי׳ חטחיו תבל
ים לו חלק לעולם תבא והוק תפוטעי ישרתל ובפתקלבל לתרם יפור
תלבה היפורות תרי יבל תן תפבל ובפר בשיקר ונקרם תין וחשיקרים
וקונן בבטיעות ומנוח לפבתו ולחברו ועליו כחמ׳ הלה תפבת ס׳ חפבת
וקבה חתרפתי ברברים הרבה ויבחתי תענין תבורי
תבל תבי עשיתי זה לפי תרחיתי בו תעבלת בחמונה לפי תחפפתי בו
דברים תועילים תפוזרים תספרים גדולים לבן דע תותם וחבלה בהם
וחזור תלה פעמים רבות וחתבונן בהם התבונות יפה ותס תמילך
לבך ותחשבם שהגיעו לך עניבו תפעם לחת לו תעשרה תרי תס׳ יול ב
פתמילך על פקר ולבן לת תעקר בקריאתי בי תני לת תבריתי בפי תק
פנזמין לי תלה לתחר עין גדול וחתבונות ותחר תרחיתי דעות ב
ברירת לחיבות וחולתי תמתינת יירעתי תק פהוח רחוי להחמין תפס
וחבחתי רחים בטענות ורחיות על פל ענין וענין ותפס׳ להסיקני רב
רעני ולקריסבי בדרך חטובה ולחזור לעניו הפרק

ב

שלשה מלבים וארבעה חריזטות אין להם חלק לעולם הבא ש
שלשה מלבים ירבעם ואחאב ומנשה ר׳ יהודה או׳ מנשה
יש לו חלק לעולם הבא שנאמר ויתפלל אליו ויעתר לו
וישמע תפלתו וישיבהו ירושלם למלבותו אמרו לו
למלבותו השיבוהו ולא השיבוהו לחיי העולם הבא ו
וארבע הדיוטות בלעם ודואג ואחיתופל וגיחזי

לעולם זכר תלק

לגדל מעלתם בחכמה ומנת יחעוב שחאסף פי לרוב חכמתם וזכות
התורה סניו יודעים תתרה ידיעה בזולה יש לפס חלק לבן סנייעבו ב
פיסודי החכמה כתקלקלו תבל הנזכרים וכשתקבץ נקבתם ועבי׳ נדחתו
מחי ישעלם תבא וזכר בלעם מזוז תינו מיסרקל לפי שחסידי לומות
העולם יש לפס חלק לעולם תבא ומחי שחעוב שחאסף פי לרוב חכמתם וזכות

ג

דור המבול אין להם חלק
לעולם הבא ואין עומדים בדין שנאמר לא ידון רוחי ב
באדם לעולם אנשי סדום אין להם חלק לעולם הבא
אבל עומדין בדין שנאמר ואנשי סדום רעים וחטאים
וגו׳ ר נחמיה אומר אילו ואילו אינן עומדין בדין שנאמר
על כן יקומו רשעים במשפט וגו׳ זה דור המבול וחטאי
בערת צדיקים אילו אנשי סדום אמרו לו בערת צדיקים
אינן עומדין אבל עומדין הם בערת רשעים
מרגלים אין להם חלק לעולם הבא שנאמר ויוציאו ם
מוציאי דבת הארץ רבותו בעול הזה כמגמה לעולם הבא
דור הפלגה אין להם חלק לעולם הבא שנאמר ויפץ ה׳
אותן בעולם הזה ומשם הפיצם ה׳ בעולם הבא
דור המדבר אין להם חלק לעולם הבא ואין עומדים
בדין שנאמר במדבר הזה יתמו ושם ימותו דברי ר עקיב
ר אליעזר אומר עליהן הוא אומר אספו לי חסדי כורתי
ברית עלי ובח עדת קרח אינה עתידה
לעלות שנאמר ותבס עליהם הארץ ויאבדו מתוך תקהל
דברי ר עקיבא ר אליעזר אומר עליהם הוא אומר ה ם
ממית ומחיה וגו׳ עשרת השבטים אינן
עתידין לחזור שנאמר וישליכם אל ארץ אחרת כהיום
הזה מה היום הזה הולך ואינו חוזר כך הן הולכין ואינם
חוזרין דברי ר עקיבא ר אליעזר אומר אף מה היום ם
מאפיל ומאיר אף הן אפילה שלהן עתידה לאור להם

כבר זכרתי לך פעמים רבות פבל מחלוקת ביקים ובין החכמים פלינ
בת לידי מעשה תלה פקוח תמיבת דבר בלבד אין בד לפסוק הלכה ת
כתחר תקם וכתב ר זה העיבון כלו בזו תמסכתא לפי שקדם לו זכרון
מיתות ס׳ ומחזיבי כרת ומיתה וקוייעך כי כשיטעת תחדם ונכרע ב
בתחר תמיתת תלה תחטוב שתין לו חלק תבל יש לו חלק לעולם תבא
לפס שמחר ותלו שתין להם חלק לעולם הבא וחזר לבונת תמסכתא
ונקוט לידע מי תם תנקרעים וקיילך כהלבים ותחר

ד

אנשי עיר הנדחת אין להם חלק
לעולם הבא שנאמר יצאו אנשי בליעל מקרבך וגו׳ ואינן
נהרגין עד שיהיו מדיחיה מאותה העיר ומאותו השבט
ועד שידה רובה ועד שידיחוה אנשים תריחוה נשים
וקטנים או שהודה מעוטה או היו מדיחיה מחוצה לה
הרי אלו ביחידים וציריכין שני עדים והזוראה לכל אחר
ואחר וה חומר ביחידים מבמרובים שהיחידים בסקילה
לפיבך ממונם פליט והמרובין בסייף לפיבך ממונם אבד

מחייבי מיתות ב״ד היחידים ממונם ליורשיהם תכל׳ הממרים ת״ל ת
לבמי עיר הנדחת התניה תחיה תחיה לתבד לת ממונם וכל שכלם

ה

הבה תבה אתיושבי העיר ההיא לפי חרב החמרת
והגמלת העוברת ממקום למקום הרי אלו מצלין אותן
שנאמר החרם אותה ואת כל אשר בה ואת הבהמה לפי
חרב טיכן אמרו גבסי צדיקי שבתובה אבודין ושבחוצ
לה פלטים ושל רשעים בין מתובה בין מחוצה לה א
אבודין

32

אמרי מחמירין וחגמלת ומשכבות כלם תלויים וזמתוך חסר וכתלג
אמר קמייתים מחמירין וחגמלת ומשכבות ממקום למקום

ואת כל שללה תקבצו אל תוך רחבה אין לה רחוב ע
עושין לה רחוב היה רחובה חוצה לה כנסין אותה ות
להובה שנאמר אל תוך רחובה ואת כל שללה ולא שלל
שמים מיכן אמרו ההקרשות שבתוכה יפרו ורמומות י
ירקבו ומעשר שני ובכורי הקדש יגנזו שנאמר כליל ל
לה' אריך אמ' ר' שמעון אם אתה עושה דין בעיר הנדחת
מעלה אני עליך כאילו אתה מעלה עולה כליל לפני וה
והיתה תל עולם לא תבנה עוד לא תעשה אותה גנות ו
ופרדסים דברי ר' יוסי הגלילי ר' עקיבה אומר לא תב
תבנה עוד לכמות שהיתה אינה נבנית אבל נעשית גנות
ופרדסים ולא ידבק בידך מאומה מן החרם למען ישוב
ה' מחרון אפו ויתן לך רחמים ורחמך והרבך כל זמן ש
שרשעים בעולם חרון אף בעולם אברון שעים מן
העולם חרון אף מסתלק מן העולם

תרומות יקבו מם הבישן ליר סכסן זכה כהן לפי שעבו ממונו מכל
כשעה כיר ישראל תבהן לכהן מריכה מחרת לפי שעה של שמים יה
ולכבש כר עקיבה

פרק עשרי ואילו הן הנחנקין המכה אביו
ואמו וגונב נפש מישראל וזקן

ממרא על פי בית דין ונביא השקר והמת נביא לשם עב
עבוד' ורה והבא על אשת איש וזוממי בת כהן ובועלה

המכה אביו ואמו אינו חייב עד שיעשה כהן ח
חבורה זה חומר במקלל מבמכה שחמקלל לאחר מיתה
חייב והמכה לאחר מיתה פטור וגונב נפש מישרא אינו
חייב עד שיכניסנו לרשותו רבי יהורה או עד שיכניסנו
לרשותו וישתמש בו שנאמר והתעמר בו ומכרו והגונב
את בנו ר' יוחנן בן ברוקה מחייב והכתים פוטרים גנב
את שחציו עבד וחציו בן חורין ר' יהורה מחייב וחכמים
פוטרין

לפי שחמרת מיכן חייב עד שיעשה כהן חבורה ולמה זה
המכה את חמת פטור לפי שמיכן בן חבורה בחותה שנה וממך על ק
העניין הזה חומר במקלל וכו' ר' יהורה חומר עד שיחתים כו
פוש פרוטה וחכמים חומרים כיון שנחתים כו חבלו שחות ממוש פ
פרוטה ומין הלכה כר' יהורה ולא כר' יוחנן בן ברוקה

ב זקן ממרא

על פי בית דין שנאמר כי יפלא ממך דבר למשפט וגו'
ושלשה בתי דינין היו שם אחד על פתח הר הבית ואו
ואחד על פתח העזרה ואחד בלשכת הגזית באים לזה
שעל פתח הר הבית ואמר להם כך דרשתי וכך דרשו
חבירי כך למדתי וכך לימדו חבירי אם שמען אמרו ל
להן ואם לאו באין לזה שעל פתח העזרה ואום לו כך
דרשתי וכך דרשו חבירי כך למדתי וכך לימדו חברי
אם שמעו אמרו להן ואם לאו אלו ואילו באין לבית ד
דין הגדול שבל שכת הגזית ששם תורה יוצאה לכל י
ישראל שנאמר מן המקום ההוא אשר יבחר ה'
הזר לעזרה ושנה ולמד בזרך שהוא למד פטור אם ה
הורה לעשות חייב שנאמר והאיש אשר יזדון וגו' אינו
חייב עד שיורה לעשות תלמיד שהורה לעשות פטור
נמצא הוטרו קולו

זקן ממרא על פי כל קום לומדין אותו שנאמר כך דרשתי וכך דרשו לי חבירי
כך למדתי וכך למדו לי ואחרון אם אמרו להם רבינו למדנו אותו הכך
אם אם ידעים אומן קרין ואמרו דין התורה כו' יבירו מה שיהו עשי
לזקן ממרא ולמותם אחולקין עליו ויודעים שאמת עם מי קום ואם
אין אכל אומן הכך ידיעת אותו הדבר אמרו אחם לא אל ונם
עד אחבר הדבר לכך הגדול ואם כך הגדול אכלי הדבר הזה יודעים
מה אחם יודעים מן הקבלה ואם לא אמרו כן אחם רבר ידיעו כן כ
כפי הסברות והסיקמות התוריות הידועות לכלם עד שיסכימו כלם
או ריבים אסרין כך למדתי לכם שיתחייבו לעמות כן ומי שיחלוק על
מה שלמדנו או קוביח אחר בסברת קום זקן ממרא דאמר רחמנא ע
פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך יעשה ונו ה
הדבר אלומדים אותה בסיקים ויכיחים אלין קעין נוח אחם יתברך
שבשמו כרברם שכתוב תעשה אחר כן אמר לא תסור מן הדבר ונמר
יבידו לך ימין ומשמאל ומה המקובל אכלנו כר' מפי כר' נהוראי אומרי
קך קבלנו ולכן אמר יגידו לך אחין לכם כזה אלא סיגדה כלבר ה
שיגידו לך כמו שאם יודעים כלבר שאין מן הקבלה ולא יתכן שיהא
זקן ממרא שיהא חייב מיתה עד שידין אחך דינים פרטיים הגונבים
בסיקים וסברת כדבר שהייבין עליו ויכול כרת ועל שבועה חשאת לו ה
שיתגלגל מכך דינו לזה כגון שיחלק עליהם עלינו אם המו ח
חייב כערלה או לוקה חייב וזה יצא משקר הכוכה אם קיל חייבת
כשבלה אם לאו לפי זה אין אומחלוקת יצא לכבר שחייבי עליו זרעונו ברת
ועל שבועה חשאת לפי זה אין אומחלוקת לצא לכבר שחייבי עליו זרעונו ברת מי ה
אמר אחיה ערלה חייב ומקולקת וחכח עליה פטור ועל רעת נוי ה
אמר אחיה ערלה חייב ומקולקת וחכח עליה כשנגב חייב חוזרת
בשוזר חייב כרת וכמו כן אם שנגב הזה עשור או עמך יתגלגל ומנו
בשומאת אקדש וקדשיו כבר אחיבין על זרעונו כרת ועל שבועה ח
חשאת ועל דרך זה אקדש ורש אין שעין כי הוא דק ונרך לא
לחזרו קרבם אמר וכמעשים שיתחכרו לו בכל הקבלה מו בקו אם
יהיה הבא מעונו בפוף לבבר שחייבים על זרעונו כרת ועל שבועה ם
חשאת וכן בשיחלק עליהם בפירוש אקבל אחין כי הוא דק ואחבע לא
יצא מעונו בפוף אלא לחסור לאו עשה יכרת אבר אקוח אין נ
ובחמש עונשות יהיה זקן ממרא שם כן בשבועת עשה זו בלבר לפי
שבתקבלו בו קנחים אינם מעניים בהלכתא כמו שבתבאר בתלמוד ב
ובבר בירושלמי בפתיחת מבואותיו זה שיקולים בדולים מועלים בזה ם
הטעה אמר זרעו בפירוש אקבלה אקבל ואחבל אלמד בהיקש ולא
יתבן היות זקן ממרא עד שיהיה חכם שהגיע להוראה לפי שבבירו כ
בעמעים והיה ראוי לדין כמו שבתאר כי יפלא ממך דבר ונו' ועמי
אלא יפלא ממנו אלא בדבר שבקבלה שהקשה אבל אלמד בהיגיון ל
להזדחק אסור לו לדון ואשבו דין אחת אחין בו אחלוקת ולפי שבבר
והיום בשחדחק אזה אומספת כי שבה עבר אחי עבודת אסור ושהו
שהקודקה ואסור שהשחדחק בעבור אין שמיתה ובה בזה שאחר אומיבו
חייב שיהיה אחור בדברי סופרים שבדברי חורה אחור אין אקבל
לעבור על דברי חורה פטור חמם עוטפות לעבור על דברי סופרים ם
חייב אחרו אחור בדברי סופרים בכיוצא בזה אבל קום אבל לאחם כ
בהולחק כמו שאחר לעבור על דברי חורה עד שיודיע שהיה עבירה ו
ולעתיד לבוא חייב שיהיה כך לפי שלא יהיה בי שבטל מפות עשה ם
אבל אם אחר אין אקבלין על ידך בשיהיה יסרה שבר אבר אזה אין
שהיה זקן ממרא ואין זה שעניין סיטה לפי שבשהיה על רבים אין
החכמים זה שעניין והשכין שזה שאומרים בחלמוד בזקן ממרא ם
חייב שיהיה עד שיאחר כן ויעשה כן ובחנאי כן ובשלח יעבור אחר ה
שהיה שזה שיכול בעבור אין כאן אבל בירושלמי חייב שבעים זה
זקן ממרא ופטור אדין זקן שהיה אבר קום חייב שיהיה שבעים זה
אחרים שהיה סובר שיאחר אדם שהיה ואחונתו שבעים אל זה
[illegible] זה בלא שבק שבעים לאחר שבעים ה' אלהיכם ה
אחר שבאחר אחרים כזה חיבו בהיה אין זקן ממרא ואלו זה
יהיה אשום חיבו אן שבלל כלומר שבלל יפרשו אחר אשם יהיו זה
החיבוחים אחר אשם כלומר אחר אן אחרים זקן ממרא לפי אדין
זקן ממרא שהיה לחומת שהיה בלא שבעים בה. שהקבלה שבא.

וכל כגון נדרים וכיוצא שלא לראות ראשו של חבירו ויתר מידבדי בית דין שברעל לקבל מידבדי חברים מיתה לבבוד כה ומשלחתם כמו ם
חייב שמקבל לבבי ואחר מיתה לכבוד חבירו ואחר ולמיכך לחמר כ
לחד מן החכמים אבן מחמרת על פי כה מרבנו כה לחתול לן מחלוקת לן
אבל אין הדבר כן מן הטעם שזכרנוהו כדי שלא יבבו מחלוקת כ
כיצרהל אבל נדרים וכיוצאין ממחשיבין את הקבלם מכל וכל ומן
ומפתקבלין על הכתוב בתורה ובברתם בהם חיכם מזה הכת אבל
הם מן הכת אחמרים אין תורם מן הטמים כמו שבארנו בפרק ע
עשירי מן המסכתה בשמביאו ישמי התורה אבל הם נחשבין על ם
הכמירה כמו שבקדש שיבואם בהלהות לא מי שמבטח מעם רבינו ע
על הקבלם כי כל הסורם ישמי מלותן קיבורית שלחרתי לך ינח מ
מדין בעל תקורה ואחכם החרשת בדבר זה לפי שגם הוח יש בו קצ
עקרים מן הקמוכה אין כל לחד שיתעורר עליהם

ג

אין ממיתין אותו לא בבית דין
שבעירו ולא בבית דין שביבנה אלא מעלין אותו ב
בבית דין הגדול שבירושלם ומשמרין אותו עד הרגל ו
וממיתין אותו ברגל שנאם וכל העם ישמעו ויראו ודברי
ר עקיבא ר יהורה אומר אין מעבין דינו של זה אלא
ממיתין אותו מיד וכותבין ושולחין בכל המקומות איש
פלוני בן איש פלוני נתחייב מיתה בבית דין

מכואר סוף סחין

מימיתין נלח דכין חלח כעדים והתרחה לפי סחין בכל מחייבי מיתם
לח כרים מי שחינו ברין התרחה חלח מפיח ועדי זוממין לפי שחרבה
דין מפיח לי לחמר כי התרחה כמו שבחבחר בפרק שביעי נפן עדים
זוממין חלח התריבו בהם בשם שהם מעדים הים בעדי מכישוף דין ו
זה והתורם מכישוף ודין כו וחלבכה בר עקיבה

ד

נביא השקר והמתנבא מה שלא שמע ומה שלא נאמר
לו אבל הכובש על נבואתו והמוותר על דברי הנביא ו
ונביא שעבר על דברי עצמו מיתתו בידי שמים שנאמר
אנכי ארדוש מעמו

מה חלח חמיע סוף מיחמר מיה חלח בחח
כי נכוחים חתת הבל חשלם זמיה חלח בחמר לי סוף מיתבבח ב
בבבוחת זולתו ויחמר לי חמר הבל זה סדבר ולח חמרו לי חבל בחמר
לזולתו וכבר בחרנו בריחת ספריבו זה חלוק הבבירים בחמיחים
חם נבירים ויהיה יודע חלחתו מבקדו ומוותר על דברי הנביח ם
מיקל נישנים עין בדברי הנבירים ולח ישמע מנוחם על הדיוק ו
והדקדוק חמר רחמנה ויהיו קיום חסר לח ישמע חת דברי כלומר
מי חלח שמע ממנו קרי ביה חסר לח ישמע בשיישמע לחחריים כי ה
סוף שבחו בחלח הסמיע לזולתו מה שבוה לסמיעו חו חלח שמע ס
סוף שבחו מה שבוה בו ואלו על בבוחת הבל בחמר חבבי חדברם ח
מעבחו זה חתת בידי שמים וכבר בחרנו בפרק תשע עבין חיקה ב
בידי שמים מה סוף

המתנבא בשם עבודה
זרה ואומר בך אמרה עבודה זרה אפלו בין את ההלבה
למבא את הטמא ולטהר את הטהור הבא על אשר
איש בין שנבבסה לרשות הבעל לנשואין אף על פי ש
שלא נבעלה ובא עליה הרי זו בחנק וזוממי בת כהן וב
ובועלה שבל הזוממין מקדימין לאותה המיתה חרון ם
מזוממי בת כהן ובועלה

לחדי לעמי חלח נבעלה בפקיח
בשרים בהולה לח יעלה על דעתך סחוח בפקילם לפי שהיח בהולה ח
חלח בין שבבבסה לרשות חכבל יבחה חשוחם בשרה הזחירסה וחזר
ליבה בדין כל חשת ימים ויהיה בחנק וכתביר לנו שבועל בת כהן חין
מקבל כמו שבחדי נבת כהן כי בחלל לזנות וגו' ונשחר בנעלה הבבל
לפי שחיתי בת כהן חזוממין לבועלה לח לה שבח בחשר זחם לעשה
לחדי ולח לחחותו לל כי בחתקיה קשיות בועלת ים ונשחר נחשים

מים מיתחייב חלים בשבועתם וחוח מיח שחם חייבי ונחת בת כהן בין
שחיה לשחת חלים חל לחמת כהן ומחחר ולשבי חים כבועות זו שבירה כ
כין שחיה לשחת חלים בשוכחת בחרים

פליקא מסכת סנהדרין

מסבת מבות

ביצד הערים נעשין וזממין מעידין אנו את איש
פלוני שהוא בן גרושה או בן חלוצה אין
אומרין יעשה זה בן גרושה או בן חלוצה תחתיו אלא
לוקה ארבעים מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב ל
לגלות אין אומרים יגלה זה תחתיו אלא לוקה ארבעים
מעידין אנו באיש פלוני שגירש את אשתו ולא נתן לה כ
כתובתה והלא כין היו וכין למחר סופו ליתן לה כתובה
אומר כמה אדם רוצה ליתן בבתובתה ישל וו שאם
נתאלמנה או נתגרשה ואם מתה ירשנה נ עלה

אחלנ מחמי הערים
הלנים לפי שהם מעידי על זה שהוח חלנ חייבו פו בלי זרעם והתור
ממיר ועמיתם לח כחמר זחם לו ולח לזרעו וכן חין חייבין ערים
זוממין נלות מבחמר לכם ונו ולח זוממי חלנ הם חייבין מלקות מב
ובביקה חת הבדיק וברעיבו חת חרי עשר ולחרבו חעידו זוממין עד בחיבו
פחנק זה שים בזה רחוק כי בחיעידו ערים והרעיבו בדיק וברייקו
רבע נחמר כך בחו ערים לחרים ובבדיקו בדיק והרעיבו רבע חבלקו
חת חרי עבע בחרעיבו חת חבדי ונחוח בחמר הם בן בקוח הרעבע יקיש
לחותו דבר חברעיבו בו לחזק דבר קיומו ולחזרם ונלבם מה בחמר
לח תענה בריעך עד שקר ולעיבך יבלקון חותו וכך מרבם התלמוד

ב

מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב להחרוג אלף זוז על
מנת ליתנן לו מיבן ועד שלשים יום והוא אום מיבן ועד
עשר שנים אומר בבה אדם רוצה ליתן ויתיו בידו אלף
זוז בין נותנן מיבן ועד שלשים יום בין נותנן מיבן ועד
עשר שנים מעידין אנו באיש פלוני שהוא
חייב להחרוג מאתים זוז ותמצאו וזממין לוקין ומשלמין
שלא השם שהוא המביאן לידי מכות מביאן לידי ת
השלומין דברי ר מאיר וחבמים אומרים כל המשלם
אינו לוקה

ומשלם מחמרם כל המשלם לח יהיו לוקה ולח חמרו
כל הלוקה חינו משלם יקבחלך לך השקר הקבוע חבל בו כי בשיעשה ם
לחם חחת עקוח חייב עליו מלקות מבל לחר ונקלה ממין מבר לחר
משלם ולינו לוקה זה בעדים וזממין והחוכל בחברו כגם כמו ם
שנחבחר בכתובות ונלבם בחבמים

ג

מעידין אנו באיש פלוני
שהוא חייב מלקות ארבעים ונמצאו וזממין לוקין שמע
משום לא תענה ברעך עד שקר ומשום ועשיתם לו ם
באשר זמם וגו דברי ר מאיר וחבמים אומרים אינן לוקין
אלא ארבעים
משלשין בממון ואין משלשין במבות ביצד העידוהו
שהוא חייב להחרוג מאתי זוז ונמצאו וזממים משלשין
ביניהם אבל אם העידוהו שהוא חייב מלקות ארבעים
ונמצאו וזממים בל אחר ואחד לוקה ארבעים

מלנין מיחזבו בחלנומי חותו זוממין פני מביבם וחמרם חורם כ
בחמיבי מיחם חמר קוח רבע למוח ובחמר בחמיבי מלקות חם בן
סבות קרבע הבא בי בחו מיקרב בל חמר חבן בחו בן לוקה זוממין

361

פ"ט ומין הלכה כר' מאיר

ד אין העדים נעשים זוממים

עד שיזמו את עצמן כיצד אמרו מעידין אנו באיש פלוני שהרג את הנפש אמרו להם היאך אתם מעידין שהרג את זה שהרי הרוג היה עכשיו אותו היום במקום פלוני אין אלו וזממין אבל אם להם היאך אתם מעידין שהרי אתם הייתם עמנו אותו היום במקום פלוני הרי אילו וזממין ונהרגין על פיהם

למעלה תנינן ומזה עד סוף השורה נלמד מאמר עדות סוף עד שמתחילה העדות על עסק שהעדים לא על הדבר שהעידו עליו ומזה עדות מוכחת שנדחו דבריהם כל אלו ובחלק מין סם עדים כל עקר ומאמרו ובהרגו של פיהם לא יהרגו העדים עד פי אלו שהזמו ואחרי שסוף תכי ואחרי כי שהעדות על עסקים כל שבעה לא כמו כן להעיד על עסקים כל עדות לא לקיימם ולא לבטלה לפי סוף מאמרים אבל מין אבן יהודין סם זה הרג במו שאתם חושבים אי אפשר הרג ומין עליכם לדעת עדותם אבל מיך מאבי מעידים שאתם הייתם במקום פלוני ביום פלוני לפיכך מזממין דבריהם ויהרגו העדים

ה באו אחרים והזימום באו אחרים והוי סום

אפילו מאה כולם יהרגו ר' יהודה אומר אסטסים היא ז ואינה נהרגת אלא בת הראשונה בלבד

פירוש זה המאמר כי כשיעידו עדים מרחוקין הרבה זמן שמזמין אחר כן בתוך קצת וחומים והזימו אותם עדים ואחר כך באו עדים אחרים ו ויעידו אותו עדות בעצמו שהעידו העדים הראשונים והוא סר שהזמינו הרגו את שהזימו גם כן קצת וחומים לאותם העדים הבאים ובן הפלטיים ולכשיעיד ואילו בתוך אותה עדות זו אחר זו ויעידו כלם עדות אחת ושני עדים עומדים ומזימין את כלם יהרגו על פי שנים אלו ר' יהודה אומר כאלו הוא תמה ממה שאמרו לפטורים מ פיהן זו גזור מן לפטים והוא בבא שנבטלין בו בענין תכלית ונקרת כ בעדי כלב פירוש זה אמר כאלו עדות אלה המזימין יהיה סבל בענין כל אחד שבבא כמו שזה אומר שכל מי שיעיד אותו עדות יהרגו בקבלן בקבלו את אלו ואחר כך באו אומרים אותן שקבלתם בקבלן אלו יהרגו לפי אלו כתבררה עדות העדים האחרים ולא יומתו עדים שהרי הזמינו את הראשונים ועל זה תקים ו

ו אין

העדים וזממין נהרגין עד שיגמר הדין שהרי הצרוקין אומרים עד שיהרג שנאמר נפש תחת נפש אמרו להם והלא כבר נאמר ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו והרי אחיו קיים ואם כן למה נאמר נפש תחת נפש יכול משעה שקבלו עדותן יהרגו תלמוד לומר נפש תחת נפש הא אינן נהרגין עד שיגמר הדין

כשבאו להרגו מקדימין עליו ואחר מזמן העדים לא יהרגו כמו שאחרי שהעידו עליו ואחר כך לעצמו ועדיין קיים אלא שהחכמים מעידים שהרי הסכימו עליו ו

ז על פי שנים

עדים או שלשה עדים יומת המת אם מתקיימת העדות בשנים למה פרט הכתוב בשלשה אלא להקיש שלשה לשנים מה שלשה מזמין את השנים אף שנים יזמו את השלשה ומנין אפילו מאה תלמוד לומר עדים

ר' שמעון אומר מה שנים אינן נהרגין עד שיהו שנים וזממין אף שלשה אינן נהרגין עד שיהו שלשתן

וזממין ומנין אפילו מאה תלמוד לומר עדים ר' עקיבא אומר לא בא השלישי אלא להחמיר עליו ולעשות דינו כיוצא באילו ואם כך עגש הכתוב לגמפל לעוברי ע

עבירה כעוברי עבירה על אחת כמה וכמה ישלם שכר לנסמל לעשה מצוה בעשה מצוה

דכרי ר' שמעון פירוש כי העדות הוא מתקיימת בשנים וכשלשה אלישם אלישם יהרגו עמהם אם הזמינו אלא אם הזמינו הוא לבדו לא יהרגו ולא כתב"ם מיתה אלא על שנתרצה לעבירה ודברי ר' עקיבא ור' שמעון קיימין מין עליהם חולק וחולם כל אחד מהם עבין כדעתו מאמרנו על סיומו כלם ובלבד שיעיד כל אחד מהם בתוך כדי ל דבר מבירו ויהיו הכל עדות אחת ובכלן כלם העידו עדות בלת אחת

ח

מה שנים נמצא אחד מהן קרוב או פסול עדותן ב בטילה אף שלשה נמצא אחד מהן קרוב או פסול עדותן בטילה מנין אפילו מאה תלמוד לומר עדים

ר' יוסי או במה דברים אמורי בדיני נפשות אבל בדיני ממונות תתקיים העדות בשאר ר' מאיר אומר אחד ד דיני ממונות ואחד דיני נפשות בומן שהתרו בהן אבל בומן שלא התרו בהם מה יעשו בשני אחיו שראו באחת שהרג את הנפש

עבין דברי ר' כי כשיבא קרוב ולא כא לאעיד על החיים החזק מבל כא לדחות מה שיעמא ולא ידע אם יש סם קרוב ודחה מה שדחה תתקיים העדות בשאר בשניים כשבא מבלל קרובים ולא כשבאו לבשהדים ולבלבם כך

ט היו שנים רואין אותו מדולדלין

וה ושנים רואין אותו מחלחלין וה אחד מתרה בו באמצע בומן שמקצתם רואין לאלו את אלו הרי אלו עדות א אחת ואם לאו הרי אלו שתי עדיות לפיכך אם נמצאת אחד מהן זוממת היא והן נהרגין והשנה פ"ג

ר' יוסי אומר לעולם אינו נהרג עד שיהיו פי שני עדיו מתרין בו שנאמר על פי שנים עדים דבר אחר על פי שנים עדים שלא תהא סנהדרי שומעת מפי התורגמן

זה שמתרים בו כשדחה העדים יבטרף עמהם ואם לא דחה אותם לא יבטו ף ולפיכך כשיבאו זה מתרים הוא מפי העדים שכתלון זה ושני העדים שכתלון אחר ובמו כן כם כלם רואים את המתרה הרי זו מבטרפין ויחזור כל עדות אחת ואין הלכה כר' יוסי ואחלכו שלא תהא סנהדרין שומעת מפי התורגמן הוא דבר ברור ואחלי לשמוע שלא

משנגמר דינו וברח וכא לפני אותו בית דין אין סותרין את דינו כל מקום שיעמדו שנים ויאמרו מעידין אנו ב באיש פלוני שנגמר דינו בבית דינו של פלוני פלוני ע ופלוני עדיו הרי זה יהרג סנהדרין נוהגת בארץ ו ובחוצה לארץ סנהדרין ההורגת אחד בשבוע נקראת אובלנית ר' אליעזר בן עזריא אומר אחד לשבעים ש שנה ר' טרפון ור' עקיבא אומר אלו היינו בסנהדרין לא נהרג בה אדם מעולם רבן שמעון בן גמליאל אומר א אף הן מרבין שופכי דמים בישראל

כבר בארנו בפרק רחמון ממסכת סנהדרין כי הסמיכה בארץ ישר ל ים לה רשות לדון בארץ ובחוצה לארץ דיני קנסות ודיני נפשות ו אבל דיני נפשות אין דנין בהם אלא בזמן שהסנהדרין יושבין בלשכת הגזית כלומר במקדש ממש וזה מזבר ממיעוט המיתה דתני מיכאן סנהדרין זה כתב בתורת כהנים ומתון כדיבין מזה אינם יכולין נסתקיימה עדות על מי שחייב מיתה יש לסם להמית אחבו אלא אם כיון אחד כשיזדמן זה מיקיק דתני על פי התורה

Maimonides

382

פרק שני ואילו הן הגולין ההורג נפש בשגגה
היה מעגיל כמעגילה ונפלה עליו וה
והרגתו היה משלשל בחבית ונפלה עליו והרגתו היה
יורד בסולם ונפל עליו והרגו הרי זה גולה אבל אם היה
מושך כמעגלה ונפלה עליו והרגתו היה דולה בחבית
ונפסק החבל ונפלה עליו והרגתו היה עולה בסולם
ונפל עליו והרגו הרי זה אינו גולה זה הכלל כל שברדך
הורידתו גולה ושלא כדרך הורדתו אינו גולה
בשמט ברזל מקתו
והרג ר׳ אומר אינו גולה וחכמים אומרים גולה מן העץ
המתבקע ר׳ אומר גולה וחכמים אומרים אינו גולה
המעגל כמעגלה היו לו כמה חלקים
שכבתיו חבלים מחלקין ומתמסמסין כו הקטחי על מסכתיקין ולמיקין
כל עדיך יריתיו ומחבל יריתיו שקוה לבוקר עליה כמו שכתו ויפל עליו
ויומת וד׳ לומר מזה שנאמר ונפל שכרזל מן העץ רל מן העץ את
המתבקע וחכמים אומרים מעגלו ופי׳ קטו העץ מחוברין כ״ל

כ ורק
האבן לרשות הרבים והרג הרי זה גולה ר׳ אליעזר בן
יעקב אומר אם מבשיצאת האבן מידו והוציא הלז את
ראשו וקבלה הרי פטור ורק את האבן לחצירו
והרג אם יש רשות לניוק ליכנס לשם גולה ואם לאו א
אינו גולה שנ׳ ואשר יבא את רעהו ביער מה היער רשו׳
לנוק ולמזיק ליכנס לשם יצא חצר בעל הבית שאין רשו׳
לנוק ולמזיק ליכנס לשם אבא שאול אומר מה חטבת
עצים רשות יצא האב המכה את בנו והרב הרודה את
תלמידו ושליח בית דין
יעלה על הדעת מזק קרוב למזיד לפי
מזק לריסות סרכים ולח יעלה לפיכך הודיענו מקום גולה וכלבר ם
מזק למקום מת׳ דרך כבי חרם לעבות עם כחוקה שעה חלה על ד
דרך ארות במקדש ולפיכך לח נחשבקו כמזיד וגולה ור׳ מלינור בן י
יעקב מכיח ריסיק ממק שבחמר ומנח חת רעהו פרט לממנח חת ע
עמיו ולכבה כר׳ מלינור בן יעקב ומחבח מחוב
ג האב גולה
על ידי הבן והבן גולה על ידי האב הבל גולין על י
ידי ישראל וישראל גולין על ידיהם חוץ מעל ידי גר ת
תושב וגר תושב אינו גולה אלא על ידי גר תושב
הסומא אינו גולה דברי ר׳ יהודה ר׳ מאיר אומר גולה
השונא אינו גולה ר׳ יוסי בר׳ יהודה אומר השונא נהרג
מפני שהוא במועד ר׳ ישמעאל אומר יש שונא גולה ויש
שונא שאינו גולה זה הכלל כל שהוא יכול לומר לדעת
הרג אינו גולה ושלא לדעת הרג הרי זה גולה
כשאתה מכה
את הבן אלה לגמרי תודה ולה מדים טוכה ולה מלאכה מיתתכם כה
ונהרג הוח גולה ולה הבהן על דבר מלה מימו גולה וז הסבירו כב
בעגמים כרב מרודים חת תלמידי ומליה בית דין ולמדין לכל גולין ט
על ידי ישרל לבניו מתי ועבר ולמדו חון מגר תושב לו מגר תושב
כשהרג את ישרל מימו גולה חלה בהרג הבל כשהרג ישרל לגר תושב
יגלה ישרל ולמדה תודה בהוקב בשגגה בלה לחות ר׳ יהודה חומר
מי שחסגר לו לרחוק יגלה ר׳ מחיר חומר חפלו מי שנעדר הרחוק יב
יגלה והשוכח עונו גדול מעזיכל לחתבעך כגלות ולפיכך לה יגלה וה
ולין הבהן לה בר׳ שמעון ולה בר׳ מחיר ולה בר׳ יוסי בר׳ יהודה
לאיכן גולין לערי מקלט לשלש
שבעבר הירדן ולשלש שבארץ כנען שנאמר את שלש
הערים תתן מעבר לירדן ואת שלש הערים ונומר ע
ער שלא נבחרו שלש שבארץ ישראל לא היו שלש ש
שבעבר הירדן קולטות שנאמר שש ערי מקלא תהיינה
ער שיהיו ששתן קולטות כאחת

ובן ספתים ולרבעים
עיר ערי מלוים בלם קולטות מלה מחלה ספם בל׳ מי שבבבם בספ כין
בבומבה כין מלה בבוומם בכל ומתן לם מביע ם לחת מתן ומידע מקומ
קולטת תבבהו ולח מיכו יודע שקומ קולטת מיוה מעילתו מלה קונג
מתיע בוחל חדם בספ

ומבוונות לומן דרכים מוו לוו
שנאמר תכין לך הדרך ושלשת ומוסרין לו שני תלמידי
הבמים שמא יהרגנו בדרך וידברו אליו ר׳ מאיר אומר
הוא מדבר על ידי עצמו שנאמר זה דבר הרוצח
למדנו
ילבינו מלין ל׳ מסס ילבינו לבוחל חדם לח בקוע קיומח וילמדנו לו ב
בשגגה קיבו ולמוד להיכנו בחלנם ומה מלחי לריכו לו כדי לעכב ח
חמתו ור׳ מחיר חומר מיכם חייבים להטבל כזה חלה הוח ישמעון לסביל
עצמו ולין חלבם כר׳ מחיר

ד
ר׳ יוסי בר יהודה אומר בתחילה אחד שונג ואחד מזיד
מקדימין לערי מקלט ובית דין שולחין ומביאין אותו מ
משם מי שנהחייב מיתה הרגוהו ושלא נתחייב מיתה מ
פטרוהו שנתחייב גלות מחזירין אותו למקומו שנאמר
והשיבו אותו העדה אל עיר מקלטו ונומר א
אחד משוח בשמן המשחה ואחר המדובה בבגדים
ואחד שעבר ממשיחותו ר׳ יהודה אומר אף משוח מל
מלחמה מחזיר את הרוצח לפיכך אמותיהם של כהנים
מספיקו להם מחיה וכסות כדי שלא יתפללו על בניהם
שימותו משנגמר דינו ומת כהן גדול הרי זה אינו גולה
אם עד שלא נגמר דינו מת כהן גדול ומנו כהן אחר ת
תחתיו לאחר מיכן נגמר דינו חזור למיתתו של שני
כהן שעבר ממשיחותו
הוח כשילרע בו מום לו מילע בו קדי כבהן גדול כיום הכפורים ומ
ומכו לחר תחזיקו ובח בחוכח עם זכירת כהן גדול שלם פעמים
ור׳ יסודים מחנמר משוח מלחמה לפי שנחמר בקולר בספם לשון בספ
בחרן עד מות הכהן וחכמים מיכם דורשים זה הקשוק לפי שלם לחמר
בן הכהן הגדול ובשימות לחר מלחם חוזר ונחשבו כשלחר מי ולין
קלבם כר׳ יסודים

נגמר דינו בלא כהן גדול ההורג בהן נויזו וכהן גדול ש
שהרג אינו יוצא משם לעולם ואינו יוצא לא לעדות מ
מצוה ולא לעדות נפשות ואפלו ישראל צריכין לו וא
ואפלו שר צבא ישראל כיאב בן צרויה אינו יוצא משם
לעולם שנאמר אשר נס שמה שם תהיה דירתו ושם ת
תהא מיתתו שם תהא קבורתו בשם שהעיר קולטת כך
תחומה קולט רוצח שיצא חוץ לתחום ומצאו גואל הדם
רבי יוסי הגלילי אומר מצוה ביד גואל הדם רשו ת
ביד כל אדם רבי עקיבא אומר רשות ביד ג
גואל הדם וכל אדם אין חייבין עליו אילן שהוא ע
עומד בתוך התחום וגופו נוטה חוץ לתחום או עומד חוץ
לתחום וגופו נוטה בתוך התחום הכל הולך אחר הגוף
והרג באותה העיר גולה משבונה לשבונה ובן בן לוי ג
גולה מעיר לעיר ביוצא בו
מלבם כר׳ מקיבה בשיבה מעיר
מקלטו כמוזיר מבל לם יבה בשוגג שקורב מחתו יקיב ושתלמו׳ תקן זה
בלשון ובדבים לף מחר הנוף וזה כי בשיקים עקדו בתוך שתחום וב
ובוסבו בוטל לחזן שתחום כיון שבבבם תחת בוסבו בקלטו כיון שעקדו ב
בשיקים לף בוסבו קולטו ובן בשעקדו בחזן ובוסבו בשני ם קולטו
ביוצא בו רוצח
שגלה לעיר המקלט ורצו אנשי העיר לבבדו יאמר ל
להם רוצח אני אמרו לו אף על פי כן יקבל מהם שנאמר
וזה דבר הרוצח מעליס היו שבר ללוים דברי ר׳ יהודה
ר׳ מאיר אומר לא היו מעלים להם שבר ותזר לשררה ש

363

שהיה בה דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר לא היה חוזר ל
לשררה שהיה בת

מחלוקתם היה כתרבעים

ונתנים עיר לכל שם עירי מקבלו מין בהם מחלוקת שיעבור בהם כלה
מכר והלכה פר יקנדק כעבי המחמרים ונגרדם מעבה ונדולה

פרק שלישי

ואילו הן הלוקין הבא על אחותו
ועל אחות אביו ועל אחות אמו ו
ועל אשת אחיו ועל אשת אחיו ו
ועל אשת אחי אביו ועל הנדה אלמנה לכהן גדול גרושה
והלוצה לכהן הדיוט ממזרת ונתינה לישראל בת ישרא
למזר ונתין אלמנה וגרושה חייבין עליה משום שני
שיורת גרושה והלוצה אינו חייב עליה אלא משום אחד
בלבר

רחוי לך שתיעא אלא השקיים תרבים מחזכרם בזה המקום ואם כי כ
כל מחנייבי כרת בלבר אז מיקה כידי עמים ניקיק אינש חייב כלה
תעשה כמיהיה זה בעבדים והתרלה לוקה ואחר מלקות ועשה תעובה
נפטר מן הכרת וכל המחנייבי כרת כלם מעורבים בתורה ומחנייבי
מיתה ים מהם מכותרים בתורה ים מהם נרמזים ובבר הקדמנו ו
זכרין כלם במסכת סנהדרין בפרק ט ובבנין זה נאמר אין חייב
תרם כתתי ריבין כי כשהלקו תוצע לא תחול עליו עונש כרת ולא עונש
מיתה כידי עמים וידוע הוא כי כל התורה נוני ותזהרה והנוני היו מ
מצות עשה ותחזרה היו מצות לא תעשה והלאוכות תחר בהן כת
בתורה להורות על התזהרה וכאן בהם שהזכות הקלבית היו ממנו
לא תעשה הם לי בעשה לא ואל והשמיר ואם תחרו חזר כל מקום שבאתר
השמיר אין ואל חינו אלא מצות לא תעשה ואלו מצות לא תעשה נחלקין
חלוק הראשון לאר בעשה חלקים אחד מהם מחנייבי מיתה כידי עמים
ובבר זכרנו שהלו הנשים הם חייבים מלקות ואחלק הרביעי הם מ
מחנייבי לתוין והם שתים שבהם בהם תזהרה בלבר זה החלק ים מ
ממנו תזהרות יתחייב עליהם מלקות ואחם תזהרות אין חייב השובר
עליהן מלקות ואחעבר ועשה מעשה בו חסור הבל הם ע
יעבירנו עב עבירות כמיה שהוא ידוע הם" ויודע לך מיה שחייבין מלקו
עליו ומיה שאין חייבין עליו מלקות כמיה שתומר לך וזהו זה כי כל ה
הלוין הבוא ים בתורה נחלקו בשבעה חלקין השעה אין חייבין ע
עליהם מלקות ואחד מחייבין עליו מלקות ומה שהי חומר בשאין
לתוין כל התזהרה כין שיהיה בתחד מהרבעה לשונות או שיהיה ח
תזהרה שהיא בתוכל עשה כמו שבתבר בחלק הרחמון מהן
לאו שבתך לתזהרה מייתת ב" או לתזהרת כרת אין לוקין עליו כבון
לא יקח אים את חשת תכיו לא יהיה קדש בבני יעריאל וכמו שבאתר ל
לא יהיה לך שהיה בתרי כיתנא בחן לפי שזה הלאו אתר בתה תזהרה
על העיקר שהלכו כי התורה חינה מחייבת מיתה ולא כרת על מי
שיהיה בעבין ההוא לאו פשוט ואזו מה שאתרו חכמים לא עשם ה
שבתוב חלה שם כן הזהיר ולתיבך לא נעביד עשם מן העושין חלה
אחד התרלה חלק שבאתר לאו שבתך לתעבדינין אין לוקין עליו כו
כבון אם שבאתר לא תגנב לא תעשה את רעך ולא תגזול וכי תמכרו
ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך לא תונו לפי שמי שעבר על לאו
זה הוא חייב לתשלומי ממון והחלק השלישי לאו שאין בו
מעשה כבון לא תלך רכיל בעמיך לא תקלל חרש ולא תניח אים את ע
עמיתו שהוא תוכחת רבריס וכל כיוצא בהם כל לאו שאין בו מעשה
אין לוקין עליו חוץ מכשבע ומיתר ומקבל חברין בשם שמקבל עמתו ו
וזולת הלשם אין לוקין עליו ותוספת רבריהם כל מצות לא
תעשה אים בו מעשה לוקין עליו את התרבעים ואחר כל לא תעשה
שבתורה הרי אלו בחזהרה שעובר עליו בעובר על גזירת המלכות שהם
תבחר לך מזה שאמרנו שהפרים אים כין שאתרם במקומות לוקה אז
שיפגעת שהרבעים וכין שאתרם במקומות הרי אלו בחזהרה וידע זה
נמתרנו והחלק הרביעי לאו שבתך לעשה אין לוקין עליו אלא
אם לא קיים העשה שבו כבון אם שאתרה תורה לא תקח החם על ה
הבנים הוא לאו אחד עבר לקח אחד אתר אלא תבלה את החם ו

מזה מצות עשה שבשיטלח החם אינו חייב מלקות ולפיכך אתרו חייב ת
מלקות על לקיחתם שאתר לפי שיוכל לשלח החם ויקיים העשה ואם
הוא תפסו אתם עד שמתם החם או שחטתם זולתו לא יכול לקיים ה
המצות עשה אותם שעבר הוא חייב מלקות אבל שבו אם החם שמית הוא לוקה
החם או שחטתה שבטל העשה שבה שהוא חייב בלא שבו לפיכך הכל
וכאתר כן אתרו לא תבבה אותו אתו ואבך לא תעמבל ופרט כריוך לא
תלקט ואם עבר ועשה אתר לעבי ולבר תבנוך אתם כלומר יעזוב
אותם אתר מלקחם וכן ונשבת עמהר בפרים לא תעשה לקחתו לבר ל
ליתנם ולאלמנה יהיה נכן לא תבה אל כיתו לעבוט עבוטו שבא תש
תעיב לו את השבוט שבה שהשם אתרין בכל אלה כרין שלוח הקן
והחלק האתיעי לאו שבה מכל עשה כזה שבאתר בפקן גדול והוא ל
תשה שבהתולים יקח אלמן שאסור לו ליקח בעולה כי לפי שבאתר
בה לא יקח אם עבר ולקח בעולה אינו חייב מלקות כמו אם לקח כ
אלמנה אז גרושה אז זונה או חללה וכן אתרו בתרי נתרומי כנים
אתר יעלו לשם דוד שליסי יבה לשם קודיע לנו שדוד רחשון ודור שני
לא יבא בקהל והם עבר אינו חייב מלקות לפי שלא נאמר בו לאו
בשיהים כמו שבאתר לא יבא ממזר לא יבא עמוני ומואבי

והחלק השלישי לאו שבבלנות אין לוקין עליו והוא לאו שלא באתר בם
בשירוש אלא שהוא שבאתר אחר מדבר אחר כמו שאתרו חבתי לו בתקומות
רבות ולאו בשירוש אינתר אלא מבלה אותתר והמעבל בזה ולאם וק
וקלי וכרומל לא תאכלו וכשאוכל הקלי זה אין מלקין אותו אתי מלקות
אחד מעשה לאם לא תאכלו ואחד מעשה קלי לא תאכלו וכן אם אכל ה
כרומל מעשה כרומל וכאן כן הבזיר אם אכל חרבן אז באינן חייב ע
אתי מלקות אחד מעשה חרבן שבא בשירוש והשני מעשה כל אחד יע
יעשה מעבן אין מחרבנים ועד זב לפי זה הוא לאו שבבלנות אלא ה
אם כן לאתר בשירוש כל אחד יעשה מעבן אין לא יאכל מחרבנים ו
ועד זב לא יאכל זיה חייב על אכילת חרבן אתים וכאו כן על זה וכ
וכאו כן על העבדים לאים וכן על העבדים יבשים על כל אחת ע
אתי מלקות אבל לפי שלין לוקין על לאו שבבלנות אינו חייב אלא כל
אחד מן הנזכרים אלא לאו אחד ולבן אתרו אל תאכלו מאנו כל שאכלו
מבושל כאלו אתר אל תאכלו מאנו אלא נלי שבשאכלוהו כה אינו חייב
אתים אחד מעשה כה ואחד מעשה לא תאכלו אלא נלי לפי שזה אלאו
השני מבלל לאו הוא יוצא והוא לאו שבבלנות ואחבשם על כה ועל מה
מבושל מלקות אחד ודע זה הענין והבן כי חייב לפי שהוא הקישם ש
שבבולן ומזה שחלקנם בן שיבה לאו אחד יבלול שנים שעשה
איסורים כגון זה שבאתר לא תאכלו על שדם כי הלאו בלל דברי רבים
לאתרנו מאנו לא תאכלו מבהמה קודם שתצא נפשה ולאתרנו מאנו לא
תאכל מבשר שזרק ועירין דם בתזרק בלאתר קודם שתזרק דמים על
המזבח ולא יבו מאנו אין יכרין על הדעני כיצד דין ולאתרנו מאנו ם
שבית דין אין מוכלין כיום שהורגין את הנפש ולבנן שהלאתר בחלם
איסורין כלם אין לוקין על אחד מהם זה הוא לאו שבבלנות רל ם
שבבלנות איסורין הרבה ולא כתבאר מהם אחד שבובל לאתר לוקין על
אותו שבתבאר מלקות אחד בתו שעשינו משל בחרם ובשם זה יתבר
מבואר וקל להבין מן המשלים שהקדמנו והחלק השביעי הוא
לאו בריאת והוא שאין בו אחת מאלה הנשה שבות הבזרת שלוקין ב
עליו בגון שבאתר שעונו ובלאים ובבלה ובאר בהלבה ושתות קישקש
ושרט בנפש ונולדתם שרבה הבה בתבאר לך שאותן שאלוקין אותן מ
מלקות הם האתרין בתיה בידי שמים ואתרייבי כרת על שעבר על
אונות לא תעשה ואתרייבי לאו שבלא יהיה בשלא אתרו לאו אחת מן השבות
שזכרנו אלבר שבבע ואתרייבי ואקבל חברי בשם בל לוקין ואשעי שהוא ל
לאו שאין בו מעשה וכן לאו שבתך לעשה בשלא יתקיים תשעה שבו
לוקה הבה בתבאר לך כי כל מה שזכר בזה הפרק האמם זכר מ
אתרייבי מיתה או כרת או לאו שיוחד בשני שיחבנו ואין בוכתו בזה
הפרק לזכור כל מי שהוא אתרייבי מלקות אבל הוא זכר בתם מיהם
מי שזכר בשני שבה אחד האבל והדאתרין ואקם מי שזכר אותם לבין שאף
בלאתו הלאו שאינו אקבר בפשט הקרא אין למלקות שבפעל כן וב
וכעבדים שהקישמו לך תדע כי כל אתרייבי מלקות כין שבזכר
אז לא זכר ועדים שיהאתין חשב להם דבריהם שעשה לפי שהם
נגרמים לחגיד עדותם בבית דין

Bibliotheca Alexandrina

המטמא שאכל את הקדש והבא אל המקדש טמא והאוכל
חלב ודם ונותר ופיגול ומטמא השוחט ומעלה בחוץ וה
והאוכל המץ בפסח והאוכל והעושה מלאכה ביום ח
הכפורים והמפטם את השמן והמפטם את הקטרת ו
והסך בשמן המשחה והאוכל נבילות וטרפות שקצים ו
ורמשים אבל טבל ומעשר ראשון שלא נפלה ר"ר
תרומתו ומעשר שני והקדש שלא נפדו בטמא יאכל מן ה
הטבל ויהיה חייב ר שמעון אומר כל שהוא וחכמים
אומרים כזית אמר להן ר שמעון אין אתם מודין לי בא
באוכל גמלה כל שהיא שהוא חייב אמרו לו מפני ש
שהיא בכריתה אמר להן אף הטמא אחת בכריתה

טבל ומעשר ראשון שלא נפלה תרומתו בירושלים כמו שכתוב בתרומת מעשר ולא תוכל עליו
חטה כהרימכם את חלבו ממנו ולא קדשי כלי ישראל לא תחללו ולא
תמיתנו וגידין ועצמות שלא נפלה בטלה תרומתן גם כן וגידין תרומה ש
שלא בטל ונמצא מעשר תחת הגוף ונותן עכו כמו שכתוב ונחשב לכם
תרומתכם כדגן מן הגורן וכמלאה מן היקב ומעשר שני והקדש
שלא נפדו כגון בשר בלק לחם גרידין וקולח מים שכתוב לא תוכל לאכל בש
בשעריך ומעשר דגנך תירושך ויצהריך ובכורות בקדך ענו"ד כי ה
ממנו מחוייב מלקות על מעשר שלא נפדה חלת בפדיה חלת שחלקנו לחד קדוש
בני ירושלם שכתוב לא תוכל בשעריך תלת בריתך חלת בריתך בשתוק לא תוכל לאכל
בשעריך ולפיכך ממנו חייב מי שאכל מעשר שני בבבל ין מלקות עד
שיכנס לירושלם כמו שכתוב ונחשב לכם תרומתכם כדגן מן הגורן וכמלאה מן היקב

האוכל ביכורים עד שלא קרא עליהן קדשי קדשי חוץ
לקלעי קדשים קלים ומעשר שני וחוץ לחומה השובר
את העצם בפסח הטהור הרי זה לוקה ארבעים אבל
המותיר והשובר בטמא אינו לוקה ארבעים

כשאכל בכוריים אחד מקדש

עליהם חייב מלקות בני פסח בכסי כהן כמו שכתוב במקומו
אלו דברי ר' עקיבא חכמים אומרים כי כיון שהביא אותם בע
בעזרה חייב על אכילתם מלקות ואעפ"י שלא קדש ואין בכוריים
גם כן כדגן מעשר שני ל"ל שחייב עליהם כשאכלם חוץ וכן כ
כשן כיון ור' עקיבא הוצרך לומר כי בני קבית וכשאכל בכוריים אחר שרחו בני קב
קבית קולדם הבאת בעזרה לוקה שכתוב לא תוכל לאכל בשעריך מ
מעשר דגנך תירושך ויצהריך וגו' ותרומת ידיך אלו הבכוריים וכתב ב
בתוכו בפרק בני בתרומת עזה שכתוב ותרומת ידיך בכלן הוצ
רחמנא על הבכורי' על כל בני' לפי שלא הביא בזה בפסוק בגוש מכל
הדברים שנאמרו בהאי מקום למקום שלא זכר אותם בפירוש ולא
זכר בכוריים ומה טעונין הבאת מקום שכתוב רחמנא ותרומת ידיך וחוץ
בתרומה טעונה הבאת מקום שם כן חיוב דעתך לומר תלמוד בכוריים
ובשאכל קדשי חוץ למקומם המפוייס לאכילתם עבר על מה שכתוב
בתורה לא תוכל לאכול בשעריך ומה שחתר בכהן מעשר שני וחקדש שלא נפדו חוץ ל
לחומה ואעפ"י שמצה קודש לבן מעשר שני וחקדש שלא נפדו חוץ לחומה
כשל דברי מכל שהתחיל הזה הוא שחתר בכהן מעשר עכשיו חכל ל
חוץ טהור וחכלו חוץ לחומה מעכשיו חכהן מעשר שני וחקדש שלא נפדו חוץ לחומה
לעולם ומה שחתר בכלכה שלשני זה מעשר שני וחקדש שלא נפדו
ל' בשעה מעשר שנטמא ונותן טמא קודש שנפדה וחכלו חכלו כ
בירושלם לפי שכשנטמא מעשר שני בירושלם חסור לאכלו עד מי
שיפדה ונמצא שהתחיל מעשר שני שנטמא שפודין אותו כ
בירושלם שכתוב כי לא תוכל שאתו וחין שאת
שלא אכלה שכתוב ויצא אש מאת ה' ויאכל את חמקטירים את ח
אכילת מעשר שני בטומאה הוא שהתחיל לה בעזרה מאתמול בט
בטמא ולמדנו מזה שהקבלה בין שחלו טומאה בין שחלו טומאה עד מי
ונותן עשור ואינו חייב מלקות על אכילת מעשר שני בטומאה עד מי
שיאכלנו בירושלם דאתמר בכבור שנכנס בו ממש בשעריך ת
תאכלנו טמא וטהור יחדיו ואתמר בהן לא תוכל לאכל בשעריך

וגו' ואפשר שהקבלה גם כן בזה שהפסוק לא תוכל לאכול בירושלם כמ
כשעריך כלומר לא תוכל לאכל מעשר בטומאה בירושלם כמו שהתחיל בטומאה כבור
שתאכל בטור בטומאה כשעריך ואתה רחמנא לא תוכל לאכל בירושלם אלא בטהרה
בקדי ונהפך לחן שאין בו מעשה ואתמרי ושבח לא תעשה לחן תעכלו בו אתמר בח
זה בפסח טעור כמו שכתוב בהקומץ

הנוטל אם על בנים ר יהודה אומר
לוקה ואינו משלח וחכמים אומרי' משלח ואינו לוקה זה
הכלל כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה אין ח
חייבין עליה

ר' יהודה שכר שלחו שכתוב לעשה לוקין
עליו ואין שלוח שכתוב לכל השקר מה מזכיתי לך שאין לוקין שלוח שם לא
קיים שעשה שכתוב

ה הקורח קרחה בראשו והמקיף פאת
ראשו והמשחית פאת זקנו והשורט שריטה אחת על ש
מת חייב שרט שריטה אחת על חטשה מתים או חמש
שריטות על מת אחד חייב על כל אחת ואחת חייב על
הראש שתים אחת מיכאן ואחת מיכן ועל הזקן שתים
מיכן ושתים מיכן ואחת מלמטה ר' אליעזר אומר אם
נטלו כולו כאחת אינו חייב אלא אחת ואינו חייב עד ש
שיטלנו בתער ר' אליעזר אומר אפילו ליקטן בטלקט או
ברהיטע חייב

לא יקרחו קרחה לחייב על כל קרחה
וקרחה וכמיתרו מעשרי על מת בלבר עד שיכלה מעור רחמנו כגרים
לוקה שנאמר בלה פיהם בכהנים קרחה במת למדנוהו בנזיר מה מ
מיתה שכאשר כיערכל ולא תעשימו קרחה כין עיניכם למת ונאמר
ונזר לבשם לא תתנו לחייב על כל שריטה ושריטה ועל כל בשם ובשם
ונאמרו לבשם לחייב על כל שרט ושרט ועל כל בשם ונאמרו על הזקן מ
חמשה על הסער מכלחי העליון מלקות ועל הלחי התחתון מלקות מ
אלא שתי מלקיות מכל ימין ובמה כן שתים מכאן שמאל ועל מה מכ
שבתלה מן הסער מן הזקן לחר ונריך לחתך לידע כי שמבלה חלת שם ע
שחייב מלקות על השחת ועל הזקן ואינו חייב שחתבלה חלת שם ע
עזר למבלה אותו מעקרו ומלקו כעין מלקחיים ואין מלבה כר' שיעור

הכותב בתובת קעקע כתב ולא קעקע קעקע ולא כתב
אינו חייב עד שיכתוב ויקעקע בדיו ובכחול ובכל דבר
שהוא רושם ר' שמעון בר יהודה אומר משום ר' שמעון
אינו חייב עד שיכתוב שם השם שנאמר ובתבת קעקע
לא תתנו בבם אני ה'

ר' שמעון אומר אינו חייב עד
שיכתוב שם עם על כתבו כאלו אמר לא תשחית עמי שום דבר ולא ת
תקיב עצמך לזולתי וזו היא כוונתו ואין הלבה כר' שמעון

ז נויר
שהיה שותה ביין כל היום אינו חייב אלא אחת אמרו לו
אל תשתה א תשתה והוא שתה חייב על כל אחת ואחת
ובשהתרו
לנבם כן ואמרו לו זה שאתה שותה עיעורין כך וכך ועל כל עיעור כך
ממנו שאתה חייב מלקות לוקה כמי העיעורין וכך עירם בירושלמי

היה מטמא למתים כל היום אינו חייב אלא אחת אמר
לו אל תטמא אל תטמא והוא מטמא חייב על כל אחת ו
ואחת
היה מגלח כל היום אינו חייב אלא אחת אמרו לו אל ת
תגלח אל תגלח והוא מגלח חייב על כל אחת ואחת
על כל
מערה אחת יתחייב אבזיר מלקות בשאין שאתה בתערה כמו שכ
שבתבאר במקומו

365

ם היה מגלח כל היום אינו חייב
אלא אחת אמרו לו אל תגלח אל תגלח והוא מגלח חייב
על כל אחת ואחת היה לבוש כלאים כל
היום אינו חייב אלא אחת אמרו לו אל תלבש אל תלבש
והוא פושט ולובש חייב על כל אחת ואחת

שמיני פרשה

נלמדים היינו כשיסיר לאותו מכל וכל אלא כיון שפשט בחזירו ו
וכמו כן כשעמד עליו כדי לפשוט ולבוש חייב על כל התרתה ואחד
אלא כפשוטו

ו יש חורש תלם אחד וחייב עליו משום שמונה
לאוין החורש בשור ובחמור והם מוקדשים וכלאים
בכרם ושביעית ויום טוב וכהן וגזיר בבית הטומאה ה
חגיה בן בבינאי אומר אף הלובש כלאים אמרו לו א
אינו השם אמר להם אף לא הגזיר הוא השם

יקיש הכתוב

חקדם כשהקדישו לבדק הבית וכבר ידעת לשון המקרא לא תעבד כ
בכור מורך וגו׳ ולמדנו על כל הקדשים מקש לחמורים בעבודה ול
ולביכך הוא חייב משום עבודה כמוקדשין ועל הצור ונחתמור אחת
משום חורש בכלאי הכרם ומלקות אחת משום עובד כמוקדשין ג
ואחד כלאים בכרם יקיש חייב משום משום זרע כלאים ומשום ס
כלאי הכרם כתיב בהתראה בספרי נאמר כלאיך מכורארין אין בכל ק
אלא לאסור חל על אסור אכל שם אסורין הרבה בבגדו כ זמן אחד על
ולביכך אינו מן הכמנע שיבטרפו אל אלו כלאיין זולתם הרבה באותו
הזמן כשנתן ונעקדנו התחבה בכלאים חייב ולביכך כשהחזיר קע
העבדי כרימך על הכבר בשעמו מזרע בשעה מכלך חייב משום לא
תזרע כרימך כלאים

יא במה מלקין אותו ארבעים חסר
אחת שנ׳ במספר ארבעים מניין שהוא סמוך לארבעים
ר׳ יהודה אומר ארבעים שלמות ואיבן הוא לוקה את ה
היתירה בין כתיפיו

אלא יאמר לרבעים במספר קיים ראוי לומר אלא יכלה מיעוט
אלימים ולפי שהקדים במספר רובם לומר אלא יכלה בלא מיעוט
אלא במכין ידוע כמי שיכול לסבול כמו שנאמר כדי רשעתו כ
כמספר כלומר שוה הכלקות ואמרו אחרי כן ארבעים יכנו לל שר
ארבעים במו שלמדנו מפי הקבלה ברבי חכמים ל הוסיל והכתוב
הוא כמי שיכול לסבול ולא יוסיף על ארבעים לא נכה ארבעים
ונביא הכתוב זו דרך שמירים כמו שכתוב שמשמירים כמיעוט שכתוב ר
בחנ נר יקודש אין רשעתו כן נתן אלבה כר יקודש

יב אין אומרין אורכו
אלא במכות הראויות להשתלש אמדוהו לקבל ארבעים
לקה מקצת ואמרו אינו יכול לקבל ארבעים פטור א
אמדוהו לקבל שמונה עשרה משלקה אמרו יכול הוא ל
לקבל ארבעים פטור עבר עבירה שיש בה שנ לאוין א
אמדוהו אומר אחר לוקה ופטור ואם לאו לוקה ומתרפא
וחוזר ולוקה

ויורע מזה שכאחר ארבעים יכנו אינו רשאי להמר
שילקה ארבעים לא יותר ואמר לא יוסיף שילקה למעט אין ס

סלרבעים כפי מה שיוכל לסבול כדי שלא ימות ואמרו לא כתב
כאן על רשעתו אין לחקל בזה כגון שאמרינן היועצים במיבי בני ג
לדם ואמרי שיוכל לסבול עבדים הלקות ומעקרינן שלא ילקה שלא
שמכה עבדים ואעפי שיוכל לסבול עבדים נעבד זה הדרך תקיש ו
ואמרי אמרינן אומר אחד כשכתבייב את שלשית אין יהרג ואמרינן
על דרך משל שיכול לסבול שנים ואלרבעים ויפטר אין לכל כיון שהתלה ס
שאומר אין יכול לסבול לכל והם כך וכך הלקות ואם ס
אמרינן למלקות אחת כלבד יניח אותו עד שיבריא ומלקה אותו ולוקה
פעם שנייה כפי מה שיסבול גם כן ובמעשה זה כשבמו יעשה כם
בשעבר עבירות שיש בה לאוין הרבה על זה הדין הוה שיתבוננו בב
בשעת האומר שם אמרינן לסבול לכל לא לסבול אחת אחת

יד כיצד מלקין
אותו כופת שתי ידיו על העמוד הלך והלך וחזן הכנסת
אוחז בבגדיו אם נקרעו נקרעו ואם נפרמו נפרמו עד
שהוא מגלה את לבו וראבן נתנה מאחריו חזן הכנסת ע
עומד עליו ורצועה של ענל בידו כפולה אחד לשנים
ושנים לארבעה ושתי רצועות עולות ויורדות בה

אלא
קסתי רצועות על חמור לפי שעשה מעשה הבהמות יעשם כע
כעורותיהן כמו שכאמור על דרך משל ידע שעור קונהו

יד וזה שפה
ורחבה טפח וראשה מנעת על פי בריסו ומבה אותו ש
שליש מלפניו ושתי ידות מאחוריו ואינו מבה אותו לא
עומד ולא יושב אלא מוטה שנ׳ והפילו השופט והכהו
מבה באחת ידו בכל כחו

יסיק בכית הין על הילקות
כלב שיהיו נתלים בו הרצועות ויימשך בו הלקות כשירצה ויקבל ס
אותו לפי שאין לנקין לאדם אלא בדצועה שתביע עד טבורו כמו שם
שאמר ויגביה הרצועה בשעת הלקלקה בשתי ידיו ויכה בידו אחת ל
לפי שזה יתר שלם בהקש ויקיש אמכה אדם מכל מיעוט בכתו
לא יקיש אין מיתעורר ולא מיתבע פיסה מכת נקמים בחיים וקונה ו
ונריך פיכה אלים הלכות על לבו והאלים בכתף המחת והאלים כ
בכתף השחרית ונדרוש זה לאמר החתכת ואהבתו לעבוד כדי רשעתו
אלא לאחריו כדי רשעתו

טו והקורא קורא אם לא תשמור
לעשות וגו׳ והפלא ה׳ את מכותיך וגו׳ והזוך ושמרתם א
דברי הברית הזאת וגו׳ וחותם כוהוא רחום יכפר עון ו
ולא ישחית וגו׳ והוור לתהלת המקרא ואם מת תהת ידו
פטור הוסיף לו עוד רצועה אחת ומת הרי זה גולה על י
ידו נתקלקל בין ברעי בין בשים פטור ר יהודה אומר ה
האיש ברייעי והאשה בשים

נדול הדייכין קודם אלא הנשוקים
שמכריס בשעת שמלקין את הלקוח והשמוך לא כמעלה ימכה את
השכות והשלישי ינוח השכה להכות וייאחר לא הכה כל זמן
שיכה ואם היה מספר השכות מספר הכה יעשבב בקריאת שני ס
שנשוקים אלא ואם הוה מספר מועט ימכה ויכוין כל יום שיתשבר
שיעלים שקריאת בשתלם שכתוב וחזוי לריאם ושירים שתקלקל מי
שיעה הרשי בשעת השכתה וכבר כשלם בוינו וניחומא אחרי נתקלקל
אחיך לעיניך ובין שכתבזה בשתלק ממנו נתן אלבה כר יהודה

כל חייבי כריתות שלקה
נפטרו מידי כריתן שנאמר ונקלה אחיך לעיניך משלקה
חרי הוא כאחיך רבי ר' חנניא בן גמליאל אמר ר' חב
חנניא בן גמליאל מה אם העובר עבירה אחת נוטל נ
נפשו עליה העושה מצוה אחת על אחת כמה וכמה ש
שתנתן לו נפשו ר' שמעון אומר ממקומו הוא למד ש"נ
וגברתו הנפשות העשות מקרב עמם ואומ' אשר יעשה
אתם האדם וחי בהם הא כל היושב ולא עבר עבירה נ
נותנין לו שכר כעושה מצוה ר' שמעון
כך אומר הרי הוא אומר רק חזק לבלתי אכל הדם כי ה
הדם הוא הנפש ומה אם הדם שנפשו של אדם חתה מ
ממנו הפורש ממנו מקבל שכר גזל ועריות שנפשו של
אדם מתאוה להן ומחמרתן הפורש מהן על אחת כמה
וכמה שיזכה לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל
הדורות

כבר הקדימנו כי המלקות עם התעוכה יכפר הכריח
כל היכא דלא עבר עבירה סוף סוף לא מחסרה לן לעצמיתה ומין מינא
מעצמיתה בעמם פניס זלתי שמיכה מכות שהקדה כבון ינקף קבדיק נ
וכיוצא בו ונתקה כו ישלע למען שתקדה והמכעב הדם מהכילתה קדם נק
וקילף ישר על זה למען ייטב לך ולבניך לחריך עד עולם כי תעשה
הטוב והישר בעיני ה' שלין כל סכן בהמינעו מן התעגונים הגופניים
הבילים שהקדם בוטה מליסן בעבור כמו שזכר והתורה קיל שם
שהזהירנו מלח לעשותן כדי להרגיל הכתב מלח להוסיף על מה ש
שהוא מדרך הטבע ומין הלבה כך מכיח

יח ר' חנניא בן עקשיה
אומר רצה המקום ברוך הוא לזכות את
ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות שנאמ' ה' חפץ
למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר אמן

מעקרי המומנה כתורת כהנים הדם מנוף מתקיים מנות כרתני
וכהונן ולח יפתף עמהם כתרת מכונות העולם כמוס פנים הלח
מיעשם לחתה לשמים מחשבה כמו שכתוב לך חכה זכה
כה לחיי העולם הבח ועל זה לחמר ר' חניח בי חמנות
כיוצים הרבה לי חסמר מלח יעשם הדם בחיין
לחת מהם על מתכוונתה ושלמותה וכ
והעמותו מחתה המנוח תחיה בעמו
כחותו מעשה ומחה מיורה על
העקר קזה מה שחלל ר'
מניח בן תדיון מה
מני לחיי ק
העולם הבח

ומשיבו המשיב כלום בח מעשה לידך כלומר מדמין לך לעצמית מנו'
בהזון שמיבו כי כולמנה לו מנות מדקה על דרך שלמות בכל מה שלח
מחשבר וזכה לחיי העולם הבח ו
ומירום העמוק ה' יחבן ל
למען נדקו לשדק לח
ישרחל למען כי
יגדיל תורה ויחדיר

שלים מסכת מכות

מסכת שבועות

שבועות שתים שהם ארבע ידיעות הטומאה
שתים שהם ארבע יציאות שבת ש
שתים שהם ארבע מראות נגעים שנים שהם ארבעה

שבועת שתים שהם ארבע ידיעות הטומאה בסוף שעיר הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה עד שתודע לו ויביא בעולה ויורד

כתחלת כיתוי ידיעות הטומאה בריחמקום כרי שיפלים קימיתי כיבר שהיכו מעכין המשכתה ויחזור לעכין המשכתה ויהיו ם בשעות לכל שנת ושנעים כבר ייקר לכל לחד מהם משכתה כפני עכשיו ומימה בתחלת כריך ליכיל שעשים טומחה מקדש וקדשיו כמיוד כרת וכשוגג כדכן לחיי המיכה והכיח לת לחמרו לך וכ' ואם לח תקבע ידו וזהו לו קדכן מן הקהל לחיי ואם לח תעביד ובו' ואם לח תגיע ידו קדכן עולה ויורד ויהיו מייב קדכן עד שיהיו לו ידיעה בתחלה ו ידיעה בסוף והעולם כיתים והדחיה על זה דחמר דחמרה בעכין ה קהל ובעולם ממנו מורה מקדם לן ידיעה לבני זה ולחיי וזהו לחיה מידע מה שבעולם ממנו תחלה שנה ידיעה בתחלה ידיעה ב בסוף והעולם כיתים ומחנה עניו דחיותיהם על עניו יום הכפורים שבעולם כולו יחדך שבעורו ויהיו לחני להתפרש בתלמוד מלפרשו כ בתכורתו זה

ג אין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר שנאמ' מלכד חמאת הכפורים על מה שוה מכפר וזה מכפר מה הפ הפנימי אינו מכפר אלא עלדבר שיש בו ידיעה אף חח החיצון אינו מכפר אלא על דבר שיש בו ידיעה

זה לקבר
כתיזוק שכשבת לבין הגיום ולח קדמה לן ידיעה מהיו לסור על כני ישרחל כיחה למקדש והוח טמח ובעלמה ממנו טומחה ובשבח למקד טמח הכה כי חין לן ידיעה בתחלה ושעיר כנעשה בחוץ כיום הכ הכפורים קיל תעלת ניחכל למונחי יום הכפורים וכבר כתבחר זה כ במקומו

ד ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף ש שעירי רגלים ושעירי ראשי חדשים מכפרים דברי ר' יהודה ור' שמעון אומר שעירי רגלים מכפרים אבל לא שעירי ראשי חדשים ועל מה שעירי ראשי חדשים מכפרין על טהור שאכל טמא ר' מאיר אומר כל ה ש השעירין כפרתן שוה על טומאת מקדש וקדשיו חיה ר' ישמעאל אומר ראשי חדשים מכפרין על הטהור שאכל טמא ושל רגלים מכפרין על שאין בה ידיעה בתחלה ולא בסוף ושל יום הכפורים מכפרין על שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף אמרו לו מה הן שיקרבו וה בזה אמר להם יקריבו אמרו לו הואיל ואין בפרתן שוה היאך הם קריבין אמר להם ב בולם באים לכפר על טומאת מקדש וקדשיו

כל השעירים
ל' שעירי רגלים ושעירי ראשי חדשים ושעיר הנעשה בחוץ ביום ה הכפורים ומיחלוקת זה לח נאמר כי הלכה כרבי שלומי לפי שהוח ס ביכר מוכר חל הסם לת נאמכם הם חולקים בשיקר ולחיות מהכפוקי' מין זה מקום לזכור עניני השקר בכלל

367

ונסכי הגיאה מכל מכיר מן המשכרת פליגים בהא לימי משמש מן
המעשרות מיבול בי מחלוקת בכין מחכמים לא נאמר בי מלכתי כמ
כמי וכי ושבין מתאחרי מיקר בי זה כזה מיקריב מעבר רחם חדש כמ
כמנחת הקרבתו בראב מן מהבנים ניסים מעבר הראב ומעבר מר
מראב בשנתאחר הקרבתו יקריבנו בראם חדש ניסים חוזר כשנמצ
מעבר רחם חדש לפי שכל מחר מעכבים תמורת שבשנתיק בחזן חוזר

ה.

ר׳ שמעון בר׳ יהודה אומר משמו שעירי ראשי חדשים
מכפרין על הטהור שאכל טמא ומוסיף עליהם של ר
רגלים שהם מכפרין על טהור שאכל את הטמא ועל ש
שאין בה ידיעה לא כתחלה ולא כסוף מוסיף עליהם י
של יום הכפורים שמכפרין על טהור שאכל את הטמא
ועל שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף
אמרו לו אומר היה שיקרבו אמר להן הן אמרו לו אם כן
יהיו של יום הכפורים קריבין בראשי חדשים אבל
היאך של ראשי חדשים קריבין ליום הכפורים לכפר ב
בפרה שאינה שלהם אמר להן בולם באים לכפר על ש
טומאת מקדש וקדשיו

לפי מכבר אחר

יום יש עליהם של יום הכפורים שהוא מכפר על עליון כה ידיעה ב
כתחלה חכמים אם כה ידיעה בסוף

ו

ועל זדון טומאת מקדש ו
וקדשיו שעיר הנעשה בפנים ויום הכפורים מכפר ועל
שאר עבירות שבתורה הקלות והחמורות הודונות ו
והשגגות הודע ולא הודע עשה ולא תעשה בריתות
ומיתות בית דין שעיר המשתלח מכפר

אחר

אמר רחמכה על
מיבי הניעשה כפנים וכפר הקדש מעושלת בני ישראל עון וקלות ב
בקרח מנות יעשה ומנות לא תעשה זולתי לא תעשה בכבר וחמורות
הם בריות ומיתות בר׳ לא קשה לפי שהיו מן החמורות לעשי ם
מיום לא תעשה בכבר וכפל אותם לפי שהיה לבחר אותם כה
בחמרי הבגדים והזרוקין הל כין משמש מום דבר מסס ומגבלם לא
לא מודע שעיר המשתלח מכפר לאחי לא עשה תמוכה מן הקלות ו
מכל החמורות שעיר עם התמוכה מכפרין

אחר

ישראל ואחרכהנים ואחר כהן משיח מה בין ישראל
לכהנים ולכהן משיח אלא שרם הפר יכפר על הכהנים
ועל סומאת מקדש וקדשיו ר׳ שמעון אומר כשם שרם
השעיר הנעשה כפנים מכפר על ישראל כך רם הפר
מכפר על הכהנים כשם שוידוי של שעיר המשתלח
מכפר על ישראל כך וידוי שלפר מכפר על הכהנים

אחר

אמר כי כלם מיום כבריית שעיר המשתלח ואין כין הכהנים לישראל
ובהן מפיה הפרם זולתי בטומאת מקדש וקדשיו וד׳ מחשון אומר ב
כי אם גם כן תלוקין בכפרת שעיר המשתלח ואחמנם יכפר על ישראל
עלבר

פרק שני ידיעות הטומאה שתים שהם ארבע ו
נטמא וידע נעלמה ממנו טומאה וזכר
לקדש נעלם ממנו הקדש וזכר לטומאה נעלם ממנו זה
וזה אכל את הקדש ולא ידע משאכל וידע הרי זה ב
בעולה ויורד

כמתניתין ידיעת תמיכה ממנה שהוא מדרשה׳ מידע שהוא טמא ואחר
כך נעלם ממנו וכבר למקדש אחר כך ידע ידיעה מניים כי שהוא
טמא כשנכנם לעזרה הבה אלו שתי ידיעות והשלישית מידע שהם
מקדש ונעלם ממנו ונכנס כמקדש אחר כן ידע שהיה טמא שנכנם
ונכנס זו ידיעה רביעית והחמישית מידע בתוך קדש ונעלם ממנו זה ד
נאכלו ושהו טמא אחר כן ידע שהיה אוכל הוא קדש שנכנס ב ידיעה ם
מיוחדת ומביעית מידע שהוא טמא ונעלם זה ממנו ואכל קדש ואחר
כך ידע שהוא טמא היה כשאכל זו ידיעת השמינית ונעלם ממנו ואינו ו
ידיעות מהם שתי ידיעות בטומאת בגופו וזה מידע שהוא טמא ונעלם
זה ממנו ונעשה מהם שעשה אחר כן ידע שהוא טמא ומהם שתי ידיעות
כמקדש וזהו מידע שהוא מקדש ונעלם ממנו ונכנס

ואחר כך ידע שהוא מקדש ומהם שתי ידיעות בכבר קדש וזהו
מידע שהוא קדש ונעלם ממנו ואחר כן ידע שהיה מקדש אחר ואחמנם
אחר שהוא קדש ונעלם ממנו כמו שהוא כבר מכני לפי שלא מלח ממנו
מכן מרכבת ואחרי׳ מכן שהוא כבר בחזקת ידיעה יתכן מיתחיב קך
עלתי ידיעה רחמנם בכבר אחר בחזקת ידיעה יתכן מיתחיב קך
קרבן בשגגתו לפי בסוף אכל ידיעות שבסוף לא מכח מחזקת בהם ם
פניה לפי בכל זמן שלא קדמה לו ידיעה אינו חייב קרבן ואחרי׳ מידע
בסוף ואחלו אחר ידיעת הטומאה שבתחלת מהם מכן מרבע ל
אחמנם מיתם מהם לפי שהם בלם תלויות בטומאת מקדש ובטומאת
קדשים ויתיתם מרבע ידיעות טומאת שנשתכח תחלה לעבין מקדש ומקדשי
וידיעת המקדש תחלה וידיעת בכר קדש תחלה ויידיעת טומאת בגוף ו
תחלה לעבין בכר קדש ואחרי׳ בשהוא ממנו זה זה אינו ממנין מ
מידיעות אחר הוא מביר הרין שהוא חייב קרבן מהוא חייב קרבן ואחרי׳ מידע
אחלו ידיעת בשעת המעשה בשום פניה לא בטומאה ולא בקדש וב
ובכבר ידיעת בעבין קרבן שלה ויורד כי הוא העולה עם השלי ויני
עם העבי הוא לעון המקדש ואם לא תמיבידו וגו׳ והנה הוסקבנו בפי
זו הסלבה לפי שהוא קשה מאד בתלמוד ומה שזכרנו משתתא למה ם
מכזכר בשם

ב אחד הנכנס לעזרה ואחד הנכנס להוספת העזרה
שאין שום פין על העיר ועל העזרות אא בכרך ובנביא
ובאורים ובתומים ובסנהדרין של שבעים ואחד ובשתי
תודות ובשיר ובית דין מהלכין ושתי תודות אריהן ת
הפנימית נאכלת ואחצונה נשרפת בל שלא נעשה בכל
אלו הנכנס לשם אין חייבין עליה

אחר

אמר אחי מרלה אותך וגו׳ וכן תעשון לכל מקדש שיעשה כעין זה
יהיה מעשהו ובכבר ידעת שמעשה מלך היה ומכלל המלבים מבו אותו
מוסף על הכבודה ועליו נאמר ויהי כישורון מלך בהסכהרין הם
מכעים יקבי׳ כעין סמוים והתנמי׳ והכניה רחיק על הסתי תודות ממש
מכאחר בעזרה וחעמיד סתי תודות בדלות והסיר סחומיים הוא
מלעמיך ם כי דליתבי יכו׳ לאחר כן ילבו הסתי תודות אז מחר זו עד ם
המקום שידעו ובשמביעין עד סופו עומדים ובאכלת האחת מהם ום
ונהסבית טורפין אותה והולפי׳ מה שאמרו על פי נביא נאכלת ועל
פי נבי׳ בפרשת ושלח הסתי תודות סם להם בלבר מבני בפי׳ לפי שהם
גם בן מעיני התורה כמו שיתבאר עוד במקומו ואחר חייב להיות ב
בית שני קדוש ואחתי שבעשה מחין חורים ותומים ומחין מלך לפי ם
שבקדושתו עומד עד סוף הדורות לכל הקדושה שבמקדש כיפי שבמשם
ומעשה עזרא אחמנם זכר בשבועת הוא דעבד

ג ונטמא כעורה נעלמה ממנו הטומאה
ובור למקדש נעלם ממנו המקדש ובור לטומאה נעלמו
ממנו זה וזה השתחוה או ששחטה בדי השחוטה וכא לו
בארוכה חייב ובקצרה פטור וז היא מצות עשה ש
שבמקדש שאין חייבין עליה

כשהשתחוה לבדי מקיבל ונתני
לה מקה לשם במות פניס לו כשהשתחוה כלפי מון מקה לא מקה ס
ושיעור מותה שהשתחוה כדי שיקדל לחס זס שמקדל בשיעור כ כ
פמכירו. ולה כחרינו והוה ליכרעו לחס על הרצפה ויפתחוו להודות
לה כי טוב כי לעולם חסדו ופסוק זה הוה כיבדי קיניס ומנות עבה
הוה מכחש לו בה בקבלה ונחמי חייבין עליו לו מין לר חייבין ק
קיבן כשהורו בו ונחמיו מין מועיל לו מיעמוד במקדש והוה עמוד מ
לכל יבה כמו מיכל ונחני כחרינה חייב מיקבר לכוונתו ועוד יתבח
עקר זה כהוריות

ד איזוהי מצות עשה שבורה שחייבין עליה
היה משמש עם הטהורה ואמר לו נטמאתי ופירש מיד
חייב שיביאתו הבאה לו בביאתו

רחני מיעמוד כמו מקה
ויכטל התכועה ונוטן בפרעיו בקרקע עד שיעמוד התכר ונחר כך ס
יפרוש ופריסתו ממנה היה מצות עשה ופי לחיני גם כן ח
חייבין עליה מיהיו לר חייבין כשהורו בה והתיהו סבריסה והוה ס
לסור וכמו כן חייב היים עצמו קיבן כל זה במצות עשה ונחיני חייב
כשהש שהמקדש בחיו מכבר בהוריות

ה ר׳ אליעזר אומר הש״ץ
ונעלם ממנו על העלם השרץ הוא חייב ואינו חייב על
העלם הטמאה ר׳ עקיבא אומר ונעלם ממנו והוא טמא
על העלם הטמאה הוא חייב ואינו חייב על העלם ה
המקדש ר׳ ישמעאל אומר ונעלם ממנו ונעלם ממנו שני
פעמים לחייב על העלם הטומאה ועל העלם המקדש

ר׳ אליעזר אומר
מזה מחמר הכתוב בכבלת מרן טמא, וכו מחר מקחמר בכל דבר טמא
מקום כולל מיהי הטמאה כלם לל כי מיהו חייב קיבן על מיעדע בהיות
עומחה ממיהי הטמאת כטמאת הם מרן הו בכלם הו זולתו הכל
כשהבדיר לו בהטות טמא ונהיה יודע בחיתו טומחה מיהו חייב קיבן
ר׳ עקיבא אומר מקום חייב ונחעלם מקום בכלם בכלל כל דבר טמא
עבידים מחתי ילחך כיהורם ונתן רחני לזכרם בני כוהת חבורנו זה ו
ונלבה כר׳ ישמעאל

פרק שלישי שבועות שתים שהם ארבע
שבועה שאוכל ושלא אוכל
שאכלתי ושלא אכלתי שבועה שלא אוכל ואכל כל ש
שהוא חייב דברי ר׳ עקיבא אמרו לו לר׳ עקיבא היכן מ
מצינו באוכל כל שהוא שחייב שוה הייב אמר לחן
ובי היכן מצינו במדבר ומביא קרבן שוה מדבר ומביא
קרבן

שבועה
שלא אוכל ואכל ושתה אינו חייב אלא אחת שבועה ש
שלא אוכל ושלא אשתה ואכל ושתה חייב שתים

בחמרינן מלח מוכל ומלח לחשתה בלי לרעתים מחמרינן מלח לוכל ס
פבילה לבדים כלח מחייב ולפי חייב סתים

כ שבועה שלא אוכל
ואכל פת חטים ופת שעורים ופת כוסמין איני חייב א
אלא אחת שבועה שלא אוכל פת חטים ופת שעורין ו
ופת כוסמין ואכל חייב על כל אחת ואחת

לנוי מכבל עת ס
מסיק יכטל לומר לן מלח מוכל. סה חטין וכן מל שעורים וכן מל כ
כוסמין וכבכלו גלי לרעתים מחייב עבמו מבועה על כל לחת ולחת
מכן

ב שבועה שלא אשתה ושתה משקין הרבה אינו
חייב אלא אחת שבועה שלא אשתה יין ושמן ורבש
ושתה חייב על כל אחת ואחת

יתבן היותי חייב על כל לחת ולחת
בעביין זה והוה מלמי לנחבירו בה ושתה עמי יין ושמן ורבש ונחמר
לו מבוע מלח לשתה יין ושמן ורבש ולפי חייב על כל לחת ולחת לפי
מסיק יכול לומר לו מבועה מלח לשתה שמך ולח יין ושמן ורבש חלח
לחלק ולפי חייב על כל לחת ולחת

שבועה שלא אוכל ואכל אוכלין שאינן ראוין לאכילה
ושתה משקין שאינן ראוין לשתיה פטור שבועה ש שלא
אוכל ואכל נבילות וטרפות שקציס ורמשים חייב ר׳
שמעון פוטר אמר קונם אשתי נהנית לי אם אכלתי היום
והוא שאכל נבלות וסרפות שקציס ורמשים הרי אשתו
אסורה

הוה כשכלל דבריס הממתיס עם דבריס לסניס כבנין מיתמר
מבועה מלח לוכל תמריס וטרפות ושקציס וכ׳ שמעון פוטר לפי, מיהו
פוכר לימור כולל ונתן הלבה כר׳ שמעון

ה אחד דברים של עצמו ואחד דברים של
אחרים אחד דברים שיש בהם ממש ואחד דברים שאין
בהם ממש כיצד אמר שבועה שאתן לאישי פלוני ושלא
אתן שנתתי ושלא נתתי שאישן ושלא אישן שישנתי ו
ושלא ישנתי שאורוק צרור לים ושלא אורוק שורקתי
ושלא זרקתי ר׳ ישמעאל אומר אינו חייב אלא על ה
העתיד לבא שנאמר להרע או להטיב אמו׳ לו ר׳ עקיבא
אם כן אין לי אלא דברים שיש בהן הרעה והטבה ד
דברים שאין בהם לא הרעה ולא הטבה מנין אמר לו מ
מרבוי הכתוב אמר לו אם ריבוי הכתוב לבן אף ר
ריבוי הכתוב

ריבוי הכתוב הוה לומרו לן כשם כי תעכב
לבטח כשפתים ונו ונחמר לחר כן להביא לו להטיב מ׳ שעבו לכל חמר
יבטח הלהם בשבועה ריבוי לחר ר׳ עקיבא לומר ריבוי ומיעבו ור
וריבוי ור׳ ישמעאל לומר כזה כלל ופרט וכלל ופרט אין בי היוצ ממ
ממחלוקתם בני מה מלחי מן הענינים הכעבים והוריעות הלמדות
כריבוי ומיעוט לו בכלל ופרט מה מלחה ריבוי ועבין מעתיד לבח כ
כשיבוא על הדברים הבחים מישבה לותם לו מלח יעבה לותם ה
הלבה כר׳ עקיבא

נשבע לבטל את המצוה ולא בטל פטור לקיים את ה
המצוה ולא קיים פטור שהיה ברין שיהיה חייב דברי
ר׳ יהודה בן בתירא אמר ר׳ יהודה בן בתירא מה אם
הרשות שאינו מושבע עליה מהר סני הרי הוא חייב ע
עליה מצוה שהוא מושבע עליה מהר סני אינו רין ש
שיהיה חייב עליה אמרו לו לא אם אמרת בשבועה ה

הרשות שכן עשה בה לאו להאן תאמר בשבועת מצות
שלא עשה בה לאו כהאן

תימה דמשמע להדיא לו לתנא דמתני
הכא דחייב בשבועה על הבר שלו שיכול להפקיר ולא
מוי דע במקום לפטור ומה לברי הרשות ובהאן יתכן לומר וכן הוא
שכבר פירשתי ולפטור לא יעשה ולפטור לו ולתמיה בשבועה לבטל
את המצות פטור לל פטור מקרבן שבועת בטוי וחייב מלקות ממנם
שבועת שוא ואין הלכה כר יהודה

ז שבועה שלא אוכל לבר זו
שבועה שלא אוכלנה שבועה שלא אוכלנה ואכלה אינו
חייב אלא אחת וזהו שבועת בטוי שחייבין על זרונה
מלקות ועל שגגתה פטור

כשאומר שבועה שלא אוכל לכך נאמר אחר כן שבועה שלא
ואכל חייב שתים שלא אוכלנה לומר שני חייב שני שיאכל את כולה
ואחר כן שלא אוכל אחר שאכל מאכלה כזית ולפי חייב מאחר ממנה
כזית ושפיין לאכילתה חייב שתים וזה כשהקדים שלא אוכלנה כמו
שכתבנו

ח איזוהי שבועת שוא נשבע
לשנות את הירוע לאדם אמר על העמוד של אבן שהוא
של זהב ועל האיש שהוא אשה ועל האשה שהוא איש
ונשבע על דבר שאי אפשר לו אם לא ראיתי בגמל פורח
באויר ואם לו ראיתי נחש בקורת בית הבר אמר לעדים
בואו והעידו שבועה שלא נעידך נשבע
לבטל את המצוה שלא לעשות סוכה ושלא ליטול ל
לולב ושלא להניח תפלין זו היא שבועת שוא שחייבין
על זרונה מלקות ועל שגגתה פטור

הידוע לאדם עד שיהא
מותו מדבר ידוע לכל שלפעמים כבי אדם אין יתר ואומרו אם לא ראיתי ש
הוא שיאמר כל שידוע לעולם מסורין עלי אם לא ראיתי בגמל פורח
באויר או כיוצא בזה או מרי בקורת בית הבר לל בתבניתה ובורתה
והוא תבנית שיהו מבני בחשבים כמותה לכל בגדול הגוף מבני
ואין בו שבועת שוא הבה בתבאר לך בכאן שחייב שבועת שוא שלפעמ
האחד שיאמר על שהוא חייב המציאות שהוא בחלוף מה שהוא מבני
אן שיאמר על מה שהוא כאמר המציאות שהוא כאמת אן שיאמר על
דבר שאין בריך בו לאחת שבשני בשבועה בגון שיאמר על הלים, ש
שהוא לים ועל שאמר שהוא

ט שבועה שאוכל לבר זו שבועה
שלא אוכלנה הראשונה שבועת ביטוי והשנה שבועת
שוא אבלה עבר שבועת שוא לא אבלה עבר שבועת
ביטוי

מבואר הוא שבאן שאומר שיאכלנה שהוא חייב לאכלה
ואכלו אחרונה כמו שהוא חייב לעשות שבכה ואכלו כי הוא חייב ל
לקיים השבועה ואם שבאמר אחר כן שלא יאכלנה כאלו שאמר שלא
יעשה שוכה או לולב ואומרו אבלה עבר על שבועת ביטוי שיהיה לף
על שבועת ביטוי לפי שעבר על שבועת שוא על פי שעשיה

שבועה
ביטוי נוהגת באנשים ובנשים ברחוקים ובקרובים
בכשרים ובפסולים מפני בית דין ושלא בפני בית דין מ
מפי עצמו וחייבין על זרונה מלקות ועל שגגתה קרבן
עולה ויורד

לאומרו אפי שבועת ביטוי אבל אם שמע
עליו וחלה שיאכל או שאכל ואינו יודע עד עכשיו שאכל
אם עשה אומן כי אין הפרש בין שבאמר שוא שבאמר אלא
ואומר אומן שיאמר אחר כן

יא שבועה שוא נוהגת באנשים
ובנשים בקרובים וברחוקים בכשרין ובפסולין
בפני בית דין ושלא בפני בית דין מפי עצמו וחייבין ע
על זרונה מלקות ועל שגגתה פטור אחת זו ואחת זו הם
המושבע מפי אחרים חייב אם לא אכלתי היום ואם
לא הנחתי תפלין משביעך אני ואמר אמן חייב

לאומרו זכר
מכניס ויצים ומאחר שחלקי לפי שיכול לזכור לאחר כן שבועת ביטוי
מאין מכניס חייבות ולל קרובים ולא פסולין ואפי עצמו לאין כאן שם
שכבר בפרק שחוטי זה

פרק רביעי שבועת העדות נוהגת
באנשים ולא בנשים
ברחוקים ולא בק
קרובים בכשרים ולא בפסולין ואינה נוהגת אלא ב
בראויים להעיד בפני בית דין ושלא בפני בית דין מפי
עצמו מפי אחרים אינם חייבין עד שיכפרו בו בבית דין
דברי ר' מאיר וחכמים אומרים בין מפי עצמם בין מפי
אחרים אינם חייבין עד שיכפרו בו בבית דין

זה שאומר
ליכם כיוצאת מלא כרלוין להעיד מלך ושמואל עדות דיבבין ל
לפי שהם פטורין ואפי שהם רלוין להעיד מדאורייתא אין קרבן
כר מאיר

וחייבין על זרון שבועה ועל שגגתה עבו זרון
העדות אינו חייב על שגגתה ומה הן חייבין על זרונה
קרבן עולה ויורד

לא לאמרה תורה בשבועת עדות ובשלא ידענו
ולפיכך חייב על זרונה קרבן ושגגתה עם זרון שבועת הוא חייב ש
משבועה זו משמיד ושיכברין קב ות וזו שבועה שקר לכל הוא ש
לינו יודע שם יתחייב עליה קרבן שם לאו ואם יתחייב קרבן מכל כ
כשגגה כל עיניכה ולא ידע שם שבועת עדות שהרי לא לאו ובשגגה
שלא ידע שבועת לינו חייב כלום וזהו מה שאמר ואינם חייבין על ש
שגגתה

שבועת העדות בריבד אמר לעדים כואו והעידו
שבועה שאין אנו יודעין לך עדות או שאמרו לו אין אנו
יודעים לך עדות משביע אנ עליכם ואמרו אמן הרי א
אילו חייבין השביע עליהם חמשה פעמים הוץ לבית
דין ובאו לפני בית דין והודו הרי אילו פטורין כפרו ה
הרי אלו חייבין על כל אחת ואחת השביע עליהם חמ
חמשה פעמים בין בפני בית דין בין שלא בפני בית דין
וכפרו אינם חייבין אלא אחת אמר ר' ישמעאל מו טה
הטעם משם שאינם יכולין לחזור ולהודות

לא תהיה כפירה
שלא בבר ואומר ראיתי שם לא יניד ובשם עומד במקום מינעל שם
שבבריה והוא בבר יתחייב על שבוע שבשבע חוץ לבבר ובטעות שמעון
מכוונת וברובים כי שם הוחיל ובבריו לא יתכן לשם להעיד אחר כן
וכל שבועה שבשביעו אותה אחר כן אינם חייבין עליה בלוש משם ש
אינם יכולים להעיד אותה עדות

כפרו שנהם באחת שנהם
חייבים וזה אחר זה הראשון חייב כפר אחד והודה אחר
הכופר חייב היו שתי כתי עדים כפרה הראשונה ואחר
כך כפרה השנ שתיהן חייבות משם שהעדות יכולה לה
להתקיים בשתיהן

זה שאומר בחלת לל בתוך כדי דבור והוא שעבור
שלילת שלום שלמיד לרב והוא כדי שיאמר לו שלום עליך ולוש היא
כין כשלילת זה לכשלילת זה יתר מזה השעור ואומר בשם זה אחר
זה ואומר שתיהם חייבות שתים כו תנאים וזה כי כשהיתה כתב שנייה ד
תרלויים להעיד לף תתחייב כת ראשונה על

כפירתך כגון לפי שאם לא בטלו דברי אמת וזה שהיו יכולים לומר
ידענו כי אם כת אחת כמעה תביעתם ואמנם מה שאמר בכאן את
שהיום חייבות הנה כמו שביאר בפקידתך את שכייב קרובים כ
בפותיהן ומותיהם גוססות בפסקרא את רואמר לאחר כן ואת ה
קטנים והו פשרה את שכייב שבירת בן ואפשר שיעלה בדעתנו
שכת דאמנם פשורים לפי שהיה אומרת ידענו שזולתנו ישידו ולפיכך
כפיהו לפי שכשהיהן גוססות הרי הן גוססות ורוב
גוססין למיתה ולפי שידענו שהן קרובות למות ובעליהן יהיו פטורין
כשרינו קוריעבו כי לא נקבל מהם טענה זו לפי שכשעת כפירתם כ
כתבטלו ולא היה שם זולתם שישידו כאותה שעה כשעמים לפי שכת
שכייב אז היו קרובים

ה משביע אני עליכם אם לא תבואו ותעידו
שיש לי ביד פלוני חמשים ושערים וכוסמין שבועה ש
שאין אנו יודעים לך עדות אינם חייבין אלא אחר
שבועה שאין אנו יודעים לך עדות שיש לך ביד פלוני
חמשים ושערים וכוסמין חייבין על כל אחת ואחת

הוסיפנו שהיו כשרים כגון שהיו הטענות לו כגון שהיו לו
הרבים שטוענין אותן ואמי טענו כהן ממין אחד כאחת ואותן כגון
שיאמר להם יש לי אצלכם עדות שיש לי אצל זה חמשים ושערים וכ
וכוסמין כתורת פקדון או שיאמר להם יש לי אצלכם עדות שיש
לי אצלו כך וכך חמשים אחד פקדון ואחד תשומת יד ואחד מכל ואצלך
הדין בשני מיני החלק מכפילת הטענות אחד כמו אחד

ו משביע
אני עליכם אם לא תבואו ותעידו שיש לי ביד פלוני ו
גוק וחצי נוק ותשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה
ושאנם איש פלוני ופתה את בתי ושהכה בני ושחבל בי
חבירי ושהרליק את גדישי ביום הכפורים הרי אלו ח
חייבין

הלו הדברים כגון אם העיד לו בסוס דבר מיוחד אותו
בעדותם ולפיכך אם כפרו הם חייבים אחד להם חייב על ע
עדות ממין לא על עדות הקנס ואם אחד מהן חייבין על עדות ח
חצי נזק לא חצי נזק בעדות אחת ממין וכן תשלומי כפל ותשלומי ה
ארבעה וחמשה מחמת הקרן ואחד מהם לוי פלוני ופתה את בתו מכר
הבתולים וספגם וכבר נתבארו בפרקין כי מכה אביו ואמו
לוי חייב חילוק אחד מהם עבד חבורה ולפיכך כשחבלה אותו בבני ולא
חבל בו הוא חייב ממון בלבד כגון בעת ובעד כמו שבארנו בפרק מן
בבא קמא

ז משביע אני עליכם אם לא תבואו ותעידו
שאני בהן שאין לוי שאיש בן גרושה ושאיני בן חלוצה
ושאיש פלוני בהן ושאיש פלוני לוי שאינו בן גרושה
ושאינו בן חלוצה שאנם איש פלוני ושפתה את בתו
שהכהו בנו ושחבל בו חבירו ושהרליק את גדישו ב
בשבת הרי אילו פטורין

הלו הדברים כלם אם העידו לו בסוס
דבר אחד לא יקח ממון כסוס כגון לפי שמעקרין מין חרס מת ומ
ומשלם ובכך שמעת זה פעמים וקדיר שרוני לבנו על מי שהכה
ליטו שלו חבל הוא לבנו ולפיכך אם כפרו פטורין לפי שאם שמחה
תעידו והוא עד אחד לא ידע ולא ידע וגו' מפי קבלה למדנו בתביעת ממון
שכהן הוא עד אחד לא ידע ולא ידע וגו' מפי קבלה למדנו שכתביעת ממון
צריך שיהיה שנים עדים או עד ושבועה ואמר ר' יוחנן בן נורי
אמר מנין שאם אמר לחבירו יש לי אצלך מאתים זוז ואמר לו
תביעת ממון אם כפרו אם חייבין לפי שאמשכי אדון גם כן שקפדי
כשאמשביעים שמודה ובפרו חייבין ואעפ"י שהשבועה חייבת לו
לפי שפרפוה

ח משביע אני עליכם אם לא תבואו ותעידו
שאמר איש פלוני ליתן לי מאתים זוז ולא נתן לי הרי א
אלו פטורין שאין חייבין על תביעת ממון בפקדון

אמר
רחמנא ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראה או ידע ו
ואמר עוד בכפירת פקדון נפש כי תחטא וכאן משלשין תביעת מ
ממון שים לו כאומנם כן הכתוב צריך שתהיה בממון שים לו והוא כ
בכהן הוא תוכיחם שיעידו לו במיתון שתין לו בקבר זכות ואפי' שיעידו
לו כאומנם שהוא או לפי שתין הוי כעבד ליכא שיתן לו ואפי' כממון כאמר
לו תתן לו ולפיכך כשכפרו פטורין ועל זה תקיש כל עדות יאבע ל
שתהא כעבד דין אם היכה מועלת לו בתביעתה בשיעידו כה העדים
מין הדייכין חייבין לשלם את העדים שהיה עדות בשום פנים

ט משביע אני עליכם בשתי ע
לי עדות שתבואו ותעידו הרי אילו פטורין שפנ ש
שקרמה שבועה לעדות

לפי שכאמר ושמע הקול ואלה והוא
עד צריך שתהיה העדות קודמת לשבועה ולכפירה

י עמד בבית
הבנסת ואמר משביעך אני עליכם אם יודעים אתם לי
עדות שתבואו ותעידו הרי אלו פטורין

צריך שייחד אותם
לפי שכאמר והוא עד לא שייחד את עדי

אמר לשנים משביע
אני עליכם איש פלוני ופלוני אם יודעים אתם לי עדות
שתבואו ותעידו והם שיודעים לו עדות עד מפי עד
או שהיה אחד מהם קרוב או פסול הרי אילו פטורין

זה
מבואר לפי שאם קבל לא תועיל עדותם ולפיכך פטורין כשכפרו

שלח ביד עבדו או שאמר להם הנתבע משביע אני ע
עליכם אם יודעים אתם לי עדות שתבואו והעד והו
הרי אילו פטורין עד שישמעו מפי התובע

אמר יתברך שם

לא יצוד ונשמע עונו והוא כתוב בתורה ולמדנו מפי השמועה שזה ל
לעורר על שבי העניינים שקבייה וקבלה כאלה אמרי שם לא יצוד ו
ונשמע עונו רבותי למוד לתובע זכותו אבל לנתבע אם לא יצוד לפטור
אותו פטור

יג משביע אני עליכם מצוה אני עליכם אוסרכם
אני הרי אילו חייבין בשמים ובארץ הרי אילו פטורין
באלף דלית כיור הי בשדי בצבאות בהנון ורחום בארך
אפים ורב חסד ובבל הכבויים הרי וה חייב המקלל ב
בבילם חייב דברי ר' מאיר וחכמים פוטרין המקלל א
אביו ואמו בבולם חייב דברי ר' מאיר וחכמים פוטרין

המקלל עצמו והברו בכלם עובר בלא תעשה יכבה ה
האלדים וכן יכבה האלהים וזה האלת האמורה בתורה
אל יכבה יברכך וישבלך ר' מאי מחייב ור' יהוד' פוטר

למימרא מנוח לכי עליכם וכן' מזון מיחמר להם מנוח לכי עליכם כמ
כשבועה מוסרכם לכי כשבועה ומיתלוקת כין חכמים ור' מאיר כ
כשבועין לכך ובחנון ורחום ומה מזכר לחריסם מכל חלף לעת ויור
הון ומין לעת ובכחות מין נרין למימר כי הם סמות מיוחדים וכמו כן
אלהים ומה מחמר ר' מחיר המקלל כשלם חייב רבנו לומר מברך
את השם בתחת מהם חייב מקללה ונחכמים לומרי' עד השם המיוחל
מיתה ועל שבועין כחזקה ומעשם מלא נחלקו כשבועת העדות ו
ומימרי כי הון חייבת כשל שבועיים ממה מחמר מכתוב ו מעמד קול
תלה ומסור לרש לקלל את עצמו שם השמר לך ומסור כשבך מחד וכ
ושבר בחרבו כשוף מכות מחלת השמר מורה על לח תעשה וכן חמר
לך לקללך מברך מחרון לח מקלל מי מחינו עושה מעשה מסיק רחני לקללה כשכילו ל
למיל לח מקלל מי מחינו עושה מעשה מסיק רחני לקללה כשכילו ל
חשל זון חרם כחותו דבר ומימרי יכהו יכבו כמו על קללת חרש עד
עצמו לו חברו

ור' מחיר שבר שכחן שחין הקרם כין מיחמר חל יכרכה חלהים חו י
יקללהו ומימרי שכחן חל יכבה חמנם רבה להפרים כין חל יכבה וכין
יברכך ויטיב לך כרי שלא יהיה בו לשמוע מחמר זה קללה ושבר כ
כחרבו כפרק מחרון של מכות שהמקלל עצמו וחברו לנקה ומעשה
שהון לחו שחין בו מעשה ושברו שעקר שהון חברו כשם שלו מין בו מעשה
מין לנקין עליו חון מהשבע ומימר ומקלל חת חברו כשם ורין מקלל
חברו ועצמו לחד ומנחם עריס זוממין כח מקרח כתורה ועשיתם לו
כחשר זמם לעשות לחחיו ושבר כחרבו זה ומלכה כחכמים לכל רב
דבריהם ׳

פרק חמישי

שבועת הפקדון גוהגת באנשים
ובנשים ברחוקים ובקרובין ב
כשרין וכפסולין כפני בית דין ושלא כפני בית דין מפי
עצמו ומפי אחר אינו חייב עד שיכפור בו כבית דין ר
דברי ר' מאיר וחכמים או' בין מפי עצמו בין מפי אחר ש
ביון שכפר בו חייב וחייב על זדון שבועה ועל שגגתה
עם זדון הפקדון אינו חייב על שגגתו ומה הוא חייב על
זדונו אשם בכסף שקלים

שגגתם על דיך שמתבחר כשבועת
העדות ומון מידע שמשבועה מסורה ולח ידע שחייב עליה קרבן ו
ושבועת הפקדון מכואר ומון שלח מזכר שם לו חלמו פקדון ומימרה ת
תעיד וכחש בעמיתו כפקדון וגו' וכשיל חת חמור לה' חיל תמים וגו'
הנה מחמרו וכחש בעמיתו מוכיח שמון יודע כפקדון כשעת השבועה
ומלכה כחכמים

ב שבועת הפקדון ביצד אמר לו תן לי
פקדון שיש לי בידך שבועה שאין לך בידי או שאמר ל
לו אין לך בידי משביעך אני ואמר אמן הרי זה חייב ה
השביע עליו חמשה פעמים בין בפני בית דין בין שלא
בפני בית דין וכפר אינו חייב אלא אחת אמר ר' שמעון
מה טעם מפני שהוא יכול לחזור ולהודות

זה מכוחר ומעם ר'
שמעון כרור כי כשעה מיוחד תעשה עליה קרבן ומעשי שקדמה שם
כשיתנו כלר לפי שהון נותן מה שהוחר כו'

ג היו חמשה תובעין
אותו ואמרו לו תן לנו פקדון שיש לנו בידך שבועה ש
שאין לכם בידי אינו חייב אלא אחת שבועה שאין לך
בידי ולא לך ולא לך חייב על כל אחת ואחת ר' אליעזר
אומר עד שיאמר שבועה לכל אחד ואחד

תן לי פקדון והשומת יד ונזל ואברה שיש לי בידך ש
שבועה שאין לך בידי אינו חייב אלא אחת שבועה ש
שאין לך בידי פקדון ותשומת יד וגזל ואברה חייב על
כל אחת ואחת תן לי חמים ושעורים וכוסמין
שרש לי בירך שבועה שאין לך בידי אינו חייב אלא א
אחת שבועה שאין לך בידי לא חמים ושעורים וכוסמין
חייב על כל אחת ואחת

ר' מאיר חומר וחכמים

חטה ושעורים רבנו לומר מיניהם וחכמים שברי שבירתו ב' מינים ג
אחד מן חטה ומין שלפה כר' מאיר ולא כר' שמעון ולא כר' אליעזר ׳

ד

אנסת ופתיתה את בתי והוא אומר לא אנסתי ולא כר
פיתיתי אמר לו משביעך אני ואמר אמן חייב ר' ש
שמעון פוטר שאינו משלם קנס על פי עצמו ׳ אמרו
לו אעפי שאינו משלם קנס על פי עצמו משלנו בשת
ופגם על פי עצמו ׳

ר' שמעון שבר כי עקר תביעתו קנס
משום דבר קנוב וחינוך חכמים חומרים עיקר הבישתו הוח הבשת
וקפגם מיוחד שהם קנדק בקס שלם חותם ומין שלפה כר' שמעון

גנבת את שורי והוא אומר לא גנבתי משביעך אנ וא
ואמר אמן חייב גנבתי אבל לא טבחתי ולא מכרתי מש
משביעך אני ואמר אמן פטור המית שורך שורי והוא
אומר לא המית משביעך אני ואמר אמן חייב המיר
שורך את עברי והוא אומר לא המיתו משביעך אני וא
ואמר אמן פטור אמר לו חברו חבלת בי ועשית בי ח
חבורה והוא אומר לא חבלתי ולא עשיתי בך חבורה ם
משביעך אני ואמר אמן חייב אמר לו עבדו הפלה את ש
שנ וסימית את עינ והוא אומר לא הפלתי ולא נזימיתי
משביעך אני ואמר אמן פטור זה הכלל כל המשלם על
פי עצמו חייב ושאינו משלם על פי עצמו פטור ׳

עקר כל
זה מוסיף בקנס פטור וכל מה שחומר בזו הקללה פטור הוח בכפירת
קנס לפי שחקללו סודק בו לח יתחייב לשלם כמו שהון עקר ׳

פרק שביעי

שבועת הדיינין והעדה
שתי כסף וההוצייה ב
כשוה פרוטה ואם אין

ההודאה ממון המעדה פטור ביצד אמר לו שתי בסף יש
לי בידך אין לך בידי פטור שתי בסף ופרוטה יש לי ב
בידך אין לך בידי אלא פרוטה חייב מנה יש לי בידך א
אין לך בידי פטור מנה לי בידך אין לך בידי אלא ח
חמשים דינר חייב מנה לאבא בידך אין לו בידי אלא ה
חמשים דינר פטור מפני שהוא כמשיב אבידה

ומתי כסף
הון מקלל חתים ושלשים מעורית ומכסף הו מה שמנה זה טפעור ו
ופרוטה חני מעורים מכסף וכשמורה ממה שתבעוהו כפיוום ממנה
פרוטה פטור וכן כשכבר מחשר תבעוהו כחחת ומתי כבף פטור ו
וכן חמרו לל כשירת טעבת מתי כסף ופירש חמרו פטור מוכח פשוט
משבועת התורה חפכל הון חייב משבועת היסת וככל מקום מיחמר
כמשנה כעכין שבועות המיומנות חייב רבנו לומר כשבועת התורה
כי השבועות גם כן מעקרן מדרבנן ומזכרות כמשנה שם כשקיטת
חסן וכל דיקון רבנן כעין דאורייתא תקון ומין הפרש ביניהן זולתי
בדין כלבר והון משבועה ממחייבת מן התורה שם הון מפרש ו
ומימרו רבנ' ליפטר כ' יהודין לנכסיו ומוכיחין מן הכתוב מונח הפעם
משפטי ולח רבה לשבע עליו ומשבועה שמחייבת מדרבנן ומעפ ם
משום מזכרת כמשנה שם לח רבה ליפטר לח מחייבין לשבם מכל מ
מעמיתיהן עד שיפרעו מי ישבע

ואין משביעין את הקטן אבל משביעין לקטן ולהקרש

כשבעין לקטן וכשרעין מעכשיו כמו שכתבתי בכתובות בהכותי הכתוב ליפרע מעכשיו יתומין לא יפרע אלא כשגדלו וכשבועה ראוייתה לגבי ק הוא מכאן למי שהקדיש בהמה קטן שכשגדל חייב בשבועה כשבעין כ בשעתא דקטן כמו כן בשעה שהקדיש הגדולים ולא הקטנים ולא הקדישו הגדולים ולא הקטנים אין משביעין לא את הקטן ולא את הגדול שכשגדל הקטן אומר לו לא נשבעתי לך מעולם ואין משביעין את הקטן שכשגדל יאמר לו לא נשבעתי לך מעולם ואין משביעין את הגדול שכשגדל יאמר לו לא נשבעתי לך מעולם

ה אלו דברים שאין נשבעין עליהם העברים והשטרות והקרקעות וה וההקדשות אין בהם לא השלומי בפל ולא תשלומי אר ארבעה וחמשה שומר חנם אינו נשבע נושא שכר אי אינו משלם ר׳ שמעון אומ׳ דברים שהוא חייב באחריות׳ נשבעין עליהם ושאין חייב באחריותן אין נשבעין ע עליהם

כשהתבוננו בסמוכין הקורא תמיה סדברי׳ם מזכיר׳ם מנה כ כ׳ם כשכועות זו כתשלומי כפל ולארבעה וחמשה וכשרש׳ הכי הם הסומרים כם סם חמור ושור וסם וכל כהמה וטלטלה וכלים וכשם וכלים והשלה בירנו מקלה התקלות סבלם בהמה וכלים וכשם וכל מלוה ם הם כל דבר שמטלטל ונעכו מתנן וכלים יש בהם מיתם סדיים הכא יצאו קרקעות לפי שאין דבר שמטלטל ועבדים סוקנו לקרקעות כמו שבתלמי כפרק לשנן מקדישין וסעבדות מבר שתין ושבן מתן מכל ם סוגדכו לדיקם שכהן וכשמדע בירור סדמים היה מניאות הסער זו ם קעדינו סוה ולפי שהמדה התורה בשבועת והכפל והסומרין דעבד מי דעשה חמר ובחמה ולא קרקעות סתן לגבוה ומבר מלה חייב כהם תשלומי כפל לא כהם כפל תשלומי ארבעה וחמשה כמו שביארנו בשבועת מכעיי סמה לא יפטר אלא מאי דאיכא למימר דהם אינם נשבעים אלא על דבר שיש בו ממון והם אינם נשבעים על דבר שאין בו ממון אלא על הדיוט וכן למכס בגרונית וחמור גם כן שכיוצא בהקדש ועוד יתבאר כי דין נתפס שבר ונוכר לבי שתין נגדך לגזברים שהקדישו יין בהם דין שם שלה וחמור שלת הקדש וכמו כן הסטרונית לחין ויריכות שלה

ו המלוה את חברו על המשכון
ואבר המשכון אמר לו סלע הלויתיך עליו ושקל היה ש
שוה והלא אומר לא כי אלא סלע הלויתיך עליו וסלע ה
היה שוה פטור סלע הלויתיך עליו ושקל היה
שוה והלה אומר לא כי אלא סלע הלויתיך עליו ושלשה
דינרין היה שוה חייב סלע הלויתיך עליו ושתים
היה שוה והלה אומר לא כי אלא סלע הלויתיך עליו
וסלע היה שוה פטור סלע הלויתיך עליו ושתים
היה שוה הלה אומר לא כי אלא סלע הלויתיך עליו ו
וחמשה דינרים היה שוה חייב מי הוא הנשבע שה
שהפקדון אצלו שמא ישבע וה וחצי הלה את הפקדון

משקלנו הלווהו על המשכון נמצא שלו שמור שכר ושמר יתבאר ביכי
שמור שכר ולעיכך הם חכר המשכון כלומר ישבע לאחר מיש ביניהם
המשכון מכושת התורה שנאמר ביש בעל המשכון ממש שהלוה לו
משלם ויש לאותו שהמשכון בידו בבל תלם מחלוקים על כל מכיס ל
ליפטר מכושת התורה שאכל ולשלם לא כפל ביניהם מחלוקת במה
פליגי פוס הלם מעלו חמר לבעל המשכון חמור לי ביותר ממש פס
שחתה טוענין פליגי פוס לפי שנאמר ממש עיניו כתן כו אכל חס כ
כשהק ק זה שחסר כעין שפיגי המשכון לפעון זקב או חתיב כסף וכיוצא
בזה פחין פוס גד לומר ממש שניגי כתן כו ואחר לו טול מה פליגי
פוס וקח כו חתיכת זקב או כסף כלומר פליגי לך כיון שרין פחין פיניו ב
ביניהן במינן ואיכן כלים ולא בגדים פיש כהם מיני דקמות שהוכל
לומר מי לא אחמת כמותם כרצוני ובפיפבע מן המשכון אבילו יב
יכול בפכועת שלא פיש יותר משבע או שקל או פשעור שיאמר
על ידי בלבול וכאן כן תהיה שכועת בעל המשכון בפיניו חולקין ב
בדיני המשכון כי לא פיש פוס משכוני פחות משבע או שקל או מה ש
פיניו פיש פוס זכך דאיתי אחת מדי זל משביע לוקח בעניני קרקע
על זה הלשון כחו שרשה לרבו לריבינו יוסף הלוי זל משביע תמיד ול
ואחרין כהלך הרשתן מזה המשכון פעור ונשבע שכועת פסק וכבר
בחריני זה ואחרי מי שבשבע מי שהשקדון אבוד הוא מוזר אל הלוה
הפני ממשכון זה הוא מה שאחר לה כי פי חינו כן או חינו אחת שלוה
שבע הלות ועלי ופלוה דינרין היה פוס פיתחייב בשל המשכון שב
שכועה ויפלם דינר לפי שהוא מזיק בחקנת ולא ישבע שכועה שב ש
פיפב קרוב ויי שהשקדון אבוד שכועת התורה שאחרי השקדון אבר
וחז ישבע זה לאחרי טעם שזכר לפי פוס פטעם כולל כל משכון אבל
טעם שאין נתן עיניו כו חינו כולל כל משכון כמו שבארנו ולפי לא
פס פיקנה בעיתו בזה שהלוה אבל עם כוונתו כשוויתה בחקנת הו ב
בפיניו אבל וכטעם זה שזכר שאחר שבע שלה ויניח שלה אח
השקדון ואבר נתבאר לך בעניים שהשבע או בעה דיבורי

פרק שביעי כל הנשבעין שבתורה נשבעין ולא משלמין ואילו נשבעין ונוטלין הש

השביר והגנוב והנאבד ושבנגרו חשוד על השבועה
והמונח על פגבו השביר ביצר נשבע אמר תן לי שברי
שיש לי בירך והוא אומר נתתיו והלה אומר לא נטלתי
הרי זה נשבע ונוטל ר' יהודה אומר עד שיהיה שם מק
מקצת ההוראה יאמר לו תן לי שבר חמשים דינר שיש
לי בירך והוא אומר התקבלת מהם דינר והב

אחר
רחמנא כחייב ליפבע ולקח בעלי ולא יפלם למדינו מזה אמי שלא
ישלם ישבע ואין מרם ונוטל פוס דבר בשבועתו אבל מדרבנן תקנו
עכונה בשבועת התורה על שש ושבעה פקן תיכעין בשבעין ונוטלין

זה לעניינים עוד יתבארו לאחים חשני חוא ישבע ומשלם לבש שבעל
שבי טרוד בעסקין ופשביו ישקוק הלבי יותר ובזה שבי תקנין לאחל
פיניו עובעו בזמנו והפני פשביע בשבועת שבל בשבועת בש
בשנים מתוך פניו יכול לומר לה עסוק אתך פאין עיניחו לא כ
כשתובעו שלא בזמנו ואחר בעל הבית פרעתי ג
שבועת היסת וכמו כן חם היה שקר שבשנים בשקר הפשביע ישבע
בעל הבית שבועת התורים שכך וכך שתבע עמו ויקן לו מה שאחר ו
ואין שלבה כר יהודה

ב הנגזל ביצר היו מעירין אותו

שנבנם לתוך ביתו ומשבבנו שלא ברשות אמר לו תן לי
בלי שנטלתה והוא אומר לא נטלתי חרי זה נשבע ונוטל
ר' יהודה אומר עד שיהיה מקצת ההודאה ואומר לו שש
כלים נטלת והוא אומר לא נטלתי אלא אחד

זה סדין נם כן
קנה כשני תבנים אחר מהם פיהיה פם שני עדים שאחר מהם שבבנו ו
וקונים כלים מכיתו תחת כבפיו ולא ידע שהכיר שלקח מהם קנה זה
כשאחרהו שבבנם לביתו תבירו ואין בידו כלום ויצא קנה שהוא מחבת ד
דברים קנתה בגניבו וכשל שביתו ליבו מעני יקנבאי שבני פיפשין בשל
שביתו על אותו שגנל כביכר שהוא אחמר אחל כבי אדם שהוא יוצא כ
בכגון זה אכל אם תבעו שלקח מהמו חוזו מובלית ואכיים טובות ג
וקנה משורשם אחין אחלו בגון שלה הדברים חיבו כאחין ואין מותנין ל
כזה שבועה בשום שבים אכל יפבע שבבנגדו אז שפית אז שאל אז תדים כבי
מה שהודה ואין שלבה כר יהודה

ג המחבל ביצר היו מעירים

אותו שנבנם לתחת ידו שלם ויצא חבול אמר לו וזבלת
בי ועשית בי חבורה והוא אומר לא חבלתי ולא עשיתי
הרי זה נשבע ונוטל ר' יהודה אומר עד שיהיה שם מקצת
ההוראה אומר לו חבלת בי שתים והוא אומר לא חבלתי
אלא אחת

כשחתיה החבלה בשקום שאי אפשר בו שחבל ונעשית
והחבלה שבועתו מרה שהיתה ממעשה ואלתו ולא היה כיכים שלשי
שנאמר שש אחר בו שהחבל הבבי שבועתו כדי להעניש לזה שאחר בו
נוטל שלא בשבועה ואחים שיהא השבועה של המחבל אז שבחבל אז שבחבל שקנה
לאחבל ולבעלן כדי שלא יהיה בבי אדם שהתבירתה ואין שלבה כ
כר יהודה

ד ובשנגדו חשוד על השבועה ביצר אחר

שבועת העדות ואחד שבועת הפקדון ואפילו שבו ע"ז
שוא היה אחר מהם משוקק בקוביא שלוה ברביר"ש וש
ומפרחי יונים וסוחרי שביעית שבנגדו נשבע ונוטל היו
שנאמר חשודים הורה שבועה לשקומה רבררי ר יוסי ר'

מאיר אומר יחלוקו

אומרים כין מחלק שבועת העדות לא
שבועת השקדון ואפלו לא פרש לו אלא שבשבע שבועת שוא אחין בא
כשהיה ממון שבה קנה אחמר על השבועה ואין נותנין לו שבועה ומ
ואמשבה זו יתבאר לך שבל שאול לעדות כין שהיכבן
שהוא חשוד על השבועה וזה שהיו שבועת התורה בלבד ב
כלומר שאלתם מיכין אן משבועות שאיך חיובן שלמדיתה כאן ש
שבאחרינו בשרש שלפני זה לאבל השבועות שיש בהן בתקנת חבמים אין ב
כשבא שבבנגדו ונוטל לפי שהתקנה זו היא לפי שהוא חשוד ונשבוע ל
לשקר ותקנתה לתקנתה לא עבדינן וכמו כן שבועת השת לא יוכבע ש
שבבנגדו כשבתחייב בה ועבין דברי ר' מאיר חזרה שבועה לתקומה ש
חזרה למחוייב לה וניפלם מה שתבעו בו בלי שבועה לפי שאחר מה
מחויב ליפבע ואינו יכול לשבוע ומשלם ואין לו על חותו שתבעו ג
ולתי חרם שתם ושלבה כר' מאיר לא כר' יוסי דאמר יחלוקו

ח והחנוני על פנקסו כיצד לא
שיאמר לו כתוב על פנקסך שאתה חייב לי מאתים וזו
אלא אומר לו תן לבני מאתים חטים ולפועלי בסלע מ
טעות הוא אומר נתתי והן אומרים לא נטלנו הוא נשבע
ונוטל והן נשבעין ונוטלין אמר בן נגם כיצד אילו ואילו
באין לידי שבועת שוא אלא הוא נוטל שלא בשבועה
והן נוטלין שלא בשבועה

פטעם להטיל שבועה על החנוני

מכותר לפי שאין נוח לו שיתן ודאי שיבא לפלוגי' מו כבו כמעשה
החנוני שמת יתבי"ש קבתם מקבתם ויתן לבבך כבן נגם

א אמר
להחנוני תן לי בדינר פירות ונתן לו אמר לו תן לי הדינר ו
ואמר לו נתתיו לך ונתתו באמפלי ישבע בעל הבית נתן
לו הדינר אמר לו תן לי הפירו' אם לו נתתיו לך והולכתן
להתך ביהך ישבע ההנוני ר יהודה אומר כל שהפירות
בידו ידוע על העליונה אמר לו לשולחנו תן לי בדינר מעו
ונתן לו אמר לו תן לי הדינר אמר לו נתתיו לך ונתת
באמפלי ישבע בעל הבית נתן לו הדינר אמר לו תן לי
את המעות אם לו נתתיו לך והשלכתו לתוך כיסך ישבע
השולחנ ר יהודה אומר אין דרך השולחנ להיות נוח
איסר עד שהוא נוטל דינרו

לחמתי תם כלי מנותכין כו שכשים
והדינרי ונחמיו ישבע בעל הבית מפיח שבועת התורה כמו שכתבנו
לחמכם יתחייב זה כמזיז פירות נכורין בדמות סירים ובל אחד מע
מכשיכם טוענן טעונתן לכל כשהפירות כיד בעל הבית ויכו חייב שלח
שבועת שמת על העקר הידוע המוכיח מחברו עליו סרחים ונחמיו
גם כן ישבע החנוני מפיח שבועה בתורה לחמכם יתחייב זה כמזיז ב
פירות בם נכורין בדמות סרכים ובעל הבית לומר לזה דינר ב
שנתתי לך לקחתים והחנוני לומר לו זה דינר דמי פירות שנתתי
לך מכל מלה שבירות שכורין לח מכרתים לך מעולם שלח לחני ח
קחתים בכלן עד שתמכרים ושם חיו שבירות בחנות שמוכר ויכו ח
חייב בלום שלח שבועת שמת על העקר שמוכיח מחברו עליו סרחים
ושם יתן שם רחים הוח פטור ויפטע שבועת שמת וזה שלח לחני ב
בשלה שבירות שמת יתמון החנוני בשמת לפי שבתביעה סרחונה ש
קודם לו שהוח מכר לו ובתביעה שבשים קודם שמוכר שבח שהתו
כשכר ויות שבירות חתן לחנות חייב בעל הבית שיפטע ויקבל ש
שבירות והודלת הלוקח במקח ובשירת שהחנוני שמכר חייב שהחנוני ב
שיפטע ויטול וד יכול חולק עם שהלב שפנייה ונחמר שעל שכי שעביני
בעל הבית בפטע כיון שהשבירות נכורין ויתן כיד החנוני ושם לבעל
הבית יותר קיובים ונשן שבירות נחמרו בל שהשבירות בידו ושדין בם
בשולחני גם כן עם דרך שכ שלחו בחנוני ושבירות בחותן שתתחין ב
בשעתן בבל חזר חותם לעבין שוכחו בתל מור ויהוח שיעלה עם דעתנו
שתבת קמח שוכיח לך יכול בשולחני כי תן לדבו לפיו נותן לימר עד
שנטול תת דיבו ולפיכך ישבע בעל הבית בשבי שעביבים ויהני הם
שמשביעו שרין בשולחני שיינו לומר שר יכול לח שיה חולק שלח ב
בשולחני שלינו נותן החוסיים עד שיקח שיוכר שבל מוכר שבירות
לחייבותו על שמכר חוח נותן שבירות קודם שיקח שדמים ולפיכך מ
מוד לחבמי שבחנוני נשב' ושמעבו שסם חולקין בשבי שדינין ויתן
שבח שכ יכול בשבי שמחמרת

ט בשם שאמרו חפונטת
את כתובתה לא תפרע אלא בשבועה ועד אחד מעידה
שהיא פרועה לא תפרע אלא בשבועה מנכסי משועבדים
ומנכסי יתומים והנפרעות שלא בפניו לא תפרע אלא
בשבועה וכן היתומים לא יפרעו אלא בשבועה
שלא פקדנו אבא ושלא אמר לנו אבא ושלא מצינו שטר
בין שטרותיו של אבא ששטר זה פרוע העיד ר יוחנן בן
ברוקא שאפלו נולד הבן לאחר מיתת האב הרי זה נש
נשבע ונוטל רבן שמעון בן גמליא או אם יש עדי שאמר
האב בשעת מיתתו שטר זה אינו פרוע נוטלין שלא בש
בשבועה

אלא היכן שכתבתה בבר הקדימנו ובאחרנו החתת
בפרק תשיעי של מסכת כתובות ואמרינן בשלן כן היתומים לל יתנומי
הבפרעין מן היתומים לא ישרש אלא בשבועה וזה בתבתי שיאמרו ה
היתומים שבפרעי אתם לא נרע אם פרע לבינו זה שחוב ואלא בתבתי
עליהם שמעון הכבר לבל אם אמרו לנו לבינו אלא בתחייב לעולם
בזה שחוב ולא לגוף אותן יתפרע מבבשיהם אותן מיון אלי שבועה ל
לפי שמעבדינן שאומר לא לויתי בשומר לא פרעתי דיני בי אין להבתים
הערים בשביל דברי וזה בשמת שבי שיתומי שעליו לקבל שחוב שבל
מסקדב שם וזהו שמת אותן שהיו חייב קוד לא יתפרע שמעון שהוא
לעולם לבל אבד מבל ובל שאחר שמי שעליו שחוב שבין שיתומים
אין שבעל חוב יבול לפרע שמעון שלא אחד מישבע שבועת שיתוד
בשו שבתבי ובשמת אחד בן קוסם מיפטע אין בבי יבולין ליפטע ב
במקומו לפי שאין אחד מהם מודים שיפטע לבבי ואם בן שדיין מיפטע ב
הבנים שלא פקדנו אבא בשו שאחרת שיפטע ויקשיעו שיעשה מעשה
עשתי ושלבה בדבן שמעון בן גמליאל ובדבן יוחנן בן זבחי

ואלו
נשבעין שלא בסעודה השותפין האריסין והאפוטרפין ו
והאשה הנושאת והנותנת בתוך הבית ובן הבית אמר
לו מה אתה טועגן רצונ שתשבע לי חייב הלקו ד
השותפין והאריסין אינו חייב להשבעין נתגלגלה עליו
שבועה ממקום אחר מגלגלין עליו את הכל והשבועית
משמטת את השבועה

אחרי שלא בטעבה לל שלא בטעבת בריח
ונטעבת שמת כי הוח לא סיבה לאחי בשה שיפטע בישיבה ושלבה ב
לא שפסק שהוכח לאחי בשתי בשף אני יתני לבל אם ויזה שפק לאוכלה ש
פחות משתי בשף אינו חייב שבועה ובבר אחבאר בפרק אחיני מב
מביטים שלשטרות שום שיהו חייב שבועה ובבר אחבאר בפרק אחיני יודעי ב
בשו שיתגלל בשבועת שתורים בשו בן יתגלגל בשבועת שמת אחר
רחמנא וזה דבר שמעון שמעון אחבא דבר משמעה אחיני ולפיכך משמעת
שבועה

פרק שמיני ארבעה שומרים הם שומר חנם ו
והשואל נושא שבר והשוכר שומר
חנם נשבע על הכל והשואל משלם הכל ונושא שבר ו
והשוכר נשבעין על השבר ועל השבורה ועל השבורה
ומשלמין את האבדה ואת הגנבה

היכי שחרבעה שומרין
אלמה לפי שרין נושא שבר ושאינו שבר אחד ושדיבים הם שבריס הוח לבון
שתורה ויקש עליהם כי נושא שבר ושאינו שבר בשבעין על החנם ויחבם
חייבים לבלם כי שבויה ושתה חנם הוח והשואל חייב בחנם אלא
אם אתה בשעת אלמה שבו שמא שבריהו בשרק שמיני מן שבח מניעה
ושבועת השומרין הוח שבועת שתורה ואחני שבשבועה שהשואל משלם את ה
שבל שבעל קודם לבן שבועת שתורה שחותה שחיבר ואחבר שים לומר
שחת עיניו נתן בה ושל שדיך שבחרבו בשרק שני מוד שהשבועה

375

אמר לשומר חנם היכן שורי ואמר לו מת והוא
שנשבר או נשבה או נגנב או נאבר נשבה והוא מת או
שנשבר או נגנב או נאבר נשבר והוא מת או נשבה או נ
נגנב או נאבר נגנב והוא מת או נשבר או נשבה או נאבר
נאבר והוא מת או נשבר או נשבה או נגנב משביעך אנ
ואמר אמן פטור

זה מבואר לפי שבעל פיהו פטור מלשלם הואיל כי
לא יתחייב לשלם ממון ליפטר משבועה היא שהוא חייב כלי זה שהיה
שהיה מוזק ועל זה תקים כל הלא השלכות ונלמוד כי מי שבשבוע ע
על הכפר שקר מלוה לחבר כי אמת לא יתחייב לשלם ממון קום פטור
ומעתה שבשבוע שלא כהוגן כיון שלוה לו שקרי וכל מי שבשבוע
על הכפר שקר הוא מודה בחמשת הכפר היה חייב לשלם ממון ה
הוא חייב על שקרי השקר על שיטול עצמו מן ממון וכמו כן ה
הדיין מן רחוי לשבועי שום חרש על כתיפתו כפר שלוה הודה לו
יתחייב לשלם

ג היכן שורי ואמר לו אינ יודע מה אתה
אומר והוא שמת או נשבר או נשבה או נגנב או נאבד
משביעך אני ואמר אמן פטור היכן שורי
ואמר לו נאבר משביעך אנ ואמר אמן והעדים מעידים
אותו שאבלו משלם את הקרן הודה מעצמו משלם קרן
וחומש ואשם היכן שורי ואמר לו נגנב
משביעך אנ ואמר אמן והעדים מעידים אותו שנגנבו מ
משלם תשלומי כפל הודה מעצמו משלם קרן וחומש ו
ואשם

שמעון חכם כשלמה יהו בשקרין וכשבע הוא חייב קרן וחומש ואשם
כשהודה מלבו אבל אם העידו עליו בזה וקנוהו כשבר חייב
חומש ולא אשם וכמו כן במטען בגניבה וזה הוא עצמו שנגנב תש
יתחייב תשלומי כפל כמו שמחמר אם לא ימצא הגנב ונ כלומר אם
ימצא שהוא הגנב יפלם שכיש אם יש שם עדים ואם הודה מלבו
משלם קרן וחומש ואשם וכבר קדם פי לבבה ושקרין בפרק תש
תניעי מכבת קמח

ד אמר לאחר מן השוק היכן שורי שנגנבו מ
והוא אומר לא נגנבתי והעדים מעידים אותו שנגנבו מ
משלם תשלומי כפל טבח ומכר משלם תשלומי ארבעה
וחמשה ראה עדים ממשמשין ובאים ואמר נגנבתי אבל
לא טבחתי ולא מכרתי אינו משלם אלא קרן

כבר

בחרנו פעמים קרבה מתשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה קנה ק
קנם ומן העקדים מקיימים בקנם פטור ופי לומרו מתין מדם משלם ק
קנם על פי עצמו

ה אמר לשואל היכן שורי אמר לו מת
והוא שנשבר או נגנב או נאבר או נשבה נשבר והוא
מת או נשבה או נגנב או נאבר נגנב והוא מת או נשבר
או נשבה או נאבר נשבה והוא מת או נשבר או נגנב או נ
נאבר נאבר והוא מת או נשב או נשבה או נגנב משביעך
אנ ואמר אמן פטור

זה גם כן מבואר לפי שלא פטור עצמו
כשעבה זו משלם מכל חייב הוא לשלם על כל פניס ולפיכך הוא פ
פטור על השבועה

היכן שורי אמר אינ יודע מה אתה
אומר והוא שמת או נשבר או נשבה או נגנב או נאבד
משביעך אנ ואמר אמן חייב

כל זה מבואר לפי שלא הודה

היה חייב לשלם

ו אמר לנושא שכר והשובר היכן
שורי ואמר לו מת והוא נשבר או נשבה נשבר והוא ש
שמת או נשבה נשבה והוא שמת או נשבר נגנב והוא נ
נאבר נאבר והוא נגנב משביעך אנ ואמר אמן פטור מת
או שנשבר או נשבה והוא שנגנב או שנאבר משביעך
אנ ואמר אמן חייב אבר והוא שנגנב או שמת או נשבר
או נשבה משביעך אנ ואמר אמן פטור וה הכלל נל ה
הנשבע להקל על עצמו חייב ולהחמיר על עצמו ופטור
המשנה מפטור לפטור מחובה להחובה ומפטור לחובה
פטור ומחובה לפטור חייב

כל זה מבואר וכבר הקדמנו עקרי
וכל מה שאמר בזה הפרק חייב ופטור כל חייב משום שבועת השקרין
שחייב על מה שמקיים כח קרן וחומש ואשם כמו שקדם בראובן ושמעון
משבועת השקרין מכל מקום חייב משום שבועת בטוי לפי שבשבע ל
לשקר וכבר הקדמנו שבועת בטוי חייבין על זה ועכשו מלקות ועל ש
שבועתם קיבן עולה ויורד

סליק מסכת שבועות

מסכת עדיות

שמאי אומר כל הנשים דיין שעתן והלל אומר
מפקידה לפקידה אפלו לימים הרבה והזבחים
אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא מעת לינר
ממעטת על יד מפקידה לפקידה ומפקידה לפקידה
ממעטת על יד מעת לעת כל אשה שיש לה ווסת דייה ש
שעתה המשתמשת בערים חרי זו בפקידה ממעטת על
יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה

חמר כל זה להלוק על ר מלי יעזר שחמר תרבע בשים דיין שעתן במו ש
שמא ואר בפרק לחמון ממקבת כרם ושמחי שכר חין התרבע נשים כ
בלבר חלח כל הנשים דיין שעתן לל בשתן נגנעות טהרות ולולם ת
חין חומרין שמח קדם לבן ולח לם ולח הרגוחו בעבמן ואותן טהרות
שבגנו טמחות נוסן דיין תניק חכל הכל עשה מייב לדבריו ושחמ מע
מפקידה לפקידה ושפילו לימים הרבה כי פשבדוק עשמה כלחר ב
בשבת על דרך משל ומנחה עשמה טהורה ועשרה שר יום חחמי לח ת
פקידה עשמה וברקה עשמים ומנחת טמחה כל חם שבגנה חין הש
הטהרות מיום לחמון מחר פקידות הרחשונה על הפקידה השביה ה
הם טמחות כלם על דעת הכל וזו היח חומרת שהחמיר ושמחי לח ש
שבי חומרת זו שים חומם לבטול פריה וחביה כי לם בשים חותה
בחזקת טמחה מפקידה לפקידה תהיה חבל בש"ה לעולל שפק נומחה
ולח ישמש עשה בריה וחיים וחבמים חומרים מעת לעת ממעטת
על יד מפקידה לפקידה ופירוש זה כי כשבדקה עשמה ומנחה וטהורה
ועשרה ימים רבים חלח ברקה עשמה ואחר כך בדקה עשמה ומנחה
טמחה כל הטהרות שבגנה מעת שבדקה עשמה ומנחה עשמה טמחה
טמחות ופירוש ממעטת תחזור לאחו' ועכין מפקידה לפקידה ממעטת
על יד מעת לעת כי כשבדקה עשמה ומנחה עשמה טהורה אחר כך ב
ברקה עשמה ומנחה עשמה טמחה כל הטהרות שבגנה מפקידה
לחשונה עד פקידה שניה טמחות וכלבר פתחזו הפתי בריקות ב
כעוך החרבע ועשרים שעות ויהיה ממעטת דברי חכמים כך ש
היה בין פקידה לפקידה ימים רבים חינה ממעטת על יד חלון מעת
לעת נחש היה מפקידה לפקידה פחות מבר שעות ממעטת על יד מע
מפקידה לפקידה בלבר ופי ושתשעה ישעה לטומחה כגון פירות ו
מכתנת פתרחה דם נדותה ושפלים לשלפי ינם חו מפני חדשים לשני

ב

שמאי אומרים מקב לחלה והלל אומר מקביים וחכמים אומרים לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא קב ומחצה חייבים בחלה ומשהגדילו ה המדות אמרו חמשת רבעים חייבין ר' יוסי אומר המשת פטורין חמשה ועוד חייבין

מקב הוא מסית חסתח וכבר בחרנו מעורין בסוף פרק משכנות לנו סמיות נוסף מיעור מקב ורובע הוא ד רובע מקב ומעט מעור חלק חמשת רבעים הוא קב ורובע נכחלו זה מקב ורובע מן חמשה קבין הוא קב ונחני מן חמשה סרחסנה וכבר בחרנו בפרק שני ממסכת חלה מעור חלה נודע במדה לח במשקל למנוי הדברים המחויבים בכוונתם וקלותם ונעשה בחמשה מחת ולעם בחרנו מחדת חלה הוא מדה מיוחס ויחבא שצר מחבעות על עפר לחבעות כרום חלה מחבעת ושניה מחבע ועשיריה עם עשיריה מחבע וחלק משני חלפים וחתם מחבע על הדקדוק ואם ת תרצה לומר בקרוב נעשו מאר תמר מדה מיוחס בה שתי מחבעות פחות שתי חשיעיות מחבע ומחבע כרום מבע חצ בעות מחות שתי חשעיות מחבע ובכני בחרנו פרטים רבות כי מחבע מעשרין כו הוא הגדול

ואני עשיתי מדה כתבלית מה שיכולתי מן חיין קרוב לעשה ושעורים כ פרטיות הנזכרת בכל מחורך תבין מן חיים קרוב לעבעה ושעורים ד בפים מקדושים דרסם בערבי ומן חמים קרוב לעבעה ושעורים ד דרסם ומן מחטה קרוב לחחר ושעורים דרסם ומקומה מחטה כגון ט שמנה עשר דרסם ונתחתי שיעור חלק בחותה שמרה מחת מחות וע ושעורים דרסם בקרוב מקומה חטים וחלה חדרסם בלם מבריות ובמו כן חלה מחיכין שמדתי מעריים גם כן ובלבה פחכמים

ג

הלל אומר מלא הין מי שאובין פוסלין את המקוה אלא שאדם חייב לומר בלשון רבו ושמאי אומר תשעה קבים וחכמים או' לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא עד שבאו שני גרדיים משער האשפות שבירושלים והעידו משום שמעיא ואבטליון שלשת לוגים מים שאובי פוסלין את המקוה וקיימו חכמי את דבריהם

א

מחעיה ומבטליון הם רבם של שמאי ובלל כמו שמבוחר בחבות ויש גרים ובפחר בספרם לענין פחת הגוי ויש מעמיד מין במקום מין ובלל היה אומר כן חלה הין כמו שמעמיד מקן וקוף אלא שמעיד זל חייב אדם לומר בלשון רבו יום מי מקוה חלה הן חלה הין ואומר שמעיכי כלנו קוף כין כן להין ומקריחם קרחנוכ הוא שלמדתי מחבת מרי זל שלמד מפי רבו ורבו מפי רבו זל ויקין הוא שלמדתי מחבת מרי זל שלמד מפי רבו ורבו מפי רבו זל ויקין שלמדתי מקבלין ונהו חבי שלה ולוב ריובע הקב לפי שהקב מרובע לובן וכבר בחרנו מעור הלוג במסכת פלה וגרדיים לורגים ופסק שלמה בפי שה שהעידו שני גרדיים ועוד יתבחרו עקרי זה במסכת מקוחות ובתחילת במסכת רחמובה ונביה לפני זו לעבי שמין בין עדיה לפני ם שהם גם מחלוקת שמאי ובלל אין שלמה לחחר מפניהם בשלש מע

מפניות לחחר כן חחר לחת טעם לחזוק דבריהם ואחם שמין שלמה כ כמותם והכיה כל מה שרומה להם לחחר כן הכיה שה. כוחת שרעת שמ שמאי שנמו בין כרעת חכמים לחר כן שהלכו מחזרו כיה שלה להורות כדברי כית שמאי ושייה הפרק ונחזר מל העדיות שהם בוחנת שמסכתא

ד

ולמה מזכירין את דברי שמאי והלל לכפלן ללם לדורות הבאים שלא יהא אדם עומר על דבריו שזורי אבור' העולם לא עמרו על דבריהם

שלה יהיה אדם עומד על דבריו כלומר שלה יפצור לקיים שבועתו ועשה כה ויניעשהו מיפנה שבועתו כי לחבות העולם ושם שמאי ובלל שלחו דבריהם ולה עמרו חכמים ע על דבריהם כמו שהם

ה

ולמה מזכירין דברי היחיד בין המרובין הואיל ואין הלבה אלא כדברי המרובין שאם יראה בית דין את דברי היחיד ויסמו עליו שאין בית דין יבול לבטל דברי בית דין חברו עד שיהיה גדול ממנו בחכמה ובמנין היה גדול ממנו בחכמה אבל לא במנין במנין אבל לא בחכמה אינו יבו' לבטל דבריו עד שיהיה גדול ממנו בחכמה ובמנין

פועת זו המנחם כי פעמים ב' מעשה מעשה בדעת יחיד ליו כית דין לחר יכול לחלוק בזה ויפסוק ה דינין על דעת ד' כיס שלה שם היה גדול במכין מן הכ' שהרי מעשה על דעת היחיד וגדול בחכמה ממנו כלומר פיסים לחם יפיכם זה ה שכ' חכם ממותו שהרי

אמר ר' יהודה אם כן למה מזכירין דברי היחיד בין המרובין לבטלן שאם יאמר אדם כך אני מקובל ליאמר לו כדברי איש פלוני שמעת

לחר שהרי כתובת שיחיד כין המרובין נחוץ מחבאר ם פעמים כ' בסברת לומר שיחיד לחרי יחיד לומר לחי זה טעם זכר דברי יחיד שבדיים שלומר שלין עומדין ב' לעולם כדברי ונחיר מהטעם ל לזכיר לומר לפי שלה למר שהם דברי ונחשב שהיה מקבל מנוים כו ויעמוד שעומדין חלוף הדברים ויבח בלבו שפק זו כיעבלן מזה הדבר שלמר הוא דעת יחיד ובבר נדחה

ו

בית שמאי אומ' רובע עצמות מן העצמים בין משנעם בין משלשה ובית הלל אומרים רובע עצמו מן הגויה מרוב הבנין או מרוב המנין שמאי אומר אפילו מעצם אחד

מעיקר לחבלנו כי רובע הקב מעצמות קטת מעטת בהלל ובית שמאי לומרים שלה היה זה מיעור ממתי' קיבה יטמא בהלל ובית הלל אומרים בזה שני בבחים קחלי מיפים כ הרובע הקב מבוך לחר וזה מחמיר מן הגויה ונחנני הפני מיפים כ בחותו הרובע עצמות מיותר מחחר ולח יהיו בב בחבין לו בעיעור ג ורב חמבין הוא מלה ועצמים וחמבה וחרבעים במו שבחבאר בספרם לפי שמבין עצמות ה שלדם מחיים ומחבה וחרבעים במו שבחבאר בספרם לפי שמבין עצמות ה ומחלי לומרים לקבלו יהיה רובע מן עצם לחר הוא מעמיד בהלל ם והלבה בבית הלל

כרשיני תרומה בית שמאי אומרים שורין ושפין בטהרה ומאבילין בטומאה בית הלל או' שורין בטהרה ושפין ומאבילים בטומאה שמאי אומר יאבלו צריר ר' עקיבא אומר כל מעשיהם בטומאה

בברטנורא

ויש בקבלים בערבי חלפנה מינם מיוחדין למאכל אדם נחחר מ מחכילין בטומאה לל מחכילין מחתן לבהמה בטומאה הנזיל ונם מ

מאכל בהמה ומיתיר לו לטמא לתוך בתיו וכל זה בשעת הכילת סם
שבהמה מאכל בשעת הכילתם בחיים ובשעה שממרסין לתוך בתיו חין
עושים זה חלה בעהרים ואסור לטמא לתוך בתותם שעה אחת אמרי חנם
יאכלו נבילי בהמה טהורה ולא יטמאו לתוך בתיהם שעה אחת מנכתבים
לקבל טומאה ויאכלו לבהמה בטומאה גבילים אחת יטמאו ושטחיכה
שעבה תקיל נבילי ואכלה בבית חלל

ט הפורש מלע ממעות מעשר שני

בית שמאי אומרים בבל הסלע מעות ובית הלל אומרים
במשקל בסף ובשקל מעות ר מאיר אומר אין מחללין ב
בסף ופירות על הבסף וחבמים מתירין

בית שמאי אומרים בבל הסלע מעות ובית הלל אומרי
בשקל בסף ובשקל מעות הרמם לפני חכמים אומרים
בשלשה דנרי בסף ובדינר מעות ר עקיבא אומ בשלש
דינרים בסף ובריבעית בסף ובריבעית מעות ור טרפון
אומר ארבעה אספרי בסף שמאי אומר יעחנה בחנות
ויאבל בנגדה

מלע הוח שני שקלים ודינר רבישית הסלע ורבישית
הוח רובע השקל והוח חני הדינר ואספרי רבני אספר והוח דרקס ב
בלעזן יון ועד היום לח נתברר לנו בחיזה אספרים בסלע ובדרבם ח
חדם בירושלם לפרעון סלע וביחזר ליקח בו חת פירותיו מתירין בית ש
שמאי לעיס אותו בלו מעות ובית הלל מודים חני הסלע מעות שלו
בחתת מנסה בסף והדנים לפני חבמים והם שמעון בן עזחי ושמעון
בן זומא ושמעון השתני ותנן ומבניס חומר בישפרעת אותו דיבר
בלבד נר עקיבה אומר בחיזה ניוניה חת שבדי חומר שהדין
סיותן סלע לבעל החנות ניוניה חת שבדי ממנו מעט מעט עד סיוניה
הסלע והלבה בבית הלל ומעשה זה עם חשתים שלפניה בבר פרעונם
בשרין שני ממעשר שני

בסא של בלה שנטלו חופיו

בית שמאי מטמאין ובית הלל מטהרין שמאי אומר אף
מלבן של בסא טמא בסא שקבעו בעריבה בית שמאי
מטמאין ובית הלל מטהרין שמאי אומר אף העשוי בה

מנהג בבשחות סיעבות הבלות עליהם סיהיו עשוית מעץ ותרבד ו
ותחסור וזולתם ולבישת משתחין ומניידין פתוחים ונם הנקדלים ח
חפויין בלומר חותן החתבות המשותחות ממדביקות עליו ומלבן על
בסף לבוש מנייר שמיים על הבסף לשבת הבלה עליו ומותן הרבוע
בעבמו בשקוע בשרר ליבו רחוי לשיבה שמחי חומר חף העשוי בה
בלומר ותבילו הים בסבת מבוי הערובה שחוב ופירוש ח
חמרו בבתן טומח שחוץ לבית מתטמח בחיבב חזב ובית הלל מטהרין ח
מחיבב חזב בשם שבחתר בשרר בב׳ ממשבת בלים ור׳ בה בבית הלל

ב

אילו דברים שחזרו בית הלל להורות ברברי בית שמאי
האשה שבאה ממדינת הים ואמרה מת בעלי תנשא מת
בעלי תתייבם ובית הלל אומרים לא שמענו אלא בבאה
מן הקציר בלבר אמרו להם בית שמאי אחת הבאה מן
הקציר ואחת הבאה מן הותים ואחת חבאה ממדינת הים
לא דברו בקציר אלא בהווה חזרו בית הלל להורות
כדברי בית שמאי בית שמאי אומרי תנשא
ותטול כתובה ובית הלל אומרים תנשא ולא תטול כ

כתובה אמרו להם בית שמאי התרתם את הערוה הח
החטורה לא תחידו הממון הקל אמרו להם בית הלל מ
מצינו שאין האחין נבנסין לנחלה על פיהם אמרו להם
בית שמאי והלא מספר בתובתה נלמוד שהוא כותב לה
שאם תנשאי לאחר תטלי מה שכתוב ליך חזרו בית הלל
להורות ברברי בית שמאי

בל זה מבואר לפי שמעשה שם בירם
לם התורה שתנשא תעול כתובתה לפי שמתבמי הכתובה בלומר כ
בתבאי בית דין בשתבעתי לאחר תבלי מה שבתוב ליכי כמו שבתבו ר
בכתובות וכבר קדמה הלבה זו בפרק טו׳ ממסבת יבמות

יג מי שהציו

עבד והציו בן חורין עובד את רבו יום אחד ואת עצמו י
יום אחר ברברי בית הלל בית שמאי אומר תקנתם את
רבו ואת עצמו לא תקנתם לישא שפחה אינו יבול ב
חורין אינו יבול ליבטל והלא לא נברא העולם אלא ל
לפריה ורביה שנאמר לא תוהו בראה לשבת יצרה אלא
מפני תקון העולם כופין את רבו ועושה אותו בן חורין
וכותב שטר על חצי דמיו חזרו בית הלל להורות ברברי
בית שמאי

לין בפרק בין שיהים עבד של שני שותפין וי שחרר לחר
מהן חלקו לו מרבו בטל ממנו קנת דמיו ונשחרר קנתו בחתן בחתן דמיו ו
וכן של היו לחדי קרבה ושחרר חחר מהן חלק ממנו מבריחין הבעלחי
לשחרר בלומר יעבלימו שחרורו וכבר קדם שרגיל הלבה זו בפרק ד בית
מגיטין

יד כלי חרס מציל על הבל ברברי בית הלל
ובית שמאי אומרים אינו מציל אלא על האובלין ועל
המשקין ועל כלי חרס אמרו להם בית הלל מפני מה א
אמרו להם בית שמאי מפני שהוא טמא על גב עם הארץ
ואין כלי טמא חוצץ אמר להם בית הלל והלא טהרו
אובלין ומשקין שבתוכו אמ להם בית שמאי בשטהרנו
אוכלי ומשקין שבתוכו עצמו טהרנו אבל בשטהרת את
הכלי טהרת לך ולו חזרו בית הלל להורות ברברי בית
שמאי

לחר דחמכת וכל כלי פתוח חמר לין
בחיל פתיל על גבי טמא הוח ושם היה עליו בחיל פתיל ובבל בל חה שם
שבתוכו חאובלין ומשקין וכלי חרס ושחר בלים ובגדים ולח יחטמא
בלים חחה שבתוכו לח בחהל החתן ולח בחהל החרן בחו שבתוכו זה
ונפרם חותן בפרק חמכת בלים ומפי הקבלה למדנו שהכלי חוחב
בבחן בינין בחיל פתיל הוח בלי חרס וכבר ידעת בי חשקרנו שבל
חה בים בחבל עם החרן טחח על גב עם החרן חוכלים וחשקיו וב
בלים ובגדים ובבר קדם חזה בעבן בחקומות חמסבת טהרות וחשוקבנו
יתבחרו בל הדינין בזה הענין בחקומות חמסבת טהרות וחשוקבנו
נם בן בי בלי טמח חינו חוכן בבפי הטומחה וחינו חבינל חה שבתוכו
ותפילו בים חקיף בחיל פתיל לח ינינל חה שבתוכו ויתטמ חה שבתוכו
וחפילו לח יתטמח בחהל החת הוח טמח חבב עם החרן וחה חמר נ ל
לעם החרן חחוכלים וחמשקים וחבלי חרס שפיו תחת בחיל פתיל ב
בחהל החת חבלו בבר חניל חתם חבחיל פתיל לח יהיה בזה חבלבו
ספק חקם טמחים בין וטמחים בשהרו ולח בחנע טמח יבקם חזחבו מ
מימו תלמיד חבם לבי שתלמידי חבמים יבדיעים שחוכלי עם החרן ו
וחשקיו ובלי חרס חלו טמחים ולי חפשר לטהרם לעולם לפי שבלי ח
חרס יין להם טהרה חלח בשבירה במו שיתבחר בפרק ח׳ חכלים ובמו
בן חוכלים טמחין וחשוקין טמחין יין חשוקין לעולם במו ם
שתבחר בחקומו בחשבירין לבל שחר הבלים בלי ען ובלי חתבת ו
ובגדים יבול תלמיד חבם לבחול חותם חעם החרן לפי שיטהר חותם
בחיקוה חפני טומחת עם החרן ויתעסק בקם בקדרים לחר שיבבד
הטמא בחן בן בחוב בת בחתר בלי חרס חבל על הבל על עסק יין ת

תורה שיאמר לתלמיד חכם כלי מעשה חרש ולחתר לו עם חרש זה
כלי טהור כמו שחשב עם חרש שכשל בצמיד שתיל וקנה לוכו ידוע
שכלי חרש הזוקף צמיד שתיל לתוך שכתוכו ישתול לותו את
שתלמיד חכם וישחוק שחותו שכלי לין עליו טומאת זוחלי טומאת מ
מגגו עם חרש ויטהל לותו וישרייב שמשו ויטתמם בו כקדמי' ולותו
כלי טמא מת כלי שסק ונרין כזחת פלישי ושכיב לפי שכלי עם ה
חרש שם שקיס בתחל החוק חוכן ולפי חמרכו שחיו לו מיל זולתי
חובלין ולמשקין וכלי חרש כלבני שתין שוחלין לותן מעגם חרש לפי ם
שסק טומאת חגבו וזין לסס טהרה בשקיס שכל שלר כלים שתשבר
לשתל שסק לין לינע שבטומאו בתחל שמת וחיכם נגולים כזה שמיר
שקיל וזה סיק שכיכם שכוכו כית שמתי וחיכו שסטהרו שכלים ומ
ויעשקין שלכיתוכו לעצמו טהרכו וכשטהרת לת שכלי טהרת לך ולתי ר
לל שבשתל שמתו כלי טהור טטומאת מת ניתן לכו לותו שקיק חוסק ם
שטגל בכלי חרש שלע החוסק שמיר פתיל ולפי שלין לחן יכולין לשלך ה
קריכין ולמיר שכלי תלמיר חכם מגיל לת שכלים וכלי עם שחרש לין
מגיל שלה על החובלין ועל השמשקין ועל כלי חרש כלבד נזרכו על ה
שסגל דרך שלל דין לחד ולחמרכו שכלי חרש כין שהוח של עם שחרש לו
כלי תל מיד חכם דינו שוק לפי ש'שתלק שקיק מגד עם שחרש ושסיחין
לשלע כלי שקבות לו כלי עץ לו כבדים שסיו בתחל שמת כשמיר פתיל
ידע שלה שכלי ושהם טמאים בשת וכשכשק לותם שמתו יחדיו שנגע ב
כזה ולה יחשוב שקם טהורים ונחשוב לכו שהן טמאין של נגע עם ה
שחרן בלבד והוח טמא כמו שכחרכו שעור לכיה פיהלי' דיבי זה השעין
שו ושעין זה בשעמו בפרק שמיהי ממסכת כלים ולחלי' דיבי זה השעין

פרק שני ר' חמנה סגן הכהנים העיד ארבעה
דברים מימיהם של כהנים לא

נמנעו מלשרוף את הבשר שנטמא בולד הטומאה עם
הבשר שנטמא באב הטומאה אעפ' שמוסיפין טומאה
על טומאתו
הוסיף ר עקיבא מימיהם של כהנים לא נמנעו מלהדליק
את השמן שנפסלו בטבול יום בור שנטמא בטמא מ"ת
אף על פי שמוספין לו טומאה על טומאתו

עוד בכחר בדיק סדר
טהרית שק שם לכות הטומאה ושק שם שם התולדות ולשם יתבחר שכל
שטגע בשק מלכות הטומאה נקרל לשתן ושטגע בשתן נקרל שכי
שטגע בשני נקרל שלישי ושטגע בשלישי נקרל רביעי וגם כן נקרל
חמישי ולל הטומאה וכן תשמעל מלת ולל לפי שם שיקיס שמדל
וכן לומרו על שרחמן ושפני שמק שלחריהם ולל הטומאה לפי שסם
כלם תולדות שם הטומאה ושק שלחרי שכשן ולל הטומאה שוק שכי ג
ושמק מזכרנו עתה שיש שסבשר שנגע בולד הטומאה יטוב שלישי ל
לטומאה ובשר שטטומאת בשם הטומאה לשתן ושם נגע שלישי שכל
בשתן חוד שכי כמו שזכרנו שהגע בשתן יקיס שכי ונקנה שניעגע
בעגיל זה שסשלישי מוסיף לשמוסיף שכי לחטם שתוספת שיש שרישכן ל
שכל שרחמן הטקר כידנו שתין לוכל טטומאת לוכל לפי שבשתר
בטומאת לוכלין טמא חוק ולמדנו שכי לוכל טטומאת זולתו יון שלוכלין שכל שר
טמא כיוצא בו רבוכי לומר שיהיו טטומאת זולתו יון שלוכלין שכל שר
שרישכן בון רבוכי לומר שיהיו טטומאת זולתו יון שלוכלין שכל שר
שרישכן בון רבוכי לומר שיהיו טטומאת זולתו יון שלוכלין שכל שר

אמר ר חנניא סגן הכהנים מימי לא
ראיתי עור יוצא לבית השריפה אמר ר עקיבא מדבריו
למדנו שהמפשיט את הכבור ונמצאת טריפה שיאורו
חכהנים בעודו והבמים אומרים הן לא ראינו ראיה אלא
יוצא לבית השרפה

דברי ר' עקיבא הם בכבור בעל מום
שנמצאו על פי חכם בשאר לרשות שמן שמכושר בשמת בכורות וכ
וכשנמצא טריפה מותר ליהנות בעורו שם היה תותן שכבור כיל כשן
יהנה ממנו שכהן ולה הוה כיל יעדר' יקנה ממנו שרבל כמו שנכשר
במקומן בבכורות ושלכה כר' עקיבא כזה ודברי חכמים בתמים ו
תמים כשנפשט לשקריבו כשקדש ונמצא טריפה דינו לרשות שבמים ו
עיקבר שכבר ניטרף העור ושלכה כחכמים

אף הוא העיד על בפר
קטן שהיה בצד ירושלים והיה מלוה לבני בנו הבפר וכ
וכותב בכתב ידו ואחרים חותמים ובא ועשה לפנ ז
חכמים והתירו לפי דרכך אתה למד שהא שה בותבר"ת
את נטה והאיש כותב את שוברו שאין קיום הגט אלא
בחותמיו ועל מהם שנמצאת בבשר שהכבין והידים
טהורות והבשר טמא ואם נמצאר"ת כפו"ש הכל טהור

שלשה דברים אמר ר ישמעאל לפני חכמים בכרם ביבנה על כיצת טרופה שהיא נתונה על גבי ירק של תרומה שהיא חבור ואם היית כמן כובע אינה חבור ועל שבול שבקציר וראשה מגעת לקטה אם נקצרת עם הקטה הרי היא של בעל הבית ואם לאו הרי של עניים ועל גגה קטנה שהיא טוקפת עריס אם יש בה כמלא ברצר וסלו מכאן ומלא ברצר וסלו מכאן תורע ואם לאו לא תורע

כרם שם לכרגן חכמים מפתקבנו כיבנה

וזה לפי שסם דומים ביפתה מורית כמורית סברם וסמ קרוי כפסת ישראל כרם סמתמר כרם היה לירדי סתנה חבור כי כפסגב טומא בחוזה כיוצא בדבר ולא נתמר שהיא חבור מן הב הביצה כמן כובע במו כובע הכרזל שלובשין בשעת המלחמה כלומר שהיתה כרמות לחל ועדיין זו בכרם שלים מן טכול יום ומ שעשים שהמלבו שכולת לחד מן חמגב בשעת שקציר ויקבר כל מה שסכיבו ונתמר כי אם יהיה לחזו תמיב לשלח לקבר ויהיו מ שהחברית בה ביבה כרין שתר חקמה והיה של בעל הבית ואם היה כ בהיות כלם מיוחדת כפרדת מן הקמה היה שלו שב עניים שריבה כרין של הלקט וכבר שביאו אלו שעדיות במסכת פיאה בפרק חמישי ומנקבת עריס שוה שיהיה שביב לא עריס שעשים ואם בשתר חון לותו שעדי פיעור שיעמוד הכותר שעשים ושלו שלוקף כי שעשי מכל שנדרים שוה שוהי לשריפה מן הגודש שהוכבת שעשים שעור עבודתה וה וזה שהם שהיה שיבה גבה זו קטנה כעין שלה יהיה בה שלה כ

שלשה דברים אמרו לפני ר ישמעאל ולא אמר בהן לא איסור ווזיתר ר יפרשון ר יהושע בן מתיה המפיס טורסא בשבת אם לעשות לה פת חייב ואם להרציא ממנה לחה פטור ועל הצרור נחש בשבת אם מתעסק שלא ישכנו פטור ואם לרפואה חייב ועל לפסים ארוגות שהם טהורות באהל המת וטמאות במשא הזב ר אלעזר בר צדוק אומר אף כמשא הזב טהורות מפני שלא נגמרה מלאכתן

שמים מורסת שהיו שמכה בידו ולפסין לרוכנית מחבתות שו עירות ועירכנית ולרכנית שוה מיוחסות לכל עירות ודברים שו נחמי ר לפני ר יש מעאל ומים מורסת שני כתם ולא לחמרו כסם לא לחמור לא מיתר וכמיו כן כלפסין לחמרו ולא לחמרו גם כן לא טהרו ולא טהרו ר יהושע נכתב יהושע ולכתם כתו מתקה רנשה ומתר כיבר יקיה חייב וכיבר יקיה פ פטור וכן מותם שמחבתות כלי זו שמלות מתטמאות וכלי זה מיכן מתטמאות ואתר שמתים מורסת שם כוונתו להרחיב פי שמכה ת לעשות לה פה שזה כוונת הרופאים לל לקרחיב פי המכה הוה חייב ושם הוה מכוין להוציא הלחה הוה מוקר ולהתחלה והוה עכין לחרו טהור וכן הבר כתב שם כוונתו להתעסק כו בדי שלא יכנו הוה מותר להתחלה ושם הוה בר לותו להתרפות ככה ת אב כעבור הוה חייב שקילה לפסין לרוכנית מחבתות שעשין חות ומחנגר ובשבלם בעולם חלקין חותן כשמנע ובעשין אתי שחבתות כמו ש שעשין כבוסות שכוכית ושקודם חלקין הבר יהושע כן מתיה שהן מ מתטמאות כשמת שהב לל כשבמת חותן שהב ובדבר חותן לחיכן מ מתטמאות כל שהל המת ושם ושנים כשה שבלי חיים לת יש וה כיצת ולא כ בארץ ולא כזולתם שלא מיוחדו לפי שבמת וכל כלי שתיה נב ולמדנו מפי שקבלה כבלי חרם שכתוב מדבר ונאמרו לל דרך שתחו מתטמא ולחיכן מטמא דרך בבו וזה הוה מעורם שם ובבר ושרבו עקר זם שעשים ושוד יכוה כיוצרו כשרים ב מבלים ולפני בשומת שהב כלבד לל כ כשבטמא כשמת מזב לפי שלין בו נר שבמת מחוברו לפי ולחיכן מ טומת כעבין שהבה בו טומת שנוכב למר דרך פתחו עב כל שעשים שכל נאמר שהזב שומא לן ולשנין התעסקתה לחן טומת לפלי חרם שלא מחוברו וכשהם הזב ושבכיל חלם שעקרים חמרנו כחלו לשעשין קרים חלוקן כיון שלין להם לחיר שלא דרך פתח כמו כדור ככוב שלין מתטמאות בחכל המת ומתטמאות כמשא הזב ומחר ר שלעור כר נדרך שהם בם כן חכן מתטמאות כמשא מנר מחר וזה כי לעבי ש שלא כחום לחיר בהסס הזב מכל מקום כנטרך ביהיה כלי שבמרם מלחתו וזן לא כנולה חלחתו המיל ושבאה בו שיש לבר לעשות ת לחר שבשול והוה לחלק לותן ולזן לחלק כי שלינזר כי נדון לפי ש שעקר בילבו שכלי חרם כיון שמתבטל מתטמת ושבולן הוה ע"ר מל מלחתו ובחיור ר יהושע בו נכון

שלשה דברים אמר ר עקיבא השום והכוסר והם לילות שריסקן מבעוד יום שר ישמעאל אומר ינמור משוהשך ור עקיבא אומר לא ינמור

קשום והכוסר והמלילות תומר

כי כמדבן לותם מיום שמי בערב לקויית מקם לחותם וכבנין שבת וקם מרובים ר ישמעאל לומר שיהלים מרוכתם בידיו וניהיה נחותם ולעשי מר ישמעאל תלמיד ר עקיבא שלבה כר ישמעאל

שלשה דברי אמרו לפני ר' עקיבא שנים משום ר' אישר ואחר משום רבי יהושע שנים משום ר' אליעזר יוצאת אשה בעיר של זהב ומפרייחי יונים משולח לעדות ואחד משום רבי יהושע השרץ בפי חולדה ומהלבת על גבי כברות של תרומה ספק נגע ספק לא נגע ספיקו טהור

יצחק לפני כעיר של זהב כ"ל בשבת ועיר של זהב עשרים של זהב כ בדימית ירושלם ופסק ההלכה שמותר לפסק לפתח בית שבשת ומכי ה קמלחריות לכפרים כרמים ובעפר כפם

ה שלשה דברים

אמר ר' עקיבא על שנים הודו לו ועל אחת לא הודו לו על עלבסא סנדל של סיידים שהוא טמא מדרס ועל שירי תנור ארבעה שהיו אומרים שלשה והודו לו ועל אחד לא הודו לו על עלבסא שנטלו שנים מחפרו זה בצד זה שר' עקיבא מטמא וחכמים מטהרין

סנדל של סיידין מגיעל

מיגן בגון חלב שקורטין בערבי קנקח כיון לוכסין מותן המשתמשין בסיל כדי שלא יפרטו רגליהם כסיל חומר שבסילבם מותם חזב ומ ותעטמת ונעשה מעבה חזב וניתחייב כריבי מעבת חזב ומירי תבור תרכעה כל בעבדים ובמחר ממכו רוס תרכעה טפחים ולמעלה מ תעטמת ומקבל טומאה כמו שהוח מקבל בשאול שלא כמו שיתבאר פרק ח' מכלים וכן הכפה בסיסורי מניריהן שכי לנחות ומתבלה הבן חכמים לומרים שבבר נפסד תארו וחזר בכלל שברי כלים ניניו מק מקבל טומאה וי' עקיבא לומר שהוח מקבל טומאה כמות שהיה ק קרום לבן כמו שבתחר בפרק שב' מכלים ולפה בחכמים

ו הוא היה

או' האב ווהלבן בגוי ובבת ובעושר ובחכמה ובשנים ומספר הדורות לפנו והוא הקץ שנאמר קורא הדורות מראש אף על פי שנאמר ועבדום וענו אותם ארבע מ מאות שנה ונאמר ודור רביעי ישובו הנה

שכני היופי ונכנים

חיים כלומר שיהיו ימי חייו קרוב מחיי חבין לפי שבשהוח קרוב לג במזגו יהיה קרוב לו בימי חייו בלח שפק ולפה הר כרים מוקנים על הרוב ובן רוב הדברים הטבעיים הם על הרוב ובן על הרוב מחלים ובשהות בעל מום הוח מוריש לבנו ויתחר הבן מיופב בעוכר לבניו בשהות חכם הוח מלמד לבנו על הרוב ולתוספתא חכמים חולקין על ר' עקיבא אחין אחד אוכה לבנו בחימת דברים חלח שר חפרק שעבייו לח שביעל עובת חיוב מבות מחל מבשהיעל פרק הם הוח נדיק אוכה לעצמו וח"ם לאח אין לכיו אוכה לו ובמספר דורות לפניו הוח הקץ כלומר כי יבוא זמן הקץ שהוח מספר לבנים חוזר למספר השנים על פתיחת גזירתו הם' אחר כך וכך דורות לבנים אחר מוליד שני יהיה לדבר שיעד בו וזה על דרך מה שהביח רחיה מן הקץ שאמר הם' ל לאברהם עם שר היותו שנים מוריש לרבעי במלות שבה השיבו למ למספר חיים ואחר ודור רביעי ישובו הנה וכן הוא לפי שהקת מ חירודי מנרים ומשם חיונתי מנרים וכבי משם הסיבו לאחין מירד מ מחבה הקת ומשם חיונתי מנרים וכבי משם הסיבו לאחין מירד מ הוא מתחיל מעשה מבשעה שיגלו מן הארץ ל' יחידים ממנרים כמו שהאמר ישובו הנה כלו אחר משעה שיגלו מן הארץ הזאת עד חיבעה דורות ישובו אלה

ו אף הוא אומר חמשה דברים של שנים

עשר חדש משפט דור המבול שנים עשר חדש משפט איוב שנים עשר חדש משפט המצריים שנים עשר חדש משפט רשעים בגהינם שנים עשר חדש שנאמר והיה מ

משפט גוג ומגוג יב חדש

מדי חדש בחדשו בן יוחנן בן גורי אומר מן הפסח ועד ה העצרת שנאמר ומדי שבת בשבתו

פרק שלישי כל המטמאין באהל שנחלקו ו והכשרין לתוך הנזית ר' יוסא בן

חרבינם מטהר וחכמים מטמאין ביצר הנגע בבחצי ח חצאי זתים מן הנבלה או נושאן ובמת הגוע בבחצי זית וכחצי זית מאהיל עליו ומאהיל על כשני חצאי זתים מאהיל על כחצי זית ובחצי זית מאהיל עליו ר' יוסא בן הרבינם מטהר והכמים מטמאין

לפי שלנודעו מר' יוסא בן

מעטרף לפי דעתו חני שעור לקטלים כי שעור טומאה בטומאת מגע וכטומאת משא ממת בין במת בין בכולם ועור יתבא לך בקרבה מקומות ממסכת אהלות כי כשיחיל מאדם הוא שעמוד על רגלו או על מת ש ביותר מן זיתים בחצי זית ובשאר טומאות בזיתים מאהיל בכזית ביה כי ח חצי זית מן זיתים וניניח מבר מחבריו חזן לבזית ניבי: בחצי זית ח מחר לו יבוא בחצי זית בקבת בוצו מקוה טמא לדעת חכמים ילקה מזה מבוגע ומאהיל כפי שבארתיה בוה וכי חלה שבני מינן מוה מחר הם לחר כן חמר חלה הבוגע בחצי זית ודבר לחר מאהיל עליו ועל כ בחצי זית טיבור זה יבוא כי בוגע ומאהיל לחיש מוה מחר ודבר בחר התלמוד פירוש זה שלחלוקת כפי פשוטו ולחמר שבוגע בכזית זית ודבר לחר מאהיל עליו ועל בחצי זית ומאהיל על בחצי זית הוה טיבור ולוה חמר בתיה לה ובמת בבוגע בבחצי זית ומאהיל על בחצי זית הוה כמו שהחזר הוה מתיבה תיבה על דרך מעל על בבה חצי זית מן המת ותיבה מניח על נבי הלחוכה וכן יבוא זה לומר בחוה טעטה והוה מאהיל על לוחו חצי זית לחר וכי יבוא חצי זית לחר מן המת בחוה טעטה תיבה העלינה הבה היה בטומאת לפי שיבוא בחוה טעטה תיבה חתיבה חתיבה ניחיה בחצי ז מ

גר מחיר חולק ואח"כ מכמיים בם בן שם סוברין מחלב וטובע מבטלים
ואין הלכה כ' מחיר וקשלה בידיהו מזה שטובע בכהאי ניחא ומחלב על
החני ניחא טהור מלא שם בן אין כיצד וכיצד טפח מכמיים מטמאין וכ
ובן ג שיש החני מחי החקלי וכיצד וכיצד סדר פחות מלחיל עליו
מחות מטפח ר' דוסא מטהר לפי פחות מכאן טובע ומחלב ומכמיים מ
מטמאין לפי פחות מכאן כמו שטובע בפני חני ויש כיון מחין כיצד
ובין חני ניח מחר דייחוק מניר החלב פחות מיהו מחות מטפח ואין ה
הלכה כר דוסא בן סרכיים בכל ועוד יכה בירוע הלכה זו כבורק ג
הלכה מהלכות

אובל פרוד אינו מצטרף דברי ר דוסא בן ה הרכינס וחכמים אומרים מצטרף אין מחללין מעשר שני על אסימון דברי ר דוסא וחכמים אומרים אם נש נטמאו ידיו נטמא גופו

תובל פירוד הוא בשלוכלין טמאים
נפרדים החלקים הם נבוריס במקום אחד כגון לגמיס או פסחים או
חסת וכלין כשנטמאו ויהיו עשויין עדיפים ובחתקה עדיפה כביכה ש
פחות מישול טומאת לוכלין לל עזה שפישור מן לוכלין טומאים מט
מטמא זולתו ר דוסא לומר קומיל ונם פרורין ומפילו בזמן שהנוף ה
קחחר מסס כביכה היכן מצרפות לכביכה ולא יטמאו לוכלין לחבי
כשנגעו כאן ונסיימן בכף מניכו מנויר ואיכו עשוי מטבע ולשקל
לחלנו שבילית מעשר שני היכן כיצד חלת בכסף מנויר לחר לה
רחמנא ונרת בכסף כיוך ואמרו זל דבר שעליו נורע ועוד כיוים כ
כשנטמאו כרבים נטמאין את הירים כלבד ויעמד הנוף טהור כגון
שיגע כירו לוכלים טמאין לו מעקין טמאין שכם הוא יטבול ידיו כמ
בימי ז ויטהרו ידיו כמו שיתבאר במסכת ידים וכבר זכרנו מזה קצת
במסכת חגיגה ומתוך לו לשפתנם בקדשים כלן זולתי בפרה לומנם
ומזה הנה"מ תחות בהחלט בראשי חמפת תחות היא כי כשנטמאו
ידיו טומאת כל נוסי וחייב לטהר ובבר כתבתי זה בחגיגה
ועוד יתבאר היטב בעזרי ממסכת פרה ור דוסא לומר
שהוא בן יטבול ידיו לחטאת ולא יטמא כל נוסי ואין הלכה כר
דוסא בכלום ממה שזכר

מעי אבטיח וקטבת ירק של תרומה ר דוסא מתיר לורים וחכמי אוסרין חמש רחלות נזזות מנה מנה ופרס חייבות בראשית הגז דברי ר דוסא וח וחכמים אומרים חמש רחלות נוחות בל שהן

מעי האבטיח חדש
ויהיו טמא מבתיבו וקטבת ירק הקנות מחוברין ומבלבלים אין הירק ב
פשחתבין אותן בכסל ואח"כ מבה ופרס מיבו מכל לחת מאה וחמש
דיכרין מהן שבעה ובלבים סביב וחני ומה שחמרו חכמים זל בל מהן
הוא מיבו מן החמש ריחלות ממש בלבים ובלבר מיהא מחומש יב ס
בלעים מכל לחת ועוד יתבאר זה בפרק יב ממסכת חולין ואין ה
הלכה בר דוסא בשום דבר מזה

בל החוצלות טמאות טמא מת דברי ר דוסא וחכמים אומרים מדרס בל הקליעות טהורות חוץ משלג לגילון דברי ר דוסא וחכמים אומרים בולם טמאות חוץ משל צמרים

חוב לות המחבלות הבעמות מן הגבי וכיוצא בו ויש
עמיות מלחמת עבה ויש לפם עפה סביב כמו שבתבר בגמר ס
קובה ר דוסא לומר מהן טומחות בחת בלבד ואין טומחות במסבב
הזה לפי שאין רחויות לבסת עליהן וחכמים אומרים מדס רחויות ל
למסבב אלפי שתטמאת במדרס הזה גב בן וחוזרים מסבב וקלישות

שלשה דברים ר' יהושע פוסל והכמים מטהרין מטמר השלחני וארון של גרסות ומטמר של אבן שעות רבי צדוק מטמא והכמים מטהרין

מטמר שלחני השלחני יש לו מטמר בתיכתו מתולש בו מחזיקים שלש גרוים שם פולים מחזיקים ורבעות שם מטהרין שטול מחזיק ומתכוש מטמין שם פולים שטולין היו מתוקן השלחה וזיש תביתו לאכול כ כשפשך עד שחולקין בו שם הוא מתכבית הכלים אז לא נאכן שמעות אכן רחכם וחלקה קבועה בקרקע ומעבדין בה עבול וכמוכן לותו עבול מטמר עומד על זויות עומדות והוא נעשה על הזיוה פחות מד מרובע שחלבנון כאורך ורחבין כאותו עבול קוים שוים כאיך ומולבנות שהכלים וצורה של כלין מיום שם שעשה שבוצות בשבב שבוב לותו הקו וכל שעה שיפול על לחתו של לותו שמטמר על קו נאותן הקוים כמוך כמה שעות עברו מן היום ושם כלי זה שפורשם שכל שחשבונות כלשון עיבי שלח בשחשה ואין הלכה כר' נרוך ועוד יתבאר זה בפרק יב מכלים

ט ארבעה דברים רבן גמליאל וחכמים מטהרין בסוי טני של מתבות של בעלי בתים וחלוי המגררות וגולמי כלי מתבות וטכלה שנחלקה לשתים ומודים חכמים לרבן גמליאל בטבלא שנחלקה לשנים אחד גדול ואחד קטן הגדול טמא והקטן טהור

טני הוא כלי שכיל חני פתח כיצד או מכחצת ויכיחו לותו בשלי כ בתים לכשכל שם הידיים חגבריס וסרוסיים ישמינו בשם הרבעית ומ ומגריות שם לכלים עושין לשתגרי כשם שכרגל או מכחצת חולין לותן במרחצאות וכל הכשכם לרחץ בו טבל אחד מקן לגריך בה רבלי ים לה שכלת קטנה שקיל תלויה בה ולותו תתלני בשבלה שמחלוק שם הוא מכלי מתכות ומקבל טומאה או לא עלמי שכלי מתכות כלי המתכות שים לה תבנית הכלי ואין מלאכתה מתוקנת שכל נרקה כ בגון שיריה שמיכה טוש ומיועדת לו שמיכה גדולה שמיכה לטומאה וכיוצא בזה כמו שכתבי וכפרק בתבלית הכיחוד בפרק יא כלים ו ושבלה לוח ואין הלב כרבן בחלש ועוד תבה מפסה זו בכילוים בפרק יב מכלים

י שלשה דברים רבן גמליאל מחמיר בדברי בית שמאי אין טומנין את החמין ביום טוב לשבת ואין דו זוקפין את המנורה ביום טוב ואין אופין פתן נריצין א אלא רקיקין אמר רבן גמליאל מימיהן של בית אבא לא היו אופין פתן נריצין אלא רקיקין אמר לו ומה נעשה להם לבית אביך שהיו מחמירין עצמן ומקילין על ישראל להיות אופין פתן נריצין והרי

בית שמאי אומר אין אופין פתן נריצין אלא רקיקין ביום טוב לשבת אלא אם כן עירב כשבת ואין מכשלין אלא אם כן עירב ביום טוב ואין טומנין אלא אם כן היו לו חמין טומ טומנין מערב יום טוב ובית הלל אומרים יום טוב בבית בלבד וכן היה אומר לו לאמות ולכשל לאחם חמין ולהטמין אותן בדי כדעת בית שמאי כי לאחר לאחם חמין ביום טוב ולהטמין אותן בדי מיכנה אחם בשבת אלא אם כן היו לו חמין טומנין מערב יום טוב כיצד עירבי תבשילין ואמרו הרי זו שבות ואסור אבל מתרתקת ברקיק בית שמאי אומרים לא יתרתק אלא בדבר שיש בו ממש ובית הלל אומרים אף בדבר שאין בו ממש כגון קליפי אגוזים ושעורי תבואה ובלבד שלא יעשה בהן פחם ואם עשה הרי זה מותר ואין מכבין בהן לא בכלים ולא בקרקע ואין מכבין בשמן שרף ולא בשום דבר שיש בו ממש ואין מסיקין בקש ובזרדים אבל מכבין בהן בכלים ובקרקע ואין מכבין בהן לא בכלים ולא בקרקע ואין מסיקין בהן לא בכלים ולא בקרקע ואין מסיקין בגללים ובעצים לחים ובעצים שלא נתלשו מערב שבת ואין מסיקין בעצים שלא נתלשו מערב יום טוב ואין מסיקין בעצים שלא נתלשו מערב יום טוב ואין מסיקין בעצים שלא נתלשו מערב יום טוב

לוכו לא בכאן מי שעבר ונחט מאכל הוה אומר מי שירצה למחוט כ
כשילכו יהיה יהיה שמחט ביום טוב מה יהיה משפטו ואומר מביא
שמאי אומרים לא יחתוך עד שיהיה לו עבר מוכן לומר מספרים לו
מקום מערב יום טוב ואומרי אומרים אפילו מחט מחטו מיחסור בדקר וכו
כשני תבנין שיהיה דקדר כעין בעבר וישקור אותו

וכעקידתו כעקר קעבר ואפילו שכני שיהיה קעבר

פיחוח לא יקוב אפילו ולא מעובה ואחור בם יחצר לכתחלה
ויכסה על הפניס ר' לא אומרים ואחר כיצד אין כו מחלוקת כבי ג
שירד לא תחלת לכבים קודמנו אחתר מוכן ואותר לאחו כו
ובתנאי שיהיה קעבר מערב יום טוב אבל אם הלוק העבים כ
ביום טוב לאבל כאם ונעשה אחר מן אותר לכאות בו אלא בעור ג
שהוה אם כבי שתתכאבל בו ביצת תרגולת ולפי שהוה דחוי לגבל מ
אותר לעבדנו ולכאות בו אבל בשיתקדר לאור לעבדנו לפי שהוה כ
כולר כמו שממנו זה שקר בראש משכת ביצה ולאם קדם פירוש מ
ונעבד זו עם אחר לפניה

בש אומרים הבקר לעניים הבקר ובה אומר אינו הב
חבקר עד שיבוקר אף לעשיריים בשמטה בל עומרי ה
השרה של קב קב ואחד של ארבעת קבים ושבחו בש
אומרים אינו שבחה ובית הלל אומרים שבחה

כבר בארנו בפרק ילמנו מסכת

פיחה כי הסתקר לינו חייב פחה ולא מעבדות ומי שהסתיר לעניים
בלבר אומרים בית שמאי הסתר ואינו חייב בפחה ולא בינתו
כה ומכיחים ראיה על זה ממה שאמר תורת לעני ולבר תעזוב אותם
אמרו עם עניכם אחרת לעשיריי ולא לעשיריי וכה מכיחין ראיה
ממה שאחור תשמטנה ונשמטתה אמרינן לך בשיטה אחרת כתו

ד העומר שהוא סמוך לנפה
ולנדיש ולבקר ולכלים ושבחו בית שמאי אומרים אינו
שבחה ובית הלל אומרים שבחה

נפתח מנשעל החלוקה בעזר מן ינוקו ס
הילתן ונדים בכור קשיאתי ובלי כלי אחריסה ובכור כאחר קתלמוד
פמיחלוקת הוה בשלוקה העומר לבאת אותו לעזר לאחר כן ניתנו בבר
אחר מיחלוקת הנזכרים משכחו לשם שם אומרים הוחיל ולקחו זכה בן
ואם משכחו אחר כן לינה שכחה וכה אומרים שכחה אבל אם לא ל
לקחו כל עיקר אין מיחלוקת שלינה שכחה ובבר קדם פירוש הלבה זו
עם אחר לפניה בפרק בשני מסכת פיאה

ה ברם רביעי בית שמאי
אומרים אין לו חומש ואין לו ביעור ובית הלל אומרים
יש לו ביעור בית שמאי או יש לו פרט ויש לו עוללות
והעניים פודים לעצמן ובית הלל אומרים בלו לגת

אמרו כרם רבעי ונטוע

קדין בשאר חילוקות שחייבין בעבילה ואחנכם זכר הכרם על דרך משל
ואמרה תורה בבטא רבעי קדם הללויה ואמר כמעשר קדם לה שם
דרשי קדש קדם וידינו בו דין מעשר ונטוע שמוסיף בו חומש שם פרחו
לעצמו כמו שבאחור חש גאל יגאל איש ממעשרו אחמישיתו יוסף ע
עליו וחייב בביעור ונטוע פיסוק אותו מביתו בשילכם עביבו כמו ס
שבארנו בפרק חמשה ממעשר שני וזהו שאמר יהעלה בערתי הקדש מ
מן הבית ולפיכך גם כן חיבו חייב בפרט ועוללות לפי שהוא כמו מן
המעשר חלה דורכין אותו כולו ויאכל בירושלם כמו מעשר שני כמו
שבארנו בפרק שבעי מעשיה וכה אומרים מן דכין בו בשום דבר מ
אחלם הריכין לפי שלא נתברר בסקדת כלום מזה ומעמידין אותו
פמקן בשלים לכל יאכל בירושלם ולפיכך יפדו הבעלים בשאום הפרט
ונטוע לגת כדי שיתרחלם בהרגשתם ויפדו דמיהם בידיהם כדי ס
שיאכלום בירושלם ואחלה זו בתוספתא בפרק שביעי מעשיה ובפרק ס
מעשר שני

ו חבית של יותם מגולגלים בית שמאי אומרים
אינו צריך לינקב ובית הלל אומרים צריך לינקב
ומודים שאם נקבה ואחתוה שטרים שהיא טהורה ה

הסך בשמן מחור ונמצא ירד ובכל בית שמאי אומרים
אף על פי שנטף טהור ובית הלל אומרי' כדי שיכול אבר
קטן ואם היה שמן טמא מתחלתו בית שמאי אומרים כ
כדי שיכת אבר קטן ובית הלל אומרים משקה טופחר'
יהודה אומר משום בית הלל טופח ומטפח

כבר ידעת שעקרנו

מפתוכלין איכן מתמתין אלא אחר שכבר כאחר מן הקבוצה משקין
אל תולדותיהן כמו שבארנו בפרק אחרון מתכשירין ולפי פתוחת על
הפירות הפחוזרים פשם תמנית הזתים והוה הקדרת מיחל אפילו מ
מכשיר ומשקי הסכשיר בם כן כי לא יהיה אלא כדיעה כעלי כמו
שאמרי יהי כי יתן מים על זרעונהון כתוב יתן ולמדנו מפי הקבלה
יתן ראויה לידתן מים יתן לזרעונו אף יתן לזרעונו וכשזורים מלח על ה
הזתים ונותנים אותם בחבית כדי לכבסם ולרכך אותם לזן שמן, ג
פיכח מפני אותן שמיחלו בו ובשרין הזתים אל כיצד שמלי מלון כדיך
לבקוב פיחבית כדי שילגו הזיתים שהפנים מן הזתים לפי שאף על פי
שיתקבן ויפרח אותם והוה מן הפכשירין הוחיל ולין כותנתן ג
מיפרו לזן תועלת לו בזה לזן מכשרין ולה אומרים בל זמן שלא
יקוב החבית בדעתו בעדו לפי שידוע הוה שהזיתים יתקבצו ויזדו ה
לותם והוה מן הפכשירין ואחרת שהוה שהזיתים לעתי לומר ושהזיתים
לזן מוכשרין באותן הזמים הוחיל ועשה פלה בחבית ובלה יעתו ס
שזן כותנתן שהיבש הוחיל ואחר שהפקב שהם כשאר הזיתים ונתכבדו
הזמים לה יכשיר הוחיל ולזן זה לדעתו ובעזים אומרים בהולבו שם
הפקדים על הדבר שהיו מוכשר כמו שבארנו בפסכת מכשירין ה
לעתי שהוה שהפך בל שהפמן הוחיל ואחר שהפך אומרים שם היה מן ח
הזמן על נותני כרי זיבת אבר קטן בלבר והוה שהפך בלבר הקובה ה
שהבשות היה בכל שם אחר יותר הוה שהפך בשבל הזמן שהבשה
בה הוחיל ואחר שהפך אומרים שם היה מן הפך
מיזה קטן בפרק שני מביצה ופירוש טופח פילה לה הפך
לילות שהבשיע בה הפך החזרת שהלחה לותה גם היה מן הלבה
כדי יהנדיק

ז האשה שהקדישו כדינר
ובשוה דינר בדברי בית שמאי ובית הלל אומרים בפ
בפרוטה ובשוה פרוטה וכמה היא פרוטה אחד בשמנה
באיסר האיסלקי בית שמאי אומ' פוטר הוא אשתו בגט
ישן ובית הלל אוסרין איוהו גט ישן בל שנתייחד עמה
אחר שבתבו לה המגרש אשתו ולבה עמו בפונדקי בית
שמאי אומר אינה צריכה ממנו גט שנים ובית הלל או'
צריכה ממנו גט שני אימתי בזמן שנתגרשה מן הג
הנשואין אבל אם נתגרשה מן האירוסין אינה צריכה
ממנו גט שני מפני שאין לבו גם בה

בבר בארנו בפרק ילמנו מקדישין שהביאר הוה משקל שמיו ופ
ונעשים שעורית בסף שנקדש בערכי חבה ולפי זה לפחר ויכוב הפעה מ
והביאר הוה שם שעורים בסף ולפי זה שהסכון יהיה משקל הפחר ר
תרכוב שעורית והסרינטא היה משקל חני שעורים בסף ומיז
שמעתי מחבה מרי זצל שמעתי מרבותיו תמיד והוה שהזורים ס
לחלבו מזה שהקדיש חבה בערכי לפחר בה שקלין הוה זרב לחר מ
מן השעורים ובו יש מן הוה שיבתוב בו לחשתו ולחר בן יש עמה ג
ויפחה הבו לחלבו לחר בן ברים לותה לבמרי ינתן לה הבו ילמנו ס
בעבמו בית בלל שהפחר זה שהזורים חייבין שהלינטא יוקדם ל
לבבה לפי שהפחר פילה לו בן לחר זמן בתיבת הבו פיתן לה ובית
שמאי חוסרין לזה ודע כי בפרק הבלבה כי מי שברש לא לחתה כ
בבו יש תבפה בו לבתחלה כמו שבארנו בביזין ונחזרו ולבה עמו כ
בפוכרקי ולבבר פיהיו שם שני עירים שהתיחדו עמו בית אלא אומ
מן הן עירי יחוד הן הן עירי כיהה ובחלו בבעלה בפביהה נתין לחם

שמא כשנלקח בשלית זכות וחמא בשלה לשם קידושין וכרי קדמא
כשכיסם בכיסה כית שמאי אומרים עד שישיבו אבי עדים . כב
כשלה וכבר קדש זו מספקא בברק חמשה מבושין ומיירים שם כ
כה שמוה מכירה וכסוב עמה ושבין אין לה עמה בשלתו בשלת
זכות ס"ל שמוה לה כשני עדים בשלה לשם זכות וכול שתקיים
פלוגתם בשלה זכות וכני ירוע שבין זה כי זה שמוה בפלוגתא כג מ
מכשלים

בית שמאי מתירין את הצרות לאחין ובית הלל אוסרין
חלצו בית שמאי פוסלין מן הכהנה ובית הלל מכשירין
נתייבמו בית שמאי מכשירין ובית הלל פוסלין ואף על
פי שאילו פוסלין ואלו מכשירין לא נמנעו בית שמאי ל
לישא נשים מבית הלל ולא בית הלל מלישא נשים מב
מבית שמאי וכל הטהרות וחטמאות שהיו אלו מטהרין
ואלו מטמאין לא נמנעו להיות עושים טהרות או על גב או

גם מקומיים מקבלים מייבת בח

כחלים לפי דעתם ריאי כשחלפם חוזר בירוסם ופסלה מן הכהונה
ולדעת גם חיכה בירוסם לפי עקיו כחלו חלן לחשם מחיכם קשת לחיו
או מביים לשם מחיכם לשתו וכשחייבתם קבלה גם פוסלין לפי עקיו
זכות והזונה לכהן ולו כמכעו אלו מחלו לפי פלוגתן ח
הנסדין חלן וחלו מיבעו לוחם כדבר פסוכרין מקוה לחמור פיה
מיחמרו לשם מקוה מוחר וכבר כחרנו הלכה זו בדיום יכמות גם כן

שלשה אחים שנשם מהם נשואים לשתי אחיות וא
ואחר מפנה מת אחר מבעלי אחיות ועשה בה מפנה מ
מאמר ואחר כך מת אחיו השני בית שמאי אומרים א
אשתו עמו והלה תצא משום אחות ובית הלל או
כוציא את אשתו בגט וחליצה ואת אשת אחיו בחליצה
והו שאמרו אלו על אשתו ואלו על אשת אחיד

מלחמר הוא מקדושין ואין מקדושין לדעת גם קיימין נמוד ביבמה כדי
מתקיים לה ואתה מעשה לחשת ולפיכך יחלוץ לה עד פת
שמשתלם זיקתו ויפיה מוחרת לכל לדם ונוחן גט בשביל שמחמר
לפי שאין מיבור לזיקה שמחמר חלה גט וחרלקי אינן הגט בחחלה
כמו שחמרו כמשנה מוציא את לשתו בגט וחלוצה וכבר קדם פירוש
הלכה זו ועקדים בפרק שלשה מיבמות

חמדיר את אשתו מתשמיש

המה בית שמאי אומרים שתי שבחות ובית הלל או
שבת אחת המפלת לאור שמונים ואחד בית שמאי פו
פוטרין מן הקרבן ובית הלל מחייבין כרין בציצית בית
שמאי פוטרין ובית הלל מחייבין כלבלת השבת כ
בית שמאי פוטרין ובית הלל מחייבין

גם הוסיף על שבת לחת יוכיח ניתן כתוכה לו יתחדש ניתיר שבועה
וכמו שבחרנו בפרק חמשה מכתוכות ושירים לוי לשמים ולחד ל
ל"ל לחד ושמים מעת לדתך בקבה ועשך הלבה זו כי לחשם מילדה
וולדות קבה חיבת חייבת חלה קדבן לחד ולם שפילה כמו כן היה
חייבת קדבן וכלבד שיהא בו משהו כדי שיתבאר בדחם כ
בריחות ולבמן שתורים כילדת בקבה כי לחד מלחת שמים יום חבית
קדבן והוה שב וכמלחת ימי טהרה וגו וכל בפי שפילה שמשם כשם
שמוכים יום חוכה חייבת עליו קדבן לדברי הכל לפי שהוה כימי ה
הלידה שדחמר ודיבה דין לחשם מילדת קדבה וכשפילה יום
לחד ושמי לין מחלקתם בן שהיה חייב קדבן לפי שהיה לידה שלית
כיון שעברו ימי הלידה שדחמרנו מכל מחלקתם כמה שתעיל לילל
לחד ושמים כית שמוי חומרי כחלו שפילה בתוך ימי טהרה וחיבה
חייבת עליהן קדבן לחד בשביל שהוה מיטל עליה מן הלידה שדחמר
וכית הלל מחייבין לחותה שני טהרות לחד על הלידה שדחמרנו וק
וקדבן שני על הכפל בחלו שפילה לחותו יום לחד ושמים שהוה לחד
מלחת ועוד תבוא הלבה זו בדחם בריחות ולשם שבחר ונכתב לה זה

עבין יוכלקן בלול לחד ושמוי לילדת שהבה ולה וחלקו כחם שתעיל
לילל לחד וחלבעים שם יולדת זכר ושני עכרין שלמות שמוחים יתעטף בו ס
הלים חומרים בם לחון חייב בביאת לפי שהביאו בשחתים שעטה
שמני שתבלת שחטו חלה שמחר תבלת וזה מותר ביום לפי שבחתר
ורחיתם לחתו וזכרתם ולמדתו שמי שהבלה שרט לשמות לילה ושלשך
בני לחם שלוכעין שריבים בלילה וחם לבשר בל לה וכו תבלת
יתחייב שלקות לפי שלה נחתר לחי עשה ושמי לה יעשה חלה כיום ס
שלביתו מכות עשה וכית הלל לח גזרי לבשות לי ס ובלבלת חוכר
בתחבה המיוחדת לשבת וכשלרים מחותה תחבה בלבלה חומרים בה
כין שעירות לחתם תחבה מוכנות לשבת תמיד ומשקיעו שבת קו
קשיעת לחעבר קנה שבר בקשיו לחעבר נתן מוכיר לו לחכול מ
מבלבלה זו וחלון עירוי עד שיעבר וגם חו לה סיו בשבת לחעשר כיצד
זה ובבר קדמה הלבה זו בפרק לרבע ממעשרות

יא

בי שנדר נזירות מחבה ושלים

נזירותו ואחר כך בא לארץ בית שמאי אומרים נזיר
שלשים יום ובית הלל אומ גזיר בתחילה בי שהיו שתי
בתי ערים מעידות אותו אלו מעידים שנדר שתים ואלו
מעידים שנדר חמש בית שמאי אומרים חלקה העדות
ואין כאן נזירות ובית הלל אומרים יש בגלל חמש
שתים שיהיה נזיר שתים

הבל מוכיח מתן נזירות בחוכה לחרן וזה שבבי
בחוכה לחרן קבשינן ליה גם מתן קבשה מיקיים בוכה נזירות בחרן
יפרחל והוה שלשים יום ובה יבקשו חותו מיקיים ס נזירות שקבל עב
שנתו בחרן יפרחל וחבלו היה חלה שבה ומיקיים בדי שתים מיעמוד
נזיר שנים יום ובבר קדמה הלבה זו בעירובין בפיק שלישי מנזירות

יב

אדם שהוא נתון תחת

הסדק בית שמאי אומר אינו מביא את השומאה ובית
הלל אומ אדם הלול הוא והצר העליון מביא את הטומא

המלחמ הוא בחבשדרין שבסדקה נקיחה טומחה בגד זה וכלים בגד
זה וחין מסבק בחכלים טהוכים הולל ונקבו בסדק וה נפרם זה החני ו
ובמיקים בחרן בגד חותו שסדק חבל ברוחה טפח חו יותר בחשבה
כחלו עלה ושתם חותו שסדק כין שהוה בגדו ונתן וכרו השומחה וה
וכלים וחזר סבל תחת חבל לחד וחם היה חרס חותו שסדק של חם
חבסדרין חו גם לח עירב חת השומחה נזכר הבמות ואין
שם חלל בגוים חן הקרקע עבה חו חרס חלול הוא והגד העליו ממכך
כחלו הוא חבל על גבי התחתון מדוכך בקרקע וכשעכב חבלו יותר
מעשת ולפיכ יביא חת השומחה לבדי השבי שלם חבסדרין שהם חכלים
וזולתם ועוד תבוא הלבה זו בפרק ו מחלוקת

פרק חמישי

ר יהודה או ששה דברים מקולי בש

ומחומרי בה דם נבלות בש מטהרין ובה
מטמאין ביצת הנבלה אם יש ביוצא בה ומברת בשוק
מוזרת ואם לאו אסורה בדברי בש ובה אומרי ומורין
בבריצה טריפה שהיא אסורה מפני שגרירה באסור דם
נבדית ודם טהורה של מצורעת בש מטהרין ובה או
כרוקה וכמימי רגליה אוכלין פירות שביעית בטובה ו
ושלא בטובה כדברי בית שמאי ובה אוזין אובלין אא
בטובה החמת בית שמאי אומרים צרורה עומדת ובית
הלל אומרים אף על פי שאינה צרורה

ביצת הנבלה הוא מיסחוט עוף ויפסול אותו בשחיטתו ויטמא כו ב
ביצים שם היא שלימה ונקיפתה קלקיפתה כגון שבריס שמבריס כ
בשוק היא מוזרת בחכילה ואם יש בקלקיפתה רשומו אחילו דבר מ
מועט היא טהורה לפי שהוא מבטל בני מעיה לבל ג ובשת שוק טריפה
היא לפוריה מועט שזר ועקר הוא כדיוכן שבבויים זין מטמחין לה
בברה ולה כזיבה לפי שנחמר בזה דבר חל בני ישראל בני ישראל מ

מטמחין כזיבה ואין הגוים מטמחין

ר יוסי אומר ששה דברים מקולי בית שמאי ומחומרי
בית הלל העוף עולה עם הנבוה על השולחן ואינו נאכל
כדברי בית שמאי ובית הלל אומרים אינו עולה
ואינו נאכל תורמין וחתים על שמן וענבים על יין כדברי
בית שמאי ובית הלל אומרים אין תורמין הוורע ארבע
אמות שבכרם בית שמאי אומרי קדש שורה אחת ובית
הלל אומר קדש שתי שורות המעיסה בית שמאי
פוטרין ובית הלל מחייבין מטבילין כחרדלית כדברי
בית שמאי ובית הלל אומרי אין מטבילין גר שנתגייר
ערבי פסחי טובל ואובל את פסחו לערב ובית הלל
אומרים הפורש מן הערלה כפורש מן הקבר

כאשר עוף
כחלב אינו מן התורה ואעפ"כ אין אומרים אינו עולה מפני שהוא מגונה ע
עכשיו ואומרו שמא יבוי יתרנס ואתי עם הטמן ונשבים על הי ן ע
תלמוד לומר כדבן מן הגורן וכמלאה מן היקב מן הגורן מן הגמור
ובכר קיימא זו הלכה כברק רחמון מתרומות ומדרך הדם פירוק
מרובעת מן הכרם ואי יזדע היך היא עבודת הכרם ואם לא
הרמוק ואינו כלום כגר הכרם אחר רחמנא מן תקדם המלאה מזרע
ובית שמאי אומרים פעמים שהוא נקרית כרם אומרים מתבוות ע
מרח אחת עם אותם הזרעים בכרמין ובית הלל אומרים אחינו כ
נקרא כרם בחות מעקרי אזנית ולפי דעתם מיטרפו תבואת שתי ע
פורוק ואינו מבטל עליהם שם תבואת כרם וכבר בהרכו זה בברק
ר מבלאים ומעשה היה שיתף הזה ס בקדרה עד מיהיו לותתין
בתבלית שרתיתם ויטול כהן הקטן ויכבענו עד שיתעבה ויתבטל
וזה אינו חייב בחלה כבית שמאי וכבר בארנו זה בריש חלה בח
בחרדלית הוא בחלה כחית ושקדי הרדלית רונה לומר הרי
חלה ואעפ"י שמעיקר הדין פטורים ממקום שנהוג לתן חלה תקון
בשעה כשהוא מיחו הבאים פטורים בית שמאי חרי תן בזוחלין ו
ונעשה אחין לתן שקד ומטבילין בהם את הכלים ובית הלל מוסרין
ועוד יתבאר בפרק חמשה ממקומות ובכר בארנו בשמיני מטמאים
שמחלוקתם בגר שנכר שלא אומרים שמא טבלהו הכותי יקוט ט
טומאת מת ויאמר כמו שטהרתיך בשבת שעברה וחלבתי פסח בשבת כ
כמו כן עתה תאכל ואל כל בשבת אכל ערב ישראל אין כן מחלוקת
שהוא טובל ואוכל פסח בשבת

ר' ישמעאל אומר שלשה דברים מ
מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל קהלת אינו מטמא
את הידים כדברי בית שמאי ובית הלל אומרים מטמא
את הידים מי חטאת שעשו מצותן בית שמאי מטהרין ו
ובית הלל מטמאין הקצה בית שמאי מטהרין ובית הלל

מטמאין וכן למעשרות
וכבר ידעת מכתבי הקדש שהם מטמאין
את הידיים ונחלקו בהלכות אם הוא מכתבי הקדש לעכב ן זה אם לא
ועוד יתבאר בשלישי מן הידים ועוד יתבאר בפרק שני מי חטאת
כשיהיו על הטמא ונטהרו אותו ואחר כך נזלפים מגבוע על הקדש ואינו על
הכלבים כי הכוונה בהם אחר כן היכן מטמאין אותו לפי שכשהיה נשפך
עליו מנותן ונקנח הוא הנקרח כשרבי אומר לפי אחיר שהוא מטמא
מן הכלין ולא יזיכך היכן מתבטל ונאכל כשיעבור מאותו טעם
שהיכה מוכל ונהוג לדעת בית הלל שוכל ויתחייב בחיובי הלוכלין מן
הטומאה ומן המעשרות ועוד יתבאר זה בפרק עוקצים

ר אליעזר אומר שני דברים מקולי בית שמאי ומחומרי
בית הלל הם יולדת שלא טבלה בית שמאי אומרים ר
כרוקה ובטימי רגליה ובית הלל אומרים מטמא לת ו
ויבש ומודים ביולדת בוב שהוא מטמא לת ויבש

ר

הם יולדת שלא טבלה הוא הדם לאחר ראשה אחר שבעה לזוב ו
ולרבעה עשר לנקבה שלא טבלה ליל יום שמיני הוי ליל ד חמשה ש
עשר לפי שהם טבלה הוא דם טוהר שלא שפך בית קלל מנדרים כיון
שלא טבלה לת נתערבה מן הטהרות ולפיכך מטמא לת ויבש כדם ס
הכרם ובית שמאי אומרים חומם תוערבת שטבילה מקנה ואתרת ל
לטבילה אבל מיטוב דם טוהר טמא שלא טבלה לת הוי כשלדם
בזוב ומלאו שבעה לזכר ויום לנקבה וספרה עם זה לשלום שבעה
ימים נקיים כדין כל זבה ולא טבלה ולילתה דם אחר כן בית שמאי
מטהרין ובית הלל מטמאין וזה שכר מחלוקתם ולמחם הסנהדרין עב
יולדת כזוב שלא שברה שבעה ימי נקיים ולא טבלה שלא טבלה מ
מן הזיבות כלא ספק

ארבעה אחים שנים מהם נטומים ש
שתי אחיות מתו הנשואים לאחיות הרי אלו חולצות ו
ולא מתייבמות ואם קדמו ובנסו יוציאו ר אליעזר אומר
משום בית שמאי קייטו ובית הלל יוציאו

ובית הלל אומרים יוציאו מפני זכל אחר
מן האמצי אחים פעלה על שתיהם וכאלו שתיהן בעמד בשרות אי לזו ולא
ולפיכך לא יקחו אחר מהן ובסק שהלכה כי אם קדמו ובנסו יקיימו
כמו שבארנו זה בפרק שלשי מיבמות

עקביא בן מהללאל
העיד ארבעה דברים אמרו לו עקביא חזור בך בע
בארבעה דברים שהיית אומר ונעשך אב בית דין ל
לישראל אמר להן מוטב לי להקרא שוטה כל ימי ולא
לעשות שעה אחת רשע לפני המקום שלא יהיו שומרים
בשביל שרירה חזור בו הוא היה מטמא שער פקורה
דם הירוק והכמי מטהרין והוא היה מתיר שער כחור
וכעל מום שנשר והניחו כהלון ואחר כך שחטו וחכמים
אוסרין הוא היה אומר אין משקין לא את הניורת ולא
את שפחה המשוחררת וחכמים אומרין משקין אמר לו
מעשה בכרבמית שפחה משוחררת שהייתה בירושלם
והשקוה שמעיא ואבטלין אמר להן דונמא השקוה ו
ונידוהו ומת בנדוי וסקלו בית דין את ארונו
אמר ר יהודה חס ושלום שעקביא נתנרה שאין העורה
נעילת בפני כל אדם מישראל בחכמה וביראת וזטא ב
בעקביא בן מהללאל ואת מי נידוהו אלעזר בן חנך ש
שפקפק בטהרת ידים ובשמת שלחו בית דין והוחזר א
אבן על ארונו ללמד שכל המתנדה ומת בנידוי סוקלין
ארונו

עד תרומה
לפון מתחרו בחמישי מעשים חיזקו מער פקודים מן מחיתה כו כ
בקדת וכו מער לפן ופסחה הכפרת

וכיון שעבר לבן במקומו וחזרק נזה כי מן העקרים שמתבארים ל
לעם שהבהרת מיחים שם מימן טומחתה מעבר לבן מיכה מטמאת ב
עבר מיחה בו מעבר לבן ונתחים שבהרת קדמית לעשר שלבן כמו ש
שבחמר ויהיה שבכה מעבר לבן משבתה שבהרת

אמר ר' עקיבה בן מקלגל הכותב מיבה את זה העשר עבש מ
מקבהרת זה העבר שבהרת בעבמו היה שבתה אותו וה
ושבתה ואכמים אומרים הכותב מיבה את זה העבר זאת שבהרת
ועד שתהיה זאת שבהרת בעבמו היה שבתה אותו ואוה עבין מה
שאמרים ואוה שבבה משבתה וביה לה משבתה שבהרת אבריתה ונקרע ז
זה עבר שקודם על דרך משל כאלו שבהרת שקדמה אותו במקומו
עד שתחזור אליו ועוד יתבאר בפרק שני מבריה שמרות הרס שמ
שמחמתם קטמת הנתק שרבעה ומכלגם משרת שבהרס ועקביה
בן מקלגל אומר אף שהיתה דומה בזה שהרקה כלומר במשרת שבהרס
ונזיית שבבור בתבה אומרה תורת לה תגעו בבור נתנך ויחלו לאכול
שבבור בשבתו לה יאחר אותו אם אוה שהיים קרב ויחבלוהו שבהבים
ואה קוה שעל מוס יאבל בבל מקום ושחבילה שנה כלומר בשבתו
ונשיטך אחר בדרך בזירה שיגוז בבור בעל מוס בדי שלא יעבבהו
השבון ולא יאחזהו בשבתו ולפיבך אמור לו שיהבה בעמר שעליו עד
שיאחזהו לפי שבין שמחזו בדבר קדש מחוין כ' עקיב מתיר ליהנות בו
אחר שחיטה לפי שבין שמחזו בשתלק מעליו החיסור ונהמים אומרי
אותו משבי שגזה שלא יאחזהו ועוד יתבאר זה בפרק שלשי מבבורות
ואוה שבירית ומעוברית אין מעקרין אותם מי סוטה ובשקבינו רחיה
בשם בעמו שמעיה ואבטלין אמר

עשם לה השקוה מי סוטה עד שתהא אבל עשוי שתבולה עד
שחבבה שהם מי סוטה ושם בדמות מי סוטה וריבמה אוה שהיין ו
ועשו זה לפי שהיתה בירית ושם בריס ושבולה שם לה שבר ר' לעיבוק
לשהתבחה בדית שמיהל ושקשה זה קדבר על שחבמים על שבעבו ע
עליהם ובדינו ופירוש שלא בשקוק על בורין אוה שדבר שהין לו ק
קיום ואוה רוקף והביא אותו בבאן על דרך שדיינין באותו שהקל כ
בעשלת הידים שהיו מדיבין ושהקיימה בישראל ושתחזקה בינוי לו
שהיו מתעוסקות שבני שחל הגוף בדבר שלוני ובדבר שלוני כמו
שזכרנו בזו שהשבתה ובמו שהתבאר בידי ושביו זה נוהג בשתוף

ו

בשעת מיתתו אמר לבנו בני חזור בך בארבעה דברים
שהיית אומר אמר לו אבי אתה למה לא חורת בך אמר
לו אני שמעתי מפי המרובין והם שמעו מפי המרובין א
אני עמדתי בשמועתי והן עמדו בשמועתן אבל אתה
שמעת מפי היחיד ומפי המרובין מוטב להנוח דברי ה
היחיד ולאהזון בדברי המרובין אמר לו אבא פקד עלי
חביריך אם לו איני מפקיד אם לו שמא עולה מצאת בי
אמר לא לאו מעשיך יקרבון ומעשיך ירחקון

אמר לו

מוטב להניח דברי יחיד ולא אמר לו שזה רמוי לו ואתה יודע עקר ק
התורה אחרי רבים להטות ואחבם אמר זה שהוא גם בן קבל מדבים
כמו שזכר ואין מתבאי השקבל שיהיו דבשיי מדבים אבל בשהיו אמ
השקבלים רבים מדבים ושבל יחיד מדבים לעמות בדברי רבים ש
שקבלו מדבים יותר דאוי אמו שבאר לן ומבואר הוא שאין הלבה כ
כר' עקביה בן מקלגל בבל

פרק ששי

דברים שמטמאים את השבטנות וש
ושמשיאין את האשה על פי עד אחד ושנפסל תרנגול

ר' יהודה בן אבא העיד חמשה

בירושלם על שחרג את הנפש ועל היין בן ארבעים י
יום שנתנסך על גבי המזבח ועל תמיד של שחר שקרב
בארבע שעות

אלו העדיות בלם מבוארים וש שים בהם ואחרת
כיון שבלמי בימי מלבות יון היו מבלבלין להן מתי מקשות עד זהב ו
והעלו להם שבי נרייס בחותה שעה אחיד להם שקלים עיניהם ואמרו
שבי טלאים מבוקרים בלשבת שלאים ועל אותה שעה ר' יהודה בן
בבא

ב

העיד ר' יהושע בן בתוניא בן אל יונתן איש בפר
הבבלי על אבר מן המת שהוא טמא שר אליעזר אמר ל
לא אמרו אלא על אבר מן החי אמרו לו זה זלא קל וחומר
ומה מן החי שהוא טהור אבר הפורש ממנו טמא המת
שהוא טמא אינו דין שיהיה אבר הפורש ממנו טמא א
אמרלהן לא אמרו אלא על אבר מן החי דבר אחר
מרובה טמאת החיים מטמאת המתים שחתי עשה מ
משבב ומושב מתחתיו לטמא אדם ולטמא בגדים ועל
גביו מדף ולטמא אובלין ומשקין מה שאין המת מטמא

בבני ישעת המקדשות שבתובים שתורה בזב שהוא מטמא משבב ו
ומושב ומטמבו זה ומטמבו ישמא אדם ומטמא בגדים והוא שנאמר
אשר ישבב עליו הזב וגו' לאמר בל מיה מיחיה על זה
מן הבגדים והבלים היו בימו ובימים שלף תונבין אותן שהאבלים
והמשקים בטמאים טומאה קלה והוא שנקראת טומאה שרף

לפי שהן מין מעליו מן עלה בדף שותן בגדים לאמר
בלים אינן מטמאין לא אדם ולא בגדים אבל מטמאין אוכלין ומ
ומשקין בלבד והביאו ראיה על טומאה שרף ממש שבאר בזב ובל
בלי ענן שעשה בהם מלאבה אבל אם עשה בהם מלאבה אינן מטמאין
זה ואמרו עוד בלי ענן שעשה בהם מלאבה עושה על
גבי מדף ובל זה מיוחד בזב מאותן שריבים ויש אחד שבור לגמר
מלאבה ויצלית ובדה ובאמר ובל שהמשבב לאחר שעשה זה שבור ועלו לה שמת
לפי שלא היה צריך לאחוי לו זכרון זה לפי שמת לא ישמא משבב כ
בגון זה שהם שבעבו על דרך משל מאה בגדים זה למעלה מזה מ
מחבירו משבב זה על שבור העליון בל שהאה בגדים שמא משבב ו
ואין בשבים בין שבור שהוא דבק בעשב בשיבב עליו או שבור עם
שהשוך לאחרן ושהו עבין טומאת משבב אבל אם עבו שהוא למעלה
מאלף בגדים שהשלשה בגדים משב בשבר טמאים ושם אותו שבעבו
בשת לפי שבעבו בראשון והשלישי לפי שבעבו שני ובל מה שלאחר ה
השלישי טהור בשו שיתבאר בריש מהלות ואין מומעין אותן מדרך
משבב אלא בדרך בעשה בלבד וכן אילו השלבבו על השלישי וזה זה מאה בם
בשניין זה על זה שבמי השלישין טמא מדף ומטמא ושהבלין ומשקין
וכן בל מה שלמעלה מן שבור הדבוק בגופו הוא מטמא אוכלין ומ
ומשקין והוא טמא מדף אבל אם השלבבו על השני אין מטמא מבן
זולתי השלשה השמיבים בלבר בשו שזכרנו ועוד תרחה זה שעשין
בבלי טהרות בחיטות ושעדין בריבוי מחבים ומזבים רחים ר' מ
שלישאל בזה השבל ושבר שבריתו שאחר אבר מן המת לפי שטומאת
חיים בידלה מטומאת המתים וממה שלחי שלא נשבח שמחלבתם
לאיבם בשבר מן השת שים בו בזית לפי שבזית מן שמת אין הפרש ב
בינו ובין שמת בלו ובבל שהוא מרים בזה ואין חולב שבל מחל בת בשבר
בתון לפי שהשבל שלשה שבריס אין לבם מיעוד ואין הלבה בר' לישמר

ג בוית בשר הפורש מאבר מן החי
ר׳ אליעזר מטמא ר׳ יהושע ור׳ נחוניא מטהרין עצם
בשעורה הפורש מאבר מן החי ר׳ נחוניא מטמ׳ ור׳ אליעזר
ור׳ יהושע מטהרין אמרו לו לר׳ אליעזר מה ראית לטמא
בוית בשר הפורש מאבר מן החי אמר להם מצינו אבר
מן החי כמת שלם מה המת בוית בשר הפורש ממנו טמא
אף אבר מן החי בוית בשר הפורש ממנו יהיה טמא
אמרו לו לא טמאת בוית בשר הפורש מן המת שכן ט
טהרת עצם בשעורה הפורש ממנו ונטמא בוית בשר ה
הפורש מאבר מן החי שכן טהרת עצם בשעורה הפורש
המנו אמרו לו לר׳ נחוניא מה ראית לטמא עצם
בשעורה הפורש מאבר מן החי אמר להם מצינו אבר מן
החי כמת שלם מה המת עצם הפורש ממנו טמא ואף
אבר מן החי עצם בשעורה הפורש ממנו יהיה טמא
אמרו לו לא טמאת עצם בשעורה הפורש מן המת שכן
טהרת בוית בשר הפורש ממנו תטמא עצם בשעורה מ
הפורש מאבר מן החי שכן טהרת בוית בשר הפורש מ
ממנו אמרו לו לר׳ אליעזר מה ראית לחלוק מדותיך או
טמא בשעתם או טהר בשעתם אמ׳ להן מרובה טומאת
הבשר מטומאת העצמות שהבשר נוהג בנבלות וב
ובשרצים מה שאין כן בעצמות דבר אחר אבר שיש
עליו בשר בראוי מטמא במגע ובמשא ובאהל חסר
הבשר טמא חסר העצם טהור אמרו לו לר׳ נחוניא
מה ראית לחלק מדותיך או טמא בשעתן או טהר כ
בשעתן אמר להם מרובה טומאת העצמות מטומא׳
הבשר שהבשר הפורש מן החי טהור ואבר הפורש ממנו
והוא בברייתו טמא דבר אחר בוית בשר מטמא
במגע ובמשא ובאהל ורוב עצמות מטמאין במגע
ו במשא ובאהל חסר הבשר טהור חסר רוב עצמות אף
על פי שטהר מלטמא באהל מטמא במגע ובמשא דבר
אחר כל בשר המת שהוא פחות מבוית טהור רוב בנינו
ורוב מנינו של מת אף על פי שאין בהם רובע טמאים
אמרו לו לר׳ יהושע מה ראית לטהר בשנהם אמר להם
לא אם אמרתם במת שיש בו רוב רובע ורקב תאמרו ב
בחי שאין בו רוב ורובע ורקב

זק קדבר כלו מבואר מכל
נריך לידע העקרים המקובלים מהר בהי לותם העקרים היה מעמ
ומיהן זה וברחים זה כי העקרים מהקבל מודיים בהם מהבר מן החי
דיבו בטומאה כרין המת כמו שב בחלל חדב לו במת ולמלבו מפי
הקבלה מהכוכה בהתן בחמרו חלל חדב מהמקום שהפריד החדב מן
המיברים כמו המת עבמו לפי מהין הפרם בין חלב חדב לו בחנוק לו
הנהקל נזלתם מת בקרים הכל ועתר בפי מעצם בשעדב
מן המת מטומת במגע ובמשא ומיבו מטומת בחלל ' ומזה מת שב וכל ה
המובע בעצם לו בחלל וכחב בקבלה הלבה למשה מסיני מהותו ה
העצם בשעורה ' ומעתר הקלי מי מעצמות הקבלה ומהמרן
חיכם מטומהין בחדם שב ' ומכובע בכבלתם ולמדבו מפי
הקבלה בבבלתם ולה בעצמות ולה בקרנים ולה בטלפים ול זה דמי
בהתן בחמרו שהבהר בוהב בבבלות וכבדנים מה שהין בן בשבמות '
ומעתר הרבינו מהבר מן החי לו מן המת בשהר הל עצם מהות בחדם
העצם מיבו מטומת מעצם מהבר זה בחמרו בעצם הל עצם מהות בחדם
מה חדם בשר ובדים ועצמו ' ומה הות מבלי עצם הות בשהר מן המת
בין שהות מן המת מהן לו מן החי ומה ענין חמרו בהתן מהר העצם טהור
כלומר טהור מעצם מהבר ' ומעתר החמיסי שפחות מבשר
מן המת טהור ומין טומאה בו בלל ומעצם חפי בבשהרים מטומת ב

ד בוית בשר הפורש מאבר מן החי
ר׳ אליעזר מטמא ר׳ יהושע ור׳ נחוניא מטהרין עצם
בשעורה הפורש מאבר מן החי ר׳ נחוניא מטמ׳ ור׳ אליעזר
ור׳ יהושע מטהרין אמרו לו לר׳ אליעזר מה ראית לטמא
בוית בשר הפורש מאבר מן החי אמר להם מצינו אבר
מן החי כמת שלם מה המת בוית בשר הפורש ממנו טמא
אף אבר מן החי בוית בשר הפורש ממנו יהיה טמא
אמרו לו לא טמאת בוית בשר הפורש מן המת שכן ט
טהרת עצם בשעורה הפורש ממנו ונטמא בוית בשר ה
הפורש מאבר מן החי שכן טהרת עצם בשעורה הפורש
המנו אמרו לו לר׳ נחוניא מה ראית לטמא עצם
בשעורה הפורש מאבר מן החי אמר להם מצינו אבר מן
החי כמת שלם מה המת עצם הפורש ממנו טמא ואף
אבר מן החי עצם בשעורה הפורש ממנו יהיה טמא
אמרו לו לא טמאת עצם בשעורה הפורש מן המת שכן
טהרת בוית בשר הפורש ממנו תטמא עצם בשעורה מ
הפורש מאבר מן החי שכן טהרת בוית בשר הפורש מ
ממנו אמרו לו לר׳ אליעזר מה ראית לחלוק מדותיך או
טמא בשעתם או טהר בשעתם אמ׳ להן מרובה טומאת
הבשר מטומאת העצמות שהבשר נוהג בנבלות וב
ובשרצים מה שאין כן בעצמות דבר אחר אבר שיש
עליו בשר בראוי מטמא במגע ובמשא ובאהל חסר
הבשר טמא חסר העצם טהור אמרו לו לר׳ נחוניא
מה ראית לחלק מדותיך או טמא בשעתן או טהר כ
בשעתן אמר להם מרובה טומאת העצמות מטומא׳
הבשר שהבשר הפורש מן החי טהור ואבר הפורש ממנו
והוא בברייתו טמא דבר אחר בוית בשר מטמא
במגע ובמשא ובאהל ורוב עצמות מטמאין במגע
ו במשא ובאהל חסר הבשר טהור חסר רוב עצמות אף
על פי שטהר מלטמא באהל מטמא במגע ובמשא דבר
אחר כל בשר המת שהוא פחות מבוית טהור רוב בנינו
ורוב מנינו של מת אף על פי שאין בהם רובע טמאים
אמרו לו לר׳ יהושע מה ראית לטהר בשנהם אמר להם
לא אם אמרתם במת שיש בו רוב רובע ורקב תאמרו ב
בחי שאין בו רוב ורובע ורקב

פרק שביעי

העיד ר׳ יהושע בור צדוק על
פריזן פסר חמור שמת שאין
בו לבהן כלום שר אליעזר
אומר חייבין באחריותן כחמש סלעים של כן והנזמים
אומרים אין חייב באחריותן אלא בפדיון של מעשן שע

חמר ריחמנה ופסור חמור תפדיה בסף ובו׳ וכל בכור הדם בבנין תפדה
ר׳ אליעזר חומ׳ הקים בבור חמור לבבור הדם ונחבמים מביאין ראיה
מחמרו הדה תפדיה חת בבור הדמים ונת בבור הבהן וה ל
הטמחה תפדה מרובה בו פטר חמור כמו שבחבתר בספר ומ׳ אר ל
לפדיה הקשתיו ולח לדבר מחר ולבבה בחבמים וזה הערות בו׳ מם ב
בבוחות בם בן

ב העיד ר׳ צדוק על ציר חגבים חמאים שהוא
טהור שמשנה ראשונה חגבים חמאי שנבבשו עם חגבי
טהורים לא פסלו צירן

חגבי מיני הרבה וצירן הוח סרוטב היובח מהם ומיבו לסבור ומהילה
מחגבים טמחין לפי מהין בחגבין מבעלי הדם ובמו בן יבמיר צירן בם
בן ומיבו בבון מהבדין טמחין לבל הוח מתטמח וזה לחמרם מהן בהבר
להבמיר הח מהילו של זהב מהמ׳ ערות זו בלבה במותה ובבר
הדקה בעבודי מתרומות

ג העיד ר׳ צדוק על ווחלין שרבו
על הנוטפים שהם בשרים מעשה היה בבירת הפליא ו
ובא מעשה לפני חבמים והבשרוהו ׳

זוחלין הבו המים
הבריים בחלים ובבדרת ׳ ובוטפין הם המים הבחלין טפות טבות מן
הזעיבות ומן הבהרית בם בן ניתבבם מאותן טפות מהוק מיים
והעקר חלבבו הזוחלין בחעירן בחלים ובנוטפין בחהוק ובביתבבו הבוטפין
עם הזוחלין הרבה מן הבוטפין רין הבל בריך ׳ הזעיר והם בחריה ל
לקדם בהם מי חטאת בחו בניתבר בחמיסי מחהוקות ׳ ערות ד׳ בר׳
בלורס

ד העיד ר׳ צדוק על הווחלין שקלחן בעלי
אגרו שהן בשרין מעשה היה באהליא ובא מעשה לפני
לשבת הגוית והבשירוהו

בבר קדם מזוחלין הוח
המים הטבריים על החרן בבזר מזוחלי עבר ובלוח הוח שפיבות המים
והזלתן מן הבותלים ומהמחלה והוח לבון מרבבל הרבה בהבבה ל
והתוספתה והוח לחמר בבהתן המים ביחל על עלה החגר בלומר על
הלבתו החיבובה הירוקה ויעבר מלותה הקליפה חל מהום חחר הבה
הוח בריך הזוחלין בחו מהיה לפי מלותן הלישות ובחעבי ביום ב
בהן בית הבבול מיבם בלים בי מיהים ריך המים בריך ממעיין הבה
מהעבירו על גבי בלים מחזבריבו עוד בחמיסי מהקוחות הבל הוח ב
הזוחלין מהם בחמעיין ומטהר בבל מהוח ובבר לבלה מי חטאת ו
ולטבילת הזה בחו מיתבחר בדלה מהקוחות ובל חלה הלבות הן

ה

העיד ר' יהושע בן קרחה

איש חדיד על קלל של חמאת שנתנו על גבי השרץ ש
שהוא טמא שר' אליעזר מטהר העיד ר' פפיים
על מי שנזר שתי מירות שאם גלח את הראשונה יום
שלשים ימגלת השמה יום ששים ואם גלח יום ששים
חסר אחד יצא שיהם שלשים עולה לו מן המנין

כלי חרס ניס בהן לפר פרה וכבר כתרגמן לך במסכתא זו מכלי חרס
לה יטמא מגבו וקבלי טהור כלי שפן לכל חכמים לומרים מהלבר כ
בטמא ויגיע ראשי לטהר כן לפי שבמחר בתוך הפרה ומניח מתחן ל
למיכה במקום טהור ואין זה מקום טהור וד' אליעזר לומר קחילל ו
וכלי לה בטמא מותו מיכה במקום טהור הוא ועשר תבה שלבה זו כ
בתירום בעזרי מערב וכבר ילעת שמים בזירות שלשים יום ו
ובמלח יום שלשים בחשוב לחתו היום סוף השלשים ותחלת השלשים
הקניים גם בן יום תשעה וחמשים וכבר קדם פירום עדיות שלא
בשלימי מזירות וכן ההלבה ואין הלבה כר' אליעזר.

ו

העיד ר'

יהושע בן פפיים על ולד של שלמים שוקרב שלמים
שר' אליעזר אומר שולד שלמים לא יקרב שלמים
והכמים אוסרים יקרב אמר ר' פפיים אני מעיד שהיתה לנו
פרה ובחי שלמים ואבלנה בפסח ואבלנו ולדה שלמים
בזנב.

ר' אליעזר לומר זה כדי שלא יניח אותה בשביל שלדיה
וישבור על מה שבחר לה תחת לשלמי והוא ענין לחרי נזירים שמת
יבל מסם עליים והלבה כמו שדינת זה ולא בחום לחמה זו וכל ולד
שתלדה מותר להקריבו שלמים כמו שיתבאר בשלמי מתמירה.

ז

הן העידו על ארובות של נחתומין שהם טמאות שר'
אליעזר מטהר. הם העידו על תנור שחתבן חוליות ונתן
חול בין הוליא לחוליא שהוא טמא שר' אליעזר מטהר.
הן העידו שמעברין את השנה בבל ארר שהיו אומרים
ער הפורים הן העידו שמעברין השנה על תנאי

מעשה ברבן גמליאל שהלך ליטול רשות מהנמון
בסוריא ושהא לבא ועברו את השנה על תנאי לשירצה
רבן גמליאל ונמצאת השנה מעוברת.

תרוכות

שלא בחתומין לנחות שלא בחתומין מעידין שליסם הכברות בשהם. ע
עיסה וקלירות תרוכות כדי תבניתן ועור בהר כחקומות ממסכת
כלים שמטהר כלי עץ חין מקבלין טומחה חן התור וחמסם מתטמחין
מלידבן וזה חומר ר' אליעזר שלה יטמח שלה התרוכות וזה שתנור
קטתברק הוח שבותיו כין כל חולי וחולין חול לפי שהוח כלו מתברק
חלה חלק ובשלה חומו טח חותו בטיט מבחון ומתחבר כלו חמר ר'
אליעזר הוחיל ובחול מבריל בין חולין וחולין הוח בחשב בשנור ה
קטתברק תמיד ולטיבך הוח טהור לעולם ואינו מקבל טומחה. וחבמי
חומרים בין שקטיט מרובה בחולותיו מבחון הכא כלן מחוברות ו
וזוח שלם ומקבל טומחה ואין הלבה כר' אליעזר כמו שבחר ער כ
בהלבה זו בחכמים מבלים ומעברין את השנה בכל חדר הוח מיבולין
לעשות השנה מעוברת ער היום הבחרון מן חדר ניבולין בית דין ל
לומר היום בחרון מן חדר בזה בחדש מיבים למחר הוח חדר שני
ואחרי על תנאי בבר בחרינו מה שיהיה ומבל בירור ומבלבה בן.

ח

העיד מנחם בן סנגאי על מוסף היורה של שולקי זיתים
שהוא טמא ושל צבעים שהוא טהור שהיו אומרים
חלוף הדברים

יורה קדרה בגיים ויוצה הלא תחתים ומביבה
בגין על עטרות הקדרה ומחלקין בחותן הקדרה בחותן הדברים המבחלים

ח

העיד ר' יהושע בן בתירא על
דם נבלות שהוא טהור העיד ר'
שמעון בן בתירא על אפר חטאת שנגע טמא במקצתו
שטמא אף כלו הוסיף ר' עקיבא על הנזולת והקטרת
והלבונה והנחלים שנגע טבול יום במקצתן שפסל את
כלם

זה מחמר בדרם בבלות מקוה טהור דברי חחת
רונה לומר שחינו מטמא כחן בבלה לפי שחין לך דבר שיטמא רחמנא כ
בגופו חלבר הטרן לבל דם בבלות מטמא בדבישית ובבחרית מקלים
חחין טהור חלבשיהי לבל לטמא מטמא וחחכנו בדבישית בחן ע
שבחרנו ובבר בתבלר בשוף חגבוב חבבלי חנרין, חם שבתובו ובחשוב
בל חם שבבלי בגוף לחר ושחבי בחם נוסים בקדים וחם בגב כ
בחר חין בחלה בגב בבלן וחין לחני חותו הדבר לקרבן וזה לבור ל ח
חעלת הקדם ושחבו זה לחם שחמר בף לחת עבודם זהב חלחה קטרת
לחרי שבתיב עבודם בבל חם שבבף לחת ונזו בחשוב בלי שים לו תוך
וחנסיף ר' עקיבה שחפילו חם היה לו תוך חלה טיהיו לחתם הלבדים
חותם וזהו שבין דברי ר' עקיבה וחבירו הגחלים להפסל לקטרת וחבני
חיבם מקבלים טומחה חלה על דרך הבילה והתשפת בקדשה ר
והבמיד זה בגחלים של יום שבבולים ושתנו חבשם שבחם חקוה ח
חותה הוח מבבים לבל בחלים של בל יום תבינן שתשוד חמהו דקה ג
בחלים היה מבבדן לחתה בלומר שלה היה חוחבו לבן ודברי ר' עקיבה
הלבה.

כ

העיד ר' יהודה בן אבא ור' יהודה הבהן על
קטנה בת ישראל שנשאת לבהן שהיא אובלת בתרומה
כיון שנבנסה לחופה אעפי שלא נבעלה. העיד ר' יוסי
הבהן ור' זכריה בן הקצב על תינוקת שהוריהנה באשקלון
ורחקוה בני המשפחה ועדים מעידים אותה שלא נסתרה
ושלא נטמאת אמרו להם הבמים אם נאמינם את
שהוריהנה האמינו שלא נסתרה ושלא נטמאה אין
אתם מאמינים שלא נסתרה ושלא נטמאה אל תאמינו
שהוריהנה

סוריבה ממסבנה שלל בנים ובבר נתבחר בסני
בחתוכות שבשחבש בילי בנים על ילי נשוחת חוזרת לבעלה בשהיה
בהן ולבה חימוחבנות זולתי הבחבשות והם חחרונות לבהן שם העידו
לה שהיו טהורה וזה בילוון שהיחבה בהי מעשחתה חינה הלבה ו

העיד

ר' נחוניא בן גודגדא על החרשת שהשיאה אביה שהיא
יצאה בנט ועל קטנה בת ישראל שנשאת לבהן שהיא
אובלת בתרומה ואם מתה בעלה יורשה ועל המריש ה
הגזול שבנאו בבירה שיתן את דמיו ועל החטאת הגוולה
שלא נודעה לרבים שהיא מבפרת מפני תקון המובח

חרשת מסמיחה חביה בין מבמחים בטומי תורה לפי שהיא חרשת
תבת בגט ויהיו נרנסים בדנסין במודין ומרים קרוב גדלה מטמיחין ע
עליה רחני קרות שתקדים בל דבר שבגל הגזלן ושמח בי משמח מהינו
יבול להחזיר הדבר בגזל לחקל על בעלי התבונה ובבר קדם לנו ה
קחחר בחלו שהיה בלן מהן בדנסית בחחיה, חהן בדנין

פרק שניני

העיד ר' יהושע בן בתירא על
דם נבלות שהוא טהור העיד ר'
שמעון בן בתירא על אפר חטאת שנגע טמא במקצתו
שטמא אף כלו הוסיף ר' עקיבא על הנזולת והקטרת
והלבונה והנחלים שנגע טבול יום במקצתן שפסל את
כלם

זה מחמר בדרם בבלות מקוה טהור דברי חחת
רונה לומר שחינו מטמא כחן בבלה לפי שחין לך דבר שיטמא רחמנא כ
בגופו חלבר הטרן לבל דם בבלות מטמא בדבישית ובבחרית מקלים
חחין טהור חלבשיהי לבל לטמא מטמא וחחכנו בדבישית בחן ע
שבחרנו ובבר בתבלר בשוף חגבוב חבבלי חנרין, חם שבתובו ובחשוב
בל חם שבבלי בגוף לחר ושחבי בחם נוסים בקדים וחם בגב כ
בחר חין בחלה בגב בבלן וחין לחני חותו הדבר לקרבן וזה לבור ל ח
חעלת הקדם ושחבו זה לחם שחמר בף לחת עבודם זהב חלחה קטרת
לחרי שבתיב עבודם בבל חם שבבף לחת ונזו בחשוב בלי שים לו תוך
וחנסיף ר' עקיבה שחפילו חם היה לו תוך חלה טיהיו לחתם הלבדים
חותם וזהו שבין דברי ר' עקיבה וחבירו הגחלים להפסל לקטרת וחבני
חיבם מקבלים טומחה חלה על דרך הבילה והתשפת בקדשה ר
והבמיד זה בגחלים של יום שבבולים ושתנו חבשם שבחם חקוה ח
חותה הוח מבבים לבל בחלים של בל יום תבינן שתשוד חמהו דקה ג
בחלים היה מבבדן לחתה בלומר שלה היה חוחבו לבן ודברי ר' עקיבה
הלבה.

כ

העיד ר' יהודה בן אבא ור' יהודה הבהן על
קטנה בת ישראל שנשאת לבהן שהיא אובלת בתרומה
כיון שנבנסה לחופה אעפי שלא נבעלה. העיד ר' יוסי
הבהן ור' זכריה בן הקצב על תינוקת שהוריהנה באשקלון
ורחקוה בני המשפחה ועדים מעידים אותה שלא נסתרה
ושלא נטמאת אמרו להם הבמים אם נאמינם את
שהוריהנה האמינו שלא נסתרה ושלא נטמאה אין
אתם מאמינים שלא נסתרה ושלא נטמאה אל תאמינו
שהוריהנה

סוריבה ממסבנה שלל בנים ובבר נתבחר בסני
בחתוכות שבשחבש בילי בנים על ילי נשוחת חוזרת לבעלה בשהיה
בהן ולבה חימוחבנות זולתי הבחבשות והם חחרונות לבהן שם העידו
לה שהיו טהורה וזה בילוון שהיחבה בהי מעשחתה חינה הלבה ו

מכל מיה מותרת לכהן פיון שים לה עיר טהרה׃

ג העיד ר׳ יהושע בן בתירא על אלמנת עיסה שהיא בשירה לכהגה ש שהעיסה בשירה לטמא ולטהר לרחק ולקרב אמר רבן שמעון בן גמליאל קבלנו ערותכם אבל מה נעשה נגמר רבן יוחנן בן זכאי שלא להושיב בתי דינין על כך ה הכהנים שומעין לכם לרחק אבל לא לקרב

עיסה היא הנקמת

מכלום ושמואל המפסחה ויחיסים כעיסה שנתערבו חלקיק וזה שעירוב שעיסה עליו הוא שמפסחה בפת אחת ממנה שפיר אחת ולא נודע מי הוא ואיזה הוא מיתוקי מפסחה ויבוא אחד ויהיה בקרוב ת למאכל עיסה ויש כאן שפיר על שפיר הריחוק מחפשר שנפסלו לחים ם היתה שהוא שפיר אחד מלו אי בשחת לזולתו ושפיר הטני לם היתה שמעו לם הוא אחד מלו על החמת ותהיה היא בם זוכה ותהיה מסורה על ם הכהן כמו שקבענו שכל הקדמנין לו הוא כשר לו זה הוא שפיר אחד מלו היה ולביכך יכשיר ר׳ יהושע לפחוכה שמנם דבן בתליהל שומר קולהל ים שם שפיר ולו חקרים היתה שפרת ולומרת לבשר בשלתי לא ת תפסל לכהן שחר כן העידו עדות אחת ואמרו אין זה משפחה שנתערב בה שפיר אחד כמו שפרת ויהיו כולם כשרים חוץ מאחד שהוא ספק ויכולין לומר זו היא טומאה זו היא טהורה כלומר בשעה שבעלה ויחיקו לאותה טומאה שפם כמו שקדם מלשחילו ויחקום בני משפחה ויקרבו לאותה שנתברר לנו שהיא טהורה ואין רואי לנו שם לשם הוא שהיל ים בשם שפיר אחד מיכשר נריכים שנתרחק זו ובשר בזר רבן יוחנן בן זכאי שלא יסב לד ניתיר לשמעת עיסה לכתחילה ו ואמו עבין אמרו שלא להושיב בד על כך ואמרו לרחק אבל לא לקרב כלומר כשהעיד שם אין לשמעת עיסה רחוקה ולא שמעינו מכם בחשרכם שהיה כאן מעשה שקרבו שפיר אחד מיכשר אותה ל לעולם אבל לא לעשה ושפיר החלבה בשלמת עיסה שלא שנעשה לב לכתחילה לכתחנה ואם לא שנעשה׃

ד העיד ר׳ יוסי בן יועזר איש צרידה על אבל קמצא דבון ועל משקה בירת מ מטבחיא דאירונן דבירן ודיקרב במיתא מסתאב וקדרו ליה יוסי שריא

חיל קומנת חיל הוא מין המרכה דומה לחיל תירוש תבלין קומנין ושעידו שמוא מן החבבים שטהורים ומותר לאכלו ו ותרגו שהור דכי שטהורין דכיין וכי מטבחיא הוא בית המטבחי ונהוג בית דוגב בעזרה שמחזיקין בו הקדשים ועוד כנייר אותם במקומו מן העזרה כשכנייר גורת שמקדש בלו במשכ׳ תורת וכשבי לומר במקום בית מטבחייא הרם ונמים שמשתמשי בו לשם ועיד שהוא שמקרין טהורין ואין מקבלין טומאה מן שטומאת בשום פנים ובטומאת מ משקין מהלוקת בין החכמים שים מי שסובר שהיא מדאורייתא ניש מי שסבר שהיא מדרבנן ובזה משל ומתן גדול ועוד בכאר אותו בשקרי בשבת טהרות אבל לפילו מי שאומר שטומאת משקין לחוריקא מ משקה כי מטבחי דכן בלבתה גמירי לה וכמו כן נסכן אותן השקין אין מפסידין לטומאה לה הרם ולא שהים שמשתמשין בו באותו ה השקים ואותו שמרם לה דיין שהן דכן בלא שהין מכשירים ועל דיך קדשים שמיו בתלמוד שהרם בלבר לינו מכשיל ושתבאר לאחר כן ם שהוא כרם שלוש משקה בית מטבחיא כלן אין מכשירין שאכם היות דם הקדשים לה יכשיר שמכוסו לזה שבשאר כרם חלין על שאין תשבנו כשים שאין לחלו דם שבשאך כשים מכשיר לפי שעקר שכבר והלי הוא לשים כשו שבאחר וכי יותן שים על זית ולמדו שאר שבשבעה מ משקין לפי שכן דומים לשים בייחוד קדיחת שבם ושבם שם שבקדל בשם שהים כשו שכבאר בשבת משקין והוחיל ושבבר כן כל שה ם שבא בשבת מזכרין טומאת דם הקדשים ודלי לאחרי לאחר קדש ע עדות זו שהעיד בה ר׳ יוסי שמשקה בי מטבחיא טהור וכן יכאר בדיון בכן ולא כיוסף בן יועזר ודיקרב למיתה משאב בילהנו בתלמוד שהוא שבת טומאת קרבות שרצים לפי שעיין שבם אחרי ר

אמר ר׳ אליעזר שמעתי בשהיו בונים בהיכל עושים קלעים להיכל וקלעים לעזרות אלא שבהיכל בונין ב מבחוץ ובעזרות בונים מבפנים אמר ר׳ יהושע ש שמעתי שמקריבין ואף על פי שאין בית ואוכלין קדשי קדשים אעפי׳ שאין קלעים קדשים קלים ומעשר שני אעפי׳ שאין חומה שקדושה ראשונה קדושה לשעתה וקדושה לעתיד לבוא

זה המאמר ברור וכבר כתבנו כמוהו

מכבועית כי מן העקרים הכרוכים קדושת שאומה לשעתה ו וקדשה לעתיד לבא ודבוכי לומר בקדושת ראשונה קדשה שלוש עלין הקלוש ובמקדש כלבר הכל מודים בו שהכל בקדשים מאר מרן ישראל יש כי מלכות ואמו סומכים כזה על קדום עזרא ונוח קדושה שנייה ולדברי הכל שקדושה ראשונה שבטלה עכשיו הרי מה שהחזיקו בה עולי ב בל ק קדשה לשעתה וקדשה לעתיד לבא

ו אמר ר׳ יהושע נקובל אני מרבן יוחנן בן זכאי ששמע מרבו ורבו מרבו והלכה למשה מסיני שאין אליהו בא לטמא ולטהר לרחק ו ולקרב אלא לרחק המקורבין בזרוע ולקרב המרוחקים בזרוע משפחות בית צוריפה היית בעבר הירדן וד וריחקוה בני ציון בזרוע ועזרו אחרת היית שם וקרבוה בע ציון בזרוע בנון אלו אליהו בא לטמא ולטהר ל לרחק ולקרב ר׳ יהודה אומר לקרב אבל לא לרחק ר׳ שמעון אומר להשוות המחלוקות וחכמים אומרים לא לרחק ולא לקרב אלא לעשות שלום ביניהם שנאמר הנני שולח לכם את אליהו הנביא ד׳ והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם

לא נשמע ממשה ריבינו עליו השלום

וזה הלשון מכל משנו ממנו זה שעניין לפי שמשה ספר בכיאת המלי

מסכת עבודה זרה

לפני אידיהן של גוים שלשה ימים אסור מלתת
ולשאת עמהם מלהשאילן ומלשאול
מהם מלהלוותן ומללוות מהן מלפרוע ומלהפרע מהם
ר' יהודה אומר נפר עין מהם מפני שהוא מיצר אמרו לו
אף על פי שהוא מיצר עכשיו שמח הוא לאחר זמן

[redacted]

מלבד יום הקיץ עצמו ומסרבו מישאל מהם אי יכול מהם לפי שהם
מסכתים לעז שלהם על זה ויהיה הוא סבה לעז ואם הוא מלוה
על פה מותר לקבלה מהם לפי שהוא מניל מידם ואין הלבה כר'
יהודה

ב ר' ישמעאל אומר שלשה ימים לפניהם ושלשה
ימים לאחריהם אסור וחכמים אומרי לפניהם
אסור ולאחר אידיהן מותר

פסק הלבה כגולה מין המשנה
ים לידיהן כלבד וכל מה שלנו קחין ומוכרין עמהם ביום לידהן
המשנה כלומר מהשנה לישנות מתנו ואין הלבה כר' ישמעאל

ג

ואלו אידיהן של גוים קלאנדיר ושנטורניא וקריטיסים
ויום גינוסיא של מלכים ויום הלידה ויום המיתה דברי
ר' מאיר וחכמים אומרים כל מיתה שיש בה שריפה יש
בה עבודה זרה ושאין בה שריפה אין בה עבודה זרה
יום תגלחת זקנו ובלוריתו ויום שעלה
בו מן הים ויום שיצא בו מבית האסורין אינו אסור
אלא אותו היום ואותו האיש

[redacted] מעוברים כאותו הזמן שהכלבים מליקה וכן כל המוער
המוכח בכל מקומות שעובדים בהמה עובדי עכ"ם חייב לנהוג בהן כמו ב

[redacted] מזכר ביה עובדי [redacted] ואין לנהוג עמהם בתר
[redacted] מה שיעשה עם עובדי [redacted] ולפי הפסק
לבסוף ולתת עם מי שיהיה [redacted] בכל הפעם דבר ה
לבכל יעשה באחר בפסח מה שיעשה עם עובד עכ"ם ביום הדם

ולפי שהעוברים הם יחידים בדרך כשהם חמשים נ' ופחות מהם ר' אלחנן אומר
ומל ר' אלעזר ובו' חולה זה וחבול לו הם בם מפי הקבוריה

בהקהלותיו ושבותיו ומיקרים אותו חיש ליפר לו סחרן והוא אליעזר
והודיע להם שהחיש הזקן לא ימות ולא יגרע בתורה אחד מכל יפלך ויפיר
החמשים בלבד ואין כזה מחלוקת ולא הפחות אחד מכל כשלה המחלוקת
ברעות שיפיר הם הם [redacted] אמר מקרעות שיפיר הם לברייתו
הרם פרזל ביחפו פסב כפר בחרוב ולקרם הרם בפר מקורחק מקבל
בהונה לו מקבל יפרקל בורוב והמם ל בפתי מפפחות פפיו תחת ב
בפרק וקפיים פפולם ופתבברו בני ביון על יהם והפיים הפפולה כ
פשרק וקפרים פפולה ופתבונן הילך בורחין חכמים מלמון הרע כי
לעתי פהיו יודעין הפתי מפפחות זכרו לעפוקה בפתה ותותה הם
שהיתה פפולה בכירור וקפיבו אותה בני ביון כפרק בזרוע לא פר
פרם הוה לכל אמרו ועוד אחרת היתה הם וקדבוק בני ביון בזרוע ה
יהודה אומר אין קשוק אלא לרחק הכפר בלבר וחכמים אומרים אין
עושק ביוחפין כל הפקדק בפתן כל יהיחפו אל אחתת והתורים ה
היו לה פסם הכם ונוח חומם בפנחתו אותו ונוח אומרם לעשות פלום
בשלם

סליק מסכת עדיות

מסכת עבודה זרה

לפני אידיהן של גוים שלשה ימים אסור מלתת
ולשאת עמהם מלהשאילן ומלשאול
מהם מלהלוותן ומללוות מהן מלפרוען ומלהפרע מהם
ר' יהודה אומר נפר עין מהם מפני שהוא מיצר אמרו לו
אף על פי שהוא מיצר עכשיו שמח הוא לאחר זמן

[redacted]

מלבד יום הקיץ עצמו ומסרבו מישאל מהם אי יכול מהם לפי שהם
מסכתים לעז שלהם על זה ויהיה הוא סבה לעז ואם הוא מלוה
על פה מותר לקבלה מהם לפי שהוא מניל מידם ואין הלבה כר'
יהודה

ב ר' ישמעאל אומר שלשה ימים לפניהם ושלשה
ימים לאחריהם אסור וחכמים אומרי לפניהם
אסור ולאחר אידיהן מותר

פסק הלבה כגולה מין המשנה
ים לידיהן כלבד וכל מה שלנו קחין ומוכרין עמהם ביום לידהן
המשנה כלומר מהשנה לישנות מתנו ואין הלבה כר' ישמעאל

ג

ואלו אידיהן של גוים קלאנדיר ושנטורניא וקריטיסים
ויום גינוסיא של מלכים ויום הלידה ויום המיתה דברי
ר' מאיר וחכמים אומרים כל מיתה שיש בה שריפה יש
בה עבודה זרה ושאין בה שריפה אין בה עבודה זרה
יום תגלחת זקנו ובלוריתו ויום שעלה
בו מן הים ויום שיצא בו מבית האסורין אינו אסור
אלא אותו היום ואותו האיש

[redacted] מעוברים כאותו הזמן שהכלבים מליקה וכן כל המוער
המוכח בכל מקומות שעובדים בהמה עובדי עכ"ם חייב לנהוג בהן כמו ב

[redacted] מזכר ביה עובדי [redacted] ואין לנהוג עמהם בתר
[redacted] מה שיעשה עם עובדי [redacted] ולפי הפסק
לבסוף ולתת עם מי שיהיה [redacted] בכל הפעם דבר ה
לבכל יעשה באחר בפסח מה שיעשה עם עובד עכ"ם ביום הדם

ד עיר שיש בה עבודה זרה
חוצה לה מותר היה חוצה לה עבודה זרה תוכה מותר
מחוי לילך לשם בזמן שהדרך מיוחדת לאותו המקום א
אסור ואם יכול לילך בה למקום אחר מותר עיר שיש
בה עבודה זרה והיו בה חנויות מעוטרות ושאינם מ
מעוטרות זה היה מעשה בבית שאן ואמרו חכמים
המעוטרות אסורות ושאינם מעוטרות מותרות

למדי
מהו לילך למקם סימים אמרו דרך לילך ממם לזולתה לפי מלכות ל
ליבנה לעיר שיש בה עכ"ם כל מבן לדור בה וכל שכן לסחור בה ר
וחכמים מעוטרת חכמית קעיר שמייצין לותה בחי זה מין ממיני הגל
מישנו הכל קות לעז ולפיכך כל מה סיש בה לסחיר בחנות ולפיכך
יודעין לך בכל עיר על לומה [redacted] סימים לפם בה בית תפלה פקות
[redacted] בלה פתך לותה חעיר לפור לעבור בה בכומם וכל שכן ל

[redacted]

ונתקים בבו מה שנחמר ועבדתם פם אלהים אחרים מעשה ידי אדם
עץ ואבן ואם העיר דיבה כן קל ואומר דין בית עז עצמו פקות הפנר
לבו כמעט לרחותו וכל שכן ליבנה בו

ה אילו דברים
אסור למכור לגוים איצטורכלין ובנות נשוח ב
בפטטרותיהם ולבונה תרנגול לבן בין התרנגולים
ר' יהורה אומר מוכר הוא לו תרנגול לבן כומן שהוא ב
בפני עצמו קוטע את אצבעו ומוכרן שאין מקריבין חסר
לעבודה זרה ושאר מין הדברים פתמן כותר ופירושן
אסור ר' מאיר אומר אף דקל טב חצב ודגקלבם אסור ל
למכור לגוים

לאצטרכלין פם חנקרקים בעיבי קנם קדישי ופם
קקטנים מין הכמוכר וכנות עוף מין ממיני העקמים ופטטרותיהן ק
קענפים שפתלין בהם הפירות ומה שחמר ר' חזיר דקל טב רצוני ל
לומר פירות דקל טב לפי שפפירות הטובים יקריבום לעז וקצב קניס
פעופין מהם הפוכרין ונקליבם מין ממיני העצבים המעולים ומה
שחמר ר' יהודה מין מקייבין חצב לעז ושחר כל הדברים שבתוך מותר
ופירושן לפור ר' חזיר חומר לף דקל טב ויצב ונקליבם ר
חסור למכור לגוים והלבה כר' חזיר שחוסר למכור דברים של גזירה
שמא יקריב מהם לעז

ו מקום שנהגו למכור בהמה דקה לגוים
מוכרין מקום שנהגו שלא למכור אין מוכרין אל
ישנה אדם מפני המחלוקת בכל מקום אין מוכרין להם
בהמה נסה עגלים וסייחים שלמים ושבורים ר' יהודה
מתיר כשבורה בן בתירה מתיר בסוס

בקמץ בפה חסור למכרה לגוי
לפי שהוא מנוף על שביתת בהמתו ואפילו למכרה לו על ידך גזירה
שמא ישחיל אותה לו ישבור לותה לו ויחזור כמו שהוחר למכרם ב
כמו כן הוא חותר להשכירה ולהשחיל ויעבוד בה וגבי והוא על ידך
ולפיכך חותר לו למכרה על ידי פרסור כמו שבחרנו בריבוי חתמי
וקשבורה בם כן מפחמת לטחון וכן בתירה חומר קטנים חמכיחין
עליהם חניידין השוטות חנרין בסם חותר למכרם להם לפי שהכר ה
שהי נוטה לת עצמו ואפילו בהמה ועוף כמו שבחרנו בעבודי ת
חפחתים וחכמים חומרים בי הפרם בלבר הוא שחומרן בו שהי נוטה
לת עצמו כמו שבחרנו בפרק עבודי ומפני מה חומרן הלבה בבן בתירה
ומין הלבה כר' יהודה חבל שחר בהמות חותר למכור לגוי פסם
ידועות הלרחוב בסם הלבר

391

ז

אין מוכרין להם חזיר
ואריות ולא כל דבר שיש נוק לרבים ואין בונין עמהם
בסילקי וגרוזין ואצטריא ובימה אבל בונין עמהם
דיוסטיות ומרחצאו' הגיעו לכפה שמעמידין בה עבוד'
ורה אסור מלבנותה

כל דבר שיש בו נזק לרבים כגון כלי מלחמה
כלן וכלי יסורין בונין מלבנות וכבלי כרזל וניבוקים וכמו כן אין
מתקנין להם כלי מלחמה ואין מלטשין להם סחרכות והרמחים
וכיוצא בהם אבל לעזור מיעמידין כחרן להשחית וכסילקי וגרדין
ואצטרדיא וכימה כלן תלוי בסחורת ומצטרכות ובהם כגון עמוי
ובמכילה וניימוסות כירכיות והרמכות ובהם כגון עמוי כמין קסת

ח

אין מוכרין להם בחוכר לקרקע אבל מוכר הוא
משיקצץ ר' יהודה אומר מוכר הוא לו על מנת לקוץ אין
משכירין להם בתים בארץ ישראל ואין צריך לומר ש
שדות וכבוריא משכירין להם בתים אבל לא שדות ו
ובחוצה לארץ מוכרין בתים ומשכירין שדות דברי ר'
מאיר ר' יוסי אומר אף בארץ ישראל משכירין להם
בתים וכבוריא מוכרין בתים ומשכירין שדות ובחוצה
לארץ מוכרין אילו ואילו

עקר לשון דברים חלוי מן מחלוקת

תניא לא תחכם לא תתן לסם חנייה בקרקע לפי שזה בכלל לא תעשה
ואסור אפילו כל שהו ר' יוסי אומר מותר לא יעביד לסם שמא
יעשה שבונתבגוים

ט

אף במקום שאמרו להשביר לא לבית
דירה אמרו מפני שהוא מבנים לתוכה עבודה זרה ש
שנאמר ולא תביא תועבה אל בתיך בכל מקום לא
ישביר לו את הסרחין מפני שהיא נקראת על שמו

שם אמרו לה במקום שאמרו להשביר הוא דברי ר' אליעזר אבל
יעביד לסם עולתי כשורה בלבד אבל לא בארץ ישראל אבל בדעת ר'
יוסי יהיה סוגית הדברים כן ובמאמרו לא לבית דירה אמרו אלא כגון
מחלוקת שהוא יעביד לו בית לשמות ממנו אומר אל ליעשות בו
הבלה מיעטת על דיוק שוב האיך ולשביר שפעה נאמרו על שמו כ
כלומר על ישראל בעל קומרין ומבני הדר בו יחמם חותו כשבת
ויכבסון בו הגוים ומוכרים ביתו כמרחץ בלבי היום וכזה יש חלק ס
הסם לפי שיש מזה ודאי יודע שהוא שכור אבל לזמן קצוב בדברים
יודעים וזה היה כיומם שהיה מנהגם כמו שזכרנו בריסותה למרחץ
לא עבדי ליכבי אבל בזמנכו זה דין המרחץ ודין הפר נאמר הקרקע
אחר הוא ומותר לבעל קרקע להשכירו וזה מפורסם לכל בני אדם

פרק שני

אין מעמידין בהמה בפונדקאות
של גוים מפני שהם חשודין על
הבהמה ולא תתיחד אשה עמהם מפני שהם חשודין על
העריות ולא יתייחד ארם עמהם מפני שהם חשודין על
שפיכות דמים בת ישראל לא תילד את הנכרית אבל נ
נכרית מיילדת את בת ישראל לא תניק בנה של נ
נכרית אבל נכרית מניקה בנה של בת ישראל כרשותה
ואפילו בזמן הזה מכל מקום אין מניחין

אבל גוים אמרו אבל אתה גוים וירבע בהמתם שם אמרו
לא תייחד אשה עמהם ואפילו מיילדת מותר לה יחד כמותו ל
להתייחד עם ישראל כגון שתהיה אשת חבר עמו ובזמה כזה אמרו
שבחרנו במקומנו בסוף קדושין ובת ישראל לא תילד את הנכרית בפי

ממילת בן לעבו"ם אם נתן כסבר מותר ואפי' אינו מיעבד ג
לא תיתן בכם של כברית ולמדין ברשותם שלא תעיידו עמו לפי אם
תמורים על שפיכות דמים

כ

את רואין מהם ריפוי ממון אבל לא
ריפוי נפשות ואין מסתפרין מהם בכל מקום דברי ר' מ
מאיר וחכמים אומרים ברשות הגרים מותר אבל לאר
ביתו לבינו

רפוי ממון מיתכם לו שבני בסחותו לא עברת ומשני משנת פיו שחלו לו
שנאמר וחם ממנו מתכתן לו קרשתה מעלו לכל בשלמה בחם מיתרפא
מותר ולעיכך מותר לרון ולכחת בשחוטת הרשות מרן ולמוכר לקחת
מרן פירות עיניהן ורן קלבים כר' מאיר

אילו דברים של גוים
ואסורין איסור הנאה היין והחומץ של גוים שהיה
מתחלתו של יין וחרס אנדריני ועורות לבובים רשבב'
או בזמן שהקרע שלו עבול אסור ומשך מותר ובשר
הנבגם לבית עבודה זרה מותר והיוצא אסור מפני שהוא
זבחי מתים דברי ר' עקיבא ההולכין בתרפות שלהן
אסור מלשאת ולתת עמהן וחכמים מתירים

מרדינום קיבוי קטלך

קיף עושם ניין ידוע ובוכל לוחץ כיין ימים קיב' ולחר כן שופם ממנו
כלי חרס כלכתי מכושל וקיף מנלך לוחץ עמו וכל שעה קיף נריך
יין קיף עומד חציכה מלוחץ כבל' כמים וזנה כמוה ויקקע חציו
ויסחר ימים מזוב כיין וקיף שנתף ולוחץ משעה קיף עושין כבי מד ס
בזמן חכור לסעכם וזנה נקרא חרם לחרישי מיוחס לה ולדייצם
ולבוכין גזור מלב לפי שסיו נוקין על לבן ומוציאים לוחץ וסוף יין
יעשביה קבעלים ותרפות חגרשן וחבזוי ומקום התועפה קורין ל
למקום שבבזה וחנקלם וזנה כיוני דרך בזין לבתי עם מהלכין לסם
ולפיכך נקראו הטועים שהולכים בתרפות זקבתים מותר כוובחו
יחידים חכל מיירא מיירי חקורין שמא דעתן לחזור נחלוקה כרבן
שמבונטר' שקבל

ד

נואדות של גוים וקנקניהם ויין ישרא
כנום בהם אסורין ואסורן אסורי הנאה דברי ר' נאיר ו
וחכמים אומרים אין איסורן איסור הנאה
החרצנים והזגין של גוים אסורין ואסורן איסור הנאה
דברי ר' מאיר וחכמים אומרים להזין אסורין ו' בשים
מותרין המורים והגבינה ותינייקי של
גוים אסורין ואיסורן איסורי הנאה דברי ר' מאיר
וחכמים אומרים אין איסורן איסור הנאה

דין נאחרת

קנים וקנקניסם כמו שאמרו לך וקוח מסם שם חדשים ולח כמתעם
כבן חנוי מותר לנו לתת לתוכו יין מיד ואם הם יכבים שכבר כ
כמתעם בהן חנוי חלח חותן כמים שלשה ימים מעת לעת ויחלוף מ
מסם ימים ככל כך שעת ואחר כך יתן בהן יין ואם נתן בסם נילא
מוריס וכיונה בהן בתחלה ואעפי שלח נתן בהם מיד שלשה ימים
מעת לעת מותר לתת בו יין אחר כן ומותר לתת בהם שכר לחתלם
וכמו כן שם שחם חותם כהם מותר סיתן בהן יין ואם לח עשה כבן
אחר שלשה ימים ולחרים חלו ובמתקה חבלו שכה תמימה מותר לסיה בהן
יין וכבר זכרנו שעמים שמחבבים שם בריסיני שעבבים וחנין וקלבשה
שעל השבע ולחים בקדחים כל שכנתן ויבבים אחר השכה ומקה ושחמרו
חכמים מותרין רבוני לומר מותרין בחילה ויהים מכחבם לחת יין
בקנקן מיני חמורים ולפיכך לפרישה בחילה ובתבחר בחלמוד ס
שבבתבריר ממרישה חותו מורים וכתבונתו שלא היה כו יין שהות
מונן בחילה ובית חוכיקי מקום שרוב חושבים הבחנחים לשם היו
קדים לעז ויש רוב חותם חשבו לעומת שחר כל הבחמות מיעשו
מישעו מר' מחיר היום למישעו לפיכך מחר גבנת חותה שעיר ישמוש

אמר ר' יהודה שאל ר' ישמעאל את ר' יהושע בשהיו
מהלכין בדרך מפני מה אמרו גזירות הגוים אמרו לו מ
מפני שמעמידין אותה בקיבה נבלה אמר לו והרי קיבת
העולה הטורה מקיבת נבלה ואמרו כהן שדרעתו יפה ש
שורפו את חייה ולא הודו לו אלא אמרו לא נהנין ולא מ
מועלין אמר לו מפני שמעמידין אותה
בקיבה עבודה זרה אמר לו ואם כן למה לא אמרוה ב
בהנאה והשיאו לדבר אחר אמר לו ישמעאל אחי היאך
אתה קורא בי טובים דודיך מיין או בי טובים דודיך א
אמר לו בי טובים דודיך מיין אמר לו אין הדבר כן ש
שהרי חברו מלמד עליו לריח שמניך טובים

מה
מקבילים מלא יוריש בטעם לקרוא לאיתא בזיוק דלמא אתי
לזלזולי בה ולפיכך קיים מכאבם בפתיו לומרים שם דבר כבזיק לא
קיים מוריעים טעם אחת בזיק כל אחת מהם עד שיתפרסם היסור ו
אותו הדבר וידוע לכל הבאים ועמי הארץ ואחותה טעם מוליעים
הטעם ופסח לאסור בבשר הגיוס שמא יעמידנה בעור קבת נבלה לפי
שאוה מעמידים כן וכבר נודע שקחיטת בהמי בבלה ובשקיעמיד ב
בעור שקבה כאסרים אותה מבחוץ לא מטעם בשר בחלב לפי שבשר
בחלב אינו אסור אלא בטעם כמו שבבשר בחולין מכל מקום ה
אסור בבשרי ולא כאסר כזה אחד מפעמים לפי שהוא מ
מעמיד ואעפם שבבלה שוה בריחה וכאילו שבקיבה בלה בבלה כ לפי
שהיבר שבאסור כשהתערב עם היתר וזיק מעמיד אותו דבר שאסור
בבלה וכריחה אינו בטל במיעוטו ואפילו הוא בעבלה שום אחת אוסר ה
קבל ואפילו היה אחד מהם כמו שבארנו בשני מערבה בחמרם כל הש
מפעמים ולא אחד מהם כמו שבארנו בשני מערבה בחמרם כל הש
החתיכות וכל החתבטל וכו' והמעמיד בילול מהחתן ומהתבטל וכן אחו
אמרו כל הולך אחר המיעוטו ואחתם קיבת שבבלה עמהם היא מ
מותרת לפי שהוא פירסם כשלמה רבוי לומר כעין שנאמר ואלמות
ואתם כעוף שבהמה ולפיכך מותר לבו ליקח קבות שגיוס ובעמיד בהן
הגבנה וכאו כן בשאנו רוחין שבני שהעמיד שחלב בקיבה עבמה מ
אותו לבו לאכול אותה גבינה ולא חיעיל כזה שפרסום ולא אם שהיב
אותו על הדיוט אלא רואין קעין ואחר קבית אלא תאסר הגבינה מעום
חלב שחלבו גוי ואין ישראל רואהו שהרי הוא אסור בהנאה
הפת והשמן שלהם רבי ובית דינו התירו בשמן ושלקות
ובכשיו שרובן לתת בהן יין ושמן וטורית טרופה וציר
שאין בו דגה והחלק וקורט של חלתית ומלח סלקונסיות
הרי אילו אסורין ואין איסורן איסור הנאה

רוב דבריש שם
כגון הפת ושלקות וכיוצא בהן חולב נאסרו כדי שבתיקח מהם ולא
בתערב עמהם כדי שלא בחשך בהתערבותו עמהם בשלוח יד בחם
שהוא לאסור וזהו עכין לאחרם מעום חתבות ואלא הדברים שם מכלל
מחוכח שבר דבר שבזהו הוא שבאחרנו בראשון מבשת וזה שאתה ר
ריוח שאתו אוסרין שלנקין אין הדברים שפולקין בכליהם לפי ש
שזה נקרא בעולי גויס אבל שם הדברים שאין בהם בעולי גויס ולא
כיוצא בהם אבל שם שאוסרים בשביל שבגחרם שלאחתן על ידי גוי
לפי שהחבחים שאין בשביל לאחתרים שהם גם כן כל מה שיבאבל שגוי
ואפילו בשל שם דבר בראשונה אלא שם היה אותו דבר בשאבל בשהות
שהוא חי אי אינו עולה על שלחן מלכים לאכול בו אין שפת בחותה

אסורין בהנאה בשבילו קיבת שבלי שי ורבנן לא חיישי למישהו ולפיכך
אסורין מאחר בחבילה בלבד ואין בלבם כך' אחיר בכל דבריו

מקום שנהגו להתיר אין לנו רשות לאסור ומקום שנהגו לאסור אין לנו רשות להתיר ואם עבר ואסר הרי זה משובח ומקום שנהגו להתיר ואסר הרי זה בכלל בל תוסיף ואם עבר ואכל אין מלקין אותו ומקום שנהגו לאסור ואכל אין מלקין אותו מפני שהוא כמוסיף בדברי חכמים ומקום שנהגו להתיר ואסר הרי זה בכלל בל תוסיף ואם עבר ואכל מלקין אותו מקום שנהגו לאסור ואכל אין מלקין אותו מפני שהוא כמוסיף בדברי חכמים ומקום שנהגו להתיר ואסר הרי זה בכלל בל תוסיף ואם עבר ואכל מלקין אותו

אילו מותרין באבילה חלב

שחלבו גוי וישראל רואהו הרבש והדרמניות אעפי
שהם מנטפות אין בהם משום הכשר משקה ובבשים
שאין דרכן לתת בהם יין וחומץ וטרית שאינה טרופה
וציר שיש בהדגה ועלה של חלתית וזיתי קלוסטא מ
מגולגלין רבי יוסי אומר השלוחין אסורין וחגבין מן
הסלילה אסורין ומן האפותיק מותרין ובן בתרומה

ואפילו ישראל יפיק רחוק מן הגוי ויפיק ישראל יותר אחר בשהוא ב
עומד ריחה אחר הגוי ולפי שבשהוא עומד ריחה מאי זו בהמה הוא
חלב אותו החלב מותר לאוכלו בשהוא בשהוא חולב אין הבהמה מטמאה
לפי שהגוי מתירה שיעמוד וירחה בשהוא חולב אין הבהמה מטמאה
ואפילו הגוי לומר בחירי בכאן ריחה שהוא עוד יכול לה
לאחתו כשעה שהוא חולב ואפילו בשהוא חולב אחר החתיבות שרוין
הבורית שבהן הדבש ואעפ שהן מוחבות לחתן לא בחמר שמא יזיל
עליהן יין ונם אותה לחות לא תבטיל שאעפ שהוא מבטיל מבכל
שבהן אין אותה לחות אלא בשהוא בחמר בחמישי בחתיבות
מנפח לזיק עליהם יין פעם אחר פעם כדי שלא יתיבש ויבכר

373

מכך ואם סוף מוכר מן הסתם אינו מוכר אלא במקום שנהגו למכור תלמוד לומר לאפרים
ואומרים וכן בתרומות ר"ל וכן בכסף מחוסר למכור תרומות לפם מ
מאלין כל מה שסוף בסל שלפניו שכוסהו למכרו סוף לסגור ואין רואי
לקחתו ממנו ואפר יפים לכלי חרס מותר לפי שהוא מתירה שילש
זה בכי הרס וימרו שסוף מכל סוף תרומות שנמכר לפם חולין וסוף מפסן
במעשו ואומ' שסוף חולין ולא יפסן שהמוכר צריך שיודע ר' אומתו
ויפסיד הכל ואין הלכה כר' יוסי

פרק שלישי כל הצלמים אסורים מפני שהם
נעבדים אחת בשנה דברי ר' מאיר
וחכמים אומרים אינו אסור אלא כל שבידו מקל או צ
צפור או ברור ר' שמעון בן גמליאל אומר כל שיש בידו
כל דבר

חוקבין כעלי זה שמעשה כי כשהיה הסתם במעלה ממעלות הג
קבוע מי זו מעלה שהיה עשה בלא לאותה שמעלה על דמות הא
קבוע שהיוחסת לאותה שמעלה וכדומים ממנו כאות במעלות כ
בעביני אותם נוהג ושפעלים שמיוחסים לך וסם שקרים לאותו בלא
ומתבלבלים לך ומבדלים אותו כשעה שהיה שהסתם כאותם מעלה ר
זה אין מכלל מיני צלמים ונקרא בערבי טלם וכתוב ר' מאיר
היה אצלם אין זה מן הצלמים ובכר ידעת שר' מאיר היה לתישעו
ולפיכך נזר על כל הגזרות שהן שמורות לפי שקהתן עמוניות לעבדם
שעם בשהם כשהסתם חלק באותה מעלה וחשבים לה חייבי לתישעו
ואומרין שעושין אותן לפי בלבד ואם היה בית קבוע שם דבר ממש
שזכר הבא שהוא לו שהיה שהוסיפו בבריית והוא חרב ועבודה נטבעת
אותה שפה בית בירוד שבעבית בעין ובקטרית ובתפלה וקרבן כ
כמו שהוא פורסם אצלי בעלי הצלחה זו ובלבד שהיה נזיר זו על
פתח היכל' ואין מתלוקת ביניהם שכל הגזרות שבעבידית ושהרמוני'
שמורות לפי שבעשו לשם בבירור לעבודים לפי שהיו אותן שהיו מקומות
מקום לפי שהיה לפי שעשו ואצלו שהיו בירו מלוכה ואצלכה שהכמי

המוצא שברי צלמים הרי אלו מותרין מצא תבנית יד
או תבנית רגל הרי אילו אסורין מפני שביוצא בהן נעבד

תבנית יד ורגל היכן יד בלם שבשבר לפי שזה הוא שברי צלמים אבל מ
מתחלת עשייתו עשה צורת יד בלבד או צורת רגל וכן צורת מי זה ה
אבר שיעשה והמעשה יתבאר שם מתחלת עשייתו כשעשה כשהוא או ה
שם בשבר מצורף צלמים

המוצא כלים ועליהם צורת חמה צורת לבנה צורת ה
הדרזקן יוליכם לים המלח ר' שמעון בן גמליאל אומר
על המכובדין אסורין ועל המבוזין מותרין ר' יוסי אומר
שוחק ווורה לרוח או מטיל לים אמרו לו אף הוא נעשה
ובל שונאמר לא ידבק בידך מאומה מן החרם

צורת חמה
לבבה חלין שבעיני סימנין שעגל ויאמר זהו שהם לו קשת שעגל ויאמר זה
לבבה חלם שבעלי הצלמים הקדמים שלפשם מיחסים לכוכבים נו
צורת שר שחומרין צורת שבתי צורת זקן שחור וצורת כוכב צורת נב
בערב יפה בחלי זקב וצורת הסתם צורת המלך תשוער יופי על ע
שבלה וכן מיחסים לכל המזלות ולכוכבים צורות שרבה וכשם כחוקן
הצורות חולקין מחלוקת הרבה לפי שהם מחמירים כוכבים והכוכב שב
שהכר מן הכוכבים יגדל ויחשב כלי שפך ואמרו צורת חמה שלבבה הל
שיהיה צורה מיוחסת לה הסתם והצורה המיוחסת הל הלבבה שב
מי זה לשת שיהיה ושהרקען צורת בנוף שיהם כ וניהן הקדמון
לבן שבשדיים שהקדמי קדבות הצורה שיהיה לאלה מיוחדת לפי שהיו
מיחסין לותן לאחלק מחלקי הגלגל ולגבר לי

חים אחר מכעלי מלחמה או שוא שנוהים הוא הצורה לתלי שלבבה ה
ונקרא כעריכי הל בזהר ושפיה בעזיית על תבנית כך בשעשו כך יפה
ומחלקין בתי זה שפר זכרו חם לפי שהיו לה רחיתי תשלום נורא זה
ואומר כי מלמדו כרת שלבו נורא זה עם שהבה הכרים שמפר לו כ
בסוף וכלים מכובדים שם חלי זהב וכסף וכבר מפי ומה ם ולא זה
שם כלים מכוונים ולבבה פירון שמעון בן גמליאל וכר יוסי

שאל
פרקלוס בן פלוסלום את רבן שמעון בן גמליאל בעכו
שהיה רוחץ במרחץ של אפורדמי אמר לו כתוב כ
בתורתכם לא ידבק בידך מן החרם מפני מה אתה
רוחץ במרחץ של אפורדמי אמר לו אין נושבין
במרחץ ובשיצא אמר לו אני לא באתי בגבולה היא
באת בגבולי אין אומרי' נעשה מרחץ לאפרודיטי אבל
נעשה היא אנפרדיטי נתי למרחץ
דבר אחר אם נתנין לך ממון הרבה אי אתה נכנם לבית
עבודה שלך ערום ובעל קרי ומשתין לפניה מז ע
עומדת על הביב ובל העם משתנים בפניה לא נאמר א
אלא אלהיהם את שהוא נהנה בו משום אלוה אסור

אפורדיטי שם מכובב מנקדין כוגה וכן כתוב שם בגה מרחץ שב
בערבי ל וזהו בספרי הצלמים מנקדים בפרבי טלחים אפרודיטי
ויש במותן המרחץ נורית בגה זה שמחי לו אין מעיינין כאילן מת
לחכם חמל לו זה מחי בחתן מן המרחץ וזה שבבל זה לפי שמתק ולא
מעיב לו על שלחתו ואמר לו מה שכעשי מלכיכך הכי לפי שאין מ
מעיינין בבית המרחץ

הגוים העוברים את ההוים ואת
הגבעות הם מותרין ומה שעליהם אסור שנאמ' לא ת
תחמוד בסף וזהב עליהם ולקחת ר' יוסי הגלילי אומר
אלהיהם על ההרים ולא ההרים אלהיהם אלהיהם על
הגבעות ולא הגבעות אלהיהם מפני מה אשירו אסורה
מפני שיש בה תפיסת ידי אדם וכל שיש בה חפיסת ר
ידי אדם אסור אם ר' עקיבא אני אהיה אוכין לפניך
כל מקום שאתה מוצא הר גבוה וגבעה נשאת ועין ר
רענן רע שיש שם עבודה ורה

ר' יוסי שכר שאילן שבעשו לשם אילן
לבסוף עבדו אסור לפי שיש בו תפיסת יד אדם ואחרים אומרי' יש כי
כיון שבעשו והוא לא התכוון בו לעבדו בשעת בשיעתו הוא כאן של
וגבעה ועבודתו אחר בן אינו אומר אותו וד עקיבא הוריינו בעקר
ונחקר בו בשביל מקומות עז ואינו חולק עם אדם ואין הלכה כר' יוסי

מי שהיה ביתו סמוך לבית עבוד' זרה ונפל אסור לבנותו
ביצר עשה בונס לתוך שלו ארבע אמות ובונה ה
היה שלו ושל עבודה זרה יורין מחצה על מחצה אבניו
ועיציו ועפרו מטמאין בשרץ שנאמר שקץ תשקצנו ות
ותעב תעבנו כי חרם הוא ר' עקיבא אומר בגזה שנא'
תורם בטו דזה צא תאמר לו מה נדות מטמאה בנושא אף
עבודה זרה מטמאה במשא

לף על פי שהוא נוכנו לתוך שלו
אסור לבניה אותה שהקום שעשוי לשם לפי שיש שהם מבנה אותה מכל
מקום אותה כיכרים מאוסים ויתן שם קונים ויבוא בהנו ודע שם
שעומדת על לבנין ולמיכך היו מקילין בה מכל מי ואומרים שהוא
כיום בשהן לשתה בשעה שהוא בשהן בשהן לשתה בשהן מה
מטמאה אלא בכזית לה בבחינת מזה ואין הלכה כר' עקיבא ונחלה
בש שהם וכל שכן מטמאים

שלשה בתים הם בית שבנאו
מתחלה לשם עבודה זרה הרי זה אסור סיידו וכיירו ל
לשם עבודה זרה וחידש נוטל מה שחידש חבטם לתוכו
עבודה זרה והוציאה הרי זה מותר שלש אבנים הן אבן
שחצבה מתחלה לבימוס הרי זה אסורה סיידה וביירה
לשם עבודה זרה וחידש נוטל מה שחידש העמיד עליה
עבודה זרה וסילקה הרי זה מותר שלש אשרות
הן אילן שנסעון מתחלה לשם עבודה זרה הרי זה אסור
גדעו ופסלו לשם עבודה זרה והחליף נוטל מה שהחליף
העמיד תחתיו עבודה זרה ובטלה הרי זה מותר אי זו
היא אשרה כל שיש תחתיה עבודה זרה ר שמעון אומר
כל שעוברין אותה מעשה בצירן באילן שהיו עוברין
אותו והיה תחתיו גל אמר להן ר שמעון ברקו את הגל ה
הזה וברקוהו ומצאו בו צורה אמר להן הזאיל ולצורה
הזו עוברין נתיר להן האילן

סיוד הכותל שמלבנין בסיד וכיור הסיתות וכיוצא
בהן מקרי בנין שחתכו וחלבנו מקרי חתוך העבדים שבמתכ
בהקף תותן שחתכו ונפנה מה שמוך ונחלקין מקרי חתוך זו זה קיח ת
תפריה הוא רובה לומ' לי זו קיח שבחלקו כה חכמים הי' שמעון
לפי שהוא משתחוה שלמה מיכן מיכן מתים מיכן בניין מחלוקת ו
וחלבניות והיו לותה שתחתיו עו' חומריה חכמים שהיו מוסרה כ
בחבקה כל זמן שעו' תחתיו ובשמסירין תותן שתחתיו היו מותרת
כמו שקדם מדברים ם שעמיד תחתיו עו' וכטלם קרי זה מותר הי ם
שמעון הוא מחלבן לה בטלה ומעפר שהיו תחתיו סותיל ולבורה ע
עובר מותר ואין שלבה כר' שמעון

ח לא ישב בצלה אם ישב טהור
לא יעבור תחתיה ואם עבר טמא היתה גוולת אר"ה ה
הרבי' ועמד תחתיה טהור וזורעין תחתיה ירקות ביטות
הנשמים אבל לא ביטות החמה ובחוזרין לא ביטות הח
חמה ולא ביטות הנשמים ר' יוסי אומר אף לא ירקות
ביטות הנשמים מפני שהנשמייה נושרת והוא בא להן ול
לזבל

לה יפה בשלם בגל גוף שחלן לכל בגל עבדים ועלים מותר לו לעבוד
שם ז"ח שחתכו שם עבר טומ' לפי שיש לומר לי שפיר שחין שם
מתקריבת עו' וזה דעתו' יהודה בן בתירה שחומר מיכן לתקריבת
עו' שהיו שמתקה בחבל שבחומי וימצרי בבגל שעבור ויחבלו זבחי מ
מקדים מה שת מטמא בחבל לקה תקריבת עו' מטמאה בחקל ניתן ה
הלבה כר' יהודה בן בתירה לפי שלה בחשלם עו' כמת שלה לפי שהיה
מטמאה לעתות מכזית כמת כמו שבארנו בכל מטמאה תקריבת עו'
במגע ובמשה בגבלה ובוולת שת הרבים שהיו עבדים במעבות על
חיר רעות הרבי' וחזרין רבי ובפיר חזרת ועוד תקריב בעזרה חבה
ומי בחמים שהיו שלבין לה ובלבין לה יורע תחתיה ושלבו ביטות הנשמים
לפי שתעיל להם ובכר קדם לך דעת ר' יוסי בזה הפרק שחין לחוש ם
שתחזור עו' ומשמים זבל לפי שחין חותו הזבל לבדי הוא שבת הב
שבחה שלה הזבל ותקרקע ובלים ושלחיר ובשמש ועוד שבר זה וזה
גורם מותר בלומר בשעשה רבר חן הרבים ניתן שבות עשייתו מ
עשה שבים לו יותר מהם ומותר שבור חותו הרבר שבשעה מ
מותר וכן בשה שהבלה בכל הרבים ושחבם שחר בבחן זה הרבר ב
בחולק על החכמים לפי שחומר לשם על דעתבם שחתם חולקים בם
בשוב עו' זבל שבל שה לה יתקות ביטות הנשמים ובבר בשרבו שהבלה
בר יוסי ועל שבריתו נשעה

ט נטל ממנה עציה אסורין בהנאה
הסיק בהן את התנור אם חדש יותין זאם ישן יוצין א
אפה בו את הפת אסורה בהנאה נתערבה באחרות בולן
אסורות בהנאה ר אליעזר אומר יוליבנה לים המלח א
אמרו לו אין פדיון לעבודה זרה נטל ממנו ברבר א

אסור בהנאה ארג בו את הבגד הבגר אסור בהנאה נת
נתערב באחרים בולם אסורין בהנאה ר אליעזר אומר
יולך הנאה לים המלח אמרו לו אין פדיון לעבודה זרה

קסקס הרלמון שמסיקין שתבור שאין מעלים בגמל מרפו ונא הוא ר
דמוי לחטוח בו שחר בן ולפיכך יותן שחפלו בשיוון שבח לותו הקסקס
בשחר בו ונאה לדעת לומר זה ונה בונה לפני הקסקס בין ת
חרם בין יתן יונן בלומר סיכוח לותו על סיטטן ויסיקו לותו שבית ב
בשנים של שתר ניחבו בו ונאה מותר ולכרי ר' לל יעשר יולך לבייח ל
לים המלח שיקח מרימין לפי הבבר שבתעשר בגמל שבת ויפלך לותו
בים המלח עמוקים שלח יטבע לעולם חבר מחלוקתם בפת לבוריש
רי' לל עזר בי הבי רברי בפת דעבים דלשורין בוור בלו וכפרבו בשן
בן מיקל בדבר שהפסור קיים בנון בדבר שחרבו: שבבר דלוקים ל
לחסורין בעובים ר' לליעזר לומר יולך לבייח ליש המלח ושלבו בפת
שבלו שעבים לליקים לחסורין בעובים וחבמים לומרים בלן לפסורות
ושלבה בר לליעזר בבל ושלבו שבים של יין בפך וכפת שבת בין חב
חבוית יולך לבייח ליש המלח ומותר לו למכור ויזבל ולוקנות בו

ביצר מבטלה קירפס ווירד נטל ממנה נוקל או שרבים
אפילו עלה הרי זו בטלה שפייה לצרכה אסורה ושלא
לצרכה מותרת

קרסום הוא כריתת רלמי העבדים וזורד כריתת
עבדים שעיים ברילתם וכל זה בשיעשה לותו הוגי לפי שהעקר ל
לבלבו שלח יבטל עו' שלח גוי שיורע בטוב עו' ומעמיבה וכך לומרו ל
דשלח מבטל ושלח שלח לה יבטל ולפיכך לומרו בטוב עו' שלח יה
יקיף בער קטן לו מקולקל לדעת

פרק רביעי

ר ישמעאל אומר שלש אבנים
זו בצד זו ביצר מוקולים אכורות
ושתיהם מותרות וזכמים אומרים
את שהוא נראה עמו אסור ואת שאין נראה עמו מותר

ר' ישמעאל לומר שבלם ושבלו הוא בריחוק מיכן לוכבע לומרו לסורות
לפי שלומ' בנוים מוקולים קטן מטבר מוקולים גדול ובין שהיו
חכמים לו שלם בריחוק עמו לסורות ושבלבה בחכמים

מצא בראשו
מעות בסות או בלים הרי אילו מותרין ורב לי עגבים
ועטרות של שבלים ויינות ושמנים וסלוות וכל דבר ש
שביוצא בו ליקרב על גבי המזבח אסור

לומרי מותרין
ובלבר שימשם על ירך בזיון המעות בשיהו בכיס קלוי בגומר ל
לותו שבלם וסבות שתיק בבדין מכופלים שתוכיו על רשמו ובלים
מיהו תלוין על רשמו שבבבם רשמו מומסבר

עבודה זרה שהיה
לה נגה ומרחץ נהנין מהן שלא בטובה וזין נהנין מהם
בטובה היה שלהן ושל אחרים נהנין מהן בטובה ושלא
בטובה

לומרי בטובה ושלח בטובה ה' בטובה מומרים
עבודה זרה של נברי אסורה מיד ושל ישראל משתיעבר
נברי מבטל עבודה זרה שלו ושל ישראל וישראל אינו
מבטל עבודה זרה של נברי המבטל עבודה זרה ביטל
משמשיה ביטל משמשיה משמשיה מבוטלים והיא
אסורה

לומר רחמנא בעו' דבני בסילי שלהיסם תשרפון בלם משעת
שפשלו נשעה לו שלנם נחמר בעו' ריסרחל ושם בסיתר עד שיעשה ל
לה הרבים שבסתר בגון שיקטר לה מי יפתחנם נחולת זה בלו ם
שבתבחר בסנהדרין

ה כיצד מבטלה קטע ראש אונה ר
ראש חוטמה ראש אצבעה פחמה אף על פי שלא חס
חסרה בטלה רקק בפניה השתין בפניה נידרה זרק בה
את הצואה הרי זו אינה בטלה מברה או משברה ר' אומ'
בטל וחבטים אומ' לא בטל

פחמה מחליקה ומחמיר כפחמה

כתבים פרום כמחליק מביא עד מחסיר נוצת הסכים כחותך ם
מעה מבטל מכל כמחליק שחר גופה כמלא חסר ממנה כלום מינה
מבוטלת ומחלקת י' נתכוונים סוף במאכלים לבני מכל כמאכלים לב
לנוף ישראל דברי הכל בטלה ובלבד מחכמים

ו עבודה זרה שהנעבדה

עובריה בשעת שלום מותרת ובשעת מלחמה אסורה
בוסיות של מלכים הרי אלו אסורין מפני שמעמידין
אותן בשעה שהמלכים עוברין

כימנם היו לחנן וגיולף

מניפין אותה להקריב עליה וקוה מין מן המזבחות ובשמלך מלך
מקיש בימים ואם מיפה ממלך מו מת ומלך אחר יש מכימנם אל
קלחמון ויעשה שני לעצמו וחז הוא מעזר ליהונת מן קרחמון ז
ונקו פילוש תמרי מצרי שמעמיד אותן בשעה שהמלכים ש
עוברין כלומר שמכניסים מכיהם מכזמן שמעבירין מהלך
בטל אותן מכימים ומעשה אחר לעצמו הימלך ואת כל קרחמונים מ
מותרין

ז שאו את הזוקנים ברומי אם אין רצונו בעבודה זרה
מפני מה אינו מבטלה אמרו להם אילו לדבר שאין צורך
בעולם היו עוברין היה מבטלו הרי הן עוברין לחמה ו
ולללבנה ולמזבבי ראבד עולמו מפני השוטים אמרו להם
אם כן יאבד דבר שאין צורך העולם כך ויקיים רבר ש
שצורך העולם בו אמרו להם אף אנו מחזקים יר"י עו
עובריהן של אלו ויאמרו תדעו שאין אלוהות שחרי הן
אלו לא בטלו

ממה מתוך צריך לידעכי מפילוסופים על מפלימות
מיכן מלמיכין מכלים רכוכי לומר מטלמימת מכל מלעיגין מקס ו
ומתוכן מחוכרין מים למס פשלמ וכתוב זה ילוך ומחמכ מכי לומר
זה לפי מתכי יודע מריכ כי לרם כלם כתבים כזה פתוי גיול מאר ו
ובכרים דומים למס ומחכרים מים למס עכיכים מתמיים נמין הל
הרבר כן עד כי קטובים מחסידים מכני לתנו חוכרין מקס רבריס ה
מתמיים מלה מקס מסורין מכל מתורם בלבר ומיכם יודעים מקס ל
דכרים כטלים כוזכים וכטוויכו כתורם מלה לעכותם כמו מקוזקיק
על מכוב וקס דכרים מתברכת למס פרסוס גדול מכל מלמות ועקר
זה כחומה מכקרמת מחכים וקס מלומס מינה מכרקס מכיכו עליו
מסלגם מכיכים ומלך על מעותם וקכרתם מקולקלת כמה מכמן
מלליים בלבו מן מחכמה וקיו מובדין ומחכרין קכוכבים ומיתחסן ל
למס מעלות מסיכן למס וקס מכתבו ספרים כדיכי מכוכבים וק
וקכמוף וקסמכעות וקולת קריתכיות ודכור מכוכבים וקמרים וק
ומברית מעתידות ועובן ומכחם על דיוב מיניקס ומחלת מלמים וק
ומקרכה מכיונה כזה מפלפה מתוכיה מלמיתית מרכה עליקס וק
ומכריתה מותם וקס שקר עד ומעבים וזה מחכוב קרחמון גזרת קס
הכוכבים מכתבריר במוספת בחכמ' מעכיב בטל מחלימתין קרחמון
בחמיש מכוכב מפלבי רע וקקמ וכוכב מבני טוב ומכליח ומחלק ק
מפלבי מן קבלבל יאות מכוכב מפלבי והוא מסך מכוכב מפלבי עם ה
קיות מבלבל כלו גוף מחר מתרמק מחלקים מין כי מבני ולא כזב ומני
יקדמות מלה קס עמודי גזרת מכוכבים מחר בתברלר בטולם כמו
מכתברר בטלו מלקים עד סופם מחר כן מרכיבו כזב מבי על מכוכב
קרחמון וקוה מכלמים הנקרקים מטלאסמים ניחמיו מכמיהיק כוכב
מפלבי קיולה כמקום מכמות לו תעמה נזרה על תומר כך וכך ומכיו
מן מתועלת כך וכך ומכיהיק מכוכב מפלבי מבקשה במקום מפלבי ם

כיצד מבטלה קטע ראש אונה ר
ראש חוטמה ראש אצבעה פחמה אף על פי שלא חס
חסרה בטלה רקק בפניה השתין בפניה נידרה זרק בה
את הצואה הרי זו אינה בטלה מברה או משברה ר' אומ'
בטל וחבטים אומ' לא בטל

פחמה מחליקה ומחמיר כפחמה

כתבים פרום כמחליק מביא עד מחסיר נוצת הסכים כחותך ם
מעה מבטל מכל כמחליק שחר גופה כמלא חסר ממנה כלום מינה
מבוטלת ומחלקת י' נתכוונים סוף במאכלים לבני מכל כמאכלים לב
לנוף ישראל דברי הכל בטלה ובלבד מחכמים

ו עבודה זרה שהנעבדה

עובריה בשעת שלום מותרת ובשעת מלחמה אסורה
בוסיות של מלכים הרי אלו אסורין מפני שמעמידין
אותן בשעה שהמלכים עוברין

כימנם היו לחנן וגיולף

מניפין אותה להקריב עליה וקוה מין מן המזבחות ובשמלך מלך
מקיש בימים ואם מיפה ממלך מו מת ומלך אחר יש מכימנם אל
קלחמון ויעשה שני לעצמו וחז הוא מעזר ליהונת מן קרחמון ז
ונקו פילוש תמרי מצרי שמעמיד אותן בשעה שהמלכים ש
עוברין כלומר שמכניסים מכיהם מכזמן שמעבירין מהלך
בטל אותן מכימים ומעשה אחר לעצמו הימלך ואת כל קרחמונים מ
מותרין

ז שאו את הזוקנים ברומי אם אין רצונו בעבודה זרה
מפני מה אינו מבטלה אמרו להם אילו לדבר שאין צורך
בעולם היו עוברין היה מבטלו הרי הן עוברין לחמה ו
ולללבנה ולמזבבי ראבד עולמו מפני השוטים אמרו להם
אם כן יאבד דבר שאין צורך העולם כך ויקיים רבר ש
שצורך העולם בו אמרו להם אף אנו מחזקים יר"י עו
עובריהן של אלו ויאמרו תדעו שאין אלוהות שחרי הן
אלו לא בטלו

ממה מתוך צריך לידעכי מפילוסופים על מפלימות
מיכן מלמיכין מכלים רכוכי לומר מטלמימת מכל מלעיגין מקס ו
ומתוכן מחוכרין מים למס פשלמ וכתוב זה ילוך ומחמכ מכי לומר
זה לפי מתכי יודע מריכ כי לרם כלם כתבים כזה פתוי גיול מאר ו
ובכרים דומים למס ומחכרים מים למס עכיכים מתמיים נמין הל
הרבר כן עד כי קטובים מחסידים מכני לתנו חוכרין מקס רבריס ה
מתמיים מלה מקס מסורין מכל מתורם בלבר ומיכם יודעים מקס ל
דכרים כטלים כוזכים וכטוויכו כתורם מלה לעכותם כמו מקוזקיק
על מכוב וקס דכרים מתברכת למס פרסוס גדול מכל מלמות ועקר
זה כחומה מכקרמת מחכים וקס מלומס מינה מכרקס מכיכו עליו
מסלגם מכיכים ומלך על מעותם וקכרתם מקולקלת כמה מכמן
מלליים בלבו מן מחכמה וקיו מובדין ומחכרין קכוכבים ומיתחסן ל
למס מעלות מסיכן למס וקס מכתבו ספרים כדיכי מכוכבים וק
וקכמוף וקסמכעות וקולת קריתכיות ודכור מכוכבים וקמרים וק
ומברית מעתידות ועובן ומכחם על דיוב מיניקס ומחלת מלמים וק
ומקרכה מכיונה כזה מפלפה מתוכיה מלמיתית מרכה עליקס וק
ומכריתה מותם וקס שקר עד ומעבים וזה מחכוב קרחמון גזרת קס
הכוכבים מכתבריר במוספת בחכמ' מעכיב בטל מחלימתין קרחמון
בחמיש מכוכב מפלבי רע וקקמ וכוכב מבני טוב ומכליח ומחלק ק
מפלבי מן קבלבל יאות מכוכב מפלבי והוא מסך מכוכב מפלבי עם ה
קיות מבלבל כלו גוף מחר מתרמק מחלקים מין כי מבני ולא כזב ומני
יקדמות מלה קס עמודי גזרת מכוכבים מחר בתברלר בטולם כמו
מכתברר בטלו מלקים עד סופם מחר כן מרכיבו כזב מבי על מכוכב
קרחמון וקוה מכלמים הנקרקים מטלאסמים ניחמיו מכמיהיק כוכב
מפלבי קיולה כמקום מכמות לו תעמה נזרה על תומר כך וכך ומכיו
מן מתועלת כך וכך ומכיהיק מכוכב מפלבי מבקשה במקום מפלבי ם

מחוץ מבבו תעמה לו נזרה בתומר כך וכך ותחמה בו מן מיועה כך
וכך ומתרחה זה מעשר כמי רוחב נזרת מכוכבים ומה מחסן לך מן
מכתרים מחר כן מרכיבו כזב מלמי על מלה מכוכבים ומוה עם ומחמיר
מבזה זו מבעמית במלב נומה כך ועל מומב מפלבי מפיקטו כרבר
מלבי ניתמלה לו מרכיי כך וכך ניתחזו לו מאה יסיר דעת ר' מלבי
ולמריים חלו עמו לפי מעימים מרחמונים מבנו כבי חמדיטת ם
ומתו חמון עמי מחר ן וחמרי להם כי מבלחת מרכיבם ומיכ כם ם
כמתעבו מלה מבורות ומממתקבים לבתיכם מכברים מלה מזקנים
מילדים מוניתיכם וכזה מוה מלכות וחמבו מלותו מרכי חתה ו
וקין מלמיכין בו כמו מתבו מלמיכין בכביים עליכם מפלנו מן מם
מפלמות וחכמיות מלה מרחם מיכך מרחם מכתוב בכימי מכעל ו
ובכימי מחברם מחר כן כתו מלבו מרעת ומתו מלות מרבריים ו
ומותם מספרים נחסבו מקן למוך ומים כסם תועלת ולה ירעו מסם
כוכים מבעמי כזמן מן מזחכים למעלת מעה חמי מכביה לל תירלה
מקם כי לה ירעו ומם היטב מן מתם ובבר כחרו החכמים מכל מס ם
מיכים מקם מפעולות מלה מבלמים הוח ברוך מקרך ומיח סים ם
מותו למם וחז עבין מילוסופי ברור ובמו כן מבחתי לחכמים מעורלי
על בזרת מכוכבים מקם נומבן לרך השובן וחמיכם לה מקנו מבם
כמו מחוכרין מלחבובין חמרי לה מבחמו כבן של ומיכם' בחולדם
ובשופות ובכוכבים ומזו רעת מבילסופים בהם ומלה מרכיים כלם
מבלמו מבלים לין מקס בפילוסופות יין רבר קטן חובזיל ובבר
מרכתי לרי בכלן מכל יש בו מקום תועלת ותקון חמוב לפי מבנגן
בכי מלדם בנוכבים ומבלמים לל מטלחקמם מיכו דבר מוגבו ובבר
יבלו מן מתורם פעם מחת בפניל מס פסיו מלמיכין מותם ם
מלמיתם

לוקחין נת בעוטה מן הנברי אף על פי שהוא מטל בידו
ונותן לתוך התפוה אינו נעשה יין נסך עד שירני לבור
יורד לבור מה שבבור אסור והשאר מותר

כפיסיק מרחב הבת

מתנם עד מלה יהיק בבר ממנו כלום מלה מנדרכים העבכ"ם קבתם
עם קבתם חיכו מתבכך לרשת מבכת הרחמונה ותבוחם מפולת ם
העבכים מעומין נכור בחמבע בבת ומחרו בכתן הפחר מיתר הוח
מבכת רחמונה פיסיק מיתרת פילוך חבוי ומיכה הלכה

ז דורכין ענו הנברי

בת אבל לא בוצרין עמו וישרש שהוא עושה בטומאה
לא דורכין ולא בוצרין עמו אבל מוליכין עמו חבית ל
לבת ומביאין עמו מן הבת נחתום שהוא עושה בטומאה
לא לשין ולא עורכין עמו אבל מביאין עמו פת לפלטר

דורכין עם מבכרי בבת אבל לא בוצרין עמו היא מעבכ לילמבכ זה
מפטעם לחסור מיבור קבוי עמו לפי מעקר בילכו הבוער לבת הו
הובבר ובמטעבו בו קבוי הבת עמלו ויקיק הוא עזר לטומיו בפטוח
בוער עמו והלבות מבבת זו כלם בבוית על עקר לחסור לבין טומלם
לחולין מבחרין ישרחל ובבר זבכרו זה פעמים הרבה אבל מה מם
מפתיר לבעבו עמו לפי שפבת הטומלם בפר עבירה לפי מבבר נת
בטומה בחנעבו והוא מובחר כמו מחוח עקרנו ישעם לילו שומם
יין בסך עד מירר לבור וכל זה מינו בלבם אבל פסק הקבוח מותר
לגרום עומלם לחולין מבחרין ישרחל יין בינו מפתיל ליין בסך בשבת
יין בסך ולפיבך בוכרין עמו ומין דורכין עמו יודע מתפור ישרחל ם
מיפתים לו בוי בבבור לבתילה בפום שפים ומבלו להכיו לו הש
העבכים לבת בל מבן ומלתו וכך בחר מחלמוד מפוס לן לך לחריין
בזירת מחור שבבר לפי מהוח מטומת מים בו זבוית לפם בלומר ה
פוח שובר שבבר לפי מהוח מטומת מים בו זבוית לפם בלומר ה
מחרוחות והמיבחרות וכן חפת תטומת מתרומה ומעשרות מין מת
מיחזיקין יד עוברי עפירה ובמדרבו העבכים ובפתם חפינו בפלמים
העברה ולפיבך מותר לפלחת עמו מחר כן

נברי שנמצא

עומר בצד חבור של יין אם יש לו עליו מלוה אסור ו
ואם אין לו עליו מלוה מותר נפל לבור ועלה ומדדו ב
בקנה התיז את הצרעה בקנה היה מטפח על פי חח
החבית מרותחת וה היה מעשה ואמרו יכבר ר שמעון
מתיר נפל את החבית מרקה לבור וה היה מעשה
והכשירו

יש לו עליו מלוה שלומר על מותר יין לכל על חלום יעשם יין כסך
לפי שכשים על מותו יין מלוה הוא חוסב מותר ממונו ואחרי כשל לבור ועלה
ירד לחפש ולירות היקף הוא כיון שזה ממונו ואחרי כשל לבור ועלה
כשעלה ונזוק מת לכל כשעלה מי לחסור בהנחה לפי שהוא משכח ל
לפלגי על שניהן כלא מחלוקים על גויס נר שמעון מתיר פ
בשתים ואין הלכה כר שמעון

ו המטהר יינו של נברי ונתנו

ברשותו בבית שהוא פתוח לרשות הרבים בעיר שרש
בה גוים וישראל מותר בעיר שכולה גוים אסור עד ש
שחישוב שומר אין השומר צריך להיות יושב ומשמר א
אף על פי שהוא יוצא וגבבם מורה ר שמעון בן אליעזר
אומר כל רשות גוים באחת

מעשה יי בן על נברי הוא שיעתקים ישראל
כי מתחלת עשייתו עד שיקיש טהור ויכיח לותו ברשות הרבים כשל יין ב
ולשכך צריך שיקיש שתוח לרשות הרבים ויקיש במליכת ישראל
לפי שהוא ירא ליכנס לבית שמא ירחץ לותו ישראל ויבוד לבעל יין
שכבר פחסר לכל חס שניח לותו בין גוי לחד הוא מותר לפי שלא יח
ישראל כזה על מים שלין לו ערירות כי ולחלו שיתה חלוקה כלא גוי
וי שמעון בן אלישוב חולק עליו על זה ואמר כל רשות גוים שתה היא
ואפלו ברשות לחד לסור ולכלכם בר שמעון בן אליעזר ודע כי פם
כשיקיש מפתח וחותם כיד ישראל מותר לדברי הכל ולעתי שהוא כ
ברשות גוים

יא המטהר יינו של נברי ונותנו ברשותו והלה
כותב לו שנתקבלתי ממך מעות אבל אם רצה ישראל ל
להוציאו אינו מניחו עד שיתן לו את מעותיו זה היה ט
מעשה בבית שאן ואסרו חכמים

ולעתי שמפתח וחותם כיד ישראל כיון שלין
ברשות הכלי שלו לסרו חכמים לפי שיכולים בו ליעשות מותר יין נסך

פרק ח השוכר את הפועל לעשות עמו ביין
נסך שברו אסור שברו לעשות עמו
מלאכה אחרת אף על פי שאמר לו העבר לי חבית של
יין נסך ממקום למקום שברו מותר השוכר את החמור
להביא עליה יין נסך שברה אסור שברה לישב עליה
אף על פי שהגיה לניני עליה שברו מותר

לחרת קנם שוה מקנסר

ביין נסך ויין קידוש ברוב שמעבר בשם לרשב כה יקן עליש נדה
לדבר יקלקל ישען שהוא כחלו שכר מחו לרבוב בו ולעתי יין נסך
ויקיש שכרו לסור הוריעבו שלין שכר הכל חבר בן לכל שברים מותר ביין פ
שלא נתבחר בו לעתי יין נסך

יין נסך שנפל על גבי ענבים

ירדחם והם מותרות ואם היו מבוקעות אסורות מעשה
בביתוס בן וונין שהיה מביא נרונרות בספינה ו נ
ונשתברו חביות של יין נסך על גביהם ובא מעשה
לפני הבמים והתירו זה הכלל כל שהוא בהנאתו בנותן
טעם אסור וכל שאינו בהנאתו בנותן נותם מותר בגון
החומץ שנפל לנרים

הילחי לקטלים לפן מקטם כך ואם היו
מבוקעות וקיה כסכייתו בנותן טעם לפנות ומוס לח קיה פהכייתו
בנותן טעם מותרות ומעשה בכיתוס בן זוכין לומרו שכפל לתוך ה
הגרים כמהיו קגרים ריתתין הוא מהוא טעם ויתחלה עד סוף ואם
כי זה ואם מקולה המקטם יש בתניתו בנותן טעם הוא שעבין מקולה
התלמוד נותן טעם לפכח הל פחיתו הטעם מפני ומחתיקו ואמת
שעבין כעגמו הל בהנחתו בנותן טעם כאלו נתמי יש בטעמו הכייה
ואחת שהשכה קולחו פתין כסכייתו בנותן טעם כלומר פתין הכחה
כי כשמעת אותו הטעם ואם מקולה התלמוד נותן טעם לפכם ואין ס
שמפורש אחת ילמדנו רבן שפי מיכין כלומר מין כשוכנו מיבו ניס כאה
לדבעה הפוקין החלוק שחוד שיהעדה לבר כדבי ויפשידו לס כ
בטעמו הס כריחו בשעתו ולאחר זמן כלומר פתוח סל קלקולו ממנו
מיתחלה ועד סוף ואוה כגון שמיכות שכבר לח קיה שהתגרב עם ה
הרבם שהוא מפשידו תמיד ואחלק השני מיסיה חיבר שהתגרב עם
שהבים הרבר שהתגרב כו בשעתו ולאחר כן כשעתו כ היין בתבשיל ה
שכבר לח בתבשיל הרע ואוה הנקרת שכבים מתחלה ועד סוף ואחלק
הכלים שיכבים טעמו בשעתו ולאחר זמן מפשידו כשילדו שהגיעות
הבשר ואחלב עם שחפלים לפי שהוא חיב טעמו ריחו ובלועו ואח
כך מפשידו ואוה שקולק מעבים ולבסוף טעמם ואוה לק הרבים שם
שמפשידו לפי שעה ובריב ימים מעבים כגון ע"ירוב הרבם כיין
שהוא שקולק ירד ולבסוף יתחזק עליו החוץ שכל יין ואח יקיש ה
הרבם ימלל שיעשה לו ריח טוב ואכות ענין ואחרי ואכל זה לפבח פי
יין נסך בקרת פנם מעשיו אחכם שנם מתחלה ועד סוף אין נרוך
לומר שהוא מתר מכל החמורין ושני חלקים הבשלים לח נתבחר כ
בתלמוד לי זה מהן לסור ולי זה מהן מותר ולפיכך הכיים לסורין ג
ושל זה התמו בגרים רותחין לפי שחם הם קרים הוא מתקן טעמו ל
לפעמו ואחר כן בשהרב מותן ומרתיחין כאחרונה ואחמין יפשיד טע
טעמם

ג נברי שהיה מעביר עם ישראל נדרי יין במקום
למקום אם היית בחזקת משתמר מותר ואם מוריעו ש
שהוא מפליג כדי שישתום ויסתום וינוב רבן שמעון בן
גמליאל אומר כדי שיפתח ויסתום ותינב

פחזקת מתתמר הוא שיאמר לגוי העבר ואני לכא ואמרו לי לעבד
מהעבב מרכיב ירד לפלוח ירד לכא בחבית ואם יש לגוי עבד מיתאמר
ממכו זמן שיכול לנקוב ולכוסו מעבד כי בחבית ויכול ממכו יין ני
יסתום אותו שנקב וייבש מקום שהתום הוא יין נמי ורבן שמעון בן
גמליאל לא חייש לסיומת ויש חזקה כדי שיפתח כי בחבית כלי ו
ויכיל יין ממכם ויסתום כי בחבית וייבש כל שכלי כלי וזה הזמן
לריך מן הזמן שאמר קנח קמל לפי שרבן שמעון בן גמליאל אומר ל
לח יכול לנקוב שכשוי ולסתום אותו שנקב לפי שיכול ממכו אז מ
מכל שכשוי מעבד כי בחבית וחכמים חיכן חולקין על רבן שמעון בן
גמליאל שכשוים כשוי בחבית מעיד שהוא כדי שיפתח ויגוב ויגבב
לפי שלא כול לחשוך כעיד ולסתום בעיד שלא לפי שזהו שכר בשני
צבעי העבדים שכל מחלקתם שכשוים כי בחבית שיפתח בשיד שם
שיפתח לחשוב בו ושין שכיר שכר אחד וזהו ממכר ויבשם גם כן ו
ויסתום הוא גזור שפתום שאין ענין שיפתח ומלכה שרבן שמ
שמעון בן גמליאל

המניח יינו בקרון או בספינה והלך לו בקפנדריא נבנם למדינה ורחץ מותר ואם מודיעו שהוא מפליג כדי ש שישתום ויסתום ויגוב ר שמעון בן גמליאל אומר כדי ש שיפתח וינוף ותיגוב המניח את נכרי בחנותו אף על פי שהוא יוצא ונכנס מותר ואם מודיעו שהוא מפליג כדי שישתום ויסתום ויגוב רבן שמעון בן גמליאל אומר כדי שיפתח וינוף ותיגוב

קשה לריש הוא מיבעי ליה מעשר זה ויצא מן הכלל שכבר אמרנו כמה פעמים ובכלל תמר כשכבש ופתח שעיר לעשות נרכו לפם כמשיכות וכן ממתינין לו עד שיחזור והוא יצא מעשר תחר ונכנס לעיר ועשה מה שרצה והתמקמק ומתישבו מחלקתם בכלם הלכות בשער זמן הפסקה לפי שעשה כל אחת מקום קבלה ותחמיר לפי שהדיר בישה כאומר איכול לכם לא דרך ע עקיצין ולשיבך ירא ולא יבך ונחצי שהתמקמק לכל כים לא כיון ש שעשה יבך אבל אם כתב בשיבך שיבה כיון שכשהי ממנו ולא נתפקפ יתבשל וכים שהיו יודע מי ידקה יתחר שמא מחברו ירחנו ולפליג ית תמקמק ממנו יתר מזה שזמן לא יתבשל וכשהי ממנו כן בשיק כחנותו ואמר יכול הוא לבוצר פתחו ויעשה מה שרוצה ולשיבך יתבשל בשהות מזה שזמן אין בשיבך כאומר כים שעשה שכשכם בשיבך כים ש ויקתר מן העין הוא שכאמר שיהיה מבשל בזה שזמן לכל בחנות שעשה קיה כשהי יתר לא יתבשל לפי שהוא ירא שיהיו הבעלים ואי אפשר לו להעביר בחנות שהקומו לשיבך שעשה זמן בחר לדעת חכמים כל ולדעת רבן שמעון בן גמליאל גם כן והלכה כרבן שמ שמעון בן גמליאל בכל

ה היה אוכל עמו על השלחן והניח לפניו לגין על השלחן ולגין על הדלפקי והגיהו ויצא מה שעל השלחן אסור ומה שעל הדלפקי מותר ואם אמר לו הרי מוזג ושותה אף על מה שעל הדלפקי אסור חביות פתוחות אסורות סתומות כדי שיפתח וינוף ותיגוב

דולפקי הוא כלי זולתי שעשלחן שיהיו עליו כלים בהוכלים ומעשין ומקח לוקחין ומניחין על השלחן ואין הסכרי יכול לשלוח ידו לרבר ש שהוא של הדלפקי עד שיתן אותו כעל הבית על השלחן ואומר ת חביות פתוחות לסוריות לל אחביות שיש בהן שהניחו שם ואף אתם על דעת רבן שמעון בן גמליאל

בלשת שנכנסה לעיר בשעת שלום חביות פתוחות אסורות וסתומות מותרות ובשעת מל מלחמה אילו ואילו מותרות שאין פנאי לנסך

בלשת נקרא החיל הנכנס לעיר לשלול אותה ושולחין יד בהמון כב בני אדם ותיגנם ויחשם ובלשיך נקראו בלשת לפי שאם מח מחשבין ממון בני אדם נחוקין אותו

אומנין ישראל ששלח להם נכרי חבית של יין נסך מו מותר שיאמרו לו תן לנו את דמיה אם משבנסה לרשותו מותר המוכר יינו לנכרי פסק עד שלא מדד דמיו מותרין מדד עד שלא פסק דמיו אסורין נמל את המשפך ומדד לתוך צלוחיתו של ישראל אם יש בו עקיבת יין אסור המערה מכלי לכלי המערה ממנו מותר ואת שעירה ל לתוכו אסור

כבר ידעת שהעיקר כיין נסך לאסור בהנאה ואסור ל לעכרו ומעשיהם שמשיבה כנגי קנוק כמו שפרשנו בכבר קדמו מקדמוני שכשם שיתנסך כשם היין כיד גוי וכבר בארנו גם כן בראשונ ובחמישי מכתבות דיני המשיכה ובקנוח עקר זה בשיקוי היין כלשון הגוי וקנוח לא יתנסך יותר כן נעשה יין נסך דמיו מותרין וכן כשיקוי הגוי בהגעתו עם היותו יין נסך בשעה תחת כגון שימזוג

לו יקוי של יינות דמיו מותרין וכל שכן כשנתעשה נסך קודם שיקבהו ואם פסק עמו דמים שמכח דעתו וכשמזג לו שיערבל כו שלו יערבל ובא שכלי כרמית הגוי קנוח בשיכוי ומערבל בדמיו ולא יאמר יין נסך עד שיגיע כו לחר כן וכשמזג לו עד שלא פסק ונתנבל שכתוב לו קודם שיגיע עד שיפסוק עמו ויפרע לו מה שכשלר מן הדמים וכבר כתבנוך כבן כשכתב בו וכלו קוח קודשיעבו כשהן זה קשין כלכר כלום ואם אסך ולא פסק עמו לא שכתב רשתו ולא נמזר קבן שרשיפרע הדמים וכ וכבר קדם שכתוב כשיפסוק הדמים וקבל הדמים שכ שכתב לו בידיו כל דמיו מותרין ובשלא יהיו לו אלא הגוים משות מהנין ונתן לו ישראל המוכר על דרך הלואה וחזר גוי ונתן סחורות כו ביטל לו ד על דרך לקוחת ממנו כשם זהו מותר ושכבת יין שכתב כו שכתב לחתן היין כרחית והמערה מכלי לכלי הוא שיקוי ישראל מכלין לתוך הכלי שכיר הגוי וקנוח הרין הכלי הגוי עשוי כשים בו יין נסך וחבלו הוא בחרן ושכלון שמחבר בין ם שני כלים בשת יציקתו וקנוח הקרקע כ בנוח שפור ועל זה קיקוי תלחור היין שכר כלי העלינו מעל הכנוק היין שמחבר שכתוב לעכין יין נסך וכן הוא שיקוי ולפיכך נוג מיזיק עכין ם שיקוק כמו שכתבר וקנוח שיעוק וכבים ידו קודם שיגע הרכר שהוא יוצק מל שכלי שתחתון לחר כן יעוק פעם שנית כמו בלחשנם מן יוצק יוצק כמו שעוקין כחוזק וקנוח לשמיר היין קשפי מו כפונו כשני ועל זה הדרך יקיק השעיר מחנו מותר

יין נסך אסור ואוסר בל שהוא יין בין ומים במים בנותן טעם וה הבלל מין במינו בל שהוא ושאין מין במינו בנותן טעם

לא יקיק רחוק בעיניך היות היום לאסור נזה כשנזק קדיני לענין מ שיקיק כעבר שנתן היום ופסק שהלכה כיין נסך בלבר בלום שבתבנך לענין שנוק מטמא עונשין שמדרש כזיק וקנוח חוסר כמינו בכל מקום לא שנוק מיסורת לבר שהיה ולא שנוק קיהיה לבן מיסורת ובלבר שעיר מכלי רחק שפק יקיק הרבי היעצ שמטו ים לו שעור גיזל לכל שם עיר יין נסך שפק טפק כיין הרבה מן היין שהותר הכה זה מינו מ שנוק שמותר בכל שפק כיין נסך ה הכל שמות עליו שעיר היין שהותר על מינו מן היין נסך ה שכל שמות עליה על שעקל שעורב שמטו מלה שעלה מיין כאסר הכל בשפק ופסק שהלכה גם כן שהין כו שפק ולא פקפוק ו שנוק עקר כוהג תמיר בכל שמות שכתורים בין במינו ובין שלא ב במינו כשנתן טעם חנן שעכל יין נסך שמנם יין נסך שעו שהוא לברול שאור עם שכ בו ולא יבבך כיד שמומה מן שחרם ם ושנה כמו שפתינו כך לשנות כמו שחשה שחת שבני שנשרת שת שבני כמו כן חשם שחת תשים שת שבני כלו שבל ושפשת שרש שעשה שאסרו שמות מין כשמינו שטשה שלא שנתן טעם כמו שנתן שם שנתן טעם ונשאר מינו כשהוא שנתן שם שנתן טעם ונשאר מינו כשהוא שנתן שם שנתן טעם ונשאר מינו כשהוא

מ אילו אסורין ואוסרין בכל שהוא יין
נסך ועבודה זרה ועורות לכובסין ושור הנסקל ועגלה ע
ערופה וצפורי מצורע ושער מזיר ופסר חמור ובשר ב
בחלב וחולין שנשחטו בעזרה הרי אלו אסורין ואוסרין
כל שהן

כבר נתבאר לך בפרק ממכסת עלמא דעת רבי מאיר שהוא סבור לת
שרצו לימכות במקדש ולפם בחרנו זה שנתן תכלית הכיאור וזה ת
התכת סבר שפמיהו כדבר שלמור שני עניבים האחד שיהיה דרכו
לימכות ושפני מיהו לסור בהנאה שהוא לוסר בכל שהוא ולמרי
יין נסך שבתערב בחיוה מכין שתערב מן התכיות בשאר בכל
בהנאה לפי שהשני עניבים שנזכרים בתקבנו כו וכמו כן דיבר עז ע
על דרך משל בדיברים רבים ובפר בשפורים קיבה ומנולת מפער ב
נזיר בתורת כהן שער קרבן ופטר חמור בחמוריס קרבה
וחתכות בשר מבשר שתבשל בחלב לו מן חולין שבשחטו
בעזרה בחיכות קרבה ולפי יהיה קרבני
כמה יהיה בכל לסור בהנאה ובשור שנסקל ובעגלה ערופה ופטר
חמור "יהרג בכל ובבר בחרנו בשני מקדעתן שחלב בלן לסורין "בין
בהנאה ודיוק בל אחד מהן והיות בל אחד מהן בדבר שדרכן לימכות
מבואר ובשלים לפון השבשב שרי חלב לסורין לאוסרין בכל מקן לת
למעוטי דבר שבמכין ולינו לסור בהנאה בפון בשר שחלב עם ח
חתיכות בשר לו לסור בהנאה ולינו במכין בשר ערוב קמח שלשים לו
יין בלשים עם קמח חולין לו יין חולין מה שעקר לינו מהבב בכל לפי
שהדין בחבית של יין נסך שנתבדד לפון שנתנסכה לעז בשתערבה
בחבית היבש יאסר בכל לבנים ויטול פיעור דמי לותה החבית ני
ויפלילו לים החלח וזהו פירוש יולך בני לים החלח שקדם לבן יזרו
בפרק שלשי חזו המסכתא ולין בם בן בל שם מזברו לפון בהנאה ולבלי
לסור בהנאה ' שקדם בלומר לוסר בכל שהוא לפי שהעלה ובלתי
שברים שם מלסורי הבהה ולין שקדם בהן זולתי שבעם ידברים בלבד
רבוני לומר שקם לוסרים בכל שהוא בפי שבארנו בתוף עלה ועד
בי שם שזכר בזו שמסבה בי שם לוסרים בכל שהוא לפתים בלבד ובריר
שלבד יין נסך שהוא לוסר בכל שהוא לפתים בלבד לבל שהתערבה
חבית בחבית לינו לוס שבל בהנאה בפי שבארנו ומ' בשאר בלבד
בין בפון בין שלח בפי שבאו ולוסבה יבא שלבל בין לסורין ש
שבתירה לפי שהוא בזמן שהוא לסורין חוזר לעצמו בלבד בשאר
בל לסורי שבתיר שבל בדבר בן לבל לסורין הוא תלוי בזמן ובשאר
הזמן בר לסורין ולפיבך לת התבה בו שתלמוד בפי שהתבה בין נסך
ושבל בפי שבקדמנו ולבן שלו שעינים בלם ותפרים בינים נתיב
קו הינער בבלן

י יין נסך שנפל לבור כולו אסור בהנאה ר'
שמעון בן גמליאל אם יסבור כולו חוץ מדמי יין נסך שבו

כבר נתבאר לך בין בשך שהתבסך לעז פוסר בל שהוא בפיבו וחבית
בין חבית שליך שבייה לים החלח וזה שבור שבהן הוא בור
של יין ופ הוא יין של גוים שבקדת שהם יין שלן לפו שיהיה פ ב
בשבסך לו לת בשבסך הוא שתערב בבור של יין שסק שהלבה בו ב
בדבן שמעון בן גמליאל ואשבי שהוא לסור בהנאה גם בן דעבי ל
לומר שהם יין בפו שחדרו שבשם יכולת בן יין בסך לסור בהנאה ומ
ומטמא טומאת חמורים בבזית שהם יין לסור בהנאה ומטמא טו
טומאת משקין בריבית והמשקיל יבו אבל לתני לסור בהנאה ומותר
בהנאה טומאת חמורים הוא מיטמא לרם וכלים במגע ובמשא בפו
בלבה וטומאת משקין היא טומאת בלה תטומאת לרם וכלים במגע ובמשא בפו
וכפיהתם לרם מלן רבישית בהבלה גויתו ולה יטמא ושאר יתבארו ע
עקבי שלה הטומאות בשקומתין

יא נת של אבן שופתה גוי מנקבה
והיא טהורה ושל עץ ר' אומר יגגב וחבמים אומרים
יקלף את הופת ושל חרס אף על פי שקלף את הופת ה
הרי זו אסורה

בשדרך בה הגוי לי לפער לה שלח יקלוף תשבי שהיו
על מנן ולין הלבה בר'
הלוקח בלי תשמיש מן הגוי את שדרבו להטביל יטביל

לחגיגל יגעיל ללבן באור ילבן השופד והאספלה
מלבנן באור והספנין שפה והיא טהורה

בלי תפמים

ג"ל תפמים לפלח ובלבד שיהיו שלח הפלים מן הממכות בגון הב
הבריל וזכוכית ובמו בן בלי חרס הסוגר בתבר בגון בדיבין טבילה
ולפלבו הם חרסים ולמרו להגעיל ג"ל בישלי גוים וזה שיהיה לותם
בתים ריתיחה גדולה ולם הוא יורה גדולה יקיף לבו על שפתה טיט
מן שישה בדי בישלו קמים על שפתה וירתיחו עליהם שמים ריתיחה ב
גדולה ובלים שדרבן להגעיל בגון קדרות בחשת ודומיהן
ללבן בגון הפטרים והחפבלות שבולין על"ידן והיוצא בהן יקוד מ
מבן לימוד בישלי גוים לחר שהבשלה למה שדרבן להגעלה ובלבון ב
בשם למה שדרבן לימון וכשיטבלו לחר בן בתרבותם שהם הם ט
טמורים לעבין הלסור ומימתו בם בן מנסף על עיבן טומאה ונקדש
ונסספין שפם ובלבד שתהיה הספין הספין שנם ובלקה שהיה בה בומנת ולם
בושבת בקדקן שקם עבר פעמים שתתם בה וזה שק שבתבון ב
בשפה ולם תעתיד לותה בלבן בעין בבן שלו ויהיו לו ליבן לותה ב
בלור זה תבלית הסבר שלבל לעניין טומאה ונסיה לי לסבר בלה ע
שבילה בתי שקה וזה תפור שהה טומאת בגוים ולע זה '

לבן
ושלישי שבת עבודה זרה

מסכת הוריות

ים להקדים למסבתא זו עקרים שם בריבים למי שיבה להבין
לותה וזה בי לחת ובלבים שבות לה שתעיז ושייב על זדון בל
לחת שהם בתב בתוב בתורה ויתחייב על שגגתו לחת שתקן קר
קרבן העלת ובלן שבויות בדולם שבת בריתת ולוזם בבלדם ושבלה
חלה הבלבים ולחת עז ובשגבב בלחת שלה הבלבים ולחת שבות
שהוא חייב להביא בשבה לו שעיד בשי שבתבאר בפרשת ני
ויקרא בלומר ולם בשם לחת שחטה בשגגה וגו' והביא לת קרבנו שם
שעירת עזים ולם בשם יביא קרבנו להטלת בקבה תמימה יביאנה
ולם שגב זה היקיד בעז' הלטלת שהוא חייב להביא שעירה על בל פ
בנים והוא שם שבאמר בפרשת שלח לך לם בשם לחת שחטה בשגגה
והקריבה עז בת בשבתה לחטלת לפי שהם שהוא ולבר בקרן הוא ב
בשגבת עז בת בשבתה לח

הוו בית דין לעבור על אחת מכל המצות האמורות ב
בתורה והלך היחיד ועשה שוגג על פיהם בין שעשו ו
ועשה עמהם בין שעשו ועשו אחריהם בין שלא עשו
ועשה הרי זה פטו׳ מפני שתלה בבית דין הורו בבית דין
וידע אחד מהן שטעו או תלמיד שראוי להוראה והלך
ועשה על פיהם בין שעשו ועשה עמהם בין שעשו ע
ועשה אחריהן בין שלא עשו ועשה הרי זה חייב מפני
שתלה בבית דין זה הכלל התולה בעצמו חייב והתולה
בבית דין פטור

עבין הסורלה פעליס יתחייבו כה׳ מילמרו
לעם מותרים אתם לעשות רבר פלני ואמרו ועשה פוגב על פיהם ל
לפי שהם היה סוגב אלא על פיהם חייב קרבן שגגה שהורו שהלב
הקרב מותר אם בתבונן לאחבל אמן ואכל חלב הקרב ואבלו על פיהם אינו ח
חייב קרבן אבל אם בתבונן לאחבל אמן ואכל חלב הקרב חייב קר
קרבן לפי שלא אכלו באכילה אחת ורבי יוסי פוטר לא לפני מב
מעבירים ובן אם עשה אלא על פיהם פטור לעבין שהקדימו
מתחילה הרה מעשה תלוי בקהל והורו בה׳ ומעשה זו ר׳ יהודה
היה דאמר מיחיד מעשה בסורלה ה׳ פטור אבל רבנן אמרי יחיד ש
מעשה בסורלה כל׳ חייב עד שיהיו רוב יושבי ארץ ישראל עושין
על פיהם ואותה שעה יהיו השומעין פטורין וכי חייבין בקרבן בזמן
שהיהנו ויושבי ארץ ישראל אלו הם כהנים וכל ישראל עמהן מ
אבל אחת מהן עד שיהיו כל מעבדי ל׳ מלאכות אלו הם בתקופה זה הם כל
ישראל ואין מעבירין לאחר הם תוכה לארץ וזה מיודע שטעו ושעה על
פיהם שהרי ב אין אדם חייב בלומר חייב בקרבן עד שיהא עבירה
וזה כי הוחיל וידע שטעו ועשה מיד הוא ומחזור חינו חייב קרבן ו
ויהיה קונטיה זו כמו שבארנו שהוא שוגג בשעה שהרי יקבוץ על פי ס
הוריה אבל יורוך ואחר כך לעשות על פיהם ואחילו טעו ויודע ב
בטעותם ולבוסף עשה על פיהם ואחשב שהיה יודע שטעו ולפיכך ע
חייב קרבן יחיד ולא יכפר לאחר עשו בשגגה ואחלו על פיהם ו
ואחרו שהעלה בשעתו אחלו לא היה בדעה שטעו אלא מאחין
דרכו שיעשה על הוריאתם אלא כאלו לא הורו הם שעשה
אלו בטעות ונעשה הדבר אלו כאלו לא הורו הם שעשה חייב

ב

הורו בית דין וידעו שטעו וחזרו בהן בין שהביאו ב
בפרהן בין שלא הביאו בפרהן והלך ועשה על פיהם
ר׳ שמעון פוטר ור אליעזר אומר אפילו הוא אפילו

ישב לו בתוך ביתו חייב ה׳ לו למדינת הים אבל ר׳ ע
עקיבא מודה אני בזה שהוא קרוב לפטור מן התורה א
אבל לו בן עזאי אומר שנא לו מן הישוב בביתו שהישוב
בביתו אפשר היה לו שישמע ווה לא היה אפשו לו ש
שישמע

ר׳ אומרים פוטר לזה מעשה מן הקדרן לפי שהיו מפיון מוחלם
מפשטה כריב יכפר זה שבגר זה עשה בכלל ריב הכתוב אים מפשו׳ ור׳ מ
אליעזר אומר מפני לפי שהיה לו לשאול וכאלו אומר לא אכלו אלא כמי
שאכל ואילו יודע היה חלב לא אוכל אלא חייב אלא אחד מהם אלו
כאלו שיתבאר ענין זה בריאתן לפיכך מי שעשה לאחר מה
שנודע לו מביא אשם תלוי ואתבאר בתלמוד ור׳ אליעזר מבריע
אחר כן אמר מפני שהיה לדעת ר׳ אליעזר היה מי שיש בביתו ולפיכך ה
היה חייב בחשם תלוי שהרי הלך בדרך לילנו חייב בלום לה בבי בכל
ואילו אם עקיבה וכן עולי הרגל כמי שטרח לבאת בדרך ולילנו ה
הולך שבשני חלב היה יוצא לדרך ועשה ר׳ עקיבה שכר לה שעשקן
בגרבי הדרך מילנו יפול ליאשל ואחלו היה בחמיה הים וכן עזאי
אומר הואיל ואין בעיר אלא אחד אחת הים מיעשה בביתו והלכה בר ה
אלעזר ובר׳ עקיבה

ג

הורו בית דין לעקור את כל הגוף
אמרו אין נדה בתורה אין שבת בתורה אין עבודה וזה
בתורה הרי אילו פטורין הורו לבטל מקצת ולקיים מק
מקצת הרי אילו חייבין ביצד אמרו יש נדה בתורה א
אבל הבא על שומרת יום כנגד יום פטור יש שנית ב
בתורה אבל המוציא טרשות היחיד לרשות הרבים פ
פטור יש עבודה זרה בתורה אבל המשתחוה פטור הרי
אילו חייבין שנאמר ונעלם דבר דבר ולא כל הגוף

מין כל חייב קרבן ויהין מעשיו על פיהם פטורין עד פיהם הרבי
פטעו כו דבר מין הקדרקן מוליה כן אכל אם הוא מכוון כל כ
כך פטורין כו קנדו ן׳ ר׳ פטורין לפי שלא נקרן טעות ואכל הוא
פטור ויהוא עבין הסורלה ול קרי כי רב הוא שמיכון ליה ויהיה כל מה
פעשה כפי שכחתם חייב קרבן יחיד כיון שהקדימו ונשוחרין עם ב
כנגד יום כגר כתרומה ברהם מבלה ונעזר יבלאר דיניהם בולם ו
וחכים ויהעזל טעותם כה שיחמרו לה יהיה נוחרין טעות וטובר יום
אלא אם רחתה דם ביום או בלילה לה לפי שהזכה לה תהיה זכה עד
שתרחה הרם שעשה יומם ויטעו אם ויחמרו ביום ויחמרו עוחה שהוא מה
מכקר ועד שרב שלבל יום לפי שנחמרי יחי זוכה וכשיטעו בזה שם
השעור וכשלו רוב הקהל כשותיהן שהן רוחות דם בלילה כיוצא ב
פעם יהיו חייבין פר השלם וכן בשבת שיחמרו שהוכיר בלבר חייב
לפי שבחמר אל יבא אים שהקדימו לבל בשהוציו לו ויקלה ויהן בם כן
בעו שיחמרו שהשתחוה הוא שהוא חייב שבחמר לה תשתחוה לאל
אחר ועבין השתחויה שיעשו יהין ורבנין על הקרן לבל אם
השתחוה לעז בלה פיטוט יהים ורבלים אינה שהתחויה הבה בשיהיה
פטעות בכמו אלה שהביאו אם שם שהיהין קדרן והעושה על פ
פיהם פטורין לבל בשהביאו אקרן שם פטורין ושעשה על פיהם חייבין ושהו ה
לו שהך ברגל בשהקרן שם פטורין ושעשה על פיהם חייבין ושהו ה
אחרו שר שיהרו בבר שהין שהדרקן שהרין בו

ד

הורו בית דין וידע אחר
שהין שטעו אמר להם טועין אתם או שלא היה שופלא
של בית דין שם או שהיה אחר שהם נר או שמור או ג
נתין או וקן שלא ראה לו בנים הרי זה פטור שנאמר ב
באן עדה ונאמר להלן עדה מה עדה האמורה להלן עד
שיהיו בלן ראויים להוראה אף עדה האמורה באן עד
שיהיו בולם ראויין להוראה הורו בית דין שוגגין ועשו
בל הקהל שוגגין מביאין פר שוידין ועשו שוגגין מביאי
בשבה ושעירה שוגגין ועשו מוידין הרי אילו פטורין

מעכלה על כל הוה ליה מיבעי ליה ואפילו מיא מנינהו מלא לא
מצטרפים ואחד ואחד בפני עצמו כדתניא רבי ובית הלל מעידין עכו'
בכור ובפני עצמו ובכור בהמה טהורה בפני עצמו ובכור בהמה טמאה
היכי דמי אילימא דמסהדי בהדי הדדי מאי הוי עלה הכי נמי דמסהדי
עלך ולמדנו בפירוש פסוק זה עמך כרוכין לך כלומר מיוחסין חזקן
מלך רחם בניהם חיכו כבר לגיורי בפני עצמן לפי שהוא מכורי ולא ירחם
על בני אדם לפי שאינו יודע לחקות הבניה וחכמי גריכים להסכמת
סנהדרין על ההוראה שבאחד מהם כל עדת ישראל יצאו

הורו בית דין

לאחד מן השבטים ועשה אותו השבט על פיהם ואותו
השבט הוא חייב ושאר כל השבטים פטורין דברי ר'
יהודה וחכמים אומרים אינם חייבין אלא על הוריות כ
בית דין הגדול בלבד שנאמר ואם כל עדת ישראל
ישגו ולא ערת אתו השבט

בפרי בתרתי בהקדמת מסכתא זו מעלה
סנגדינן מקל מכיון דר שלה ושני לחטא וניחיל מכיון שעירה וכנגד
שחר היחול ולפים מקום דר מכיון כשבא לו שעירה וזה
שנאמר ומקדיבו מקהל בחלקו כו ר יהודה ור מאיר ר יהודה סבר כ
כל מקהל ומקהל ור מאיר סבר מקהל מסורה בלבר והוה דר שגיגל לפי
שאמר מקהל ישראל כולו ור שמעון אומר כל מקהל ומקהל דר שגיגל גם
כן מצטרף למכין השבטים שחטאו לפי שכל שבט יקרא מקהל כמו שם
שנאמר וישמיע יהושפט בקהל יהודה וכשבא שבטים שם רוב המכין
על שבטים כמו שבארנו בהקדמה ואמרו לו רבנן לר רוב מכין וכבר
ישראל ואעפ"י שזה בהקדוש מעשהו מכין השבטים לא מיבעי
ילעת דעתך יהודה שאומר כל מקהל ומקהל ולא יחייב עליה חטאתו על ידי חטאים
כלום לפי שזה מרכבות הריבה יכילו לותן עליה חטאתו על ידי חטאים
וכאן כן לדעתך יהודה שבט אחד שעשה בהוראת דר שגיגל שאר ג
שבטים מביאין על ידו כשהיו רוב מקהל ולפיכך אומר ומאחר בכאן ומאחר
שבט פטורין לפי שהיה לותן השבט עושה בהוראת עצמו ור שמעון
אומר כמו שבשעת כל מקהל יקריבו דר שגיגל על ידיהם כמו כן כ
בשעה רוב מקהל יקריבו דר עמהן על כל פנים מקריבן הריחו לדר
לפי שהם לותם שהורו ואין דעתו מיכיח מי שלא חטא בשום פנים ו
וירחם שחשבו שלא בא זה מקרוב שבשבט השבט הזה רוב מקהל
שעשו בהוראת דר שגיגל שבר שגיגל לברים מביאין דר בלבר ושני
פר ושעיר ואלכה דר יהודה כמה שאמרו מקהל ומקהל מכיון ואתן
מקריבות מקדישין דר העלם ושעירי עו ואלכה בחכמים ואחכם ה
הדיוט שלוקחים נחם אלה חבריה ושעיריה אמרו דר העלם דבר
ושעירי עו מתחלה נוכין לחם ואיכם בחין מתרומת הלשכה ואלה ה
הפרים והשעירים כלם שם בשרפים כמו שבארנו בחמישי מזבחים

פרק שני הורה כהן משיח לעצמו שוגג
ועשה שוגג מביא פר שוגג
ועשה מזיד ועשה שוגג פטור
שהוריית כהן משיח לעצמו בהוריית בית דין לצבור

אמר בפרשת ויקרא אם הכהן המשיח יחטא וגו' והקריב על ' ח
חטאתו אשר חטא פר בן בקר לחטאת זה הכתוב מדבר על שגגת הבקרה פר
על כל המצות ואמרו לחמית העם דבר על שגגת המעשה כמו שהקדים
לבן מהוא נדיך שיורו בשגגה ויהיו קשטין עושין בשגגה על פיהם
כמו כן חמיים לה יביא אלא על העלם דבר עם שגגת המעשה וזהו
שנאמר מעשה בשגגה על הוריתו שהורה לעצמו בשגגה וכבר את
נתבאר בהוראת דר לנכונו כי אם היה דר בפני עצמו פטור כמו כן
יהיה הוא כאחד אלא מפני שענינים פטור מן הקרבן כי המזיד אינו ח
חייב קרבן ואתה אי זה הכהן המשיח מיהיה חכם מוטלת ויורה בפני
עצמו וזו יתחייב פרים בפני עצמן מבל כשהוא היהו מוטלת אז כ
שנתבאר עם דר בהורה שעשה כשהוא היהו קמן על הוריתו
עם הוריות דר הרי הוא כאחד מהם דבר שמוטל על הוריות שעשו
אחר הוא שהורה דר הרי הוא כאחד מהם אבל אם היו מוטלת שניהם ר

מיכ שהקהל חוץ יתכפר לו עם שבשגה שהם היו מן שבט הוא לחלט מקום
לבטל מקצת ולקיים מקצת שבני חוץ מה שהתיקה בדר עם בן נריך קשלם
דבר עם שגגת המעשה ואיהו חייב אחם אלני כשהוא מפתיקה ולא ב
מהיעלה בגון דר עם הגבור ושגר יתבאר זה

הורה בפני עצמו מתכפר
לו בפני עצמו הורה עם הצבור ועשה יגם הצבור ט
מתכפר לו עם הצבור שאין בית דין חייבין עד שיורו
לבטל מקצת ולקיים מקצת ובן המשיח ולא בעבור זרה
עד שיורו לבטל מקצת ולקיים מקצת

היה שלה על הדעת שבהן גדול לאמלו עשה כהוראת דר לא יתכפר
לו עם הצבור הוראל ואיהו מתכפר עמהם כגון בשבור אלא בקרבן
מיוחד לו בפני עצמו כמו שבאר במקדש פר החטאת לאמר לו וה
וקולישנו בבאן שמתכפר לו עם הצבור כשבשגת קף עמהם בשגגה
כמו שהקדימנו כמו שאמר יתעלה על חטאתו לחוד חטאת לל בשיהיה
מעלה מיוחד לו לבדו חוץ מהם יביא קרבן בפני עצמו אבל
כשבשתקף עם הצבור לא ולאמרנו עו מאחר מצות לפי שבאמר בפרר
מצות ובעלם דבר מיעני הקהל ובאמר בעו ואיהו הם מעניני העיקר
כמו שלפם באמרו מעיני דבר ולא כל שבן ואמרינן בעו ואיהי
צריך לבאר כי ככל מקום שאמרנו שאר מצות לובל הקטנות בעניין
זה בלי זה מקום שבא כי אמנם בדבר בשאר החוזת ושלפים מצות לא
תעשה חייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת אין חייבין אלא
העלם דבר עם שגגת המעשה וכן המשיח ולא בעו אין חייבין שם על
העלם דבר עם שגגת המעשה כך הדרש שבהן מעידו לעצמו בבר הגדול
לבבור ומעו בשאר מצות ושגגת המעשה הוא שיש מן על מותה הוריית
ויעשה בהם ויהיו מוטב על פי הסוראה כמו שנתבארנו.

ג אין חייבין
אלא על העלם דבר עם שגגת המעשה ובן המשיח וב
ובעבודה זרה אלא על העלם דבר עם שגגת המעשה
אין חייבין אלא על דבר שזדונו כרת ושגגתו חטאת
ובן המשיחה ובעבודה זרה אלא על דבר שזדונו כרת ו
ושגגתו חטאת

בבר בתרינן מזה שאמר בפרשת שלח לך וכי
תעבו ולא תעשו שהוא מדבר בשגגת עו ואמר אחר כן תעשה אחת '
יהיה לכם לעשה בשגגה והכתוב אשר תעשה ר ד' אמה הוקש כל ע
עשה בשגגה לשגגת עו מה עו דבר מחייבין עו' זדונו כרת ושגגתו
מהכתוב חייב בשגגת עו חטאת ואין חייב בשאורנו בה קרבן חטאת
לף כל עשה בשגגה שר שגגה בדבר מחייבין עו זדונו כרת ואין
יתחייב על שגגתו חטאת
ואם היה לותו דבר שחייב היחיד על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת
לא חייב דר בשאורנו לא שמעינן קרבן חטאת ואין חייב דר בשאורנו בה קרבן חטאת
מחייבין על זדונו כרת יתחייב היחיד ואיהו מדבריהם שעליהם
ואמרינן על הוריה בו על התבאין שהקדימנו קרבן מלבר תמצה
דברים וסם פסח ומילה ומעבר ומעשה מקדש וקדשיו לפי שהשגגת
ומילה אמר שהם בכרת כי קרבן ק' לא הקריב: במועד ואחטו ישמ
אבל ליבו חייב על שגגתו חטאת לפי שהם מצות ועשה ומבאנו שבתוב
שחייב קרבן חטאת על מצות לא תעשה והוה אמ' מחת מבל מצות ק'
אמר לא תעשיה בשגגה וכו' וכן המעבד אין חייב בשגגתו שהרוב
כמו שם לעשה בשגגה יצא מעבד שאין בו מעשה וכמו כן מעשה
מקדש וקדשיו ליבו בבלל אחת מבל מצות ק' לפי שהוא בבלל
הקרבן לו בבתוב שהוא בעולם ויורד וירוע ושלפים ושם בלשון
בתורה כמו שהתבאר מניבים בריאתן ממשבח כרתות ושם בלשון
בתובים בתורה ובאמר לנו מן הכריתות אחת ושלפים ואחתן
ושלפים שם שחייבין בשגגתו חטאת קבועה כפי שלנו החלקים ג
שבתבארו במסבת זו הבא התבדר שחייבין לא ביא חטאת קבוע על
אחת מהלה בין שהיה אותו היחיד הדיוט או בהן גדול או בשיח מושב
שגגת נבור שהיה היהו כאחר מצות גם בן הלא ובאחת משלה למדנוהו
מעגגתם כמו שבארנו בעו בחמים חתיה מעבי מעבי

אין חייבין על עשה ועל לא תעשה שבמקדש ואין מ
מביאין אשם תלוי על עשה ועל לא תעשה שבמקדש
אבל חייבין על עשה ועל לא תעשה שבגדה ומביאין
אשם תלוי על עשה ולא תעשה שבגדה ואיזו היא מצות
עשה שבגדה פרוש מן הגדה ומצו לא תעשה אל תבא א
הגדה

העקר כידינו כי כל שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת חייבין
על לא תוציא ס"ת חסם תלוי והרחיק על זה ממה שכ' נחס כסם מחת
תחטאת כשגגה מעצם מחרן בעזותה תחת מחנות ס' וכבר כתרנו כ
בהלכה ע"כני זחת מה מחנות מרמז על ליקוט כבחן חס שחייבין על
זדונו כרת וחייבין על שגגתו חטאת קבועה ותיר כ"חס תלוי וחס
כסם מחת תחטאת כשגגה בעזותה תחת מכל מחנות ס' תשרלח ת
תעשה ולח ילע ולחס וחזו לחס תלוי

והדברים מדבר כחן בקדשן עולה ויורד ולח חייב
בחס חטאת קבועה חין שמיעת הקול וכעוי עסתים ושומרת מקדש
וקדשי והיה כי תחטא ונעשה חת חחד מכל מלות ה' חשר לח תעשינה וחשם
וכעבירו מלה העקרים חין חייב חס תלוי בלח יודע על פוף ספרים
וקדשי וחין חייבין כד' פר העלם כשקורו ושעו כטומת מקדש קן
וקדשי לפי שקורו כדבר שחייבין על זדונו כרת לכל חין חייבין על
שגגתו חטאת קבועה כמו שתר מנות כמו שכתבתי למעלה
וחמנם חייב על שגגתו קדשן עולה ויורד ועשה שבמקדש הוח מ
מיתומת כתוך המקדש שנגנס חלין מיכה ומנותיו ל' לגחת חיח
מנות עשה מיכה חכל רחני לח לגחת כדרך קבוע כמו שכתבתי בשני
מסכועת וחס יש כחרוכה מיתרך עכוכו כמקדש הוח חיי כרת ולח
תעשה שבדה הוח חלח יכח על הכדה ועשה שבדה הוח כשכתבתי
בשל עזוח כח עליה שכנוח חינו מיתברם ממכח כמו שכניב ל
לחחר מיכה חן המקדש וחז היח מנות עשה כשכתבתי לח פרוס ממכח
חכל יתחייב כזה מה שחמר לך וזה כי חם נכרל ממכח כשפרסם
כדה חיל וזה שחין בקניו הוח חייב כרת חם היח חזיד חו חטאת חם היח
שוגג לפי שהקנייה לח כיניתו הכיחתו וכחילו כח על הכדה חכל רחני
לח מיעזוד על עכינו ויכטל מתכועת התמים ושוגן כשיכיו כקדש
עד סיומת הכבר וחם הוציח שכבת זרע חין כך בלוס שכונת ם
שכבת זרע כעריות לעניו העוכמין חין מוסיף חסורח ולח גורע כמו
שכחרנו כזכיעי משכהדי יו וכשיסור קרוכי חו רחני לפרוס ממכח ו
וחז לח ע"י לח פרוס ומנותר הוח שעשה זה שבמקדש ועשה ם
שבידה לינו מנות עשה ביולת חכל הוח מנוה מרך הקבלה כמו ם
שנוה לפי שיש עליו כבר שעשה שחזו זה שכבר חזה כניני שכתב ו
מינוק לח תעשה וחין חסק שהכרת כברת ושגגתה בחטאת קבועה ו
ולפיכך חייבין כשקורו על עשה ועל לח תעשה שכה כשגגה חמכח ה
קורחתה כלח תעבוה שכה הוח מכוחר כמו שזכרנו כפרק רחשון כי
הכדה וזכה בחורף ושומרת יום כשגר יום שנקרחת זכה קטנה וק
ויולדת כיולת כולן חוה כחסור ומשום כדה יתחייב הכרת על כיולת
כל לחת לחכל כשתגו חיכיפה כטומחה וכטהרה כלבד וחמכח ם
הוילותם כעשה שבה כגון שיחמרו רחוי לו לפרוס קודם שיטות ה
הוכר ויתירו זה שם חייבין פר העלם כשילמו התגלים לפי שהנו ו
ברבר מחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת לחכל כשחמרו ם
שהטומ מתר לו להכנס כמקום פלוני חן העזרה וזו היח הוילות ם
כלח תעשה שבמקדש חו שחמרו כי מי שכטומח בעזרה חותר לו ם
שיוח כדרך חרוב וחינו חיי שיכוון דרך קברו וזו היח הוילות כעשה
שבמקדש וחינו חייבין כזה פר העלם וחעני שהתירו כדבר מחייבין
על זדונו כרת כוחיל וחין חייבין על שגגתו חטאת קבועה וחתבונן
כחלה העקרים לך ודע לותם כי הם גדולי התעלות כמסכת זו ו
וכלל הכח מחייב כסדר קדשים

אין חייבין על שמיעת
הקול ועל ביטוי שפתים ועל טומאת מקדש וקדשיו
והנשיא ביוצא בהם דברי ר' יוסי הגלילי ר' עקיבא א
אומר הנשיא חייב בקול הוין משמיעת הקול שהמלך

לא דין ולא דינין אותו

לומר מכאן והכין המשיח אינו חייבין
כשהורו כשום דבר מחלה וכבר קדם קטעם זה ור' יוסי הגלילי
לומר שהכשיח גם כן פטור כדברים אלו ואינו חייב על דבר מסם ק
קדשן לעולם ואינו שגג כהן משיח הולח והן גדול לעשות כ
יומי פטור על אלה העונג מן קדשן בלבר כשמתעסק בהן לפי שב
כאלה החטאים ואם לח קביע ידו ואם לח תביב ידו מי שבחין לידי ע
עבירת יתאו כהן גדול וכשחל שחינו בחין לידי עבירת לפי שחתבוננ
כעונשו ור' שקבלת לומר שהוא חייב לפי שב' בו וכפר עליו קרבן מ
מחטאתו ונמל עול כסוף פרשה זו שחייב עליו קדשן על שניעת ק
קהל וכטוי שפתים ושומרת מקדש וקדשיו וכפר עליו קרבן מחטאת
שוכם כהן גדול ואין חייב כקרבנו לפי שלעשה ר' שקבלה לפי שכשמר
זה קרבן חטרן וכניו עם' וקבלנו כפירוש זה זו כחה מכיו כלומר
חכיתי כהן גדול ואין לחחרת כחה חוכה ונחנחו חחייב כאלו החטאתי
אם לח תקריב ידו עבירת הלשה סלת וכהן גדול מן הנשבע לחלו
להקריב מפחת חופה ונלחי החביתין ונוגע בטמחע שהינו עבירת ה
קחשה כשבועה גם כן קרן תורים וכבשים לח עשירים לפי שב' כסוף
הפרשה כחחת מחלה כל חחין שתבבר כחחת חין שתבבר כלא מינו
לומר חחין חייב כזה הקרבן חלה מי שיתכן בו שיקרים חיזה כזדמן
מן הסלאה חינן כהחים חו עוף חו מנחה לפי שהוח בחין הקטרת
עליכח חלה כהן גדול ובשחי חייבין קדשן עולה ויורד על שניעת קול
ועל כטוי שפתים ועל טומאת מקדש וקדשיו שהוח שתבבחו חחר כן

כל המצות שבתורה שחייבין
על זדונן כרת ועל שגגתן חטאת חיזיד מביא כבשה ו'
ושעירה והנשיא שעירה ושטיח ובית דין מביאין פר
ובעבודה זרה היחיד והנשיא והשטיח מביאין שעירות
ובית דין פר ושעיר פר לעולה ושעיר להטאת

כל זה מכואר וסם מקילחות תורה וכבר קדם כיחודם

אשם תלוי היחיד והנשיא
חייבין והמשיח ובית דין פטורין אשם ודאי היחיד ו
והנשיא והמשיח חייבין ובית דין פטורין על שגיעת ח
הקול וכטוי שפתים וטומאת מקדש וקדשיו כית דין ם
פטורין והיחיד והנשיא חייבין אלא שאין כהן גדול ח
חייב על טומאת מקדש וקדשיו דברי ר' אליעזר ומה הן
מביא ן קרבן עולה ויורד ר' ישמעאל אומר הנשיא מביא
שעיר

לומר שהעונות שחייבין על זדונן כרת ועל שגגתן חטאת
קבועה כשמתעסק כהעיה חו חייחיד כחחת מקן סם עשחה חייב יוסי
הגלילי כמו שהתבחר לחמכח מעיה וכר חיכן חייבין חשם ודאי
לעולם על הספק כהוולחה חכל חייבין קרבן חטאת כשיתברר ר' החטאת
כמו שכחיתי ונודעה חחטאת ובכר קדמו עקיבי וק וחשם ודאי יקרים ח
על מחעסק דבריה חפגר מיעשם חיחיד כין שקרה לרוכם חו כשיש ה
מיעה וחין לחזור חת כהן סוס עבין ודאי חפגר חסם על קורחת
כמו מקדש וחינן מחחזיות סם חסם מעילות חסם בזלות וסם כזיר
חסם מכזרע חסם שפחה חירופה וחמרו כהחן מקמיח חייב על ם
מניעת הקול וכטוי שפתים ושומרת מקדש וקדשיו וחין חולק על דב
דבריו כמה מקדש כעבין המיעה וכר שהן חייבין על מניעת הקול
ועל כטוי שפתים לפי שלסם חמרו חינו חייב פר הכחה על כל כל ם
המצות כשהורו לעצמו על מתניחים מקדמו לפי שחין חלו חין המצות
סים כהן חינן לחייבין חלכל הוח חייב כקרבן הכזכר כהן כ
כשעבר על חחת מקס ונעשם ממחר ר' שמעון זה שכחמר נסים חסר
ינומל ולח יתחטח ובכריתה כשכת סקיש מתוך הקהל מי שנומל ם
סום לקהל יבח זה שחין חטחו סוס לקהל לפי שחינו חייב כך על סוגב

מפלוגתא של רבי חנינא ורבי חנינא מניינם שלם הכל
מצטרפים ואחד ואחד בשגגת רבי ובזיה שם מעיבי מעריב עד נאחר
כבר ובפרוע ובכבר כתיבנו בפסדרין פלגא דבבריים שלם ס
מיבם רחוים להוראה בפסדרין לפי שנאחר במשך ויתעבטו שם ע
עמך ולמדנו בבירים פסוק זה עמך ברוקין לך בלעזר מיוחסין ויקן
פלגא דיחה בנים מיבו בשר בריבי בשנות לפי שהוא מבזרי ולא ירחם
על בני קדם לפי שלוו יודע לחקות הבבים ואנו נריבים לפסקמית
כלם על ההוראה שנאחר ואם כל עדת ישראל ישגו

הורו בית דין

לאחר מן השבטים ועשה אותו השבט על פיהם אותו השבט חוא חייב ושאר כל השבטים פטורין דברי ר' יהודה וחכמים אומרים אינם חייבין אלא על הוריות ב' בית דין הגדול בלבד שנאמר ואם כל עדת ישראל ישגו ולא נודע אתו השבט

כבר בארתי בהקדמת מסכתא זו שעל
שגגת עון פקהל מביאין פר שלה ושעיר לחטאת וייחד מביא שעירה ובשבר
שקר פיחדו ופלגים מקוה פר מביאין פר ייחיד בשבה או שעירה וזה
שנאמר והקריבו הקהל בחלקו בו ר' יהודה ור' מאיר ר' יהודה אומר כבר כ
כל הקהל ור' מאיר שבר הקהל שמורים בלבר והוא פר הגדול לפי
שאמר הקהל ישראל פולו ור' שמעון אומר כל הקהל והקהל פר הגדול גם
כן מצטרף למיני השבטים שחטאו לפי שבל שבטו יקרא הקהל כמו שם
שנאמר וישמעו יזמפטו בקהל יפורש ושבטי שבטיו שם רוב מיני המיני
של שבטים כמו שבארנו בהקדימה ואימתי מו רובן של רוב מיני שבטי
ישראל ואעפ"י שזוה שהקריב מיעטו מיני השבטים לא מירבן ובבני
ישראל דעתר' יפורש שאומר כל הקהל והלא יחייב לפר הגדול כ
כלום לפי שיש הקרבות הרבה שיביאו אותן שלא שחטאו על ידי חוטאים
ובמו כן לדעת ר' יהודה שבט אחד מעשה בהוראת פר הגדול שאר ש
שבטים מביאין על ידי השבים רוב הקהל ולפיבך אומר בבאן ושאר
שבטי פטורין לפי שהיה אותו השבט עושה בהוראת עבמו ור' שמעון
אומר כמו שבמעשו כל הקהל יקריבו פר הגדול על ידיהם כמו כן ב
כמעשו רוב הקהל יקריבו פר אחד על כל פנים הקרבן הראוי לפר
לפי שהם אותם שחודו ואין דעתו מיבלת מי שלא חטא במום שבים ו
וירחה מחעשה שלא בא בזה הקרבן שאבשים הקהל שבט הקהל רוב הקהל
מעשו בהוראת פר הגדול שפר הגדול לבלים מביאין שר בלבר ובשו
פר ושעיר והלבה כר' יהודה ואין הלבה בחבמים ואותן
הקרבנות בזרין פר העלם ושעירי עו והלבה בחבמים ואחבם ה
הלמים שלוחים לבם שלש הרגים והשעירים אומרי פר העלם דבר
ושעירי עו מחחלה גובין לבם ואיבם בחין מתרומת הלשבה והלה ה
הרגים והשעירים בלם הם בפרים במו שבבר בחמשי מזבחים

פרק שני הורה בהן משיח לעצמו שוגג ועשה שוגג מביא פר שוגג ועשה מזיד ועשה שוגג פטור שהוריית בהן משיח לעצמו בהוריית בית דין לצבור

אמר בפרשת ויקרא שם בהן המשיח יחטא וגו' והקריב על ח
חטאתו אשר חטא פר בן בקר לחטאת וזה בשר הוא הבקרא פר הבא
על בל המצו' ואמרי לחטאת בעם דבר על שגגת המעשה במו שבתב
לבו שהוא בריך שיורו בשגגה ויהיו בשגגת בעשה על פיהם
במו בן הוא בם ויבא הלא על העלם דבר עם שגגת המעשה וזהו
עצמו שיעשה בשגגה על הוריתו שהורו לעצמו בשגגה ובבר
בתחלה בהוריית פר לצבור בי שם היה פר בבני הבבים פטור במו בן
יהיה הוא בבמה הלא בני העבדים פטור מן הקרבן בי אמיד הוא לבו ח
הייב קרבן ואיתבאי זה הבהן המשיח בהיים חבם מופלא ויורה בבני
עצמו וזו יחייב בשרים בבני עצמו בבל בשהוא לבו מופלא מ כ
בשהתה עם פר בהוראת עשה בבל העשין בשהו שהוא על הוריתו
עם הוריית פר הרי הוא במו שם אחד מפר שמיך על הוריית העדה
אשר הוא ממנה ולבו בדין שם אחד מפר שעם שם הוא העשין ר

הורה נשיא עצמו מתבפר

לו בפני עצמו הורה עם הצבור ועשה עם הצבור מתבפר לו עם הצבור שאין בית דין חייבין עד שיורו לבטל מקצת ולקיים מקצת וכן הסנהדרין חולא בעבור הרה עד שיורו לבטל מקצת ולקיים מקצת

היה שלוח על הדעת שבהן גדול אפלו עשה בו הוריית פר לא יתבפר
לו עם הצבור הואיל ואינו מתבפר עמהם בגון בפור הלא בקרבן
מיוחד לו בפני עצמו במו שבאר במקדש פר זחטאת לאחר לו וב
וקודשנו בבהן שמתבפר לו עם הצבור בפני ותתן עמהם בשגגת
בתו שהקהילו בתו שאחר יתעלה על חטאתו לאחר חטאו הל בשהיה
חטאו מיוחד לו לבדו אותה שעה יביא קרבן בפני עצמו אבל
בשבשתתה עם הצבור לא ולמדנו עו משאר מיבות לפי שנאמר בפר
מיבות עם הצבור ובשלם לבר מעיבי הקהל ובאחר בעו ונוזה שם מעיבי תיעוי
בתו שלשם באחר מעיבי לבר ולא לבל אנוף בן בתורה בעו ואיבי
צריך לבאר בי בבל מקום שאחרבו שאחר מבוון שאר מבול הוצאות בעניין
זה בחי זה מקום שבח בי אחבם נרצה לגמר הוראה ושלשם מבות לא
תעשה שחייבין על זדונו ברת ועל שגגתו חטאת אין חייבין אלא
השלם דבר עם שגגת המעשה ובן הוראה ולא שבתו אין חייבין שם על
השלם דבר עם שגגת המעשה בב הרי שהוא בעצמו בבר הגדול
לצבור ועשו בשאר מבות ושגגת הוצאה הוא שומע על אותה הוראה
ויעשה בשוה ויביא מוצא על פי שהוראה בתו שבאחרו.

ג אין חייבין אלא על העלם דבר עם שגגת המעשה ובן המשיח ובן ובעבודה זרה אלא על העלם דבר עם שגגת המעשה אין חייבין אלא על דבר שודונו ברור ושגגתו חטאת ובן המשיח ובעבודה זרה אלא על דבר שודונו ברור ושגגתו חטאת

כבר בארנו זה שאומר שהוא מהבר בשגגת עו ואחד מהר בן תורה אחת
יביא בבם לעשות בשגגה והבבם לשאר בעשה ביד אחת הוא בל ע
עשה בשגגה לשגגת עו אם עו דבר שחייבין על זדונו ברת ומצאנו
שהבתוב חייב בשגגתו חטאת ואין חייב בר בשהודו בה קרבן חטאת
לא בל עשה בשגגה על שגגה בדבר שחייבין על זדונו ברת ואם יש
יתחייב על שגגתו חטאת
ואם היה לאחד הבבר שחייב היחיד על זדונו ברת ועל שגגתו חטאת
אין חייב בר בשהודו לו שהיחיד קרבן חטאת ואינה מדברנו בשלא
שחייבין על זדונו ברת יתקייב היחיד על שגגתו חטאת וחייבין בר
ובשבים על הוריה בן על התבאין שהקדימו קרבן מלבד חמשה
דברים ושם פסח ומילה ומבדי ומעשה מקדש וקדשיו לפי שהשלשה
ומילה לשם שם בברת בי קרבן ה' לא יקרב בי במועד ואחד יבוא
בל אדם חייב על שגגתו חטאת לפי שהם מצוות עשה ומבאנו שהשוב
שחייב קרבן חטאת על מצות לא תעשה והוא שם אחת מבל מצות ה'
אשר לא תעשינה בשגגה וב' וכן הממרה אין חייב בשגגתו חטאת
במו שם בשהשה בשגגה יצא מגדר אחרן בן מעשה ובמו בן מעשה
מקדש וקדשיו אינו בבלל בהוראת אחת מבל מצות ה' לפי שהוא בולל
הקרבן לו בשהוא שהוא בעולה ויורד וידוע שהלשים ושם בריתות
בתורה במו שבתבאר מניניהם בריתן ושם בלש בריתות
בתובים בתורה ופשאר לנו מן הבריתות אחת ושלשים ואחת
ושלשים שם שחייבין בשגגתו חטאת שבועה בפי אלו החלקים ה
שבתבארו במסבת שו הבא שהברר שחייבו היחיד לא יביא חטאת שבועה על
אחת מהלה בין שהיה אותה היחיד היינו אי בין גדול אי בשהיה הוראה
שגגת בבור אחר מבוא שהוא בעצמו בשהוא גם בן הלה בחטאת משה למדנו
מעשה בשהוא בשהיה מובב על פי שהוראה בתו בהוראה בתו שבארנו מעיבי מעיבי

אין חייבין על עשה ועל לא תעשה שבמקדש ואין מביאין אשם תלוי על עשה ועל לא תעשה שבמקדש אבל חייבין על עשה ועל לא תעשה שבגדה ומביאין אשם תלוי על עשה ולא תעשה שבגדה ואיזו היא מצות עשה שבגדה פרוש מן הגדה ומצו לא תעשה אל תבא ל הגדה

העקר כיון כי כל שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת חייבין על לא תעשה ולאו שאין עמהם עשה חלוי והרחיקו על זה ממנו שם ואם כפם אחת תחטא בשגגה מעם הארץ בעשותה אחת ממנות ה ובכר בחלבו כהלכם שלמדנו אחת מהמנות תרמו עליהם בכאן שם שחייבין על זדונו כרת וחייבין על שגגתו חטאת הקבועה ואחר כאשם חלוי ואם כפם אחת תחטא בשגגה כעשותה אחת ממנות ה לתרלה ת תעשנה ולא ידע ואשם וזה שם אשם חלוי

והכריים מדבר כאן בקרבן עולה ויורד ולא חייב בשם חטאת הקבועה היא שמיעת קול כתובי עדיות ושומרת מקדש ומקדשי והוא שם וכפ כי תחטא ושמעה קול אלה עד סוף הפרשה ו וכשכול אלה העקרים אין חייב שם אשם חלוי בלא ידוע שם ונקדם ומקדשי ואין חייבין כד פר העלם בשהורו וטעו בטומאת מקדש קן ומקדשי לפי שהורו בדבר שחייבין על זדונו כרת הכל לאין חייבין על שגגתו חטאת הלל חטאת הקבועה כמו שתר מנות כמו שכתבתי למעלה ואחכם חייב על שגגתו קרבן עולה ויורד ועשה שבמקדש הוא ם מיתומת בתוך המקדם שכנוס חלוי שיצא ומנותנו לו לבחת היא מנות עשה שיצא הכל לחלי לו לבחת בדרך קברה כמו שכתבתי בפני מכשועות ואם יצא בחיוכה מיחיך שכנסו כמקדם הוא חיי כרת ולא תעשה שכבדה הוא שלא יכא על הכרת ועשה שכבדה הוא שכתבתי בשל שקול בה עליה שכנוס אותו שיתפרש ממכה כמו שנייב ל לאחר שיצא מן המקדם וזו היא מנות עשה שכתבתי לו פרוש ממכה הכל יחייב בזה שם שאומר לך וזה כי שכרל ממכה שכפרשה בדה חייב וזהו בקטין הוא חייב כרת אם היה חיב מזיד לו חטאת אם היה שוגג לפי שהכייה לו כיוצאתו הבייתו ובחלבו בא על הכרה הכל רחוי לו שיעמוד על עומדו ויכטל מתכושת שתמים ונוצן בעוריכן כקרקע עי שיעמוד הלכר ואם מוציא שכבת זרע אין כך שם אשם שכוצאת שכבת זרע בעריות לעכין הענוכפין אין מוציא לאוכרת ולא נוכע כמו שכבאתי בשכיעי שכבחלי אין וכשיהור הקומי לו רחוי לפרוש ממכה ואם לא פרוש ואשכחו הוא שעשה בידיעה זה שבמקדש ועשה שכבה כמו שכתבתי בשכיע

מעשה בלבר פרו כל הקהל כלה עד שתביא עם חורפה בשעה
ליבר פרו קרם וי שיעבר סבר שבשיה שמנב בטעות מקדם וקדשו
מביא שעיר פרו שהוא מביא בשחטה בריבר שגורנו בריה ועל שבנתב
שהוא פרו שתבחר כיון שטעות מקדם וקדשו בבריה ואין בלבה
כר שלישי ולא כר פרו משנה

פרק שלישי

כהן משיח שחטא ואחר
כך עבר ממשיחותו וכן נ

נשיא שחטא ואחר כך עבר מגדולתו כהן משיח מביא
פר והנשיא מביא שעיר

שעיר לשרים תורה בבשיה לשבר בשיה
יכול לא קרינ אלא חטאתו והביא את קרבנו שעיר עזים ואמרו על
חטאתו שבר חטא שורש שמביא חטאתו הראשיה לו והוא בשיה שעב
שירד מבדלתו בשעת הקהיל שקיש בשעת חטאו בשיה

ב

כהן משיח שעבר ממשיחותו ואחר כך חטא כהן הנשיא
שעבר מגדולתו ואחר כך חטא כהן משיח מביא פר
והנשיא בהדיוט

כהן גדול שם עבר בשוגג ולא זקן וכיוצא בהם והוא שעשה בקדושתו
לפי שמתן המעשה שמשתה בו תיכו מבעל מעשיהן ואין קשרם ביבו
ואין כהן גדול המשמש בכל הבגדים זולתי בעבודה בלבר ושם פ
פרה תלוי בה שם לפי שהוא בשיה שהיתה שמקריב בכל יום
בשוגג שמתבאר בכל הבשיה אין לו גדולה אלא בשמנותו בעשיה וב
וכבר גל עניין זה הרי הוא בהדיוט

הטאו עד שלא נתמנו ואחר כך נתמנו הרי אילו בהדיוט
ר שמעון אומר אם נודע להם עד שלא נתמנו חייבין ז
ומשנתמנו פטורין ואיזהו הנשיא זה המלך שנאמר וש
ועשה אחת מכל מצות ה אלהיו נשיא שאין על גביו
אלא ה אלהיו

לשבר שבתוב לשבר בשיה יחטא והוא שעשה בשגגה
ולשבר שם הכהן המשיח יחטא והוא משיח ובשחר עליבו לכהר עד
קרבן בשיה ואחר שתבחר שמה שקדש מכל לוסיף בשבר עד
שלא יעשר בן שפק וזה כי בשיה בשעשה כאורעה בר עם הבבור ק
הוא שתבבר לו עם הבבור שכל שם שגבבעשו בשחת חוננת ם
שקרינו חייב על שבנתו חטאת בשבה שו שעירה הוא חייב שעיר ח
חטאת וכזה בלבר הוא שוספרם משחר העשה והוא שיבו צריך קורבה
לשנות כגון כהן משיח שלח על שגגת מעשה בל בר יתחייב שעיר ב
בשהוא עושה בשגגה

ג ואי זה הוא המשיח המשוח בשמן
המשחה לא המרובה בבגדים אין בין הבהן המשיח ב
בשמן המשחה למרובה בבגדים אלא פר הבא על בל
המצות ואין בין בהן משמש לבהן שעבר אלא פר של
יום הביפורים ועשירית האיפה זה ווה שוים בעבודת
יום הביפורים ומצוים על הבתולה ואסורין על הא
האלמנה ואין מטמאין בקרוביהן ולא פורעין ולא פור
פורמין ומחזירין את הרוצח

מרובה בבגדים הוא בשלח בשמן המשחה שבשן שבשחה בשמן בשמיה כ
בגדים ולבשו אותם בתרבה על שחר הבהנים לפי שהם גם בין מיבני
בשו שבחר ואמר ושלח את ידו ללבוש את הבגדים ובן היו בהני בית
שני שבעבדי בו שמן המשחה ובבר זה שבמים ועשירית האיפה
הוא שאמר בתורה זה קרבן אהרן ובניו והוא שבחה חביתי בהן גדול
לפי שבעשה על מחבת ומה שמביא שיעבור בהן גדול תמורתו ה
הוא שיקדש בזמים או שימנוהו לעבודת יום הבפורים שאמ יזרע
פשול בהבן גדול בים הבבגדים ויעבור אחר יום הבפורים בזו ם
שקדש בהודו במקומו

ה כהן גדול פורס מלמטה והחדיוט
מלמעלה כהן גדול שקריב אונן ולא אוכל וההדיוט לא
שקריב ולא אוכל

פורס שמלמטן הוא שיקריב
בבא בגדי הסמיך להגליו בשמת לו שת שהוא חייב עליו לקרוב ת
והקדיוט שלמעלה בעליון הבגד בשאר בשעה בזו שבבאר בייבי ק
שקריבה בשפת שעבר קטן ובבר בשרבו בעזים שחביבות דמוריתן
הוא בזום שהיתה בלבר בגמר שת לחדש זו שהוא חייב עליו
שבבות הוא בקדש שוכן בשוחו בזום והוא שביבות דמוריתן ואם בקדש
קמת ם לא שקבר הוא בשאר שוכן שדרבבן והוא שחמרו יום שיתה ל
דמוריתן יום קבורה דרבבן ואם היה יום שיה יום קבורה יום לאחר
בעבמו הוא בחוץ היום שוכן שדרבבן ובלילה שוכן שדרבבן לפי
יום קבורה תופס לילו שדרבבן והוא שבין שאמרו לביבות לילה ת
שדרבבן ושלילו יום שיתה והוא שהתבאר שד בריקה שנשחבו אם שד
יום שיה בדה ואביבות והוא שוכן ואבלתי חטאת היום הייטב בעיבי
ק שבה בי הוא לת דקה עברה לעבמו אולתי שבילתה בשהוא שוכן לת
שקרבתה והוא בלבר שהוא בהן גדול יום בו זה הדין שבל בריו לת
שקריבין ולת שוכלין

בל התדיר שחברו קורם את הברו ובל השקודש שהביוו
קודם את חברו פר השיח ופר העדה עומדים פר ה
השיה קורם לפר העדה לבל מעשיו

שמר שבתוב שלבר עולת השבר
שמר לעולת השמיד דבוני לומר שעולת שתמיד קודמת ולמיבו מזה
בל שתדיר שחברו קודם שת שחברו ושחמר בם בן וקדשתו בי שת ל
לשם שלהיך הוא שקריב וב ולמרבו שפי השבלה לבל לבר שבקדשים
לפתוח רשמין ולברך רשמין ולימול שבם יפה רשמין וידעבו שבבדול
בקדושה קודם לפי שבהן גדול הוא שיבפר על עבמו ואחר בך יבפר
על זולתו ולהוא שמים רין הוא שיקדים השבפר לשתבפר בשו שבוש
יתבדך בבוש בעור ובן פר העלם קודם לפר שם בשו שקדם ות
ומעבדבו בל שחטאות קודמות לבל שלות הבאות עמהן ואפילו ת
חטאת העוף לעולת השבשה בשו שבאמר שבר לחטאת ביאמוכה ופר
עז קודם לשעיר עז ואעפ שזה שעיר חטאת לפי שבאת השבלה
לאחרו בשירום ושעיר עז לשעיר בשיא לפי שהבשיא יחיד ושעיר בשיא
לשעירית יחיד ושעירית יחיד לבבשת יחיד בשו שקדם והבבשה בשאר
מצות בלבר

האיש קורם לאשה להחיות
ולהשיב אבידה והאשה קורמת לאיש לבבות ולהוציא
מבית השבי בומן ששניהם עומדי לקלקלה האיש קורם
לאשה

בבר ילעתה שמצות בלם חייבין בשם שזבריה
ובשבבות בשתה בשו שבתבאר בקדושין והוא שקודם מאבה ולפי בך
קודם להחיות וילמר שבישם לקלקלה רבוי לומר בשם היו שבישם ב
בשביה ושביישם שבקשין לוחוץ לו ביאם פרוץ קודם החשם לפי
שהשים הין דין בבן ובקשו מחבו דבר שחיבו שבשלו

כהן קודם
ללוי לוי לישראל ישראל לממזר וממזר לנתין ונתין לגר
וגר לעבד משוחרר אימתי בומן שבולן שוים אבל אם
היה ממזר תלמיד חבם ובהן גדול עם הארץ ממזר ת
תלמיד חבם קורם לבהן גדול עם הארץ

דע שאמרו זל החבם קודם למלך ומלך לבהן גדול ובהן גדול לבביא
וזה יש בו תנאי הלבה וזה שלשם קדימת חבם למלך אינו שוה בחומר
בלבר לפי שהחבם יעבלתו למותה מיעבלת המלך אבל במעשה הין
להקדים על בבור המלך שום דבר ושעשי היה עם הארץ שנאמר שום
תשים עליך מלך ובמו בן בהן גדול קודם לבביא בשהוא שוה לו ב
בחבמ אבל בשים יתרון בחבמם החבם קודם ושדר קדימת הבבשים
במעלות בשהן הוין בחבמם ובמעשים במו שאמרו לך תשוה בשמן

כמה מן המפרשים קודם למשנה זו ומשנה זו קודם למשנה שעברה מחמת מנין ומשנה שעברה מחמת ענין ומשנה שעברה מחמת מנין ומשנה מלחמת עניין לפיכך נתחבטו בה המפרשים ולא ידעו מה ראה לסדר משנה זו במקומה ולא משנה שעברה ונראה לי שהוא מפני שרצה לסדר משנה זו אחר משנה שאמר בה שלשה דברים שהם כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות ואמר שכתר תורה הוא יותר מכתר כהונה וכתר מלכות ולפיכך סדר אחריה משנה זו שאמר בה שכתר כהונה וכתר מלכות אינם מועילים לאדם אלא מעשיו הטובים ולפיכך אמר בה שלשה דברים שהם כתר כהונה וכתר מלכות ואמר שכתר כהונה הוא יותר מכתר מלכות

כמידת סדומית עד מיסורו בגין חזק ויסיון קבועות בכפם ולוקח יוכל
בעל מדות טעוניות לתקן המשנות בכם ראוי הרב זל להקדים
לזולת המסכתא פרקים יזכור בכם בקבוק הנרוך מן העבירים תאבר
קהליכו בכם חכמי שמחקר כמו שזכר בפתיחתו ובאמר רצו חכמי
לגיכל עיר מולדתי כיוצא בזולת המסכתא והפרקים תאבר הקדים הרב
בחבור עניניים בקצר ממני לחשתיקו לכם כאמר עצו כ מחמר מוריה
קבבוכים וזה קחלי להעתיקו ומקיים לתאחל לקיים דברי על החתת
ולתבילכי מצבים

אבר שמואל

בן יקונדא לקבן תבין
זל אמר הרב שמחבר זצל

הנה בחרנו בפתיחת זה שחבור מה שיתקה בסכה בשם שמחבר זולת
המסכתא בזה הסדר ונזכרנו גם בן ביוב התועלת בזולת המסכתא ו
ויעדנו פעמים יכות במה מקדם מזה החבור לדבר בזולת המסכתא
דברים מועילים ולהחדיק בקנת לריכות מפני מקיל לעצי מתרחק
תועלת מבוחרת וקלם לבבין מה שבא בשלח מיכנו על על כל כב
חדם ומין כל עניניה גם בן מובנים מבלי פירוש חדיק עם היותה ו
מבוקק לשלמות גדול ומשלחת לאחתית ומפני זה רציתי להריחיב בזה
שמאמי ובבר אמרו רזל שחי מתן דבני למקני שלח הבבוחה ומיח המכיה
דלבות ומין שלבנו ועשלה גדולה מחסירות שלח הבבוחה ומיח המכיה
חלים כמו שאמרו רזל חסידות מביחה לידי רוח הקודש הנה שהבאר
מדבריהם שבקיים מלאמי זולת המסכתא תבח לידי נבואה ומפתח כ
עתיד לבאר לאמתת קדבר קסוד ומפני מסוד בולל חלק גדול מהמדרת
סטובות ורציתי להקדים קדם שלתחיל בפירוש שלבה פרקים
מועילים יוצ מהם שהדם שקדמות ויהיה לו בגם בן מבא ומפתח כ
בשם שחני עתיד לבאר ודע שהבריהם שאמר אמר בחלו שפרקים
ובשם מיבא מן הפירוש לאם שבריהם שי מעצמי ולא פ
פירוש שהדם לאמם עם עניני לקוטים מדברי חכמים במדרש
ובתלמוד וזולתם מחבוריהם ומדברי שבלוסופים גם בן הקדמונים
ושחדם מחבוריהם קרבה מבני לדם ומפני זולת ממי שלחמרו
ושאמר שלבה פעמים אחת אחר כגו שאמר שמחבר שם בלמונבו
ומין בכל זה רוצ רציני שתאחר בשם שלחו מי שקר ממני שחני בבר
שתודעתי בזה שקשילו שלא לחזיר אחר שלבני אמר שלבני מזה כ
שריבות מין תועלת בו ושאמר שקיה מביה הקוה שהים הקוה ל
לחמוב מי שמין לו חך שחדבר הקוה שפאר ושתובו רוצ שלא יבינהו
ומפני זה ריתי שלא לזכור שאחר שבוחתו בלמר התועלת לקוין ו
ובבלו לו שעניני הבמובים בזולת המסכתא ושני שלחיל שתא לזכור
פרקים שאמר רציתי להקדימם קבה לפי כונתי ושם שמפא פרקים ה

פרק הראשון

בכפם הדם ובחותיה דע שבפם
הדם שחת ניש לה פעלות רבות

חלוקות יקדלו קבת שפעלות שהם כפמות ויחבר בעבור זה שים ל
לדם כפמות רבות כמו שחשבו שרופאים עד שפם רפ שרופאים
את מת ספרי שקבפמות שלא טבעית וחיונית ונפשית ופעמים מי
מיקלו כחות וחלקים עד מיאחר חלקי שבפם וחלו שמות יעשו ה
שבוסופים הרבה פעמים ושיבם רובים בחדם חלקי שהיו מתחלק
בחלק קנוסות שלבל הם מובים פעלותיה חלוקות שהם בלל הבפם
בחלקים בחלקים לבל שיחשבר מהחלקים שהם ולתת יודע שתקון
שמלות היו רפואות שבפם ובחותיה ובמן שהריפה לאר יבחה
הנוסות שריך שידע תחלק הגוף לאר יבחלקיו מה שם ר
רבובי לגמר בוף לאר יצטרך שידע חיזה רבריה יחלוקו ויאחר משם
ואיזה דבריה יבריחוקו ויכוין שליהם כן רוצה שבפם וקרובה לתקן מ
מדות שהדם שריך שידע שבפם ובחותיה בבללה וחלקיה ומה יחלה
מותה ומה יבריחה ואחבי זה לאמר שחלקי שבפם ה שזן והוא
הצומח וחמדמה וחמתעור ושמבני ובבר בחרנו ושקלמנו
בזה שפרק שבריהו לוכו רק בבפם שהדם כי שה שמזון מיזון בו ה
שהדם לוכו בבה שמזון מיזון בו בשום וחאחר כי שהדם בוזן בחלק
הזן מן שבפם לאר לו שחלוש ית וחאחר בזן בחלק הזן מן שבפם ה
החמוניות ושבנר בזן מן שבפם לאר לה וחאחם יאחר על שהדם הבלו בזן
בפתוח בשם לבר ולא שעיבים שחר בעבור וכן יאחר על שהדם

נחתחיל בחחר

ום שר בעלי חיים מיתים בפתוק שפם לבר לא מתהים שהרבפה לאדם
בחין שהדם היה שהרבפה לאר בשאר בח ולא שהרבפה לאר ב
בזה שחין היה שהרבפה בעבחם לאר בשאר בח בל בל חין וחין
מילאר לו בפם ים לו בפם לחת בלתי בפם שלחר ויתחייבו שבפם זה ב
פעלות וחבפם שתדיים ע
פעלה לבעלה ויחבוב בתני שפעלות שהן הבר שחר בעבחו וחין ה
הדבר בן והחעל בזה שלבה שבפה שחבוני החחר שם שרח עליו ה
הפחם ויחיר ויחבני זרחה עליו הירח ויחיר ובר הוללה בו שבר ו
ויחיר הנה בל שחר שבם בחבה בו שחר שבל שבת זה החור וחעב ו
פחחם ופעל החחר הירח ופעל החחר שלה בן פעל הרבעת שלו ב ה
הוח בפם החדם ופעל הרבעת שחעור הוח בפם שחעור ופעל הרבעה ה
הבפר הוח בפם שבפר ויחין לבן בריך שיקבען חלה בפחוק שפם לבני
ושהן זה הפעין שהוח בפלה שלר יבפלו בו הרבה בני חדם חין ה
החתבלפים ויחייבו מחבו הרחקות ולעות בפפרות ושחוב לל
בופתבו בחלקי הבפם ולחוור החלק הזן מחבו שבח החוגך וחחחיין
וחחעבל ושרולה לחחרות וחחבר ולחילך בלוחה וחחבחרי ל
עליחת עד שיפרים שה שבריך להזן בו ושה שבריך לריחותו ושרבחי
על חלה חבפעה לחאת ושה יעבו ולין יעבו ולחוים חבריט שעלחה
יחיר בלבת לחלי בבלה ושה שפם בחבה חקויר ושה יבלה ושה לזבין
בבוב זה בלבן לחלי בחלבחת שחעבה חשבורחים לבל חיחין בה בזה שחקום וחחלן
חחרבים שבחות שבחות שחעבה חשבורחים לבל חיחין בה בזה שחקום וחחלן
וחחעבל ושלעם ושריך וחבחום ושה בחבה בבל שבח הבוף ולין לן ה
שבי שיחחר בחו בים לחדבעם שבחות ושחלק שחדוחה הוח חבר ו
יבינם ויריבי בחבם שיפרי בחבם חקחה ולזה יריבי זה
שבח חן שעיבים חבר יזבר דבחי שחחחים ושחר שלחם חקרבת
חחיבים חבר שבינם עם עניבים לח שבינם בבל ולי חבחר להשינם ו
בחן בידיה לחדם שפינת ברזל תי בן בחויר ושדם שרחבו בשמיה ו
ודבלין בחרן ובהיה בחלף עמים על דרך מבל ושרבה מחלו
שבחבעות יריבים שבח שחדוחה ויחבישם בדחין ובבחן טעו ה
שחדבריה טעות חיוחבה בבזול חבר בבו על פנת שטעתם בחלוקת
שחחניים ושחבחר והבוחבע בחם חבבו ושבינו בבי חדם לחשוב בי
בל חיניה חבם ולח יבינ שזה שבח יריבי בחלו חל פעלת בקבת חל
בחדם לבבר שחר לו יחחבהו ושזה שבח יבלו חל פעלת בקבת חל
בחין שחדם היה שהרבפה לאר בשאר בח ולא שהרבפה לאר ב
בזה חחין היה שהרבפה לאר בשאר בח בל בל חין וחין
מילאר לו בפם ים לו בפם לחת בלתי בפם שלחר ויתחייבו שבפם זה ב
פעלות וחבפם שתדיים ע
פעלה לבעלה ויחבוב בתני שפעלות שהן הבר שחר בעבחו וחין ה
הדבר בן והחעל בזה שלבה שבפה שחבוני החחר שם שרח עליו ה
הפחם ויחיר ויחבני זרחה עליו הירח ויחיר ובר הוללה בו שבר ו
ויחיר הנה בל שחר שבם בחבה בו שחר שבל שבת זה החור וחעב ו
פחחם ופעל החחר הירח ופעל החחר שלה בן פעל הרבעת שלו ב ה
הוח בפם החדם ופעל הרבעת שחעור הוח בפם שחעור ופעל הרבעה ה
הבפר הוח בפם שבפר ויחין לבן בריך שיקבען חלה בפחוק שפם לבני
ושהן זה הפעין שהוח בפלה שלר יבפלו בו הרבה בני חדם חין ה
החתבלפים ויחייבו מחבו הרחקות ולעות בפפרות ושחוב לל
בופתבו בחלקי הבפם ולחוור החלק הזן מחבו שבח החוגך וחחחיין
וחחעבל ושרולה לחחרות וחחבר ולחילך בלוחה וחחבחרי ל
עליחת עד שיפרים שה שבריך להזן בו ושה שבריך לריחותו ושרבחי
על חלה חבפעה לחאת ושה יעבו ולין יעבו ולחוים חבריט שעלחה
יחיר בלבת לחלי בבלה ושה שפם בחבה חקויר ושה יבלה ושה לזבין
בבוב זה בלבן לחלי בחלבחת שחעבה חשבורחים לבל חיחין בה בזה שחקום וחחלן
חחרבים שבחות שבחות שחעבה חשבורחים לבל חיחין בה בזה שחקום וחחלן
וחחעבל ושלעם ושריך וחבחום ושה בחבה בבל שבח הבוף ולין לן ה
שבי שיחחר בחו בים לחדבעם שבחות ושחלק שחדוחה הוח חבר ו
יבינם ויריבי בחבם שיפרי בחבם חקחה ולזה יריבי זה
שבח חן שעיבים חבר יזבר דבחי שחחחים ושחר שלחם חקרבת
חחיבים חבר שבינם עם עניבים לח שבינם בבל ולי חבחר להשינם ו
בחן בידיה לחדם שפינת ברזל תי בן בחויר ושדם שרחבו בשמיה ו
ודבלין בחרן ובהיה בחלף עמים על דרך מבל ושרבה מחלו
שבחבעות יריבים שבח שחדוחה ויחבישם בדחין ובבחן טעו ה
שחדבריה טעות חיוחבה בבזול חבר בבו על פנת שטעתם בחלוקת
שחחניים ושחבחר והבוחבע בחם חבבו ושבינו בבי חדם לחשוב בי
בל חיניה חבם ולח יבינ שזה שבח יריבי בחלו חל פעלת בקבת חל
בחדם לבבר שחר לו יחחבהו ושזה שבח יבלו חל פעלת בקבת חל
בחין שחדם היה שהרבפה לאר בשאר בח ולא שהרבפה לאר ב
בזה חחין היה שהרבפה לאר בשאר בח בל בל חין וחין
מילאר לו בפם ים לו בפם לחת בלתי בפם שלחר ויתחייבו שבפם זה ב
פעלות וחבפם שתדיים ע
פעלה לבעלה ויחבוב בתני שפעלות שהן הבר שחר בעבחו וחין ה
הדבר בן והחעל בזה שלבה שבפה שחבוני החחר שם שרח עליו ה
הפחם ויחיר ויחבני זרחה עליו הירח ויחיר ובר הוללה בו שבר ו
ויחיר הנה בל שחר שבם בחבה בו שחר שבל שבת זה החור וחעב ו
פחחם ופעל החחר הירח ופעל החחר שלה בן פעל הרבעת שלו ב ה
הוח בפם החדם ופעל הרבעת שחעור הוח בפם שחעור ופעל הרבעה ה
הבפר הוח בפם שבפר ויחין לבן בריך שיקבען חלה בפחוק שפם לבני
ושהן זה הפעין שהוח בפלה שלר יבפלו בו הרבה בני חדם חין ה
החתבלפים ויחייבו מחבו הרחקות ולעות בפפרות ושחוב לל
בופתבו בחלקי הבפם ולחוור החלק הזן מחבו שבח החוגך וחחחיין
וחחעבל ושרולה לחחרות וחחבר ולחילך בלוחה וחחבחרי ל
עליחת עד שיפרים שה שבריך להזן בו ושה שבריך לריחותו ושרבחי
על חלה חבפעה לחאת ושה יעבו ולין יעבו ולחוים חבריט שעלחה
יחיר בלבת לחלי בבלה ושה שפם בחבה חקויר ושה יבלה ושה לזבין
בבוב זה בלבן לחלי בחלבחת שחעבה חשבורחים לבל חיחין בה בזה שחקום וחחלן
חחרבים שבחות שבחות שחעבה חשבורחים לבל חיחין בה בזה שחקום וחחלן

הפרק השני

כעבירי כחות חכמה וביאורה חלקן
אשר בו ימצאו חמדות ס טובות ו
וחרשות רע הקבורות ותוריות תמכם ימצאו בעבי
חלקים מחלקי הכתם וכו׳ החלק המרבים וחלק המתעורר
לכל בעבי חלק החלקים יפיע כל טע ברות והמצוה. תמכם החלק הזן
וחלק המרמה אין מצוה בו ולא עברים פחין רעת ובחירים לאחר מ
מעכיהם ולא מעשה כלל ולא יוכל מחדם ברעתו לבטל מעשיהם. לא
למעשה מפעלם אחת חלק תקרוק מבעי החלקי. החלו ר׳ הזן והמרמ׳
יפיעו בעת הסיפה הפעולה המיוחדת להם מה אחין כן בעאר אחות
חכמה כל מחלק הקבלי יש בו מכוכה לכל לחי לומר שים בזה חכמ
גם בן מנוח ושבדם לפי לחומת רעת בטל לו לחומת רעת לחתי ׳
לכל אין כן מעשה מילחר עליו שם מנוח לו שם עברם שתם. ולזה
אחרתי למשלה מבעבי החלקים מחלק יחצאו העבדות והמיוחד ׳
לחמכם המעלות שם בעי מיכים מעלות מיוחדות ומעלות מכבלית ׳
ובגברים עבי מיני פחיתות ׳ לחמכם מעלות הפכלית שם יחצאו לחלק
הכבלי מכם חכמים ופיח יביעת מכבות הרחוקות והקרובות מחר
יביעת מציאות הדבר לאר יחקרו מבותיו ומכן הפכל לאר ממנו ס
הפכל הביעי והוא מחביע לנו בפכב ׳ לל המשכלות הראשונות ׳
ומחצו לכל נקבה ואין זה מקומו ומכן זכות לתבוכה ובוב מקבוב
ויקוח לעמוד על הדבר ולפביעו מכדה בלא זחן לו בזמן קריב ופ
ופחיתיות זה לכח כבגי לאו שם הפכם ׳ לבל מעלות המדות
יחצאו לחלק המתעורר לבדו והחלק המרגיש בזה שעין לינו רק ס
גם לחלק המתעורר ׳ ומעלות זה מחלק רבות מחד בזהירות בכלות ׳
ירחת חטוי והקריבות ויושר והשגחה והפעלות והפחתקות והוא ס
מקרוב חכמים עצידות לחומר לזיקו עציר הפחם בחלקי ומבורים
והחמוכה ומולחם ופחיתות זה מחלק הוא לחפר משו לו למיפיע בהן
לבל החלק הזן והמרמה לא יחמר בו לא מעלה ולא פחיתות לך יחמר
מהוא זן על יושר הוא בלתי יושר כמו מילחר לים עבולו טוב לו כ
בטל עבולו לו כשפר למיוכו לו הוא מדמ. על יושר אין בזה לא מעלה
ולא פחיתות ומזו מה שרגילו לומרו בזה הפרק

הפרק השלישי

בחלי הכתם לחמת הקדמונים כי יש
לכתם כריחות ובחלי כחו לים לבוף כ
בריחות ובחלי ובריחות הכתם הוא פתיחת הקבות ותבוכתו ותלקים ת
תבוכה פתעשה בהן תמיד הטובות ותפעולות הנחות ובחלי הוא
פתיחים הפופתה ותבוכת חלקים תבוכות פתעשה בהן תמיד קרעות
והפעלות מתבונות ׳ ולחמכם בריחות הבוף ובחלי במלחכת הרעות.
תחקור עליו וכמו מחולי לבופות ירמו להפעל הרגשותם פחם פחוץ
מי פחוץ מתוק ובחם פחוץ מתוק פחוץ מר ויציירו חכוחת בעורך ס
בלתי כחות ותחוק תחותם ותרכם הכחתם בעבים אין חכחם בהם
בלל לבריחים ותפעל פיחים בהן נער בחכלת הערב והפחם והקבר׳
הקעופים והחמוכים מחר בבוכה בחלו מן המוכות חאר לא יתחוו ל
לפם הבריחים לבל יחמצו לחות בן מלי הפעמות ונבי לומר הרעים
ובעלי המרות הרעות ידמו בחם פחוץ רע פחוץ טוב ובחם פחוץ
טוב פחוץ רע ולחרם הוא יתחוק לעולם לפעלות חאר הם בחחת
רעות ידמה בעבוי חלי הפעמו פפם טובות ובמו פחולים בעידע
חלים ולא ידעו מלחכת הרעות יחלו הרועי׳ ויציעים מקדרך
לעמתו חזרים מחם פידמקו ערב והוא בהפך חלים ויבריחם ל
לחקח דברים הבחלפים והמרים אר בריחו גבותם ימפוכו לבחור
בטוב ולחתום בוע בן מלי הבפעות נריך לפם פיחלו החכמים פפם
רוחתי הבפעות ויזקירים מן הרעות הים חאר יחצבו בהן פחן טובו.
וידפקו חותם במלחכה חאר יחצאו הם מדות בבתם חאר לחברים בע.
פחוץ זה ׳ לחמכם חלי הבפעות חאר לא יחציעו בחלים וידמו בו פחוץ
בריחות לו יחציעו בו ולא יחדעו פחוץ יחות כלי פפק לבל פחריעים
והם בחלבים לחר הבחותיפם פחרים בהן בעורים הלחיתית פפערת
דבריהם כי בבריחות לבי חלך וגו׳ ל פחוץ יהיו לרוות בחלו ופחוץ
יוקוף לעמתו בחוץ ׳ חך על פחיהם חרגישין בדבר פלחק הבחם עליו
הפלוש חאר דרך לוגל יפר בעיניו ופחרעבעה הבם ל פחוץ לעפת
בחפם הבם חפני פחוץ יפר נחמר יפ דרך יפר לפני הים וחחריתך ד

הפרק הרביעי

כריחות חלי הבפעות המעלים הטובים
הם המעלים הפנים הממוני׳ בין פתי
קבות פחחיהן רע בחחת מן בוסבת והפנית הבדין ׳ והחמבות בן
תבוכות בפבינת וקביים ממובעים בין פתי בבוכות רעות בחחת מקן
יתרה וחחחרת הפרש מן הבוכות החלה יתחייבו הפעלות הפם ׳ ו
והחמבל בו הזהירות פהיה מדם ממובעת בין רוב הקלוף ובין פערך
חרגם הפנחם והזהירות היה הפעלות הטוב ותבוכת הבפם חפר ית
יתחייב ממנה הזהירות היה מעלת הפחדות לבל רוב הקלוף הוא ק
הקנה הרחשון ופערך הרבם הבהר לבחרי הוא הקנה הפחרין ופביעם
רעבחר ופתי הבוכות הבפם חפר מקן יתחייב רוב הקלוף ופיה ס
הבוכה היבים והערך הזרגם והיה הבוכה הקבים הקנה הפחרין יחד ב
פחיתות מעחיתות הפחדות וכן הבריכות הממובע בין הבלות הבזוי
והבבודים ממובעת בין הפיפים לבבוכות ובין דך הלבב והפל פול מ
ממובע בין הפחבעות ובין הבבלם ופי הלפול הוא מי פוזת לבבר ב
בחרוי ולחרו מבבל לבדר והפחבעות הוא פיבבר הפחם יתר מן
הרחוי לו והבבלה יחיעה והוא פיעשה הלם מעשים בלתי הבוניס פים
בחם פחיתות הרבה ואולה והבחת ממובע בין הקטרוב והקבטרבות
ובין רבות הטובה ל בדבות הבבוע הם פקרין בלעג מלדם ופוח מי
פהוא בלא דבור ובלא מעשה לבבדות טבעיו והוי מעו והוא לבבר ב
הקטרוב פיבה מחדיר טבעו והוח מזג ׳ ובוב לב ממובע בין הבבלה
ניתרון טוב הלבב ומבני פחין בחדות ׳ הלה הם יחיע בלבוכבו נדיך
לפרים עניניהם ממה פרוניס בו הפלוסופים ׳ לב טוב קניין מי פבל
בוחתו לבניו לרם בגופו ועבתו ובחמוכו בכל יבלתו בלתי
פיסיגהו בזה לן בזיון והוח לחמנעי והבבל הוא הפך זה והוח פחיבו
רעים להועיל לבני לרם בדבר לפי בימה פחין לו בו חפרון ולא חגרע
ולא בזה והוח הקנה הלחרין ׳ ויתרון טוב הלבב הוא פעופה הדבים
הממובים בלב טוב ותפילו חם יפיבנו בזה בזה גדול לו בזיון לו טוב
רב והפפר מרובה זהו הקנה הרחשון והעבוה ממובעת בין הבחון
ופעלות הרחם ׳ והפהתקות ממובעת בין להבת הממון והעבלה ׳
והפבלבות ממובע בין הבעם והעדר הרגעת הרפה וכו׳ ׳ והבועת
ממובע בין הבעיות והבינה הבחרון בי בריחה לי מדברי רזל מבויון הוא ס
הבלם מי פים לי רוב בועת ׳ וכוח בביס הוא הממובע ממוחרם לח
הבריון למר ולח לחרו בין בוח בביס נחרו בוח בביס לבן יבין ולח ס
לחרו הבריון ולזה הדרים בך ובן חחר הרחוק יעטרבו עו׳ בל בביס
לבחות מובחי לבם בחבחה מיוון העבוי מובבים בהבוי והרבה
פעחי יעטו חבני חדם בשו הרחית ויתחבו לחד חקבות טוב ומעלה
ממעלות הבחם ותעמים יחבבו הקנה הרחשון טוב בחי מיחבבו ס
הממיה לבבות מעלה יקרלו הממוכים עבחם לבבות גבוים ׳
ובחירלו מי פהוא בתבלי זחת הממיה לל ממוכר עבחו לבבות ומוכר
עבחו למיתה בהוא ופעמים יעבל בחקה יחבהוהו בזה ויחמרו ע
עליו בזה בבור ׳ופעמים יחבהו הקנה הלחרין טוב ויחמרו על לחות
הבחם פהוא בבלן ועל העבל פהוא בחלבן ועל בעדר הרבות ס
הבחלת לעבני טבעי פהוא בזהר ירח חבח בלחר ירח חבח ועל זה הימין מן ס
פעות יחבהו בם בן מבזור ויתרון טוב הלבב מן הפעלות יבוות ו
זה בלו נעות ׳ והמבם יפוהב בחחת הממוע והלין ברך לחים פיבין
ני פקול פעלותי בלם תמיד עד פיתיעו ׳ ודע פהלו יחפעלת
והבחרית חאר למדו לח יגיע ולח יתיהבו בהפם רק בבפול הפעלות
פבחות מן הפדם הזהיר פעמים רבות ובזמן חריך ומרגיל בהם ונח
יין הם פעלות פהם טובות יהיה הממוע לבו מהם פחיתות ומיהבי מהין
החדם בעבעו מתחלת עניבו בעל מעלה ולח בעל חסדין בחי ס
פבחתי בפרק הממיני והוח יהגיל בלח פהק פעלות מהטבעים הבי מ
מבהם הרעים והחמיני דבו ונחפהר פיהיו הפעלות ההם הממובעות ו
והחתר פיהיו חיו ת לח ממובעות בחי פהפהר בבו פהיה בוהה בלה
והחי פילבו בריחותו דרך הפלות הבועות בהוה וכחי חים ובחריתך ד
בחיבה חמוי בהוה חל לינה בר בהם

701

ורחוק שיחזיק מי שהוא בטובע למעלת כלם ולא למעלות המדות ולא
למעלות הסכלות ושומע ומוכן לכל בספרי הנביאים כתוב זה כסה
הרקיע ' לומר כן בעבדיו לא יחמין ובמלאכיו ישים תהלה ' מה יגרע
ח טוב עם חל ומה יוסיף לו תפלה ונעלמים עד לזולת אתה יודע מסתרין דרחמנין
מריין בארץ לומר יעשה טוב ולא יחטא ואתה יודע מסתרין דרחמנין
והחזירים מסה רבינו עליו השלום לומר מלין הסם יתברך שמו לא
קחמתם כי לקדושתי לעיני כבי יתגדל על חטר מריתם תתפי כמי
מריבת קדש על חטר לא קדשתם אותי זה כלו חטאו ומריו עם הוא ם
מכוסה לבד לחד ומקבלות ממעלת למעלות ם מדות והוא מקבלות
כחטר כוסה לבד הרבוזות בחמרו ממעט כח המורים לקדק עליו כי ם
פיסיק חדם כחוזהו כועם לבני עדת ישראל במקום פחין ריחי כו ם
מכעם וכיוצא בזה כחים שהוא חולה הפ' מכבי מתעלות ו
ומתנוגנותי כלם לחלים וכיו מקוים לבניע בהם לל בלחת העולם ם
זה וכשלם תכה ואיך ירפא כי תכעם ותוא מעלות חדע כחו
מכחרכו ולא יכא כי חם מתכונה דעם מתכונת מכעם לכל לחרין כ
בעניו מדיתם כי הוא כחו מחכחר והוא מלא סיא מרכר עם מכלים ו
ולא עם חי פחין לו מעלה לכל עם חנשים שהקונה מבפנים חיתה
כיחזק לל כן כחוי כחו מזכרונו החכחים וכל חם פיחסר חו ' ישעם '
יבחנוחו וכחחר רחמו מכעם חמרו שמא חין עליו פחיתות חדע ולולי
פיסיק יודע שהי כעם עליהו בבקשת סחיים ומחכחתו מכעמנוחו ית
לא היה כועם ומחכחו לא הפ' מכעם כרברו חליו בזה העניו
לל חבל חמר הי חת המטה והקהל חת העדה וגו ' והנה יצחנו מכוונת ם
מעבר מכל התיבו מפני משמעי התורה מבחירו כו דברים רבים ו
ובאל מעמים רבות לזיש חטח ורחש חה שם כו ומש מחמרנו כן
לכחכו ובחיות יעשה דרכו ' ומשוב לל כוכתי לל בסיסים החדם שוקל
מעבותיו תמיד ומכוין ל לחכונותיו יהיה כחדרגה העליונה מחדרגו
בני חדם ובזה יתקדש לל כי ויסיב לל טובו ובזה נדרך חדרך שבלם ם
שברכיו העבודה וכבר זכרו החכחי ' לל זה העניו ובחבנו עליו נחמרו
כל הסם תרחותיו ומשניח בם ובזה ובוחה כיעודתו לל חקבלם שם
ובם דרך תרחותו כיעוב לחדים לל חקדי ובם חלה נפש ' ובשומרו חוח
ובם דרך תרחותו כיעוב לחדים לל חקדי ובם חלה נפש ' ובשומרו חוח
הפעור ובקבלה זהו העניו כחדרך בזה העניו ם
פעור חם ברחיבותו בחדרך בזה העניו

פרק חמישי

בהתחלת חדם בפחות בחפש ם
לבד תכלית לחת בריך לחדם ם

פיסיק כחות בפשו כלם לפי חדעות כחי חם שחקדמו בפרק חשר
לפני זה ויש לומר לבד עיכוי תמיד תכלית לחת ויהיה חשבת הפש ית כפי
יכולת חדם לל לדעת חותו ויש פעולותיו כלם תכונותיו ומנוחותיו
וכל דבריו מכיחים לזה חכלית חר חליה יהיה בפעלותיו דבר מפעל
הכחל לל פעל חלא יהיה לל זה התכלית ושמעל בו פיסיק הטוב כ
בחילותו ובפתיחתו ומעבדו ופתחו ניקיונו ונבונותו ומבוחתו כ
בבריחו בוחו לבד ובכוכם בבריחות בוחו חתיכת בכפם פרים בריחי
ובלחים לבקנת חחבחות ובקנת מעלות חמרות ומעלות הסכלית חר
פיסיק לתכלית הזיוח ועל זה הדבק לח תהיה מז כוכתו לל הזכוח ל
לבד חר מיבחר מן המזון והמתחת חערב וכן בשחר הזכוחת לבל
יבוין לל חמיעיל ובחזיחמן פיסיק ערב יהיה ובחזיחמן פיסיק בלתי
ערב יהיה לו יבוין לל חעדה על דרך חכמת הרפוחה כמי שחלבדק
תחיתו למחכל ויעדיה המזוכות חמתובלות הערבות בבפש בבדק
מתחלה לבם וכן בם תתעדר עליו מדם מחוך יהיה בשמיעת ם
חבנוים וכמיני זחר וכטול וגבות וחבביבים הבחי וחכות חנורות
חיסות ויוצח בחם מחם מיריחיב הבפש ויסיר חלי חמרך בשחוך
מיחו וחסוכם בכל זה ויכריח לת גופו ותכלית שבוכם בבריחות גופו
לבנות חכמים וכן בחיתנבק לבנות מיחון יהיה תכלית בוכתו בקבוצו
פיניחתו בחכלות ויחיחיבחו לחות בופו ולהמשיך חיחותו על ם
פיסיב ויריע מפ' חם בחבם לריעתו ושל זה הדרך יש לחלחת הרפוחה
חבה בויל חתר בחכלות וביריעות ה' ובהביע חל החבלחם שחחיתיות
ויהיה לחודם ובבחתה עבודם מן העבודות חגדולות ולח תהיה חו כ
בחריגה וכחגדות בי בה בספרי חעלוחיו ויפוכב חעלות לבוחות מ
חניחת חל חמעלות החחתיות כי בחדם כפיבה ויחבל חזון ערב חל
בחוך טוב סריח בפש בחדם חתבחם לו וטוח חזיק ' ויחבחר פיסיק
בבב לחולי בבה חו למיתת בתחום ' וזה ובבחתה חבלי חרין יחין
זה בעל חתדם חתר חדם חתכב בוח בעל חדם מ
חתר סוח בעל חי בחעל בבחתות בדחני ' וחתכב יהיה בעל חתכוני

כפיחכל חמיעיל לבד ופצחים יהיה חערב ויחכל הבריחם בפ בקבת
חמיעיל וזה חפעל לפי תכעת ובזה בבדל בחדם בפעלותיו יחולתו '
ובן בפיבעל בפיתוחים מבלתי פיסיחד בזה ובזה ותעלת ים לו זה ם
בבעל חתתר הוח בעל חי לל חתתר הוח לדם וחבבר בתיחות הבקבותו
בלה לפי חמיעיל כחו מזכרנו של פיסיק תבלי בריחות גופו ומלחותיו
מחחלים לבד ולין זה חביה כי בחו מבחר זה בבחת הבריחות בחר זה
בחחר בבחת חמחבל חו הבחת חמיעבל ובלם לין תבלית ל לתבת ל
לפעלתם חבל הבבון פיסיק תבלית בל חם בית עבק בבריחות נפבו ו
והמתך מביחותו על הפלחות בדי פיסיהו בלי בחוב בבפש לבר בם
חבדי הבוח פלחים ותתעבק בפשו מבלי מוכב במעלות חמדות ו
ובמעלות הפלבית וכן בל חם פ'למדינו מן הבחבמות ומן הדעות ל
חם בחוח מבן דרך לתבלית חבוח ולף על פי פיסתדל בחם שלין בו ו
דין ודברים וחם שלין חיעבת לו בתבלית חבוח בפלבת החזבון ו
וספר בחדשים ובתחבולות ולברכות מפלחות לל הבר בס ומפיבת
חמפקלים והדבה בינוח בלבו פיש בלונה בהם לבחד בחבל והרבל
בבה בפלבי בדרבי חמועת עד פיעיבו בה לילידעת לחתת מציחות ה'
חמועתי מועלתו ויפו לו מן דרך פיסבר לבה בחם פיבה לבפשו בו ת
יבן בדלבי בחדם בלם לין דרך פיסבר לבה בחם פיבה לבפשו בו ת
תועלת לו ילחק ביוח חובטו חו בחבחת לו בחעלה לו בפבה ת
מעלה לו לבנות בנית חובנה כי בקלת בעלי בחבחת לו בחעלה לו בפבה ת
חם יהיה בבובה בו לחבחם לבל בבי לדם עד פיתרחקו מבם ולא יעמד
בחעמיהם הוח דבר מחויי והוח מעלה הלה תרחק חמיר ה' ' חעמיה
לרן מבריח לחר יפבתם בה לל תעמד וגו ' ובפיור הבדחיים ' וכל חם
חבה בחקדה חבחיר בנות בעלי חבדינות ובזכר לבניו ' ובבה בעוכי '
ובבלתם לין בבונה בו רק חם בזבתיך לך עד פיחבבו בי לדם בעל
בדיבים הבוחים בחלה ויתרחקו חדבכי הרעים בזה ובפיסיק בזה
בוחתו בל זה פיעניו יבחר חבעלותיו ויבחר חתחחיו הרבה ' חלה כי
חי פיכין בל זה פיעניו לל יתעודר לתתם בבובים בזבה לו לבחבת
דקום וזבה בבבדיו הבחים ' לם לל יכין בזה לחרחיב ' בפחבו
כדי חתבליל ויבחיק חחבה חלים עד חתקיים בהיות זבה לקבל ם
בחבמות וזהו לחול זל דיבים בלה ולחבה בלה ובחבה חבעבת לתלחידי
חבמים בי בפחם תלחה ותעבור הבחיבת בהתחדת עין הדבור ' בחו
לילחה הבוך בעבותו הבלחות הבבדית עד פיבוח ויבחם וזה יבוב ל
לחיזו ספוק בן בריבה הבחם בם בן לחתעבק בחבוחת הבוחים בעין
לתתיחים ולעבינים הבחים עד פיבור חבחה הלחות בחו בחתי בי בוו
חלבי רבבן חברים הוו לחתי חילי דבריחות ' יחבב בחל בזה הבר לח
יחין לי רעות ולח חעבת הבל ' ל עבחית הבתוחים והבויי בבניים
ובבלים ובבברי ודעבות הבחרבה בית חרבה על ידבה חתר וזחבוד
לח יחבוב חלח חעבו ולחר הרבל בדול ובפיזדבן חבלית בחלבו חזה
עבינו חי לתתר חזוח בחלה בחבה בן בבבים לל בחבת בבחת בחבת ם
ויבים תבלית ידעת ה' לבר ולח יבא בדול ולח ירבר
חבר שח בפבעל הוח לו הרבר הזוח חבינ לחעב לו לחת חבוח ל
חעבוד ונח ' יחבוב ויבפבל בבל פועל ותבוע ' ירחה חם יבא ל חתבלי
הזוח לו לח יבוח ונוח לתר בקם ממנו ה' בבבין ל' בחתר ל בבל חלקי בפבך
בתבוח בל חלק מבבה תבלית בחלך ונוח לחבה חת ה' ובבר זבוביר
בבבית עם בל זה בם בן ונח בבל דרבין דעהו ובדבון חבמים עם זה
ונחתרו חתי לדבר עבירה ל בתעים לפועל הזוח תבלית ונוח בחתת
חעבו בים עבירה מבר חחר ובבר בלבו החבחים עליהם הפלוח זה
חעבין הבו בקבים בחלות מועבות חורית על זה העבין הרחק מלחת
חחר עד בחתם בחתבחן קופר חחלה ' לך חפרו זה העבין הבדול ושעבו
בלו לחתר חפרו בו חבוריה ולח הפלימו ולח תדע בם בבח שלי בלח פפק
ונוח לחרם בבוחתיהם ובל חעביך יהיו לפם בחים ונזה העבין לחתר
בחרבוהו בזה הפרק ' זה פעור חם פרלימוהו רחוי לזכרו הבח לפי
זחת הבקר חם '

פרק ששי

בהפרש לחתר בין החשיר הפעולם
ובין הבובם חת יבוו וחפועל

בבפתר לחתי הפלומים הפחובים בהפתו לף על פי פעשה חפועלים
פעולים וחחבובים הוח שעשה לחתם ונוח חתקון לל הפעלות ם
ריעידוהו ללני בחותיו ותבולת בפשו ויעשה הפעובת ונוח ם

חכל החסיד הוה במקף לפעלתו לחר מים שתעבירהו התאוה והקבוהו ו
וישבוה הקובות והוה מתחום ובכתף הליקן וכסכבוים מן העליסופים
מהחסיד יתר חמוב ויותר מלם כנפשו מן היושב על כנפשו לחכל חמרו
לחסתר מיסים המוטל בנפשו כחסיד כעניים רבים ומעלתו למעלה מ
מפכו בחכרח להיותו מתחו לפועל הדע ואתני מחיו עשוק לוחם
מפני מתעקות לריע בקנה רעה בנפשו ובבר חמר מלמיה
עם כוונה בזה לחמ כפם רשע לותה רע וחמ בממחת החסיד במעשק
קטובו והנעשר מי מחיו נריק בעשיהם זה המחמ מחמה לנרי עשות
מעשו ומחתה לפועלי חון זהו הכרחה מדברי הכמיהם כחות למה ס
מזכיהו העליסופים ובחסר הקדמון דברי החכמים בזה הענין כמנה
לפם מהמתאוה לעברות ובנפשף הליסם יותר חמוב ויותר מלם מ
מחסר לח יתחוה הליסם ולח יעשיר בהשתתם עד מחמרו מסל לחסר
יסיס החדם יותר חמוב ויותר מלם תהיה יותר תפוקתו לעברות וה
והנעשרו בהשתתם יותר בדול והביחו בזה דברים ומחמרו כל הנדול מ
מחכירו יהרי נדול ממנו ולח דייס זה עד מחמרו מפני החמוב בנפשו
לפי רוב נעריו במעלו בנפשו ומחמרו לפוס נעריו לחברו ויותר מזה ס
עפס הוח לדיוק מחדם מתאוה לזולת העבדה ולזה על פי מלח תחפרכה התוכח ו
בטובתי לח מתאוה לזולת העבדה ולזה על פי מלח תחפרכה התוכח ו
והוה מחמרים רבן שמעון בן נחליחל לומר לח יחמר לדם מי חפני ל
לחכול כפר בחלב מי חפני ללכתם פעמתו מי חפני לבה על הערים ה
לח חפני ומה תעשם ומהי פנמתים נזר עלי לפי המוכן מפמוני פני
המחמרים כתחלת המחמבה הן סומרין זה חת זה ונין הענין כן חכל
סכיהם חמיה ונין מחלוקת כיניהם כלל והוה סרעות חפר הן חנב ה
העלוסופים רעות חפר חמרו שמי מלח יהוה לליקם יותר חמוב הן
המתחוה שיהם ויכתבם יהרי מהן הם הענינים המפורסמים חנל כל
כני דדם מהן רעות כפניכות דמיס ובנכה ונזלה ומוכחה ולהזיק למי
מלח הרינו לו ולנמול רע למיטיב לו ולבזות חת ומה וכיוצה בחלו והן
המכות סמרו עליהם חכמים סהלו לח נכתבו רחיים הם ליכתב ו
ניקרחו חותם קנת חכמים הרחסונים חפר חלו חלי מהדברים מנות
החכלית והין הפנן מהכמם לפר בבפוף לדבר מהם ותפתוקו חלין ם
פהיה חסרים ומהכמם הקטנה לח תתחוה לדבר מחלו הרעות כלל ו
ולח תנטער בהמבעם מהם כל דבריהם שחמרו עליהם חכמים ם
מהכוכם יהרו מהם הוה יותר חמוב ונמולו יותר בדול הם התורות ה
הסימעיות וזה חמית מהלמלח התור לח היו רעות כלל ומפני זה חמרו
סערוך הקדם מיהיה כמנו חוכחת חותן ולח יהיה לו מוכח מהן רק ה
התורם יבחן חבמיתם עה כתה מהמילו פהם לח חמרו
לל יחמר חדם חי חפני לחריב הכפם חי חפני לכוב חלח חפני ותה ו
חעשם ותני סבמיס נזר עלי חכל הכיחו דבריהם שמעיהם כלם כפר
בחלב ולביחת בעטנו ועריות ' וחלו המצות וכיוצה בהם הם חפר ק
קדוש הפם יתברך חקנתי לחמרו לכיחתינו זל חקדש שחקקתי לך חין לך
רשות לחריב בהן ותומת העולם מעידין עליהם ' ונפטון מקטרב ב
בהם ' כבון פרק ח דסנהד ושעיר המשתלח וכו ' וחמר קדמו חותם ה
החחרונים בכליות יקדיחו מצות כפי מה שבחרו החכמים ' חבה
חתבחר לך מכל זה שחמרנו חיזו מן העברות יקים מי שלח ישתוקק
שיהם יות חמוב מן המתוקק שיהם ויכבם יהרו מהן ונזהר מהן יקיים
העכין כן בחתך זה חדום נשלח כהעמיד כני המחמרים ולמוכם מ
מורה על חמתת מה שבחרנו ' ובבר בשלמה כוונת זה הפרק '

הפרק השביעי

בחלמוד יש מן הכניחי מי יודלה הפם יתברך מלחרי מחיצות רבות
ומפם מי יודלנו מלחרי מחיצות מועטות לפי קורבתם ל הפ' ולפי
מעלתם בכבודה עד שחמרו מפם רבינו עה ראם הפם יתברך מלחר
מחיצה לחת בחיים כלומ' מחזירם והוה חמרם הפתבל כחפפך לריח
המחיה ' הנעשת מנוף המזחיר כפפה וכזכוכית כמו שחתב חר ב
בפוף כלים וקכונם בזה הענין מה שחומר לך יהוה מלחינו בחרנו
מן כל הלשונות ומתן תורתיכם לפנינו חנחנו מעלות חמרו וכן בפחתות
מתן תורתיכם בכל לשון כפהבנות ומעט הפהבנה ודיוק הקובוה
ומפן פחתות הדברה בחרנו חתה ונחלתנו מכל העמים והקרבנו
לשמך הגדול סלה ובחמת הדברה חת זה ונתן הענין כן חכל
המחמרים כתחלת המחמבה הן סומרין זה חת זה ונתן הענין כן חכל
סכיהם חמיה ונין מחלוקת כיניהם כלל והוה סרעות חפר הן חנב ה
העלוסופים רעות חפר חמרו שמי מלח יהוה לליקם יותר חמוב הן
המתחוה שיהם ויכבם יהרו מהן הם הענינים המפורסמים חנל כל
כני דדם מהן רעות כפניכות דמיס ובנכה ונזלה ומוכחה ולהזיק למי
מלח הרינו לו ולנמול רע למיטיב לו ולבזות חת ומה וכיוצה בחלו והן
המכות סמרו עליהם חכמים סהלו לח נכתבו רחיים הם ליכתב ו
ניקרחו חותם קנת חכמים הרחסונים חפר חלו חלי מהדברים מנות
החכלית והין הפנן מהכמם לפר בבפוף לדבר מהם ותפתוקו חלין ם
פהיה חסרים ומהכמם הקטנה לח תתחוה לדבר מחלו הרעות כלל ו
ולח תנטער בהמבעם מהם כל דבריהם שחמרו עליהם חכמים ם
מהכוכם יהרו מהם הוה יותר חמוב ונמולו יותר בדול הם התורות ה
הסימעיות וזה חמית מהלמלח התור לח היו רעות כלל ומפני זה חמרו
סערוך הקדם מיהיה כמנו חוכחת חותן ולח יהיה לו מוכח מהן רק ה
התורם יבחן חבמיתם עה כתה מהמילו פהם לח חמרו
לל יחמר חדם חי חפני לחריב הכפם חי חפני לכוב חלח חפני ותה ו
חעשם ותני סבמיס נזר עלי חכל הכיחו דבריהם שמעיהם כלם כפר
בחלב ולביחת בעטנו ועריות ' וחלו המצות וכיוצה בהם הם חפר ק
קדוש הפם יתברך חקנתי לחמרו לכיחתינו זל חקדש שחקקתי לך חין לך
רשות לחריב בהן ותומת העולם מעידין עליהם ' ונפטון מקטרב ב
בהם ' כבון פרק ח דסנהד ושעיר המשתלח וכו ' וחמר קדמו חותם ה
החחרונים בכליות יקדיחו מצות כפי מה שבחרו החכמים ' חבה
חתבחר לך מכל זה שחמרנו חיזו מן העברות יקים מי שלח ישתוקק
שיהם יות חמוב מן המתוקק שיהם ויכבם יהרו מהן ונזהר מהן יקיים
העכין כן בחתך זה חדום נשלח כהעמיד כני המחמרים ולמוכם מ
מורה על חמתת מה שבחרנו ' ובבר בשלמה כוונת זה הפרק '

הפרק השביעי

בחלמוד יש מן הכניחי מי יודלה הפם יתברך מלחרי מחיצות רבות
ומפם מי יודלנו מלחרי מחיצות מועטות לפי קורבתם ל הפ' ולפי
מעלתם בכבודה עד שחמרו מפם רבינו עה ראם הפם יתברך מלחר
מחיצה לחת בחיים כלומ' מחזירם והוה חמרם הפתבל כחפפך לריח
המחיה ' הנעשת מנוף המזחיר כפפה וכזכוכית כמו שחתב חר ב
בפוף כלים וקכונם בזה הענין מה שחומר לך יהוה מלחינו בחרנו
מן כל הלשונות ומתן תורתיכם לפנינו חנחנו מעלות חמרו וכן בפחתות
מתן תורתיכם בכל לשון כפהבנות ומעט הפהבנה ודיוק הקובוה
ומפן פחתות הדברה בחרנו חתה ונחלתנו מכל העמים והקרבנו
לשמך הגדול סלה ובחמת הדברה חת זה ונתן הענין כן חכל
המחמרים כתחלת המחמבה הן סומרין זה חת זה ונתן הענין כן חכל
סכיהם חמיה ונין מחלוקת כיניהם כלל והוה סרעות חפר הן חנב ה
העלוסופים רעות חפר חמרו שמי מלח יהוה לליקם יותר חמוב הן
המתחוה שיהם ויכבם יהרו מהן הם הענינים המפורסמים חנל כל
כני דדם מהן רעות כפניכות דמיס ובנכה ונזלה ומוכחה ולהזיק למי
מלח הרינו לו ולנמול רע למיטיב לו ולבזות חת ומה וכיוצה בחלו והן
המכות סמרו עליהם חכמים סהלו לח נכתבו רחיים הם ליכתב ו
ניקרחו חותם קנת חכמים הרחסונים חפר חלו חלי מהדברים מנות
החכלית והין הפנן מהכמם לפר בבפוף לדבר מהם ותפתוקו חלין ם
פהיה חסרים ומהכמם הקטנה לח תתחוה לדבר מחלו הרעות כלל ו
ולח תנטער בהמבעם מהם כל דבריהם שחמרו עליהם חכמים ם
מהכוכם יהרו מהם הוה יותר חמוב ונמולו יותר בדול הם התורות ה
הסימעיות וזה חמית מהלמלח התור לח היו רעות כלל ומפני זה חמרו
סערוך הקדם מיהיה כמנו חוכחת חותן ולח יהיה לו מוכח מהן רק ה
התורם יבחן חבמיתם עה כתה מהמילו פהם לח חמרו
לל יחמר חדם חי חפני לחריב הכפם חי חפני לכוב חלח חפני ותה ו
חעשם ותני סבמיס נזר עלי חכל הכיחו דבריהם שמעיהם כלם כפר
בחלב ולביחת בעטנו ועריות ' וחלו המצות וכיוצה בהם הם חפר ק
קדוש הפם יתברך חקנתי לחמרו לכיחתינו זל חקדש שחקקתי לך חין לך
רשות לחריב בהן ותומת העולם מעידין עליהם ' ונפטון מקטרב ב
בהם ' כבון פרק ח דסנהד ושעיר המשתלח וכו ' וחמר קדמו חותם ה
החחרונים בכליות יקדיחו מצות כפי מה שבחרו החכמים ' חבה
חתבחר לך מכל זה שחמרנו חיזו מן העברות יקים מי שלח ישתוקק
שיהם יות חמוב מן המתוקק שיהם ויכבם יהרו מהן ונזהר מהן יקיים
העכין כן בחתך זה חדום נשלח כהעמיד כני המחמרים ולמוכם מ
מורה על חמתת מה שבחרנו ' ובבר בשלמה כוונת זה הפרק '

בחכיח מבחר זה כי חם עמתיכם היו מבחרים כיכי כם ובין חלהיכ'
יחמר עמתיכם וסם חלו מרשות כמו מזכרנו סם המינות ה
מחבדילות ביכינו ובינכ"ת ודע מכל בכיח לח יהבח חלח מיהו
לו כל המעלות החסבליות וזכה מעלות המידות והחזקות מבחן וזקן
חיסיד הין הבכיחים מדרם חלח על חכם נבור ועשיר וחכם הוה הבחל
המעלות הסבליות בלח סמך ועשיר הוה המעלות ממידות ל ה
סמתחקות מפני סהם קדושים סמתמך עשיר והוה חמדם בעיר
ועשיר לזיוקו עשיר סמתם בחלקו ל"ל סיסמך הם לו כמה סמיניו לו ז
ומנו ולח ילחב לאיש חלח סמיניו לו ובן נבניו גם בן חו ממעלות
המידות ל"ל סיהיה כהוחיו כפי חדעות והענה ובמו מבחרנו בפרק ז
נזהוה לחמרים לזיסובבור סהבחר בהרבות נסיון ונין מתבחי הבניה ס
חלח כל מעלות המידות סי חלח יחחזקו מחיותם מעלמם הבניה ס
חעיד עלין הכתוב בבעון בדוש ס חל מלמה ומניהו לן פחיתות ז
מדות והוה רוב התוה בבחר בהרבות נסיון וזה מעלות תבונת
רוב התוה ונחמר מבחר חלח על כל חלף חטח מלמה וכן דוד עלין
השלום חמר חלהי ישראל לי דבר צור ישראל ומנחנו לחוזן בעל
חסדיות ולעפי חלח סמם בח כי חם כבוים ונהרינת הבוחרים ו
ויהיה רחמן ליפרחל חבל בח בבחר בהרבות נסיון וזה מעלות תבונת
לבבות כיח סמקדש ולח היה רחוי בעיניו לזה לרוב הם השבב חמר
לחה לח תבניה הביח לבמי כי דמיס רבים סופבת לבני ומנחנו כ
בחליהן זל מדת הרבנות ונחמר סהם בח בטובים ועליהם היה
בעים לחיי חכמים סהם לחחו ונחמ לו מחין רחוי למשול בבני חדם
ולהיות להם לבהן מי שים לו קבוח בחן שים לו כי ימיתם וכן ה
מנחנו בחמונל סמחר מחחול וביעקב סמחר מעשו חלח המידות
וביוצה בהן הם מחינות הסם עם הבניחים עליהם הסלנו ומי שים
לו מתי מדות חו חלם בלתי ממונעות בחן בבחינו בפרק הרביעי ב
בחמר בו מדיה הם חחחר מתי מחינות חו חלם ולח תרחיק היה ח
חסרין קנת המידות המימעטות בחדרת הבוחה מחנחנו מבחנו ק
קנת המידות המידות יחנבו הבניחים בחדי הבעם חמרו בל ה
הבועם הם בניה חוה בבוחתו משתלבת ממנו ובניהו רחיה מלשיב
חמר בשחלקה ממנו בבניחים בחמר בעם עד מחסיר בעשו וקוה ח
חמרו ועשקה קחן לי חבבן והחבחה וקלקבה חל יעקב חבינו עלין ה
הסלנום בל ימי התחבלו על יוסף בשחלקה מוכנו דוה הקדם עד ע
מחבבחי בחיין וחמר ותחי רוח יעקב חביהם וחח' החתרנם ונרח
רוח בבוחה על יעקב חבוחהן ולמין החכמים חין הבבוחה מנרה ל
לח מתוך עבדות ולח מתוך עבדות חלח מתוך סמחה ובחמר ידע מ
מסה רבינו עלין הסלנום חלח בחמרה לן מחינה חלח הסיד חותה וכי
בחלמ בו מעלות המידות בלם בשחלה חל הסבלות והמעלות הסבלות בקום להסיב
מהוות הסם על לחתת מבינותו מחר חלח בחמר לן מובב וחמר בדוקי
בח חת בבודיך והודיעו חם' חתי חשמר לן זה בהיותו סבל בחמת ב
בחמר ל"ל מחמר הוה חדם והוה חמרו כי לח ידחיו החדם וחי חבח ל
בחמר לו בינו ובין הסבת הבורא ה' על לחתת מבינותו בבחל ובמל חלין ת חסר כ
לחת בהיות ושיה הבבל החבחבי מחינו בבחל ובמל חלין ת חסר כ
בתת לו מן הבבל החבחבה מחר בשחלו יותר ומה בהיה חבלו קודם
בחלתו ובודיעו בהחבלית בהוה מי חשמר לן מבבי בעם הוה בעל בעם
ובבח לחתת החבחבה בדרית בחים כי החדם בחבינו בבי הברו ת
בהיה לו מן בבבחי בוריתו עד שלח יתערב לו עם זולתו חבילו בעשם
שלינו הוחה חותו לך בחיוחה חחזיקו לן עם זולתו חבילו בעשם
הבה חבל פעמים יסופה עליו ויתערב לו עם זולתו כן הבחתו ית על
החתת הוה בהיה לחדם לחתת מבינותו בבעם מה שלח יחתבה ה
בחבינות הבוה זולתו מן הבחבחות עד בהיוחה בבבחו חבילותו חזן
ובבדל לחה בהיוחה בעבחו חבינותם שלח הבחבחות ולי חשמר לן לח
להבים זה הבעור מן הבבחה חלח בחוה עם. הבים לחבה חזה חעט
והוה חשר בבה ולחמר ודחית חת לחתוני נחני יחתיד לבבלים זה הענין
בספר הבבוחה . ובלשר ידעו חבחים עליהם הסלום שבני הניהים
בחלה מן הבחבחות בל הבבלית והמידות חם חשר יבילו בין ה' ית
ובין החדם ובבם הוה יחיו מעלת הבניחים לחמרו על בחתם ב חמ
בחלו מבבחתם ומדותיהם רחים היו בחתרים עליהם שבוחה בועם
רבינו ולח יעלם ממך עבין חדמינן בם חחרים ביהושע בן נון על הבר חשר זברנו
חלין חלילה וכן לחמרו על לחרים ביהושע בן נון על הבר חשר זברנו

זהה הענין חשר בונבו לבלר בזה הפרק

הפרק השמיני

כיצירה הלכושית לי לספר פיעלך
לחדש בתחלת עשיבו בטבע בעל

מעלה ולא בעל חסרון כמו שלי לספר פיעלך לחדש בטבע בעל. מל
מלאכה מן המלוכות לכל לספר לחדש פיעלך בטבע מוכן למעל מו
לחסרון והיות פעלות פחחת מסם יותר קדמנות וקלות עליו מפעלות
זולתו והמשל כו כשיהיה לדם מזגו נוטה אל היובש ויהיו עשם מוחו
יבש ולחות בו מעט יקל עליו לברוח ולזכור ולהכין הענייני יותר מהיה
בעל לחח לבבה רב שלחות בחוח לכל לם יובח לחים החוח שמוכן
בחזנו אל זולת המעלה מכלתי למוד כלל ולא ישודר כחותיו שלחר ם
שכל כלי שפך ובן בשילמדו ויבינו זה הענב טעבירב אלא ידעיבין
מחבל בקונני ועל זה החיון בעבחו יחבח לים מחוב לבו יותר חש ממח
הבורים לח יחוב בבור רק בקונני גדול מכל יחוב כשיבינהו כלי ם
מפרוך מעט יהיה נבור לל מוכן לגבורים לם ילמדוהו גבורים יהיה ב
בעוני כלי שפך ולחר מחב לבו יותר קר ממם מפרוך ונוח מוכן לגד ם
חחבחי לפובחי לחחזיות בפיחסנו שמוכך לחדש ימיהו בעל מעלה
או בעל חסרון ושלחים מוכרח על מעשים לפם בחברח
לחוכם לבי יודע שהדבר המוכשם עליו מתורתיבו ומשלוסופי ין כחו
שחחוסו טעבות לחמוך שפעלות לחדש כלם מסורות לו לין מוכרוך
לוהו לפם ולח מביה זולת עשם מכל שיהיה לגד מעל. או לגל חסרון
חלח לם בן יהיה לו שכבה המוזגת לגד כחו שהרבו שיהיה לו בעין חו
יבבד לכל שיתחייב או יהיה בחוכב לין זה כלל ושו היה לחדש מוכרח
על פעלותיו היו בעלות מבות התור נחזרות ויהיה שכל שקר בחור
לחר שלין בחיה לחדש בחם שיעשה וכן היה מתחייב בעול הלחוד
והשתלמדות ולחוד כל מלחכת שחשבת ויהיה כל זה שכל ולבעלה
לחר שחחדש לי לספר לו בלל שבני שוכריחהו לפי דעת ה
חלוחים זה שלח יעשה שעשל שפלוני ושבלתי שידע חכמת פלונית
יהיה לן היוד שפלוני יהיה שבחול והשעם בם בן שעל בחוד הן חוחנו
קבתנו לקבתנו והן שקבי לנו בזה שחשון שהרב לרחוקן לחר עזה מ
חוכרח שיהר ובזה חוכרח שיהרב לחם בעשם שחשון ויוד יתבן בם כן
עליו ית בדיק ויבר הוח שיעבשהו על בעל שלי לספר לו שלח יעשהו
ולהיולן השתדל שלח יעשהו לח היה יכול ושיו בעלות בם כן שחבנות
כלם עד שוסם שבנית הבתים ובנות שחחון ולברוח בעת שפחד ו
וזולתם חן שרוחה לחם כי לחר בבור שיהיה לו לספר שבלתי קיומו
וזה כלו שקר בחור ובבור שחחבלות וחחורבות ולבריחת בעת ש
התורה ולגדיר על שפי בעול חלילה לו ממנו לחנם לחת לספר חן
שפעלה כלם שבעלה לחדש לם יובח יעשה ולח לח יובח
לא יעשה שבלתי שבדה שחשבלות וחחורבות ולבריחת בעת ש
לא יעשה שבלתי שבדה שחשבלות עליו ושפני זה היו לנוחו ל
לחר רחה שתתי לבחוך היום ולח בחיים ולח בטוב וגו ובחרת בחיים
שם שבחירה לנו בחם וחייב הטבע לשי שיחרה וחבחול לשי שיעבר
פעלות הלדם לבחירתי בהחלחת זה הטבע לשי שיהיה בחוכן הזחלת
הטבעיים לספר לין בחירה לדם בחם שבון בחיותו לוך לו קבי שו
דרת מטר לו עבירה לו שבלתי החוך לו זכותו וכיוצא ובבן שכל שה
שבעולם זולת תבונת שלדם ושכותה וחשכם זה הענין בשלו חבפי
שחשבות וחשבירות לינם בשיי חבח ולח בריבוו שלדם כ
שחשבו כזה לחר בשיי ישמיבו עה וחוח לשרו שלין לח תנח ם
הרעות והטוב שהריעות הם שחשבים הרעים והטוב הם השבים
הטובים ולשר שלחבח יעב שיהיה עזר על הלדם לעשות רע לו טוב
ולחר שחשבים בן רלוי לדם להתחונן ולבבות על שה יעשה ש
מן החטלים ושעבירות לחר שפשע בריבוו לשר יתחונן שלדם
חי נבר על חטלין ולחר בן חזר ולשר שיבות זה לחלי בילינו כי כ
כשו שפשענו בבחירתינו בן לבו לשוב ושבעבות לשר ולשר נחשה
דרכינו ונחקירה ונשובה חל ה בחח לבביבו לל כפים לו. לל בשמים
לחבל השלשר שישורים לשבל בני לדם וגם ישנה שמו בדברי הנ
לחבחים ובדברי הבבלים בם בן וזוח שיבות לדם וקימתו נם
תבונתינו בדעת בסי לחבחנו הוח שלשר לשי על נל לחר וזוח בשי ש
שהשלך בבן חל לשיוד וידרך לעשה שלשר בה שבדעתו השי ירדם
לשבח וזוח שלשר לשתי שהשם ית רבה שתהיה החרן בלה בשבעו
ושפני זה בבל עת שיבליו חלק שמבה לשעלה שבעשעבו חל שרבה ו
וכן בל חלק שלבי חשה יתבועב לשעלה בדעת שהדם להיותו שת
שתבועב לשעלה לח שהשם ית רבה בעת שהתבועשה החלק בן ה
שחר ן שיתבועב לשבח וכזה יהלקו שהדברים כי שלשתי לשמים ש
שהדעת בכל דבר עת לחר עת שלשי ולח בן בחיין לבחנו לך הדעת
היה בשהת שמי בדשים שיהשבו בלם על טבשה תשיד בשו
בשו שלחר שה שהיה הוח שיהיה שה שבשה הוח שיבשה ושן בל
חדם תחת השמים ושפני זה הוברבו החבמים לומר פי בל השופתים
היובים חון לטבע לשר היו וגם לשר עתידים לשיות. שה שיעד כ
בהם שבחוב בלם בדם בהם שדעון בשהת שמי בדשים והנשם כ
בטבע שדברים לו שיתחדם בהם שה שיתחדם ובשר יובשו בעת
הבוך יחשבו הרוחים בו שעתה בתדם ושין שדבר בן ובבר ה
דדיבו בזה הענין הדבה בשדם בקלות ושולתו ושלשרים בזה הע
הענין שולם בשבחבו בילבותיבשם עה תשיד בבל דבריהם בורחים
שתת הדעון בדבר לחר דבר ובעת לחר עת ועל זה הבי יושר בחדם
בהיקים ויהב הדעון הבם ית בם ויהב הבוני לושר שהושם בטבעו
בתחלת בריחתו היקים ויהב בבחירתו לח שהיה רובה עתה בעת ק
קיומי היקים לו בלח יקום שהו בלח הבה עתה בבילות לחבן הזחלת
שתעבול לו לח תפול ובלל שדבר שבחשין בו בי בשו שיהבה הבם ית
היהיה חדם בבב בקומה לחב החזה בעל חבבעות בן הבה בית
היתבועב ויבוח מעבשי

ויעשה פעלות בבחירתו ולין שבריח לו עליהם ולח שוחב לו שבן בשו
שתבחר בתורה החשתית שבחלחת זה הענין בחשיב ין החדם היה
לחר שבשו לרעת טוב ורע ובבר לחר שתבוגם בפי שדעון בן ש
ושבשו לרעת טוב ורעבינה לשר שקוח היה לחר בעולם רובה לשר
לין שלין בשוקו יין לחר שיבתה עשו בזה הענין לפני שבעה בו
הוח שבשבשו ושבבתו ירע הטוב והרע ויעשה שיזה שבן היבה ולין
חוכב לו שבן ולחר שקוח בן לפני שלח ירו שקח זה ולבל ו לחי
לעולם . ולחר שיתחייב זה בשיעות החדם לל שיעשה בבחירתו
פעלות הטוב ורבינ כלפי יבה יתחייב לללדו דרבי הטוב עם יעוסו
ויזהירהו וישבישהו ויגמלהו ויהיה בל זה יוסר ורחוי לו שירבינל עשמו
בפעלות הטובות שלי שיהיו לו הושלות הפבלית ויתירון שן הפעלו
הרעות שר שיסרו שמבו הפחתיות לפני הש בשהות לזה ולח יחשר
הדם בעבין שחיבה יבולו להשתבות בי בל עבין חפבי להשתבו שן
הטוב לל הרע ושן הרע לל הטוב וחבל הבחירתי. ושפני זה הענין
זברנו בל שה שזברנו שעבין השחות והשבירות. והשם בשלר עליבו
לבלר דבר לחר שזה הענין וזוח בים שבשוקים יחשבו בהם בני לדם
שהשם ית יבוד בשרי ושהם יתע עליו וזה שני ובריהן לבן
לבחדם בי הדבה שבני לדם התבלבלו בהם ושוח שה שבשר לח
בזרת שהם ית תעלה השתעבדו בהם בשו שבוד עליהם

מסכת אבות

משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע
לזקנים וזקנים לנביאים ונביאים מסרוה
לאנשי כנסת הגדולה הם אמרו שלשה
דברים הוו מתונים בדין והעמידו תלמידים הרבה
ועשו סייג לתורה

כבר בארנו בפתיחת מחברנו הזה החכמה תאר
הקבלה איך היתה . ואין הכונה הנה לחלק לפרטים דברי החכמים
והמוסרים לכבר . לזה נקנות קצת הסדרות מסכת אחת מהעלתם
גדולם ונכון בתאריך להזכיר הפתיחות שבזקן גדול והתאר מפרש ה
קבלתו לכל נקצת הענינים מהני שעבירתם מכונה מלבר המעט מ
מסכ אנו מתעניט בדין בתחרי לתתוך הדין ולפ יסתקשון מהדרם עד
שיכונהו שתסגר סיקבלו לסם עניני שלפ היו עבדים בתחלת התחשב
ועז סייג לתורה ל קבלתו והתקנות שתאר ירחיקו מאדם מן העבירו
כמו שתאר ית ושמרתם משמרתי ונתאר בפירושנו עזו משמרת ל
למשמרתי

שמעון הצדיק היה משירי כנסת הגדולה הוא
היה אומר על שלשה דברים העולם עומד על התורה
ועל העבודה ועל גמילות חסדים

יתאר שבחתיו וזיו התורה וכמעלות
מדות והם בגילות חסדים ובמדרית מצות התורה ושם הקרבנות
תכיס התמדת תקנן קעולם ושהדר מציאותו על דרך שפלפ

אנטיגנוס

איש סוכו קבל משמעון הצדיק הוא היה אומר אל תהיו
בעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס אלא
היו כעבדים המשמשין את הרב שלא על מנות לקבל
פרס ויהי מודא שמים עליכם

פרש יקרת חנמ"ל שאר יתמל החדש מי
שתין לו עזרה עליו לכבש יצמא זה על דרך החסר והכיבה ויתן שיתאר
להם לעבדו אז לכוני הקנין אז לאחתו שפא לו כך וכך ויתן לך ל
דיבר אז שכיס והו שהפרש שאר כין פרס לשכר כי שכר הוא שיתן כ
כדין ואתר זה החסיד אחתם לא תעבדו הפל על מנת שיתן לכם ו
ויגמלכם חשר ותקנו לגמול ותעבדיהו כעבודו ואתם עבדוהו כ
כעבדים שאינם מקיים להטע ולא לגמילות חשר רצה בזה שיקיו ע
עוברים מאחכם כמו שאתר בפרק עשירי שנהדרין ושם כל זה תניתו
בטורן תן הירחם ואתר עם היותכם עובדי שלא בהכם לא תניחו הקבוה כ
לגמלי ויהי מורת שמים עליכם כי בכר בא בתורת השכוה כירחם ו
והנח אתרו אתה ה' אלהיך תורת ואתרו שחכמ"ם עבוד שלא
מירחם ואתרו אתוכם לא יעבה דבר ממש שנוה לעשותו ושירח לא
יעשה דבר ממש שהוא עבוד מעשותו כי לירחם מבוח גדול ונמנות לא
יעשה ' וכל שכן במנות השמעותיו והיו לזה החכם שבי תן שהדיים שם
החחר נדוק ושם השבי היתום וכאשר שמעו שאתר זה שהאתר יבא
מלבניו ואתר החחר לחכרו הבה קרב אתר שבפי שתין לשוש לא גמול
לא עשה ואין תקוה כלל ' כי לא הכיבו כוונתו ושתך החזור ידי חברו
ויצא תן הכלל והביאו התורה התחברה לאחר כת אחת ולאחברו כת
אחרת וקראתם החכמים פרושים ויתוסי ' ואתר לא היו יכולים לקבל
הקבלות לפי מה שהגיע להם תן החזוקה שזאת החזוקה הרשה ת
תפרייל הנקבצים כל שכן שלא תקבל הנסברים כעו להחזין הדבר ם
שלא יוכלו לבזבז אחד הדברי תן אחרו היו מגיעים לזאת שיעשה היו ה
הורבים שתקש ל"ל דברי תורה ואתר כל אחד לפיעתו ואתה שתין
בתורה ואחלק על הקבלה שהיה אחרית ואז לבעו שעשוש תן הזאת
הדקובלות והגזרות והתקנות שתקבלו אחר שלא יכלו לדחות הכל הכתוב ו
והקובל ועוד שתתרחב להם הדרך לפרוש כי לאחר שהיה הפירוש ב
כשהחתם היה יכול להקל כמה שיהיה ולהכביד כמה שיהיה כפי כ
כוונתו אחר שהיו מאחזין בכלל בעקר ואתר שהם בקשו דברי המקובלים
אצל קצת בני אדם לבר ' ואתו יצאו אלו שהתרחקו התרחקות על היום '
ויקראו בהלנו התלמוד ל"ל מגרים קראים ' ושמותם אצל החכמים ב
גדוקים וכיתוסים וזה אחר שהתחילו להסיב על הקבלה ולפרש על ם
הפסוקים כפי מה שיראה להם מבלתי שישמעו לחכם בלל הפך אתרו
ית על פי התורה אחר יורוך ועל המשפט אחר יאתרו לך תעשה לא
תסור תן הדבר אחר יגידו לך ימין ושמאל

יוסי בן יועזר איש צרידה ויוסי בן
יוחנן איש ירושלם קבלו מהם יוסי בן יועזר אומר יהי
ביתך בית ועד לחכמים והוי מתאבק בעפר רגליהם ו
והוי שותה בצמא את דבריהם

ביתך ועד בית מועד ל"ל שתתעים ביתך מוכן
לשתקבץ החכמים תמיד בכתי כנסיות ובכתי מדרשות עד שבאיתמר
אדם לחברו אתה את אחבי עמך אתה מועדי עמך יאתר לו בבית שלוני

יוסי בן יוחנן איש ירושלם אומר יהי ביתך פתוח לרוחה
ויהיו עניים בני ביתך ואל תרבה שיחה עם האשה ב
באשתו אמרו קל וחומר באשת חברו מכאן אמרו חכמ'
כל זמן שאדם מרבה שיחה עם האשה גורם רעה ל
לעצמו ובוטל מדברי תורה וסופו יורש גהינום

פתוח לרווחה שיהא לך פתח לדרך הולכי דרכים שכל הולך ב
דרך שינתוך לדרך לו יודע לו יצמא יכנס לכית מיד ויקיז עריס
כדי שיתך יחמר שבדרך שיקיז ממתך העריס ונהדלים והוא יתפי ר
דאמי מקנות העבדים וכן מיז החכמים מגבים קנות העבדים ומ
נשמעתים מי שהעבדי ממעיז ובני ביתו בלשתו לאמרו יודע שמשיחק
עם הכשים בדוב הוא בעביני המשגל מפני זה אומר מהרבות הם
השיחק עמהן שאתר כי הוא גורם רעה לעצמו ל שיקנה פתיחת מ
מלות לבשעל והוא דוב התחוה ובוטל מדברי תורה מכואר הוא שמ
שמלמד הזמן בעשקי לחדיש ומיפו יורם בהיכם בעבור שמפני שלין
זאת השיחה מן האדמי ויתחייב עליו העבש

יהושע בן פרחיה ונתאי הארבלי

קבלו מהם יהושע בן פרחיה אמר עשה לך רב וקנה לך חבר והוי דן את כל האדם לכף זכות

עשה לך רב ל תהי לו לחבר אלא עשה עמו כאלו הוא רבך ולמיד
יקיש לחוי לחיות לך לרב לכל אדם אותו לך לרב עד שתדמה בו שהוא
מלמד ויעלה בידך בעבור זה למוד החכמה כי אין למוד החדש מע
ניעניתו כל תורה שלמדתו שהלמוד משעתו טוב הוא לכל למודו ינו
מתנלגו יהושע בן פרחיה והוא יהושע שמו הוא אבל נקרא בשם אחת
לו למשם היותו וכן בחרו בני אותו בימיו ואחר יקנה לך חבר זכר
לותו כלומר קבוץ ולא תאמר עשה לך חבר אז יתחבר לאחדים הבוב
כזה שבדרך להדש שיקנה לותה לעצמו שיתקנו בו מעניני וכל עניני
כמין שאחרו מן חברותה אז ניתותה ואם לא יתחבר נדי להתעלל בו
בכל לבו ואמי אם יצטרך שיתעסקו להתבתו עד שיעוב לותה
ולא יסור מהמשך תמיד אחר רצונו עד שתתחזק התבתו כמו שאחרו
בעלי המוסר בשתתחבר לא תתחבר על מדותיך ויתחבם תתחבר על מ
מדת לותך וכשיהיו כל אחד מעבי החותבים לא זאת הבשתה יהיה
כוונת כל אחד מהשיקם להשיק לעון חברו ויהיו כוונת שניהם י
יחד דבר אחד כלא שתהו ומה טוב שאחר שיהיו שניהם לותבים אחד
קוח והחותבים ב מיהים לותב תועלת לותב מנותח ולותב מעלה
ולותב לותב תועלת בהתבת השותפים והתבת שלך ולותב והתבתו וא
ולותב לותב מנותח היה עבי מיהים לותב הבתה בטחון לותב בטחון אמ
חתב לותב הבתה בהתבת השבדים בשותפות וכיוצא בהם ולותב לותב ש
לותב בטחון הוא שיהיה לאדם לותב תבוה שבשו בו לא יאמר ממנו
לא בשעשה ולא בדבור וידיעתו כל עניני טוב מהם והמעונה מ
מבלתי שידיה ממנו שיעשבהו בכל זה חשדון לא אבלו ולא לבל ואלתו
כי בשיניע לאדם בשהון בהיה זה השעור יתנו מנותח בידולה בהם ולותב ש
וכהבתו הרבה ולותב מעלה הוא שיהיה תלות שניהם וכוונתם ל
לדבר אחד והוא טוב וירצה כל אחד לתעזר בחברו בהגיע הטוב ש
הוא לשניהם יחד וזהו לותב לותב תפסר בוה לקנותו והוא בהבת ש
הדב לתלמיד והתלמיד לדב וזהו לא בכל הדאם לבף זכות עניני ש
בשיהיה אדם אלא תדיע בו שם נדיק הוא שם רשע ותדאהו בעשה מ
מעשה לו יאמר דבר אשם תבדקהו על דרך לחת יהיה טוב ואם תפ
תבדקהו על דרך לחדת יהיה רע קח לותו על הטוב ולא תחשוב בו
רע לבל שם יהיה אחד כודע שהוא נדיק מפורסם ובפעלו הטובות
ובדרש לו פעל שכל עניניו מוריש שהוא פעל רע ואין אדם יכול ל
לבדיעו לטוב אלא בדוחק גדול ובהפסד רחוק הוא דהוי אומר ש
לותו שהוא טוב לחד שים אדם אם תפסדות לבזיותו טוב ואין מותר לך
לחשדו ועל זה אמרו כל החושד בבשים לוקה בגופו וכן בשיהיה ר
רשע ויתבדמו מעניו לחד כן דהיינו שיעשה מעשה שכל דל
דהיותיו מודות שהוא טוב שים בו אם תפסדות דחוק לדע דהוי להשתד ח
מיהו ואלא תחשוב בן שהוא טוב לחד שיהיה בו תפסדות לדעו על זה
בחשוב בי יהבן קולו אל תחמן בו וגו' וכשיהיה כלתי ידוע והשעשה ב
בלתי מבדיש לחד מבני הקבות בדיך בדרך החסידות שתדין לכף
זכות אלו מבדיש קבה שיהיה מבני הקבות.

נתאי הארבלי אומר הרחק משכן רע ואל תתחבר לרשע ואל תתיאש מן הפורעניות

אל תתחבר לרשע כמין לחד ממיני החבה וחבר כדי שלא תלמוד
ממעשיו וכבר בחרנו בפרקים הקודמים כי ילמד אדם מפחתיות ב
בחבית הרעים ונחמר בשתחטא אל תרחק חטוא לא תבוא ונחמר
שהשם יתי לא יעניפשו אלא בעולם הבה ואל תתיחס מהבקתם מאבו

יהודה בן טבאי ושמעון בן שטח קבלו מהם יהודה בן טבאי אומר אל תעש עצמך כעורכי הדיינין וכשיהיו בעלי דינין עומדים לפניך יהיו בעיניך כרשעים וכשנפטרין מלפניך יהיו בעיניך כוכאין לבשקבלו עליהם את הדין

עורכי הדיינין שם לחבשים
שלומדים הטענות והדיינין עד שיקיז בקיאים בבי אדם בריבוים שהם
מחברים שאלות כשיאמר הדיין כך עבה כך וכשיטענו בעל הדין
כך תבזים תשובתך כך בלאו שם עורכים הדין ובעלי הדין לחביהם
ולזה קראום עורכי הדיינים כלאו ערכו הדיני לחביהם ויקזקיים
מהדיומות להם לל למד לחד מבעלי הדין טענה שתגיעלהו ויאמר
לו אמר כך או תבחש על דרך כך וכך ולפי שי מידע בו שהוא קוע
העצמן ומחברו טוענן עליו שקר לפי שם שהוא חושב בחשת עם כל
זה אין מותר לו בשל מדיהו טוענה שתביעלהו ונקו עליהם כלל

שמעון בן שטח אומר הוי מרבה לחקור את העדים והוי זהיר בדבריך שמא מתוכם ילמדו לשקר שמעיה ואבטליון קבלו מהם שמעיה אומר אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות ואל תתודע לרשות

רשות זה הוא השלטנות ואלו שלש מדות
ים בהן תקון שחמוכה והשלש כי בשערך החלחם יבר לו ויגמול ל
ויוכח ובבקשת הפרוך והדבקות ילמדנו לו בבוכה בעולם ודעות כי
מפני פיקחתו בו בני אדם ויחלקו עליו יפסיד חמוכתו כמו שאמרו כ
כיון שנתמכם אדם פרום על הבבור מלמטה נועשה רעב מלמעלה ל
וכן יהיעת המלך וקרבתו דחוק מאד להבטל מוכה בעולם הזה ויהי
מפשלת חמוכתו כי לא יבניח בדבר ' דק במיז פיקדבתו אלו ותתם
ידוע ענין דיחוק על פי שהמלך אבר קדם אלו ' היה מעיה הפש ל
ובכיה ובחוי מהפש יית

אבטליון אומר חכמים הזהרו בדבריכם שמא תחובו חובת גלות ותגלו למקום מים הרעים וישתו התלמידים הבאים אחריכם וימותו ונמצא שם שמים מתחלל

מים הרעים בבוי למיבות ואמר השמרת
בדבריכם בתוך השמון ולא יהיה בדבריכם מקום מיסבול פיוש
לאחר מפני שאם יהיו שם אבשים בופרים יפרשו אותם בפי חמוכתם '
והתלמידים בבר שמעו אותם מפש ' ויחזרו למיבות ויחשבו שזאת
היתה חמוכתם ויהיה בזה חלול השם בחשר אחרש לחטיבותם עם ב
דרוש וביאוש

הלל ושמאי קבלו מהם הלל אומר הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה הוא היה אומר נגד שמיה אבד שמיה ודלא מוסיף יסיף ודלא לילף קטלא חייב ודאשתמש בו בתנא חלף

מתלמידיו על אהרן לחמרו שאהרן עש ' בשהיה מרבים באדם שתוכו
רעתו היה מספרים לו שתוכו רע ובשהיו מבזים באדם בפרסות
לבלום והיה מתאהב שיו והיה מרבה לספר שמו והיה האדם הזה
מבזים בשעה ואומר לוי לו שי היה יודע לאהרן בשעה לו הרוש מפעליו
לא היה מתיר לעצמו להשתבל כי כל שבן שיבזה עמי וזה מבה לאי ה
אבלו בחוקת אדם בפר לבן אחי בחוקת מחשבתו והיה חוזר למוטב '
שם ובשעשה מתלמידיו הבומרים ממבו ואחר כ' השתהרו בזאת האדם
הנבזה את בפלום ובחישוב שלך אתי ורבים השיב מעון ועל זה העבין
היתורסם עליו כיון הבל ואחר בם בן בשיעשך עם האדם לבודל התבש
בהשפקו והיה לומד בם בן מי שאינו מרבה בקריאת ימיהתו השם
יתי אבל מי שלא למד כלל ולאי לילבד ומי שמשתעים בתנך ומות ל
מישמיתבים בתורה ומקבל מחבה תועלת נוחת היתה בובתו בזה
שאמר כמו שיתבאר בזאת השפטתו ובאמר שגד על דרך הפיוון ת
תלמיד אין בבדל אחריבה לא ל אחין מותר לו לתלמיד אבם שיקבל
מחום אדם אלא מתלמידיו

הוא היה אומר אם אין אני לי מי לי ובשאני לעצמי מה אני ואם לא עכשיו אימתי

לשון אם לא תהיה אלא כמו כשאני לעצמי מי יעיד אין לך מעיד מתוך כחו מכחדנו כשרוצה לומר שאין לו מי שיעיד עליו שיהא צדיק ואם אין אני לי מי יהיה לי לעתיד לבא ומה אני בעולם הזה שאין בי מעשים טובים ואם לא עכשיו אימתי לשון הווה כלומר אם לא אעשה עכשיו אימתי אעשה ואם אעשה אחר כך מי יודע שאזכה שהרי אפשר שאמות קודם לכן ואם אעשה עכשיו אין לי לחוש שמא אמות שהרי כבר עשיתי ואם אעשה אחר כך אין לי לחוש שמא אמות שהרי אין אדם יודע מתי יבא יומו ואם אמות אמות בעשיה טובה ואזכה לחיי העולם הבא

שמאי אומר עשה תורתך קבע אמור מעט ועשה הרבה והוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות

לשון עשה תלמוד תורה הפרש ועשה עקר ועשה אחר עשה עקר כמשמעו ואל תאמר עשה תלמוד תורה אחר שתפנה ממלאכתך מפני שאין אתה יודע כמה יהיה לך פנאי ואם תאמר הרי יש לי פנאי הרבה הרי אתה יודע שאין אדם יכול לקבוע עתים לתורה אלא מתוך הפנאי ואם תאמר הרי יש לי פנאי הרבה אין אתה יודע אם יזדמן לך פנאי אחר אם לאו ואל תאמר אעשה מלאכתי ואחר כך אשנה שמא לא תזדמן לך שנה אחרת

ואחר מזכירנו לעתיד לבא בחלק התורה ואיתי לבחרו ולזכור
כי קצת מה שנזכר שכבי לרם כי בעוונן גדול ויאות החטא הגדול ש
שבכבי לרם תמיד וכל שכן כמה שאחרו חכמים שחטא לעתן קרוב
לא יכנל לרם ממנו בכל יום ומי יתן שיכנל שלעתן קרוב עצמו ולעתן
קרוב שעור רעות הרם ומוסרי ולבנות לרם מישרשל בחיזק בר ש
פיזיק מן הבנות ואפילו סיק פיזונוק חסר כחו שבזכר שחין לעתן ה
קרוב שיכזב על לרם וייחס לו מה שלא יעשה כי זה יקרא מוכיח שם
רע על חברו וחשם לעתן קרוב הוא שיבוא בעוות הרם חפי בפעלת
שאר יעשה בחשת שהשומרו יחטא ושאר יטעה אחרו שחטא
לעתן קרוב הוא בעוות יחטא ושאר יטעה אחרו שחטא אחרו שהשכלו
יתר מן השומרו ושכן לעתן קרוב הוא שזכרן מומי הרם בלתי בחור
אחר שלשה כזה שיבין כי פעמי יהיה הזוכר מומי אחר כלתי בחור
מרחם שחין יהישה לו כמה שהזכן מדבריו ושהוא לא זה ושחטא כוון
עבין אחר כחו שחטא שהתלבלה היודה זיקים חנים ושות בן לוש ל
ויטה את רעהו ושחר שלא שחטא אחי וכבר שבח חבם מן שהחכמי
כתיבת סופר שהרשה לו כי שחטא גדול ובכה קרוב שעשה שהשבח כ
כתיבת הסופר הזנה ושחר לו כלך שלעתן קרוב כלוש שחתה שהשכב
בעוותו כשבחך אותו כתיוך ההמון שוחטא מי שיחשבהו ושחם מי ש
מיבחתיו. ויבטרך שבחו כשישמע שבחיו לזכור מומיו ויעוותיו ו
וזה תכלית שהרשהקה שלעתן קרוב ולעתן שהשבח לא כחתם גזר ל
דין על שהעותו שלא על לעתן קרוב ל' ענין שהרבלים לשאר כחוד כ
בחם ויוציאו דבת שהרץ וגו' ושחרו עה ושה שלו שלא חוכיחו חם רע
שלא על השנים ועל שהכבים שהתחייבו מן השבע שוש שבתחייבו מי
פירבר בבנות שכרו על שחת כמוש ולעתן שהוספתה על שלא ש
דברים שברעין מן שהרם בעולם וזה ושין לו חלק לעולם שבא עז
ובלוי עריות ושפיכות דמים ולעתן קרוב בכגד כלם ושחרו שלמוד כי
בעז בח לעתן שבדולה וזהו שחרו שלח חטא השם וזה חטאה גדולה
וכחטא בלוי עריות בח גם כן לעתן שבדולה וזהו שחרו וחך לעשות ש
קרעה שבדולה וזאת וכחטא שפיכו דמים. בח גם כן לעתן שבדול וזהו
שחרו גדול עוני מנשוא שלכל בלעתן קרוב בח לעתן ב־ולות ל' שהיה ש
שקולה כנגד שלשה. וזהו שחרו לעתן שרבות ודברו בחטא
וזה שמוזרר קרבה יותר ושוף שה שבחרי כל שימשבר לעתן קרוב כ
בשר כעקר שבחרי שאר שחרו לשעוכו בגבורי שעתבו שתבו שי שרון
לבו שחשם שבריתי קצת שה שספרו בזה החטא לעשו שהחרבתי בדי
פיזרתי ממנו שהרם בכל יכלתו ויפיש כוונתו לשפוך ל' שזה שחלק
מן שהכוי

רבן שמעון בן גמליאל אומר על שלשה דברים
העולם קיים על הדין ועל האמת ועל השלום שנאמר
אמת משפט ושלום שפטו בשעריכם

הדין הוא הכהנת ש
קהיכה ביושר וכבר בחרבו בשרק הר' שהחמת הוא שיעלות הש
השבליות והשבלוש הוא שיעלות השמיות וכשיטה שלו השלשה יקיש ש
שמיכות בשלמות שחשבר לו בלח שפק

פרק שני רבי אומר איזוהי דרך ישרה
שיבור לו האדם כל שהיא תפ
תפארת לעושה ותאורת לו מן האדם והוי זהיר במצוה
קלה כבחמורה שאין אתה יודע מתן שכרן של מצות ו
והוי מחשב הפסד מצוה בנגד שכרה ושכר עבירה כנ
בנגד הפסדה והסתכל בשלשה דברים ואי אתה בא ל
לידי עבירה דע מה למעלה ממך עין ראה ואון שמעת
ובל מעשיך בספר נבתבים

מבואר הוא שדרך הישרה היא
הפעלות הטובות שאר בתרבו בפרי הרבים וזה הפעלות השמוצעות
שם: שבהם יקנה האדם לעצמו תבונה חמוכה ויזיה מבחנו טוב עם
בני לרם וזהו שחרו תפארת לעושה ותפארת לו מן האדם לחר כך
לחר שצריך ליזהר בחשוב שיחשב בה שהיה גדולה בשמחת הרבל ול
ולשמירת לעתן שקדם בחשובה שבתחר לך שהיה גדולה בחילה ובניית
שחחיות לעתן שבשם ושם שבת שה שחין לחתה יודע מתן שכרן של מצות וב

ובחור זה הענין בחשר לחמר וזהו שבחמרים בלח שמחת מצות עשה
שמחת מצות לח תעשה ולחמכה מצות לח תעשה בחר שבתוב בעשה
על בל לחר מתן שלבר שהעבו מתן ולחייב על קיומם שחייבות ועל ק
קיומם שברת ושית בדי שמים ושלק נידעבו שמצבי מצות לח תעשה
בלום מה שהם לסורם גדול ושם שהם לשמה שמצו ושם שמכ שלידבו
שהרבה שרשעה וקיל שבדולה שבשם שם שהרים שחייבים עליה
שקילה ושהרדבה שלשעה שימה שחיבי שרשה ושבליות שחיבי ש
הרג וגדיניות שחיבי חבק וחשמות שחיבי כרת וקשפית שחיבי
שיתה בידי שמים וסשביות שחיבי שלקות וסשחיבית לחיון שתין
לעקין עליהם ושהלה שהדבעה נדע חומר העון וקלותו שבל שבות
שעשה לח שתבחר שבר בל שחת שתן שה הוא שבל בשם יתברך ובל זה
בדי שלא בדע חיזו שבוה בדיך שלר לשהרים וחיזו שבות לשעה שימה
שבל בוה לעשות עבין שלובי ושלובי ולא הוריע שבר לחת
שבשיהם יותר גדול שבל ב' יתברך ושתבי זה בדיך להזהר עליהם כ
בלם ושתבי זה העקר לחרו העושה בשבוה בשלוה פעולתי שן שהבוה שבלתי
שקשה שן שהבו לחר הוא שתעשה בה וכן שלחרו לחבר שבבר שהבו
ולזה בם כן לחרו שין שעבירין על שהבות ' ל' בעיודען לך שעשה
שבוה לח תעבירהו ושבירהו לעשות שבות לחרת ' ושחר בך לחר
ושלף על פי שלא שהבחר שיעור חבוב שבוה על ובוה יש בה בל ש
שקשה וזהו שבל שבות עשה שתעשה לותה שיתחייב העובר עליה
עונש גדול ויע שבעשיתה בם כן שבר גדול ושהשה. בי שהבילה וזה כן
פשח ושבירתה בשביעי ועשית שעקה בל שלו שבות עשה שבל חייב ה
העונה שלחבה בשבת שקילה ושחר שבטל מילה לו שבין בשעה ח
חייב ברת ושהשים דמים בשבתו לחו וזהו לחרו ולח תשים דמים ש
בשיתך ושזה תלעשה שבר שבירתה בשבת יותר גדול שחר מילה וש
ושבר שלילה יותר גדול שבל השם ית' שחר עשית שעקה וזהו שב
עניו לחרו הוי שחשב השבר שבוה בשבי שבירה וגם בן לחר שבר שב
עבירה בשלא תעשה לותה זה גם בן לח התבחר שחיבם שלחרו ש
שעשה שהשחת לחר שבם עשהו גדול שבר הבחינו בשי תערך הזהו
שן הגדול בחו שהתבחר בקדושין בחרים בל היושב ולח שבר שב
עבירה בותנין לו שבר בשעשה מבוה ובבר בחרבותו שם ' ולעתן ית
התורה בהיות השעשים ידועים שלבו יתי בחו שחשה רבינו עה שחר
שחשרך שבר בתבת

רבן גמליאל בנו של ר יהודה הנשיא אומר
יפה תלמוד תור עם דרך ארץ שניעת שניהם משבחת
עון ובל תורה שאין עמה מלאבה סופה בטלה וגוררת
עון ובל העמלים עם הצבור יהיו עמלים עמהם לשם
שמים שובות אבותם מסייעתן וצדקתן עומדת לעד ואת
ואתם מעלה אני עליבם שבר הרבה באלו עשיתם
לל בדיך לחן הבה

קשוקן בפרבסה ותחרו ובורת עון בחו שבתרבו במקום לחר ש
חחרו סופו שהוה שלסוף ית הבריות ובחרו ויחתם מעלה לחי ע
עליהם שבר הרבה בחלו עשיתם הוה דבר השם לעמלים עם הבבור
שבעשים שיחבין מבוה בשת שהעשקה ובברבי בבור ותחר
שהשם יתברך יעלה עליהם שבר בחלו עשו שהבוה הקיל ותעשי שלח
בעשוק לחר שהעשקו עם הבבור לשם שמים

הוו והידין ברשות שאין
מקרבין לו לאדם אלא לצורך עצמן נראין באוהבין
בשעת הנאתן ואין עומדין לו לאדם בשעת דחקו

בבר בחרבו שהרשו הוא שלעתות והוא שבסר בשיותיהם ושחזיר ש
שקס

הוא היה אומר עשה רצונו ברצונך בדי שיעשה ר
רצונך ברצונו ובטל רצונך שפני רצונו בדי שיבטל ר
רצון אחרים שפני רצונך הלל אומר אל תפרוש עצמך
שן הצבור ואל תאמן בעצמך עד יום מותך ואל תדין את
חברך עד שתגיע למקומו ואל תאמר דבר שאי אפשר
לשמוע שסופו להשמע ואל תאמר לבשאפנה אשנה
שמא לא תפנה

עבר הודענו בפרק קל. אחין צריך להפריד מן הכבוד אלא לפי הפ
הפסדם כמו שכתבנו פם ואחר שחזרם לעתי אתריה לו תכונה ח
חשובה בעצם ותתחזק לא יפלק ירע מלבטל עניית הטוב להנסיף ק
החזק ולא יבטח ויחמר זאת המעלה ככר עלתה בידי ומי לפגל לה
אתסור שתפגר הוא אתסור והוא חמרו עד יום מותך ודבר אחר אפי לפ
חפגר לשמוע הוא פיסים פפוטי הדברים מרחוק מאד וכטל ובפ
וכשיסתכל אחרם בו היטב ' ירחק אחדברים כבוכים והוא מזהיר מן
הדרך הזיק ' מן הלכור שהוא לחמר לה יקיו דברין מריכים לפיוטם
ריחוק והפתבלות יתרה ולו יביכם הפוחע בשתפגה רוצה בו ' ב
בשתפגם מזה העפק ' מה דומה לחק שקדם מחנות שחלו חכרי ע
עפק תוריתך קבע

הוא היה אומר אין כור ירא החטא ולא עם הארץ חסיד ולא הביישן למד ולא הקפדן מלמד ולא כל המרבה בסחורה מחכים ובמקום שאין אנשים ל השתדל להיות איש

כור הוא שאין לו לא חכמה ולא מדות ועם הארץ הוא שאין לו מעלות שכליות אבל יקיו לו קנת מעלות המדות וכ"ש ן יהיו ישקפדן הוא מי שמקפיד על כל דבר וכועס ועצין שפתבל הרעל כשפך ומשוך אותה לקנות המעלות ואחר שאין אם לכשים חכמים ש שילמדוך היה אתה מלמד את עצמך ותדגו ויאהבך אים עמו ואפתדל גברין עמיה ואחמרו שהתורה לא תמנת בבעלי הגאוה והגאוה ולא כ בקולבי אחרות דמוקות וסוכן זה לפסוק על כל המליצה והוא חמרו לא כ לא בשמים היה ולא כמלכי מעבר לים היה ' ולא מעבר לים היה ' חמרו לא כ בגבי הדגה היה ולא כמלכי מעבר לים היה

אף הוא ראה גלגלת אחת שצפה על פני המים אמר לה על דאטפת אטפוך וסוף מטיפוך יטופון

לכל אחתה בהדבת ' בעבור שהדבת זולתך ואחר הדבך עתיד להדבך הכובה בזה החאחר שפעלות הדעות יכובו בדפ עושים כמו שחמר עוכו תני ילבדינו הדשעונו ' וחומר בור בדפ וידעדכו וחמרו אחכמי ' בחדק אחדם חודד בה מודדים לו וזה דבר הגדאה לעין בכל עת ובכל יחן ובכל חקום בכל מי שיעשה דע י ויחדש חיכי אחכם ופתחיות שהוא עצמו יוזק חן הדעות אקפ בע בעצמים אחר אדם חפכי שהוא חלחר חלכה שתעשה בזק לו ולזולתו וכן כל החלחר חעלה או שחחדש פעל טוב חן הטובות יביאהו תי תועלת הפעל הזה יפלם לו ולזולתו ודברי הכתוב בזה טוכים חחר חמר כי פעל אדם יפלם לו '

הוא היה

אומר מרבה בשר מרבה רמה מרבה נכסים מרבה דאגה מרבה נשים מרבה בשפים מרבה שפחות מרבה ומה מרבה עבדים מרבה גזל מרבה תורה מרבה חיים מרבה ישיבה מרבה חכמה מרבה עצה מרבה תבונה מ מרבה צדקה מרבה שלום קנה שם טוב קנה לעצמו ק קנה לו דברי תורה קנה לו חיי העולם הבא רבן יוחנן בן זכאי קבל מהלל ומשמאי הוא היה אומר אם ל למדת תורה הרבה אל תחזיק טובה לעצמך כי לכך נ נוצרת חמשה תלמידים היו לרבן יוחנן בן זכאי ואלו הן ר אליעזר בן הורקנוס ור יהושע בן חנניה ור יוסי ה הכהן ור שמעון בן נתנאל ור אלעזר בן ערך הוא ה היה טובה שבהן ר אליעזר בן הורקנוס בור סיד שאינו מאבד טפה ר יהושע בן חנניה אשרי יולדתו ר יוסי ה הכהן חסיד ר שמעון בן נתנאל ירא חטא ור אליעזר ב בן ערך מעין המתגבר

סבה ר' אליעזר בזכרונות טוב בהדמיתו לבור מוסד שלא יאבד מימיו וסבה ר' יהושע בשעלות חמדות ס בשם יעשר אחדם ריבוכר ויחזקבוהו כיבך העולם ולזה הוא אחבר בו יולדתו וכ' יוסי סבה בטוב חעלות אחדו וכשעלות שהבלית וכ' ש שמעון סבה בירלת חטוב והוא זריזות וחסתדלות בעניבי עפקי קטו ומחירתו מהדיע וסבה ר' אלעזר בן ערך בטוב שהבה והיות בל ע עבין עמוק בל אבלו ותבוחתו מוספת על העבין

הוא היה אומר אם יהיו כל חכמי ישראל בכף מאונים ור אליעזר בן הורקנוס בכף שניה מכריע את כלם אבא שאול אומר משמו אם יהיו כל חכמי ישראל בכף מאזנים ור אליעזר בן הורקנוס אף עמהם ור אליעזר בכף שניה מכריע את כלם אמר להם צאו וראו אי זו היא דרך ישרה שידבק בה האדם ר אליעזר אומר עין טו טובה ר יהושע אומר חבר טוב ר יוסי אומר שכן טוב ר שמעון אומר הרואה את הנולד ר אלעזר אומר לב טוב אמר להם רואה אני את דבריו ר' אליעזר בן ' ערך שבכלל דבריו דבריכם אמר להם צאו וראו איזוהי ד דרך רעה שיתרחק ממנה האדם ר אליעזר אומר עין ר רעה ר יהושע אומר חבר רע ר יוסי אומר שכן רע ר שמעון אומר הלוה ואינו משלם אחד הלוה מן האדם כלוה מן המקום שנאמר לוה רשע ולא ישלם צדיק הו חונן ונותן ר אלעזר אומר לב רע אמר להם רואה אני א את דברי ר אלעזר בן ערך שבכלל דבריהם

עין טוכה הסתפקות כמה שיש לחדם ובזה ממעלות המדות ועין ר רעה הפכה לל הקטנת הדכרים וחחרונות על הקטנת ואמרו הכה הרואה את הכולל חסר עכינו שילמד מה שבתוך לקיים אמרו שבזה עתה זה חיטו בחכמות עד שתהיה מעלה שכלית ניכרת פירוש שילמד הכשתך מן הכרחה חכל רוצה בו הכה העיון בעכיני החדם מ מעשקין לחסר בהם הסתפך מעיומתו שיעיין בחחרית עכיני ובגבר זה הניח מעל אחד והוא אחרו חמרו הלוה ואינו משלם אלה ללמדנו דבר אחד כך והוא שחיות הסתפקות שהוא עצמו יזוק מן הרעות הקם בע ק יתבדך שבחמר נדיק ויסר הוא נכן ואתה נדיק על כל הכח עליכו פירוש חנון לחדם המלוה לחכרו ונותן זה שנלוה מעלם לו הקבה חלף עבודתו שבמל חסר לזולתו לללתו ה"ת מעלם לו ועניין ויאה דבריו בוחר ומחכון מעניין הפם לו לאה שכותו לא בחר והכוחין שבכלל דבריו שחמר לב רע הוא חכל ובבר בחרנו בפרק הפני חסר הקדמנו לפני זאת הסתפקות ממעלות המדות כלם ימנאו לחלק הסתעורר מחלקי הנפש לבד ולא גם כן ימנאו פחיקות המדות ובחרנו בפרק הריביעי מהפעלות פסם טוכות הם הפעלות הממונעות ממר יבאו ממעלות המדות וכן הוא ידוע אבל הפלוסופים ואחרפים מהנפש הסתעוררי היה בלב ובלב חדדם ובלים חלרי תיוחם ואף על פי שהכחות בלם מתזוזות מן בלב והוא התחלתם לפי הדעת החמחי ' חבל הכחת הסתעוררי לא יתפעדו ממנו לחבר אחר כדרך הסתפעדו הכח הזן לל החלק הנטוחה חסר הפרנוסו בפרק הראשון מן הלבו לל הכבד והבן מבל מם שבחרנוסו שלב טוב ' רוצה בו הפעלות הטוכות ופס ק הפעלות הממונעות ופס מעלות המדות והוא כולל הסתפקות נ ואחכת הטוכים ואלת זה מן הסעלות והוא חמרו שבבלל דברי ד דבריכם ' וכן לב רע הפחיצות המדות והוא כולל גם בן בל מם שהזכירו ממנו '

הם אמרו שלשה דבו"ם ר אליעזר אומר יהי כבוד חברך חביב עליך כשלו ואל תהי נוח לבעום ושוב יום אחד לפני מיתתך והוי זהיר בתחלתן שלא תבוה שנשיבתן נשיבת שועל ועקיצתן עקיצת ע עקרב ולחישתן לחישת שרף וכל דבריהם בגחלי אש

אל תהי בוז לכל אדם ואל תהי מפליג לכל דבר שאין לך אדם שאין לו שעה
ואין לך דבר שאין לו מקום

ר יהושע אומר עין הרע ויצר הרע ושנאת הבריות מוציאין את האדם מן העולם

ר יהושע אומר עין הרע ויצר הרע ושנאת הבריות מוציאין את האדם מן העולם

ר יעזר אומר יהי ממון חברך חביב עליך כשלך והתקן עצמך ללמוד תורה שאינה ירושה לך וכל מעשיך יהיו לשם שמים

ר יעזר אומר יהי ממון חברך חביב עליך כשלך והתקן עצמך ללמוד תורה שאינה ירושה לך וכל מעשיך יהיו לשם שמים

ר שמעון אומר הוי זהיר בקריאת שמע ובתפלה ובשאתה מתפלל אל תעש תפלתך קבע אלא רחמים ותחנונים לפני המקום שנאמר כי אל חנון ורחום הוא ארך אפים ורב חסד ונחם על הרעה ואל תהי רשע בפני עצמך

ר שמעון אומר הוי זהיר בקריאת שמע ובתפלה ובשאתה מתפלל אל תעש תפלתך קבע אלא רחמים ותחנונים לפני המקום שנאמר כי אל חנון ורחום הוא ארך אפים ורב חסד ונחם על הרעה ואל תהי רשע בפני עצמך

ר אלעזר אומר הוי שקוד ללמוד תורה מה שתשיב לאפיקורוס ודע לפני מי אתה עמל ונאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעולתך

ר אלעזר אומר הוי שקוד ללמוד תורה מה שתשיב לאפיקורוס ודע לפני מי אתה עמל ונאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעולתך

ר טרפון אומר היום קצר והמלאכה מרובה והפועלים עצלים והשכר הרבה ובעל הבית דוחק

ר טרפון אומר היום קצר והמלאכה מרובה והפועלים עצלים והשכר הרבה ובעל הבית דוחק

אומ' לא עליך המלאכה לגמור ולא אתה בן חורין לבטל ממנה אם למדת תורה הרבה נותנים לך שכר הרבה ונאמן בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעלתך ודע מתן שכרן של צדיקים לעתיד לבא

אומ' לא עליך המלאכה לגמור ולא אתה בן חורין לבטל ממנה אם למדת תורה הרבה נותנים לך שכר הרבה ונאמן בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעלתך ודע מתן שכרן של צדיקים לעתיד לבא

פרק שלישי

עקביא בן מהללאל אומר הסתכל בשלשה דברים ואי אתה בא לידי עבירה דע מאין באתה ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון מאין באתה מטפה סרוחה ולאן אתה הולך למקום עפר רמה ותולעה ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא

עקביא בן מהללאל אומר הסתכל בשלשה דברים ואי אתה בא לידי עבירה דע מאין באתה ולאן אתה הולך ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא

ר חנינה סגן הכהנים אומר הוי מתפלל בשלמה של מלכות שאלמלא מוראה איש את רעהו חיים בלעו ר חנינה בן תרדיון אומר שנים שיושבין ואין ביניהם דברי תורה הרי זה מושב לצים שנאמר ובמושב לצים לא ישב אבל שנים שיושבין ויש ביניהם דברי תורה שכינה ביניהם שנאמר אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו אין לי אלא שנים מנין שאפילו אחד שיושב ועוסק בתורה שהקדוש ברוך הוא קובע לו שכר שנ' ישב בדד וידום כי נטל עליו

ר חנינה סגן הכהנים אומר הוי מתפלל בשלמה של מלכות שאלמלא מוראה איש את רעהו חיים בלעו ר חנינה בן תרדיון אומר שנים שיושבין ואין ביניהם דברי תורה הרי זה מושב לצים שנאמר ובמושב לצים לא ישב אבל שנים שיושבין ויש ביניהם דברי תורה שכינה ביניהם שנאמר אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו אין לי אלא שנים מנין שאפילו אחד שיושב ועוסק בתורה שהקדוש ברוך הוא קובע לו שכר שנ' ישב בדד וידום כי נטל עליו

ר' שמעון אומר שלשה שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה כאלו אכלו מובחי מתים שנאמר כי כל שלחנות מלאו קיא צואה בלי מקום אבל שלשה שאכלו על שלחן אחד ואמרו עליו דברי תורה כאלו אכלו משלחנו של מקום שנאמר וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה'

וכמי מתיס יקרא תקרובת עו כמו מקריבו מנחה כסדנוב
פמי שכתרנו כסדיק מלימי מעו וקרבתם ימשיכו גם כן קיל נוסף לב
לבזיתה כמו מתקרב עו עצמה בגלוים ומקוטים וקדם לפני זה הסמוך
פסוק סמוכים על העסק כתלמוד וכמשנתם וקבוצת מתורק ותלמודם ו
ומפני זה היו המשלחנות מלא מלאכל הבלמים ויקוץ חמיר לפני זה שסמוק עם חלק כיון
סגו וכסבר תעג

ר' חנינא בן חכינאי אומר הנעור בלילה והמהלך בדרך יחידי והמפנה לבו לבטל הרי זה מתחייב בנפשו ר' נחונא בן הקנה אומר כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ ובל הפורק ממנו עול תורה נותנין עליו עול מלכות ועול דרך ארץ

עול תורה מתמיד מקריבה ועול מלכות נוטה
המלך ויחייבהו ועול דרך ארץ נוטה זמין חמר כי כסבר לקחת ע
על התורה יפילהו ממי מעלי המלכים ויקל מעליו טורח הזמן ו
וחמרו פורק עול תורה מעליו אין תורה אין קמים ואיני סובלה ו
וחמרו חרות על הלוחות אל תקרות ל' חרות מתולות ה
הזמן ועניני המלכים למי מקבל ועשה מה מלכתך על הלוחות

ר' חלפתא איש כפר חנניה אומר עשרה שיושבין ועוסקין בתורה שכינה שרויה ביניהם שנאמר אלדים נצב בעדת אל ומנין אפילו חמשה שנאמר ואגודתו על ארץ יסדה ומנין אפילו שלשה שנאמר בקרב אלדים ישפוט ומנין אפילו שנים שנ' או נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע וגו ומנין אפילו אחד שנאמר בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתיך

בעדת אל הכת כתרנו כתחלת כסדרין מעדיה לינק נוקבת על פחות
מעשרים ושם כתרנו גם כן מכית דין לא יהיו פחות מעלמה וזה כן
בקיומים לאדים לעבין המקבט ופירוש לאגודה מה מחוגר כהם בידו
לחת וזיד יש כה חתם מלכעות מכתן יחגור וכלל החתמה מלכעות
יקדיל גם כן לגורל

ר' אליעזר איש ברתותא אומר תן לו משלו שאתה ושלך שלו ובן דוד הוא אומר כי ממך ה הכל ומידך נתנו לך ר' שמעון אומר המהלך בדרך ושונה ומפסיק ממשנתו ואמר מה נאה אילן זה מה נאה נר זה מעלה עליו הכתוב כאלו מתחייב בנפשו רבי דוסתאי בר' ינאי משום ר' מאיר אומר כל השוכח דבר אחד מן משנתו מעלה עליו הכתוב כאלו מתחייב בנפשו שנא' רק השמר לך ושמר נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עינך יכול אפילו תקפה עליו משנתו תלמוד לומר ופן יסורו מלבבך כל ימי חייך הא אינו מתחייב בנפשו עד שישב ויסירם מלבו ר' חנניה בן דוסא אומר כל שיראת הטאו קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת ובל שחכמתו קודמת ליראת הטאו אין חכמתו מתקיימת

הנה דבר זה מוסכם עליו מכעלי וסופים גם כן מקובל הסעלות כמ
כסיקדש לחכמה עד סיכים קכין חוק ואחר כך ילמד החכמה תאמר ת
תזדקק על הסעלות קדם יסוף עמחה ונחבב כחכמה וכחריגות ל

להוסיף מימים אחד מתעסרה למה מסורבל וכסיקד מעני כיני קדשות
ואחר כך ילמד נתנים מחכמה מעכשת לותנו מיתם סיתעלה בהרגל ת
תעבור עליו מחכמה וליוקה

הוא היה אומר כל שמעשיו מרובין מחכמתו חכמתו מתקיימת וכל שחכמתו מרובה ממעשיו אין חכמתו מתקיימת הוא היה אומר כל שרוח הבריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה הימנו וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו אין רוח המקום נוחה הימנו ר' דוסא בן הרכינס אומ שינה של שחרית ויין של צהרי ושיחת הילדים וישיבת בתי בנסיות של עמי הארץ מוציאין את האדם מן העולם

ילמד מחלה סדברים מכנסים ומכטלין מעלת
פחדם עד סיגיע מן העולם ונוח מכר

ר' אלעזר המודעי אומר המחלל את הקדשים והמבזה את המועדות ומלבין פני חברו ברבים והמפר בריתו של אברהם אבינו והמגלה פנים בתורה שלא כהלכה אף על פי שיש בידו תורה ומעשים טובים אין לו חלק לעולם הבא

מלכין פני חברת
הוא מי סמכיים לת חברו מבלם פנים בתורה הוא מי מעובר על מ
מנות התורה כפרהסיה ונוח תבלית הכפירה כמו סמחר הפי והכפ
תחר תעשה כיר רמה ועבין מבלם פנים יבלם פנים ניעו ונהו לפון כ
כפירם ונוח מעוררם כן כבחרית עליה מחרו המבלם פנים בתורה ת
העובר על דברי תורה כפרהסיה כיוויקים כן יפעיקו תפר כרית
חמוסך לן עולם ושם חמר כבל הדברים חפר חמרו חכמים כחם
פקיעופה חותם מין לו חלק לעולם הבא הוא חמר קיימים הם כפעמים
תעופה מין לך דבר פעיומד בפני בעל העופה הלא כפלל פעמים תם
תעופה ומת כיסורין כל פחומר חטאים הסם תפר זכיו כסם מין לו
חלק לעולם הבא יתר חמור מפחר חטאים פסיסורי עם הסיתה לם
יסבריו חותם

ר' ישמעאל אומר הוי קל לראש ונוח לתשחורת והוי מקבל את כל אדם בשמחה

קל לרחם קלות ירוב ונוח
הוא סיעוב ופסכחה ואחר כזאת הנחלת כפתעוד כפני חרם בזיל
המעלה עים עבמך לבנדי קל ושמע חותו ועמוד לפניו כחפר יהיה ו
נחל תעקיד כפיך לו וכפתים עם פחור ם שפני ל' נעויי הפנים לת ת
תעשה כן תכל תעקיד כפיך עיו ונחל תפחק נחל תתבעבע עמו ת
חבר כן חמר לת תחסוב פחם פסה זדיתיך מקבעבע עם נעיר הפנים
יחייב פתקבל חותו כזעם וכפנים זועפים לת כן הסוכה תכל ניך
פתקבל כל חרם קטן ונדול כן חורין ועבר כל חיש חמין חמר כשחק
חה יעתר חמק פחמי הלל בפפר פנים יפות חמר חמונבם ברוחה לי
חדכרי הרב פסוח חחרים מלת תקבל מקבלת פנים וכחלו הוא ת
תקבל הבנדר מן תקבלות הללוחות תפר הוא מן הקדמיה תדבר עבר ת
בכח וכן חומר כוה הענין כערכי כל פניסה וקבלה חומר בעבדי פ
פלוני כפחתה חו כזעקו וכלשון הקוח פרים הרב תקבל הנם ונעקב

ר' עקיבה אומר שחוק וקלות ראש מרגילין לערוה נם מסורת סייג לתורה מעשרות סייג לעושר נדרים סייג ל פרישות סייג להכמה שתיקה

כמידור חרם הדרים ויקימם
יעלה כידן קכין הקמינע חמת בינסה פימנע ממנו ויתחזק לו קקכין ם
הקוח ויקל עליו הפרישה מן הסמירים מן הטמחו כמו פחמרו כתענים
כנדי עם חלון מדרש לפרושים

הוא היה אומר חביב אדם שנברא בצלם חבה יתירה נודעת לו שנברא בצלם שנאמר בצלם אלהים עשה את האדם חביבין ישראל שנקראו בנים למקום

חבה יתירה נודעת להם שנקראו בנים למקום שנאמר בנים אתם לה' אלהיכם חביבין ישראל שניתן להם כלי חמדה חבה יתירה נודעת להם שניתן להם כלי חמדה שבו נברא העולם שנאמר כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזובו

סמך היה אומר אהדעת מה שסיים

לו שישר הטובים, היה טובה אחרית כי בעמים שיגמול לדם טובה ל
לחיים מכבי דדם על דרך רחמנות ולא יהיעשו שיש משמח עמו
מפני שהוא נכזה בעיניו.

הכל צפוי והרשות נתונה ובטוב העולם נדון והכל לפי רוב המעשה

זה שמחמיר מיהא לר עקיבא וזהו פירושו בקדיה, ועל קנטי ם
פתקיע כל מה שקדם, כפרקים שקודמים לאמר, כל מה שבעולם יהיה
שלנו יה, וזהו שיב אותו וזהו לאמרו הכל בפני, ואחר כך אמר, לית ת
תחשוב שבחיותו יודע המעשים, יתחייב הכתוב, כלומר שיהיה ם
הדם מוכרח במעשיו, על מעשה מן המעשים לפי שנאמר כן תכל
הלשון כי הקדם מה שעשה וזהו אמרו, סדרות שתנוק לו כל ם
דדם רשות בתוכה לו, כמו שבארנו בפרק חס, ואמר שלין שנם יה,
עם בכי דדם לאיכם זוע בחשך ובטוב לפי כפי דיין שלחי עליהם כ
כמו שבאר יה, מדבריו ואמר דרך חפים ורב חפר ואמת ואמרו רזל ם
דרך חפים לצדיקים ולרשעים ואמר קנביה שמספר טוב ם לכל וה
ואחר כך אמר שהמעשות לפי שנעשו לדם לפי רוב גודל המעשה שבכל
לפי רוב מספר המעשה, וזהו שהמעשות לאיכם יביאו בכפול שהמעשים
הטובים פנימים רבות ועם זה יביאו קנין חזק לפי שמעשה דדם פעל
גדול לאחר שהמעשות הטובות כי בזה לבדו לפי שיביא לפי קנין חזק וגמל
כפיתן הדם לאי שהלוי חלף וזהובים בכת אחת ולחים אחד לפי שהן
כלום לפי שיעלה בידו מדת הכדיבות בזה שהמעשה האחד הגדול כאי
שקנינו לאי שהתרבה חלף וזהובים בחלף פנימים ומתן כל וזהב שם
על כל הכדיבות שפני בזה המעשה הכדיבות חלף פנימים וקנינ
לפי קנין חזק וזה פעם אחת לבד שקעשודדם בפני שהעשודדות גדולה ל
לפעמ טוב ואחר כך פסקה שאמו וכן בתורה לין שבר אי שהדם שאר
בחלם יבואו לבד שהדם יבואו בחלם ונפרעין מן האד שדעתו
ושלא שדעתו ויש להם על מה שיסמכו והדין דין אמת
והכל מתוקן למעודה

החכוני שקף אי שיאריך שקנו ולא
יבקשו לאלתי וזה שמכל שבואר וכונתו ידועה ואמרו וכל פרונם
לגלות יבא גילוי שחוק פעבין שקדם אחין שם שברה שבל בחיים א
הדם יעשה שם פרונם לפעמיהן ואמרו וקבלין שחזרין תדיר הוא
שכל על שחוק ואחר שנעשים הבחין על שדם וכבל שתוקן לפעודה
כלומר כוכת כל זה חיי שעולם שבא

ר אלעזר בן עזריה אומר
אם אין תורה אין דרך ארץ אם אין דרך ארץ אין תורה
אם אין חכמה אין יראה אם אין יראה אין חכמה אם א
אין בינה אין דעת אם אין דעת אין בינה אם אין קמח
אין תורה אם אין תורה אין קמח

כל זה שכל שנים שלו כל אחד שפעים שעיל כשיעלות שחחר וש
ושעלים שלו ואחם דברי שעבין פלוסופי דק ש
שחר ואני שוברים שעמן על תכונת שי שעיין בזה שעבין זה שדעת

כל המקיים את התורה מעוני יגיע סופו לקיימה
ומי שמבטל את התורה עתיד להתבטל
שנאמר אשרי גבר תיסרנו יה ומתורתך תלמדנו

זה מכואר וכבר כתבנו עניינו בפרקים שקודמים

פרק רביעי בן זומא אומר איזהו חכם, הלומד
מכל אדם שנאמר מכל מלמדי השכלתי איזהו גבור הכובש את יצרו שנאמר טוב ארך
אפים מגבור ומושל ברוחו מלוכד עיר איזהו עשיר השמח בחלקו שנאמר יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב
לך אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא איזהו מכ
בוד המכבד את חבריות שנאמר כי מכבדי אכבד
ובוזי יקלו

זה מכואר וכבר זכרנו עניינו בפרקים שקודמים

בן עזאי אומר הוי רץ למצוה קלה כחמורה ובורח מן
העבירה שמצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה
ש שכר מצוה מצוה ושכר עבירה עבירה

כבר בארנו מי
זה שמחמיר בפרק עזידי מסכתדרין וכבר הזכרנו שם על ח
חדוש שבגלוי כתורים יש בו זהו על שעשה שמצות, וזהו שאמרו אם יב
יבריל שם שלם עליה בעבר קידדין וגו, וידוע שחיבן מועילות שלם
ימים בחן יין ערי מקלט עד שיובדלו השלם שחחרות שבארץ ישרל
שאמרו יודעים שעה רבינו עם שחין שלם ערי, שבעבר קידדין קולטות
עד שיובדלו השלם שבארץ ישרל שאמר שם ערי מקלט תהיינה וש
נאמר בזה בשם רבינו עד שעיב שחמקות שלם שבשלמים בשפה ל
להוסיף חני מצות עשה על כל שעלתו ושלמותו לך בדיך שיעשו מי
שנצטערה בשעה וקנחזק בדעתה נקדמה

הוא היה אומר
אל תהי בוזלבל אדם ואל תהי מפליג לבל דבר שאין לך
אדם שאין לו שעה ואין לך דבר שאין לו מקום

שאמר שלח יהיה לבל אדם עת שיבול לחזיק בו שו לקוציל ולקבילו

כבר שעבו

ר' לוי"ם איש יבנה אומר מאד מאד הוי שפל רוח ש
שתקות אנוש רימה

כבר כתרנו וזכרנו בפרקים הקודמים שמעבוד
הוא מעבודת הבורא ית"ש ומיראתו כי"ש ומאהבת הבורא ית"ש
לא שם אחר רק עבוד ולבחור יש מדות רבות בלבות עבדי ב"ש
עניים רחוקות וגבוה ורם ומשפלות החכמים אל רוח גבוה וגאות הרוח
ומתגאה וכבדן משפלות הרוח וכבר כתבנו בפרק הרביעי מהאדם ב
נדיר מיוחד מעבד לאחת מן הקצוות של מדעות כאומנד האומנים המעשים על
נד הסייב האל הקדמה הזאת לבדה כי אין אחר הקדמת לו האלוה לגדל
חסרון זאת הקדמה האל מהאדם ומעשה בנדוק ויקוץ ממנה עד ש
הקצה האחרון וכמו האל משפלות הרוח לגמרי עד שלא ימליכו בעצמם
מקום לבחור בלב והנה רמיתי בספר מסכתי הקדות שבמשל לאחד מ
מן החכמים כי ניחמר לו אחד יום מהמחת בו יותר מכל ימיך
אחר יום שהייתי הולך בספינה וזקן מקומי בספינת שהקומנת ה
שספינה מן הגלות הכבדים ויהין בספינה קוסרים וכשלי ממין ו
ואני הייתי עובר במקומי ואחר מלאכי הספינה קם להשתין ואחי כ
נקל בעיניו ובזה ועניני שהייתי משל בעיניו אחר עד שגלה עדותו
והשתין עלי ותמיהני מלהתזק תכונת העצות בהשתו וחי שקם לא כ
כראה בעני למשמעו בכל ולא השעורר ממנו כחי ושמחתי שמחה ב
גדולה כשלבעתי לבבול שלא יכריכני בזוי האחר שקרה ולא קרבתי
שמני אלי ואין שמק מזות תכלית שפלות הרוח עד שיריחק הגאות ו
ואני זכר עתה קצת מה מזכרו חכמים מהשפל הרוח ומגאות הגאות ו
ומתבי זה נוח זה להתקרב אל השפלות יאחר מאחר מאחר כני שפל ר
רוח מפחדו מיאחר מהדם על העבוד לבדה כל שכן מיהיה הכלו מעבו
מן הגאות אחר שהיא קרובה אליה מתבי שהעבוד מוכנעת כמו שז
מזכרנו אחרו בשבח העבוד מה שעשתה החכמה כתר לראשה עם
עשתה העבוד עקב לפליטה פי למפעלה דכתיב ויהי אחרית חכמה י
ירמיה ז' אחת היהיה מיראת ה' בדולה מן החכמה והיה שבח מגיעותה
ואומר עקב ענוה יראת ה' כלומר מיראת ה' תמצא כשולי העבוד שם
כן העבוד גדולה מן החכמה הרבה ואחרו דבר זה בתוב בתורה ו
ואני בהכניסים ומפולם בהתובים כל מקום שאתה מוצא גדולתו ש
על הקדוש ברוך הוא שם אתה מוצא ענותנותו ' בתוב בתורה אחל ה
הגדול ונו' ואתיב בתרי עשה משפטי יתום ואלמנה ואני בהכניסים ד
ויכתיב כי הוא אחר רם ונישא שוכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש אם
אמכון ואתיב בתרי ואת דכא ושפל רוח ' ומפולם בהתובים דכתיב
סולו למרכבה בערבות בה שמו ואתיב בתרי אחי יקומים ורן שמנות ה
ים לך ללמוד ממשה רבינו עליו השלום אחר בשלמו בו מעלות ה
השבחיות ' ומעלות הקדות בלן מכוונות למידגת הבבואים אל בת
בתורה אל בבואם אל בבואה ושבחו השם ית' על כל אחד כמדת
השבוח ואחר ויהיה משם עניו אחר מכל אדם ואחרו אחר מופת ל
לרוב עבותניתו וכתוב בו לבד הקדם אחרון וכן תמצאהו אומר ו
ונחנו אם נכן בדוד משיח יהי יעקב ונעים זמירות ישראל והוא אחר מלך
בבבד מגדלה מלבותו ואחז חדבו ומיעדו השם ית' לבו על ידי משה ל
רבינו עה"ש והוא הכוכב אחר דרך משיעקב כאמו שבארנו רזל בבאור ח
אחרים כל אדם שים בו גאות הרוח בראו עובר עו' כתוב שבח תועבה
ה' כל נבה לב וכתיב אתם לא תביא תועבה אל ביתך ואחרו בחלו כ
בתרי בעקר שב' ורם לבבך ושבחת את ה' אחרו אחת בי אחר בל ח
אתעבות אחל ואחרו אחר שבעבור אות בשבחו אבל אם כתם עבמה ו
ובכיולו רוחם אחרו אחרו חדלו לבם מן האדם אחר בחמה בחבו בלומר
נבה רוח בי בחמ כחשב אות אל תקדי בחמ אלא בחמ ואחר שם
שאחתגאה רוחו לחרב בחמר כל מי שיש בו נבוה רוח רוחו לגדיע ה
בתתם בתי הבא ורחי אחרים גדושים ובתם ואחרים תבינון
ואחרו אחר שם ית' לא יהיה אחר בחתיית אחתיית אחרים בחמרם כל ח
אדם שיש בו נאות הרוח אין עמדו בשער שם' יחקנו ונבבו מובני עמד
מי שבשם עמד בחייו לא העבוד שם אחר יחון ואפלו בזה ואחרו
כל אדם שים בו נאות הרוח אפילו אינו בחאחר ונבוה מ
מחיבך יודע ואדבה אחרים מודיעים עמם אחתגאים אחרו לנ

לעפת ולשפחת ולבהמת ' ואין שאת אלא נוסף שב' אבעבות הגבוהות
כאלו אחר לאתגאה בשפחת וכמו אם אחרו בשמעתו ואין רחוק ב
בים ובשמעתו אמן לא בים הוא אחרו לאחד אחרם שפל רוח ל
לבחרי אמבי שאינו אן האמלות ואשרתו על ידך משל אחד אחר בעש
ועשים הוא בשבעים הגבוהה שקבה אחר ושפלות הרוח ובקבה אחר י
יהיה כיבים רחב לרבעה ושמים אלקים שיהיה אחרם עין אחד כאלו ש
שבעם ושבעים ' ואינו רוצה באחת שאחרה לבחרו אן ב
הגבוה שאם יפסד אחד אין שבקה אחד עין אחד ושבעה אין רחוי לש
לשתקדה אלו אחר בזה שבעין רב אחן אן אחר אחר בזי האחר ואל
שקבתו אי זו אחר שבעבות הבל גבה לב ול
ונאחז זה שחטה שאינו אחר זה אחר שאי שפל הוא שקיה ש
הגוף ושפחת ולבהמת ואין שאת אלא נוסף שב' אבעבות הגבוהות
כאלו אחר לאתגאה בשפחת וכמו אם אחרו בשמעתו באחרו בזה ואחרו
אחרם שים בו גאות הרוח אין עמדו בשער שם' יחון ואפלו בזה ואחרו
כל אדם שים בו גאות הרוח אפילו אינו בחאחר ונבוה מ
מחיבך יודע ואדבה אחרים מודיעים עמם אחתגאים אחרו לנ

ר' יוחנן בן ברוקא אומר כל המחלל שם שמים בסתר
פרעין ממנו בגלוי אחד שוגג ואחד מזיד בחלול השם

לאתה יודע מן הכתוב שהשוגב לו חטאת ומתבי זה נריך בשרה נקדכן
והשם ית' אחר כו ונבלח לו מחטאתו אחר חטאת לכל לומו כמזיד ח
חלילה ליעשר דרכי השם ית' להשוות המזיד והשוגב בדבר מן ס
הדברים לכל כוונתו הבה מחלל השם שם יהיה במזיד מו השוגב כ
כעדעין ממנו בגלוי שם היה מזיד עובש מזיד ושם היה שוגב עובש
שוגב לכל שני הענינים בגלוי

ר' ישמעאל אומר הלומד על מנת
ללמד מספיקין בידו ללמוד וללמד והלומד על מנ
לעשות מספיקין בידו ללמוד וללמד לשמור ולעשות
ר' צדוק אומר אל תעשם עטרה להתגדל בהם ולא
קרדום לחפור בהם וכך היה הלל אומר ודאשתמש ב
כתגא חלף הא למדת כל הנהנה מדברי תורה גורל ח
היוי מן העולם

אחרי אשר שבארתי שלא אדבר בזאת הבוחה
אמבי שהיא מבוארת ולדעתי גם כן שדברי שם לא יחוקו לדוב חכמי
שהוגדה הגבולים ואפשר לבולן חזרתי ושבארתי שם מבלתי
שחגיה לקדמים אן לבאחרים דע מזה שאחיר שלא תעזוב התורה ק
קדרום לחפור בו בלומר לא תחשבהו בלי לחיות בו ובאחר ואמר כי
כל מי שיקבה בעולם הזה בבבוד התורה בוטל מייו מן העולם פי מ
מחיי העולם הבא ותקשיתו בי שם בזה הלשון הבבוד הבבוה ושלשיבוה
לחרי בנים ונתלו בשבעוני הדברים שלא יבינום ואחי אפרש ובבעני
לשם החוקים של יחידים ושל קהלות ושביאו בני אדם לחשוב בשבלות
בחוים בזה אחנייב ואחרי מיעדו שחשבים ושתלמידים והאהבים ה
זאת שעשקים בתורה ותדתן אומנותן וזה שכל טעות ושלא אחנה ב
בתורה ולא בדברי החכמים הבר שיחשת אותו ושלא הבליט שיעון ע
עליהם בלל שאחבחנו בשעיין בדברי זל שלא אחנה אבלם בחיי מה
שבשבים ממון אבני שם אין מקבשים ממון לשיבות הב
שבבדות ושקדות ושלא לרשע בליות ושלא לרייבים ושלא לשדבני ה
התורה ושלא לאחר שבגולים ושלא לבאחר בני שם מן השם שבל בחנה
בשל דורי הדורות ואחר בשל שלילתי שים בשן עני בתבלית השעות
ועשיר גדול בתבלית השעשר ושלילה לי שאומר על הדעות שהם ג
שהם לא היו גומלי חסד ושתני נדקה ' כי אחנה שעני שהיה שלא ס
שהנו יודע לשחת אם שמלחין ביתו זאת ופניהם אלא שים דעה
אחל שים שאחתבחים בה שם ב' ויה אחר שם
בחיקה ושים בו למה שבדעי שם כי שהורה שבעתו אזה ושבני ידעה
שהכל שזקן היה שוטה עשים ושים לומר לשני שמעיה ויהבטלין שים
בשני בתבלית השביות שמעתו שמעתו היתה בחשר ילעת שתגמדין אחר ס

במעלה בימים ולחרון ויתומצא ומקטן מבתלמידי רבן יוחנן בן זכאי
ואין סמך למעשיו שלו ימים מועט לחכמי דורו ליסורות מקום לא היו
מכיוון מקור לחכמו עצים ואכילת בן דוסא בידוע בת קול ואמרה כל
משלם כלו מינו מזון חלה בשביל אכילת כבי ואכילת כבי רבי לו בקב
חרובין מערב שבת לערב שבת ולא היה מבקש מכבי חדש וקדרה
היה ריחן כארץ ישראל ומזון היה לו דלה ונפטרתי בחין בעלי קדרן
לפניו היה אומר תנו לי מיד שלמה במקומי לו תנו לי כדי בשלתי ל
ואחרון לכם ולא היו ישראל מבדורם לא אכזרים ולא בלתי גומלי ח
חסדים ולא מבזאי חכם מן מחכמים מהיה מגבח מבני דורו על ג
שלא היו מעבירים אותם חלילה לפם חכל פם בעונותם היו חסידים
מלמיני אחיות לעצמם והיו מחמירים בפסח ת ובתורת משה אשר
בה יזכה האדם לחיי העולם הבא ולא היו מקילין לעצמם לבקש מ
מחון מכבי חדש ומזון רגילה מלבחיתו היה חבול הפם בעיני הסמון
מפני שיחסב שהתורה מלאכה מהמלאכות אשר יחיה בהם האדם
ותתבזה בעיניהם ויהיה מי שעשה זה רבר הפם בזה ' ולחסב ה
שהעוסק בתורה פטור מכל המצות ועל הפסוקים שכתוב ו
ומגנבים בלקיחת ממון בבי חדש כרגונם לא בעל כרחם והמעבים
אשר יחבאו בתלמוד מלחמי בעלי מומין בעוונותם חן וקניט בהן כ
בימים עד מלי אשר להם לעשות מלאכה אחרי תחבולה להם חלא ל
לקחת ממון מחברים ולא לו מה יעשו הימותו זה לו נותן התורה
ואתה תתנה שכשאר הבל הבריות היה מתכו בתביות סוכך מ
מתרחק תביה לחתם בכבל יום אחינו יכול לעשות מלאכה אבל ע
הם היכולת לו המניחים חלין התורה דרך ורב יוסף היה מוליך עגים
ומתקום למקום והיה אומר בדולה מלאכה שמחזמת בעליה הל עם
טורח הבריו כי בהולידו העגים חברים היה מתחתם בוגו בלה ע
פפן והיה מחבת זה ומתח בו והיה בהבה בתה שחלק לו הפם ת
מה שלבו מתעבת הפפתקות ומשתי המשובעים הבתלים ברחים
מהביאו לחתרם הרוחה ליסבות יחבה בחלי שבוהרוחה שלה לחנות ל
יהבה בשמואל הרמתי וזה אינו דומה לזה אשר מביאים בלב אבל זה
אלבי הקטשה בדולה מהביא רחים מחתו שהבי שהוק ומחזר ואינו מ
מקום מיטה אחד בו ' שלישב לו היה מקבל מחון מבני חדש
בל שבן שלו היה מבקש מהם ומקובל לפם חוקים חלילה לפם חתם
היה מקבל אבות לבני בפסים מהבתן לותו חדש בשבוע עליו לחניח
בביה אבלי והיה לותב לאחון בלילה בפיה לא בינם הסוק והיה שם ל
לעסקיו שמואל לו היה בבתם בבית חדש ולא היה חותב מעות חדש
ואינה ב זה אחרי חבמים זל שהתלמיד חבם בשרבם להלמות בזה
עד שלא יבאם לבית חדש הרשות בידו ' ואם ירבה להתעסק אבל ל
חדש בשבוע עליו לבדוק חנותו שהדך הרשות בידו שבני מבני שבבר ק
חזקיהו שלא אבל חדש בפה לבדוק ואחרי תלמיד חבם שהרבה
שעודתו בבל מקום וכו' ואחרון בל שעורה שלוקה על מבוא אחוי ל
לתלמיד חבם ליסבות מקום ולמים אחריך בזה שבעון ואחבם שזכיו
שהעבם אחר שהבאר בתלמוד והוא שלא חדש שהיה לו בהם והיו
בבבים' בי הבבים ובל שעם אחר היה רוצה אותו בבל יום היה מונח
שבינו בו והיה מבטער מזה בל ימי הבבין עד שבבר ממבו מם
שבבר ובמקום עד מיבבו ואחם שבמוקים ואדר בבי חדש בשיחסב
שבימוקים שיבלו מקום בפם שחק ובבר הבינים בשבינם לפיעבוהם ואותר ל
לחבלן מבני בפם שחק ובבר הבינים בשבינם לפיעבוהם ואותר ל
ובא ר' טרפון במקדש יום אחד לבהם והוא ניעב ולקט הבימוקים
מבפנו והיה אוכל אותם ובא בשל הבהם וחשב מזה היה שבוב שבוב
מימנו בל שבוב ולא היה מבזיר אותו אבל במקב עליו ולחחני מיד ו
וחתחזק עליו ושם אותו בפה אחד ושם אותו על בבו להשליבו בבהר
ובשרחה ר' טרפון בך נעשה ואמר אני לו לטרפון מזה הזרנו ובשמעו
בשל הבהם שבינו ובדה להעשה אחות בדול ' ולקיה ר' טרפון מ
מבעשר מן היום ההוא ולחלח בל ימיו ' ואחתבל על מה שלילב
לו שהביל את עבמו בשביל התורה ' והוא היה עשיר בדול והיה יבול
לומר הניחני ואת מתן לך בך ובך אבובים והיה בותבם לו ולא היה
בדרך להוריעו שהוא ר' טרפון והיה מביל את עבמו בחיותו ולא בא
בתורה ואחרי בל ימיו על אותו בדיק היה מבטער על דבר זה '
ואומר אוי לי שבשתמשתי בבתרים בתורה שממשתמש בהתר אל

תורה אין לו חלק לשלם חבח ובשקל אין השלם ואחרי בזה מע
מעם דר' טרפון עשיר בדול היה הוא לו לעיסוי בדברים ובן מתק
רבינו הקדוש עד שאמרות בשבת רשבון ואמר בל מי שיודה לבח ל
לקחת פרבסתו יבא ויתפרבס ובלב שיבים תלמי חבם ובח ר' יוחנן בן
עמדים ועמד בפניו והוא לא היה מביל אותו אומר לו ר' פרנסני אומר
לו קדית לא מבית לא חלח בחם אפרנסך אומר לו פרנסני בשלב
ובעורב לל אעשה. אלין כי חבמים בתו פיפרנסם ת' אבים ושף
טמח אלין עם הארץ פחות מהם ונתן לו ואח בך ' אתחדש בחאר פתחו
בדבריו ואומר לו אולי יוחנן בן עמר תלמיד אחד שליבו רוצה להנו בשבור
אחורה בשביל להשמיע אזנו ואשם בתחבולה ואחר ומבא אשבין בן ובני
מעשים החלה שבתיבת בל אחד אשבין מאחב הדברים אשר
אבים אותם אחורה לתלמידי חבמים הזה שיהא מהונם לאדם ל
לעצמות בו אחרים בבחירתו ויהיה הפבר בולו לפם ירבה ו
והעושה זה יש לו שבר בדול עליו וזהו אלא מיטיל לפים על תלמידי
חבמי ואומר בחורתם אחורתם לפני בל אחרים ושיהיו לפם בתחיל הפוך
שלו הם חוקים שבביב לפם בי בתו שבביב מהבניו לבתן והמיעבדות
לנוי לפי מה שבח שבביב בי שתי הפעבות אחלה יעשו אחת אחרים
בחתו עם בתת על דרך בבור ואין על פי אחין שום חבמה
ובני הוה תלמיד חבם להיות בעם הארץ בבבר וזהו שלא יהיה אחורה מ
מתלמידי חבמים שלא יהיה בעם הארץ ואחבבית ואחבבית החיל ואחרים
הזיחים בבל ימים ואין שום שבקרים בסף בולבלתם יפרעו בע
בעבדים הקבל ' ובן בבין אחומות ובינה בין והוא ' היה התלמיד ח
אבם בעל אחין לח יתחייב דבר אבל ובבר הורים בבל זה ובני
יוסף הלוי זל לחים אחרים אחד שהיו לו בבות ועדים שהים חייב ב
בעבורים הלמים זהומים ואחר שיעבור אתת בעבורם דבר אבל אם
שזכרנו אבני שהים תלמיד חבם ואשבי אחים בות בשם אחנו אבי
עב שבשראל ' וזהו דין אחרים בשו שבחרנו אחרים אחבית שאבל מ
מן הבהנים בשו שבחרנו בשלוחין ואם אחרים לזה

ר' יוסי אומר כל המכבד את התורה גופו מכובד על הבריות וכל המחלל את התורה גופו מחולל על הבריות

בבוד התורה

קוף בשהיה זריזות בעשייתה ויבבד בחבמים שמעמידים אותה ומסתבלים בהם ובן אחרים שהם בדולים בחכמה ובמעשים טובים בדולה מהם שם טוב ובן אחרים

ר' ישמעאל אומר החושך עצמו מן הדין פורק ממנו איבה וגזל ושבועת שוא והגס לבו בהוראה שוטה רשע וגס רוח

גם לבן לאחבדי להיות מבלי ירחה ואחד

הוא היה אומר אל תהי דן יחידי שאין דן יחידי אלא אחד ואל תאמר קבלו דעתי שהן רשאין ולא אתה

התורים אחרים

לאים מומחה לרבים לדון יחידי בתו שבראנו בשהיחידין לבל זהו ל
דבר תורק ואזהיר חבם אחנו קבת על בר המוסר ולא על בר היסור
ואחר בשיחלוקו עליך חבריך בדעת אין בדעתך לא תביחם לקבל ם
בבריתך אבני בשם אבינים חם יש להם לקבלה ' ואיזו בדעתך ל
להבריחם לקבל אחך דעתך

ר' יונתן אומר כל המקיים את התורה מעוני סופו לקיימה מעושר וכל המבטל את התורה מעושר סופו לבטלה מעוני

אחר כי העסק בתורה

פוזה עבי ולל נעשה של זה יבער בשעו לעשות בה לפוף יעשוק בה מ
מעשיר ואחר לא יהיה לאדם שיהיה מן הקרוזים ואחי אלא יעבוד
בתורה אבני ריב החחון להתעסק בחחבל ובחזונה ובחכונה ל
לפוף יחרישם ניבר לו חזמן עד שיהיה שבת בטולו בקריאת שרעתו ב
בלחם למחבלו

ר׳ מאיר אומר הוי ממעט בעסק ועסוק בתורה והוי שפל רוח בפני כל אדם ואם בטלת מן התורה יש לך בטלים הרבה כנגדך ואם עמלת בתורה יש שכר הרבה ליתן לך

לומר ממעט בסחורה ועסוק בתורה והוי שפל רוח בפני כל אדם ואם בטלת מן התורה יש לך בטלים הרבה כנגדך ואם עמלת בתורה יש שכר הרבה ליתן לך

ר׳ אליעזר בן יעקב אומר העושה מצוה אחת קונה לו פרקלית אחד והעובר עבירה אחת קונה לו קטיגור אחד תשובה ומעשים טובים כתרים בפני הפורענות

פרקלית הוא לשון סנגור ומליץ טוב על אדם לשון קטיגור הוא לשון מקטרג ומלשין האדם למלך ומשתדל להמליץ ולומר שתשובה לאדם ומעשים טובים מלמדים סניגוריא בעד האדם ומלשינים מקטרגים בתחלת קטיגין כל אחד מפני העבירות החלה מלמדים בדחמה

ר׳ יוחנן הסנדלר אומר כל כנסיה שהיא לשם שמים סופה להתקיים ושאינה לשם שמים אין סופה להתקיים ר׳ אלעזר בן שמוע אומר יהי כבוד תלמידך חביב עליך כשלך וכבוד חברך כמורא רבך ומורא רבך כמורא שמים ר׳ יהודה אומר הוי זהיר בתלמוד ששגגה תלמוד עולה זדון ר׳ שמעון אומר שלשה כתרים הם כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות וכתר שם טוב עולה על גביהן

הלן הסכים מעלות טובות כתבו לומר זו בתחלת פרשת סתירת סתירה וכן הכהונה והמלכות והתורה כהונה זכה בו אהרן מלכות זכה בו דוד ושתר תורה מונח לכל מי שירצה להתעטר בו ולומר רואל ומתן תלמוד מזה שכתר תורה הוא מעכים החזרים אינו כן לכל נדול הוא מעכים וכו יהי הכסים שם כי מלאכים ימלכו ורוזכים יחוקקו נדק ולומר כי שרים ישורו נגי ' לכל כתר שם טוב מביא מתת התורה ל ל ידיעתך ' והמעשה כה כי כתן יביא השם טוב מחתך

ר׳ נהוראי אומר הוי גולה למקום תורה ואל תאמר שהיא תבא אחריך שחבריך יקיימוה ביד ואל בינתך אל תשען

לומר בשם מקום הקדימה ולמוד כי עם זולתך יתכן לך הקדימה ותתקיים ולא תשען על תבונתך ולומר מחיכך צריך לחברים כל ולתלמידים שיעוריך

ר׳ ינאי אומר אין בידינו לא משלות הרשעים ואף לא מיסורי הצדיקים ר׳ מתיא בן חרש אומר הוי מקדים בשלום כל אדם והוי זנב לאריות ואל תהי ראש לשועלים

לומר שם קיצת האדם תלמיד למי שהוא חכם ממנו יותר טוב לו ויותר רחוי מקיומתו רב לפחות ממנו כי בעניו ה הדשנון יופיף ובעין הטבי יחסר ותתק תכין ממה שבחרנו בם בסכסרין שקן שמו מטעם מעלין בקדש ולא מורידין ' רחם יסיבה על עשרים ושלשה קוף על לחד ומכעים מיסיבה גדולה ורמו שקם ה הוסיפו לו כזה מעלה גדולה

ר׳ יעקב אומר העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא התקן עצמך לפרוזדור כדי שתכנס לטרקלין

שרקלין הוא הקיבל ופרוזדור הוא כתי מעבר ומסבל מבואר ומכוסה ידועה שבעולם הזה יקבה האדם

המעלות שבהן יזכה לעולם הבא כי זה העולם לחמה לדרך ומי ומעבר לעולם הבא

הוא היה אומר יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא ויפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הזה מכל חיי העולם הזה

כבר בארנו בפי' מסכת דרין שאין לחד ממות מלמות ולא תוספת לחמה שלם האדם ויסוף מעלה בעולם הזה ולא זה רמז מלמה בלחמו כי לחן מעשה וחכמה ביעה וחכמה בשאול אשר אתה הולך שמה אלמה על שבין החזה לאחר ילך האדם ע עליו יפחר לעולם ולזה צריך שיסתיל האדם בזה הזמן ויקנר ולא יחכר זמנו שלא בקנות המעלות לכבר מפני שהשלדו מהנה לחר שחין לן תמורה ולא תקבה וכחשר ידעו החכמים זה לא רמז לבלותו ל ללא בחכמה ובתוספת המעלות ובריחתו זמנם כלו על דרך שחמת ולא פורש ממנו בעניני הבמיים חלא זמן קבר מחר ובדבר קבוך שלו לשם ' זולתו ולחרים קוניהו זמנם כלו בבמיות לבד ויהיו ימהכ כחם ' חלו כל שמת שבא בן לך ושמיהו כלו חשבר עולמי ויהמיון כלם יהבבו החמת בזחת השלם ויחמיד ביהמיד בוכה הרחמנות השפיע השלם ונשבר חחרונם סדריהם מעולם ושעבין בשבך כמו שנשברנ ויש שמים חשך לחור ונחול לחשך ולחי למחכדים שחמת וקשבין זה עשה שלמיה עליו שבלוש עקר בקשלת בשכחו ' ונוחת השלם נ ונבוחתי הנשרו וכ חרי שלין ריות ושבין לחר שמות מן הדבר שנר יבבר ממנו שבה כלו שמת ונבשתבין שנשר בחוח כוחת שכחיבה יתבחר שחמת.

ר׳ שמעון בן אלעזר אומר אל תרצה את חבירך בשעת בעסו ואל תנחמנו בשעה שמתו מוטל לפניו ואל תשאל לו בשעת נדרו ואל תשתדל לראותו בשעת קלקלתו

זה מבואר ושם שני מסכיש בתקון שמעיה חבירת כני חדם בשעיל הדבר בשקיטו שמעיה

שמואל הקטן אומר בנפול אויבך אל תשמח ובהשלו אל יגל לבך פן יראה ה׳ ורע בעיניו והשיב מעליו אפו

לומר חלה חשר חלמד שמוחלין לו כל עוונותיו ונעשה משלמיה לומר בחכמתו זולת הבוחה חבל זה בחשם היה מוכיח בוחת השדק ומזהיר מוחת הבריה

אלישע בן אבויה אומר הלומד ילד למה הוא דומה לדיו בתובה על ניר חדש והלומד זקן למה הוא דומה לדיו בתובה על נייר מחוק

לומר שחלמוד בימי הילדות יתקיים ולא יקל לשכחו ושעשין מן הלמוד בימי הזקנה כשבך זה מבואר ובדאה לעשין

ר׳ יוסי בר׳ יהודה איש כפר הבבלי אומר הלומד מן הקטנים למה הוא דומה לאוכל ענבים קיהות ושותה יין מגתו והלומד מן הזקנים למה הוא דומה לאוכל ענבים בשולות ושותה יין ישן ר׳ אומר אל תסתכל בקנקן אלא במה שיש בו יש קנקן חדש מלא ישן וישן שאפילו חדש אין בו

לומר ר׳ יוסי כי חכמת הבחורים יש בה מחלות ושפקות בלתי מוקקות ולא כמלמו מן הקציות כי לא תרבו לבם בימי לשמות הלמוד ולבסיר שפקות ולומר לא תבחן מיין בקבקיו כי יש קנקן חדש ויש יין ישן וקנקן ישן ריקם ואין לבר בו כן יש בחורי שמחלותיהם וחכמותיהם זכות לא התעורב בהם שפק כיין ישן שבבלו מעריו מ מהנו ויש זקנים שאין בהם חכמה כלל ואין צריך לומר שאין בהם חכמה משובחת ומבולבלת

ר׳ אליעזר הקפר אומר הקנאה והתאוה והכבוד מוציאין את האדם מן העולם

422

לומר שקבלם ושתתוס ונתכוונ
שכבוד מוציאין את האדם מן העולם ונתן כי בכלם שמיעת אזן כאחת
מקן שמיד לומנת שתעורים בהכרח ולא יציעו לו לא מעלות שכליות
ולא מעלות המדות

הוא היה אומר הילודים
למות והמתים להחיות והחיים לידון לידע להודיע
ולהודע שהוא אל הוא היוצר הוא הבורא הוא המבין
הוא הדיין הוא עד הוא בעל דין והוא עתיד לדון ברוך
הוא שאין לפניו לא עולה ולא שכחה ולא משוא פנים
ולא מקח שוחד שהכל שלו ודע שהכל לפי החשבון ו
יבטיחך יצרך שהשאול בית מנוס לך שעל כרחך אתה
נוצר ועל כרחך אתה חי ועל כרחך אתה מת ועל כרחך
אתה עתיד ליתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים ה
הקדוש ברוך הוא

לומרם לידע ולהודיע ולהודע

ביפה כח שיודע העתידים לקבל ונתכר שם נולדים עתה נימוקין שנתכר
יחיו לאחר תמוחת, ובכלם לבלם הכתוב הקלה שהוא סיובר, והוא
הכורא, ונתכר כל שהוא סיובר, והוא עתיד לדין, ביפה כח שהוא סיובר
עתיד את הכל בחייס ובמיתת ובאחר עניני העולם, והוא גם כן עתיד
לדין לאחר יחיו לעולם הבא בגמיל ושנכ, לומרם ולא שקח שנחר הוא
כמו שאמר גם כן בתורה לאחר לא ישא שניס ולא יקח שנחר ולין עניני
אלא יקח שנחר להשוות הדין כי זה מן הסטנות שירושלם מן שאם יתברך
שיק אלא יבנייר ולא לא ירצמק כי לוק יתכן לו שנחר ולא יקיס שאחר
לכל עניני שיק שבתרנו שהוא לא יקח שנחר הטובות כמו שישאר לאם
אלא טובות ורעה אחת אלא יאחול לאם יתברך העבירה לוק לרוב
טובותיו ויאחר כי אלא טובותיו טובה אחת לו יותר לכל יענש על ז
זאת הרעה אחת, ויגמלהו על הטובות שהם כלם, וזהו ענין לא
יקח שנחר והוא כמו לא יאח פנים שיענש הגדול במעלות על דבר ש
מוענש כמו שענש משה רביני עליו השלום על חטא הכעס כמו ש
שסברנו בפרקים הקודמי, ונמל עמו הדעת על הכוור אב ואם ונכוכד
נגד על הכבוד האל כמו שהתבאר בגמרת שבהדיין וזהו ענין ולא משוא
פנים, וכאן מאמר שעל כרחך אתה נולד ואתה אתה מת וכאן זכר ע
עניניס טבעיים אלין בחיים לאדם בהם שעליהם אמרו יכוחיכו ז"ל
הכל ביד שמים חוץ מיראת שמים, ולא אמר על כרחך אתה חוטא או
עושה או מהלך או עומד ואתה מרומה לזה שאלו כלם עניניס שהם כ
ברשות האדם ואין הכרח בהם כמו שזכרנו בפרק הקודם,

פרק חמישי

בעשרה מאמרות נברא העולם
ומה תלמוד לומר והלא במאמר
אחד יכול להבראות אלא להפרע מן הרשעים שמאבדין
את העולם שנברא בעשרה מאמרות וליתן שכר טוב
לצדיקים שמקיימים את העולם שנברא בעשרה מ
מאמרות

בעשרה מאמרות נתחתכל נכל אלה מכח
כמעשה בראשית ויאמר תחנוך ובראתיך עשיתי ונתעשי
אתכבר כי מלת ויאמר הענין מורה עליו, ובכלו אמר ויאמר מלדים
יהיו שמים וארץ, כי לא יהיו מכלתי מאמר אלים יהיו שמים וארץ
הבריאה כולה במאמר אחד, כמיומר ויאמר מלדים יהיו שמים וארץ
ויהי רקיע, ויקרו שמים וגו, ונתמנם יסוד מאמר לכל ענין להודיע כ
בגיל זה המציאות ונטוב שהיו ומעשיהו מפסיד כבר בגיל ומתקנו יתקן
דבר בגיל כל המפסידו מי שיפסיד בשנו אבר כיצד להקנה ולפשפיד,
וכלנו הוא התבלית האחרון מכלל המציאות לאבר אמר כי שעשה מ
מאמרות כמו שהתרנו בפתיחת חכורנו זה,

עשרה דורות

מאדם עד נח להודיע כמה ארך אפים לפניו שכל הדורו
היו מבעיסין ובאין עד שהביא עליהם את מי המבול
עשרה דורות מנח עד אברהם

להודיע כמה ארך אפים לפניו שכל הדורות היו מבעיסין
ובאין עד שבא אברהם אבינו וקבל עליו שכר כלם

אלא קדורות שם דברי המורים פלניי הולידי פלוני על הסדר, וזכר ז"ם
ומה שהחריון מפני זכרו שעשרה מאמרו, שבעזן מוסר לאדם לזרז מוכן
ולתקן בשבו במעלות המדות ובמעלות שהשכליות שזהו כוונת ז"ם
ם המשכתו

עשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו
ועמד בכלם להודיע בחבתו של אברהם אבינו,

העשרה נסיונות שבתנסה אברהם אבינו כלם דבר הכתוב הרחמין
הגדול בחמור זה לך לך מארצך וגו, הנני הכתוב אחר מנח בארץ
כנען בכתו שם, והוא נתנסה לבני בגיל חק בניין בגיל, והוא חמיו
ניקי דעב בארץ הפלשתי מחם המכרים עליו בהלקח שרה לפרעה,
הרביעי הלחמו במרכבת מלכים, החמישי לקחו הגר לשפח, אחר
שבועתם ויקולל מקדש, הששי הוא המילה לאחר נוח בת בניו הזקנה
השביעי חומת מלך גרר עליו, בלקחו שרה גם כן, השמיני גרש הגר
ילדי הבטחתו מיוחס, והתשיעי הרחקת בני מעשהל, והוא חמיו ק"
לל ידע בעיניך על הנער וגו, ובבר העיר הכתוב אין בעיני מכרסם, אלא ש
בעיניו הדבר הזה בחמיו נירע הדבר מאד בעיני מכרסם, אלא ש
בחמיר מנות ה' וגרסם, העשירי עקדת יצחק,

עשרה

נסים נעשו לאבותינו במצרים ועשרה על הים
עשר נסיונות נסו אבותינו את המקום בחדבר שנאמר ו
וינסו אותי זה עשר פעמים ולא שמעו בקולי

אבל העשרה
נסים שבעשו לאבותינו במצרים הוא שבעלם מן העשר מכות והיות
כל מכה ומכה מיוחדת במצרים ולא בישראל אלא שם נסים אלא ש
שפה ולמון התורה בכל מכה ומכה מסם שהיו, שקבה על המצריים
מלבד מכת שכנים אלא בתר זה אלא שהוא יהיו אלא עבין ישראל,
אבל היו נמנאים אבלם ולא היו מצערים אותם, ובן בתרו החכמים,
אבל בתחר מכות התבתר בהם העבין, למי בדם ולא יבלו מצריים
לשתות מים מן היאור ולים שהכזק היה מציונותם לבדם ולמר ב
בצפרדע ובתו בבתיך ובתנדי ומבבך וגו, ולמר בערוב ובפלתי
היום ההוא את ארץ גושן וגו, ולמר בדבר ומיוקבה בני ישראל לא מת
אחד ולמר בשחין ולמד שם בני ישראל לא היה בהם, ולמר בחרבה ויעל
הלבה בתרן גושן ולמד שם בני ישראל לא היה בהם, ולמר בחרבה ויעל
הלבה על כל ארץ מצרים, ולמר בחשך ולבל בני ישראל היה אור ב
במושבותם, אבל העשרה בהיו שהיו על היו שם קבלם, הרחמן
הבקעו המים בשבועו על פסוק ויבקעו המים, הנני שחחר שבקעו
בעצמו הבקה עד שבא בדמות בבולה מקובב, ולא משפעינים הדרך
בתלו היה נקב בים ושמים מימין ומשמאל ויעמדו, הוא מתוך ח
חבקוק נקבת בטוני רתם בדרון, הסלעים שהיו שהבקעו נבקעו לתם
בתורו הלבו בישבה ולא בשחר בקיבעותו שום חומר נשיט בשחר
בחרות, הרביעי שדבר מבר ים היו בחומר מיובן והוא חמרו חמיר
מים רבים, ובחמישי שבבקעו לדרבים רבים בחספר הבתוב בחיין
קצת עבוד על זחת הבורו והוא חמרו לבוזר ים סוף לבזרים, והבשי
שבקעתו המים ובתקעו בתבנים ועל זה חמר שברת ויחשי תניבים על
המים, דוגם לומר שבתקעו המים עד שבבו בעניו משברו הרחבים
עליהם והרביעי שלא נקפעו בקעיות שחר המים הבקפלים והוא
לומר תניבה תחת הכל היו חתיכות ר' כות בתוך הים בבנים שבדרן ק
קצתם על קצתם והוא חמרו חתך פורית בעזרי ים, והשמיני שבקעתם
בזכות אל בשבם הל בהיר עד שירחק קצתם את קצתם בעברים כו
והוא חמרו חשבת מים עבי שחקים הל קבון שמים היה בעבם ס
השמים לעוקר שהוא בהיר, והתשיעי שהיו נוזלים ממנו מים מתוקים
ויהי מותים אותם והעשירי שהיו נקפים בעת שהיו נוזלים לחר ס
שלקחו מהם שבעתן עד שלא היו יורדין לחרן והוא שבבו בחו כ
נוזלים הל הדבר הגדול היה נקפה בלב ים ונתנו בהקלה גם כן ס

423

עשרה נסים נעשו לאבותינו בבית המקדש. לא הפילה אשה מריח בשר הקדש ולא הסריח בשר הקדש מעולם ולא נראה זבוב בבית המטבחים ולא אירע קרי לכהן גדול ביום הכפורים. ולא כבו גשמים אש של עצי המערכה ולא נצחה הרוח את עמוד העשן ונמצא פסול בעומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים עומדי צפופים ומשתחוים רווחים. ולא דחוק נחש ועקרב בירושלם ולא אמר איש לחברו צר לי המקום שאלין בירושלם

כבר ידעת שמזמנת היה בתמצע העזרה ואנו עתידים לבאר זה במקומו והיה מעולה לנמים ועם כל זה לא היו מ מכבין הנמים מן המערכה. ולא היה מפנר הרוח את עמוד העשן בעזרה מן הקרבנות שכל בעת שהקרבנים היה קהויר כח היו עומדים בעזרה כל אחד כבר תכרו ובעת שהתחילו לא היו לוחצים זה את זה לרוב מרחק ויקובם במקום שהוא

עשרה דברים

נבראו בערב שבת בין השמשות ואלו הן פי הארץ ופי הבאר ופי האתון והקשת והמן והמטה והשמיר והכתב והמכתב והלוחות ויש אומרים אף המזיקין וקברו של משה ואילו של אברהם אבינו ויש אומרים אף צבת בצבת עשויה

לף נצבת בצבת עשויה. קמייתא מאן עבדה

כבר זכרנו לך בפרק הממיכי שהוא לא יתמיכו בחדוש הרעון בכל עת לבל בהתחלת עשייתן הדברי. שם בטבע שיעשה בהם כל מה שיעשה בן יהיה הדבר מעשה. מלמדי והוא הדבר הטבעי שו יהיה חדוש לעתים ריחוקים והוא מופת בכל בשוה. על כן אמרו שבים שבעי שם בטבע האדם שתעשקה קרקע ונעיצו ולבתר שיבי המים ולתתן שתעבר יבן שאמר. וכתב הוא שתעדה הכתובה לעבני יקברך כמו שאמר גלה נודע לוד הוא והוא אמרו ואתנה לך את לוחות האבן. והמכתב הוא הכתיבה שעל הלוחות כמו שאמר והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלוחות. ואנלי לקמר מחרי שבל הבפלוחות בלם קושטו בטבעי הדברים הזה משעת ימי בראשית למיד ייחד אלו שעשה דע בלא ייחדם למיד אחין שם מופת שהוא בטבע הדברים רק אלו שבל למיד מאלו בעצו בין שהמופת לבד נאמר הבפלוחות והמופתים והוא בטבעי הדברים אשר בעצו בי בעת שעשותם תחילה. נאמרו על דרך משל בום בי בחלק הימים הוא שם בטבע מיחלק יום לג למשה וחדרן ליהושע. וכן לחליהו וכן לחלי יום רביעי בשהרוח שם הוא שם בטבע מיעמוד בזמן שלוני הדבר יהושע אלו וכן שאר הפלוחות אלבר אלו שעשה שהוא בטבע הדברים הוא בעולת בעבור ונאמר הוא שהן בחוק שהוא בעבור

עשרה דברים

נבראו בערב שבת בין השמשות ואלו הן פי הארץ ופי הבאר ופי האתון והקשת והמן והמטה והשמיר והכתב והמכתב והלוחות ויש אומרים אף המזיקין וקברו של משה ואילו של אברהם אבינו ויש אומרים אף צבת בצבת עשויה

לף נצבת בצבת עשויה. קמייתא מאן עבדה

כבר זכרנו לך בפרק הממיכי שהוא לא יתמיכו בחדוש הרעון בכל עת לבל בהתחלת עשייתן הדברי. שם בטבע שיעשה בהם כל מה שיעשה בן יהיה הדבר מעשה. מלמדי והוא הדבר הטבעי שו יהיה חדוש לעתים ריחוקים והוא מופת בכל בשוה. על כן אמרו שבים שבעי שם בטבע האדם שתעשקה קרקע ונעיצו ולבתר שיבי המים ולתתן שתעבר יבן שאמר. וכתב הוא שתעדה הכתובה לעבני יקברך כמו שאמר גלה נודע לוד הוא והוא אמרו ואתנה לך את לוחות האבן. והמכתב הוא הכתיבה שעל הלוחות כמו שאמר והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלוחות. ואנלי לקמר מחרי שבל הבפלוחות בלם קושטו בטבעי הדברים הזה משעת ימי בראשית למיד ייחד אלו שעשה דע בלא ייחדם למיד אחין שם מופת שהוא בטבע הדברים רק אלו שבל למיד מאלו בעצו בין שהמופת לבד נאמר הבפלוחות והמופתים והוא בטבעי הדברים אשר בעצו בי בעת שעשותם תחילה. נאמרו על דרך משל בום בי בחלק הימים הוא שם בטבע מיחלק יום לג למשה וחדרן ליהושע. וכן לחליהו וכן לחלי יום רביעי בשהרוח שם הוא שם בטבע מיעמוד בזמן שלוני הדבר יהושע אלו וכן שאר הפלוחות אלבר אלו שעשה שהוא בטבע הדברים הוא בעולת בעבור ונאמר הוא שהן בחוק שהוא בעבור

שבעה דברים בגולם

ושבעה בחכם חכם אינו מדבר בפני טי שנדול ממנו בחכמה ובמנין ואינו נבנם לתוך דברי חברו ואינו נבהל להשיב שואל בענין ומשיב בהלבה ואומר על ראשון ר ראשון ועל אחרון אחרון ועל מה שלא שמע אומר לא שמעתי ומודה על האמת וחלופיהם בגולם.

הנני

מפרש תחילה אלו המדות שנבללת הדבם בדברי חבמים והוא בור עם הארץ בגולם. וחכם וחסיד חמנם בור הוא הדבם אמר אין לו לא מעלות שבלית ולא מעלות המדות לל לא חבמה ולא יראת חטא ואין לו גם בן בנין שלשת בלו הוא שרש הן הטוב ואין הרע והוא הנקר בור בדמיונו בארץ לא יודע בה דבר אין הדברים והיה הנקדות שלש בור בחו שתבאר בדרשים. ועם הארץ הוא אים בעים לו מעלות ה המדות אבל אין לו מעלות שבלית ראוה לומר בים לו דרך ארץ ואין ב בידו תורה והוא הנקר עם הארץ הוא לומר בעים לו מעלות המדות אחינוהו בהן ולבבוני הסידים מפני בים לו מעלות המדות אחינוהו בהן חבורתן בגולם הוא בים בן מעלות שבלית ומעלות הסידות אחינוהו בהן בים בלמות ולא הולבות על פדר בדמיו אבל יש בהם ערבובי ובלבולים ואחינוהו בהם חסידים ואנשי הנקר בגולם לדמיונו אשר יעשה חסידות ואחים בן הנזיר הלבאים אחינוהו בהן ואחקרהו ואחקלמים בהן בחקון וחסיך בשיעשה הנשה בלמים ואביא להם מיתה ק קודם שיחיים ויחדלם וימדנם בהם מה שדרבו לפתוח ו ויבלים אחנם ואחנשר בהם הנזיר הלבאים בעבי זה בגולם לדמיונו בחכם ואחים הוא בים לו מעלות בלי אחבונת בהו שאחר בה הביע

באה מקצתן רעבין ומקצתן שבעין נמרו שלא לעשר
רעב של מהומה ושל בצורת באה ושלא ליטו את החלה
רעב של כליה באה

רעב על כמורת הוון מתחיל הפכה כמעט מטר ימטר בקצת מקו
מקומות ובקצתן לא ימטר ובקצתן ימטר יפיה מטרו מעט ורעב על
מהומה הוון מיתעסק אדם במלחמות וקטטות וחרבות אבל את
יתחדבו לפס עני מתקמט ואדון ולא תזדע בעת מזדיעה לטובת ה
העולם ורעב על כליה הוון אלא ימטר כלל וייבשו מקורות וה
וקלבים כחמרו וזיו אמיך אבר על ואלמך כחפת

דבר בא לעולם
על מיתות האמורות בתורה שלא נפסרו לבית דין ועל
פרות שביעית חרב באה לעולם על עגוי הדין ועל עוות
הדין ועל המורים בתורה שלא כהלכה

ענוי הדין הוון
לאמר אמפצו ואיון כי יפיש רבים בדבר המבואר ושנוים הדין הוון
מידין כמו שלמנו לאמי

חיה רעה באה לעולם על שבועת
שוא ועל חילול השם גלות בא לעולם על עבודי עבודה
זרה ועל גלוי עריות ועל שפיכות דמים ועל שמטת הא
ואוין ביובעה פרקים הדבר מתרבה ברביעית ו
ובשביעית ובמוצאי שביעית ובמוצאי החג שבכל שנה
ושנה ברביעית מפני מעשר עני שבשלישית בשביעית
מפני מעשר עני שבששית ובמוצאי החג שבכל שנה ו
ושנה מפני גזל מתנות עניים

כבר כתרגו פעמים רבות
בפרי זרעים פרי הוצאת פחקים מן התבואה ונם התבואה שבשדה
פלשתים ופפאית היה מוציא מעשר לאמתן ומותנו ללוי בכל שנה ו
ושנה ואחר כך היה מוציא מעשר עני ומותנו לעניים וזה מעשר ע
עני הוא במקום מעשר שני שהיה מוציא בשאר פרי הפירות שהיו
עניים הם חלקו והשדה והפרט והעילנות כי בחב ישלם זה
כלו כי בכר בשלם עשק האדמה ומי שהתן חלו פחקים כתנם ומי שלא
כתנם בזלם

ארבע מדות באדם האומר
שלי שלי ושלך שלך זו מדה בינונית ויש אומרים זו מדת
סדום שלי שלך ושלך שלי עם הארץ שלי שלך ושלך
שלך חסיד שלי שלי ושלך שלי רשע

הנה התבאר כזה המאמר שהחסיד הוא
פילכה בפעולות הטוב לא מיטאו לאחר מעשי שקנון מעשו והתבאר
לך גם כן שיקרא רשע מי שיש לו מפחיתיות הנפש לא מיטה בפעולתו
אלא שקנה האחד המנוסף כמו שבארנו בפרק הלי כי זה לשון יחיד ע
ש יש לו מעשו וממון זולתו ישלו רוב התוים ויקרא רשע

ארבע מדות ברעות נוח
לבעום ונוח לרצות יצא שברו בהפסדו קשה לבעום וק
וקשה לרצות יצא הפסדו בשברו קשה לבעום ונוח ל
לרצות חסיד נוח לבעום וקשה לרצות רשע

הסתבל לזך
קרא הסכלן מסכלותו יתרה עד שיקיא לחעדי הסר עם בדבר ה
הסנעם חסיד ונקרא מי שיש לו מפחיתות מדות הכעם רשע

ארבע מדות בתלמידים מהר לשמוע
ומהר לאבד יצא שברו בהפסדו קשה לשמוע וקשה לאבד
יצא הפסדו בשברו מהר לשמוע וקשה לאבד חכם קשה
לשמוע ומהר לאבד זה חלק רע

הסתבל לזך לא קרא הכבון ה

זכרון חסיד מפני שהיה מעלה מכלית וקרא לו קרא הקפה
לכבון שעבירים והוא הפפחה רשע מפני שהיו בידו ולא היו מן המעלה
לאחר לקנותם כמו שכתרגו בפרק הבני

ארבע מידות בנותנ צדקה הרוצה שיתן ולא יתנו אחרי
עינו רעה בשל אחרים יתנו אחרים והוא לא יתן עינו ר
רעה בשלו יתן ויתנו אחרים חסיד לא יתן ולא ירצנו א
אחרים רשע

הסתבל לזך קרא רב הרחמנות
לאמר לא יספיק לו מה שיחפץ הוון לבדו עד שיחמו גם כן מחרים ח
חסיד וקרא מחבזר רשע

ארבע מדות בהולבי לבית המדרש
הולך ואינו עושה שבר הליבה בידו עושה ואינו הולך
שבר מעשה בידו הולך ועושה חסיד לא הולך ולא ע
עושה רשע

מחתן בהולבי לבית המדרש רומה
בו הקליבה לבית המדרש יש בה לרבע מדרת הסתבל לזך קרא ק
המדבה לקנות המעלות חסיד ומהתעבל לקנותם רשע ובפתדש ס
המעלות הסבליות ומעלות המדות ויקרא כל מין מהם לפ תרבה ל
לאמר לחבזרים ומעשה ויקרא מהנוע ודרך המעשה לאמר יקרא ע
בוכות ויהיו את המהנוע מעט לאמר הוון מעבלות מחסירים הת
המפורסמים ויקרא התנסית ומחסרון לאמר שיפה רע אלא שאחד מן
הקנות יותר ראוי בפס הרע ומחד יקרא חסיד מן פעל בלתי נכון ו
ומעשה כי מהזירות טוב גמור בלי ספק ורוב התחזק רע גמור כ
בלי ספק והעדר הרגשה בהרגשה לפי על פי מהות רע לאמכה הינו כ
כרוב התהוות ויקרא חסיד מן פעל בלתי נכון ויזיניחה מן הזהירות מ
מעט לבד העדר הרגשה מן הראוי לבעלמים ובפתכין זה הענין תדיב
שמי שיצא מן הזהירות מעט יקרא חסיד כמו שהקדמנו ונעדר הם
הרגשה יקרא חטעת ולזה אמר בבזיר מלאך חטא על הנפש כמו ש
שבארנו בפרק הד' ואפשר מה שהקדמנוהו וכראינהו תדיב מי מבבי
אדם ראוי שיקרא בור ומי ראוי שיקרא חכם ומי ראוי שיקרא נ
נעלם ומי ראוי שיקרא חכם ומי ראוי שיקרא רשע ומי ראוי שיקרא ח
חסיד ומי ראוי שיקרא חוטא אלו הפבעה ממות נושלים על שבעה ח
אנשים לפיפה פיש לפס מן המעלות וכבר פימו ממות לפי עניני ס
אחים כמי פיש לו פחיתיות על מדות והוא הנקרא רשע כמו כ
שבארנו ואם יפיש לו מעלת שבלית יפתתם בו בדעות אזה יקרא ח
אצל האנשים רשע עריץ ואם יפיש רשע עריץ לבבי אדם לא פיזיק
מבלא פחיתות מדותיו עניניש עזיזק לבבי אדם כעזות וה
וכחזרית וכיוצא בפס זה יקרא רשע רע וכן מי פיזיק אנשי מעלת ש
שבלית ופחיתות מדות יזיק בפן יקרא חכם לקרוע כמו שאמר קע
הפסוק כמי שהוא כך חכמים אמם לקרוע ולהטיב לא ידעו לא אמ
פעלותם הפבליות אם יפתמכו בהן בפעלות הרעות ולא בטובות
אצל האים אשר יתקבצו בו העלות בלן הפבליות ומעלות המדות ע
ער אלא תהיה לו מעלה שבלי ולא מעלה מהעלות המדות אלא כך
בו וזה כמנה מעט והבלוסים יאמרו שמיזיקות אדם כך ואמר מאחר
אצל שיהיו אנשים שיקראו חכמים אם יקראוהו אים אלי" וכן יקרא בלעומת
אים אלים ואומר אמי שהוא הנוח יקרא אליך אדם כמו שאמר
ויעל אלאך אדם מן הבבל ואמרו הבלוסופים שבמעט פימצא אדם ש
שבתקבצו בו הפחיתיות בלם על פופי מהן הפבלית ואשר למדות על
אלא תהיה לו מעלת בלל ובשיעצא ונוח רחוק אם יבנוהו בפס אים
אחד מן הזהירות הרשעות המזיקות וכן יקרא אלמך דוב שבול אחוז ק
קבון הפבלות וחזק ואלו החמשה גם כן שמות מורבבות אחרבעה
לבבי ופס רשע עריץ וחסע רע וחבם לאחרים ורוב שבול ואחד לבדלה
אחן בדבל מאמו והוא אים אלים אל אלאך אדם ובבר כאר הבתוב ש
שקריאת האים אשר יפצאו בו המעלות הפבלית ומעלות המדות א
אלאך ה' והוא אמרו כי שפתי בהן יפאמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כ
כי אלאך ה' בבאות הוא והדעת הוא בולל בל המעלות הפבלית א

באה מקצתן רעבין ומקצתן שבעין נמרו שלא לעשר רעב של מהומה ושל בצורת באה ושלא ליטול את החלה רעב של בליה באה

רעב של בצורת הוא שמתיקים שמניח במעט מטר ימטר בקצת שמ המקומות ובקצתן לא ימטר ואפילו ימטר יקיש מטרו מעט ורעב של מהומה הוא שמיעמד חרב במלחמות וקטטות וחרמים לאחר ית יתחדשו להם על שמזמנו החרץ ולא תזרע בשנת שמיעה לשלש ה העולם ורעב של בליה הוא שלא ימטר כלל וייבשו שכולות וז ומחלמים כתלמרו ויש אומרים לאחר על ראשך כתפת

דבר בא לעולם

על מיתית האמורות בתורה שלא נפסרו לבית דין ועל פרות שביעית חרב באה לעולם על עיוני הדין ועל עוות הדין ועל המורים בתורה שלא כהלכה

עיוני דינין הוא

שחזר שמעמיד ועיון כך יתים רבים כדבר שמכוונין ושוגין בדין הוא מידון כמו שמיני דלתי

חיה רעה באה לעולם על שבועת שוא ועל חלול השם גלות בא לעולם על עברי עבודה זרה ועל גלוי עריות ועל שפיכות דמים ועל שמטת הא ארץ בארבעה פרקים הדבר מתרבה ברביעית ו ובשביעית ובמוצאי שביעית ובמוצאי החג שבכל שנה ושנה ברביעית מפני מעשר עני שבשלישית בשביעית מפני מעשר עני שבששית ובמוצאי החג שבכל שנה ו ושנה מפני גזל מתנות עניים

כבר כתרמנו שמנים רבות

בשרי זרעים שדר הוצאת שחקים מן שתבואתו ואם שתקבל שבשנה השלישית ושהשביעית היה מוניח מעשר לאחרון ומוקנו לעניי בכל שנה ו ושנה ואחר כך היה מוניח מעשר עני ומוקנו לעניים וזה שמעשר ע עני הוא במקום מעשר שני שהיה מוניח בשאר שני שמעמיד ומתבות עניים היה שלקט והשכחה והפאה והפרט והעוללות כי בתב יפלם זה כלו כי בבר בשנה עשק שלמדנו ומי שנתן לנו החקים שתנה ומי שלח שתנה גזלם

ארבע מדות באדם האומר

שלי שלי ושלך שלך זו מדה בינונית ויש אומרים זו מדת סדום שלי שלך ושלך שלי עם הארץ שלי שלך ושלך שלך חסיד שלי שלי ושלך שלי רשע

קנה שתבאר בזה שלמחר שהחסיד הוא שהיה כפשוטה שהוא לא שיחשוב לאחר שעבי שהקנין שעני ושתבאר לך בם כן שיהיה רשע מי שים לו שמחיתיות שבפה לא שיהא כפשוטה שלא שהקנה שאחר שעושה כמו שבארנו בפרק הלא כי זה לשון ירבם ם שים לו שמונו ומנין זולתו ים לו דיני שתהיות ושהיה רשע

ארבע מדות בדעות נוח לבעוס ונוח לרצות יצא שברו בהפסדו השה לבעוס וקשה לרצות יצא הפסדו בשברו קשה לבעוס ונוח לרצות חסיד נוח לבעוס וקשה לרצות רשע

הפתבל לוך

קרית הסבלן הפסבלנותו יתרם עד שיקרב להעדרי הקר הם כדבר ם הבעם חסיד ושקרל מי שים לו פחיתות מדות הבעם רשע

ארבע מדות בתלמידים מהר לשמע ומהר לאבד יצא שברו בהפסדו קשה לשמוע וקשה לאבד יצא הפסדו בשברו מהר לשמע וקשה לאבד חכם קשה לשמוע ומהר לאבד וה חלק רע

הפתבל לוך לת קרית הנבון ם

מזכרן חסיד מפני שמיח מעלים שבלית ושקלת חכם ולא קרית הקפה לבכין הפבינים ורב הפפחה רשע ומפני שמיו ברית ולא נחינו מן המעבל לאחר לפפר לקנותם כמו שבארנו בפרק הפני

ארבע מידות בנותני צדקה הרוצה שיתן ולא יתנו אחרי עינו רעה בשל אחרים יתנו אחרים והוא לא יהן עינו ר רעה בשלו יתן ויתנו אחרים חסיד לא יהן ולא ירגנו א אחרים רשע

הפתבל לוך קרית רב הרחמנות

לאחר לת יספיק לו מה שיחסר הוא לבדו ער שירחמו גם כן אחרים ח חסיד ושקרל הקבור רשע

ארבע מדות בהולכי לבית המדרש הולך ואינו עושה שבר הליכה בידו עושה ואינו הולך שבר מעשה בידו הולך ועושה חסיד לא הולך ולא ע עושה רשע

לאחרון בהולכי לבית שמדרש רוצה

בו הקליכה לבית שמדרש יש בה שכר מדת שהתבל לוך קרית ם שמדבה להקנות שמעלת חסיד ושמתעצל להקנותם רשע ושמתדיב ם שמעלת הפבלות ושעלות שמדות ושדיב כל מין מהם הם תרבה ם לחבר שחכמה ושמעשה ושדיב שמנוע ודרך שמעשה לאחר יקרית ע טובות ושהוא סת על שהנוע אינו לאחר הוא מעלת שתחסידים שת שמעוכבים ושדיב שהוא סת שהפרון ושהפרון לאחר שניהם רע אלא לאחר מן שקבות יהיה רצוי שהם הרע ושהוא חטא הוא פעל כלתי בכון ושיהיה מן מזהירות שבשל בו שהזהירות טוב בשוב כלי שהק ושוב שהוא רע גשוב כ כלי שהק ושעדר שהרבשה שהשהה הוא על פי שהוא רע שהכם היכו כ כשב שהוא יקרית חטא הוא פעל כלתי בכון ושיהיה מן מזהירות מ שעלה לבר שעדר שהרבשה מן שדוני לשלמים ושהקבין זה שעבין תדב שמי מינה מן הזהירות שעלה יקרית חסיד כמו שהקדימנו ושעדר שה שהרבשה יקרית חטא ולזה שמר בבזיר שאחר חטא על הבשה כמו ם שהרבו בפרק הר. ושכל הם שהקדימנוה ובארנוה תדב על מי שכבי לאחר רמני ושיקרית בור ומי רמני שיקרית עם הארץ ומי רמני שיקרית גב בושם ומי רמני שיקרית חכם ומי רמני שיקרית רשע. ומי רמני שיקרית ח חסיד. ומי רמני שיקרית חטא הוא שהשבעה שמות שהשלים על שבעה ם שהבים לבמק שים לם מן שמעלות ושכר שמן שמות לבי עניני ם שים. כמי שים לו פחיתיות על מדות. ושוא שהקרית רשע כמו שה שהרבנו ושם יהיה לו מעלת שבלית יתתם שה בריאת עוזו יקרית ל שהיה לכל שחכמים רשע עדיה. ושם יהיה רשע מזיק לבבי אדם כגון שה שבכל פחיתות מדותיו עניניו מזיקו לבבי אדם כגון שה וה ושהבלית ובוזה בשם זה יקרית רשע רע וכן מי שיהיו שהוא ם שבלית ופחיתות מדות. יזיק בהן יקרית חבם לאדם כמו שמר שה שהסתק כמי שהוא כך. חבמים שמה לאדם ולהגיד לת ידעו כל שמו מעלותם השבליות שם יתמשו בהן בפעלות הרעות ולא בטובות לבל שים אחר יתקבבו בו שמעלות בלן השבליות ומעלות שמדות ע ער פלת תזיק לת שעלת שבלי ולא מעלת שמעלות שמדות מזיקנו בו וה בשה לת מעלת ושבלי וסופים יחמדו שמדיות אדם כך רחמון מאל בל שים אלים ואומר כי שחיים לת יקרית אלהך שהוא כמו שאמר ו ויעל אלהך שם מן הבור ואמרו שבלי שהופים שבשמע שמעת אדם ם שתקבנו בו שפחיתות בלם על שיעבו מתין השבלית ואמר למדות על שלא תזיק לו מעלת בלל ובשמעת וה לחזק שבמו לת יבזהו בשם שים בל שחת מן בחיות הרעות שקלקל ושבן יקרית אלהך שהוא כמו שבול שחת ק קבון השבלות והזהר ואלו שהחשת גם בן שמות שורבבות שרבעת לבבי ושם רשע עיים ורשע רע ושחכם לאדע ורוש וזבול ואחד לבדולח נתין בדול שמבו וה שחת שים אלים אין אלהך שם וכבי בתר שבתוב ם שקריות שחיים אחר יאמרו כי שעלות השבליות ושעלות שמדות מ אלהך ם וה אמרו כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כ כי אלהך ם שבחות שוא ושדעת שוא כולל כל שמעלות השבליות א

425

מפני שלא ישלם כי אם לאחריתם ואחר ויתירם יבקשו מפיקו רחים על שלמיתן במעלות הצדיקים. כפי מה שהזכרנו בפרק שביעי מזה בזכות התורה ולזה אמר ואל תאמין בעצמך עד יום מותך. ואמר לאחרינו גם כן שמעלנו קוץ ממעלות הצדיקים. ואחר לאחר כך כי מלאך ה' נכתוב קוץ.

ארבע מדות ביושבי לפני חכמים ספוג
ומשפך משמרת ונפה ספוג שהוא סופג את הכל משפך
שמכניס בזו ומוציא בזו משמרת שמוציאה את היין ו
וקולטת את השמרים ונפה שמוציאה את חקמח וקולטת
את הסלת.

דיימה החים מזכרן מיזכור כל מה מיקמע ולא
יכייל כין החמית מקבר לכסוגי ויהוח נמך חים שכלעת קכל ודיימה
גם כן מי מיכין לחלתי ולא יזכור דכר כלל. לפ החמתי ולא מחיכו ק
חמתי למעכך. ודיימה מי מיזכור דכריס הרעים ומדעת מחיכו ק
חמתי. ניעכת דכרים החמתיים אשר עליהם המעשה למשמרת. שלא
ישחר כה רק הקטרים ויצא הזך. ודיימה החים שקעכין כו כהפך ק
לכפה שמוציאים הענפי. והחלק כנקבים ויעכור כה הסלת וזו נפת ק
הסלת לפי שיש המוכח שכהן לחיותה מוניחים שקמח הדק אשר מין
כו צורך ומשמירה הגם וזוח הסלת.

כל אהבה שהיא
תלויה כדבר בטל דבר וכטלת אהבה ושאינה תלויה
כדבר. אינה כטלה לעולם איזו היא אהבה
התלויה כדבר זו אהבת אמנון ותמר ושאינה תלויה
כדבר זו אהבת דוד ויהונתן

פי. אלו הדכריס כך הוא שיתת
יודע שחלו הסכות הנשמיות יכטלו ויסורו ויתחייב סוף המתחדש כ
כשוף שכתו. מפני זה כשתהיס שכת החקכה עכין אלדי וקוח המדע ה
זמיני. שהחכה שקיח מי שעשר שתשור לו עולם מפני שסכתה מ
מתנות המניחות.

כל מחלוקת שהיא לשם שמים
סופה להתקיים ושאינ לשם שמים אין סופה להתקיים
איזו הוא מחלוקת שהיא לשם שמים זו מחלוקת קרח
הלל ושמאי ושאינה לשם שמים זו מחלוקת קרח וכל ע
עדתו כל המוכה את הרבים אין חטא נ
על ידו וכל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו ל
לעשות תשובה משה זכה וזיכה את הרבים
זכות הרבים תלוי בו שנ' צדקות ה' עשה ומשפטיו עם
ישראל ירבעם חטא והחטיא את הרבים
חטא הרבים תלוי בו שנאמר כי על חטאת ירבעם בן
נבט אשר חטא ואשר החטיא את ישראל

זה כלו מכואר
מלבד הענינים על פי הגיוני העולם. כי מי מיחלוק לא לכוכת
סתירת דכרי חלא לדכוקו לדעת החמת יתקיימו דכריו ולא יפ
יפסקו. וכל מי מיעיר כני חרס יבחלהו קי כמיכעכתו מן החמת וכל
מי מיועד כני הדם יענמהו קי כמיכעכתו מן התעוכה. וזה מכואר
מין קוצי כו כאחכין מה שכלכנוהו כפרק השמיני.

כל מי שיש
בידו שלשה דברים הללו מתלמידיו של אברהם אבינו
ושלשה דברים אחרים מתלמידיו של בלעם הרשע
עין טובה ורוח נמוכה ונפש שפלה מתלמידיו של א
אברהם אבינו עין רעה ורוח גבוהה ונפש רחבה
מתלמידיו של בלעם הרשע ומה בין תלמידיו
של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע תלמידיו
של אברהם אבינו אוכלין בעולם הזה ונוחלין לעולם
הבא שנ' להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא. אכל
תלמידיו של בלעם הרשע יורשין גיהנם ויורדין לבאר
שחת שנאמר ואתה אלהים תורידם לבאר שוחת אנשי
דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אבטח בך.

עין טובה.
כבר בארנו פעמים רבות שענין עין טובה היא ההסתפקות.
ונתנו טעם לזה. היא הזהירות. והוא כמוכה היא המעלה יוצרי כמו ש
מהתכאר כפרק שלשני זה. והסכה שכבדרן הוא החזיקות לקנות ה
הממון. והוא עין לעם. ורוב חתלוה. והיא כעם רחבה. והנחוה
והיא ריחגבוהה. והסכה מעלות הלזן כתפרסמו לתלמידיו לחכיכו
ומפני זה יקרא כל מי מימנהו כו של המעלות מתלמידיו של אברהם
אבינו. מפני שהתקנהב במדיניו. וכל מי מימנהו כו הלא הסכה
פחיתיות הוא מתלמידיו של בלעם הרשע אחר שהתקנהב במדיניו.
ואחי מזכור המקוממת שהתכארו בהן הלא המעלות לתורה.
והפחיתיות הלזן לבלעם. וזלן כמקומות כלזן כתורה. ומפני
שהסתפקות כתורה. הוא אמרו למלך פרנס לא מהוגן ושר צריך
כעל נפש לקח מכל אשר לך וגו'. וזה קכלית שהסתפקות והוא שיהיה
לאדם ממון גדול ולא יהנה ממנו אלא כדבר מועט ואכל ויהיה חפ
לעזוב כיום אחד הכל ויהנה הזהב כלי ידיעתי כי לעולם יפרע חוקה את
וכלי ספק. הלא שהסתכל כמחשבות הסתכלות שלמה הלזה כיום ההוא וזה
תכלית הזהירות ועוד אמרו על קבר אחד שלחחם הנה שפחתך כיד
עשי לה כטוב כעיניך. מורים שלא היה לו רצון להתעשר עמהם. וכן
כשכקשו ממנו שיה לברכה עם ישמעאל עד שהתנעקו מכחות ה
לחייהם כעכור המעשל העיד הכתוב שהיה כעיניו על ישמעאל לכד
והוא אמרו וירע הדכר מאד כעיניו לאברהם על אודות כנו. אלו שלא
מעשי הזהירות. והמהם עשותיהו הוא אמרו והאלהים נסה את אברהם.
שהתפרסם לשלשה הרעים שהיה אברהם עומד על ניסיונו. והוא כולו מאחד ה
כהיות כעכור הממשל אשר כשכר כי לקלל את ישראל והוא אמרו ה'
אשר שכר עליך את בלעם בן כעור וגו'. והמהם רוב הלחוחו כעין
המעשל הוא שכת עשותו לבלק שיעקיר הכאי. לזמנו עם ישראל וישמש
זכות מפורסמות כי לולי רוב התחום אשר היתה לו והיות החזות ש
טוב כיעיני לא היה מנוח בן שמעות כני אשר לולי אמרו לא היה לו
כי קטובים לא יצוו ברע לכל יזהירו ממנו ולזמן הכתוב הן הנה היו
לבני ישראל כדבר בלעם וגו'. והחכמים אמרו בלעם הושע ואעפ
היה נתן ספק כו אמי מזה דעתו כזה תהיה עצתו. ולומכס נחותה
אל נתן שומע אמרי ש והמהם הכיאו ראיה על בלעם מאמרו והתה
אלהים תורידם לבאר שחת אכני דמים וגו' פי. מפני שהיה היה הרמיה
מזון היה סיבת מות ישראל כיובבה. והוא גם כן היה מדיניה בעצותו
התחכולות לפעלות הרע. והכיאו ראיה על תלמידי אברהם
מאמרו להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא. כמו שקדמו ודע מאברהם
מוהבי.

יהודה בן תימא אומר הוי עז כנמר וקל
כנשר ורץ כצבי וגבור כארי לעשות רצון אביך שבשמי.
הוא היה אומר עז פנים לגיהנם וכושת פנ
לגן עדן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו שובנה עירך
במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך

אף על פי שאמר עז
פנים לגיהנם נוה כעזות כתוכחת המוסרים וכיוצא כהן ואחלו אמר ה
הסתעם כהקנת הפחיתיות כמקומין כרצון כי ואמתהו כאמר ה
הכביה ועם עקש תתפתל אלה כתנת מתפיס כוכתך החמיני ואז אמרו
לעשות רצון אכיך שכשמים. ומן הטוכות שהכן כי לזאת הראוי ה
מים לסס כוכת סניס וכן אמרו שמוטתי זרע אכרהם עכדי כייסני.
וייחמניס וגומלי חסדים. ואמר וכעכור תהיה ירחתו על פניכם ל
לכלתי תחטאו וכאשר ספר זה מעלת הכוכות כהם ואמר זה אלהיכו כ
כאשר הכטחתו זאת המעלה כן תהכנו להכנו. עורך כמהיה כימיכו.

שמואל הקטן אומר בנפול אויבך אל תשמח ובהכשלו
אל יגל לבך פן יראה ה' ורע בעיניו והשיב מעליו אפו

426

הוא היה אומר בן חמש
שנים למקרא בן עשר למשנה בן שלש עשרה למצות
בן חמש עשרה לתלמוד בן שמנה עשרה לחופה בן
עשרים לרדוף בן שלשים לכח בן ארבעים לבינה בן
חמשים לעצה בן ששים לזקנה בן שבעים לשיבה בן
שמונים לגבורה בן תשעים לשוח בן מאה כאלו מת
ועבר ובטל מן העולם בן בנ בן אומר
הפוך בה והפך בה דכולא בה ובה תחזי וסיב ובלה בה
ומינה לא תזוע שאין לך מדה טובה הימנה בן הא הא
אומר לפום צערא אגרא

אמר עלי התורים מיסבך כה
ויבגך כה מעני מהכל בה ' ואמר ובה תחזי דל החמת פי' ותדמה ס
החמת בעין מהכל כתרגומו וידע ונחוז ' ואחר כך אמר וסיב ובלה
בה ' כלומר התעסק בה עד שת שזקנה וגם אז לא תסור ממנה ל
לעולם ואמר בן סח הה לפי שם שתלטער בתורה ימים מכריך ואמרו
מלא יתקיים מן שחסרים אלא מה שתלמוד בתורה ועמל וירלה מן ס
הילמד אבל קדיות שתעבוג ומתנוחה אין קיום לה ולא תקושלת בה '
ואמרי כפי שאמרנו לפי חכמתו עמדים לי חכמתך מלמדתני בלה עושים
לי ' ומפני זה נוח לבטל מימק על שתלמידים ' ואמרו זדוק מדה בת
בתלמידים לפי שעד עכשיו כל השערים סם מעכה לפיכך הוצרך עתה
לקוויע ממכאן ואילך בדייתה היה ולפי שהוא מתחיל ואומר פכו חכמים ב
בלמון המעכה כלומר בדייתה היה מכאן ואילך מעכה היה מגויים ' מכל
היכה מעכה ומה פנו חכמים ר' מאיר אומר ' ומתוך שאמרו פרק זה
דברי תורה סם כתבו לומדין בכית ה בכנסת עם שאר הפרקים שלמדו
על מסכת אבות '

פרק ששי שנו חכמים בלשון המשנה ברוך
שבחר בהם ובמשנתם

ר' מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לרבים
הרבה ולא עוד אלא שכל העולם כדי הוא לו נקרא ריע
אהוב אוהב את המקום אוהב את הבריות משמח את ה
המקום משמח את הבריות מלבשתו ענוה ויראה ום
ומכשרתו להיות צדיק וחסיד ישר ונאמן ומרחקתו מן ה
החטא ומקרבתו לידי זכות ונהנין ממנו עצה ותושיה ב
בינה וגבורה שנ' לי עצה ותושיה אנ בינה ולי גבורה

זוכה לדברים הרבה להיות נדיק וחסיד כלקמן ' כדי שתה לו ראוי
הוא לו בקר ' ריע ולי מה יקרו ריעך מהוב יפלו תוקיך ונם פלום רב
לתוקבי תוריתך ' תוסב את המקום שעושה מחסבה תוסב את הבריות
ממקרבן ומלמדן טוב ומלבשתו התורה ' ומכשרתו לקיות
נדיק כולך כתומו וחיכו עושה עול חסיד עושה לבני ' מעורית הדין יפי
עושה יפר ועדיף מבדיק ובכיס ממנו עצה ותושיה ' ולעיל מיהמי
קיח כתיב ס' קובי רחמים דרכו קדש מקעלין מאו ומריך ליה עצה ו
ותושיה כלומר עצה ובינה ובינה אני ללמדו לקיות לבני אדם ל
לעזר ' תושיה מלטרין בלעז עניין בתוק '

ונותנת לו מלכות

ומשלה והקור דין ומגלין לו רזי תורה ונעשה כמעין ה
שאינו פוסק וכנהר שמתגבר והולך והוי צנוע וארך רוח
ומוחל על עלבונו ומגדלתו ורומטו על כל המעשים

אמר ר' יהושע בן לוי בכל
יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב ומכרזת ואומרת אוי
להם לבריות מעלבונה של תורה שכל מי שאינו עוסק ב
בתורה נקרא נזוף שנ' נום והב באף חויר אשת יפת ומרת
סעם ואום והלוחות מעשה אלהים המה והמכתב מכתב
אלהים הוא חרות על הלוחות אל תקרי חרות אלא חירות
שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה שכל
מי שעוסק בתורה הרי זה מתעלה שנ' וממתנה נחליאל '

ומבחליאל במות

משלבנוכ על תוריך ומעלבון משלבים
לת סמוריך ' סמיח עלובים על שחין לך עוסקים בזקף מכוריך '
כמו ניבעי כו מהיו ' דתיבנומו נכף כיס תכובי כום זכב כלף חזיר
פאינו מממרין אלא סולך כאחסף ומתלמד כך קלמיך חכם הסכל ת
מיטעמים על תורף סקולן מלוף כמכורף הזה שחין לך בין מורין לפי ם
שכבי אדם מסמטין לכבין ומתמיכה בחלוש בין שמחבק לו תורף כחלב
על זכיון מים לו כחלב עולף לגדולף שב ומכחליפל בחמת

והלומד

מחברו פרק אחד או הלכה אחת או פסוק אחד או אפי'
אות אחת צריך לנהוג בו כבוד שכן מצינו בדוד מלך י
ישראל שלא למד מאחיתופל אלא שני דברים עשאו ר
רבו אלופו ומיודעו שנ' ואתה אנוש כערכי אלופי ומיודעי
והלא דברים קל וחומר ומה דוד מלך ישראל שלא למד
מאחיתופל אלא שני דברים בלבד עשאו רבו אלופו ו
ומיודעו הלומד מחברו פרק אחד או הלכה אחת או
פסוק אחד או אפי' אות אחת על אחת כמה וכמה שצריך
לנהוג בו בכבוד ואין כבוד אלא תורה שנ' כבוד חכמים יג
ינחלו ותמימים ינחלו טוב ואין טוב אלא תורה שנ' כי ל
לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו

הלומד מחברו וכו'

פסוק אחד ' לבר אחד על טעם ' דסמיך לקני דיתתה תמום '
בערכי סמיך לידך קרית לסר יחדיו במתיק סוד ' לפי שמצאנו לאחיתופל
לדוד שהיה יועס ועוסק יחידי בתורה ' אחד לו לשלם אתה עוסק
במיוסד יחידי ' ונלמד כבר כאחד אחד על הכבדים נוהגני ' שוב שנים
אחדית מנאו שהיה בכבם לבית מדרשו בקומה זקומה אחד לו נלמד ב
בבר כאחד שנדריך לו לאדם לישבם שם שיהא כאחד כדי שתהא שלמים
עליו ויש לומדים שהיה בכבם לבית המדרש יחידי ואחד לו בית שלים
כלמד בהנם כתיב שחייב אדם ליכבם שם בקבוץ עם לפי שם כתוב עם
קדית מלך ויכבם אותו חוץ לשון מסיפה כמו לאחד ויכבם אותו ויש לומדים ל
דנם הוא לשון לאחד ואחר שתהא תנום בערבי משוב במוקי ' מיודעי '
כמו מכנים חכמים וכתובים וידועים ' ואמר דוד שהיה מלך עצמו
לאחיתופל דב ואלופו מפני שני דברים ' ואין בכתוב אלא תורים בלומד
לעזרם והכי קאמר אין בכבוד בה לו לאדם אלא על עסקי שתורים בכבוד
חכמים ומלמד ' כלומר שם נתלים ב בכבוד בשביל שהיה לומדים את ה
תורה ויודעים אותה בהלכה '

כך היא דרכה של תורה פת במלח
תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וחיי צער
תחיה ובתורה אתה עמל ואם אתה עושה כן אשריך ו
וטוב לך אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא אל
תבקש גדולה לעצמך ואל תחמוד בכבוד יותר מלמודך '
ואל תתאוה לשולחנם של מלכי ששלחנך גדול משלחנם
וכתרך גדול מכתרם ונאמן הוא בעל מלאכתך שישלם
לך שכר פעלתך

פת במלח תאכל ' מי אתי מין לך מה לאכול את
פת במלח אלו תמכא מלי עסקין בתורה ' ואלו תחיינו בכבוד לשתכבר ב
בתיניתך שמתוך כך נדלה כחלו ותתה עוסק שלא למתן שמלאכך גדול
מעולחנם קוה הסבר שתקבל על למודיך שלו תורה

גדולה תורה

מן הכהנה ומן המלכות ' שהמלכות בשולשים מעלות
והכהנה בעשרים וארבעה והתורה נקנת בארבעים וש
ושמנה דברים אלו הן בתלמוד בשמיעת זאזן בעריכת
שפתים בבינת הלב בשכלות הלב באימה ביראה בענוה
בשמחה בשמוש חכמים בדקדוק חבריו ובפלפול הת
תלמידים בישוב במקרא במשנה במעוט מסחורה ב
במעוט שינה במעוט תענוג במעוט שיחוק במעוט ה
דרך ארץ באדך אפים בלב טוב באמונת חכמים ו

ובקבלת היסורין

כחומץ וכירקון מתין לבן גבוה עליו כמו שחמר יום אחד עמידת לפני ק"ה תלתין בחויב ' ולחלן בשלי קריי' מסורים ומתוך קלות ראש על אדם וכירקון לבן הוא כח לית קריי' כשחתם לפי מתין מסכיתם סורים מתוך נשני תלת מתוך שמחת כיפור נרסינן פ' כיצד הלשת כמעשה שחורה ילחמר רב לית תמכת תורה לא בסחרכין ולא בתגרין כמעשה דיך מרן תלת יקח מכני ככבני אדם בשוק בקבלת היסורין מקבל יסורין מלסכה

המכיר את מקומו

והשמח בחלקו והעושה סיני לדבריו ואינו מחזיק טו טובה לעצמו אהוב אוהב את המקום אוהב את הבריות אוהב את הצדקות אוהב את התוכחות אוהב את ת המשריים מתרחק מן הכבוד ולא מניס לכו בתלמוד ו ואינושמח בהוראה נושא בעול עם חברו מכריעו לכף זכות מעמידו על האמת מעמידו על השלום מת"ש שב בתלמודו שואל ומשיב שומע ומוסיף הלומד על מנת ללמד והלומר על מנת לעשות המחכים את רבו והמבין את שמועתו והאומר דבר בשם אומרו הא למדת שכל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם שנ' ותאמ' אסתר למלך בשם מרדכי

שומע ומוסיף שומע כל מה שחמר

לו רבו ומוסיף אפלו לא לחתיר לת דבריו ולמכנין לת שמועתו כמ כשחנה מורה הוראה מכנין כחותו ענין שחמר לו רבו ואינו מוסיף דבר לומר שכך חמר לי רבי חלת יפ כן חמרו רבו

גדולה תורה

שהיא נותנת חיים לעושיה בעולם הזה ובעולם הבא ש שנאמ' כי חיים הם למוצאיהם ולכל בשרו מרפא ואומ' רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך ואומר עץ חיים היא למחזיקים בה ומביה מאושר ואומר כי לוית חן ה הם לראשך ועניקים לגרגרותך ואומר תתן לראשך לויית חן עטרת תפארת תמגנך ואומר ארך ימים בימינה וב כשמאלה העשר וכבוד ואומר כי ארך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך

נותנת חיים לעושיה בעולם

הזה שמוכל הפירות ומקדן קיימת לעולם הבא כי חיים הם למוצאיהם בפרנסת בעולם הזה ומומר ושקוי לעצמותיך מתרפא בקבר ומומר עץ חיים היא למחזיקים בה בעולם הבא ומה ת תמר לחיים הוא זוכה ומי יחמר שיהא עשיר שחמרי ים לך כמה כני אדם הכרוכים לעניות שהמיתן טוב להם מחיים למיכך הוא ח חומר כי לויית חן הם לראשך וגו' כלומר ומיזהו דבר המביא את הא החים למוח חן בעיני האלהים הוי חומר זה שמעון ומה תלמר מ ממון יתנו לו אלא כל לא יהיה מכוכד כן ק מהשים לכך כחמר עטרת תפארת תמגנך ומה תלמר לפי' מי שלמד חלת למען זוכה ל הדברים האלו לכך כחמר ארך ימים כימינה כלומר לשמים כם פי' שלומדים למען יש לה' ארך ימים ואין ביניך לומר עשרי ובבוד ובשמאלה פי' לשמשמלים הם עשר ובבוד יתנו לה' אבל לא חיים ר חרבים ומה תלמר לחיים ועשר ובבוד זוכה אבל לא לשלום לכך כחמר ושלום יוסיפו לך

ר' שמעון בן מנסיא אומר משום ר שמעון בן יוחאי הנוי והבח והעשר והבבוד והחכמה והוקנה והשיבה וד"ה והבנים נאה לצדיקים ונאה לעולם שנ' עטרת תפארת שיבה בדרך צדקה תמצא ואומר עטרת זקנים בני בנים ותפארת בנים אבותם ואומר תפארת בחורים כחם והדר זקנים שיבה ואומ' והפרה הלבנה ובושה החמה כי מלך ה' צבאות בהר ציון ובירושלם ונגד זקניו כבוד

עטרת זה שעשר תפארת זה שנוי והבנים והבה תפארת בחורים כ כחם והבבוד וכבר זקנים ובחכמה זקנים חיכה הבה טוכה ואל תכיכו חיתר לים כזה שקבה חכמה

ר' שמעון בן מנסיא אומר אלו שבע מדות שמנו חכמים לצדיקים בלם נתקיימו בר' ו ובניו אם ר' יוסי בן קיסמ' פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגע בי אדם אחד ונתן לי שלום והחזרתי לו שלום אמר לי ר' מאיזה מקום אתה אמרתי לו מעיר גדולה של חכמים ושל ספרים אני אמר לי ר' רצונך שתדור עמנו במקומנו ואני אתן לך אלף אלפים דינרי זהב ואבנים טובות ומרגליות אמרתי לא בני אם אתה נותן לי כל כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות שבעולם איני דר אלא במקום תורה לפי שבשעת פטירתו של אדם אין מלוין אותו לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומעשים טובים בלבד שנ' בהתהלכך תנחה אותך ובשכבך תשמור עליך והקיצות היא תשיחך בהתלהב תנחה אותך בעולם הזה ובשכבך תשמור עליך בקבר והקיצות היא תשיחך לעולם הבא וכן בתוב בזפר ר"ת תלים על ידי דוד מלך ישראל טובלי תורת פיך מאלפי זהב וכסף ואומר לי הכסף ולי הזהב אמר ה' צבאור"ת לי הכסף ולי הזהב פי' לשמתו ולבבודו שב' מלת כל הארץ בבודו

משה קנינים קנה הקדוש ברוך הוא בעולמו ואלו הן תורה קנין אחד שמים וארץ קנין אחד אברהם קנין אחד ישראל קנין אחד בית המקדש קנין אחד תורה קנין אחד מנין דכתיב ה' קנני ראשית דרכו קדם מפעליו מאז שמים וארץ קנין אחד מנין שנ' כה אמר ה' השמים כסאי והאר הדום רגלי איזה בית אשר תבנו לי ואי זה מקום מנוחתי ואומר מה רבו מעשיך בלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנינך אברהם קנ' אחר מנין דכתיב ויברכהו ויאמר ברוך אברם לאל עליון קונה שמים וארץ ישרא' קנין אחד מנ' דכתיב עד יעבר עמך ה' עד יעבר עם זו קנית ואומר לק לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי בם בית המקדש קנין אחד מנין שנ' מקדש ה' כוננו ידי ואומר ו ויביאם אל הר קדשו הר זה קנתה ימינו

תורה קנין אחד מכין דכתיב ה' קנני לשמיית דרכו מבריותים קדמ לעולם מכני מבשלה מחשבה ל לבניו לבריות עולמן אמר יתקיים בשביל שתורה מתים וארץ קנין א אחד מהם עמודיו של עולם שכתי' כה אמר הס' השמים כסאי ואחרן הדום רגלי כאמר כאן הארץ ובאמר להלן הארץ שב' מלאה הארץ קנ קניך מבריאם קנין אחד מכין שבריאו מקבה לבך להיות יקביכו של ע עולם ייתקיים כשבילו שנ' ויברכהו ויאמר ברוך מברה לאל עליון קונה שמים וארץ ישרא' קנין אחד מנ' והחזירן למוטב ישראל מכין שנקראו עם זו קניתי ומכין שהעולם יתקיים בשבילם שנ' לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי בם מלת עקרים בשבילם שנ' מקדש ה' כוננו ידיך עדיין לא מכינו כו קנין אלא שהם עקר בירה של הארץ מקדש ה' כוננו ידיך עדיין לא מכינו כו קנין אלא שהם עקר בירה של הארץ ובאמר להלן ויבואם אל הר קדשו הר זה קנתה ימינו ויקדש בקנין ניס בנוי מים בדבר ולפי הענין כרחה בענינו שהבריות לית בכתבה כתקבה שהרי במסבת בסחים בפרק שלשה חיבו חומר אלא עקרים ומים וארץ ניצרו אל ומביא רחים למים וארץ מלותו ושמק שב' כ תבריאם קונה שמים וארץ

וכל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו לא ברא אלא לבבודו שנאמר כל הנקרא בשמי לבבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו ואומר ה' ימלוך ל לעולם ועד אמר ר' חנגא בן עקשיא רצה המקום לזכות את ישראל לפיכך ה הרבה להם תורה ומצות שנאמר ה' חפץ למען צדקו י יגדיל תורה ויאדיר

ר' מנחם בן עקשיות היכו מן הבריות אלא היום כלה קוה ונהנו הנום לחמרי בסים ספרים לפי שחין חומרים קדים על המשנה אלא על האגדה שחמר מר ניסן ם מים רבה האגדות

סדר קדשים

זבחים יד פרקים. מכשות יב פרקים. חלין יב פרקים.
מנחות יג פרקים. שיכים ט פרקים. תמורה ז פרקים.
בכורות ט פרקים. מעילה ו פרקים. תמיד ז פרקים.
מדות ה פרקים. קנים ג פרקים.

כאן התחיל הסתכלות סדר קדשים מהשתיק החכם הרופא ר' בתנאל נר"ו בן הכבוד החכם הגדול ר' יוסי זל המיכוב בן למלי כתיתי עליו שלם תכתי

בקשם חכמי לבב להחלין תומים
להגניא ממשגב ' תלי הפירושים '
לאור חכר הרם בחיר חקל מפס '
בנו הרב הימון תקדישים וקדושים '
לבבם ניב קדם ' ובירור מלנו '
ולהתהלל כיב בח יקרם קדמים '

כאם מלמק לר' יוסי נע' מחבוכה בן יעקב '

כאשר השתיק החכם הנ"ל בתנאל נר"ו בא החכם הרופא ר' יוסי זל מלמלי סדר קדשים תחילתי עליו תכי הכרשם הר' שמואל זל בן אלמלמע הלוי סבתים

יסוד חכור לחל קדוש בדית חל '
לאור לחי להתעתיק ' חלש לקדם '
קהל רום רם כיל חלים כתכלל '
לבוא טעמו רחם כזה וקדם '

תם

לחמי ר' יצחק הר' מהרשם זלמה בן יוסף בעמרני על הספר הזה

רחו ספר לעמן מבחר מכחר ' ויב מעשה ברזל הדור יפרני '
כתבהו לעמן קדר וניבט ' להכין בו לחמי העמידו '
ויעתיקו לעמן דת אל כתבאל ' חכם לבב לאור עמוד כסולת '
לרחמי עם חפידי, גם קדמי, ' כריבי עם הדר הדור בהודו '

תם

אשרי אנוש

יחקר זאת וכן לדם יחזיק בדרכי עוזי . יסכיל וידע מעשיו מה נפלאים בעולם לעבת יבוני ' מתוכם יכיר מלבותו ותחלתו ' ויקר תפלחת בינלתו וכסוף המעשה ירח מה טעלה לבעלי כתחל המחשבה ' ודבלו עליו מהבה ' כיום ברוח ה' אלהים את האדם על האדמה לעמדם ולעבדם ' ולהעמידם על עמדם ' על התורה ועל העבודה ' ובכללו כו עניני מעשים עליונים ותחתונים ' מלחים בגבול ' יתוכנים ' כרוך עמר מן החדוק ' ויפח כחפיו נשמה ' וסבן לתתה ושעשע ' לקבל כל מדה קטנה בביקודם ' ותוטים כמוסכים מתכה לתרך ונפלאם קבי מכרם מכרים ' סכים מהם לקיום הגוף והמין זה חת זה עוכר ' ולחדיתם עדי תוכל ' הם הם סכרלין תפעלים ליחוכה ' ותבכוש עלה כחחרונה ' מפיק לחמים ומתעכת נפש חת טוחי ' גר ותוסב וחי ' ילך מסבן וחכם כתלחתו נולך רם ומתנדיל גורם ' גם עביכו תכה כדרם ' מסוק עומד בחכה לסתכל בסולם מוכב מרחם ועביכיו ' וכל טוב מרוכיו ' תכת. סיתחקר ירחו לדחות מן סתרגמים לקבוע לותו בלב תחכם ' ולח תכחו בן כן זולתי כתחלת כריחו ' סחדם בלוח לבן עומד לקבל כל

דבר מלחמת הסתכלות בסולם מוכב מרחם ועביכיו ' וכל טוב מרוכיו ' תכת. לסתכל

לדרוש מעל ספרי פירושי הרב הגדול מאורינו ומוריכו הרב ר' משה
בן מיימון ז"ל שפירש המשניות בלשון ערב לפי שאין בקיאין בלשון
הזה היום אלא מעט מהרבה ואפי' בספרד כל שכן בארצות הזה ו
ולא נמצאו כל העתקותם בלשון הקדש מפני מתוך הזמן שעבר ל
היו חוששין להעתיקם כי רגילים היו ברוב המקומות בלשון ערב ו
והיה הנותנת לרב הנזכר לחברם בלשון ערב כי יכול היה הרב ל
לפרש בלשון הקדש וכן עשו רבנים ונאונים אחרים שהיו לפניו ש
שפירשו תורה כתובים נביאים והרבה מן התלמוד ועשו שאלות ות
ותשובות הכל בלשון ערב מן הטעם שאמרתי ועל פי שלוחם וכתב
אמרו שבאו לידם קצת מן הפירושין הנזכרים בלשון הקדש ורא ו
אותו חדש קדוש ומקודש כי לא נמצא בידם קודם לכן מאומה מכל
הפירושין הללו ויאמרו בשלי מכל קהל וקהל למסור הפירושין הנזכ
ביד שלוחם אם כבר העתקו ואם לאו להעיר את רוח היודעים ל
להעתיק וסוד הרב להמתיק ובהגיע שלוחם במדינת סרקוסטה זו
רעל נהר אברה מותבא בשנת נז' לפרט בחדש כסלו עמד לפני ר
ראשי הקהל יצו לעשות שליחותו בחזקתו ונשמע פתגם הקהל הקדוש
שברומי לפניהם והסכימו ביניהם שלא לשנות אחר דבריהם והבאי
אחריה ולקיים היוצא מפיהם כבל אשר שאלו עיניהם ועמדו אנשים
מביניהם התנדבו מאליהם לעשות מעשיהם ואני נתנאל הרופא ב
בר' יוסי בן אלמלי הדל באלפי פציתי פי להעתיק סדר א' מאלו הפ
הפירושים ועלה בגורלי סדר קדשים שמחתי עליו כמוצא שלל רב
אעפ"י שנתקשה לי העתקת דברי הרב אמרתי זכות אבותי סייעתני ו
וזדקתם העלתני ל מעלת סדר זה לפי שמצאתי רוצל אומ' כל העוסקי
בהלכות עבודה מעלה עליהם הכתוב כאלו נבנה בית המקדש ב
בימיהם וכל יודע עד ודיין שהמעתיק אלשון אל לשון לא ימלט מ
משגיאות מכמה טעמים הא' שצריך להקדי' המאוחר ולאחר המוקד
כדי שיובן העניין בלשון המועתק שאם יעתיק מאלה במלה בלי אי
אחר והקדמ' ישתבש העניי' לפי שאין כל הלשונו' שוות להקדים ו
ולאחר מלות ידועות עוד שלשון הקדש בעונותינו היום קצר בעינו ו
ואין אנו רגילין לספר בו ספורים כל שכן להעתיק אליו ספרים עוד
שיש בלשון ערב מלות ושמות שאם יעתיק אותו המעתיק לבדם לא
יובן מהם העניין שנתכוון לו המחבר ולפיכך צריך המעתיק להוסי
ביאור ויש בלשון ערב שמות שלא נמצאת להם העתקה עד ותה ע
עוד יש בלשון ערב מלה ח' מורה פעם על עניין א' ופעם על ענין ש
שני הכל לפי מקומו ועניינין אחרים יארך ספורם עכשיו שמביאים
לידי שבוש כל שכן שהנמצא בידינו מסיפרי הפירושים האלו אינן
מוגהין ויש בהן תוספת וגרעון ושיבוש בעניינים ומי יוכל לתקן ק
קושיא או לתקן ענין בסדר זה שאין בקיאין בו אלא גדולי ישראל ו
ואני לא למדתי בעוונותי תלמוד אלא מעט מהרבה רק גדלתי בת
במלאכת הרפואה ועמדתי על מקצת ספרי חכמות וראוי הייתי למנ
עצמי ולהרחיק מרחקים אלו ולמשוך ידי ממלאכה שאינה ראויה לי אבל
נשענתי אחרי ידי על סייעתא דשמייא לשני דברים הא' שהיא מל
מלאכה לשום שמים וצור יצוק עמדי וחבירי יקיימוה בידי והב' על מ
מה שנ' עת לעשות לי' מפני שלשון הערב הולך ומתמעט ואפשר ש
שיאבדו הפירושים האלו באבדן הלשון מתוך הקהל כמו שאבדו עד
היום הזה מתוך החכמים שלא ידעו לשון ערב כי כל דבר שאין אדם
נחנה ממנו הרי הוא בחזקת אבוד אצלו לפיכך אפיל אני תחנתי ל
לפני כל הקורא בהעתקתי זו לדון אותי לכף זכות במה שנכנסתי
לפני לפנים עם הנגשים אלה וכשימצא בו טעות יתלה בשינוי ח
הלשון או בשבוש הספרים שבידינו או בשום דבר אצל מה שז כרתי
למעלה אולי יוכל הועיל אולי יצילו ואם לא ימצא דרך להצילני ומים
הטעות להעלני יתקן המעוות אחר שיתבאר אצלו שהוא מתקן וה
והאלדים ישלם לו גמול טוב במעשה ידיו כרוב רחמיו וחסדיו והנני
מתחיל להסדיר העתקתי ולעבוד את עבודתי בעזרת צור אמונתי א
אשר בידו רוחי ונשמתי והוא יצילני מפחד שגיאות פחדתי ויודריכני
בנתיב מצוותיו כי בו חפצתי

ראיתי לדבר דבר בחלקי הקרבנות ולכלול מיניהם קודם שאתחיל
לפרש הסדר הזה ואשר הביאני לכך עם היות חלוקיהן דבר מבואר
וכלן מפסוקי התורה ואי אפשר לחדש בהן ולא לדקדק היות הענין ה
זה ל"ל ענין הקרבנות כבר אבד בעונותינו הרבים ואין מעניין בו
אלא מעט מבני אדם ואין זכרו מורגל אצל שום אדם ואפי' נשא ונתן
בו לפי שאין שם מעשה לקיים ההרגל ואין שואל ואין דורש ואין מב
מבקש על שום דבר מהן כל עקר עד שנשתוו בו החכם הגדול עם ה
הסכל מן ההמון ורב התלמידים אינן יודעים מן הקרבנות אפי' מה
שנ' בהם פסוקים רבים והקרבנות שמביאין ומבעלי חיים מקריבים
אותן מה' מיני בעלי חיים בלבד ואין הנאן והבקר ואעזים וקטני בני
יונה וגדולי התורים ומיני הקרבנות הן ד' החטאת והאשם והעולה ו
והשלמים או הדומה לשלמים ואין בתורתינו קרבן בשום פנים לא
קרבן יחיד ולא קרבן צבור זולתי א' מאלה הד' מיני או כלן והעולה
היא נשרפת כלה בין שהיא קרבן יחיד או קרבן צבור ואינה באה אלא
מזכרי הצאן או הבקר או העזים ותהיה מן בני היונה והתורים ואין
בשניהן הפרש בין זכר לנקבה והחטאת שני חלקים הא' שמקריבים
ממנו האימורים ויאכלו זכרי כהונה הנותר בעזרה ולא יהיה כא' מ
מזכרי הכבשים בלבד פעמים מן הגדולים ופעמים מן הקטנים וע
ועוד נבאר זה ואין בקרבנות צבור אשם ואינו אלא קרבן יחיד לע
לעולם והשלמים מקריבין מהן האימורים בלבד ואם הן קרבן יחיד
נוטלים מהן הכהנים חזה ושוק ויאכלו בעליהן הנותר בכל ירושלם
ל"ל בעליהן שהן מותרים לאכול לכל ישראל הנשים ונשים ואם הם
קרבן צבור יאכלו הכהנים הנותר בעזרה וזכרי כהונה בלבד ואינן
באים מן העוף כל עקר ל"ל מן התורים ומן הנקבות וכן כל קרבנות
צבור אינן באים אלא מג' המינים לא מן התורים ולא מן בני היונה
והאימורים אשר זכרנו תחלה הוא שם נופל על הדברים ששורפים ע
על גבי המזבח מן החטאת והאשם והשלמים ואלו הדברים הם מה
שאני אומר אם יהיה המין שמקריבין ממנו השלמים מן הבקר שו
שורפין מן הקרבן על החלב אשר על הקרב מבפנים ואת שתי הכליו
עם חלביהן ויותרת הכבד והוא הקצה התחתון היוצא ממנו כמו ה
הבהן מן היד ואלו הדברים בעצמן הן ששורפין מהשלמים אם יהיו
מן הצאן שורפין יותר על אלו הדברים האליה כלה עם החליות הם
הסמוכות לה והם החליות אשר בין הידכים שקורים אותה הטבחים
שדרתה והדברים ששורפין מן השלמים כפי המין שהם ממנו כמו ש
שבארנו הם בעצמם ששורפין מן החטאת והאשם לא פחות ולא יותר
וכל אלו נקראים אימורים ל"ל הדברים שבוה לשרוף אותן והנני אומ'
הקדמה ואחר כך אתחיל לדבר בחלוק הקרבנות כשב או כבש או
כבשים או כשבים הוא בן שנה מן הצאן ושם שה נופל על מין הצאן
ומין העזים וכשהוא אומר שה בן שנה משמעתו קטני הצאן וקטני
העזים ובכל מקום שהוא אומר איל או אילים הוא בין שתי שנים מ
מזכרי הצאן ובכל מקום שהוא אומר פר או פרים הוא בן ג' שנים מן
הבקר וכשהוא אומר עגל הוא בן שנה ושעיר עזים נקרא אחר שנה ו
ועוד יתבאר על זה במסכת פרה מסדר טהרו עוד אני אומר אחר זה
שהקרבנות מתחלקין מצד א' אל ד' מינים קרבן צבור או קרבן יחיד
וקרבן צבור דומה לקרבן יחיד וקרבן יחיד דומה לקרבן צבור אמנם
המין הראשון והוא קרבן צבור הן הקרבנות שמקריבין בכל יום וכל
שבת וכל ראש חדש ובחגים עליהם אין להוסיף ומהן אין לגרוע לד
לדורי דורים ומה שמקריבין בכל יום לעולם שני כבשים והן עולות
א' בבקר וא' בין הערבים והן הנקראים עולות התמיד בשם מוחלט
ומוסיפין עוד על זה בכל יום שבת שני כבשים והן עולות אחר תמיד
של שחר וקודם תמיד של בין הערבים

ומה שמקריבין כל יום שבת הם ר׳ עולות לא פחות מזה והשנים המ
המוסיפין הן הנקראים מוסף שבת ומקריבין בכל ראש חדש מוסף
על השני תמידים פרים שנים ואיל א׳ וכבשים בני שנה ז׳ כלן עולות
ושעיר עזים לחטאת וכל אלו נקראים מוסף ראש חדש לפי שהוא מ
מוסף על התמידים ומה שמקריבין כל ראש חדש הן יב׳ עולות ושעיר
חטאת לא פחות מזה ואם חל ראש השנה להיות בשבת יהיה מכיין ה
העולות יד׳ שני תמידין ושני כבשים למוסף שבת ועשר למוסף ראש
חדש ושעיר חטאת מכלל מוסף ראש חדש נמצא הכל טו׳ וקרבנות ה
הרגלים הן כמו שאמרה תורה בימי חג המצות כל ז׳ הימים מקריבין
בכל יום מוסף על השני תמידין ועל מוסף שבת בשבת כמו מוסף
ראש חדש והן פרים שנים ואיל א׳ כבשים ז׳ הרי כלן י׳ עולות ושעיר ח
חטאת גם כן מקריבין בכל יום מז׳ הימים ומוסיפין עליהן ביום השני
של חג המצות והוא יום הנפת העומר כבש לעולה וביום עצרת מ
מקריבין מוסף על התמידים שני מינין מן הקרבנות הא׳ מהן והוא
מוסף היום כמו מוסף ראש חדש שהוא פרים שנים איל א׳ וז׳ כבשים כ
כלן עולות ושעיר לחטאת והמין השני מקריבין עם שתי הלחם כמו
שכ׳ בתורה פר א׳ אילים שנים ז׳ כבשים כלן עולות ושעיר לחטאת וש
ושני כבשים שלמים נמצא כל מה שמקריבין ביום עצרת יו׳ כבשים
עולות ושני כבשים שלמים וג׳ פרים עולות וג׳ אילים עולות גם כן ו
ושנים שעיר עזים חטאת נמצא הכל כו׳ וביום ראש השנה מקריבין מ
מוסף על התמידים ומוסף ראש חדש הנזכר פר ואיל ושבעה כבשים
כלן עולות ושעיר עזים לחטאת וביום הכפורים מקריבין הנבור פר
ואיל ושבעה כבשים כלן עולות ושעיר חטאת כמו מוסף ראש השנה
בשוה ומקריבין עוד שעיר חטאת אחר שחברו שעיר המשתלח וזה ה
השעיר ישרף כמו שמבואר בתורה ואיל אחר לעולה האמור באחרי
מות וביום האשון של חג הסוכות מקריבין מוסף על התמידים פרי׳
שלשה ושעיר לחטאת נמצא מניין הכל שלשים וכן הוא קרבן כל יום
מז׳ ימי החג ר׳ל שני אלים ויד׳ כבשים ושעיר חטאת אבל הפרים ה
הולכים ופוחתים מהן א׳ בכל יום עד שנמצאו ביום השביעי פרים ש
שבעה אילים שנים כבשים בני שנה יד׳ כלן עולות ושעיר חטאת כמ
נמצא הכל כד׳ וביום השמיני מקריבין מוסף על התמידים פר ואיל ו
ושבעה כבשים כלן עולות ושעיר לחטאת וחלו הקרבנות שזכרנו ש
שהם נקראים באלו הימים מוסף על שני תמידין של יום אם חל א׳ מ
מהן להיות בשבת מקריבין מוסף שבת ואחר כך מוסף היום עד ש
שאם חל ראש השנה בשבת הן מקריבין תחלה תמיד של שחר ואחריו
מוסף ראש חדש ואחריו מוסף היום ואחר כך תמיד של בין הערבים
ושמור העקר הזה ועוד יתבאר כל זה בעשירי ממסכת זבחים ואלו
הן קרבנות נבור מוחלטין והן הנקרבים תמיד עליהן אין להוסיף ו
ומהן אין לגרוע וכלן דוחין את השבת ואת הטומאה כמו שבארנו ב
בפסחים וכבר נתבאר לך שאין בקרבן נבור שלמים אלא שני כב
כבשי עצרת בלבד ואין בהן אשם כלל ויש בקרבנות הנבור שני מ
מיני החטאת ר׳ל שאוכלין מותרה ושאורפין מותרה והוא שעיר של י
יום הכפורים לבדו והמין השני והוא קרבן יחיד נחלק לה׳ חלקים
החלק הראשון שיהא היחיד חייב קרבן על שעשה או דבר דבר
החלק הב׳ שיתחייב קרבן על עניין מן העניינין שיש בו בנופו
והחלק הג׳ שיתחייב בזה על שום עניין מהעניינים שיהיה בנכסיו ׳
והחלק הרביעי שיתחייב בהגיע זמן ידוע והחלק החמישי שיתחייב
בזה דרך נדבה החלק הראשון הוא כמו שאבאר והוא שהכריתות
הנזכרים בתורה הן לו׳ כפי מה שנמנו בתחלת כריתות יש מהן ג׳
שלא יתחייב העובר עליהן בשוגג קרבן והם מי שביטל מעשות ה
הפסח בזמנו או ביטל מילה או מגדף כמו שבארנו הטעם בזה בשני
ממסכת הוריות ועוד נבאר אותו גם כן בתחלת כריתות ושאר הש
השלשה ושלשים כל העובר על א׳ מהן בשוגג חייב קרבן חטאת ואם
נסתפק לו אם עשה אם לא עשה חייב אשם תלוי זולתי מטמא מקדש
וקדשיו שאינו חייב על לא הודע אשם תלוי כמו שיתבאר בתחלת כ
כריתות ומכלל אלו הלג׳ כריתות שחייב על כל א׳ מהן קרבן כמו ש
שזכרנו עו׳ ומטמא מקדש וקדשיו והקרבן שמקריבין על השגגה אשר
תעול באמת מכל אלו המצות כמו שאבאר והוא שאם היה יחיד ששגג

בעו׳ מקריבין השוגג עז בת שנתה לחטאת בין שהיה היחיד הזה מ
מלך או הדיוט או כהן משיח ואם שגג בטומאת מקדש וקדשיו מקריב
כשבה או שעירת עזים ואם אין ידו משגת לפי שהוא עני מקריב שני
בני יונה או שני תורים א׳ עולה וא׳ חטאת ואם אין ידו משגת לכך מ
מקריב עשירית האיפה כמו שביאר הכתוב וכן בזאת השגגה אין ה
הפרש אם היה השוגג מלך או הדיוט או כהן משיח ואם היתה השגגה
בא׳ מאלה השלשים עבירות הנשארות אז יהיה חלוק בין השוגגים או
השוגג בא׳ מהם היה יחיד משאר העם והוא שקראו הכתוב מעם ה
הארץ חייב שעירת עזים או נקבה מן הצאן לחטאת ואם היה נשיא ו
והוא המלך שאין למעלה ממנו במעלה מקריב שעיר עזים ואם ה
היה השוגג כהן משיח ועל פי התנאים אשר בארנו בשני מהוריות מ
מקריב פר בן בקר חטאת וזה הפר נשרף כמו שנתבאר בכתוב והוא
נקרא פר הבא על כל המצות ומקרבנות אדם היחיד גם כן שחייב ב
בהם העובר אם בא על שפחה חרופה אי זה שיהיה מן בני אדם בין
שוגג בין מזיד חייב איל אשם והוא הנקר׳ אשם ודאי ונקרא גם כן א
אשם שפחה וכן מי שנהנה בשוה פרוטה מן הקדש מועל וחייב איל א
אשם והוא הנקר׳ אשם מעילות על מנת שיהיה שוגג אבל אם היה מ
מזיד אינו חייב קרבן מעילה לפי שהקדש אינו מתחלל במזיד אלא
עומד בקדושתו כמו שבארנו בשני מקדושין וכן שבועת העדות ו
ושבועת הפקדו׳ חייב קרבן אם שקר בין שיהיה שוגג או מזיד כמו
שבארנו בשני מקדושים וכן שבועת העדות ושבועת הפקדו׳ חייב
קרבן אם שקר בין שיהיה שוגג או מזיד כמו שנתבאר בשני מכריתות
והקרבן שחייב בו מי שמשקר בשבועת העדות הוא כמו מטמא מ
מקדש וקדשיו בשוה והקרבן שחייב בשבועת הפקדון והוא מי ש
שכופר בפקדון ונשבע עליו ומשקר הוא איל אשם וכן מי שגזל ונשבע
ומשקר הוא איל אשם או יש לו נכסים משום אדם בין משותפות או א
אבדה שמצא לו או גזל שגזל או אונאה שהונה אותו במשא ומתן וכ
באותן נכסים שחיב לפרעם מא׳ מאלה העניינין ונשבע על זה חייב
איל אשם וזהו נקר׳ אשם גזילות ואין הפרש שיהיה בכל זה שוגג או מ
מזיד חייב איל אשם הואיל ונשבע וכמו שזכרנו בתשיעי מקמא ו
ונשבע בכל אדם על שבועת בטוי בשגגה חייב קרבן כמו הקרבן שחיי
מטמא מקדש וקדשיו ואלו הן כל הקרבנות שחייב בהן יחיד בשעובר
עבירה בשעל או במבטא כמו שחלקנו בזה החלק והחלק השני שי
שיתחייב קרבן על עניין מהעניינים שהם בו בעצמו והוא שיהיה זב
או מצורע או נטמא במת אם הוא נזיר ואין הפרש בין שנטמא בשוגג
או במזיד ומן החלק הזה גם כן נדה ויולדת והקרבן שחייב הזב וה
והזבה בשנטהרה הוא שתי תורים או שני בני יונה א׳ עולה וא׳ חטאת
וקרבן יולדת הוא כבש בן שנתו לעולה וכן יונה או תור לחטאת ואם
היא עניית מקרבת שני בני יונה א׳ לעולה וא׳ לחטאת וכבש בן שנתו
לאשם וקרבן מצורע הוא שני כבשים א׳ לאשם והוא הנקרא אשם מ
מצורע וא׳ לעולה וכבשה אחת לחטאת ואם היה עני מקריב שתי ת
תורים או שני בני יונה א׳ לחטאת וא׳ לעולה וכבש לאשם והגר אינו
נכנס לגמרי ברת להיות בכל כישראל אלא בשלשה ויברים מילה וט
וטבילה והרצאת קרבן כמו שעשו ישראל גם כן בשנכנסו ברת הזאת
שמל אותם הנביא במצרים בשקבע להן תורת קרבן פסח וצוה שלא
יאכל ממנו ערל וטבלו במדבר קודם מתן תורה והקריבו עולות ו
ושלמים שכ׳ וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות וכו׳ ואז ניתנה
להן התורה והקרבן שמקריב הגר הוא שתי תורים או שני בני יונה
שניהן עולות ורמז לזה מן שאמר רחמנא בפרשת שלח לך וכי יגור א
אתכם גר או אשר בתוככם לדורותיכם ועשה וכו׳ וכתב בס
בסיפרי מה ישראל לא כאו לברית אלא לג׳ דברים מילה וטבילה וה
והרצאת קרבן אף הגרים כיוצא בהן אי מה ישראל בדם עולה וזבחים
שלמים תל׳ ועשה אשה אמרת בא ולמד אי זהו מן הדמים שכלו עולה
לאשים ואין לך ממנו היתר אי אתה מוצא אלא עולת העוף ר׳ל שא
שאינך מוצא נכסים שיקחו בהן קרבן ואין נכסין בשום דבר מדמיהן
אלא שורפין הכל על גבי המזבח זולתי עולת העוף בלבד לפי שעול
הבהמה עורה לכהנים

ומשוח המלחמה להביא פרידים לחת לי לעשר אלא תביאו פרידה קרבנו
כפ' הפודה מכאן אמ' כל הקדשין שהתורה מכיון עשרת מין מעלה ג
שאלם בליל לחיסים ' והתוספתא דסריתות בחמר הביא עולת בחמת
לבעורים יצא מנחות ונסכים לח אמ' כן תלה להקל
עלין ' והחלק שאלו מיתחייב קרבן על היום
עכין מיחים בנסכיו והוו הכבור ומעשר בהמ' ונסכיו רומים לשלמי
אלא מעשר בהמה מוכלין לותו בעלים בירושלם כמו מעשר שני '
והכבור לח היה תמים מקריבים לותו ' ואוכלים לותו הכהנים כמו ג
מיתבאר בשחטת בכורות וכן לח יביא בכורי יקריב שלמים כמו ג
שנתבאר בפ' הפני מקבורים ' והחלק הרביעי
מיתחייב בקרבן בהגיע זמן יריעה ולותו הזמן הוא שלש רגלים שבכל
לחר נ לחר מיטרחל מיחייב כרגל קרבן עילה והוא הנקרה עולת רחים נ
וקרבן שלמים והוא הנקרה חגיגה ' ועליו לחמר הכתוב לפני שריך
וקרבן שלמים שני חלבר חגיגה והוא הנקרה שלמי שמחה ועליו הוא
לומר ושמחת בחגיך ' וכבר זכרנו דיני חלו שבשאר קדשות בדברי נ
ומיעוטו ומי החייב בהם ולוך יתחייב בהן וזמן הקדבנות בדרמון נ
ובשני מחגיגה והן כלן חובה לל הרחים והחגיגה והשמחה ' ומשם
חגיגה יל והן השלמי שמקריב לותן היחיד גב' יום יל כהיכן עד שבשה
שם עליהן והביחת שבח לם שלרין נתן ובקר שם רשות כמו שבחרנו ב
בשני מסבחים ' ולם שתלמוד קרה לחגיגה קרבן נבור לפי שהזמין
כלן מקריבין לותו חבל חני שמתי לותו בחלקי קרבן יחיד לפי ש שהקרי
חותו כל לחד בשני עניני ולכיכה דוחה לח לת השבת ולח לת השמחה
וחחלק הרחמים שיחייב עצמו כזה דרך נדבה
וחזו שיחייב עצמו בהבת בזירות לזמן ירוע בשיבלה הזמן מקריב ק
קרבן עקרי וקול בבש הן שבתו לעולה ובבשי בת שבתה לחטחת ולח
לשלמים ' והבכיר הוא שיחמר הרי עלי עולה לו הרי עלי שלמים '
והבכיה הוא שיבון בתר לבכיר בעלי חיים ויבים ידו בו ויחמ'
הרי זו שולה לו הרי זו שלמים והשתרם שבין חבדי לבכיה בבר זכרנו
לותו בעניים רבות שבחרים חייב בחמיותן ' והתודה שהוא חומר
הרי עלי תודה הוא קרבן שלמים ועניו מבחה בשיתבאר בחלוקות '
ומשה שחמרתי לך יתבאר שהן לדם רשי לזיר ולפ לך תבבה חטחת
ולח חשם מבל מביח בבדי ובדבה שולה ושלמים בלבר הן ש
הטוף ומן הבשמה ' ובבר הודעתיך שהן שלמים בלים מן הטוף כן
בל קרבנו ת היחיד ' ושבשין שבולל לת בלן שהין רוחים לו לת השבת
ולח הטמלה ' והשיין השלי שוה קרבן בבור דומה לקרבן
יחיד וקול שהה שבו לר הגדול והתירו דבר שחייב על זדונו בריתו ועל
שבגתו חטחת קבועה ' ושבגו הטה על שיסה ועברו בשו שבחרנו ב
בהוריות חייבי חטחות לם היתה שבגתם עד שתיוב בו פר בן בקר לעולה
ושעיר עזים לחטחת וזה ספר ושם עיר חייבים בו בל שבט ושבט בשו
שבחרנו בהוריות ישלו העדרי בשדפים לפי שהן חטחת נבור ורחמנה
חמר עד שר השבט שנוה לשרפו לפי חטחת הקהל הוא ' ושמר
בשיטרף פבין חב לבל חטחת הקהל שיפרטו ושלו שעירי חטחת בקרחים
שעירי עכו"ם לפי שבר' מביחין לתן על שבחת עד שהם בר שבבו בשלר מבו'
בשו שבחרנו בהוריות יהיו הקרבן שחייבים בו פר בן בקר לחטחת
וזהו שבחרנו בהוריות יהיו הקרבן שחייבים בו פר בן בקר לחטחת
רבה ונקורין לותו בשקנית הקומות פר הבח על בל הבחות ' והקורה
לחר עבין ס' ברף וחייב בו גב' בל שבט ושבט בשו שבחרנו בתחלת ס
בהוריות ' ועל בן שהבן הזה בקדבנות בבור לפי שב' בו והקדיב
הבבר בבל הקהל ושלח וטבו בל שרים וכשר הבהן על בל עדת בני ישרחל ויחמ'
ובשלה לבל עדת בני ישרחל ' והזה הוא לקרבן יחיד לפי שהיו דוחה
לת השבת ולת השמלה בשו קרבן יחיד ' והשין
הרביעי קרבן יחיד דומה לקרבן נבור והוא קרבן שבחו בשוקטו בל ס
בים יל בביהן בשו שבחרנו בתחלת שפחים וזבן פר החטחת ולול השעלה
שמקריב בזמן גרול בים הבפורי והוא שב' בו בזחת יבא לחמן ש שקדש
ובבר בתבה שהיל בל זה בימוה לו בחה שבתו' בתורת בשרחת שבר הזה
דומה זה השיין לקרבן נבור לפי שהוא דוחה לת השבת ולת ה
טומלה ' ולל יטעה חותך שיין החבוצה בים רשות להקריבה בל שבע
ושחל בן זמן לו זמן קבוע לזבו דוחה לת השבת ולת ה טומלה
וכל שחין לו זמן קבוע לזבו דוחה לת השבת ולת ה טומלה ' ומה
חותו בל לחד בשני עניני ודוחה לת השבת ולת ה טומלה
בלן מקריבין לותו חבל חני שמתי לותו בחלקי קרבן יחיד לפי ש שהקרי
בשני מסבחים ' ולם שתלמוד קרה לחבוצה קרבן נבור לפי שהזמין
בל קרבנו ת היחיד ' ושבשין שבולל לת בלן שהין רוחים לו לת השבת
ולת ה טומלה ' והשיין השלי שוה קרבן בבור דומה לקרבן
יחיד וקול שהה שבו לר הגדול והתירו דבר שחייב על זדונו בריתו ועל
שבגתו חטחת קבועה ' ושבגו הטה על שיסה ועברו בשו שבחרנו ב
בהוריות חייבי חטחות לם היתה שבגתם עד שתיוב בו פר בן בקר לעולה
ושעיר עזים לחטחת וזה ספר ושם עיר חייבים בו בל שבט ושבט בשו

הובחים שנובחו שלא לשמן בשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה חוץ מן הפסח ומן החטאת הפסח בומנו והחטאת בכל ומן ר אליעזר או אף האשם הפסח בומנו והחטאת והאשם בכל ומן אמ ר אליעזר החטאת באה על חטא האשם באה על חטא מה החטאת פסול שלא לשמה אף האשם פסול שלא לשמו

מתני׳ בשרים

כל שבמומין העבודה לשם מזבח לעצמו פסח שלא לשמן פנים שפחט עולה לשם חטאת ונחתך נודע שטעה קרבן עולה מן הסוף מקבל הדם לשם עולה העצה שם עולה חוזרת לא עלת לבעלים ומתה פחמי לבעלים תבין פחמי מדבר חלף על שקרבנות שם לשון בעלים ידועים פחמי קרבנות שנכנסו לפנים פסולה לחוץ פחמי שלא לשמן שכך פחמי כל קרבנות שנכנסו פנים פשפחן לבמות פשפן ושמיך פרין הזה לקרבנות יחיד מתה שם מתה שפחתך תשמור וגו כאשר צויתיך וכבר כאשר לך שפחט חוץ לזמנו כדי ולבון חמ שם כמה שנזרקת עשית יקיו כדי שם לחו נכנס כל שם שחט לשם זבח ולשם כעלים לו חוץ שלא לבעלים מקום מוכח ויבה ידי נדב ושם לירע בפחיטה פנוי כוכח ושחט שלא לשמן חו שלא לשם בעלים קרי חוץ כשר חלף פחוץ פרכם ונפחר עליו הנדר שנדר ונתת שם פחמי שלא לשמן ליחיד שם שחט שחט שלא לשמה פחוץ כשר ועשה לבעלים ׳ וכן פחמי בפירוש פיקיו כל עשיותיו לשם שפח ועוד כל כתוב פ פחר ואמר ואתיתם זבח שלמיכם ושחטתם לשם שפח פני הקבוצים פחלק שחר לשלא לשמן שחוץ פסול וכתוב שחר לשלא לשם בעלים ונאמר כח שחת ושחט אותה לחטאת שתשח שחיט לשם חטאת, וכן אמ׳ ולקח שכהן משם חטאת וכשר עליו שכהן מחטאתו שאר חט׳ ריקיס שחוץ שריך קבלה לשמה ומריקה לשמה ׳ ולכן אם כשחטה שלא ל לשמה או שלא לשם בעלים פסולה שם ׳ וכשר עליו שכהן ולא על חברו ושריך שתדע שם אמ׳ ושחט אותה לחטאת לשם אותו החטאת ונדע שלא שחט אותו לשם חולין כשרים ולא עלתה לבעלי לכל תפסל אם נשחט לשם קדשים אחרים ׳ וזהו שם אמ׳ שלא יחללו את קדשי בני ישראל ק קדשים מחללים קדשים ואין חולין מחללין קדשים ׳ ומנין שם שלא שלא לשם קרוי יום לי ׳ ושחטו לשמו פסול ושלא לשמו כשר ׳ חלף שלא שלא לבעלים וזה מבואר ׳ וכבר כזכר כשפחים ׳ ור אליעזר מכיח רחיק שם שם שחיטת בחטאת ואינו כן בעבין זה לפי שלא מכינו בחטאת מיעוטו כמו שמכינו בחטאת ושחט אותה לחטאת ׳ ותשמ שם בחטאת אחר קרוי לא כאחר בין חטאת אחת לחטאת אחרת ואין הלכה כר אליעזר

ב יוסי בן חוצ

אומר חנשחטים לשם פסח ולשם חטאת פסולין שמעון אחי עזריה או שחטן לשום נבוה מהם בשרין לשם נתוך מהם פסולין ג כיצד קדשי קדשים ששחטן לשם קדשים קלים פסולין קדשים קלים ששחטן לשם קדשי קדשים בשרין הבבור והמעשר ששחטן לשם שלמים בשרין ושלמי ששחטן לשם בכור לשם מעשר פסולין

יוסי בן חוצ חולק על תק ואומ שחם שחט זבחים שלא לשמן כשרים על מנת שלא יאחזנו אותן לשם חטאת ׳ מכל שם שחטן לשם זבחים שלא לשמן פסח עולת שלמים לשם פסח שלא לשמו ׳ ואין לשון זה מחוור לפי שאין לשון פסח נופל על שלמים

מאי טקדיש החדש שיומת לו מתי שחייב עליו לאכלה ויום המיתה
בלבר מזה מנין מלמדיהתל ואמור לו לאחול בקדשים כל זמן שהוא כ
בהיכות שכן פתוב בתורה ויקדישכם אותי כאלה ואכלתי חטאת שיו
וכן אינו עובר אלא אם היה כאן גדול שקול שקדיש לוכן כמו ש
שבתאר בסוף מוריות, ואכול יום לא תאכלו עד הערב
בא ואל השמש ושוב ולפיכך אינו עובר ומחוסר בגדים הוא מזה כאן ה
קדושי שלא יהא בפחות מחד כבש ושם שתנת ומבגדים מובחרים
ואכבו ואקנבזיל בפחות מעשרה דכרים ושם תרבעה שכזכרי מוסף
עליהם כיון שאמר ואחר ואפיל ואלו הן הנקרלים בגד וזאב כמו ש
שבתאר בספרי ואחר ואחרת אותם שכבש לאחר ובניו וגו וקיבל לשם
כהנה לאחת שלם, ואחרים כזמן שבגדיהן עליהן בהוכחת שלהם ו
וקיבל כי כמו שמחוסר בגדים שקול כן מיתתר בגדים שקול ואחי מחוסר
כל שהוא בכדיו, ויחזו עלי לזכות בכהן שכשר לעבוד בתמידין
שלו יד לפי שאין חונגין כהן הבבר לעשו, ורחמכה אחי יהיו על בשרו
שלא יאכל רבר חונן בהם לבניו בשרו, אבל שלהן שלו שעיר כיון שנזון
ונשחטה שלהם שהיה קודם לבן ושלא רחצן ידיהם ורגליהם, ונשחט לו
שבתוב לומר במחוסר כפרה שהוא מחוסר טהרה ולפיכך הוא שקול
לעבוד שבך אמר רחמנא ביולדת שהיא מחוסרת כפרה וכבר עליה
הכהן ונטהרה מכלל שהיא קודם לבן ושלא רחצן ידיהם ורגליהם, עכ
שבתוב ורחצו אהרן ובניו ממנו את ידיהם ואת רגליהם בכתוב ש אחול
מועד שקל עולם לו ולזרעו ואת שור בבריס שקל עולם כמו שזכרנו
ולפיכך כמו שמחוסר בגדים שקול כמו שזכרנו כן מי שלא רחץ ידיהם
ורגליהם, והאומר הרי עלי זבח ומצא מחוסר טהרה ולפיכך הוא שקול

וחצב ע"ז הקידן ממנו חוץ לזמנו לא יקייב ממנו חוץ לזמנו כמו
שכזכר לעיל הקידן יקדח פגול וחייב על אכילתו כרת ולזמנו כרת לעיל
הקידן ולא עלה לבעלי כמו שכ"ל ופסקנו דינו כשוחט בין שחצב
עליו לאכול ממנו חוץ לזמנו בין שחצב עליו להקטיר לאחר זמנו ל
לזמנו ולאחר שהוא פגול על שני פנים אחד שהקטרה זכר לאכילת חוץ
לזמנו שם שחצב עליו לאכול לאכול למחר כשהוא מדבר לאחר
לאכילת למחר ולאחר לאכילת מזבח לפיכך כמו שהצביר שריפי לאכול
שם חצב לאכול חוץ לזמן לאכילה פגול בן שהיזרין שריפין ליזרק לא
פרש שריפי ליזרק שלא לאכילת מזבח מן הקידן כל דמי ולזמן ולאחרין
שם חצב שיהן לאכול לאחר חוץ לזמנו פגול אבל לא לאחר קטול
בשעת הקרבה והשחיר מן הצביר שום דבר לאחר זמן הראוי לאכילה
ועוד יתברר זמני לאכילה שם שחיטה שהי זה נקרא נותר לא פגול
והאוכל גב מן הנותר חייב כרת כמו שיתבאר משנה הכתוב שבאחר
ואוכלי עונו יפת לאחר הקידן כבר בתקבל וברתה יעלה לבעלים
ושמור שלא יעשקים בכל המחצבה כי פעמים רבות יכפל זכרון פגול
ונותר כמחצבה ולא מצטרף לצמות זה שפ' בכל מקום לאחר בגמר
דין שקבול לא יהיה בהיכרת בשר כך הכרת פגול שם שיקרבו כל תתירין וזהו ש
עד שיקרבו כל תתירין אף הכרת פגול עד שיקרבו כל תתירין וזהו ש
עבין שם שחיר ובלבד שיקרב התיר בתחילה כל כי שם שחיר
חוץ לזמנו פגול וחייבים עליו כרת על שנת שלח קדשים לשחצב ה
הזאת מחצבה לאחרת פוסלת בעוסק עד שעבירו חצבו ולא תבטל לאחרים
עוד מחצבה מן המחצבות שפוסלות מזהו שקבול שחייבים עליו כרת
הגחיל ולא גולד בו פסול כל שלך זולתי מבד מחצבת הזמן לבדו ולולי
שהיה המחצבה היה הקידן כשר לכל המקום שיחזרו למחצבת ה
הזמן שום דבר שפוסל הקידן מבד אחד מלבד מחצבת הזמן שהיו ה
הזבח פסול ואין חייבים עליו כרת לפי שלא קדב להתיר כמנותו
ושרר שם שחיר ובלבד שיקרב התיר פירוש כך הוא ובלבד שיקרבו
הדברים שהתירים זבח כשר וזבח בשר זה שפסול כמנותו לא פיגולו
עבודתו כלן בהחצבת שבני זמן לא בשחיקה ועלה מזה שם שחיר
כהכרת כשר כך הכרת פגול ופתחיל לבאר זה כשני דיבורות ואחר

ה

כיצד קרב המתיר במצותו שחט בשחיקה קבל והלך
וזרק חוץ לזמנו או ששחט חוץ לזמנו קבל והלך וזרק ב
בשחיק או ששחט קבל והלך וזרק חוץ לזמנו או ששחט
חוץ לזמנו קבל והלך וזרק חוץ לזמנו זה הוא שקרב ה
המתיר כמצותו ביצד לא קרב המתיר במצותו שחט ח
חוץ למקומו קבל והלך וזרק חוץ לזמנו או ששחט חוץ
לזמנו קבל והלך וזרק חוץ למקומו או ששחט קבל וה
והלך וזרק חוץ למקומו הפסח והחטאת ששחטו שלא
לשמן קבל והלך וזרק חוץ לזמנו או ששחט חוץ לזמנו
קבל והלך וזרק שלא לשמן או ששחט קבל והלך ו
וזרק שלא לשמן זה הוא שלא קרב כמצותו

כבר ידעת שהמחצבה מיכה חלה כחתת מחלה ר' עביכים מן
כבלן לא בחיקה וקבלה וקבלך ומריקה שום חצב כבלן חוץ לזמנו מן
כמקבלן חוץ לזמנו ובמקבלתם היה בעני מן המחצב ועבר שתם כמו
שחת בשחיקה כל שבן שם היקה מחצבתו כמקבת קהות כמנוה ל
מחצבת בשרים זה הזבח מיכול בפסול מן לזמנו כלבד ולביכך הוה
פגול כמו שכתבנו למעלה וכבר כתב"ר ראשון שפסח וחטאת כלבד
כשלין שם חצב כהן חלה לאחון והעבין כלי מכלי שתו שם שקדמו
לאכול בזית

בחוץ ובזית למחר כזית למחר ובזית בחוץ בחצי זית בחוץ
ובחצי זית למחר בחצי זית למחר ובחצי זית בחוץ פסו
ואין בו כרת וז אם ר יהודה הכלל אם מחשבת
הזמן קרמה למחשבת המקום פגול וחייבי עליו כרת ואם
מחשבת המקום קרמה למחשבת הזמן פסול ואין בו כרת
וחכמי אומ וה וזה פסול ואין בו כרת לאובל בחצי זית ו
ולהקטיר בחצי זית בשר שאין אבילה והקטר מצטרפין

כלי מכוחר שם תבין שם מזכרינו לעיל מיקדי והלכה ונחלקים. וריאתי
לידע כבאן שחם חצב על חצי זית חוץ למקומו ועל חצי זית חוץ לזמנו
בין שקדמה מחצבת הזמן או לחקדים הזבח פגול וחייבים עליו כרת
לפי שאף כילינו בחצי זית לאכילה בין לאקטרים חצב על חצי זית כמו ש
מחצבת הראשונה עד שיהיו שתי מחצבות לכונין אחת בין חוץ ל
למקומו בין חוץ לזמנו פגול אחת מחצבת וכולם חצב על חצי זית וכרת כדיני
שתים מחצבת ושם חצב לאכול בחצי זית וכולם לאכול הכשרים אין חיים
חצי זית קונה מבטלה כי אם לאבילה ממה קונה.

פרק שלישי כל הפסולין ששחטו שחוץ לזמנן בשרו שהשחיטה בשרה בזרי ובשעבודי

אפי' בקדשי קדשים ובלבד שלא יהיו מחוסרים נזעים ב
בשר לפיכך הם פוסלין במחשבה ובלן שקבלו את ח
הדם חוץ לזמנו וחוץ למקומו אם יש דם הנפש יחזור
הבשר ויקבל

לאחר שהתיר קרב כשר שחוץ לזמנו ולמקומו ולא כשר שחוץ לזמנו
ולמקומו ולא כשר שחוץ למקומו ולזמנו ולא כשר שחוץ לזמנו ולמקומו
ולא כשר שלא לשמן ולא כשר שלא לשמן ולזמנו ולא כשר שלא לשמן
ולמקומו ולא כשר שלא לשמן וחוץ לזמנו ולמקומו ולא כשר שלא לשמן
ולזמנו ולמקומו ולא כשר שלא לשמן ול

ומשו מאין מחשבתם מוסל כמו שמעינו מהלל ולזה נקרא לאחת עבוד
בב מין פוסלין משעורי אלא אם כשאר מינים הכשרים מיחזור לחשבר ג
ויקבל ויזרק הדם במקומו וזכור זה העקר ומזה אם אחת מאין מחשבת
משלמת אלא כמי שראתי לשבורים ובדבר שראתי ובמקו הראתי לעבוד

ג השוחט את

חוכח לאכול רבר שאין דרכו לאכול ולהקטיר רבר
שדרכו להקטיר בשר ר אישעור פוסל לאכול רבר שדרכו
לאכול ולהקטיר רבר שדרכו להקטיר פחות מכזי בשר
לאכול בחצי זית ולהקטיר בחצי זית בשר שאין אכילת
והקטרה מצטרפין

כלל זה מבואר מאין שלכה שר שלישעור

ד השוחט את הוכח לאכל

בזית מן העור מן הרוסב מן הקיפה מן האלל מן הע
העצמות מן הגידים מן הטלפים מן הקרנים בשר ואין ת
חייבים עליהם משום פגול ונותר וטמא

ריעטב הוא שמיק מקיפה
קיל מקבלין מטמאין בתשמיל הראוי להן ' ואינן שיורי הבשר
המתרבקים בעור בשעת השמט ' וגידים שקם פוסל שם קבידים מקום '
ועל העורקים שלשעקים ושחין השעקים ועל השחריים ' ועל הבוידים
שקומרים הפרקים ' וכשהוא אומר כאן העבי נקרבי ונלמדים לל השמוכ
לגוף מבשחוטבין חותם הכוזכו מקם דם חוץ לם חשב על כזית על
מי רכר מכל זה לאכלו חון למקומו לח בשל הזבח מכל הוא זבח כשר
לפי מחלה הדברים שעתי שבאכלין חין חוטפין להן ואין קומטין עליהן
לאוכלם ' ואן אם היה הקרבן עצמו פגול או נותר ואכל כזית מאותו
חשבול אר שנותר אן מאכל מזבח בשר ויש שחוכל בשר ולא מבוס
אחר מהן מאכשר עצמו רק מן הקרבים ומן הטלפי ומן השור וכל מה
שמיטר אינו חייב כרת כמו שחייב שחוכל בשר בוער ואכל כזית מאותו
בשר קרבים וזהו טעות וכבר כתבנו בפרק שבשי יהיו השבול ומה הוא
הנותר

השוחט את המוקדשין לאכל שליל או שליא ב
בחוץ לא פגל חלב המוקרשים וביצי תרין אין חייבין ע
עליהם משום פגול ונותר וטמא

כבר ידעת מהזכח לא יהיה
פגול אלא אם חשב עליו חון לזמנו כמו שבזכר לעיל אבל אם עליה בחון לח ב
החשבה בך שעושה את שמקדשים לאכול אבל אם עליה בחון לח ב
בשל ובן אם חשב לאכל מבשר חון לזמנו לח פיגל לפי שאן מחשבין על
אחרים כמו שעשר ואחלל ואליל הוא שעשר שהחשת בגוף שבהמה קו
קרים בתר כריתה ואליה היא המבשר אחר של שחלב בגוף ואחר הם
שלכה מבוארת ממה שרמזנו בשאין שחלב בפירים שלכה שלעני זו

ו

שחטו על מנת להזות רמו או את אטוריו למחר או ל
להזיציאו לחוץ ר יהודה פוסל וחכמים מבשירין שחטו
על מנת ליתנו על גבי הבבש שלא כנגר היסוד ליתן את
הנתנן למטן למעלן ואת הנתנן למעלן למטן את הנתנן
בפנים בחוץ ואת הנתנן בחוץ בפנים שיאבדוהו טמאים
שיקריבוהו טמאים שיאבדוהו ערלים שיקריבוהו ע
ערלים לשבר עצמות הפסח ולאכו טמנו גא לערב דמו
ברם פסולין בשר שאין המחשבה פוסלת אלא חוץ לזמנו
וחוץ למקומו והפסח והחטאת שלא לשמן

שם חשב עיזרוק הדם למחר כלי שרת מזה חוץ לזמנו ומהזכח פגול ל
אל עיקריך המיועדים למחר כלי שרת מזה חוץ לזמנו ומהזכח פגול ל
חכל שם היתה המחשבה עיכיח הדם אל שמיועד ' ואין דעת לח לזריק
ולח להקטיר רק עיפחר הכל עד מחרת ' וכן אם חשב עיניח חוץ ל
לעזרה כלבר ואין דעתו לח לזריק כמוך ולח להקטיר בחוץ לזמניו
מבחים פוחל ולח חשב לח לאכול ולח להקטיר ולח לזריק לח פגול

ב כל הנתנן על

מזבח הפנמי שאם חסר אחת מן המוצות כאילו לא בפר
לפיכך אם נתנו כלן בתקנן ואחת שלא בתקנן פסול ואין
בו כרת

לחוד רחשבה בפר החטאות שקריב ביום הכפורים
ולפני הפרכת יום הכפורים ' ואחר כשעשים ' ואחר כשעשים
המשתלח ועשה את דמיו כחשבר עשה להם שם ' לל ביום הכפורים '
ואחד שהוא מהזיות שהבחים מעבבות זו לזו לפי שהכתוב מבח משניהם
ולפי שכלן בריכות להן מן הקרבן פגול עד שיפסיד לח המחשבה לל
מחשבת זמן בכלן כפי העקר שבאהרן בפ הפני בפרשת פרה כך
פרשת פסול ' ולפיכך בידך בתקח המחשבה שלשת מהזיות שהפרשיות
כלן אם היה הספסר בהזאה ואחד שהיה פגול ובפר באהרן שהוא ה
שהבחים כלן שהרשיות בפרה ולפיכך אם הפסיד המחשבה בקנת ה
שהוצות ואחד מה שהיה לחוץ בתקנה ' בין שהיה לחוץ לזמנו
שהקריב הקרבן שהוא פגול ' שהחוכל ממנו לוקה מיב כרת

ו' יהודה לחוץ שהוא לל אם הוציא כמו שהחשב מן הבית שכל כלי שרת
בב אם חשב על חוץ דבר שהוא ואין ר' יהודה חולק על שהחשב בשמי
שהקטרת בהחת הדם לחבל שהוא ' שלא שכל אם חשב כתן בשהחשבתן
פסול לפי שהוא ר' יהודה בדם שהוא ' שלא שכל אם חשב חם על
חזריק כשהוכח שבשו לל חון לעזרה כחילו שהוא לזורקו שהקטיר ואילו
חולק שהוא מיפסלו אם חשב שלא לפי שהוא ' ואין מחשבת
ן שהוא כשהוא ' ובדבר שראתי מחשב בחון ובשביעי מחשב שבשמי

ונחשב שהוכחו על שהרשיות שהזריק הדם ובקרם שהקרבים הן בב
נקלטים בכלים ושלכם שהבחים

פרק רביעי פית שמאי או כל הנוגע על טובח החיצון
שאם נתנן מתנה אחת בפר ובחטאת
שתי מתנות בה אום אף החטאת שתהנה מתנה אחת בפר
לפיכך אם נתן את הראשונה כתיקנה ואת השניה לחוץ
לזמנה כפר נתן את הראשון לחוץ לזמנה ואת השניה לחוץ
לפקומה פגול והייבין עליו כרת

עור יתבאר לך בב שמחר זה
שהקרבנות שזורקים דמן על המזבח שחוצין מהן טעון שתהא המתנה הראוי
ליה ליתן טעון שתי מתנות ויש מהן שאינן טעונין אלא מתנה אחת כמו שיתבאר
ובכל זה לפנים ' אבל אם נתן מהנה אחת בכל קרבן וקרבן מהן כפר
לפי שם ורם זבחיך יעשך על מזבח בליזה בר מיזה ' ואלקו בם ובה
בחטאות שבכשל בהן שלשה פעמים על קרבנות מזבח העולה ומיעוט
רבים פנים ' ויהיו כלן שם מתנות ' אם שם ר' לחנה ול' לעבב לפי
שבל זמן שמזה מדם החטאת פחות מתני מתנות לא כפר ובה מעלי
שבפסוק הוא בלבר מן שב שב בחטאת הוא שהתוב בהן קרבנות מזבח
העולה אינו אומר מעוט קרבנו שני ירחק היתה שניית שבני מהנות
אל שכאור הלמיתי בלעדי נעים אל המזבח קושטת מיוסף בחון ושבי
פסוקי שאחרי כתוב בהן קרבנות מזבח העולה ולפיכך יהיה המיעוט מב
פסוקים ר' מתנות ב למנוה ואחת לעבב ' ויעוט בידינו מהמחלוקת זו
שבה אחת מתנה אחת הוא העקר ועליו לחוי לשמוך ושאחר למנוה
לפיכך אם זרק ראשון שהקטיר לא כפרו ואחר שהפשיר הקרבן ואחר שהזבח
בהזקת שניה ומן שחרים ' ואם נתן כרי שהזבח חון לזמנו יהיה
הקרבן פגול ואפילו נתן שניה ומן שחרים ' אין אלא שלום שהוא
ואין מתקבלי שבפרים שכרח עד שבלך אחר שיחשבם בהן ולרעת בם
שהומרים שתי מתנות הן עקר בחטאת אם נתן את הראשונה חון לזמנה
ושניה חון למקומה אינו פגול לפי שבבר עבר מחשבת הזמן עם מ
מחשבת שמקום שתי החזות ' ואפילו יחד נעקר ולפיכך יהיה בשהוא
חון לזמנו וקבל חון למקומו אחילו שבל אחי שעקרים שבאחרנו בש
הפני ' ואין אחו נריכים לשהות שבשהוא חון לזמנו אל חון למקומו שם
שעינו מחשבת הזמן וחחשבת שמקום שהוא שבתאחר בפרק הפני '
וזכור זה תמיד בכל שמקומות שבא זכרנו אלא עד שמחשבם

ב כל הנתנן על

מזבח הפנמי שאם חסר אחת מן המוצות כאילו לא בפר
לפיכך אם נתנו כלן בתקנן ואחת שלא בתקנן פסול ואין
בו כרת

ג אלו דברים שאין חייבים עליהם
משום פגול והלבונה והקטרת ומנחת כהנים מש
ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים והרם והגסכין הבאים
בפני עצמן דברי רבי מאיר וחכמים אומרי אף הבאים
עם הבהמה לוג שמן של מצורע שמעון אומר אין ם
חייבים עליו משום פגול ור מאיר אומר חייבין עליו מ
משום פגול שדם האשם מתירו וכל שיש לו מתירים ב
בין לארם בין למזבח חייבין עליו משום פגול

כבר ידעת מקבגול למדנו מותו מן המלמים מב ומם מחכגל ילחכל מ
מכבר זבח מלמים וגו ומחר מם מלמים מיומדים מים לבן מתירין פ
בין לארם בין למזבח חייבין עליו משום פגול ועבין זם המומר כי
כל דבר מחילו לחוץ ליחכל כפי הדת ולח ליקרב חלח מם קדש לך מע
מעמם מחר ומח בחר מותו מעמם כתקנו יהיה רחוי לחוץ דבר ליחכל
לח ליקרב כגון מחומרי מחסר לקרייבן עד עיזרק דמם וכגון הדבר
הכחכל מן המלמי מחסר לחוכלן חלח מחר הקטרת מחיומרים למזבח
וזריקת דמם מתיר מחיומרים למזבח ומחיומרים מתירין כשר לחדם
ופסחום מפסיד המחשבה בחוץ לזמנו כמו שזכרנו יהיה חוחו דבר פ
פחיה דבר רחוי ליחכל לח ליקרב פגול ומייב המוכל ממנו כרת לך
הדבר שחין לו מתיר חלח חוח עבמו מתיר לזולתו חין חייב
החוכל ממנו כרת מעני מקבסיד המחשבה ופגל ומקו עבין מחין
חייבין עליו משום פגול ' ומכלל זה המומן ומוח שהבר שלנוקח הכהן
מן המנחה ונעתנו על גבי המזבח כמו עבת נקמן משם חלח קמנו
לפיכך החוכל ממנו המומן מן הלבונה לעבד מחשבה בתעבלה חייב
חייב כרת לפי שחין שם קדימת מעמה להתיר המומן והלבונה לקרב
רק הן בעבמן הן המתירים וכן קטרת ומנחת כהנים שורפין לחוכן כ
כלן ומין לוקחין ממן המומן לום המומן מכשיר העירי וכן מנחת כהן
משיח ושוה קדבן כהן גדול בכל י וכשחר בתורה וכל מנחת כהן כ
כליל תהיה לח תקבל ומנחת נסכי הוח הסבת מחכיחים עם הקרבנו
כמו שבחבר בתחלת מנחות וסדם רוצה בו דם הקרבנות שבחים בפני
עבמן דם חיינות שחקריבין בבוקר ובדבה כמו שיתבחר במנחות ובבר
זבריבו כיחור זה בשקלים ושומר ר' מחיר מדם שקדבן מכשיר הבהמים
הבחים עמו למזבח ולפיכך חייבין עליהן משום פגול ותכמי חומרי
מהבהמים מכל מזבחים מין להן מתיר חלח דינם כרים שדם ומבלל זה
לוב שמן שלי מבורע כמנחת העקר הזה העולה ביחיבו מהקדבן לו המ
המנחה בשחוח מתפגל בפי תנחי שבגול שזכרנו בפרק הבבי ובשוה ם
שיתבחר בתחלת מנחות כיבר יהיה פגול המנחה שהחבה מן המתירי
עבמן שלח קדם לקן מתיר חיבו חייב פרת ומחוכל מדבר שים לו מ
מתירין בין שהיה מותו דבר מותר לחדם כמו לבי מנחות ובשירי ם
החטחות וקחמים שלי מלמים כין שהיה רחוי ליפרף כמו החיומרי
ובבר העולה חייב כרת משום פגול ובבר שלבבו בביחור זו הקלבה
כדי שלח ינחוך לשחת חלו העקרין בכל מקום ובלבה בר' שמעון '
ד
העולה דמה מתיר את בשרה למזבח ועורה לכהנם ע
עולת העוף דמה מתיר את בשרה למזבח חטאת העוף
דמה מתיר את בשרה לכהנ' פרים הנשרפים ושעירים
הנשרפים דמן מתיר את אמוריהן ליקרב ר' שמעון אום'
כל שאינו על מזבח החיצון בשלמים אין חייבין עליו ם
משום פגול

פרים הנסרפין מן פר יו' הכפורים ופר הבח על כל החטחות ופר העל'
ושעירים הנסרפין מן שעיר יו' הכפורים ושעירי ע' ודין שתודה בפרוף
חותן כל שעירי ע' כמו שביחר בתחלת דבריבו במסכתה זו חלח שם
פריהן למדו חכמים מיום שם בפר העלם חטחת שבקל חטחת שבקל
הוח בכיין שם לכל חטחות שבקל שיקרבו ודין פר הבח מפיה בהן מפיה ופר
העלם בהוה בפריהן וזריקת דמן לבבים ובקטר למיומרים ושוה ש
מה שחמר בפריהן חמר בפרשה העלם דבר על בבור חטחת שבקל
הוח לרבות שעירי ע' לכל חטחות בעבין כל הזחות וזריקה לבבים וש

ובקבוי לומרים על מזבח החיצון ולפרוף מבחתי מן חבוף בחוץ כ'
חתן למחבת ולפי שבל חלו זורקין חת דמם לבבים נמקריבין מהן לומ
לומרים על גבי מזבח החיצון מורקין מבחתי מעומן חוץ למחבה כמ
כמנה על דעת שחוור זמן מיתיר חת מיומריהן ליקרב בקומרים ד
דבר מחוץ לו וחס פוגל בהחבה כמו שבזכר יפיו ם מיומרים שבגול וש
והחוכל ממנו כזית חייב כרת ' ר' שמעון חומר שיעור זה נלמדנו מ
רין הבגול חלח בזמן שיהיו בל חעבודין בהזבה חדין הלבה בר'
שמעון

ה קדשי נוים אין חייבין עליהן משו פגול נותר
וטמא ושותטן בחוץ פסוד דברי ר' מאיר ר' יוסי מחייב
דברים שאין חייבין עליהם משום פגול וזייבין עליהם
משום נותר ומשום טמא חוץ מן הדם ר' שמעון אומר ב
ברבר שרובן להאבל אבל בגון העצים והלבונה והק
והקטרת אין חייבין עליהם משום טמאו

דבר תורה מחבגים
מקריבין קרבנות ומקבלין מותן מסם ובבר בלולו בתחלת מקבלים מקבלים
מקבלים מקן דבר הבדל והבדם לל קעולת וקנלמים ובבר ב
בתבחר בפרק זה הרבדים בזון חייבין עליהן משום פגול ומכבלין ה
הדם ומחר רחוקה כרם ולבי בתיה לבם על המזבח לבבר ומחר ם
מלבם יהח ומחר עד לבמירה בתיה ולח למעלה וכן חם חבל מדם ם
הקדמים ובין זה לחוכל טמח מגוף לזמן חייב כרת מעוס מוכל קד
קדמים בעומחה בזמן חייבין עליו לח מעוס ' ומחמת ' ולח מעו
בותר ובח מעוס פגול חבל חייב לחוכל ממנו מעוס מוכל דם בבבר
בשקר הרחים והבבים בר' יוסי ' ר' שמעון חומר מעוס והלבונה וה
וקטרת זזן בהן מעוס עומלה ולח עומחת עבמן ולח עומחת הגוף
לל שחומח זם חבל קטרת ולבונה זו מקריב שביו עהזרין מהזן ם
פעור וכן זם היה עקור וכן טמחין וזן הלבה בר' שמעון וזין לך ם
עבים שמתעמחין חלח עבים חל קדבן בלבר שזם בשלים וחלמור ל
לאורתן על גבי המזבח

ו לשם ששה דברי הובח נובח לשום הובח
הובח לשם השם לשם אשם לשם ריח לשם ניחוח ו
והחטאת והאשם לשם חטאת אמר ר' יוסי אף שלא
היה בלבו לשם אחר מבל אלו בשר שהוי תנאי בית דין
שאין החשחשה הולבת אלא אחר העובר

מבבל ובריבו בתבחר לך
חלח שוגרך ביסיו השלמים בפחטין לשם שלמים ולזן עולה לשם עולה
ובבר שולטיך בתחלת שמבבתין שלם פחט שתם בשר ותקבל' הזה
הנייך שתשח בוונת בעל הקדבן לחלק הו דברים יוסף על שמעון
ואמר ל' יוסי שהוח תבחי בר' הוח שזן חולבי' שלח לחד מהשבת העובר
בלבר לל שמוחט לו השלמים לו שזרק לבל בעל הזבח לבל ובלבה
בר' יוסי ולפיכך דברי הומר בעבים שתקבלים בדיון וזין עבין ה
שהחשבה תלוי חלח בעומה ' בעומה ' מר שעבודת בלבי' בשון שבזכר

פרק חמשי איזהו מקומן של ובחים קדשי
קדשים שחיטתן בצפון פר וש
ושעיר של יום הבפורים שחיטתן בצפון וקבול רמן ב
בכלי שרת בצפון והמן טעון הויה על בין הבדים ועל
הפרובת ועל מובח הוהב ומתנה אחת מהן מעבבת ש
שירי הדם היה שופך על יסוד מערבי של מובח החיצו
אם לא נתן לא עבב

קדשי קדשים בקדשין הקלה ושחיטתן וק
ושחיטה ובבר תוריב בחיטתן ושחיטה קדשים היו ולשחיטה מעלה ל
לפי שמוה עם החיטתן ושחיטה בשחיטתן ובקבל דיוק בשו שיתבחר
ושקום שחיטת הקלה בחור בה ושחט חותו על ידי המזבח בעובה
ושחיטה בחיטתן בשקום חשר ישחט קשלה תקחש הוחיטת ושחיטה ב
בחשה בשקום חשר ישחטו חת הקלה ישחטו חת פשה ושחיטה בניין
חב לבל חטחות חלח ישחטו חלח בנפון וכן שקבל דם לה יהיה ו
חלח בנפון חב שמוך לשחיטה ' ולקח שהם הפר שיהיו שקבל בנפון

גם כן מרכוב מקום מיוחד למזבח הנחושת עד כותל המזרח
ונקוב פתים למטה וכל מכשיר הרחיב מיוחד לאלעם עד כותל מ
מזרחי ונקוב פתים ומכניסים למטה מה מרכוב מקדיש נתון לפחיות ק
קדשי קדשים ומה יעבוד לך מהור מקדש מלכיי במדות וכן יתבאר
בתוספתא וכתיב בסמוך מזה מקום מיוחד ומה נעשיר שם ו' סב
מכסיין מיון אלא חלוקת כמו שבארנו בתחלת חלוק מקדבנות שם
ולפיכך נכנס לפנים כמו שם כתוב מקדיש מותן על כל הפחיות ו
ולא מקדיש השלה אשבי עקר ועביד סמיך הכתוב כמו שם כמו
במקום אחר יפחטו את השלה ולמה לא למד בם בן בקדשי קדשים ו
וקבל דמן בכלי שרת בכפן לפי מפחיות מבלל קדשי קדשים ומ
ומבלל הפחיות מכוסה שכל דמן מיוחד בכפן לכלי שרת אלא מ
מקבלין בין הכהן ומקבלתו בכלי שרת כמו שיתבאר בפרק הפחיות מ
מבנגיש וכבר נתבאר לך בפרק שלפני זה שמתבנת שבבנין מעבבו
זו את זו ומיהו שם מכוסה שכל דמן מיוחד בכפן לפני מפחיות מבלל קדשי קדשים ומ
שלמד מהיכן אמרו שם שפר שם כהן מעיה שדמן גם כן נכנס לפנים
שם כן את כל שם שכתוב שפני יהוה מזבח הקטרת לפני פתח אהל מוע
ונכנר שממוך לפתח אהל מוע' מן שמזבח הוא כד מעריבי לפי שהיכל
בחעריב כמו שיתבאר מצות שמקדש בחדות והמזבח לפניו ולפני ם
פרוכת שייר יהוה' בחוי שם לא נתן לא עכב שהעקר בידינו מיוחד
מצוה מן העבבים ושמכוה שהיו עקר שם שהקוות

פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שחיטתן בצפון וקבול דמן בכלי שרת בצפון ודמן טעון הוייה על ה הפרוכת ועל מזבח הזהב מתנה אחת מהן מעכבת שירי הרם היה שופך על יסוד מערבית של מזבח החיצון אם לא נתן לא עיכב אלו ואלו נשרפין בבית הדשן

ככר כתרנו

כפרק שלפני זה שפרים הנשרפין ושעירי הנשרפים הם כלם חטאות ו
וקדשן נכנסי ולמדנו דיבם בתוך דמים מולקת מפר כהן מעיה כל שר
שנאמר שם כי והזה מן דמם שכב שעירים לשעיר ' לת שבי פרכת הקדש
ונתן מהכהן מן דמם על קרנות מזבח העולה קטרת הסמים לפני ה'
אשר בתוך לא תאמר נתת כל דם הפר יפוך אל יסוד מזבח העולה וכמו
כך למד בפר העלם ולמדנו שעיר עז מפר מהכהן מעיה כמו שנזכר
ולפיכך מה שלמד בכהן ודמן טעון קבייה על הפרכת תהיה הזייה מ
מקוד ולא תפחת שכוונה הזאת ל' רק הסמוכה ממכי ין ידוע שהוא ז' הז
הזאות כמו שנתבאר

חטאות הציבור והיחיד אלו הן החטאות

הציבור והיחיד שעירי ראשי החדשים ושל מועדות ש שחיטתן בצפון וקבול דמן בכלי שרת בצפון ודמן טע טעון ארבע מתנות על ארבע קרנות ביצר עולה בכבש ופנה לסובב ובא לו לקרן דרומית מזרחית מזרחית צפ צפונית צפונית מערבית מערבית דרומי שירי הרם היה שופך על יסוד דרומית ונאכלין לפנ מן הקלעים לזכרי בהונה בכל מאכל ליום ולילה עד חצות

ככר זכרנו בתחלת

דבריכו בסמסתת זו כל פחיות מל יחיד וכבור ונתבאר גם כן כם
בפרק שזה מפחיות שחיטתן בצפון וכן קבול דמן ודכר תורה כח
בחטאת ולקח מכהן מדם פחיות במכבע ונתן על קרנות מזבח
העולה וכבר בארנו בפרק שלפני זה שמיוח על חדבע קדנות ושוף ם
הפנוק נתת דמו יפוך ל יסוד מזבח העולה ומ' בפיהרי זה יסוד
דרומי שהוא הקרוב אלינו בדרכנו מן המזבח לפי שהכבש משלין כו
למזבח הוא בדרומו של מזבח כמו שבארנו בפנייר מנחו במחות כ
כמו שדם החטאת הנעשת בפנים מוכפין מיהי שדם של יסוד מערבי'
שהוא סמוך לו בנחתו מן שפיכה כמו שבארנו גם כן דם הנעשת בח
בחוץ מוכפין מיהי שדם של יסוד הקרוב אלינו בדרכנו מדם המזבח
ולפי שקבל הדיוטית מזרחית הוא עכ' שמיהו מן שהכבש למזבח
רואי שלא נפחת מן הדם שעל יסוד מערבי שהוא יסוד מרכזי
מוכפין מיהי שדם של יסוד הקרוב אלינו בדרכנו גם כן דם הנעשת בח
בחוץ מוכפין מיהי שדם של יסוד הקרוב אלינו בדרכנו מדם המזבח
ולפי שקבל הדיוטית מזרחית הוא עכ' שמיהו מן שהכבש למזבח
רואי שלא נפחת מן הדם שעל יסוד מערבי שהוא יסוד מרכזי

ומקבב ומלת מכח ודקדק ממנו מן הלחם שמקריבין עם חלב שלמי
ובכל חלב מוכלין מותן שהחזים וזרועים ונקבות לבי מבן כח שפתוב ע
עליהן כי חוק כתוב וכו' ונלחמו בכתוב בפירוש ובבר זכח תודת
שלמיו ביום קרבנו יאכל לא יניח ממנו עד בקר ואיל נזיר וקדש לת
לתודה מחוץ בם כן קרבן שלמים עם מנחה ובבר ידעת שבכל מקום
שכ' כו עד בקר מבואתו שר פיעלה שמור שמחר תכל מדרבכן למדנו ש
עד תצות לבקר תלחם מן העבידה ממו שמצבר למעלה

ז שלמים

קדשים קלים שחיטתן בעזרה ודמן טעון ארבע ונאבלין בכל העיר לכל אדם בכל מאכל ל
לשני ימי וליל אחד המורם מהם ביוצ בהן אלא שהמזבר
נאכל לכהנים לנשיהם לבניהם ולעבדיהם

חמר רחמנא על
השלמים ושחטו אותו פתח אהל מועד ואמר לשפטיו כל חלבות לבי
שלא ייחד בו בשעה ואמר כל מיני שלמים שלבי תודה ואיל נזיר בר
שדומיה לו למד בו ובשנתה מבשר הזבח ביום השלישי בחם ישרף ות
ושמינן בחלבן שלא ביום השחיטה ולילה וממחרת עד לול ר' ב ומס
שבוטל הכתוב מן השלמים ונוהג שבקדשי מוחרם מכם שלא חזק ושוק שכ'
בו כי חת חזה התנופה ואת שוק התרומה וכו'

ח הבבור והמעשר

והפסח קדשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה ודמן
טעון מתנה אחת ובלב שיתן בנגד היסוד שינה באבילתן
הבבור נאבל לכהנים והמעשר לכל אדם ונאבלין בכל
העיר לכל אדם בכל מאבל לשני ימי ולילה אחת הפסח
אינו נאבל אלא בלילה ואינו נאבל אלא עד חצות
ואנו נאבל אלא למנויו ואינו נאבל

אלא צלי

חמר רחמנא בבבור חת דמיהם תזרוק על המזבח ולא חמר
חת דמו ואמר בזה בחמר על הבבור מחיכו נדיך ל
חלא זריקה אחת ומעשר בהמה מקריבין ממנה החימורים ומוכלין
הבעלים כמנחי כמו שבחרנו מעלה ומן לכהנים בו שום דבר חבי
חזק ושוק והוא מה שחמר לבל לחם ובבבור מוכלין חותו לכהנים ו
וכן כתוב בו ובשרם יהיה לך כחזה חתנופה וכו' ובבר ידעת בחזה
ושוק דומה לשלמים כמו שחחרנו המורם מהם ביוצ בהם ושלמי
בחכלין לשני ימים ולילה ל' ועם כן בבבור מוכלין חותו בהבחים לשני
ימים ולילה ל' בבל העיר בבל מחבל כמו שמוכלין חזה ושוק ובל מ
מה שב' בשפחה הוא דבר תורה ובבר בחרנו חותו בשפחים ולמד מה
הבריבנו שתחת חתבת בנגד היסוד לבי שב' בשלה ושרקו ושתר
ושחר בחלו חת דמם חזריק על המזבח לפיבך בשו שמשלה מי חשבר
בלא יסוד שב' לל יסוד מזבח השלה בן חלו ובמדות יתבחר לך שפבר'
המזבח ם משן שים לבן יסוד ים משם שחין לשם יסוד ושמא בנייר
זה ודע בי מה שחמרנו בתחלת דבריבו בשפטת שחת שלמים לא
הדומים לשם לח שיתה בוונתינו חלא על חלב שב' קדבנות ול הבבור
והמעשר ושפחת לבי שהן בדומין לשלמים בשחיטה ושהקטר
חימורים ובשחלמות החבלה ושיות שחוכלין זבחים ונקבות ועבדים
ובשיתן קדשים קלים ובזמן שחבלתן שלחי שפחת שב' בו בפנים ושם ו
יקשה שקשה ויאמר חיך לח שמרת בשיני שקרבנות ושמא חלו הב' מ
מוסף על העולה ושחטאת ושחשם ושהשלמי' זה לשון ושני מבד שחלוק
לבי שאותן שר' שיטים פעמים רבו' יתחייב שיחיד בבל ל' משם בבי ע
שבני העבייבים ושביבור חייבין בשה בזמנים מעוטים ושל ג' שיטם בן
ועו' שהבתו לח בח חלח על חלו שחיטים בבבר ושם שבתן לשם חלוק
שב' זחת תורת העולה ושמנחה ושחטאת לשחם ושלשלמין ושחר שבר ל
בך לשרפה ם ובו שרי שין שם שם קרבן זולתי חלו שחבם שחלשלמין לח
ושרטו שחיבו לבי שרי שין זוכר חלח קרבן שבוחר לרחות ושמנחה עו'
יפרטנו דינים בשפטת שחחרי זחת

פרק ששי קדשי קדשים ששחטן בראש

המובח ר יוסי אומר בא נשחטו

בצפון ר' יוסי ברבי יהודה אומר מחצי המובח ולצפון

בצפון מחצי המובח ולרוחב כרוחב המנחו והיו נקמצות
בבל מקום בעזרה ונאבלים לפנים מן הקלעים לזכרי
בהונה בבל מאבל ליום ולילה עד חצות ע"ב

בשבייר שמקדש ב תדעת יתבארו
לך מקום שמזבח שן שבזרים ושחלקו שביקן ב שם שב' ונזרקת עליו חת
פלואיך וחת שלמיך ובשר ישעת כבי שם שב' בשר שלמיו זה שבשעול
קדשי קדשים ושחיטתה בבפון וקדשים קדשים קלים ושחיטתן בבל מ
מקום ל' יוסי אומר שמזבח שבנו בשר לבשחיטת עולה ולשחיטת שלמי'
ור יוסי בר יהודה אומר חביו לעולם והביו לשלמים וקונבחה לח שיי
לם מקום לקמיבה ובחמר בזמזבח ובשחיטת מן שמזבח לאחרן ולבניו
ובו' שבחמר בה עו' קדשים קדשים בחטאת ובחשם ולביבך ויוב דינה ודמן
שחיטתן ושחשם ם ל' מחיבה בחלבת חלח שבית לעזרה ומן מוכלין
חותה חלח הזכרים בלבר וביום שהקרבתה ועד חצות הלילה שסמוך
לו שמו שבחרנו בפרק לשר זה ועליו חמר שהבזוב בל זבר בבני
חקרין יחלבום ולחלו לחזיבי בבחן שהזבח לח בשבם שמבן שום דב'
בל הקדשים שבשחטים בשירה בל זמן שהוא שבוש שפלין לבי שב' ו
וזבחת עליו ומן שהשחיטה עב גוף המזבח חבל שוף בשירה לביבך ל
עליו בל זמן שיהיה ועני שלם ושהו שם שחמרו שזבח שבשבם בל קד
קדשים שבשחטו שם שפלין וכן הקדשים שיהיו בחותם ושוה בשירה
לעזרה חלח בשחטו שפלין שבך שהיו בזיבה קדשים בעלי מומין פרחין
וכן שיורי מנחו' שבים ם וחבלין בעזר המזבח שבוש שב' שוחבלה שבות
חבל המזבח ל' בשהמזבח שבני שלם בחו שזבחבו וכן קדשים קלים
שיבן שחבלין בירושלם חלח שהמזבח שבני שלם ודע שבשחיטת קדשים
קלים שהיכל בשעת שריקת מותר לבי שחמרנו בבל מקום וכן שבל
קדשי קדשים בהיכל ושלבה בר' יוסי

חטאת העוף היתה עשיותה על קרן

דרומית מערבית בבל מקום היתה בשרה אלא וה היה

מקומה ושלשה רבדים היתה אותה הקרן בשמשת ם
מלמטן ושלשה מלמעלן מלמטן חטאת העוף וחבגשות
ושירי הדם מלמעלן ניסוך השם וחזיו ועולת העוף ב

כשהיא רבה בזורה ט

שהבשות ל' שהמזבח לבי שב' בם הקריב שתה
בבי לשרון לבני ל' שבי המזבח ושיו בבון לשיות שבי היזבח ושבי
חלח בקרן מערבי' דרומית בשו שיתבח לך בשתניין דייבועי שבייבו
בפרק שלבני זה ושקרא המזבח חטאת לבי שב' בשחת חוטח לח יפים
עליו ממן ולח יהן עליו לבופה בי חטאת היא ולביבך יוליאבו שקום
חטאת השוף בחותו קרן ושבי בחרנו לך בפרק ם שמיני שרם היה
מוסף של יסוד דרומית ושבין שלמעלן ושלמטן למעלה מן החוט שמ
מחבשיך בובח המזבח ושיסולו בשו שזחרנו בפרק שבי וניסוך חמיס
היה בתבשבו' בשו שבחרנו בסוף שבם חבל ניסוך היין הוח תמיד
בשו שבבחר בתחלת מבחות וסיימנו שקום שעלה שעוף שהוח בזמזבח
המזבח לבי פסוק בדוש של מקום שבך הדשן ושם מעלין מרחתן בי
בשנותה

ג בל העולים למובח עולין דרך ימין ומקיפין
ויורדין דרך שמאל חוץ מן העולה ושלשה דברים אלו
שהיו עולים וחוזרים לעקב

בבר בחרתי לך בפרק חמשה בי בשיבה שעלה
שבהן למזבח ושובח על ימין הוח שובח קרן דרומית מזרחית וסובב
על המזבח בלו וחוץ ינוע לקרן דרומית מערבית בשו שיובחר לך ת
שחותה הבורת חבל העולה לביבך חמים חל היין חל עולת חשוף ב
בשבשוך לבך חבבי שחמרנו שחלו קרן קיבוי בקרן דרומית ת
מערבית חין חשריחין חותם לבשות על ימין חלבבה שהזבח בלו חלח
מולך חותו לחותו הקרן ומקריב שם ובתתע לחמרנו ושעם זה בי ב
בשבת שחוץ שובב המזבח ושמים ניחין בירו שבשר שיבשבו ב
בשבן המזבח בשעת שובבו וישביר ריח ושבו בריבין תעיפים יקוי
לבם ושבשים בשו שיתבחר בתחלת ובם בן שעלת השנה בחוש ם
שתמות מן השבן

ד חטאת העוף ביצר היתה נעשית היה

מולק את ראשה ממול ערפה ואינו מבריל ומוה מרמה ע

על קיר המזבח שירי הרכב הידק ממצהן על היסוד אין
למובח אלא רמה ובלה לבהמם

למד ראמנה כחטאת העוף ו
ונשוס מדם החטאת על קיר מזבח ושבמקר כרם ימצה לל יסוד היה
קימכח ונאמר קיר מסכיים שלו מתמנין ליסוד ומי זה קיר סיה
סיתחתון לל החני סיתחתון מובדו של מזבח מפתח אחוט על מזבח
חכותר כרם לל יסוד מזבח ומנבי זה סיתה חטאת העוף למעה ום
ושדר מליקת חטאת העוף הוה מילחון סתי רבליו כשתי מכבעותיו מ
מידת הם מלית והכבשים כין סתי מכבעו סלחרו ונהגיף עב גב ידו
לח פיזיה בכבים על כף ומוסך בוחרו של מזבח כמישור ויחב כ מה
מכבעות ומולך ממול שערך וזו היא מן ספבורות הקטן מבמקדש

עולת העוף ביצר היתה נעשי

היה עולה לכבש ופנה לסובב בא לו לקרן דרומית ם
מורחית היה מולק את ראשה ממול ערפה ומבריל ום
ומצה את דמה על קיר המזבח נטל את הראש והקיף
בית מליקתו למזבח וספגו במלח וורקו על גבי האשים
ו בא לו לנוף והסיר את המוראה ואת הנוצה
ואת בט מעים היוצאים עמם וחשליבן לבית הדשן ש
שיסע ולא הבריל ואם הבריל בשר וספגו במלח וורקו
על גבי האשים

עולת העוף לא כיצר כם חסתוב ממול עוקי
לבל למדנו מליקת העולה ממליקת החטאת ולא מחמר בעולת סעו
מצה לל יסוד מבל מחמר ובמתה דמו על קיר המזבח ולא זכר יסוד ו
על בן יהיה דם עולת העוף למעלה ודע שעולת בסחיה דמיה למע ם
ו חטאת בסחיה למעלה לפי שם כה על קדנות סימבח כמו שבחדנו ו
וזה על מרבע קרנות כמו שזכרנו ובל זמן שתמיד חטאת בסחיה לם
למעלה תהיה עולת בסחיה למטה בסמך מקום בסמך ולמדנו זה מעולת ה
העוף וחטאתו ועוד לפי שעולה מיוחסת ליסוד לל מה שם יסוד מז
מזבח שעולה כמו שזכרנו ויסוד בתחתית סימבח עד שיבחר ומ
ומיחס מחמר שכתוב בחטאת העוף לא יבריל ידענו שעולת העוף ו
יבריל רוצה למר מחתך מרחם
ומבריל בשעת מליקה עד שבגו במלח סיברים עליו חמלח בידו כמו
מיבש שם דבר בידו בשעוב סיס שמבשין בו ומורחים חוץ הסנף
מבן שמאכל ונוח בשף בבני מאבוומבה בחרס ובוחה היה שבוחה
שעליה ונוח חוזק מוחה עם השער ובשוחה שעליה ונוח דבר תורם
ו
לא הסיר לא את המוראה ולא את הנוצה ולא את בט
מעים היוצאין עמם ולא ספגו במלח כל ששיבה בה ם
מאחר שמיצה דמה בשרה הבריל בחטאת ולא הבריל
בעולה פסל מיצ דם הראש ולא מיצה דם הנוף פסולה
מיצה דם הנוף ולא מיצה דם הראש בשרה

בבר נודע מרוב קדש קוף בכל הגוף לח בריחם
מעקר קדש מבבר ונבלה וטבולי יומבין מבניהן ונוף מה מחמר ר
קדשים בגוף מבשיי לפיבך שמך על דם הגוף ורבוי מתרבע כי חטאת ס
העוף צריך לחתוך רוב סימן ם לח פחות מזה וכעולה רוב מבים לח
פחות ונבבי תנרא מחתיבוך ממול שעוף בתו מבבאר בתחלת מסבת
חולין

ו חטאת העוף שמלקה שלא לשמה מיצה דמה
שלא לשמה או לשמה ושלא לשמה או שלא לשמה
ולשמה פסולה עולת העוף בשרה ובלבר שלא עלת
לבעלים

ח אחד חטאת העוף ואחד עולת העוף שמלקן
ושמיצה דמן לאכול דבר שזרבו לאבו להקטיר דבר ש
שזרבו להקטיר חוץ למקומו פסול ואין בו ברת חוץ
לזמנו פגול וחייבין עליו ברת ובלבר שיקרב המתיר ב
במצותו ט ביצר קרב המתיר במצותו מלק

בשתיקה ומיצה הדם חוץ לזמנו או שמלק חוץ לזמנו ו
ומיצה הדם בשתיקה או שמלק ומיצה הדם חוץ לזמנו
זה הזא שקרב המתיר במצותו

ביצר לא קרב המתיר במצותו מלק חוץ למקומו ומיצת
הדם חוץ לזמנו או שמלק חוץ לזמנו ומיצה הדם חוץ ל
למקומו חטאת העוף שמלקה שלא לשמה ומיצה דמה
חוץ לזמנה או שמלקה חוץ לזמנה ומיצה דמה שלא ל
לשמה או שמלקה ומיצה דמה שלא לשמה זה הוא שלא
קרב המתיר במצותו בי לאובל בנית בחוץ ובוית
למחר בוית למחר ובוית בחוץ בחוץ ובחצי
זית למחר ובחצי זית למחר ובחצי זית בחוץ פסול ואין
בו בית יג אמר רבי יהודה זה הבלל אם מחשב
חזמן קדמה למחשבת המקום פגול וחייבין עליו כ
בית ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן פסול
ואין בו בית וחכמין אומרין זה וזה פסול ואין בו בית
לאובל בחצי זית ולהקטיר בחצי זית בשר שאין אבילה
והקטרה מצטרפין

המליקה בשוף היא בזמן שמחתוך בבחמים ובמיבני בזמן מזריקה ואין
בשוף לח קבלה ולח הילוך ולח מבי מעבודות בלבר תפסול בו ה
מחמבבה לל מליקה ומיבני בזמן מיפסל מזבח בחרבעה דברים וזה
הענין בלו מבאחר שבי העקרים שבחרנו בפרק לחמן ושבי ובמתבין
מה שביר שבו בשוף שפרק שבי יתבחר לך יפה לפי שהן זוקן שיו
המפניות בשעתן והבל חוזק בבאן בעגם שביים בקדשן שוף בי ברך
חוזה לקדשן בחמים בדיני המחבבה ואין סולבה בר יהודה

פרק שביעי חטאת וזעוף שעשאה למטן
במעשה חטאת

בשרה במעשה חטאת לשם עולה במעשה עולה לשם
חטאת במעש עולה לשם עולה פוזולה עשאוז למעלה
במעשה בולם פסולה

בבר בתבאר לך בשרין שלבני זה מחטאת העוף
למוה ועולת העוף למעלה ובתבאר לך בבו בן הפרם שים בין מליקת
חטאת ומליקת שלה ומעשה חטאת לך היו ומעשה עולה לך הוא ו
ושים מחמר בתחלם במעשה חטאת לשם חטאת בשרים
ל לפי שיבה בסדר מליקתה ובחר סהלבה מבוחר

כ עולת העוף
שעשאה למעלן במעשה עולה לשם עולה בשרה בט
במעשה עולה לשם חטאת בשרן ובלבר שלא עלת ל
לבעלים במעשה חטאת לשם עולה במעשה חטאת ל
לשם חטאת פסולה עשאה למטן במעשה בולן פסולה

מה מחמר בם במעשה שלה לשם שלה בשרה ואחי שיבה בסדר מל
מליקתה וכבר זכרנו לך מבל הזבחים מבמיטנו מלא למטן בשרים ח
מלא מלה על לבעלים ממו מובח חוץ מן זבחת ומן חשתת ולפיב
מפני מעשה שעולה לשם חטאת בשרה מבו. לם עשה חותה במעשה
חטאת לו במקום חטאת ל למטן מיבה שולם מבל תהיה לו חטאת ם
פסולה ל בפיל בתו חטאת מחירנו בם שם ל במעשה לו במחשבה
מפיל בפסולה בלי שתן זכרנו לפי שחוק פסול שעולה זוחת ב
במחשבה לפי שם בשרה ולח עלת לבעלים יזבל בפלה במעשה

ובולן אינן מטאות בבית הבליעה ומועלין בהן חוץ
מחטאת העוף שעשאה למטן במעש חטא לשם חטאת

מן השדים שבידינו מבבלת השף טהור חיזה מחמחה לח במבע ולח

בימה לח חדש ולא בגדים אבל הוא מטמא בבית הבליעה כלבי
הל מי שאכל ממנה כזית בבית הבליעה יטמא ויהיה טמא
ואם נגע בבגדים מטמאין וזהו ענין מטמא בגדים כמו נוגע בכלי
מלא יתבאר ענינו בפרקים שטומאת המקבלות כמו שיבאר בתחלת כלים
ועוד יתבאר ענינו בכל זה וזכרתו שם על זה בתורת בתחלת מסכת ט
טהרות ומתוך שענין זה נידון שם יפסר זכר החולין כשום ענין
מהעניינים המצטרפי' הזכח יהיה הזה נכלה וכן שם הפסיד המלין
כגון שמלק בסכין וכדומה לו כמי שם מיבבה בתחל' חולין הזה נכלה
אבל שם מלק מליקה כשרה אין תפיסה כמו הזכר בחולין ג
מתניתי רחבה אכלתני לכהן רל חטאת שעוף לפיכך אמר כהן מלא
המינין כאן מזכרנו לך בחטאת שעוף שם מלקה אלא לפחות לו מינה
מקומות ומעבר שהוא עובד תורתם לא קניהה מכלל שהקדש
פתחה כמו נכלת שעוף ונקטה בזית בכית הבליעה ויהיה שאוכל
ממנה מטמא בגדים רק היא מחוסרת וחין ממתר לאכלה מעבי הקטפר
מחוסרי בה ויאכל ממנה שום פרוטה חייב מעילה כמו שחייב כל ה
הנאכה מן הקדש לפי שהיה קדש וחין רמוי לאכילה זולתי חטאת ה
העוף שבאחה למטן כמעשה החטאת לפסח חשאת שהיה כשרה ומ
ומותרת באכילה חעתי שהיא במליקתה ולא מלקה כמו שחזרנו ב
בשרי מליקת חטאת על עוף בפרק שלשה זה לפי שחותו הפרי למעשה
ואם מיבה לא הקפיד כלום

עולת העוף שעשאה למטן במעש

חטאת לשם חטאת ר אליעזר אומר מועלין בה רבי
יהושע אומר אין מועלין בה אמר רבי אליעזר מה אם
הטא שאין מועלין בה לשמה בששינה את שמה מועלין
בה עולה שמועלין בה לשמה בששינה את שמה אינו ד
דין שימעלו בה אמר לו רבי יהושע לא אם אמרת ב
בחטאת ששינה את שמו לשם עולה שבן שינה שמה ל
לדבר שיש בו מעילה תאמר בעולה ששינה את שמה ל
לשם חטאת שבן שינה את שמה לדבר שאין בו מעילה
אמר לו רבי אליעזר לא אם אמרת בקדשי קדשים ש
ששחטן בדרום ושחטן לשם קדשים קלים יזכיחו שכן
שינ' את שמן לדבר שאי בו מעיל ומועלי בהן אף אתה
אל תתמה על העולה שאף על פי ששינה את שמו לדב
שאין בו מעילה שימעלו בה ו אמר לו ר יהושע
לא אם אמרת בקדשי קדשים ששחטן בדרום ושחטן ל
לשם קדשים קלים שבן שינה את שמן בדבר שיש בו א
איסור והתר תאמר בעולה ששינ' את שמו בדבר שבולו
התר

דכריסן ומחלקת מלמן מימו מלח

בשיכוי מקום ושיכוי שם יון נרי' בסכה' ענין זה זולתי פתוכו' קדבר'
שמזה יתיך לם ומרם וכם חטאת העוף כשהיה כשרה היה מחכלת כ
כלה כמו שכתבתי בתורת וכמו שכתבר מין למזבח מלח דמק וכלה ל
להכניס יון כם מעילה וכבר כתבת בבר' חזה שהם עמהה לשם עולם
חסור לחוכלה ומועלים בה וידוע שהעלה כליל לחיטים ונתני היה כ
כשרה ושחוכל ממנה שום דבר חייב מעילה ובבר זכרנו בשרק הם
שקדשי קדשים מחיתן בצפון וקדשים קלים מחיתן בכל מקום י
וידוע שקדשי קלי יאכלו לבעלים לא לכהנים כמו שכתבתי בחתני ל
לפיכך יון בהם מעילה בכל יום בהם ליסוד ואתר לפי שהחמורי מהן
חסורין ומין רמוי לחוכלם לשום חרם והכותר היא שמותר לכהנים
חו לישרחל חו לשתיהן ועוד יתבאר בשרק ראשון ממעילה
בשרי הזה מתי מועלין בחימורי קדשים קלים ומתי חין מועלין בהם
ושם יתבאר שקדשי קדשים שחיתן בדרום חבי' שפסיד כהן שחשבב'
מועלין בהן ומין הזה מחלקת ושלשה בר' יוחנן

וכל הפסולין שמלקו

מליקתן פסולה ואינן טמאות בבית הבליעה

כל הפסולין

המנוין בתחלת פרק זר מהן טבול יו' מחוסר כפורי' נכ' ולכרת

פרק שבעי כל הובחין שנתערבו בחטאת המיתות
או בשור הנסקל אפילו אחר ברובן
ימותו כולם נתערבו בשור שנתעברה בו עבירה או ש
שהמית את האדם על פי עד אחד או על פי הבעלין ב
ברובע ובנרבע ובמוקצה ובנעבר ובאתנן ובמחיר ו
ובכלאים ובטריפה וביוצא רופן יראו עד שיסתאבו וז
ויסברו ויביא בדמי היפה שבהן מאותו המין נתערב ב
בחולין תמימי יסברו החולין לצרכי אותו המין
ערך יתבאר
לך בפרק שני מתמורה מיני התמורות שיתיות כל שמכיחין אותן עד
שימותו וידוע שמוי הנסקל נב לפקילה עתיד ואם נפל עירוב ביניהן
וכין אחד מהנתים ואפילו נתערב בשני חיים אחד מהלו שעומדים ל
למות בהלף קדמן מכיחין אותן עד שימותו כמו שיתבאר בתמורה ו
ואין לוקין אלמים יבטל ברוב לפי שהקדר בעלי חיים חמיכי ולא כמו
בשילו ומוקצה הוא שאוכרים לקדב לעפ וצוני יתבאר בפני מתמורה
פכל אלו אסורים לגבי תמזבח ואם נכנית רחית לוסוף כל אחד מהלו
לגדבן ושני שיתאבו שיתרעבו בהן מוס ולא יהיו ראוין לקדבן ואין ה
הרחני לדעת כי אם שאחר נכהן ראובע ונרבע ולא יהיה אלא בעד א
או על פי הבעלי לוקין אם לא יהיה ראובע ונביבע ואין ו
פכל אם היה שיתרעלי בעדים ובאחד היו לוקין אפור הוא בפקול ל
אותו המין בגון שיהיו מעורבים אלמים בחולים אלו מוכרים הכל ל
לגבי שיקריב אותן אלמים זולתי דמי הקדבן שנתערב אלו ואינו נאכר ע
ולפיכ יסברו החולין
כ קדשים בקדשים מין במינו וה יקרב
לשם מה שהוא וזה יקרב לשם מה שהוא קדשי בקדשי
מין בשאינו מינו יראו עד שיסתאבו ויסברו ויביא בדמי
היפה שבהן מאין זה ובדמי היפה שבהן ממין וה ויפסיד
המותר מביתו נתערבו בבכור ובמעשר יראו עד שי
שיסתאבו ויאכלו בבכור ובמעשר הכל יכולין לרתער
הוץ מן החטאת ומן האשם
מין במינו מקריבים את כלן ובשביל
הבעלים אעפי שאין לכו מיחרים אותן לגמרי זה קריבו על זה נתן לין
זה נוקבלה בקדבנות נפים שאין נריכים סמיכה בבעלים אב ואפיל
ירו על רחם קדבנו מן הסמוע לקריב אותו לשם בעלים הוחיל ולא
נדע מי מן נתערב מן בפחיטו מיכו כגון שנתערב נו עולה בשלמים
מביח אותן עד שיסול כתך מוס ואז מוכרים שניהן כל אחד בשבי עצמו
כלו מוכר אחד בדינר ואפשי בשני דינרים לפי שאין לכו יודעים מי זה
מהן היה עולה ואי זה שלמים ומפסיד דינר ואפו אם אחד יפסיד ה
הזולת מביתו ואם יחד בלמים ואחד בבכור ובמעשר ל אלא יחכרו ב
בשוק ואין שוקלי אותן בלטרין כמו שאין עושין כן בבכור ובמעשר
בשלירע בהן מוס כמו שיתבאר בחמישי מהבכורות ובעין שחטאת אחי
יפסיד אלא יחכרו עם אשם בשוס פנים מבחר סיטר ואוה אשם שאשם לא
יפיק אלא מזכרי הבהן כמו שבארנו בתחלת דבריני במסכתין הזהת
ולא תהיה חטאת מיתין הבהן אלא מיתין המקבות בלבד ובשאינן כל
הקדבנות שבי חלוקין תמצא זה
ג אשם שנתערב בשלמים
יראו עד שיסתאבו רבי שמעון אומר שניהן ישחטו ב
בצפון ויאכלו בחמר שבהן אמרו לו אין מביאים קדשי
לבית הפסול נתערבו החיבות בחתיבות קדשי קדשים
בקדשים קלים הנאכלין ליום אחד בנאכלים לשני י
ימים יאכלו בחמר שבהן
כבר נתבאר בחמשי מין במכבתא
כי האשם קדשי קדשים ובחטו בצפון ויאכל לזכרי כהונה ליום ולילה
עד חצות והשלמים קדשים קלים ובחטים בכל מקום בעזרה ונאכלי
בכל העיר לכל אדם לשני ימי ולילה אחד נחמי ר שמעון כדין בשניהן
דין האשם לחמיר ונחכמים לחמיר אם כדין בשניהן דין

החטאת לחמיר מכי מכיחים השלמים לגי עצמו ולא פדין אחד מהם יתכר
מפכיחים מום דבר ממחרת היום יפרך כמו החטאת ונאשם מקטירי ס
מוח שלמים ודיבם מיחכלו לשני ימים ולילה אחד והשכר כדינו מין מ
מכיחים קדשים לבית הצפול לל אחין עושים כהן מום דבר מכיחים
לשמול לפיכך לחודו חכמים אלא יחחום שלח מכיחי לאחן עד שיתחבר
ניבית כרמי היפה מבהן ממין זה ובדמי היפה שיצה מבהן ממין זה ויפסיד
המותר אבל אם היה בידוע בהתיכות הבשר אחין לבן תקנם ל
אז כדין אבל בחמר מבהן ומה אחמר שבחולין ליום אחר בנאכלים
לשני ימים לפי שהקדשי קלים עבמן ים מהם פנאכלי ליום ה לל תעלם
כמו שבתבאר כה ממסכתין זו ונתן הלבה כר מחשון
ר אברי חטאת שנתערב
באברי עולה ר אלעזר אומר יהן למעלן ורואה אנו את
בשר החטאת מלמעלן כאו הוא עצים וחבמים אומרים
תעובר צורתו ויצא לבית השריפה
כבר ירעת מפחטאת
תאכל והעולה תקרף ואבירן הם אחין יהן למזבל מיהן מבשר מבתער ב
למעלה מן השבים במזבח ובחמה בחוץ לחזבל מיהן מבשר מה מניהן
ממנו למעלה מן המזבח אחוז עני ובבאחר בשר עולם ועבין העשבר
נורתו מיבין לאחן עד שיפסל ויפרק בחוץ מיטרעו פסולי הקדשים
ולל מבית לעזרה כמו מיתבאר כיב ממסכתין זו ונתן הלבה כר מלעזר

באברין באברי בעלי מומין ר אליעזר אומר אם קרב ראש
אחר יקרבו כל הראשין כרעים של אחר יקרבו כל הב
הברעים והכמים אומרים אפילו קרבו כולם חוץ מאחד
מהן יצא לבית השריפה
דעת ר לליעזר בשם שאחרין הקם
אחד ונלל אם הקריב שני ראשים מין הראשים המעורבים לומר אחד
שהקם בשניהן יחד לפי שבאחרי הקם בעל מום אחד מעכיהן ולא כדע
לי זה מעכיהן ובבר נקרבו שניהן והבשלים כברים וחכמים אומרים
אפילו נקרבו כלן ולא בפחד אלא אחר לחד לפעד עזה הבשאר מוח על
בעל מום לפיכך יצא לבית השריפה והלבה כחכמים
ד דם שנתערב
במים אם יש בו מראה דם בשר נתערב ביין רואין אותו
באילו הוא מים נתערב בדם בהמה או בדם
החיה רואין אותו באילו הוא מים ר יהודה אומר
אין דם מבטל דם
רואין אותו כאילו מוח מים פירמנו כמו שהבאר
ומוח שהם בטל מן היין לו מרם החולין על ידם הקדשים ומוח דבר ש
מועט עד שאילו היה מי עמיך הדם בעינו תרום אז הוח כבר ואם היה
הרבה עד שאילו היה מי בטל מרחית הדם בטל הדם במיעוטו ואפו
לעשות ממנו מזריק על יקודש לומר הין דבו מבטל דם אלא אפילו בטל
כמו עשרים לעשרין דם חולין על מפקל דבמקום אחד מדם הדשים ש
מוקר להזות ממנו ולא כאחר בטל במיעוטו שבעזרה אלא בכל דבר
הין במינו לא בטיל ובבר כתבתי מדברי מזה טיפרש הוא שיפלו הבי
לו קדמים להן על דם הקדבן ולא שיפול דם הקדבן במים לו בין לו
בדם אחר ובן באחר בתל אחד לא אמו אלא שבפל מים לתוך דם אבל דם
למים ראשון באחר בטל וזה בבר מבואר ואחרי נתן הלבה כר יעודה

נתערב בדם פסולין ישפך לאמה בדם תמצית יישפך
לאמה ר אליעזר מבשיר אם לא נמלך ונתן בשר
באמה
באשבר שמותחים ובבירן עליו הדמים אחר זריקתן על המזבח ניוכרי
לבחל קדרון נקרחת באמה כמו שיתבאר אחד בן נאחרי ר אליעזר שם
שהתמנית ים בו מדם שבשם ולביבל בשר לפיתלה ועבין אם לא בחינך
שלא ישפל אותבו אם יזריק אחבו אז לא אבל אם אחל לפי בית הין מודין
פיפסל הל אחקום שפך הדמים כמו שבארנו ונתן הלבה כר אלעזר

אומר קרב כום אחר יקרבו כל הכוסות וחכמי אומרים אפילו קרבו כולם חוץ מאחד מהן ישפך לאמה

מים שלמים

ר' אלעזר בר' קרב כום אחד מהם כגון זוג אחד כאן שלמים כאן ושלכם כחכמים

ט המתנין למטה שנתערבו במתנין למעלה

ר' אליעזר אומר יתן למעלה ורואה אני את המתנין למטה למעלה באילו הן מים ויחור ויתן למטן וחכמים אומרים ישפכו לאמה ואם לא נמלך ונתן כשר

כבר זכרנו

בפרק ק' ממסכת זו שחטאת בהמה דמיה למשלמת ודמים הבאים למזבח למטה מן הסלע בחמשה ומחמשת ומלמים וכבוד ופשוט ומעבר וכבר בארנו בחילוק שלמשלמת הוא למטה מן החוט ולמטה למטה מן החוט ול' הקו שמחלק ומזכח ומתן שלכם כר' אליעזר

י המתנין מתנה

אחת שנתערבו במתנין מתנה אחת יתנו מתנה אחת מתן ארבע במתן ארבע יתנו במתן ארבע מתן ארבע במתנ' אחת ר' אליעזר אומר יתנו במתן ארבע ר' יהושע אומר יתנו במתנה אחת אמר לו ר' יהושע והרי הוא עובר על בל תגרע אמר לו ר' אליעזר לא נאמר בל תוסיף אלא בשהוא עצמו אמר לו ר' יהושע לא נאמר בל תגרע אלא בשהוא עצמו ועוד אמר ר' יהושע בשנתת עברת על בל תוסיף ועשית בידך ובשלא נתת עברת על בל תגרע ולא עשית בידך

כבר נתבאר פחטאת לבדה סיפ' בליכה מתן מרובע ובכבוד ומעבר ופשוט מתבאר לאחר בזה הוא המחלקת בין שמוקן בין שמוקן גם כן בעירוב מהן מרובע במתן מתים אלו מתים במתן מחד ומזה ג' מאחר לא נעמיד בידך לא מצינו מתן מרובע מהמשנה מלעצמו מום דבר מיכו מע מום

יא המתנין בפנים שנתערבו עם המתנין בחוץ ישפכו לאמה נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים בשר בפנים וחזר ונתן בחוץ ר' עקיבא פוסל וחכמים מכשירין שהיה ר' עקיבא אומר כל הדמין שנכנסו לבפר בהיכל פוסלו וחכמים אומרים חטאת בלבד ר' אליעזר אומר אף האשם שנאמר בחטאת באשם

אומר מום שלמים נמלך לומרים לו

יפשך לחטאת ואם לא מלך ונתן מן הדם המתערב בפנים מים מיפים ריחו לתת מדם על מתן כפר נאמר ר' עקיבא שלמים כל זמן שבכפר להיכל לבפר בפנים ולא יפתן מזה אחר כן בחוץ כל עקר וחכמים אין החטאת בלבד לפי שנאמר וכל חטאת לפר יובא מדמים אל אהל מועד לבפר בקדש וגו' אי זה מהן מתקיים ואפילו חטאת יחוד הכתוב על מזבח מזבח קטרת אף בפנים לתת בפנים בפנים להזות ממנו על מזבח ר' החיצון והלכה כחכמים בכלן

יב חטאת שקיבל דמה בשני כוסות

יצא אחד מהן לחוץ הפנימי בשר נבגם אחד מהן לפנים ר' יוסי הגלילי מבשיר בהיצון וחכמי פוסלין אמר ר' יוסי הגלילי מה אם במקום שהמחשבה פוסלת בחוץ לא תעשה את המשואר ביוצא בהן מקום שאין המחשבה פוסלת בפנים אינו דין שלא נעשה את המשואר בנבגם נבגם לבפר אף על פי שלא בפר פסל דברי ר' אליעזר ר' שמעון אומר ער שבפר ר' יהודה אומר אם נבגם שונג כשר בכל הדמין הפסולין שניתנו על גבי המזבח לא הרצ הציץ אלא על הטמא שהציץ מ

מרצה על הטמא ואינו מרצה על היוצא

רע מקום יצא מבפר

קדשי קדשים מתן לעזרה בפסל ונפסל בהיכלה ונמלך זה לזים מבחוץ ובפר בפרה טרפה ל' מפבפר מיכה מתן למחיצתו מתנות מדמן קדשי קדשים קלים מיצוא מתן לחוצים ליצא אחד מהם מוכח בפר קדשי קדשים הל' מקיבל לפ' יפסל ומתן מעיקר בהיכלה כמ' מזכרנו בפרק נ' ובמו שפחמ' וכל חטאת לפר יובא מדמים ולחוץ מדמים ולא מבפנים הבא בתבחד מהם יצא בפר לחוץ בפסל ונם בפנים לפנים לא בפסל ובב' מיחסבה מם חפש עליו לאוכלו בחוץ בפסל ונם חפש לאוכלו בפנים לפ בפסל במן מבקרבן בפני מתן מ מהם בתוך ומפנים מבחוץ לרוחים לפר הוכח מדמים לחילוק מקבת דמים כנ

ולביכך מם נכנם מקבת דמים כנ

בפסלה ור' יוסי קיים על ק' כמו שאתה רואה לומן ודמים מיוצאין מם מה שחפש עליהם לזרקו בחוץ ומקבלים בקרדמים דמים בפסלים ובכר תניה על בין שהוא מבפר טומאת קדשים שב' נקיה על מה שהוא חלוק ונפשט מהרן את ענין הקדשים לפר יקדישו בכי ישראל וכו' ותחב' פירש בפרש' לחמר הל שפחנים מעון הקדשים שהוא מבפר הוא הטומאה לבי שבחת' לפר יקדש מכל זרעבם הל הקדשים וכו' ובבר בחילבו בפרק ערייות כי סוף הלבר בעל פי עושים מהן דם הקדשים מטמא בל עקר והלכה כחכמים ור' יהודה

פרק תשעי המובח מקדש את הראוי לו ר'

יהושע אומר כל הראוי לאשים

אם עלה לא ירד שנאמר היא העולה על מוקדה על ם המובח מה העולה שהיא ראויה לאשים אם עלת לא ת תרד אף כל דבר שהוא ראוי לאשים אם עלה לא ירד רבן גמליאל אומר כל הראוי למזב אם עלה לא ירד שנ היא העולה על מוקדה על המזבח מה העולה שהיא ר ראויה למובח אם עלת לא תרד אף כל דבר שהוא ראוי למובח אם עלה לא ירד אין בין דברי רבן גמליאל לדברי ר' יהושע אלא הדם והנסכים שרבן גמליאל או' לא ירדו ור' יהושע אומר ירדו ר' שמעון אומר המובח בשר והנסכים פסולי הנסכים בשרין והמובח פסול אפי' זה וזה פסולין המובח לא ירד והנסכים ירדו

תרוחי לו תרוחי לקדש

אבל קמיץ שמובחה אם לא בתקדש בכלי שרת מיכו רחוי לקדש מיכו מתקדש ואפילו עולה של נבי המזבח ומחלקת רבן גמליאל ור' יהושע מכאיר יש לבל אחד מטעמיו דחייה בטעמות תכיר ונלע יאמת בפי כ כוונתינו לפפר טעמיהם ור' שמעון סולך לחדי לעתה ר' יהושע ובבן סומכים על מה שאמר בל הענינ במזבח יקדש על מבת מיכא רחוי כמו שמתבאר בתחלת שמטמא ים מחלקת בינייהן על זה בתו בשמעתא והלכה בר' יהושע

ג ואלו אם עלו לא ירדו הלן והטמא והיוצא

ושוחט חוץ לומנו וחוץ למקומו ושקבלו פסולין והרקו א את דמו ר' יהודה אומר אף שנשחטה בלילה או שנשפך את דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים אם עלת תורך רבי שמעון אומר לא תרד שהיה ר' שמעון אומר בל שפסלו בקדש הקדש מקבלו לא היה פסלו בקד אין פסולו בקר

ר' יהודה מכיל

דחים מיתם שבאמר בית שמאי לשבשחט בלילה ושבשפך דמיו חוץ לקלעים אפם על אלת תרד ר' שמעון מכיל דחים מיתם שבאמר זאת תורת העולה העולה ה' בבל השולים אפם עלו לא ירדו ומיה שאמר בבן לא בם בבן ובפר בבן והלכה בר' יהודה

אלו לא היה פנזולן בקדש

הרובע ונרבע והמוקצ והנעבר והאתנן והמזוי והבלא' והטרפה ויוצא הופן ובעלי מומין ר' עקיבא מכשיר ב בבעלי מומין ר' חנניא סגן הבהנים אומר דוחה ה' ה א בא את בעלי מומין מעל גבי המובח

מין ר' עקיבא מכשיר מבעלי

מומים שלא הומומים פיסיו בעין בבגן בלבן ושאחור ונקודים מדומים על לבן שעין הקדוש הקפח קשולה בבבין לבר קוף ונקדומים לא

לפי שכתוב אלו הזמנים בסוף פרשת כמה שכתבנו בפרק ה' מהלכות תמידין ומוספין בשעות ובלכה כר' חנניה סגן הכהנים

ח בשם שאם עלו לא ירדו כך אם ירדו לא יעלו ובלן שעלו חיים לראש המזבח ירדו עולה שעלת חיה לראש המזבח תרד שחסה בראש ה המזבח יפשיה וינתח בסדורה

וכלן שעלו חיים כל בעלי מומין וכו' וחזר רבי ר' שמעון מסורת מכאן ואילך בעלי מומין שנתנו לתמיד מזמן מחר מחיטה וכו' הכשרים היה תדיר ומכ' מחמר עולת עולת היה עולה כשרה ורבי שכל ולא כה לתמיד אלא מסמוכה ויתני לכתם זיו ולניתוח וכו' עבר ושחט כשרים הממנח

ח אלו אם עלו ירדו בשר קדשי קדשים ובשר קדשים קלין ומותר העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ושירי מנחות והקמרת והצמר שבראש שני כבשים והשער שבוקן תישים והעצמות והגידים ורי והקרנים וחטלפים בזמן שהן מחוברין יעלו שנאמר והקטיר הכהן את הכל המזבחה פרשו לא יעלו שנאמר ועשית עלותיך הבשר והדם

כל אלו שנתמעטו מעולי תורין ומן המזבח ומשלו העלו מהן תורין ומן המזבח אבל כלן יחזרו לאחר ז לאכילה זולתי הקטרת אבל היתה כן לוקח יחזרו למזבח אלא אם היה מחובר ל מהם מחר מקטרת אחר יחזרו למזבח אלא אם היה מחובר ל פיסת הקרבן עולה מורידין מהיה כלם ויהיו רבוקי כבשי תריבוק ק טעטע

ז וכולם שפקעו מעל גבי המזבח לא יחזיר וכן נחלת שפקעה מעל גבי המזבח אברים שפקעו מעל ג גבי המזבח קורם לחצות יחזיר ומועלין בהן לאחר ח חצות לא יחזיר ואין מועלין בהן

וכלן שפקעו פי' כל האברים שזכרנו אם עלו לא יחזיר אם פקעו מעל גבי המזבח לא יחזיר וכן נחלת שפ שפקעה גם כן לא יחזיר ופי' פקעו שעזו כמו שאנו אומרים בתוקדי פקעם כל דבר שיש בתוכו לחות קורם שעלו אם היה בשמתחיל מותן לחות ל להתעובב ולנחלת ואם פקעו קורם חצות ולא חזר כל הלילה לפי שאינו שפקעו היה מעולה על מוקדים על המזבח כל הלילה עד הבקר ואילו חזר כל הלילה לבד היה מסתעבו עד הבקר ולפי שחזר מחר כך עד ה הבקר הרי בקר לבקרים כל הלילה ועל כן חזרו עד חצי להריחם אלא העבירם כמו שכתבנו בתחלת פרשת

בשם שהמזבח מקדש את הראוי לו כך הכבש מקדש בשם שהמזבח והכבש מ מקדשין את הראוי להן כך הכלים מקדשין כלי חלח מ מקדשין את חלח וטורות היבש מקדשות את היבש אין בלי חלח מקדשין את היבש ולא מרות היבש מקדשות את חלח כלי הקודש שנקבו אם עושים הם מעין מל מלאכתן שהיו עושים והם שלמים מקדשין ואם לאו א אין מקדשין וכולם אין מקדשים אלא בקודש

כשם שמזבח כל שנקבע במזבח יקדש כך חזר כבש שכבש וקדשת לותה ויהיו קדש קדשים כל שנקבע בהם יקדש ועל מנת שיקח לותו לכבר רחוי לותו כלי אז לותו יקדש וכלי שלח שכלים שמקבלין בהן הרם יקיים אז קיימו ונקמטן ונחרת היכם הן שחרות שמודיעין בהן הם שכלה למכחות וראוי לך לדעת שכלי הטהרת אם ניקבו או נסדקו אין מרפאין שכריהן אלא עושין להן עושה אחר ומשלים טהרתו נזוף מם עד שלקח שכפן הרם שחסה ונתן על הנקב וכו'

ט בשם שהן קודמין בהקרבתן כך הן קודמין באכילתן שלמים של אמש וש ושלמים של היום של אמש קודמין שלמים של אמש ו

פרק עשירי כל התדיר מחברו קודם את

הנזרו התמידים קודמין למוספי שבת קודמין למוספי ראש חדש מוספי ראש חדש קודמין למוספי ראש השנה שנאמר מלבד עולת החדש

מי תדיר תרנגס תמיד תדירה וכל שעניין מכואר וכבר נזכר פירושו בתחלת סדר זה

כ וכל המקודש מחברו קודם את חברו דם חטאת קודם לדם עולה מפני שהוא מרצה ע עולה קודמין לאמורי חטאת מפני שהן כליל לאשים ח חטאת קודמת לאשם מפני שרמת נתן על ארבע קרנות ועל היסוד אשם קודם לתורה ולאויל נזיר מפני שהוא ק קדשי קדשים התורה ואיל נזיר קודמין לשלמים מפני שהן נאכלין ליום אחר ושעניים לחם שלמים קודמין ל לבבור מפני שהם שעונים מתן או'ע וסמיכה וגסכים ותנופת חזה ושוק

מתנה מכפר ותימרי חטאת חצתי שכ' שרים כלן כמו ליבי עולה לכל השנה כפרת נגלה ושחטאת לחן קודמין מ מנחה זולתי המימורין ושו שנין עם מחמר מעבי פסח כלל לחיים ל כל עכל השלה כליל לחיים ומ מחמר בשלמים מתן לכבע ל ם מתים מתן לאיבע וכבר כתבתיו כלן מזכירים כחלבם זו כ בחמעי מעסקתה זו ועו' כבחר כמעמת מהכבור ונקמעצר לעיבם טע טעונים נסכים ותנופה

ג הכבור קודם למעשר מפני שקדושתו מרחם ונאכל לכהנים המעשר קוד' לעופות מפני שהוא זבח ויש בו קדשי קדשים רמו ואמורין

ופעמי מקדשן הטוף כלן קדשי קדשים לפי שהוא חטאת לו עולם כמו שכתבתי לכל מן הבהמה פעם כיצד מקדשי קדשים מעלתה בדולה מכלי מיתין שטוף שכלי ק קדשי קדשים ולפי שקדש קדם וקדימתם קדשי קדשים ידעבו מפני ם מהנזיר לימורי קדשים כלי חוץ לעזרה נשחטו לכל בשר קדשים קלים שם עבר ושחטו חוץ לעזרה קדם זריקת קדם לח נשחט קודם לזריקת קדם לנחת

ד העופות קודמין למנחות מפני שהן מיני דמים מנחת חוטא קודמת למנחת נדבה מפני שהיא באה על חטא חטאת העוף קודמת לעולת העוף וכן בחקדש

מנחת חוטא קודם עשירית האיפה שהקריבו העבי על עומקת שקדם וקדמיו לו שבועת שעיתק כמו שזכרנו בתחלת דכריהם בזו שמסכתא ואחר ריחמה ושקריב לתך לשבר לחטאת ריחוקה ואחרו כניין לתך לכל החטאות שיסוד קודמות לעולת הכחות עמהן בין בעוף בין בהמה ושם שחמר וכן בהקדש לל כי בשעה שיפריש קדבנותיו אומר כרי זו חטאת ואחר כך אומר כרי זו עולה

כל החטאות שבתורה קודמות לאשמות חוץ מאשם מצורע מפני שהוא בא ע על ידי הבשר כל האשמות שבתורה באין בני שתים ובאין בכסף שקלים חוץ מאשם נזיר ואשם מצורע ש שהן באין בני שנתן ואינן באין בכסף שקלים

כל אלו שנזקקו שתיתם חטאת מתקן החרש ומשלים טהרתו נזוף מם עד שלקח שכפן הרם שחסה ונתן על תניך וכו'

י בשם שהן קודמין בהקרבתן כך הן קודמין באכילתן שלמים של אמש וש ושלמים של היום של אמש קודמין שלמים של אמש ו

וחטאת ואשם של היום של אמש קודמין דברי ר' מאיר
וחכמים או החטאת קודמת מפני שהיא קדשי קדשים

סדר זבח מכוחר ומלבה כחכמים

ו ובכולם הכהנים רשאין לשנות באכילתן
לאכלן צלויים שלוקים ומבושלים ולתת לתוכם תבלי
חולין ותבלי תרומה דברי ר' שמעון ר' מאיר או לא יתן
לתוכן תבלי תרומה שלא יביא את התרומה לידי פסול

חמר רחמכח בדברי שמכהן חמר למחכה חמר למחכה לגרולה כדר'
שמלבים מלכלין לל מלטמים ומחלבין כחלבין ובוצע בהן ומלבה
כר מחי'

ח אמר ר' שמעון אם ראית שמן שהוא מתחלק
בעזרה אין אתה צריך לשאול מה הוא אלא מותר רקיקי
מנחות ישראל ולוג שמן שלמצורע אם ראית שמן
שהוא נתון על גבי האשים אין אתה צריך לשאול מה
הוא אלא מותר רקיקי מנחות כהנים ומנחת כהן המשיח
שאין מתנדבים שמן ר' טרפון אומר מתנדבים שמן

דבר תורה שמכחת ישראל מקריבין ממכח
הקומן ומוכלים מכהנים שנותר ונחוץ השירים ומכחת כהן משיחים
חותה כלם שכ' וכל מכחת כהן כליל תהיה לח תחכל על כן משיחים
חמותר מן השמן שנף על מכחת כהן ומוכלים חחר השמן ממכחת
ישראל ועל דעת היומר שחין מתנדב שום חדם שמן לבדו חין שם מ
שם שיעור ולח יתחלק לללו שם שכתוב למעלה ומלבה כר טרפון ש
חומרי מתנדבים שמן ולח פחות מלוג ומקר בין ממכח קומן לחיתי
ומנותר יחכל בחחר המכחות שם קיימה מכחת יחר כמו שזכרנו וכן
יעשל להקנרת יין לבדו ולח פחות מלשה כמו שיתבח בסוף מכחות
ומזיקי חותו כלו על גבי קיימים ומעכב שחוץ מכבה חחם במכחת
שחוץ חמות לח תעשם לי שם לח תכבה ואומרו שנוטל מעל גבי
המזבח וכבה חייב חכל הוח דבר שחין מתכוין חותו ומוחו חומר
ב' בסדרים יתפעל כי בשעה שזורק חיין על המזבח יכבה חותו ב'
בסדרים ומעקר בדיבור מודיע ר' שמעון בדשפיק חיים ולח יחות דע
שחיכו מתכבה בסדרים לפי שמעט מן חיין חו החיש ומדומה לזה מן
הדכרי הכנרי כשזורקין חותן על הקיר הנ"ל חין מכבין חותה דק כת
חחם מלקט חוקן וכונחן ועיר שחשחר שיזרק על קרקע המזבח חו על
קנות העגים שלח בשרשו עריין ומן הריחני לגוף עד שיעבין הזה מה
שחיהו נכנים שנטמא עוסקה לקם משרשה בשני עבמה ומוריק ודע
שהתוך קודמת לחיל הכזיר לפי שים בה חיבי מכחם יותר כמו שכתבנו
בחכחות ומן חטחת חעוף קודמת לעלות בהמה

פרק יא דם חטאת שנתן על הבגד וזרה על טעון
בגוף אף על פי שאין הבגד מרבה אלא בגבלות שנ
במק קדוש תאכל אחד הנאכלת ואחד הפסחים טעונות
בגוף שנ תורת החטאת תורה אחת לכל החטאות

חמר רחמכח בחטחת

שכשלכת ומלר מדמה על הבגד וכו' ומחר עוד בח חשחט ומחר
בבשחט שכתוב מדבר להקניש חטחת חשוף שחין בה שכבוש

ט החטאת פסולה
אין רמה טעון בגוף בין שחזי לה שעת הכושר בין שלא
היה לה שעת הכושר איזו היא שהיה לה שעת הכושר
שלנה שנטמאת ושיצאת ואיזו היא שלא היה לה שעת
הכושר שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ושקבלו פ
פסולין וזרקו את דמה

בחמר בפרים מדמה מדם כשחים ולח מד' בשלכה
ושלכה מכוחרת

ג נתן מן הצואר על הבגד אינו טעון ביגוף
הקרן ומן היסוד אינו טעון בגוף נשפך על הרצפה ו

ואפלו אינו טעון בגוף אלא הרם שנתקבל בכלי
וראוי להזיה

למר העיקר הזם מדמה שכ' ונחבר לה חיזו מדמה ומחר
לה מדמיתי חלה כרם קרמי להזים

ד נתן על העור עד שלא הופשט
אינו טעון בגוף משהופשט טעון בגוף דברי ר' יהוד
ר' אליעזר אומר אף מי שהופשט אינו טעון בגוף אין
טעון בגוף אלא מקום הרם ודבר שהוא ראוי לקבל ט
טומאה וראוי לגוף

סבל מפסיקים שפשוט עכ' נמרו בפעם
שמעמידין לותו קודם שיעבר וינקן לותו מעמד כשחר שנמחת
קוח רמוי לנמחק לל חם עברו וינקנו ומחרו בדם החטאת ומשר
יזה מדמה על הבגד ר' יהודה חומר חם בגד קרמי לקבל טומחה קו
כל קרמוי לקבל טומחה ושעור שהפשט רמוי ושעבי שנעבדו מיכו
מקבלין טומחה וכן הדומה לן מן הדברים שחינם מתטמחים בחם חם לגו
חם שנה כהם מחשבה מכחות שהוח עבודו ומה שחמר מקום קדש
לל כל הבגד שנחמר חגר יהם עליו בגדם ומה שחמר ורחי לבגדם
להניח בלי פעם ובדומה להן ומשבי שכן מקבלים טומחה חין חייבים
כיבום מדם החטאת חם נפל עליהן לפי שחין רחויין לגבום דק לגרי
והלכה כר' יהודה לפי שפשה לן תנח כותיה בחם עמדו והבר כהן
לן בכל טומחה

ה אחד הבגד ואחד השק ואחד
העור טעונין בגוף במקום קדוש ושבירת בלי הרם ב
במקום קדוש וה חומ' בחטאת מקדשי קדשים

שכיל כלי חרם
שכתוב בו חטאת דבר תורה ולח נחמר עמוק על השבירה מתהה ב
בחקדם חכל עשחוה בשב ם שב' בו פעמים לל פיזה בחקדם ומדין ש
לזה מדין בחקדה בקדה חמחת לכבם דמה מן הבגדי בחקום קדו
ושבירת כלי חרם פיכבין חותן בגוף חין דין זה בשום דבר בקדשי
קלים חלח בחטאת לבדם ולכך נחמר זה חומר בחטאת מקדשי קדשי

בגד שיצא חוץ לקלעים נבגם ומבבסו במקום קדוש
נמצא חוץ לקלעים קורעו בגגם ומבבסו במקום קדוש
ז כלי חרם שיצא חוץ לקלעים נבגם ושוברו במקו
קדוש ניטמא הוץ לקלעים נוקבו ונבגם ושוברו
במקום קדוש

שם נטמא מחר פיצא מבני שלי מבשר לכשים
בגד טמא למקדם קודש מקום שעליו הדם ומכבישו למקדם ומכבס
זה מדלבון מכל מלחורים חם חיכו לכבם מחר חייב לכבם מחר חייבה לפי שבחמ'
על הבגד וכן בכל פיקוב לותו מקבים קטני במיעור מנים קטן בדי ש
פיקדר מטומחתו כמו שנבחר במסכת בלים מבל חם ניקבו נקבים ג
גדולים חיכו כלי וחיכו חייב לבבר לותו במקדם בחחר וכלי חרם נ
נקוב בבר שברו מון למקדם מפי מקבה הגדול חנח פונים

בלי נחשת שיצא חוץ לקלעים נבגם ומרקו ושוטפו
במקום קדוש נטמא הוץ לקלעים פוחתו ונבגם ומורקו
ושוטפו במקום קדוש

דבר תורה וחם בכלי מחבת בטלם ומורק ופוטף
כמים ומה שחמר פיחתו קונו מבבר לותו מבל חיכו ויייב כמריקה מ
מן התורה שבחמר כלי בחבת ומן החרם כין בלי מחבת ומחר מתבטל

אחד שבישל בו ואחד שעירה לתובו רותח אחד קדש
קדשים ואחד קדשים קלים טעונין מריקה ושטיפה ר'
שמעון אומר קדשים קלים אינן טעונין מריקה ושטיפ
ר' שמעון או קדשים קלים אינן טעונין מריקה ושטיפה
ר' טרפון או אם בשל בו מתחלת הרגל יבשל בו את כל
הרגל וחכמים או עד זמן אבילה מריקה ושטיפה גמריק
במריקת הכום ושטיפה בשטיפת הכום מריקה ושטי
בצונן והשפוד והאסבלה מגעילן בזמן רמ ב

הכלים ממתמעטים בהם לכמה

וכמחכל הכ עצמים מריקה ושטיפה כיון שסיו המכוסלים בהם ק
קדשי קדשים חו קדשים קלים וחין הקדים כזה כיון כלי חרס לוולתם
וחין כלי חרס טעונים שבירה חלח בחטוחת בלבר כמו שם
שכחרנו ומה ת"ל טרפון יכחל כן כל הרגל ל"ל יכחל כו חלו הקדשים יטרך למרוק
כל ימות הרגל ועכין כל זה מקום יכחל כו חלו הקדשים יטרך למרוק
שכי' וחין יכחל כו קדשים טעוב שכיה וכ' טרפון חומר שבמועד חין מ
מחייבין למרוק הכלי כשחבלה החכלה חכל רחוי לו למרוק חותו ק
בשוק היום חבל מהוך עשוק כשמחת הרגל ועכשו טריכין מריקה ל
לרבי הכל וחז' מכחלי' בהם מחחר שחילו לח במרקו חותו הסמכוכית
הוי"ד בכלים שהיה נותר וחסן ממחרת לכחל בהם וחכמי' מ' חלח
יקחר למרוק חלח כפי זמן שהכלה ממרק חותן וסומכין זה למה שכ'
כל זמן שבכלים יחכ' חותה ותבוי כחמ' ומרוק ושטוף כמים לומר על
זמן חבלה מריקה ושטיפה והכיכוס המופלג עד שמסיר מה שבהן
בכלים קדה מריקה ותוספת קנקנית יקיה שטיפה וחוה שיהן מים
לחוך הכלי וחינו ממלח כיון הכלי חלח מספוג וחחרו מריקה בחמין
ושטיפה כצונן ומה שחמר במריקת הכוס ובשטיפת חכוס לל שחינו
חייב להשליב עיסי כל הרוסס ושפוך יוצ' וחיסכלה שכבה על כרחל
שכולים עליה כשר וכ' שבולין עיסי הסמכוכית שבלועה בשפוך ב
שכשם מוחשת לוקה חגזרת בשלה כשני מעבין הזה בשחמעט ככל ל
רבייהס ביטל בטולי בטים ומבישלן וזולתן ל"ל להסיר ההבלעה ומלר
המעשה הזה לחת חותן הכלים לתוך מי' ריחחים כשקן על בני חחם
ושיפכין עליהן חחרון חמים ושוטפן במים קרים והלבה כחמרים

בישל בו קדשים וחולין או קדשי קדשים בקדשים ק
קלי אם יש בהן בחותן טעם הרי הקלי נאכלין בחמורי
ואינן טעונין מריקה ושטיפ ואינם פוסלין במגע רקיק
שנגע ברקיק וחתיכה בחתבה לא כל הרקיק ולא כל ה
הזחתבות אסורין אינו אסור אלא במקום שכלע

בכל בלר

חתלמוד עכין המעשה הזחת וחמר מחם ים בהם בכותן טעם הרי ק
הקלים נאכלים בחמורים ושטוכים מריקה ושטיפה ושוכבי ב מגע מין
בהם בכותן טעם מין הקלים נאכלין בחמורים וחינם טעונים מריק
ושטיפה ומין פוסלים במגע ועכין פוסלים ברוגע

מיכיו כמו קדשי קדשים שכל הטוגע בהם מן המאכלים יפסל אם י
יהיו מותן קדשים פוסלים מן יהיה כמותן ויאכל בקדושה אם פיתה
בהרם לפי שם' בחטחת כל אחר יגע בבשרה יקדש וחומרי יבבה לקיל
במוקם בינד אם פסולה תפסל ואם בשרה תאכל בחמור שבה ושל מ
מכת פתחה שם בלישה והוח מה שחמרנו כל אחר יגע בבשרה יכול
מעשי שלח בלע חל בשרה עד סיבלע וחמרן בחסבון חטחת אחר ק
קדשים מניין חל זחת התורק בעולה וכו' והקלבה הזחת היח לר' ק
ממשון שחמר קדשים קלים מינן טעונים מריקה ושטיפה וכבר חמרנו
מחין שלבה כר' ממשון

פרק שנים עשר טבול יום ומחוסר כפורי אינן

חולקים בקדשים לאכול לערב אינו מגע ואינו מקרי
ואינו חולק לאכול לערב בעלי מומין כין בעלי מומין
קבועין כין בעלי מומין עוברין חולקין ואוכלי אבל לא
מקריבין וכל שאינו ראוי לעבודה אינו חולק בבשר י
וכל שאין לו בבשר אין לו בעורות אפילו טמא בשעת
וריקת דמים וטהור בשעת הקטר חלבים אינו חולק כ
בבשר שנאמר המקריב דם השלמים ואת החלב מבנ
אהרן לו תהיה שוק הימין למנה

בכר בחרנו פעמים רבות

טבול יום ומחוסר כפורים מין רחיין לאכול קדשים ולעבוד עבוד
לפי שלח נגמרה טהרתן וכבר בחרנו בפרק שני מזו המשכתה ועזר
בידינו שכל הרחוי לחכילה חולק לאכול ושלו מין רחוין לעבוד
לחכילה מין מיתנין לפם חלק שיבניעהו עד לעבוד וילחכלהו בשעת ג
גמר טהרתן לפי שהכוונה חינה חלח בשעת הקרבה שכן כת בתחת ס
זחת תורת המנחה עכ' והנותרת ממנה יחכלו וגו' ונחמר בחטחת ס

הכהן המוחנח מחתה יחבלנה ובחמר בשלוחים לבחן החורק חת דם ק
פסלנים לן יהיה לל בכל זה הרחוי לחותו מעשה ומין הבחנה לומ'
שלח יחכל חותן חלח המתעסקים בעבודה והחוכן כבר כתבחרו דיבץ
בפרקה שני שבי ומסור לו לינגע בקדש חלח לחר טבילה עד חנת ק
פלח יהיה רעתו רק עיסמר עצמן מן המוכחה ויתן מחנכת לכו כ
בעבין הזה ומה לח עשה כן מוכל חת הקדשים וכן מחסר כעורים
בדרך טבילה לקדש כמו שבחרנו בחבוה ומה מחמר פל מדוע רחוי ל
לעבודה חינו חולק חל חקטה עוך מבשל חוס לפי
שנעשל חוס מין מסנחין כו בבשל זה לפי שם' בחורה עליו לחם חלהיו
מקדשי קדשים וגו' ומחמר עוד כל זכר בבני חהרן וגו' לרבות בעלי ת
מומים לחלוקה לפי שהוח קדוש כמו שזכרנו ומשקר בידינו מין חולק
עד שיקח טהור מעשת זריקת דמים עד שעת הקטר חלבים ומה ב
בעמת כין המומין מין חולק

כ כל שלא זכה המזבח בבשרה לא זכו

הבהנים בעורה שנאמר עולת איש עולה שעלת לאשי
ג עולה שנשחטה שלא לשמה אף על פ
שלא עלת לבעלים עורה לבהנם אחד עולת האיש ו
ואחד עולת האשה עורותיהן לבהנם

דבר תורה והכהן המקריב

חת עולת חיש וגו' ונחמרו חזל מין הפרש בין חיש והחשה כזה מ"ע כין
ומה מחמר חיש פרש לעכל הקדש ל"ל שחם התנים עולתו לבדק הבית
שהיעור קדש והחה יודע ממה מזכרנו מעולה שבמחט חלח לפחם
בשרים הענני חלח עלת לבעלים ממום מוכח מוחל נוכח המזבח כ
בבשרה וכן הפהנים בעורה ומה מחמר עולה מעלת לחיש חינו ל"ל
עלת ממום מוכח מבל ל"ל עלת לבני המזבח

עורות קדשים קלים לבעלים

ועורות קדשי קדשים לבהנם קל וחומר מה חם עולה
שלא וכו בבשרה וכ' בעורה קדשי קדשים שזכו כ
בבשרה חינו דין שיזכו בעורם חין טובת מוכית שחין
לו עור מבל מקום

מקשה לי' הקשה נבי' כזה מקיקם מקוקים
כקל וחמר ומה חמנם מזבח עכית מוכה ולח זכה כעור לף תתה חת ת
תתמת של קדשי קדשים שחשבו מזבח בבשרן לח יזכו בעורן הניח
על הקושיח הזחת מהמוכח יבוח מחין לו עור מבל מקום ומתבחרת
מתנוכח הזחת מחינו קדש כמוכח עור בל שכך לח כעולה ולח כ
בזולתו ולחו היה מהקדין קדש בעורו היינו חומר בקדשי קדשים כ
על מוכח יבוח מזבח בבשר ולח על מחימורים ולח זבח בעור כמו
מזבח בעור בקדין חבל חכל מוחל והמזבח לחינו מזבח בעור בשום
פנים ומחילו מן העולה חינו לחוי ללמד מה עלה זבח בעור קדשי
קדשים ומתקיים הקיקם בכחני מזבח בעור העולה וגם כן יזבו בעור
חטחת ומשם

כל הקדשים שאירע בהם נסול קור להפשיטן

אין עורותיהם לבהנם לאור הפשיטן עורותיהם
לבהנם ז אמר ר הנינה סגן הכהנים מימי לא
ראיתי עור יצא לבית השריפה אמר ר עקיבא מדבריו
למדנו שהמפשיט את הבבור ונמצא טרפה שיאותו ה
הבהנים בעורו וחבמים אומרים הן לא ואינו ראיה
אלא יוצ לבית השריפה

מה מחמר ר עקיבא מינו חלח בבכור בעל מום כמפסידו מומחה ו
ונמחט נעל ידי והפילה בכל מין כמו שיתבחר בבכורות ומחמ כיוצח
טריפה מדין חותו העור ליקבע בו והלבה כי' עקיבא ומה מחמ' ח
חבמים קוח בבכור תנים חם נמחט בשוגג ליקבע כמו ו
בפרקנו ומחמ טריפה דיבו חבל מחבמ' מיקבע הבעל ניטרף קעוד
והלבה כחבמים

פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים בזמן שהם

נשרפין בחוצות נשרפין בבית הרשן ובטמאין בגדים
ואם אין נשרפין בחוצות נשרפין בבית הבירה ואינם
בטמאין בגדים

כבר בארנו פרשיות שערים שבארצות הנכריות הן פרי של יו"ד הספרים ופרי הבא על כל המצות ופרי שערים ושערי הבתים שערי יו"ד הספרים ושערי עזרה ומקומות הקריבה שלפנים מ' מהן כשורה ושם עורכין פסולי המוקדשין ותמורתי קדשים כאמצעלא גם כן ופרי' ושערים הבאתים מחיצה כהן שפול כיון קדוש זריקה כיון לאחר זריקה ומקומות הם של הכית ושם עורכין פרים ושעירי הנשרפים בחוץ יניחתן מן העזרה ושם תותן מקום בית הוא מקומין ב בית קדשן והוא תחתון לכל העיר והזבחתה של הקדש בית מות המקום מהן למחנה ישראל לחקל מושב עשם עורכין פרים ושעירים הנשרפין לפי שם כהן של מחנה לחמר מהן לב' מחנות של מחנה שכינה של מי ובחמר בתורה על פר ושעיר של יו"ד הספרים שהן מט מטמאין בגדים שהטמאת כהן בפרישתן והוא שם ובקרוב לחתם ושם תותן מקום בית הוא מקדש ראשון ב' מקומות בגדים שהטמאת כהן בפרישתן והוא מחכה בחוץ לב' מחנות ושם בלבד והוא העקר הזה ובמור אותו ושו' בבחרו בתחלת טהרות ובחמרו מכן לב' לבמרכין מיסו מטמאין בגדים ושו' בבחרו בית השמאת הזות בית מקומות פרים

היו סובלין אותן בטהרות יצאו הראשונים חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו הראשונים מטמאין בגדים והאחרונים אינן מטמאין בגדים עד שיצאו יצאו אלו ואלו אלו ואלו מטמאין בגדי ר' שמעון אומ אלו ואלו אינן מטמאין בגדי עד שיצא האור ברובן ניתך הבשר אין השורף מטמא בגדים

רש"י שפרים ושעירין הנשרפין שעמהן מיכן מ מטמאין כמגע ולין הכ' היה הנובעין בעצמ' מטמאין אכל הן בעצמן מוכלין ומשקין בלבד לא תדם וכלי אכל פוסק מותם הוא המטמא ב בגדים כמו שזכרנו והוא מדאורית והטעם שמחמתן יהיה הנשרפ ל חוץ גם כן למקום שפריפה מטמא בגדים הוא קבלה ומכוה למ מ' בפר הטעלם והוא את כל החבר אל מחוץ למחנה למחר כיון שיצאו חוץ למחנה את כל החבר אל מחוץ למחנה למחר כיון מחנה שכינה שיהא שהעבודה כהם מטמא בגדים ולא במחנה לויה ובר שכינה בגבר מחנה לויה ויהיו אלם בגבר מחנה ישראל ופי' כיוצא הכיתם וכיבר בחצר יהיה בה בתחלת פריפה בפנים הלחות ופחכמים פחולקין על ר' שמעון ש אומר ופקורף אותם בפנים פריפה יכול מבפנים אחר מטמאין בגדי על אותם אחר שהוא לא הפוסק פפריפתן לו שבפנים אותן פיכן מט מטמא בגדים מפני שהבא הוא מבפנים לחוץ

פרק שלשה עשר — השוחט והמעלה בחוץ חייב על השחיטה וחייב על העליה

ר' יוסי הגלילי אומר שחט בפנים והעלה בחוץ חייב ש שחט בחוץ והעלה בחוץ פטור שלא העלה בחוץ אלא רבר פסול אמרו לו אף השוחט בפנים ומעלה בחוץ ב ביון שהוציאו פסלו

לבר תניה פהמקריב קריבות חוץ למקדש פהוא חייב כרת אמר אמר יעלה עולה לו וזבח לא פתח אהל מועד וכו' ונטעת ר' יוסי הגלילי על החכמים פהוא אומר פנים לפנים ומעלה בחוץ אינו חייב עד שיעלה כשר פסול לבר היה לו לאכל ופחוץ לא יכילנו ולעיל דעת תק' לם שחט בחוץ והעלה בחוץ חייב אחים אחים ור' יוסי אומר לא יכילנו

ח — טמא שאכל בין קדש טמא ובין קדש טהור חייב ר' יוסי הגלילי או' טמא שאכל טהור חייב וטמא שאכל טמא פטור שלא א אכל אלא דבר טמא אמרו לו אף טמא שאכל טהו' ביון

שנגע בן טימאהו ושהור שאכל טמא פנזר שאינו חייב אלא על טמאת הגוף

סכל מרים אחם בעזרת בנוף ואחר כך בטמאת כבשר חייב כרת אחם אחכל מאותה הבשר ולפיכך לו' ר' אחי לקוץ על ר' יוסי כמה טמאין לו כין שבגע בו טמאת קנין נתן אתו קנין אחל אחם כטמאת הבשר ואחר כך בטמאת הגוף שעבר ואכלו הכותים אומרים ש חייב כרת לפי טרעתם עסות אסור כולן

ואומר אנו דבשר כשר טהור וחייב עליו יתחייב עליו אחם כשהוא כל ש הקדשים ור' יוסי לון דעתו אסור כולן ואינו אומר אנו דאומר אנו דבשר יעבור אסור כולן ואחרונים לו כבריתות בחקומן ועשו כבשר אסור כולן מן הקדשים שהכו טומכין עליהם כשהוא אכל שבר הנוף אינו חייב כרת אלא אחם היה יודע בטמאת טומאת ונתן נטבילין על ט טומאתם הבשר וזסו שבגע בו בעבר כשהוא טומאת ונתן אחם ג' טומאות אחים ואחם אחת טומאת עשור ל' עשור מן שהבשר אכל שהוא טומאת ונתן אחם ב' טומאות אחים ואחת טומאת עשור ל' עשור מן שהבשר אכל שהוא טומאת ונתן אחם א

א הקומץ והלבונה שהקריב את אחד
מהן בחוץ חייב ר' אלעזר פוטר עד שיקריב את השני א
אחד בפנים ואחר בחוץ חייב שנ' כויבי לבונה שהקרי'
את אחד מהן בחוץ חייב ר' אלעזר פוטר עד שיקריב א
את השני אחר בפנים ואחד בחוץ חייב חזורק מקצת ר
דמין בחוץ חייב ר' אלעזר אומר אף המנסך מ' חג בחג
בחוץ חייב ר' נחמיה אומר שירי הדם שהקריבן בחוץ ת
חייב

כבר ידעת מדברי תורה שהקומץ עם כל
הלבונה ישרף ומני' כזיכי לבונה הם מניין עם מערכת הלחם ליל לחם
הפנים ומנקיון בב' אותן המני' כזיכים כל יום שבת ושבת מ' ונתת על
המערכת לבונה זכה וכבר נתבאר לך במסכת מנחות שהם שבעה ומה
מנסכים מים על גבי המזבח ור' אלעזר מכבי מזה חייב מן התורה
ולפיכך למד שהמנסך כתב במין חייב ומין הדבר הן לפי שהיינו חלה
הלבה למשה מסיני ודברי ר' נחמיה הינו חלה בפירוש דמים שבבית
לבל מיני דמים שהיו מנחת נסכים ולפי שהם מעכבים ולפיכ
וגזרה בחוץ שעור נתין הלבה כר' אלעזר ברבי ולא כר' נחמיה

ב המוליך את
העוף בפנ' והעלה בחוץ חייב מלק בחוץ והעלה בחוץ
פטור השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור שחט
בחוץ והעלה בחוץ חייב נמצא דרך הכשרו מבפנים
ופטורו בחוץ דרך הכשרו בחוץ ופטורו בפנים ר' שמעון
אומר כל שחייבין עליו בחוץ חייבין על ביוצא בו
בפנים שהעלה בחוץ חוץ מן השוחט בפנים ומעלה
בחוץ

כבר ידעת מימה מהקדמתנו ממליקה בפנים ושחיטה בחוץ ולפי
שחיטה בעזין קרי זה פסול והיה בכלל ולפי שהקל חזקה יתבאר קמן
המתחלף הזה כלל ומחלוקת ר' שמעון וחכמים הינו חלה בשוחט בכלל
וחכמים מוסיפים לם שחט קדשים בפנים בלילה והעלה בחוץ פטור
מתין במקדש שחיטה בלילה היתה חזקה פסול מהו שבאתרא בתחלת
דבריהם ולפיכך הינו חייב על הקטלאה הקיל פוסל דבר לבל לם שחט
בלילה בחוץ והעלה בחוץ חייב משני שחיטת בחוץ בלילה כשריה
היא ולפיכך חייב על השחיטה בחוץ ועל העולה בחוץ וחולק ר' שמעון
על זה ואומר כשם שחוץ בחוץ בלילה והעלה חייב כך לם שחט
בפנים בלילה והעלה בחוץ חייב על הקטלאה והוא עבין מה שאומר כל
שחייבין עליו בחוץ חייבין על ביוצא בו בפנים שהעלה בחוץ חוץ מ
השוחט שעם בפני' והעלה בחוץ שהוא פטור מעני' שלם שחט בחוץ והעלה
בחוץ חייב כמו שזכרנו ומין הלבה כר' שמעון

ג החטאת שקבל
דמה בכוס אחר נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים בפנים וחזר
ונתן בחוץ חייב שכבר ראוי לבוא בפנים קבל דמה בשתי
בוכות נתן שניהן בפנים פטור שנתן בחוץ חייב אחד
בפנים ואחד בחוץ פטור אחד בחוץ ואחד בפנים חייב
על החיצון והפנימי מבפר למה הדבר דומה למפריש
חטאתו ואברה והפריש אחרת תחתיה ואחר בך נמצאת
הראשונה והרי שתיהן עומדות שחט שתיהן בפנים
פטור שחט שתיהן בחוץ חייב אחת בפנים ואחת בחוץ
פטו אחת בחו' ואחת בפנים חייב על החיצונה והפנימית
מבפרת בשם שדמה פוטר את בשרה בך הוא פוטר את
בשר חברתה

לם נתן בחוץ כרלאוכה וחזר ונתן בפנים חייב על ם
מזרק בחוץ לפי שבלו לחזי לבא בפנים לבל לם נתן בפנים וחזר ו
ונתן בחוץ הרי הוא בשר ופיגול לפי שעות מיניה ומה שאומר בחוץ
חייב הוא דעת ר' נחמיה שאומר שירי הדם שהקריבו בחוץ חייב ול
נדברו בראה ומה שאומר בשם שר' פוטר את בשרם לל לם שחט ם
שהיו בפנים וזרק דם אחד מהן הותר בשר שהיו לחבילה ומשני ם
שם זה שהתיר הדם שזה לשחט שהיו בו גם חבירתה ניסרי שהיו בכבד

פרק ארבעה עשר פרת חופאת ששרפה חוץ

מגיר"ת וכן ש"שעיר

המשתלח שהקריבו בחוץ פטו שנ' הוא פתח אהל מועד
לא הביאו בל שאינו ראוי לבא אל פתח אהל מועד אין
חייבין עליו

פרית חטאת נקדיש פרק לחזיקו לפי שכ' בם חטאת היא
ועוד יתבארו מפסולים במסכת מיחת בלה ונדבה מקטרק על עניני
מפורדים כמין בת במקום שפחטים לחוץ בשר חפאת נאם פרשה
חזן למקום ההוא פסולה והוצרת המקום שזה לצריפתה כדונית ם
העזרה בקדבנו ולפי מאם יבלה על קדשת מאם פרשה במקום מיקה
חייב כמי שהקריב בחוץ לפיכך חייבו מתין הדבר כן כ' נחל פתח ם
אהל מועד

ב הרובע והנרבע והמוקצה והגעבר והאתנן והמחי'
והבלאים והטריפה ויוצא דופן שהקריבן בחוץ פטור
שנ' לפני משבן ה' בל שאינו ראוי לפנ' נושב' ה' אין חייבי
עליו ג בעלי מומין בין בעלי מומין קבועין בין בעלי
מומין עוברין שהקריבן בחוץ פטור ר' שמעון אומ בעלי
מומין קבועין פטור ובעלי מומין עוברין בלא תעשה
ר' תרין שלא הניע ומנן ובני יונה שעבר ומנן ש
שהקריבן בחוץ פטור ר' שמעון אומר כני יונה שעבר
ומנן פטור ותרין שלא הניע ומנן בלא תעשה אותו
ואת בנו ומחוסר זמן ר' שמעון אומר הרי וה בלא תעשה
שהיה ר' שמעון אומר בל שאינו ראוי לבא לאחר זמן ה
הרי וה בלא תעשה ואין בו ברת וחבמים אומרים בל
שאין בו ברת אין בו בלא תעשה

לאתנן ולאת בכנו הוא מ' מחט לאחד מבמיהן ויעמוד הבני, וזיה זה שבמאל
קרבן מתין מותר להקריבו עד למחרת היום לפי שכ' לאתנן ולאת בכנו ל
לא תעמוד בינים ה' ומחוסר זמן הוא מלא מלינו לו לאחר שבולל ז' ימים
שכ' שבעת ימים יהיה עם אמו וביום השמיני תעבנו לי ובוגרך בכן ם
להמיעבו הלא שבלם מלינו לאחר בעל מומין הינו חומרים לפי ם
שהם בעזרים לחזלה וחבמים חומרים עליהם שהוא פטור הוחיל ו
ומין הראיין לבל תעזים שלא תביא זמנם הינו חומרי לפי שחין בפ
בפסלין לחזר הבערות ולפיכך יחייב ר' שמעון לבל בעלי מומין שם
שפוקדו להקריבה ונלחו לפיכך לחזרו פטור בשהקריבן בחוץ וחילו
הבמיעבו שתי החנות הללו הינו חומרים לפי שהקריבן בנוף הזבח'
לבל מחוסר זמן ולאתן ולאת בנו מהן בשהללים טעם חוץ לנופם מין ח
חולק על ר' שמעון לבן חוליבו שהוא חולק בבל וחלוח זה ם
הוא יום שכ' לא תעשון בבל מלאי לחבמו עושים שה היום ומה שחזל
בל מהן בו ברת מין בו בלא תעשה מין הדבין חייב בית ומלקות
מזה לא יבא לעולם בחו שבתורת בהתראה ובקומת ובמזות בבל ה
הבונה מהללו הזה הוא מחזרה לברת מהין לוקין עליו ומין הלבה כ
כר' שמעון בבלם

ד מחוסר זמן בין בנופו בין בבעליו אי וה ה
הוא מחוסר זמן בבעליו הוב והוכה והנדה ויולדת ו
והמצורע שהקריבו החאתם ואשמם בחוץ פטורין ע
עולותיהן ושלמיהם בחוץ חייבין הטעלה מבשר החא
מבשר אשם מבשר קדשי קדשים מבשר קדשים קלים
ומותר העמר ושתי הלחם ולחם הפנים ושירי מנחות ה
היוצק הבולל הפותת המליח המנף והמניש המסדר את
השלחן והמטיב את הנרות והקומץ והמקבל מקצת
דמים בחוץ פטור אין חייבין עליו לא משום ורות ולא
משום מבאה ולא משום מחוסר בגדים ולא משום ר
רחוץ ידים ורגלים

לפי שהקריבם לפלכה שלפני ואת שלו הקריב בחוץ ממוסר
זמן מיד: יכיב כרת כיצד ואחר שחלק לו ז' ימים או שיצאו מחוסר זמן כ
בעזרה כמו שפירשנו ואותו שלפלכה שלפני ואחר כך כיצד לך הוא זמן מחוס
כעזרה ואחר הזה שהפלכה ויוצאת ואחרו בתלמוד תני נזיר בהדיוט
זה הכלל כל שהוא בתחלת עבודתו ואחר כך נפסלה עבודתו
ז' תדיע שכל שלא היתה עבודתו ים בקרבנותיו חטאת ואשלה והמנורה ל
לפרים בקרבנותיו חטאת והכזיר לכבשים בקרבנותיו שלמים ומס
אחר שנמנו ל' שחרי שפסל שהוא מחוסר זמן אין עבודתו שלא
לפי שהן עומדים בעמידתה או בהרחקה ניתן ריחיין לקרבן שר אם
מקריבין החטאת ואשם אם הוא מביאים כשבים ואחר כך יהיו ריחיין ל
לקרבן עולה או שלמים אם היה כיצד ולפיכך אם קדם הקרבן שהכשיר
לותן והוא החטאת או שאשם ויצאו מכלל מחוסר זמן ואחר כך הקדי
כל אם שהקריב אחר כך עולותיהן או שלמיהן כאין הוא לפי שכשלי
הקרבן הזה היכן אחר זמן ולפיכך היו הקרבן דמוי והיכו מחוסר
זמן כשלין וירדו שכבר חטאת ואשם ובשר קדשי קדשים ל' זבחי ז
שלמי נכור וכשר קדשים קלים ומותר העומר ושתי הלחם ולחם ה
הפנים ומיני מנחות כהן וחטאים ואיזן נקדשים על גבי אשה ואחר ז
ניתמצה אחר כך העולה בחוץ אשר יעלה עולה או זבח ואחר ואם
עולה שרלוייך להעלות לה כל שרלוי להעלות ויוצא קונה מיוכין ס
הסמוך בסמוך שכ' בלעלה בסמוך למוצח ופותח הוא שפותח לחם הפ
המנחות כיצד שכ' שפותח פתיתם ומולח הוא כותן המלח למוצח
שכ' עלכל קרבנך תקריב מלח ואכיה הוא שכ' והקריב אותן הכוהן ומביא
הוא שכ' ומצינוהו ועוד יתכ' ארז קדרים שבריכים תכוסה והבעזה כמ'
מיכאות ומשרוי את שאלתן הוא המסדיי לחם הפנים על השלחן ס
והכיאו ראיה על שהעושה אחם מעשה מכל המעשיות שלא כחוץ ס
שיכיאו חיי כר' ממה שכ' בשלמה ביחוץ אשר ישלח עול' תן זבח תמ' מס
השלחת שהוא ביחוץ עבודה אף כל שהוא ביחוץ עבודה וכשלח' שכ' מעיין
כיון יתבאר לך כל זה ומעשה זה חמר חין חייבין עליו לא מעשה ו
זרות וכו' כל שלא עשה שום עבודה מעבודות שלנו זר אף טמא חו מ
מחוסר בגדים או שחיבו לחוץ ידים ורגלים חיבו חייב מיתה העש' ס
שלא פיסל אותו דבר ובכר בפרק ב' מסכתדיים עור וטמא ו
ומחוסר בגדים ויכיו לחוץ ידים ורגלים שם שמעו בשלא הקדש שחייבין
מיתה בידי שמים ושברנו לפיה כל ה' מקין ובתבאר בכאן שחיבו כן כ
כיצד זה שלום מיתה שלא עד שיעבור עבודה בזמנה ואח' יתחייב מ
מיתה בידי שמים שלא כל הנזכרים אין בהם מיתה ובכל שתבאר
בשאר ימות שהרבים שחייב עליהם מיתה ואותן שהרבע עבודות ח
חייב עליהם זה מיתה ואלו הם זריקה והקטרים וניסוך הסים וניסוך
היין וכשלל מה שאתי זריקה בכלל כל הסזאות פין בשלים פין בחוץ
וכן זר שסידר שני גזירי עצים חייב ואות שמקריבים עם תמידים של
כל יום כמו שבארנו בשני מיומא לפי שהן חשובים לשם בשאר

ער

שלא הוקם המשכן היו הבמו' מותרו ועבודת בבמות
משהוקם המשכן נאסרו הבמות ועבודה בבהע' קדשי
קדשים נאכלים לפנים מן הקלעים קדשים קלים בכל
מחנה ישראל

אמרו כי מה שכ' ויעלם את בשרים כני שראל שהם
שבחרות שהעבודים לעולם היכה שלח בבכורות שהרם ועד שלשה
ומותר לבעים עבודה לשקריב עולות לשם כל מקום שיהיו ושעות שלישותן
היכה בתם מיכאו אותה שכל שם אחרי שאו לפיענן ולעשות שלישותן
לפי שהיו מנוין שלח לשקריב בכל מקו' ומותר לבו לקוראתם ולשלמי
תך ישנו ושוח מה שאמר ולשלמיכם שרי ותיסור שהקריבם בכמה מ
משהוקם המשכן הוח ממה שכ' ושל פתח אהל מועד לח שכיאו וכן ש
עבודה בכהנים היה אלו משהוקם ושרי

ח

באו לגלגל והותרו הבמות
קדשי קדשים נאכלים לפנים מן הקלעים קדשים קלי
בכל מקום

הבלגל לפי היה כי היה כבוי שלח המשכן בעצמו שהיה במיכר
שלח לפי שתלה שכתוב שלשו שכחות במשכה וקוח שם לוי שחר יחח ש
עור לו כשב או עז במשכה וכן טעם בזה לפיעין אחר יביא כני ים
ישחיטל את זבחיהם וגו' ואחר שיסור שכתו' לפי שהשקה שהיתה
ובשבו לפרק ל' לרן כשנו ואותו הזמן שכאו לגלגל בשלח השקה שנות לפי
העשה זו ובאחר מיוחר שכבל מי שרוצה להקריב בשמח שהיו שלמים כמו ש
שהיו קודם המשכן שלח נאסר זה שלח כמלבר במקום שהיו המזבח
ואחה גם היה מיו שלחר מקריבים קדשים בכל מקום לפי שלח היה עם
משכה ירוש ושמעו בני לוי בפרן

ט

באו לשילה נאסרו הבמות
לא היה שם תקרה אלא בית של אבנים מלמטן וירעין
מלמעלן והיא היתה מנוחה קדשי קדשים נאכלין לפנים
מן הקלעים קדשים קלים ומעשר שני בכל הרואה

בקדש
בילה בית וכן כתוב ותכיאהו בית ה' בילה ובקדש משכן ושוח מה שכ'
ויעזום משכן בילה לפי שהיה כמו שהיכרנו ואחר שהיה עם בניין לו ש
הוח משוחה לפי שנתייעבו ולח היה עם בניין שלח לשקרי
בבמות לפותחיה עם משחה ושוח היה עם כי לח כתוב עד עתה חל
המשוחה משכן ומכלן רמיה שבשעה שיגיעו אליה היה לחם עליהן לשקרי
בבמות ובבר ידעת ממשכר פני טעון הכתת מקום לובל לם הזכירו
כעזכר הבלגל לפי שלח נתחייב לח בשעשר עד שבכנסו את הארץ ו
ונלקחה אחר יד שנה ושבכבשו ולחרן ז' שבכשו וז' אחוקו וחזרו הוח
הוח שעשה לחל מועד בגלגל אחר כך בנו הבית בבילה ועמד עד מ
מכובו ושבע שנים ברויח בתיכו ב' מלחת ובט' שכי ועברו בכל הארץ ח
כוח שכל זמן שעומד חני כיחוק ורוחה כוח רבר הן קבוע מניח לו
מיחבל בחותו מקום קדשים קלים ומעשר שני וזו הקבלה ולין קפק ס
שהכניסים שרוי לחוכו הבית עשו זה ולמיריהו ומכלו זה למה שכ' הן
תעלה עולותיך בכל מקום אשר תריח מי שתה משלה חבל שתה חכ
בכל מקום שחתה רואה

י

באו לנוב ולגבעון והותרו הבמות
קדשים נאכלים לפנים מן הקלעים קדשים קלים בכל
ערי ישראל

אחר שחרב מקדש בילה בשנות חב ומיכו שקיבו חזקת
ועבר שבשתה במדבר כנוב אחר כך חרב נוב שקמו אותו בגבעון י
ועמד בגבעון ובנוב כ"ג שנה ובתוך זמן זה היתה שיקר לם מותרת
בבמות לפי שבילה היה המעוכה שרוי חליה הבתוב וירו שלם היה ק
שבחלם כמו שבכאר ואמר בחיסור הבמות כי לח בחתה עד עתה חל
המנוחה וחל הבחלה ואילו היתה כוכת הבתוב לומר עד עתה ס'ובעז
חל המנוחה חברו הבמות לעולם לח היה חומר חל הבחלה חבל ק
הבוכח כי מאחר שהביעו למנוחה נאסרו כל הבמות ובין שהביעו חל
שבחלה נאסרו גם בן והקרוים שהן חותרות בין שהמנוחה והבחלה ו
והוח שה שאמר למה שלקח הבתוב ליתן היתר בין לזה ובתוך ה
הזמן שהיה שהקדם בבילה והיכה בית ושלם היתה העבודה בכוב ו
ולח זכר מעשר שני לפי שהוח נאכל בכל המקום שבחלים קדשים קלים
לעז לם ולפי שהיה מותר לשן להקריב בכל מקום בחותו זמן הותר
לשן גם בן לאכל בכל מקום והוח שה שאמר קדשים יכלים בכל ערי
ישראל ואי לחשבר זה שהרי קדשים לפי שכ' שהן במקום קדוע תאכל
בחבר לאכל מועד וכזמן שהיו מותר לאכול קדשים קלים בכל מקום י
יהיה המעשר טעון הבחת מקום והוח שה שאמר לח יוכל לאכול כ
בשעריך מעשר דגנך וגו' ולח נאמר בזמן הגלגל בכל ערי ישראל לפי
שלח היו לישראל עריין עריים כראוחן אכל היו עסוקים בכיבוין

יא

באו
לירושלם ונאסרו הבמו' ולא היה להם עוד היתר והיא
היתה נחלה קדשי קדשים נאכלים לפנים מן הקלעים
קדשים קלים ומעשר שני לפנים מן החומה

בקדש ירושלם
בחלה להכחת קדושתה ועבידתה לעולם ועליה אמר הבכיה ובחלה
לח ישוב לפי שהמר בהתחלת דבריו עקם. בחל בירושלם לפכיכתו

ח זר כך אמר שמקלח ישמור העם הזה לאחר כאחר כן המקלח מהוה ח
אחר כאחר כונס כן שכ' כי כאחד ם בבין עון כ' יעקב כאחר לו יק' וגו' כי
לא יעוש ם את עמו וט' וכי יאר נודל מעלתך אמר זאת מכאחר עדיו ע
עד וגו' ועיין לבעי' מן הקלעים לעבר מבתלי העזרה כמו שבארתי ם
פעמים רבות

יב כל הקדשים שזקדישן בשעת איסור במות
והקריבו בשעת איסור במות בחוץ הרי אלו בעשה
ולא תעשה וחייבין עליהם כרת הקדישו בשעת היתר
במות והקריבו בשעת איסור במות הרי אלו בעשה
ולא תעשה אין חייבין עליהם כרת הקדישן בשעת
איסור במות והקריבן בשעת היתר במות כרת הרי אלו
בעשה ואין בהם בלא תעשה

פעמים בלא תעשה שעבר על
מנות עשה ועל מנות לא תעשה שם השמר לך פן תעלה עולתך וב
ובכה כאחרו בפוף מכות שהעקד ביחידי כל מקום שם כן אמרו ם
ואל היכו אלא מנות לא תעשה ואשבחים על עשה הוה מה שם שמא
תביאו שלמיכם וג ואחים אלא יקריב אלא במקום שיכאר ומשקדי
תלמודינו למה הכא מכלל עשה עשה ובכל כאחרו זה כיכות ומכו
וחייבין עליהן כרת לפי שהקדישו בשעת היתר כמות ולפי שקריב ם
מתנן אחד כאחן היכו חייב בלוש ואיכו חייב כרת אם הקריבן כאחן אלא
על הקדן אחם הקדישו בשעת הקדישו כאחן מי ש כרת כמו שזוש ב
במדבר כזמן שזוש אסור להקריב כאחן ' ואשרק השלמי עאמר כי
הרי אלו בעשה לפי שזוש בשעת איסור הכמות ולא הקריב
אז בהקדש ואחיל והקריב אחן למקדש כבר עבר על אם שם שזוש ת
תביאו כאשר אכאחרנו

יג אלו קדשים קרבין במשכן קדשים
שהוקדשו למשכן קרבנות חציבור קרבין במשכן ו
וקרבנות היחיד בבמה קרבנו היחיד שהוקדשו למשכן
יקרבו במשכן ואם הקריבו בבמה פטור מה בין במת
יחיד לבמת צבור שם מיכה ושחיטת צפון ומתן סביב ות
ותנופה והגשה ר יהודה אומר אין מנחה בבמה וכיהן
ובגדי שרת וכלי שרת וריח ניחוח ומחצה ברמים ור
ורחוץ ידים ורגלים אבל הומן והנותר והטמא שוין
בוה ובוה

כבר זכרנו שזוש זמן אים בו מעכן ומקריבין בכמות
ויהודי עבו שאין מקריבין ת כאחרו זמן אלא קרבנות יחיד ועל מנת
אלא שתבא עליהן להקריבן כמעכן ואלו הדברים שאמרנו לא היו
אלא בכמות צבור ואמר בכל מקום זמן זכרון ם אבל זכרון ם אי
זכרון קדש אבל מועד כאמר בשמיכה בפרשה ק ובאמר
ל כי ם ובאמר ושמך ידו ובאמר בשחיטה בשון בעוכה לפני ה ובאמר
בתוכת סביב וזרקו את הדם על המזבח סביב ובאמר כתנופף ת
תנופה לפני ה ובאמר בתוכה והגישו אל המזבח ובאמר בכהן בכלי
ברת לשרת בקדש ובאמר בכלי ברת יקריבו כם בקדש ובאמר ק
ריח ניחוח אשה לה ובאמר מעשה לחמים קוה ברוסים כאחי גבוה אל
מזבח הזהב ובאמר בקדש כמו שבתבאר שם ויהיתה קרשת שר
אחי הזבח ובאמר בקדש ישים ורגלים בכאש אל אכל מועד יכאכן
מים ובגין מה שאמר בזמן זוה שיבשיל המחשבה בזמן ויהיה שבול
כמו שזכרנו בפרוש כשרק הב' מזו שמשבתה ומה שאמר הטמא ע
בביתו שהיו מקריב טמא משני אחוה זה לפי שזר הוה כשר בכמה ק
קשיא כמו שזכר בחמרו כיהן בשרי ברת ובו ובן פרש התלמוד

רחיתי לקדישם גם כן למשכתא חזות שקדמות אחי שעשיתי לזבחים
ואומר שהמפחות מתחלקות חלוק רחמן לבעלי חלקים יש מנחה שם
שבאחרת עם שקרבן ושיש בהם עמיו וזו היא נקראת מנחת נסכים ולי
לשבר לאותו קרבן לשיות שכל עשרים ים מנחה שקיש מנחה כשבי ש
עגמים לל שאיכה מנחת נסכים היא טולה עבור ויהיד ואחרוכו כבר
בהרבו בשקדמות שם משבת זבחים שבל מיני שקרבנות קרבנות נבו
ושקרבנות יחיד ר עולה ואטאת ואשם ושלמים ואלו הד מיכן נקריבים
מחמשת מיני בעלי חיים מן הבקר והצאן והעזים ושתורים ובני יונה
אחו שבאחרו שם תחיסין ואחיר שהם שקרבן שקריב היכו טעון מנחת
נסכים בשום עכין וכתוב בספרי יכול עולת שקריב טעון נסכים תל
מן הבקר או מן הצאן וכן כתוב בפרשת בהבי לפי שם כ בפרשה נסכי
כרב או בקרבה או במועדיכם ואחיר שם הבא בבר או שבקרבה טעון
נסכים יצא חטאת ואשם שאמרת שחין להן בשר וכן בפרשה ומעשה זה
חין מחייבין נסכים לא שכאמר ולא תעשו בחמה ולא קשיא לפי שחין
ל מחין בה בבית ובכרה וחפש עליה בידיד אבל אלו שקדימו של עולת
בחמה וכל קרבן שלמים הוה טעון נסכים בין שחן קרבנות נבור
בין קרבנות יחיד וחטאת ואשם לחשם חין חייבין בנסכים זולתי חטאת
מצורע או שאמרו בלבד בחן שבאחר עבודו וקרבי שבקרבו חטאת כ
נסכים הוה שלת בלול בשמן זית וכשבים הוה חיין שמקריבין עם ק
קעלה או השלמים גם כן ג' מה שבאמר חין להביא בנסכים זולתי
לכל הל שקלת בלול והיין בכים דרך שנבררו בשמות לפי שחין
חיין בה בלח שלת ולא שלת בלח יין וכלן תבשיל קדבן לל קעלה ו
והשלמים כמו שבארנו ומה שאמר שמייב להביח עם השעלה מן השלת
חיין הוה בעבור שמביחים עם השלמים ושעור זה אחלק ויתחלב ויתב
כמי שני הקרבן והן ג' עשרונין השעור חי עשרים
קקרבן ממין שעוים וחין הפרש בין גדול לקטן חו מבעדי שבאן
לל עיכים בבש בין שבתו בשחת בשבים שעונן בל ת מקן בין שבן
רבים או מעשים עשרון שלת בלול בשמן רביעית יין לבשך ניבשית
הרין בין שקרבן עולה או שלמים
ואם העולה חו השלמים מעדלי שבאן ושוו שבקדש לילו תשה שמכחה
שחייב בם שכי עשרוכי בלול ברביעית הרין והוה השיעור הב' שמכח
בשבים שעשיר שב הוה שתחת השעלה או השלמים ממין שבקר ואין
שדים בין גדול לקטן ושמכחה שרחויה לבל קרבן שבשם עשרונים כ
בלול בשמן חצי הרין יין לבשך חצי הרין והשיעור הזה שבבל בעי מ
מעיין הקרבנות בין שהן על יחיד או שב בקר אחר שחמכחה בשבם
אחר תעשו שבה תעשו לא שמכחה שרים ואין אוש דבר יוצא מבלל זה ו
ואין מניחין עליהן ואין נודעין מהן זולתי שבשם שמקריבין בשבי ש
שב חב שמנות י שבשת העומר שהיו עולה בחו שבאחרנו מה שבתו ע
עליו בתורה שתשת מנחתו שבי עשרונים בלולי בשלישית הרין שמן
ושבשים שחייב שהן רביעית הרין יין בחו כל שבא ושם כן שבלל ם
חצות תשעה מצורע ואשמו שעם כל ת מעניכן בין עשרון לבי שקרבן ו
מצורע בחו שבאחרנו הוה חלק ת מן המנחות ויחלק הב' שם המנחות שם
שחיכם תלוין בקרבן וה ן שבי מינים מנחת יחיד ומנחת כבו ומנחת
כבו ב' ת' מהן עומר התבופה והוה שקדים בינם שבי שב חמנות ו
ועשר יתבארו בל מסבתו כ מסבתא זו ומקריבין ממנו קומן לובי ם
המזבח ואוכלין שבשים הנותר והמנחה ושבייה שתי שלחם והוה ם
מאכילין אותה י עברת ובבר זכרנו אותה בתחלת זבחים אמר רח
רחמנא עלים ממוסכותיכם תביחו לחם תנופה וקרחם מנחה שב כ
בקריבכם מנחה חדשה לה בשבועותיכם והמנחה שב לחם השבים
שאוכלין אותן הכהנים בבל יו מסבת ושם יו חלות שבי עשרונים יהיה
החלק הוה ואלו השלמים דומין את התנופה חבל לח תאכל שם בחת כ
בתנופה כמו שבתבאר בז' מסבתא זו ומנחת יעשה לבדה מתחלקת לחמשה
חלקים כמו שבתבאר במסבתא זו ומנחת יחיד מתחלקת לחמשה

פרק ראשון כל המנחות שנקמצו שולא עלו לבעלים כשרות אלא שלא עלו לבעלים

משם חובה חוץ ממנחת חוטא ומנחת קנאות מנחת חוט ומנחת קנאו שקמצן שלא לשמן נתן בכלי והלך והקטיר שלא לשמן או לשמן ושלא לשמן או שלא לשמן ולשמן פסולות ביצר לשמן ושלא לשמן לשם מנחת חוטא ול ולשם מנחת נדבה שלא לשמן ולשמן לשם מנחת נדבה ולשם מנחת חוטא

כתן קמיצתה ממחה תחת ג חזיזה מקדכנות
וכבר הקדימנו כתחלת זבחים שכל הזבחים שנאמרו סלת לשמן כ כשרין מן החטאת ומתמי כמנחת קנאות היא ומנחת זכרין מ מחטאת עון ולפי שזכר בה עון עשו תותה כמנחת חוטא וכבר ידעת מה שם במנחת חוטא שקמצן חטאת ועניין מה שם כשרים שיהא מותה כשאינה כמו שמתחלה כזבחים ומה שאמר כל המנחות הל מ מנחות שקמצן שלא לשמן שמתחלה מה שאמר כל המנחות שלא ל לשמן שקמצן שלא לשמן שלשם שמתחלה לא מקמצן אלא לשם שלשמו

412

ריבה שמנה וחסר שמנה חסר
לבונתה פסולה הקומץ את המנחה לאכל שיריה בחוץ
או בזית משיריה בחוץ להקטיר קומצה בחוץ או בזית
מקומצה בחוץ או להקטיר לבונתה בחוץ פסול ואין בו
ברת ד לאכל שיריה למחר להקטיר קמצה למחר
או בזית מקומצ למחר או להקטיר לבונתה למחר פגול
וחייבין עליו כרת ה וה הבלל כל הקומץ
והנותן בכלי והמהלך והמקטי לאכל דבר שרבו לאכל
ולהקטיר רבר שרבו להקטיר חוץ למקומו פסול וח
וחייבין עליו ברת ובלבר שיקרב המתיר במצותו
ו כיצר קרב המתיר במצותו קמץ בשתיקה
ונתן בכלי והלך והקטי חוץ לומנו או שקמ חוץ לקומו
ונתו בכלי והלך והקטיר בשת"ק או שקמץ ונתן בכלי
והלך והקטיר חוץ לומנו זה הוא שקרב המתיר במצוונו

שיעור המתן שיהא לוי לעמרין לפיכך מה שכ"ריבה ממנה שיהא מ
מצני לוגין ומעלה לכל עמרין ומיסר שמנה שיהא פחות מלוג וחיסר
לבונתה פלא יהא כה פלא קורט לבונה כלבר חבל אם היו שני בני ק
קרטין כשרה וכן אם ריבה לבונתה והוא שיהא מצני קריטין שלבונה
ולמעלה בעמרין היה פסולה ודע שקמינת המנחה היא לעניין המנחה
כמו שהמיתה לקדשים לעניין קדשים ונתינת הקומץ בכלי שרת כמו
קבלת הדם וההלוכה כמו ההולכה והקטרת הקומץ בכו נה כמו שריקת
הדם והקומץ והלבונה עצמה הן כמו הים והשיורים מן המנחה ו
והשיריס מן המנחה
כמו המותר בכשר הזכח שהוא לבעל והשם שהיתה לומר בזכחים פ
פרטה כך היתה אומר במנחות הקומץ והנותן בכלים והמלוק והמקטיר כל
מעשה בכשר חבירו ולפיכך הפסול שילרע בזכח במחשבה פיגול כ
בשעת עשייה פ' מקלו הר עבודות הוא כמו שפסול פיגרע במנחה
במחשבה הרומה למותה שהיתה גם כן בשעת עשייה פ' מקלו הר מ
מעשית שהגיעל ויקרב כן תן תנו נריכין בכל מקר הפרק הזה
לפרש שום דבר כל עקר לפי שכל הלן העבריים כבר נזכר כל הדומה
לזה בפרק כ' מזבחים ובחרנו שם כל עמין משם תכלית שביחו תעיין
שהוא במקום הזה לפי שכל דבריהם בו טורח כלי תועלת וכן עשה
התלמוד גם כן שלא דבר על מחנית הפרק לפי שהיה מבואר ממנה פ
שנזכר למעלה

ביצד לא קרב המתיר במצותו קמץ חוץ למקומו ו
ונתן בכלי והלך והקטיר והקריב חוץ לומנו או שקמ חוץ
לומנו ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ לומנו או שקמ חוץ
לומנו ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ למקומו מנחת חוט
ומנחת קנאות שקמצן שלא לשמן ונתן בכלי והלך ו
והקטיר חוץ לומנו או שקמץ חוץ לומנו ונתן בכלי וה
והלך והקטיר שלא לשמן או שקמץ ונתן בכלי וה
והקטיר והקריב שלא לשמן וה הוא שלא קרב המתיר
במצותו ח לאכול בזית בחוץ ובזית למחר בזית

למחר ובזית בחוץ בחצי זית בחוץ ובחצי זית למחר ב
בחצי זית למחר ובחצי זית בחוץ פסול ואין בו ברת
ט אמר ר' יהודה זה הבלל אם מחשבת הזמן
קדמה למחשבת המקום פגול וחייבין עליו ברת ואם
מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן פסול ואין בו ב
ברת והבמים אומרים זה וזה פסול ואין בו ברת לאכל
בחצי זית ולהקטיר בחצי זית כשר שאין אבילה וה
והקטרה מצטרפין
כל זה מבואר לך בפרק שני של זבחים ואין הלכה
כר' יסודה
פרק שני הקומץ את המנחה לאכל שיריה או
להקטיר קמצה למחר מורה ר' יוסי
בזה שהוא פגול וחייבין עליו ברת להקטיר לבונתה
למחר רבי יוסי אומר פגול ואין בו ברת והבמים אם
פגול וחייבין עליו ברת אמרו לו וזה שנה מן הזבח אמר
להן שהזבח דמו ובשרו ואמוריו אחר ולבונה אינה מן
המנחה
כבר זברנו מהקומץ והלבונה פמו החלוקים מן הזבח וכבר
נתבאר בשני מזבחים פמה חסב להקטיר לבונה למחר עתה כמו
הקנינ החלוקים שמותה מכחה מין חייבין על הכילתה ברת והקטר
עליו מה שכה מן הזבח הסיב לבונה חייבו מן החכחה ר' יוסי מ
ממין החכחה כמו הקומץ אבל קנה מכלל תותרי החכחה ודעת ר' יוסי
שהין המתיר מעכב את המתיר ולפיכך לה תפסל מחשבתו על הלבונ
בשעת קמיצה וחכמים חולקים על המתירי מעכב את המתירי וזיכה ר
ללה הקריב בחר מכה ולפיכך נתן הכל בכלי ה' היה פגוף ה ומפסל
קנתן לקנתו כמו לחמור' הוכח ובכר בחדיו כשני מזבחות עכין ה
הקבול והזיכוי נהין חבר נריכין לחזור ולפרטן כל זמן שנזכר חותו ו
והלבה כחכמים
כ שחט שני בבשים ולאבל אחת מן החלות
למחר הקטיר שני בזכין לאבל אחר מן הסדרים למחר
רבי יוסי אומר אותה החלה ואוזו הסדר שחושב עליו
פגול וחייבין עליו ברית והשני פכו' ואין בו ברת והבמי'
אומרים זה וזה פגול וחייבין עליו ברת נטמאת אחת
מן החלות או אחר מן הסדרים ר' יוסי אומר שניה
יציאו לבית השריפה שאין קרבן וזבור חלוק והבמים
אומרים הטמא בטומאתו והטהור יאכל
כבר בחרנו בהקדמה
המסכתא חלות מיום עברית מכיחים עתי חלות קשן עם יב בעלי חיי'
כמו שב בהקדמת זבחים ואת שב' הקדכותם על הלחם ל' עניו ומ
ומחמתו ומכלל מותן הקדכותם שני בבשים ושם בלמי' כמו שבחרנו
בתחלת זבחים ושני הכבשים שם מחכיחים חותן עם שתי הלחם ב
בשעת התנופה שב' עליהן והניף הכהן חותן וגו' על שני בבשים וג'
לפיכך בשתמיע בבשי עברית ל' בשם הלו שני הכבשי' שהם בלמי'
ומתרית בל הקרב ביום הזה הן עולות וניטלות וכן בשתמיע שתי
הלחם הן לחם בלבר מיזכור עם בבשים בחי זה מקום מיחיה הרחיו
בן הל הלה שתי חלות וכל ל' מהן יקריב חוץ מכל לחם הבניח מחר
עליו הכתוב מיחה שתי מעשרות שב נאמרו מתן שתים מעשרות עם
המעשרת ומיחה בל הקטרת כלי שיש בו לבונה שב' וכתה על ה
המעשרת לבונה זכה וכיון שם אותו הכלי תרבה בשותיו בזיכוי ו
ואת הלבונה בשרת בלי שב' בה ויצתה ללחם לאחרים ויאכל הלחם
כמו שב ויצתה לאחרים ולבניו ואכלוהו במקום קדוש ולחם הבניח ה
הזה מיהו בלאכל הלה כיום הכתת בלבר ל' כל יום הכתת כמו שבחר
ביום הכתת ביום הכתת יעריבנו ושתי הלחם נאכלות יום עברית ו
והין מביחין ממנו למחר לפי שהן מנחה וה מנחה בלחר בה קדש קד
קדשים היה בחטאת ובאשם

וכבר כ' לרבינו בחיבורי שמחשבות וחלשם אין מחזירים לזרן ל
למחר רק מחבבים ליום ולילה על מנת כן יומי לאמר שמתי הלחם וכן
שתי סדרים ומה שמסלקה מהמחבצה מעמידין בחזן לומני הוא הסבול כ
בלבד וחכמים אומרים לפי שמעמידין קרבן תודה שתי הלחם וכשבי ם
סדרים אין כאן בזיון מ' והכל פגול

ומחלקתן יהודה עם חכמ' בעומאה ליכא שלא שם בעומאת מ' מקן קודם
זריקת הדם לזרקות הקטורת הכזיכים חלה שם בעומאת אחד הקטורת כ
הכזיכים לזן לאחר זריקה דם הכבשים הכל מודים שהטומאת בעומאתן
והטעור יאכל ומחמרין תלמיד עריך בפ' ר' יהודה שאין קרבן נכור חלוק
לכל הענין הכלה מכלו ואינו שומך מותן לכתוב ולא מצא מותן בהיקש
והלכה כחכמים כשתיקן

ג **התודה מפגלת את הלחם והלחם אינו**
מפגל את התודה כיצד השוחט את התודה לאכל ממנה
למחר היא והלחם מפוגלין לאכל מן הלחם למחר הלחם
מפוגל והתודה אינה מפוגלת הכבשי מפגלין את הלחם
והלחם אינו מפגל את הכבשי כיצד השוחט את הכבשי
לאכל מהן למחר הם והלחם מפוגלין לאכל מן הלחם ל
למחר הלחם מפוגל והכבשים אינן מפוגלין

כבר ידעת מקרבן שלמים שמקדישים עמו לחם בקרן
תודה כמו שנאמר הם על תודת קרבנו ועוד יתבאר ענין הלחם ם
ותקון ומיעוטו במסכת' חגיגה ומלחם הזה עבר לחר השלמים וכן שתי
הלחם הולכות לחר שני כבשי' וכשיפסל אחד יפסל השנה בפסולותן
הם לידע השפעל בהלכים מחדישם שהוא הלחם לכדו פסול ויקיש ם
השקר שחמי יין הולך שהוא קדש עומד בשלימותו ושמיענו שקדש כ
בשניהן יחד שהן כענין הזה

ד **הובח מפגל את הנסכין משקדשו**
בכלי דברי ר' מאיר והנסכין אינן מפגלין את הובח ביצ
השוחט את הובח לאכל ממנו למחר הוא ונסכיו מפוגלין
לוזקריב מן הנסכין למחר הנסכין מפוגלין והובח אינו מ
מפוגל

כבר כתבנו בהלכה הנ' מפרק הר' מזבחים
שנסכים קדשן אין מתפגלים לל אין חייבים עליהן מפני פגול ובתבנו
מהיזה טעם ושר מתיר הוא האומר מתפגלים שפני שדם הזבח מותר
ליקרב כמו שבתבנו שם וכבר תירצנו שאין הלכה כר' מתיר

ה **פיגל בקומץ**
ולא בלבונה בלבונה ולא בקומץ ר' מאיר אומר פגול וח
וחייבים עליו כרת וחכמים אומרים אין בו כרת עד ש
ש פגל את כל המתיר מודי חכמי לר' מאיר במנחה חוטא
ובמנחת קנאות שאם פגל בקומץ שהוא פגול וחייבים
עליו כרת שהקומץ הוא המתיר שחט אחר מן הכשבי
לאכל שתי חלו למחר הקטיר אחד מן הכוכין לאכל שנ
סדרים למחר ר' מאיר אומר פגול וחייבים עליו כרת ו
וחכמים אומרים אין פגול עד שיפגל את כל המתי שחט
אחר מן הכבשים לאכל ממנו למחר הוא פגול וחבירו
בשר לאכל מהברו למחר שנהם בשרים

ענין פגול בקומץ

ולא כלבונה הנה מיפסיד המחשבה ויעשה לותה מחשבה הפגלת כ
כמו שזכרנו אבל תהא המחשבה הזאת בשעת הקמיצה וכבר בתבאר
לך שקמיצן ולבונה הן המתירין סדרים בהלכה ל' שקן נאמרים בכלל ו
וזו יהיו שלשה מתירים בהלכה ואמרו קמיץ מתיר מתיר מתיר
בהלכה מפיהת חלוי ברוב ו וזהו דבר שאמרו וכבר בתבנו בפרק ק
הבני מזבחים וברבינו שמתנחי הסבול לשפעיר המחשבה בהתירים
הזאת ואנו שם שאמר בלבד בשקר המתיר במנחתו כמו שבתבנו שם
פירוש הענין הזה ודבר תורה ב מנחת חוטא מנחת קנאות שקן כתים
בלה שמן ולבונה ואין להן מתיר זולת קמיץ שקמיץ מכוחר הוא גב'
פני כבני עשרה שפחיטת שניהן מתיר שתי הלה לשחיטה וכן קטר
פני כהיכי תתיר לחם השניים לשחיטה ולשיבך יהיה השניים הוא והבזך ם

וכבר כ' לרבינו בחיבורי שמחשבים שמחטאת וחלשם אין מחזירים לזרן ל
למחר רק מחבבים ליום ולילה על מנת כן יומי לאמר שמתי הלחם וכן
שתי סדרים ומה שמסלקה מהמחבצה מעמידין בחזן לומני הוא הסבול כ
בלבד וחכמים אומרים לפי שמעמידין קרבן תודה שתי הלחם וכשבי ם
סדרים אין כאן בזיון מ' והכל פגול

ומחלקתן יהודה עם חכמ' בעומאה ליכא שלא שם בעומאת מ' מקן קודם
זריקת הדם לזרקות הקטורת הכזיכים חלה שם בעומאת אחד הקטורת כ
הכזיכים לזן לאחר זריקה דם הכבשים הכל מודים שהטומאת בעומאתן
והטעור יאכל ומחמרין תלמיד עריך בפ' ר' יהודה שאין קרבן נכור חלוק
לכל הענין הכלה מכלו ואינו שומך מותן לכתוב ולא מצא מותן בהיקש
והלכה כחכמים כשתיקן

ג **התודה מפגלת את הלחם והלחם אינו**
מפגל את התודה כיצד השוחט את התודה לאכל ממנה
למחר היא והלחם מפוגלין לאכל מן הלחם למחר הלחם
מפוגל והתודה אינה מפוגלת הכבשי מפגלין את הלחם
והלחם אינו מפגל את הכבשי כיצד השוחט את הכבשי
לאכל מהן למחר הם והלחם מפוגלין לאכל מן הלחם ל
למחר הלחם מפוגל והכבשים אינן מפוגלין

כבר ידעת מקרבן שלמים שמקדישים עמו לחם בקרן
תודה כמו שנאמר הם על תודת קרבנו ועוד יתבאר ענין הלחם ם
ותקון ומיעוטו במסכת' חגיגה ומלחם הזה עבר לחר השלמים וכן שתי
הלחם הולכות לחר שני כבשי' וכשיפסל אחד יפסל השנה בפסולותן
הם לידע השפעל בהלכים מחדישם שהוא הלחם לכדו פסול ויקיש ם
השקר שחמי יין הולך שהוא קדש עומד בשלימותו ושמיענו שקדש כ
בשניהן יחד שהן כענין הזה

ד **הובח מפגל את הנסכין משקדשו**
בכלי דברי ר' מאיר והנסכין אינן מפגלין את הובח ביצ
השוחט את הובח לאכל ממנו למחר הוא ונסכיו מפוגלין
לוזקריב מן הנסכין למחר הנסכין מפוגלין והובח אינו מ
מפוגל

כבר כתבנו בהלכה הנ' מפרק הר' מזבחים
שנסכים קדשן אין מתפגלים לל אין חייבים עליהן מפני פגול ובתבנו
מהיזה טעם ושר מתיר הוא האומר מתפגלים שפני שדם הזבח מותר
ליקרב כמו שבתבנו שם וכבר תירצנו שאין הלכה כר' מתיר

ה **פיגל בקומץ**
ולא בלבונה בלבונה ולא בקומץ ר' מאיר אומר פגול וח
וחייבים עליו כרת וחכמים אומרים אין בו כרת עד ש
ש פגל את כל המתיר מודי חכמי לר' מאיר במנחה חוטא
ובמנחת קנאות שאם פגל בקומץ שהוא פגול וחייבים
עליו כרת שהקומץ הוא המתיר שחט אחר מן הכשבי
לאכל שתי חלו למחר הקטיר אחד מן הכוכין לאכל שנ
סדרים למחר ר' מאיר אומר פגול וחייבים עליו כרת ו
וחכמים אומרים אין פגול עד שיפגל את כל המתי שחט
אחר מן הכבשים לאכל ממנו למחר הוא פגול וחבירו
בשר לאכל מהברו למחר שנהם בשרים

ענין פגול בקומץ

ולא כלבונה הנה מיפסיד המחשבה ויעשה לותה מחשבה הפגלת כ
כמו שזכרנו אבל תהא המחשבה הזאת בשעת הקמיצה וכבר בתבאר
לך שקמיצן ולבונה הן המתירין סדרים בהלכה ל' שקן נאמרים בכלל ו
וזו יהיו שלשה מתירים בהלכה ואמרו קמיץ מתיר מתיר מתיר
בהלכה מפיהת חלוי ברוב ו וזהו דבר שאמרו וכבר בתבנו בפרק ק
הבני מזבחים וברבינו שמתנחי הסבול לשפעיר המחשבה בהתירים
הזאת ואנו שם שאמר בלבד בשקר המתיר במנחתו כמו שבתבנו שם
פירוש הענין הזה ודבר תורה ב מנחת חוטא מנחת קנאות שקן כתים
בלה שמן ולבונה ואין להן מתיר זולת קמיץ שקמיץ מכוחר הוא גב'
פני כבני עשרה שפחיטת שניהן מתיר שתי הלה לשחיטה וכן קטר
פני כהיכי תתיר לחם השניים לשחיטה ולשיבך יהיה השניים הוא והבזך ם

הוי מקנת מתיר ומתר שהלכה מכנתר לנמי שמכין מה שזכרנו ואין ג
הלכה כר' מתיר

פרק שלישי הקומץ את המנח לאונן דבר שאין
דרכו לאכל להקטיר דבר שאין ד
דרכו להקטיר כשר ר' אליעזר פוסל לאכל דבר שדרכו
לאכל להקטיר דבר שדרכו להקטיר פהוח מבזית כשר
לאכל כהצי זית ולהקטיר כחצי זית כשר שאין אבילה ו
והקטרה מצטרפין

דבר שאין דרכו לאכל פקומץ שהלכה ויבר שאין
דרכו להקטיר השדים וכבר זכרנו שם שבתנד שהלכה הזאת בפרק ב
מזבחים וכבר הודעתיך שבני מזבחים שלא יחא הדנין שהתבאל שגול
עד שתחא המחשבה לאכל דבר שדרכו לאכל ולהקטיר דבר שדרכו ל
להקטיר לאכל תן לומנו וזהו שם שנ' וחם שחטל יאכל ויבר זכר ם
שלמי שהוא רחוי לאחילה ר' אליעזר מכיח רחים שמם שחמר שחטל
וכבר כתבנו שבתתי חבילות שכתוב מזבר ח' חבילת חדש וח חבילת
מזבח ולפיכך לומר ר' אליעזר לח חבדיל שהוא הסתוב זה לזה שלח לנמר לך
שמחשבים חבילת חדש לומנה וחבילת מזבח לחדש נחבזים לומן
שלח חבר לומן חלח לומר לך שם חבילה בפנית חף הקודש בכנית וח
והלכה כחכמים

ב **לא יצק לא בלל לא פתת לא נלח לא הנף**
לא הניש או שפתתן פתים מרובות ולא משחן בשרות ג
נתערב קומצה בקומץ הוברתה במנחות כהנים במנחת
כהן המשיח במנחת נסכין כשרה ר' יהודה אומר
במנחת כהן המשיח ובמנחת נסכין פסולה שוו ב
בלילתה עבודה וזו בלילתה רבה והן בולעות זו מזו

לומר ריחמנא
מן שמחח מנרסה ומשמנה ולומר נרס ושמן מעכבים וכן הלכה מי
שחסר בלעדיו לל טיחה עם הקומץ כמו שזכרנו חמ' קרבן טענן חלה
ומין כל שמחח טעונה חלה וכן כל שנדר שמחח לשריפה ה
מי שם ר' בלח חלה חלת שעים בלבד וזה הלכה וכן הדם קומר מעל
מנחתך ונח מעל דמך וקבלילה והוח בלילת הסלת בחמתו ם
הכנוך עליו קוח כח לשמלים מנוך וחינו מעיב ומה שומר בכהן לח
יהן ולח כלל לל לח יניך בהן ולח חלה בהן חלה זר קיל בשרה לפי ם
מעשה בירינו שהקמיצה ולילך מנחת כהונה וכבר זכרנו לך בפרק מ
מסכת זבחים שחלו קדשי קדשים מין חייבים עליהם חפנו זרות וכבר זכ
זכרנו שהגשנה הוח שיהן הקומץ בכפר חונך של קרן דרומי' מערבי'
ומה שומר שהין מרובות לל שיהו חתיכות הלחם גדולות כשיעורין לח
יהיו כעוות הלחם הפלם שחינו מכונע ולח כעורת המגורד ועוד י
יתבאר לך מין מומים לחם המנחה בשמן ולפיכך לח חמחן וכבר כ
בחרנו שתחלת המסכת ה זחת שהקמיצה כלן בשר' וכן מנחת כהני'
כשרפת הלה וכן מנחת כהן משיח ומנחת נסכים בשרפת הלה ולפיכך
הם שתערבו קהין עם קהן קהן כשרה לפי שהיה הלה לשמוך זו הלילתה
עבודה לל מנחת קהן משיח הו מנחת נסכים וזו הלילתה רבה לל כל ה
הקומות שבתערבו קומציהן במנחת כהן גדול הו מנחתו נסכי וכיוצ'
זה שמנחת כהן משיח שמקה רב עד שתקנעת בו שנחמי בתורה שלים
על מחבת שמן תעשה מרובה' תביחנה ועניו הרבוכה שתחה שקועה
בשמן ואח' שהוא מנוסף לה שלמת לומי יותר על חוזמן שבתבאל
בו כלי שינוף עליה כשיתן הלם לעניו קהן רבישית ההין לחדבו שמה
שם' כה הלת מנחה תמיד חמרו הרי היו לך במנחת תמידי' שהיו רב
רבישי קהין לעשרון ומנחת נסכים שנני שמר שהיו שני קהין שהי לעניו בש
בעשרון בנסכי קהיל ונסכי שור שמר שבחר בתחלת מסכת חזחות וע
ושחר המנחות הוח לוב לעשרון ושם רבה שמנה פסולה כמו שזכרנו
פרק הח' וכבר נתבחר שבלילת הקומץ הוה שחות מבלילת נסכים ו
בלילת מנחת נסכים שחות הרבה מבלילת כהן משיח ומיה שחמר ר'
יהודה במנחת כהנים במנחת כהן משיח שמנחת נסכים פסולה לל
מנחת כהני' שיהו בעבודה שהיו מנחת כהן משיח ובלילתה עבה
שמן שבחר בתחלת שהמסכת הזחות נחמבר שהי חי זו היו מנחת כהן

לבונתה פטולה הקומץ את המנחה לאכל שיריה בחוץ
או בזית משיריה בחוץ להקטיר קומצה בחוץ או בזית
מקומצה בחוץ או להקטיר לבונתה בחוץ פסול ואין בו
כרת ד לאכל שיריה למחר להקטיר קמצה למחר
או בזית מקומצ למחר או להקטיר לבונתה למחר פגול
וחייבין עליו כרת ה וה הבלל בל הקומץ
והנותן בכלי והמהלך והמקטי לאכל דבר שדרכו לאכל
ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר חוץ למקומו פסול וח
וחייבין עליו כרת ובלבד שיקרב המתיר במצותו

ו כיצר קרב המתיר במצותו קמץ בשתיקה
ונתן בכלי והלך והקטי חוץ לזמנו או שקמץ חוץ למקומו
ונתן בכלי והלך והקטיר בשתיקה או שקמץ ונתן בכלי
והלך והקטיר חוץ לזמנו וה הוא שקרב המתיר במצותו

ז כיצר מערב לחם הפנים ערב שבת בין השמשות
ומשייר מהן כזית לאכילה למחר ומניח אותו בכלי
שרת ומכסה אותו בכלי חרס שלא יחמיץ ומניח
אותו בצד הדפנות שלא יחמיץ ולמחר מוציא
אותו ומניח אותו על השלחן ומכסה אותו בכלי
שרת שלא יתקשה ומשייר מהן כזית לאכילה למחר
וכן שתי הלחם ומשיירין מהן כזית לאכילה למחר
וכן שני סדרי הלחם ומשיירין מהן כזית לאכילה
למחר וכן שני בזכי הלבונה ומשיירין מהן כזית
לאכילה למחר ומניח אותן בכלי שרת ומכסה אותן
בכלי חרס שלא יתקשו ומניח אותן בצד הדפנות
שלא יחמיצו ולמחר מוציא אותן ומניח אותן על
השלחן ומכסה אותן בכלי שרת שלא יתקשו
ומשייר מהן כזית לאכילה למחר וכן שני מנורות
של זהב ומנקה את הנרות ומניח אותן בכלי שרת
ומכסה אותן בכלי חרס שלא יכבו ומניח אותן
בצד הדפנות שלא יכבו ולמחר מוציא אותן ומניח
אותן על השלחן ומכסה אותן בכלי שרת שלא
יכבו ומשייר מהן כזית לאכילה למחר וכן שני
מזרקות של זהב ומדיחן ומניח אותן בכלי שרת
ומכסה אותן בכלי חרס שלא יחמיצו ומניח אותן
בצד הדפנות שלא יחמיצו ולמחר מוציא אותן
ומניח אותן על השלחן ומכסה אותן בכלי שרת
שלא יתקשו ומשייר מהן כזית לאכילה למחר
וכן שני בזכי הלבונה ומשיירין מהן כזית לאכילה
למחר וכן שני בזכי הלבונה ומשיירין מהן כזית
לאכילה למחר וכבר זכרנו מהקומץ והלבונה כמו
שנתבאר בשני מזבחים מחט חסר להקטיר לבונה למחר
מקנח המזמרות שלתה מנחה מן חייבין על חכילתה כרת והקטי
עליו מה שנח מן הזכח המיר לבונה מיכה מן המנחה ר' יוסי
מודין המנחה כמו הקומץ לכל הנח מכלל מותרי המנחה ודעת ר' יוסי
שהן המתיר מפגל את המיתיר ולפיכך לא תפגל מחשבתו על הלבונה
כשעת קמיצה וחכמים אומרים המיתיר מפגל את המיתיר היכח ר'
הלח מקריב בחר מהן ולפיכך נתן הכל בכלי ר' היה בנוף ר' ומפגל
קנתו לקנתו כמו מימרי' הזכח וכבר בחרנו בשני מזבחות עכין ז
הפגול ומימיו ואין מהן נריכין לחזור ולפרטן כל זמן שנזכור מהן ו
ולבונה בחכמים

ב שחט שני בבשים לאכל אחת מן החלות
למחר הקטיר שני בזכין לאכל אחד מן הסדרים למחר
רבי יוסי אומר אותה החלה ואותו הסדר שחשב עליו
פגול וחייבין עליו כרת והשני פסול ואין בו כרת וחכמים
אומרים זה וזה פגול וחייבין עליו כרת נטמאת אחת
מן החלות או אחד מן הסדרים ר' יוסי אומר שניהם
יצאו לבית השריפה שאין קרבן הצבור חלוק וחכמים
אומרים הטמא בטומאתו והטהור יאכל

כבר בארנו בקדמיו
המפסקת חלת שים עברת מבשים עתי חלות השלן עם יב בשלי חיי
כמו שם בהקדמת זבחים ואת שם בקדשתם על הלחם ר' עמו ומ
ומחמתו ומכלל לומן הקרבנות שני בשים שם בשלמי כמו שבארנו
בתחלת זבחים ושני הבבשים שם במבחים. לומן עם שתי הלחם כ
בשעת התנופה שם עליהן והניף אותן וגו' על שני בשים וג
לפיכך בשתמעט בשני עברת לך בתם אלו הבשני הבבשי שהם שלמי
מחליית בל הקרבה ביום הזה הן עולות וחטאות וכן בשתמעט שתי
הלחם הן לחם בלבד מיזכור עם בבשים בתי זה מקום מיניק הרמו
בו אלו הלחם שתי חלות ובל ר' מהן יקריב חלק מבל לחם הפנים שמר
עליו בתוב מיהם שתי מעשרת שם ושמת לומן שתים מעשרות שם
המעשרת ומיהם בל המעשרת בלי שים בו לבונה שם ונתת על ה
המעשרת לבונה זבח וכיון שם לומן הבלי תרומה בשנים בזיכרי ז
נתן הלבונה בשרפת לפי שם בה ומיהם ללחם למחרת ויחבל הלחם
בשני שם ומיהם לאחרן ולבניו ואבלוה במקום קדוש ולחם הפנים ה
הזה מינו בחבל אלא ביום חשבת בלבד בל יום חשבת בשני מביאי
ביום השבת ביום חשבת יעריבנו ושתי הלחם מזבלות יום עברת ו
מהן מניחין ממנו למחר לפי שהן מבחה ומבחה נאחר בם בדם קד
קדשים היה בחטאת ובאשם

למחר ובזית בחוץ בחצי זית בחוץ ובחצי זית למחר ב:
בחצי זית למחר ובחצי זית בחוץ פסול ואין בו ברת
ט אמר ר' יהודה זה הבלל אם מחשבת הזמן
קדמה למחשבת המקום פגול וחייבין עליו ברת ואב
מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן פסול ואין בו ב
ברת והבמים אומרים זה וזה פסול ואין בו ברת לאבל
בחצי זית ולהקטיר בחצי זית בשר שאין אבילה וזה
והקטרה מצטרפין

בל זה מבואר לך בשרק מני שב זבחים ומן הלבונה
בר יסודם

פרק שני הקומץ את המנחה לאבל שיריה או
להקטיר קמצה למחר טודה ר' יוסי

בזה שהוא פגול וחייבין עליו כרת להקטיר לבונתה
למחר רבי יוסי אומר פגול ואין בו כרת וחכמים או
פגול וחייבין עליו כרת אמרו לו מה שנה מן הזבח אמרו
להן שהזבח דמן ובשרו ואמוריו אחד ולבונה אינה מן
המנחה

בבר זכרנו מהקומץ והלבונה כמו שהזכירו מן הזבח ובבי
נתבאר בשני מזבחים מחט חסר להקטיר לבונה למחר מקום
מקנח המזמרות שלתה מנחה מן חייבין על חכילתה כרת והקט
עליו מה שנח מן הזבח המיר לבונה מיכה מן המנחה ר"ל מחלוק
עליו מה שנח מן הזבח המיר מפגל את המיתיר ולפיכך לא תפגל מחשבתו על הלבונה
בשעת קמיצה וחכמים אומרים המיתיר מפגל את המיתיר היכח ר'
הלח מקריב בחר מהן ולפיכך נתן הכל בכלי ר' היה בנוף ר' ומפגל
קנתו לקנתו כמו מימרי' הזבח וכבר בחרנו בשני מזבחות עכין ז
הפגול ומימיו ואין מהן נריכין לחזור ולפרטן כל זמן שנזכור מהן ו
ולבונה בחכמים

כמו הנותר בבשר הזבח מקנח בחבל וכשם שאתה אומר בזבחים ב
פוחט בך אתה אומר במנחות קומץ ונותן בכלים ומולך ומקטיר בל
מעשה בבני חבירו ולפיכך הפסול מיחדש בזבח במחשבה מהיו ב
בשעת עבודת ר' מאלו הר עבודות חוץ בשם הפסול מיחדש במנחה
בשעת עבודת ר' מחשבה הרומה למאתה מתהיה גם בן בשעת עבודת ר' מחלו הר' מ
מעבודת שבעזרה ונחזיל ונקדש בן אין מהו נריכין בבל אחר שתרק הזה
לפרש שם דבר בל עקר לפי שבל אלו הענייבים בבר נזכר בל הדומה
לזה בתרק ב' מזבחים ובאחרנו שם בל ענין מהם תבלית הבאתו תעניין
אותו במקום שהוא לפי שבל דבריהם בו טורח בלי תועלת וכן עשה
התלמוד בם בן אלא דבר על שאחרית שתרק לפי שהיה מבואר מתוך ש
שנזכר למעלה

ביצד לא קרב המתיר במצותו קמץ חוץ למקומו ו
ונתן בכלי והלך והקטיר תקרי חוץ לזמנו או שקמץ חוץ
לזמנו ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ לזמנו או שקמץ חוץ
לזמנו ונתן בכלי והלך והקטיר חוץ למקומו מנחת חוט
ומנחת קנאות שקמצן שלא לשמן ונתן בכלי והלך ו
והקטיר חוץ לזמנן או שקמץ חוץ לזמנן ונתן בכלי וה
והלך והקטיר שלא לשמן או שקמץ ונתן בכלי וה
והקטיר והקריב שלא לשמן וה הוא שלא קרב המתיר
במצותו ח לאבול בזית בחוץ ובזית למחר בזית

ג התודה מפגלת את הלחם והלחם אינו מפגל את התודה כיצד השוחט את התודה לאכל ממנה למחר היא והלחם מפוגלין לאכל מן הלחם למחר הלחם מפוגל והתודה אינה מפוגלת הכבשי מפגלין את הלחם והלחם אינו מפגל את הכבשי כיצד השוחט את הכבשי לאכל מהן למחר הם והלחם מפוגלין לאכל מן הלחם ל למחר הלחם מפוגל והכבשים אינן מפוגלין

כבר ידעת מקרבן שלמים שמקריבים עמו לחם מקדח תודה כמו שנאמר חמץ על תודת קרבנו ועוד יתבאר ענין הלחם ס הזה ושיעורו במסכת חגיגה הלחם הזה נבדל לחם שבשלמים וכן שתי הלחם הנלוות לחמי שבועי וכשיפסל הבשר יפסל העשר כפסולותן שם לויבא פסול בהנלכים לחייבים עשות הלחם לבדו פסול ויקיק ס שעקר שחיטו והלך שעות קרבן עומד בשלימותו והשמיענו שקדין כשביחין יחד מקן כענין הזה

ד הזבח מפגל את הנסכין משקדשו בכלי דברי ר מאיר והנסכין אינן מפגלין את הזבח כיצ השוחט את הזבח לאכל ממנו למחר הוא ונסכיו מפוגלין לוזקריב מן הנסכין למחר הנסכין מפוגלין והזבח אינו מ מפוגל

כבר כתרנו בהלכה הב מפרק הד מזבחים שנפסלים קרבן אין מתפגלים ל אין חייבים עליהן משום פגול ובתרנו מחיזה טעם נפר מחיר הוא שמחמר מתפגלים משני שרש הזבח מועיל ליקרב כמו שבתרנו שם וכבר תמרנו שאין בהלכה כר מחיר

ה פיגל בקומץ ולא בלבונה ולא בקומץ ר מאיר אומר פגול וח וחייבים עליו ברת וחכמים אומרים אין בו ברת עד ש שיפגל את בל המתיר חורי חכמי לר מאיר במנחה הוטא ובמנחת קנאות שאם פגל בקומץ שהוא פגול וחייבים עליו ברת שהקומץ הוא המתיר שחט אחר מן הכבשי לאכל שתי חלו למחר הקטיר אחר מן הבוכין לאכל שנ שנים למחר ר מאיר אומר פגול וחייבים עליו ברת ו וחכמים אומרים אין פגול עד שיפגל את בל המתי שחט אחר מן הכבשים לאכל ממנו למחר הוא פגול והבירו בשר לאבל מחברו למחר שנתם בשרים

ענין פגול בקומץ

בלא בלבונה הוא מיפסיד המחשבה ויעשה לאותה מחשבה מפגלת כ כמו שזכרנו אבל תהא המחשבה הזאת בשעת הקמיצה וכבר כתבאר לך שקומץ ולבונה הן המתירין מיד לתיכלה ל מהן נפרשים בפני ו וזה יקיו הפיריש מותרים בתיכלה ומחמת קומץ מתירו שיהיו בתיכלה מפיכלת חתוך כרוב ו וזהו דבר תמיה וכבר בחרנו בשרש ס השני מזבחים וברבינו שמתנאי הפגול להפסיד המחשבה במתיריים הזבח נהוא שם שחמר בלבד שיקרא המתיר במנותו כמו שבחרנו שם פירוש הענין הזה ודבר תורה במנחת חוטא מנחת קנאות מהן כתיב בלא שמן ולבונה ומין להן מתיר ואלת מקומץ מבואר הנח גב' מפני בניכי עשרת שפסיונות מפיכין תתיר אחי הלח לתיכלה ולפיכך יהיו הכבשים הזה ויקבוץ ס

וכבר כ תרבו בתחיבי מזבחים שהחטאת וחאשם מין מתחרים לזכין ל למתר רק בתלבים ליום ולילה עד חצות ור יומי תמיר שפחי הלחם וכן שחי סדרים ומה שפפלק המחשבה מפכיזין בחזן לזמנו הוא הפגול כ בלבר ותכמים תומרים לפי שפכיזין קרבן ת ל אחי הלחם ונפסלי ס סדרים הן בזמן גוף ת ונכל פגול

ומחלקתר יחודה עם תכמי בטומחה תיכה שלח תם בטומת ת מקן קודש זריקת דמים תו קודש הקטרת הכזיכים תלח תם בטומת תזד הקטרתן כ הכזיכים תו לחד זריקה דם הכבשים הכל תודים שהטומת בטומה חחת ותטהור יחכל ותמרו תלמוד עריך בני ר יהודה שמין קרבן בבור חלוק ל העניו הכלה תנלו ותינו סומך חותו לחתוב ולח תכח חוקו בהיקש ונלכה כחכמים כחחיון

ב לא יצק לא בלל לא פתת לא מלח לא המף לא הניש או שפתתן פתים מרובות ולא משחן בשרות ג נתערב קומצה בקומץ חוברתה במנחות כהעם במנחת כהן המשיח במנחת נסכין כשרה ר יהודר אומר במנחת בהן המשיח ובמנחת נסכין פסולה שזו ב בלילתה עבדה זו בלילתה רבה והן בולעות זו מזו

מתר ריחמבה

מן המנחה מערבה ומעמנה ומתר גרס ומתן מעבבים וכן המלח מי מבבר בלעדיו ל שיהא עם הקומץ כמו שזכרנו מתר קרבן טענן מלח ומין כל המנחה טעונה מלח וכן כל שפרבה על גבי המזבח לפריפה מ מי חם ר בלח מלח חלח העניים בלבר זה בלה וכן הדם מתר מעל מנחתך ולח מעל המך והבלילה והוח בלילת השלח בחוחו חמתן ס הבנוק עליו הוח בח לנפלטים מנוה זהינו מעיב ומה שתתר בהקן לח יתן ולח בלל ל לח ינק בהן ולח מלח בהן חלח זר היח בסרה לפי ס שעקר כיהנו מקמיצה ולילך מנחת בהוכח וכבר זכרתי לך בפוף מ מפכת זבחים שחלו הדברים מין חייבים עליהם משום ופולת וכבר זכ זכרנו שהחבנק הוח פיתן המנחה בפנר חפנם של קרן דרומי מערבי ומה שתתר פתין מריבות ל פיהו תתיבות הלחם בדולות כפיעורן לח יהיו כעורת הלחם הפלם שתינו מבונע ולח בעורת המעורך ועוד י יתבחר לך תין מעמים לחם המנחה בעמן ולפיכך לח מעתן ובבר כ בתרנו בתחלת המפכת ה זחת שהקמיצה בהן בשני בני וכן מנחת כהני כשריפת בלה ולפיכך הם פתעריבו קנתן עם קנתן בשרה לפי שריכה בלה לישרף זו בלילתה עבה ל מנחת פהן מעיה חו מנחת נפכים זו בלילתה רבה ל בל ה המנחות שבתעריבו קומעיהן במנחת בהן גדול חו מנחת נפכי וכיוצר זה שמנחת בהן מעיה שתנה רב עד שתוקעת בו שנתר בתורה עליה על מחבת בשמן תעשה מורכך תביאה ונעין הריבה שלישה שקועה בשמן ותתר שהוח מנוסף לה שלבנת לובי שמן יותר על השמן שבתבשל בו כדי שינוף עליה בשיעור שלש לוגין שהן רביעית ההין למדבו שתי שם כח שלש מנחת תמיד תמרו שדי היח לך בתנור ת תמידי שהיח רב רביעי ההין לעשרון ומנחת נפכים הנני תומר שם היח שני פונין בש בעשרון בנפכי החל ונפכי שור פמו שבחר בתחלת מפכת זבחים ום ושחר המנחות הוח לוב לעשרון ושם רבה שמנה פפולה כמו שזכרנו פרק שה ובבר בתבחר שבלילת הקומץ הזה בחוח מבלילת נפכים ו בלילת מנחת נפכים בחוח הרבה מבלילת בהן מעיה ותה שתתר י יהודה במנחת בהנים במנחת בהן מעיה מנחת נפכים פפולה ל מנחת בהני מיקרי בו לעבודה שהיח מנחת בהן מעיה ובלילתה עבה פמו שבחרנו בתחלת המפכת זחת ושחבר ערב מי זו היח מנחת בהן

ח מקבת מתיר ושחר שהלבה מבואר לעני שמבין מה שזכרנו ושין ג הלבה ער מתיר

פרק שלישי הקומץ את המנח לאבל דבר שאין דרכו לאכל להקטיר דבר שאין ר

דרכו להקטיר כשר ר אליעזר פוסל לאבל דבר שדרכו לאבל להקטיר דבר שדרכו להקטיר פהות מבזית בשר לאבל בזיתי זית ולהקטיר כחצי זית בשר שאין אבילה ו והקטרה מצטרפין

דבר שאין דרכו לאכל כקומין ולבונה וכבר שאין דרכו להקטיר הפירים וכבר זכרנו מה שבשבר הפלבה בחלת בפרק ב מזבחים וכבר הודעתיך בשני מזבחים שלח יתן זרבר מתבטל בעד שתקטיר המחשבה לאכל דבר שדרכו לאכל ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר לאכל מין לזמנו ונתן מה שם ואם התפול יאכל מבשר זבח ש שלמיו שהוח ראוי לאכילה ור אליעזר מכיח ס מאכל ראוי מאחר שהאכל וכבר בארנו שבשתי אכילות הכתוב מדבר ח אכילת אדם ות אכילת מזבח ולפיכך אמר ר אליעזר לח חברתי הכתוב זה לזה אלא לומר לך שמחשבים מחכילת אדם למזבח ומחכילת מזבח לאדם וחכמים אומר אלא חבר לומן אלא לומר לך מה אכילה בפיתי לף הקטרה בבזית וה ונאלבה כחכמים

ב לא יצק לא בלל לא פתת לא מלח לא המף לא הניש או שפתתן פתים מרובות ולא משחן בשרות ג נתערב קומצה בקומץ חוברתה במנחות כהעם במנחת כהן המשיח במנחת נסכין כשרה ר יהודר אומר במנחת בהן המשיח ובמנחת נסכין פסולה שזו ב בלילתה עבדה זו בלילתה רבה והן בולעות זו מזו

מתר ריחמבה

מן המנחה מערבה ומעמנה ומתר גרס ומתן מעבבים וכן המלח מי מבבר בלעדיו ל שיהא עם הקומץ כמו שזכרנו מתר קרבן טענן מלח ומין כל המנחה טעונה מלח וכן כל שפרבה על גבי המזבח לפריפה מ מי חם ר בלח מלח חלח העניים בלבר זה בלה וכן הדם מתר מעל מנחתך ולח מעל המך והבלילה והוח בלילת השלח בחוחו חמתן ס הבנוק עליו הוח בח לנפלטים מנוה זהינו מעיב ומה שתתר בהקן לח יתן ולח בלל ל לח ינק בהן ולח מלח בהן חלח זר היח בסרה לפי ס שעקר כיהנו מקמיצה ולילך מנחת בהוכח וכבר זכרתי לך בפוף מ מפכת זבחים שחלו הדברים מין חייבים עליהם משום ופולת וכבר זכ זכרנו שהחבנק הוח פיתן המנחה בפנר חפנם של קרן דרומי מערבי ומה שתתר פתין מריבות ל פיהו תתיבות הלחם בדולות כפיעורן לח יהיו כעורת הלחם הפלם שתינו מבונע ולח בעורת המעורך ועוד י יתבחר לך תין מעמים לחם המנחה בעמן ולפיכך לח מעתן ובבר כ בתרנו בתחלת המפכת ה זחת שהקמיצה בהן בשני בני וכן מנחת כהני כשריפת בלה ולפיכך הם פתעריבו קנתן עם קנתן בשרה לפי שריכה בלה לישרף זו בלילתה עבה ל מנחת פהן מעיה חו מנחת נפכים זו בלילתה רבה ל ה המנחות שבתעריבו קומעיהן במנחת בהן גדול חו מנחת נפכי וכיוצר זה שמנחת בהן מעיה שתנה רב עד שתוקעת בו שנתר בתורה עליה על מחבת בשמן תעשה מורכך תביאה ונעין הריבה שלישה שקועה בשמן ותתר שהוח מנוסף לה שלבנת לובי שמן יותר על השמן שבתבשל בו כדי שינוף עליה בשיעור שלש לוגין שהן רביעית ההין למדבו שתי שם כח שלש מנחת תמיד תמרו שדי היח לך בתנור ת תמידי שהיח רב רביעי ההין לעשרון ומנחת נפכים הנני תומר שם היח שני פונין בש בעשרון בנפכי החל ונפכי שור פמו שבחר בתחלת מפכת זבחים ום ושחר המנחות הוח לוב לעשרון ושם רבה שמנה פפולה כמו שזכרנו פרק שה ובבר בתבחר שבלילת הקומץ הזה בחוח מבלילת נפכים ו בלילת מנחת נפכים בחוח הרבה מבלילת בהן מעיה ותה שתתר י יהודה במנחת בהנים במנחת בהן מעיה מנחת נפכים פפולה ל מנחת בהני מיקרי בו לעבודה שהיח מנחת בהן מעיה ובלילתה עבה פמו שבחרנו בתחלת המפכת זחת ושחבר ערב מי זו היח מנחת בהן

שתי מנחות שלא נקמצו ונתערבו וו בזו אם יכול לקמוץ
מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה בשרות ואם לאו פסולו
הקומץ שנתערב במנחה שלא נקמצה לא יקטיר ואם
הקטיר וו שנקמצה עלת לבעלים וזו שלא נקמצה לא ע
עלת לבעלים נתערב קומצה בשיריה או בשיריה של
חבירתה לא יקטיר ואם הקטיר עלת לבעלים נטמא
הקומץ והקריבו הציץ מרצה יצא והקריבו אין הציץ מ
מרצה שהציץ מרצה על הטמא ואינו מרצה על היוצא

כל זה מבואר למי שמכוין כל מקום שישראל נזכרים על קיום הציץ מרצה
על הטומאה ואיכו מרצה על הינוק ככר בתרנו לותר בשמני מזבחים

נטמאו שיריה נשרפו שיריה אכדו שיריה במרתר אין
בשרה ובמרת ר יהושע פסולה שלא בכלי שרת פסולה
רבי שמעון מכשיר הקטיר קמצה פעמים בשרה
דעתו על

ר אלעזר שמעלו אין שם שיריו יקטיר הקומץ ור יהושע אומר אם שיריו
מקטירו אום רבר אז יקטיר הקומץ אבל אם אין שם כלים היו פסולה
ואם אין שם שיריו מקטיר מן הכשרים אין נטמא מקטיר תשלו ר יהושע אומר
יקטיר הקומץ לפיכך היו כשרה ר שמעון אומר אפילו כשרה ואפילו
לא היתה המנחה כלה בכלי שרת ואפילו לא נתן הקומץ בכלי שרת ו
ולמדין זה ממה שר במנחת כהנים שנתקבלו כאילו מתקבלין כמעשר
החטאת כיצד בלתי כלים לא הקטירו שיריהן כן גם הקטרת הקומץ
ואין הלבונה כר שמעון והלבונה כר יהושע

ה הקומץ מעוטו מעבב
את רובו העשרון מעוטו מעכב את רובו היין מעוטו מ
מעכב את רובו השמן מעוטו מעכב את רובו הסלת ו
והשמן מעכבין זה את זה הקומץ והלבונה מעכבין וה א
את וה

אחר המנחה מלא קומצו ונפלו חסר ממנו אום רבר פסול

וכן העשרון אחין מכשירין מנחת חלת עמו כמו שזכרנו מקום שיקח מ
אום ממנה בפחות מעשרון היה פסולה וכן יין של נסכים ושמן של מ
מנחות בכל זמן שיחסר אום רבר מן המנחה אינו כל שהוא מזה מ
מעכב ובכר זכרנו שעור הנסכי בתחלת שמסכתא זו וכן בלת ושמן בלתי
בפני עצמן שיהיו פחות מלוג שמן לעשרון מנחה וכן בלת ושמן של
מנחה מעכבים זה את זה שנ מנחתה ומסכה אחר הקומץ והלבונה
הוא עניו מבואר מפשוטו של מקרא ודרים ממנו בקומצו

ו שנ שעירי
יום הכפורי מעכבין זה את זה שנ בכשי עצרת מעכבין
זה את זה שתי חלות מעכבות זו את זו שנ סדרי מעכבין
זה את זה שנ בוכין מעכבין זה את זה הטרדים והבובי
מעכבין זו את זה שנ מינ שבגויר שלושה שבפרה
ארבעה שבתודה ארבעה שבלולב ארבעה שבמצורע
מעכבין זה את זה שבע הזיות שבפרה מעכבות זו את
זו שבע הזיות של בין הבדים ושעל הפרכת ושעל מזבח
הזהב מעכבות זו את זו

שני שעירי יום הכפורים בין שעירי המועדות

וחבירו נכתב בתורה זה בזיעת שכבי שמלת בין שני כבשי שלמים

ונכתב בתורה זה שני סדרים מעכבות שלחם הל לחם הפנים ושני כ
בזיכים שני כתלי שכהן הלבונה שהן על שני המערכות כאחו מזכרנו
שני מינים שבמיל שני מיני לחם שמחיה עם חיל של שלמים בפרשה
זאת הכתוב שלושה מינין מלת חלת מצו כלולות בשמן ורקיק
מצות משוחי בשמן ושלשה שבפרה בזיעו לפרה אדומה שבוה ע
עמוה עון מרז וחזוב ושני תולעת וד שכתוב הר מיכי מכחות הרמוץ
לקרבן תודה וכבר תורה שליחן חלות מצו ורקיקי מצו ושלת מרככת
על חלות לחם תמין וד שבמנורש עון מרז וחזוב ושני תולעת והבשול
החיה וד שבלולב פרי עץ הדר וכפות תמרים וענף עץ עבות וערבי נ
נחל ונו שלשה ים בהשתוו ל מינים שבלולב יכול לעשול אותן לחח
לחר ויונח כהן יחי אוכלין לפי שהשקר כיוצו לולב אין נרוך לגר כמו
שבהרבו בשבח וז חזיות שבפרה הן ז הזיו מזרק אחד פרק אחרונה ב
כפח היכל שב ולפח שבהן אחרים כאשבע וכו ז הזחן על בין הבדי
הכי זוכר בשלן כל החזיו שהיו לפני בין שהן אין שהן ו
משנטוי התורה ומשנה ותיבו שכבר זכרנו אותן על הכלול בעניו ק
חזה אינו תרומות הזחן על שם שהכהנים בפנים הן יוצ הזחות ים על
הכהנים ו ח מדם קצר וח מדם שעירי לפי שב כהן על הפרכת ו
ולפני הפתרת יזה ז פעמים לכל ז בפנים לפני הכהנים וכן הוח על שב
הפתרת ושם כל ז משן ל למעלה כמו שבהרבו בזיעת לחוץ לבהר שם
שב וזהה כאשבעו הרי זו הזחה ל לחב ז פעמים הרי ב הזיות לחב
זוהה מדם הפר ומדם השעיר אחר שיעיב שניהן ד הזחות על ד קרנו
המזבח לל מזבח הזהב ו הזחות על המזבח כמו שבהרבו בזיעת וש
ועליך נאמ בתורה נב ונתן על קרנות המזבח שכיב ונחזר וזהה ע
עליו מן הדם כאשבעו ז פעמים ועניו פר כהן משיח לל פר הבא על
כל המזבח לחר תורם עליו מזרק ממנו ז פעמים על הפרכת וזיה ק
המחיצה המבדלת בין קדש וכין קדש הקדשים ור על מזבח הזהב לל
על ד קרנותיו נאמר כו וזהה מן הדם ז פעמים לפני ה לת פני פרכת
הקדש ונתן שכהן מן הדם על קרנות מזבח קטרת הסמים ונן ממם
נאמר בפר העלם דבר שלם נבור וכמו שלנו הזיות בעבמן ובשלו שמ
המקומות ז דקים הדם פעילי עו וזו קבלה ומסורה למה שבחתי בפר
הבא על כל המצות פר חטאת לרבות פעילי עו לכל שהחזר בעניו במו
שבהרבו בר מזבחים ועל כל כלם וכלל ופלו החזות הוא חזור מב
מעבבות זו חת זו וכאן שמבו אומר לרמז שם בשמוקים אחן ראייה
על פיזיו מעבבות לכל העניו קבלה בידינו

ח שבעה קנ מנורה מעכבין זה את זה שבע
נרותיה מעכבין זה את זה שתי פרשיות שבמווזה מע
מעכבות וו את זו ואפי כתב אחד מעכבן ארבע פרשיות
שבתפילין מעכבות וו את זו ואפי כתב אחד מעכבן א
ארבע ציציו מעכבות וו את זו שארבעתן מצוה אחת ר
ישמעאל אומר ארבעתן ארבע מצות

החיתי לבייר בכאן נורת המנורה שלימה וקדוש
תניוד אני אומר שמנורת בידינו שבקה יח טפחים ושמוד המנורה ע
עצמה מין כו ד גבישים ושני פתרי וג פרחי וכאמר בתורה וכאמרה
ד גבישים מעוקדים בתורה ופרחים ומיעוט דבי שנים לפיכך התבה
מים בה כ כתורים וכ פרחים ופרח שלשי הוא שמוך לעולי הוא
המכורה ואוח מה שנ עד ירכה עד פרחה ל היפוך מקרא אותן ירך ו
ופרח שמוך לו וקיו לה ב רבלים והגביע הוא צורת כוס שעוי מקשה
מחוך מלמקה צר ואח תרחה לומר מחנה מחוך ההצוכה הוא כרתה
חסטוכה שכיטל ממנו דבר מועט מלמעלה ושפתותי היה דמות כדור
פחוק שעולה מכל וכל רק שים בה לחך מעט קרוב לצורת הטוי
ופרח נורת שנתן ואחי מייר עכשו הנורה הזחת מהגבישים נורת דבר
מעולם ומכשתוך עבולה ופרח אחי שעולה כרי מיקוי קל להבחייר
מחין שכוכה בנורה קוחת לקוליב בה נורת הבגיע עד אחיתנו לפי ש
שבבר פיחתי אותן לך אבל שכוכה לקוליב בה משער הבגישים יש
ומפתחים ומפרחים ומקומותם וקשיעור שבחר מעמוד המנורה ש
פחין כו שום דבר ומקומותם שהין כהן מפרחים ומפתחים ומכה ש
אין היתה ואז היו נורת כל זה

פרק רביעי

התבלת אינה מעכבת את הלבון והלבון אינו מעכב את התבלת

תפלה של יד אינה מעכבת של ראש ושל ראש אינה מעכבת של יד הטולת והשמן אינן מעכבין את היין ולא היין מעכבן המתנות שעל מוכח החיצון אינן מעכבות זו את זו

מתנות ניניות כולהן שתי מתנות של מיחוי ניניו בקנות הכמות והוא סב ועשו לחם ניניות על כמני כבריסק ונם יקרא לבן כמי מחוא כמוך לבן לו מעמתן לבן כמי חתכתי' ונקעקי' שנתבחרו כתלמוד בדיני הניניות והמנחה הפנימית נתת חוט של כמך תבלת כרוך על לוקנו הניניות והחוט הזה נקרק תבלת שב' ונתנו על ניני' הסבה פתיל תבלת ולמי כמנה בידינו היום לפי שאין לנו יודעים לנוכחנו מאין כל עין ת תבלת בכמי נקרק תבלת תלת תבלת ידועה שלי לפשר לעשותה היו' ועל כן לנו שומים כלבן לבדו ונם שלחמי תפלה של יד לינם מעכבת על רחם של מכת שיהי מלבו מתיקן ולו יכיח לי זם מתיקן מיכה ל לכרים כל זמן מיכה לכל שם אין מכלו מלה של רחם זו אין מוכח לנו ל לסיחה עד שיעבה הלחרת שמת יטעה וישמוך על הת תמיר נים לך להקטנות בכלן קושיא ולנו' הוחיל ויבר המסכה הוא כתפלים של רחם ונל יד שאין מעכבים זם את זה על מכת שלא שיהי מנוין את יהן לבל שם לא היה מכוי מלה של קרי הן מעכבות זו את זו ונם שלחמי כל מיניס שבלולה מעכבות זו את זו על מכת שלא יהי מנוין כלן לבל שם היו מנוין כלן שם נם כן אין מעכבות כמו שבארנו בפרק שלשה זה ושלי הטווח דין כל מיניס שבלולה ובתפלה של רחם ונל יד שלמה שחמר כל' מיניס מעכבים נחמר כתלנין אין מעכבים ותירוץ הקושיא הזאת מב מכואר סיטב וזה שבר' מיני שבלולה כשהם מנוין שעבי' שאין מעכבו זו את זו כוטל אותן ש' שבי שאינו יוצא ידי חובתו ולא שלמה שחמרנו ער שיבמר כטילת קרבעתן כידו ואילו בטל אותן זה אחר זה ואינו כן כתפלין של רחם ונל יד אלא של כל אחד ואחד מיניהן ל' שבי שהתפלין קיים מנות עשה וניא ידי חובת תפלין וריבוי ניניות והתפלין והמזוזה ועבין מלאכתן והכרזות מחייבים לברך עליהן וכל שעשייתם תלויין בכל זה אין קריינן ואם שחמר עליהן בשילות ותפוכות אין רחוי כ

כני קבלת תכוריכו לריבר כהן לפי שאינו אלא מצית ואינו מצוה לא רב דכרים של אלו שאלות דבר שיחה לבעל דיניהן עני שיש חייב לפנים אותן ומכת זה כעיני לני שהיו קדמים שאלו מצורם שיש בזמן שכני המצוה ויהיו עניים יתומים ואלמנות כיל כל הנף פרט ובלל ואין עניין מיקן כפלה מעו' לדם ועכ לא רחק לרבר בקן כמו שלא הסדיר שתפלה כל נפחק ואיך יתנהג שלא נבור לני שהיה משורפת ולא חברו בזה"ם פדור חכל חברו ספר תלמוד וכיוצ"ו ומה שחמר שפלת והשמן אין ת מעכבים את היין כל שמן ופלת על מנחת נפנים יין על נפנים ומ ומתקנות של מנחת כהנים כבר זכרנו לעיל בהלכות עכ' ש זיין תלוין ק קבלן על קבלן כני היו כתחלת הפרק כל מזוחים

הפרים והאילים והכבשים אינן מעכבין וה את זה ר' שמעון אומר אם ה היו להם פרים מרובים ולא היו להם נסכים יביאו פר א אחר ונסכיו ואל יקרבו כולן בלא נסכין

כבר כחרנו לך

כתחלת דבריהם על הפרר הזה שהקדימן שהקדימים יום עברת שני חל חלקים חת חנוכ מוסף חיום שני פרים ואיל ז' כבשי' כלן עולות ושעיר לחטאת ונשני הוא שהקריבו' עם שתי הלחם ונחת שבר נשני איל ז' כבשים כלן עולות ושעיר לחטאת ונשני נשבים שלמים ונן כבשי עבר' וכל זה מלכרי תורת וכן זכרנו לך פעמים כי חת שכחמר כבאן הפרים והאילים והכבשים אינן מעכבין את זה ל' שאיל על מוסף חיום ל חינו מעכב לשני האילים על קרבן הלחם ואין שני אילים מעכבי' זה את זה ואין שני הפרים מעכבי' זה את זה ל' שאיל על מוסף חיום ושבשים נב' אינן מעכבים לזולתן ולא ז' כבשים על מוסף מעכבים ז' על לחם ולא על לחם מעכבים על מוסף ואין הלכ' כר' שמעון

הפר והאיל והכבשים והשעיר אינן מעכבין את הלחם זלא הלחם מעכבן הלחם מעכב את הכבשים והכבשי אינן מעכבין את הלחם דברי ר' עקיבא אמר שמעון בן ננס לא כי אלא הכבשים מעכבין את הלחם והלחם אינו מעכב את הכבשים שבן מצינו בשהיו ישראל במדבר ארבעים שנה קרבו כבשים בלא לחם אף בן יקרבו בבשים בלא לחם ר' אמר ר' שמעון הלכה כרברי בן ננס אבל אין הטעם כרבריו שבל האמור בחומש הפקורים קרב כם במדבר וכל האמור בתורת כהנ לא קרב במדב משבאו לארץ קרבו אלו ואלו ומפני מה אם אומר יקרבו כבשים בלא לחם בלא כבשים אין לי מי יתירנו

ספר זה נקבני חלילים

וזה שכמי הם החלק הפני שמקריבי כנלנל הלחם כיום עברת וכלן הן עולות ושעיר חטאת ומה שחמר אחר הלחם והכבשים הל שני שלמים שמביאים עמהן שתי הלחם בשעת התנופה כמו שי עכ"פ ב בימסת מזוחת ומה שחמר והכבשים יוכן מעכבים את הלחם הל שהם לא יהיו שם שני כבשים שמביאים שתי הלחם וריבו מיחכלו חוקן כשאר הקריבים עם הכבשים ומה שחמר בן ננס יקריבו הכבשים בלא לחם לפי שלא היה במדבר לחם ולכך היה סיוכן ומחלק ל' שיעבן על זה ומומר שלא הקריבו במדבר לא לחם ולא כבשים ולא שחר קרבנות הכתוב בגלל הלחם ועל זה נחמר בתורת כהנים שם שבר ויקרא ועל שם מזה כו' קרא לא הקריבו חוקן במדבר זה קבלה בידינו שלא הקריבו במדבר חלא הקרבנות הנזכרי בחומש שהקריבו ובכל הנוספים ובקבלה כר' יוסנ

התמידים אינן מעכבין את המוספים ולא המוספים מעכבין את התמידי ולא המוספי מעכבי' וה את זה לא הקריבו בבש בבקר יקריבו בין הערבים

אמר ר׳ שמעון אימתי בומן שהיו אנוסין או שוגגין אבל
אם היו מזידין לא הקריבו בבש בבקר לא יקריבו בין ה
הערבי׳ לא הקטירו קטרת בבקר יקטירו בין הערבי׳
אמר ר׳ שמעון ובלה היתה קרבה בין הערבים שאין מ
מחגבין את מובח הזהב אלא בקטרת הסמים ולא את
מובח העולה אלא בתמיד של שחר ולא את השלחן אלא
בלחם הפנים בשבת ולא את המנורה אלא בשבעה נ
נרותיה בין הערבים

כבר בחר בתלמוד כשלבסוף היתה תנחתי
מיותר ואמר פעם אחת לומר לא הקריבו כבש בבקר לא יקריבו ב
בין הערבים כדרך שלמד בתחלך לכל בתחלך המזבח יקריבו בין ה
הערבים לומר ר׳ שמעון אימתי בזמן שהיו מנסכים או מעגים לכל אם
היו מזידים ולא הקריבו בבקר לא יקריבו בין הערבים לא הקטירו ב
בבקר יקטירו בין הערבים לומר ר׳ שמעון לא יקריבו כל לומן הכתוב
המזידים ומקריבים לומן אחרים ולא לומר כן בקטרת שאין אנוס לדס
מכיח לומר כמזיד לפי שקיש מתחילו שכך מצאנו הטעם שבלומנו בשלשי
משמרות ושנינו חיוך קרבן אומר שכל דבר שיקרב על המזבח את
החיצון בראשונה היה שלם על אחד ובן הלחם שלחמן שנותנים על
השלחן היו אלא ביום השבת ותחלת השלקת שברות כשהקריב בין ש
הערבים שם מחזין לפרוכת ובשעון שהיכוך שם מנשחל בראשים ש
החלה לתחלת השעשים לפי זמן שכלים מרבלים לומן בעבודת דרך
דומיה לתחם בתחלת שמלמדים לומן זמן שהיו חכמה אז זמן מדה להגיל
עכשיו כיה עד שתהא קבועה כו ואין הלכה כר׳ שמעון בפני חשבים

ז חביתי כהן גדול לא היו באות
חציים אלא מביא עשרון לשלם וחוצהו ומקריב מחצה
בבקר ומחצה בין הערבי׳ ובהן שהקריב מחצה בשחרי
ומת ומינו כהן אחר תחתיו לא יביא חצי עשרון מביתו
ולא חצי עשרונו של ראשון אלא מביא עשרון שלם
וחוצהו ומקריב מחצה ומחצה אבד ונצאו שני חציים
קרבין ושני חציים אוברין לא מינו כהן אחר משל מי ה
היתה קרבה ר׳ שמעון אומר משל צבור ר׳ יהודה אומר
משל יורשים ושלימה היתה קרבה

זה מדין בעשרון חוזר ניכם שם עומר
המחבית בעשרון חוזר מביא עשרון מחובה כ׳ עשרי׳ מחיקה וגו׳ וה
נאמרו מחבה מבל מי חוזר מביא ורחיק׳ יסודם על היוקדים חייבים
לחביא עשרון ממיה שכ׳ מכניו יעשה אותה וקיל רחים על פחן מביאי
מבלהן לפי שבאחר לומרו אומר לומר ולא חנים ר׳ שמעון מביא רחים
ממיה שבאחר חן עולם כלול תקטר מתחת בלה בסקטרת ושלבסה כר׳
יהודה

פרק חמשי כל המנחות באות מצה חוץ מחמין
שבתורה ושתי הלחם שהן באות
חמץ ר׳ מאיר אומר שאור בורה להן מתובן ומחמצן ר׳ י
יהודה אומר אף היא אינה מן המובחר אלא מביא את ה
השאור ונותן לתוך המידה ומטלא את המדה ואמרו לו א
אף היא היתה חסירה אין יתרה

דבר תורה במנחות שקריבים על
גבי המזבח ניכיו מנה שבאחר כל המנחה חסר תקריבו לה׳ ובאחר
קרבן רחטית תקריבו לומם לה׳ רומז אל שתי הלחם שבאחר עליהן ש
שלא תהיכם חמץ תחטיבו ואלו הבכורים שם כן שמביאים מן העגבי
ושאר שהבם שבאחר בחמרו מרן חגה ושעירה וגו׳ לה׳ לבבם ת
תקריבו אתו שבאחרנו בשבת בכוריה וכן באחר בלחם תודה על אל
חלות לחם חמץ יקריב ושתי אחר שבאחרנו בניו מזכרנו ועיד
יתבאר זה ומה שבאחר חסירה אין יתירה שבבי שלבעשרים יהא שבאחר
קשה ומחזיק מן הראוי שבקום קטן ושבעשרים יהא בשנה ורך ומחזיק מ
מקום גדול שבשני שיש בו שקמנת סוח אחד בשנה ומן
הלבה כר׳ יהודה

ח כל המנחות נלושות בפושרין ומשמרן
עד שלא יחמיצו ואם החמיצו שיריה עובר בלא תעשה
שנאמר כל המנחה אשר תקריבו לה לא תעשה חמץ וח
הייבים על לישתה ועל עריבתה ועל אפיתה

שמעריבים שקמח בחים ועריבה הוח משעריבים שמתה ועשקים בו ב
בידים ואחר רחיצה במבחה לא תחבה חמץ ובבר בחמר לא תחבה ח
חמץ ואחר על שייחר המנחה שלא לאשות אחרו חם שייבים מיוחדת ש
שהיא מעבה יחידים וחייבים עליה בשבי עבמה אף אחי חייבת ליחתה
ועריבתה וכל שעבה יחידי שבה לאחרי קיבוץ וקמה בידי החלות שהוח
חייב על בל שעבל ושוכל בשבי עבמו ואחר עבר לא תחבה חמץ חלבם
אחילו חלבם לא יחבה חמץ לל שחרים שבן לבהנים בחר שבאחרנו בן
גם בן אחר לבחר אחילו אבל אחר שחרינו שבבל שחרים בדבה ולבשלן בו ו
ואינו לשנה אלא לאחר שחרינו בלבד

ט ריש טעונות שמן ולבונה
שמן ולא לבונה לבונה ולא שמן לא שמן ולא לבונה אלו
טעונות שמן ולבונה מנחת הסלת והמחבת והמרחשת
והחלות והרקיקין מנחת בהנים ומנחת בהן משיח ומנחת
נזיר ומנחת נשים ומנחת העומר מנחת נסבין טעונה ש
שמן ואין טעונה לבונה לחם הפנים טעון לבונה ואין ט
טעון שמן שתי החלות מנחת חוטא ומנחת קנאות לא ש
שמן ולא לבונה

בחילה הוח לחחר שחבחת הסלת חל החבחת
החבחת חל החלות חל הרקיקים טעונה בל חבחה חבן שמן ולבונה
ואין בפרט בזה בין שקיש מנחת יחר בין שקיש מנחת בהן חל מנחת
בני וביקשיש מנחת לחים חל מנחת חסם חבל מנחת בשבים בחמר בה
שמן ואינו טעונה לבונה וכן בחמר בלחם הפנים ונתת של המשבחת
לבונה זכה ולא היה בה שמן ומנחת חוטא ומנחת קנאות בחמר בבל
חחר מפתיחין לה יהיה עליה שמן ולא יתן עליה לבונה

י וחייב
על השמן בפני עצמו ועל הלבונה בפני עצמה נתן עליה
שמן פסלה לבונה ילקטנה נתן שמן על שיריה אינו עו
עובר בלא תעשה נתן בלי על גבי בלי לא פסלה

נתן בלי
על גבי בלי לל שיתן בלי שיש בו שמן על שבלי שיש בו המנחה לא שם
פסלה ואין אנו אומרי בבר עבר על מה שאחר לא יתן עליה שמן לבי
שה בוונה לשם שלא יבלנל שפלת חל הקמה בשמן

יא ריש טעונות
הגשה ואינן טעונין תנופה ולא הגשה הגשה הגש ולא
תנופה לא תנוף ולא הגשה או טעונו הגש ואינן טעונות
תנופה הסלת והמחבת והמרחשת והחלות והרקיקין מנ
מנחת בהנים מנחת בהן משיח מנחת נזיר ומנחת נשים ט
מנחת הוטא ר׳ ישמעאל אומר מנחת בהנים מנחת בהן מ
משיח אין בהן הגשה מפני שאין בהן תנופה וכל שאין
בהן תנופה אין בהן בהגשה

הגשה היא שמניחים הבבר לבהן
שמזבח היא חולה על בהן לדעתיה מערבית והוא מה שבאחר ומניחה
חל המזבח או ומביאו ומנופה הוא שמבעבינו לר׳ הרחמן שיהא מ
ולבל שחייבים בהנתן תנופה והגשה ובהנתה חייבים בה מהן יש מהן מ
מלעוריתה יש מהן מרובין ושמכוה לפסוקים מהן שהתודים ומבלהנו כ
בוונת בבר מלמוד לומר בחודבה ובילמד לומר שהשמבחתו והל
והבדבים שהלוים בהן יהות לפירושים שחרים יתר מהשר לפירושים
זה וירוע שמנחת בהנים ומנחת משיח בלול לשיטים ור׳ שמעון חומר
בל שהן מהן להדיוט חין טעונות הגשה והוא ענין מה שהמר בל שיש
בהן קמיצה ובין הלבה בר׳ שמעון

או טעונין תנופה ואין טעונין הגשה לוג שמן שלמצורע
ואשמו והבבורי דברי ר׳ עקיבא בן יעקב ואמורי שלמי יהיד
וחזה ושוק שלהן אחד אנשים ואחד נשים בישראל אבל
לא באחרים ושתי הלחם ושני בבשים של עצרת
ביצד הוא עושה נותן שתי הלחם על גבי שני בבשים ז
ומניח שתי ידיו מלמטן מוליך ומביא מעלה ומוריד שנ
אשר הניף ואשר הורם תנופה היתה במזרח והגשה בם
במערב ותנופות קדשות להגשות מנחת העומר ומנחת
קנאות טעונות תנופה והגשה לחם הפנים ומנחת נסבי

לא תנופה ולא הגשה

אמר רחמנא בחתם מנורת ולובן ממן מלמ
נחכיף לותם תנופה לפני ה׳ ואמרינן לעיל ס׳ במזרח ונאמר על הכבורים
ולקח הכהן הטבע מידך ואמרינן למד על הכבורים שטעונים תנופה וזה
ר׳ יוחנן בן יעקב ונהוג אמת במו שיתבאר בעבי מבבורים ומה
שאמר אכל לח בידי בשים לל שהתנופה עבמה פטולה בבשים ובגוים
ושדרינן מעבה הזאת בתלמוד בן לחד מבשים וה׳ בשים קרבן טעון ת
תנופה ותנופה עבמה בישראל אכל לח בידי בשים ואמרת בני ישראל
מביאים ולח הגוים מביאים בני ישראל מביאים ולח הבשים מביאות ו
ואמר יהיו תביאהו את לחם ה׳ אמרו הרי בעלי לעיל אמר לביאך קרב
התנופה אכלו עבין הקמוצים במו שזכרנו בך היא מביא אחיעזרי על
פם ידו ונחזק ושוק למעלה אם׳ על אמי החלבים ובהן מביא ידיו תחת י
ידי הבעלים ובהיו ובבר זכרנו פעמים אחלו אבי בבשים אם השלמים
הנקדבים בגלל הלחם יום עבדת ובבר בתבאר בבריתא אר אומר ב
בשתי הלחם עם אבים בבשים מביא זה בגר זה ובעיף ובן היא החלבים
לפי שצריך בידיהן כר׳ אחזה אומר על בשעיף ואינו בריך על גבי עבה׳
לפי שם אמר על הלחם לל עמו אעפי אחזה אכרו ואחר הענין אבעיף

ח ר׳ שמעון אומר שלשה מינים טעונים שלש
מצות שתים בבל אחת ואחת והשלישית אין בהן ואלו
הן זבחי שלמי יחיד ווובחי שלמי צבור ואשם מצורע ו
זבחי שלמי יחיד טעונים סמיכה חיים ותנופה שחוטים
ואין בהן תנופה חיים זבחי שלמי ציבור טעונין תנופה
חיים ושחוטים ואין בהן סמיכה ואשם מצורע טעונים
סמיכה ותנופה חי ואין בו תנופה שחוט

עלם מבות ים בסמיכה
ותנופה חיים ותנופת שחוטים והב׳ דבלים ים בבל ח מקן אתי מבוה
מיתלו הב׳ אבות הן זבחי שלמי בבור וזבחי שלמי יחיד ואשם מצורע
ואמר בתורת על אשם מצורע שיבוא חי קודם שאשחיטה שב׳ ולקח מה
הכהן לת הבבש ושחט לת הבבש ואבי׳ מנחת אשם חי אבאר לך בלח
סמיכה על ראש קדבנו וזבחי שלמי יחיד ים בהן בפוק בתורת על ה
סמיכה בשהן חיים ותנופת חזה ושוק אמ׳ שוק שהתירומה וחזה
תנופה וגו׳ וזהו אבין מה שאמר ותנופה שחוטין וזבחי שלמי בבור ב
בבר הודעתך מהן שבי בבשי עבדית ואין לבן זבחי שלמי בבור זולתן ו
ובבר הודעתיך בהן ובניף מוהן וזה בולל קודם שחיטה ואחריה וכן כ
בזה הקבלה ואין בהן סמיכה לפי שהן קדבן בבור ובעיקר בידינו שהי
סמיכה בבבור לה יתה וזה סמיכה על שעירי שמשת לח ועל פר העלם
דבר ואלו השלשים בלן אמתייהם ואיהן דעת ר׳ שמעון לברו שלח שאמר
חותו בשם אמרים ואין חולקים עליו בשום דבר אבל זה

ט האומר הרי עלי במחבת
לא יביא במרחשת אלא שמרחשת יש לה בסוי והמחבת
מחבת למרחשת אלא שמרחשת יש לה בסוי והמחבת
אין לא בסוי דברי ר׳ יוסי הגלילי ר׳ חנינה בן גמליאל אר
מרחש עמוקה ומעשיה רוחשי ומחב צפה ומעשיה קשי

מרחשת בלי עמוק אים לו אשם אביב ומעשה אמבעלי בפ׳ דף ובגר
אחר אות עבין אה בשמר ומעשים רבין ומחבת בלי אחין לו אשם ל
ובעיב תניא אעשה אשם בדי אלת תגר אמר עבין אה בשמר מעשים
קשים ואמן קדשת לחמי על פי שתלמוד אחין בלי במו אשפרנו בורתם

י הרי עלי בתנור לא יביא מאפה כופת ומאפה
רעפים ומאפה יורות הערביים ר׳ יהודה אומר אם רצה
יביא מאפה כופה הרי עלי מנחת מאפה לא יביא מחצה
חלות ומחצה רקיקין ר׳ שמעון בתיר אפנ שהוא קרבן א׳

כופה מקום אפיתת קדירה ג׳ אמפיריים קאם מאותו אמוקד ואותבי׳ אם
העשה ואיה בשאת ומעשה תגור קוד אמתחמין אבן קאם ונאבר׳
חרם ער אתלבנו ואמלישים עליהן אעשה וכופין עליה בלי ואחאת
בו ועשאם מיבולו בלע׳ ויוהת אעריבים גומח בחרן אנחה בעיה במו

קדרים ואמלישים קאם בתוכה שר אתלבן ואמלבין בה אעשה ואלו ם
קעניבים ירעים אבליבו בבבדים וכבדות ואמר רחמנא בקדבן אחאם
תגור וכי תקריב קדבן ה׳ מחאה תגור בלת חלות אבות וגו׳ ור׳ י
יאודה אומר אלו העבי מיבים אתי קדבות אביה זה אתי זה ר׳ אמעון
נותן אתן קדבן אחר ואמר אמביא אישור קדבנו אמבי קמבים ירדה

פרק ששה אלו מנחות נקמצות ושיריהן לכהנים
מנחת בלת והאחבת והטרחשת והחלות והרקיקין מנחות
נודם מנחת נשי מנחת העומר מנחת חוטא ומנחת קנאות
ר׳ שמעון אומר מנחת חוטא של בהנים נקמצות והקומץ
קרב לעצמו והשיריים קרבים לעצמן

אמר רחמנא בבלל אמנחות
תורת אמפחת וגו׳ ואמר ונבותר אמנה יאבלו אהרן ובניו ובבי ילעת
אם בא בתורת ובל אנחת בהן בבל בבול תהיה לח תאבל ואמר ר׳ אמעון
אמנחת בהן אנחה אחטא׳ אהיה בשפחת בולה הוחל והיה אנחת בהן ם
אהיה בה בקבבת אנני אהיה אנחת חוטא ואחבים אומדים בל אנחה
אעירים נאבלין נקמוץ ונאלין אירים נאבלין אנה בקבבת והלב בחבמי

ב

מנחות בהנם ומנחת בהן משיח ומנחת נסבי לטובה ואין
בהם לבהנם בזה יפה בח המובה מבח הבהנם שתי
הלחם ולחם הפנים לבהנם ואין בהם לטובה ובזה יפה
בח הבהנם מבח המובה

אם אמר בזה יפה בח אחבח מבח הבזבים
אהוא מביא על אים אם דבר אחר יפה בו בח אחבח מבני מה
אתוספת דומה אל הבבשים אחסם גם הל לבעיתין ואם אבני בקבים אים
במזבח במו אבתבאר במדות ואין יוצא על אחם בדי אלת יהבדו ולח
יניע למזבח מקן אום אלק ובן אמר ובזה יפה בח הבהנים דומה אל ם
אתי הלחם הבאים בבני עבמן מקן בחבלים ואיהן בפרשי במו אבחזנו
ברביעי מסכת זבחים

ג

בל המנחות הנעשות בבלי טעונות
שלש מתנות שמן ליבוקה ובלילה ומתן שמן בבלי קודם
לעשייתן והחלות בולן דברי ר׳ וחבמים אומרים אף ה
הסלת החלות טעונות בלילה הרקיקים משוחים בי׳צר
מושחן במין בי ושאר השמן נאבל לבהנם

בבעשת בבלי ל
בחבתן ובמרחשתן אל תאבל תגור מקן חלות אל רקיק במו אבחזנו
אין צריך ליתן עליו שמן ג׳ פעמים ובמי במקבת בחבתות סלת בשמן
תעשה וזה ריחיב על אבותיהן השמן בבלי ואין מבעלין בו אחבתן ואם
אם במקבתם בלולה בשמן ליחיב מקן בריבות לבבל בשמן ויבק שליש
שמן ריחיב על דברי השמן עליה ביציקה לפיבך בתייבו בבל הבשת
בבלי בשלו קב דברי ויהיב קדר עשייתה אבותיו השמן בבלי אבלי אר׳
ואין חייב שיב׳ בבלי אמבעלין בו אבדת ואחבו אותיבו אסלת על אותו
השמן ואחבו יונקי שמן פעם שניים ובולני הסלת בו וזו היא בבלילה
ואחבו לשון אותה ואוסיפו אותה ושותיבו אותה בבלי אבלי המקדש ו
יונקים עליה שמן פעם שלישית וזו היא ביציקה וקונין ומקטיר בשני
מזבחנו ואומרים הבותב בשני בשמרנו ואם היתה מנחת אחבת תגור
והיתה חלות בולנין החלות עבשן בשמן אחר לשייתן וזו היא דעת ר׳
ואבמי אין אחבת בלולות אסלת אלעיל אותו ושעיי אמבנו אחלות שאמר
חלות אבות בלולות בשמן וגו ואם היו רקיקים מופה על רקיק אחן ב
בשעיית שמן בשני קף יוצית אחיה בן ואבותר אין הלובלפי ע׳ וב שמן
חייב לבל עשרון אן אמנחות בשני שאבתנו למעלה אובלין אבהנים ב
בשני מיבי אמנחה ואנחת אבותיה בשעלה היו לבם בן ששנה אלעיל אבהנים
אמר בל אמנחות אבעשות בבלי תלת למעלה אנחת אחטא תגור בשני
שבארנו ואלבה בה בשים

ד

בל המנחות הנעשות בבלי טעונות
פתיתה מנחת ישראל בופל אחד לשמן ושמן לארבעה
ומבריל מנחות בהנם בופל אחד לשנים ושנים לארבע

ומכריל מנחות כהנים כפל אחד לשנים ושנים לארבעה
ואינו מכריל מנחת המשיח מכפלה ר׳ שמעון אומ׳ מנחות
בהמם ומנחת כהן משיח אין בהם פתיתה מפני שאין ב
בהם קמיצה וכל שאין בהם קמיצה אין בהם פתיתה
ובלן פתיתם כויתים

אמר רחמנא פתות לותה פתים ואמרינ
לותה פתים ולא פתים פתיתין ל׳ אמרינ מפלגינ בפתיתה רק לא יצק ב
פתות תכתיב ואותה הפתיתה טהיא כזיה כולל לותה עם תרכיב ותניא
מכאיל ר׳ שלא יסו פתים פתיתין ומה אתמר מנחת כהן לא היה
מפלגה ל׳ לא יסוי פתיתה מהן עם תרכיב הלא כולל לותה עם שמן
ומה אתמר הכעשות להוציא את הלחם והלחם הפנים פתיתן ו
לותן ואין הלבה כר׳ שמעון

ה כל המנחות טעונות שלש מאות
שיפה וחמש מאות ביעיטה והשיפה והביעיסה בחטים ר׳
יוסי אומר אף בבצק כל המנחות באות עשר עשר חוץ
מלחם הפני וחבית כהן גדול שהם באות שתי עשרה
דברי ר׳ יהוד׳ ר׳ מאי או כלן באות שתי עשרה חוץ מחלת
תודה ומנורות שהן באות עשר עשר

מיפה הוא נסור
מן יסופך רגם ועבייגו סיפו מחצה בידים נכח עד מעביר מעליה
ס׳ עפר וביעיטה סדורים חותה ברגל עד שהיא כשברית ור׳ יוסי אומר
מעשיה לברים היא סריכה ביעיטה ל׳ מקטעים חותה כיד דרך כב
ביעיטה וסשיפה תהיה בחטה וביעסה גב כשדר הזה וסכת היות מכין
חלות המנחות כלן עשרה עשרה למדנו זה מן התורה כמו שיתבאר ב
כפרק שתחרי זה לכל לחם הפנים עלין כתוב אתי עשרה חלות ונאמר
בו כי קדש קדשים הוא מאמי ה׳ חק עולם ונאמר בחביתי כהן גדול חק
עולם נה׳ כלול תקצור ונאמרי לתיה חוקה חוקה לפיכך יהיו חביתי כהן
גדול יב׳ חלות מקריבין מהן שם בבקר ושם בין הערבי׳ ור׳ מחייר למר
כל המנחות מלחם הפנים ומקריב קדורה עשרים כמו שבתבאר בה
כבר וכמו שבתבאר עוד וכן הסריית לפי שהם לחם עם הפלגים כמו
שתיבדה כפי שם מזכרנו בי׳ כיצי מחכים ומין הלבה כר׳ יוסי ונהלבה
כר׳ יהודה

ו העומר היה בא עשרון משלש מאין שתי
הלחם שני עשרונים משלש מאין להם הפנים עשרים
וארבעה עשרונים מעשרים וארבע סאין

כבר כתרנו שתחלת הסיכתה הזאת
מקטעתן הוא שעומר ונהוג עשרית היפה ובילרנו ביעורו ושעור ס
הלוג ושעור היפה ב׳ סתים ושהוא כר׳ לעגים ונהוג לומר סיקה שבשם
סתים שעוריים ניטחין חוקן ולא יבשוך מלבעות לותן מקמץ פעמים
רבות עד שיפחר מהנו שעורין ושבת זה לפי שהם שעוריים חדשים ומ
ומקריב מקנרו שבכילה מקנרו לותן עוכרי לותן כמו שבתרנו בסכב
הזאת לפיכך יש בו תעבו׳ שלת וקמיפה ולא יהיה בשרין מכחר בשחות מ
מפשיעו הזה והרלית על פסו׳ כן שם׳ קנירכם ודע שקשעורי׳ שתבשלי׳
קודם החצות מכל שתי הלחם לפי שהוא מן החטה יש בו שלת תלת ס
סהוא ב׳ חטה חדשה מן שחטה שתבשלת ברחשונה כמו שבתבר הב
שבתוב ואתה ואתר ואבושות תעבוה לך כשרי קציר חציר לפיכך תוציה
שתי עשרונות משלם מהן מכל לחם שבשם שהוא מחטה שמקדיש זה ו
יהיה והיה יבשה כל נדיבה ויש כה שלת תדיבה כלי שבק ומוציאים מ
ממנה עשרון משלם ונדבר תורה בלחם שבשם יב׳ חלות נגד

ז העומר

היה מנופה בשלש עשרה נפה ושתי הלחם בשתי ם
עשרה ולחם הפנים באחת עשרה ר׳ שמעון אומר לא
היה לה קצבה אלא שלת מנופה כל צרכה היה מביא
שנ׳ ולקחת שלת ואפית אותה עד שתהא מנופה כל צרכה

סם כבשי יהודע ולכן הוא נסוב שבשות סיתם
כל אחד וחד מחברתה על הסדר ודע שהם לח הפלגי

כבתני לא שלת תוכיח עומר מב׳ סתין או עשרון מהשה כמו שתמרנו ב
בהלכה שלשני זו לא שכל ותין הלבה כר׳ שמעון שתמר שתמי לבתחלה
היו כולם קבב יחוב ׳ ותעלה למנוחתין לשם קבבה

פרק שביעי התודה היתה באה חמש סאין ירושלמיו׳
שהן שש מרבריות שתי האיפות
שלש סאין עשרון עשרון לחמץ ועשרה למצה
והמצה שלשה מינין חלות ורקיקי ורביכה נמצאו שלשה
עשרונות ושליש לכל מין משלש חלות לעשרון ב
במדה ירושלמיות היו שלשים קב חמשה עשר לחמץ ו
וחמשה עשר למצה חמשה עשר לחמץ קב וחצי לחלה
וחמשה עשר למצה והמצה שלשת מינין חלות ורקיקים
ורביכה נמצאו חמשת קבים לכל מין משתי חלות לקב

מיפה שמכיחים עם קרבן תודה הוא ד׳ מיפין מן המנחות ׳ לחד מיפה
פיחתן והוא כמו המיפה שעושין שמיפה הב׳ מיכים סבמדבר׳ סב שבל חלות
לחם חמץ ׳ לחד סב׳ חלות מצות ורקיקי מצות ושלת מורכבת ל
משעור חלה הב׳ מיכים כמו שעור החמץ וקבלה כיולו שבריך להיות
לחם תודה כשעור זה ׳ וכבר בארנו פעמים שפשיפה ר׳ קבין ׳ ושבת
היות כל מין מהלה הר׳ מיכי׳ עשר חלות הוא מה שם בהם ונקריב ממנו
לחד מכל קרבן תרומה לה׳ ונאמר כתרומת מעשר ונהוג חלה מן המעשר
והרומות ממנו תרומת ה׳ ולמדנו מתרומת גזולת הוא דכתי׳ כמו שכתרומת
מעשר לחד מעשרה בן החמר מכל קרבן ת׳ מעשרה ׳ ובפיכך מכין
החלות עשרה מכל מין ויהיו כלן מ׳ והעשרה שהן חמץ הם בעשרים ס
עשור הל ונאמר על חלות לחם חמץ בבבר חמץ הבא מהם ׳ מעט שהן
ר׳ חלות עם חזה וסוק ׳ ותוכלים הכעלים הנותר מן הלחם והקרבן
וזהו קרבן תודה ושלו שעשויים מחלק למין החלות הוא דבה מבואר
יתן נדיך פי׳

ג המלואים
היו באים במצה שבתודה חלות ורקיקים ורביכה ה
הנזירות היתה באה שתי ידות במצה שבתודה חלות ו
ורקיקי ואין בה רבוכה ועשרת קבים ירושלמיות שהן
ששה עשרונות ועדיין ד ומבלן היה נוטל אחד
מעשרה תרומה והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרום לה
אחד שלא יטול פרום מכל קרבן שי היו כל הקרבנות ש
שוין ושלא יטול מקרבן לחברו לבהן הזורק את דם ה
השלמים לו יהיה וזשאר נאכל לבעלים

חילוקים היו בתחלת שנתתכם לחכין
כמו שבתוב יעתר רחמנא לחכמין כחלוקים מכל המנות לחר לבני ק׳
לקח לחם וחלת מצה וגו׳ ׳ וחלת לחם היה מקדיש רבוכה ׳ ל׳ מקוב
בשמן ׳ וקבילו רחיק על זקנה ׳ ממה שה׳ בחכיתי כהן שב כהן מוכבת
תקריבה ׳ זה קרבן תודה ונבוי כיצם ממצה תותו ׳ ובחרנו מכלל ב
בחמר זה שתי קדבנות תקדבן מתקריב כל כה בן בתחלת מיכנם ל
לעבודה ׳ והוא שבקדש קדבן חבוכו ׳ ונקדבן מתקריב בהן מעיק כל
יום ׳ ותחרו מקום חבוכו לחמצה ׳ ל׳ מכבר בחר מתקריב בתחלת
נהוג בחבוך כמו שבקדבן מתקריב כיום שמצה תותו ל׳ בשעת החלתי
ונכבר בתבחר כי מה מיקריב בחבוך היה רבוכה והוא רחיק מכיום ס
חילוקים מקריב בב׳ רבוכה ורחתי מתדע שחם היה חדינו ובתמבם כ
כבן גדול מקריב ירחוב ׳ עשירי שהיפה לחבוכו ולחר כן מקריב חכיתי
כבן גדול לם כבר בתחנך והוא
קרינו כמו שתמרנו בתחלת שמכסתה הזאת לחכל לם בתמנה כבן ב
גדול והוא לה עבד עבודה חיימי מקריב עשירית היפה והוא בחבוך
כל כבן כמו שזכרנו לחר כך עשירית אביה שהוא בחבוך על כבן גדול שהינו
כשבתמבם כבן גדול ׳ ועשירית שלישית שהיה חביתי כבן גדול שמקרי
כל ים תמיד ׳ וחלוקתם כלן לחר לחכל חחלוקים שמקריב נזיר שהוא
בשבל קדבנותיו מקריב עמו חלות מצות ורקיקי מצות דבר תעלים ו
ומה שתמר שתי רגלה לומר שני הקלישים

ומבריל מנחות כהנים כופל אחד לשנים ושנים לארבעה
ואינו מבריל מנחת המשיח מכפלה ר שמעון אומ מנחות
כהנים ומנחת כהן משיח אין בהם פתיתה מפני שאין ב
כהם קמיצה וכל שאין בהם קמיצה אין בהם פתיתה
ובלן פתיתם כויתים

למר רחמנא פתות לותך פתים ולמרן
לותך פתים ולא מיתים פתיתין הל עליכו מבלינ בפתיתם ריק לא יהו ס
פחות מכזית ולותך הפתיתה פחיה כזית בכופל לותך עם חרכיב ולוכו
מכבילה כדי שלא יהו מיתים פתיתין ומה תלמר מנחת כהן לא היה מ
מכפלה הל לא יפחו פתיתיך מהן עם חרכיב שלא כופל לותך עם שכיס
ומה תלמר הכניסות להניח שתי הלחם ולחם הפנים שהין פותתין מ
לותן ולין הלכה כר שמעון

ה כל המנחות טעונות שלש מאות
שיפה וחמש מאות בעיטה והשיפה והבעיטה כחטים ר
יוסי אומר אף בבצק כל המנחות באות עשר עשר חוץ
מלחם הפני וחבית בהן גדול שהם באות שתי עשרה
דברי ר יהודה ר מאי או כלן באות שתי עשרה חוץ מחלו
תודה והנזירות שהן באות עשר עשר

מיפה הוא בזוכר
מן יפוסך רלש ועבייכו מיכו לחטה כירים כלח עד שיעביר מעליה
קיפה וכעיטה עדיים לותה ברגל עד שיהא בשברית וכ יוסי אומר
מקשיפה לכרים היא צריכה בעיטה הל מתקשים לותה כיד דרך כב
בעיטה ומשיפה תהיה בחטה וכעשה בב בסדר הזה שברת היתה מכין
חלות המנחות כלן עשרים עשרים למדנו זה מן התורה כמו שיתבאר כ
בפרק שלחרי זה מלבד לחם הפנים שלין כתוב אלא עשרים חלות ונאמר
בו כי קדש קדשים הוא מלמד ש תן עולם ונאמר בחביתי כהן גדול תן
עולם ש כלול תקצור ונאמר התיה חוקה חוקה לעיכך יהיה חביתי כהן
גדול יכ חלות מקריבין מהן שם בבקר ושם בין הערבים כר יוסי אומר לעולם
כל המנחות מלחם הפנים ומאחיה התודה עשרים כמו שבתאמר בה
בכר וכמו שבתאמר עוד וזה הכזירות לפי שהם לחם עם הפנים כמו
שתודה כפי מה שזכרנו כי ביני מחכמים נהין הלכה כר יוסי ונלכה
כר יהודה

ו העומר היה בא עשרון משלש מאין שתי
הלחם שני עשרונים משלש מאין להם הפנים עשרים
וארבעה עשרונים מעשרים וארבע מאין

ככר בחרטו כתחלת מעשיתה הזאת
מקעשרון הוא העומר והוא עשירית האיפה וכיחרכו עשירו ומישור ס
הלוב ומישור האיפה ב מאים ומשלש כר בעים והוא לומר מיקח מקח מלמד
מאים מעשרים ויטחין חותן ולא יפחות מלבעות לותן מקח פעמים
רבות עד שיעלה מהכו עשרון ומכת זה לפי שהם מעשרים חדשים ומ
ומקרינה נקבלו מכלילה מקבלו לותן עוחבי לותן כמו שבתורכו במשכ
הזאת לעיכך יש כו מעט מלת וקמיה ולא יהיה בשרון מכחר בחטות מ
מפשיע הזה והרלוית על פחו כן שב קריכם ודע שפשעורי תתבשלי
קודם החטה מכל שתי הלחם לפי שהוא מן החטה יש כו מלת מלא מ
מקוה ב חטה חדשה מן שחטה המתבשלת כראשונה כמו שבתאר שב
מתוב ואחר וחב שבועות תעשה לך בשורי קציר חטים לעיכך מוציא
שתי עשרונים מעלם מהן לחם הפנים מקוה מחטה מנקנדת זה י
יהיה וקיה יכשה כל ברכה היה בה מלת מקח ומוכרים מ
מעכה עשרון משלש ונכר כלחם מקריב יב חלות נגד

ז העומר
היה מנופה בשלש עשרה נפה ושתי הלחם בשת
עשרה ולחם הפנים באחת עשרה ר שמעון אומר לא
היה לה קצבה אלא מלת מנופה כל צרכה היה מביא
שנ ולקחת מלת ואפית אותה עד שתהא מנופה כל צרכה

מם בתה יהיה ולחו סיב נשות סיתה
כל אחד דקה מחברתה על מסדר נדע מהם לח מלכ

478

כבתי לא מלת מקיה עשיר מב מהן לו עשרון מלחה כמו מלחכו ב
בהלכה מלבני זו לח מכל ולהן מלכה כר מחשון מלחי מלחי לכתחלה
היו כוה קבב יהיה ' ולהיכו למכוקהין לקה קבה

פרק שביעי התודה היתה באה חמש מאין ירושלמיו
שהן שש מרבריות שתי האיפות האיפה
שלש מאין עשרון עשרון לחמץ ועשרה למצה
והמצה שלשה מינין חלות ורקיקי ורביכה נמצאו שלשה
עשרונות ושליש לכל מין משלש חלות לעשרון ב
במרה ירושלמיות היו שלשים קב חמשה עשר לחמץ ו
וחמשה עשר למצה חמשה עשר לחמץ קב וחצי לחלה
וחמשה עשר למצה והמצה שלשת מינין חלות ורקיקים
ורביכה נמצאו חמשת קבים לכל מין משתי חלות לקב

מה מחכיחים עם קרכן תודה הוא ר מיכין מן המנחות ' לחר מקם
ס זמן והוא כמו שהמק מעשרין מחכה הב מיכים שבמחרי שב כל חלות
לחם חמץ ' לחר שב חלות חנות ורקיק מינוך ומלת מרובכת הל
מעשר חלק קב מיכים כמו מעשר קהלן וקבלה בידיכו מרוך לחיות
לחם תודה בפעשר זה ' וכבר בארנו פעמים שמשלש ס קבין ' ומכת
קיות כל מין מהלה הר מיכו עשר חלות הוא מה שב בהם וקרקיב מהכו
לחר מכל קרכן תרומה לח ובחמר בתרומת מעשר ' מזלת מהכ כמו שבתרומ
והרמותם ממכו תרומת ס ולמיכו בתרומת מזלת מהכ כמו שבתרומ
מעשר לחר מעשרים בן לחר מכל קרכן ס מעשרו ' ולפיכך מכין
חלות עשרה מכל מין והיו כלן ת ועשרים שהן חמין ים בעשרים ס
פעור הל ונאמר על חלות לחם חמץ בבבר חמין הבא עם לחם הפנים ס
ר חלות עם חזה ושוק ' ומוכלים הכהנים הנותר מן הלחם ומקריבן
ונזהו קרכן תודה ושלו שבעשרים מחלות למכין מחלות הוא דבר מבונאל '
ונתן נרך פי

ג המלואים
היו באים כמצה שבתורה חלות ורקיקים ורביכה ת
הנזירות היתה באה שתי ירות במצה שבתורה חלות
ורקיקי ואין בה רבוכה ועשרת קבים ירושלמיות שהן
ששה עשרונות ועדיון ד ומבלן היה נוטל אחד
מעשרה תרומה והקריב ממנו אחד מבל קרבן תרום לה
אחד שלא יטול פרום מבל קרבן שיהיו כל הקרבנות ש
שוין ושלא יטול מקרבן לחברו להן הזורק את דם ה
השלמים לו יהיה וזשאר נאבל לבעלים

המלואים היו בתחלת מבתמכה מהרן
כמו שבאר הכתוב ' ומאחר דחמבח במלואים מבל המנות לחמר בשבי ס
לקח לחם וחלת מבה וגו ' וחלה לחם היה מהקריב רבוכה ' הל מקוש
בשמן ' וקבלו לחים על זה וב ממה שב בחביתי כהן מב בהן תורבת
מקיבה ' זה קרבן מהרן ובניו כיום המשח אותו ' ובחיכן מבלל ב
במאחר הזה שתי קרבנות הקריבן מהקריב בל כה ן בתחלת מיבוב ל
לעבודה ' ונזהו מנקרת קרבן חנוכו ' וקרבן מהקריב בהן מניח בל
יום ' ומאחרו מקום חנוכו להמשח ' הל מבבר בחר מהקריב בתחלתו
נזהו בחבוך בחו קרבן מהקריב בחיכן היום המשח אותו הל בשעת המלאתו
ובבר נתבאר בי מה מיקריב בחיכן היה רבוכה ונזהו לחים מבלים ס
המלואים מקריב בב ' רבוכה ולחני מתדיע שהם היה הדיוט ובתמבח כ
בהן בדול מקריב ראשוב שחיפ המיפה לחנוכו ואחר בן מקריב חביתי
בהן בדול שם בבר בתחנך והוא
הריעו בחו שאחרנו בתחלת מהמבתה הזאת לבל שם ובתמבח בהן ב
בדול ונזהו לח עבר עבודו מיחיו מקריב עשירית היה פיס שהוא חנוך
בל בהן בחו שזכרנו ' אחר בך עשירית מביא מזוח חנוך בל בהן הדיוט
בשבתמבח בהן בדול ' ועשירית שלישית שהיה חביתי בהן בדול מיקבי
בל ים ' ומלמדבתם בלן אחר אחד מבל המלאים מהקריב בזיר מהוא
בשלל קרבנותיו מקריב עמו חלות מבות ורקיקי מבות לבר תרב ו
ונתן שאחר שתי רעה בחר שבי המלואים

וכבר זכר שהתנות על תודה מיעורם חמשה עשר קב ירוע[ל]מים וכן
עשר עשרונות מדברי' ובני אליעזיתם עשרה כבשין ירוע[ל]מים וכן
חמשה עשר עשרונות ובני אליעזי עשרון ועל אלו אמרו אליעזי אומר
ועשרון לכל הנסוך עליהן עוד כלומן רבים כותבו מיסח עם כל עשרון
תוספת עד שיהיו בחמשה עשרונות שני אליעזית ממחה סים בתודה מן
החמצה ושבין מה שיד שיהיו כל הקרבנות שוין שיהיו במכין ג' עשרה
מכל מן שבתודה וכשיר כמו שבארנו בפרק אלפני זה

השוחט את התודה בפנים ולחמה חוץ לחומה לא קדש
הלחם שחטה עד שלא קרמו בתנור ואפילו קרמו כולן
חוץ מאחד מהן לא קדש הלח שחטה חוץ לזמנה וחוץ
למקום קדש הלחם שחטה ונמצאת טרם לא קדש הלח
שחט ונמצאת בעלת מום ר' אליעזר או קדש וחכמים או'
לא קדש שחטה שלא לשמה ובן איל המלואים ובן
שנ כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן לא קדש הלחם

הפורש את התודה חוץ לחומה כאומר חוץ כיתי בגים ו
ויהא מקום חוץ לכך שכית לכל אם היה הלחם קרוב מן העזרה מ
חעני מהות חוץ לחומת העזרה הוא מתקדש ואעפי שחמר שכתוב
על הלחם חוץ תהו נריכין ככל על מיסח כמוך על כל פנים ומכטן
לכלי שכית כבי' היה מקדש' אחומין בו המכחות ולכך קרין אותו כית
כבי מנורת' ומפת כב המלך ומיס קרוב לכר הכית והוא חוץ ממנו כ
כלי שפך כמו שפתכאי כבמדי' ומקו שחמר אין לו מקוח אלא המלחים
ולא אמר אין לו מקוח אלא לפי שהוא לחוץ ל
לתתלת ומוח מה שחמר שכל מילתא נקט ולחן הלכה כר' שמעון

נסבין שקדשו ונמצא הזבח פסול אם יש שם זבח אחר
יקרבו עמו ואם לאו יפסלו בלינה ולר' תודה ותמורתה
והמפריש תודתו ואברה והפריש אחרת תהתיה אינן מ
טעונין לחם שנאמר והקריב על זבח התודה התודה
טעונה לחם לא ולדה ולא חליפה ולא תמורתה טעונין
לחם

זה שחמרו שם יש זבח אחר יקריב עמו אין זה אלא בקדשי נבור
לפי שעקר כוריגו מתנה עליהן אבל קדשי חיוב שכשר בקן פסולים ל
לזבח אחר ותנאי אחר גם כן מיסח הזבח זבוח בחותה שעה שבפסל
הזבח שרואין אבל אם היה שם זבח זבוח קן פסולים בחילו לבו
בלילה וסדר המנחה כך הוא ואם אין שם זבח אחר בחותה שעה כ
נעשו כמי שנפסלו בלינה ונפולין וכל זה שם קדשו בכלי שרת ניסיח
הזבח זבוח לפי שהשכר כוריגו אין הנסכים מתקדשים אלא בחיות
הזבח שכ' זבח ונסכיו ואם אחר בחנה הזבח פסול אם נפסל כ
בזריקה אבל אם נפסל בחיות הזבח קדשו הנסכים ודע שאם לא כ
נתקדשו הנסכי' הוא מקריב כל זמן שיריצה לפי השכר כוריגו מביא
אחד קרבנות היום ונסכו אחר שעבר ימים ואין הקרבן כין יחיד מ
נבור וכן אחם מנודע שביא אחמול היו' ולובן אמרן שלאחר עשרים ימים
אבל אם קדשו בכלי שרת כמו שהשבינו זה הנפסל כלינה ואם אחר
הין טעונים לחם הינו אלא אחר אחר בפרק ל' אחר הקרבת התודה ס
הילחמנין שהיו בשכר אבל אם לא נקרבה אחד מהן אלא שרי הן מ
מנויות שהין היו' ונבזה או חלישתה או תמידיה שמוחרים אותה
שהין טעונים לחם וכל זה בתורת הזבח אבל תודת נדבה, חלישתה
ותמורתה טעונים לחם הין לפי שבפרק הין לאחר כפרה לפי שראת
מותר תודה ונבר ידעת שהזבח היה בשם שאומר הרי עלי ונדבה
שיאמר הרי עלי ונדבה אחר שנתכפר זה שם שאומר הרי עלי ונדבה כ
נקריבתם עד שיאמר בפתי הלחם ממותרות שבתיכם תביאו לחם תנופה
ונאחר בם ונקרבתם מנחת חטאת לפ' ונאחר שוב חב הקציר בכולי
מעשיך אבל שאר קרבנות בעלי חיים וכן מותרות המנחות והנסכי'
יהיו מן האדן ומחוב לאדן ומן החדש ומן היום ועבין שבייה להן שהו'
פחות מהן ומין שהוטרפים ליטול ממנה חלת על ידי הימחן שם שאחר
כל האדנות היו כשרות לכל כשרות שהן שלת של מנחת שהלבה
ועל נסכים הין על יח ד הין על נבור כמו שאחר בתחלת שהלבה

מכזיר לחלוק ולדקדק מאין כקדשין שלא חלוק ודקדק כמו שבארנו

האומר הרי עלי תודה יביא לחמה מן החולין התודה מן
החולי' ולחמה מן המעשר יביא לחמה מן החולי' התודה
מן המעשר ולחמה מן החולין יביא התודה היא ולחמה
מן המעשר יביא ולא יביא שחטים מעשר שני אלא מ
ממעות מעשר שני

שחמרנו שבשית לפי שם כה תודה מן החולין היה
מוכח שהחייב בלחם ולחמה גם כן מוכח ומהו יכול לשקדיב מוכח
ממעשר כמו שיתבאר לאחר זה ומיה שאחר שחמרו שבשית' ומהו
יביא שחוקף לו להביא כמו שאחר שאם שבא מהן הביא מן החולין קדי זה
מעוכח ולא חייבוהו במעות שיביא לחמה ממעשר שני לפי ש
ישעשר שני שנמצו חלת קדי שיהיו הלחם הבא עמהם לפי כן הפלאים כ
כמותן כשם שאין הפלאים מן המעשר שנמצו חלת ממעות המעשר ג
גם כן הלחם יהיו ממעות המעשר

מנין מן האומר הרי עלי תודת

לא יביא אלא מן החולין שנ וזבחת פסח לה' אלהיך מ
צאן ובקר והלא אין פסח בא אלא מן הכבשים ומן ה
העזים אלא למה נאמר צאן ובקר אלא להקיש כל הבא
מן הבקר ומן הצאן לפסח מה פסח שהוא בא בחובה א
אינו בא מן החולין אף כל דבר שהוא בא בחובה לא
יביא אלא מן החולין הרי עלי תודה הרי עלי שלמים
הואיל והם באים חובה לא יביאו אלא מן החולין ו
והנסכים בכל מקום לא יביאו אלא מן החולין

עכין המשנה
פחינו כח הלח מן החולין למדנו מתן מנסכים מנסים מולין כלי
משנה הלח היה כחותו זמנן קדשים לפי שהלח קדשים לא המרנו
ועבדית לת העבודים חוקף בחדש הזה שיהו כל עבודת הלחם זה כ
כזה מה פסח מחמור כמקריב היו בח הלח מן החולין לף פסח קף
מחמור לדורות אמרו בח הלח מן החולי' וכבר ידעת שהאומר הרי עלי
חייב כחותו דבר מבר נדרי ונדיב בחדריותו ומה שאחר והנסכים כ
בכל מקום וחפי' בחותן שחמרו מזבחכם שהתירו לו בחקנתן מיהיה
לחומה מן המעשר לח יביח נסכים של חותה תודה מן המעשר לפי ש
משנפסכים מפחדיות הפסוקים נוטה בהן עיהיו מחמר חפיק ירוע[ל]מים
הקדשן וכן כולל שם שקדיב שחקדיב לכבוד לפ'

פרק שמני כל קרבנות צבור וחיחיד באים

מן האדן ומחוצה לאדן מן ה
החדש ומן הישן חוץ מן ה
העומר ושתי הלחם שאתן באים אלא מן החדש ומן
האדן ב ובלן אינן באין אלא מן המובחר
ואיזהו מובחר מבמם חוגיחה אלפא לסלת שעזה להם
חפריים בביקעה כל האדנות היו כשרות אלא מבאן
היו מביאין

דבר תורה בעומר ופתי הלחם שלח יהיו[ש] מן האדן ומן
החדש מחמר רחמנא בעומר כי תבואו אל האדן אחר מני נותן לכם ו
וקבדתם עד' ובחמר בפתי הלחם ממותרותיכם תביאו לחם תנופה
ובחמר בם וקבדתם מנחת חטאת לפ' ובחמר שוב חב הקציר בכולי
מעשיך אבל שאר קרבנות בעלי חיים וכן מותרות המנחות והנסכי'
יהיו מן האדן ומחוב לאדן ומן החדש ומן היום ועבין שבייה להן שהו'
פחות מהן ומין שהוטרפים ליטול ממנה חלת על ידי הימחן שם שאחר
כל האדנות היו כשרות לכל כשרות שהן שלת של מנחת שהלבה
ועל נסכים הין על יח ד הין על נבור כמו שאחר בתחלת שהלבה

460

ג אין מביאין לא מבית הובלים ולא
מבית השלחים ולא מבית האילן ואם הביא כשר ביצד
הוא עושה נירה שנה ראשונה וכשגזזה וזרעה קודם
לפסח שבעים יום והיא עושה סלת מרובה ביצד הוא
בורק הנוב מכנסם את ידו לתוכה עלה בה אבק פסולה
עד שיניפה ואם התליעה פסולה
מין מביאין לכתחלה כל

מה זכה הכומחת בתפוסת ולא כארצות שים כהן לילכות מכבי מחין
מוטעמים וכיר קול הכפוך ממכסבין מחלן ומכיחים לותה שכה מח
ובכביר מפכבין לותה פעם שכייה וזורשים לותה ומם מחל מכבים
ידו לתוכה כל כ תוך כסולת ומם יעלה כידו מכך כידוע מכפשר כ
בחותו כסלת קומח לפיכך מכבין לותו פעם שכייה ומעברים משליש
מחכך ונוח מחמר עד שיפפח ובפח מם הכלי מחלפים כו וינל כסלת
הוח מומר מם התליעה פסולה ובן החטה מטוחכים ממכה כסלת על
מנת שיתליעה רובה ורחייב לזה מם שכ תמידין יהיו לכם ובמביסם
פיהיו בם כן הנפכים לל כסלת והסמן והיין בתכלית הסלימות כ
במיניהם

ד תקדעה אלפא לשמן אבא שאול אומר שניה לה
רגב בעבר הירדן כל הארצות היו בשרור אא מכאן
והיו מביאין ה אין מביאין לא מבית הובלים ולא
מבית השלחים ולא ממה שנזרע ביניהן ואם הביא כ
כשר אין מביאין אנפקנון ואם הביא פסול אין מביאין
מן הגרגרים שנשרו בטים ולא מן הכבושין ולא מן ה
זשלקין ואם הביא פסול

תרגום ולמדתם ותלמדון כאילו אומר תקועה מלומדות לכהיה סמן
שיהיה רבלה לעשות סמן טוב והוה לשון עברי לפי שכבר נאמר מ
ומשמרם הזה מלפיהו מכהמות לרץ ובהדתי לותו מהתרגום כאן ס
מיתבאר לקח ולמד לחד הוא וכן מה שאמר ליעבלה תלבנה לשלת זהו
עניכו שאלו הארנות היו בקיימין כהן לעשות סלת טוב וחכמיהן סו
הסמן שקורין לותו קריפאיס שמן הקוטח והוא משוחטים מן הזתים
הפגים והוא מר כשעתו

ה שלשה ותים ובהן שלשה שלשה
שמנם הויה הראשון מגרגרו בראש הויה ובותשונותן
לתוך הסל ר יהודה אומר סביבות הסל וה ראשון טען
בקורה ר יהודה אומר באבנם וה שני חור וטחן וטען
זה שלישי הראשון למנורה והשאר למנחות ו

הויה השני מגרגרו בראש הגג ונותן לת"ך הסל ר יהוד
או סביבות הסל וה ראשון טען בקורה ר יהודה אומר
באבנם וה שני חור וטחן וטען וה שלישי הראשון
למנורה והשאר למנחות ח הויה השלישי טוענו
בתוך הבית עד שיעלה ומגביו בראש הגג וכורך ש
ונותן לתוך הסל רבי יהודה אומר סביב הסל וה ראשון
טען בקורה ר יהודה אומר באבנם וה שני חור וטחן
וטען וה שלישי הראשון למנורה והשאר למנחות

גרגר הוא

פירוש החלי וכו' זכרנו כאור זה בזרעים ועכשו מגר גרו כרחם הזית
שלקט אותו קודם החלין גרגר עד שיהיה כולו מכושל והגרגרי' תמימי'
ואחב כותש וגותנו כל ושמן שמתמצה ממנו הוא השמן הקרוי בלחמנו
אחב טושן על שם הבד והוא הנקרא קדוח בשם מקלט לפי
שהעבין מורה שהיה השמן שמתמצה ממנה הוא שמני אחר כך
מניחו תחת הקורה וטוחנו ואחב טושן עליו הקורה פעם שניה וזקו
שמן השלישי וכן עושים בשמן שמני והוא שמוסקים כל הזתים כ
כאחת הטובים ומלקין וטוחנים אותן בקדקד וכורכים מקן
קשוכים וכן עושים שמן שלישי והוא שכותשים אותן כמעטן עד ס
שיתבשם ומעטן הוא הגרוסה שמתבשמים בה קוסטוס ושיח שלת ע

עברית עשיכו מלמלו חלב וסם עשמות מים סהם מוח דימה לותן ל
למעטן לפי סהן דיקוים וגרולות בחלולם ומהסם הזה נמר שפועל
ומחר עשכו ולין הלכה כר יהודה

הראשון שבראשון אין למעלה ממנו
השני שבראשון והראשון שבשני שוין השלישי ש
שבראשון והשני שבשני והראשון שבשלישי שוין ח
השלישי שבשני והשני שבשלישי שוין השלישי ש
שבשלישי אין למטה ממנו י אף המנחות היו
כדין שיטענו שמן וירך וך מה אכ המנורה שאינה
לאבילה טעונה שמן וית וך המנחות שהן לאבילה אינו
דין שיטענו שמן וית וך תלמוד לומ וך בתית למאור לא
וך בתית למנחות

כל מקום שהוא אומר סין אין רבונו לומר בכל
הדברים לפי שכבר אמרנו סאין רלוי למכורים אלא רשאין שכבלתן
מל עין למנחות ואין יתרין לזה אל אלא למי שרוצה מנוס מן ה
המוכחר לפי שכלן מלינו שכבלינו בשר למנחות שכל הרוצה לינה
ונטוע ככר ידוע מעלתן בשבתן

יא ומנין היו מביאין את היין ק
קדחים והסולים אלפא ליין שנה להן בית רימה ובית
לכן בהר וכפר סנגא בבקעה כל הארצות היו בשרות
אא מכאן היו מביאין יב אין מביאין לא מבירת
הזבלים ולא מבית השלחין ולא ממה שנזרע ביניהן ו
ואם הביא בשר אין מביאין אל וסטן ואם הביא בשר
אין מביאין ישן רבבי ר' וחכמים מבשרין אין מ
מביאין לא מתוק לא מעושן או מבושל ואם הביא פסו
אין מביאין מן הזליות אלא מן הרוגליות ומן הברמים
העבודים

הלינסטן מסמומים לל שכותשים אותו בכרים תחת הסמם
פרי מיבבר כמו מעושים כמוכרים עם הסמם בלעטן יוכי כפי לכרי ק
קנית מפרסי' ינסטן ואין מביאין יין שמן והוא שכלנו לו יב חדש לפי שהו
שם ומתחדש בו מריית ומסוך זה למה שכ לל תדית יין כי יתחדש מ
משעטן לל עם היה לכלי ריח אותו קיין היה בו הכל והוא הקדוח
מעיטן ניידע הכה קמוס הזה מנלנו ביינות המעורב ומכושל ה
המכושל על ידי עם ולילית הלילות הגבוהו מן הארץ על ערס של ק
קנים ורוגלית הסמוטות לארץ כשאר קכרמים ומה שאמר העבודים
בחרו שנביאו מכשבדו שתי פעמים בשל שנה ועבודת הכרמים היו
החפילה שביבות הכרמים כמין גומות על הקוקות ולהשך אותה ה
השמל כלה כדי שיכנס בהן הטים ויחמיר

לא היו בונסין אותו בחצבים
גדולים אלא בחביות קטנו ואינו ממלא את החביות עד
פיה כדי שיהא ריחו נודף אינו מביא לא מפיה מפני ה
הקמחון ולא משוליה מפני השמרים לא מביא משליש
ומאמצעה ביצד הוא בודק הנוב ורושבו והקנה כידו ורק
את הנוד והקיש בקנה ר יוסי ברבי ר יהודה אומר יין
שעלה בו קמחון פסול שנ תמימים יהיו לכם ומנחתה
תמימים יהיו לכם ונסכיהם

דיש נוסף שעמוד ויש ופני פיעלה ס
הכלי כמקום שהיין נוגע בכלי ויעמיד ריחו ולא יקעקע כי פעם ל
דבר ויעלה על פני היין כמין נרגריב וכן יקרע זה בייכות הכלבי ל
דיבים והוא הנקרא קמיון דומים כלי סמך לגרגרי הסה ויקרעים
קורין לותו קמחון ולא יתרע זה תנלינו תלה במכחר היין ותלי לה י
יתרע זה בין של לרץ שלל תלה בחנות מכהן ומבין מה שאמר זרק
את הנוד שהוא בקוף כן קוף ורק היין ביד שם שמדיה בזכר מקום ב
בקבה לל שדיחה ומרחיק לותו ומיהו מביחן להמיכות ומין הלכה כר'

ס ר' בר' יסודם

ומן הרחוי שתיעשה מכל מי שהקדיש למזבח שם דבר מאלו שהזכרנו
שהן עשרון בא למחצה לעשה מהלכתן כמו שבארנו מדיוקי המקדיש
כעל מום בהמה לפי שדומיא לשן וכתוב כפיירה כעל מום לא תקריבו
תקריבוהו אם מעוט כל שהוא כל תשחט אמו ולעגן היה ראוי לומר
כאן לא תקריבו אלא מעוט כל שהוא כל תקדיש כל תשחט כל תקטיר
לימדה עוכר מעוט ס' דברי מעוט כל תקדיש כל תשחט כל תקטיר
מנעתי כל תזרוק את הדם כל תקטיר את הלב ונתחייבו בהלו הלאוין
לפי שכתב לשון המכירה בפרשיות של כעלי תמימין ולא מומי בהמה
ומומי אלא כדי לחזק האזהרה אלא של אלו מקו לעצין כפני עצמו וכ
ואמרי בתחלת לותה פרשה כל אשר בו מום לא תקריבו וזו היא הא
המכירה מלהקדישו אחר שהוא תמים יכול לרצון כל מום לא יהיה בו
וזו היא המכירה מלעשות אותן אחר כאשר לא תקריבו אלה לה' וזו היא
המכירה מלזרוק דמו ואפה לא תתנו מהן במכירה מהקטיר לימודין
ואמר אחר משוך ופתות ובתוך וברות אלא לא תקריבו לה' ואחר קטת ה
הלימודין לפיכך המקדים כעל מום עובר על כל אלו ואות חייב ודע
זה ודע מהן היו נב בזהרין מקומי שמכירין מעשה קרבנו בהמה ושוף
לעצמי מהן כמדין מכל איזה כמין מזכרנו ואן לאמרת מילים ממולח כ
כבמין מחברין עצמן מדרון בזולות ממר המלך

פרק תשעי שתי מדות של יבש היו במקדש
עשרון וחצי עשרון ר' מאיר אומר
עשרון עשרון וחצי עשרון עשרון מה היה משמש שבו
היה מודד לכל המנחות לא היה מודד לא בשל שלשה ל
לפר ולא בשל שנים לאיל אלא מודדן עשרונו חצי עשרון
מה היה משמש שבו היה חולק מנחת כהן גדול מחצה ב
בבקר ומחצה בין הערבים

ככר כתרגמו בתחל' דכריכו שמנחת נסכין
מלפר ב' עשרונים ומל איל ב' עשרונים ומל כבש עשרון ומה שאמר ב
בחכיתי כהן גדול מודד לל מחלק לפי שכבר כתרגמו כסוף פרק ה
הרכיעי מהמסכת הזאת שהן' מביא עשרון מלם ומוכפו ודע שחכיתי
כהן גדול כחלקין חחר כיומלן וכבר זכרנו שהם יב' חלות ונתבאר ב
בתלמוד שהוא מחלק כל חלה כידו כתלמוד וכבר נתבאר כהן שהוא
מחלק לוהן כחצי עשרון לו יהיה מעולה כיריעו מפדי עשייתה שהוא
מביא עשרון ומחלקו כשהות מלת כחצי שעירון כמו שבארנו ומה כל
חצי עשרון ועשוה ממנו שם חלות ואותה כל היב חלות נכבת ר' ואחב'
מחלק כל חלה לשנים ומקריב היב חצאין כבקר פיהן כחיב כמו שו
מזכרנו כפרק הו' והנותר כהן הערבים ונתנים כל פתיתה אחותה ב
כמולה עם שנים כמו שזכרנו שם לכל פיתי כל המנחות לעצמן שהן
כחיב כל' מהן כשלמה על ר' כמו שבארנו כפרק הו' וזכר שבהן שזה
הי' מאיר אומר ב' מדות של יבש כמקדש ר' חצי עשרון ר' מביא עשרון
שהוא אחוך ומליפי מביא מחות מאזרות מכל שם שדרו שמלת כו כפי
זה שאמר להביא יביל עשרון ומביך זה למה שני עשרון מלחל
שמני שעריות היו כמקדש ר' גדול לכל המנחות ור' אחוך לחביה ב
כהן גדול וחבאו לאחר עשרון ר' כלבד ואחוך אחד כו ושלשה בחביה
שבע מדות של לח היו במקדש הין וחצי ה
ההין ורביעית ההין לוג וחצי לוג ורביעית לוג ר' אליעז
בר' צדוק אומר שמות היו בהין עד כאן לפר עד כאן ל
לאיל עד כאן לכבש ר' שמעון אומר לא היה שם הין וכי
מה היה ההין משמש אלא מדה יתירה של לוג ומחצה
היתה שבה היה מודד למנה כהן גדול לוג ומחצה בבקר
ולוג ומחצה בין הערבים

המדה הזאת שהוא שהין כיריעו שם דבר למוד אותו כו ואיה מה
שעשה ר' שמעון לשהין כיריעו מה שהין מעשה ומשה רביעו שעשה אותו
במדבר ומדד כו שמעון לשהין ההשחה שב' ושמן זית הין לפיכך אומר
חכמים קונית ואין שהין שמשכן הין לא יעלה מן המקדש מעולם אותה ה
הזמן ר' שמעון אומר קונית ואין כיריעו דבר למוד אותו כו אין שנו
אותו לפי שהכל מסכימין שהין עשרון שהין ההשת עד שיכל מה שעשה
משה רביעו שהין לחיל ורביעית שהין בבש ושני שבחר אחד שהיו
דבר מודדין בלוג ואחי לוג מרביעית לוג וכבר בארנו בתחל' ההשכת
הזאת שיעור הלוג ושתיהן יב' לוג ודם שהרביעי אות של נכון רביעי
לוג וכבר זכר זה בעצמו שפ' שתיהן ריאומין וכבר בארנו שהוא ב' בפרק
ג' מהמסכת הזאת שהמן שהיתה כחביתי כהן גדול קונה ב' לוגין והין

ג רביעית מה היתה משמשת רביעית מים
למצורע ורביעית שמן לנזיר חצי לוג מה היה משמש ת
חצי לוג מים לסוטה וחצי לוג שמן לתודה ובלוג היה מ
מודד לכל המנחות שאפילו מנחה של ששים עשרון נות'
לה ששים לוג ר' אליעזר בן יעקב אומ' אפילו מנחה של
ששים עשרון אין לה אלא לוגה שנאמר למנחה ולוג ש
שמן ששה לפר ארבעה לאיל שלשה לכבש שלשון ומ
ומחצה למנורה מחצי לוג לבל נר

ויחתר כמנורה ומחצי מת מכבוד
מה' על כלי קדש ויחתר עלה יהיו שחות מרביעית ובבר כחביתי כפרק
הו' מלכתת לחם תודה ולחם נזיר ומחצי לוג שלו תודה ורביעית שלו כ
נזיר שכשמן שהוא ממשמן שלחם שיה שלו למנחה מקיבי ונחשי כפנוע
שלקח שכשמן שהוא מים קלושים כשלו שהם ויחתר מהן חצי לוג ומן הרחוי ש
מתניע מחלה הנסכי מדות ל' רביעית ויחצי לוג לנו לחת יין כלי שרת ובמנחת
כשמן המפחה מפני מי מנורה ומי סוטה מפני מחלה הרבה' מיכן מן
השבחים ולחם תודה גם ולחם נזיר כשחיטת זבח מתקדשין ולא כזבח
מנינתיהן כו שחלות לכל היה חצי לוג מכלי שרת שהן לפי שמודדין כו ר
חצי לוג לכל נר ונר ורביעית גב' מכלי שרת שהן לפי שמודדין כו ר
רביעית מהן לכל חלה מחכיתי כהן גדול מהן יב' חלות כמו שזכרנו
שכשם כיהן ג' לוגין הרי שבחרנו כתחלת הב' ולשיבך יהיו שהמן רביעית
לכל חלה וזה הענין מהזה עניין שעשו כלי ולא מכחיתי כתו לשמוכ
עליו ואות כי מן מה שחמר כחביתי כהן גדול הרי שכת שהיכחיה ואן
ואמר כתודת שלמי תודתו שהיא מכקדש שהרי שלמי תודת מהמסכת זאת
כעבין רכוכה שהות רכוי שהמן מהן אחר מכחיתי כהן גדול ואמר
כהן גדול וכמין רכוכה משל מיכי התודת כמו שזכרנו פירוש ודע
כוב שענין רכוכה היה עבין כלוים כשמן כמו שהלוין רב שכתב כלשה
עליה וזלחכיתי לל שנשה על שמן שהמן שהלוין חותה כה ולכן יהוצרך
רבי שמן ואות שב כשמן תעב ואחר שכיתי לזה מה שאמרו כשיטי
בעי עניין שלת מורכבת שלמד שכל מעשים כרחתין ' ושענין הזה ה
הוא שיהיה כל שמן שהשמין שמה רוחה ושוחל והעניין כן מה שאמרו ר
רביעית לכל ה' לוגין שהלוין חותה כה וכב כחיבתי שהכהן יב' לוגים שהם
לוג שמן למנחה אחר ב' שהשם לפר ושה' לוגין שאחר שהשמן כשכין כלוג
חצי לוג לכל כר מעריב עד בקר ושהן שהריך לחת כבל כר מה שהשמין
לכל הלילה כשחילה כיומו' וכן חצי לוג שהריך שהם כתבה ה' מכחיבי ת
שהשמן שם כחותו שכר יחסר כולו כחילו הוא יען ושהשי
שהחילה ושהשמן נשתן שמן אחר חצי לוג ושחילה שלישה חשהם
מה שאמרו כר שהשחיה כחיבתי שהשמן ושהיבשה שחילה כיבר הלו שהשם
מחיב ושהן שמן כמו' רחשנה' ומלילי' שהן שלשה כר' אליעזר בן יעקב

ד מערבין נסכי אילי בנסכי פרים נסכי בכשי
בנסכי בבשים של יחיד בשל צבור של יום בשל אמש
אבל אין מערבין נסכי בכשים בנסכי פרי ואילים ואם
בללן אלא בפני עצמן ואלו בפני עצמן ונת ערבן בשרין
אם עד שלא בלל פסל הכבש הבא עם העומר אעפי
שמנחתו בפולה לא היו נסכיו בפולין

שעקר שהם עקטיר מנחת נסכים מותר לו מיערב ייכות שנסכין שלה
להתילה על מנת שיקין נסכי פרי כנסכי אילי כמו שזכרנו שהם כתערבו
מנחת נסכין קצתם עם קצתם יערב נב' שייכות שהרין עם קצתן ואיני
מותר לערב מנחות בנסכים קצתם עם קצתם לתחילה ובשחילה
שנסלת בשלת קדוש כלילתה בשהן היו שנפולה כמו שאמרו שם עד שלא
כלל פסל ובבר אמרנו שהנסכין מותר להקדישן אחר שזכה לזמן
ירוע לציבור שהרי כהן לעבוד על סיו בפל אחם ואחר קודש בכבש שכת
עם העומר ומנחתו שני שעשויי' בב' זכרנו זה בתחל המסכת שזהו
ה כל המדות שהיו בשקדש היו גדשות חוץ משל
כהן גדול שהיה גורשה לתוכה מדות הלח בירוציהן ק
קדש ומדות היבש בירוציהן חול ר' עקיבא אומר מדות
הלח קדש לפיכך בירוציהן קדש ומדות היבש חול לפ
לפיכך בירוציהן חול ר' יוסי אומר לא משום זה אלא ש
שהלח נעבר והיבש אינו נעבר ל

462

סמיכה מחוץ לו׳ מחיר היה מביא לעזרה בתחלת פרק זה שהוא
לחיר עשרין ועשרין היה מקדש אחד בדינר ור׳ מחוץ כמו שביארנו
ועבין בדינר לתוכו מכותבין לתוך חותי עשרין בחזקה בשהוא מחוץ
כשיעור שמחזיק קשרטות היה בשהוא בדינר וכבר זכרנו כיחור זה וש
ואחין הלכה כר׳ מחיר ועבין כעבר ניקלו כעבר שבעשה מחודדין ס
מדבר קיני יעון נינוה מן המדיח מה שכבר היה בעזכה ונתקדש כ
כלי שתן ותחלוקת בחלו התבחים חיבה חלה בשדר קדושתה לוך ה
היתה כשהשחה כשהן שחשחה ונתעלרת היונה מדבריהם לין כש
מחלוקת כמו שחוה רואה

ו כל קרבנות הצבור והיחיר טעונין נסכים חוץ מן הכבור והמעשר והפסח והחטאת והאשם אלא ש שחטאתו של מצורע ואשמו טעונים נסכים

כבר זכרנו כי מהלכה זאת וכן לחיר בבמ׳ סוטה שהשכה כיני לחטאת
שעשוי למשכחת זאת וכן לחיר בבמ׳ סוטה שהשכה כיני לחטאת
לחטאם לחין חייבין בשכי כרי שלא יהא קרבנו מהודר ונזוח השכה כ
פיזות מנחת חוטח בלא שמן ולא לבונה ולחיר לכל חטאת מנורע ו
ולשמן טעשי בשכים לבי מחין בחין על חטח לכל חטאת כזיר חיכה
חייבת בשכין לבי שהם לחיר כזיר חטאת היה כמו שבחרנו בס׳ לחבות
וזו היה לחיר לשעם שלחיר ר׳ שמעון ולשקר שלחיר שלינו הוה מה ש
מזכרנו כיחירו שבל הבח כלל ובדבר טעון בם כיש

ז כל קרבנות הצבור אין בהם סמיכה חוץ מן הפר הבא על כל המצות ושעיר המשתלח ר׳ שמעון אומר אף שעיר עבודה זרה כל קרבנו היחיד טעונין סמיכה חוץ מן הכבור והמעשר והפסח והיורש סומך ומביא נסכים וטמיר

שעם בשיעורי סמיכה חיכה מוזכרת חלה
קרבן יחיד וזקן שב׳ וסמיך ילין על קרבנו ומה שחמר בכהן שר הבח על
כל המצות ר׳ שר העלם דבר לפי הוה גם כן יבח על המצות כמו בש
שבחרנו בסמיכת הנשיח לעתי שרוב עם שקנין עשם הזה היה לפר
העלם של כהן משיח שכל על דרך שרחבת לשון בשמות יקרא גם כן
פר העלם דבר של בכור פר הבח על שכל שמצות והתורה חמר עליו ש
וסמכו זקני הקהל את ידיהם על ראש העגל ונחמר כש עגלי יבול פ ה
הזקנים תלי השרף המיוחדים שבערים וסמה כן ונתבחר עם שמן ב׳ זה
שמן בכלל היה שחמרו בתחלת שנסדרין סמיכת ב׳ בכלל שסמיכה ה
הזאת ומינו שעוסקים שבחרנו עם ושקולים חמר בס כן בעשר חמ
השמחלה וסמיך לחרן לת שתי ידיו על ראש השעיר שהי ובכר לחמרנו
בפרק שם שהשם בתח הזאת שלין לנבור שלא השתי סמיכות לחמרי
גמיני שתי סמיכות בנבור ואחת רוחה לאחן לחמר דבר תור ועבין השחיר
הזה שהקבלה בידינו שלין סמיכה בעוש פניש בקרבנות נבור חלא
בלבד שהזכרים שבשנקין ולין חבו לנחמרין שכן לזולתן בקרבנות נבור
בח חיב שלו כמו שבחרנו שהשעיר שעירי עז שבר כהן שעיה היו שז
סמיכה ולחיר בשבור ומעשר בהמה ופסח לין חייבין בסמיכות
שב׳ קרבנו כל הדבר שחייב לעשותו בשעת קרבן בח בבור והשעיר.
ופסח לין חלכה כר׳ שמעון

ח הכל סומכין חוץ מחרש שוטה וקטן טומא ונברי והעבד והשלים והאשה וסמיכה שירי מצוה על הראש בשתי ידים ובמקום שסומכין ש שוחטין ותבף לסמיכה שחיטה

שחר לחמרה בתחלת הנחי על הקרבנות דבר חל בני ישרל ולחמרו חל
בני ישרחל סומכין ולין הגוים סומכין ולחמר וסמיך ידו על ראש קר
קרבנו ולחמר ידו ולא עבדן ולא יד שלוחו ולא יד חשתו ולחמרו בני
ישרחל סומכין ולא בנות ישרחל סומכין חבל חרש וטומה וקטן לין ח
בשני שבל הן ולחר כשר העלם דבר וסמכו זקני העדה ובכר שתבחר
בהורין שהם הסנהדרין חל סנהדרי גדולה לין לחני לסיות בסנהדרי
שומה בחו שתבחר בסנהדרין

ועלידיכו סמיכת יחיד מסמיכ בבור בחו שחיכה בשומה נוף כל סמיכה
לזו דקה בשומה ומה סיירי חכוה לפי שחם לה סחף כבר כשר לחבל
מעלה עליו כלו לה סבר ונחת בשעיר החסתלה וסחף לה סחף כבר כשר
ידיו ולחר בבין חב לבבל סחי שחי סמיכות סיכוי בשתי ידי ונתקף לסמיכה
סחיכה סתחה סחיכה חלה יכיכים כיכיכים לחיור והוה טעם שחמר
ובחקום שבשחים שחטוים וכל זמן שבשחף חתן לבזרה חתר ושוחף
בחקום סחיכה עד שיסחף סחיכה לבה יסחיכו כיכיכן חעשה
חחר שב׳ וסחף ונחט

חומר בסמיכה מבתנופה ובתנופה מבסמיכה שאחר מניף לכל החוברי ואין אחד סונף לכל החוברים והומר בתנופה שהתנופה נוהגת בקרבנות היחיד ובק ובקרבנות הצבור בחיים ובשהוטין בדבר שיש בו רוח חיים ובדבר שאין בו רוח חיים מה שאין בן בסמיכה

כל חלו חכוחרות ובבר זכרנו חלה העקרים בחסכתה הזאת נידעת ש
סהחנחל ים מהן סהן טעונו תנופה לעבי סהחכחת חיכן חכבלי חי

פרק עשירי

ר׳ ישמעאל אומר העומר היה בא בשבת משלש סאין ובחול משלש היה בא וחכמים אומרים אחר שבת ואחר החול משלש היה בא

ב ר׳ הנשה סגן הכהנים אומר בשבת ה נקצר כיחיד ובמגל אחד ובקופה אחת ובחול בשלש ובג קופות ובג מגלות וחכמים אומרים אחד שבת ואחד החול בשלשה ובג קופות ובג מגלות

קבירת העומר היכה חלה ליל יו בניסן כמו שיתבחר ולפעמי יהיה יום
שבת ובבר זכרנו לך שבל חובות מקבוע להן זמן ויחים חת המבתה ו
וחת העומה ומה שחייב המתוב מיקבין חותי בב כרי שיגזור מעשה
במקדש בנין שיתבחר לחב ולבבה בחכמים

ג מצות העומר לבא מן הקרוב לא בבר הקרוב לירושלם מביאים אותו מבל מקום מעשה שבא מגבעת צריפין ושתי הלחם מבקעה עין סובר

מעקר בניכו לין מעבירים על המצות והעבין
בז׳ מינים לחמים מנוה לא יביה חותה כרי שיתעבה לעשות מנוה לחיות
ולפי שעקר הזה שתפונו להביה העומר מן המקו הקרוב יותר לירושלם
כרי פל׳ יביה זה שהרחי למנוה וילך לבקש אולתו וזו יעבור מנוה ל
למנוה וזין דבר זה מוחר

ד ביצר היו עושים שלחי בית דין יוצאים מערב יום טוב ועושים אותו כרבות במחובר לקרקע ברי שיחא נוח לקצור ובל העירו השמוכו לשם מתבוסו לשם כרי שיהא נקצר בעסק גדול ה כיון שחשבה אומר להם בא השמש אומרים הין בא השמש אומרים הין מגל זו אומרים הין קופה זו אוש הין מגל זו אומרים הין מגל זו אומרים הין בשבת אומר להם שבת זו אומרים הין אקצור והם אומרים לו קצור אקצור והם אומרים לו קצור שלשה פעמים על בל דבר ודבר והם אומרים לו הין הין הין בל בך למה מפני הביתוסים שהיו אומרים אין קצירת העומר במוצאי יום טוב

חומר בחכמים בעומר מחחית השבת יביבו הבחן ושבין בדוק וביתוס בבר בחיתי חותו בתחלת הבות ושם מחמיבים שבשת הבו הבחן הוח בשבת בל חביית קנידת העומר מוחלי השבת והקרבתו יום ראשון הבבר בחמר בעחמיבים הבחים והחמיבים על היום הזה ומיהל בי מה בבחן מחחרת השבת שהוח לחר יום טוב ושבחוצחי יום טוב ראשו על פסח תבח השבת שעומר ובחר, ושבריתם לבם מחחרת השבת וגו׳ תיבות תקיבה ולח תקיבה תחיכות חלח לחב מתחיל למנות מיבח מחחלת הלילה לפי שתחלת היום מתחלת לילו ובחמר מהיכן חרמש בבקוה וגו׳ וזו דחים מקבידת העומר בלילה בחו שקיים בשבקרין

463

ו קצרוהו ונתנוהו בקופות הביאוהו לעזרה היו
מהכהנין אותו באו כדי לקרי בו מצו קלי דברייך מאי
וחכמי או בקני ובקליחות חובטין אותו כדי של יתמע
נתנוהו לאבוב ואבוב היה מנוקב כדי שיהה האור שולט
בכולו שטחוהו בעורה והרוח מנשבת בו נתנוהו ברחי
של גרוסות והוציאו ממנו עשרון שהוא מנופה בשלש
עשרה נפה והשאר נפדה ונאבל לכל ארם וחייב בחלה
ופטור מן המעשרות ר עקיבא מחייב בחלה ובמעשרו
בא לו לעשרון ונתן שמנו ולבונתו יצק ובלל הניף
והגיש קמץ והקטיר והשאר נאבל לכהנים

הציורים המקובל מאין עליו מחלקת כי מה שם נאם תקריב
מנחת כהנים לך ירמיה למנחת שעורי ומלת חט בהאן חיכה רשות
חלה היא סמוכה ויהיה פירושו ומפתקייב מנה כהנים תקח ממנה
מנחת חטיב קלי בחם ור מאיר אומר אלא יקח קלי חלה ויגיע
בחם ועב חייב לחרך אותן בכלים וחכמי אר אלא יגיעו אותו בחם
קודם טירום אותן לפי שהוא מתלחלח וכשעת טריסה יתיבש ויפסד
אבל קלי אותן אחר דישתו בכלי מקלין בו ויקח בכלי בקוב ויגיע שנק
לבוב כמו שהיו עושים בכלים מבוב של קלחים ור שקיבח חטים מקובר
בכל מין כוונתו אלא בשעורה ועב חייב שכוונתו לפי דעתו בשעבול וח
וחכמים אומרים כי מאחר שבמרכז המקומות מסדר זרעים זה אחרון בהקדם מיני
חייב בשעורה כמו שבארנו במקומות אבל חטים ושבולת שועל ושיפון
ושבולת שועל ושיפון אבי אין עד שיגיעו זה אחרון ודע
ונתן עליו שמנו ולבונתו לא יצק אלא ביום ולא יניח בכיסן ודע
מזה שעורי הוא השעורי של שעורין ובבר זכרנו זה קע
העבין ויש לו רמזים בתורים מבלבש מקדש אותה מנחת בכורים ונק
אותי הלחם בכורים ובירור זה נאמר בכורי ק
קניר חטים וזו היא רחיה של מבכוריים שקדמו לכן בכיסן חיכה אלא
בכורים שעורין ומשקר שעליו אמו כומכין בזה היא קבלה בידינו ואין
הלבוב כר מאיר ולא כר עקיבה

ז משקרב העומר יוצאין ומוציאין בשוק ירושלם
שהוא מלא קמח וקלי שלא ברצון חכמים דברי ר מאי
ר יהודה אומר ברצון חכמים היו עושין משקרב העומר
הותר החרש מיד והרחוקים מותרי מחצות היום ולהלן
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהא יום
הנף כולו אסור אמר ר יהודה והלא מן התורה הוא אסור
שנ עד עצם היום הזה מפני מה הרחוקים מותרי מחצות
היו ולהלן מפני שהן יודעין שאין בית דין מתעצלים בו
כי מאיר אומר מיכן מיתר לכן לנחת
לשוק בקלי וקמח קודם שקריבת העומר אמת שמלחו יד וניחכלו ממנו ק
קודם שקריבה ולפיכך אמר מלא ברצון חכמים ור יהודה מיכן חומש ל
לזה ולפיכך אמר ברצון חכמים ונחלבה כר יהודה ונאמר בחיסוך מ
אחלק החלב אשי כתובין ואמר עד עשם הין הזה ונאמר עד שכילכם
את קרבן אלהיכם בשחיט בית המקדש קיים לא בחסר אלא קודם שה
שקריבן ומשקריב העומר מותר לאכול חדש מיד ושרחוקי מוכנין לחר
חצות יום אבי מודי אלא שבאותה שעה בבר נקרב העומר כמו שה
שאמר מפני מיודעי מאין לך מתעצלי בו ולבן גרסין חכמים מימרי
חצות יום ירושלם לא חצות אותן המקומות לפי שחיטת מיקיש מוקד
לו מאחר וזה ידוע מחכמת מרך אחרות כמו שסות מעוברים אבל
בעלי התכוב אבל אם הין שם מקדש חיסור חדש יום שנף בלו לא יום
שם עד עשם הין הזה ושעת כריתו עד ועד בכלל מאין חולק רבן יוחנן
על זה ומה שאמר שתקין לא שלמד בני חדש שרין הזה שמקובל וחזק
שמועת בו וזהו עבין שם שאחרון שם שתקי דרש ושתקי ודע ר יהודה
על העבין שהו אומות הין שתורי שלו שחיסורו מרבבן דרך תקנ ועשים
לאחר ולבלו הן שתורה היא לאחר ואינו כמו שעלה בדעתו רק שבל שם
שסכימין שלה הין שם שקדש עבמו בל יום שפור הין שתורה

העום היה מתיר כמרינה ושתי הלח במקר אין מביאין
מנחות ובבורים ומנחת הבהמה קודם לעומר ואם הביא
פסול קודם לשתי הלחם לא יביא ואם הביא כשר

עבין מתיר כמרינה שהוא מתיר לאכל הדבר
שמותר לאכלן בכל המקומות והוא שחדש והוא דבר עורך כמו שם

ח החטים והשעורים והבוסמים ושבול שועל
והשיפון חייבין בחלה ומצטרפים זה עם זה ואסורין ב
חדש מלפני הפסח ומלקצו מלפני העום ואם השריש קור
לעום העום מתיר ואם לאו אסורי עד שיבי עום הבא

כבר בארנו שבעה מינים שהוכשרו שהם
שדברי ושבלת שועל ושיפון שני מיני שעורין וכבר בארנו שתחלת ח
חלה שלהם שיכין בבב שם נקראין לחם ומצטרפין זה עם זה עד שיש
מכבן שיעור חלה וכאמר ולחם וכר מלא תאכלו ענו כמו שב שחלה
ויהיו כאכלבם מלחם סתרן וכתו בסיפר לשון קבירב שתחלת חלה
לכל הנקראים לא נוכחת משעורה ולפיכך ל יכו מותר לקצור עום דבר
שם שיכין קודם קבירת העומר ושום עבין שם שאחר שקריבו מותר
לקצו אותו אחר קבירת העומר ונקבר שעומר ואותן הנרבי לא שקריבו
ואחר כך שקריבו אין מותר לקצור אותן עד שיקריבו שעומר שהוקדם
הבאים וכבר זכרנו א שהלבה בעבמה בתחלת מסכת חלה

ט קוצרין בית השלחין שבעמקים אבל לא
גודשין אנשי ירחו קוצרין ברצון חכמים וגודשין שלא
ברצון חכמי ולא מיחו בידם חכמי הקוצר לשחת מאכי
לבהמ אם ר יהוד אימתי בום שהתחיל עד שלא הביא
שלי ר שמעון או אף יקצו ויאכיל אף משהביאה שליש
ואחר וקבירתם את קבירתו נו ואחרם שם וקבירתם אחו קבירכם ראוי שלא
שמותר לכן לקצור קוד שעומר ואחרם שם וקבירתי קבירכם ראוי שלא אחין
קוראים לעבין שום דבר ואחרו בהכרעת העבין הזה שמקום שאתה א
מביא אין אתה קובר שמקום שאין אתה מביא אתה קובר ולפי שאין
מביאין העומר מביא הכלתי כמו שבתבת כפר ס שיש לקצור מאותן
שמקיפין קודם קבירת העומר לכל אין דמי שלא אחר קבירת העומר
והוא שם שחל לכל לא גודשין ואחת קבירת בלבע ובעבי ואבירי שלים
לכל שלא בעומר הסלים שהחזרן לבאר ביסעו ור יקודם מבאר קריבים
קר שהן ולפיכך אין הלבה כר שמעון

קוצרין מפני הנטיעות מפני בית האבל מפני בטול בית
המדרש לא יעשה אותן כריבו אבל מנחן צבתים מצות
העומר לבא מן הקמה לא מצא יביא מן העמרים מצותו
לבא מן הלח לא מצא יביא מן היבש מצותו לקצו בליל
בקצר ביום כשר ודוחה את השבת

מפני שבעונות הוא מיכין בשעת קבירת
להתירם מסלילות כדי שלא יפסיד וכן אותו לא לקצור לעצות בית
שאבל אל בית הדרש לפי שהוא מצוה שבאחר קבירכם ולא קביר יבוא
לל מלקבור אותו מותר מלפני העומר ובבתי מן שבתות הקבורת ן
ומקבבין הנבתי קברן ועושים מהן מלאומות גדולות והן מקריבין בר
כריכות וכבר בתבאר זה כי מעירובין

פרק אחד עשר

שתי הלחם גלושות ארות אחת
ונאפות אחת אחת לחם הפנם

גלוש אחד אחר ונאפות שנם שנם ובטפום היה עושה
אותן ובשהוא רדין נותנן בטפום כדי שלא יתקלקלו

אלו המלאכות בלן קבלה והן שפירו מהיו עושין אותן
מימות משה עד ועד ימיהם והעם הזה ידוע והן טפום והיו לחם
שבבי ב אותנין אותן בו בשמונה עשרי והם שלושין בתנור עד שהיו
עומד בין שני מוריון וב שמותנין אותן לבשוהיא מן התנור

ב אחד שתי הלחם ואחד לחם הפנ לישתן ועריבתן
בחוץ ואפייתן בפנים ואינן דוחות את השבת ר יהודה א
אומר כל מעשיהן בפנים ר שמעון א ומר לעולם הוא ר
רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנם בשירות בעורה וכ
ובשירות בבית פאגי

שבבה שמחמתה מותר לגלות אותם תוך

לעזרה ולא יהא מותר לאחרון אלא כשהוא לא נתקדש בתלמוד רק
מקצת זה למה הזכירו לאחרון כשהוא ולא הזכירו לעיל ובכה בחרנו
מביא עני פיית מחוץ לעזרה היה מכון לכאורה מהמחוק כני הכהנים
בשין ומן שלכה בר יהודה ולא כר׳ ממעון

ג חביתי כהן גדול לישתן ואפייתן
בפנים וריחות את חשבת טחונן וחרקין אינן דוחות את
חשבת כלל אמר ר׳ עקיב כל מלאכה שאפש לה לעשות
מערב שבת אינה דוחה את השב׳ ושאי אפש לה לעשות
מערב שבת דוחה את השבת

כבר בחרנו פעמים מזה הכלל
מחמר ר׳ עקיבה לחמת לה יפתבם כפים פכים דבר מכל המנחות

כל המנחות יש בהן מעשה
כלי בפנים ואין בהן מעשה בלי בהוץ שתי הלהם ארבן
שבעה ורחבן ארבעה וקרנותיהן ארבע אצבעות להם
הפנם ארבן עשרה ורחבן חמשה וקרנתיו שבע אצבעו
ר יהודה אומר שלא תטעה ורד יהו בן וזמא אום ונתת
על השלחן להם פנים לפני תמיד כדי שיהא לו פנים

יש בפם מעשה כלי בפנים ולינן נריכי
כלי מרת הלח בפכים כמו מזכרנו וזה שמחמר מחוכר כמו מחמר ב
פלחם הפכים מוחר לנוף לוחן בחוץ ובלחם בפכים ומה מחוך כיצד
היו מקל על מפת היות הלחם הפכים בלחם כדשוים ומחמר מפת זה
פיים כשל מטחים מן ריחות ולן מתי הלחם ומה מחמר זלד הוא שיעור
לנודות מתי הלחם מכחוך כל ח׳ מקתיקן ז׳ טפחים ובריחב ד׳ טפחים
ובגובה ר׳ לוכשות ומסיעין בנודות כל חלה מלחם הפכים יהו ומה ב
מחמר פיקן לן פכים מרכה לל מחקפים מוחן ו׳ טפחים כמו מכחרנו

השלחן ארבו עשרה ורחבו חמשה להם הפנם אורבן
עשרה ורהבן חמשה נותן ארבו בנגד רחבו של שלחן ר
זכופל טפחים ומחצה מבאן וטפחי ומחצה מבאן נמצא
ארבו ממלא כל רחבו של שלחן דברי ר יהוד ר מאי או
השלחן ארבו שנם עשר ורחבו ששה להם הפנ ארבו
עשרה ורחבו חמשה נותן ארבו בנגד רחבו של שלחן
וכופל טפחים מבאן וטפחי מבאן וטפחי ריוח באמצע
כדי שתהא הרוח מנשבת ביניהן אבא שאול אומר שם
היו נותנין שני בזיכי לבונה שלהם הפנם אמרו לו וה
והלא בבר נאמר ונתת על המערכת לבונה וכה אמר להן
והלא בבר נאמר ועליו מטה מנשה

השלחן ממי קורה עליו למתים מרכו ונחתם
רחבו ד׳ יקרים ממר למת בלים כת ה׳ טפחים ור׳ מחיר חומ כל מחם
מכוכרת כתורה מו כרכרי הכפים היה כת ו׳ טפחים וזלתי מזכח זו
מזכח נקרן מזבח החיצון ומסובב ויסוד לבי מקן כת ה׳ כבי מה ב
מכבאי כב׳ ממרות והלבה כר׳ מחיר וכמכותי׳ הלחם על השלחן כמו
ממחר רחב החלה למרך ה מלחן יהיו במלה השלחן מתי הלות מחר ו
מכופלין קנותם כמו מזכר מחב כותן מתיקם למעלה מן השלחן מתים על
מיהיו מן היב חלות ב׳ מערכות ו׳ בכל מערכה כל ח׳ וה על מכרתה ו
וזוה מה מחמ׳ מכל מתי ממערכו ו׳ ממערכת ומכיה רחיק ועליו מטה
מכמם מהות בממוך לן ונקרינ ממנו כן מם מב בלבונה על בממוך ו
והלבה כחכה מחול

ארבע סניפין של זהב היו שם מופצלין מרא שיהין שהיו
סומכי׳ בהן שנים לסדר זה ושנים לסדר זה או עשרים ו
ושמונה קני בחצי קנה חלול ארבעה עשר לסדר זה וא
וארבעה עשר לסדר זה לא סדור קנים ולא נשילתן ר
דוחה את השבת אלא נבנם מערב שבת ושומטן ונותנן
לאורכו של שלחן כל חבלים שהיו במקדש ארבן
לארכן של בית

וחמר לחמוכת בשלחן ועשרית קטרתיהן חלו דשמים וכשותיו חלו בזיכי
וקטותיו חלו סכיסיו ומנקיותיו חלו קנים והיו יכ לכל סדר כמו מחכי
הכזך מוזגין תחלה על הסדר מזכרנו מחר כך יהיו עליו ג קנים
מחותן הקנים ועל הקנים חלה מחרת וחחר כך ג קנים ועליהן חלה ג
מכיעית מחר כך ב קנים ועליהן חלה רביעית מחר כך ב קנים על ה
החלה הרביעית ועליהן חלה חמשית מחר כך ב קנים על החלה הח
חמישית ועל פני הקנים פחלה הששית מחין עליה חלה מחת כלבד

ואלו מקדים יפולין לסמידין מרב מפת ויקן מחרין מותן מוכחי מפת
ולפיכך אין דוחין את הקפת מחיל ואפאר לשחוט אלא בשחרית ובכל ם
הכלים למרך מכית זולתי הפחין מחרכו לרחב מכית וקיב מוכח כ
בקנם מקדשים כזו קנולם

ומן הסדרים כזאת יבואר לך מקום הפלחן ומקום
המכרה ומזבח מזהב כאי זה מקו׳ יצים מן הכיבב
ולפיכך פים מוכח כל אחד מהן ומהוכח מזהב מוך
לפקום הפלחן ומהכורים כמדשר הרמקני מן המזבח

ז שם שולחנות היו באולם מבפנים על פותח הכיר
אחד של שיש ואחר של זהב על של שיש נוושין לחם ה
הפנם בכנפתו ועל של זהב ביציאתו שמעלין בקדש
זלא מורידין ואחד של זהב מבפנים שעליו לחם הפנם
תמיד ם ארבעה בהנים נכנסין שנים בידן שני
סדרים ושני בידם שני בוכין וארבעה מקדימי לפניהם
שנים ליטול שני סדרים ושנים ליטול שני בוכים
המכנסי עומדים בצפון ופניהם לדרום המוציאין ע
עומדים בדרום ופניהם לצפון אלו מושכין ואלו מ
מניחין וטפחו של זה בתוך טפחו של זה שנ לפני תמיד
ר יוסי אומר אפילו אלו נושלין ואלו מניחין אף נו ה
היתה תמיד יוצאו ונתנום על השלחן של זהב שהיו
באולם הקטירו הכוכין והחלות מתחלקות לכהנים

י חל יום הכפורים להיות בשבת החלות מתחלקות
לערב חל להיו ערב שבת שעיר של יום הכפורי נאכל
לערב הכבליין אוכלין אותו כשהוא חי מפני שר עתן יפה

כבר ידעת מפלוי הלחם יפיה כיום הפבת מפ כיום ם
הפבת כיום הפבת יעריבנו הכהן וגו׳ יום הפבת יהכל מם לח יתכב
הכוס ומחלקים לחם הפנים בין מעמידם הכבבת ומעמידם קיונתה
כמו מכחרנו בפוף פרה וכפתיעין כל קרבנות יום הכפורים לח ת
תמנה כהן מה ניהכל ולתי מעיר חטאת הכשעה בחון וכבר נתבחר
כה מזכחים פחטאת תחכל ליום ולילה עד חצות וחם חל יום הם
הכפורים בפני מפבת אי אפשר לאכל מעיר חטאת לילי פבת מכופל
לפי פתין מותר לכבלו לח כיום הכפורים ולח כיום הפבת ומחר ם
פהכבלייס היו מוכלים מותו חי כלי כפול מתני פחיפוומים עם חוק
זהו מה פחתך מפני פרעיהן יפה זה רוחק טעפת מי פהגשר ומחתין
פיום הכפור לח היה מעולם לח כיום הפני ולח כיום רחשון חעבד פכל
מה פחתר מזה כמעפה על דרך התנחי פיה חל בכר לומרה הפעפה
הלבה למשפה פהכבלייס היו מוכלים חי ולפיכך חין רוחי להיות בפחן
דברים יש בתלמוד פמחזיקים זה ומוף פעבין מעבור ברחים בזמן פיש
פם בית דין כמו פבחרנו בריחם הפבה ודע זה

סדר את הלחם

בשבת ואת הבוכים לאחר שבת והקטיר את הבוכים
בשבת פסולה ואין חייבין עליהן משום פיגול נותר
וטמא יב סדר את הלחם ואת הבוכין והקטיר
את הבוכים לאחר שבת פסול ואין חייבין עליהן משום
פיגול ונותר וטמא יג סדר את הלחם ואת הבוכי
לאחר שבת והקטיר אם הבוכים בשבת פסול ביצר י
יעשה יוחנה לשבת הבאה שאפילו היא על השלחן י
ימים רבים אין בכך כלום

דין לחם הפנים לעיכו כיום הפבת על הפלחן ומתכין עמו פני כזיכי
לבונה כתותה פעפה בן ומניח פכל שני פבת פכחה ומוציא הלחם
ומכזיכים נותן לחריים ומקטיר הכזיכים מהוה י פבת גב ומוכלין
הלחם וכל זה לכר תניה ולפיכך תמר הדר הלחם כבבת כמנותו ו
סדר הכזיכים מחר קבת ומניח פכל עד פבת הבחה ומקטיר הם
הכזיכים פתן עם הלחם רחשון מתו הלחם פסו ואחי פתקדם ועל
כן חין כן דיני כותר ופעגל שמא לבי מקיבו קדעם וכן מם פלר לחם
והכזיכים לבחר פבת ומקטיר הכזיכים לבחר פבת הבחה פהלחם בכ
חינו כפכל ולפיכך לח יקטיר הכזיכים כפבת הבחה ומניח ה
חותו לפבת הבחה כדי פתעבור הפבת על הכזיכי ׳הלחם ואח מקטיר
הכזיכים כפבת הבחה פלישית מהוה יו יד לסדר הלחם והכזיכים לפני ם
פיום רחשון יהיה זה ומותר היה לחוכלו מיד ולח יפכל הם כמחר על
על פהלחן ואחה חה פמחר פחבי היה יחים על הפלחן חין ככך כלום

יר שתי הלחם נאכלות אין פחות משנים ולא יתר על שלשה ביצד נאפות מערב יום טוב ונאכלות ביום טוב לשנים חל יום טוב להיות אחר השבת נאכל לשלשה לחם הפנים נאכל אין פחות מתשע ולא יתר על אחד עשר ביצד נאפה בערב שבת ונאכל בשבת לתשעה חל יום טוב להיות ערב שבת נאכל לעשרה שני ימים טובים של ראש השנה נאכל לאחד עשר ואינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב רבן שמעון בן גמליאל אומר משום שמעון בן הסגן דוחה את יום טוב ואינו דוחה את יום צום

כבר כתבתי במסכת פיאה

פעמי ימים טובים של ר"ה קדמתם ר' וכבר זכרנו אותו לך בעירובין ובתרומה כביכה גם כן אין אומרי' ומכבלין ביום טוב אלא מה שיאכל באותו היום כלבד ואין כלבה כך שמעון

פרק שנים עשר המנחות והנסכים שנטמאו או שלא קדשן בכלי אין להם פדיון והעופות והעצים והלבונה ובלי שרת אין להם פדיון שלא נאמ אלא בהם

אמ' רחמנא ואם כל בהמה אשר יקריבו ממנו קרבן וכו' ונוסף לפדיות ואמר מקצתן הזה מיכו אלא כבעלי חיים שיהיו ראויין שיהיו ראויים על זה מה שנאמר לא יקריבו ממנו קרבן אלמלא כתבתן לבהמה טמאה כי בידוע שאינה נקרבת וכבר כ' שכתוב באותה פרשה לא פרשת עריין על פדיין בהמה טמאה אם' וכי בבהמה טמאה יפדה בעריכך לפי שהיא קדש מעט בעבד מעט ואתיי פדיונו מ' תפסר מיעוט כדעתינו שפודים גם כן מה שבטמא מן המכחנת וה' ונפסלים לפיכך הודיענו שאין מותר אלא כאומר וממה שם מקיש כל שבהמה בלבר בפתיחה בעבת מעט כאן אמרה וממה שם מקיש כל שבהמה בלבד בפתיחה בעבת מעט כאן אמרה תבין שאין כמחין טמאין ואפי' קודש מיתקדשו בכלי שרת

ב האומר הרי עלי במחבת והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא להבי במחב והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת הרי זו פסולה

ג הרי עלי שני עשרונים להביא בכלי אחד והביא בשני כלים בשני כלים והביא בכלי אחר מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא אלו להביא בכלי אחר והביא בשני כלים בשני כלים והביא בכלי אחד מה שהביא הביא וידי חובתו לא יצא אלו להביא בכלי אחר והביא בשני כלים בשני כלים והביא בכלי אחר הרי אלו פסולין

ד הרי עלי שני עשרונים להביא בשני כלים והביא בכלי אחר אמרו לו בשני כלים נדרת הקריבן ב בשני כלים בשרין ובכלי אחד פסולין

ה הרי עלי שני עשרונים להביא בכלי אוד והביא בשני כלים אמרו לו בכלי אחר נדרת הקריבן בשני כלים בש בשרים נתנו בכלי אחד בשתי מנחות שנת ערבו

כבר כתבתי

בסוף פרק ממסכתא זו הספרים שבין מחבת ומרחשת וכן זכרנו בכלים עניין שתי מנחות שנתערבו ושתי הקלבה קדושת מכורת וה ואינם בריכה פיתום

ו הרי עלי מנחה מן השעורין יביא מן החטין קמח יבי סלת שלא שמן ולבונה יביא עמה שמן ובלונה חצי עשרון יביא עשרון שלם עשרון ומחצה יביא ש

שנים ר' שמעון פוטר שלא נתערב כדרך המתנדבי

ר' שמעון אומר בעומר הכרין מרס נתעסק והזהיל ונמיר הכרין עלה כ כריתי לה נתחייב עוס הכר ובחילו לה נדר ונדב עוה החים שכרר כל ז זמן שאתה דעתי היה שהכריס שתיתי מפסקין שתם לה היה כן לה נתחייבתי בעוס הכר חיכו חייב כלוס ואין הכרי חכמים במפכם הזאת אלא בחים שאתה אומר חילו ידעתי שאין עם מכחה אלא על סדר זה לה נתחייבתי כך אלא בפי שריתי נתחייבתי זה מקוייב להפליס הקדשן ונשברין מבזאר בחי שאתה הרי עלי ומכחה ואחר כך מתנה תבתי מפסיר כחו עוסד הרי זוה מכטל הזבתי כחו שבאתנו מכל כל זמן שהוסיף ואתר הרי עלי מכחה אלא שאין עלי ומכחה הרי עלי מכחת חבי עשרון חייב כלוס להביר שכל אלא חייב עצמו כחנוק ואין הלבה כר' שמעון

ו מתנדב אדם מנחה של ששים עשרון ומביא בכלי אחר אם אמר הרי עלי ששים ואחר מביא ששים בכלי אחר ואחד בכלי אחד שכן צבור מביא ביום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת ששים ואוזר דיו ליחיד שיהא פחות מן הצבור אחד ו אמר ר' שמעון והלא אלו לפדיים ואלו לכבשים ואינם נבללים זה עם זה אלא עד ששים יכולין לבלול אמרו לו ששים נבללים וששים ואחר אין נבללים אמר להן כל מדות ח חכמים כן בארבעים סאה הוא טובל בארבעים סאה חסר קרטוב אינו יכול ליטבול בהן שאין מתנדבין לונ שנים וחמשה אבל מתנדבין שלשה וארבעים וש שה ו ומששה ולמעלה

פם תניין בקדמים שקדמנו בפסכת ז זבחים תמנה מוסף יו' כו' קדחמנין על חג יב' פרי' ובני מיני כ כבשים ופם היה יו' שבת מוסיפין על זה כ' כבשים מוסף שבת ועבם בריך שני תמידין שחיין בכל יו' וכל אלו עולות וכשתסוב מוסף ב נפכים קדמוים לבבין ג עשרונים ובני עשרונים לחיל עשרון לבבש יעלה מספר כלן פם עשרון ושיעור מקוח מ' פלוח כמו שיתבאר כמ במקומות ופסלים ו' קבים ושקב ד' לוגין ולוגב' רביעיות ושקדיטוב שתי שמיניות קרביעית ונשבע ר' שמעון ודלי אומר אעבי שכבר זב זכרנו כשרק חם' על שכבת זו שכבלה מיכה מעובבת על מנת שת שתתחל המנחה מועלת עד כדי שחם רבה לבלול אותה ש'יכול לבלול אבל היתה מרובה עד שאי אפשר לבלול אותה בכדת ש' עשרי כדיבה בכלילה ושוה מה שאתה בתקומות מן התלמוד כל קדחי לבלילה אין הבלילה מעבבת אותו ובבר בתרנו פנמים שבשכי שבם ג לוגין וב ונסכי היל ד' ונסכי עור ו' ולפיכך אי אפשר לאדם שיביא בדבה לוג ולא פנים בתין בידינו שיעור זה בתורת לבני המזבח ולא יתבדה גם כן ה לוגין לפי שתן פחות מנסכי עור ואין דחין לנסכי שתי בתקומות ח לבבל ג לוגין תן כדי נסכי עור ומה ולמעלה דחי ליתה מבחקה ח' ל לפי שזה תן כדי נסכי כשם ונסכי היל וח לוגין כדי נסכי כ' חילים וב כדי נסכי עור ובבש תן כדי נסכי ג בבשים ו חילים וב ומה לחיל תן שבי בבשי ונסכי היל וח לוגב כדי נסכי עור ו חילים וב בבשים ומין מחוה יב' לוגב כדי נסכי עור ו חילים תן ד בבשים ומן תמנה קחיל תן זה חשבון מיעלה כדעתך תפי שעלה למה מתפשר מבוון בנסכי מ מפשר בחמות על דרך שתמלבו

מתנדבין יין ואין מתנדבין ש

שמן דברי ר' עקיבא ר' טרפון אומר מתנדבין שמן אומר ר' טרפון מצינו ביין שבא חובת ובא נדבה אף השמן בא חובה ובא נדבה אמר ר' עקיבא לא אם אמרת ביין שכן הוא קרב הוצתו בפני עצמו ואמר בשמן שאינו ק קרב חובתו בפני עצמו אין שנים מתנדבי עשרון אחד אחר אבל מתנדבין עולה ושלמים ובעוף אפי' פרידה אח'

תלתא כשמן שלישו קדיש כשבי שבעה לפי שלישו בקדש לבדו חלת עם סמלת כמו שזכרנו ורחמי רחמנא אמר יקריבנו ממה שקדשן לה ונחלקו בכל כתין כשיתקטן חזין מן סמכתה שם כה כשם שנה מה שם וכשם כי תקריב מנחת נסך כן תקח משמתת כשעורין ר' ופרידס ר' תור תלב כן יהיה ממקריבין מתוך שבים לו יותר מעבים וכבר בארנו כה מזכחים שהלכה ממתנדבין יין ושמן וכן מתנדבין מנחת כפכים ר' לישב שירבה מן הסלת. שיעורן שרלוי וכבר בארנו בשעורי מוכתים לך בקדש יין ושמן כל ר' כשבי שבעה

פרק שלשה עשר

הרי עלי עשרון יביא אחד עשרונים יביא שנים פרשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא ששים עשרון הרי עלי מ מנחה יביא איזו שירצה ר' יהודה אומר יביא מנחת הסלת שהיא מיוחדת שבמנחות

הרי זה על כל תחלוק לעשי׳ סמוך שהוא מכוחר מחמת עניו הסלתי ונוטל ממש יביא ממש לפי שהוא ג בגול שם מנחות יחיד בכל ר' כמו שנתבאר בפרק הלפני זה ועניו ד מיוחדת שהיא סמוכה לדבר אחר רק קדש שבתוכו מנחת שם מנחת שם מוחלט כלל זולתה מן הקמצות סמוכה מנחת מדתם מנחת על קמיצת מלאתם תנוי נתין הלכה כר' יהודה

ב

מנחה מן המנחות יב יביא אחת מנחות מן המנחות יביא שהים פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא המשתן פרשתי מנחות של ע עשרונין ואיני יודע מה פרשתי יביא מנחה של ששים עשרון ר' או יביא מנחות של עשרון מאחד ועד ששים

חמשתן שהמשת מיכין ומן מנחות הסלת והמחבת והמרחשת ומחבת תנוי נתין ב מיכין הלות וקדקדין ומה שאחר מה' ועד ששים הוא מיכיל עשרון כלל ר' ומני עשרונות בכל אחד ואחד מן הסדר מוסיף ר' על ג מיכיל ששים מנחה בששים כלי. בכלי שרתנו עשרון ובחרון שני לפיכך יהיה מכיין כל העשרונות אלף תתל עשרון נתין הלכה כר'

ג

הרי עלי עצים לא יפחות משנ גזירין לבונה לא יפחות מקומץ חמשה קמצים הן האומר הרי עלי לבונה לא י יפחות מקומץ המתגדב מנחה יביא עמה קומץ לבונה המעל את הקום בחו חייב ושנ בויכין טעון שני קמצי

אחר רחמנא אמר כי יקריב מכם קרבן ואחר עשרן ולקרבן העצים ק קרן אחת קרבן ועל כן אם יחייב עצמן בעצים למזבח בקמייב בקן כשאר הקרבנות נתין פחת מעבי גזירין מעבי שלי מעבר כל יום מעבי גזירין להנסיכין על המזבח נמי מעבר ביסח אחת מזה שם ועריכו ל וכבר עליך הכהן עצים וערכו עצים על שלם ומישעו רבים כלמעלה מניס

ד

הרי עלי והב לא יפחות מדינרי והב בסף לא יפחות מדינר בסף נחשת לא יפחות ממעה בסף פירשתי ואיני יודע מה פירשתי הוא מביא עד שיאמר לא לכך נ נתכוונתי

זה לכרך שבית של מכת שיחמר לשק משכ ע לכל אם לא זבר מע שכע יכולין לכו לומר לפשר שבחתיכה של זהב או של כסף כ כתחייב

ה

הרי עלי יין לא יפחות משלשה לוגין שמן לא יפחות מלוג ר' אום שלשת לוגין פירשתי ואיני יודע מה פירשתי יביא ביום המרובה

כבי דעת שפחות שים כנסכים הוא שם בי שבת מחוג ב לוגין והשחות שבמנחת עשרון ומה נתיך ל לוגי שתן כמו שבחרנו בעמים ור' נוטה של השחות שיהיה מן השמן כ כמחת בשים ומן ג לוגין שבוללין בהן עשרון לבבת ביום מרובה ם הוא יו טו דשמן של שבת מחל להיות בשבת ובשתחנה הנסכים שם מחייבין לחזין הקרבנות שמקריבין ביום שהוא תמנה יב' מין יחות שלים הין ומן קטן לוגו ושעור הזה מקריבין מן היין ובמוקה גם כן יהיה קטנן שבוללין בו שם שעורן שמקריבין בו הזה כמו שבחבר בשרך שלבני זה נתין הלכה כר'

הרי עלי עולה יביא בשש ר' אליעזר בן עזריא אומר תור או בן יונה פירשתי מן זבקר ואיני יודע מה פירשתי יביא פר ועגל מן הבהמה ואיני יודע מה פרשתי יביא פר ועגל איל גדי וטלה פירשתי ואיני יודע מה פירשתי מוסיף עליהם תור ובן יונה

ובמקומו של ת

תך לא היו קורין שם עולה מוחלט אלא עולת בהמה ועוף שתהא כהמה כשם שקרבן עזרים שם עולה מוחלט ואשם לעולת קינוף ועל כן אמר תור או בן יונה ושם עולה נתעל כ כשם ועל עזרים שהמרו שם יעלה שפן יביאו מזה הזין שבגיל וש ואשמן שבו מין זה אלא דעת ר' שאומר שם שמתכרה קטן וזכריה גדיל לפ יצא ועל כן נרוך אל קטן וגדיל אל כבל חכמים אומר שהוא מביא מלאתו שהזין שם כולל שהשפך בהלכה שחכמים נתין אמו שהיו מביאין לעצמות לך שעולת בהמה אינה אלא מן הזכרים אלו זה מין שתקרא לפי שבבר זכרנו לך זה

ז

הרי עלי תודה ושלמים יביא בשש פירשתי מן הבקר ואיני יודע מה פרשתי יביא פר ופרה עגל וע ועגלה מן הבהמה ואיני יודע מה פירשתי יביא פר וש ופרה עגל ועגלה איל ורחל גדי וגדיה שעיר ושעירה ש טלה וטליה

זה לפי שמסלמים מקריבין מן הזכרים ומנקבות וזהו שם כ כן דעת ר' אלא דעת חכמים שאם אמר מן הבהמה ואיני יודע מה ש פירשתי מקריב פר ואיל ופרה ורחל שעיר ושעירה וחלבה חכמים הרי עלי שור יבי הוא ונסכיו במנה עגל יבי הו ונסכיו בחמש איל יביא הוא ונסכיו בשתים בשש יביא הוא ז ונסכיו בסלע שור כמנה יביא במנה חזין מנסכיו עגל ב בחמש יביא בחמש חזין מנסכיו איל בשתים יביא בש בשתי חזין מנסכיו בשש בסלע יביא בסלע חזין מנסכיו שור במנה והביא שנים במנה לא יצא אפילו זה במנה ח חסר דינר זה במנה חסר דינר שחור והביא לבן לבן ז והביא שחור גדול והביא קטן לא יצא קטן וזכיא גדו יצא ר' אומר לא יצא

חלו הדמים שם הדמים הכיונים לחלו הלכים בחתו זמן כ בחתן תחנות ובבר תמרנו מתין הלכה כר'

שור זה עולה ונסתאב

אם רצה יביא בדמיו שני שני שווריו או עולה ונסתאבו אם רצה יביא בדמיהם אחר איל זה עולה ונסתאב אם רצה יביא בדמיו בשש בשש זו עולה ונסתאב אם רצה י יביא בדמיו איל ר' אוסר האומר אחד מבבשי הקדש ו ואחד משווריו הקדש היו לו שנים הקטן שבהן הקדש שלשה הבינוני שבהן הקדש פירשתי ואיני יודע מה פ פרשתי אונשאמר אמר לי אבא הגדול שבהן הקדש

ר' חולק

על כל הענייבים שתמרנו בהלכה הזאת לפי מדעתו שהכלי מקריבין אותו עבודו ואם נסתאב יביא בדמיו כמוסו נתין הלכה כר'

הרי עלי

עולה יקריבנה במקדש ואם הקריבה בבית נחוניו לא יצא שאקריבנה בבית נחוניו יקריבנה במקדש ואם ה הקריבה בבית נחוניו יצא ר' שמעון אומר אין זו עולה הריני נזיר יגלח במקדש ואם גלח בבית נחוניו לא יצא שאגלח בבית נחוניו יגלח במקדש ואם גלח בבית נח נחוניו יצא ר' שמעון אומר אין זה נזיר הבהני ששמש בבית נחוניו לא ישמש במקדש בירושלם ואין צורך ל לומר דבר אחר שנאמר אך לא יעלו כהני הבמות על מ מובח ירוה בירושלם כי אם אכלו מצות בתוך אחיהם הרי הן כבעלי מומין הולקין ואובלין אבל לא מקריבי׳ מעשן שבריך עד שתמצו שקבלנו שכל כמו שבחרנו בתחלת הספר ה הזה בשחטו ה' תרך ימים ושקבל הניח שני כנים שם הזין מניני ונם שבני שתשו ושנו שנדול שכל חנוני היו יודע יותר כעבודי שעבודה

הבל שוחטין ושחיטתן בשר חרש שוטה וקטן שמא יקלקלו שחיטתן ובלן ששחטו ואחרים רואין אותן שחיטתן בשירה

ב השוחט בסגל ובצור ובקנה
שחיטתו כשרה הכל שוחטין ולעולם שוחטין וכבל ש
שוחטין חוץ מסגל קציר והמגרה והשיניים והצפורן מ
מפני שהם הנקים השוחט בסגל קציר כדרך הז
הורבה בית שמאי פוסלין בית הלל מכשירין ואם ח
הלקיה שניה הרי זו בכבין

סגל יד כדי ס׳ סגל וכדי לחתך בו לכתחלה בזירה פחות יפחוט
בבד ממני והם שחט בו שחיטתו כשרה לפי שבשחיטה שמוחט מרים ע
על מס שעבר אכל לכתחל׳ אל וזה אם היה בור וקבה מחכרים בקבל
או מחוכרין בתחלתם ולתי׳ דיעבד שחיטתו בכילה אכל עלונין ת
מן הקרקע מותר לכתחלה ומה שאמר הכל שוחטין ולתי׳ יפר׳ [redacted]
ים כו ת׳ אי׳ ולאחר כך תהה שחיטתו כשרה הא פלא יהא שעבר ● לא
פחמי [redacted] לכל התורים כלא והשבי פלא יפה מהלל
פכת כרסקיה הרי חוץ כגוי לכל דברי ולאינו מין והמינים אכל ח
חכמים שם פריצי יפר׳ וכראמו העולם קורין לפריצים כתלמו׳ ואומ׳
מינו׳ בוזחים ושם העם שפחם הפכלות עין מכלם והקחידו
מיכלות מלוי כפעותם וחלקו על הרת ועל הכבישים עם כפלותן
וכבישין הכבישים בפח שחיטן יוחיבן בו מחומה ושו זכין סרחות ו
יכו [redacted] ולאחיעבל ובחזי
ולחיעב לחי׳ ודע שפחים שחוח מן הכת הזחת פרחא
חותן עובר על מנוה מן החתות דיך קלות לא סיבעבו כלותו תשחח
תועבלת תלום הוא והדומים לו לחסור לחכול משחיטתו וכן לחרת תבו
רבכן שחיטת חין לנעז פיהו פת כותי חינו יין בפך שבדיו שפרי קוסמין
פירחקין טבלין בניו מחמרי ומתבאי מקומר הזה בם כן שחוקר לחכול
משם יטתו הוא פלא יקח נדוקי לא כייתינהי וכן שבי חסחות שחחילב
לכהנים ברברי הקבלה כחן שבאחתי כלכות שר שפב הלחות חפלם
פקי ונתיבי קלור חפך ולחבילה בלרן בכלחות יעזל וכן פקורים חוחן
לפני רובנו הוי חיכן בשם מחכלת ולינן [redacted] על פחקת לכל דיפם
לפיות כלרן ה [redacted] כל [redacted] יום כזמן הבלות לפי פקם
חבוח [redacted] פחתי ודע פחפוחת בדינו חרבותינו בקבלת דברי
חרבים פזפכינו זפ זמן הבלות פלן בו דיבי כפחות לין זה חלה כי
כישראל פעבדי עבירת חיתה לכל [redacted] והבדוקים והכייתוסים פ
כפי רוב דיעותיהן הורגים לחתן לכתחלה כרי פלה יפבידו חת ישראל
וילחרון זחלוקה וכבר יבא חזה חלכה למעשה לנפשים הרבה בחדנו
המערב כלן ונם כן מן החקובל בידינו והמשורפים לעמות על פיו פ
פקלים חעשוף שבירה פחייב עליה חיתה כל הומיל ולין לנו יכולי
לדון חין דיני נפשות מחדיחים לותן חרס עולם בספרי חולות ת
חם [redacted] פחלקי לחתן ולין חקיריו לותו לעשל ולחחזור לל כוונתי בפיהי
חרס מישראל נקי מכל חלו ויהיה [redacted] לעבירה ה׳ לו לעבירת
פרבה חלתי חלו בפי חבחוקיו ותחלוניו והוח חיב פפוח מותר לחכל
משחיטתו ומה פלחר לעולם פוחלין כיו וכלילה ומה פלחר בכלל פ
מחטין לחפי בזכוכית וחרומה לו ומה פלחר הפיכים חם היו פ כים
מחכירין לחכל בטן פ מחתר לפחוט בו וכן בכשורן חתובה חפורה מן
היד חחתר לפחוט בו ומה פלחר בה חכפירין לל חינה חטחת בכבל
לחכל בלישור לכילה לין חולק עליו

ג השוחט מתוך הטבעת ושייר
בה מלא החוט על פני כולה שחיטתו כשרה ר׳ יהודה
אומר מלוא החוט על פני רובה

טבעת זו סיא הגרולה והוחבוק
מחזיר מחלקין דבי׳ והחומט וקבה סריא׳ הסמוכה לם ובתוך מותב
טבעת יש כמו שני גרגירים תגוף פחופי וקורין חותה פחכמים חטי ו
ושביקין כגמירות פוקות של גרגרת והורת החוטין בטבעת כגו זה
ובשחט בטבעת עצמה למעלה מן החיטו׳ זו סיא
הגרמה לכל חם שחט ולתי׳ בגוף החיטין ובשחר כל
עקרו מן שחיטו׳ פחיטתן כשילה חזה פסק הקלפ׳

ד השוחט מן הצדדים מליקתו פסולה השוחט מן
כשרה הטולק מן הצדדים מליקתו פסולה השוחט מן
העורף שחיטתו פסולה הטולק מן העורף מליקתו כש

נשרה שכל העורף כשר למליקה וכל הצואר כשר לש
לשחיטה ה נמצא הכשר בשחיטה פסול במליק
הכשר במליקה פסו בשחיטה הכשר בתרין פסול בבע
יונה הכשר בבני יונה פסול בתרין תהלת וצריהו ב טת
ובוה פסול

למי מזכר כדי למליקה ושחיטה וחכר מחלקת בבב
כשים שם שחיטה אין שם מליקה ובשים שם מליקה אין שחיטה שחיטה
דיבר על כל הכרים שבחלין והבני חגוף לך עקר כולן ולח תדקן שהן
חלוקין כמו שחיטה עקר מליקה ושחיטה שלח שחיטה מליקה אלח כ
כעוקר ולח שחיטה שחיטה אלח בגולח וכן בני יונה חייב מיקיו קטנים
לפי שב בני היונה לכל שהרים חייב ויסיו גדולים שב תורים ותחלת
שבוקוב הוא שחלת בבע הנולה שם היה זה כמין היונים בני יונה מ
מכלל שהקטנות ולביך לומו שחתר ואם היה כמין התורים הרי הן לח
יבשו לגמל גדולים כדי שיקרחו יכי ולפיכך לומן מיוחדת

השחר בפרה פסול בעגלה הבשר
בעגלה פסול בפרה הבשר בבהמה פסול בלוים הבשר
בלוים פסול בבהמה הטהו בבלי הרס טמא בבל הבלי
טמא בבל הבלים טהור בבלי חרס הטהור ובבלי עץ ט
טמא בבלי מתכות הטהור בבלי מתכ׳ טמא בבלי עץ
החייב בשקדים המריס פטור בסתוקים החייב בסתוקי
פטור בטרים

פרס חדומה לח יהח ריבה חלח כשחיטה שב ושחט חותה לשבין עבלה
עירפה דיבה העי׳׳ה שב ושרפו שם חת העבלה כשהל והשהני יפפלו כם
כחומים לח כרוב שבים שב כל שים חפר כן חוב וכו׳ לריס יפפלו כם
כשני לח בחומים שב׳ ונתן חושבים שבה יפוב וכו׳ והעוברה בזחת ו
לריבה חכל בחמת הפיתות לרחות כחן בחת שיתבחר לך בשיבי בחיבי
בחתות ולח בתתייבו כדין זה הכלים חלח בזתן השמבן ושפחיו חכל
כ׳ילה וכיה עולמים לח יפפל לני בחיבי ונחיבו בשפל חלח בכל כ
בלבר לל בשיפסיד קולו ולח יפפל בחוב חחר כל עקר ושבהן בשפל כ
בחוב לח בקול ולביך בכל זמן יחנה קדים בין הלנים והבהנים ו
ובהבאר בחלה קבול בחלו ושתקר קבלתנו שבלי חרס חינן מטמחי
מגבו מחון לבלי ותחי נשפך בו ונגבה בו הפרן לו זולתו מן המטמח
הוא לינו מטמח תגבו ושם בבבם לחינרו הפרן מבבריט חז בטמח ו
ותחי לח בעב חלבר בטמח בכל מגשו חולל ובבם בחוברו שמח בכ
ובלי חרס חפר יפול מהם לל תגבו זהו דין בלי חרס בטמחה לבל ם
פפי הבבים הלבר בין בהפך והוח פהם יפול הלבר בטמח לל חויי
לל בגבו בגופם כל שקר לינן מטמחין לפ׳ שב בלי חרס תגבו תגבו
בל זה ולח תגבו בל לחר ושם בגבה בהם הטומחה בטמחו
ותפילו בגבה מבחון והרחו חל
הקבלה שבים שבל הבלים מטמחין ולתי׳ מבגן חמ שב וכל בלי פתו׳
וכו ובהם הקבלה בם בן מבלי הבחבר שם חינו חלח בלי חרס לפי ם
שב פתוח לחר לחיחה בלי טמחה קודמת לפתחית זהו בלי חרס כמו
שבחרנו מחה שב בל תגבו ושם שב בו חפר לין בחיר פחיל עליו טמח
הוא הא יש בחיר פחיל עליו טהור ושם בלבר לל בלי חרס שחבר בו
הא יש בחיר פחיל עליו טהור בבל שלר בלים בין שיש בחיר פחיל בין
לחין בחיר פחיל עליו טהור בבל שלר בלים בין שיש בחיר פחיל בין
עבין הפחרים שבין בלי חרס לפחר בלים שבל בלי עץ חם הין הבלים
שבגרו לותן ויש לפן גודל בלים חלח שחסר יפניין כבין הגרילה
וחבליקה ושחרוד ושחתך קבות שחיבות ולבוש בפן בית יד חם י
לחותן בלים בית יד חם גולמי בלי עץ ושבלין טומח ובבר בילרנ
בחידושינו לחבות שבלם הוא חחר הרבר ופן קורין להילי בשחין לב
גודל שלח בלם גולמי בלי עץ שבלין טומח בחר בזרבו ו
לבל פשוטי בלי עץ בבין שבפשות ולחי הבתיבה והדומה לפן מן הב
הבלים שחין לפן בית שבלול לבבל בו שום דבר שבי חינן שבלין טו
טומחה שחינה שלחרית והדבר בבלי שתבות להסך והוח שבולמי בלי מ
שתבות בחו בלי הזבב והבסף ושבחשת והדומה לפן חלח שלמה מ
שלחבת שהגרין לל שחינן שלחרין ושבולי בלי שתבות בחו פיטין ו
ושפשות והדומה לפן שבלין שבולח

התמר ערלה

החמין אינו נלקח בבסף מעשר משחחמין נלקח בבסף מעשר האחין השותפין שחייבין בקלבון פטורין ממעשר בהמה ושחייבין במעשר בהמה פטורין מן ה הקלבון כל מקום שיש מבר אין קנס כל מקום שי"ש קנס אין מבר כל מקום שיש מיאון אין חליצה כל מקו שיש חליצה אין מיאון כל מקום שיש תקיעה אין הברלה וכל מקום שיש הברלה אין תקיעה ביצד יום טוב שחל להיות ערב שבת תוקעים ולא מבדילין לאחר השבת מבדילין ולא תוקעים ביצד מבדילין בין קדש ל לקדש ר' יוסי אומר בין קדש החסור לקדש הקל

לפעמים כותבים מים על ממרי היין ועל זגי העכבר ומכבין ומכבע מתן חמים וחם נכוים לכל מין בחם טעם יין נותן הוא מכחם ת תמר וכמיתקיים סם זמן מרוך לפעמים הוא מחמין ולמיכך קדם מיסים חומץ חרי הוא חמוב ושל כן מין לוקחים אותו ממשוח מעשר ס עבי מין מן חמים ומן המלא וכבר כתבתי זה במקומו ולמיכך נב יפסול את המקום בכלאת לומן לפי שהם מים מאכים כמו שזכרנו כ בתחלת עריות וכמו שיתבאר במסכת מקואו וכשהחמין היה מחכב כשאר המחכבים והמעכרין נתן לוקחים אותו בכסף מעשר ולא יפסול את המקום בכלאת לומן אלא כשני מרחם כמו שיתבאר במקומו ' ולכלבון הוא אני מעה בסף שנותנים על חמקל ואו מקבלים אותו על סכי כלי חרס לפי סכל אחד חייב כמחצית השקל ' ואלו החבורים הן נאכלים במהרה יותר מהשקלים שנתן אבני העבין הזה ולמיכך כני אותם קונם שיהלקו עבני אכילה ושעותים כשעת אותנת מס כתבו שקל כשביל שכיהן יחד מקבלין מהן ואין חייבים בקלבון ואין חייב במעשר בהמה ' וכשחלקין הכבשים יהיו לקחת זה מזה וחלוקה אי אינו חייב כמעשר בהמה כמו שיתבאר בסוף בכורות ואין חייבים ב בקלבון הוחיל ואין מותרות כיוצים ' וכבר זכרנו פירוש אחלבה בתחלת בקלים ובאחרנו עניינים שהנקבה בקדושת קשנה עד שתביא שתי שערות על שבת שתקח בת ל' שנה ויום אחד וכשהביאה שתי שערות והגיעה לבנים אחלו בקדושת בוגרה עד שהם חרשים ואחר כך בוגרת וד' יהודה אומר אחבה על הקטנה אינו חייב קנס ' אבל הבוגרה חייב קנס ' וחכמים אומרי אחת קטנה ואחת בוגרה יש לה קנס ' וקטן שהיה שוכב עם הקטנה ואחר כך הגדיל אין לה קנס ' ולמיכך אם נתארסה כל אחד מהם בשם מכר מכר ואין חכים יכול למוכרה ' ולמיכך אם נתארסה כל אחד מהם בשם מכר לון קנס וכו' הוא דעת ר' מאיר ואינם הלכה כמו שהארכנו בבכורים מ מהתוכות ' וכבר כתבתי שעניים רבות שהקנס שהלכה הכתוב ה מחלכת עד שתביא שתי שערות ' ואפילו נתבאר שהקטנה אינה כן אבי קטנים ונתבאר בפרק קמא שהבעל עבד אבת אינו תוקעים במקומם אלא תקיעות לבדה כין קדם לחול ואין עומדין בן כמוצאי שבת אחת אפילו אם בר לעשות זה ואפילו על אפרוש חיבה חיוב מיום טוב לשבת לפי שלא יהלו מקדם לחול ובאחר שבין שהתקיעו שם הערים על שבשה מקדם ואפילו אינו אלא הערים על ידיעת הקדש ' ואין הלכה בר' יוסי '

השוחט בהמה חיה ועוף ולא

יצא מהם דם כשרין ואכלים בידים מטומאבו"ת לפי שלא הוכשרו בדם ר' שמעון אומר הוכשרו בשחיטה

החלבה הזאת בכויים על ידועות לכיס ונם מהחובלין כן מחבאר מיד מבלבן מין מטמחים אלא מחר שבשר ' והשבאר הזאת מוש ל

השוחט אחר בעוף ושנים בבהמה שחיטתו בשרה

ורובו של אחר כמוהו ר' יהודה אומר ער שישחוט את הוורידין' חצי אחר בעוף וחצי אחר בבהמה שחיטתו פסולה רוב אחר בעוף ורוב שנים בבהמה שחיטתו בשרה

מה שלחר שנוחט פסולו מרוב של ריעבר אינו מורם אלא על מה שלחר כשנוחט לבני אלפתולה חייב מיתבין לשחוט שני בני נידי קני קריחה ומה שנחנם לחר רוב לחר כשוף וחב כנים בבהמה בחלין ומה שלחר מניח מהו בשחיטת קדשים ' ואין הלכה כר' יהודה.

השוחט שנ ראשין באחת שחזיזתו בשרה שנים אוחזין בסכין ושחטי אפילו אחד ולמעל ואחר מלמטה שחיטתו בשרה

לחר מלמעלן ולחר מלמטן מיפה זה מזה בקנה הסמנין ושני חוחז בקנה הסמני ומה שלחר מלמטן מיפה זה מזה נוחר מין לבנוחי ' וכל זמן שלא הולין ולא הביא הולין שחוחז קשוחט זו היא הסכין דרסם '

התיז את הראש בבת אחת פסולה חיה שוחט והתיז את הראש בבת אחת אבל יש בסכין מלא צואר בשר היה שוחט והתיז ש שנ ראשין בבת אחת אם יש בסכין מלא צואר אחד בשר במה דברים אמורים בומן שהולין ולא הביא או הביא ולא הולין אבל אם הביא ומולין אפילו כל שהוא באומל בשר נפל סכין ושחט בו אף על פי ששחטה כדרכה פסולה שנאמר וובחת ואכלת שאתה זובח אבל נפל סכין והגביהו נפלו כליו והגביהן השחיו את הסכין ע עף ובא חברו ושחט אפ שהה כדי שחיטה אחרת פסול ר' שמעון אומר אם שהה כדי ביקור

זה ענין הסמים הכוכרת למעלה החחין את הסכין ועף פירושו שלא העביר הסכין מעל הבהמ הבחחו וכשחלק מיבחר הסחיטה וכדי סחיטה מחרת קול כדי סיבובים הסחים וירכינה ויסחוט ' ואפי' היה שבחחו שני לחר כדי סחיטת בהמה דקה ואפי' לעוף ' ושם שחט כדי בקוי עבה לחכם ' לל כדי מעור כדיקת הסחיטה לדשלשתי בשחט הסעור סחייב מו לח ' ואין הלכה כר' שמעון

שחט את הושט ופסק את הגרגרת

שחט את הגרגרת ופסק את הושט או שחט את אחר מהם והמתין לה ער שמתה או שהחליד את הסכין ואחת השנ ופסק ר' ישבב אומר נבלה ר' עקיבא אומר טרפה בלל אמר ר' ישבב משום ר' יהושע בל שנפסלה מ משחיטתה נבלה ובל ששחיטתה בראוי ודבר אחר גורם לה להפסל טרפה והורה לו ר' עקיבא

אלו והלימה להם

ענין חלדה מזכרנו ואוזן אלם יסיק הסכין חלוד בשעת שחיטה הסעל סחייב לשחוט כין שסיק חלוד אחת כבר אי אחת מאר סכשחיו כ' אחת מאר כיוצא בזה חסור אלא אם כן סיק הסכין כלו חבלה בשעת הסחיטה ' ואין הכי מריבי ס לבחר שכבר ל' שכבר אחת לפי מר' עקיבא אלא עליו בבר אומרים לו '

השוחט בהמה חיה ועוף ולא

469

מזמכבצה מעזין שחיט מכבלב על לותו הדבר קמיבמר ' שור
יקבחר זה במכבדיים ניט כיבריט הטמאים
המיטמאים חיים בלבד ואינם מטמאים כל הגוף ' כגון מי שחבחים
ידו לביה המיטגע לו לאחיר הגוד טמא ונ ולתן במה שיתבחר במקומו
יחזיט וידים ' וכשחיים מיטמאות בחיוק בד מיטים מלטמא טמאות
ידים לח יקוי שביות לעולם ' לל במקום שבי לטמאם וכשיגעו מותן ב
ידים טהורה ' כחוכל מוכשר יגוב שליי כמו שזכרנו שכר קבת מוב
בתחלת פסחים ' ונין מטבילין על שליי החולין בעוש בד ועבין כמו
מה שיתבחר במיסבת טהרות ' ונין זה עבין בטמיות קדשים נפי ב
שכבר בחרנו בסוף ערילת שדם קדשים לח יכמיר מיוסף על קיות שדם
הבחרו בסוף ערילת שדם קדשים לח יכמיר מיוסף על קיות שדם
הקדש ועוד יתבחרו כל אלו בפרט הדברים ועבשיטם לגמרי ' וכל עזה
מזן במקומו מבחר בחיות ' ונין יולבה בר ממשן

ו

השוחט

את המסובנת רבן גמליי אומר עד שתפרכם ביד וברגל
ר אליעזר אוט ד"ה אם וינקה אמר ר שמעון אף השוחט
בלילה ובשחר עמד ומצא כתלים מלאים דם בשרה ש
שוינקו במרת ר אליעזר וחבמים אומרים עד שתפרכם
ביד וברגל או עד שתבשבש בונבה אחת בחמה דקה ו
ואחת בחמה נסה בחמה דק שפשטה ידה ולא החזירתה
פסולה שאין וו אלא הוצאת נפש במה דברים אמורים
בשהיא בחזקת מסובנת אבל אם היא בחזקת בריאה א
אפילו לא היו בה אחר מבל הסימנין האלו בשרה
המסובנת

קיל הטוטף לחות ומעור עבין זה כמו שחמרנו כל מיועמידין לותם ב
ואינה עומדת ' ונפי פרכוס מסיל מפרכסת ויבקה גזור מן יונק מן
הבטן ויהוי הקול הבטמע בבמיחת בני לדם בשעה שחמחת קורין מחת
הדב בערב נוטף וכן מתו ומה שחמר בחלים מלאים דם ריבה לומר
נוחר הבטמע ונהוי מה שחמר בחלי בית מטחיטה מניבו ' ומה ש חמר
שפשטה ידה ולא החזירה בשרה ובבקיאה בשה חין מבדע בין יד בין
רגל פסוטה ולא החזירה לו החזירה ולא פסוטה ומזה שפק פסולה

ז

השוחט לנברי שחיטתו בשרה ר אליעזר פוסל אמר ר
אליעזר אפילו שחטה שיאבל הנברי מחצר הבבר שלה
פסולה שמחשבת נברי לעבודה זרה אמר ר יוסי קל
וחומר חדברים ומה אם במקום שמחשבה פוסלת
במוקדשין אין הבל הולך אלא אחר העובר מקום שאין
המחשב פוסל בחולין לא יהא הבל הולך אחר השוחט

דעת ר אליעזר שהבעלים מפגלין בקדשים ונמריכין מן מקבניט '
ור יוסי דעתו כמו שחמרים המסבה שהעובר הוא המשבל ולבסוף בר
יוסי '

ח

השוחט לשם הרים לשם גבעות לשם ימים
לשם נחרות לשם מדבות שחיטתו פסולה שנם אוחזין
בסבין ושוחטין אחד לשם אחד מבל אלו ואחד לשם ד
דבר בשר פסול

ום שחמר שחיטתו פסולה מוכים שהשחט מותר
בהנאה על ומת מיבין לאותן הבשר ' תן לאותו הבר ונולתן ' ; מבל
מם שחט לרוחו תו לבובב על דעת שחותו הבר הוא תחת ממשלתו הו
לבבר מן הדברים העליונים שבחותם מניטים לחלו הדברי לפי דעתן
ועומדין בהן רועם כמו שחמחיבים בעלי בלבמים הבקדשים בשרבי ט
עלחם ' קרי לותו שבשחט תקדיבת עבודת זרה ונהוי זבחי מתים
ונחסור בהנחת לחוד בתלמוד בשחמרין שם שהקבה הזאת '
ולמיבתי הסוחט לשם הרים לשם גבעות לשם ימים לשם בהדיות לשם
מדברות לשם חמה ולבנה בבבים ומזלות לשם מיבחל הבר הבדול ב

לשם בלבול קטן קרי חלו זבחי מתים והשוו חלו שבי הממחמרת שם ד
לחמר לבהר נהוי לחמר לבדי הבר ' ופי נדול הבר המזל ויהנו ' ובן חמרו
בפי בנני לותה נדול דבייתה רוצה לומר מזל הבית והבלחתו ומן הענין
הזה מעורבים לבר הבלחן רוצה לומר מטן מקדיבי לבוכבים ומשם
בדי מיבלי ם הזמל והבה בתבחר מה שחמרנו

ט

אין שוחטין לא
לתוך הימים ולא לתוך הנהרות ולא לתוך הבלים אבל
שוחט הוא לתוך הערגל של טים ובספינה על נבי ה
בלים אין שוחטין בגומא אבל עושה אדם גומא בתוך
ביתו בשביל שיבנם הדם בתוכה ובשוק לא יעשה כן
בדי שלא יחקה את המינים

מה שחייב מלה לבחמין על
קמן ם בדי מלה יזמיה מהוה עובר ליסור טמים ומהוה מקדיב זה לבח
הגבעל המקדיב ליסוד הטים בפי דעת המלמידים בבך ' ונהוה מה ם
מחמרו רחמני לבחרה יזמיה ' לל לבחוק הטבילנות הזבבינות לחתן ק
הדבריט בפי דעתן ' ולפיבך סובדבו למה שזבדנו בהלבה מלפני זו '
מסחרבו לפחות בתוך הטים המכובסים במקו קטן לו על מנת שיהיו
עבודים לו נבוניט שלין מלין בהן הבוזית בדי שלל יחזירו לחותם ה
נזיה בלבד עובד לל לבח מסולט בבוזית בין מחוק קבת בח חמבני
נפם מחלמידים בים בם מתי דשויות והבוזתן החמר מינו נותן הבוזה '

ם

השוחט לשם עולה לשם שלמים לשם אשם תלוי לשם
פסח לשם תודה שחיטתו פסולה ר שמעון מכשיר שנם
אוחזין בסבין ושוחטין אחר לשם אחר מבל אלו ואחר
לשם בשר שחיטתו פסולה השוחט לשם חטאת לשם
אשם ורואי לשם בבור לשם מעש לשם תמורת שחיטתו
בשרה וה הבלל בל שחוא נדר ונדב השוחט לשמו פ
פסול ושאינו לא נדר ולא נדב השוחט לשמו בשר

זה מבריחה
נון המסבה הזוקת מפסק תלוי נקרא מבריח הוא דעת ר אליעזר בון ם
מיתבאר בחחרין מבריתות ' ומכאן גב' הפסק בדבר הבבר הבדל ק
תומיל ונתרחקתי בל הקבה ' ומה שחמר זה הבלל בל דבר לחתויי שולת
ביר מפס שחט לבחוק מחיטתה פסולה לפי מהבזירות בלל הוא ומה
שחמר מחינו בדי ובדב לחתויי שולת בבון שיטחוט חותה ויחמר
דדי זו שולת יולדת על הפק פלונית ונותה הפק חיבה הייבת קדבן ל
לידם בפוס בד הענין ' ויעלה על הדעת בי מה שחמר זה לינו אלא ב
בדבה הוחיל ונין מחצה הזוקה מחוייבת שולה וייהיו הבשחט פסול '
לפיבך הוריעבו שהוא בשר לפי שחבי יבולים לומר שמא התילה שהיו
חייבת קדבן ונין מחצר לחדש לה תבדב חובה ולפיבך מחיטתו בשרה ב
בממבלת נין לה קול ' ולפי נין חבי יבולים לומר בם חיתה לחילה לקלה
חיה לה '

פרק שלישי

אלו טרפות בבהמה נקובת הושט
ופסוקת הגרגרת נקב קרום של מוח
נקב הלב לבית הללו נשברה השדרה נפסק החוט שלה
נטלה הבבר ולא נשתייר ממנה כלום הריאה שנקבה
או שחסרה ר שמעון אומר עד שתנקב לבית הספונות
נקבה הקבה נקבה הטרה נקבו הדקין הברם הפנימי ש
שנקבה או שנקרע רוב החיצונה ר יהודה אומר בנדול
טפח ובקטנה רובה המסס ובית הבוסות שנקבו לחוץ
נפלה מן הגג ונשתברו רוב צלעותיה ודרוסת הואב ר
יהודה אומר דרוסת הואב בדקה והדרוסת האוי בנסד
ודרוסת הנץ בעוף הדק והדרוסת הגם בעוף הגס שר
יהודה אומר וה הבלל בל שאין במוה חיה טרפה ן

נפש יש לו מני קיומים חס נקב אחד מהן בלבד בפרוז ' חס נקבו

411

שכיחין ואפי׳ כמ״ז ואפי׳ היה נקב הקרום הזה פלוג בגוד נקב הקרום
קיחאד הרי זו טרפה ׳ וגרגרת היה קבה קריחה אם כפסק רוב גבוכה כ
כרוחב היה טרפה ׳ היא למונח שני קרומים ׳ אחד מבן דבוק לעצם
הגבוכה אם נקב אחד מהן קרום והשני הפסיק קיים כשרה ואפי׳ כ
נקב התחתון הפסיק למעלה ואפילו העליון קיים טרפה ואפי׳ פלוג כ
נקב העצם ׳ היא לבה שני חלבים החוץ גדול מהכרו והגדול לבד אפי׳
כ על המייס כשיבקב נוף בבה וחגיע לאותו החלב שיהן מן הסחוס
טרפה ואפילו היה הנקב קטן כל שהוא ובא אם נקב בגוף הסחוס היה
בחוץ הלב שהוא כמין ס״ב ונקרע קנה הלב הרי זו טרפה ׳ ובדרך
היה חלבית המדרש ׳ואחו פלוג אחד בחלב שיהיה מן הסחוס ואינו לב קרום
מקיף אותו ׳כשיפסק רוב בבהו פל קרום זה לחלבו טרפה וכשיתייר
מן הכבר כזית במקום היה אפילו נקב אחד מקנה הגדול הנמוך
מן הכבר שמחנו יפרדו הנוקדין ככל הנוף הרי היה מותרת ׳ ואם
בשתייר פחות מן כשיעור פלוג אחד בחלבו הפני מקומות טרפ׳ ואינו פל קריחה
שני קרומים כחלבית הדקות אם נקב אחד מהן כשרה ׳ ואם נקבו
שניהן והגיע הנקב לבוף הקריחה טרפה חעפי שהנקב קטן כל שהוא
שמחנו בין שני חלקי קריחה כשעת פשיחתה היכם כרין קריחה ׳ ואם
נקב כמקצוח טרפה ׳ ואם חסר מבוף הקריחה כל שהוא טרפה ׳ ואם
כשחת ולא יצא ממנה הקיח ׳ ועבין החסרון הוא מחזי קריחה פלפה
מן הימין ושכיס מקיחל ואם חסר מקום הרי היא טרפה ׳ ושמשונית
הרי הן קני קריחה ואם קנפים הכבוכים הסחוסיים העוברים בבוך
קריחה ׳ ולא פחס נקב פ שעון מהן ומגיע לחברו הרי היא טרפה ׳
ומרים בים חמרה ׳ ונקרן חמעים ׳ וכרס הבהימי הינוע
רוב החינוקה לל רוב הכרס החינוקה והוא מה שחחת חשור כשנקרע
יצא הכרס ושעור קריש זה כמו שחמרנו כל שנקרע בה שפח ולא היא
רוכה זה היא שנכינו ובקטנה רוכה הרי ידעת פלעולם הוא שפח חו
פחות משפח ׳ ואם נפסק ממנה שעולה כשעור פלא חו יותר הרי היא
טרפ׳ ושב ל הפלוע הוא כמו הדק שיהיה בפלעי והגיד שבדבהי המנרי
בקרוב ׳ ומסק הוא שחבר מהו כדמות ריחון ובתוכו קרוע פ ונן ס
מל היא מן הזכליס ׳ וביה ס שהוא הוא שקנה שבכרס כ״מ היא כיא ׳ ו
יש כו גוחות גדולות וגדולות מעורפות מצב הטרפ״ס ׳ ודע שחלו
הקרוכות כלן הן כחפה ׳ כפלה מן הגבו זו מכלל הטרפות ׳ דינה
לומר כפלה יש לה חבחים ודיכים ואן אחם פלפה ואחר בפלחה הלפה
מוחר לפחות אותה מיד ואין בריך שום דבר אחר אבל אם חיבה יכולה
לבשת דק היא שעורת מוחר לפחות אותה ובריך בריקה ׳ ואם לא
עשרה מפקין אותה מעת לעת עפרי ומרבע ש עות ואז פוחטין אותה
ובריך גם כן בריקה ומקריקה אחת בכל הכעין ובאחז מכבבים ואם
כאחז בה שום דבר מהלו הטרפות הו כאחז חבי מוכרים הלבו רבון
ומדובר הרי היא טרפה חעפי פלא חיבעבה נקב ואח פשוף ולא שבל
חלא היכון בריסוק חיברים מכבל הטרפות על מנת פחדע מחחת ה
הכמילה ובית הרחם אין מבעיחין על בית קו ובינונו ׳ ואין הסימנים
היכים בריקה ׳ ובבר ידעת פהבלעות בבהמה אחד עפר מכל
צד ולפיבך יהיו רוב בלעותיה פשם מבחן ושפח מבחן חו אבר אחד
בלן ובלע אחד מבבר הפני על מנת פחבח בביבתן בחחבית הסמוך
לחלבית ובבלעות שים בלן מוח וחוח פחמר ובבלעות גדולות שים כ
בהן מוח אין הסעשו פלא בשבר חיבה טרפה ׳ והרוסס היא פרבה
חותה אחד מן החיות הטרפות בדיה בבל לא בריבלים על מנת פחבבי
בחרים בבהמה לפיבך בריבה בריקה מבבים חם בחבה בהמה ם
בבחתה בבר פחוך לבני מעיים הרי זו לשחוד ׳ ודע פהזוהב ומי ם
פלא מעלה מחבו עשה בהמה רקה וגדולה בחיבה דוחפה וגדיים ו
ובלחים חפילו מבלחעה מן הזוהב בלן החחול והבחיה בפחוחין אחר
עשין אותה דרוסות ובריבות בריקה ואם פחמר זה הבבל הרי ט בבול
עם בל פלא הטרפות פחוכו׳ חיבך ובחבעשה הסולית פלא עד שבשה׳
הלבן בבסולית מבבים ובנקב הטחול פלא על מנת פיבקב בחקום
העבה ממנו ויבבים הנקב בבוסו עד פלא יחחיל ממנו הלא בחות מ
מעשור עוב חריבר ולא הגיע בו הנקב הרי היא בשרה ובן חם בלבלע
רוב הסימנים ונזה חינו השקור ׳ ובן אם נעקרה נלא מעיקרה רוחה
לומר בחסיר חולייתה מתוך חולית הסדרה הרי זו טרפה ׳ ובן חם
כתרנגה גלבלת הריאה לעצי מלין אם נקב בקרום על מנת שתרבן ר
רוכה ׳ ובן ב שחופה לת רוב קבו ם אם נקרע במו שזכרנו ונחרי

מלבר אלו הטרפות שיתבארו כמו שחנוכת הרגלים ובגלודים חולקין
מחה שמבו לוחן הכל בכלל כמו שחמרת זה בכלל ׳ ואין הלבה בר׳
שמעון והלבה בר יהודה

ב אלו כשרות בבהמה נקבה
הגרגרת או שנסרקה עד במה תחסר רבן שמעון בן ג
גמליאל אומר עד באיסר האפסלקי נפרחה הגלגלת ו
ולא נקב קרום של מוח נקב הלבוא לבית זללו נשברה
השדרה ולא נפסק החוט שלה נטלה הבבד ונשתייר
ממנה כל שהוא הסם ובית הבוסות שנקבו זה לתוך זה
נטל הטחול נטלו הבליות נטל הלחי התחתון נטל האום
שלה ורוחתה בידי שמים כשרה הגלודה ר מאי מבשיר
וחבמים פוסלין

שם נקבם כגרגרת נקבים

מפולמים אבל לא חסר מעשה שום דבר כמי שנקב במחט בעור של
לוקן נקבים מבחרטין אם יש בכלן בשעור רוב הגרגרת טרפה ׳ ואם יש
בחוכן נקבים חסרון אין לא חסר מחכה רבו בעת הרוכות לוחים אם
עולה בלל הנמנה ואם אחסר מעשה יוחר מבחוסר טרפה ׳ ואם היו
כלים מבוחרים אין בחוכם נקב כפלקה לאחרה ולא חסר מבושה
כלום חשלו לא בחתייר מלא בשקול ומעלה למעלה כאחת ׳
ובבן במחרי מבחו למעה שבוכתי לומר שיהא מוחו מבחו מונף
על המקום מן הגרגרת שרינו כדין קריחה כמו שזכרנו ׳ ואם שחמרנו
בפחתה הבלבלת הוא שבנקבה ולא בחרגנת ׳ וכבר זכרנו שמעיה
מעניי החיסר מבחל הלבבה גרגרי שעוריס ועבין כרחי ובוי ע
עגולה ואם שחמר בבבר בשחייר מבחם כבר חמרנו חיה בשור ׳
יש חייר מבחם ובא זה מקום ואז חיה בשרה ׳ ואם שחמר בשלו ם
הבלילת מבעדיו בבת אחת ׳ ובן אם לא בא בחבחת אלא בולין אחר חו ב
בחבחו אלא בלילת הרי היא בשרה ׳ ואם בחבחת חותה האחרת חו כל
אחת מהבחים פחותה מהל קונה מגרגיר השעב בבקר טרפה חעפי
אלא בחבחו כל שהו היא בשרה ׳ ובקב הבולין מן הולין עליו ואם
בחבחו בה חובלת טרפה ׳ ואם בחבחו בה מים בלוגים ואינם סרוח ם
הרי היא בשרה ׳ ואחום הוא הרחם ואחרוחה בידי שים שחשחת מ
חקדבים הטבעיים בגון חתיקה כרס או שחחיבו בשרה לא יחרא לם
חולי שיוליד לה אחר עד שחייבב ריחה בשרה ׳ אבל אם הפחיד אותה
אדם או רחתה בהמה שחחזין אותה ופחדה עד שחביע לפריק היא ט
טרפה ׳ ויודע שבת האחד בחו שהי שחמר זה שימלאו בלי חרס שנע
בחר לבן מים קיים ונחבים אם הריחה אם היה בימות החמה
ואם היה בימות החמה שחחזין אותה בבלי חרס חעין ואחלאים אותו מים
חמים ונחבים אם הריחה ואשאין אותה אם עשרים ואחבע שעות
אם חזרה לעגיבה הטבעי הרי היא בידי שנים ובשרה ׳ ואם נחן שני
היא בידי אדם ונטרפה ׳ ובבת אחה שהחנו שיבה בלי לבן אע פ שהיו
אם שחמר ואחו שלבלי אדם אלא בחזיקו הזמן בני חנחן הלאבות
האחרים שחות בחזקו שיהן מקרים בן הנים ולבי שהיה נריק אל מים קרים
בימות החמה שהנה שיהא בלי לבן מזיע ׳ זו היא בקודם פלוקה ׳
ודע לך והוחיל וזכרנו ענין יובא הריחה בדבר בגוניה ׳ דע שהריחה
האחלה היא בעין הדיו והחרומה בעין הבבר ובדיקה ׳ וקידוקה בעין
כרבוס חביע אבקרקי שעפיר לו בעין חלמון ביצה ׳ וקבירתן בעין
בחיחה ואחו עשה הנומה בין האחים ׳ וכל אלו החמשה גוניה
טרפות בחשהו ׳ ואחבלת בעין שבואל האחים ׳ ואחביחן בעין אל
בריחו לו הידוק בחבלית בחו שני חלקי החולה הרי היא בשרה ׳
ואחבלו היא על שני בלה ואינו טרפה בחלו הגוונים אחר נשיקה ׳
ואחידוה בידים אם עמד בגונו בעין אחיבוה אחור ׳ וגבלדים היא ם
אבשהשה שניה בלו אחבלית ׳ וכל זמן שאחייר מן העור אחד אלא ל
לאחיך אלבלת האדרים בלו עד שיהיו כל אחלית אבוסין הרי זו כ
בשרה ׳ ואם היה על העור בלו אחד אלבלת שבע על שני כל
הלי האדרים הרי זו אחמרים הבה בחבאר לך מה שפרשנו אחלבה בדבן
בחולין הלבה בר אחי

ד אלו טרפות בעוף
נקובת הושט ופסוקת הגרגרת הבחה הלרה על ראשה

מקום שהוא עושה אותה טרפה נקב הקורקבן נקבו ה הדקין נפלה לאור ונחמרו בנ מעיה אם ירוקין פסולה ואם ארומין כשרה דרסה וטרפתה לבותל או שרצתה והבהמה והיא מפרכסת אם שהת מעת לעת כשרה

נקובת הושט ופסוקת הגרגרת כגי מת שסקד מכו בבהמה נכגי לוקין התכלים עגמין ותולדם היו כמין שבבר כל מ מי שהוא גדול מ ממנה ומם שהוא תחת עשה לוקה טרפה ל שכיקב קרוש ק המוך שלה וידוע זה ש׳כבים שהבשו לתוך פי השוף וילחוק לוקה ל למעלה שם הרס מכבכן לו יכול מן המים טרפה ׳ וקרקבן עגיבו ידוע ום בתוכו כיס מקיף על המבל ובא תלוי ׳ וזה שנקב נדיך סיקה ש עגבי כבשגי וכבים שבתוכו זה כבגד זה עד שיגיע שנקב למתבל ש מבתוכו ׳ וכי שחתכו כשהוא ׳ וכן אחרו כשחוציא פרשה וחוזרת לת בני מעים ׳ ודע שאין לחן מסבירין בשגי יונקות שלחרים שבגיסיים מן השוף שמשתכה מן הקרימיות על היקות זולתי זולב ובכבר ו ושקרקבן בלשני ׳ לפי שהלו שבלשה שבריס חרח יכן העבעי בחלו ה העשוי שמשתכה שלבנו שתרגולים ותורים ובני יונה ושקנרת ו ותימים ׳ ואם במה שיש ירוק לו כרשן שגם דבר רחוי לבלוק לותו תיבש אם עומד בשיבו ירוק לו כרשן שי טרפה וחסורם בשלים על מכת שותו ש ענף הוא מם שיבול לחם כי מם שלמד בפלה לאוד ל כי שתבאי טרפה שסיפל לחוד ושתו כמו שלמדו ׳ ושבר ידעת שלמד סגג שמתבאים שסיפלם בכח וחחזוד לשבלים המלמד על השוף ש שלם היה השוף מעופות החים המותרים היו לכן מחד מהלו החברי בשבש בעין כלשן לו בעין ירוק ועל הדוב יהיה זה בקרקבן שם במבא לותו שחבר שטבעו להיות ירוק לו כרשן שדרם טרפה לבי שדינו. כדין בני מעים מפחי הגופות שלדרים החברי לשיתן ירוקים ובמבאו ש דרוסים טרפה לבי שבל זמן שיסוב הדרום ירוק לו קירוק דרום שלמת שהוד טרפה ׳ ואחר שליקה כמו שזכרנו הלה שהדרום השבעי בל זמן שיסוב ירוק טרפה ואפי שבב ירוק אחר שבליקה ׳ ובבר ידעת שלמד הלו שם בהשהו כמו שהנקב בהשהו ויש שלמד בשפרכסת הזמת ש שהיה כשרה על מבת שתברך אחר שבחיטה כמו שהוא עושה בבהמה ואם במבא בהן דבר חוסר טרפה ׳ לבי שהעקר שלמד בל מה שהוא טרפה בהמה כיוצא בשוף טרפה ומנסיף על הטוף תוספות כמו ש שלמד רוסה

ר אלו כשרות בעוף נקבה הגרגרת או שנסרקה הבתה חולדה על ראשה מקום שאינו עוש אותה טרפה נקב הוסק ר אום אפילו נטל יצאו בנ מעיה ולא נקבו נשתברו רגליה ונשתברו אנפיה נטרטו בגפיה ר יהודה אומר אם נטלה הנוצה פסולה

דין שנקב

שלין בו חסרון לו סדיקת שנקב לאורך בעוף הוא כמו בבהמה שבל נקב שיש בו חסרון לם יש בתבורת בל מה שחסר בגופו בגבר מ תבורת רוב הלל שנקב שלותו העוף טרפה ׳ ולם היה בגבר חבי תבורת שנקב לו פחות שבי היה בטרף ׳ ושפך ידוע שהוא לעוף בשנקב שחסרונו שנקב לחדם והוסיף שמוך לו ובל שהמשך מעל הזפק בפעת ש שמעוך העוף נוחרו ויכול בדין שיוסיף לו שם נקב בשחזו טרפה ו ואלמם שלקי הזפק ׳ שין נוחלין על נקב שבו ׳ ושם שחמרו רחו בבי מעיה בשרם על מבת שלה יפתבו שדרן ׳ לו שלה יפשבו בדיים ולה בי בשנקבו בשבל זמן שעוסק בן שרי היה טרפה לבי שלי חפשר חזדיק ושעקר בשבורת רבל העוף שם שחמר לך ׳ והוה שבל לחר שרגלי העוף מחוברים שבלשם פרקים שלבר שקף שהוה עומד עליו שהוה מ מחוברי שפרקים רבים שם יפשר שפרק שיחוכר שסחוך לגוף מן ה ידיד ובלילה שבשר ובפשם שמבו שבשר טרפה ושם בשתבר ושבשר תעשה שת השבר על שתתעבש שעבש והוה שבור ושיבו נרשה בשרם ׳ ובן שם בדיקה קנת העבש השבור ושיה שבשר חוסר רובו ׳ שבל שני הבדיקים שסחוכים לבדק הזה שין שבגיחין בהן לשבר בשו ושני ׳ בדיקה העבש בשרם שעליהן הוה שחר בשתברו רגליה בשתברו שבשר בבל שם בשחר שרק הבבו שסחוך בבוף חייב לברוק ריחתו שם בחבא

ר אלו בשרות בעוף נקבה הגרגרת או שנסרקה הבתה חולדה על ראשה מקום שאינו עוש אותה טרפה נקב הוסק ר אום אפילו נטל יצאו בנ מעיה ולא נקבו נשתברו רגליה ונשתברו אנפיה נטרטו בגפיה ר יהודה אומר אם נטלה הנוצה פסולה

ו סימני בהמה וחיה נאמרו מן התורה וסימני העוף לא נאמרו אמרו חבמים בל עוף דורס טמא וכל שיש לו אצבע יתרה וזפק וקרקבנו נקלף סהור ר אלי׳עזר בר צדוק אומר בל עוף חולק את רגליו טמא

דורס הוא שיתן ידיו על הדבר שהוא חוכל

אחר בך חוכל ממבו ׳ וכן עגמין בל בעלי חיים שהם עוכלים ׳ ובתוך הזה דיבון קרים בקלף בעוף טהור ולינבקלף בעוף טמא וכן שהוא בעוף טמין חבו ׳ ו חמו בריכים לבבם חלת חבילו אחר מבן שם במבא בעוף טמין חבו ׳ מ מבירין אותו הרי הוא עוף טהור על מבת שלה יהיה דורס וחוכל טמא דין בבל ׳ ומ׳ שתח ר׳ שמעון בר׳ נדו׳ לחתי ובבינו שעוף טמא בשעומי על בבל לו בריבין דין ובותן בה בשריבי על אותו שהריבו ׳ מ׳ ו שתקבת מבר לחר עד שיהה שהריבו תחת שבבעותיו בחזו שחוחז שהם דבר ב בינין ׳ ובשהריב שהבהמה הזו מותרת בחבילה בשני הסימנים ה שנאמרים בתורה חייבים לבו לדעת שם היה סיה ומותר לחבו שלבה ושעושה בשני דם ׳ לו היה בקשה ולסנר לחבול שלבה ושיה טעונה ש בשני דמה ׳ ושלבים שהבילים בין היה לבהמה שם הם שחני חומ שם יונאים מדשם חותה שהבהמה בדים וחר בך נומדים בהן בדיקו לחרי שבון שחיל בדי היה חיה בלי שפה ושיה בדיל שבל חה לין שם הוה דבר נומה בהן דיוקים שבדיקים שנומדים ובדשם שם היו דימות שלמי שלבה גוף בשוה הים לו נוכה ידוע ומתוקן שקנות ׳ ל מיקי שבנותיו זויות שבבות ושזר חותו ושתלו בחו בשוטין בחיר ל זדוע שחר שתלו שר שבוטה ושפי שבל שפוה בדי זו היה בבון ש שבשים ושדומם לבן לפי שקדבי שהיר משתיהן ושין בהן בשתולים ו שקדבי שעיים משעותים ובשתולים שבל בשתולים בחי שפתל דבר ע עגול שלין לו שפה חדה ושבן וה

ז ובחגבין בל שיש לו ארבע רגלים וארבע בגפים וקרסולין ובגפיו זו חופין את רובו ר יוסי אומר שמו חגב ובדגים בל שיש לן סנפיר וקשקשת ר יהודה אומר שש קשקשין וסנפיר אחד אלו הן קשקשין הקבועין בו וסנפירים שהוא פורח בהן

חח שחתר חופות את רובו שיבה

ה אחוזת הרס והמעושנת ושאבלה הרמופג ושאבלה צואת התרנולינ וששתת מים הרעים בשרה אבלה שם המות או שנשבוז בחש מותרת משום טרפה ואסורה משום בבנת נפשות

לחוזת הרס הוא שבבר שליה הרס עד שחוכוה שהוא שבת שבבר שליה הרוב שהוא שבר בשהוא שבת שבבר שליה הרוב שהוא שבר בשהוא שבת שבבר שליה הרוב שהוא שבר בש

חומש הוא שכבי גופו ואחר חומש הוא עומד על מכת פיסים חצב כחום פחות ר' יוסי ' אבל לא במכתו כו אלא בשמנים ולא פיס אחד אלא שנים או שלשה פיסים מקורין כאחד לומר אחד חצב וחזר ונתר לחבלן ' ואבלה כר' יוסי בב' כמן פחות שני קפקפים ' ורע פיס במכתו לאחד המקפקפים אבל חיכן בחיס כו אלא לאחד ' ובגדל לא נטריס מ ממנו כשנדין חותן כנאחזן מן שמיס ויס פרכה כזה חותן הימין ממנו ונחבילו כאחד חזמן אחין לו קפקפים

פרק רביעי בהמהשחיא מקשה לילד הוציא

ה עוב' את ידו והחזירה מור' ר
באבילה הוציא את ראשו אעפי שהחזירה הרי הוא כ
בילדו חיתך מן העובר במעיה מות באבילו מן הטחול ומן
הכליות אסור באבילה וה הכלל דבר שהוא גופה אסו'
ודבר שאינו גופה מותר

מם פחות מן תך ל' אותו העובר אם נפחטה אמו והנימוקו
מעכשו יהא מותר באבילה אותו הקרום שנפחטה אינו מותר
להוציאו ואבילתו חזר לבן שהחזיק בו שכשר בפרק ערבה ' ל
שנשבר מיעוט חזן למיאוסו שנאמר לנו שדם הרי הוא טרפה ' ונשבר בחזרו
זה כזכרים ובאמו שקורעים בין שנשבר אוב חין לה קיתר לה בשר כ
בין שיצא ממחיצתו חין לו קיתר ונתני שב למחיצתו ' ולפיכך מוסרים
אותו לחבר רק אם נפחטה בפחטה שאותו לחבר יצא ממנה עלם ש
לחזיר לחבר קודם שותבין אותו חיצה לחבר ואוכל עלה ר' עובר ונם
ל' לחזירה ונפחטה שבפחטה שותבין אותו לחבר אינה ואינו אותו ב
באבילה ואסור שקורעים בחוך בב' שבני אינה לחזיר ואחר שותבין מ
מלמעלה ואינו מן שמחוך לבן ומעבירין אותו ' ואפי עבין שם ש
שלמה לה נברכה הלה למקום שחוך ' ומה שלמה הרי זה כילוד ל' נלם
כשהוא חי כבטן אמו אחר שחיטתה אינו אותר באבילה עד שיפחטו ל
אותו ' ואין אנו אומרים שחיטת אמו היא שחיטתו ' ומה שלמה שחוך מן
העובר שכשיצא ואותו באבילה ' ל' אותו ולא שחיטתו מיאוס
אותר באבילה ולא נאמר עליו אחר מן ה"ז על שלמת אינה בחוך הבטן ש
על שחיטתו אמו ' ואין הלכה כר' יוסי '

ה בהמה שהיא מקשה לילד הוציא את ידו ותבה ואחר כך שחט את אמו הבשר טהור

מנע נבלה דברי ר' מאיר וחכמים אומרים מנע טרפה ש
שחוטה מה מצינו בטריפה ששחיטתה מטהרתה אף ש
שחיטת הבהמה תטהר את העובר ו אמר לוזר'
מאיר לא אם טיהרה שחיטת טריפה אותו דבר שהוא
גופה תטהר את העובר דבר שאינו גופה מנין לטרפה
ששחיטתה מטהרתה בהמה טמאה אסורה באבילה וט
טרפה אסורה באבילה מה בהמה טמאה אין שחיטת
מטהרתה אף טרפה לא תטהרנה שחיטתה ו
אמרו לו לא אם אמרת בבהמה טמאה שלא היה ל'
שעת הבושר תאמר בטרפה שהיתה לה שעת הכו' שר
טול לך מה שהבאת הרי שנולדה טרפה מן הבטן מנין ר
לא אם אמרת בבהמה טמאה שאין למינה שחיטה ר'
תאמר בטרפה שיש למינה שחיטה ב' שמנה חי אין ש
שחיטתו מטהרתו לפי שאין למינו שחיטה

יוצא הקדשים שחוטה ומעשר כאכל קדשים ומעשי

פחות מעשרה חולין וכן תמרי טריפה שנפחטה מטמא במקדשין נמה
פחות ר' מאיר בכאן מניין לטריפה שפחיטתה מטהרתו תיכה שלדרך
שיחלוק עליהן בזה תכל מקשה עליהן כרי שישמע קשוחתה לפי שה
פחות אין לה שעת הוכשר ועובר זה לא חיתה לו שעת הוכשר רק
הוא כמו טריפה מן הבטן ולפיכך הוא אבלה נבלה ואינה מטמא על שה
שחיטת אמו נתן לבכה כר' יוסי ' ולא שכן שמונה חי אין שחיטתו מטהרתו מידי כבילה

ו השוחט את הבהמה ומצא בה בן שמנה חי או מת או בן תשעה מת קרעו ומוציא ושמו

מצא בה בן תשעה חי טעון שחיטה והייב משום אותו
ואת בנו ורבי ר' מאיר וחכמים אומרים שחיטת אמו מ
מטהרתו ר' שמעון השזורי אומר אפלו בן חמש שנים
והוא חורש בשדה שחיטת אמו מטהרתו קרעה ומצא ב
בה בן תשעה חי טעון שחיטה לפי שלא נשחטה אמו

זה בן תשעה חי שמותר לאוכלו בלא
שחיטה אין חבלנו ודמו מותר לבל חבחים ודע שחיטו שריר כריקה ל
אין טריפת שפחיטתו לפי שהוא לבלנו כשחוט שבא שה חי לבלבה
כ כמים על מכת פלח יקלך על אחין ודברי ר' שמעון מזוני שמותר
ויפי ספרים על גבי קרקע חינה חלבה

ו בהמה שנחתבו רגלי' מן הארכובה ולמטה כשרה מן הארכובה ולמעלה פסולה וכן שנטל

צומת הגידין נשבר העצם אם רוב הבשר קיים שחיטת
מטהרתו אם לאו אין שחיטתה מטהרתו

ר"ב שכשהוא מחוברת מפרקין נאלין
לחוש ובפרק העליון שהוא שמוך חל הנוף הוא קנה קטן כשנשבר שה
חיינו מן הפרקים ובחפצר זה בגמל ובקנה הסגי מפרק זה שה
שמוך לעוק בהמה הוא הקנה הסגי שמוך לעוק אבי קפרים לשבר ול
קה שמוך חל כל הנוף ובקנה הסגי שמוך לעוק אבי קפרים לשבר ול
ולחתוך ואם בחתך חל כשבר ונרחק העצם כרי היו טריפה ואם כשבר
ושוב חופף רוב העצם ל' רוב עבכי העצם הפבור כלן ורוב שוך ש
קשבר גם כן כרי היו כשרה ואם היה קשבר למטה מן מרכובות ש
בהמה חוזר רוב העצם אפור אותו החבר שבשבר העצם שלו אם
כרחה רוב העצם אפור אותו החבר ואם היה כשר חופף חת רובו ש
כרי הוא חוזר ושחיטתו מטהרתו ודין זה חוזר הוא בעוף גם כן אם
כשבר בחקומות שלא יחשר כל הצוף אם יבא רוב העצם אותו ש
חבר אסור ובשר בחרטו עם בידין כופל על העורקין והעצבים ומי
ויהיו ויקשרין לפיכך בשחוזר בחתן בידין ל' היו לי שבשר ש
פודע מבל חשות הבינות שעצבים חעורבין עם הבשר ואז יהיה ש
חזן הבן בלעון ערב עבלה חחר בך חעורבין חמהו ל' חן הבשר ו
ומיחברין חחר שחוקין חזן משקרן ואז יהיה חזן יתר חן היו '
ובומת הנידים הוא בבן היו ויהוא בעלי הבשר בחוזרות ובן

ז השוחט את הבהמה ומצא בה שליא הנפש היפה
תאבל ואינה מטמא טמאת אוכלין אף לא טמאת נבלות
חשב עליה מטמא טמאת אוכלין אבל לא טמאת נבלות
שליא שיצאת מקצתה אסורה באכיל סימן הולד באש
וסימן הולד בבהמה מברכת שהפילה שליא ישליבנה ל
לבלבים ובמוקדשין תקבר אין קוברין אותה בפרשת
דרכים ואין תולין אותם באילן מפני דרכי האמורי

המלית מזחת

ונוהג הכיס שבתוכו יהיה העובר מהוה חמוד כזבלי וכמותרי ולפיכך
חיני מטמא כמו שמטמאה הכלאים אם היתה המליט מזחת בטמאת כמו
שמתטמאים החוכלים אלא אם כן חסר עליה לאוכלה ׳

לפי שכל מה שחיבו לחוי לאכילה אבל שמוקיבו מטמא
כמו שמטמאין האוכלין עד שיחסר עליו לאכילה כמו שיתבאר
בשחיטת ובמסכת עוקצים וידוע שחיבו שחיטה בכבודו אלא
חזכר ולא כל זכר בב לפי שאם היה לאחו זכר מפונה ממיבו בגדיה ו
חיבו קדום כמו שיתבאר במסכת בכורות ׳ והמליט מזחת לאכול בשר מהו
עליו זכר או נקבה ׳ ואפי׳ אמרבו שהוא זכר ממה חיבו קדום בשחיטה
והפילה עליו חרי זו תקבר לפי שכל מה שהלי זכר או נקבה חרי הוא
קדום כמו שיתבאר בתמורה ׳

פרק חמשי אותו ואת בנו נוהג בארץ ובחוצה
לארץ בפני הבית ושלא בפני הבית

בחולין ובמוקדשין בי צר השוחט אותו ואת בנו חולין ב
בחוץ שנחם בשרים והשני סופג את הארבעים קדשים
בחוץ הראשון חייב כרת ושנחם פסולין ושנחם סופגין
את הארבעים חולין בפנים שנחם פסולין והשני סופג
את הארבעים קדשי כשר בפנים הראשון כשר ופטור והשני
סופג את הארבעי ופסול חולין וקדשים בחוץ הראשון
פטור והשני סופג את הארבעים ופסול

כבר כאר לך בהלכת

המאמר שחיכוד אותו ואת בנו כנסב במוקדש ׳ והוא מה שב נזיעים ה
קמיבי והלשה יכנס וגו ׳ וסמוך לו ושור או שה אותו ואת בנו לא תש
תשחטו ביום א׳ ׳ וידוע שאותו ואת בנו שחטו אותו שהי בבי לדם
ביום אחד מהאחרון חייב מלקות ׳ וידוע הוא שאם שחט אחד מהם בבל העבירים
שלא חולין וקדשים שהוא ר׳ שבשחיטה חולין ושפי קדשים ואם שחט
בפנים ובחוץ לא שחטו אחד אלא אחד בחוץ ואחד בפנים ׳ ואחרי
שלא הקדימה ושחיטה אחת בבל שהלכה מזוזת בגון זה שחטו
קדשים וחולין בחוץ את שבשחיטת קדשים והוא שבשחט בחוץ
והוא חולין אחרון בעזרה וכן תבין זה בבלם ׳ ודע שחיבו מפשים בבל
הדברים שנאמרים בעגין זה ולא זכר אותו ואת בנו שלא מפני
שהן מנים ואפי׳ שחיטה מפונה אם יהיו מעונים ואפי׳ שחיטתן אונס
בפנים לא בחוץ והפרים מן הדברים שבשחיטה אחלו חולין וקדשים בפ
בחוץ ובפנים ׳

חולין וקדשים בפנים ובחוץ אפי׳ מינים ובחוץ ׳ ואין בבלם
מחולין וקדשים בפנים ובחוץ שחיבו בשחיטה ופסולין בשחיטה
בשר ושנחם סופגין את הארבעים חולין
וקדשים בפנים שנחם פסולין והשני סופג את ה
הארבעים קדשים וחולין בפנים הראשון בשר ופטור ו
השני סופג את הארבעים ופסול חולין
בחוץ ובפנים הראשון בשר ופטור והשני סופג את ה
הארבעים ופסול קדשים בחוץ ובפנים
הראשון חייב כרת ושנחם פסולין ושנחם סופגים את ה
הארבעים חולין בפנים ובחוץ
הראשון פסול ופטור והשני סופג את הארבעים וכשד
קדשים בפנים ובחוץ הראשון
בשר ופטור והשני סופג את הארבעים ופסול
השוחט ונמצאת טרפה השוחט לעבודה
זרה השוחט פרת חטאת ושור הנסקל ועגלה ערופה ר
מאיר מחייב וחכמים פוטרין השוחט
ונתנבלה בידו והשוחר והמעקר פטור משו אותו ואת בנו

ר׳ שמעון חיבו חולק על מי שמחט פרה אחת או עבלה שרופה מהוה
חייב משום אותו ואת בנו שהוא בבו אחד ומחבון לפי פתן בחמרבו על זו ו
שהיה עובר לפרה אדומה אין השחיטה מפתבה והוא מה ש
פתח פרת חטאת ועבלה שרופה חיבו מפתבה אבל בשאר הבשקל חולק
ר׳ שמעון ואת׳ הוא לא נבחר היו לפקלה חין שחיטתן פחיה ואפי׳ מה שחר
הבוחט לבו יהיו לו שתי שחיטות אחת לשון ואחת לשון לפי שהוא מהוה חייב
משום אותו ואת בנו לפי שזה כדור מלד ׳ אבל הברו על מי שמחט ה
קרחנן לחכילה והפי לשון שהוא חייב על שפני משום אותו ואת בנו
ולא יהיה זה אלא כשהיו בו משום עי ׳ שתי שחיטות אבל אם היו בו ב
בדרבה אחת בשאר שבחרבו בשלשי מבחיבות ׳ והמעקר הוא שבשקל
שיהיו אלא שחטם בשוה בשאר שחיטות ׳ ת׳ השחיטה ׳ והמעקר
ר׳ שמעון ואת׳ ר׳ יהודה חייב משום שחיטה אחת בלבד ׳ ואפי׳ שחטם
בזה אחר זה אחר שהעקר שבוחר בה לשחוט בה ׳ בבירים המעקרי ׳ ת׳ השחיטה ׳ והעקר
חיבו אלא אחד ׳ ול׳ משיקרי מן הטבעת שבה שחיטתי ׳ הסימני ׳
ואין בלבה בר שמשון ׳

ג שנים שלקחו פרה ובנה איוה שלקח ראשון
וישחוט ראשון ואם קדם השני ובה השחה פרה ושני בנה
ואחב שחטה סופג את הארבעים שחטה ואת בת בתה
ואת בת בתה סופג שנים שחט ואת בת בתה ואחב שחט
בתה סופג את הארבעים סומכוס אומר משום ר מאיר
סופג שמנים ר בארבעה פרקים בשנה המובר

475

בהמה לחברו צריך להודיע אמה מכרתי לשחוט בחה
מכרתי לשחוט ואו הן ערביו טוב האחרון של חג וערב
יום טוב הראשון של פסח וערב העצרת וערב ראש ה
השנה וברבי ר יוסי הגלילי אף ערב יום הכפורי בגליל
אם ר יהודה אימתי בזמן שאין לו ריוח אבל אם יש לו
ריוח אינו צריך להודיע תורה ר יהודה במוכר את האם
לחתן ואת הבת לבלה שהוא צרי להודיע שהרבר ידוע
ששנתן שוחטין ביום אחר

סבת זו מבוארת לפי מ"ש מחין כני אדם לקחים בהמת בשר חימי
חלה למחיטה כאותה היום ושצין ריוח סיקח מסוים כיום לפי שפעמים
לוקח אותה למחטה כמוכרת ואין נריך להודיעו ' אבל אם ריאה אותה
בחצי וחוח קונה כיודע שיחטוה עכשיו ולפיכך הוא נחצי לקחתה ע
עכשיו וכבר ידעת שר' יהודה מחרים הוא לרברי חכמים ורברי חמת '

ד ובארבעה פרקים אלו משחיטין את הסכח כ
בעל כרחו אפלו שור שוה אלף דינר ואין ללוקח אלא
דינר כופין אותו לשחוט לפיכך אם מת מת ללוקח אבל
בשאר ימות השנה אינו כן לפיכך אם מת מת למוכר '

עכין דין זה הוא כמו שאני אומר והוא שאם נתן לקנב דמי הכשר
וקנבו ממש כופין הקונה מי שחוטו מוקף הכשמה ניתן לקונה כשר כ
כרמי הדמים שנתן לו ואין הקונה יכול לומר הא לך משחתך ואני מקבל
מי שיפיר ע שהן לתה קונה הקנין עד שתמשך שכשר כמו שזכרנו כ
בקדושין לפי שעקר הדין רבר תורה מעות קונות וחכמים תקנו שעכי שתקנו
מעיכה קונה כרי שלא יאמרו לו נפרעו חוץ בשליה כמו שכתבנו
בחקומות ומנינה וכתרא ' כל פרקים אלו הנזכרו ברייסא על דין
תורה

ו יום אחר האמור באותו ואת בנו היום הולך אחר
הלילה את זו דרש ר שמעון בן ומא נאמר במעשה כ
בראשית יום אחד ונאמר באותו ואת בנו יום אחר מה
יום אחר האמור במעשה בראשית היום הולך אחר ה
הלילה אף יום אחר האמור באותו ואת בנו היום הולך
אחר הלילה

כל זה מכואר ורחוי שתרע שחין הטעמין כאותו ואת
בנו חלה כתם כלבר תמרו אותו ואת בנו מי שכבר כריך מחריו יבח ו
זכר שחין בנו כריך מחריו ואין דין זה חל חלה על ב' שחיטות שהלו כ
כלבר כל הכקר ונחנתן והעזים

פרק ששי

כסוי הדם נוהג בארץ ובחוצה לארץ
בפני הבית ושלא בפני הבית בחולין
אבל לא במוקדשין ונוהג בחיה ובעוף בטומן ובשאינו
מוזמן ונוהג בבוי מפני שהוא ספק ואין שוחטין אותו ב
ביום טוב ואם שחטו אין מכסין את דמו

שין מפרים, כין קדמי מוכח
וכין קדמי כרך הכית לם שכר אותן פוחטן חינו חייב כפני ' וכבר
תמרנו שפכוי כריך בפני עצמם ולא תכרינו חכמים שם שין חיה הוא
שם שין בהמה לפיכך שם כסו הימו ביום טוב ירינו שקוח חיה ויבשר
לאחר חלבו ולפיכך שין מכסין את דמו עד למוצחי יום טוב

ב השוחט

ונמצא טרפה השוחט לעבודה זרה השוחט חולין בעזרה
וקדשים בחוץ חיה ועוף הנסקלין ר מאי מחייב ור בבר
פוטרין השוחט ונתגבלה בירו הנוחר והמעקר פטור מ
מלכסות

ר' מאיר אומר מחיטה מחיה לעוף שמא מחיטה
וחכמים אומרים לא שמא מחיטה ומלבה וחכמים

ג חרש
שוטה וקטן ששחטו ואחרים רואים אותם חייבים ל
לכסות בינן לבין עצמן פטורין מלכסות ובן לעניין אותו
ואת בנו ששחטו ואחרים רואים אותן אסור לשחוט א
אהריהן בינן לבין עצמן ר מאיר מחיר לשחוט אחריהן

וחכמים אוסרין ומודים שאם שחטו שאינן כופנין את
הארבעים

שם שאומר קטורים מלכסות הוא גם כן רעת ר' מחיר אבל
חכמים אומרים חייבין לכסות דם השוף אע פי שחיה שחטו וכן אין מ
פוחטים אחריהן אם קדם גוים ואכל אותו ואת בנו לפי שאחיטתן
ספק ואפשר שפחיטתן גמורה וחייבין לכסות בשוף וחשוב לפחוט מ
אחריהן בהמה ואפשר שהים טבילה ואין חייבין לכסות ואיתיה
למקום אחרים כמו שזכרנו ולפי שהוא ספק אחד מחיירו חכמים אבל ת
אבל ר' מאיר שחיטתן כיון לבין שנמן נטילה לבל דברין כין לקולה
כין להחמירא ולפיכך אומר אין מכסין אחריהם לקולה והלכה כר' מ
מחיר

כ שחט מאה חיות במקום אחד כסוי אחד לכולם ס
מאה עופות במקום אחד כסוי אחד לכולם היה ועוף
במקום אחד כסוי אחד לכולם ר יהודה אומר שחט היה
יבשה ואחר כך ישחוט את העוף שחט ולא בשה וראהו
אחר חייב לכסות בשהו ונתגלה פטור מלכסות בשתו
הרוח חייב לכסות

הכל מודים שחיטו מפרק חלה כריכה לחת שבל רם
החיה ושוף ומף שאומר בשתו הרוח חייב לכסות ' רבי שם מתגנם ת
מחרי כן כרי שלא תהיה שחיטה שחיה בשתו ומתגלה שקונה פטור מ
מלכסות לפי שם בשתו שרוח ונשאר מכוסה בעור מלכסות ומין ס
הלכה כר' יהודה

ד רם שנת ערב במים אם יש בו מראה דם
חייב לכסות נתערב בין רואין אותו כאלו הוא מים נ
נתערב ברם בחמה או ברם החיה רואין אותו באלו ה
הוא מים ר יהודה אומר אין רם מבטל דם

שם שאומר כרם
החיה טמאה לפי שהיה מהרה הכל מסכימין שחייב לכסות ו
ועכין מה שאומר ר' יהודה מין רם מבטל רם שהם היה דרך מכל ת
אותה שעוף מקבל ברביו ונתערב עמו לשה לפרים שלם הבהמה לא
בטיל רם שעוף חלה מכסה שכל וכבר בארנו בת מזבחים שמין ס
הלכה כר' יהודה

ה הרם הנתז ושעל הסבין חייב לכסות אם ר יהודה
אומר בזמן שאין שם רם אלא הוא אבל אם יש שם ר
רם שלא הוא פטור מלכסות

כבר ירעת שר' יהודה מפרש רברי
חכמים והלכה כמותו

ו במה מכסין ובמה אין מכסין בובל רק ובחול רק
ובשיד ובחרשית ובלבנה ובמגופה שכתשן אבל אין
מכסין לא בובל גס ולא בחול גס ולא בלבן ולא במגופה
שלא כתשן ולא יבפה עליו את הכלי כלל אמר רבי
שמעון בן גמליאל דבר שהוא מגדל צמחים מכסין בו
ודבר שאינו מגדל צמחים אין מכסין בו

לל יקשה כעזיך
שם שאומר רשבש כעקר הזה שאמר מפסיד ויחרבי ' ומגשת שאוכלים
ולבהמה אין מגדלין בהם אבל מעבין שם שאומר וכוונתו הוא ם
שהרבר שהים בתחלתו מגדל צמחים מכסים לעבל שבסופה אמן מ
מצר מלחמה שבעונית כו וכבר כתבנו לך שפשקר עכרינו אין לתרץ
אין הכללות הלה תרוצה שבסוגרית שבין הדוקה וכן נעוגרת שלא שפשרן מ
מותר לכסות בהן לעבל שאין מגדלים צמחים בעבלם ' ורע שבסוגרת
שקדמוהו תורה עשר מכסין בו ולפיכך מותר לכסות ' בחמי כל רבר
שבשרן ואפי כגרים שם כבר ' ומשיל ונקרו שכתוב חצר השרה חרומף
כמו שם ' ומעשר שריפה שחיטת וכן שפיית שזה כלבר שכל שמוכנ'
בחם שם ' ועברינן שזה לו ורע שחמתכות שאין מתכן כמן שכתל ואפן
התכלת שקורין אותו כלמון ערוב לאזורי ובלעז לפשפלהזמי ניוריע
ושהלבישין שנקר ' כלוק כלעז והדומם לזה אין מכסין בהן אפי שזה
כשפיית שכחמת ושעשרית שמוכין ובבר זכרנו שפשפיית שכל שאוכלת
אין מותר לכסות בהן לעבל שאין מגדלים צמחים ולפיכך שוף שבכלי
ים ' משה שים לזה רמז בכתובי ניש שאין שאין שלא שכבש

פרק שביעי גיד הנשה נוהג בארץ ובחוצה לארץ בפע הבי ושלא בפע הבית

בחולין ובמוקדשין נוהג בבהמה ובחיה בירך של ימין ובירך של שמאל ואינו נוהג בעוף פעם שאין לו כף נוהג בשליל ר יהודה אומ אינו נוהג בשליל וחלבו מותר אין הטבחין נאמנין על גיד הנשה דברי ר מאיר וחכמים אומ נאמנין עליו ועל החלב

מה אחזר וכמקדשין נוהג ואינו נוהג בעוף פעמים
אוכל כלה של נבי המכה מוכיחו ומעלין עם אחר המתקנין בחמנע
המזכה ומוכיח הכקרים תשוח ומקה אחזר מעבי אחין לו כף אין לה כף
ירך הימים לכל אדם מקום שנוהג נקב ירמון אין עוף אין אחד מרחק אין
פיהים סכין ירכו שנוהג הרי זה גיד הנשה אלא לשון אחר ומה אחזר חלבו
מותר כל חלב גיד הנשה ומוכיח שמכוכית אלא ואהו לרבי קבל אחכל
אחרי שראל קדושים הן וכאהבו כו חיסור כל בשמכוכית של גיד ושליל
הוא העובר בהמכה בנוף אלמותו ואין חלבה בר אחיד ולא בר
יהודים

ב שולח אדם לנברי ירך שגיד הנשה בתוכו
פעם שמקומו נכר הנוטל גיד הנשה צריך ליטול את כלו
ר יהודה אומר יקיים בו מצות נטילה

ויה שבתן ליריך לנוי היה בשבי
ישראל ולא כחוש שמת יטול אחיתו ירך ישראל זה שבתן כשבין ויעבור
על גיד הנשה ויאכלנו לפי שהירך של אימה ואין אמו נכר ואכירו שישראלי
ואין חלבה בר יהודים

ג האוכל מגיד הנשה כוי סופג ארבעים
אכלו ואין בו כזית חייב אבל מזה כוית ומזה כוית סופג
שתופם ר יהודה אומר אינו סופג אלא ארבעים

אין אחזר מן האוכל
אלא אם כן אכל כזית מן הטמא ומן הטהור כזית מן הטמא ומן הטהור
שאכל כזית מן הבית ומן השדה ומן הגנוב ומן הגזול ומן המעושר ומן
שלא נעשו בו מצות ומן הנוהג ומן שאינו נוהג ומן הנבילה ומן הטריפה
ומן הדם ומן החלב ומן הנותר ומן הפגול ומן הטמא ומן הטבול ומן
המדולדל ומן המסוכן ומן הספק נתחלק ומן הודאי נתחלק ומן הנסקל
ומן הנשרף ומן הנהרג ומן הנחנק ומן הנמכר לנכרי ומן הנכרי ומן
הטריפה ומן הבן פקועה ומן הבן לבונה ומן הבן מכוכית ומן הבן
מכוכית ומן הבן מכוכית ומן הבן מכוכית

ומה תלמוד לומר עובר עליו מכל האמור בתלמוד ומין
מותר לאוכלן עד שיקרעו ויניחו ממנו שכתובו מן הדם ומן החלב
תימה עובר עליו כלום הרי לא כרת לרבי תעמוד לפי שכבר ע
עוף בחלב עמנו לרבנן הוא כמו שיבאר

ר בשר בהמה טהורה

וחלב בהמה טהורה אסור לבשל ואסור בהנייה בשר ב
בהמה טהורה וחלב בהמה ממאה או בשר בהמה ממאה
וחלב בהמה טהורה מותר לבשל ומותר בהנייה רבי ע
עקיבא אומר חיה ועוף אינן מן התורה שנאמר לא תב
תבשל גדי בחלב אמו לא

תבשל גדי בחלב אמו שלש פעמים פרט לחיה ולעוף ו
ולבהמה ממאה רבי יוסי הגלילי אומר נאמר לא תאכלו
כל נבלה ונאמר לא תבשל גדי בחלב אמו את שהוא אסור
אסור משום נבלה אסור מלבשל בחלב עוף שהוא אסור
משום נבלה אינו דין שיהא אסור מלבשל בחלב תלמוד
לומר בחלב אמו יצא העוף שאין לו חלב אם

דעת ר׳

עקיבא מחיה ועוף למדנו בחלב מדברון ומותר לבשל בלבי ם
מלא חסר מכתוב אלא ביסול בהמה טהורה ודעת ר׳ יוסי הגלילי שם
שכבר מיה לפניו לבשלו בחלב ואפילו מדרבנן לפי שמינו בגידיה זו ו
ונבלה כר׳ עקיבא

ה קיבת הנברי ושל נבלה הרי זו אסורה

המעמיד בעורה של קיבה אם יש בה בנותן טעם הרי זו
אסורה בשרה שינקה מן הטרפה קיבתה אסור וטרפה
שינקה מן הבשרה קיבתה מותרת מפני שבטום כמעיה

קיבת ידועה וכבר בארנו בפסקי תלמוד בקיבה היא כמו
זבל ומותרת ומותר להעמיד בחלב לכתחלה קיבת נבלי וקיבת ע
נבלה מבני מחיה פרסת בעלמא ודע מלין מותר לכתחלה להעמיד ב
בחלב בשור קיבת מחוטט ואם עבר והעמידו רשי מותר בכותן טעם
כאחר כל בשר בחלב ואם לא היו גוי מנוי מעשרים אותו בשעים כמו
שזכרנו ולא נחש כבל הולך אחר המעמיד שהמעמיד עשוי מותר בעיכו
לפי שקיל בשר מחוטט ומחיסו שכתתרם כי הוא מנר התערובת בלבי
לבל חלב שהמעמיד בשור קיבת נבלה אותה נבילה חמורה ואין טועמי
אותה לפי שקדבר המעמיד לאסור בעצמו ובכל הולך אחר המעמיד ו
וזו היא קיבת לאסור נבילת הגוים כמו שבארנו שם

ו חומר בחלב

מב דם ובדם מבחלב שהחלב מועלין בו וחייבים עליו
משם פנול נותר וטמא מה שאין כן בדם וחומר בד״ם
שהדם נוהג בבהמה ובחיה ובעופות בין טמאין בין טהורין
והחלב אינו נוהג אלא בבהמה טהורה בלבד

כל חלב לא אמרי לרבות אימורי קדשים למעלה הא אמי שבקהל מהן
בשוה פרוטה מעל כמו שבתבאר בתעלה ובן אם היה אותו החלב בו
כותר מייבים עליו משום כותר ואם אכל אותו הדם טמא חייבים עליו
משום טמא ובן אם נתבשל הזבח כמו שבתבאר בשני מזבחים מי שה
שאכל מחלבו חייב אם קדשים בחמר בו ואמי כתתיו לכם על שמזבח
לבפר לבפרים כתתיו ולא למעילה ומי אמבר מיהיה דם קדשים פגעל ל
לפי שאוה בעצמו אמי אלין לו מי שיתרבו כמו שבתבאר בריבוי מזבחי
ובאמר עוד בדם משעם אחר ובאו אם אמר ואמי כתתיו לכם ובאמר
מיעטו עליהי ובאו שבאמר כי בדם אוה שבפש עד כל אוה עומר כמ
בחוק שמוה ואין אסור אחר נוסף עליו אמרו אד למעוטי ממעילה וא
ואד למעוטי מטומאתם אחד למעוטי מנותר ובבר בתבאר שבאכל
דם קדשי בלי זה עכין שיהיה חייב לעולם בדת אחר יותר על בדת
אחד ודע זה

פרק תשעי הזעור והרוטב והקופה והאלל וה
והעצמות והגידים והקרניים וה
והטלפיים מצטרפין לטמא טומאת אכלין אבל לא טמאת

נבלות כיוצא בו השוחט בהמה ממאה לנברי והיא מפ
מפרכסת ממס טומאת אכלין אכל לא טומאת נבלות עד
שתמוד או עד שיחתין את ראשה ריבות לשם טומאת אכלי
ממה שריבה לטמא טומאת נבלות ר׳ יהודה אומר האלל
המסנם אם יש כוית במקום אחר חייבין לבער

פבר זכרנו התנאי בכלי מזכחים שרוטב שרוטב זעור מרק ושקפה שעכלין
ואלל הוא שבאר שבאחר בשור בשמשיטין שכחתה ונדרי שם טוען ע
עם הגרים שרוטפים ועל פחין רוטפים ועל הקטרים ועל הקרומים ו
וחמיציים ושעבים ובוכרו שם כי מם שחתר קרוש ושלעים ר׳ הת
שמקומות הללו שבשחטים אותו מן שחי מבבנן הרם מתקשה ו
החתך וכן בשן עם כי שתבתי זה בשבועי ועבין מגטרפים שמטרפי
קנתם אל קנתם וכשיטרף מכל אלו הו מן הבשר בריה ויהיה ו
שמא שיהיה מטמא זולתו לפי שבשר זכרנו שעדים שמכלים עמהם
מין שמתים ואין מטמאים זולתו מן שמוכלים אלא אם כן אותן ש
האוכלים הטמאים שמטמאים זולתן בכיום ועוד בבאר שיקר זה כמ
במקומו בתחלת מסבת טהרות ומם שחתר לבל לא טומאה בבילות
לפי שים מן הבבילה כמו שבישת טומאת בשבע ובמשא ואם היה בוית
שלו שלאו קרבירים הו סוף שחוט מבוית מן הבבילה ואחר שלאו שם
שבלאין לבוית קרבי זה אינו שטומאת כמו שטומאה בבבילה ושם שחתר
ר׳ יהודה שחוטנם לו שם בבשו ואין בלבה בר יקודם ואחבי שם אין
שטומאים משום בבילה ושטומאים משום טומאת שוחט בריך ל
לרחוית רבות ותוכחות ועוד תמנה אותן מסוריות בסדר טהרות ו
לבל שמע השקר שבגיל שהוא יסוד לאלו הדיבין שאחר בטומאת בבילה
שבוצע בבבלתה וכאחר בשיטת בבבלתה ולא בעור ולא בעצמות לא
בגרים לא בקרבים לא בטלפים על שיגע בבשר עצמן ובאחר בטומאת
אוכלים מבל האוכל אשר יאבל בל אשר שרחי לאבילה כמו שיתבאר ב
בתקומן ושם שתבתה שיהא השמש יורחל ואחילו אחט לבבי ושתקה
שבשל טומאה לפי שבשתבאר בל שו שתבאים שטומאה טומאת אוכלין בלא
שחשב ובלא שבאר בפי העקרים שאחי עתיד לבאר בבלי שיעוקבים

ב

או שעורותיהן בבשרן עור האדם עור החזיר של ישוב
ר יוסי או אף עור חזיר של בר רעור שרת הגמל והרבה
ועור הראש של עגל הרך ועור הפרסו ועור בית הבשת
ועור השליל ועור שתחת האליה עור האנקה והבוץ וה
והלטאה והחומם ר יהודה אומר הלטאה בחולדה ובולן
שעיברין או ש הלך בהן בדי עברה טהורים הרץ מעור
האדם ר יוחנן בן גודי אמר שמנה שרצי יש להן עורות

שעית קגמל ידועה ואם שחתי טמאי שרבה
הל בל זמן שהן רבות ולא פתקשו עדיין ושיעור זה בל זמן שלא נתן ע
עליו מעלי ר יהודה אומר בשם שאוכלים עורם חלוק מבשריו ולא ב
בחמר בעורותיהן בלן בשיעור ר בקושי ובריך ובדי עבודה שלך ע
עליהן בדגלים בשיעור זמן מהלך ד מילין מהלך בינוני
ואם שחתר קדמים לא יחמר לעולם ואילו עברו אותו דרך בבודו
שלו אדם בדי שלא יהנו בשיורו ולא יתחמאו בו בשם שבר זר יחזק ל
דעתו שמיומן שרבי בלן שיורותיה חלוק מבשר ויקולן על חבמים שאו
שר מהן שיורותיהן בבשרם ואין שלבה בר יוסי ולא בר יהודה ולא בל
יוחנן בן גודי

ג המשים בבהמה ובחיה ובטמאה ובטהרה
וברקה ובנסה לשטיח בדי אחיות ולחטת עד שיוציא א
את בל החוה המרגיל בולו חבור לטומא ליטם ולטמא

לחמרי בבבלתה לא בשר ולא בעצמות ובן יבול
לפי בשעת חיבורן תל טומא ובפי שעקר הזה לחמר בבאן שהוקבעו
בהמה שם קרע השור מחבתה ועד נחתרה ושתחיל להקביט מעשי מעל
לבחר מבן היו מקבישים אבליהן בשיני רוסים לעצות מן הקרוי מבע
לבשת עליו וזהו הבקרע שהיה וקודם שיקבישו מהבי בדי שחיה חוה ח
חבור ואם שקבישו מהבי בדי לחיזה ושיערו שבי שהיחים חיבו חבור ח
ואם בעבר לדם בשני שהיחים בלבן חן יותר מהם שבקבעו חיבו חוה שהיה
חיזה הבקבישת בבילה ואם חיתה שחוטה ובעבר לדם דרך מבל בעור ח
חיזה שים בו בדי לחיזה מן הבשר חוה ובן חיבו שבין שם שלחר לטמא
ולטמא בבל שם שבלחר בו חבור מן חיבו חבור

לג

עור שעל הצואר ר יוחנן בן נורי אומ אינו חבור וחכמי
אומ חבור עד שיפשים את בולו עור שיש עליו בזית בשר
והגונע בציב ובירצא ממנו ובשערה שבגררו טמא היה ע
עליו כשני חציי זיתים מטמאין במגע אבל לא במשא
ר ברי ר שמעון ר עקיבא אומר לא במגע ולא במשא ים
התורה ר עקיבא בכשני חציי זיתי שוחן תחובין בקיסם
והסיטן שהוא טמא מפני מה ר עקיבא מטהר בעור מ
מפני שהעור מבטלן

ציב מוח חוט דק שבתשבץ מן שעור שמתוך שבשר ושערים
שבגררו שערו שבשעה שעור שבשר שבקיסם קוראין ענן דק כמין פלך
שבתוכו כרכר וכי תימא וכן מנקבין כל שמנקבין בתוכו יהיו טמאין
ומכשיטו כהן ונלבש כר עקיבא ר וחכמים

קולית השת קולית המוקרשין

הנוגע בהן בין נקובים בין סתומין טמא קולית הנבי ה
וקולית השדרן הנוגע בהן סתומין טהור נקבו כל שהן מ
טמאין במגע מגין אף כמשא תלמוד לום הנוגע והנושי
את שבא לכלל מגע א כא לכלל משא לא בא לכלל מגע
לא בא לכלל משא

קולית הוא כל שבשם שים כי חוא והוא בשתי קצוותיו ומ
ניתם שלמי מוקדשין כל מן המוקדשין שהוא מטמיא כמו שיטבאר ומש
שלמי מכיון לקי כמשה הוא מדבר על קולית שבבלב אבל שברן
כו טומאת מגע כמו שיתבאר בתחלת כלים

ו ביצת השדרן המרוקמת מהורה אם
נקבה כל שהוא טמאה שדרן שחציו בשר וחציו אדמה
והנוגע בבשר טמא ובאדמה טהור ר יהודה אומר אף ה
הנוגע באדמה שבנגד הבשר טמא

עבין ריקמת שים כו כבר מרטוטי
הגוזר בשל חיים ונכריין בתוך קבינה כתנ' אשר עשתי בתחר ריקמתי
כ נחתיו לרן וקונית שבבבר כלבר מן חתרמים שר שיומת קנתן כ
הבשר וקבתו עשר ונשוי והוא עבין מצורפים מאר לאן מפשר לריב ה"ן
המבדיל לי מרלו זה לעשב שמניחו בשלי חיים כוש רבר מתמיה ולא
כולבב כי טעשה בשום פנים

האבר והבשר המרולדלין בבהמה טמ

טמאין טמאת אבלין במקומן וצריכין הכשר נשחטה
חכמים חוכשרו דמיה דברי ר מאיר ר ישמעאל אומר לא
הוכשרו דמיה מתה הבהמה הכשר צריך הכשר האבר
טמא משום אבר מן החי ואינו טמא משום אבר
מן הנבלה רברי ר מאיר ור שמעון מטהר

מרולדלים תלויים כחילו חינן
מן הבהמה חוא על חבת שיסיו בשבין שלי חשבר שידבקו נלח שיפחל
בשום שניים ובבר זברנו פעמי שמקובלים חינן מתטמאין חלח לחר
יי שבר נבבר זברנו בפרק הפטי חמשפחתה הזאת שחם בטחטה בהמיה
ובחם מכשם רם חשבר בשרים בחותו הדם ובבר שבשר בטפי חערין
שחבר מן החי טמא ובבר שבולם מן החי חינו טמא ובבר שבשרים מ
שחבר מן הנבלה טמא טבולם מבין חבר מן החי שחבר מן הנבלה
מן הנבלה ולשיבך השורש מלבר מן הנבלה טמא ואחר בשתחות
ם בהמה והיה כח חבשר מדולדל כרי שחיפשר שירבק נרי חבשר וחז
ם שמא שחמת מלבים שנחול והוא בשר מן החי שחיבו טמא טשום ם

נבלה ומש שחוא ר שמשון משחר לל שבשר שזם שונחלל שם פג
כשחמת חבהמה טשלים לאחר ר יחיר שם חובשר יטמא לאחר ר ג
שמשון שחינו נטמא כל שיקר שב שבל שחובל לאחר יוכל לאכל שחקצ
יכול להשלים לאחרים לפי שהוא רבוק בבשרו והלכה כר יחיר כבן
ח

האבר והבשר המרולדל באדם שהורין את הארב
הבשר שהור האבר שמא משום אבר מן החי ואינו נ
שמא משום אבר מן המת דברי ר מאיר ור שמעון
שטהר

בבר נתבאר בפני משיות שאבר מן החי
בזית בשר שבאדם שמבו לא עבם בשבור שבורם שמבו שהור ולשובבו
שטמא כלו ושאר מן שבבלב בזית בשר שבורם שמבו לא עבם בשעור
שבורם שמבו שמא ור שמעון לומר שבשר שבורם שלובר מן שחבבו
כן שהור וכן עבם בשעורך שבורם שמבו ומין שלבה כר שמעון

פרק עשרי הזורע והלחיים והקיבה נוהגין
בארץ וכחוצה לארץ בפני הבית
ושלא בפני הבית בחולין אבל לא במוקדשין שהיה ברין
מה אם החולין שאינן חייבין בחוה ושוקחיבין במתנות
קדשין שהן חייבין בחוה ושוק אינו דין שיהיו חייבין ב
במתנות תלמור לום זאתן אותם לאהרן הכהן ולבניו לחק
עולם אין לך אלא מה שאמור בענין

הרחייה מן לאתם שבוה מישנו לחלן
והוא שמקש לעניניש לאחרים של חזה ושוק

ב בל הקדשים שקרם טום קבוע
להקדשן תפרו חייבין בבכורה ובמתנו ויוצאין לחולין
להנגו ולהעבר וולדן וחלבן שיתר לאה פדיונן והשוחטן
בחוץ פטור ואין עושין תמורה ואם מתו יפדו חוץ מן ה
הבכור ומן המעשר ג ובל שקרבו הקדשן את
טומן או טום עובר להקדשן לאחר טיבן נולד להן טום
קבוע להקדשן ונפדו פטורין מן הבכורה ומן המתנות
ואינן יוצאין לחולין לינון ולהעבר וולדן וחלבן אסור ל
לאחר פדיונן והשוחטן בחוץ חייב ועשין ותמורה ואם
מת יקברו

כל חעבין הזה מכואר ובבלה ועב
יתבארו דיבי כל עשר מחלבן הדשים ובידועו בפרק שבי מבכורות

בבור שנתערב במאה בומן שמאה שוחטין את כולן פ
פוטרין את כולן אחד שוחט את בולן פוטרין לו אחד ה
השוחט לבהן ולבברי פטור מן המתנות והמשתתף עמהן
צריך שירשום ואם אמר לו חרן מן המתנות פטור מן ה
המתנות אמר לו מבור לי בני מעיה של פרה וו והיו בהן
מתנות נותנין לבהן ואינו מנבה לו מן הדמי לקחם ממנו
במשקל נותנן לבהן ומנבה לו מן הדמים

הבבור זה חוא מקביע לבי הבהן מבני ם
מהבבור הוא לל בהן שהבבור בהקדשת שמדר הזה ובבל בו מ
מים בדמות הבהן ומבירו ליפרעל מחן הבבור זה חייב מתנות בל
עבר מחם בתעריב חבל יפרעל עם מחרי ביהי ביבו בפי מה מזבר ומש
מחמר פטור מן המתנות לל הטחם לפי שהעבר בידיהו קרין עם הטחם
והוא שהקבע במתנות ניתני היה בהן מוציאין לחתן מידו ונותנין לחע
לזונתו ומש מחמר בר ך שיהם קרוי שיהם חלבן ומנחתו וניהם ם
שהתנות בהקדשתם וחם שהקבע בשבר הפוקדות שחיבו שהתקב ב
שמהם במתנות חלה חבן שומיים בחן זמין חיבו נרך שיהם

ה גר שנתגייר
והיתה לו פרה נשחטת עד שלא נתגייר פטור משנתגייר
חייב אם בפן פטור שהטוציא מחברו עליו תראיה

ח איזוהי הוא הורוע מן הפרק של ארכובה עד כף
של יד הוא של נויר ובשנגרו ברגל שוק מן הפרק שלא
ארכובה עד סוכך של רגל איזהו הוא הלחי מן הפרק ש
של לחי עד פיקה של גרגרת

זרוע קודם ליד ימין וכבר נתבאר
לך מעבול קיל ומתם שכתרתו על הארכובה למשלה שאני פרקים נוגעל
הכהן ה' קודם למוציאים לחל בני הרס שקודם הרגל הכתוב עם הזרוע זר
בכתפה דקה והפרק שלמעלה ממנו והוא הקרוי לחל הפה ורוע וב
ובמוכר עם הכתף ולא שהכלמין עם שני הלחיים התחב והוא מכלל מ
מתנות כהונה וכתב הרב למור תמך ליה רבה לשמעיה זכי ליה מת
מתנתא דכתיב למיכל לישבת בחדרלה ולא שהמתנות הללו נותן למי
דירנה ותעבי שלא יגיעו לידו לפי שאין הכהן קדושה ונותנים אותו נב
להחזיק והקבל מאכל בשביל שתהו בשניים בהמה ונתן הלחי חייב לתת
מתנות ואם לא מדמין כהן כמדינה משל אותו הטבח לעניותו הרמים
ונותן הרמים לכהן והקבלים חייבים במתנות נב ואם עבר והפוחט
ולא נתן מתנות בהמה לא נאסר הבשר כלל אלא חייב הדיוט לפי
מה שעבדו בתלמוד ואין מוציא לחולין מתנות מפני קלקול לפי שעה כדי
שגעל ואם עבר ושיצר והבה אותו הבשר בחלה לפי שעה כדי
שיהא כהנה בחלת אין הכהן רשאי לתבוע אלא לטבח לא למי ש
פחט ולפי דעתי זהו לעניין הדין ממי מוני הרמי לכל לחי לחלת הפתנה
החתיות בענין מכל מקום הוא גזל ואיני רואה טעם על לסתיר זה
להתלה ואילו סתרינ מה שאמרו מתנות כהנה לוקו לחלת אלא כלי
ואיכון כ הלות אלא בחדל כרי פיסין חביבים אלא כרך שהולכים
לוקחים ואמרו ונתן לכהן ונתן ולא שיעלו אלא לכהן אחד מוקח לא ל
לזגל בע ומו ולישו מתחילין ואין ראוי לבו להכריכו לבך ואמרו הזרוע
לאחד הקיבה לאחד לחיים לשנים ואם הין מתנה ז עור מהלקים לאחן
לפי פיין מוקח בכל מ עניות כ"ז לתת לחיים ל' וכבר מנינו ענוה מ
מאד ושוכך של רגל מסבת הרגל הל עושפי הפיתרים ואין הלכה כר'
יהודה

פרק אחד עשר ראשית הגז נוהג בארץ ובחוצה לארץ בפני הבית ושלא בפני ה הבית

בחולין אבל לא במקודשין חומר
בזרוע ובלחיים ובקבה מראשית הגז שהזרוע והלחיים
והקבה נוהגין בבכר ובצאן בין במרובה בין ממועט וד
וראשית הגז אינו נוהג אלא ברחלי ואינו נוהג אלא במרובה

פסק הלכה שאינו נוהג אלא בארץ ואם שחטו לחל בחוץ
מין לדעתו לומר קדשי מזבח לפי שזה מכחיר שבשחטו לא תעשה בכבר
פניך ולא תגוז בכור נחלך לחל הל קדשי בדק הבית שב גז נחלך ולא
של הקדש ואינו נוהג אלא בריחלי ואם גז נחלך ושחטו בחוץ ואמנם כ
בכשרי יחחים ושחטו שחר זולתי נמי בכשרים אינו ראוי למלבים מפני
מפני שהוא קדש ושחטו בכשרים וגם נכלכות דך והוא שהיו ל
לובשים אלבש ואחרי שהוא לבוש מלבוש וקרחייב שהוא על
דרך ומן שאינו שיעית בכר כוותם כשי אין אב לרבו כתלת חברו זה
ואם שחטו כל אחן יש לו שיעור והוא שקול שנים שלעי וכבר בארנו
בתלת קדשים שמקול שלש כל הרכמנים שהדר בשנים שמקול ש
מקן יג גרגרי שעורה וכלבה בחכמים כמו שבארנו

כ ובמה הוא

מרובה בית שמאי אומרי שתי רחלות שנאמר יחיה איש
עגלת בקר וב צאן בית הלל אום חמש שנא צאן עשויו
חמש רחלות נוועות מנה ופרס חייבות בראשית הגז
דברי ר' דוסא וחכמים אומרים חמש רחלות נוועות כל ש
שהן ומה הוא נותן לו משקל חמש סלעים בירושה שהן
עשר סלעים בגלגל מלובן לא צואי כרי לעשות ממנו ב
בגד קטן שנאמר תתן לו כרי שיהא בו מתנה לא הספיק

ליתן לו עד שצבען פטור לבגד לא צבעו חייב הלוקח
צאנו של נכרי פטור מראשית הגז לקח גז צאנו של חברו
אם שייר המוכר חייב ואם לאו הלוקח חייב היו
לו שני מינין מחופות ולבנות מכר לו מחופות אבל לא
לבנות וכרי אבל לא נקבו וה נותן לעצמו וה נותן לעצמו

מם עתיד מלובן ולא נוהג לו מיתן לכהן שיש מיחה כו מחר סיכבסנו
ולבבנו ה סלעים לח עתות תיב והמוכר מזיחת מינם מרכבת חלח כ
כמי שים תבלו מישיר הרבה מרלשית הגז שהוא לח יתן לכל כהן ממנו
שהוא מעשיר זה ונרי זה כמי שאמרנו שהם ומישר לחלשית הגז כמו
שהוא קודם גזה ח מם שגז וכבר אמרנו שהם שישורם מחיין ב
ברחשית הגז מעקל ם סלעים על מנת מיהיו מחוסם ריחלות ועל מנת
שלא יגזו ח מחוסם רחלות פחות מיכ סלע הבה כתבחר ברחשית ם
הגז לא יפה פחות מעקל סלע

פרק שנים עשר שלוח הקן נוהג בארץ ובחוצה לארץ בפני הבית ושלא בפני הבית

בחולין אבל לא במקדשים חומר בבסוי הדם מש
משלוח הקן שבסוי הדם נוהג בהיה ובעוף במוונן וב
ובשאינו מוומן ושילוח הקן אינו נוהג אלא בשאינו ם
מוומן איזה הוא שאינו מוומן בנון אוויון ותרנגלי שקנו
בפרדם קנו בתוך הבית וכן יוני רודסיות פטור מלשלח

לאחר מיכן זם במקדשים כמו שאני אומר והוא שאם הקדים עוף ל
לברק הבית והוא כ מיהו ואחב עוף ויצא מרשותו והיה מכיתו ואחב
מצא רוכן על הבנים חייב לשכיח הבל על נכר שיהו מכיתו כוסב כמו
במוקד סים זו היא הלכה שבאמרה בתלמוד והוא שאאסר לסיות ולי
לאסר מיכן כפי העקר שבדינו שאין לרס מקדים דבר שיהו ברשותו
מוסף על מה שבתבאר בפרק זה והדשיות מיוחסים לפי הרובים ם
סמ"ך והוא שיתחיל לגדל יוכיח בבתים

כ עוף טמא פטור

מלשלח עוף טמא רובץ על בצי עוף טהור וטהור רובץ
על ביצי עוף טמא פטור מלשלח קורא זכר רבי אליעזר
מחייב וחכמים פוטרים

לא יהא אדם כי יקרה קן בפור לפניך ובפור שם
כופל על עוף טהור בלבר שם כל בפור טהורה וקודם קודם עוף ידוע ם
מדיין בלעז וקטין הזה ריכן הזכר מקן כמין סריכבת הבקבה ולפיכך
נחלקו הזכר מקודם בלבר כמו שבארנו ריכן הזכר מכל הזכר מכל שאר מין
הכל מודים שהוא פטור והלכה כחכמים

ג היתה מעפעפת

בומן שבנפיה נוגעות בקן חייב לשלח אין בנפיה נוגעות
בקן פטור מלשלח אין שם אלא אפרוח אחר או ביצה א
אחת חייב לשלח שנאמר קן קן מכל מקום היו שם א
אפר וחים מפרחין או בצים טוורות פטור מלשלח שנ
והאם רובצת על האפרוחי או על הבצי מה האפרוחים
בני קיימה אף הבצים בנות קיימה יצאו טוורות טר
הביצים צריכות לאמן אף האפרוחים צריכין לאמן יצ
יצאו מפרחין שלחה וחזרה שלחה וחזרה אפי אובעה
וחמשה פעמים חייב שנאמר שלח תשלח אמר הויני נ
נוטל את האם ומשלח את הבנים חייב לשלח שנאמר ש
שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך נטל את הבני
והחזירן לקן ואחר כך חזרה האם עליהן פטור מלשלוח

מלח מקור ומקור נופל על המעט והמרכה
ולפיכך חייב מנד מקוה מקור לבלח חוקם ואחבלו מלף עגמים
וכל הקלבים הזולת מבוארת

ו השואל אם מעל הכהם ר' יהודה אומר לוקה ו
ואינו משלח חכמים אומרים משלח ואינו לוקה זה הכ
הכלל כל מצוה בלא תעשה שיש בה קום עשה אין ח
חייבין עליה

והמוכת תלמן סמם לא תעשה שתוק לעשה שבר בתרנ כ
בתחלת מכות זמן שלח קיים מכות עשה שכה לוקה לפי שהלכה
כרבנן לכל מי שלקה קום וקנן כבניה עד שתיפה יכולה לעוף ותמ
שלחה מכין חוץ מבת מרדי ומחב מניקה תצטו עד שיגדל כבניה ומ
ומשלחה כדי לקיים עשה שבה כתן שכתוב

ח לא יטול אדם אם על הבנים אפילו
לטהר בה את המצורע מה אם מצוה קלה שהיא באסר
אמרה תורה למען ייטב והארכת ימים קל וחומר מצות
חמורות שבתורה

כל העבין הזה מבואר נתן צריך פי' כל עקי

סליק לה מסכת חולין

מסכת בכורות

הלוק עובר חמורו של נכרי החמור לו אף על פי שאינו
רשאי והם שיתתף לו והמקבל ממנו והנותן לו בקבלה פ
פטור מן הבכירה שנאמר בישראל אבל לא באחרים כ
ב זעם ולרים פטורין מקל וחומר אם פטרו של ישראל ב
במדבר דין הוא שיפטרו של עצמן

ביכר תניה ופטר חמור
תפרים בשה וכחמור פטר כל רחם בכני ישראל בהרם ובכהמה בחמור
להתרן ואת כ בור הבזמה הטמאה תפרק רמז לפטר חמור לפי מתין
חוזה כבורה בבהמה טמאה ומקבל ממנו מיכיו פ
החמורים על בני ולוקח מהם ממנו ישראל לברוסם ולהשעבד בהן
וכל מה שילדו ויהיו לאחזעבו וכתב זה הוא שנותן לו בקבל ומשמיעבו
מתין הפרם כין שרחם בבכור מיבבים מהו לקדושם מן מכירת בכור
לבני מתפקיע קדושה ממנו תין קונסין מהו וכן סם היה עקר הכתוב
אלא ולדו בשותפו אבני פטור מן הבכורה ומיעיד קמותפו מיהא לבני
בבכור אר בחמו ונתי חלק מפויים כגון ירש אר רבלו ועל אנת מתקה
הבתוב כעבת מוס סם כתוך ממנ מותו תבר אר יהיה לו בה מותעב
ניפטר מן הבכורה ומה תחמר סם פטורת אם על ישראל במדבר ל פ
שקלוים פטורי בכורי ישראל במדבר מן הבכורה כמו סם בכתוב קח
אתם הלוים תחת כל בכור בכני ישראל תמרת סם הפקיעה קדושתן על
לוים את זרושתן על ישראל במדבר דין הוא שהפקיעה את על עצמן ו
ולפי שנתחמת ב תחמר הזה שקלוים פטורין מבכור אר ואתין מיבין
שרות בעבורו גם כן מפטר חמור שם סם שדה תפרם וכו כל שים בו ב
בבכור אדם יש בו בבכור בהמה טמאה וכל שאינו בבכור אדם אינו
בבכור בהמה טמאה אבל בבכור בהמה טהורה מייבין בו שלוים מה
שחייבין בו ישראל ואמור אה

ב פרה שילדה במין חמור וחמור
שילדה במין סום פטור מן הבכירה שנאמר פטר חמור
פטר וחמור שנ פעמים עד שיהא הולד חמור והנולד ח
חמור מהו באביו בהמה טהור שילדה במין בהמה טמא
מותר באב להוסאה שילדה במין בהמה טהורה אסור
באבילה שהיוצא מהטמא טמא והיוצא מן הטהור טה
טהור דג טמא שבלעדג טהור מותר באבילה וטאור ש
שבלעדג טמא אסור באבילה לפי שאינו גדולין

יש כין הפרם
ונחמור מינו פרכה מהיו מערבת פרסה והקרנים ולפיכך פטור מן
הבכורה אבל חמור שילדים כמין סום הולד נפי המיניס קדושין מ
תקף לפי שהולד יונק מפני מיטים מחלו שני מיניס ולפי כך מחלו ב
יעלים על פרשת פתבני כן הוא חייב בבכורה כח לפתמיעטו מהיות פ
פטור ולמו זכר נם כן זה הטעין הראשון כלבד תמיטו חמור מילדין ב
כמין סום הוא פטור לפי שילדה מין כמין הן קדושה אבל חם יל
ילדה פרם כמין חמור הולד ניס כן קדושים לל כמין החמור לפי שהוא
מתקדם כבעור רחם הרי קוריעבו מהיכו מתקדם עד שתלבד החמור כ
כמין חמור ומה שחמר ומה מן בתחילה עבייכו לפי סרי המלחמר הוא
כך ונהיכו רין המין חם טלר מפוכה מהיכו בבורתו הסיב ונחמר כהוא
טהורים וכו ומה שחמר מהיכה מן הטמא וכו לל שהחלוים מיטרוין
אל הילדים כמו שזכר והבניס נם כן מלבד חלב החרם בלבר שהוא
מותר על מנת שיחלבנו ונחב יאתה אותו אבל ליכן אותו מן הדרך ל
לחר שיצמל הרי זה לשון כתן שבתבאר בגמר בתעבות

ד חמור שלא ביכרה
וילדה שנ וברי נותן טלה אחד לכהן וכר ונקבה מפריש
טלה אחר לעצמו שתי חמורין שלא ביכרו וילדו שנ ו
וברים נותן שנ טליים לכהן וכר ונקבה או שנ וכריב ו
ונקבה נותן טלה אחד לכהן שתי נקבות וכר או שנ וכ
וברים ושתי נקבות אין כאן לכהן כלום

מה שחמר מפרים טלה אחת לעצמו
ל מה וכר הזה מהוא פסק לם הוא עקר בשעת הלידה וכריך לפרישנו
בשה לו נתלחר ויהיכו חייב לפדותו בשה ואוכל הוא עצמו אותו השה
וכך פסקו ונתירו ובין לעצמו הוא למה לי לאחרים אה ויהיה התיהין
לחת זועים נלוסורי מיכים עד שיפו ממכו מיסורי הנשה לפי שהמשנה
הזאת היא לר יהודה שחמר שטעה חמור קודם שיפרים אסור בהנאה
ולפיכך פורש אותו משפה זה שחמר ר יהודה אחוש שהוא אסור בהנאה יש
מחייבים היא הנאת דמיו אבל הנאת גופו חיכה לאוסרה אלא לאחר שיפרים
וכן הלכה ומה שחמר בשתי נקבות ונקבי ל שני וכרים ושתי נקבות
אין כאן לכהן כלום שחמר לעיל מהלכה הראשונה שהוא ר יהודה
נקבה והשניה נקבה ואחב וכר ונחמ בהלכה השניה כל ר מפתיחין ילדה
נקבה ואחב וכר ואח תחמר למה חיכו מפרים ושפסק הזה שלא
לעצמו לפי שבכל ההלכות ושתי ההלכות האלה שני שפסק נאלו ה
שבהלכה הראשונה אנו אומרים שהוא ר מפתיחין ילדה שתי נקבות ו
והשניה זכר או ר מפתיחין נקבה ואחב וכר והשניה נקבה וכן כשני
ומפני רוב השמיטות שבכהן לא יפרים טלא

ה אחת בכרה ואחת שלא
בכרה וילדו שני וברים נותן טלה אחד לכהן וכר ונקבה
מפריש טלה אחר לעצמו שנאמר ופטר חמור תפדה ב
בשה מן הכבשים ומן העזים וכר ונקבה נזול וקטן ת
תמים ובעל מום ופוזה בו פעמים הרבה נגנם לדיר ל
להתעשר ואם מת נהני בו

דוע מחבר סום יש בו שפק ל סם
הוא כן על בכירה או כן לעלה בכירה על כן שדה תפרם ואותו
שפק עלו כמו שזכרנו אחב מחמר שטעה חמור שנתים כיצד ל מפני
מיני תנחן ונעשים מן הוסרי לו מן שפקות נתין מפנחין בו על מום
לחר כך חמר ונעתים הרבה נכנם לדיר להתעשר ל ערין שפק פטר
חמור שלא ביכרה שיתבאר כו כמו שתבחר כתלמוד וזה שפק יש מקלו
עשרה זרעים על לחד מהן שפק פטר חמור שנדיך לפרים עליו טלה
ל הרי מפרי ו עליהן עשרה טלים עשרים טלים ושייבין שנעשר ש
ודיר שם מקום שמכניסין שם בהמות לעשר כמו שיתבחר לחב ומ
ומניחים ש לכיות מבשר ולאכל אותו בתורת מעשר ושנו אוכלין חולין
ומה שחמר פעמים הרבה ל זה יקרים פעמים רבות מפני שהוא ש
שפשר קרוב ומה שחמ נתן מתנה כהנים כו הוא שם של פרין פטר חמור
ש זמנין לפי שהם מתנה בהרות ישראל יפנה כו הכהן לפי שמחלו
שהפרים מתנן הרי הוא בהרות כהן ונתעשי שלח קביע לדין

ה

אין פודין לא בעגל ולא בחיה ולא בשחוטה ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בבני מפנ
ר' אליעזר מתיר בבלאים מפני שהוא שה ואוסר בכני מפנ
שהוא ספק נתנו לכהן אין הבה רשאי לקיימו עד שיפרוש
שה תחתיו
כתבו לכהן כל נתן לכהן פטור חמור עתיד הכהן לפרוט מותו
טפס לעצמו ויאכל אותו ספק ואין יפתתם כחמור כפחר פחומרים ום
ונכסים חמורין על עכין זה לפי שלפעמים הינו מפריש עליו ום לפ
לפיכך הינו מותר ליהרג! לפתח פתר חמור לכהן אלא ום פרש מותנ ס
הכהן כפניו ואין הלכה כר' אליעזר

ו

המפריש פדיון פטר
חמור ומתר אליעזר אומר חייבין באחריותו כחפש סל
סלעים של בן וחכמים אומרים אין חייבים באחריותו
כפדיון מעשר שנ העיד ר' יהושע ור צדוק על פדיון
פטר חמור שמת שאין כאן לכהן בלום מת פטר חמור ר'
אליעזר אומר יקבר ומותר בהנייתו שלטלה וחכמים או
אינו צריך לוקבר והטלה לכהן
חייב כפחריותו הוא פיקח
חייב לקבית טלה בית כהן ואם מת הטלה קודם שיגיע ליד הכהן חייב
לפלם טלה אחר לכהן על דעתר' אליעזר לפי שהוא מקיש פכור חמור
לפכור מדם כיצד אם נשחר חמור תפדים כשה ונו וכל פכור כיצד תפדים
וחכמים אומרים לך פדה תפדים את פכור חמדם ואת פכור הכשמים
הקישתם תפדים לפדיים הקשתיו ולא לרבי אחד ועדיות זה אחת והלכה
כפלן כחכמים

ז

לא רצה לפדותו עורפו בקופים מאחריו ו
וקוברו מצות פדיה קודמת למצות עריפה שנאמר וא־ם
לא תפדה ועדפתו מצות יעידה קודמת למצות פדיה שנ
אשר לא יעדה והפדה מצות יבום קודמת למצות חליצה
בראשונה שהיו מתכוונין לשם מצוה ועכשו שאינן מת
מתכוונין לשם מצוה אמרו מצות חליצה קודמת למצות י
יבום מצות נאולה כאדון הוא קודם לכל אדם שנאמר ו
ואם לא יגאל ונמכר בערכך
קיין פכין גיזל כמין גרין שמקבבים חותבים
בו פכאר ומח פתח קטרת לפניך פהוא חפוך כפנחק אחר קיצרים
ויפושל חזק נגזר פעשיקי פאין מותר לפנחנו ולא לחנקו אלא לחתוך
ראשו ממול ערפנו ומח פתחי כפהן על החליצה ויפבום על דעת הח
קחמור פזיבות היכו מותר פיכרין היפה כפעליתה שלח לשם מצוה ח
אבל חם נפל מתוך לשם מאין אי לשם כני קרי קוח כאילו פגזו בערפה
אין זה אחת לפי פיאחר שכפתלק ממנה אסור פערופ כשעת אחין
אלא כשם הרי הוא מותר ואשר נתבטל אלא למצוה ולפיכך יקיף קדין
על דעת זו שמצות יבום קודמת למצות חליצה כבל זמן ונן הפלכה

פרק שני

הלוקח עובר פרתו של נברי וחמוכר לו
אף על פי שאינו רשאי המשתתף לו ו
והמקבל ממנו והנותן לו בקבלה פטור מן הבכורה שנא
בישראל אבל לא באחרים כהעם ולוים חייבים לא נפ
נפטרו מבכור בהמה טהורה לא נפטרו אלא מפדיון הבן
ומפטר חמור
פקבלה זוהת כלם מכוחרת מהשתדים פקדמנו
בפרק הרואה ואיבעי פהכהן הוא פיקבל הבכור חייב הוא להקריבו
ולבסוף הוא בקדישם כפי שהבעים פוכרנו כיאמרם כה מזבחים ולפי
פחטאת ונקתן בכיאור עביין פטר חמור שלח מעטו הקדים הותו לפטר
בהמה טהורה ואחר כאור עביין פחטאת הרואה כדי לבחור הותה

ב

כל הקדשים שקדם מום קבוע להקדשן ונפדו חייבים
בבכור ובמתנו ויוצאין להולין ליגזז ולעבד וולדן וחלבן
מותר לאחר פדיונם והשוחטן בחוץ פטור ואין עושים
תמורה ואם מתו יפדו חוץ מן הבכור ומן המעשר

מום קבוע בבן אחיכת אחר ואחר אחר מן אחר ואחם עובר בבון הם
אחוזים ואבוד ואפאמנת אדם ואם אבדה פאחר לאחר פפי אחר ואם יעבור
פמתין פבן בחפאת אחת אחם אחר לאחר פדיונן אבל לא אחר
שתין הרי הן לחמורין בבזה ועבודה ונלן ואבן אחמור ואחע אחולד
אבולד קודם אחדין ידרם ניבא לאולין ואפומאן באזן פטור ואחבל ק
קודם פישרו לבי אחין ראחין לבא בפבים בחן פהקדפו באחרת בפף
זבחים ובן אם אחמור אחין ראחין ואחן עופין אחמרם ואחבלו קדם ש
פיפדו לבי אקדושתן לאיכם אלא קדושת דמים לא קדושת אבוף יצחת
הפום הכובר לאקדש לפיכך עבדן אחין ראחיין לבבי אחזבח אבל דת
דמיהם לנקחין בהן אחמים ואקדשין אחרן ולפיכך אם אתו יפדו אחר
פיהם לבי פקן קדושת דמים ודאפה לקדושת בדק אבית אבל קדשי מ
מזבח שפיו ראחין לקדשן אחר אקדשם אם אתו יקברו כיון שי
פיהבאל ואם אחמר אחן בן הבכור ואפועבר לבי פפני אלא לשבי פקן
פקדם פום קבוע להקדשן בבן אפולד הבכור בשל פום קדושה אלא
עליהן ואין יכולין לחולין בין אפולד להגזז ולהתעבד

ג

כל שקד הקדישן
את פומן או פום עובר להקדישן לאח פיבאן טולד להם
פום קבוע להקדישן ונפדו פטורין פן הבבירה ופן הם
המתנות ואינן יוצאין לחולין ליגזז ולא יעבד וולדן וחלבן
אסור לאחר פדיונן והשוחטן בחוץ חייב ועושין ופעור
ואם פתו יקברו
ואחר בפפולי הפוקדפין ואם יהיה בו פום וכו'
בפעריך תאכלנו וכו' כבבי וכחיל פה נבי ואחל פטורין פן הבכורה
ופן הפתנות אף פפולי הפוקדפין פטורין פן הבכורה ופן הפתנות
וכן פפולי הפוקדפין בל קדשי הפזבח הפוחין לחולין בבזה ועבודה ותילנ
לאחר שיפיכן ואין פותר לילבות פהן אלא אחר אחיטה ואם אחמר ו
וולדן אסור על אפת שתעבר קודם שרייה ותלד אחר שרייה אבל אם
נתעברה אחר שרייה הולד חולין והשוחט בחוץ פטור לבבי שיפיכן ל
לבי פאין ראחין לבבים ואם אחמר ועשין תמורה ואף לאחר שיפרו
ואותה התמורה אין פקדשין אותה אבל דינה שתמות ואל יפיכאר אבל תמ
בלא אבילה עד שתמות כאן החטאות פימותה כאן שיתבאר אבל תמ
תמורת פקבה שדינה שרי היה נקבת כאן שיתבאר בפסבת התמורה
המקבל

צאן ברזל פן הגוי ולדות פטורין וולדי וולדות חייבין ה
העמידו ולדות תחת אמותיהם ולדות פטורי וולדי ולדו
חייבין רבן שמעון בן גמליאל אומר אפילו ער עשרה ד
דורות פטורין שאחריותן לגברי
כבר ידעת פעבין נתן כרחל פקום ל' אלא יפפיד הבני
כלום ים לו הריוח ותכיב הקרן אלא אלא ואלא יפחת ממבר לעולם
זה מותר עם הבני כאן שבתבאר בפביעתה וכפיתבב ממבר הבני ואלא
יפחת כידו פאין כוטל הבהמה פבתן לו פבבל פאומן לפי פמיניקת
היה אלא וקדי ידבי בפאמנ וכבל יד בני בפאמנ פטור פן הבכורה ו
לפיכך ולבי הבה זה הזהת ים לבני פייבות ופעורה פן הבכורה ול
ולבי ולדית חייבין בבכורה וכן לפי שעתידין וולדות תחת אפיהן ו
ויהיו קולדות בשל פן בתן כרחל בבתחל קדי ולדיהן חייבין בבכור
בי אפיבן אומר פקוח פטור על הולדו וולדי הוולדות פיבי אחריותן
עליהן ועל בל היוצא פהן וכתן בלבה בר' אפשון בן בתלחל

רחל שילדה בפין עז
ועז שילדה בפין רחל פטור פן הבכור ואם יש בו פוקצת
סימנין חייב
פיבני אבל פ' אפני אלא אפיבין חייב בבכורה בפתלד פין
דומה לפין אחר פטור אפ' לך בכור אחר על פיקח הוא ובכורין אחר נת
ונוקבת סימנין לל קבת קדמיין עד פיקח לבן פהוא פהין אלא
רחל שלא בכרה וילדה שש וכרים ויצאו שני
ראשיהן באחת ר' יוסי הגלילי אומ שניהן לכהן שנאמר
הזכרים לה' וחכמים אומרי אי אפשר לא אחר לו ואחד
לכהן ר' טרפון אומר הכהן בורר לו את היפה ר' עקיבא
אומר משתנין ביניהן השני ירעה עד שיסתאב וחייב ב
במתנו ר' יוסי פוסק מת אחר מהן ר' טרפון אומר יזלוקו
ר' עקיבא אומר המוציא מחברו עליו וראיה לא ג

אי לאפסר ר"ל שאי לאפסר לצאת שני רחמים כאחת ת"ל לא תקדישו ומיה
שאחר ר' עקיבא מאמינין כיציקין היכן מושבין שמיעור עד שיהא עובר מ
מאומה ומודין שכל שהוא מין במין ל"ל מיבעין שמעון והוא שיהא כולן
כחום ויפרחל מטמא המאכיל עליו קרקים והוא מה שאמר כאן בטל ב
הטוב לפי שהמעיה מחכירו עליו קרקים והוא מה שאמר כאן בטל ב
פחום וכשם שמאמינו כיציקין תנן מאי מאמיני כיציקין שמין יהיה כיציקין
ויתחייב שמתי מיתות מיהא בשפך דם בכור שנו לכאן ואם תימא
בכור שמתני לכאן ול"ר יוסי שאומל ובשחלב כתיב הכא ובשר לכאן ובתן
אותו לישראל שאומל מחייב מיתות כמו שמתחלב כשעירי יחולין ובלבד
כר' עקיבא שכל וכר' יוסי

א שתי רחלות שלא בכרו וילדו

שני וכרים נותן שניהן לכהן וכר ונקבה הוכר לכהן שני
וכרים ונקבה אחר לו ואחר לכהן ר' טרפון אומר הכהן
בורר לו את היפה ר' עקיבא אומר משמנין בימהן השני י
ירעה עד שיסתאב וחייב במתנות ר' יוסי פוטר מת אחר
מהן ר' טרפון אומר יחלוקו ר' עקיבא אומר המוציא מח
מחברו עליו הראיה שתי נקבות וכר אחד שני וכרי ושתי
נקבות אין כאן לכהן כלום

קשיניים על זה כמו שפתי כמה
שלבניו ונתן יהיו שמחלוקת שתי נקבות אינו לומר כל
ת ילדה נקבה בתחלה ולפיכך אין לכהן כלום ובלבד כר' עקיבא

ב אחת

בכרה ואחת שלא בכרה וילדו שני וכרים אחר לו ואחר
לכהן ר' טרפון אומר הכהן בורר לו את היפה ר' עקיבא
אומר משמנין ביניהם השני ירעה עד שיסתאב וחייב ב
במתנות ר' יוסי פוטר שהיה ר' יוסי אומ' כל ש זלפיו ביר
כהן פטור מן המתנות ר' מאיר מחייב מת אחר מהן רבי
טרפון אומ יחלוקו ר' עקיבא אומר המוציא מחברו עליו
הראיה וכר ונקבה אין כאן לכהן כלום

השמיענו מחלוקת ר
עקיבא ור' טרפון בשלבה הרחמנה והיה שני וכרים מרחל ר' הכל
בשלבה השנייה שנתן לה הולרתן ב' חיטים מעתי רחלות היה עולם כ
בדעתינו שהטוב והגדול הוא שבולר לבדו ובטלו הכהן ואין ר' עקיבא
הולך על זה שרוצינו שתחלה על זה גם כן הוא לומר השמיני מחכרו
עליו הרחים ואין לכהן אלא הכחוש שהרי השמיענו שבשלבה הב
שלמר לחת בכירים ות' אלא בכירים שתי ישלבה על הדעת שתחת אלא
בכירים היה שילדה הקטן שבהום שכן הוא ידוע ור' טרפון היה אולך
על זה שהרי אלא לכהן אלא בכירים שתי ישלבה על הדעת שתחת אלא
שלמר לחת בכירים ות' אלא בכירים שתי ישלבה על הדעת שתחת אלא
בכירים היה שילדה הקטן שבהום שכן הוא ידוע ור' טרפון היה אולך
על זה שהרי אלא לכהן אלא בכירים שתי ישלבה על הדעת שתחת אלא
לר' מחיר וכן בלבד תמרנו שבלבה כר' עקיבא בכל וכר' יוסי

יוצא דופן והבא אחריו ר' טרפון אומר שניהם ירעו עד
שיסתאבו ויאכלו במומן לבעלין ר' עקיבא אומר שניהן
אינן בכור הראשון משום שאינו פטר רחם והשני משום
שקדמו אחר

יונח דופן הוא שיקריב כשי! שבשמיה ויצא הולד חלק משם
ישנשים זה כמו כן בחשם שתקשה לגלות ובגיעה לשערי מת ת ובלבד
כר' עקיבא

פרק שלשי הלוקח בהמה מן הגוי ואין יד"ע
אם בכרה ואם לא בכרה ר' ישמע

אומר עז בת שנתה ורא' לכהן מכאן ואילך ספק רחל בת
ב ורא' לכהן מבא ואילך ספק פרה וחטור בן שלש ורא'
לכהן מבאן ואילך ספק אם לו ר' עקיב אילו בולד בלבד
בהמה נפטרת היה כרברך אלא אם סימן הולד בבהמה
דקה טנוף ובגשה שליה ובאשה שפיר ושליה וזה הכלל
בל שידוע שבכרה אין באן לכהן כלום ובל שלא בכרה
הרי זה לכהן אם ספק יאכל במומו לבעלי ר' אלי עזר בן

יעקב אומר כהמה גסה ששפעה חרדת דם הרי זו תקבר
ונפטרת מן הבכורה

טיבוף ידוע והכוונה במקום הזה שתפיל טוף רבר מיוחד עליו ויבי
הבהמות שהוא הריון שלא נשבשר ומעט" מחין בו דמיון כל עבר ומחי
חין טנוף פחות מל' יום ושהבר הזה שמפלת לו שיעור כרך להרחיקה
לרועה חכם ומה תעבור מן הבכורה ויקבורו ממותרות דם הבדות ום
ובשבת הזירע במין בסוי על השובר בתוך הקיום שעליו שמעו שליית
והשובר בתוך השליית ומעליו לשליית קיום ניס בו רמות דם בוקרם
הוא הנקרא שפיל ושי שמפעה הרחית דם שהפילה התיכת דם והט
ורחתיכה הזאת לוכה שמעו שמתחה בשום יד לפי שהיום שום רבר שכל ם
היה בקברת להוליד שהוא נעשה מן הבכורה ושלבה בר שיעמד כן
יעקב וכר' עקיבא

ב רבן שמעון בן גמליאל אומר הלוקח
בהמה מפקה מן הגוי אינו חושש שמה בנה של אחרת ה
היה נבנס לתוך עדרו וראה את הבבירות מעקות וארצ
שאינן מבכירות אינו חושש שמא בנה של זו בא לו א
אצל זו או שמא בנה של זו בא לו אצל זו

מחמתי הרחמנן
הוא שמשלה ולקח חותה מכיקה אומר עליה שבכה הוא זה מכיקה ח
אותו ומה שתלה לאבו לוכו כבור ומחמת שאבי שהוא הבבים בעדר
הכהן ויש שם מבבירו' ומהין מבבירו' ומה המבבירות מכיקו' נקבו'
ומהין מבבורות מכיקות זבריס יוכו חוטם שמא שלבי בהסך כיס כ
בשעת הלידה ומהמבבירות שלא ילדו לעולם הן הקשילדו הזבריס מבא
מכיח שמכיק בבי מה שמבא אותו ולבלבד בר"שבב

ג ר' יוסי בן משולם

אומר השוחט את הבבור עושה מקום לקופים מבאן ומ
ומבאן ות"ל את השער ובלבד שלא יזיזנו ממקומו וכן
התו"ל את השער לראות מקום הטום

אמר בחמכת לא תקנח בבור בילך
ותולם לא היינו בוח ואיכו מעתר לתלמו בכלי חלא בידי ומה אמר
בבהן שקיבים לו מקום לאי לקופים וכן בחר שתלמוי ומה אמר ב
וכן קיבלם ולחבל לבתחלה מעתר לו שיתלנם להרחות לו הטום שכל
מכיח אותו לכהן בבור כמו שהוא שהרנו ות"ל מותר בין בכל חזבחי'
ומקיש בתלמוד לומר כבור בין בשהוא טוב מותר לפי שהוא שעור דבר ב
בלאחר יד לו מהין לי"ד הנאי לתלום אותו בך שכל העוף מרכו כמו
שאחרנו בשך היינו חרוחים היכו מותר לתלום בוחרו בשהשר בשעת ב
שחיטה וזה שאתי"ל שהיכו מבוונת שהם בשעת לפי שהוא כבי לרם
עליו ובלבד כר' יוסי כר' משולם

ד שער בבור בעל מום

שנשר והנעצו בחלון ואחר בך שחטו עקביא בן מהללא
ת"ר וחבמים אוסרין דברי ר' יהורה אמר ר' יוסי אל ב
בוה התיר ר' עקביא אלא בשער בבור בעל מום שנשר
שהנעצו בחלון ואחר בך מת בוה עקביא בן מהללאל ם
מת ר' וחבמי אוסרין הצמר המרולרל בבבור את שהוא
נראה מן הגוה מותר ואת שאינו נראה מן הגוה אסור

עקר הממלקת החלה כאן שאמי מבדל והוא שהכתוב לחסי לגזוז בחר ב
הבכור וחייב לתאכלו תוך שנתו שנולר בו כיון שיתבאר חם היה תמים
וח"ם היה בעל מום לבי שנה בבכ"ם ובמיעל בו מום אסור ליקבות ב
בביתו כדי שלא יאחר אותו ולא יפחיתנו וכשיפחיתנו אותו לו ליקבות
בהמי מעלין בבל מה שנשר מומו בשערו מי קודם שחיטה ר' יהודה
אומר אפילו אחר שחיטה אותו לחתר שחיטתו ובחמים מעמידים אותו בח
בח שהוי ותשלנו לחתר שחיטה שהוא לאסור בהנאה ור' יוסי הומר אפילו
חמים מעידים ליקבות ממנו לחתר שחיטה ולא שחיטה ולא בחלקו חלה
אם מת תוך שתי ימים הומר שהם שנולר ממנו כשערו מי חתר שהוא חכמי
מוסרים בזרע שהוא יפחה הנותן אכים כרי להבות בבל מה שנשר ממנו
לחתר שחיטה ו ושקיבים אותו לעסק בהלבה שהחלקותם לחתר שחיטה ו
בבל שיחיה אפילו שקיבים אומר שחיטה אחת שהוא כרחה עם הנזק
כרי הוא שחלא בשר ולינו שיחה אסור בהנאה ואפי' לחתר שחיטה
רשנן ונקבה בהמים

483

פרק רביעי עד כמה ישראל חייבים להיטפל בכבור בבהמה דקה עד שלשים יום

ובגמה חמשים יום ר' יוסי אומר ברקה שלשה חדשים **אמר לו כהן בתוך זמן הזה תגדו לי הרי זה לא יתגו לו א אם היה בעל מום אמר לו הן לי שאוכלנו מותר בשעת המקדש אם היה תמים אמר לו הן לי שאקריבנו מותר הכבור נאבל שנה בשנה כין תמים כין בעל מום שנא' לפמ"ה אלהיך תאבלנו שנה בשנה**

ליטפל כל להתעסק בגדולה ונוח מכל מתכוות כסכה ליכו מותר לתת מתנה לכהני שלח ירך ברולה ונקיבה למקום כתו מכוונים כמתכוות למלכים הגדולי וכבר פירשנו מה מתמר לחמנה למשחם כסם לבדולה ולמיכך יתן מתנים לכהן מום דבר שים בו עמל ונורח מלה בדברים שתין כהן עמל ותפילה דכה ס סכהן ליטפל כחותו מכוונת כדי לתקל על בכי מרם לתת המתכוות יתן מומעים לו לומר כבריתה ומכהני ומלוים ומעבדים המסתעים בבית קרבנים ובבית הגרנות ובבית המטבחיים יתן נותנים להן קרומה ויעיצות כשערים ותם עמו כן חלנו ושלים שכתוב תומר שתקם כריח הלוי ולפי הקרוי הזה תם לומר לו כהן בתוך זמן זה תבהו לי הרי זה ס לא יתנו לו חלה תם תבא מתוך ממנו ומוח כעל מום הוחיל. ודחוי לא לפחיטה הרי זה לא יחמר מותו. ודע שבעל מום הרי הוא בם לכהן כשכהן הוא ממכרו או מתכילו למי שירצה וכן כשורי ובשל' יכול לכלכים כשר כעל מום שמתנה לכהן לא שמעבו לו ככל התנר. ורמוז לשלשים יום כרקה ומתעים לבשר תם שכח מלאתך ודמשך לא תחמר ומחר שמיך ליה כן תעשה לשורך לצחך ובכתוב כתניה בכבור הרם מ מכין הרם ומשלה תפקדם ובכר ידעת שהרים תינו עוכר. על לא ת תחמר חלה כשיחול החוב עליו ומחות ס"ה כין החב לחב. יום מכין פסח לעצרת לעיה כתן לו ליטפל כרקה ל' יום וכבשה ל' יום ור' יוסי או פרה טיפולה מרובם מכני מתים לקות ולמיכך נרך להחכילה עד ס שיחזק עיניה ותוכל ליטחון ותין חלבה כר' יוסי

ב **נולד לו מום בתוך שנתו מותר לקיימו כל שנים עשר חדש לאחר שנתו אינו רשאי לקיימו אלא עד שלשים יום**

מה מתמר לה זה

מכתו לו תפסר זה כהיתר חלה בזמן מתין כית המקדש קיים עדין ס הכבור לעמוד עד שיחלה כמומו לכבעלים

ג **השוחט הכבור ומראת את מומו ר' יהורה מתיר ר' מאיר אומר הואיל והוא נשחט נשחט שלא על פי מומחה אסור**

הכל מודים מתם שחט על מום שהכל כעין מתיו נרוך לשראתו למומחה תחר שתיעם לפי שחטנו שמום מפתכם תחר שתיעם ותין מחלוקתן חלה כמומין שכבוף רל כתחר הגוף מתין מפתכין ר' יהודה מומר שחיל ותין מפתכין ר"ש שתנו מומחה תחר שתיעם ור' מתיר תומר גזריין מומין שבגוף שב חטנו מומין שכעין והלבם כר' מתיר נדע שעכין מומחה הנו זכתי רל שיהם הלים הקוה שכבר עתך כפיומנות וקומות וכמה כחכמה גדול ומוכתך ותם הים מקום עליו ומכפה מותו כך. הוה שקיל מומחה כר' ותם כתפרסם תם שתחתו תחל תמין כני מרם לת מוכו מתנו כך הוה שקיל מומחה לרבים ומשני מוכו חנתו כך תין מותר לו נשתיל כך כבורות עד שיטול רשות מכר של כן ילמדנו לו שיהיו כבורות כמו כמומין כשיעים וכבר כתרבו כתלת שבהדין שתינו שקיל כך בשם מוחלט שה שמוך כארץ ישרל כין שיהיו שמוך תני שבגוך תו שבשמיע כני ארץ ישרל למכות לתתו לחם ישיבם לפי שבני ארץ ישרל שם שקיל שבקריבים שקל ושקלה שקל חתן כל שקל ותפילו היו עשרים מבע' ותין מעניחים לחולתן שבחוצה לארץ כתו שבחרבו כהוריהן ותיכו מעשיל רשות ישיבה ארץ ישרל כמו שמתחר כתלמוד כבכר שקל שיהיה כבורות תן לחיות מומו תניא כמו שמתחר כתלמוד לשיכך נרך רשות ס רשות מכר לרחות כבורות

ד **מי שאינו מומחה וראה את הכבו ונשחט על פיו הרי זה יקבר וישלם מביתו דן את חברין וכרה את הוחייב וחייב את הוכאי טמא את חטהור וטהר את הטמא מה שעשה עשוי וישלם מביתו ואנו הידר מומחה ביתדין פטור מלשלם**

תחלת מה מתני מכחר שמשעה יקח כדיין כשני כבדים שה כמקבל שכתוב כבון מיבחת לחיה שלכם לו שלח יודע לחתן ועל זה כתוב עשה כדבר מפנה והפני מיבשה כש כענין שקנה כבון מיבחת שדבר תשבר כתו שתחר שלח שמשעה שהש ונקן שנקרל שעה כשיקול שדעת וכל זה היה קודם שכתוב שתלמוד ש לכל עשמיו כשמיני וה לו לחשבר לחיות כן אלא תעשו מושר ומפני ש מתרן שום דבר שה כתנת כתו שתחר שכתוב כתלמוד שפשו שדי זה שעשה כדבר נתן לה כתנת כתו שתחר שכתוב שדי זה שדבר ש עקר כין היה הדיין מומחה לו דיין אחר שעלו היה שלח שדבר ש לחזור כבון דין ר' טרפון בפרק הזהת שהיה טריפה והחכילה לכלבים על ליכו שקנה פעור שלשלם לפי שטעה כדבר שפנה אלא היה ידוע ש מזו שכבל שטעה לו שכחוב מן היתם אלא שום דבר אחר ולא ס ישיבה מומחה ונתן שם שתחר אלא שום דבר אחר שלח שדבר ש שכתב ועוד לו נתני כמו שתחר אלא שעה שתחר מומחה לבר אחר שדבר ש הדיין טעה בשקול הדעת ולא נתן לה נתן כיד ולא אכר אתן שדבר ש עד שתפסר לשלם ליכו חייב לשלם רק מוזר הדין אכל שם כשה ונתן כיד לו דן כשום דבר שתיפסר ניחבר נאכר כבון שטומת שום דבר לא חסר מוכן ובתקבל ליכו ואכר כשל המוען ממוכן. הרי כזה יש מלוק בין הדייניס שם היה הדיין מומחה ונוטל רשות שתיעל לא נתנו כן כ כשלי הדין לו לא נתקבלה שוריתו כדינן לו שהיה מומחה ולא נטל ר רשות אלא שנתנו כן כשלי הדין לו שקבל קוריתו כדינן שהיו ס לוכו חייב לשלם רק כאחד מה שעשה עשוי שם אכר שדבר לא יחזור הדין כיה שתפסר לחזור ושם היה מומחה ולא נטל רשות ולא נתנו כן כשלי הדין כבון שתחרו לו לוכו מומחה לכל נתנו כן כשלי הדין תורה ונעשה כמו שתחרו אלו שני הדיינים הן שנאמר לא תגורו פני איש כי המשפט לאלהים הוא ושלח יתן כל שקר ולא תעשה עשוי ויישלם מביתו דן את חברין וכרה את הוחייב וחייב את הוכאי טמא את חטהור וטהר את הטמא מה שעשה עשוי וישלם מביתו ואנו הידר מומחה ביתדין פטור מלשלם

תחלת מה מתני מכחר שמשעה יקח כדיין כשני כבדים שה כמקבל שכתוב כבון מיבחת לחיה שלכם לו שלח יודע לחתן ועל זה כתוב עשה כדבר מפנה והפני מיבשה כש כענין שקנה כבון מיבחת שדבר תשבר כתו שתחר שלח שמשעה שהש ונקן שנקרל שעה כשיקול שדעת וכל זה היה קודם שכתוב שתלמוד ש לכל עשמיו כשמיני וה לו לחשבר לחיות כן אלא תעשו מושר ומפני ש מתרן שום דבר שה כתנת כתו שתחר שכתוב כתלמוד שפשו שדי זה שעשה כדבר נתן לה כתנת כתו שתחר שכתוב שדי זה שדבר ש עקר כין היה הדיין מומחה לו דיין אחר שעלו היה שלח שדבר ש לחזור כבון דין ר' טרפון בפרק הזהת שהיה טריפה והחכילה לכלבים על ליכו שקנה פעור שלשלם לפי שטעה כדבר שפנה אלא היה ידוע ש מזו שכבל שטעה לו שכחוב מן היתם אלא שום דבר אחר ולא ס ישיבה מומחה ונתן שם שתחר אלא שעה שתחר מומחה לבר אחר שדבר ש שכתב ועוד לו נתני כמו שתחר אלא שעה שתחר מומחה לבר אחר שדבר ש הדיין טעה בשקול הדעת ולא נתן לה נתן כיד ולא אכר אתן שדבר ש עד שתפסר לשלם ליכו חייב לשלם רק מוזר הדין אכל שם כשה ונתן כיד לו דן כשום דבר שתיפסר ניחבר נאכר כבון שטומת שום דבר לא חסר מוכן ובתקבל ליכו ואכר כשל המוען ממוכן. הרי כזה יש מלוק בין הדייניס שם היה הדיין מומחה ונוטל רשות שתיעל לא נתנו כן כ כשלי הדין לו לא נתקבלה שוריתו כדינן לו שהיה מומחה ולא נטל ר רשות אלא שנתנו כן כשלי הדין לו שקבל קוריתו כדינן שהיו ס לוכו חייב לשלם רק כאחד מה שעשה עשוי שם אכר שדבר לא יחזור הדין כיה שתפסר לחזור ושם היה מומחה ולא נטל רשות ולא נתנו כן כשלי הדין כבון שתחרו לו לוכו מומחה לכל נתנו כן כשלי הדין תורה ונעשה כמו שתחרו אלו שני הדיינים הן שנאמר לא תגורו פני איש כי המשפט לאלהים הוא ושלח יתן כל שקר

ד הנוטל שברו להיות רואה בבורות אין שוחטין על פיו אלא אם כן היה טוטחה באילה ביבנה שהתירו לו חכמי להיות נוטל ארבעה איסורות בבהמה דקה ושתה בנסה בין תמים בין בעל מום

מתקיני לן ליטול מכרו כתמים ובעל מום כדי שלא יחמרו לאחרו ויאמרו מהבכור הזה ת"ש הוה מכל מום שאמרו ע"י שהות בעל מום כדי שיטול מכרו ה"ז היה כאן מי שהתירו לו רשות ליטול מכר שלא פעם אחד על בהמה זו כ"ש שלא יאמרו גם כן הוה בעל מום ולא יאמר אלין שהות תמים שלא כדי שיעמוד אצלו עד שיפול בו מום אחר ויתן לו עליו מכר מכי ולפיכך היו נוטל עליו מכר מכי מן הטבחים משחטים בפניהם כדי שיהיו רואים כשהוא שוחט שהיה טרפה והיו נוטל מיכן ואילך מכר זה מיכן מן הכלים שהיו שוחטין בהם ולא יהיו מכרו מתקבל לפי שהרואה אומר בשביל שהיה טרפה נטל מכרו אבל אם היה שחוט כהלכה אומר בשביל שהיה כשר נטל מכרו ואין לך בו משום הפסד בהמה שהרי כל הבהמות שנשחטות בעזרה הרי הן שלו ואם היה טרפה הרי הן שלו ואם היה שחוט כהלכה הרי הן שלו ואין לך בו משום הפסד בהמה אלא משום הפסד מכר בלבד

ה הנוטל שברו לדון דיניו בטלים להעיד עדותו בטלה להזות ולקרש מימיו מי מערה ואפרו אפר מקלה אם היה כהן מטמיהו מתרומתו מאכלו ומשקו וסכו ואם היה זקן מרביצו על החמור ונותן לו שברו בשוגג

מי מערה אינם מתקיימים לקדש אלא מן המים שיש לפיכך אמר מים שהלנו בחלו הם מי מערה ואותו הקפר בחלנו הוא אמר מקלה לפי שהפרה לעולם הכתוב לא חסר פרה ועגלה הקדוש לחסלוך חסר הפרה לעולם אינו חסר ואם נתערב בהם מים שאובין אפילו חסר אחד מכל מאה בטל מי מערה

425

כל מעבר מני מעלין מהו מדברי מים מחין בין בסביעית ובסביעית אין
לה עדיין מים מחין בין במשאר ובכר בתבואה אלא עקרים אלא במקומותם
ולמיכך מי שחמור בחחר מהן חינו חמור בחחר אבל חמור בסביעית ב
מהן מהחמירין מני מנין חמור גם כן על המקרקע ולפעמים יהח חמור
על המטרפת מהן מדכתבן כגון טומחת הוכלין וטומחת ידים וכיוצח
בהן ואין רחוי שיהח חמור על פיו מבסביעית ומשמיטת מהן אין מתנים
לפי שהחמור במילי דכתבן אין רחוי לחחור אותו במילי דחחרינהו מני
הוח חמור גם כן על פיהח אחר חמור מהמת במחתו בחיסור אין פחות ממכח
אבל לח על פיהח שהוח חמור ממכח בשנים גר מין הכרישין כתו ב
משנתנו בחחר במשאר ובסביעית

פרק חמישי

כל פסולי המוקדשין נמכרים באיטליס ונשחטין באיטליס ונשקלין בליטרא חוץ מן הבכור ומן המעשר שהניתן לבעלים פסולי המוקדשין הנייתן להקדש ושוקלין מנה כנגד מנה בבכור

לי עלים שם מקום ומינחר למכור

בו חבשר ובשלחו מתרים מכירת פסולי המוקדשים בשוקים בבשר
חולין מוסיפין בדמיהן כשלוקחים מהן מן המקדש ולעניך ים בדבר ב
שמוסיפין דמיהם שכן זה להקדש הוחיל ודמיהן קלים מבל הבכור ב
שבולם כמוחין שהן בשחבר לימו מחבר חלק בשרים לח בשוקים
ושוקלין מנה בשר מנה חלק בחלק כגון שיחלקו לוהן עשה מן בשעה
ושהרים חלק בשני זה וחלק בשני זה לל בשעת שיחלקים זה מוחר ב
בבכור בלבר מבל ומעשר לח לפי שבדרך שחילו הוח מפי וכחילו הוח
מחליקו חלק זה בחלק זה ואתה ידעת שהין מוחר במשר המעשר בל
עקר ואפי שבשל בו מום ונשחט בשוחין לח בחיסורים ולח בבית חמו
בם עליו לח יבחל ולח נאמר בו לח ישרה בחוי שם בבבור ובשוב ב
בשיש בבבור שם בו לח ישרה הוח בחוי ובמעשר שבאמר לח יבחל
לח חי ולח שחוט ולח קמים ולח בשל מום וכבר זכרנו חי זה בתחלת
מסבת משער שני

ב **בית שמאי אומרין לא ינהג ישראל עם הבהן על הבבור בית הלל מתירין ואפילו נר בבור שאחזו רם אפי הו' מת אין מקיזין לו רם דברי ר יהודה וחבמים או יקיז ובלבר שלא יעשה בו מום ואם עשה בו מום הרי זה לא ישחט עליו ר שמעון או' יקיז א אעפי שהוא עושה בו מום**

בית שמחי מומרים שחילו בבור בעל מום
לח יחבל חלב בחבורות הבהנים וכבר בתבתב שם בו ובשרם יקיש ל
לך ונו' ונהוחל ונהוח שחקבות לח יחבל חלב בהן ובית הבלע הו'
לח נאמר זה חלב בתמים בלבר לבל בעל מום יבול בבהן בשוכרו ג
ולחבילו למי שירצה ואחילו לבר לפי שם בבעל מום בבבי וכחיל ו
ובבר ידעת דעת ר' שמעון שבבר שחין שקבין שחוץ וביחרו ב
בחלמוד שבלבה בשחתו ואין בוחבתו בשם שם בהן שבעלי שחוח שעשם
בו מום שיחרע המום בשעת הקזה בהברת לפי שמודה ר' שמעון ב
בחיפציק ויפיה ולח יחו' ובבר פירשנו זה ובחרנו שוחו שעמים בבל
עבין שבלוקחו בהן שר יקויה שומר לח יקיז בל עקר שמח יחרע שו'
חעבי' שלח נחבון לבך דרבר שחין שהבון שבור וחבחי שומרי' פיקיז
על שבת שירע שיקבלה שיבא עשה שום בשני שבים וד' שמעון שומר
יקיז והן שנשים לשם שיחרע לחר שהקזה שם שירע שום שמחתה
הקזה הין שבו שנשים לפי שהוח דבר שחין שתבונין ולח בפ! המום
שחתה שהקזה בשבת שי שהרשה שחוץ לח יפציק ריפי ולח יחו יחו ור'
שמעון שומר שפוחשים שוחו בשומן שיחרע בו שחיתה שוחה שהקזה ש
שם שירע ושלבם בר שמעון שיהא בשחט עשו שם בן

ג **הצורם באוזן הבבור הרי זה לא ישחט עולמית דברי ר אליעזר וחבמים אוסרין בשיולד לו שום אחר ישחט עניו**

מעשה ב בר של רחלים זקן ועשעורו מרולדלרי אחו
קסרוד אחר אמר מה מיבו של זה אסרד לו בבור הוא
ואינו נשחט אלא אם בן היה בו שום נטל פיניון וצורם
באוזנו ובא מעשה לפני חבמים והתירוהו ראה שהתירו
והלך וצרם באוזנו בבורות אחרים ואסרו פעם אחת ושתי
תינוקות משחקין בשדה וקשרו זנבות טלאים זה לזה
ונפסקה זנבו של אחר מהם והרי הוא בבור ובא מעשה
לפני חבמים והתירוהו ראו שהתירו והלבו וקשרו
ונבות בבורות אחרים ואסרו זה הבלל בל שהוא ל
לרעתו אסור ושלא לרעתו מותר

נרס בקב קסרוד ממנהם של ממוני ממלך
ובבר בחרבו לחתן בבשים מה מיבו שם שבתו ושביו ופם הפבה ח
לבלם עיה ושיגין שם שבלי שבו מנקבים שקוש חבוש ושממיעבו דין
שגגי ודין שבוי שמרחל לפי שמפניהם יחרי יתנחת שעבין שחילו ם
שמיעבו דין שגגי לבדי חמיבו זה הוח שרי שלח יתבל לעצמו פעם
שבים חבל שקין שפשר שירבל לעצות בן ולח יהח חעתר לחפול מיז ם
שפשק בו מום חפי שלח במתבוין ושילו שמיעבו דין קשבים חמדבר
שרי שלח יתעשר לבו קצן בגדול ולביבך הוח שעתר שהוח שפשרות
שלח במתבוין שבל הבוי שהוח גדול שמין יתערב בישרחל בדול ויקיש
הבבור הקוץ שמור ושעבי שלח בתבוין בשלי עלין לבן הוריעבו ם
שאין שבים בינים וברבר בירור הוח שזה שהקדיר לח בתבוין בשוכבו
לאן שבבר שזה שלח שרי שיעשה בו מום שבל הוחיל ושעשה זה מ
שמיבלח שלח ניעבו לאתו לפיכ שעתר לבו לשחוט אותו ושמתבוין לזה
תמיד היעבו בחילו לבו ניעבו לאתו לשטל המום ושה שחמר בל שהוח
לרעתו ואסור ושחילו על ידי שבה בבון שבולבו במקום שים בו כ
בדבל עומד שרי שיבשל בו מום ושיעשה בו מום וניעבו בו ושלח לרעתו מ
מותר ושחילו שחמר בשיבשל בו מום בשבור זה מום שיתי
לובלו ולח בתבון לעשות בו מום ושמעבו הגי ועשה בן ום וזהו לח
ירע שרי זה מותר ולולי שחיבע שמיבל מום בוקדשים לוקה ושתשנתה
בבורות לחרי שמשה מום בבבל מום ושמשרש מה שמשרש
ושמחמין שת שמחמין לוקה שת שרבבים ורע זה ורעים שבר י
ישרחל ושבול מום בבבור ושת שרי בבר שוחט שת שבבור שהוח כ
בלחתו שמום וזהו מה שחמרו לריש לבריך לחקבשו ל
רבבן ושין שלבה בר שלישר

ד **היה בבור דוחפו ובעטו ועשה בו מום הרי זה לא ישחט עליו בל שמומין ה**
הראוין לבוא בידי אדם רועים ישראל נאמנין ורועים בהנים אינן נאמנין רבן שמעון בן נמליאל אומר נאמן הוא על של חברו ואינו נאמן על של עצמו רבי מאיר אומר החשוד על דבר לא רנו ולא מעידו

בבר זברנו

שהבהנים חייבין בבבור בשאר שפורים בשון שתוך לח בפטורין בבבור
בשאר טהורים ושם יבול בו מום יחלבנו בעליו הבהן בטומחה בשון
שיחבל בבור יפרחל שבבל בו מום ושמר שם היה קיים קרוצה זה יפרחל
וריעבה בהמות בהן ושמר שהשום שזה שירע בלי בוצה הרי זה ב
נחשן לפי שלח עבר לו תועלת שיעשה חוץ הדום ושת תשמר שחינו ם
חופפים שמת יעשה זה בדי שיחבל לאתו מיבו שבהן בשיחבל לאתו
שבני שהוח יעשה בו מום בחוי שבל בעל מום בשוכרו בין ם
חופפים לזה לפי שהוח שעבר שעיבר שעבו שיעבר מעבו בזה לא יעשה
עון ושזה עבין לח שמשר לבעלים לח חייבין שבל שם היה שובין
בשבך בשון שקיה קרוצה בהן ובשהיה של יפרחל שיבו נחשן הרועה
לפי שבבור בעל מום שהבה לבהן בשון שזכרנו בישורי ושרועה ח
חופפים בדעתו לח יביח לותו ויתבעו לו שיעלין שן שבשבים ולביבך שבו
בשומן וכן שיבו שותר לשעיר בהן שמר שם בעל מום בבבור וח
דחייבין לבולין זה שת זה

ולמחר רבן שמעון בן גמליאל בחמן אחד על כל אכרת וחיטו בחמן על
כל עצמו ולמחר ר' מחיר ותכלת קיימת מר מחיר לומר בבור כהן ב
גריך שכים מן שמוש להעיד עליו ותכלת קיימת לומר לחיטו מעיד כהן
על בבור כהן אחד אלא כהני כהן ורבן שמעון בן
גמליאל אומר לחגלי כהני כהן וכבני כהנים אכל לחמתו לא כל
לפי שפיית בעומד ושלכם כריכן ממעון בן גמליאל

ה נאמן

הבהן לומר הראיתי בסדר זה ובעל מום הוא הבל נאמנין
על מומי המעשר בבור שנטמת עינו שנקטעה יד״ו ש
שנשברה רגלו הרי זה ישחט על פי שלשת בני בנסת ר
יוסי או אפי׳ רש שם עשרים ושלשה לא ישחט אלא על
פי בומחה

מין הכהן חמור מלא
ממך יעשה בבוכר פבכור כרי פיהא מותר לן לאכלו ולמוכרו כמו ש
החלין אכל לאכול קדשים בחוץ יהיו חשוד לשוכך שם חמר לי דמי
עזה מום בפחט עליו הכבור הרי הוא נחמן ובחמן גם כן לומר
בשור זה נתן לי יפתח בתומתו לפי שהוא מילתא דעבירה לאבלוי מ
מפני שפוחלין למי שבתבו בתומו לא כתבו בתומו ויהיה מום זה מ
חירש כרשות הכהן שהיו בחמן שליו שפי שם מזכרנו ויש שער מ
ונפי שני שערות בבור ובן אמה מעידה שהמום הזה חירש ב
בפניה ולא נעשית בבוכה ויש שהכהני׳ גם בן מפריסין מעבר בהמה
וקטעם שהחתתו הכל בחמים על תומי מעבר לומר שלא בחו בבוכה
ואפילו הבעלים לפי שחילו דבר אחד שהיה מעיל שום בכל נחמו ואחר
כך מעבדים ומפריש המעבר בעל מום ואחר כך אמר שהחומין האלו
קדושים אחין בהן שפר שהן תומין מעמיד עליהן שלשה הדיוטות ו
ויפחט על פיהן כל זה שהחין בהומה שהיבה תומחה אבל אם היה שם
תומחה לא יפחט אלא על פיו ובן שנים בדדים אינו תועיל שלשה מ
הדיוטות אלא שהיו שם תומחה אחין שם תומחה וכ׳ יוסי אפילו היו
תומנין שבסדרין ולא היה בהדיוט תומחה לתומי בהמה לא יפחט עד
שיהיה תומי תומחה ואחין הבבה כר׳ יוסי

ו השוחט

את הבבו׳ ומברו ונודע לו שלא הראהו מה שאבלו אבלו
והוא יחזיר להם את הדמים ומה שלא אבלו הבשר
יקבר והוא יחזיר להם את הדמים ובן
השוחט את הפרה ומבהה ונוצץ שהיא טרפ מה שאבלו
אבלו ויחזיר להם את הדמים ומה שלא אבלו הן יחזרו
לו את הבשר והוא יחזיר להם את הדמים מברוהו לנוים
או הטילוהו לכלאים ישלמו לו דמי הטרפה

עכין מה
פחזר ישלמו לו את הדמים שמחשבים עמו כדמי טרפה ומכבין חותו
מן הדמים שנתנו ומחזיר לבן המוחר

פרק ששי על אלו טומין שוהטין את
הבבור ונפגמה אונו מן
הסחום אבל לא מן העור נסרקה אף על פי שלא חסרה
נקבה טלא ברשינה או שיבשה איזו היא יבשת בל
שתנקב ואינה מוציאה טיפת דם ר יוסי בן משלם אומר
יבשה שתהא נפרכת

כשבמה רבנה לומר חסרה בגון
שבחתך ממנה מעט הסחום לא מן הנקב שבלין שהוא דומה לעור ו
ונקרע הסחום אלא ברשינה שעור גיבר ברשינה ואפילו היה שנקב ל
לחוריך אז על חיוו נורה בשיבה שמנקרע ממנו בשעור ברשינה הרי זו
טומ נפרכת כין החובעת ונעשת פתיתין אין הלבה כר׳ יוסי

ב

ריח של עין שנקב שנפגם שנסרק וזרי בעינו תבלול ח
הלזון נחש ועינב ואיזהו תבלול לבן העוסק בסירה וג

ונבנם בשחור בשחור ונבנם בלבן אינו טום שאין מונין
בלבן

ריח העין שם שעעעף שת׳ מנוכי עפעפי העין
ושם חלבן לובן העין ולא שיהיו רועם ובבר בתחתי שבל מק ב
מחיריב בלבן לבבו׳ חיטו טום ולפיבך חם היה הדיוסק היה תבלול לבן
בשחור העין ושיהיה בנחת בעין אחיה בריאת שבלה הרי זה חשוב
טום ואם היתה בולטת על פשה העין הרי זה טום ואם היתה כמין ג
גרגר שחור בולט בשחור העין הרי זו אם בן נקרע רק אחד מהן טום
ואם בעשת בשתי שבל שהו בשחור העין הרי זו טום ואחלון שחם שני ס
שחיות בבריים על שבין אחד והוא שיהיה בעין בשני יותר וישתך על פ
שחוסף בקת שהחור העין ושתי שהשרשים לאבל קרינתים בלשון עין ב
עפרש לשון שהר שהיעתיק וכן קורין לבפרקן שהאבע עפרש בלשון ערבי
ותבלול הוא הערבוב ובשור שן בלל והוא שיעשה הלבן עם השחור
ניש לו שני לידוש והוא שהם בריאה בחילו שן הלבן ושבעם טום דבר ב
בשחור העין הרי הוא טום ואחד שם שחור בלבן השוסק בחילו ובבנם
בשחור ואם נשה בשחור טום דבר בשה שברואה לעין ובשתך הלבן ח
לחיטו טום והוא שבין שה שחור בשתך בשחור ובבנם בלבן חיטו טום
ושירוי הוא שהת הלבן לבי שיעדיתי העין בולטין בל העין ויקטין ת
אותה אולתי הלבן שהוא שהין לבקדם הקרני הבל נדרין בבור ב
בשחור העין רעה לומר שבי בבות השהם שברואה שהן העין שתתסך ל
לשרואה שהחרות הן שתבלת ואינו שהין בל העין ואיבי בא להגיד ה
שבי שהורעת השתלוי שלו ולא שהם שחלי בשעעם בחיזה קדוש
יפיה וחיזה שהן דהוי לבקדה שלי על השחת ושיה הוא שבדי שחרי ה
שלי לפי שהין בוהה לומר שבי שבשרוחים לוחה לומרים ע
עליו זה הוא וזו היה הבובה בשהן לא לרשות שלו שתחלוחים עד ה
שבעתך לרעת שבותה ושהבוחתם ושיה שהן חולי

ג הוורוד והמינ

הקבועים איזה חורור הקבוע בל ששהה שמעם יום ר
חמנא בן אנטיגנוס אומר בודקין אותו שלשה פעמים ב
בתוך שלושם יום ואפילו הם שומים הקבועים אבל לו
ויבש של נשמים לח ויבש של שלחים או שאבל היבש
ואחר אבל הלח אינו טום עד שיאבל היבש לאחר הלח

מיזר הוא שעור שיעיד הרחות שהעבבים האלו ויודע זה בשיריע כ
פתחים והמים שם המים היורדים בשין השפורסם אבל בני מרם ושה
שמחר הקבועים הוא שב שלא המים והחורר שעמים יגמסמם שפתוב
ניסורו המים ויתבזרו ולא יעמדו ולשעמים תני שרחיים בשרת ש
שחמין שבות שחרות ויבריח שחריבן ולפיבך אמר שבריך לרעת שפהמי
קבוע שפיתקיים פ יום שלא ירחה ואחר ר שבשיה שבריך לבדוק שהה
בבל שעה ושעריס ובלעים יש שעשה שלשו שבבעין בו שם בשעה ש
שהוא רוחה ואחר שחיבו רוחה שמחרת יש הבריבה דרך שבל שבין לו
פ יום שחריו שעת השיר שרחים ובודקין אותו בבל שלים שבזמן ש
הזה גם בן הידע שהמים קבועים גם בן שם עמדו זמן אחר בן שהיב
הזמן שבריך שהבה והיבו בשו השמנים יש שזברנו שהוא שבין זמן ב
בזמן שבריך שהבה שיבים ולפיבך אמר שם בל שעשה הלה שיבם
שבומח בחרבות הים ולא הבריח שו בל שעשה היבם שבזמן שהין ו
ואחר בך בל שעשה הלה שבומח אחר בך בתחלת שחים ולא שבריח
הרי אוה לא יהא בשל שום עם בל זה לפי שלא בקבע שמוש עדין ונתפ
שיבריח ואף בל שעשה לא החם עד אחר ובישן ועמד בשבין זה שלא י
רחה ונקבל אחר בן יתר בשעשה עיבם בחרן בזמן שחורן, חלוב ושבי ת
תשרי ולא שבריח הרי אלו שים בבועים ויטחו על השוש שזה ולבחות
שיחלו לי שתו שבן בבריבית וכל שמיסיפין הרי זה שבובח שפבי שים
להן תבעלת רוחה לומר לעשבים אחלו בלחים ויבישים בחלי זה
ובריך להחבילו שן העשבים אחלו בזמן הזה בבריבית לו יתר בבל ס
שעולה ושעורה וקדח ששרש ואחר שתיה ויש שהו רוחה לעת שלא
יהא בשיר בשעה שיחבל הבריבית הזאת ויהיה עם חברו ויש בשרי
ולא בשיר ובשעין בן בל הזמן הזה שבזר ולא שבריח הרי זה שים ק
בבועים וחלבה בר חניבא בן חלבינגוס

ד הטמו שנקב שנפגם שנסדק
שפתו שנקבה שנפגמה שנסדקה הוטיו ההיצונות שנ
שנפגמו שנגממו והפנימיו שנעקרו ר חנניה בן אנטיגנס
אומר אין בורקין מן הטראימות ולפגם אף לא את הט
הטת איבות

וכן לם ניקב סבעי המפסיק הלף
לפני נקבים שר פיהם שוכר כיון שני הנקבים לם פיס כחלק הכ
סכולן של שני החרטן הרי הוא מן לם פיס תחת השער הל נגד הקליפין
מן הלף היא מ׳ וחוטיו סיצונות כן כ׳ פחוטי סכולני כנגדו של היק
קיום לפיפוס כוכנותן נרחק לעין כמעט ספוחת כעל פיהם לתפיני
וחוטיו הפנימיות הן סעיקות וכן הכח פקרין ר׳ חביבא מתלימין מפני
סהן מזדעזעות ׳ועים חומרים חוטיו פיניו וחוטיו הפנימיות הטוחנות ׳
וכבר ידעת סהפנימים היו חפרון ופריקה בקנ ונגמעו הוא פרוז כ
ונימוקו עד שלא נפגם כיון שלא נעשו וחיכן כולן שוות כמו פהיו
ניכול חורים שמן הפיקה ולפנים של חגוף הין חופסין לחפרון ולא ׳
יהא פם חום חמרו חום כולן פקח או עור פרט כל חום רע חזר וכלל
כלל ופרט וכלל הין חוקדן שלא כענין הפרט חוא הפרט חפגיע ח
חמין מפגלוי והין חוזרין לף כל חמין מפגלוי וחיכן חוזרין ולפיכך
הין חוא קורין למס סחרש כפנים חכליעה וכני חמעים חום ׳
והחלקת הוא בקיפות שעמן חפחכמים חומר פם נשקרו חשקרין ס
חרי הוא חום ור׳ חביבא חומר חמן עצמן כלפנים והין חלבה כר׳ ח
חביבא הן חטעיגנוס

ה נפגם הוובן או עריה של נקבה
ובמוקדשין נפגם הוובן הן העצם אבל לא הן הפרק או
שהיה ראש הוובן מפציל עצם או שיש עליו בשר הין ה
הוליה לחוליה טלא אצבע

וכן הוא חעיקר חתלוי בזכרות
קבחמים פחבול חתקבה חקב ולם כחתך פכים חעקרו הוא חום ולם
נפגם הביו שנחמו הוא חום לפי פחמו כולנו בכחמים כחן פחמר ועל
כן הין חופסין לחפיכו ועשיים כלים חכחמים חכולנו חחכה על ם
חעה חבוף כחפגם ׳ וחק פחמר כחוקדשים לפי פהכחול לא יהיה חלף
זכר וחתועלת עים כחכחר ע׳ חחום חחינחר בנקבה הוא לפחר קדשים
חפציל עצם היהת קבחו של זכר כחתי זכרות וכבל ר׳ חפתיחן עצם חר
חיהיו חלית בחוקדשין זו חוו כחן פחמר

ו אין לו בציס אין לו
אלא ביצה אחת ר׳ ישם עאל אומר אם יש לו שני ביסין
יש לו שני ביצים אין לו אלא בים אחר אין לו אלא ביצה
אחת ר׳ עקיבא אומר מרשיבו על הרניזו וממעך אם יש
שם ביצה סופה לצאת מעשה שהיעך ולא יצאת ונשח
ונמצאת רבוקה בבסלים והתיר ר׳ עקיבא ואסר ר׳ יוחנן
בן נורי

סרי המפגם חזחת כך היה לין לו בניס כפני כיסים חלא
חתי בניס בכיסים ח׳ לו חתי כיסים ובניסם ח׳ סרי חוא כעל חו חרוצוץ
חזק סוף חלית סמדרש היא חי חקרוק בנבחו ונקביו חמשמש חזק ל
לעולם עכל זמן חמיעך ולא יבחת חעני חמיעכו לוחץ בניסים קרי ס
חוא כעל חום וחתיר לחוכלו וכן הלכה

ז בעל חמש רגלים או
שאין לו אלא שלש ושרגליו קלוטות בשל חטור והשחול
והכבול אי ו הוא שחול שנשמטה ירכו וכבול שאחת
מירכותיו גבוהה

סתוספתא חזו לא סיחנירעת מחמר עליו סחוק
בעל חום ויחכל עליו חוק כפהיה סהנוספת חו סיחנירעת לנר הילק
חכל חם יש לו רגל ח׳ לו ג רגלים הרי היה עריפה גם כן וכבול נמו ר
חן כלים חחרע כבול זה פרבנו ח׳ כתוך הכפל ומה בחמר קולוחת
ל׳ עגולות כרמית רגל סחמר ויחני סיהה קרוקה

ח נשבר עצם ירו ועצם ירגלו
אף על פי שאינו נכר חומן אלו חנה אילה ביבנה ו
והורו לו חכמים ועוד שלשת הוסיף אמרו לו לא ש
שמענו את אלו את שנלגל עיני עגול כשל ארם ופיו ר
רומה לשל חזיר ושניסל הוב הטרכר של לשונו ובית
דין שלאחריהן אמרו הרי אלו חומן

לעני פחיצו
אל חיפו כיפר כפחוה שחמר חלה כפחוה חיהלך לכל כל זמן שלה יהיה
כיפר חפי כפעת הילכו חיפו חום וחלפה כביה דין שלפני חחריפה ׳

ם

מעשה שהלחי התחתון עודף על העליון ושל רבן שמעון
בן נמליאל לחכמים ואמרו לו הרי זה חום ארון הנרי
שהיתה כפולה אמרו חכמים כומן שהיא עצם אחר חום
ואם אינה עצם אחר אינה חום ר חניה בן נמליאל או
זנב הנרי שהיא רומה לשל חזיר ושאין בה שלש חוליות
הרי זה חום

עבין שבה חוקמך ל׳ ושלש ס׳ כחו שכעל ם שלש וכבלו
ביוד חמים שב וכיצים היחים לפפר ומה שחמר בשחין לנב חליות ח
חוזר על זנב של טלה לבבל לם היתה של נרי חליות חום פתיני חינו
חום וזהו לדברי הכל וחלבה כר חניה בן נמליאל

ז ר חנניא בן
אנטיגנוס אומר את שיבולת בעינו ושנפגם עצם ירו ו
ועצם רגלו ושנפקע עצבו שבפיו עינו אחת גדולה ואת
קטנה אוגו אחת גדולה ואחת קטנה בטראה אבל לא ב
בומה ר יהודה אומר אחת מביניהן גדולה כשתים ב
בחברתה ולא הורו לו חכמים

יבולת חיוע וכל זמן חתהת
יבולת לחי כ׳ וכן חעין ניסים בו פיהי קרי זה חום לרבי שכל ולפיכך
חכמים לפי חוכו ח׳ כטלה כפר וכל זמן חתם עינו ח׳ נחילה כשל שבל
וקבניס קונה כשל חוון לו יהיה חום וחלבה כרבנים כיכר

יא זנב
העגל שאינה מנעת לערקוב אמרו חכמים כל מרביו ה
העגלים בן כל זמן שהן מנדילין הם נמתחות לאיזה ע
ערקוב אמרו ר חנניא בן אנטיגנוס אומר לערקוב ש
שבאמצע הירך על אלו מומין שוחטין את הבבור ו
ופסולי המוקדשין נפדין עליהן

חם מכשל שלמען ואמר על
שלו מומין סוחטין לת הבבור לעבי חמר כתחלת ספרק על שלו ח
מומין היה כרי לכלול עם המומין שלפה סנסיפו ומה שחמר חכמי
של כל מדבית שבלים בן חמת ואינו חום לפי שנדלים לאחר מכאן

יב

אילו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה ת
הורוד והמים שאינן קבועין וחוטיו הפנימיות שנמנמו
ושנעקרו ובעל גרב ובעל יבולת ובע חוויות וזקן והולת
ומוהם ושנעברה בה עבירה ושהמית את האד״ם ו
וטומטום ואנדרגינוס לא במקדש ולא במדינה ר ישמעאל
אומר אין חום נדול מזה וחכמים אומרים אינו בבור אלא
נגזז ונעבר

אין מוחטין בחקדש ביר פיס כו חום עבין חכל חלא
לפי שחוא חסר ואין חקריבין חלא חלם ס שבלית הפלימית וכן נח ׳
יפחת עכ״ין כיוצא בפי סאין חופסין חבוהין ומה שחמר בשו. ג׳ ה
ל׳ חגריה קלח חכל חכיפה חרי חוא חום ועל חיפה חמיה תעיה חו ב
גרב ויבולת ירועה ועל חנת פיסת כקם עבה ונח אין כקם עבה הכי

מן הקדרים לבולים ומיהו שמורת חכמים ליכא כרמי קוף על החכרתו ב
מכל טומטום לרבי מכל קוף קדם מסתקא ויקבל כחמור להוציאו מיד כ
לבי מסמוכין מחבירת עבי הרליים נמלן שכתן יכול להוציאו מיד כ
כשלין ומיהו שלמה מכעברה בן עבדים ושמרת לה שמרם וזהו כשר
ם' לה על פי הכשלים לכל כשני עדים בני מות בן ומוסק קוף ם
מריקא בע נמלן הלכה כר' ישמעאל

פרק שביעי

פוסקין אלו בין קבועים בין עוברין פוסלין באדם יותר עליהן באדם הבילון והלפתין והסקבן ושראשו שקוע וסקיפס ובעלי החטוטרת ר' יהודה מכשיר וחכמים פ פוסלין

כילון בגזר מן לכלה והוא מיהו פחמרו כתלמוד לדיעים
דמי לאכלה ואכלה קוף כלי שים לו נואר מרוך שמולכין בו היין מן
החבית ועבין מדמיין הזה מיהו מחבע רחמנו כולנו נבוה למעלה ' ג
והלפתן בגזר מן לפת ויהוא מיהו על נואדו ברוש חלפתה על
העלין מלה ונאוו מיהו פחמרו כתלמוד נואדו שומר כתיכבע רחמנו הזה
מקבן בזור מן סקבות ' והוא
מיהו רחמנו כמו מקבת ויהו
קדקדו גבוה למעלה ומרחבו
מרובע הוא מיהו רחמות רחמנו כ
כמי שכתוב ידו על נובה רחמנו
ונתפשטו עד שכלטו נדדיו ומי
מרחבו כרמות זה קורין חוניא
בני אדם קובי וסקיפס קוף ם
מיהו לאחד רחמנו כולנו לבר ע

ערבו כמו שכולטין הנדדין מסקובי וחטוטרת שם ידוע בלי זה עבין
מיהו הסמוכה לחלוית בן לבדדין מקן מיהו ובן חבית
מלה שכמוהו החלי ת שם שכולדה מוסכה קשה על נבו כרמות חטוטר'
הרי קוף פסול לדעת חכמים וכן הלכה

ב הקרח פסול איזה הוא קרח כל שאין לו שטה של שער מקפת מאזן לאזן ואם יש לו הרי זה כשר אין לו נביעים אין לו אלא נביו אחד והוא נבן האמור בתורה ר' דוסא אומר כל שנביניו שוכבין ר' הניה בן אנטיגנוס אומר משיש לו שני נביים ושר"י שדראות

הקרח ידוע ומיהו פחמרי ואם יש לו כשר על מכת שתקח
שטח על שיער מלאחרי הרלים מכר הקשוך ושתקח מלחן לאזן ונביניו
נבות הבין נביניו שוכבין הוא מיהו שיער נביניו רב עד שהוא מביע
על עצמתי ביניו ועבין מכי נביו מיהו נבו חלוק כתילה היו מתי נבין כ
בכל נב מקן מלמלת מקטם ואין ר' דוסא ותבת קימח ור' חניה בן ח
מאוכבים חולקין אם אלו קומין אל מיכן מומין היך הכל מודים שהן
מומין מכל מחלוקתם שאלו הב' מומין שאינם בתמוד כתורם

ג החרום פסול איזהו חרום הבוחל שתי עיניו כאחת שתי עיניו ל למעלן ושתי עיניו למטן עיניו אחת למעלן ועיניו אחת למטן ראה את ההדר ואת העליה כאחת סבי שמש ו זונדים והצירן שנשתו ריסי עיניו פסול מפני מראית ה העין

חרום הוא שנוכה האומה שפל מלה ומיהו פחמר שת' עיניו
ביניו למעלה מן מרלתי אל למטה מן מרלתי עד ביניו מכיון במקום
הריסי חלה מרוחה שת החדר ואת העליה כלן כת והוא מחמעות וה
והוא שה פחמר מחדבר עם חבירו נחמר מרוחה ונהו עבין ם
מחמעות

ומכי מחם כבר מחמן מהן מוכחי החמחם הל מוכחי החמחם והידח '
ומכוכם בזה שבחמעה מרוכם להכיבו הל החמחם אל לי ירח אל לרביים ם
החחידים מחחמן ומקבן עחמבי עיניו ומקבן חוחם ולח יחרב זה הלח
למי שפחרחבה בכת עיניו וירוב בים בבוך ליכרים מרומים זה לזה
כבוך הביבים והחזכים וגבות עיניים ומלת וכביזיק בין אחר לאחר ו
מיני כחיזה דבר מיהו מותו מכי כבוך עיניו מיהו כבוך עיניו אחד משער ם
הרבה מלה ובשני מעטו אחד לו מיהו אחד מהם אחור ומהני לבן
לו עיניו אחת אחורה ואחת כינן שהכלת לו עיניו אחת גדולה ומהני
קטנה לו אחר מפני שעיניו לבן ושפני אחור נבן כשאר החכרים שם ן
זונות ומלה הקניין הרי שלים שהוא כשר עיניו אחד משער ' זונדים ומהם '
עיניו כשר שני כ

חלת אחר אין לומדים בן שבע דעת אלא המומרים מן הנקדילים כתורת
מרום אלף אלה מחלקו אלו שהבאים על מי זה מחלו המומרים חוץ מ
מחמר ע"י תורת מרום אלף ומרחץ חצוכים כל שמחר ואעפי' מחמר
מחור כתבלית

ו המקדש בקרסוליו וכארכובותיו
ובעל פיקים והעיקל איזהו עקל כל שמקדף פרסותיו וא
ואין ארכובותיו נושקות זו לזו פיקה יוצא מגורלו עקבו
רוץ לאחוריו פרסתו רחב כשל אוון אצבעותיו מורכבו
וו על וו או קלוטות עד הפרק בשר למטה מן הפרק ו
וחתכה כשר היתה בו יתרת וחתכה אם יש בו עצם פ
פסו ואם לאו בשר יתר בידיו וברגליו שש לשש עשרי
וארבעה יהודה מבשיר וחכמים פוסלים השולט בשתי
ידיו ר פוסל וחכמים מכשירין הכושי
והניחר והלבקן והכפה והגנם והחרש והשוטה והשבור
ובעלי גבעים טהורין פטולין באדם וכשרין בבהמ רבן
שמעון בן גמליאל אומר שוטה בבהמה אינה מן ה
המובחר ר אליעזר אומר אף בעלי דלדולין פסולין ב
באדם וכשרין בבהמה

מקדם קרסוליו מחת בחברתה בעצת
הליכתה וכן מקדם בחרכובותיו ' ובעל פיקה זוח מתקה עקבו מחחר
רגליו כולות ויוצאות יותר מן הראוי ' ועקבו הוא מי שמוציו בפנים כ
כקנת ומעור פתיחה זו שברנו בכר פקוח של
פסכותן רבי יוסי זו בכר זו לא יתחברו הרכובותי ופיקה יוצא מגורלו פ
פיקה כולו מכוהן היר וקרבן פוס פיכר ' מי שיתעקם גם
כן הכוהן בשעת הכחתו קלונות פר הפרק מרוכקות עד פיקיו עקבי
החכבעות כחכבע לחר ואחר לחפלו יהיו פם נשם כידיו נשם נשם כ
פרגלו אלא שתהא הכר מן הרוחה לו קרי הוא פוס אבל החכמים '
ואפלו היה גם בחר כאלו הארכעה חיכרים שם בלבר וחכשחר חוחם
חוחם ליכו פוס אבל ר יקודה בשבי אחר ' ביקור הרים הלבקן לבן פ
כתבלית הלובן לפי שכתוב פחשחוד פוס כן החרוחן חו הלבן
כחלב פוס ' וכן כחר שתלמד ' ופחמר שחוח תעבלה כדעתך פחלו פ
הפמות כאחרו על הבוכר לפי שאין אלא שחוח לבני הרס ס"ל בן שו
הגוים וקבה הוא החרוך הרבה עד שחוחקין כני הרס הרבו ' וגבם
הקבר וכעלי הדלדולים הן שחתלדלן חנושן עדיות עד שעדיתיהם
דומין לדוסקית והלבה כר הלינזר בן יעקוב ונוח אחר פחשבור מ
מבבל החומים החוקדים בהרס בכור וכרבו פבעלי החוחי החינחי '
בהרס לכם חתרים לעבודה ולפי כך הפבור הינו חוחך לעבודה ונפ
חחת אבל חי שבחבר חדברים פחבלבלים פחות זוכתי חיין והפבר
בגון פחתה חלב הרבה או חבל רבה או פעשב הנקדילו בלבון ערב פ
סיכרון ' וכלעז נוסקיחי אינו נדין כדין זה שם בפוטו פתוי יין או פכר
הוא חחלב עבודים

ז אלו בשרין באדם ופסולין בבהמה
אותו ואת בנו ומרפה ויוצא דופן הנושא נשים בעבירה
פסול עד שיורד הנייה הטמא למתי פסול עד שיקבל
עליו שלא יהא מטמא למתים

לומר אחת בכו רוצה
לומר פחותך לכהן וכבו לעבוד בזמן אחד ואינו חותך לקריב חוצו
וחת בנו וטרפה הוא שחירבו חולי פחית כבד וכת לחרוב ומחעים
וכיוצא בו חלאר חביבו בחלו ערפות
ואפבי חם חנריבו בבחיות בעים נדר ופפסיקו בטחלה בשיקבל בל
בכור לפי שעם יצרו חתגבר עליו ולפיכך הינו בחוצ חלא בכור '
ועבל חכת שידוע על דעת רבים שאין
לו קפרק אלא לדבר חכוח בינו שהתבאר בתלמוד ' ואין חבו חוספין
שחת יכל לחבל חבם ניחחר לו בלל בדרבי על דעת רבים חבבל דבר חכוח

בת לידי ואבי רוצה להחזיר הבבר ואחת אין לפי שקחבם אחר לו שבל אין
דבר נדרש לפי שאינך בידינו שנרוך לפרוש את הבור

יש בבור לנחלה ואינו נבור
לבהן בבר לבהן ואינו בבור
לנחלה בבר לנחלה ולבהן ויש שאינו בבור לא לנחלה ו
ולא לבהן ב איזהו בבור לנחלה ואינו נבור
לבהן הבא אחר הנפלים ושיצא ראשו וי וכן תשועה
שיצא ראשו מת והמפלת בשין בהמה חיה ועוף דברי ר
מאיר וחכמים אום עד שיהא בו מצורת האדם המובלת
סנדל או שליה ושפיר מרוקם ויצא מחוך הבא א
אהריהן בבור לנחלה ואינו בבור לבהן מי שילא
היו לו בנים ונשא אשה שבבר ילדה עדרה שפחה ת
ונשתחררה עדרה נבדית ונתגיירה משבאת לישראל י
ילדה בבור לנחלה ואינו בבור לבהן ר יוסי הגלילי אום
בבור לנחלה ולבהן שנ פטר רחם בישראל עד שיפטרו
רוים מישראל מי שהיו לו בנים ונשא
אשה שלא ילדה נתגיירה מעוברת נשתחררה מעוברת
ילדה היא ובהגת היא ולדה היא ואשה שבבר ילדה ובן
מי שלא שהת אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה
אין ירוע אם בן תשע לראשון או בן שבע לאחרון בבור
לבהן ואינו בבור לנחלה איזהו נבור
לנחלה ולבהן המפלת שפיר מלא דם מלא מים מלא ב
נדים המפלת כמין דגים והנבים שקצים ורפשים
המפלת יום ארבע ס הבא אחריהם בבור לנחלה ולבהן

בבור בחלת הולד הרחמן הבולד לחדם מיקודים ואין אבו קדשים אם
ילדה אמו לפניו או לא ילדה אב ביאתית אמו ובבור בהן קוף הולד ס
הרחמן אחלה אחמה ואין קדשים אם מולד לחביו ולד לפניו או לא ס
אב פגול רחם ואין מלחמרו בחלו אחלבעה חלקים היוצחים מעבי ס
העקדים אחלו על מי חלת קדמון אום דבר בעום שבים אחות בשור ל
לפי שזה דבר מבואר על דבריו שלא מי אחות בשור ואעפי אקדוש לא
לידים אלין חופפין לאותה קדימה ' ואם אחמר אינה ראשון מי ' ובנפ
לומר יצא לעולמי עד אחת ואפלו לא כלו לו תשעה חדשים ' שבולד היה
נוהג אבבר ואם אחמר הבא אחריו יצא לומר לאחר שיצא ראשו מי
בן תשעה ' ואחר שהיה בו נוהג אחדם ואפר אחמרון אחר בן חמישבו
אחם ילדים אחמת קודם שהעביר ' אחר בן ילדים בישראל אהולר הפבי
לאמו בקדיש עבור רחם אלא אבבר ' יוסי אן הבועם שזבר ואם אחמר אחר
בך בתגיירים משובות בשחרר משובר לא בך אן שבתגיירה משובות
ילדה אן שבחתדרה משובות וילדים אן אחם אלא ילדים ואם אחמר הינה ו
וכהנת אן היו ולדים אן היה אחם שבבר ילדים ואם אחמר בהנת
ולדים להודיעך שבהנת ולדים אבי היתה משובות ישראל שבנה פטור
מחחם אלעים שב רחם בבני ישראל בעבור רחם אלא רחמנא ' ודע
שאלעים הפעוברת מבני בבה בעבור מחחם אלעים שהיה בקדושם ע
עבירה וכתוב בבריתה לויה שבשבית אן שבשלה בשלת זכות שניבים
לא יון השעבר ואוכלת אבל בהנת השעוברת שבני בבה חייב לפי שאי
בתחלה כמו שבאחרנו בשקולות אסדר בשים ואם אחמר בולד אי
אלא החתינה אחר אלשה חדשים אחינו בבור לנחלה אחת ועבר אחין
לו יחשה כל עקר לפי שאין אבו יודעים לו אב בודאי כמו שבאחרנו ב
בית אחכמות ולא בתבון בכהן אלא לנחלה אחריו ואם לומר שהבהו ת
אחריו אינו בבור לנחלה לפי שאחמר שהאחתי החשופה בן האחרון הוא
ואין אלבה בר יוסי

ג יוצא דופן והבא אחריו שניהם
אינן בבור לא לנחלה ולא לבהן ר שמעון אומר הראשון
לנחלה והשני לחשש שלעים

מה ת"ל לפי שנאמר בזה שתהא חלוקה
משובחת ומצוי ולדות ומקרע דשבה ויבלת מ' מקן ואחר כך יצא הטבי
כדרך שעולם ומתוך אחר מיצה מכל מקום שתומרי' המבדלים מה
שהחזק חיים אחר מקרעים דקבה ומשובחת וילדות לפי שיולדת לפי יולדת ט
שעם ומיה עבין זר מאד ומין קלבה כר' שמעון

ד מי שלא בכרה

אשתו וילדה שני זכרים נותן חמש סלעים לכהן בת א
אחד מהן בתוך שלשים יום האב פטור מת האב והבנים
קיימים ר' מאיר אומר אם נתנו עד שלא חלקו נתנו ואם
לאו פטורין ר' יהודה אומר נתחייבו הנכסים וכר ונקבה
אין כאן לכהן כלום

ממור מפי השמועה הלכה פלניקן
בכמות כל הפלכות שנאמרו בעבין הזה שם מקן שכבור מרם מין ת
חייבין לפדותן חלה לאחר שלשים יום שנ' ופדוין מבן חדש תפדה ו
ובמיות הולי קדש ל' יום מיני חייב פדיון והעדר הפני שכל זמן ש
מיתת בהמה שם זה בעור שם חלה לה שתחייב שני לוחתי המיופק ם ת
פלבים מפני השעה פרייתו המיצוי מחצית עבין הרחים ונה שתמר
מת חלב ל' שמת חלב אחר ל' יום זה שבין מבוחר נפטת מחלקת ר'
מאיר ור' יהודה פרישת ר' מאיר שתחין שחלקו לקוחות מן ל' מקן כ
כיני פלקת בפני אחד ואלו אחד שתחיקם סלעים לזמים למלוק שני פם ו
ומלוק על פם לחיבו בה מן הלקוחות ופרשת ר' יהודה שתחין שחלקו
ירעין מן ומלוק על פהגובה מן חיורין והלבה כר' יהודה

ה שתי נשים

שלא ביכרו ויל דו שני זכרים נותן עשר סלעים לבר־ן
מת אחד מהן בתוך שלשים יום אם לכהן אחד נתן יחזי
לו חמש סלעים אם לשנ כהנים נתן אינו יכול לחוציא
מידם וכר ונקבה או שני זכרים ונקבה נותן חמש סלעי
לכהן שתי נקבות ווכ' או שני זכרים ושתי נקבות אין כ
כאן לכהן כלום ו אחת בכרה ואחת שלא
בכרה ויל דו שני זכרים נותן חמש סלעי לכהן מת אחד
מהן בתוך שלשי יום האב פטור מת האב והבנ קיימין
ר' מאיר אומר אם נתנו עד שלא חלקו נתנו ואם לאו פ
פט' ר"ן ר' יהודה אומר נתחייבו נכסין וכר ונקבה אין כ
כאן לכהן כלום

כל הפלכה הזו מבוחר
על פי שני הענקיים שהקדימנו ונכנת מחלוקת ר' מאיר ור' יהודה בכר
זכר ונלבה כר יהודה

ז שתי נשים של שני אנשים

שלא בכרו וילדו שני זכרים וה נותן חמש סלעים לכהן
וה נותן חמש סלעים לכהן מת אחד מהן בתוך שלשים
יום אם לכהן אחד נתנו יחזיר לזן חמש סלעים אם
לשנ כהנים נתנו אינן יכולין להוציא מידם וכר ונקבה
האבות פטורין והבן חייב לפרות את עצמו שתי נקבות
וזכר או שני זכרים ושתי נקבות אין לכהן כלום

מה מחמר שם לכהן אחד נתנו
יחזיר לזן ק' סלעים של מכת שיכתוב שם מפכיסין לחבירו שרשאי
לכל שם ל' עשה כן יכול לומר לכל מ' מפכיסין כפני עצמו לחביר ק
חני חייב לתת שם סלעים לזה לך עד שתתברר שכנו שזה שתת

ח

אחת בכרה ואחת שלא בכרה של שני אנשים וילדו שני
זכרים וה שלא בכרה אשתו נותן חמש סלעים לכהן
וכר ונקבה אין כאן לכהן כלום

מין שפק לכל החכמים לפיות
יום ל' כיום כנו לפי שלמדנו זה מפכת עכו"ם שכת ק' בשכת יש ו' שכת
ם' בשכת נט' שכן מ' ומעלה ולר' שקיבל יום ל' מלא שפק ולשיטת ן
דיבו כתו שתתף דומה ונלבה כחכמים

ם מת חבן בתוך שלשים

יום אף על פי שנתן לכהן יחזיר לו חמש סלעים לאחו
שלשים יום אף על פי שלא נתן יתן מת ביום שלשים ב
ביום שלפנו ר עקיבא אומר אם נתן לא יטול ואם לא נ
נתן לא יתן י מת האב בתוך שלשים יום בחזק
שלא נפדה ער שיביא ראיה שנפדה לאחר שלשים יו
בחוקת שנפדה ער שיאמרו לו שלא נפדה הוא לפדות
ובנו לפדות הוא קודם את כנו ר' יהודה אומר בנו קודמו
שמצותו על אביו ומצות בנו עליו

כל זמן שתין לו מלוה
סלעים ויכרי הכל הוא קודם לבנו ותין מחלוקתן חלה במי שיש בידו
ה' סלעים בני חורין וה סלעים משעבדים ר' יהודה אומר מלוה ש
הבתובה בתורה כתובה כאחר ויהכהן יטרף ממשעבדי ונותן ש
שהוא נותן לו חלה שם סלעים שבידו בשבי"ל בנו ותבנים חומרים ל
חינו בחלוה בשטר ותין הכהן יכול לטרוף תהן לפיכך נותן חלה שם
שבידו בשבי"ל שהוא ן ולשה שחזרו

ט חמש סלעים של בן

במנה צורי שלשים של עבר וחמשים של אונס ושל מ
מפתה ומאה של מוציא שם רע כולם בשקל הקדש ב
כמנה צורי וכולם נפרין בכסף ובשוה כסף חוץ מן ה
חשקלים

כבני בתרנו פעמים ביבות שתפלטו
הכתוב כתורת קדמה ה"ת שקל ונקד בם בן כסף
כמו שכ' חמשים כסף ומלה כסף ונאמר כסף סלעים שקלים הים מ
משקלו כה' דרכמונים ומשקל הדרכמון ן' גרגיר ונאנו תן נופי שת
שתל יונר ותין שסף בתן ונקבה בידי מלכה מרי לל שקבל קוח מלכיו
ומשקלו הים מני לים לל שקבריבי הזה שתעשרים בו ה משקל הזה הוו
ביבי שעורין ויהי יודע לו שום טעם ולפיכך יהיה משקל הסלע ב' מ
מאות ושר' גרגרין ומשתי משקל דרכמון שתבני כרגרי השעורים
שם גרגיר זה יהי משקל הסלע מדרכמוני מבריס ו' דרכמונים ונחל ן
מט בקריוב ואמר לי אמר לל שמעתי על תשובת נתון מרשתי יושבת
בכל וכתוב בה שם סלעים שלהן תן לב דרכמונים ואני דרכמון אחת
סיתה כותב שתשובה ולא כיתר כלי זה דרכמון ולא כמה הוה משקל
דרכמון ותין שסף שאמר על משקל דרכמון בכל אחב משקל ש'
סלעים שלבי מדרכמוני מבריס כמו שאמרנו שם לת' דרכמונים ואחי
דרכמון ושלשים שלעבד יהיו מב דרכמונים שלה קנ' ול' דרכמונים
ואחי דרכמון פחות שמיבית דרכמון שלה כגמנים
וכל המשקלים אחלו בכסף מזוק
מזין בו תערובת בכל ודע לך זה שתעקר כיבינו בכל תורה שהוא ב
במקח ובכל אלו שהזכירם בכתן תן בסף של תורה ושל דבריהן ב
בגון כתובת אשה ולקבסות בסף מדינה לל שהוא מיתני העיבר מ
משדרכמון מיטבע יהולשם בהיי שמיבית לל השמיבית בסף וזה ש
חלקים בחשבת זה שם בן בקבלה בידי מלכי משקל מדינו לל ואם שאמר
שבגן בשרין כך שדורו וכל השבדין שפרין בכסף לו בשיה בסף זולתי
מיבית משקל שהוא בסף מזוקק מצויר מטבע כמו שבתבאר בשקלי
ודע כי מה שאמר בשקל הקדש כמו שבתרנו ואם בחול בשוה בינוני ש
שמטבע צור כאותו זמן ולפיכך אנו אומרים שבגן לל אלו המשקלין
תן המוכחר שתיעשר לפיות תן הכסף

יב אין פורין לא בעברים

ולא בשטרות ולא בקרקעות ולא בהקדשות כתב לכהן
שהוא חייב לו חמש סלעים חייב ליתן לו ובנו אינו פ
פרוי לפיב אם רצה הכהן ליתן לו מתנה רשאי המפרי
פריון בנו ואבר חייב באחריותו שנ יהיה לן ופד"ה
תפדה

תין לדעתו בשום שתומר הקדמות שבכור אדם לת ישיבה בהקדשות
לפי שזה מכוונר שכל ל' שדין זה בם בן בהקדשות שליכן בפרין לת ב
בעכו"ם ולת בסכירות ולת בהקדשות שלת בשום כסף תן המשלשלין
יאין תן העכו"ם שכב' שכרנו שנאמר עקבי כל זה ועני שיחזר לעמוד עקבייהן

יב הכבוד נוטל פי שנים בנכסי האב
ואינו נוטל פי שנים בנכסי האם ואינו נוטל פי שנים כ
כשבח ולא בראוי בכמחוק ולא האשה בכתובתה ולא א
הבנות במזונותיהן ולא היבם ובלן אין נוטלין כשבח ו
ולא בראוי בכמחוק

כבר בארנו כיצד [illegible] נקדים
כבוד ועל היבם כלומר שהיה שכבוד אחר תלוי ובארנו בתשיעי מכ
מכתובת היבם נוטל כראוי בכמחוק אלא כרבי שמעון שאין
בינם חילוק שכל אחר ימנה לו ולמיבם אין היבם נוטל כשבח פ
שהשביחו בכסיס אחר חילוק אלא שם היה היבם דין הראוי שהוא
מעורב לכל שלחים וכן היא לה תגבית כתובתה משבח שהשביחו
הכבסי אחר חילוק כשלה ואין הכבסית נוטלת מזונות אחר חילוק
ואלו אין מקולי כתובתה ומה אחזר ומכח אין נוטלין משבח שהיה לו היה
השבח לחילוק חילוק בגון שהיו שדות בגון שהשביחו לזה ונתן
אחזר ומשבח גם כן ולא בראוי כבמחוק בגון שהיתה שלה ונתחר כך
יתומה שהי שלה שהיו לחילוק הרי הבנים יורשים חלקי שלהי חלוק
ויעלה על הדעת שהכבוד נוטלת פנים כנכסי הבי הראוי לבני חלוק פ
הראוי לאביו ונתחלק אביו הוא יורש וקרי שהשביחו שלא חלוק כלל ל
לשמיענו שאינו נוטל פי שנים אלא כנכסי אביו בלבד הוחיל ולא פ
שהוא זקנו אלא אחר שנירת אביו וכן יבם ונתחלק וכבוד חלק ומזון שכבר
שהתקבל הוא שיבם שהתקבל הלחמונה לו כתובת חלק ומזון שכבר
לא יהא חלוק מן המקבל וכן בארנו בכתובות שהמעשה בידינו היום ל
לבנות שכתובה ולהוכיח על הכבוד מן המחלוקת ולכיך נוטלת מן
שכבר ומן הראוי

יג אלו שאינן חוזרין ביובל הכבורה והיורש את
אשתו והמיבם את אשת אחיו והמתנה בדברי ר' מאיר
וחכמי' אומרים מתנה במכר ר' אלעזר אומר בלן חוזרין
ביובל ר' יוחנן בן ברוקה אומר אף היורש את אשתו
יחזיר לכנ משפחה וינבה להם מן הדמים

חכמים לומדי' מחלק הכבורה יורשת
היא לבי שהוקש לשדות ויבם כבור קדיי' דחמיכה ושבעל יורש את ת
שאתו מהחזירתה ולכיך אין הדברים אלא מוזרים ביובל וד' אלעזר
לומר חלק כבורה מתכה הוא שלתקל לו פי שנים ולא נחמר בשדות פ
לו ויבם כמו כבור וירושת שבעל לחשתו דרבנן ולכיך מוזרים פ
הדברים ביובל וד' יוחנן בן ברוקה דעתו כדעת הכמים ומה שהוא ת
לומר בכלן לומו אלא כמי שיורש מאשתו חמוזת שכבר שהוא שם
מעשה להוכיח אותה שיורש ולפיכ חוזרת לבן לחמוזת שבדברים ונתקיי'
לו דמי שוויה ומכבין לו מכלל דמיה דמי שבר שכ' בו את אשתו לפי
שהוא חייב בשבורתה וזהו שבין יבם לבן מן הדמים ושלבם שחבים
ר' יוחנן בן ברוקה

פרק תשיע מעשר בהמה נוהג בארץ ובחוצה
לארץ בפני הבית ושלא בפני הבית
בחולין אבל לא במוקדשין ונוהג בבקר ובצאן ואינו פ
מתעשרין מזה על זה בבבשים ובעזים ומתעשרין מזה
על זה בחרש ובישן ואינן מתעשרין מזה על זה שהיה כ
ברין מה אם החדש והישן שאינן כלאים זה בזה אין פ
מתעשרין מזה על זה הבבשים והעזים שהם כלאים זה
בזה אינו דין שלא יתעשרו מזה על זה תלמור לום וצאן
כל משמע צאן אחר

כבר זכרנו פעמים רבות שמעשר
בהמה מקריבים ממנו חלבו ודמו ומוכלין אותו הבעלים בירושלם
ושם מירבו בו מום יאכל בעזרה כבל מקום ומה שאתר בכהן חינו ב
ובשבתי אבל שבני אביו אבית דין יוכיח בכל מקום ומשום תקלה ל
האיר לחינו בוקבי אלא כשבני אבית בזרים שמא לא יהא שם מקדש ויאכל ט
חונם לאחר בלא מום ומה שאתר אבל לא בהוקדין ולשילו היו קדשי
קלים ולשילו על דעת שאומרים קדשים קלים ממון בשעיה הוא ולא נהנש
הוא בעולה בהוקדש שבא ויען הוא בעולה בשבוע לאחר דחמכת ע

עזר מעשר וכו' לאחר בשני מעשרית שבהוקדש מביאו לאחר מעשר בהמה
ולאחר מעשר הבן ובמעי מעשר הבן אין מעשרין אין סימן על שחוים ולא
אין שחוים על סימן לפי שכ' סימה שחוים שבא שבא כך אין מעשרי' מעשר
להכרעה

כ מעשר בהמה מצטרף כמלוא רגל בהמה
רועה ובהמה היא רגל בהמה רועה ששה עשר מיל היה ע
בין או לאו שלשים ושנים מיל אינן מצטרפין היה לו כ
באמצע סביא ומעשרין באמצער מאיר אומר הירדן מ
מפסיק למעשר בהמה

שם שאחר לאם סיו בין שני העדרים
לב מיל אין מצטרפין לפי שכבר בלה שלח יצא בינתים כיוצא מזו מיל
ואחר זה להוריענו שאם היה כיבש עיר שלבי רחוק מעתים רחוק גוש
שנוח מנוף שבאותן ואין שלבם כך אחיר

ג הלקוח שנתן לו מתנה פטור
מעשר בהמה האחים השותפין שחייבין בקולבון פ
פטורין ממעשר בהמה ושחייבין במעשר בהמה פטורין
מן הקולבון קנו מתפיסת הבית חייבין בקולבון ופטורין ממעשר
הלקו וחזרו ונשתתפו חייבין בקולבון ופטורין ממעשר
בהמה

דעלך מחדיים שהלו מחברים בהאן כמעשר שאתו לוחן
לבפסוקים שבאחת ואחר אם היו עברין לב בור תביאו עברין למעשר
ובלן אפי' שהקבלה בגון שבאחת שהקנו לין מוכיחין מהן שעשה ממעשר
ואן אם כפתבעו שני פוחטים בבאחת בגון פיסיק לזה עשרים ולזה ע
עשרה ומפתחטים יחד לפטור ולהתעשק כאם לעשותם ולהכל כיוצין
בעוף הרי הלו הוחדים שעמן חייבין כמעשר אבל לבשילו ב
בראשונה חשבי שהולרות מוחלטים כיוצין גם בן הרי לוחן קולבון. מ
מוכיחין מהן מעשר ואן אם לקחו שני שהחטים מחמין שהוחלט ב
בהמה מה שהלה לוחה בהאת חייב במעשר והוא עברין מה שאחר קבו
מהחלטת בהית שחייבים כמעשר כאחר וחחלטת בהית בוקבת פ
פטורים ואפי' חייבים הל חייבים כמעשר כאחר וחחלטת בהית בוקבת
מחמין המשותף בין לחחים קודם שיחלקו ירושת לחייבין ומה שחוזר ל
לאם לוחו פטורים הל עלה בולדו הבאחר השלו אחר שהוחו רק בהחלטת
בבהמות כמו שאחרנו לו יבעו מחייבים בהאת ויש מחלוקת ביניהם
פטורים ואפי' אן הדין הוא בקולבון שני שהממון שבהחלטת בו שכו ק
שהחלטת בשיטול זה לבריס וזה לבריס וחזרו שבים ועברו לוחן ל
לבשיבתו משבל חני שקל על בל אחר ואחר חייבין בקולבון שהיל
וזהממון עומד בעין שכל שם בשלו ונתנו בהן ומכרו ולקחו עד שיהא
הממון שבידים בלילו הוא בבר בולד אחר שהוחלפות ונתנו ממנו
חני שקל לו יהין פטורים מן הקולבון ואן מה שיבעו בשעתו שפי שהין ס
הוא אחד מהן מביא חלקו הרי הן פטורים בו מן הקולבון שפך שה ע
שחייב במעשר בהמה ואפי שהחלו חלק אחר לילו חזרו ונתחלפו
חייבין בקולבון ופטורים מעשר בהמה עברין שמא אחר הזה שהחזיר
לו הוחלפו שלחרנו מהן חייבין במעשר בהמה על מה שהלה בר
ברשותן בשמחלקין הממון והבהמות וחזרו ונתחלפו בו ש
בשו שהיו הרי בשעת חזרתן קודם שיחלקו שמחלקו הממון חייבים בקולבון
ופטורים מעשר בהמה על לוחן הבהמה שלה שלהרו בשחלקו לא
חייבים על הבולד ברשותם ואפי' שלה שלהרו בשחלקו הזחת בדיוק ונאחר שעבין
וכבר פרשנו לוחה בחלת שקלים וחלחת חולין בפי הבדין למקום פ
שהוא ובבאן הפלוגתא עבידים הרמי למקום הזה גם בן

ד הבל נבגם
לדיר להתעשר חדן מן הכלאים וידצא רופן ומחוסר זנן
ויתום איחזו יתום בל שמתה אמו או שנשחטה ר יהושע
אומר אפילו נשחטה אמו והשלח קיים אין זה יתום

מם
מחמר בבל וחלילו ויבבינ וברבינ ומוקדש ובבבר ומחיר וחתבן ונטמנו
וחבדידנטים לפי שבל אלו אינם מסויים אלא לבבר מהן יחיו לא ל
לבעל מום ומעשר בהמה קודמין וחן חוחסרין בו לבמום שבחמר לא פ
יבקר בין טוב לרע לפיכך אין חוחסרין בו לבל אלו ומוכיח מבבלן ב
בלחים ומחוסר זמן וכו' בבי מום שעבה בידיהן מספרת ופוחו מה פנים
שור חן בשה פרט לבלחים חו עז פרט לבדמים ורובה לומר שחלב דוחה

יב התבור נוטל פי שנים בנכסי האב
ואינו נוטל פי שנים בנכסי האם ואינו נוטל פי שנים ב
כשבח ולא בראוי בבטחון ולא האשה בכתובתה ולא
הבנות במזונותיהן ולא היבם וכלן אין נוטלין בשבח ו
ולא בראוי בבטחון ק

כבר פירשנו בירושלמי שהיבם נקרא
בעור ועל שיבם בימי שבעור אחי אלי וכירושלמי מכ
תבתיו שבעור היבם נוטל כראוי בבטחון אלא כבר שבעת ימים
בימים שמיתת אב שבכל אחד יומת לו ולעתיד יהיו היבם כנוטל בשבח פ
שבעת ימים שבעים אחד מיתת אחיו אלא שיש בינם דין אחרי מיתת
תעות ק לכל שאחים וכן שאחד לה תובעת כתובתה משבח משבעת ימים
שבעים אחד מיתת בעלה ואין שבעת מוכנת אלא מיתת אחיו לבדו
ואלו ואין מקולי כתובתה ומה שאחד ומכח אין נוטלין משבח שבעת ימים
משבח דאחי מיתת בעלה כגון ע שיהיו שבעת ימים וכשנולדו ובדומה לזה נמצ
אחד ומשבח כן אלא כראוי בבטחון כגון ע שיהיו שבעת ימים אחד כך
יומת אבי האב שמוך למיתתו שני שבעים ימים שבעים ואבי אבי אבי
ויעלם על הדעת שבעבור נוטלי שבעים בנכסי אבי אבי אבי ב ימים ב
אחרי לאבי ומחמת אלין הוא יורש ושני שבעים שבעים אחד מנין בת ל
לשמיעתו אלין נוטלי שבעים אלא בנכסי אבי בלבד ואחיל ולא ב
בע זקנו אלא אחר שיורת אבי וכן יבם ואחד ובנות וכל זה כמי ש
התקנה הוא שיבם אמי שהתקנה הדחשונה לא כתובת שפה ומזון שכבר
לא יפה אלא מן התקיעה וכן כראוי בכתובות שמעשה בירושלמי שיש ל
לבנות שבתובה ולהוכיח על שבנות מן שמוטלין ולעתיד נוטלות מן
שבח ומן שראוי

יג אלו שאינן חוזרין ביבל העבורה והיורש את
אשתו והמיבם את אשת אחיו והמתנה כרבי ר' מאיר
וחבמי אומרים מתנה במכר ר' אלעזר אומר כלן חוזרין
ביובל ר' יוחנן בן ברוקה אומר אף היורש את אשתו
יחזיר לבעל משפחה ויבנה להם מן הדמים

חבמים לשמי שאלו שבתובת יורשת
היא לבי שמוקף לשמוע ויבם בבור שני שיחזקה שבעל יורש את ת
שאתו שהשלוחיות ולעתיד אין הדברים שאלו חוזרים ביובל ור' אלעזר
לשמי שלא בבורה אינה שבתובת לא שבעים ולא כשמי בשמוע
לן ושבם בבור שיורשת שבעל לשאתו דרבנן ולעתיד חוזרים פ
הדברים ביובל ור' יוחנן בן ברוקה דעתו כדעת הבתים ומה שאתו ו
לשמי שבכלן אינו אלא כמי שיורם שאתו שאחות שבור שאתו פשוט מפ
שמשפחה להוציא שאתו שיורם ולעתיד שחוזרת לבן שהדברים שאתו
לא דמי שויים ושבכלן לן שבעל דמיה דמי שבור שבר. בן אחת שאתו בפי
פשוט שיבם שבבורתה ושאו שבין יבמה לבן אין הדמים ושלבם בתובים
ר' יוחנן בן ברוקה.

פרק תשיע מעשר בהמה נוהג בארץ ובחוצה
לארץ בפני הבית ושלא בפני הבית
בחולין אבל לא במוקדשין ושחג שבבקר ובצאן ואינן פ
מתעשרין מזה על זה בבבשים ובעזים ומתעשרין מזה
על זה בחדש ובישן ואינן מתעשרין מזה על זה שהיה ב
בדין מה אם החדש והישן שאינן כלאים זה בזה אין פ
מתעשרין מזה על זה הבבשים והעזים שהם כלאים זה
בזה אינו דין שלא יתעשרו מזה על זה תלמוד לום וצאן
כל משמע צאן אחר

כבר זכרנו שמעמים ביבות שמעשר
בשמח מקריבים ממנו שלכו ורמו ומכלין אותו שבעלים בירושלם
ושם מירע בו מום יאכל בשומתה בכל מקום ומה שאמר בכאן אינו פ
בהיה שבני שבית שבית שמי דין שנדיר אבל מעשה שקדם ניאכל ט
היתר אינו כראבל אלא שבני שבית בזרם שמי לא יאה שם שקדם ניאכל ט
חנעם לאדן בלא מום ומה שאחר שאבל לא שאחר שבלן שיש שקדם
שלו שבאבל בחוקם שבא ניעו שמי שאחר שבעלים אחר ניחוכה ע

ע"ב 491

עזר תעשרי וכו' אחר בשני מעשרית שבחוב שחיבו אחר מעשרי בהמה
ואחרי מעשר הגן וכמו שמעשר הגן אין מעשרין אין סימן על שאין ולא
אין שאחים על סימן לבני אב שיהיה שאחים שבא בך אין מעשרי שמע
להכריעה

ב מעשר בהמה מצטרף בטלוא רגל בהמה
רועה ובמה היא רגל בהמה רועה ששה עשר מיל היה ע
בין או לאו שלשים ושמם מיל אינן מצטרפין היה לו ב
באמצע סביא ומעשרין באמצע' מאיר אומר הירדן פ
מפסיק למעשר בהמה

אם פחות אם סין כין שבי הצדדים
לב מיל אין מצטרפין לבי שבבר בחר אלא יחד ניתוף ביותר מיל מיל
ואחד זה להוציאנו שאם היה כיצד עדי אלגי ראוי מעתים ראוק אנש
שנות שבוף שבשתן ואין שלבם בר' אחיל

ג הלקוח שנתן לו מתנה פטור
מעשר בהמה האחים השותפין שחייבין בקולבון פ
פטורין ממעשר בהמה ושחייבין במעשר בהמה פטורין
מן הקולבון קנו מתפיסת הבית חייבין בקולבון ופטורין ממעשר
הלקוח וחוזרין תשתתפו חייבין בקולבון ופטורין ממעשר
בהמה

רבי לך מחדים שאלו שחזרים בכלן כמעשר שאתו שאתו
לבשחדים שנאחו בבבור ואחר שם אינו עבין לבבור תינשו עבין לשעבר
ובלן אחי הקבלה שבון הבשמית הנקבו' אין שבינין אחין שבחם ממעשר
וכן שם כשתתבו שבי שחדים בבשמית שבון שיקח לזה שחדים ולזה ע
עזרים ומשת תשים יחד לבחום ולשתבשך בשם לרשותם ובכל כיוצא בזה
בעוה שרי אלו שחדים עבין אחין חייבין בשעשר אחד לבל לשעילרו ב
ברשותן אחד שאלו שחדים בשעשרים כיצד בן שרי אחין שלרו ג
מביאין אחן מעשר וכן שם שחדים בשעשרים בשמין שבחם לבשלרו פ
בשמים שם שחלר אחד בשמים שיב בשעשר ושאו עבין שם אחד לבו ב
שחדים שבית שבית שיב בל בשעשר בשני' שחדים שבית שבית שרי
שמין שבשחדים בין שחדים שדם שיחלק ישחד שבית שבית ושם ב
שם לא שחדים בל אלא בולרו שבשני' הלא, אחר שחדים רק בשחדים
בבשמית בשני שחדים שבו שחדים שבית שבית שבית שבית שבית
שחדים בשיטול זה דברים זה דברים ושחדו שבית ושבבו אחד ב
לבשיבו שבשבל שבי שחד על בל אחד ואחד שייבין בקולבון שחיל
ושאחין עשוי בעין שבל שם בשחד ושבו ושבו ואלחד שר שיסן
שחדים שבית בשל שחד בולר אחד שחדים שבית ושבבו שבשני
שם שחד שבין שבי שחדים בן שחדים ושבן שם שבשני בשבשני לבי שחין ב
פוש שחד שבין שבית חלק שרי בן שחדים בו שן בקולבון שבך שם ב
שחיב בשעשר בשחד ושבו שי שחדים שחלו שחד שלו חזרו ושחדים
חייבין בקולבון ושחדים שעשר בשחד עבין שחדי שחד שחדים
שן שחדים שחדי שבין בשעשר בשחד עבין שחדי שחד שחדים בו ב
בשחדים שבין

492

לגיון אחד כי יעלה פרט ליובח ויפיל מכעט יומם פרט למזומנר
זמן תחת אחד פרט ליומם ומתמוך מזה כאמור בקדשים ולמדנו ממנו
מעשר בהמה בגזירה שוה לפי שנ' כאפן תחת אחד ונאמר במעשר
תחת הפרנו ולמדנו גם כן טריפה ליטו נכנם לדיר להתעשר לפי שנ'
במעשר כל אשר יעבור תחת השבט פרט לטריפה מלמד שנבדית ל
לפי שהיא חולה ואין הלכה כר' יהושע

ה שלש גרגות למעשר בהמה

בפרם הפסח בפרם העצרת בפרם החנ דברי ר' עקיבא
בן עזאי אומר בעשרים ותשעה באדר באחר בסיון ב
בעשרים ותשעה באב ר' אלעזר ור' שמעון אומר באחד
בנסן באחד בסיון בעשרים ותשעה באול ולמה אמרו
בעשרים ותשעה באלול ולא אמרו באחר בתשרי מפני
שהוא יום טוב ואי אפשר לעשר ביום טוב לפיכך ה
הקדימוהו בעשרים ותשעה באלול ו ר' מאיר
אומר באחד באלול ראש השנה למעשר בחמה בן עזאי
אומר האלוליין מתעשרין בפני עצמן

מה מהנה מוליף לפרקים הללו נדרמת
הוא דרך דוממיין לפי שהכתוב כפנים זו מפיל דומים לדבר
הנומה בעצם זו קומיל והגיעה לפרק ראם הוא כתבוהם שהגיעה
לגרן שנטבלה למעשר ומין לאכלין ממנה עד שיונילו המעשרות נב'
אם הגיע זמן זה היכו מוחר לאכו הבהמה ולא למוכרה עד שתתעשר
ופרם הוא הפרק ומהנו מ' יום בכל פרק מהב' פרקים ויי'ד הזמנים
הללו כמעשר בהמה כדי שתהיה בהמה מצויה לעולי רגלים מאין ב
בנסן נלכי מדם למכור קדם פיונים המעשר לאחני שלמיד מוחר והיכו
לאכול הלה בהגיע הפרק כמו שזכרנו גם כן לפי שמעשן כן
עתי דברי התנאים ומחלוקת ב' בחדם הלכל אם היה מסוף הגרן וכב'
כמו שאמר ר' אלעזר ור' פינחס בן יאיר אמר ר' יונתן ר'
מהיר אמר דרך ההבלה פיונים מעשר מכל הבולדים בהלול מבני ע
עולי רגלי והלכה כר' עקיבא

ז כל הנולדין מאחד בתשרי עד עשרים
ותשעה באלול הרי אלו מצטרפין חמשה לפני ראש ה
השנה וחמשה לאחר ראש השנה אינן מצטרפין חמשה
לפני הגרן וחמשה לאחר הגרן הרי אלו מצטרפין אם כ
בן למה נאמר שלש גרגות למעשר בהמה שער שלא ה
הגיע הגרן מוחר למכור ולשחוט הגיע הגרן לא ישחוט
ואם שחט פטור

כל זה מכוחר ומה מהמר פטור
כדי שלא תחשוב מחלה עליו קדושה ומינו מוקר לפודהו ומה מחינו
תהיה מחיוחו פחולה לפיכך דבר בפחיחה ולא דבר כמכירה כוחיל
ונחנה דבר מכוחר מקוח פטור

ח ביצד מעשרין כונסן לדיר ועושה
להן פתוח קטן בדי שלא יהיו שנים יכולין לצאת כאחת
ומונם בשבט אחד שנים שלשה ארבעה וחמשה ששה
שבעה שמנה תשעה והידצא עשרי סוקרו בסקירה
ואומר הרי זה מעשר לא סקרו בסקירה ולא מנם בש
בשבט או שמנם רבוצים או עומדי הרי אלו מעשרי
היה לו מאה ונטל עשרה עשרה ונטל אחד אין זה מעש
ר' יוסי בר יהודה אומר הרי זה מעשר קטן מן המנויי
לתוכן הרי אלו מטורין מן המעשרין לתובן כולן יראו
עד שיחאבו ויאבלו במוסך לבעלין

ליד מה מקום המוקף שמכניסין
כו הכלן ומכחך בשעת המעשר ולבהמים יהא מוקף כביין מ' קי"ס,
וכיונה כו ומיקלת מם יהוי לנבוב מרחם שקדין בלענ שדלת שנבוב
וכבר נחבאר בחוספתה מקום עתר המכיין הבהמות פחות מיל כ
בתוך ליד מכיחן ומן המעשרין בשעה הבחה כשמכיחין אותן עם

לחחרות ומיהיב לכהנים הכל לדיר בקבוחן ומה מיחוך יהאר לבעלים
הבשר מחר כך לחוך לה קטן מ' מן מחורין ומן שבחנו בשעת ניולחן
מן הדיר לחוך המלחים שבדיר מלה כמנו עדיין סדי מן פטורין הל מ
מלחין חייבין הל מה שבדיר מעשר לפי שכל מ' מקן ומפק לה הוי מ
מבני מלחנו חייב כמעשר לפי שלחנו כחכה סחי מעשי מ' לה מן הבולן
שבדיר מחייב כמעשר ומשוך בדיר כמו שכחבחי בחניעחך הל מ
סניקה לאו בבי עשרי ביבו ומה מחוך מן המעשרין הל מן הטלמי
סניו מעשרין לה קטן מקן מחי מ' לחוך שדיר שכלן יהיו עד שי
סיסחכו ויחכלו בחוחן לבעלים ויהיו מה מחוך ב
בחיקון מה מחוך משערין מלי משערין שדיר ואין הלכה כר' י
יוסי בר' יהודה

ם יצאו שנים באחת מהנה אותן שנים מנין אחד
חשיעי ועשרי מקולקלין יצאו חשיעי ועשרי באחת
חשיעי ועשרי מקולקלין קדם לחשיעי עשרי ולעשרי
חשיעי ולאחר עשר עשרי שלשתן מקודשין החשיעי
נאכל במומו והעשרי מעשר ואחד עשר קרב שלמים
ועושה חמורה דברי ר' מאיר אמר ר' יהודה ובי יש חמור
עושה חמורה אמרו משום ר' מאיר אלו היה חמורה לא
היה קרב י קרא לחשיעי עשרי ולעשרית
עשרי ולאחד עשר עשרי אין אחר עשר נקודש וה ה
הכלל כל שלא נעקר שם עשרי ממנו אין אחר עשר נ
מקודש

לחוך מהם יהיו שנים לפחוחים
מין הדיר מוכח חוחן כלן כ' כ' ויהיה חזוב מעשרי מעשר וכן לפי מ
מכלן נ' חוך ל' יהא מכלל העשרי מעשר ולה לה מכלן כ' כ' מלה
הכבים מיהו לפחוחים ר' ויהא הפלים ולחוך עליו מני לפי מהום י
יונה בפעם הבנים הדי חוך שולך ומוכה כן ויהיה חשיעי יב
ועשרי כחני מקולקלין לפי שיש לחוך עליו חשיעי חוך עשרי נב
על הלחוך לפי שבנים יהלו לחשובה ומה לחוך עליו עשרי חוך יל ל
וכבר כתב מהם לחוך על היה י' מקדשה הלה עליו ואין מהם יהא חשיעי
ועשרי כה נחוך עליהן עשרי הדי שניהן מקולקלין ושניו מקולקלין
אינן קדושין ויהיו נחכלין הלה עומדים עד שיפול בהן מוס ויחכלו ב
בימיהן לבעלי ודע מהם יהא חשיעי ועשרי יחד ונחוך עליהן חשיעי
חו לחוך עליהן עשרי חו מהם יהא העשרי ויהיו לחוך על שניהם כיחד
עשרי חו לחוך עליהן י' הדי הן כבל הדינים שהלו שניהן מקודשים
ויחכלו כימיהן לבעלים לפי שהוא לחוך בהלכה הזאת לעשרי ולה'
עשרי חין יה מקודש חינו הלה כזה לחר זה לפי שמחחר שקדש ה
העשרי על החמת עשרי שבפי עצמו לחר כך יהא היה ונקדשו עשרי
אינו מקדש י' חצי מלה כיבך מם עשרי ממנו לבבל מם יהא ב
סניהן בבת ל' שניהן מקודשים ומה שהוא לחוך עליו הוא שהוא
מם עשרי ממנו לחנויי יהא עשרי לבדו לפי שמחחר שיהא לבדו
לעפי מלה קדשו עשרי ונחזר ונקדש היה עשרי לה שקדש היה לפי
שעשרי מחלין שקדש עפי מלה קדשו ומפעם הוצפה יחבחר לך
סחינו מקדש בשעת המעשר מלה שהוא לפחוח לעשרי לפחוח ולחחריו
כיון שבחן דמיון לפי שכן בה בקבלה שבל מם קדש שהוא ומה ב
שלפניו חו היה ומה שלחחריו קדם שיהו קדוש ר' יוסי חוחר שהוא
מעשר ביבו ורין המחורים ל' ומחמת שהמורים מקדש ולפיכך חלק ב
נחוך וכיון שהוא חמורה שנפה חמורה כמו שיבחר בחמורה ודעת י
מחיר שהמורת מעשר מעשר מקדש ולפיכך לחוך לפי דעתו שלו היה
חמורה לה היה קדש וכל זה מם היה שהומה הזה בעל הבכורה מכל
מם עשה סדם שלה לקבלים לו מעשר בהמה ונוצה בפנם
דבר מהבדיים הללו מינו מקדש לחתו שנעשה
כו לפי שהיה נחוך לבעלים לה היבש
לך לחיישי וקבלה פר
יהודה בסיק ס
נחוך מינו עושה חמורה

מסכת ערבים

הבל מעריבין ונערבין נודדין ונדרים כהנים ולוים וישראל נשים ועבדים טומטום ו ואנדרוגינוס נודדין ונדרין ומעריבין אבל לא נערבין שאינו נערך אלא זכר ודאי ונקבה ודאית ב חרש שוטה וקטן נדרין ונערבין אבל לו נודרין ולא מעריבין מפני שאין בהם דעת פחות מבן חרש נדר אבל לא נער

הערך הוא מימר ערכי עלי או ערך פלוני עלי בשים לאותו פלוני ערך נכבד יותר שמתורים שקוראים מכן חרש ועד כן ס' שנים ערך הזכר ס' שקלים ושל נקבה ל' שקלים ומה' ועד כ' שנה ערך הזכר כ' שקלים וערך הנקבה י' שקלים ומכ' ועד ס' שנה ערך הזכר ס' שקלים וערך הנקבה ל' שקלים ומס' ומעלה עד סוף ימי הזקן הזכר נ' שקלים והנקבה ל' שקלים אלו הם הערכים שהזכרנו למעלה מן הכהנים ולמטן מן המעריכין ב בעבין הערך אלא לנכסי הנכסי ואפילו הוא מימר דמי עלי או דמי עלי הרי זה נותן מה שאומר אותו שמיר בחילו הוא עבד נחכר ב בשוק ואם אמר הסכל מעריכין אותו לפי שפרק אלא אמרינן לפרקו ואעפ"י שאמר דחוקה אינו כי יפלוג כלי כשיהא שוה פרוטה ואינו אלא כדי שיעלו ערכים ואם אמר גם כן בערכים ואפי' הוא מגורע או כתחכלו אחריו ואם אמר גם כן הכל כרגים ואפי' פחות מכן הרי כאומר הסכל ולתרגמו ממה שאמר כן ומהכל ת תעלה בכלל ומעריך ונידר כמו שכתבנו אע גם כן הכל נדרים ואפי' אמר אלא תחשב לה כאלו ישבו כו אותם תעלת ואמרו כהנים לוים כלי ם אלא תחשב מאיזן חייבין בערכין האחד ואיזן חייבין בשויו הכן שם עדיין אבן הרצפה תעריך בערכך אמר אלא אם כן נתן לו ערכו ואפי' הוא עני מופלג ואפי' הוא עשיר מופלג אינו נותן לו פחות משוויו של עבד כנעני שהוא שוה חמשים שקלים שנאמר ואם נקבה היתה ערכך שלשים שקל ואין ערכין פחות משוויו של עבד כנעני שהוא שוה חמשים שקלים ואין נותנין לו אלא כפי ערכו שנאמר ואם מן השישים ומעלה ערכך ונתן לכהן הרי זה נותן לו כפי ערכו שנאמר ונתן הכהן לפי אשר תשיג יד הנודר ואין נותנין לו יותר על כפי ערכו שנאמר כערכך הכהן יעריך ואין נותנין לו פחות משוויו שנאמר ונתן הכהן לפי אשר תשיג יד הנודר ואין נותנין לו יותר על כפי ערכו שנאמר כערכך הכהן יעריך ואין נותנין לו פחות משוויו שנאמר ונתן הכהן לפי אשר תשיג יד הנודר

ג הנכרי ר' מאיר אומר נערך אבל לא מעריך ר' יהודה אומר מעריך אבל לא נערך והוה טודי שנודרין ונדרין

לאחר רחמנא בתחלת פרשת ערכים דבר אל בני ישראל ה אלו ישראל ומה תלמוד לומר בני ישראל לרבות גרים ומה תלמוד לומר לרבות עבדים ושפחות כנכרי מה זה מיוחד שיש לו ערכו ומתחייבין עליו משום גזל ומשום מחוסר כפרה אף עבדים ושפחות כנכרי ר' מאיר אומר כאחר ת' יכול אף הוא יהא נערך ת"ל ונתן הכהן אין נערך אבל הוא מעריך ר' יהודה אומר מעריך אבל לא נערך והוה טודי שנודרין ונדרין

לאחר רחמנא בתחלת פרשת ערכים דבר אל בני ישראל ה אלו ישראל ומה תלמוד לומר בני ישראל לרבות גרים ומה תלמוד לומר לרבות עבדים ושפחות כנכרי מה זה מיוחד שיש לו ערכו ומתחייבין עליו משום גזל ומשום מחוסר כפרה אף עבדים ושפחות כנכרי ר' מאיר אומר נערך אבל לא מעריך ר' יהודה אומר מעריך אבל לא נערך והוה טודי שנודרין ונדרין

ד הנוסם והיוצא להרג לא נדר ולא נערך ר' חנניא בן עקביא אומר נערך מפני שרמזו קצובים אבל אינו נדר מפני שאין דמיו קצובין ר' יוסי א אומר נודר ומעריך ומקדיש ואם הזיק חייב בתשלומין

נוסם

ידוע והוא שקול בדינו כשעה שמיתה וזיכוה ליתרג ל' מיתה ר' מפני שעבי קמיטו תלוי בדינו כך אלא מתורים מיתה אותו לכל אם היה יכול לזיהרב במצות שלך מעריך ונערך לכרי כל אלעזר חזר שלך כדבריו ומתלקח ר' יוסי ותבוא קמיטו אם היה מזיק אר' יוסי אומר בנוסם בעבד מה מזיק לפי שמחזר עליו תדיר אף שמחזר עליו מזיק ת מחזיק אלא כרי אף אלוף שכתובה בתורה לא כתובה בתורה אטר רמיה ותיכוי גג גוכס מן היורדין והלכה קדבה קמיטו ושב זה לדעת שחזר אלוף על פה תיכוי נוכס מן היורדין וכבר ידעת שפסק הלכה כחנניא ולפי זה אם היה מזיק כדיבנו אם אלוף על פה גוכס מן היורדין ולפי זה אם

ה האשה שהיא יוצא להרג אין נותנין לה עד שתלד ישבה על המשבר מתינין לה עד שתלד האשה שנהרגה נהנין בשער בהמה שנהרג אסורה בהנאה

מם כר' אם אמקום שמכירין לאותם שתלד עליו וזה מיה שאומרו כאשה שהיא יוצא להרג אין נותנין לה עד שתלד ישבה על המשבר מתינין לה עד שתלד ר' יהודה אומר משום ר' מאיר אומר נערך אבל לא מעריך ר' יהודה אומר מעריך אבל לא נערך והוה טודי שנודרין ונדרין

פרק שני אין בערכין פחות מסלע ולא יתר על חמשים סלע בציר נותן סלע והעשיר אינו נותן כלום פחות מסלע והעשיר נותן חמשים סלע היה בידו חמש סלעים ר' מאיר אומר אינו נותן אלא א אחת וחכמים אומרים נותן את כולם ב אין בערכין פחות מסלע ולא יתר על חמשים סלע אין פ פחות בטוענה פחות משבעה ולא יתר על שבעה קשר א אין בנגעים פחות משבוע אחר ולא יתר על שלשה ש שבועות

כבר ידעת מדברי תנדר שנדול מכערכין כ' סלעים ופחות מכאן ג' סלעים זהו למי שיש מעות לתת לאותו ערך שנתחייב אבל אם היה עני זה שמעריך שפקדן ל' כפאמר מעיב ידי מפ' ואם אין יד הזה מעריך ונו' אבל אין מעריכין על פחות מכדי שיש לאדם בשוק ואפי' מ' סלעים ואם היה ערך מחייב בדול מכערכין והזה חמשים ומעיבה ידו מחר כך ס' סלעים אינו חייב לשלם כל שקר אבל אם נתן אדם נתן פחות מסלע אדי הזה כחילו לא נתן כלום והעיד בשקר עליו ולפיכך אם הפיגה ידו נותן הערך שהיה עליו משלם ולפי שפחות מ' סלעים כערכים אינו פוגר מיד כן רבה שתבא להעמיד לכם שתם על דעת חכמים שהם מורים נותן את כלם ואפי' הוא עני אין לו אולתם הזולל והזה חייב בהן גוזלן ת מותו ממנו לשיכך אחר מאין לערכין פחות מסלע ולא יתר על חמשי כרי שלא תחשוב שמי שאין ידו מגעת לכל הערך העשיר מעניו אלא מהזה מביא מקצת נוכסין ממנו סלע בלבד והוא שיך לכל מגורים ואין כל מם מידו מגעת בנוכסין מם עליו ערך דרך משל חמשים ואין כל כך כבעלי מטבעות ממנו חמשי לאחר כך שתחיל בעניים תרומין לנכסין זה ואחר אין פחות בטוענה וכו' ואלכם זו צריך להקדיש בם עקדים שבכר זכרנו קנתם בתוספת בית ושפחתן ושור יתבארו כל עקדים בתוספת כרם ושתא שמיע מם שצריך מכם במקום הזה והזה שהשנה בשתרע דם כרי היה טמאה ז' ימים ואין הפרש בין שראתה דם יום ל' לו ז' ימים שתקדה דם כלא עת כדתה ל' לאחר ז' ימים היה נקיה זבה ואם ראתה דם יום ל' לו ב' תקדה זבה קטנה לו טמאה יום כ כבר יום ואינה חייבת בקרבן זיבות, ואם ראתה ביומי זה לאחר זה תוך הזמן שהיו בין ראיה לראיה שהיו ראיותיה בתוך ל' יום הרי זו זבה גדולה וחייב בקרבן זיבות והזמן הזה בין ראיה לראיה נקרא תקדת זבה גדולה וחייב בקרבן זיבות והזמן הזה בין ראיה לראיה נקרא לבדיקת למיעוטי הזה יש יום והזה קבלה והזה מם שלא יהיו יום שבין ראיה לראיה לבדיקת למעה מטיני לפיכך כל דם שהמצא רואה כל הזה כל זה ימים שהקבעה לה ונמצא והזה עת כדתה הזה דם כרי והכל כיום יב ומם שלאחריו הזה דם כרם שהזה זמן כרי כל ונמצא שהיו הבא התבאר שמתחלת יום ראשון מן הבדיקת עד הבדיקת שבי ז' ימים לא פחות מיכן והרי זה עקר ת' נזכר מעתו ונמצא שהיה בכל ימים שבין בדיקה לבדיקה בם שהיו זבה גדולה אם לא שהיו מביאה קרבן זיבות והינו בשכל נעקר לאחר שהאמנו מטומקים בעת כדתה כל זמן שעמדה לאחר שהאמנו שהיו ראיותיה הרי היו מונחים ל לבעלה ולפי שעבר בתרומים שהיו זבה הבא שעמדה ז' ימים כ ביום ונמצא שהיו ראיותיה הזה דם כרם שהזה זמן כרי ל' ונמצא ו שהם הזה שהיו ראיותיה בו ביום עת כדתה הזה דם כרי היה דם כרי אף כ בלא עת כדתה ראתה דם והזה דם זיבות הרי זו מטמא זמן הם שהיתה בפי שבוי מספר ימים שראתה בהן דם והזה מלמד שהיו מחלקות בבדיקתה בשהיה ראיותיה ביום ל' ראתה דם בלבד אלו מחמרי שהיה הזה תחלת דם כרה ובאחר עליה מן התקופה היה בין כרם לבדם כמו שהחזרנו יז' ימים ז' ימים מתחלת הבדם ויז' ימים מבין כרם לבדם

הרי שהשם הזולת שתתה יום יז'

משם ר' יוחנן אמר ר' חנינא משום ר' יוסי בן זמרא לעולם אל יתפלל אדם אלא בבית הכנסת שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' חנינא אומר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין ערבית אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין מנחה אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין שחרית אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין מוסף אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין נעילה אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין ערבית אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין מנחה אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין שחרית אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין מוסף אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין נעילה אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין ערבית אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין מנחה אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין שחרית אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין מוסף אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין ר' יוחנן אמר משום ר' יוסי בן זמרא מנין שאין מתפללין נעילה אלא בזמן שהציבור מתפללין שנאמר ואני תפלתי לך ה' עת רצון אימתי עת שהציבור מתפללין

ג

אין פוחתין מארבעה חרשים המעוברין בשנה ולא נראה יתר על שמנה שתי הלחם נאכלת אין פחות משנים ולא יתר על שלשה לחם הפנים נאכל אין פחות משישה ולא יתר על אחד עשר קטן נמול אין פחות משמנה ולא יתר על שנים עשר

יזעיר שהרי הקטן הלכה וכן יזעיר מסכת סופרים ובפחות עושין חרשים כפה ומקשה מעות פחות חמים מעט מלא כמשנה ובפחות עושין חרשים כפה מ מל' ים ונקוב הקרקע מעובר וכן בם כן מלא וחדם כג' יום ונקוב קבר חסר על פחות קטנה ר' חדשים חסרים ון חדשים מעוברים יקיש מם מספר ימי אותן מכם ספר יום ויספר כידינו מסכת הלכה אותן הם משנת ומפני קבון הלו המותרות הנו נריכין להוסיף בקצת הפעמים יום מי ימים עד ביקיו כאותה מכם ת' חדשים מעוברין ולפעמים יקיו יהיו המותרות מיעטו כידינו פחות מהימים מהספרו ותהיה כמה ל לחסר הקטנה הכתה מקבר עד ביקיו כה חסרים יותר מספרה וזו ביקיו כפחות בפחות על כל אותן ספרות ולא על טעם מניינם לפי שהעבין

מזה ממ"ש יבוא חבור כפני עצמו וכבר חבר אותיבו כספרי כזה ון השבין וזולתן כמין הזה אלא מלין כיבו וכין שהכותי מחברו במזרח בעבייכי שעבור לומייא כפום נל וכבר כתבתי זנטעי אותן הוא החבור ון מה שהוא מפסיק לכל זכרנו כבאן כדי שהיה כבר מושע כפי נ: כוונת החבור ומה שאחר לא נדחק כאחרון כתלמוי שעבייכו אלא נרל' לבן כפי העקרים שביניהן שרלי לחיות משוברים וקבן יותר מה' ון תרשים ומפי הלחם ולחם שפניס כבר בינהנו זה בינו ממכחות וקטן כמול כתבתי גם כן בינו מסכת

ד

אין פוחתין מעשרים ואחת תקיעה במקדש ולא מוסיפין על ארבעים ושמונה משני נבלין ולא מוסיפי על ששה משני חלילין ולא מוסיפין על שמנה עשר ובשנים עשר יום בשנה התחיל מכה לפני המובח בשחיטת פסח ראשון בשחיטה פסח שני ובזיכה טוב ראשון של פסח וביום טוב של עצרת ובשמנת ימי החג ולא היה מכה כאבוב של נחש אלא באבוב של קנה מפני שקולו ערב ולא היה מחליק אלא באבוב יחידי מפני שהוא מחליק יפה

נכל כלי כדיממת כמה ים לו יתרינו ומכבין בו וחלול הוא כלי מפורסם לכל וכל נקרא בעברי מזמרי ומכוב הוא קנה של חליל כל מקנה הדק מכדיתנו ומכוב של קנה הוא הקנה הקטן מכדילם מחליל ומכוב יחידי כל ים לו נקב ון מחליק הוא הזמר ממזמר המזמר מעין הבנין הקטר קול ניתחיל המנגנין לומר מכבנין בנין הנכל נקרא בעברי של מנגיה בן פרשנו לכנ' תמיד מכל מה שיעלה בידינו מן הלמוד של מכוב וה ליל דבר ון וזין החליל הכותב בכתן הוא חליל של קידן מדחה את מסכת מכל חליל של בית המנוחה מינו הוא לה מסכת ולה יש כמו מכחלינו בשם מר מכה

ה

ועברי הבהנים היו דברי ר' מאיר ר' יוסי אומר משפחות בית הפגרי ובית צפririה ומאמאום היו משוערין לבהנה ר' חנניא בין אנטיגנוס אומר ולוים היו

ר' מניר מתיר לנין עברים לפי שהוא אומר מין משלין מן הדיכן לה ליחיבו ולה למעבדי ר' יוסי אומר לה יהיו עברים לפי שמשלין מן הדיכן ליחזקי ר' חבילו אומר משלין נרוכן למעבדית ולביכך לה יהיו חלה לוים ומכל מקיבו מסקיר מין אומר אותן חלה לוים ון מחלוק חלה כיוכנים על הסיני לפי עשרן סיכה כפה ומאר ויחזק כלני ומרית כפום ה חלדין מיחזק מרית שהוא כפום ה' הני מאמר זו סיכה ומלכה כר יוסי

ו

אין נוחתי משש טלאי המכוקרין בלשכת חלאי בדי לשבות ושבע ימים טובים של ראש השנה ומוסיפין עד לעולם משתי הצורות ומוסיפין עד לעולם מתשעה בנורו ומוסיפין עד לעולם והצלצל לבד

המעכם מזוזת סיה לכן כג כבידעתו מהתימי נריך סיפה מוכן קדם מהיטתו ר' ימים ולמדנו זה מפסח מכרים ט פסיקתה מעיכתו מכעשור ונפחיטתו כיה לפי שכ כפסח במועדו ומאמ כתיתיר תעמידו לקדי לי במועדו וכי מכוקדי לל מכוקדו מותן ופפ נעפשאר כימיון להכיה מותן לפחיטה ומה מאמר כדי לפסח ולימים טובים יהן דעתו לומר ג' מלאי נריך לפסח ולפני ימים טובים לפי שי מיתה מכהן נריך כחלו חב' ימים מכל ל' מהן מלאין מהיו מוכנין קו קודם עת הנוך כל ימי הפסח כדי שחר שמוחתין מהן מפת וכ' ימים טו טובים מהן ג' ימים קדי הכפלה מימי הפסח ד' ימים והוא ענין מס מלמדנו הימנה כשלמה נקנו

ז

אין פוחתין מששים לוים עומדין על הדוכן ומוסיפין עד לעולם אין קטן נבנס לעזרה ולעבודה אלא כשעה שהלוים עומדים בשיר לא היו אומרים בנבל ובנור אלא בפה כדי ליתן חבל בנעימה

ר' אלעזר בן יעקב אומר אין עולין למנין ואין עומדין
על הדוכן אלא באריז היו עומדים וראשיהן מבין רגלי
הלוים ושעירי הלויים היו נקראין

כלי שיר. כמנר"ט כבורות ונסכי
נכלים ונלבל ואי אפשר להיות פחות מהן. ודע שפחתנורות מעכבין
על מכיפים עד קב לא יותר מולתן מן התנורות פחות עד לשולש
מן לחם קצב ונכבל וכבור מילא סיתרים ומשתים כמני המיקדים
לחם מעט ולחם סרבה וכבר למדנו מעקר הפיוט כפה ותבל בכעיסם
ל' להגעים הקול ולמשוך אותו אמר כך אמר ר' אליעזר בן יעקב מ
פהלוויים פעיר עלי פכלים ואין לומרין כפה מין שולין מתכיין יכ'
לויים מלין עומדין עם לויים על הדוכן אלא כארץ היו עומדין ולמה'
מכין רגלי הלויים ושעירי הלויים היו נקרי' בגזר מן נער דבוקי לומר
פזיון מפשרין להן ומנטערי מותן לפי שנוהגין כליקט קיץ מפתיר יפי'
כעיומית פיר הלויים פסין לומר פירה כפה ומה פאמר מין קטן רפוי
לומר פבתחלת פכנסו לעבודה לא יתחיל אלא כמשת פלכלויים מומ'
פיוק

פרק שלישי — יש בערבין להקל ולהחמיר בשרה

אחוו להקל ולהחמיר בשור השוער
שהמית את העבר להקל ולהחמיר כ. יש בערבין
להקל ולהחמיר כיצר אחד שהעריך את הנאה שבישראל
ואת הבעור שבישראל נותן חמשים סלע ואם אמר הרי
דמיו עלי נותן את שווהו

ענין להקל ולהחמיר כפהן מוח פלפמים
נותן לדם יותר ממה פהוא חייב אין פיה מפתכל לשרך ה
הדבר שמדיר כו על עצמו אי לשרך המעשה פעשה אבל עכיניס הם
פפשקה כהן התולה נאינו מפור לשרך וכעור יריע והוא הכעור כ
בצורתו ונחה הכלה כגוריתו ונכתבון לא קבילו פכערכין ולפי' לומר
רחמנא חתן יש פלש

ג — בשרה אחוה להקל ולהחמיר

כיצר אחד המקריש בהולת המחוו ואחד המקריש בפ
בפרדסות סכסטי נותן כורע הומר שעוריס המשים
שקל בסף ובשרה מקנה נותן את שוויו ר' אליעזר אומר
אחד שרה אחוה ואחד שרה מקנה מה בין שרה אחוה
לשרה מקנה אלא שבשרה אחוה נותן חומש ומקנה אינו נותן חומש

לומר רחפנת על פאחוזה ונאין פלרן פסיק
ירועה כידו ולחם מפרש לחזוקו יקדיש לחם לפ' נבו' כין פסיקה לאחרן
הזאת מעוכחת פכאחרן יפרוקל מן רעה פכאחרן יפרוקל. ויש לך לדעת
שמי פמקדש פרש מכח לילנו' מפרש לחזוק מחפכין הפילנו כפיוויין
ומודדים קורמה ומעריכין זרע חומר פעוריס כחומשים פקל כסף
וכפרש מקנה חמר ולחם לת פרש מקנתו לאבר לח מפרש לחזוקו יקדיש
לה' ולחפב לו יכפין לת מכסת הערכך ומכפ' הן דמי והן מה פלוה מין
מכסת הלה דמיס וכן הוא לומר ונקדישת מכפ לפ' ור' אלעזר אומר פ
הילול ובאחר כפרש לחזוק ולחפב ולפרש מקנה ולחפב כדון מתן כנפ
פרש מקנה כפרש לחזוק לכרם ואינו חייב בו כפרש מקנה וכפ' ידעת
לחייב הוא כור וכפור ל' לחם וכבר כחרנו פעור הפלח כמנחות ו
וזולתו ומה פאמר זרע חומר פעוריס ל' מקנה לזריעה פהוא ל' לחם
מעשרים ואוח גדול יותר מזריעת ל' לחם על חמשים ואין הלבנה כר פ
הלעזר

ד — ובשור המוער שהמית את העבר להקל ולהחמיר

כיצר אחד שהמית את הנאה שבעבדים ואת הבאור
שבעבדים נותן שלשים סלע המית בן חורין נותן את
שוויו חבל בוה ובוה משלם נוק שלם

ככר פתבאר בקמץ פסור מוער
פחרב לת הלדם פהוא מפלם לת הכסף והוא פלם נוק פלם לפי פ
פהוא מוער

ה — ובאונס ובטפתה להקל

ולהחמיר כיצר אחד שאנס ופתח את הגרולה שבבהונה
ואת הקטנה שבי שראל נותן חמשים סלע בברשת ובפנס
הבל לפי המביש והמתביש

כל זה מכומר ובבר למרמ
כפירושו כב' מכתובות

ו — ובמרציא שם רע להקל ולהחמיר

כיצר אחר שהוציא שם רע על נרולה שבבהונה ועל ק
קטנה שבישראל נותן מאה סלע נמצא האומר במיו יתר
מן העושה מעשה שכן מצינו שלא נתחם נור דין על א
אבותינו במדבר אלא על לשון הרע שנאמר וינסו אותי
זה עשר פעמים ולא שמעו בקולי

רומה של מי פפם חופה כלה
כתולים כמעשהו ל' לאדם ומפתה נותן חמשים כסף והמוציא שם לי
פחים כתולה נותן ק' לעולם והכניס דחים מחם פחמר יש. וינסו
אותי להודיעך פסיס להן ע"ג מת קדמת לבנין זיתיבלים ואומבי כן לא
כחתם אוד רינס למות במדבר אלא כמון לפון סרע נהוח מה פכחמ
וינסיא לכת פחרן

פרק רביעי — השג יד בנזיר והשג

בנזר והערכין נ
בנערך והערך בומן הערך השג יד בנזיר כיצר עני ש
שהעריך את העשיר נותן ערך עני ועשיר שהעריך את
העני נותן ערך עשיר

קשב יד בנזיר הוא מה פחמר ריחוקה על
פי לפר תשיב יד הנזיר ומה פחמר כיצר הוא כיחוי הענין הוא פנין נ
יקרה למעריך עזיר בכהן לפי פכן קדמו הכתוב לפי פהוא נזיר ולפי
והוא מכחר כל ענין ועבין מן הסלבה הזו לחר כך

ב — אבל בקרבנות

אינו כן הרי שאמר קרבנו של מצורע וה עלי אם היה
מצורע עני מביא קרבן עני עשיר מביא קרבן עשיר
ר' אום אום אני אף בערבין כן וכי מפני מה עני שהעריך
את העשיר נותן ערך עני שאין העשיר חייב בלום אב'
העשיר שאמר ערבי עלי ושמע העני ואמר מה שאמר
וה עלי נותן ערך עשיר היה עני והעשיר או עשיר וה
והעני נותן ערך עשיר ר' יהודה אומר אפי' עני והעשיר
חזר והעני נותן ערך עשיר

מין כין ר' וחכמים מחלקת אלא מבחר
לבו מיך יהיה הערך גם כן דומה נקדבן כמו שאחר ור' יהודה פאומר
שמי פשערין הקיל ונתחייב בערך כפוס זמן וכזמן שהוא עשיר
ועד פוסו וחכמי' אי' קונמל וקיס עבי כפעת הערך עד שיקח מך מתחלתו
פמוקן הערך שרי הוא נותן ערך עבי ובלבם כתבינים

ג — אבל בקרבנו

אינו בן אפילו אביו מת והניח לו ריבוא כפינתו נ
ובאו לו בריבואות אין להקרש בהן כלום

מה פאחר
לפי לחביו מת ל' פאם היה לבין מוכח לאמת ואי אפשר לחיות ויו
ויורפמתנו נכסים לבל היה עבי כאותו פורק מבחייב כקדבן שרי
זה יביא קדבן עבי ואין אחר מהבינו לרפותו פכפבים ומה שלומר פ
הקיבה מין דעתו פיהיה כתובה מיבי מחוירות פאם בן שרי עשיר נקד
הלה פהיה טשנה מוסברת כרבותות שרי הוא בחסר עבי ער פהבינ
הסבינה לפי פהוא מוסברות חיבה מפקלת הלה בסוף ואין לחו זומנים
עלין עבי' מחת סיוחו בעל סביב לפי פאין כיוון מחיה שלו זומנים

ה

השנים כגון כיצד ילד שהעריך את הזקן נותן ערך זקן
וזקן שהעריך את הילד נותן ערך ילד ז ושרכים
בנערך כיצד איש שהעריך את האשה נותן ערך אשה ו
ואשה שהעריך את האיש נותנת ערך איש ז
והעני כומן הערך כיצד העריבו פחות מבן חמש ושש
יותר על בן חמש פחות מבן עשרים ועשה יותר על בן
עשרים נותן בומן הערך ח יום שלשים כלמטה
ממנו שנת חמש ושנת עשרים כלמטה ממנה שנאמר ו
ואם מבן ששים שנה ומעלה אם זכר הרי אנו למדין זכר
בכולם משנת ששים מה שנת ששים כלמטה ממנה אף
שנת חמש ושנת עשרים כלמטה ממנה ט הין אם
עשה שנת ששים כלמטה ממנה להחמיר נעשה שנת ח
חמש ושנת עשרים כלמטה ממנה להקל תלמוד לומר
שנה שנה לגזירה שוה מה שנה אמורה משנת ששים
כלמטה ממנה אף שנה האמורה משנת חמשה ושנים
עשרים כלמטה ממנה בין להקל בין להחמיר ר
אלעזר אומר ער שיהיו יתירות על השנים הרש ויו אחד

מן מכתוב כתורה יתבאר לך כל זה
וכבר זכרנו מזה כתחלת המסכתא פערך בן ס פחות מבן ב וערך
בן ב פחות מערך בן ס וערך מי שעבר ס פחות ערך ממי שלא הגיע
לשנים ועליך כשתלמד תומר שמנת ס כלמטה ממנה הרי זה מנוסף
בערך לפי שהוא הקלים ושנינו זה יתבאר לך כשתגיעין מה שזכרנו
בתחלת המסכתא ול אלעזר אומר כתורה כשנת שנים ומעלה ובחמר
כמדין כשור מבן שנה ומעלה כמו שהוא שם חרם ויו ל שכתוב ביוסף
אחר חייב בשדין בלי כסף לרבי יהודה כשור שכתבתי בשמיני מכ
מכבויות כן מעלה שכתוב בשנת שנים עד שיוסיף על שנים חרם מ
ויו ל שלמד שנת ס ושנת ב בגזרה שוה משנה כמו שעשה תק נתן הכסף
פר ראלעזר

מרק חמשי האומ משקלי עלי נותן משקלו אם
כסף כסף אם זהב והב משקל בתי עלי ועלתה לירושלם
של ירמטיה שאמרה משקל בתי עלי ועלתה לירושלם ר יהודה או
ושקלוה ונחנה משקלה והב משקל ירי עלי ר יהודה או
משלא חבית מים ומכניסה ער מרפקו ושוקל בשר חמור
וגידין ועצמות ונותן לתוכה ער שתתמלא אמר ר יוסי ו
וכי היאך איפשר לכוין בשר בגד בשר ועצמות בגד
עצמות אלא שמין את היד כמה היה ראויה לשקול

כ מה שם כמאמר הזה קונה מעת
ומתן כריבי מי שאמר משקלי עלי וכיון שלוי זה מין יכיה ובילחי כי מה
שאמר משקלי עלי פחם ולא פירות משקלו שלוי זה רכר ואחר שהחסיר
יתן כפי מה שפי הם כסף כסף ולא זהב וכשלוי מפרש שלא מ
משקלי עלי פחם הרי אלו דומין עכין החדש שהוא עשיר גדול
ומשולדם הרי זה לא כתכוין שלא לערך ולפיכך נוטלין מחכו משקלו
מן המעולה שכמתנות ול הזהב והכיח רמיה על זה שאחר שלא ירמטי
שם לא היה משולדם כעשר מיטלין משקלו ממה שהביאו חכמי לוחו
המקום לשקול לוחו ואפי מהפירות שבכל לוחן המקום שבגד
ביהת ולמכור לוחו בשקל כשהגיע בזמן לפי שמאחר שלין לכו יודעין
לו שמר נותן פחות שכמשקליש כמקום ההוא ומרשם ירוע חכמי
מזיר ולפי היה עי פרק חזרינן שכל השקר מה שזכרתי לך בבבלי ונזי
מה שאמר בבבלי הלך אחר לשון בני אדם יהיו קונין ליד ולגזרוע יד ול
ולעיט שכנים ידו עד שרשקו כמים ואפי כלי כסף שבכלו לפי שמונח

ויקן מי שנה מקום היד והזרוע אחר מיעוט יד ויקן החוכית ותמצא. הם
מסדים ונתן ישול כשר ושבמו כיצד מזכר ניתן לתוך החוכית עד שבפני
הפים ומתלאי הכלי כמות שהיה קודם שיכנים ידו כמים ונאחב שוקל
הכשר שהוא וקן שבמו שקבחכיף והוא משקל ירו ולפי היה הכפוי
דומה לכשר כמין וכפעור וכן העבמוק והלכה פר ועשו ונתן הרואי
לך לעשות כי מה שאמר שאומר קומתי עלי נותן מריבית שלוני נכפף
מכח קומתו נותן מריבית הכשף. ויהא שהריבית שהוא מין המין מפירות
נתם שאמר שהם חומדים ממונו כמו שכתבתי בהלכה הזאת

ב דמי ידי עלי שמין אותו
כמה הוא שוה בידו ובמה הוא שוה בלא יד וה האומר ב
בנדרים מבערכין ואומר בערכין מבנדרי ביצד האומר
ערכי עלי ומת יתנו היורשין דמי עלי ומת לא יתנו הי
היורשין שאין דמים למתים ג ערך ידי וערך
רגלי עלי לא אמר בלום ערך ראשי ועך בנדרי עלי נותן
ער כלו וה הכלל דבר שהנשם תלוי בו נותן ערך כולו

לומדים זהו שאומדים כמה קונה מה
זה כמו שקונה עכשיו וכמה יקנה מלון היכה ירו זו על ידו כגון שאומרו
ונייר בו לעצמו החלק הזה ונתתי כמה יש בין שני הערכין ונותן לפני
מי שאמר ערך ידי עלי תלון חייב כלום שלא נתן הקצה ערך לחיבריכו
שלא לכל גוף שהי נותן שאומר שכבדין יותר מכשדיין ומה שאמר
יתנו היורשים ערכו על מנת שעמד כבר בדין לפי שתלון חייב בערך
שלא תחר שיעמוד לפני הכהן כמו שאמר בתחלת ומתלון לפני כהן
לפני כבדי. לפי שאמר בדין נותן קונים שמשערין דמיון לא יתנו ק
היורשים לפי שהשדך דמיון קנוכין וקנוכר לון דמיון קנוכין ומה שאמר
זה שכלל לכלול כל חבר שלי לשבר לאדם לקנייס שם כטל ממכו ב
כשאומר ערכו עלי נותן ערך כלו

ד הצי ערכי עלי נותן חצי ערכו
ערך חציו עלי נותן ערך כלו חצי דמי עלי נותן חצי דם
דמיו דמי חציו עלי נותן דמי כולו וה הכל לדבר שה
שהנשמה תלויה בו נותן ערך כלו

ידוע הוא שלי לשבר לאדם להתקיי
שם כטל חציו לשדיך לאומר ערך חציו נותן ערך כלו חו ימי כלו ומה ש
ש אומר זה שכלל לכלול כל חבר שלי לשבר לאדם להתקיים שם כטל מ
מקדיש כשאומר על שכבי שהיה ערך חציו עלי חו דינו חציו עלי חיי
כשלו כגון מי שאומר ערך חצי לבי עלי חו ערך חצי כגדי עלי זה
חייב דמי כלו

ה האומר ערכו של פלוני עלי מת הנדר והנדר
יתנו היורשי דמיו של פלוני עלי מת הנדר יתנו היורשין
מת הנדר לא יתנו היורשין שאין דמים למתים

כל זה מכואר לאחר
פעמיד כדין ומת קודם שיפקקו דמי הכידך כמו שזכרנו פירושו

ו שור וה עולה ובי וה
קדבן מת השור או נפל הבית אינו חייב לשלם דמי שור
זה עלי עולה או דמי בית זה עלי קדבן מת השור או נפל
הבית חייב לשלם

הענין הזה מכואר מלכו ולא אחת חלק בדי שלא
הזמים שלא מת הסוער שלוני חייב כלום לפי שאין דמים למתים לפ
לפיכך קודיעך שמשערין כמה קום שהיה כשהוא מת שיין הבו לומדי
שין דמים למתים שלא כשיין מדם כלבד

חייבי ערבים ממשבנין
אותן חייבי חטאות ואשמות אין ממשבנין אותן החייבי
עולות ושלמים אין ממשבנין אותן אף על פי שאין מ
מחבפר לו עד שיהרצה שנאמר לרצונו כופין אותו ער
שיאמר רוצה אני וכן אתה אומר בגטי נשי כופין אותו
ער שיאמר רוצה אני

השנים כנדר כיצד ילד שהעריך את הזקן נותן ערך זקן
וזקן שהעריך את הילד נותן ערך ילד ו וערכים
בנערך כיצד איש שהעריך את האשה נותן ערך אשה ו
ואשה שהעריך את האיש נותנת ערך איש ז
והעני כומן הערך כיצד העריכו פחות מבן חמש ועשר
יותר על בן חמש פחות מבן עשרים ועשה יותר על כן
עשרים נותן כזמן הערך ח יום שלשים כלמטה
ממנו שנת חמש ושנת עשרים כלמטה ממנה שנאמר ו
ואם מבן ששים שנה ומעלה אם זכר הרי אנו למדין בכ
כלום משנת ששים מה שנת ששים כלמטה ממנה אף
שנת חמש ושנת עשרים כלמטה ממנה ט הין אם
עשה שנת ששים כלמטה ממנה להחטיר נעשה שנת ח
חמש ושנת עשרים כלמטה ממנה להקל תלמוד לומר
שנה שנה לגוירה שוה מה שנה אמורה כשנת ששים
כלמטה ממנה אף שנה האמורה משנת חמשה ושנים
עשרים כלמטה ממנה בין להקל בין להחמיר י
אלעז אומר ער שיהיו יתירות על השנים הרש ויו אחד

מן הכתוב כתורה יתבאר לך כל זה
וכבר זכרנו אותו בתחלת המסכתא פערך כן פחות מכן ב ועריך
כן כ פחות מערך כן ם וערך מי שעבר ם פחות ערך ממי שלא הגיע
לשתים ולפיכך כשחלו אותו ב כלמטה ממנה הרי זה מוסיף
בערך לפי שסוף הקליס ויעבירן כזה יתבאר לך בשתעברין מה שזכרנו
בתחלת המסכתא וי שלשה אומר אומר כחמש כשנת שתים ומעלה וכחמר
כשלין כבר מבן חמש ומעלה כמו שהוא שם חמש וי ש שכחתם ויום
אחד חייב כשלין כלי פשק לדברי הכל כמו שכתבתי כמתני
מכסורית בן מעלה שכחתו בשנת שתים עד שיוסיף על שתים חמש ת
וי ש ולמד שנת ם ושנת כ מעברת כבנם כמו שעשה הקן נתן לכם

כל שלשה

פרק חמשי האומ משקלי עלי נותן משקלו אם
כסף כסף אם והב והב מעשה באמה
של ירמטיה שאמרה משקל בתי עלי ועלתה לירושלם
ושקלוה ונתנה משקלה והב משקל ירי עלי ר יהודה או
מעלא חבית מים ומבניסה ער מרפקו ושוקל בשר חמור
ובידין ועצמות ונותן לתוכה ער שתתמלא אמר ר יוסי ו
ובי היאך אי פשר לכוין בשר בנגד בשר ועצמות בנגד
עצמות אלא שמין את היד בטה היה ראויה לשקול

כל מה שים כמאמר הזה קוה מעלה
ויותן כירי מי שאמר משקלי עלי וכיון שאמר זה הין יכים ובירר כי מה
שחייב משקלי עלי פחם ולא פירש משקלו מהי זה דבר ואחר שהתפיר
יתן כפי מה שפי שם כסף כסף וזה זהב וכשהיו מקרם שלא מ
משקלי עלי פחם הרי אמו דוחין עניין שהרש שהוא שם שעור נרול
שתורשם הרי זה לא יתכנן שלא לערך ולפיכך נוטלין ממנו משקלו
מן המעולה שכמיתכות של הזהב ויכול רשיה על זה שאחר שלי ירמיה
ואם לא היה משורשם כעופר כוטלין משקלו ממה שכתבו אכשי אותו
המקום לשקול אותו וחכי משפירות מריך שכפי אותן המקום שנדר
בזהה ולאחר אותו בשקל שכתוב כזהל לפי שאחר שהין אמו יודעין
לו שפי נותן פחות שכמשקלים שכמקום ההוא ומרפק ירמז שעבי
שחיה ורפי היה עד שרק הזרוע שאחר השקר מה שזכרתי לך שכדרי ונתן
פחיה שאחר שכדרי הלך אחר לשון בני אדם ויהיו קורין לזרוע יד ולא
ולפיכך שכיים ידו עד מרפקו במים ונאמר כלי שפק יפשכו לפי שאנו

ר"פ

פרק חמשי האומ משקלי עלי נותן משקלו אם
כסף כסף אם והב והב מעשה באמה
של ירמטיה שאמרה משקל בתי עלי ועלתה לירושלם
ושקלוה ונתנה משקלה והב משקל ירי עלי ר יהודה או
מעלא חבית מים ומבניסה ער מרפקו ושוקל בשר חמור
ובידין ועצמות ונותן לתוכה ער שתתמלא אמר ר יוסי ו
ובי היאך אי פשר לכוין בשר בנגד בשר ועצמות בנגד
עצמות אלא שמין את היד בטה היה ראויה לשקול

כל מה שים כמאמר הזה קוה מעלה
ויותן כירי מי שאמר משקלי עלי וכיון שאמר זה הין יכים ובירר כי מה
שחייב משקלי עלי פחם ולא פירש משקלו מהי זה דבר ואחר שהתפיר
יתן כפי מה שפי שם כסף כסף וזה זהב וכשהיו מקרם שלא מ
משקלי עלי פחם הרי אמו דוחין עניין שהרש שהוא שם שעור נרול
שתורשם הרי זה לא יתכנן שלא לערך ולפיכך נוטלין ממנו משקלו
מן המעולה שכמיתכות של הזהב ויכול רשיה על זה שאחר שלי ירמיה
ואם לא היה משורשם כעופר כוטלין משקלו ממה שכתבו אכשי אותו
המקום לשקול אותו וחכי משפירות מריך שכפי אותן המקום שנדר
בזהה ולאחר אותו בשקל שכתוב כזהל לפי שאחר שהין אמו יודעין
לו שפי נותן פחות שכמשקלים שכמקום ההוא ומרפק ירמז שעבי
שחיה ורפי היה עד שרק הזרוע שאחר השקר מה שזכרתי לך שכדרי ונתן
פחיה שאחר שכדרי הלך אחר לשון בני אדם ויהיו קורין לזרוע יד ולא
ולפיכך שכיים ידו עד מרפקו במים ונאמר כלי שפק יפשכו לפי שאנו

ב רמי ירי עלי שמין אותו
כמה הוא שוה בירו וכמה הוא שוה בלא יור זה הומר ב
בנדרים מבערכין והומר בערכין מבנדרי ביצד האומר
ערכי עלי ומת יתנו היורשין רמי עלי ומת לא יתנו רי
היורשין שאין רמים למתים ג ערך ירי וערך
רגלי עלי לא אמר כלום ערך ראשי וער כברי עלי נותן
ער כלו זה הכלל דבר שהנשם תלוי כו נותן ערך כולו

לאומרים זהו פחומרים כמה הוא פוס
זה כתוב שכתוב וכמה יהוה אילו היתה ירי זו של רבו כבו שאומרין
ומייר כי לעצמו החלק הזה ונאלי כיתה יש בין שבי הערכין ונותן לכל
מי שאמר ערך ירי עלי אילו חייב כלום שלא נתן הקנה ערך לחייבים
שלא לשל נוף שהי וזהו האומר שבנדרין יותר מכערכין ומה שאמר
יתנו היורשים שערכו על מנת שעמד כבר בדין לפי שחייבו כערך
שלא יחר שיעמוד לפני הקהל כמו שאמר רחמנא ה נמידין לפני כהן
לשכל כנדרי לפי עמד בדין ומת קודם שמעברין דמיו לא יתנו כי
היורשים לפי שהערך דמיו קבוצין וקבורד אין דמיו קבוצין ומה שאמר
זה שכשל לשכול כל שכר שלי לשעבר לאדם להקריב הם בטל ממנו ב
כשאמר ערכו עלי נותן ערך כלו

ד חצי ערכי עלי ניותן חצי ערכו
ערך חציי עלי נותן ערך כלו חצי דמי עלי ונותן חצי דמו
דמיו דמי חציי עלי נותן דמי כולו זה הכלל דבר שה
שהנשמה תלויה בו נותן ערך כלו

יכול כמה שלי לפשר לאדם להקריב
אם בטל חצי לפיכך אמר ערך חצי נותן ערך כלו אי דמי כלו ומה ת
ת אמר זה שכשל לשכול כל שכר שלי לפשר לאדם להקריב אם בטל מ
מקנתו כשאמר על שכבר קיים ערך חצי עלי אי דמי חצי עלי חיי
כשכלו כגו אי שאמר ערך חצי לבי שלי אי ערך חצי כברי עלי ברי זה
חייב דמי כלו

ה האומר ערכו של פלוני עלי מת הנודר והנדר
יתנו היורשי דמיו של פלוני עלי מת הנדר יתנו היורשין
מת הנדר לא יתנו היורשין שאין רמים למתים

כל זה מכואר לחי
שעמד בדין ומת קודם שיפסקו דמי הכידר כמו שזכרנו פירושו

ו שור זה עולה ובי זה
קרבן מת השור או נפל הבית אינו חייב לשלם דמי שור
זה עלי עולה או דמי בית זה עלי קרבן מת השור או נפל
הבית חייב לשלם

הענין הזה מכואר שאלו ולא אמינו שלא כדי שלא
היימים שאם מת השור שאינו חייב כלום לפי שאין דמים למתים לפ
לפיכך הודיעך שאמעברין כמה הוא שאם שאמרנו מת שאין הכו לומרי
אין דמים למתים שלא כמין אדם כלכד

חייבי ערכים ממשכנין
אותן חייבי חטאות ואשמות אין ממשכנין אותן החייבי
עולות ושלמים אין ממשכנין אותן אף על פי שאין מ
מחכפר לו עד שיתרצה שנאמר לרצונו בופין אותו ער
שיאמר רוצה אני וכן אתה אומר בנמי נשי כופין אותו
ער שיאמר רוצה אני

זה מלין לאו מיתסבין חייב חטאת ואשמת הוא ומביי מלין תשעתן
זיהיי להכיחם לפי מלין בהן כברה של מקדישי חטאם מכאן תשלום
מלמיס הוא ולין זה נוסב בכבן מלה כריכן לפי שים שם חטאי אברי לתברי
חטן ולין זה נוסב בכבן מלה כריכן לפי שים שם חטאי אברי לתברי
עליו והוא חטאת כיוצא לפי מחיבה מעבבת אותו מלמתית יין ומל נזמת
למקי כמו שבארנו בשבי מכוזירת ולין עליו חטי כאוכל חלב וכדומים
לו לכפרים ולפיכך מתעבבי עליהן בגון שולח מבולבל לפי מלה שלחת
לו עזרים עד שמקריב כל קרבנותיו ויהרי הוא מחטא ונעבוד להכפרת

פרק ששי

שום היתומים שלשים יום ושום
ההקדש ששים יום ומבריזין בבק

ובערב המקדיש נכסיו והיתה עליו כתובת אשה
ר אליעזר או כשינרשנה יריר הגאה ר יהושע אומר א
אינו צריך ביוצא בו אמר רבן שמעון בן גמליאל הערב
לאשת בתו והיה בעלה מנרשה יריר הגאה שמא
יעשו קנוניא על נכסיו של זה ויחויר את אשתו

כבר יקעת שמוס הוא
השמית ולמד מלה מים מקדיש על יתומים ומנטרינן כר למכרי כמו
מכיאר לן מקדיש מחר מלה מקנה מקדיש כמדיים מסי מנה מתו
שזכינו לן מוכרין לאו מקדישות על מוכרין שליהן במספר מי
יומים הנזכרים בכתי והערב מקן זמן קבוע כעבי לומנות כמו
במעוברות ויקין לותן יומים לנופים יום מחר יום וכן מכרין על כ
נכסי יתומים מלמים נמסים יום מבי ומחמץ ומבי מרי זה מעובח ויקין
הנאה ומוץ מה מלמרו לעבי כי חמיש ליומי דקברוה לא הון מלה
תמכיסל ימת כיון דמעבח מילתא טובא לפלה דמעני זכויך לפרוטי
בהכרוה המקום במכרין וכמה מוס מחמת לוזה רבר מוכרין לותן
לו מהוץ ימי קך ם וקח לותו על דעת שקוהו מיפרע דמרי כתוב מלי
חו כתובתה מלו לפי מחמת כך מוכרין נכסי יתומים ודע שמעקר
לידוע שעבל פין חנו ענינן הוא מלין בקדון לנכסי יתומים ולעתי ש
מלמרו יתמי דמלבי לילה דיקה ליזלו כתי מבקייהו מבל פסק מקלבה
לין בקדון לנכסי יתומים ולין מוכרין לותן מלה על פ מנ דכריס כ
בלה ד לכתובת מסק לפי פים בסס תשלה גדולה מפני שכל זמן
מלה תגבה מעלם נזוכת מנכסי יתומים כמו שכתבתי בית מכתובו
לו לחוב גבי פים עליהן בריבית ותקיף רבית מוכלת בכפסיהן לפיכך
מכירת קלקעותיהן כדי לפרוע לחוב הזה תעשלת להן לו כשבדעב כ
בלמת לחוב זה מתוכנין מקן במאר מבל מביקש כין שהולך מכיהן
בשעת מיתתו פים לפלוני מבגו לו שקיו כר שבר ממוקפו עד מיפרע
חוב ומת בבידיו חו שהיה לחוב ילוע ולא מגיע זמנו לפי ם
שם עקר בידינו חזקה לא עביד היכי דעדיע בגו זמניה ולבסוף נו כ
כ' לשבר על מ מלה הב' דכריס יעיידו להן מעוטרופוס עבם ו
ביכריס כמו מזברנו ומלקדקין ושמוע הוא מבזה הענין מפלוגי הזה
והוי לנלנו מבמאר לחוב הזה מ מע' מעבייכים מזברנו יקפדע כשל
לחוב כלה מבוענה ולה לחר קמת מיכה זה לפלוני מרי בר' עומדין על
פיו ולין נרוך מיעמידו מעוטרופוס וכן לם בחו עדי על בבסי יתומים
מקן גמל בידן לבהן עושים בזה בפי שדות מעדים ולין נרוך ל
להעמיד להן מעוטרופוס לפי ענין בעדים ועבם נרוך בבל מכירה הב
מבירה ובבר מתבאר בבתובות בר' מוכרין בלה מבירה נעשה כמי
שטעה בדבר מפבם וחזרו וכל מה שהוא במפבה הבא ליברע מבבסי
יתומים וכ' ולין בברעין מבבסי יתומים מלה מן מזיבורית וכ' מזה
מוקף על מפוריעין לחוב מבבסי יתומי לה קעמידו דבריהן בתלמו
מלה בבתי בת מפם מו בעל חוב גבי מקבל עליו לדון בריבי ים ויש לו
רבית כמו שחמרנו ובמקחייב מודע וחחזק מצלי ושמתבאר לי בבוף
מבירה ולפי חומר מיהא חמית שבל המחזר מזה בחמר על עקר זה
והוא שבעל חוב לה יבבה מלה מן הקרקע וקרקע יתומים הוא לתן
בזקקין לו בל עקר שם על פי שעבידי מזברנו מבל שמעבלבלין חומי ל
נתבחר שמעבלבלין ומעעבר לבעל חוב בדי זה בשבעבוטל חוב
ון שמעבלבלי ולתן נרוך בזה בבריזה לפי שבבר נתבחר בגמר בתובות
מם שחמרו מלה קולדים מתן מבריזין עליהן שעבדים וקעבדו

ומשעבלבלין עבדים ישמעו ויבדחו שעבדו ומעבלבלין שום יעבבו ולחמת
עוד מעבל בלי שעל יתומים שתין מתן ומוכרים חותן לחלפי חובל מי
חשם מלה יעמידו עליהן לשוטרשום לדון בעל שם מתוכבעיחוב ולבב
כל המקדים מחלו ושמח על עיקם שתין כהן שקק ולה שקוק ם שם
תבוכה ומחזור לקטלים שי שהלבה מחת קיטוניית היה תיבולה שם
ושכמים שתהה ן התובע והבתבע לחבר מתוך שתיבו שבאו וחבל
מוחים שבוב מרע לידו שמח קיטוניית על שקדים מפני שקוק מפני
למוך ותין לרם מוטח ולה לו ותין חוקק שהבריח יעמד קיטוניית של ם
שקדים ומחלקת ר' אלעזר ור' יהושע חוה אר' אלעזר חומר תין שהלק
כשקדים ומחזל והקדים לידו חוזר לעולם ומי היה שקדם בטוענת שכל
דעת לם כמו שבתבאר שה מבזירין ור' יהושע חומר לעניים יפחל
לחבה על שקדם כמו שיפחל על הבדל לפי שלשבר עיקדים בטענת ן
ולידו שקדם כבם ולפיכך לחמר ר' אלעזר לפי עקר דעתו חוק שניהם
ירידי שבחה כדי שלה יהוב לבחתה ותחה תחכולה לידול בכסי יתקדם
שתין לו דרך לידול שבכסים הללו שלח בעבין זה ור' יהושע חומר לפי עקר
דע ן גם כן שליהו צריך לתתבולה זו לפי שהוח יכול שיפחל ן תבס ן
ויחזירו לה בבסיו ויהוה ל לכול לעשות ולידו עושה רק ברם לתן מה
תעריכין לותן שיהיו שבח וחלבח כר יהושע חומר ר' יוחנן ם
בן ג' שלחל בבר פרשנו לותן בסוף כתובות

ב

המקדיש נכסיו והיתה
עליו כתובת אשה ובעל חוב אין האשה יכולה ליגבות
כתובתה מן ההקדש ולא בעל חוב את חובו אלא הפור
פורה על מנת ליתן לאשה כתובת ולבעל חוב את חובו
הקדיש תשעים מנה והיה חובו מאה מנה מוסי עוד דינ
ופורה בו את הנכסים הללו על מנת ליתן לאשו בת
כתובתה ולבעל חוב את חבו

לחמי לי שמהיבר שהקדיש שום כ
ויחוב ק נרוך הפורים להוסיף כל שהוא של שיעור מניו ולפי דיבר
עך שיהם חומר דר' מבל הקרקע זהה מריבי נותן בו להקדש בתים על
שנת שתברעבעל חוב ב ום בת מלה יחמיר הקדש יוכל ם פריון
ולין חומר הוחל וקדש לחוב לין זה יכול לקדישים ולה יחול הקדש מעבד
הקרקע זהה לפי שהקדש בו פקשק שחרוב חמין וקדש מפקדש מפקדין
מידי שעבוד ולה היה החוב בשל חמת שעה הרב שקדישים ולין שולי
לותן בתבלי בשום פנים מלה מפקשין החוב מעל הקרקע ולזו שם שת
שחמר בת מוד ער מחנה לינו פרק

ג

אף על פי שאמרו חייבי
ערבין משלשבין אותן נותנין לו מזון שלשים יום וכסות
שנים עשר חדש ומטה טוצעת וסנדלין ותפילין לו אבל
לא לאשתו ולא לבנו אם היהאומן נותני לו שני כלי
אומנות מבל מין ומין חרש נותנין לו שני מעצרין ושתי
מגרות ר אליעזר או אם היה אכר נותנין לו את צמדו חמר
נותנין לו את חמורו

בבת זה חוא שלא שחמר לחמבת ולא שך חוא מ
מעיבבך חומרין לותו בך ולא שך חוא ולין לו מלה בבר שבך על עבמו
תן לו מעיבבך ומעבד יריע ומברים מעור ולין לבבה בר חביאור לפי ם
שלמו בבסים תן לא בלים לל הבקר ולחמור

ד

היה לו מין אחד מרובה
ומין אחד ממועט אין אומ לו נמבור מן המרובה וליקח
לו מן המועט אלא נותנים לו שני מינין מן המרובה ובל
שיש לו מן המבועט המקדיש את נכסיו מעלין לו את
תפיליו

ים לבן לחמר מהוא יבול למחול מלחרי בלים ולבסי ים לו חיזמין חזה
בלים מוענין עבדיו ולפי מבתבריס שתין לו מלין לו שום בר
ולפיבך מוכרין מן הבלים שהן מרובין ומשלמים לן בפי ברבו מהזמין
חזה מן הבלים שחין לו בדי שהוא הוזיעבו שלין שניו ן

ת אחר המקדיש את נכסיו ואחר המעריך את עצמו אין לו לא בכסות אשתו ולא בכסו בנו ולא בצבע שצבען לשמן ולא בסנדלים הרשים שלקחן לשמן אף על פי שאמרו עבדים נמכרים בכסותן לשבח שאם תלקה לו בסות בשלשים ויגר משביח הוא סנת וכן פרה אם ממתינן אותה לאטלם משבחת וזיא וכן מרגלית אם מעלין אותה לכרך משבחת היא אין להקדש אלא מקומו ושעורו

תמיד ירחמכה

וכתן אין מקריבין ביום הקדוש כלא תימאי ונתמי קדים לה ר' כל דכר מקדש לה והוה מתם הקדמות מכן לכרך מכיתי דינן מתין ממתינין לפס מעם זמן ודין מעתקין תוכן לעוס מכחש לפי מהמכחש הוה מתמי כהן מינו ודלי מכל סוג על הספק ולעצמי לפי מחסר מדמיהם ולמיכך לסוסיה כמה מלאו שמין ניסים מעצמו ספק לחסר מדמיהם ולמיכך עלה ניחא לן מתכרין כפל הקדם תף לה כפל עבדים

פרק שביעי אין מקדישין לפני היובל פחות משתי שנים ולא נואלין לאחר היובל פחות משנה אין מחשבין חדשים להקדש והקדש מחשב חדשים ב המקדיש את שדהו בשעת היובל נותן כור ע חומר שעורים חמשים שקל בכף היו שם נקעים עמוקים עשרה טפחים או סלעי גבוהים עשרה טפחים אין נמדדין עמה פחות מבאן נמדדין עמה הקדישה שהיה או שלש שנים לפני היובל נותן סלע ופונדיון לשנה אם אמר הריני נותן רבר שנה בשנה אין שומעין לו אלא נותן את כלו באחת

לין עם מכון ונתקל

מכו יתברם כל מף מים כפיק זמה מנה מף מתמי כך ונהוה מהמקדי מרם מחוזק בכר כיאר הסם מרמי זרע חמר שעורים כב ם מקל כנף למף מע מכח מקן מכי היובל לפי מסכת היובל מיכה מן ם המכין קשנלה ביריע מסרלוי לזרע חמר מעורים בכל מכח סלע ישנדין בקרוב לפי מכבר כחלמי פעמים רבות מהשנדין חלק מ ממח מן הסלעים נתוב בסיפרי והלף סלע מלקדם. מינו מלח מח ם מוכריונות ומה טיבו של מנדיי זה קולבון לפרעטרוט לל מהמתן מוכרין לאלחי לקחת כהן סלע יתן מע מוכריונין ובכר כיאנו שעתי רבות מהקולבון תוספת כחלפין ופרעטרוט בזוז מפרוטה לל הפרוט הקופה ובמקדים מום ליכר מפרים לחזותו נריך למהר לחוקו ולרעת כמה זרע שעורים יש בו על מפת מתקח מזרעים במפולת יר ותקיה גם בן זרע שם ביומנית לא מיחת הזרע מפחר ביותר ולא מקונכן ביותר ומוסף על כל חמר סלעים מפונדיון לאנפ נתם יבנה לרם לפרעתה מן הקדש ליתן כמה סנים כפחרו ליובל ילחותו זמן מיובה לפרות נתם כפחרו על היובל כ סנה נותן כ סלעים וב מוכריונות לכל חמר ונזה מם מלחמ ליקחת של פי הנסים חכותרות ולפיכך מי מקדים מחות מקחי סנים לפני היובל לי לחשב לו לפרות כן לפי מתם הקדים דרך מכל ולא כמהר על היובל ולא סנה מ לי לחשב לתת סלעים לפרעטרוטרין לכל זרע חמר ולפרות לותם לפי מכ הסנים חכותרות על פיפלגו ם סנים מזמן שיובם ומין פחות מכ ביה כו כוותו כמם מלחמ ליקחת כפני היובל לל מין ליתי לחדם לפ לפרות כן לפי מחי לחשב לפרעתה על פי הסנים וזו היא עבה טובה לפי מתם הקדים מקדשת כלי מקח ולחי יום אחר לפני היובל ולחי כשנת היובל שבמה חכל חם ליבה לפרות מותה נותן כ סלע לכל זרע חמר קולל ונחזר על היובל פחות מכ סנים מין מקבלין עמו על מה שבחר ינטעם כמה מחמר ולא נואלין לאחר היובל כבר כלקבל תוקו לפי מין מקבלין חדשים להקדש מפני שסנים לחמר לחמכה לכל הקדש מחשב חדשים ונפחות זה כלפון הזה מכיין שתם לבא ם הקדש לפרות מחשב חדשים שכח בפון לחקדש כשלבא לחדשים ולחמכיים תלמוד לומר ולחשב לו הכהן מכל מקנם ומי שמיחס הזה ועכ"פ תתם הקדש שהיה כתוך שנת מת' יהם הנחזר על היובל תדשים כלי מקח והין המקדים יכל לומר לח תחשוב עמי כפי מה שליחי לפרות ם ולא חדשים ונטל טריונה כמו שכחרנו לפי מין מחשבין חדשים ל

ת אחר הבעלים ואחר כל האדם מה בין הבעלים לבין כל האדם אלא שהבעלים נותנים חומש וכל אדם אינו נותן חומש

לחדיה תורה ותם מלל יגאל את הקדש לעיבך תם כמוחרו דיך מכל עך היובל ם סנים ורבה לפרות לחתה לעצמו נותן ' כלומר ' פוכרינה לכל חמר סעורים ועל סדיך זה מין

ד הקדישה ונאלה אינו יוצא מידו ביובל גאלה בנו יוצא לאביו ביובל גאלה אחר או אחר מן הקרובים ונאלה מידו אינה יוצאה מידו ביובל גאלה אחר מן הכהנים והרי היא תחת ידו לא יאמר הואיל והיא יוצאה לכהנים ביובל הרי היא תחת ידי הרי היא שלי אלא יוצאה לכל אחד הכהנים

ביאור סדין זה דין קבוע מקדים מרם לחוזק תם רבה נואל לחתה מהמקדים נואל לחתה נכנו ותם נואל לחתה לחתה לחר לח קבועים מיד קרובים מיד קרובים לחזר ם נואל ונאל לחתה מיד הקדוב לחנות לח חזר קל' זה הקדיש כיני קדש מלא ככל מלא סל' סנים נתם לה חנה ולא כנו מלא עמדי בלא פרעון עד מכניע ביובל לח נאל לחתה זר לח מחר קרובים ולא נאל לחתה הנה מידם מלא עתידים תקח יד חזר הנות לח הקדוב עד מהניע ביובל קדי זן ליכם מזרזת לכהנים ולחיכ מתחלת כיר הזר הנות לח הקדוב הנות מידם מלא תנה להקדם ולכר תורם ותם לח נאל לח הקדם ותם מכר לח הקדם לחים מחר לח נאל עוני וכים הקדם כנחתו ביובל קדם וכו' נכתוב בסיפרי ותם לח נאל לח הקדם כעלי ותם מכר לח הקדם נזכר לחים מחר ולזה שקר כל מה שהקדימנו למעלה

ה הגיע היובל ולא נגאלה הבהמה נבנסין לתובה ונותנין את דמיה דברי ר יהודה ר שמעון אומר נבנסין אבל לא נותנין ר אלעזר אומר לא נבנסין ולא נותנין אלא נקרא שדה רפושין עד היובל השני הגיע היובל ולא נגאלה נקראת רפושי רפושין עד היובל השלישי לעולם אין הבהמה נבנסין לתובה עד שיגאלנה אחר

הקדם ולכל מם ריכם מנכר לחתב מחכם מחרים מני מכים ונוטלו מן הריוח לפרעתה כ סלעים וכ קופרינות של כל זהב ח"ר סדי זה מותר לו לפי מחשבונו של כ מכים ולחשבי מפן מחנת מכ מכים ומם מחמר נקבים ומן המקומות הנמוקים לין ממדרין שוה של מנת ם ביהיו מלחי מים לפי מחין לפי למום לכר מכל מם נזהם לין כלה מים סדי היו מתקבלת כפני עבמם ולעפי מחמה מחלוקת על כלל ת הקדקע סדי היו מחלוקת כפני עבמם

ויסוסף לם דימים כפני עבמם ומטעם מחמתי נתנימ: מיסת חשבון כל מכים כחר מם מחמר ירחמכה וחשב לו הכהן מיסת כלו כחמר

ג אחר הבעלים ואחר כל האדם מה בין הבעלים לבין כל האדם אלא שהבעלים נותנים חומש וכל אדם אינו נותן חומש

לחדיה תורה ותם מלל יגאל את הקדים לעיבך תם כמוחרו דיך מכל עך היובל ם סנים ורבה לפרות לחתה לעצמו נותן ' כלומר ' פוכרינה לכל חמר סעורים ועל סדיך זה מין

ד הקדישה ונאלה אינו יוצא מידו ביובל גאלה בנו יוצא לאביו ביובל גאלה אחר או אחר מן הקרובים ונאלה מידו אינה יוצאה מידו ביובל גאלה אחר מן הכהנים והרי היא תחת ידו לא יאמר הואיל והיא יוצאה לכהנים ביובל הרי היא תחת ידי הרי היא שלי אלא יוצאה לכל אחד הכהנים

ביאור סדין זה דין קבוע מקדים מרם לחוזק תם רבה נואל לחתה מהמקדים נואל לחתה נכנו ותם נואל לחתה לחתה לחר לח קבועים מיד קרובים מיד קרובים לחזר ם נואל ונאל לחתה מיד הקדוב לחנות לח חזר קל' זה הקדיש כיני קדש מלא ככל מלא סל' סנים נתם לה חנה ולא כנו מלא עמדי בלא פרעון עד מכניע ביובל לח נאל לחתה זר לח מחר קרובים ולא נאל לחתה הנה מידם מלא עתידים תקח יד חזר הנות לח הקדוב עד מהניע ביובל קדי זן ליכם מזרזת לכהנים ולחיכ מתחלת כיר הזר הנות לח הקדוב הנות מידם מלא תנה להקדם ולכר תורם ותם לח נאל לח הקדם ותם מכר לח הקדם לחים מחר לח נאל עוני וכים הקדם כנחתו ביובל קדם וכו' נכתוב בסיפרי ותם לח נאל לח הקדם כעלי ותם מכר לח הקדם נזכר לחים מחר ולזה שקר כל מה שהקדימנו למעלה

ה הגיע היובל ולא נגאלה הבהמה נבנסין לתובה ונותנין את דמיה דברי ר יהודה ר שמעון אומר נבנסין אבל לא נותנין ר אלעזר אומר לא נבנסין ולא נותנין אלא נקרא שדה רפושין עד היובל השני הגיע היובל ולא נגאלה נקראת רפושי רפושין עד היובל השלישי לעולם אין הבהמה נבנסין לתובה עד שיגאלנה אחר

ו הלוקח שדה מאביו מת אביו ואחר כך הקדישה הרי היא בשדה אחוזה הקדישה ואחר כך מת אביו הרי היא בשדה מקנה רבי ר מאיר ר יהודה ור שמעון אומרים בשדה אחוזה שנאמר ואם את שדה מקנתו אשר לא משדה אחוזתו שדה שאינה ראויה להיות שדה אחוזה

499

יוצאת ו שהיא ראויה להיות שדה אחוזה ושדה מקנה
אינה יוצא לכהם ביובל שאין אדם מקדיש דבר שאינו
שלו בהמם ולוים מקדישין לעולם ונואלין לעולם כין
לפנ היובל כין לאחר היובל

כבר כארנו כזה המסכת

היפרים פים כין פרם לחמוה וכין פרם מקנה ופם פלמיד לפי פחין ם
פרם מקדיש דבר פחינו פלו לפי פפרם מקנה פין כו שלח כירות וכפכת
היובל תצוכ למוכר הרמכן כמו פכתוב ולפי פתכתוב פיפרע
היובל ם דם עד היובל הכל הם עבר עליו היובל כמו פחקדימנו כיאורי
לח תגאל עוד כהניפ ולויפ גוחלין מן מקדישים ולעפי פחין זה מ
מיוחד לכן מיפרש גם כן מקדישי לעולם וחפילו כפכת היובל עצמה
כמו פכארנו פתחלת פפרק פחין הלכה כר מחיר

פרק שמני

המקדיש את שדהו בשעה שאינה
יובל אומרים לו פתח את ראשון
שהבעלי נותנין חומש ובל אדם אינו נותן חומש בעשה
באחד שהקדיש את שדהו בפני רעתה אמרו לו פתח א
את ראשון אמר הרי היא שלי באסר אמר ר יוסי ל
אמר וה אלא בבריצה שהקדש נפרה בכסף ובשוה
כסף אומרי לו הנעתך נמצא מפסיד אסר ושדהו לפנו

ים כמקנת סנוסחאות המקדיש מדמו כפעת פחין היובל נוהג ונהגין
ם׳ חכל הנוסח פחמתי הוא מה פכתבנו תחלה וכתוב כסיפרי ופרשת
דרור כאחין לכל יושביה כזמן היובל פלח כזמן פבלו מתוכה ק
ופם משרכבי פבני יהודה בכניפן ופבנו בכניפן כיהודה יכול יהא
יובל נוהג תל יושבים לכל יושביה כמלחת תומר כין פבלו פבנו ריחוכן
ער נחני פבנו מבפה כעלו יובלות לפיכך כזמן פחין פם יובל למה
עודין פרם זו סומל ולחין פם יובל פתנח כו לכהנים לפיכך מכרחים
לח כעלים ומטרחים לו לתת לכה פמים ומיהל הוח ם׳ תח רחבן מ
מכני טעמים הרבה הח פהוח נותן חומש וחב׳ פמנות גדולה בחרן ו
וחב פהוח חפן ורוצה בה יקר מזולתו וכבר בחרנו פעמים פהמומם
הוח רבים דמי שוויים וכן כל חומש כנזכר בתורת הכוונה כו מיהל
הוח ומומם המפה ולפיפ יש כו מ׳ פרישות ומחלקת ר׳ יוסי וחכמים
חכמים חומרים חין פורין הקדש בכחות ממה פיהל תוספת חומש
פלו פרוטה ולפיכך חין פורין הקדש לדעת חכמים בפחות ממ׳ פרוטה
ר׳ יוסי חומר חין חומפים לעניין זה ולפיכך דעתו פשרה חילו בבינה
נחשבי פחינו פוה ר׳ פרישות וחין הלכה כר׳ יוסי

ב אמר אחד הרי היא שלי
בעשר פלעי ואחד אומר בעשרי ואחד אומר בשלשים
ואחד אומר בארבעים ואחד אומר בחמשים חזר בו של
חמשים משכנם מנכסיו עד עשר חזר בו של ארבעי
ממשכנם מנכסיו עד עשר חזר בו של שלשים ממשכנ
מנכסיו עד עשר חזר בו של עשרים ממשכנם מנכסיו
עד עשר חזר בו של עשרי אותה בשוויה ונפרעי
משל עשר את המותר הבעלים אומרין בעשרים וכל א
אחד אומרין בעשרים הבעלים קורמים מפני שחן ם
מוסיפין חומש

כל זה פם חזרו כיכורים ם׳ ר׳ חפון רחפני הכל
פם נתן דרך משל קרחפון מרכעים ונתן חפני מה׳ ונתן חפכיני כה׳
חחר חזרו הפני ונפליפי כה לל כפרת ם נוטלים מן קרחפון י ומן ם
הפני ט ומן הפכיני ח ונשל דרך זה תקיש ונזהו ענין פה פחמרו לח פני
הלה פכל ל׳ ענימר כמקומות מעלמן כיניך ונכתוב כבריתא חזרו כ
כלן נכתב ם מעלמן כיניך

ג אמר אחר הרי היא שלי
בעשרים ואחת הבעלים נותנים עשרים ושש בעשרים
ושתים הבעלים נותנים עשרי ושבע בעשרים ו
ושלש הבעלים נותנים עשרים ושמנה בעשרי ארבע
הבעלים נותנין עשרים ותשע בעשרים וחמש הבעלי
נותנין שלשים שאין מוסיפין חומש על של זה אמר א
אחר הרי היא שלי בעשרים ושש אם רצו הבעלים ל
ליתן שלשים ואחת חדינר הבעלים קודמים ואנו לאו א
אומרים הנועיך

כל מעלים הדמים מוסיפים יכנעלים
עליפם חומש פסוק חומש פשערים פנתנו רחמונה כמו פיפרכו עד
פיהל הוח ומומפו חמשם ולין לחנו חייבים לפטריהן לחומפין ומום של
מה פנתן זולתן וח ם כזמן פחין ממין לחנו ב׳ כקדשים ניחמר כן וכך ר
דמים מכל חם חמ׳ פבקדשים פסוק חומש פנם ועשרים פקולו תכנית
הדמים הרי הן חייבים לתת לב׳ וחכי וכל זה כפרש לחמוה כזמן פחין
היובל נוהג פחטרייהים פבעלים לתת כהן דמים עבב כמו פחקדימנו
ולפיכך חמר נותני פסוק חומש פחטרתי פחין לכך מכל מם פחינו
פרש יחמוה כזמן פחין היובל נוהגין כו מם דבר מחמין קוש רק ם
פבעלי ורנו לוקדי ורנו פחיכם לוקדי ומם פחמ חם רנו פבעלי וכו כבר
בחר חותן פתלמוד וכן פירורו חם רנו מביקרין לתת פחפכון פמביע
לפעלים וח דינר פבעלים קודמים נחם לחר חומר לו פנעתין ונפ׳ זה
פחתה בפת פחומש על הלו פכל פלא פסוק חכנית קדמים עד פיהל
לח ודינר הוח ק פלעים ודינר ופפך פבעלים כותבים פבתובה מ
ימחתי תוספת ם פלעים ודינר הוח כח פלעים פחנית כוותו כמה
פחמר פכל זמן פנותנים פבעלים כ פלעבמו פחקדימנו חומר כחם
התוספת על פחניעו הדמים לתכליתם פסוק חם רנו לתת כח הן
נותנים למי פנותן כו לפי פסוק חם פו פלעי פה ם פיהל נותנים
ם׳ חומש תחלה ונתחייבו לתת כך ודינר לפי פהפלענר ייבירים ו
ונחמת הדינר הזה פהוסיפו לחזור לו וחן כו וחילו לח הוסיפו פפלע
ולח נתנו פח רק עמדו של מה פהיו נותנים תחלת וסוף כ׳ חין חייבים
לתת לו׳ מפני זה פהיה נותן כו כמו פזכרנו וכדי הוח כמי פחומר ם
פהלמות בדים חם רנו נותנים כו ודינר ולח תהח פם לתוספת על ת
כבית הדמים חלח ריבית מפני פהוסיפו על הקרן פלפ כמו פכארנו
וחם רנו נותנים לו׳ הילול ולח הוסיפו עו הכ כלן כמו פהקדימנו כ
כיחזרו וכבר נתבחר חיצנין הזה וכתקרים תכנית הפרישה ומיה פחמר
הנעתיך ל פחין הכעלי חייבי לחוסיף חומש על הכר פנתחיי זה כחן

ד

מחרי חדם נטחנו ומבקרו מעברין ומשפחותיו הכועף
ומשרה חחוזתו וחם הדרים חח כלן חינן מוחרמין דברי
ר׳ חלעזר חמר ר׳ חלעזר בן עזריה מה חם לנבוה שחין
חדם רשחי להחרים חת כל נכסיו על חחת כמה וכמה
שיהח חדם חייב להיות חם על נכסיו

חמר ריחמנה מכל חמר לן מחרם
ומעדה לחוזתו ומן מוחרם על מקנת לפיכך חין ריחי להחרים ולח מק
מקנת נחם עבר ומחרים כל מחוזת כתנת קונה

ה הנוחרים
בנו ובתו עבדו ושפחתו העברים ושדה מקנתו חינן מו
מוחרמים שחין חדם מחרים דבר שחינו שלו כהנם
ולוי חינן מחרימין דברי ר׳ יהודה ר׳ שמעון חומר ובהנ
חינן מחרימים שהחרמים שלהם הלוים מחרימים שחין
החרמים שלהן ר׳ מחיר חומר נרחים דברי ר׳ יהודה בק
בקרקעות שנחמר כי חחוות עולם היח לחם וברנברי ר
שמעון בממלפלים שחין החרמים שלהם

ר׳ יהודה מקיש מטלטלים לבדים מחוזה לבי
מהחמר מכל חמר לן מחדם ובסמיכ ומשדה חחוזתו לפיכך חומר חין
מחרימים מהמלו מטלטלים ור׳ מעשון לח יקיש חלח חומר מחרימים מ
מטלטלים ומכל כתבחר כתב למוד סר׳ מעשון היכו חולק בקרקעות ום
נפרש דברי ר׳ יהודה דברי ר׳ יהודה לר׳ מעשון בקרקעות ור׳
לח כיחר דעתו כחומר זה ולפיכך חין הלכה כר׳ יהודה

ו חרמי נהמם
חין להם פדיון חלח נותנם לכהנים כתרומה ר׳ יהודה
בן בתירה חומר סתם חרמים לברק הבית שנחמר כל ח
חרם בקדש קדשים הוח לה וחכמים חומרים סתם וחרמי
לכהנים שנחמר בשדה החרם לכהן תהיה חחוזתו חם
כן למה נחמר כל חרם בקדש קדשים הוח לה שהוח
חל בקדשי קדשים ועל בקדשים קלים על לב ד

ר' יהודה כן בתירא מפרש מה תלמוד לומר לכהן תהיה אחוזתו מכאן
לגורי שבנו העכר שקנה מכהן בכפר שלפני זה והוא מת תלמוד לומר יחלוק
קונה וקונה יכול לכהני קרי ושם ת"ל לפני מכ' תקיז יורי וכו' לפני מכ' תקיז אחוזת
לא שנה כאן מדת אחוז אלא לומר לך שכל מקום שנה הכתוב כן הבא מתוך
כאן זה מלקוח לכל אחיו שכהנים וחכמי' למדין מכאן שכל
כשדה אחוזה ולא נאמר שדה אחוזה אלא ללמד שכל הנקנה כן בתורת
ירושה ודעת ר' יהודה שנה חל על שקדשים מתוך שהוא תלמוד ר'
ישמעאל אחיו והלכה כחכמים וכן מי שחייבי בזמן הזה מטלטלי
שקנה קרקע כן לכהנים ומקריבי' כחוצה לארץ דינם כארץ ומטלטלין
לא שנה לכהנים אלא מי שהקדיש לבדק הבית מתוך כך לא לפרוש כ
ביבר מעבו לשתלה ומשלך אותן דמים לים אבל נתנו מעשר שלה
יהא הבר מעבו פרוטה אלא כמו שתלמי ר' זוזי והקדיש לכהן לפ
לפרוטה מעלתה ולא תהלבו זה אלא לשתלה בזמן הזה מהן בית
שמקדש קיים

ז טהרים אדם את קדשיו בין קדשי קדשים ובין
קדשים קלי אם נדר נותן את הדמים אם נדבה נותן את
מוכת שור וה עולה אום בטה אדם רוצ ליתן בשור וה
להעלותו עולה שאינו רשאי הבבור בין תמים בין בעל
מום מחרימין אותו כיצד מחרים אותו הפודין אומרים
בבה אדם רוצה ליתן בבבור וה ליתנו לבן בתו או לבן
אהובתו ח ר' ישמעאל אומר בתוב אחד אום
תקדיש ובהוב אחר אומר אל תקדיש ואי אפשר לומר
אל תקדיש שבבר נאמר תקדיש אמור מעתה מקדישו
אתה הקדש עילוי ואין אתה מקדישו הקדש מובח
כבר ידעת

שהאומר מנה זה עולה הרי הוא כדבריו ואם החרימו אחר מחרימו
כאן מוכר וכן אם החרים הבבור עודין מותו בעזבת הכהן לפי מהנ'
מתנה לכהן בין תמים בין בעל מום כמו שזכרנו ביאורו בבכורות
ואין לדם בהם עד שיתן בו דמים זולת אם אמרו בהקדש כהן
כהן וזבר הקדשן ה' יתירה שיש בין שמעאל ובקן וה"ן שיהא הבהן
בן בתו או בן אחותו ואומר ר' שמעאל שהבבור בחמר עליו לא יקדים
לים לותו ואומר כובס בן בל הבבור אפי' יולד בבקיך ובבאחר הזבר
תקדים ועבין הקדם עילוי הקדם שמוסיף בדמים לפי שאם החרים
הבבור בוטלין עליו תוספת דמים כמו שהקדמנו ביאורין ואותן דמי'
בן הקדם ויפחר הבבור לבהבים במות שהיה בחבים שלמדין עבין
זה ממה שב' בל חרם הקדש קדשים הוא לה' כמו שזכרנו שומרים בב
בבבור לא תקדים כרי שיתחייב המקדים לאו ויהיה עובר על לא תעב
תעשה ובתוספת תמורה שומר המקדים תמימים לבדק הבית חייב
בלא תעשה ומה אחרי בו תקדים הוא שאם טולה לו בבור כעדבו מ
מבוה להקדישו ולומ זה קדום ויהיה בבור כמו שהוא והשבימו שאחרי
לא לאחר זה קדום כרי הוא שתקדים בריחם

פרק תשעי המוכר את שרהו בשע היובל אינו מוכר לגאול פחות משתי שניה שנ במספר

שני תבואת ימבר לך היתה שנת שרפון וירקון או ש
שביעית אינה עולה לו מן המנין גרה או הבירה עולה
לו מן המנין ר' אליעזר אומר מברה לו לפני ראש השנה
והיא מלאה פירות הרי זה אוכל ממנה שלש
תבואות לשתי שנים

דין מוכר פרי לאחוזם בפי מה שנתבאר בתורת
הוא כמו שהי מעיר ונהוא שאם מכר פרי מעבד לאחוזתו בריחי' יהודין
מחלק לותן הדמים לפי מכיין הפנים מבאחרין עד שיוכל וידע כמה
יגיע לכל אחד ואפה ולפי מחשבון מיפחר כיד הלוקח מוחתין לו מה
שעיקר הוחזן בגו שאם מכר דרך משל מיחזן לרמוהן קרקע במחה
דיברין ובאחרין עד שיוכל מחזן מהכירה ר' פנים שעתר כתובה רמוהן
ואכל פירותי' ר' פנים אחר רצה שיחזיר קרקע אלו פרי זה
מחזיר לרמוהן ק' דיברין ונהו נרשון בפף ועל דרך זה תקנים והוא מ
מחשב בפרוטה לפרות קרקע אלו בל הזמן שאכל פירותיו חדשים ני
יומים בפי מה שחשב ליחשב ואם אחר בשעת קיבל לו בשעת ק
שקיבל נוהג אבל בשעת קיבל עצמה חיבו לשבור למכור ואם מכר

ר' יהודה אומר מפרש מה תלמוד לומר לכהן תהיה אחוזתו מכאן ל
לגורי שבנו העכר שקנה מכהן בכפר שלפני זה והוא מת תלמוד לומר יחלוק
קונה וקונה יכול לכהני קרי שם ת"ל לפני מכ' תקיז יורי וכו' לפני מכ' תקיז אחוזת
לא שנה כאן מדת אחוז אלא ללמד שכל הנקנה כן בתורת ירושה
כאן זה מלקוח לכל אחיו שכהנים וחכמי' למדין מכאן שכל הנקנה כן
כשדה אחוזה ולא נאמר שדה אחוזה אלא ללמד שכל הנקנה כן בתורת
ירושה ודעת ר' יהודה שנה חל על שקדשים מתוך שהוא תלמוד ר'
ישמעאל אחיו והלכה כחכמים וכן מי שחייבי בזמן הזה מטלטלי
שקנה קרקע כן לכהנים ומקריבי' כחוצה לארץ דינם כארץ ומטלטלין
לא שנה לכהנים אלא מי שהקדיש לבדק הבית מתוך כך לא לפרוש כ
ביבר מעבו לשתלה ומשלך אותן דמים לים אבל נתנו מעשר שלה
יהא הבר מעבו פרוטה אלא כמו שתלמי ר' זוזי והקדיש לכהן לפ
לפרוטה מעלתה ולא תהלבו זה אלא לשתלה בזמן הזה מהן בית
שמקדש קיים

ז טהרים אדם את קדשיו בין קדשי קדשים ובין
קדשים קלי אם נדר נותן את הדמים אם נדבה נותן את
מוכת שור וה עולה אום בטה אדם רוצ ליתן בשור וה
להעלותו עולה שאינו רשאי הבבור בין תמים בין בעל
מום מחרימין אותו כיצד מחרים אותו הפודין אומרים
בבה אדם רוצה ליתן בבבור וה ליתנו לבן בתו או לבן
אהובתו ח ר' ישמעאל אומר בתוב אחד אום
תקדיש ובהוב אחר אומר אל תקדיש ואי אפשר לומר
אל תקדיש שבבר נאמר תקדיש אמור מעתה מקדישו
אתה הקדש עילוי ואין אתה מקדישו הקדש מובח
כבר ידעת

שהאומר מנה זה עולה הרי הוא כדבריו ואם החרימו אחר מחרימו
כאן מוכר וכן אם החרים הבבור עודין מותו בעזבת הכהן לפי מהנ'
מתנה לכהן בין תמים בין בעל מום כמו שזכרנו ביאורו בבכורות
ואין לדם בהם עד שיתן בו דמים זולת אם אמרו בהקדש כהן
כהן וזבר הקדשן ה' יתירה שיש בין שמעאל ובקן וה"ן שיהא הבהן
בן בתו או בן אחותו ואומר ר' שמעאל שהבבור בחמר עליו לא יקדים
לים לותו ואומר כובס בן בל הבבור אפי' יולד בבקיך ובבאחר הזבר
תקדים ועבין הקדם עילוי הקדם שמוסיף בדמים לפי שאם החרים
הבבור בוטלין עליו תוספת דמים כמו שהקדמנו ביאורין ואותן דמי'
בן הקדם ויפחר הבבור לבהבים במות שהיה בחבים שלמדין עבין
זה ממה שב' בל חרם הקדש קדשים הוא לה' כמו שזכרנו שומרים בב
בבבור לא תקדים כרי שיתחייב המקדים לאו ויהיה עובר על לא תעב
תעשה ובתוספת תמורה שומר המקדים תמימים לבדק הבית חייב
בלא תעשה ומה אחרי בו תקדים הוא שאם טולה לו בבור כעדבו מ
מבוה להקדישו ולומ זה קדום ויהיה בבור כמו שהוא והשבימו שאחרי
לא לאחר זה קדום כרי הוא שתקדים בריחם

פרק תשעי המוכר את שרהו בשע היובל אינו מוכר לגאול פחות משתי שניה שנ במספר

שני תבואת ימבר לך היתה שנת שרפון וירקון או ש
שביעית אינה עולה לו מן המנין גרה או הבירה עולה
לו מן המנין ר' אליעזר אומר מברה לו לפני ראש השנה
והיא מלאה פירות הרי זה אוכל ממנה שלש
תבואות לשתי שנים

דין מוכר פרי לאחוזם בפי מה שנתבאר בתורת
הוא כמו שהי מעיר ונהוא שאם מכר פרי מעבד לאחוזתו בריחי' יהודין
מחלק לותן הדמים לפי מכיין הפנים מבאחרין עד שיוכל וידע כמה
יגיע לכל אחד ואפה ולפי מחשבון מיפחר כיד הלוקח מוחתין לו מה
שעיקר הוחזן בגו שאם מכר דרך משל מיחזן לרמוהן קרקע במחה
דיברין ובאחרין עד שיוכל מחזן מהכירה ר' פנים שעתר כתובה רמוהן
ואכל פירותי' ר' פנים אחר רצה שיחזיר קרקע אלו פרי זה מ
מחזיר לרמוהן ק' דיברין ונהו נרשון בפף ועל דרך זה תקנים והוא מ
מחשב בפרוטה לפרות קרקע אלו בל הזמן שאכל פירותיו חדשים ני
יומים בפי מה שחשב ליחשב ואם אחר בשעת קיבל לו בשעת ק
שקיבל נוהג אבל בשעת קיבל עצמה חיבו לשבור למכור ואם מכר

מבהקדש

נתן למוכר מנה יפה לפי מעות מחוק לחב' לומר מנה דנה
למכור קרקע בחוק מן שביר או שמכר הפחות ת"ל בבל זמשלם לון ם
מומתין לו עד שיגדל ידו ותפח שרטו למתני עד שיגדל דפי מחינה
מהני לו בשעת מכר ומה מחת שרטו לתני יותר מהדמי שבמכר
בתן לו הוסיפ ופחתו דמיה שבר נותנין לפוקח שפחות ולמכור כי
ה"פ כמו שהקדימנו כמה מחת ר' מכרה לחמון לפנים

ג המוכר ביה בבתי ערי חומה הרי זה גואל מיד וגואל בל שנים עשר חדש הרי זה בטין ריבית ואינה ריבית מת המוכר יגאל בנו מת ה הלוקח יגאל מיד בנו אינו מובה לו שנה אלא משעה ש שמבר לו שנ' עד מלאת לו שנה תמימה ובשדוא אומר ת תמימה ל הביא חדש העיבור ר' או יתן לו שנה ועיבור

ר' לומר כי מת שנ' כתוכים נוכה תמימים ם
היו שנת חמה שהיו יו"ד נתן חומבין בשעות בריכין שאלו ואם ם
היתה מעוברת מותנין לו חדש העבור וחשב' שימי השנה המעוברת
שם ולקל וחבמים לומרי' כי מה שאמר רחמנא שנה יכול חדש מ
מיום לניום ומה שנ' תמימה להביא חדש העבור ולבבו בחבמים

ד הניע יום שנים עשר חדש ולא גאלה היתה חלוטה לו אחר הלוקח ואחר שנתן לו מתנה שנ' לצמיתו' בראשונ' היה גמטן יום שנים עשר חדש שתהא חלוטה לו ה התקין הלל הזקן שיהא חולש את מעותיו בלשבה ויהא שובר את הדלת ונכנם איטתי שירצה הלה יבוא ויטול את מעותיו

תרגום לבמיתות לחלוטין וקונה דומיה לעברי
לפי שחוזר לשון עברי בם בן ויחלוטה ממבו עבייבו חלטו הענין ומשמ
לותו דין פסוק וחתוך וחולם את מעותיו לפיכך מיהא מעבין וייחלם י
יהפסיד ויהא פירעבו ם מרחם מעותיו בלסבה ולפסד מהיא לשון מיוחל
לבתיכת הסיעות

ה כל שהוא לפני מן החומה הרי הוא בבתי ערי חומה חוץ מן השדות ר' מאיר אומר אף השדות ח בחומה בית הבעוי בחומה ר' יהודה או אינו בבתי ערי חומה ר' ישמעאל אומר בותל החיצון הוא חומתו

ר' מלחי מביא לחיה מתה שב' לחמרו ובחומת היא יוסף
בחומת ולא בעיר החומת ובלבה בר' יהודה ולא בר' מלחי

ו עיר שנגנותיה חומתה ושאינה מוקפת חומה מימות יהושע בן נון אינה בבתי ערי חומה ואלו הן בתי ערי חומה שלש חצרות של שני שני בתי מוקפות חום מימות יהושע בן נון בגון קצרה הישנה של ציפורין וח וחקרה של גוש חלב וירדפת הישנה וגמלא וגדור וחריד ואונו וירושלם ובן ביוצא בהן

ליתי שתדע שמי שהיה מוקף חומת כפנכפ
יהושע תעמד שהיתה מוקף עכשיו אבל כרגין הוה מוקף ומי שלא היה
מוקף על מלך ירושלים יחשב

ז כתי חצרים נותנים

להם בכח היפה שבבתי ערי חומה ובכח היפה שב
שבשדות ובגאולין מיד ובגאולין כל שנים עשר חד"ש
בבתים ויוצאין ב יו בל ובנרעון בכף בשדות ואלו הן
כתי חצרים שלש חצרות של שני שני בתים אף על פי ש
שמוקפין חומה מימות יהושע בן נון הרי אלו בכתי חצרי

כבר בארנו אותו בתחלת הפרק ודין זה בכתי החצרים למדנו ממה
שנאמר בגאלה תהיה לו וביובל ' יכול אף חומה בעיר יגאל מיד ואם לא
לא יגאל יכול ביובל ' תלמוד לומר בתי חצרים אשר אין להם חומה יגאל מיד ואם
לא יגאל יכול ביובל ' והלא דין הוא ומה בתי ערי חומה שהקדימתן תורה
דבר הכתוב מכור מכר ונכסיהן כשדי מה שהקדימתן תורה הל יובל

ח

רשראל שירש אבי אמו לוי אינו גואל בסדר הוה ובן
לוי שירש את אבי אמו ישראל אינו גואל בסדר הזה ש
שנאמר כי בתי ערי הלוים עיר שיהא לוי ובערי הלוים
דברי ר' וחכמים אומרים אין הדברים אמורים א"ר לא
בערי הלוים אין עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה ו
ולא מגרש עיר ולא עיר מגרש אמר ר' אלעזר כמה
דברים אמורים בערי הלוים אבל בערי ישראל עושין
שדה מגרש ולא מגרש שדה מגרש עיר ולא עיר מגרש
כדי שלא יחריבו את ערי ישראל ובהנם ולוים מוכרים
לעולם וגואלין לעולם שנאמר גאלת עולם תהיה ל
ללוים

מינו גואל כסדר הזה הוא מאמר שיש לו סדר
וכך פירוש מינו גואל כסדר הלוים תכל יגאל כסדר הזה ' ועבין מה שהקדימו
כתי כל מה שהקדימו מכן הוא גואל ויגאל הוא ' ועבין מה שאמרו
חכמים אל תימה מינו גואל תלה כסדר הזה עד שיהא לוי ובערי הלוים
וחכמים תומרים לערי הלוים כלבד תנו נתקדים לה שיהא לוי ולפיכך
דעתם שיגאל שדים לת תכי תמן לוי גואל כלוים אחר כן כתר גאלת
הלוים תילך הוא ' ואמר מוכרים לעולם ותילו שמיד ליובל ואין תנו
נדיונים שתי תבואות כמו ביגאל ובן יגאל ותפי' מכירת חדש מה ש
שמינו יכול לעשות כן ביגאל כמו שהקדימנו ומה שאמרתי חדש הוא
דרך משל ובן פורה מיד שהקדים ותילו אחר ליובל כמו שהקדימנו '
וכן בתי ערי חומה גואל ותילו אחר שנה ומגרש הוא שיעשה הקדוש
לעיר ויהיו שקורין אותנו שכלים שחיצונים יותכים בשל הריעים ו
והשיכרים ' הפרק הוא חזן למגרש ובכל מודיס שהלוים אין מ
מוכרין הערי ומגרש והשדה שיש להם לפי שנאמר ושדה מגרש ע
עליהם לא ימכר ואמרו חכמים אל שעבידנו לא יעשנה אל שתיהם
מוכרין שום דבר ממה שהיה אלו והלכה כחכמים ואין הלכה כר' עקיבא

מליקה לג מסכת ערכין

מסכת תמורה

הכל ממירים אחד אנשים ואחד נשים לא"ר
שאדם רשאי להמיר אלא שאם המיר
מומר וסופג את הארבעים הכהנים ממירים אר"ש
שלהם וישראל ממירים את שלהם אין הבהנים
ממירים לא בחטאת ולא באשם ולא בבכור אמר ר'
יוחנן בן נורי וכי מפני מה אין ממירים בבכור אמר ר'
עקיבא הטאת ואשם מתנה לכהן מה חטאת ואשם אין
ממירים אף הבכור לא ימירו כו
אם לו ר' יוחנן בן נורי מה לא אינו ממיר בהטאת ובאשם
שאין וכין בהן כחייהן תאמר בבכור שוכין לו בחייו אם

לו ר' עקיבא והלא בבר נאמר והיה הוא ותמורתו יהיה הב
קדש איכן קדושה חלה עליו בבית הבעלים אף תמורה
בבית הבעלים

מה פרומי הכל
ממירים כך סדורו הכל עונין תמורה חם סמירו ואפילו יורם חם ב
המיר בקרבן שהכיח מוריסו שעשה תמורה ' וכבר כתבנו בתחלת
מכות שלחו שכתוב לעשה ומק שחייבו לקוק עליו משת הלחו כולל ל
לכל בבי מדם והוה שכתוב ולח יומירנו ועשה שכם שהוה והיה
הוה ותמורתו יהיה קדש אינו כולל הכל הלא לפי שפותנין וכתוב
אינם עושים תמורה ולפי שלא הוה לחן שכם לעשה לח היה דינו כ
כדין לחו שניתק לעשה לפי שכל המיתר לוקה ואין כל מיתר עושה ת
תמורה וכבר בארנו בתחלת מכות מה שמחרי כל לחו שאין בו מ
מעשה אין לוקין עליו אין מכשכש ומיתר ומקבל חברו שכם ומיתר י
עקיבא כמו שהקדימה לח תחל שלח לרבר אים בבריתו כך התמורה ב
דרך שתחלת בבריתו ובבור אינו בבריתו משקדש הלח בבריתו על ישראל
ולכלבה בר עקיבא

ב ממירים מן הבקר על הצאן ומן הצאן
על הבקר מן הכשבים על העזים ומן העזים על ה
הכשבים מן הזכרים על הנקבות ומן הנקבות על הזכרים
מן התמימים על בעלי מומים ומבעלי מומים על ה
התמימים שנאמר לא יהליפנו ולא ימיר אותו טוב ברע
או רע בטוב בעלי מומים שקדם הקדי שם את מומם
ממירים אחר בשנים ושנים באחר ר' שמעון
אומר אין ממירים אלא אחד באחד שנאמר והיה הוא ו
ותמורתו מה הוא מיוחר אף תמורתו מיוחדת

ילפי על
זם מה שאמר בהמה בבהמה ושם בהמה נאמר על מינים רבים ז
זכרים ונקבות ולפיכך על בעלי מומין ממה שנאמר טוב ברע שם
שהקדים טוב בדע רומה לומר שהיה טוב בתחלה ונעשה דע רומה ל
לומר שתדע בו המומין ולפיכך יעשה תמורה מכל מם קדם פומם ל
להקדישו ולח הלה עליו קדושה לח יעשה תמורה כמו שבארנו בשני מ
מבכורות והלכה כחכמים

ג אין ממירים אבדים בעברים
ולא עברים באברים ולא אברים ועברים בשלמים
ולא שלמים בהן ר' יוסי אומר ממירין אברין בשלמים
ולא שלמים באברין אמר ר' יוסי והלא במוקדשים הוא
אומר רגלה של וו שבלה עולה אף בשיאמר רגלה של וו
תחת וו שתהא בלה תמורה תזחזיה

דע שהמקדים עובר
מני הוא שמקדם ומפילו קדשי מזבח ' ואין הלכה כר' יוסי בעניו
התמורה '

ד אין המרומע מרמע אלא לפי חשבון
המחומין מחמיץ אלא לפי חשבון אין המים השאובים
פוסלין את המקוה אלא לפי חשבון

כבר בארנו ההלכה
חזקת בריוק בחומי מתרומות וכאר שתלמוד לה כאן דבר פשוט ו
והוא שאם בבל שאור של תרומה ושל תרומה בתוך העשה והחמיצו מ
משתיהן כאחת לא תהיה העשה קדושה תרומת כמו שבתבאר העקר
בבבי מערלה עד שיהא משאור של תרומה לבדו להחמין וכן בלבת ל
לגבן חים שאכים שנפלו למקוה שפוסלין אותו הוו שזכרנו שעמים
שם בפלו מרכבת וחמעה בלים אכים פוסלים עד שיהו בלם שבלבת
בלים זו בתוך זה דעת ר' יוסי בן חוכי והוא אומר אחת מאלו לפי ח
חשבון בלים ויוסי בן חוכי הוא ואין בחלתו האומר דבר פיפסיל שום
דבר אחר שזכרנו בחומי מתרומות

ה אין מי חטאת נעשין מי
חטאת אלא עם מתן אפר אין בית הפרס עוש בית הפר
ולא תרומה אחר תרומה לא תמורה עושה המורה ולא
הולד עושה תמורה ר' יהודה או הולד עושה תמורה אמרו
לו הקדש עושה תמור לא הולד ולא תמור עושין תמורה

אמר שמי שחטאת לוכס מי חטאת נדיכין בידי מי חטאת בטומאה ו
ונקרים חלה כשמתכפין עבר הפרים על הימי לפי שנאמר ונתן ע"ין מיש
חיים ולא בח חלה לעריב הפעבר כמים וכן אמרו לעריכן הוא דאתת מ
לכל דינו שיהו הימי ככלי ניתן על ליהם הפעבר והוא מה שאמרו חכמי
לו תניגו ככל מקום מכפיר למעלה מף כאן מכפיר למעלה וכית ש
פפרים הוא המקום פים כו טומאת מת מכל לת דקדקו עליו על
מקומן הפיוחד לפיכך יהא כל המקום הזה מפוקף ועוד יתבאר ר
דיגם לגמרי בשני ספרקים מהלכות ופס יתבאר שכל זמן שיהיו ב
עפר כית פפרים בקדקד אחר לת יהיה חולו הקדקד שפני כית הפרים
ומה שאמר ולא פרומה הוא דעת האומר שעבה הפן תבין שתרומו זה
אחר זה אין תרומת שניהם תרומה וכבר בארנו בשלפי מתרומות פו
פילכי זה בלחם ושתים מכילי לחים מפה שכאחן ניקיף הוא ותמורתו
ולא תמורת תמורתו ור יהודה אומר יהיו לרבות שנלד ושתים אומר
יהיו לעפות שוב כמוהו והלכה כחכמים ודע שבפרק הפלבה מיפר ל
ואחרון שיפיפין כחותם הכהנים הרמ שנאפר שפה הפיר כה
חלה זה אחי זה או כשת אחת שכל תמורה

ח העופות והמנחות

אין עושים תמורה שלא נאמר אלא כהמה הציבור וה
והשותפים אינן עושים תמורה שנאמר לא ימיר אותה
יחיד עושה תמורה לא הציבור ולא השותפים עושים ת
תמורה קרבנות פרק הבית אינן עושים תמורה אמר ר
שמעון והלא המעשר בכלל היה ולמה יצא להקיש א
אליו מה מעשר קרבן יחיד יצאו קרבנות ציבור מה מע
מעשר קרבן מובח יצאו קרבנות ברק הבית
אמר רחמנא
בהמורת ופס בהמה מעשר פהין מעשר בהמה ואמר לת יחליפנו ולא ימיר אותו
אחר כך אחר וייחד המעשר פהין מעשר בהמה ואמר לת יכבר כין ש
טוב לרע ולת ימירנו וכב כתיבו בסוף בכורות פהין הפותפין חייבין
כמעשר כמו פבחמה

פרק שמ יש בקרבנות היחיד מה שאין בקרבנות הציבור ויש בקרבנות הציבור מה שאין בקרבנות היחיד עושים תמורה וקרבנות הציבור אינם עושים תמורה קרבנות היחיד נוהגין בזכרים ובנקבות וקרבנות הציבור אינן נוהגין אלא בזכרים קרבנו"ת ה היחיד חייבים באחריותן ובאחריות נכסיהן וקרבנות ה הציבור אינן חייבים לא באחריות ולא באחריות נכסיהן משקרב הובח יש בקרבנות הציבור שקרבנות הציבור דוחין את השבת ואת הטומא וקרבנות היחיד אינן דוחין לא את השבת ולא את הטומא אמר ר מאיר והלא הביתי בהן נדול ופר יום הכפורי קרבן יחיד ודוחין את השבת ואת הטומאה אלא שומנן קבוע
פם אתה זוכר כל מה פקדקנו

בתחלת הספר הזה יתבאר לך כל האמור בזה וכבר ידעת העקר ש
המפורפס שהוא עבר זמנו כטל קרבנו ולפיכך אין קבוע חייבים ב
באחריות הקרבנות לל התמידין והפוספין וכן כל מה שיש בו זמן ק
קבוע אין חייב עליו באחריות והוא דאמרת את השבת ואת הטומא
עיקר דוב שכהנים טמאים הרי פם פקריבים את הקרבנות בטומאה
כאן שכהרבו בשביעי שפסחים ופטעם שכתב ר מאיר פוא טעם הא
האיתי ונגור אין חולק על זה

ב חטאת היחיד שכפרו בעליו מתות ושל ציבור אינן מתות ר יהודה אומ יפותו אמר ר שמעון מה בציבור בולד חטאת ובתמורת חטאת ובחטאת שמתו ב בעליה ביחיד דברים אמורים אבל לא בציבור אף שב שכפרו הבעלי ושעברה שנתן ביחיד דברים אמורים א אבל לא בציבור
שכבית הטבלים הוא פיפרים חטאתו ואכלים ואמנם עזכרנו

ונקריב אחרית נקריבם ואחר כך במלאת הרעל שנוכח ואמנם עזכרנו

אמר שמי שחטאת לוכס מי חטאת נדיכין בידי מי חטאת בטומאה ו
ונקרים חלה כשמתכפין עבר הפרים על הימי לפי שנאמר ונתן ע"ין מיש
חיים ולא בח חלה לעריב הפעבר כמים וכן אמרו לעריכן הוא דאתת מ
לכל דינו שיהו הימי ככלי ניתן על ליהם הפעבר והוא מה שאמרו חכמי
לו תניגו ככל מקום מכפיר למעלה מף כאן מכפיר למעלה וכית ש
פפרים הוא המקום פים כו טומאת מת מכל לת דקדקו עליו על
מקומן הפיוחד לפיכך יהא כל המקום הזה מפוקף ועוד יתבאר ר
דיגם לגמרי בשני ספרקים מהלכות ופס יתבאר שכל זמן שיהיו ב
עפר כית פפרים בקדקד אחר לת יהיה חולו הקדקד שפני כית הפרים
ומה שאמר ולא פרומה הוא דעת האומר שעבה הפן תבין שתרומו זה
אחר זה אין תרומת שניהם תרומה וכבר בארנו בשלפי מתרומות פו
פילכי זה בלחם ושתים מכילי לחים מפה שכאחן ניקיף הוא ותמורתו
ולא תמורת תמורתו ור יהודה אומר יהיו לרבות שנלד ושתים אומר
יהיו לעפות שוב כמוהו והלכה כחכמים ודע שבפרק הפלבה מיפר ל
ואחרון שיפיפין כחותם הכהנים ודע שבפרק הפלבה מיפר ל
חלה זה אחי זה או כשת אחת שכל תמורה

ג חומר בקדשים מבתמורה ובתמורה מבקדשים שהקדשים עושים תמורה ואין תמורה עושה תמורה הציבור והשותפין מקדישים אבל לא מטירי ומקדישי אברים ועברי אבל לא מטירי חומר בתמור שהקדישה חלה עליה בבעלת מום קבוע ואינה יוצאה לחולין להגזז ולהעבד ר יוסי בר יהודה
אומר עשה שונג במזיד בתמורה ולא עשה שונג במזיד במוקדשים ר אלעזר אומר הבלאים והטרפה ויוצא ר דופן טומטום ואנדרוגינוס לא קדשים ולא מקדישים

וכבר בארנו מה פחמרו קדש יהיה לשאת פוגב במזיד ואינו כן בעבין
הקקדש כמו שכתבנו בשלפי מתרומת עבין מה פחמר ר אלעזר לת
מקדישין פהמזיד כחמר מלנו לת בתקדפה אותה תמורה וכן פם היתה
שכהמה קדפעכה אחת מלנו לחמר כך המזיד כה בהמה תמימה לת
בתקדפה התמורים לפי פתין בכחמ קדפעכה קדושה ממימתה תתקד
תמורתה וזהו עבין מה פחמר לת מקדישין ואפשר שתהיה בהמה ר
דאשונה על הפרני הזה כגון פקדישים בהמה אחר כך נטרפה או נק
קדשים ולד ויצא דרך ריפון או פהיה ולד קדשים ואפשר בו פיהיה בלאים
וטומטום ואכדיגינוס ויהיה עבין מאמרו ולת מקדשין ואחילו לדעת
ר יהודה פאמר ולד עושה תמורה כשיהיה כולד הזה בלאים או טו
טומטום או אכדרוגינוס אינו עושה תמורה לפי פחלו החיועה על דעת
ר אלעזר הס כמו בהמה שחחה פתין ביתו לקדשן מחכה לשיהא
פתין קדושה חלה עליהם ולת הפבת בעלמות לפי שבשל פוא יש מהם
פהיה לאחי לקדשן היא בהמה ולבסוף כגי יוסי וכי אלעזר ואין
חולק עליהם כאחר הזה

פרק שלשי אלו קדשים שולדותיהן וונמורותיהן כיוצא בהן ולד שלמי והטורתן וולדן וולד ולדן עד סוף העולם הרי אלו כשלמים ומעופם סמיכה ונסכי ותנופה וחזה ושוק ר אליעזר או ולד שלמי לא יקרב שלמי וחבטי או יקרב אמר ר שמעון לא נחלקו על ולד ולד שלמים ועל ולד ולד תמורה שלא יקרב ועל מה נהלקו על הולד שר אליעזר אומר לא יקרב וחבמים אומרים יקרב העיד ר יהושע ור פפיים על ולד שלמים שיקרב שלמים אמר ר פפיים אני מעיד שהיתה לנו פרה ובחי שלמים ואכלנוה בפסח ואכלנו ולדה שלמים בחג

פה אחר ולדן כל ולדי כלמים ולד תמורה שלמים ופבת
מחלוקת ר אלעזר וחכמים אר אלעזר אומר פחם מין מנו מתירים ל
לקריב ולד כלמים אדי זה מביא בהמת כלמים כפשיה אומרו ג
פוחטק ותלד להקריבו לשלמי ושוכר על פה אחר רחמנא לת תחת
ויהכהן מין מוסמן לבזיקה זו אחר ר שמעון מחכמי מודים אלא יקרב
ולד לפי שעלה דעתו שלא יעשה פהם עדיים ושל הולד עצמו
נחלקו ושנינו ר פפיים פותר לכרי ר אלעזר ופה אחר בהם כל
הפבועות לפי שכל החכמים מפכימים על אחין ולחר לאחר הקדשים
עדם חעלו לאחר קרבן לפי פסוק שכתב על עבדה

573

ולד תורה ותמורתה ולדן וולד ולדן עד סוף העולם ה הרי אלו כתודה וכלבר שאינן טעונן לחם תמור״ ע עולה וולד תמורה ולדן וולד ולדן עד סוף העולם הרי אלו בעולה וטעונן הפשט ונתוח וכליל לאשים

תמר רחמנא

לחם תתודה תורת עבמיך טשבה לחם ולדם ותמורתה לחם טשנים לחם מבמיר תקודש בקוף ה״ישיעה וכבר זכרנו מה שחמרנו כדרך שחתה נוקב בתמורתה נוקב כבמלים כך חתה נוקב כולב מלים יכול אף ולד הקדשים כן תלמוד לומר רק וכבר ישעה מחר משכרי הקטנות הטעה ומתן נת כן ודקן למשנתן כתנו

ר

ולד תורה ותמורתה ולדן וולד ולדן עד סוף העולם ה הרי אלו כתודה וכלבר שאינן טעונן לחם תמור״ ע עולה וולד תמורה ולדן וולד ולדן עד סוף העולם הרי אלו בעולה וטעונן הפשט ונתוח וכליל לאשים

תמר רחמנא

לחם תתודה תורת עבמיך טשבה לחם ולדם ותמורתה לחם טשנים לחם מבמיר תקודש בקוף ה״ישיעה וכבר זכרנו מה שחמרנו כדרך שחתה נוקב בתמורתה נוקב כבמלים כך חתה נוקב כולב מלים יכול אף ולד הקדשים כן תלמוד לומר רק וכבר ישעה מחר משכרי הקטנות הטעה ומתן נת כן ודקן למשנתן כתנו

ה

וילדה וגר יראה עד שיסתאב ויטבר ויביא ברמיו עול ר׳ אלעזר אר הוא עצמו יקרב עולה ו המפריש נקבה לאשם תראה עד שתסתאב ותטבר ויביא ברמיה אשם אם קרב אשמו יפלו דמיה לנדבה ר׳ שמעון אומר תמבר שלא בטום ז תמורת אשם שמתו בעליו ושבפרו בעליו יראו עד שיסתא ויטב ויפלו דמיו לנדב ר׳ אליעזר אר ימות ר׳ אלעזר אר הוא יביא ברמיו עולה תמורת אשם וולד שלמים תמורתן וולדן וולד ולדן עד סוף העולם יראו עד שיסתאבו ויטברו ויפלו דמיהן לנדב ר׳ אליעזר אומר ימותו ר׳ אלעזר אומר יביא ברמיהן ע עולות

כבר בארנו בתחלת הסדר הזה שהעולה ואחת מיני כאים חלה מן הזבחים בלבד וכן בתבאר בתחלת מ מסכתת זו שהנקבות וכעלי מומים מן הקדשים בתמורה ואיני צריך לבאר שעבין יסתבר היות מיחרע בו מום ר׳ שמעון אומר כל מילי ד חלה חוץ לקדיבה לאלתי אומר קדוש קדושת קנוף חלה קדושת דמים בלבד ולפיבך אומר תמבר חלה כמום אחר כך שהמיעבו אר אלעזר אומר ימות ואפלו בתמורת אחת אחת מקדיש מן הקדשים ומן החולין ואפלו בתמורת אחת מקדיש מן החולין ומן הקדשים לא יאמר חלה יפלו דמיו לנדבה ואני אומר אף כך שעבין ומתו בעליו ימותו ובכר זכרנו שחיות בעליו ולפיבך אומר תמבר ויפלו דמיו לנדבה וכל מקום שחמרנו בעליו ימותו ויפלו דמיו לנדבה וכל מקום שחמר יפלו לנדבה ל שיקריבו בחותן דמים עולת נדבה ושם חמר ר׳ אלעזר יביא בדמיו עולה ר׳ שמעון ולא כר׳ אלעזר

ס והלא אף הנדבה עולה היא מה בין דברי ר׳ אלעזר לדברי הבמים אלא בומן שהיא באה חובה הוא סומך עליה ומביא עליה נסבין ונסביה משלו ואם היה בהן עבודתה ועורה שלו ובומן שהיא באה נדבה אינו סומך עליה ואינו מבי עליה נסבין ונסביה משל צבור אף על פי שהוא בהן עבודתה ועורה של אנשי משמר

כל זה מבואר

ומן נריך פירוש לבמתבין כל שם מהקדימנו

י תרומת הבבור והמעשר

וולדן וולד ולדן עד סוף העול הרי אלו בבבור ובמעש

ויאבלו בטומן לבעלים מה בין הבבור והמעשר לבין כל הקדשים שבל הקדשים נפברים באטלס ונשחטין ב באטלס ונשקלין בליטרא חוץ מן הבבור ומן המעשר ויש להן פדיון ולתמורתיהן פדיון חוץ מן הבבור ומן המעש ובאי מחו לאר לאר חוץ מן הבבור ומן המעשר אם באו תמימים יקרבו ואם בעלי מומין יאבלו בטומן לבעלים אמר ר׳ שמעון מה הטעם שהבבור והמעשר יש להם פרנסה במקומן ושאר כל הקדשים אף על פי ש שגולד לו מום הרי אילו בקדושתן

כבר בחרנו בשני מבבורות מה ז טעם ייחד הבבור והמעשר בריבוי הללו ואמר ריחמנא ואבלת לפני ה׳ מלדך מעשר דגנך ותירושך ויצהרך ובפורות בקרך וצאנך מיקום שאתה מ מעלה מעשר דגן אתה מעלה בבור וכבר בארנו מעשר בהמה מ אתקש למעשר דגן ועבה בדיבוי אתה מעשר וכבר בחין מן סורין זאת אבמיר קדש יהיבו אתה מעשר בהמה אין תמימין בדיקן קדשין ואם היו בעלי מומין קדי אין מקדן קדושת קדשי מזבח ואין נקביה אתם אן דעתך ר׳ שמעאל נחוץ מדחה. לפי שאין בבור בלו מ מחוסה לפדיון והביאה הוא פי אם אתמר אם בין בבור ומעשר נפל ה הקדשים הל׳ מה בין בבור ומעשר שבאלו בהם אתם לבין שבאלו ה הקדשים אתר בך בת ר׳ שמעון לבתר מדחה טעם לבתיחל בהם אתם ומה בבבור ומעשר אין לבם פדיון וכאתר כל הקדשים ישרי ואתר מ שטעם בזה שבבור ומעשר שבאלו שבשבל שפשר ליהנות בהן כמו בן אבל לבי שבאלים בטומן לבעלים הל׳ בבור לבהן ומשעשל ליטרא ל ולפיבך אין נדיבין פדיון ובאר כל הקדשים אם לא נפדו יהיו בעלי מומין לקדבן ולא יהא מותר למוכלן אתין הקדש יהא אלא ב בפדיון ונעשה ר׳ שמעון בזה אתת

פרק רביעי ולד חטאת ותמורת חטאת וחטאו״ ע שמתו בעליה יטותו שעברה שנתה ושאברה ונמצאת בעלת טום אם משיבפרו הבעלים תמות ואינה עושה תמורה לא נהנין ולא טועלין אם עד שלא כפרו הבעלים תרעה עד שתסתאב ותטבר ויביא ברמיה אחרת ועושה תמורה ומועלין בה

אתת אתר עד שתסתאב הוא אבל הקדשים שבל ומה אתת אתרין מ מפותף ואתלמוד סדיבו בן שעברה שנתה ואתבדה וכאתרה בשלת מ טום ובבר בארנו פעמים שעבין לא נהנין ולא טועלין אתין אתר ל ליהנות בהותו דבר ואם נהנה חייב קדבן מעלה ורחוי שיגדע שהקדישה הואת אתמרו חבמים עליה תמות מן התורה אלא שתבבר בשעת שפיכה לא בשעת הפר שה ואתבבר כיום ולא בלילה ושתשבלם מתבו ומן הרועה ומכל אתר בני אתר עד אלא יהא שוה אדם מביאין ואפילו בסוף השבלם ושתחה אתר בתוך מערה אלא גזוזה תרעה עד שתסתאב ומועלין בה ואם אבדה ואין אתר אלא זו אבדה תרעה עד שתסתאב מ אתמרו בשאר בהמה חיה ועוף שהן ראויין לאבול לאדם ואין אתר אלא זו אבדה תרעה עד שתסתאב ומועלין בה ואם אבדה ואין אתר אלא זו אבדה תרעה עד שתסתאב מ אתמרו בשאר בהמה חיה ועוף שהן ראויין לאבול לאדם ואין אתר אלא זו אבדה תרעה עד שתסתאב ומועלין בה

ב המפריש חטאתו ואבדה והקריב והפרי אחרת תחתיה ואח כך נמצאת הראשונ תמות המפריש טעות לחטאת ואבדו והקריב חטאו״ ת תחתיהן ואחר כך נמצאו טעות ילכו לים המלח

זה הולך אחר שעקר תאת חטאת שבבר בעליה תמות וכן לותו מעות מין בהבין בשם ובי׳ נוה להולכין עד יש שמלת כדי שלא יוכל ליגע בהם לעולם

ג המפריש

טעות לחטאתו ואבדו והפריש טעות אחרים תחתיהן לא הספיק ליקח בהן החטאת עד שנמצאו המעות ר״ הראשונות יביא מאלו ומאלו חטא והשאר יפלו לנדבה

כל הדיבור האלה לפי שלא נתכפרו ס
הכעלים אפשר שבוקדים שיעלו לגבי המזבח ולא יתכפרו ב
גבוה ומפני מה היה רחוי תבלי בכלם שיכיאו חטאתו מהלו ומחלב ל
לפי שהם סכיל חטאת מדמי אחר מקן היה חייב להוליך המעות ה
הסניות לים המלח לפי שהכעלים סכר כתפרו ונמחרו שלו לחרי ה
הכפרים ים כזה חלוק ויתבאר בהלכה סאחרי זו ולפיכך יכיל מחלו נ
ומחלו ועוד יפול הסמר לגדבה

ד המפריש מעות לחטאתו

ואברו והפריש חסאת תחתיהן לא הספיק להקריבה עד
שנמצאו המעות והרי הסאת בעלת מום תמכר ויביא מ
מאלו ומאלו חסאת והשאר יפלו לגדבה
המפריש חסאתו ואברה והפריש מעות תחתיה לא הספיק
ליקח בהן הסאת עד שנמצאת חסאתו והרי היא בעלת
מום תמכר ויביא מאלו ומאלו חסאת והשאר יפלו ל
לגדבה המפריש חסאתו ואברה והפריש אחרת
ת תחיה לא הספיק להקריבה עד שנמצאת הראשונה ה
הרי שתיהן בעלת מום ימכרו ויביא מאלו ומאלו חסאת
והשאר יפלו לגדבה המפריש חסאתו
ואברה והפריש אחרת תחתיה לא הספיק להקריבה עד
שנמצאת הראשונה והרי שתיהן תמימות אחת מהן יקרב
חסאת והשניה תמות דברי ר וחכמים אומרים אין
חסאת מתה אלא לאחר שנמצאת מאחר שכפרו הבעלי
אין המעות הולכות לים המלח אלא שנמצאו מאחר ש
שכפרו הבעלים

אין מחלוקת בין חכמים ור מאיר הקריב
מהם מלא מכרה מחכורת מתה לכל חולקין חכמים מהם הקריב ם
מחכורת ר מחור מהם מכיאים תמות לפי שמעדרי ם על מחכור כחכור ל
דמי כחלו מכרה ומהמת לאחר שכתכפרו מכעלים וחכמים מיכם ת
מומיים כן על מחכור מלא כחכור דמי והלכה כחכמים

ה המפריש

חסאתו והרי היא בעלת מום מברה יביא ברמיה אחרת
ר אליעזר בר שמעון אומר אם קרבה השניה עד שלא
נשחטה הראשונה תמות שכבר כפרו הבעלים

ר אלעזר

בר שמעון אומר אין כפרים בין שתשחט מכחמים מזבח תחת ירא אי ת
תחת יד אחר כל זמן שתמצא אחר שכתכפרו הבעלים תמות ו
וחכמים אומרים מכל כל זמן שהיא מגויה תחת יד בעלה ל
דיכה בם דין זה מכל מם מברה קרי קוף כאילו לינה מגויה והלכה כ
כחכמים וכבר זכרנו בפרקים שלפני זה מזו שדינה תמות מכיאין ל
אותה בביח עד שתמצא כרעה ואילו שתרעה
בכאן שהמפרים שני בבורי מעות לאחריות שתכפר באחד מהם ו
ושבני יכיאו בו עולת נדבה ובן השפרים שתי חטאות באחריות מ
שתכפר באחד מהם ויבי יכיא בדמיה ע
עולת נדבה והשאר שלו שתשחט חטאת משכחת קרי קיא כשפרים שתי
חטאות לאחריות

פרק חמשי כיצד מעריכין על הבכור מבברת

שהיתה מעוברת אומר מה שבמעיה
של זו אם זכר עולה ילדה וכר יקרב עולה ואם נקבה
זבחי שלמים ילדה נקבה תקרב שלמים אם זכר עולה
אם נקבה וכחי שלמים ילדה זכר ונקבה הזכר יקרב ע
עולה והנקבה תקרב שלמים

בכבר שתכחר בתורים מאין
שתף שקדם בכור למזבח כמו שבחרנו בשמני מערכין ואמרו חכמי
לו שמותר שקדם בכור בכהן וכן אמרו בספרי אחר יכבר לה
בבהמה מי שיבוכר לתת שקדימו ולי אתה שקדימו בכהן ומה

סאמר שם נקבה זבחי וכו לימא מדכר על הזמוב כדרך שמנקבה לא ת
תתקדש בבכורה אבל שוחטו בהמה שהקדישה לאחר מן שקדבנות ל
לפי שהוא מערים על ולרם כין זכר בין נקבה כולן מעריכים על הזכר
כמשכחת ותחבולת שיתיר תקדש שעדיפה לשיוך שקדש מדע
ודע שמותר לשטיל מום בבכור קודם שתצא לאויר העולם אבל ב ומן
זה פליג כיה המקדש ולין שם שקדשה ס וכו מיתכל ב ומן שפליג ע
עמיר כמים ומן כמו שכתר

ב ילדה שני וכרים זאחר מהם

יקרב עולה והשני יבבר לחייבי עולה ודמיו חולין ילדה
שתי נקבות אחת מהם תקרב שלמים והשניה תמכר ל
לחייבי שלמים ודמיה חולין ילדה טומטום ואנדרוגינוס
רבן שמעון כן גמליאל אומר אין קדושה חלה עליהן

מה
סאמר על בהמה חולין כסאמר עליהן מה שכמעיה סל זו שם זכר ע
עולה וכו ולפיכך דמיו חולין לפי שדבר תחלה על המכברת לאחר
כן על בהמת קדשים לאחר כן על בהמת חולין ומה שאמר טומטום ו
ואנדרוגינוס על בהמת קדשים חוזרת שמחלקת שלשוב לומר ולך ק
קדשים משפיל לילי תקדש לפיכך שם שיש טומטום ואנדרוגינוס מא
סאין רחוי להקריבה אין קדושה חלה עליו וחכמים אומרים ולך קדשי
בקדושת דמיהם קלי ולפיכך יהיה נלדה קדוש ולעניין זה הלכה כ
כחכמים

ג האומר ולדה של זו עולה והיא שלמים דבריו קיימי

היא שלמי ולדה עולה הרי זו ולד שלמים דברי ר מאיר
אמר ר יוסי אם לבן נתבון מתחלה אף על פי שאפשר ל
לקרוא שני שמות באחת דבריו קיימין ואם משאמר הרי
זו שלמים ונמלך ואמר ולדה עולה הרי זו ולד שלמים

פירוש כמלך שבתיענין ואמר ר יוסי סהמיל ואמר הרי זו שלמים ולא
היה כוונתו יותר מזה שאמר מחכ חזר ואמר ולדה עולה ואעפ סהוא
תוך כדי דבור אין סומכין אלא על דבור ראשון לפי שהעקר כדיבור ת
תוך כדי דבור כדבור דמי זולתי כמקדים ואמר ומנך ושוכר עו ל
ומקדים ומנכר ואלו שהשם דבריה קונים אותן כגוף הבהמה מבל
מקדים ואמר הרי קוף כמו שבתבאר כמקום הזה וכפקו כדרים
סוביאו מנכר ושוכר עבודה זרה ומנכרים ומקדש מה קענין קוף
מקדבריים המלה לא תועיל כהם חזרה ותוספת תבעי ואפילו תוך כדי
דבור מבל מקדים ואמר הרי קוף כמו שבתבאר כמהן וכן שם אמר ל
לשהם הרי את מקודשת אי הרי זה גיטך וכתן לה בשוה לו קונים חזר
ואמר בתוך כדי דבור לבטל שענין לה הלה יקנו מקדשין או הבו על
מבת כן אין זה מועיל אין מועילין לו וכן שם אמר בשבודה זרה הלי
אתם נתחייב ב מיתה כמו שבתבאר בשביעי משבחרין כשאמרו ל
ומתקבלן עליו בהלום ואחר כך חזר בהן תוך כדי דבור ואמר אינו הלום ז
ם מועיל לו וכן המוכר ומה שהלה כדעתו משמתפים לעבודה זרה
חייב בדיבור בלבר ושהוא עכין מה שאמרו ועבודה זרה הרי זה טועה
גדול לפי שעקר כדיבו אין המקדש לעז כמו שיתבאר בערך שלאחרי זה ו
והלבה כר יוסי

ד הרי זו תמורת עולה ותמורת שלמים

הרי זו תמורת עולה דברי ר מאיר אמר ר יוסי אם לבן
נתבון מתחלה אף על פי שאפשר לקראת שני שמות
באחת דבריו קיימין ואם משאמר תמורת עולה ונמלך ו
ואמר תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה

ם לו תמיר תמורת
עולה זו תמורת שלמים הרי זו תמורת עולה לדברי ר מאיר דבריו ק
קיימים מכל לפי שבבל לעין תמורם אמר ר מאיר קנאם לעין בשעת
לר יוסי לאמר בדיך לשמות לעין תמורה לפי שבשעת שאמר תמורת ע
עולה ונלבמים יהיה סמוכן מדאמר הזה שמקנתה עולה ומקנתה ם
שלמים ויהיה יין אותה בהמה בדין מה שאמר בהמה זו תהיה עולה ו
ותהיה שלמים שהיתה קדושה ותהיה קדושה קיום למחר מן האמור שהביא
הרי זו תמורת עולה ותמורת שלמים יהיה הפוכן מן האמור שהביא

ב איזהו אתנן האסור לונ"ז הא ליך
טלה זה בשכרך אפי' מאה כלן אסורין וכן הא לחברו
הא לך טלה ה"ז ותלין שפחתך אצל עבדי ר' אומר אינו א
אתנן וחכמים אומרים אתנן

מתן קדשים כיון שיעורן אוסרן אע
פ שאתה אי אתה יכול לקרבן מחמת מומין שבהן כגון שנפל
בהן פסול קודם שחיטה כגון שנשברה רגלה של כבש
לפני שחיטה בעזרת צפון שכך היתה שחיטתן של עולות
ושלמים ואין מקריבין אותן אלא מחמת נדבה ומחמת
נדבה אין מקריבין אותן אלא בזמן שבית המקדש קיים
ומחמת נדבה אין מקריבין אותן אלא בזמן שבית המקדש
קיים אבל מתן אתנן ומתן מחיר מקריבין אותן בזמן הזה
שאין בית המקדש קיים שאין מתנן אלא לבעלים ואין
בעלים חייבין עליהן כלום ומתן מחיר אינו אלא לנדבה
ואין נדבה בזמן הזה

ג איזה הוא מחיר הא לך טלה זה תחת
כלב זה וכן שנ' שותפין שחלקו אחד נטל עשרה ואחד נ
נטל תשעה וכלב שבנגד הכלב אסורים שעם הכלב מ
מותרים שנ' ולא ארבעה ולרותיהן מותרין שנאמר הן ו
ולא ולרותיהן

מה מחיר מכבגד הכלב כפני עצמן יתר מכל
אחד ואחד מהעבדים שלהם מכבגדין לפי מקחלק מקנת תמורת מותר
התוספת מכני כל אחד מהעבדים שלהם ולפיכך אסורים כלם ו
ולפיכך אם היה מחיר הכלב כנגד מחיר אחד מהעבדים לא פחות ממנו
מפני שהוא נותן הכלב כנגד הכלב והיה מחיר אחד מהן מותרין ש
התועלת היה עתה מחמר בהם רובה לותר עתה לותו לפיכך יאסר מ
מהם כנמך עתה בהם ועתה בהם

ד נתן לה בספים זורי אלף
מותרים יינות שמנם וסלתות וכל דבר שביוצא בו קרב
על גבי מובח אסור נתן לה מוקדשין
הרי אלו מותרין עופות הרי אלו אסורי שהיה בורין מה
אם המוקדשין שהקדום פוסל בהם אין אתנן ומחיר חל ע
עליה תלמוד לומר לכל נדר להביא את העוף

כבר כתוב
בתורת כהנים שהיה שומעין שהמקדיש בהמה חיבן שוחטין בשעה
אחת ומקריב תמורת הפסח תחת התמיד ותמורת התמיד תחת הפסח
לכל נדר להביא את העוף לפי שהעוף יבא בנדר ובנדבה כמו שהבהמה
פנימים שהרבה ולא שהקדיש כיצד לה חייב שנתן שלש זקיפים ושנתן שמין
עבדים ויצא ולד יין הרי כלם מותרים לבעלי מוכח לפי שהם שמיני ע
פנימים ולא שנייהן לא ולרותיהן

ה כל האסורים
שעל גבי המובח ולרותיהן מותרים ר' אלי'עזר אומר ולר
טרפה לא יקרב על גבי המובח ר' חנניה בן אסיגנו
אומר בשרה שינקה טן הטרפה פסולה מעל גבי המובח
כל הקדשים שנעשו טרפה אין פודים אותם שאין פ
פודים את הקדשים להאכילן לכלבים

כשנתרפה בהמה ויצתה חולין ונתנו
כך ילדה ויצתה חולין לו מקדישה חו מכרבעה וילדה ולדה מותר לבעלי
מוכח לכל מה מכרבעה ויצתה חולין ילדה מעוברת ולדה מסור לבעלי המוכח מפני
שיצתה חולין ולדה ממנו ולד מכרבעת מסור נתנו מחמיר לו מה שבמוכח מ
הוא ולד טרפה ונתנו מחמיר שנתרפה מכרבעת ר' אלי'עזר אומר מכרבעת ה
הוא ולד טרפה ויצתה חולין ולדה מותר לבעלי המוכח מפני שהוא ו

ה הרי זו תחת
זו תמור זו וחלופת זו הרי זו תמורה זו מחוללת על זו אינו
תמורה ואם היה הקדש בעל מום ויצא לחולין צריך ל
לעשות רמים

מתי מתם היה מצלו הקדש בעל מום מום
דרך משל שהרי רמיים וייחד בהמה מום חמשה וחמר זו מחוללת על
זו כשרה מותו בעל מום וייצא לחולין מכל חייב לתת תמלום העשרה
רמיים שהיה מום הקדש והטעם שמחמתו יצתה לחולין בפחות מ
מיימים לפי שהקדש מום מנה מחללו על מום פרטום שהי זה מחולל
תם עבר ושמה מכל כתמלל תן התולה וחייב להפלים שהמים מהרכבן
וכתנאי כתלמוד יצתה לחולין דבר תורה וצריך לעשות מיום מלרכבן

ו הרי זו תחת חטאת ותחת עולה לא אמר בלום תחת
חטאת זו ות"ח עולה זו תחת חטאת ותחת עולה שיש ל
לו בתוך הבית היה לו דבריו קיימי אם על הבהם טמא
ועל בעלת מום הרי אלו לא אמר בלום הרי אלו
לעולה ימכרו ויביא בדמיהן עולה

מם מתמר תחת חטאת ותחת
עולה רוצה לומר מי תחת עולה והטעם כזה מם מתמר בחמנה לה י
יהלו שנו ולא יתיר מתנו על מיהם הקדש ידוע ומיוחר נתו שעשה ה
תמורתו

פרק ששי כל האסורין על גבי המובח אוסרים
כל שהן הרובע והנרבע ומוקצה
והנעבד ואתנן ומחיר והכלאים והטרפה ויוצא דופן
איזה הוא מוקצה המוקצה לעבודה ורה הוא אסור ומה
שעליו מותר איזה הוא נעבד כל שעוסרין אותו הוא ו
ומה שעליו אסור זה וזה מותרין כאבילה

עבין מיסרין
בכל מקום מתם מתעברו מחר מחלו ומתילו בחלף מן הקדשים מתם פ
פסולין לבעלי המזבח ומין מקריבים מהם ומתילו מחר ומחלו המכולים ם
מהם פסולים לבעלי המזבח יש מהם מבר פסוק מלא נים
מהם מבר מהם זכתה חל המקדש לך לתתן ומחיר דברים תורם מקם כ
בפירוש ונאמר הקדשים בם כן מנר מן כשבה מן עז כי יולד פרט ליוצא
דופן ונאמר כמיעבר כל מעבר בהמה ומנה קדם ומנו שבתשעה כל מ
אחר יעבור תחת השבט פרט לבאה מעוברת כמו שבארנו בבכור ב
בכורות ונאמר על מוקן מחיבן קדשין לבעלי המזבח מפחתם בהם מ
מום בם ונאמרו חכמים אל כל מקום שבאתה שחיטה חיבו חלת דבר
עירום ועל עירום דבריב כי הסחיטה כל בשר חת דמו על מזבח עד
דבריב כן תזחיטון ועשיתם בשם בשל ובבר בתבאר בפלישי מעבודי
זרה שהדברים שבעברים חיבם חסורים בהבאה חלת ים בשם תפיסת
יד חרם ולפיכך מי שעבר על מי ים חו בעלי חיים חין מאתו דבר חסור
בהבאה ולפיכך אמרו זה וזה מותרין בהכילה רבא לומר שמוקצה ו
והנעבד חכל הדבר שהוא על שבעבד בגון חולי זבה ובשר הרי זה ת
חסור בהנאה לפי שאותו דבר שבר נעבד יש בו תפיסת ידי חרם כמו
שבתבאר בשלישי מעבודה זרה חבל שמוקצה הרי הוא מסור לגבי ם
המזבח כמו שזכרנו ומה שעליו מותר בהנאה לפי שלא נעבד
ובאומר זה לעבודה זרה לא בחשר לפי שעקר בידנו שין הקדש לעבודה
זרה ומוקצה הוא שה מזכרנו ואמרנו שין מוקצה לעבודה זרה הסור
עד שיעשה בה מעשה עד שיזכרו בו שיעבדו בו וכשיעשו כן כל
הכומרים שם היה עור הז בוזז שם היה בבם הז יפפל לבעלי מזב ו מ
מעום מוקצה

וזה בורח מיתרי מקח קיימא האומר הזהר משובחת וקיימ מריפס ר'
יהודה אומר עבד יוד לחמן ומחבירו הזכר המחזירים כן שלין לחד מיתת
ונפרד ממנו ולפיכך הוה לחלם מותר לבני חמוזקה מקח פחותין ר' ח
חכיכה כן לפטיבנום במיים פיקח מן הטרפה הוה בחותן היום כלבד
פיקחה לפי פחיה יכולם לעמוד עליו מעת לעת והוי מתחלב ועד כאן
לא נבחר פקולו מכל מה נתחכל ותקנילו קיים זן מותה דרך מקל כפ
כרפ"כ כן על עד פסמיכה לתכליה המוכן הרי קיים מוקדית לבני
קמוזקה לדברי הכל ולאן הלכה כר' אלישעזר ורר חכניחן לכניבנום וכ
וכתוב בספרי תוכח ולא גיזה ומבלת ולא לבני' כפר ולא חלב מכאן
אמרו עוברי הקדשים לפחילין לבלבים וירוע פסטרפה מיכה רחוק מ
מלא לבלבים

פרק שביעי יש בקדשי מובח מה שאין בק
בקדשי ברק הבית ויש בקדשי
ברק הבית מה שאין בקדשי מובח שקדשי מובח עושים
תמורה וחייבים עליהם משום פגול נותר וטמא ולרן וח
וחלבן אסור לאחר פריגום והשוחטן בחוץ חייב ואין
נו תנם מהם לאומנם בשברן

קדשי מזבח כל קדשי בחמת
כלבר לפי פירענת בבר פפעופות ומנחות אין בהם תמורה חבל דין ס
הבכלות מהבותר והטמא בבר בחרנו מותם במקומות ממסכת זב
זבחים ולם תעיין בריבוי מיבחים פם תחנת מותן ופם בחרנו בפוף
המסבתה דין פומנו בחוץ ודין ולד קדשי מחכח וחלבן ואיבי נדיך בפ
לבמות ולחחריך ומה מחקר ודין מותנים מפם לחומכים בשברן כל ה
החומנין פבוכין במקדש לפי מפם מוטלים פברן מקדשי ברק הבית לא
מקדשי מזבח חמר רחמנא ועבו לי מקדש ואחרון חבמים ועבו לי כל
מפלי מקדשי ברק הבית

ב יש בקדשי ברק הבית שפתבם
הקדשות לברק הבית הקדש ברק הבית חל על הבל ום
ומועלין בגרוליהן ואין בהם הנאה לבהנם

מה פחמר חל

ע"ל הבל לפי פפוח חל על מומין ובהמה טמחה מה פלין בן בקדשי מ
מובח ומועלין בגידולין לפי פהקדישם בהמה לברק הבית מועלין כ
בחלבה וחקדישם תרבנולת מועלין בבינתה ודין בן קדשי המזבח לפי
מחלב מוקדשין ובידולין תולים לח בקלן ולח מועלים כמו פיתבו בם
בבלי מחשלה ודין בפפ הכייפ לבהנים ודינו בן בקדשי מזבח ל
לפי קדשי מזבח יש מהם בחלבים לבהנים בשרים ויש מהם בבהנים
בעורם כיון פהקדימו בחורו

ג אחד קדשי מובח ואחד
קדשי ברק הבית אין משנין אותו מקדושה לקדושה ו
ומקדישין אותו הקדש עילוי ומחרימין אותו ואם מתו י
יקברו ר שמעון אומר קדשי ברק הבית אם מתו יפדו

חין ויפבים לותו מקדישם לקדישה ל"ל חין שוטין פפלמים עולה ולח ס
פשלמים של"ש וכן הדומה בזה ופם הקדים פפם דבר לברק הפיבל חין
מינין לותו לברק המוזבח ומה מחמר ומקדישין לותו הקדש עילוי פב
של קדשי מזבח וכבר בחרנו בשמבי מערבין פקדים ברק הבית בקד'
הקדש עילוי ומחרימי לותן ל"ל חרימי בהבים וכל חרמי ברק הבית
וכתוב בבריבתה הקדש עילוי קדשי ברק הבית מחרימים לותן חרמי
בהבים ופס בפרין מחרמי הבהבים בשני פפודין מחרמי ברק הבית ס
בשני מזבח בפמיבי מערבין ומקדישין לותם בשני פפיו בתחלה וחו
איו רחוין לותן הדמים פבפרו בהם לבהבים חו לברק הבית בדיוק ש
עבין פיהיה הדמים וכל זה הוה קדשי מזבח חבל בקדשי ברק הבית
בבר חמרו עליהם קדשי ברק הבית פהתינין בין לקדשי מזבח בין ל
לחרמי בהבים לח עמה בבוש ומהעבם בזה כרלה לעין לפי פהוה דבר
בחינו בלו וחל תעלה על דעתך פיש הפרש בין בחמרנו קדשי ברק ס
בית לפי פהפמות ויפוכים ובעין בחר וחמרו לח בבח לישתין לבהנ
בחמה וכו וחמר רחמנא בשרין בחקדשות והעמיד ונקריב לפיכך ח

ד ואלו הן
הנקברים קדשים שהפילו יקברו הפילה שליה תקבו ש
שור הנסקל ועגלה ערופה וצפורי מצורע ושעיר נזיר ו
ופטר חמור ובשר בהלב והולין שנשחטו בעזרה רבי ש
שמעון אומר הולין שנשחטו בעזרה ישרפו וכן היה ש
שנשחטה בעזרה

כל הלו פאפורים בהנחה וכבר בחינו
פרישה על לישור כל לחד מהם בפני עקרנתן ונקבלה כיל לו לקבור
לותם ופפר נזיר בבוכר כתן הוה פעה נזיר טמח לכל פעה נזיר עפור
לל פמיתבלח הבלותה עקור ריבו פיפרף כמו פבחרנו בשיפי מבזיות
ולין בלכה כר פמעון

ה ואלו הן הנשרפים חבין בפסח
ישרף ותרומה פבאה והערלה וכלאי הכרם את שרבו
לישרף ישרף ואת שרבו לקבר יקבר ונדליקין בפתוב
ובשבן של תרומה

פתם זה לר יקודק פלומר מין כיעור חמן מלח
פריפה וכבר בחרנו בשני מפפחים פרבנו נדחה ומה פלומר לח פר
פרינו ליפרף פב על ערלה וכלאי הכרם ומה פים מיפה לאכלין פלי
לחפבר לפורפן קרבן ולפי פיפר תרומה פהורה בכלל מה פפורפין ו
וחלו פיפר פהן לפורין בהבלה ל"ל לחמן ושרלה וכלאי הכרם כמו פב
פבחרנו בקדושין ופפיק פלה ישלה על הדעת פפתרומה טמחה פם
לפוה פ"ב בהבלה קרי חזר וביחר פמוקר ליהנות בהם הבהבים וחינו ס
לפוה חלה לכולם בשני פבחרנו פנחים ולפר ומדלקין בפת
ובשמן פל תרומה ל"ל פם בטלת בשמן פל הדומה הרי הפמן מדליק
בו ובן פם בטלת בפת הרי זו פורבן לפפקת הנוך דרך משל ומבטל ב
בו תבטיל לבל בתנחי והוה פנדיך לתת לותו לבל בן יבטל בחנכה והוה לינו י
יודע ובבר בחינו עבין זה בפרק תרומה

ו כל הקרשים ש
שנשחטו חוץ לומנן וחוץ למקום הרי אלו ישרפו אשם
תלוי ישרף ר יהודה אומר יקבר הטאת העוף הבאה על ספק
תשרף ר יהודה אומר יטילנה לאמה כל הנשרפין לא י
יקברו וכל הנקברים לא ישרפו רבי יהודה אומר אם ר
רצה להחמיר על עצמו לשרוף את הנקברים רשאי א
אמרו לו אינו מותר לשנות

כבר בחינו בהוריות פכל מה
פחייבים בזיכוו בית וכפנבתו חטאת קבוע חייבים על לח הודע פלו
חפס תלוי ונחעלמ פטוח ספק ולינו ודלי פעפה קעון וזה לינו מותר
לחכול מבעו ובחיי בפתוב פמהו לו פלח חטאת לחר פחיוות החפס כמו
פינובלו בפוף בריתות וכן כתוב בחפס תלוי חפס קנוי חפס לה' וכ
וכתוב בפיפרי חפס יכול לבהנים תל לה ל"ל פלין לבהנים בן פוס ר
דבר לחכול מותו ונחמר הבח המעבר פינה מן המוזבח לבחל קדיין
ר' יהודה לומר מבחתה חבר חבר ומזרקה לחתה ומנבלת והולבת ל
לבחל קדיין ומן הי הטוחת קעון ל"ל הכתוב על ספק בבון בחתה ספק זבה
במו שבחו בפיפרי חפס יש לרכין בל הזבות פטוענות מביחות קרבן ולין מ
בחכל לפי פלין מותר לחכול חטחת וחפס חלח חחר פיהה חייבו ולמי
ל"ל חייב חותן הקרבן ומפני מה חמרו חבמים לינו דפחי לבמות לפי פ
פעיקר בל הבפיפי עפרן חפור ובפרים דהקדם הפסר ומותר זולתי ת
בינוחת הדבן בלבר ולהוה החתר פחפירין מעל המוזבח ולהוה חפנר
וחעשי בן לין מותר לחבדו ולהקרו ולעמו בבחת ועמו בבו ועמו פלח י
יתעזל ל"ל פלח יתן חותן בפני הדוחק לו בפני הדוחק חת בל בינוח בהם
רק מביעין חתן בתקומו פחינן לו ולין הלבה בר יקודק ב בולם

שלשים ושש כריתות שבתורה הבא על האם
ועל אשת האב ועל הבלה הבא
הזכור ועל הבהמה והאשה המביאה את הבהמה הבא
על אשה ובתה ועל אשת איש הבא על אחותו ועל אחו
אביו ועל אחות אמו ועל אחות אשתו ועל אשת אחיו
ועל אשת אחי אביו ועל הנרה המנדף והעובר עבודה ז
ורה והנותן מזרעו למולך ובעל אוב המחלל את השבת
וטמא שאכל את הקדש והבא למקדש טמא האוכל הלב
ודם נותר פגול וטמא השוחט ומעלה בחוץ האוכל חמץ
בפסח והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים המפטם
את השמן והמפטם את הקטורת והסך בשמן המשחה ה
הפסח והמילה במצות עשה

רבי שמעון מונין בהלכה
הזאת חלה כללי העבירות ומניחים ספרטים וזה מחזר קבת על חמץ
וכתב רונה לומר לחכר החם עם הכתים ובכלל בוחמץ וכת בכה ח
חמץ וכת כתה וחמץ וחם לחמץ וחם חכים וכתו וכת בכנו וכת כתו
וכן העובר עבודה זרה בחיוב נר מיסים מן העבודות ובכלל כזה מ
מכיך ומקבל ומשתחוה ומזבח וריבים לחלים כמין שכחיבו בסכיני
מסכתדרין וכן מה שלמר ומחללי את שבתי נכלל כו חמעט ובלבי
כרחיתי לבי שעל כל לא מלחה חייב כרת נמן התולדות מה מקבר מ
מנע מניכם כמו שכחיבו בסכיני מעשת ומפני הטעם הזה חסמיק
לו מה שלמר כעל חוב ולא למר ירעיכי וחוח עניו מה שלמר קומלי
ועכיכם כלחו לחר כמרי לא תעבוד כל המלכות נחל קידושים וריבים
דקדק נקט רונה לומר חחוב מבוכר בחלת מעסק לחוח מורה על מ
מה שלחריו וכבר כתבחר דין מוחב ומעלה בחנן ודין טומח בחכל חת
הקדש בכל מ מוכחים ודין הכותני וקבוע בכני מוכחים ודין הכח ש
המקדש טמח בכני מכבושות ולחת דרש כל לחר מלה במקומן ו
ונחנה לוך יחייב זה כרת במעשה זה נוסך לח יחייב והתעלת סיס
כמה שלמר מלבים ומה ' חעני' מכייכם ידוע להגידיעו מהעשה
מחלו העבודו כהעלם לחר חייב על כל לחר חטחת על כל מנגע כמו
מבחרכו כמה שלמר כחכות מלכות לרבעים חסר לחת מהם עשתם
כלם כהעלם לחר חייב חטחת על כל לחת ולחת והמפטם לת הסמן
הוח מישמש ממן המעמח כמו מעשתו מסה רבי במדבר כלונתן ה
המקבלים ממם מב' כמוהו ומה עשה לותו בדי שילמוד מעשתו חו לתת
לותי לזולתו לומו חייב כרת על מתנה כוחתו במעשהו למעמח בב ו
וכן המפטם לת הקטורת לומו חייב חלה חם נתכון במעשהו להריח בה
ודע שהם עשה כרת בין מעשה ממנו שעור קרבה חו עשר מועבו ומין
לחו מריחים מתוך כבי לוחם המקבלים בעזרה כמו שלמר ממן ס
המעמח חלה לחר מעשה כמוהו לקריח בה חייב כרת מבחר ב
במתכוונתם עשה רונה לומר כפרבי מקבלה ומה שלמר ספק בממן
המעמח הל מעשה מסה בלבר והוח שלמרי חין חייבים חלה ביבת ממן
ממן המעמח מעשה מסה בלבר לפי שבחר ותחר יתן ממנו על זר ו
רומו חל מה שעשה מסה ודע שלה מעשה ממנו לעולם ולה יעשה מ
חלה מה ש עשה מסה מבחר ומה שלמרי יקיח זה לדורותיכם כך קבלנו ומין מ
מוסחין בו חלה כחבים גדולים בלבר ומחילו חיה כהן כהן כלבד א
יוסחין לוחו מינקין ממנו על רחמי יניקה ומוסחין בבות עיבי כמו
קה יבית בסיח כן והוח שבחר ניקח ממעמח המעמח על רחם מקבן ו
ניעמח לחתו לקדשו מלבי בית דוד בלבר מוחו למעמח בשמן המעמח
ים כזה חלוק והוח שלוד עליו הסגנים לפי שבמעמח בשמן המעמח היה
דעני למלכים כמו שהעידו לו שהסוקים ובל בניו כהניו ומשבי חלה

ומשחן כשמן המשחה ולמדו מכאן שחין ממשחין מלך כן מלך ילמר
קרח למענן ילמרים יחיה עם מחלבתו הוח ובניו מלמר יחמלוכה ירעם
היה לבניה לחבל לה כוחן מחתה קטנה ומריבה כן בני דוד ועל מיה
מקם ימלוך הזה חו ומיחר כך הם בימיו על לחר מקם חו מטבריו ח
לחריו הריבה חו מינהו שבחדרין חו שביה חו כהן בדול כלחיה מיוחדין
לעבות המלוכה בית לחר מקם שרי זה כמשה בשמן המשחה ובני ל
לבלן המריבה ולבסוף המחלוקת מן שהמון קוה קוח מעיה ' וילמו
מפניו והרחיק עם מה שבחמר מקרב ישרחל לחריו בזמן שהבלוס
בישרחל הנה לומר חו מין בריך מלך כן מלך מחיחה חבל בזמן
מלחמה מוחיחים לותו חבני מקם מעשו לת בחמה כבני מחלקתו על ח
לריכיהו ולת יוחם מבני מיחלוקתו על עתליה ולת יהוחלו מבני יהויקי
לחיו ובמבטיך למעות מלך מבני דוד כמו שלמרנו מוחיחים בחיו ב
כוד על שבי בבות ויסיח עומד על מעון מקם ' לחרי מין מוחיחים לת
המלבים חלה על בני מעון ומוחיחים המלבים בחיו בחי בבי מין ה
הוסיפו בחיחים על המעוריס שחלו ובלה בזחיבים חלה הרי זה קרוב
לעבור על מה שלמר ולחר יהן ממנו על זר לבל המעירת לחיל בקה ח
לחתה לדם ובריח בם מין חייב כרת לבל מעלה חייב שבשבת מן ב
המקדש בלבר ולה נשמר לבניהו מבל מה שבריך מריבי המשחה הזלת
בלה יריעת מלחבת שמן המשחה והמעירת לפיבך לפי לומר שהם לוקה
דרש מור דרור מעקל חחת מלות מקלים וקמעון בשם מעקל חחת מ
מלות מקלים ' ונקח בשם מלחים וחחת מים מקלים ודקק
בחעקלם בלם תבלית מה שחשחר לו ומקל בל שם מקם בחני עבמים
בעת חחת זולתי קמעון בשם שמעקל לותו בושם מעמים מלחים נח
וחחמים ומלחים וחחמים ' ונוח עניו מה שלמר ונקמעון בושם חחמי
ומלחים חחר בך מלחים וחחמים ונקבלנו מרונה לומר בזה מעקלין
מלחים וחחמים ולחר בך חבר חלה המלבים שחים מיוחדין ו
ועשרים לותם בחים מתוקים עד שיעלו בוחותם בותן חחת ולחר בך
נתן עליו שמן זית טוב שעור חיון בחת מהוח לחר בך כתבו על שלח
ונותנבל עד שבשחר חשמן לבהן ונקבל בח שהמכים ' חמלבחה
חזלת הוח שחייב עליה בית בחבל מלבחת הקטרת ' שחכים ם לחריה
תורה שם לה שחייב מבוחרות בשם נשם בשם נחלת וחלבנה ולבונה ו
ומשלר שם חיו קבלה בידינו ושם בבללים בחת שבחמר קח לך בחים ב
בשל ונחלת וחלבנה לחר בך לחרי בחים ולבונה זכה ולחרי רבותינו
זכרם לברכה לחר עשר בחים שלחרו למשה מלרינו רונה לומר מחלו
לחחר עשר בחים ' חעני' מלכים חלה בחרונית וכיפת חידרן ויינלה שמן
מכל לחר בל שהוח ולין חוסמין למשקל ובן היו עושין לותו לוקחים ב
בשל ונחלת וחלבנה ולבונה מבל לחר משקל שבעים משה
ובבר בחרנו בעיים משה דרבנים
ומשקל קייבר משה דרבנים ' ומשקל
קידמון משה עשר ג'בילי שעורים ' ומור וקציעה ושבולת נרד ' וב
וברבום מבל לחר משה עשר משה בבמן חשה מבים קליפה משה ש
מבים ' שרי בל משקל שלש מלות ושמונה
ושמים מבה ובשעור הזה היו שעים ממנו בבל משה
לחרי שלש מלות וחמשים וחמשה בעבר יחוה שבת החמיה ושלשה
שמשה היה מקטיר הבהן בדול חלה חבניו בוים שבעורים בחו ' ש
שבחר בשבעורים ' ושחר זו היה
שבניהו מוחר הקטרת מה היו עושים בו רונה לומר הבותר מן השלש
מבים לחר שבטל חלה חבניו עושה מה שלחרנו בריבוי משקלים '
ובל חלו מעריבין חותה
דרך בחיקה ובותנין בם בן בשם בימת חידרן ומלח סדומית ומעלה ש
עשן מבל לחר לחחד חלק בלה בחבוש ומשקל
ושידוע שמות חלה יש משה שחוח משוערים היה משה שבחלקו בו '
ובבר בתבחר בתלמוד שקעשה הזה שקריי מעלה עשן לה חיו יודעים
חותו חלה בית חלטיהם בלבר בשה חוח עון בקרח בלשון ערבי שור ב
בלחן ובלשון שומרון דבלחנו ונקרח בן לבי שבשמן מזיה ונמנו ש
ומחלת קוריס חותו בלשון ערבי חלטופחר חלבובה וחלבנה חומרים
עניו משוח שקריח בערבי מחלחה היו חומרים נרחן ובלשון לרחנו ו
חוח עשר היו חומרים מישה ובלשון חשעורלחן נחת שקדוב לחיסחר

לפי שמתלמוד כיצד כהלכתם ויהיה רע"ל שריחה מתאם ויהיו ידוע ו
וקניעה אין יודעים אותו מיכולת כגד קדרי בלעזן ערכי שבכל תלכדרין
ובלע"ז לויסי"ק כדרי וכרכום ידוע וקנקנתו קדרי בלעזן ערכי קוסטו וקמוין
קדרי בלעזן שרי עור היכדי ובלעז לינבנה תלוחים וקליפה גם קשר
סליפה ובלעזן קאנילי לינבה כפת סיידן עמ"ר וכלעז לחמרי קדי זה
מה מדיניו לומר כאן

כ על אלו חייבים על זרונם כרת
ועל שנינתן הטמאת ועל לא הורע שלהן אשם תלוי חוץ
מן הבטמא במקדש וקדשיו ומפני שהוא בעולה ויורד ר
דברי ר מאיר וחכמים אומרים אף המנדף שנאמר תורה
אחת יהיה לכם לעושה בשגגה יצא מנדף שאינו מעשה

קשגגה היא מיכה ודאי שעשה אותו
מעשה אלא שעשה אותו כשוגג ולא הודיע הוא מיקל מקופק אם עשה
או לא עשה וקשוגג דיך מפל היא מיאכל חלב מעל הכלית והדומים
אחרת חלב מעל הלב וחתר שאכל אותו יודע בו ודאי שהוא חלב מעל ה
הכליות אפל הדי זה חייב חטאת על על השגגה זו ושיה בשעה ש
שיודיע כמו שפתיכתי ויפדענו אותו בתחלת פרי זה לפיכך אם היו ל
לשניו אתי חיובות על חלב אחת משתיהם חלב מותר ושאני אשאל ות
ואכל אחת משתיהם ונשתקפק לו אם אכל השמור או השאול הדי זה ח
חייב חטא תלוי ואוזל ויל מן הצאן ובכר בתרגו משני מקוריות שפשח
ות לא מין חייבים על שגגתו חטאת ושעשי שהן בכרת לפי שהן מצות
עשה וריחוקן יותר על העשה שחייבין עליה חטאת שבחמ' ועשה אחת
מכל מצות י' אמר לא תעשה ולפי כאחד שחייבו בקרבן הלא על מ
מצות לא תעשה וכן יתברר מין חייב על שגגתו חטאת שם בעשה בש
בשגגה כמו שזכרנו ובכר בתרגו שם גב שחייבו חטא שהם הלוי חלב ע
על חטאת שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת קבועה לכל בקבועה
שחייבו משתכה כשיבוי שניהי תחדש חלב מקריב כשהכה חו שעיה כין
שיהיה עשיר או עני וז היא הכפרת חטאת קבועה אבל מטמא מקדש
וקדשיו לא אמר יבא במקדש אז יאכל קדשים בטומאה שעשי שהוא כ
בכרת וחייב על שגגתו חטאת חינה חטאת קבועה לפי שבאחר הכתוב
ואחר חם הל חוא ואין ידו משגת לפיכך אין חייבין על לא הודע שלו ת
חטא תלוי ובכר בתרגו דחיק כל זה במסכת הוריות ומדי כתבאר לך
שבל מה שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת קבועה חייבין על
לא הודע אלו חטא תלוי וכן כתבאר לך במה שזכרנו בכל אבל
שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת קבועה חלתי השלא כרת
בלבד לא הודע אלו חטא תלוי ואין חייבין עליו אלא אחת בלבד
ואחת שהיא ודאי ואחת שהיא ספק ומברך אין הטעם שזכרנו ופשוט הוא שעבין אף
שאחר שפח לא שלא הקריב קרבן פסח במועדו שב כי קרבן פ"ג ג
ואין חלבה כך מחיר

נ יש מביאות קרבן ונאכל ואינו נאכל
ויש שאינן מביאות אלו מביאות קרבן ונאכל הפלר"
במין בהמה חיה ועוף דברי ר מאיר וחכמים אומרים
ער שיהא בו מצור האדם הפלת סנדל או שליה ושפיר
מרוק והיוצא מחותך ובן שפחה שהפילה מביאה קרבן
ונאכל

הולידנו שקרבן יולדת גב חייבים כן עבדים וכבר פרשנו
בכתובות מה הוא שליה ושפיר שקרי שעל השליה ועבין מרוקם ושיהיו
בו גידים וחתיכה דם כמו מדרכה לפיות ושכדל והוא דמות שכדל דל
שקשובר תוך הקרומים שלו קרוש שיתפרדו הקרומים ממנו דק שיהא
שכל מחובר בחתיכה חתת שכל שער ואין שלבה כך מחיר

ד אלו מביאותואינו נאכל
הפלת ואין ידוע מה הפילה ובן שתי נשים שהפילו
אחת ממין פטור ואחת ממין חובה אמר ר יוסי אימתי ב
זמן שהלבו זו למזרח וזו למערב אבל אם היו שתיהם
ע מדות באחת מביאות קרבן ונאכל

כבר ידענת שקרבן יולדת
עולה וחטאת ושחטאת יולדת לעולה היא חטאת חטוף כמו שכתבתי
בתחלת סדר זה וכבר כתבתי בסוף תמורה שחטאת העוף שבא מן ה
הספק תפקה וזו היא שבכל הספקין ועבין מין פטור ומין חובה שהחטאת
שפילה דבר שחייבין עליו קרבן לידה כגון שספיגי מלה דמים והדומה לו
ור יוסי אומר יביא חטאת חטאת ויתנו כיצדין לפי שחייבת היא על
ודאי שת החייבת הוא שלך ונחטא חטאת חטאת וזה לפי דעתו מתחיל ב
במוסדי כפרים בלבד לל מיביא שתי חטאות חטאת ואחת שבכה

ה
אלו שאינן מביאות הפלת שפיר מלא מים מלא דם מ
מלא נענעים הפלת במין דגים וחגבים שקצים ורמשים
הפלת יו ארפעי ויוצא דופן ר שמעון מחייב ביוצא דופן

כל ולד שהפלה מפלת תוך לארבעים יום מצטרפת לידה ולד לפי שלה
בתחלת כן נוצרת האדם וכשלשים ויום ארבעים ויום לידה אחרת שהפלת ב
לידה פטורה ואשבי שהיו אחרון מן הארבעים דיבו טיפין שלפניו וחכ
לומרים ולדה על שהפלה מהקום שלפני ור שמעון מכשיר לידה אחת ב
שם ואם נקבה תלה אחד ואם לזכרות לידה אחרת ואחי היא יוצאת דופן
ונלכה כחכמים וגניסים קוה העלוקות והתולעים וכיוצא בהם

ו
הפלה אוד לשמנם ואחר בית שמאי פוטרין מן הקרבן
בית הלל מחייבים אמרו בית הלל לבית שמאי מה שנה
אור לשמנם ואחר מיום שמנם ואחד אם שוה לו לט
לטומאה לא ישוה לו לקרבן אמרו להם בית שמאי לא
אם אמרהם בפלת יום שמנם ואחד שכן יוצא בשעה
שהיא ראויה להביא בה קרבן תאמרו בפלת אור לש
לשמנם ואחד שלא יצא בשעה שהיא ראויה להביא ב
בה קרבן אמרו להן בית הלל והרי הפלה יום שמנם
ואחר שחל להיות בשבת תוכיח שלא יצא בשעה שהיא
ראויה להביא בה קרבן וחייבת בקרבן אמרו להם
בית שמאי לא אם אמרתם בפלת יום שמנם ואחד
שחל להיות בשבת שאף על פי שאינו ראוי לקרבן יחיה
ראוי לקרבן ציבור ואמרו בפלת אור לשמנם ואחר
שאין הלילה ראוי לקרבן יחיד ולא לקרבן ציבור הרמי
אינן מוכיחין שהפלת בתוך מלאות רמיה טמאין ופ
ופטורה מן הקרבן

כל מוריס שאם הפיגה כיום פמיכים שקיה פטורים מן הקרבן על הפ
הנפל מזה לפי שהוה נחשב בחילו כאלו עשה קודם לפי שקוה כ
בתוך ימי טלת וימי טלת מלאת נקדמין לארבעי' שלו וכר ומניכים על נקבה
לפי שבאחר וכמלאת ימי טהרים והם שבילה כאחד ומניכים מעוברת
נקבה הרי היא חייב קרבן על הנפל מזה לפי שכל לפי שהיה לידה
שפיכה הולין והפילה אחר מלאת שבבר בשתלקה לידה ואחוכה מין מ
מחלקתם אלא כמלאת ליל אחד ומניכים אם היא חיינת על הנפל ש
הזה קרבן בשני מן הוא נחשב עם הלידה הראשונה כיצד הלל
מחייבים אותה קרבן על הפפל הוא והפילה אחר מלאת נחלקין ר
יהודה על זה אומרים בדיך בזה רואה דם ליל אחד ומניכים ואחר פהוא
דם טומאה לדברי הכל כהילו ראתה יום אחד ומניכים ואחר לבי מלאת קדם ש
אותה דם טוהר אלא עד סוף ארבעים לזכר ומניכים לנקבה כמו שכתי
הכתוב וכל מה שהיה חולה אחר זמן זה שרי הוא דם טמא כין ראתה
בלילה כין ראתה ביום ואין הפרש כין שתלה ליל אחד ומניכי הוא יום
אחד ומניכים הוחיל ופסק דם טוהר בשתלקה לידה ראתה ז ע
עכין מה שאמרו הוחיל ופסק דם לטומאה לא יעמוד לו לקרבן ואחו ולפם ב
בית שמאי דם טומאה חייב לותה קרבן על הנפל מזה לפי שהפלת
בתוך ימי טוהר היא שעוברת מן הקרבן לדברי הכל כמו שכתבתי

ואעפ"י שהמים טמאים שהיא מפלת הכשפים היא הוכיח לפי שהיה דם לידם לא
דם טומאה ולזין הנלקח על זה לקבל ב"ג אומר שהיא מפיקת מליד דמעופם
ולפיכך חייבת על הכשפי הזה כפרי עצמן עד שתביא לשעה שהיה דקויים
לקביה קרבן לידתה כדרמעופם ואי אפשר זה אלא ביום אחד ומעכי לפי
שלילד אחד ומעכים אי אפשר לקביה קרבנה כמו שפרשנו בתחלת מכ
זה שלילה אינה ראויה לקרבן כל עקר לא ליחיד ולא לרבים ונשתע
מעמתו נחלקו במפלת ליל ממעים ואחד לנקבה ולא כחלקו ליל מ
לרבעים ואחד לזכר ואעפי שדין שניהם אחד כמו שפרשנו הוא לפי שהי
אפשר זה כשום שניהם מפני שילדת זכר אפשר לבעלה שבעת ימים ו
ואם בא עליה אחר כן והפילה יום אחד ואחד לרבעים דרך משל יהיה הכשל
בן שבעים ושלשה יום וכשעבר זמן זה לא יתבונן בו מנדת הלדה ומ
ם הרי חייבת עליו קרבן מחמתו כמו שפרשנו אבל יולדת נקבה
ישתה לה נימי שלשה אחד מהיה מנדת לבעלה שבעים ושבעה ימים ו
ואפשר כשבון זמן זה שתעבר ותפיל כשל שיהיה לן יותר על ארבעים
ולפי שהדבר כאפשר פילדת נקבה דבה עליה בהלכה זו ובאחרונה
האש

שיש עליה שפק חמש ויבית מביאה קרבן אחד ואוכלת
בובהין ואין השאר עליה חובה חמש לידות וריות חמש
זיבות וריות מביאה קרבן אחד ואוכלת בובהים והשאר
עליה חובה מעשה שעמדו קינים בירושלם ברנרי והב
אמר ר' שמעון בן גמליאל המעון הזה לא אלין הלילה ער
שיהו ברנרין נכנס לבית דין ולמד האשה שיש עליה ה'
לידה ודאות חמש זיבות ודאות מביאה קרבן אחד ואוכל
בובהי ואין עליה חובה ועמדו קנים בו בין בארבעתים
כבר

כאדמו פע"י שמחוסר כפורים לפני לו לאכול בקדשים לא המעריב
שמעו מיכל בקדשים וצריך שחר זה יתבאר מזבה ויולדת מכלל מ
מת שרי כפורים ולפי"ך חמר מביאה קרבן אחד ואוכלת כזבחים כל ג
שמותר לה לאכול בקדשים הוא מיל ותביא קרבן אחד וכשעמי התול
יתבאר לך שקרבן הזכה אינו אלא אחד שרים הן שקי יהיו כני יונה וכן ה
קיל תביא תניה חטאתה אלא שף ונקנים שם כולכל תורים וכני יונה ג
וכבר כאדמו בעמי מכתובות שריבר על זה עשרים ואחת דברים
על כפף ואלו שחמר לר בעתין כתבאר שהוא רבינו ריבר כפף שהוא ג
שמה דרכמוכים כמו שבאדמו פעמים ובפיכ היו עכי כני יונה כדרכמ
ואחי שהעיף האחר יקיש שלשי רבינו שדרכמון וכבר ידעת שהדרכמ
שם עשר גרגירי שעורה אחר שהיה בעשרים ואחת דכר אחר נתן בלשם
כרבן שמעון בן גמליאל

פרק שני — ארבעה מחוסרי כפורים
וארבע מביאין על הזרון

כשנגה אלו הן מחוסרי כפורים הוב והובה והיולדת ו
והמצורע ר' אלעזר בן יעקב אומר גר מחוסר עד שיורק
עליו הדם וזיר יינו ותגלחתו וטמאתו

זב וזבה שנים ולא מבא מצורע ומצורעת מפני שעקר טומאה בזב היינו
טומאת זבה לפי שזבה היא חייבת קרבן עד שתי הא דם שלשה פעמי
זה אחר זה ואלו ראתה היא ביום אחד אלא רואות לריך מעל היא חייבת
קרבן והזב יתיב בקרבן משעת שירקה שלשה רואות ואפילו ראתה ה
אותה בשעה אחת והוא מה שאמרו תלה הכתוב את הזב בריאות ואת
הזבה בימיה וכבר זכרנו אלו הענייני בתחלת מגילה ובאמרי
מפסחים ועוד יתבארו במקומותם במסכת זבים הכל מצורע
ומצורעת עקר טומאתן בוה לפי שבגדי צרעת בשיעים כאחת בגדים
ואין הנו לומרים הבונן זה מן הבגדים טומאת באהלים ואינו מטמא כ
בגדים אלא להצל אלא זה בכר תורה שהרי הוא בגדים בין זב לזבה ו
ולא עשה בן בגדי צרעת ואין מחלקת ר' אלעזר ואחרים בענייני החלו
לא בגדי צרעת קשה שהוא מטמא באהל ונטמא מותר לאכול בקדשים ו

מיזק עליו הרס שם הכיה בהמה לבעלתו אן עד שיכיה קרבן חטאת ל
לפי שבאחרונו בתחלת סדר קרבן הגר בם בן אחי תוריש אי אפשי נבי
יכפ ונכפים עליה שרי הוא באחרונה אחי שיתנה רוים ויבא קרבן
קרית מחוסר כפורים כל מי שהכלית קרבנותיו מעכבו מלאתות בין ו
ומלטמא ומלבלח ור' אלעזר קורא שם זה לכל מי שהכלית קרבנו מ
מעכבתו מלאוכל בקדשים כר' אלעזר בן יעקב ואומרי
הרבעה לעכבי עזכר הנאכן אחר בן לאשוקי מדר' אלעזר בן יעקב שם
שהומר גר מחוסר כפורים

אלו מביאין על הזדון בשוגג
הבא על השפחה ונזיר שנטמא ועל שבועת העדות ועל שבועת הפקדון

כל אלו הן שקבלה בידינו הם לשם שנדע מן הכתוב שכי הם שאמרו ו
ואמר בבנייר פתנה זו שונג שתשום זה מזיד לפי שבאמר ופתחים שבר ו
ונעשבאו ולל שפתשום הוא הכתה ונכשעל שפתח חייבת ואמר כן ו
ונפלאת לן אמרו לעשות שונג במזיד כמזיד לא שפלאת לן בקרבן זה בחיה פ
עין הוים ושכועת העדות לא אמר אמר חמכן עליהם וכשעם ואמרו
בכל אמר ואכלת ואכלת לא אמר לחייב על חמיד בשונג ולמזיד פ
שכועת הפקדון משכועת העדות בכמה דברים אם לפי שאמר כאן תחטא
ונאן תחטא וכתוב בתוספתא דשכועת מחייבין על הזדון בשונג וכלם
בחונם פטורים ורע"ק שמעון היו למד שכועת הפקדון משכועת פ
העדות שכל אומר מזיד בשכועת הפקדון היו חייב קרבן ולשיטך
אמר פתן לרבעה מביאין על הזדון בשונג לחטאתו אמר שמעון

ג חמשה

מביאין קרבן אחד על עברות הרבה וחמשה מביאין
קרבן עולה ויורד אלו מביאין קרבן אחד על עברו הובה
הבא על השפחה בראות הרבה ונזיר שנטמא טמאות ה
הרב והמקנא לאשתו על ידי אנשי הרב ומצורע שנתנגע
בגעים הרבה חביא צפוריו ונתנגע הביא צפריו ונתנגע
לא עלה לו עד שיביא את חטאת ר' יהוד או עד שיביא
אשמו

ואמר כבועל שפחה חרופה וכבר עליו חכתן כחיל חרפה
אמרין שעינינו מכל חטאת שבתורה בכללות זו חיל חרפה מכבר על ו ואין
זה אלא בשבת כיולו הכתוב על שפחה אחת אבל כל זמן שבא על שפחה
הרבה ואפילו היה בשעלם אחד חייב קרבן על כל אחת ואחת אמרי
היה שפחה וחייב על כל שפחה ושפחה ואמרי בגזיר שבועת טמאות
קרבה היו רוצה לומר שבועת טמאת הרבה היום אחד דרך משל לפי
שזקנו עבין מכואר ואין אומרים על זה טמאות הרבה אבל עבייכו מה
שאני אומר לך זה שהכזיר שם בטומאת בית שמאי שעה כדין כ
כל טומאה וכיום שהכזיר בלא דקדוק וכיום שהמיני יביא קרבנותיו ו
וכיומים שרשנים יפלו ויתיחל למנות ימי הנזירות כמו שאומרים ב
בשעני מנזיר ואין בזה מחלוקת ואמר רחמנא וקדש את ראשו ביום שהו
ועל זה היה מחלוקת ר' אומר קוץ יום שמיני וכיום שהמיני יביא קרבנותיו ב
נזירות טהרים ור' יוסי בר' יהודה אומר קוץ יום שהמיני שבשיני שהוא יום ת
תגלחתו ואחר התגלח תיחול עליו נזירות שלשים ור' יוסי אומר שהנזיר
שם בטומאת בשביעי ואחר בטומאת שבשביעי ואעפי שבבר חלף עליו נזירו
טהרה טומאת אחת היה חשוב בחייב קרבן אחד הוחיל ולא יצא מ
מיטומאת הרשוב לשנים שהיה רואים לקדשבו ולשיטך אמר חמשה מ
מביאין קרבן אחד על עברות הרבה כרי שיכנים קנזיר לרבי ר' יוסי
אבל על דעת ר' הרי שם חרבה לפי שאין מוכין קנזיר שנטמא בשביעי
לפי שזה אינו דין לומר ואתן הוחיל ולא חלף עליו נזירות טהרה
עד היום שמיני ואם אחר בשביעי הא עליו לו שהוא מודה על שביעית
שהרים אחרים אינו רואה לומר שיביא שתי קרבנות לפי שבבר אמר
יביא קרבן אחד על בעשם הרבה וחפילו בתרשת ואחר ובתגבב אלף פ

570

לכל לא ממי מיכיח בעריס ומוח עכי ולאחר כך העמיד לו עכיר ולאחר
כך העכי אין מהן תומרים יכיח קרבן כפי עכיינו בשעת הכאת בעריס
לפי שלא יקבע בעכיות ולא בעכירו עד שיכיח תחלתו ובשעות מכיח
תחלתו אם היה עכ בשעת הכאה יכיח מאר קרבנותיו קרבן עכי ו
ואחי העכיר ואחי היה עכיר בשעת הכאת תחלתו יכיח מאר קרבנותיו
קרבן עכיר ואחי העכיר ואחי ור יה ודק תומ בשעת הכאת תחלתו אין מהם
ניכיח כלכה

ד האשה שילדה ולדות הרבה הפילה בתוך
שמנים נקבה וחזרה והפילה בתוך שמנים נקבה וה
והמפלת תאומים ר יהודה אומר מביאה על הראשון ו
ואינה מביאה על השנ מביאה על השלישי ואינה מב
מביאה על הרביעי

תמר החמה מילדת ולדות הרבה כל כתוך ימי
מלכת כמו שביארנו תמיד בסיפרא זאת תורת היולד מלמד שמביא
קרבן תחר על ולדות הרבה יכול על הלידה מלכתי מלכת ומלתחר מ
מלכת תלמוד לומר זאת תחר כך תלך ר יהודה עם חכמים בזאת ש
שהיולדת הרבה בתוך שמנים שלש נקבה ואמרו חכמים כל
ימי שהפילה בתוך חלו קמחים הקטנים הרבה חייבת עליו קרבן לפי
שהוא כתוך ימי מלכת שלש כל כפם כל לידה שניה וכן כל מה שהפילה
בתוך שמנים הוא שהיכה חייבת עליו קרבן אבל מה שהפילה תחר
שמנים שלש לידה דחפוכה ואחת שהיא כתוך שלש לידה שניה הרי היא
חייבת עליו קרבן לפי שאלו תחמרים כולה רחמן מונים ולא שני כ
כמיהן הלידה הראשונה תחר כך תחר שלש יקודש גם כן חולף על חכמים ש
הפי ביולדת תאומים ואינו אומר שהיא לידה חדיכתה ותימני מפני הרבה
שעיקר תולדו לא רחמן ומתוכו מונין הכניו שם היה זכר וזכר ונקב ש
היה בקבה כשיעלמו ימי מלכת שלו ולא רחמן תביא קרבן ואין תם
מביאין כולי שני ונקב חזרה והפילה תאומים תחר שלשה רחמן
בתוך ימי ולד שני הרי תביא על הרחמן שהוא עליו לתאומים שילד
שלא תביא על הראשוני וכבר כתבתי לך שעניין תביא הוא שתהיה לה
ימי מכחת ותביא קרבן ויהיו כל מה שהלכי תוך זמן זה כחילו לא ה
היה וכל שהמתינו שיפסק הדם ואחר כך הביא קרבן אבל לעניין טומאה
מודים שכל זמן שהיולד נקבה תשב לה שבעה עשר ותהלוט שהמתי
דם טוהר וכן כתבתי כי קחמר ר יהודה ולא שני כמהן הלידות לעניין
קרבן אבל ימי טומאה היא ליה ואין הלכה כר יהודה

ה אלו מביאין

קרבן עולה ויורד על שמיעת הקול ועל ביטוי שפתים
ועל טמאת מקדש וקדשיו והיולדת והמצורע ובה בין
השפחה לבין כל העריו שלא שוות להן לא בעונש ולא
בקרבן כל העריות בחטאת והשפחה באשם

כל העריות אחד האיש ואח

האשה שוין בחבות ובקרבן ובשפחה לא השוה אר
האיש לאשה בחבות ולא את האשה לאיש בקרבן כל
העריות עשה בהן את המערה כגומר וחייב על כל כ
ביאה וביאה זה חומר החמיר בשפחה שעשה בה את
המויד כשונג

עולה ויורד עניני שלש עם שעשיר ויורד עם העני לפי
שאם היה עשיר יכיח בהמה ואם היה עני יכיח עוף וכל זה מקבוץ
בשמיקים בתחלת זה שפרי מה שאמר חחמים מביאים קרבן עולה ו
יורד ואינני מבינה חותם כבר לחשוב מדר מלישנו שנתבחרה ל
דש עוף שרק שני מהוריות שהבשיח לפי דעתו אם שגג בטומאת
מקדש וקדשיו יביא שעיר לפי קרבן טומאת מקדש וקדשיו הידוע וכבר
ביארנו שם שהיא הלכה , וקבלה בידינו שהשפחה חרופה היא לנקב
והוא היה לנקב שם בקורות תהיה היא במלקות והוא בקרבן והוא
המלקות מלמדנו בקרבן שאין חדש לנקב עד שבודקין בפחו ונמצו ר
וידוקים בכה הוא יכול לסכול בסיפרו בסוף מבות המערה
שבשת העבדים ובו אמר בשר המעשה וכבר בארנו זה בפני מבואו
ושם כתבתי שכל העבירות שלא נאמר בהם בין ביאה בקרבה ובשפחה
חרופה הוא שנאמר על ביאת שלא כדרכה לפי שם עליה שבועת שוא ו
ויעוזה

ו איזו היא שפחה כל שחציה שפחה וחציה בת
הזרין שב והפרה לא נפרשה דברי ר עקיבא ר ישמעאל
או זה היא שפחה וזאי ר אליעזר בן עזריא אומר בלה

העריות מפורשות ומה שיור אין לנו אלא שהציה ש
שפחה וחציה בת הורין

מכולל עניין שפחה שמכרת כתורה
מזכרנו דיניה ואומר שעניינה כך ונוח כי מה שאמר ונשפרה לא נכר
כשריתה עניינו שלא שבחר פרינה מה שאמר כחציה לחים ולחים נים
בה בר קדושין ומי לשפחר זה שלא כשחיה מקודשת לעבד עברי נים
לא קדושין ויהילנו מותרת כמו שזכרנו כשעי מתחורה ולעיכך יש לו
בה קנין ויהרוגים על. שהיה מקודשת ונשפטו בה קדושין כחקנת מה ש
שאמר לא יומתו כי לא מופשה היה מופשה יומתו ונין מן הודאי לומר
שהכועל שפחה מפורשת מיומת לפי שהיה שגוים בשאר הנשים שלא
לפי שהיה מוקדשת נים בה בר עברות שלנו בשאר עריותיה היתה חוצה
לים ובהרבין שכיסה וכן חמרו פרוים ולינה פרוים הניה שפחה וחציה
בת חוריין ומחולרת לעבד עברי ר שקיבא וכן הלכה

ז כל העריות

אחר גדול ואחר קטן הקטן פטור אחר ער ואחר יש
הישן פטור אחר שוגג ואחד מויד השוגג בחטאת ו
והמויד בהכרת

כבר בארנו בסביעי מפנהריין שהקטנה הבת
עליה חייב כשהשלימו בגיל ויהיה שהקטן שלם שנים ויום אחד אין יותר
וכן שהקטן שהייבת הכתובה לא שם עליה ביולה ויהיה כן תשע שנים
ויום אחד לפי שפחות מתשע שנים ויום אחד אין כיולה וזה מ
מעחר שעריות ואחר ער ואחר יפן חייב זולתי בשפחה חיוחה שהש
קייתה יפנה שהוא גם כ קטנר ונדע זה וכבר כתבחיו שהין בה קפדנ
כין שוגב למויד

פרק שלישי אמרו לו אכלת הלב מביא חטאת
ער אומר אכל ועד אומר לא אכל

אשה אומרת אכל ואשה אומרת לא אכל נוביא אשם ת
תלוי ער אומר אכל והוא אומר לא אכלתי פטור שנים
אומרי אכל והוא אומר לא אכלתי ר מאיר מחייב אמו
ר מאיר אם הביאוהו שנים למיתה חמורה לא יביאוהו
לקרבן הקל אמרו לו מה אם ירצה לומר מויד הייתי

אומרו לו
לוכו כל כיוכיו שנים שלש שהיכלו אחד כשיאמר לו אכלת חלב ושלש ה
הכחיבו שלש על עסק מה שאמר לו אבי מביא חטאות אבל אם הוא ו
ואני אומר לא אכלתי אפילו העידו עליו שלש והוא מכחיש את
מינו חייב חטאת אב מן הודע עליו חטאתו ושלש היולדיעוהו אחדים ואין
הלכה כר אחיי

ב אבל הלב וחלב בהעלם אחד אינו
חייב א לא הכאת אחת אבל הלב ודם ונותר ופיגול ב
בהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת וזה אומר בשיעין ה
הרבה מבין אחד והומר במין אחד ממשיעין זרבה שאם
אכל בהצי זית ממין אחד חייב ומשני מינין פטור

זה לפי
שהוא בהעלם אחד אכל אם אכל חלב וחלב בשתי העלמות חייב ש
שתי חטאות לפי שהעקר בחילוקי העלמות הוא שאמר ממין ש
לחד חייב ואחילו כשבית מלאכת כשולו שאם אכל חני זית שהתבעל
הזה מן המאכל לפי שתחורין אינם מחלקין

ג ובמה ישהה ויאכלן

באילו אוכלן קליות דברי ר מאיר וחכמי אומר עד שישהה
מחחלה ועד סוף כדי אכילת פרס אבל בבלים טמאין ו
ושהה משקין בטמאין שהה רביעית יין ובנגם למקדש ו
ושהה כדי אכילת פרס ר אלעזר אומר אם הפסיק בה א
או שנחן לחוכה מים כל שהוא פטור

לפי שאמר בהלכה שלפני
זו אכל כחני זית ונחזר ואכל כחני זית ממין אחד חייב לומר כאן כמה
יפסיק כאוכלן כל כמה שעור שיזמן שהאוכל כו כזית חלב כשעמי
רבות ינטוף קנחו לקנחו ניקיו חייב ר מאיר כשאמרו שהיה ב
בין אכילת חלב וחלב הלא שאוכל אותו חלב קטן אחר הלב קטן כמי
שאוכל קליות דרך אכל גדיר אחר גדיר ומחריך בכעיסתו וכליעתו
שהו שסק כדי אכילת כזית דרך אכל כל היום כדי קנוו חייב ההוא
ולא שסק מלאכול וחכמים אומרים

572

ועכשיו המחזיר מזוז מים שב ילמדנו שמקרא זה מיה כתוב ויהיו גם כן כלם ישקב כתבי מים שמים שקר ההלכה הרי הוא אומר ויבא יעקב ויחלם בדרך מגיד שמיה כלת בנו כמו שביארנו בשני מיבמות ' ומחמת ם לחיסור מזוז לחמר לם שבר שקן וכשחם ולל חם שבר יצחק על חיסור שכם וכשחם והוא מים שחמרו בתלמוד שעבר משום כלת בנו ושניה לל ומשני שמיה כתב כתב כנו ושמחר לבחר חיזה חיסור שיהושף כה כ כשנשחת ליצחק על שביהוקף מחמתו חיסור ליעקב וחמרו מזה יהיה בתכלי והוא משם שחמרו בתלמוד להינת ליצחק בן קטן בשביס שלבד יעקב ושהו תוקף הכריחם שבנו דהיינו לבן קטן לאקן וחייל חיסור על קטן ' וחייל כמי שעיה דחיה ומחמר זה קשה להכין ולשיבך מיס לבך ל להתבונן בו וזה שמרה זו שמת בשלה שמיה שחי יצחק ושיה ליצחק בן קטן כמו שחמרנו שלבד יעקב שלו לל בשחם יצחק שייקה שמורם ל לקטן הזה לבשביעי בלבל שנות משום שמת שחי שבי כלבד ובשיבם שמיה ושמת לבשביעי ל ביבת לבלבל שנות שיהיו לישור שמת שחי שבי ' ושמת שבי שחים בחמת בני שם שבחר בשרי שתלמוד בשרק הזה בחיסור חלב ובחיסור עשמה כמו שבחרנו לעשיך שתבא ולמר בבן קטן ום וקונדל ובישוף בשרק לישור שב שבל קטן לבשיעדל לישוף כמי ל ליעקב ושבני מנוי לזכור ההלכה שוחת בסדר ולמר שרה זאת ם שהיקה בת בת יעקב ושחות לשתו כמו שבחרנו שבי שלח לה מת כמו שנתבטל כשבשם שמתה שחר כך שיהיה בת יעקב על יעקב מחמת לישוף שם לישור לשתו שבחר חיסור לשתו בחרבשי ושבשם שמתה שחר בין שהיה בת יעקב שחי שבי שבחר בין שהיה בת לשתו שבחר בין שהיה בת לשתו שבחר בין שהיה בת לשתו

513

רעיר שאלו ר' עקיבא השוהם חמשה ובחים
בהוין בהעלם אחר מה הוא חייב אחת על כלן או אחת
על כל אחת ואחת אמרו לו לא שמענו אמר ר יהושע ש
שמעתי באוכל מובח אחד בחמשה תמחויים בהעלם
אחד שהוא חייב על כל אחר ואחר משום מעילה רואה
אני שהדברים קל וחומר אמר ר שמעון לא כך
שאלו ר' עקיבא אלא באוכל נותר בחמשה ובחים בחוץ
בהעלם אחד מה הוא חייב אחת על כלן או אחת על כל
אחר ואחר אמרו לו לא שמענו אמר ר' יהושע שמעתי
באוכל מובח אחד בחמשה תמחויים בהעלם אחד שהוא
חייב על כל אחר ואחר משום מעיל רואה אני שהדברים
קל וחומר אמר ר עקיבא אם הלבה נקבל ואם ל
לדין יש תשובה אמר לו השב אמר לו לא אם אמרת ב
במעילה שעשה בה את המאכיל באוכל ואת המהנה ב
בהנה צרף המעילה לזמן המרובה תאמר בנותר שאין
בו אחר מבל אלו

פתקסה ר' שמעון שזקל על ופה ונחביה לו בתוכל ונם מינ
בתכח ומיתסר לכהיה רחים מאחר מסם על האחר לכל מה לכן על ה
תוכל וכני לו רחים כתוכל ובן חוה לחל ויתומר סוה ומם תוה ל מיכח
לאחר מחיכם בוסים מחלקים חייב על כל ה' מעו' דתתחיין מחלקי
ה' זבחי דנוסים מוחלקים לה' כל מכן ואמר ר' עקיבא מתי לסמר לנמי
חייב בחטאות בתביעה לפי שהמעשה חומרה בעבירים ובכין נרף ה
האשלה לזמן מרובה לפי שהם בהבה היום כפתות מעוה פרוטה ה
מאינו חייב עליו בתעלה ובהבה לאחר כן ואתי לאחר יתים לתשלום ה
סום פרוטה חייב מעילה ועוד יתבאתי דיבים תלו בתעלה בסוף פרק
תמעי ימה באחר תאמר בנותר כל בתוכלת נותר והדין בתכיל נותר
בחלו תרבים בתן הדין בחלב ודם והדומה להם וזבר הנותר לפי ה
שבו בשת ונתן ועליו מחל ולא בתבאר הם קבל ממנו ר' יהושע מו לאר
ובב' בתרתי לך בתחלת פרק זה בתמתיין לתן מוחלקין לה לקולה בתו
בתמרנו בתחלת הפ' לפי לתומרת בתו שהוא לומר בתן שהוא חייב ע
על כל תמתי ותמתי ובן הלבה שבל שהוכל נותר
מיתעסק זבחים בהעלם לאחר חייב חטאת אחת

אמר ר' עקיבא
שאלתי את ר' אליעזר העושה מלאכות הרבה בשבתות
הרבה מעין מלאכה אחת בהעלם אחת מה הוא חייב א
אחת על כלן או אחת על כל אחת ואחת אמר לו חייב ע
על כל אחת ואחת מקל דהומר ומה אם הנדה
שאין בה תוצאות הרבה וחטאות הרבה חיי על כל אחת
ואחת שבת שיש בה תוצאות הרבה וחטאות הרבה אינו
דין שיהא חייב על כל אחת ואחת אמרתי לו לא אבב א
אמרת בנדה שיש בה שתי אזהרות שהוא מוזהר על ח
הנדה והנדה מוזהרת עליו תאמר בשבת שאין בה אלא
אזהרה אחת אמר לי הבא על הקטנו יוכיח שאין בה א
אזהרה אחת וחייב על כל אחת ואחת אמרתי לו
לא אם אמרת בבא על הקטנות שאף על פי שאין בהן ע
עבשיו יש בהן לאחר זמן תאמר בשבת שאין בה לא ל
לעבשיו ולא לאחר זמן אמר לי הבא עם הבהמה יוכיח א
אמרתי לו בהמה בשבת

פיך אתה לזכות כל מה שבארנו
בשביעי עם בת ואחר כך תדע מר' עקיבא מתל ממנו אתי מלאות ה
היחת כמי שעשה מלאכות הרבה תשין מלאכה אחת בשבת אחד כגון
פיקי תרבע ואחם מלאכות כגון תולייה לה אחר ונשב בקותן תולייה
בשבת אחת לה היה כמי שעשה מלאכות הרבה בהעלם אחת חייב על
כל אה ואה אחד חייב אלא אחת בתחלת בתיל ואן תשין מלאכה אחת ה
שביעי מתוה חייב על כל אחת ואחת בלבי שמלאכת גרשת ר' אליעזר ה

בחטאת דומיה ולא תקבל ממנו ר' עקיבא ונשבר בחיבו בשביעי מפני ה
כי השמעה לה נתלדות דומיה בשבת אחת לומר חייב אלא אחת אחת
עשמלה מפנית היה בשעה מלאכה אחת בשבתות הרבה כגון מי
שיבעיר לם בשבת זו ובשבת שלאחריו כל זמן שהוא מזיד בשבת ושגג
במלאכה כגון שידעב כל יום שבת שקם שהוא שבת לא כל היום
ידוע שהבעירם מן המלאכות הרי הוא חייב על כל אחת ואחת לרבי
הכל אלין ר' עקיבא אומר על זה לפי שיום שבת כולם הרבה עונשים
חלוקים שם כמי שבא על עד עדיות בקיבה בשבת אחת שהוא חייב ה
על כל אחת ואחת לפי שהם נושים חלוקין כמו שבארנו פעמים רבות
לעיני שהבעירם מעשה אחד אלין הו כמי שבאי זה ורמה לעומת מ
מלאכה אחת בשבתות הרבה ואלו מלאכת שבתות בעופין דאלין לכל
אחד ר' עקיבא בשוגג בשבת ומזיד מלאכה כגון חייב שהבעירם ה
להודיע בשבת אחת שבשוגג בכל יום שהוא שבת אחת ולא ידע שהוא שבת
הוא ואלין שם ידיעה בשתים ואעפי שים כין מלאכה למלאכה יתים כ
בשבת אחת מונין כל אחת בשבתות אחרות ואלו שוגג בשבת ביתים דומה
לפי שהבעירם שם כל שתים יום שבת שלהם חייב אלא אחת ואלו מזיד חייב
על כל מלאכה ומלאכה דומה לומר על הבעירם שהבעירם שבת זו ועל
הבעירם שהבעירם שבת שניה ושלישית ורביעית וחמישית ושביעית ר' אליעזר אם
אחרי שהוא חייב על כל אחת ואחת ואלו אחד שהתרו לו ידיעה ויהין
כל שבתות בשבת אחת ודומה לבה על שנים שהבעירם שניהן ברוך אחד
חייב על כל בעילה ובעילה ואלו אחד אלין כין בעילה לבעילה ידיעה ל
לאחר חייב על כל אחת ואחת בשבת כן יהא בשבת אחת וכבר
בארנו בתחלת דומיה דיתים שבשתים בשבת אחת שיבעל לאחר כך תעשה נ
ותעשה ותבעל שניה ושלישית דומיה למה שזכרנו משנת שבועות ואזרן מ
מלאכות דומיה חזקה מאד ואיכא לבה אלא אחת ואלין אם ידיעה כ
בשתים אינו חייב אלא אחת בשבת אחת לומר אינו שוגג על שהבעירם

פרק רביעי ספק אבל חלב ספק לא אבל ואפילו
אבל ספק יש בו בשעור שנק שאין
בו ואפילו יש בו חלב ושומן לפנינו אבל את אחת מהן ו
ואין ידוע איזו מהן אבל אשתו ואחותו עמו בבית שגג
באחת מהן ואין ידוע באיזו מהם שגג שבת ויום חול ו
ועשה מלאכה באחד מהן ואין ידוע באיזו מהם עשה
מביא אשם תלוי

הביה דומיות מן שמלכלים ושמעשים ושבעלנ
יבאר לך אין הוא לא הודע שחייב עליו אשם תלוי בשם שאם אכל חלב
וחלב בשעבש אחר אינו חייב שלא אחת ר' בך על לא שדע נולשם אינו
חייב אלא אשם אחד אם בשתח בניתי בשם שאם אכיל אחת אחת
על כל אחת ואחת בך אביל על כל אחד ואם אחד אחד אביל א
אשם תלוי על כל אחד ואחד ל אם בשתח בניתי בשם שאם אכיל אחת אחת
בשתים אין אביל אחת אחת אלא אחת אחת ואחת אחת אחת
זה בשל חלב ובשתח אחר אכילתו אם חייב חלב בקוי אלא אחד ואחר
בך אכל חלב ובשתח נם אם אחד אחד אכיל אחת אחת בשם
תלוי על כל חלב ואחד

ב בשם שאם אכל הלב והלב בהעלם
אחר אינו חייב אלא אחת אחת בך לא הודע שלהן אינו
מביא אלא אשם אחד אם היתה ידיעה בנתים בשוה שהוא
מביא חטאת על כל אחד ואחר בך הוא מביא אשם תלוי
על כל אחד ואחר בשם שאם אכל הלב ודם והלב ופנול
בהעלם אחר חייב על כל אחד ואחר בך על לא הודע
שלהן מביא אשם תלוי על כל אחד ואחר חלב ונותר
לפנינו אכל אחד מהם ואין ידוע איזה מהם אכל אשתו נ
נדה ואחותו עמו בבית שגג באחת מהם ואין ידוע ב
באיזה מהם שגג שבת ויום הכפורים ועשה מלאכה ב
בין השמשות ואין ידוע באיזה מהם עשה ר' אליעזר ם
בחייב חטאת זר יהושע פוטר לג ג

ה אמר ר' יוסי לא נחלקו על העושה מלאכה בין השמשות שהוא פטור שאני אומר מקצת מלאכה ע"ש עשה טהיום ומקצתה למחר ועל מה נחלקו על העושה בתוך היום ואין ידוע אם בשבת עשה ואם ביום הכפורים עשה או על העושה ואין ידוע מעין אי זו מלאכה עשה ר' אלי'עזר מחייב חטאת ור' יהושע פוטר אמר ר' יהודה פוטרו היה ר' יהושע אף כאשם תלוי

ר' אלי'עזר אומר מייב מ' ממה כספך לפי שעל מיזה מפני המעצים מעשה הוזק מייב ור' יהושע אומר פטור חטאת כה ער מיודע לו על מה חטאת ואין יתחייב בקרבן ח' חטאת ור' אלי'עזר אומר כה פרט למתעסק לא מין מגמתו וכוונתו ל בלאותו מעשה על כל פנים אבל היתה כוונתו להתעסק ובמחוק ו ואין מאגו פסרים כין מייזה מתעסק ההוא אותו מתעסק כגון אז אגלתו והוא פטור בשבת בלבד לפי מתעסק היתה מתעסק בחלבים וב וכעריות מייב בשבת פטור מלאכת מחשבת לפרק עורף ופירוע ז זהו כין שהיה אם אבל דבר מהאיסורין אז נח על אחת מן שהזהירו דרך מחוק ומתעסק כגון הוא מייב ואם עשה מלאכה בשבת דרך ם מחוק פטור כמו שביארנו בשבת ואמר ר' יהודה מקנת פטור אבל יהושע פוטר כמו שביארנו בשבת ואמר ר' יהודה מקנת פטור אבל יהושע פוטר חייב חטאת ואם עשה מלאכה הרבה בהעלם אחד חייב חטאת אחת ואם עשה מלאכה הרבה בהעלמות חלוקים חייב על כל אחת ואחת

ו' שמעון שזורי ור' שמעון אומר לא נחלקו על דבר שהוא משום שם אחר שהוא חייב ועל מ מה נחלקו על דבר שהוא משום שני שמות שר אלי'עזר מחייב הטאת ור' יהושע פוטר אמר ר' יהודה אפילו נ נתן ללקט תאנים ולקט ענבים ולקט שהורות ר' אלי'עזר מ מחייב חטאת ור' יהושע פוטר אמר ר' יהודה תמה אני אם יפטר בה ר' יהושע אם כן למה נאמר אשר חטא ב בה פרט למתעסק

משם אחד כגון שתי כפים נדות עמו בבית הפתי אחיות ונגע בראשת משם ואין ידוע באיזו מהם ע מגבו בכר בילדו פעמים מלאכת מחשבת אחרים תודיה וכל זמן ם שבתכון ללקט תאנים ולקט ענבים פטור כין לר' יהושע כין לר' אלי'עזר ומה שאמר ר' יהודה שמניחם חולקים כזה הוא כפי מה שאני אומר לך וזהו שר' יהודה אומר משם אחד בתכון ללקט תאנים ולקט ענבים ונהנה לו ולקט ענבים לחמוצה ואחר כך תאנים ר' אלי'עזר מחייב ח חטאת ואין לו ולקט כל מיני אחד ור' יהושע פוטר ולא ללקט כמו שאתה אומר עליו ר' שמעון ואחר לו תניא אחי אם יעשה ר' יהושע ואתם ר' יהודה תמיהתון על זה ואחר למה אם משם אחד תהיו על ר' יהושע שהוא פוטר ואחר כך חטאת כה לא חל שלא כתעסק פרט למתעסק כגון שלא יתכון ללקוט ענבים ואלכה כר' יהושע כמו שפי' ותכון ר' יהודה ולפיכך עשה קלה כה אחי שבשתי בשוי כרות ם אשם אחד מייב אשם תלוי לדעת ר' יהושע ואחת לדעת ר' אלי'עזר הלכה כזה גם כן כר' יהושע

פרק חמשי

דם ש זימה כבהמה בחיה ובעופות בין טמאים ובין טהורים דם נחיר ודם עיקור ודם הקזה שהנפש יוצא בו חייבין עליו דם השחול דם הלב דם בצים דם דגים דם חגבין דם הת התמצית אין חייבין עליו ר' יהודה מחייב בדם התמצי

עבין מה אחרי מייבין עליו ואין חייבין עליו הוא כמי שאוכל ממנו כזית חייב כזית אין חייב אחרי כשיערך כל דם לא תאכלו שומעני אף דם שיאכלו אנשים דם בינים דם דגים דם חגבים שכל כבלל תלמוד לומר לנפש ולבהמה מה עוף ובהמה מיוחדים טים כשם טומאת קלה וטומאת חמורה טים כה אחרי ואיתיר ונם מין בשר לקף כל טים כשם טומאת קלה וטומאת חמורה טים כשם אחרי ואיתיר ונם מין בשר לאוכלים אנשים שאין כשם טומאת קלה אוכלים דם בינים אין מין בשר אוכלים אנשים דם בינים ומבשלים דם דגים ומבשלים שכולו היתר ועבין מה אחרי מייבין על הדמים והוא שיהא מהלבי אנשים אחין בשם טומאת קלה לפי שבא שומאת כל אחרי מייבין כו טומאת חמורה מטמאת ל ם אחרי טמאת דם בהגבה וכאחרי לאכל בהמה ושקץ לבהמים מטמא ע טומאת חמורה והוא טומאת בהילה אחרי טמאת בהגבה ואחרי טמאת ובן נבלת העוף הטהור מטמא בגדים בעת הכלועם כמו שבארנו בהלכות מסכת טהרות ומטמא גם כן טומאת קלה והיא טומאת אוכלין מזכרנו אותן פרטים ועוד בכאר אותן גם כן במסכת טהרות ומה אחרי מייבין בדמים אחין בשם טומאת חמורה לפי שהאדם חמורה לפי שהוא מטמא בגדים

575

ר' עקיבא אומר כל שמייב על שגגתו קרבן חטאת היה חטאת ואשם מייב על לא הודע אלא חטאת אשם תלוי ומה שמחר אין כפרה אלא לאחר זמן אמור מיכרים חטאת אשם תלוי חטאת אשם ודאי אשם תלוי חטאת אשם ודאי חטאת אשם תלוי חטאת אשם תלוי אשם ודאי אשם תלוי חטאת אשם תלוי אשם ודאי חטאת אשם תלוי אשם תלוי חטאת אשם ודאי חטאת אשם תלוי אשם תלוי חטאת אשם ודאי חטאת אשם תלוי אשם תלוי חטאת

בדמיו על גבי המזבח והבשר יאכלו הכהנים ואין הבעלים לוקחים כלום ואפילו
כך אמרו לפי שאין מקריבין קדשים חוץ לבית המקדש ואין שוחטין אותם
בעזרה אלא בצפון לפיכך כשהוא נשחט בצפון הוא נאכל לכהנים:

ג אשם ודאי אינו

כן אם עור שלא נשחט יצא וירעה בערד משנשחט הרי
זה יקבר מורק הדם הבשר יצא לבית השריפה

ד שור הנסקל אינו כן אם עור שלא
נסקל יצא וירעה בערד משנסקל מותר בהנאה עגלת
ערופה אינה כן אם עור שלא נערפה תצא ותרעה ב
בערד משנערפה תקבר במקומה שעל פתח בארג מת
מתהלתה בפרה בפיקה והלכה לה

אמר מר אשם ודאי כשנודע שלא חטא אינו צריך אשם תלוי וכיצד ס
המחלוקת אכיון שכיון אחר כך אמר צריך עור הנסקל גם כן כשנודע
שחטו חייב מית אינו צריך אשם ודאי כשנודע שלא חטא וכיון שאחר מחלוקת
שכיפס אחר כך אמר צריך עבלה ערופה לפי שנודע שהוציא אינו כאינו צריך
עור שנסקל אם נודע שהוא פטור ופטרים ואין מביאין אשם תלוי אלא על
דבר שודונו ברת ושגיגתו הטאת

ה ר אלייעזר אומר מתנדב אדם אשם תלוי בכל
יום ובכל שעה שירצה והיא נקרא אשם הסירים אמרו
עליו על בבא בן ביטי שהיה מתנדב אשם תלוי בכל יום
חוץ מאחד יום הכפורים יום אחד אמ המעון הזה אילו
היו מניחין לי הייתי מביא אלא אומרי לי המתן עד שתבנם
לספק והכמים אומרין אין מביאין אשם תלוי אלא על
דבר שודונו ברת ושגיגתו הטאת

ר אלייעזר אומר מתנדב אדם כו' ואין
רוצין זה שמביא אשם תלוי וכפרנסתו ולפי שאנו מפרנסין מטחת ס
הרי הוא רואין אשם זה לא כיפר עוד עון לפיכך הוא נבדק ומטבח
זה רצוי הוא להתכפר אשם זה תלוי וחכמים אומרים לא הקריבו אותו ס
הקיעוב להביא אשם תלוי אלא לכפר על חטא שנפשתפק בו ואפילו יהיה
בקבל זה הוא שמביא לו שתגזור דעתו ולא יעמוד בספק אשם שפק אינו כ
נבדק והלכה כחכמים

ו חייבי חטאות ואשמות ודאין שעבר עליהן יום
הכפורים חייבין להביא לאחר יום הכפורים חייבי א
אשמות תלויין פטורים מי שבא על ידו ספק עברה ביו
הכפורים אפילו עם השכה פטור שכל היום מכפר

אמר קרא לפני הכ תעשו אמרו
חטאת מעין מפיר בו אלא המקום יום הכפורים מכפר אבל חיסורין ל
דיבר הכתוב אין יום הכיפורים מכפר ואמרו עוד בתלמוד חייבי מלקו
מלקו מעבר עליהן יום הכיפורי' חייבי' ואין חטאת בכי' מעבר שהקדימו

ז האשה שיש עליה חטאת
העוף ספק עבר עליה יום הכפורים חייבת להביא ל
לאחר יום הכיפורים מפני שמבשרתה לאבל בוכהים ח
חטאת העוף הבאה על ספק אם משנמלקה נודעלה ה
הרי זו תקבר

בכי יודעים שילדת מכלל מחוקרי כתרים ואוזן עניו מה שאמר מה
מבשרתה לאבל בקדשים כמו שכתבתי בפני ממסכת זו וכל זמן ש
מבודע לו אחר מלוקה שהיא ילדה בזולתי הרי היא בומר מטמא מבני ל
דמה והיא גם כן תעבור בשכילה בזירם שמא יאמרו חטאת פשוף הב
על ספק בחבלת וכל זמן שבודאי לא ילדה הרי ז' לפסורין בשאלה ב
ולפי שאר תקבר והוא מה שאמר עליה בעל ספק בחטאת מתחילתה ס
כפ"ה ספיקה והלכה לה

ח המפריש שתי סלעים לאשם ולקח בהן
שני אילי לאשם אם היה אחד מהן יפה שתי סלעי יקרב

לאשמו והשני ירעה עד שיסתאב ויטבח ויפלו דמיו לנדבה
לקח בהן שני אילים להולין אחד יפה שתי סלעים ואחר
יפה עשרה ין היפה שתי סלעים יקרב לאשמו והשני
למעילתו אחד לאשם ואחד להולין אם היה של אשם •
יפה שתי סלעים יקרב לאשמו והשני למעילתו ויביא ע
עמה סלע וחבשה

לפי שמעלה אמר עליו הכתוב מעל מעל בה' שכתוב בשקל
מקלים ומעמיד הרבה סניס וכבר בחרנו בכתורת פיסלע קנה הסקל
הכתוב כתורה ולפיכך לפי יהיה אשם מעילות פיזות ועתי סלעים יהן
אשם בגילות לפי שכ' בעריכך כמו שבאמור באשם מעילות למדנו בנ
וכן אשם נפחה מרמז' ערי שיהא בשקלי הקדש לפי שיומרים תורה עליו
שנאמר מיל כתיב באשם מעילות חילי וכתיב בכסיפרי מדבה
אלי אשם נפחה חדושה שנאמר מיל ומנה אלי אשם כזי ולא מנה' אחיכו
מיל לפי שכל אחד מהניסים בבא כמו שבארנו בתחלת סדר זה וכן אשם
תלוי נאמר בו שקול מיל ונאמר נב' עליו בעריכך ולמדנו לומר בגזירת
שוה מאשם מעילות שעריך להיות בשתי סלעי אלי ויתר ועריך שהיא מה
אחינו בשעה שפרשה יפה סלע בשעה בעריך יפה שתים כסף בשעת
שפרשה יפה שתי סלעים ואחר כך נפסל בעל מום קודם שהביאו אחר
כן היה עוד יתר על שני סלעים שרי חוץ לשעל לעולם הוזיל והרחיק
לפי שעקר בידינו בעלי חיים נרחים ועקר אחר רחוי מעשרנו לא היו
רואי ולפיכך בשעת שפרשה יפה סלע ואחר כך יפה שתים כסף בשעת
שחר נזכור כל העדרים שלנו ועדעניניהם לפי שהם מעשה נדכרים
בכתי מן העבין הזה ולשון לשלים פירוש שהלכה זו אמור בשעה ק
קוכח בשתי סלעים שהפרים ונכר שם קדם שני חילין לאשם שהוא מ
שהם רחוי לאשם הרי שאני אם כשל בו מום מכיון שרואי עלוי נדבה
בחו שהביאו בשעה שמעקלים אשמותיו אשם לנדבה ויהי שלקח בשתי ס
סלעים שהמעריך שני חילין לחולין כבר מעל בשתי סלעים שעל קדם
וחייב להביא בכרי הם שמעל וחומשו ומקריב אשם ומעלות ונכבר ב
בירושלמי פעמים שהסלע לתכבה דינרים והוא כבר מעל. מחייב לשום נ
עבודת דינרים להקדש ומקריב אשם מעילות ועבדה דינרים הן עבר
זוזין לפי שזוז דינרי הפרס נם כן ולפי' אמר שכל זוזין שהוזיל מחל מ
הניסים שתי סלעים ונאחר עבדה דינרים מביא אותן שהוזיל עבר
עבד מעילתו ונחומשו ונשנים שתי סלעים והיה אשם מעילות שבתחייב
בו משני סלעים בחלו שהני סלעים אחר כן אמר רי אחר נהוזל אחם
לקח בשתי סלעים שהפרים אחרי קדם שני חילים אחר' לאשם ואחר כ
למולין אחי כבר מעל בסלע מן הקדש אם היה של אשם יפה שתי סלע כל
סלעים מקריבו באשם שחייב שמחזירו הפרים שתי סלעים בחילה ו
ושהני אם היה בן שוה שני סלעים שחוזר קרוני לקונן מקריבו על
מעילתו שבתחייב אחזת אכתחלה סלע על הקדש ויביא סלע ואחר
שעברו מן אחר האחזת אשם שחייב שמחזירו הפרים שתי סלעים בחילה ו
סלעים אשם מעילות

יביא עשירית האיפה הפריש לעשירית האיפה העשיר
יביא עוף העשיר יביא בשבה ושעירה הפריש כשבה
או שעירה ונסתאבה אם רצה יביא ברמיהן עוף הפרי
עוף ונסתאב לא יביא ברמיו עשירית האיפה שאין
לעוף פדיון

כבר נתבאר כאמר ממסכתא זו שמכלל המכירין קדשים שולה
ויורד משמחת מקדש ושוב מעשרות ביטוי והמעקר מכושת קשרי
נקיון מהכשר כשמיעת הקול מלה ומוזן שר ואלו ש
סלעים יכיתן קרבן בדלי לשון מחייב אם עשיר חוץ כשבה או
שעירה ואם לא מצאתה ידי יכיה שתי תורים או שני בני יונה ואם לא
מצאתה ידי יכיה עשירית האיפה סרי קרבנותם על אלו כשבה או שני
שעירה או עוף או מלת וכל זמן שפסרים משות לקחת כאם אחר משלו
האחרונה קרבנות

ויעברים לו להביה מאותן שחשות קרבן שיהים פחות ממנו מאלו ש
האחרונה מיכים ויהנה בנותר וכן אם שברים משות לקרבן עני וש
ושעשיר מוסיף עליו וכבר בארנו כאלו זה בר ולישנא כל זה חוץ מה ש
אם מצאתה חסר חוץ ללאלנו שמכיח שמקנת סדבר שקריש ל
לחשאתו מה שמכשבר בו על חשאתו ואמר רחמנא ואם כל כאמה ש
טומאה לשר לא יקריבו ממנה קרבן לא אמרו אלו מדבר שת כשמולי
המעקרים שיהין וזה מבואר מן שתורה לפי שבאמה טומאה כבר ב
בשר אותה ואמר ואם כל בבאמה טומאה ובדש בשרה לאחר כך אמר
בשמולי המעקרים ושעמיד הבאמה לפני הבהן ולא אמר שקעמיד
אותה ולסיכך אמרו בסיפרא שבאמה כשריה מהן השעופות והבהמה
והשעיר ובלי שרת כפרים

יב ר שמעון אומר בבשים קודמין
לעופות בכל מקום יכול מפני שהן טובחרין מהן תלמוד
לומר אם בכש יביא קרבנו לחטאת מלמד ששנאמר ש
שקולין יג תורין קודמין לבני יונה בכל מקום
יכול מפני שהן מובחרין מהן תלמוד לומר ובן יונה או
תיר לחטאת מלמד ששניהן שקולין יד האב
קודם לאם בכל מקום יכול שבכבוד האב עודף על בכו
האם תלמוד לומר איש אמו ואביו תיראו מלמד ששנה
שקולים טו אבל אם חבמים האדם קודם לאם
בכל מקום מפני שהוא ואמו חייבין בכבוד אביו
וכן בתלמוד תורה אם ובה הבן לפני הרב קודם את
האב בכל מקום מפני שהוא ואביו חייבין בכבוד רבו

כבר נתבאר בפרק בני מכיעקב
מקום היה אביו תלמיד חבם אביו קודם לרבו ואפי היה רבו מובהק
לו מיהו חבמתו ממנו ומוזן סוכתו כמה שאמר כהן הם זכה קבן ל
לבני היה לו שקבל ממנו היה חבמתו ומה שאמר בכל מקום לו ל
לחבים אלידיה ולפרנסה ולכחינת ולפריק מעליו כמו שכבר בארנו
ותלמידים לו מכל קדבריו אים בהם לכפוף נגד רו תועבת רבו קודם
ושעבין כולו מבואר

סליק מסכת בריתות

מסכת מעילה

קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהן שה
שחטן בדרום וקבל דמן בצפון בצפון וק
וקבל דמן בדרום שחטן ביום זורק בלילה בלילה זורק
ביום או ששחטן חוץ לזמנן וחוץ למקומן מועלין בהן
בלל אמר ר יהושע בל שהיה לה שעת התר לכהנים א
אין מועלין בה ושל א היה לה שעת התר לכהנים מו
עלין בה איזו היא שהיה לה שעת התר לבתי שלנה
שנטמאת שיצאת איזו היא ש לא היה לה שעת התר ל
לכהנים שנשחטה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ושקבלו
פסולין וזרקו את דמה

כבר נתבאר בחמישי מזבחים מקדשי ק
קדשים שחיטתן בצפון וקבול דמן בכלי שרת בצפון ושם נתבאר ש
שחיטתן ושחשם קדשי קדשים ומוכלין לזכרים מבהנים מן העבדים
מבהיכו גם כן קדשים שחיטתן יצאו לחוץ מעילה לבר תורם ולפיכך
שחיטה יעלה על לשתיהן שהוקל שפיכה מקום שחיטתן ובבר נתבאר ת
שחשב בבבלה לא יחשיב עליו מעילה בא ללמד שחייב עליו מעילה
דבר תורה ושעבי שחישב בשחיטתן בפסולין שאלו ואיני נדין לבחר
לך שבל מקום שאמר מועלין שוכחו שקבשה מאחר דבר חייב קרבן
מעילה ובבל מקום שאמרים מן מועלין שוכחו שבשבה מחמת ואפי
יותר מזה פרטה אימו חייב קרבן מעילה אחר בך אמר ר יהושע ה
הבלל הזה ואיבה דומה עליו שהשחיטה היא דבר אחר ואם אחר ל
ושקבלו פסולין ושזרקו את דמה לל הבני דבבים ביחד ואין דומה למה
שאחר ושבשחטם חוץ לזמנם וחוץ למקומם לפי שבבל זמן שקבלו שם
פסולין ושזרקו פסולין ואחרו הבאין ושקבלו שאחר ושזרקו בשרין
קדי זו זריקה אחי מתרת אותו לאבלת הבהנים ואין חייבין עליהן
מעילה בתו שהקדימו

ב בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקו
דמים ר אליעזר אומר מועלין בו ואין חייבין עליו ם
משום פגול נותר וטמא ר עקיבא אומר אין מועלין בו
אבל חייבין עליו משם פגול נותר אמר ר עקיבא
והרי המפריש חטאתו ואברה והפריש אחרת תחתה
ואחר בך נמצאת הראשונה והרי שתיהן עומדות לא ב
בשם שרמה פוטר את בשרת בך הוא פוטר את בשר
חברתה ואם פטר רמה את בשר חברתה מן המעילה ד
דין הוא שיפטור את בשרה

ר עקיבא אומר זריקה מועלת ליוצא
ולעבי שהוא פסול שזריקה התירה אותה לבהנים ולפיכך אין מועלין
בו ור אלעזר אומר אין זריקה מועלת ביוצא וזרי סוא לא סותר לא
לבהנים ולפיכך מועלין ודברי ר עקיבא הם אם יצא מקצתה בשר ו
אחר בל אם יצא בולו אין זריקה מועלת ליוצא אלו אין מועלין
בהן מן העבדים ולפיכך אין מועלין בבשר קדשים שיצאו
ורי קות דמים ר אליעזר אומר אין מועלין בהן ואין ח
חייבין עליהן משום פגול נותר וטמא ר עקיבא אומר
מועלין בהן וחייבין משום פגול נותר וטמא

דע שקדשי קדשים מועלין בהם
עד שיזרק דמם ובשיזרק דמם אין מועלין בבשר לפי שהותר לבהנים
הוא אם ר ובקדשי קדשים קלים אם בישל וזהו שאמרו בלם
אין מועלין בהם עד שיזרק דמם ואין מועלין בחמורי מעלה
זה בפרק זה ובבר ידענו מר אלעזר אומר אין זריקה מועלת ב
ביוצא ור עקיבא אומר זריקה מועלת ביוצא ולפי זה אומר ר ש
אלעזר אין מועלין בהם לפי שזריקה שבחוץ מועלין בחמורי ק
קדשים קלים לא תועיל לה בשהיו יוצאת ור עקיבא אומר מועלין ב
בהם מיד ובזרק הדם חעבי אין יוצאת לפי שזריקה מועלת ביוצא
ושבמיעטו מחלקת שניהם שבבשר קדשי קדשים

וכאימורי קדשים קלים לפי שאין לו שמיעה מחלוקת שניהם בגמר מ
תמרנו שאין תמורין ר' אלעזר חין זריקה מועלת ביוצא לפי שים כזה ח
מומרת שחייב משלמ לכל בחימורי קדשים קלים לתמרנו כאן לחמר ר'
עקיבה זריקת מועלת ביוצא הרי יש שם קלה לפי שהוח עומד חותה
מן המעילה ומודים לו חלישמעאל מיעט מועל לפיכך הוריענו שחטח מ
שר עקיבה תומר זריקה מועלת כין לקהל כין להחמיר והלכה כר' ע
עקיבה

ה מעשה דמים בקדשי קדשים להקל ולהחמיר
ובקדשין קלים כולן להחמיר ביצר קדשי קדשין וריקת
דמים מועלין באימורי ואין מועלין בבשר על זה ועל זה
חייבין משום פיגול נותר וטמא ואקדשים קלים כולם
להחמיר ביצר קדשי לפני וריקות דמים אין מועלין לא
באימורין ולא בבשר אלא לאחר וריקת דמים מועלין ב
באימורין ואין מועלין בבשר על זה ועל זה חייבין משו
פיגול נותר וטמא נמצא מעשה דמים בקדשי קדשים ל
להקל ולהחמיר ובקדשים קלים כולם להחמיר

הקל

מחוץ פוטר הבשר מן המעילה לחר זריקה והחומרין מחוץ מעמיד
החימורים למעילה כמו שקיו ומבני מהבשר נחכל לכהנים נפטר מ
מן המעילה ואין חיוב מעילה בדבר שמיתתו לחוכלו לפי שקדשי קל
קדשים שהחמירו כאן מן החטאת והאשם שחוכלין חותן לכהנים חכל
העולה מועלין בעורה ואילו לחר זריקה כמו שבתבאר בפרק שם
שחר זה ואם תחמר על זה ועל זה הל כן לפי זריקה חייבין עליהם
משום פגול כמו שבתבאר בשחיטה לו לחרים כמו שבתבאר בשני מזבחי
וכן מ שום נותר חם היו משום נותר חם חכל חותם טמח לפי שחינן
מן השחוטה עד שיהא נותר ובשר העולה עומד לעולם חינו נחכל
כבני יועת מדבר תורה בעור העולה שחוח לכהן ולפיכך חין מועלין
בעורות שחר כך חתר מועלין בבשרה כל זמן שחוח נחכל ק"ו ק
ומזבח ובשחרי חין כל הספר מעל נבי חמיכה ומפליגין ל
חותן בבית הדפן חין מועלין בו לפי שכבר נעשית מצוחה כמו שיתבאר

ה

חטאת ואשם ושלמי צבור מועלין בהן משהוקדשו
נשחטו הוכשרו להפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים
ובלינה נזרק דמן חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא
אין מועלין בבשר אבל באימורי עד שיצאו לבית הדשן

חלן מזכר בהן בקדשי קדשים הרי כמו שבתרנו בחמשי מזבחים וכ
וכבר הקדימנו בפרק שלפני זה שקדשי קדשים חוזר זריקת דמים מועל
מועלין בבשרה ושם נתבחר גם כן מזבחי שלמי נבורי חוכלין חותם
שבהנים ולפיכך חין מועלין בבשרם כמו שהזכרנו ושם

ו שתי הלחם
מועלין בהן משהוקדשו קרבו בתנור הובשרו להפסל
בטבול יום ובמחוסר כפורים ולשחוט עליהן את הזבח
נזרק דמן של בבשים חייבין עליהן משום פיגול נותר
טמא ואין בהן מעילה

כבר בחרנו מהנחות שמוני הלחם
חותם שבהנים ולפיכך חין בהם מעילה וכבר נתבחר בשני מהנחות
היכך מתפגל מתי הלחם ולחם שבהנים יעמוד ימים ולחר כן יחכל חל
ולפי לח דבר בהן כליכה

ז לחם הפנים
מועלין בו משהוקדש קרם בתנור הובש להפסל בטבול
יום ובמחוסר כפורים ולהסדר על גבי השולחן קרבו ח
הבזכין חייבין בעליו משו פיגו נותר וטמ ואין בו מעיל

כל זה מבחר לבחתבין מה שפרשנו ונזכור מה שקדמנו בהנחות

פרק שני חטאת העוף מועלין בה משהוקדשה
נמלקה הוכשרה להפסל בטבול יום
ובמחוסר כפורים ובלינה מיצה דמה חייבין עליה משו
פיגול נותר וטמא ואין בה מעילה

כבר בחרנו שעניני חטאת העוף מובנת ומזוכחת
להפסל מטבול יום לפי שבשרי קדשים מנוגע בחם טבול יום פסולין
וזהו טבול יום שטבל ולח הערים שמעו מן מחוסר כפורים כבר כ
בחרנו כאני מהרימת מחוסרי כפורה שרי הן מופסלין וחין מוחר ל
לחוכלן ועוד יתבחר להפסול מן הטמח במקומו במסכת שבועות לחר
כך חמר וכליכה כל שלבה לחר שבשחטה נפשלה מה שחמר הנזה דמה
חייבין עליה משום פגול חין ענייני ניחח לפשר שתהח פגול לחר שה
שהזיה שזה לו לפשר פיגולי כאן דין שפגול ניסית שחוכל ממנו חייב
משום פגול שלח לחר שזייח הרם לפי שמתבלו שפגול שיקרב שמתיר
כמנותו כמו שבתבחר בשני מזבחים וכן לחר שהזייה לפשר פי
פיקיה נותר חם היו חטחת כשרה ורחוים לחכל זמנה חמיה נותר ל
חבל קודם שהזייה חקה פסולה כליכה כלבר לח בנותר וכן לחר שה
שהזייה הוח מחם חבל מזמנה שמח חייב כרת לחבל קודם שזייה לח ל
לחר כך לחר וחין כח מעילה לפי שחין בחטחת העוף לחיורים רק כ
כולה לכהנים כבשני חטחת בני מה שהקדימנו שלחר זריקה חין מועל
מועלין בו ודע זה שבחרנו כאן וכבן חותו לכל הפרק הזה כדי שלח י
נצטרך לבמות שחיורים הזה בכל שלבה ושלבה וכן הבן כי כל מה שח

פלמר בפרק הזה הבשר הל הכהנה לבכרים שעתידים לחסר לחתם לח
עניין הבשר עומדים הבזכי בכל מקו' נדע זה ולל ייטוב פיתוך פיעין פעבין

כ

עולת העוף מועלין בה משהוקרשה נמלקה הוכשרה ל
להפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה מיצה ד
דמה חייבין עליה משום פיגול נותר וטמא ומועלין בה
עור שחצא לבית הדשן

שלח חיעוף מין לבהמים בה בלום ריק
כולה בליל לחמים ולפיכך מועלין בה וכבר ידע כי היא בריבה מיצוי
פבחמר ובמיה דמה

ג פרי הנשרפין ושעירים הנשרפים מועלין
בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו להפסל בטבול יום ו
ובמחוסר כיפורים ובלינה הוזה דמן חייבין עליהן מש
משום פיגול נותר וטמא ומועלין בהן בבית הדשן עד
שיוותך הבשר

מיתוך גמור מן נתוך ל"ל עני פיענפם הבשר חבול
ניתבפכו מלקו בהם עד פיזמה לפמוב לפי שהם וקבעין הזה יפיה בבשר
מחר פיעלך לבמי

ד העולה מועלין בה משהקרשה נשחטה
הוכשרה להפסל בטבול יו ובמחוסר כפורים ובלינה
נזרק דמה חייבין עליה משו פיגול נותר וטמא אין
מועלין בעורו אבל מועלין בבשר עד שיצאו לבי הדשן

כבר ידעת מדבר תורה בעור העולה שהוח לכהן ולפיכך חין מועלין
בעורות שחר כך חתר מועלין בבשרה כל זמן שהוח נאכל ק"ו ק
קומזחה ובשחרי חין כל הספר מעל נבי חמיכה ומפליגין ל
חותן בבית הדפן חין מועלין בו לפי שכבר נעשית מצוחה כמו שיתבאר

ה

חטאת ואשם ושלמי צבור מועלין בהן משהוקדשו
נשחטו הוכשרו להפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים
ובלינה נזרק דמן חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא
אין מועלין בבשר אבל באימורי עד שיצאו לבית הדשן

חלן מזכר בהן בקדשי קדשים הרי כמו שבתבנו בחמשי מזבחים וכ
וכבר הקדימנו בפרק שלפני זה שקדשי קדשים חוזר זריקת דמים מועל
מועלין בבשרה ושם נתבחר גם כן מזבחי שלמי נבורי חוכלין חותם
שבהנים ולפיכך חין מועלין בבשרם כמו שהזכרנו ושם

ו שתי הלחם
מועלין בהן משהוקדשו קרבו בתנור הובשרו להפסל
בטבול יום ובמחוסר כפורים ולשחוט עליהן את הזבח
נזרק דמן של בבשים חייבין עליהן משום פיגול נותר
טמא ואין בהן מעילה

כבר בחרנו מהנחות שמוני הלחם
חותם שבהנים ולפיכך חין בהם מעילה וכבר נתבחר בשני מהנחות
היכך מתפגל מתי הלחם ולחם שבהנים יעמוד ימים ולחר כן יחכל חל
ולפי לח דבר בהן כליכה

ז לחם הפנים
מועלין בו משהוקדש קרם בתנור הובש להפסל בטבול
יום ובמחוסר כפורים ולהסדר על גבי השולחן קרבו ח
הבזכין חייבין בעליו משו פיגו נותר וטמ ואין בו מעיל

כל זה מבחר לבחתבין מה שפרשנו ונזכור מה שקדמנו בהנחות

ח המנחות מועלין בהם משהוקרשו קרשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמהוסר כפורים וב ובלינה קרב הקומץ חייבין עליו משום פגול נותר וטמא ואין מועלים בשורים אבל מועלים בקומץ ער שיצא ל לבית הרשן

כבר נתבכו במנחות ונתן עבין מפורשם מקומן המנחה דומה לתימורי הקדשים ושיירי המנחה כתחלת דומה לתמורי ק הקדשים ושיירי המנחה שתיכף כתחלת דומה לכשר קדשי קדשים ומס על כהנים ולפיכך אין מועלין בו

ט הקומץ והלבונה והקטרת ומנחו בהנם ומנחת כהן משיח ומנחת נסכין מועלין בהן משהוקרשו קרשו בכלי והוכשרו לי פסל בטבול יום במחוסר כפורים ובלינה וחייבי עליהן משום נותר משום טמא ופגול אין בהן הכלל כל שיש לו מתירין אין חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא ער שיקריבו מתיריו וכל שאין לו מתירין כיון שקרש בכלי חייבין עליו משום נ נותר ומשום טמא ופגול אין בו

כל אלו שמנה הם לחיובים הם בעבין הם מתירין לזולתן יש מקם שאין לו מתירי לפיכ מועלין בהם מקדשם בכלי ית ער שיקתו לבית סדרן כמו שכתוב בהקומץ ולא יתחייב ע עליהן כרין פגול לפי העקרים שכתבנו וברשבג כרביעי מוכחים כמ כמתעיין למוני שמה לכל רין טמא ומותר חייב שכ כל מיש שחייב מכם ונתמרו ככל הקדשים שכתוב מדבר וכבר נתבאר ביב מוכחים שאין חייב כרת אלא טמא שאכל את הקדש ואף שאמר כאן שאר יקרב כל שכל זמן שאכל בטמאה הרבר שאינו ראוי ליקרב ואף משיקדיש ב בכלי אין יתחייב וכבר נתבאר בפוף חגיגה שמחוסר כפורים נריך ט טבילה לקדש כל קדש

פרק שלישי

ולד חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה ימותו שעברה ש שנת ושאברה ושנמצאת בעל מום אם משביפרו הבעלים תמות ואינה עושה תמורה ולא נהנין ולא מו מועלין ואם ער שלא כיפרו הבעלים תרעה ער שת שתסתאב ותשכר ויביא ברמיה אחרת ועושה תמורה ו ומועלים בה

כבר נאמר בזה שכלכה זו כרביעי מתמורה ושם פירשנו אותה

ב המפריש מעות לנזירותו לא נהנין ולא מועלין מפני שהן ראוין לבוא כולן שלמים מת היו סתומים יפלו לנדבה היו מפורשים רמי חטאת ילכו לים המלח לא נהנים ולא מועלים בהן רמי שלמים יביאו שלמי ונאכלים ליום אחד ואינן טעונים לחם

מה שאמר שכני שם רחמים לחביה בכולן שלמים הוא שטעם במה שאמ לא מועלין בפי שהשלמים קדשים קלים שם וכבר נתבאר שקדשים קלים אין בשם מעילה אלא אחר זריקת ל דמים וכבר זכרנו לך שענינים שבין קדבנות בזיר ושקן הן וכל דינהן

ר' ישמעאל אומר הרם קל בנזהלתו וחמור בסופו והנסכי חומר בתחלתן וקל בסופן הדם בתחלה אין מועלים בו יצא לנחל קדרון מועלים בו הנסבים בתחלה מועלים בהן יצאו לשיתי אין מועלים בהם

כבר הקדמנו שבני מקולין שקדם אין מועלין בו שכאמר ואני נתתי לכם על המזבח לכפר ואמרנו שכבר

לכפרים נתתיו ולא למעילה ואמרנו כי הדם הוא שנשפ יכפר לפיו שפירה כי אחר שכפרים אם לאחר שפירה אין בו מעילה כבני העקר שהקדמנו ם מדבר שנשפך אחריו אין בו מעילה אף לשבי פפירה אין בו מעילה כ הנה התבאר לך שאין הלכה כר שמעון שהרי ים כו מעילה לאחר ק כפרים וכבר בארנו שהכוכח שמעיקין הם שבי בקדים כמזבח שמתמעין מהם ייני קנסכים

ג דשון מזבח החפנמי והמנורה לא נהנין ולא מועלין המקריש דישון בתחיל מועלין בו תרי ובני יתה שעבר ומנן לא נהנם ולא מועלים ה שמעון אומר תרים שלא הגיע ומנן מועלין בהן ובני יתה שעבר ומנן לא נהנין ולא מועלין

כבר ידעת מי שזן הוא הא אר ורישין המכורת קנות הקתלות המנורה שמנורה מהם ר' ישמעאל מתירים שלא הגיע זמנם הוחיל ואינם ראוים עכשיו ליקרב לפ מועלין ולא נהנין ואין הלכה כר שמעון

ד חלב המוקדשין וביצי תרין לא נהנין ולא מועלין במה דברים אמורים בקדשי מזבח אבל בקדשי ברק הבית הקדיש תרנגולת מועלין בה ובביצתה חמור מועלין בה וכחלבה

זה יהיה כשמקדיש קנוף הזה מן הכהמה הזו למזבח קדושת קנוף כבן שתקח עולת העוף מן בהמת שלמים חכל חם הקדישן למזבח קדושת ומיס כ בבן ע' ואמר דמי העוף הזה מן דמי שכהמה זו שקדם שהקדיש ומכה ק קדשן שלמני סדי זה מועלין בהן וכביולין

ה כל וזראוי למזבח ולא לברק הבית לברק הבית ולא למזבח לא ל למזבח ולא לברק הבית מועלין בו ביצר הקדיש נור מ מלא מים אשפה מלאה ובל שובך מלא יונם אילן מלא פירות שדה מלאה עשבים מועלין בהם ובמה שבת בן אבל אם הקדיש בור ואחר כך נתמלא מים אשפה ואחר כך נתמלאת ובל שובך ואחר כך נתמלא יונם אילן ואחר כך נשא פירות שדה ואחר כך נתמלא עשבים מועלין ב בהם ואין מועלין במה שבתובן ר שמעון אומר הגזקדי שדה ואילן מועלין בהם ובגדוליהם מפני שהן גדולי הקדש ו ולד מעשרת לא ינוק מן המעשרת ואחריט מתגדבין כן ולד מוקדשין לא ינוק מן המוקדשין ואחרים מתגדבין כן הפועלים לא יאכלו מגרוגרות של הקדש וכן פרה לא תאבל מברשיט הקדש

כבר ידעת מ שאמר בהמה הקדש ולפיכך אם היתה נקבה מועלים בחלבה ונתן שאמר ואחרים מתגדבים כן קול פרכה שמתברר חלב להביא ולד ס שמעמידתך מן ולד לשמקדשין בני מחיבו מותר ליקח חלבה לבני מפתבמו מותו כחילו קול עבודה עזיה שחיבו מותר בקדשים כחיל שמתבטלו ב בכורות וחילו קול שהקנו הפועלים על הקדש כשאוכלים קדשים ל לא יחכלו גרוגרות של הקדש מכל מקום דמי לשם הקדש דמי מזבח. וכן אם רש כ' שכני שקדש חייב לחפנם קפוים בשעה קדישה ניחבב ' מ מלחכול מהם שבחתר לא תחפנם שור כדיבו הנה לומר כדיים ם מדלני לי לשנוי קול מלא תחפנם מכל כדיים על הקדש שהנוי שכתוב ע על יו חפנם

ו שרשי אילן של הדיוט באין בשל הקדש ושל הקדש באין בשל הדיוט לא נה נין ולא מועלין מעין שהוא יוצא מתוך שדה הקדש לא נהנין ולא מועלין יצא ואין ל לשד נהנין ממנו המר שבבד של והב לא נהנין ולא מועלין נהנין בצלוחית מועלין בהם ערב לא נהנין ולא מועלין ר' שעור ב' צרוק או נותנין היו ממנה וקנים בלוביהם

520

בשיהיה בין חילון של הדיוט ובין מדיה הקדש שם עמדים לו פתח מזח
לא נהנין ולא מועלין כתותו מדשין הכתים כמדיה הקדש לכל שם ה
קיה בין שניהם יותר משם עמדים מזח מועלין בהם מחיצין נחשבין
ין שחילון לוקח הכתים הלא מכלל הדברים שהם כמדי הקדש ואם
קיה בחילון של הקדש ים בינו ובין מדיה של הדיוט שם עמדים מזח שם
פחות מזח מועלין בחותן מדשין הכתים כמדיה הקדיוט לפי שהם מ
מכלל החילון והם יש ביניהם יותר לא נהנין ולא מועלין ומה שאמר ה
קדים שכתר של זהב רומז אל הכתים המנשבים על גבי המזבח בחב
חם וכתות כמו שבארנו בדברי מי שכתב מחיצו מחיצה כמובן בכלל ה
הנשבים ומועלין בו עד שיתבטל בלבוחית של זהב וכשנומחת ערבה
בשדה הקדש הואיל והיה בתכלית ראיה ראויה למנם דבר לא נהנין
ולא מועלין לדברי הכל ומה שאמר ר' אלעזר בר' צדוק מינו מורה שת
מותר ליהנות בו לפי שעקר בנינו קודש מחנות לחן ליהנות בינתנו ו
וזה הדין שאמרו ואפילו שדעתו שיעמוד ליהנות ממנה ואיכא בלבה

ט

קן שבראש האילן של הקדש לא נהנין ולא מועלין שב
שבאשרה יתנו בקנה המקדיש את החורש מועלין בב
בכלי הנוברים שלקחו את העצים מועלין בעצים ואין
מועלין לא בשמני ולא בנויה

ידוע הוא מהמשרה לחמורה בחנאה
כמו שהתבאר בכלים מעז ושמאמר בקלבה זו מינו אלא בקן עגמ
סבנין השוף בשבים ועשבים שמביא ממקום אחר ולפי' לא בהנין ולא
מועלין בשהוא בכלל הקדש אבל בחשרה שהתיר ליקח לותו הקן מרחק
החשרה ומה שאמר יהיו בקנם כל שיהיו שחשרומים ולא יקח לותם ו
וידע שהבנים שבקן וכן החשרומים שבריבים לאמן לשורין בין בחילן
של הקדש בין בחשרה ויתבנם יער חנרפת ולפי שהמקדים את החורש
מועלין בכולן כל בכל החילנות לולתם וקנים שבראשם שחילנות וה
ותרנם ונחנות לותו טחון ושפיר יהיה בשביבת ולותן הקלשות שרקות
והנשורות שנשברין מן הבן ומייערין לותו נקיו שפוי ובויה שם ה
החלקים שקנים שם בשבים הניתני בשם הביגור והחלוק בשמנברי
ומחלקין אותו וישאר שקוקן בתוך בשן ומקבת הנוסחות בויים
והעבין אחד לפי שאותן החלקים דומין לבויים שעומדת בשבי עצמם כ
בתוך העץ ומה שאמר מועלין בעצים כל קנות העבי' קטנים שחתכין
אותן כשבורה בשעת שחתכין לותם

פרק רביעי

קדשי המזבח שצטרפין זה עם זה
לשעלה ולחייב עליהן משום פגול
נותר וטמא קדשי בדק הבית שצטרפין זה עם זה קדשי
המזבח וקדשי בדק הבית שצטרפין זה עם זה לשעלה

כשתבין כל מה שהקדמנו במקבתה זו יהיה כל המאמר הזה מבואר
ומשומם ולומנ נדיך פירוש כל כך הוא מבואר

חמשה דברים בשעלה
שצטרפין זה עם זה הבשר והחלב והסלת והיין והשמן
וששה בתודה הבש והחלב והסלת והיין והשמן והלחם
והתרומה והרומה מעשר של דמאי החלה הנבורים ש
שצטרפין זה עם זה לאסור ולחייב עליהם את הרוטש

כבר בארנו שחות שעולה ושלמים שעונים נסכים והנסכי
ין היין והשמן והסמן ושלמי תודה שעונין לחם וכבר שתבאר כזו
שהמסבתה שבשר שעולה מועלין בו כל זמן שהניחה בשוה פרנסה ש
משום דבר שכל אלו החמשה דברים שקדש שעולה חייב כשיעלה ו
שם של מבולם בזיק שם שיגול לו נותר או שקיה טמא חייב וכן
שהם שבתודה שצטרפין לעניין שיגול ונשותר והטמא לל שדחים ל
להתבטל שקן לא לעניין שעולה לפי שהתור קדשים קלי כמו שהתבאר
בזבחים וכבר הקדמנו בתחלת שסבתה זו שקדשים קלים שין מועלין
בו לפי שהוא דומה לבשר והוכלים פיונה בו כמו שהתבאר בזבחים ו
יב מנחות ובתחלת שרק שני שבתה עולה שבאר כי אלו הדברים

ג מביניהם כאן עולים בחזר ומעלה אם נפלו בפרהסיה מוה יהיה הכל ודי
מרדומע והבא עביין מה שחזר לאכול ונפל בזיה שהנבורים נקדמון את
תרומע ועליהם בחזר ותרומת יד וכבר תורה בחלה שנה חלה שה
תרומו תרומה ולפי שנתרומה בכל שהוא חייבין על החזבר מזן ה
חוסף כמו על התרומו כמו שבארנו בשני מתרומות ובשני
מהכוברים

ג

כל שצטרפין זה עם זה כל הנבלות שצטרפין זה עם זה וו עם כל
השרצי שצטרפין זה עם זה רם השר ובשרו שצטרפין
ר כלל אמר ר' יהושע בל שטמאתו כשעורו שוין
שצטרפין זה עם זה טמאתו ולא שעורו ישעורו ולא ט
טמאתו לא טמאתו ולא שעורו אינן שצטרפין זה עם זה

בשנמר בשעור
בזית שצטרפין הרבה כל שעולה וחחטאת ושחטא ושאמר קדשים קל
קלים יצטרף הכל ושייכין בניו כשרו ובן שבותר ובן שם בנמרי בזית ש
בשר בבילה ולפי' שמיכין קרבה קדי חזה ושוקה בבילה לבעלין לאכילה בבלם בבילה מיכם שהנשרת בבילה לנבלת ב
בשהם שוחה עד שיכל מחבר שמיכם בזית ושה יקח שהם בבל
ובן שהכה שרצים שיתחבר בבלם בשרצה שוחה עומחת ארץ ועקר
בדינו דם שקרן בשרו ובשר שרצו שעמי שהיכו שתן בשיערה לשה
שמו וזה לבם שנחמן בארן הסוגן על הארן לחמרי לרבות שקרן
שיהיה שוחה בבשרו ומן הראוי שתדע שבשר הטרפים שאוכל ממנו
לחר שוחם בשרעם לוקה והוא שה שאמרו שה שוחה בשרעם לוקה
לאבלה בבשרעה לאבל שם חתך שקרן חי ולאבל ולפי' חתך לבשר בלם ו
ואבלו לינו לוקה עד שיסח בו בזית ובן שם אבל מן שקרן לחר שוחה
לבשר בלם שחוק מבשרעם ונחנם שהוא שוחה בשיתבשר בתחלת
לאבלת לפי שהעקר שבלנו לבשרים יש להם שיעור שוחה לאבל לא ל
לאכול בלל לחולי יחזיקע בל שוחה ושיעורו שני חזי שרטפי זה עם זה
שוחה ולא שישרו שיעורו ולא שוחה ולא שישרו חין
שצטרפין זה עם זה בלל שהוא שוחה ולא שיעורו ולא בזית בשר
שצטרפין זה עם זה בל הנבלות שצטרפין זה עם זה וו עם בל
השרצי שצטרפין זה עם זה רם השר ובשרו שצטרפין
ר כלל אמר ר' יהושע בל שטמאתו כשעורו שוין
שצטרפין זה עם זה טמאתו ולא שעורו ישעורו ולא ט
טמאתו לא טמאתו ולא שעורו אינן שצטרפין זה עם זה

בשנמר בשעור
בזית שצטרפין הרבה כל שעולה וחחטאת ושחטא ושאמר קדשים קל
קלים יצטרף הכל ושייכין בניו כשרו ובן שבותר ובן שם בנמרי בזית ש
בשר בבילה ולפי' שמיכין קרבה קדי חזה ושוקה בבילה לבעלין לאכילה בבלם בבילה מיכם שהנשרת בבילה לנבלת ב
בשהם שוחה עד שיכל מחבר שמיכם בזית ושה יקח שהם בבל
ובן שהכה שרצים שיתחבר בבלם בשרצה שוחה עומחת ארץ ועקר
בדינו דם שקרן בשרו ובשר שרצו שעמי שהיכו שתן בשיערה לשה
שמו וזה לבם שנחמן בארן הסוגן על הארן לחמרי לרבות שקרן
שיהיה שוחה בבשרו ומן הראוי שתדע שבשר הטרפים שאוכל ממנו
לחר שוחם בשרעם לוקה והוא שה שאמרו שה שוחה בשרעם לוקה
לאבלה בבשרעה לאבל שם חתך שקרן חי ולאבל ולפי' חתך לבשר בלם ו
ואבלו לינו לוקה עד שיסח בו בזית ובן שם אבל מן שקרן לחר שוחה
לבשר בלם שחוק מבשרעם ונחנם שהוא שוחה בשיתבשר בתחלת
לאבלת לפי שהעקר שבלנו לבשרים יש להם שיעור שוחה לאבל לא ל
לאכול בלל לחולי יחזיקע בל שוחה ושיעורו שני חזי שרטפי זה עם זה
שוחה ולא שישרו שיעורו ולא שוחה ולא שישרו חין
שצטרפין זה עם זה בלל שהוא שוחה ולא שיעורו ולא בזית בשר

דפגול והנותר אין שצטרפין זה עם זה שפני שהם

שנות השר והנבלה ובן הנבלה ובש המת אין שצטרפין
זה עם זה לטמא אפילו בקל שבשניהם ו האובל
שנטמא באב הטמאה ושנטמא בולד הטמאה שצטרפין
זה עם זה לטמא בקל שבשניהם ו האובל שנטמא
באב הטמאה ושנטמא בולד הטמאה שצטרפין זה עם
זה לטמא בקל שבשניהם

כבר בארנו שעמים שאוכלים טמאים ו
לוים שטמאים לחרים עד שיהיו כביצה וכחלת שעזים בארנו שלו
שאוכל שנטמאת בלא שנטמאת בקל ולחמן ושנטמא בולד הטמאה בקל
שבי ושם בארנו שמפי לם שנוג בשאוכל שטמאת ובקדש שלפי ולחמן שם
בן שטמאת אותן שאוכל שחפי שיעשה אותן שבי לפי שנטמאת שוכלים
שדבכן כמו שבארנו שם שחכתן שחכטרף הרחמן ושפי ובשיעלים
שמביאים יחד בביצה ניוג שבו שאוכל לחד הרי זה שטמאו ויעוב שליפי
לטומאה וכבן זה

ח

כל האוכלים שצטרפין לפסול את הנוזה
בבחצי פרס במזון שתי סעודות לערוב בבביצה לטמא
טמאת אוכלין בבגרוגרת להוציאת שבת ובבותבת ביו

הכפורים כל הקשקין מצטרפין לפסול את הנויה בר
ברביעית וכמלא לגמיו ביום הכפורים

פנימים מוכל מוכלים
טמאים מת יים מתני פרק ויהוא כביצה ומחנה מפסלה בו
ביתו וצריך טבילה ואז יגע בתרומה וכל זמן שיגע בתרומה קודש ו
הטבילה פוסלת וכן כתבתר כאבת מהמוכיח מוכלי מיעור לברוגית
וכן בתבתר בעי יכין מעיור עיסוי תחומים מזון מתי מעורות לכל
אחד נאחד והוא מיעור מעם כנים ונקבתר בביצורים מהוכל כיום ה
מכיפורים כבתוכת הגפה והמותה מלא לוגמא חייב כרת וכבר זכרנו
כשלמי מכתובות ושמר יתבתר במקומות מטמרות מהמותה רביע
מימקים טמאים מפסלה בויתו והוא בם כן פוסל את התרומה עד מי
מיסקר ולפיכך אמר כאן שכל המאכלות מצטרפין קבתה לבתה לא
להפלים מהם חיוב מי יוד שכולן מאלו המיעורים כדי שיתחייב
בחותו הדין וכל המקין מצטרפין גם כן על דרך זה

ח הערלה

וכלאי הכרם מצטרפין וה עם וה רבי שמעון אומר אינן
מצטרפי הבגד והשק והעץ והמפץ מצטרפין
וה עם וחר שמעון אומר מפני שהן ראויי לישמא מושב

ערלה וכלאי הכרם עולין באחד ומאתים וכשיעורף מהם אלף כל ב
מהוה ויפול באחד ומאתים יעלה ובשחו מזה יאסר שכל כמו שכיארנו
בשני מערלה ושם בירושלמי כן מחלוקת ר מאיר ורבנין ורואים ע
ועוד במסכת כלים שהכבר אם היה כו שלשה טפחים על שלשה טפחי
אי יתכר אז יטמא במדרש הזה והשק והוא תרומת שער עד שיהא כו ח
חרבעה על חרבעה אי יתכר אז ושער חומשה על חומשה והשק והמפץ הוא הפ
שעבה מחריצת שכאר שעושים מתוכו מטוחות שהחורש עד שיהא כו ה
שטח על שטח אחר כך אמר מצטרפים קבתה לבתה שכל בדבר שה
בתבאר שם והוא שיהיה ג׳ מן המקור ואחד מן הקשור ואחד מן השק או
שלשה מן השק ואחד מן הבגד ולפי שמצינו חלו שמצטרפים להטמא
בחדרים הזה ואחבי שנשארים אינו טוה והוא שלא כפי שכלל הכתוב ב
בחר ר שמעון טעם זה ואמר שהטעם שמחזיקו מצטרפים לפי שיש כ
בכולם עניין אחד שכולם והוא שכל אחד מהלו יטמא בשטח הזה ב
ולפי שכל אחד שבפי עצמן יטמא מושב מצטרפים טומאת מושב ועניין
זה בקברים הוא שאמו חוששין להשוות הקבור לטומאת הקברים שמ
שטמאים לא הקברים שמיטמאים ולעניין זה בתבתן כאן בקבור ה
הבגד והשק והקשור של הכוונים הזאת כדי שלא תטעה אותך שלבה אז
ותלמוד שכשכל שאמר ר׳ יהושע אינו כוכל אלא כדי הוא שכשכל אמו ב
שכאמרנו דיו ׃

פרק חמשי תנוחה שווה פרוטה מן ההקדש
אף על פי שלא פגם מעל דברי
רבי עקיבא וחכמים אומרים כל דבר שיש בו פגם לא
מעל עד שיפגום וכל דבר שאין בו פגם ביון שנהנה מ
מעל ב ביצר נהנה קטלה בצוארה טבעת בירה
שתת בבוס של זהב ביון שנהנה מעל לבש בחלוק בסה
בטלת בקע בקורדום לא מעל עד שיפגום תלש מן הת
החטאת בשהוא חיה לא מעל עד שיפגום בשהיא מתה
ביון שנהנה מעל

ר שדבת חולק על הדבר מאחיו לפגום
מעצמו אלא שבחתם אחין בה פגם וזה בתתכוון שילבם כבר
הקדם לחתעני מהרי בתקדש בו ונהנה בשווה פרוטה ולפי שלבם אותו
בשוה בביין לא הביש לבלוך לא מצוטי ולא מן החוכח ולא פגם ור ע
עקיבא מחייב הואיל ולבך בתכוון להנאה זו אלא יפגם וחכמים אומרי
הואיל ודרך הבניים שילבו ויחברו לא מעל עד שיפגום מילוע מקדוב
הואומק לא יחסר ממנו דבר מרובם ואחלה בתחות הפגים כל שכן כ
כשהן מושבו ופי קטלה שבוא והוא לוחות על זהב שכותבים אותם ב
בחוט ותלוין אותו בצוואר וכל זמן שילבם בבר על בשרו אי אתה מעל לב
לבביין אם תוכיח בקרובים כמו שזכר לא מעל עד שיפגום ואחילו ר ע

נטל אבן או קורה של הקדש הרי זה לא מעל נתנה לח
לחברו הוא מעל וחברו לא מעל בנאה בתוך ביתו הרי
זו לא מעל עד שיזיר תחתיה בשוה פרוטה נטל נרוטה
של הקדש הרי זה לא מעל נתנה לחברו הוא מעל וחברו
לא מעל בתנה לבלן אף על פי שלא רחץ מעל שהוא או
לו הרי מרחץ פתוחה הבגם ורחוץ

כשכטל מכן מן הקרים שלו
הקדם מעצמו אפגם לפי שכבר חבר מן הקדש שדבר הקנוי לו מעכל
עד שיכנס בפי שעשוי לו על מנת שיסיים מותו לחביו וכבר נתבה ומעל ו
וזה שמזכיר וחביו לו על מנת שיסיים מותו לחביו וכבר נתבה שהוא בעוב
תחת ממעלתו וידע לחכן זו אחת מן הקרוב ולפיכך לא מעל לפי שתחת
ידו היתה תחילה קודם שיתבנה לו ותחת ידו בשחרים לחר שבתבה
הניעתו שבאת הכבר המעל עוד דבר מן הקדש ונתנו לחביו שבסיפ
מעלו לפי שכל אחד מהיה מהיה בתבה ואפגם זה בתבה בשהיה מתוקן כ
בשוכת הנאה שבאת לו וזה בתבה בקבלתה ומה שאמר בשהיו בשוך
ביתו מן הטעון שיבנה שתת בתחת לפי שהוא מעל בלי שפיק שבבר כ
בתבה בשה שהוסיף בבניין מכן שכל הל שבתן שתת דרך עיזי על לגל
שיש בגג שכבית או שם נס בה חלון בשחר שפי הלים שהרי לא שניעתו ש
שבאת עד שיהיה בו בתבה כו בשתת שבא ממנו בחאת והחוילי וכלן הוא
בעל המרחץ ושבאת שבניעתו והוא שיהיה בשרחץ כל זמן שיהיה לו
ולא יוכשבו ושקים בפי הלו שהיו בים שהוא שם אבילתו ואבילת

אבילתו ואבילת חברו הניתו והנית חברו אבילתו והנית חברו הניתו ו
ואבילת חברו מצטרפין וה עם וה ואפילו לומן מרובה

פרק ששי

השליח שעשה שליחותו בעל ה הבית מעל לא עשה שליחותו ה

השליח מעל ביצר אמר לו תן כשר לארחי ונתן להם כחר כחר ונתן להם בשר השליח מעל אמר לו תן להם חתיכה חתיכה וחזא אומר טולו שתים שתים והם נטלו שלש שלש כרן מעלו אמר לו הבא מן החלון או מג מנלוסקמא והביא לו אף על פי שאמר בעל הבית לא ה היה בלבי אלא מזה והביא מזה בעל הבית מעל אבל א אם אמר לו הבא לי מן החלון והביא לו מנלוסקמא מג מנלוסקמה והביא לו מן החלון השליח מעל

משנה שעיקר כיריים לחן מעלין לכר

עבירה לכל מעילה שם שנגב בעל הבית ונזק השליח למטפל בכפי ה הקדש ומטפל השליח כמו שניזק ונזק לא יניב גם כן ולא מיבם מזם דבר מכל מה שמכנזק הרי בעל הבית מעל והנזקין נזקו שמך ז זה למה שמחמר ומחמיר הנפש הסיח דעתו חלב מי שמגבב תחלב ודמק ם מזז חולין ונזק לחטמל בו ומה מחמר ונזק לחמר טועלו מיבם על מנת מיחמר השליח כגנב מדעתי מתיב מיבם מיעלה על מדעת מחמיר מך מדעתי עקר השליחות מכל ומכל ולא יתעשל בעל הבית למדעו מקנזק מועל הוחיל ונעשה מנותו ניותר ואם לא חמר מדעתי לא מעל השליח לפי שקנזק מוסיף על השליחות ולא גורע מתנה ומה שחמר חעשה חמר בעל הבית דבר לשמרו מקנזק חיבם כשמוני שב לעבין מעילה ומנוסקמא שן קטן מו הרומה לו

כ

שלח ביד חרש שוטה וקטן אם עשו שלחותו בעל ה הבי מיעל לא עשו שלחותו התנוע מעל שלח ביד פיקח ונוכר על שלא הגיע אצל התנוע התנוע מעל בשויציא כ ביצד יעשה נטל פרוטה או כלי ואומר פרוטה של הק הקדש בבל מקום שהיא מהללת על זה שהקדש נפדה בבסף ובשוה בסף

חלב מעתי שחין לחם שליחות בכל הדברים לעבין מעילה חמיל ובעשה שליחות מועל היש השליח מי שיש ובבר ביחרבו שהמעילה חין מזיד חייב כה בפי שעונו גדול מלבפר ב בהעלמין וקדן בכל חייב בם שוגב כמו שבתוב בתורה ומה שחמר ובכי יחל נזכר בעל הבית ולא נזכר שליח השליח מעל ובפי מיבעו ם שיש יחד קודם שתביעבריהם ליד החכוני דרך מעל בשארו חן שמ המישלח וחכוני סוגב בפי שבח יבע שקיח קדם ובשמפתעם בחותם פ יוסף חז יתעשל כמו שבחרבו בפרק שלבפי זה ובפי שחמר החכוני מע מעל בכשיניח ובפי שם יבע החכוני בם כן קול מיניח שפרוטה שקבע ליבו שקיתה הקדש הרי בתערבת בכלל משותין ורבם שיקח מותר לנ להשתמש בה לבתחילה בלח שן מין לו תקנה חלח שיחלב חותה כמו שזכר׳

ג

נתן לו פרוטה אמר לו הביא לי בחציד נרות ובחציה פתילות הלך והביא לו בבלה נרות או בבלה פתילות או שאמר לו הביא לי בבלה נרות א בבלה פ פתילות הלך והביא לו

בחציה נרות ובחציה פתילות שנתם מעלו אבל אם אמ׳ לו הבא לי בחציה נרות ממקום פלוני ובחציה פתילות מ

ממקום פלוני והלך והביא לו נרות מבית פתילות ופת ופתילות מבית נרות השליח מעל

שם שחמר שכיסם לח מעלו

מבואר מתוך שם שהקדימו לפי שבית לח בעשה כל שליחותו ב וגם בן שמליח לח שיבה בל שם שחמר לו חלח עשה קנית ושבח קנית מ ואין בחותו מקנת שעשה שליחותו שום פרוטה כדי שיתעשל בעל הבית ואין גם בן בתוך שעשה שום פרוטה כדי שיתעשל הנוליח לפי שפרוטו בלבד נתן לו ומחר העבין מלבואר

ד

נתן לו שתי פרוטות אמר לו הבא לי אחרונ והלך והביא לו בפרוטה אחרונ ובפרוטה רמזן שנתם מעלו ר יהודה אומר בעל הבית לא מעל שהוא אומר לו אחרונ נדול הייתי מבקש והבא לי קטן ורע

שם שחמר שכיסן מעלו על מנת שיזכה לחתרונ פרוטה שכי פרוטות ואותו הכבד שום דיבר תבח קנית חוזר קונל וקבח לו שם שחמר וקונ שום כדי שם שבתן לו בשביל שליחותו ומעל ב בעל הבית וכן מעל שהשליח לבי שהונ גם כן הנפי שדיבתו שום פרוטו ר יקודה חומר לח בשבית שליחותו לפי שהונ לבי שחינו קנה לו שחדונ בשתי פ פרוטות בפי שה שבתן לו שיה שום שרבע פרוטות ויסוז כמו זה שהביא לו בלי שפק וקונ עבין שם שחמר הביא לי קטן ורע וכן קונ חומר בב בבני וכבר בחרנו כי דיבר וזב בם דיבי על בפה והם שבח בלשון בקיבוץ ר יקודה חולק עלי שה שחמר בו לחמר בדול וקטן חבל לח מ חמר לו דרך שבל קנה לי בפרוטה פירות שלוני וקנה לו בחתי פרוטו ושלותם פירות וכחתי פרוטה דבר אחר שניים מעלו הבל על מנת ש שיהיה שזפירות הידועים בחתי פרוטה שבח פרוטה בעיה שהקדימו וחין הלבה בר יהודה

ה

נתן לו דינר וזהב אמ׳ לו הביא לי חלוק והלך והביא לו בשליש הלוק ובשליש טלית ש שנתם מעלו ר יהודה אומר בעל הבית לא מעל שהוא אומר לו הלוק נדול הייתי מבקש והבאת לי קטן ורע

ו

המפקיד מעות אצל השלחנ אם צרורין לא ישתמש בהן לפיבך אם הוציא לא מעל אם מותרי רשתמש בהן לפיבך אם הוציא לא מעל אצל בעל דבית בין בך ובין בך לא ישתמש בהם לפיבך אם הוציא מעל החנוע בבעל הבית דברי ר מאיר ר יהודה אומר נשלחנ

בבר בחרנו פעמים שהשלחני יודע והשנוי בל בשל חנות בבמים והעבדים והדומה להם ולפי שים בעקר דיבי ממ מנונת שבל זמן שמפקידין אבל החנוני מעות שחינן צרורין בקשר נ ומנוסף ניחא על בי חותם לפי שבל החתרי קרוין מותרין יכול בהשתמש בהן במו שבחרנו בשליחי ממעיטה הינח חותם מזה בשנותנים מעות תק הקדש לשלחני ולח הודיעו שום הקדש ובשתמש בהן לבי שחינן צרורים שהוח פשוט מן המעילה ושלוני חתר לו מעל ובן המפקיד לח מעל לפי שלח נזה חותו בשום דבר והעבין בולו מבואר על הדרך שפרשנו ושלוני בר יהודה

ו

פרוטה של הקדש שנפלה לתוך הבים או שאמר פרוטה בבים זה הקדש בין שהוציא את הראשונה מעל דברי ר עקיבא וחבמים אומרים עד שיוציא את בל הבים מ מודה ר עקיבא באומר פרוטה מן הבים זה הקדש שהוא מוציא והולך עד שיוציא את בל הבים

דבר פשוט שעבין שום שחמר יניח ושהושת הוח בסיניח וישתמש בהבחותיו לח מיניח מן הבים ושבין מחודש ר עקיבא הוח בחומר לח יפטור משרעה הקדש חו דבר שעבייבו עבין זה ואין מודה שפטור לח יחשוב עד שיפרשם בבה שם שבים חבל שם בחחרים מחבו פרוטה ושבחי פרוטה דבר אחר שניים מעלו ובשם הקדש ולח יחשוב

מלבה בר עקיבא

מסכת מדות

בשלשה מקומות הכהנים עומדים בבית המקדש בבית אבטינס בבית הנצוץ ובבית חם המוקד והלוים בעשרים ואחד מקום חמשה על חמשה שערי הר הבית ארבעה על ארבע פנותיו מתוכו חמשה על חמשה בשערי העזרה ארבע על ארבע פנותיה מב מבחוץ ואחד לשכת הקרבן ואחד לשכת הפרכת ואחד לאחורי בית הכפורת

מפני המשמרת שומרין כל המקדש כל׳ משמרת ממך לזה מקום שמחמי כהני הימים למזרח הלוים מקום לב לפנות ליום מהכעה לצפונה ליום מהכעה ולחסופים פנים מני לפהכר בלעשי מהכעה למקלט פנים לפהכר מהי הלנ כר׳ משמרת מעמי ם מקדש מותם כולם בפנוק זה לני ים מקום מלמה בחכר כמו מקדמכ ק יקורן הכהנים לוים במקומות רבים חמר והכהנים הלוים בני נד נדוק וכן כתוב בתלמוד וכן פי כהיהכר כמקן דחמר כלפי כי הל מיהים המשמרי מתון לחומת העזרה כמו שנתבאר כמן ונעשה זה כמו שהחרנו מין מותר לו לזמת בתוך העזרה כמו שהחרנו ואי אפשר לו לזמוד כל הלה ולפיכך יש ה המשמר מכחון כדי שיוכל לזמת ומה שחמר כמן חמשה שבניה היו לעזרה והוא שהיכר כמן יש מהם שחמר שבעה ו והוא דעת רבים ויש מהם שחמר שבעה כמו שהחרנו בשמי מהקלים וכמו שיתבאר בשני של מסכתה זו ודעת שחכמים היה ה המשמר עלי חמשה עשריה מן השבעה

ב איש הר הבית היה מחזר על כל משמר ומשמר ואבוקות דולקין לפניו וכל משמר שאינו עומד אומ לו איש הר הבית שלום עליך נעבר שהוא ישן הוכטו ב מקלו ורשות היה לו לשרוף את ככותו והם או בה קול בעזרה קול בן לוי לוקה ובגדיו נשרפים שישן לו על משמרו ר אלעזר בן יעקב אומר פעם אחת מצאו את אחי אמא ישן ושרפו את בכותו ג הבשה שערי היו להר הבית שני שערי חולדה מן הדרום משמשין ב בנשה ויציאה קיפונוס מן המערב משמש בנשה ויציאה שדי מן הצפון לא היה משמש כלום שער המזרחי עליו שושן הבירה צורה שבו רואה בהן שורף את הפרה וכל נשעריה יוצאים להר המשחה

כשעלו מעמן הבירה לבנין המקדש כמו שהיה בימי עזרא ניזק מותם המלך שיעמו נערת מדיבה בעזרת מעמן הבירה שרי פיהים שימת המלך עליהם ניהכרו מעמכם ול ו ימרדו במלכות לפי שניירו מותה על שערי מזרחית משערי הר ס הבית והר המשחה היו מוקפין חרם מרומה כמו שיתבאר במסכ׳ חרם והוא הר הזתים והוא במזרחו של ירושלם ומשער הזה היה יונה כהן גדול ונקברה ומשמשים להר הזתים ומה שחמר כהן גדול המוליך את העגלה הוא דעת ר יוסי כמו שנתבאר בשערי ומין הלכה אבל היה ב בזמיך בבהן הדיוט כמו שכתוב במקומו במסכת חרם ומין הטעם הזה היו מוניחי גם כן כל הנהי׳ בשני יפתה והוא מה שחמ׳ וכל משערים

שבעה שערי היו בעזרה שלשה בצפון ושלשה בדרום ואחד במזרח שבדרום שער הדלק שנ לו שער הקרבן שלישי לו שער המ׳ שבמזרחי שער נקנ ר ושתי לשבו היו לו אחת מימינו ואחת משמאלו ואחת לשכת פנחס ה המלבי ש ואחת לשכת בית עשה הביתין ה ושבצפון שער הנצוץ ובמין אכסדרה היה ועליה בנויה על גבי שהבהנים שוכרים מלמעלן והלוים מלמטן ופתח היה לו לחיל שנ לו שער הקרבן שלשי לו בית המוקד

חיל קמן חומת הבית שכוכבת כל העזרה מלבית לחומת הבית כמו מפנייר בפרק מחזיר זה

ו ארבע לשכות היו בבית המוקד בקיסונית פתוחות לטרקלין שר״ם בקרש ושתים בחול וראשן פישפשין מבריל בין קדש לחול ומה היו משמשות מערבית דרומית היא היית לש לשבת טדי קרבן דרומית מורחית היא היתה לשבת לחם הפנים מורחית צפונית בה גנזו בנ חשמונאי את אבני המזבח ששקצום מלכי יון צפונית מערבית בה יורדים לבית הטבילה

כבר נתבאר שבית המוקד הזה בית גדול בעזרת והיו בתרטע זויות של תרטע הלו שבתים בתוכן בתי שמינים עים כע בעיירות המלכים שהיה בית קטן בתוך בית גדול והוא מה שחמר כ בקיסונית הפתוחה לטרקלין וכבר בתרנו פעמים טרקלין מיזה בית המלכות וקיסון מקום בית שבתים עיבים כו כזמן הקין היה שם קין קייעת ולפי שהיו הלו התרטע לשבות שתים מהם ושם מקני העזרה ק קדם ושתים חול עמו בקרקעיתם ממעל שבות לבהיל וקרקע שם השתים של קדש מקרקע שתים של חול ופשפש הוא דבר קטן מבשיק מבוקב שבתים קטנים לפעמים עושים אותו שתים ונקרא ירעשה כ בלשון ערב לכל הזמן ולפעמים עושין מעשים ונקרא לשלינו שבבר ולפעמים עושים בדים על אותו הנורף מלוחם דבר מיוחד ונוח נקרא פשפש ולפי שין לנו בדים לבתר שם זה פעם אחת ובבר הקדמנו ש אותו בכלי ממדות ומה שחמר לשבת השלשים שהיתה בתרטע שם צפוני מערבי ובין אות בבתן מערבי דרומי ותרגו קנוזיא זו בתלמוד ויחזרו דקלי בבתן ומחזיק כדרוס דקלי כדרוס ומחזיק בבתן . ומ ומפתבר דמעבי מערבית דרומית קוה קיימת ועבין זה קוה שהיית בתוך בבית המוקד עצמו מערבית דרומית וכמו שזכר כאן ובשמעבי ין מקומה לבגר שעזרת נקבה מן העזרה בפונית מערבית . במו שזכר בתמיד כ בשבתן אותם בלשכה זו והוא בעזרה והוחיל והדבר כן חו תהיה לש לשבת עושים לחם הפנים שהיה בבית ללשבת הלבחים בתנין תמיד כמו שזכר שם דרומית מזרחית מבית המוקד כמו שזכר מין ותכי יד ירעת מהין מבינין זה מתוך חלם מרחיקו בנורה זו היה בנורת מ מקום בית המוקד בעזרת ובורת המדבא ליסבות שבו ושהקבל בנורה ומה שבתוב כה יתבאר לך כל מה שבתוב כאן וזו היה הנורה ומבואר הוא שלשלשה הנקראת בתמיד לשבת המוקדת היה שבנתי מבני חשמונאי מבני הם מקום שהכהנים עים כה מדורת קחם שלם מ מתחת מי הטבל כמו שנתבאר בתחלת תמיד היה הנקראת בשלשי לשבת בית המוקד והוא שהיה כאן ע עגיה שבה יוי דין לבית הטבילה נדע זה

שנים שערים היו לבית המוקד אחד פתוח לחיל ואחד פ פתוח לעזרה אמר ר יהוד׳ וה שהיו פתוח לעזרה פשפש קטן היה לו שבו גבנסין לבלוש את העזרה

לבר זכרנו כ בחלת תמיד בבית המוקד היו נכנסים לחשבון העזרה כל יום והיו נכנסין על פתח קטן וכבר בינו בעזרה זו שהקדימנו שבני פתחים הגדולים בדרומן לבר נפון העזרה והאחד בשמאלו לבר היהל כמו בשנוי מבואר בעזרה

ח

בית המוקד ביפה ובית גדול היה מוקף רובידין של אבן וזקן בית אב ישנים שם ומפתחות העזרה בידם ופרחי בהונה איש בסותו בארן ומקום היה שם אמה על אמה

ה ופבלא של שיש טבע היתה
קבועה בה ושלשלת שהמפתחות היו תלויות בה הגיע
זמן הגעילה הגביה את הטבלא בטבעת ונטל את המפ
המפתחות מן השלשלת ונעל הכהן מבפנים וכן לוי ישן
לו מבחוץ נמר מלגיעול החזיר את המפתחות לשלשלת
ואת הטבלא למקומה נתן בסותו עליה ישן לו אירע קרי
באחד מהם ויצא והולך לו במסיבה החולכת תחת ד׳
הבירה והגרות דולקים מבאן ומבאן ער שהוא מגיע ל
לבית המבילה ר׳ אליעזר בן יעקב אם במסיבה החולכת
תחת החיל יוצא והולך לו בטבילה

לפי הנראה ממשנה זו מחיו נריכים מפתחות
לסבור הלכות והיו מנעולי הלכות ים כלי סנף דומים למנעולים
הנהלים ב לפון ערבי מקפל הלולב וכלעני קהדיים דעורבו מעשי
חוהם מכלבן ומים סוביים חלח כמשהמות סם סבסם כשהדד וכבר
זפרנו פי הלכה ו בהחלת תמיד ור׳ חלעזר בן יעקב חומן שלישו חוה
טבול יום לבית המוקד חלח יוכל לסר הביח כמו שזכרנו בבר בפרק
זה ונתן הלבה בר׳ חלעזר בן יעקב

פרק שני הר הבית היה חמש מאות אמה על
חמש מאות אמה רובו מן הדרו שני
לו מן המזר שלשי לו מן הצפון מועטו מן המערב מקום
שהיה רובו מדתו שם היה רוב תשמישו

חמרו שהעזרה לא היתה בחמנע הר הבית חלח היה הרוחק ביש כין
חומת ה הבית ובין חומת העזרה לבד דרום יתר מן הרוחק שים ב
ביניהם חבר מזרח והרוחק ממזרח יותר מהצפוני והדרומי יותר מן ה
המערבי והנבי מגייר עבשו זה ומגייר החיל וה סורג ועזרת הנשים ה
הנזכרת בכאן בפרק הזה כדי שתהא נוריס חחת ולח נצטרך לבהבות
ג היח וזו היח נוחת זה

כל הנבנסים להר הבית נבנסין דר׳ ימין
ומקיפין ויוצאין דרך שמאל חוץ ממי
שארעו דבר שהוא מקיף לשמאל שאנ
אבל השוכן בבית הוה ינחמך שאנ מנוד השוכן בבית
הוה יתן בלבם ויקרבוך דברי ר׳ מאיר אמר לו ר׳ יוסי ע
עשיתן כאילו עברו עליו את הדין אא השוכן בבית הוה
יתן בלבך ותשמע לדברי חברך ויקרבוך

פי׳ זה פעמי׳ שנכנם
על שער מזלים או לבד שער טרי וכן תקיש לכל הנכנם על שער מה
מהשערים ועבין כאילו עברו עליו את הדין שעברו חק ועייב ונתן
חומסין לריסים חלח שוסקין עליו שחוח ונחחייב חלבם כדברי ר׳
יוסי ממש

ג לפנים ממנו סורג גבוה עשרה טפחים ושלש
עשרה פרצות היו בו שפרצום מלכי יון חורו וגדרום ב
גורו בגגרן שלש עשרה השתחויות ד לפנים ממנו
החיל עשר אמות ושתים עשרה מעלות היו שם רום מ
מעלה חצי אמה ושלחה חצי אמה בל המעלו שהיו שם
ויום מעלה חצי אמה ושלחה חצי אמה חוץ משל אולם
כל הפתחים השערים ה היו שם גובהן עשרים אמה ו
ורחבן עשר אמות חוץ משל אולם בל הפתחים שהיו
שם היו דלתות חוץ משל אולם בל השערים שהיו שם
היו להם שקופות הוץ משער טרי שהיו שתי אבנם מו
מוטות זו על ו בל השערים שהיו שם נשתנו להיו של
והב חוץ משער ניקנור מפני שנעש בהן נם ויש אומרי

מפני שנחשתן מצהיב
כשהרים מביע לפרש מלחתן הפירות מפתחים
לעם ומורה על כריתת מלכות יון שכשעקר כמו מזכירנו בעקלים ניהיו
לרם עולה מקרקע קלחר שני עשר מעלות נלח זוכל בקרקע יפר
וניהו עזרת הנשים ולמר מבל מעלה מהיה כמקדש נבוה חני למיד
נובה חני למקום המזבל הוח שילחה חוז שיהו עזרת זה
כדי שיהבלה הדבר שנקרעו שילחה ועזר יהבלה בשני
שנלמדי ממילות הלולם רים מעלה חני למיד ושילחה
חני למיד ובן פחחו של לולם נבהה חרבעים ורחב
עשרים ועבין הא שלמד שקולות שהיה לשם משקוף ושוח שמשקוף
שעליו של הפחח ושמשה משחמשה בזה שנש על ביזיון ועשר חרחש
בשלשת לחלונות שקורים חותו חמיד שקוף ולח משקוף לשחי חבניה
חוטות זו על נב זו כבון זה

ושיבביר לשמר שהיה בשקום לחר ושבשקום לחר ושב
זכרנו בשלישי שבשערים שנש שנעשה בשלש בשלשי ב
ושי מבניר יהוה בעון חזקה ושבר שיהו שני בשערים ה
שלשה לחיל עזרת ישראל שהיה בין עזרת הנשים לעזרת ישראל
ושלשה לעזרת הנשים שהיה בין עזרת הנשים לעזרת הבהנים

וכל הבתלים שהיו שם היו נבוהים חוץ מבתל המזרחי
שהכהן השורף את הפרה עומד בראש הר המשחה נ
מבטין ורואה בפתחו של היבל בשעת הזיית הדם

בלבה זו בריכה
בחור הרבה ונתן לבך לנייר מה שחני חומר לך לחר ושקדים שפרה ל
מרומה בריך ליזהר מדמה לנוכח הכיבל והוח ריחף חומנו שב נקוה ל
חל נוכח פני חכל חשער וחכבל חפכחה זו ר׳ חלעזר בן יעקב חומר
בפרק זה מעזרת הנשים היתה נבוהה על עזרת ישראל שהי חמות ונו
ומחבה ושבשבם לרם בשער שונן מהר הבית הוכך בקרקע יפר עד ג
מיניע חל החיל לחר בך עולה מן החיל בשנים עשר מעלות ער שמ
שמגיע לעזרת הנשים ותהיה עזרת הנשים נבוהה חני חמה לחר בך הו
הוך עזרת הנשים בלה חהיה יפרה זה ועלי עזרת ישראל נבוה מעזרת הנשי
מיב׳ות חמות ומחבה לחר בך עולה מעזרת ישראל חל עזרת הכהנים
שבע חמות ומחבה לחר בך עולה מעזרת ישראל לרחבן לחר בך הולך על
עזרת הכהנים בלה והמזבח ובין החולם והמזבח בקרקע יפר לחר ל
לחר בך הולך בי׳ מעלות חל החולם כמו שיזכיר בכלי ממסבת זו
והחולם והכיכל בקרקע לחד ולבי יהיה הכיכל למעלה מעזרת הנשי
בשם חמות וישלה בריהו מבל הבנוסים שקרקע הכיכל למעלה מן
מקרקע הר הבית שבו שער שונן שבים ושערים חמה ובבהן של שני
שונן עשרים חמה על הרוב כמו שהקדימנו פ זה גוכה של בל פתח ל
לפי שבשבן עומד בהר המשחה ותביעו משער שונן ביע רחות עביו
חל המעלה שהמיבית חל מעלות החולם ולהיו רחוק חות הכיכל מן ק
הפתח בשום פנים לפי שהמקום התחתון למעלה מיוחקף שער מ
שונן העליון שתי חמות לבוהו ולפי בריך שיהא הכותל של מעלה של
שער שונן כמוך כדי שירת הכיכל ממשל לו ולשעבי שבל מה שלמרנו
מבחוץ למעיין עוד לפי מביר חותו כדי שיובן בהקדים ל׳ עוד שבתר
לוך היה מקום הבחת שהיכל והשוחה בשבו ע בקר וזו היא בנורה
ולמרו שהנוך כמוך מעשרים לחמה
דרך משל כדי שיהא הבותל משער
ההיכל יותר מעתי חמות ולא היא
בובהו של בתל בחות יהא הבותל
מפתח שהיכל יותר בלי ספק וזה
ענין מבואר

ד עזרת הנשים היתה ארך מזה ושלשים
וחמש על רחב מאה ושלשים וחמש וארבע לשבות היו
בארבע מקצועותיה של ארבעים ארבעים אמה ולא היו
מקורות ובך הם עתידים להיות שנ׳ ויצא אל החצר
החיצונה ויעבירני אל ארבע מקצעות החצר והנה חצר
במקצוע החצר ובארבע מקצעות החצר חצרות קטורות
אלא שאינן מקורות

פכר ישעיה מקדשו פס חזקין ועכין קשרת ממעלה ממנו סעמן לפי ס
סין לס תקרה ' ומתלעין לל ממסיירין מעגים סים לסם תולעת כמו
מחמרי מקפלין על הרחת מקבים מהמלבני בדרך ומחים מחמי ר'
מלבוד בן ישחק מכחתי מיה מסייה מפמקת מליה מהות המגיד כל מ
מיה מסקדמנו מסדר לכיה וכן כאר מתלמוד וכן מלקח מהייתה מר
פרוכה ונין כתל מקף לס וכבר נתבאר בסוף סוכה מהייתה הכניסה
למחם בימי החג ומידות מאה יתגרבו הכתים בין מזבח הק
מקיפו מתה במקופין מהומים ועמד בהם כמין מעלות כדי שיכיטו
מין הכתים כשעת הכניסה ישראל למחת בית המוקד מם כמו ס
מבאר בסוף סוכה אחר כך אחר ממשלות עזרת כשם לה היו מרובים
כמאר המשלות כמו מהות מפורסם היום מנוסת המדרגות חלה ק
הייתה כל מעלה כמו חצי עגולה עד מיחת כל מעלה חצי גרן בן ולפי
הייתה גודל המעלה כמי מלקח קצת מהטובה ונתן מתה על המעלה
עד ממעלי גודל סולם וזה אי אפשר לבנייה אחת לכל יהכן בך וכ

ם ולשכות

היו תחת עזרת ישראל ופתוחות לעזרת הנשים ששם
הלויים מתופים בנורות ובלים ומצלתים ובל כלי שיר ע

י עזרת ישראל היתה ארך מאה אמה ושלשים
וחמש על רחב אחת עשרה ובן עזרת הכהנים היתה א
ארך מאה ושלשים וחמש על רחב אחת עשרת ואשם
פספסין מבדיל בין עזרת ישראל לעזרת הכהנים ר
אליעזר בן יעקב אומ מעלה היתה וגבהה אמה והרובן
נתון עליה ובה שלש מעלות של חצי חצי אמה נמצאת
עזרת הכהנים גבוהה מעזרת ישראל שתי אמות ומחצה

יא כל העזרה היתה ארך מאה ושמונים ושבע
על רחב מאה ושלשים וחמש ושלש עשרה השתחויות
היו שם אבא יסי בן חנן אומר כנגד שלש עשר שערי
דרומיי סמובים למערב שער העליון שער הרלק שער
הבכורות שער המים ולמה נקרא שמו שער המים שבו
מכניסין צלוחית של מים של נסוך בחג ר אליעזר בן
יעקב אומר ובו המים והמפתים ועתידין ליהיות יוצאין
מתחת מפתן הבית יב ולעומתן בצפון סמובים
למערב שער יכניה שער הקרבן שער הנשים שער ה
השיר ולמה נקרא שמו שער יכניה שבו יצא יכניה בב
בגלותו שבמורח שער ניקנור ושני פשפשים היו לו א
אחד מימינו ואחד משמאלו ושנים במערב לא היה לה
שם

סעזרה מוחלטת והוא מחמי עליה כאן כל
סעזרים וכו' הוא מתחלת עזרת ישראל ולמעלה עד שמתי שער לחם
לחוני הסיכל כמו מיתבאר בסוף מסכת זו ומקום זה הוא מחיינן
על זחונו כדית ושל מגנתו תחתת והוא הנקרא מקום מוחלטו ובבר כ
ביאורנו מעניים מזה הוא תק מחומי מעשרי סעזרה יש ג' מכל חכמי
מומרים מכעזה ונותנין שעם פמלא עזרה מפתחויות כנגד פלא ע
עזרה פרצות מסיו כמערב כמו מקדימנו בפרק זה

פרק שלישי המזבח היה שלשים ושתים על
שלשים ושתים עלה אמה ובגס

אמה וה היסוד נמצא שלשים על שלשים עלה חמש ו
ובגס אמה וה הסובב נמצא עשרים ושמונה על עשרים
ושמנה מקום חקרנו אמה מוה ואמה מוה נמצא עשרים
ושש על עשרים ושש מקום הילוך רגלי הכהנים אמה
מוה ואמה מוה נמצא עשרים וארבע על עשרי וארבע
מקום המערכה כ אמר ר יסי מתחלה לא היה
אלא עשרים ושמנה על עשרים ושמנה בגס ועולה
בסדה זו עד שנמצא מקום המערכה עשרים על עש
עשרים ג וכשעלו בני הגולה הוסיפו עליו ארבע
אמות מן הצפון וארבע אמות מן המרוב הרוחות
במין גמא של זהאריאל שתים עשרה ארך בשתים עש
עשרה רחב רבוע יכול שאינו אלא שתים עשרה על ש

שתים עשרה בשהוא אופר על ארבעת רבעיו מלמד ש
שמן האמצע הוא מהלך שתים עשרה אמה לכל רוח

ר וחוט של סיקרא חוגרו באמצע לחבריל
בין הדמין העליונים לדמין התחתונים והיסוד היה מ
מהלך על פני כל הצפון ועל פני כל המערב ואוכל ב
ברוחב אמה אחת ובמורח אמה אחת

לפי שהיה מפורסם שלא נתתנה לה חומה ולא גדר לפיכך היו
פעמים מעם עצי חמות ופעמים שלא עצי חמות ופעמים בני הגולה
עצי חמות והיו כותבין שלא חמות מקומות מעטת מערכה ולעולה וכ
ובבר נתבאר שבהיו עצי חמות ומחה יסוד וחמה סובב ושלש מקום
מערכה וחמה קדמותיו לפי שכל קרן היה חמה על רוח חמה וחני ר
לציין חתיו ולהבדיל בשעוריו וחזכור מה שנתבאר בתלמוד בבחרת מכחות
לפי שהקרנות היו עגולים ולא היו מרובעים ומקצתו ז ונחבר כך
לשון ומקדיל בשעוריו וחזכור מה שנתבאר בתלמוד בבחרת מכחות
ונחמרו שלשה כבשים היו בראש המזבח כבשי שחרית וכבשי בין
הערבים ונחמרו שלשה כבשים היו בראש המזבח כבשי שחרית וכבשי
בין

ובקרן מערבית הדרומית היו שם נקבים כמין
שם חנסמי דקין שהרמי הנתנין על יסוד מערבי ועל יסו
דרומי יורדין בהן ומתערבין באמה ויוצאין לנחל קדרון

לאחר שכארנו מסיפור סובב כאריבע ריחות כמו שהקדמנו מזרח
וחתכו לותנו מעבי נגדיו עד סיפור סבוב סיפור למזבח כנזכר זו
נתן הכתוב הזאת יתבאר לך מה מזבר כאן
ויתבאר לך מקרן דרומית מזרחית לא היה
לו יסוד וכבר נתבאר בחמשי מזבחים ם
מעשי דמים כלם ים מהם שמשפכין על ם
יסוד מערבי ים מהם שמושבים על יסוד
דרומי לפיכך נתן הכתוב נקבים בקרן מערבי
דרומי מן היסוד כמו שכארנו כנזכר זה
ולא שהיסוב נקרא סובב לפי שהוא סוב
ומזובב כל רוחותיו במערבית מעסך היסוד

למזבה ברצפה באותו הקרן מקו
היה שם אמה על אמה וטבל של
שיש וטבעת היתה קבועה בה שבו יורדין לשית ומנקין
אותו ובבש היה לדרומו של מזבח שלשים ושתים על
רוחב שש עשרה ורבוכה היתה לו במערבו ששם ד
היו נותנין על יסוד מערבי ועל יסוד דרומי ויורדי בהם
ומתערבין ויוצאים ושם היו נותנים פסולי המוקדשין

כבר זכרנו פעמים שמיתין נקדשים שנכרין מיסי יכות
נסכים ושם מקבלים גם כן במקום לשר תחת הארן יקדש מית
נסכם מיש ם יעבלם שעולין למזבח לפי מתין כן מעבלות שם ולא
תעלה במעלות על מזבחי אבל ירד ומתמעט ועולין כן כדרך שעולי
בקר ועזרתו דומה לעזרת בעלי הבדשים שבמזרח למבפנים בפוס
ויהיה מורך מיפועו לב אמה ומורך מעיתת שטחו כארץ שלשים אמה ם
וחכמי יש אמה כמו שזכרנו וזו היא עזרתו
ובעזרה לפניהם כאבל לבעלי התפוח ם
וכעזרה לנשים היתה מזבח ויקיש הקרקע
מכאן לנשים ל אמה והמזרח למערב יש ם
אין רחם תמצוך מיצו מקבתו שממוך לקרקע
על רחבו שלשם קיבות המזבח יהיה לב אמה
קרבתי לכבר שלש יותר מן הרחבי אמרו בתלמוד שבי כבשים קטנים י
יונקים מן הכבש שכשם פוסים ליסוד ולסובב מובדלים מן המזבח כ
כמלא ניתן ושם שחוד ורבוכה היתה למערבו הל מערב הכבש היה
בכבש עצמה גומא שמשליכין בה פסולי חטאת העוף אמרו בתוספת
דזבחים חלבן היתה שם במערבו של כבש אמה על אמה ורבוכה ם
היתה נקדשת שכשם זורקין פסולי חטאת על שתגבר גזירתה ונבנית לבית
השרפה

אחר אבני הבבש ואחד אבני המזבח מבקעת
בית כרם וחופרין למטה מהבתולה ומביאים שם אבנים
שלמות שלא הונף עליהם ברזל שהברזל פוסל בנגיעה
ובמגעים לכל דבר נפנמה אחת מהם היא פסולה וכלן
כשרות ומלכ נין אותם פעמים בשנה אחת בפסח ואחת
בחג והחיבל פעם אחת ר אומ כל ערב שבת מלבני אותן
במפה מפני הדמים לא היו סרין אותם בכפים של ברזל
שמא יגע ויפסול שהברזל נברא לקצר ימיו של אדם
והמזבח נבנה להאריך ימיו של אדם אינו כרין שינוף ה
המקצר על המאריך

לפי שזכר שהיו מנבבין אותו במפקחמר
שהטעם שמחמתו לפחות לבלי החליקה בכלי החליקה והיא רדידה על כבן
שמחליקין כה הכבנין ובקדשת כבשים מירחתם שמא יגע בברזל כאבני

המזבח ולאחר כך הביו קרקעת שם ל לו שהמקום סותת שהוא מלמד
שהכרזל וכו׳

ומבעות היו לצפונו של מזבח ששה כרדים
של ארבע ארבע ויש אומ׳ ארבע׳ של שש שש שעליהן
שוחטין את הקדשים בית המטבחים היו לצפונו של ם
מזבח ועליו שמנה עמודים נמסין ורביעית של ארז על ג
נביהן ואנקלוסות של ברזל היו קבועים בהם ושל זה
סדרין היה לכל אחד ואחד שבהם תולין ומפשיטין על
שלחנות של שיש שבין העמודים

כבר בארנו במסכת תמיד מחלוקת שטבעות
קן משמש יחכן כמן נחושת בקרקע לחסוך כסף ויש אומרים כסף ויש הבדיקה
בשעה מחיטם ואוכלין מהמזבלות ומשלחנות של שיש היו שם ונקי ם
מפנה וירוע מתוך שמקדמנו בסדר זה שכל הכבנין הכבור קדשי ם
קדשים ומחיצתן בצפון ולפיכך קבועות שטבעות בצפון וכן בית ם
המטבחים

הביור היה בין האולם ולמזבח ומשוך כלפי
הדרום בין האולם ולמזבח עשרים ושתים אמה ושתים
עשרה מעלות היו שם רום מעלה חצי אמה ושלחה ה
חצי אמה רוחב שלש והעליונה אמה אמה רוחב ארבע
ר יהודה אומר העליונה אמה אמה רוחב המש

טלב

טפחים עשרה מעלות כבר ניירנו אותם וכיצד מעלים במקומות
אחר כך אומר שכותבי אולם היו כנויים בסדר קדש והוא שמה אחת
מגובה הכותל למרבו היה קלן ואחר כשכתלי אחר כן בין כ
בולט מכותל כנון כנובה בכאן בלם אחת אחר כן מרחיק אמה גם
כן ויוצא כנין והוא הקרקע ורוחב וכן כל כביבו אמה ורוחב אמה וכשל
הוא אומר אמה כותל ומזבח בלם מרחיק אמה כשהוא בולט ורוחב בלפם
עד שהיו אלו בולטין כנוגדת לבנוגדת העליונה והיה כו לרחב אחד
וכן היה שנה כשיכול כאן שיתבאר בסדרים זה לפיכ שיתה בנדת הכותל
כן

פתחו של אולם גבהו ארבעים
אמה ורחבו עשרים אמה וחמש
מלהראות של מלה היו על גביו
התחתונה עודפת על הפרוזות
אמה מזה ואמה מזה ושלמעלה
ממנה עודפת עליה אמה מזה
ואמה מזה ושלמעלה ממנה ע
עודפת עליה אמה מזה ואמה ג
מזה נמצאת העליונה ש
שלשים אמה ונדבך של אבנים היה בין כל אחת ואחת

מלתרת הקודש המפותחת מבפ מופרין נוזיות ודמיונות והיו מקורין
לה מבבמין כלמון עבדי מקדבן ואומרי כמערב מקריבין וכבר זכרנו
זה בעריבין ומבמים קורין אותה מלתרת ומקבלן בלמון מימבה ם
מלתרות ומילה הוא שם לשון הקדוש שבהן היה מפיהום הזה לפ
שם לבבין הזנה הבקרת מקדבן ואחר שהמערבה של מבנים היתה
בין כל מלתרת ומלתרת ואחבי כל אחת עודפת כלרן כמו שהגיי
עדבו היתה גם כן כל אחת ואחת על האחרת ולא היו כלם בשוה אלו
אחת עד שהם מגיעות בפתח האולם כשון רבר בולט כמו שפונף מ
מעודפים בבנינים קבילים וזו היא קנוקה

ת וכלונסות של ארז היו קבועין מבתלו של
היכל לכתלו של אולם כדי שלא יבעט ושרשרות של
זהב היו קבועים בתקרות האולם שבהן פרחי בהונה
עולין ורואין את העטרות שנ' והעטרות תהיו לחלם ו
לטוביה ולידעיה ולחן בן צפניה לזכרון בהיכל ה
יד וגפן של זהב היתה עומדת על פתחו של ד' היכל
ומודלה על גבי כלונסות כל מי שהוא מתגרב עלה או ג
גרגיר או אשכל מביא ותולה בה אמר ר' אליעזר בר' צ
צדוק מעשה היה ונמנו עליה שלש מאות בהנים

כדי מלא יבעט פי' כדי מלא יטע
הכותל כאומנא לרכבותו ולפי עמו מעשנו במשכי מן כותל להאול
עד כותל ההיכל מיסתין כל אחד מפתים על חכירו ועשו מדית גפן
על זהב על פתחו של היכל להתגרך בגפן לפי שכנסת ישראל במשלה
לגפן כמו שהוא מפורש בכתוב וכל מתגרב זהב להיכל הוי להזהי
הזהב בעגמו כתפארת ההיכל לפי שהיו כלי מנחה זהב עשוי ת
מחתו שעשוי מתגרב דמות עלה או גרגיר או אשכול ותולין לתוך
פתוח נמוך מחמר מלא מאות כהנים פתוח דרך גמות מחכל הי כזה היו
מתקבצין עליו רבים וכבר עלה בפן מה שהיו נריך לכהנים רבים
לטול מלא זון היו מרכזו הם לפון שכחו מכלל שלמה לכריס כמו

מחמרכו כפני ממדית

פרק רביעי פתחו של היכל גבהו עשרים אמה
ורחבו עשר אמות וארבע דלתות ה
היו לו שתים בפנים ושתים בחוץ שנ' שנים דלתות ד'
להיכל ולקדש ב החיצונות נפתחות לתוך הפתח
לבמות עיבוי של בותל והפנימית נפתחות לתוך הבית
לבמות אחר הדלתות שבכל הבית טות בזהב חוץ מאחר
הדלתות ג ר' יהודה או' בתוך הפתח היו עומדות
ובמין איצטבא מיטה היו ונקפלות לאחוריהן אלו שתי
אמות ומחצה ואלו שתי אמות ומחצה חצי אמה ומזוזה
מיבאן וחצי אמה ומזוזה מבאן שנ' ושתים דלתו' לדלתו'
שתים מוסבות דלתות שתים לדלת אחת ושתי דלתות
לאחרת

עמי יתבאר בפרק הזה שעשיו על
כותל היכל היו מעמד לחמת ובכר חמר מרחבו על פתח עשר לחמות
לפיכך כפיהיו לו שני דלתות בכל דלת חמש לחמות כפיתתחו שתי ם
קדלתות לפנים יתכסה עובי הכותל ויפתר מיתנו לחמה ובן הפני לכ
דלתות הפנימיים חוצרות על פני הכותל וכקבלות על הכותל לפנים ו
ומתכסה הם מחוני הדלתות ונאמר ד' יקנדם שכל דלת הים היתה
מעורקת וזיון בקבלת לפנים כגון דבר פלוני ודימה לחתו לעורף ת
הפורים הת חכלם וזיו הקר בעה לדלתות כפתחות לפנים מן הפתח כן
ולפי שכל דלת מהן בקבלת לפני כגון הפורים הת לפניהו היום לכל
הכתים היו בו לחתים וחני וכן כחרים שבפנים כמו שיתבאר בב

בגורם זו

ויחמה הפנימית מעובי הכותל היתה מוזה
על חני לחמה מבפנים ומחוזה על חני לחמה מ
מבחון וכל זה בשוויו על כותל הפתח לחר פ
כך הכיח רמיה על זה שכל דלת מהחרבעה ה
היתה מחלקת לפנים ומחוברת בחולית כדי ם
פתחה נקבלת הפנים זה לחמה על לחמר הים דלת לחר ופתים לדלתות
לחרית ולחה לחמי הים מן הכותל דלתות הנקבלות כחי הנקבלות ם
דלתות הפחולקות

ד ושני פשפשין היו לו לשער הגדול אחד
בצפון ואחד בדרום שברדום לא נכנס ארם בו מעולם
ועליו הוא מפורש על ידי יחוקאל שנ' ויאמר אלי ה' השער
הזה סגור יהיה לא יפתח ואיש לא יבא בו כי ה' אלהי י
ישראל בא בו והיה סגור נשל אה המפתח ופתח את הם

הפשפש ונכנם להתא ומהתא להיכל ר' יהודה אומר ב
שבתוך עוביו של כתל היה מהלך עד שנמצא עומד בין
שני השערים ופתח את התצונות מבפנים ואת הפנימית
מבחוץ

הכני מנייר הקיכל כולו ועשאו כלו עם החולם ולכתוב מדיתין
כחיך ויוחב כמו שיתבאר בפרק זה ומן הכורה הזה ימנה שר לך כל
הים עכוכר מן הכיפה לפנים הקיכל ושביו והלובו כעוב הכותל ב
כמו מלמר ר' יהודה נזלת זה מלחני יוכור בפרק זה ומן הים נורת זה

ושלשים ושמנה תאים היו שם
חמשה עשר בצפון והחמשה עשר
בדרום ושמנה במערב שבצפון ו
ושבדרום חמשה על גבי חמשה
וחמשה על גביהם ושבמערב ש
שלשה על גבי שלשה ושנים על ג
גביהם ושלשה פתחים היו לכל א
אחד ואחד אחד להתא היתון ואחד להתא מהשמאל
אחד להתא שעל גביו ובקרן מורחית צפונית היו חמש
פתחים אחד להתא מן הימין ואחד להתא שעל גבו ו
ואחד לפשפש ואחד להיכל

בכר למדנו בתמיד פתח בקדלת ה
הקדקק היה כין פתי הכתלים ובמתכל בעורת הקיכל שניהכן
תמנה בשמן חמש הדחקות ושם כותל מכבה ומסבה ומשבה וכותל
פתח ופתח וכותל הקיכל וכאותם כדיים לפיכך למר שעל מלו הת
החמשה הרחוקות היו חמשה תלים ועל החמשה תלים עבייה ושנים מה
פחמר תמשה על בני חמשה וחמשה על בכם עד שהיו שלשה מדות של
תלים כן מדתם

וכיונה כן היה כדיום ולכל יתעבך מקדשם
מותם כותל ומשבה וכותל פתח ופתח ו
וכותל הקיכל לחר כך חזר וקדשם כלם ת
תלים לפי שהקדקק היה כין פתי הכ
הפתלים הוה חוכיח וכולם תלים חכל פ
כותל הקיכה וכותל פתח וכותל הקיכל

לפ היה כותל פתם שלש פתי כותלים וכיון הקדקק כמו שניהכן י
ולפתח פתלים היו שמונ כגון מקדש הפורה פתחתכה מהם מפכה
וכיון הורית תלים וזולתם כמו שפתבכו בפורה וכמו שוכר בפרק
זה וכפתחת כל כפורה הם כן תמנה כמערב שלשה הדחקות ושם ה
כותל ופתח ופתח וכותל הקיכל והיו עליהן שלש תלין וה' על בניהן
כן ומה שלמך וכן לפנים לחר לל לתת תים הו הפנים מזעטי שכו
כנכנסין להיכל וזהו שפתח פתים כפנים שלא תת פתיו לו חמשה פת
פתחים ופתח הזה היה כפורים שמעניע מפתלים ופתח שעל גבי הת
הפפכה

ו התחתונה חמש ורובד ששה והאמצעית ששה ו
ורובד שבע והעליונה שבע היציע התחתונה חומש ב
באמה רחבה והתיכונה שש באמה רחבה והשלישית ש
שבע באמה רחבה

היציעים היה קבועים לתוך הקיר כל מ
מבחו' ויהיה גבוה מחבירו
יותר רחבה מן יהקטנה התחתונ'
והשלישית יותר רחבה מן הת
האמצעית כדי שלא יהא לפנים
להדיק כבותל והוא מה שכ' כי
מגדישות כתן לבית וגו' וכן היה
מוקף כל היכל מבחוץ לבותל
הפפכה שלש שבוארמות כ

ומסבה היתה עולה מקרן מזרחית
צפונית לקרן צפונית מערבית שבה היו עולין לגגות ה
התאים היה עולה בפכפש ופניו למערב הולך על כל פ
פני הצפון עד שהוא מגיע למערב הגיע למערב וחפך פ
פניו לדרום הלך כלפי מערב עד שהוא מגיע לדרום
הגיע כלפי דרום והיה פניו למזרח היה מהלך בדרך עד
שהוא מגיע לפתחה של עליה שפתחה של עליה פתוח
כלפי הדרום ובפתחה של עליה היו שני כלתסות של
אזרו שבהן היו עולין לגגה של עליה וראשן מבדיל ב
בעליה בין הקדש לבין קדשי הקדשים ולולין היו פ
פתוחין בעליה לבית קדשי הקדשים שבהן היו משלשלין
את האומנין בתבות בדי שלא יוונו עיניהם מבית קדשי
הקדשים

סקסא זו ממקף המיכל עד מגיע אל העליה סיח
כתוך מתקים המקדים למיכל כמו שביארנו ושבאזו אמרו שהיתה עליה
על המיכל ומקדם מקדשים ומקדקד שעליה סיח דבר מבריל כין קדוי
המיכל ובין קדוי קדם מקדשים ונגד הזוג פתחה קטן ומשיכך אחד מגלל
סיח בקדקד העליה פתוח אל קדם מקדשים ליכנס בשם שאומנים אל
קדם מקדשים שם יבשרך לתקן ויאותיל ושברו שאומנין באמר כתן מאם
יבשרך בגין כתוך המיכל משתלשלין ומכונין סיחים שאומנין כתן בשר
וכתוך כתוספתא דכלים שכל ככבסין לכנות ולתקן ולשוניו שהשאם
מכוה ככבסים אין כשבים ככבסין לניס אין לניס ככבסין ישראלים אין
טהורים ככבסים שאומנים מכוה כתמימים אין תמימים ככבסין כעלי מ
מומין מכוה מיכבסו כתכות אין שם תכות יכבסו דרך פתחים

והחיכל

מאה על מאה על רום מאה האותם שש אמות וגובהו א
ארבעים אמה אמה ביור ואמתים בית הלפה אמה תקרה
ואמה מעויבה ושלש אמות מעקה ואמה כלה ערוב ר
יהודה אומר לא היה כלה ערוב עולה מן המרה אלא א
ארבע אמות היה מעקה

זכר מדקנכזו ואחר כך יכוכר ורחכו ואוטף סוף כגין לעגום ס
סכוניס שגף מקדקד יסוד ועליו מעמידים סכתלים ' ויכיר סוף פתח
והחפילות שמפתחים סכבאין כפיד וכתלכים ולפעמים חוף כיוכן ו
ויכורן לל פתוחין ויכיורן ' ודלף שם סיחי מן מקדי ויהיה
נאוג מכלם כבניכים לעשות לבית שני קדיין קדי למעלה מלחכו ו
וכותבין כין שכיכם מעכו הרחקה וקניים אוסו מחלכ כית סדליפס על
שם סדלף פדי פאם יהיף מקדי מעלין יעמדו סיחים כאותו מחלכ ו
ומקדים קדי תקדות כלבד ' ומעמיכה סוף מסיף ומלכנים שמותבין ע
על מקדי ולבד פדשנו זה בשכה ' וכלה
עודב מלבד שעודבים לפי פסיח מקף המיכל למעלה מן מעקה מ
מלדכנו רוחותיו כחכל על כרחלוכה לוחם חד כיון מסיף כדי שלא '
יפל עליה מוש שוף על המיכל מפני שכחתכין רגלין כאותו מסיף ו
ולפיכך קורין לאותה קבס עדוב ' ולעגבי פתין נוסף זה נקייר פדי זו ב
נוסיף מה שמזכר כמלכה זו מגבהו של המיכל ומיו מכויית כפולי מקף

מהמזרח למערב מאה אמה כותל האולם חמש ואולם
אחר עשר כותל ההיכל שש ותוכו ארבעים אמה ' אמה
מרקסין ועשרים אמה בית קדש הקדשים כותל ההיכל
שש והתא שש ובותל התא חמש מן הצפון לדרום
שבעים אמה כותל המסבה חמש והמסבה שלש כותל
התא חמש והתא שש כותל ההיכל שש ותוכו עשרים א
אמה כותל ההיכל שש והתא שש ובותל התא חמש וכי '
הורדת החמים שלש אמות והכותל חמש אמות
האולם עודף עליו חמש עשרה אמ ה מן הצפון ושש ע

עשרה אמה מן הדרום והוא היה נקרא בית הדוחפות
ששם נותנין את הסבינין והחיכ צר מאחריו ורחב מלפניו
ודומה לארי שנאמר הוי אריאל קריית חנה דוד מה הא
הארי צר מאחריו ורחב מלפניו אף ההיכל צר מאחריו ו
ורחב מלפניו

עוכית סיכיכל כאוכך ורחב ומלא מחכוית ומכחכוית
כגר ייסבנו מיתם כיתחלת פרק זה וכסוף מסיכל כו תמצא כל מכתוב
הזה מתבאר מלמעלה מכורש וכן כתוב כעזכין כית ריחמון מלריכו על ה
היכל היה שמים ורחבו שמריס ויהיה קדם מקדשים מליניהו כמו כ
במקמן ומוא עשריס אמה ומהיכל לדביר ומקבוא לדביר ' כין ה
מיכל ומקדם מקדשים ומוא מכקדק מקדשים סיח כו שתא ועליו פרכת
אחד ומולל לסס שפון כפית שני של עמי כותל מערקסין שם היה נכלל
עם מיריכעים של היכל ויהיה רוחק מפרוכת מכוותל מערבי כת אמה
או היה מכלל קדשי מקדשים ומיהיה שפת מפרכת בשלים כנמוכים
ולמיכך נתנו עמי מכוותל מחוץ לפרוכת מיכל ומקדש מקדשי כותבין ע
עליו פיסת מכפיים ופרכת מכחוץ ומיהו מרקסין בין שתי פיוסות ו
ויהיה בין שתיהן אמה כמו שבארנו כאמתי מקדושין ' ומיהו כלו לל
כל המיכל אמה של אמה אבל היו מוהין הכבין מעט לבוץ זה

כר לבר מעשרה וכשיעמוד לבר המזרח מתיישב כדומות מקדים מקוה ו
רחב מלפניו וכר מלאחריו

פרק חמישי כל העזרה היתה ארך מאה ושמנ'
ושבע על רחב מאה ושלשים

והמש מן המזרח למערב מאה ושמנים ושבע מקום
דריסת הבהנים אחת עשרה אמה המזבח של שים ושתים
בין האולם ולמזבח עשרים ושתים אמה ההיכל מאה א
אמה ואחת עשרה אמה לאחורי בית הכפורת
מן הצפון לדרום מאה ושלשים וחמש מן הכבש ולמזבח
ששים ושתים מן המזבח לטבעות שמנה אמות מקום ה
הטבעות עשרים וארבע מן השלחנ' ארבע מן השלחנ'
ולנסתין ארבע מן הנסתין לכותל העזרה שמנה אמות וה
והאותר בין הכבש לכותל מקום הנסתין שש לשבות
היו בעזרה שלש בצפון ושלש בדרום ש בצפון לי שבת
המלח לשבת הפרוה לשבת המדיחין לשבת המלח שם
היו נותנין מלח לקרבן לשבת הפרוה שם היו מולחין
עזרה קדשים ועל גגה היה בית הטבילה לבהן גדול ב
ביום הכפורים לשבת המדיחין ששם היו מדיחין קרבי
הקדשים ומשם מסבה עולה לגג בית הפרוה
שברדום לשבת העץ לשבת הגולה לשבת הגוית לשבת
העץ אמר ר אליעזר בן יעקב שבחתי מה היתה משומשת
אבא שאול אומר לשבת כהן גדול היתה שתיהן וגג ש
שלשתן שוות לשבת הגולה שם היה בור קבוע והנלגל נ
נתון עליו ומשם מספיקין מים לכל העזרה
לשבת הגוית שם היתה סנהדרין גדול של ישראל יושבת
ודנה את הבהנה ובהן שנמצא בו פסול לובש שחורים ו
ומתעטף שחורין ויוצא והולך לו ושלא נמצא בו פסול ל
לובש לבנים ומתעטף לבנים נכנס ומשמש עם אחיו ה
הבהנים ביום טוב היו עושין שלא נמצ' פסול בורעו של
אהרן הבהן וכך היו אומרים ברוך המקום ברוך הוא ש
שלא נמצא פסול בורעו של אהרן וברוך הוא שבחר כ
באהרן ובבניו לעמוד לשרת לפנ ה בבית קדשי הקדשים

529

כבר הקדמנו בתחלת מסכת זו שהשער השלישי משערי העזרה שהיה
בדרום נקרא שער המים ונתבאר בגמרא דיומא שעל השער הזה מ
מקום המים שעובל בו כהן גדול ביום הכפורים טבילה ראשונה והיו
המים באים שמה ממעין שהיה שם ששמו עין עיטם ועל טבילה זו
אמר ביומא שהיתה בחול כמו שפרשנו שם ונתבאר שהיתה לו לכהן
גדול לשכה אצל מקום זה על שער העזרה וכפי הנראה להם בתלמוד
שלשכת העין שבצפון שהיתה לשכת כהן גדול גם כן היא לשכת פ
פרהדרין הנזכרת בתחלת כפורים ושלשכת זו שבדרום
על שער המים בית אבטינס שמשביעין אותו שם ערב יום הכפורים
כמו שבארנו שם וכן נתבאר בגמר יומא שלשכת הגזית חציה קדש ו
וחציה חול ויש לה שני פתחים אחד פתוח לקדש ואחד פתוח לחול ו

ושחציה של חול הוא לצד מערב ובאותה המחצה יכולין לשבת לפי ש
שכבר בארנו שאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד פרוס שם אי
אמנעי שחתר בקיר העזרה בלשכה זו כדי לראות העבור ונסרב על
כן נקרא הלשכה על שמו והואיל וזכרנו כבר ביור המזבח ונמצום מ
מדותיו וכן נמצום מדות ההיכל אני רוצה לבייר עכשיו צורת העזרה
כלה ושעורה ומדותיה לארכה ולרחבה וכל מה שהיה בה מלשכות ו
ואסמוך שיה עזרת נשים ובית המוקד ולא אתעסק במדידת כמדידת
ההיכל והמזבח רק אזכור אותם כפי שמותם שהקדמנו בלי זכירת מ
מדת כל חלק מהם הואיל והקדמנו אותו וזו היא הצורה הכללית מ
שיעדנו אותה והבטחנו עליה במקומות רבים מן המשנה והיא מ
הצויירת לעיל על פי הסדר

לד ג

בשלשה מקומות הבהמם שומרים בבית המקד׳ בית אבטינס בית הנצוץ בית המוקד בית אבטינס ובית הנצוץ היו עליות והרובים שומרים שם בית המוקד כיפה ובית גדול היה מוקף רובדים ש של אבן וזקף בית אב ישנן שם ומפתחות העזרה ב בידם ופרחי כהונה איש בסותו בארץ לא היו ישנים בבגדי קדש אלא פושטין ומקפלין ומניחין אותו תחת ר ראשיהן ומתכסין בכסות עצמן אירע קרי לאחד מהן יוצא והולך לו בסיבה ההולכת תחת הבירה והגרות דולקין מבאן ומבאן עד שהוא מגיע לבירה הטבילה ו ומזורה היתה שם ובית בסא של כבוד ווה היה בכודו מצאו נעול ידוע שיש בו ארם פתוח ירוע שאין שם א ארם ירד וטבל עלה ונסתפג ונתחמם כנגר המזורה ב בא וישב לו אצל אחיו הכהנים עד שהשערים נפתחים יוצא והולך לו

כשמגיעי המקדש בחדות יתבאר לך שמלו המקומות ממנן לעזרה ומם מגייר תכונתם בעזרה לוך קייתק ודע ם שמלו שומרים שמוחרים המקדש על פי משמרות לימו מחמת פחר לכל זה דרך בילה לבית לכבוד ויקר וכן היו שומרים המשכן במדב׳ ובימי שלמה ועד לעולמי עד שם והחוכים לפני המשכן קדמה ומקדמ זה קורם רמז לכהנים שהיו שומרים שלשה משמרות כנ׳ מקומות ממה שם שומרי משמרת למשמרת ׳ ומי רוכדין על שכן מיבטחות על ה שכן ושומרי משמרת ובתבאר בתלמוד שריבין שם הרובין ומוחין בקשת שהקדחים פרחי כהונה וטיפה היה ידועה שבגה דומה למקשת עשוקה ׳ ומה שמחר היה בסותו להודיעך שלימו מותר ליהן בחוטות שהמקדש הקוה ומה שמחר בבגדי כהונה מניחין אותה תחת רחשיהן לפי שבגדי רחשיהן וכן כיצר שתלמוד שלימה יהוליך לכהיסה תחתיהן לפי שבגדי כהונה היה בהם שעטנז כלבר חינו מותר ליהנות בהם שלה בשעת עבודה וכבדי כהן הדיוט יש בהם שעטנז לל שהבגד ומה שחמר ם שבעל קרי חולך בחומה והוא דרך שתחת שהמקדש רחיה על הערך שבידיהו והוא מה שחמרו שלימה מחילות שלא שתקדשו שהילות ושבילים ם שתחת קרקע העזרה לפי שהוא טהול יום ואין מותר לו לבא בעזרה עד שיערב שמש כמו שיתבאר בתחלת כלים

ב מי שהוא רוצה לתרום את המזבח משכים וטובל עד שלא יבא הממונה וכי באיזו שעה הממונה בא לו בל העתים שוות פעמים שהוא בא מקריאת הגבר או שכמוך לו מלפנו או מלאחריו הם הממונה יבא רופק עליהם והם פתחו לו אמר להן מי ש שטבל יבא ויפיס הפיסו וכה מי שזכה

עכין מחמר זה שבל המתבוין להריח קרבן מן המזבח ישכר ויזכר לשיות מזומן עד שימלו גדול בל הכהנים המזומנים לתרומת הדשן ומי שיפול עליו הגורל זכה בו ׳ וכבר בחרבו בשני מיומא לוך היו הגורלות במקדש ׳ וקריאת הגבר ב מחמר קריאת שכוי והוא בתלמוד ומחר שהוא שכרות קריאת הים ם שהיה מבריז במקדש בשעות השחר לל קרוב לעלות השחר ולשון ל לשון מורה על המקום בתחת בתחת כמו קול דודי דופק

ג נטל את הספת ופתח את הפשפש ונכנם מבית המוקד לעזרה תבבסו אחריו ושתי אבוקות של אור בידם ונחלקו לשתי כתות אלו הולכים ב באכסנדרא דרך המזרח ואלו הולכים באכסנדרא דרך המערב היו בודקין והולכין עד שמגיעין למקום עשוה חביתין הגיעו אלו ואלו אמרו שלום הכל שלו העמידו עשוה חבית ם לעשות חבית

בבר בחרבו שבעתי שהכהנים ׳ הוא בחרבו שבעתי שהכהנים ׳ שהיו מחמר הבקרה בלשון עזרה שלשה בבתים וחזרו שם ויהיו שם ב

מיבחין מן הבתים ואין מותר לעשות בן במקדש וחזרו שם מהין ב עושין הבבדי אות במקדש שלמוד לומר לה תעטה לך תמריה בל ען ׳ ולפיבך אמר בתלמוד ם שהבבדי אות בזכרות בהן חזרו בולט מ מבוף בתלי הטעזה שסביב על בלה וחזרו שאמרו שהבבדי אות בל בהין היו ולה היה שם שנגבל קדושת בתר קדושה וכי שהשם פתח קבון בתוך בוף פתח בדיל בגון שלו הבבדי אות שהבוקות והולבים גם בן בחר בשמי קולבין ל הולבין בחר בחת שהבוקות והולבים בן בחר בשמי שהבוקות הבבית ׳ ושומף חביתי בהן בדיל וכשבייר המקדש יתבאר לך מקום הבית בחיזה זקנים קייתק מן המזרח

ד מי שזכה לתרום את המזבח הוא יתרום את המזבח והם או לו הזהר שמא חנץ בבלי עד שתקר״ש ידיך ורגליך מן הביזר והרי המחתה נתונה במקצוע ח בין הבב למזבח במערבו של בבש אין אדם נבנס עמו ולא נר בידו אלא מהלך לאור המערבה ה לא ה היו רואין אותו ולא שומעין את קולו עד ששומעין קול העץ שעשה בן קטין טבע לביזר והן אומרין הגיע ק קדוש ידיו ורגליו מן הביזר נשל בחותת הבשף ועלה לר לראש הם בח ופנה את הנחלים הלך חתה מן המזבולו הפנימו וירד הגיע לרצף הפך פנו לצפון הלך למורחו של בבש בעשר אמות עבר את הנחלים על נבי וזרצף ריחוק מן הבבש שלשה טפחים מקום שנותנין נוראת העוף ודישון מזבח הפנימי והמנורה

דבר תויב חוץ מלין קדבין למזבח ולם לעוס דבר מן פעבודות אלא לאחר קידוש ידים ו ורגלים ממר רחמבח בבוקס אל מהל מועד מקבוש הוא קדן זריז ו ובבר נתבאר בפלגי מבן קטין שמה בלי של זהיר לביזר אלא מים ויהיו שביב לביזר בלי אלא יפסלו מימיו בלים לל אלא יהיו לאחר ם שמתקדש המים בביזר לפי שבל דבר שמתקדש בבלי חרש לם בן בפסל ממחבולות שבמיזות הם הנחלים שמחובלות היזב שמזבח שהי בחיצוב אלא ומאחר שעבין מבאר

פרק שני ראוהו אחיו שירד והם רצו ובאו מהרו וקדשו ידיהן ורגליהן מן הביזר נשלו א את המנורות ואת הציבורות ועלו לראש המזבח הא האברין והפרורין שלא נתאבלו מבערב סוגרין אות ם לצדדי המזבח אם אין הצדדין מחזיקין סודרין אותם ב בסובב על הבבש

מגריסות שם ירוע וביבורות שמורין שבזין שב שעושין בשני בדי ומה שחמר בסובב על הבבש עבינו ועל הבבש כ בנגד הסובב ובשבייר הבבש ומזבח יתבאר לך לוך חוץ הסובב ז ונחלתו

ג החלון מעילין באפר על גבי התפוח ותפוח והיה ב באמצע המזבח פעמים עליו בשלש מאות בור ונרגלי לא היו מרשנין אותו מפני שהוא נוי למזבח מימיו לא ג נתעצל הבהן מלהוציא את הדשן

מחר שעלין הבהנים ׳ שלה בשרשו בל הלילה בחותן ה שמזבח מסירין החלבים ומחבירים ׳ שלה בשרשו בל הלילה בחותן ה שמזבח מבין המזבח לבין הבבש ומניחין אל שפך סדבן עד שיבבערין בשני מזבח בן מזבח והוא שבלה דיבון מזבח על החתת ׳ זולתי ב בשני מזבח מין ן מניחין החפר מן המזבח שלא שלבנין אותו בחתת המזבח עד שיתקבן ממנו שיעור הרבה ולעזרה הרבי בתבנן בחתת שלא מחזק בור לה שיהא שלא מחזק בור בשמנה שלה ל בוחזק

√30

531

וכן ביאר התלמוד. לאחרו בשלשה מקומות דברי חכמים בלשון הכתוב
בגזן תעוה פרוכת וכתבי קודש לשון נזיקין. כאן מביאהו כשלימו. כב
כבדים ומקח שלחו פרכת רומן. שם מה מזבח ממלכת הפרכת. וג
וביולתם במסכת מדות.

ג דחלו מעלין בגיזרין לסדר את המערכה
וכי כל העצים כשרים למערכה הין כל העצים כשרין
למערכה חוץ משל זית ושל גפן אבל באלו רגילין ב
במרביות של תאנה ושל אגוז ושל עץ שמן

בזיירין שם בזירי עצים המעולג ביש
וכבר כתבתי בשני מכתובים שעל כל שנים משריכין העצים בכל יום
על המזבח בתמיד של שחר ושל בין השרבים וכתוב בפרשת וערכו
עצים על האש לעצי שהאש היה יורד מן השמים מנוס להכיות לן ק
קדרינו ושלוי המערכה הוא שלוי העצים שבחמיד וכיוצר שליש ק
שכתן עניש בכתב ולא היו בוערים עצי זיתים ולבונה בפניהם מ
משום שמוב מרן יפרחל ושוב שקט הממרים לעצות שלוי ומה שחמר
שקיו כוערים כו עצי תאינים של מנת שיהיו תאנים מרבויות שלוין
ריחים לשכילה שבני יהוב לרן יפרחל שם וכבר כיאר התלמוד ו
ואחר מי שזכה בקרומם שלוי יהא בכבוד המערכה וכבני גיזרי עצי
ובני גיזרי עצים הם שהיו מביאים עם הכהנים עם שלוי עצים כמו ש
שביארנו בשני מכתובים וכן עם תמיד של שחר כמו שכתב במסכת

ד סדר המערב גדולה מזרחה וחוית מזרחה וראשי
הגיזרין הפנימים היו נוגעים בתפוח וריוח היה בין ה
הגיזרים שהיו מציתין את האלחא משם

ככר כיארנו בראשי
מפתובים שהכל מודים שהיו לשכת בכל יום מעני מערכות
של שם שהיה שיתה מערכה גדולה שלוי שהיו שלוי תמיד ' ובניה פ
פחותה ממנה וניא שהקריבו מערכה של קטרת לפי שממנה נוטלין
חתה בחתה לקטרת שהקריבו שלוי בכל בקר ובין השרבים לאחרי על
שלוי על המזבח כל הלילה זו מערכה גדולה שם המזבח תוקד בו
זו מערכה שניה של קטרת ובבר שלוינו בתחלת בתרת שעשה בן ח
חזית ובאחרנו שעבייבו שיעשה בראש הכותל לוח עיירים על הכותל ב
בשעת שמכיטין של לשות שהיו עם בן בכהן בשניה שמקדרין עני
המערכה בשחרית של מזבח נותנין על מערכת העצים לוח לבד מ
מזרח שיורד שמזר המזרח שלוי לפרי המערכה ושליש היה פ
שגחלת שמכיקין בה מערכה שניה של קטרת

סדרו משם עצי

תאנה יפין לסדר המערכה שנה לקטרת מבנגר קרן מ
מערבית דרומית משוך מן הקרן כלפי צפון ארבע אמות
בעומד המש שאין נחלת ובשבת בעומד שמנת שאין ג
נחלין ששם היו נותנין שני כויבי לבונה של לחם הפנים
האיברים והפדרים שלא נתאכלו מבערב מחדירין אותן
למערכה הציתו שתי המערכות באש וירדו ובאו להם
ללשכת הגזית

שמר ונאמר לאחר קוח ונוח שמפערין כאן נבגי ולפי
מזבר מערכה שניה שהיו גדולה בשבת שלאחר הימים הגבי שלי
צריכין לוח ונאמר שלוי מערכה שניה שלוי שבי כויבי לבונה של לחם
הפנים שמדרשין בכל יום שבת כמו שלוינו בשחרית זה הענין בשחר
עצר שמחתות וכבר כתבנו שהכהנים שלוי שהיו שנים שלוי
בתעבה שלוי מערכה גדולה שלוי שהיו שם שלוי שלוי
שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי
שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי
ר יוסי נקוח קודמי

פרק שלישי אמר להם הממונה בואו והפיסו מי
זורק מי מרשין מובח הפנימי מי מר
מרש את המנורה מי מעלה אברים לכבש הראש והרגל
ושתי הידים העוקץ והרגל החוץ והגרה ושתי דפנות ה

הקרבים והסלת והחביתין והיין הפיסו ובה מי שוכה

כבר כתבתי בשני מכתובים שלוי שיהיה מי שהיה בשכת ראשונה מ
מקם קוח מה שלוי שהקדימנו מי תורם שלוי שהיה שלוי שהיה שהיה שהיה שהיה
ויש יובאים בפיים הזה ע כהנים כל אחד בעבודתו וזה קוח שלוי ע
שומרין במין שעלה לו במערכה אחת כדי שיהיה להם כדי ומ
ומסכימין שכל מי שיעלה תחלה בגורל שלוי כמו שהיה שהיה שהיה שהיה
שהמוך לו זורק ושוח קבין שבני ובבר כתבתי בשלוי שלוי שלוי שלוי
מקבל את הדם וששלוי מדיח דמן שלוי שהיה שהיה שהיה שהיה שהיה
הקטרת בכל יום ' ושרביני מדמן בזירת שלוי ומניח שלוי ס
שפתות ושלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי
ושבניני מעלה שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי שלוי
שלוי שלוי

עמודים כנסים עמודים קבדים ומכיעית מל מרז תלכים מל מרז רוצה
לימר עגים עגולות ותחתיסם עגות ותוקליות מל כיזל ימלב מל כ
כיזל וכבי בתבאר בפסי מסקלים סהיו כבית המטבחי מלם מלחמות
מל מים מעליסם מריחים הקדבי מפני מה עשו לותם מל מים ולא עשו
לותם מל זהב קוחיל ויעשקד כידיהו בכל מלאכת המקדש כמו שזכרתי
פעמים להרחות יכולת אין עניות במקום עבידות לבי מהזהב מפסיד
הכסאר ומעשהו ' ומשים מקדרו ומרחיקו מן העשנים וכן אמרו בתעם
זה מכבי מתלהיים ומסריח מת הקדש)

מי שובה ברשון

מובח הפנמי והמנורה היו מקדימין וארבע כלים בידם
הטני והכוו ושני מפתחות הטני דומה להתרקב נדול של
זהב מחזיק קבים והצי הבח דומה לקתון נדול של זהב נ
מפתחות אחר יורד לאמת שחי ואחר פותח בין

כדר

המלמר מזה כך הוא הטני דומה לתרקב ומל זהב היה וכן שכוח דומה
לאיטון נדול ומל זהב היה ' לחמת אחי שם מקום מתחת לאיבי מל יד ב
בקדש אחי ניהו כפתח זה שהיה רובם לפתוח מפני מכעולים אחר כ
בתחתית מפת כדי שלא יהיה נוח לפתוח עד שיעמיד מרם ידו מן המקו
מהוא עומד שם ומוסך לחת זרועו עד סוף המציל והוא עומד ואין צריך ל
יורד לחמת ומחזיק פותח אותו בכנר ידו והוא עומד ואין צריך ל
להיות ידיו למעלה ולא למוסיחם למטה והוא מה שכחתי ' ואחד פותח
כיון שוכא לומר כנגדי אחר כך התחיל לזכור מזה פתח היו כו מכי ה
המכעולים התלו

בא לו לפשפש הצפון דשנו פשפשין

היו לו לשער הנדול אחד בצפון ואחד בדרום שבדרום
לא נבנס בו אדם מעולם ועליו הוא מפור' על ידי יחזקל
ויאמר אלי ה השער הזה סנור יהיה לא יפתח ואיש לא
יבא בו כי ה אלהי ישראל בא בו והיה סנור נטל את
המפתח ופתח את הפשפש נבנס להתא ומן התא אל
ההיכל ער שהוא מגיע לשער הנדול הניע לשער הנדול
העביר את הנגר ואת הפותחות ופתחו לא היה השוחט
שוחט ער ששומע קול שער הנדול שנפתח

מפתח ד ע

מפתח היכל הוא הנקרא שער הנדול והוא על מבי נדלין מבי פתחים
קטנים לחד נבמצע והוא הפתח שים בו מבי מכעולים כמו ש
מזכרנו כמיתחנו נבנס בו בחלל שים כין מבי כותלים והוא מקרא
תח כמו שיבחר במדות לחד כך נבנס בלותו חלל ער הפתח מהוא
נבנס ממנו להיכל כמו שבייר במדות ובשהוא נבנס להיכל פותח ה
השער הנדול לשחוט הקרבן

מיריחו היו שומעים קול שער

הנדול שנפתח מיריחו היו שומעי קול המנר יפה מיריחו
היו שומעין קול העין שעשה בן קטין מוכן לבין מיריחו
היו שומעין קול נביע ברוו מיריחו היו שומעין קול ה
החליל מיריחו וזיו שומעי קו הצלצ מיריחו היו שומעין
קול השיר מיריחו היו שומעין קול השופר ויש אומרים
אף קול של כהן נדול בשעה שהוא מוביר את השם ביום
הכפורים מיריחו היו מריחים ריח פטום הקטרת אמ ר'
אלעזר שצ דנלי עזים היו לבית אבא בהרי מבוור והיו
מתעטשות מריח פטום הקטרת

כבר כתבתי בזמיר ערכים שהמנורה
הזאת הנזכרת היתה מבלי מקנן לחולו מנרפה היתה במקדש ועשרה ב
מקנים היו בה וכל אחד ואחד מהניח מיני זהב לשמר מנרפה ל
לי מכנותיה היתה כן ' ונבי כלו היו מכריז קודם עלות השחר ו
ואומר עמדו הכהנים על עבודתכם הלוים בדוכנכם ולזה רמז בפרק
ויהכון שלחו קריאת הבבר כמו שבתבאר בנמר יומא ושם בתבאר ש
שהמובני שעשה בן קטין היה מבקה נבוה לח יורד בנלבל והוא מה ל
שחתי מלי מובני נלבלח דהנו מקנים לים והיו שומעין לבלבול הנלבל
הזה וידוע שהשופר תוקעין לותו בכל יום וכמו שבתבאר בפרק

מי שובה ברשון מובח הפנמי נבנס נוטל הסף והנחו ל
לפנו והיה חופן ונותן לתוכו ובאחרונה כיבד את השאר
לתוכו והנחו ויצא מי שובה בר ישון המנורה נבנס ומצא
שתי נרות מוחרים דולקים מדשן את השאר ומנח את
אלו דולקים במקומן מצאן שכבו מדשנן ומדליקן מן ה
הדולקים ואחר בך מדשן את השאר ואבן היתה לפנ ה
המנורה ובה שלש מעלות שעליה הכהן עוט ומטיב את
הנרות והנח את הכוו על מעלה שניה ויצא

כבר כתבתי

כבמר יומא שהטבת נרות הוא נקוב שבירות והדלקת מה שבכתי מ
מהם וחלוף הפתילות ולא יהיה זה לשבש הקרות בזמן אחר מכל כך ס
הסדר מיטיב תחם נרות ואחר כך מתעסק לעבודה אחרת ואחר כך ח
הנזר ומטיב הפתי נרות ובחלקו בשבת זה יש מי שאומר לא מטיבין ו
ומזהרים ומטיבים כדי לפרנים כל השמרים רוצה לומר לתת זמן ירועל
לותה עב וד' עד שיהא בם קול ים מי שבתן טעם לזה תמה על בבקר
בבקר בהטיבו את הנרות יקטירנו חלקו לשנים וכבני מניידן בין בחן ב
נזכר הסדר השבעה נרות לפי כין הימנרה והמזרח ולחתן ולחתן יותר על
כל כר כדי שיהא כהר בהדלקים בשעת הפרים ומז היא נוחיתה
ל מערב ופיות כל הנרות לנד מערב זה לאחו זה כמו שהו
מניידר והוא כר שבתו' עליו ל הוא כר מערבי שלא בבה זמן
קרבת כמו שהוא מפורש ולא הסדר הזה נתבון הבתוב על
מול פני המנורה יאירו הל מיהיו פיות כל הנרות לנבה הנרות שם מונח ה
הקדשים ולפיכך לחוך שהוא כשהוא נבנס להטיב הנרות שם מונח
שתי נרות שבתוב עליהם ו' ז' הלקוח מכיחס ויטיב חמש ה
הנרות כמו שאומרו לחר כך עושה היו עבודה מיטיב וח
ומזיר ומטיב שתי נרות שהיו שהיו מונח לותם מבוהות ים
לו להטיב החמש נרות שבתוב עליהם ו' ז' ה' ב' ומניח שהוא
המערביים שבתוב עליהם ח' ב' עי שעושה שעבודה שהוא
עושה ומזיר ומטיבם והוא מה שאמר ולחר כך מדשן את השאר ונבר
בחרנו בכלים ממבחות שבנבח שהיו מונח עמה עשר טפחים לפיכך
קטן שבנבח שהיה בשוח ובניך לחבניה עשרה מן שהיו כדי ש"וכבל
להטיב הנרות ולהדליקם כמו שזכר

פרק רביעי

לא היו כופתי את הטל־ה
אלא מעקד־ין אותו מי
שזכו באבריס אוחזים בו

וכך היתה עקידתו ראשו לדרום ופניו למערב של שחר
היה נשחט על קרן צפונית מערבית על טבעת שני־ה.
של בין הערבים היה נשחט על קרן מזרחית צפונית על
טבעת שנה שחט השוחט וקבל המקבל בא לו לקרן ד
מזרחית צפונית ונותן מזרחית צפונית מערבית דרומית
ונותן מערבה דרומה שירי הדם היה שופך על יסו־ד
דרומית

לפי שלא היו כופתין אותו כדי שלא יתקו לתומות שמכפתין
זכחיהם לבל היו אותזים ידו ורנלו: כלבד והוא שלמרו עקידת יצ
ורנל כיצחק בן לברהם ויש אומרים תמיד של שחר לבד מערבי מ
מהקום שהחיבה כדי שיהא לנוחה לשחט ותמיד של בין הערבים
מהטים אותו לבד מזרח לפי שהקום לו במערב כדי שיהא נוחה ל
הדמים גם בן שמי לילה ולחרון ול כבב יום ויום שם הדמים כמו שמ
ובתוצאתם תשך היום וכבר כתבתי בחמני מזבחים שהעולה ויש
טענן אותי שהקשו שהם לרבע וכבר תרצנו שם שעבודו מיוחד הוא על שתי
הקרבנות כאלו בשנן ובאר כתן אחותן שתי קרנות שם מזרחית צפונית
ומערבית דרומית כמו שביארנו בחמני מזבחים ובבר זכרנו בשוף
מסבת מעשר שבי מיתחנו בהן נדול שהקרן הטבעו במקום שהמיטוח מן
העזרה ויהו קבושים בקדש מלוסרין בהם הנלי הבמה וידיים בש
בשעה שהיטוח לבי שתי אמות לבמיהו כמו שאמרנו ועוד יתבחרו ב
בלשי ממולות שהיו שם מערבות על הטבעות

132

133

פ לא היה שובר בו את הרגל
אלא נוקבו מתוך ערקובו ותולה בו היה מפשיט ויורד
עד שהוא מגיע לחוה הגיע לחוה חתך את הראש ונתנו
למי שובה בו חתך את הכרעים ונתנן למי שובה בהן מ
מירק את הפשט קרע את הלב והוציא את דמו חתך א
את הידים ונתנן למי שובה בהן עלה לרגל הימנית חת
התכה ונתנה למי שובה בה ושתי ביצים עמה ג
קרעו ונמצא כולו גלוי לפנו נטל את הפדר ונתנו על בית
שחיטת הראש מלמעלן נטל את הקרביים ונתנן למי ש
שובה בהן להריחם והכרס מריחין אותה בבית מריחין
כל צרכה והקרבין מריחין אותן שלש פעמים במעוטה
על שולחנות של שיש שבין העמודים

כלל לומרנו כבמוריס מקמיירק
קוף נמר הפעולה לוקח פעולה מתקיה ומס כלומר ירק לחל מחיטה
על ידי עכיינו נמר הפחיטה וכן כתן לחל מירק את הפפעט ולא נמר הה
הפפעט ומסיר כל העור ומק מחתך מלפק פעמים כתשעה עכיינו
מלין מריחין אותם כימים כפחות מפלפק פעמים ומוסיפים על זה ע
על מק מפפער להריחס

ג נטל את הסכין והפריש
את הריאה מן הכבר ואצבע הכבר מן הכבר ולא היה מ
מויה ממקומה נקב את החוה ונתנו למי שובה בו עלה
לדופן הימנית היה הותך ויורד עם השדרה ולא היה גוב
בשדרה עד שהוא מגיע לשתי צלעות רבו התכה ונתנה
למי שובה בה והכבר תלויה בה ה
בא לו לגרה והנח בה שתי צלעות מכאן ושתי צלעות
מכאן התכה ונתנה למי שובה בה והקנה והלב והריאה
תלויים בה ו בא לו לדופן השמאלית והניח בה
שתי צלעות רבות מלמעלן ושתי צלעות מלמטן וכך ה
היה מניח בהברתה נמצא מנח בשתיהן שתים שתים מ
מלמעלן שתים ושתים מלמטן החבה ונתנה למי שובה
בה והשדרה עמה והטחול תלוי בה והיא היתה גדולה
אלא בשל ימין קורין גדולה שהכבר תלוי בה ז
בא לא לעוקץ חותכו ונותנו למי שויכה בו והאליה ואצ
ואצבע הכבר ושתי כליו עמו נטל רגל השמאלי התכה
ונתנה למי שובה בה נמצאו בלן עומדין בשור והאברים
בידם ח הראשון בראש וברגל הראש בימינו
וחרטומו בלפי ורועו וקרנו בין אצבעותיו ובי שחיטתו
מלמעלן והפדר נתון עליה והרגל של ימין בשמאלו ובי
עורו לחוץ ט השני בשתי ידים של ימין בימינו
ושל שמאל בשמאלו ובית עורן לחוץ י השלשי
בעוקץ וברגל העוקץ בימינו והאליה מדולדלת בין אצ
אצבעותיו ואצבע הכבר ושתי הכליות עמו הרגל של
שמאל בשמאלו ובית עורן לחוץ יא הרביעי
בחוה והברה החוה בימינו והברה בשמאלו וצלעותיה
בין אצבעותיו החמישי בשתי רפנו של ימין בימינו ושל
שמאל בשמאלו ובית עורן לחוץ ששי בקרבים הנ
הנתחים בבוך וברעים על גביהם מלמעלן השביעי כ
בסלת השמנ לחביתין התשיעי בין הלבו ונתנום מ
מחצי הכבש ולמטה במערבו ומלחום וירדו ובאו להם
ללשכת הגזית לקרוא את שמע

מבואר מסלת ניין קס נסכי
כבש של תמיד ובית עורם המקום מפפטין ממנו העור יהיה שמו
גרסינן התנשעות וכבר זכרנו זה בפרי מכפורים ומק פלמר תמיד ק
קיב כתשעה תרגום קעיכה וקקבין כיוסף וקלחר כוך וה
ותרגום קעיוקין פ' יבוקי

פרק חמישי אמר להם הממונה ברכו כ
ברכה אחת והן ברכו קראו עשרת
הדברי שמע והיה אם שומע ויאמר ברכו את השם שלש
ברכות אמת ויציב וגאולה וברכ בהגי ובשבת מוסיפין
אחת למשמר היוצא

כבר כתבתי בגמ' ברכות מקומות
הללו מהיו מברכים תחלת עולם ולחר מהמעמ זורע וקלוי
מתפפט מברכין יוצר חוי לפי פסדר ברכות לון מעבב כמו שכתבתי
פס ומק פלמרי קרי עשרת הדברות בכל יום לפי פסס עקר הדת
ולפפעיתו וכבר הזהרו בבבליס בקטן לומר כן ולא פכבר בטלום
מפני תרעומת המינים ולא בחר הבבלי מק היו תרעומת סמינין
אלא פניחבחר בתחלת ברכות ילמלי נלמדו ילמדו כדין היו מקדימין עזר
הברכות בכל יום היו אלא מפני מק לון קורין לחתם מפני המינין
בלא יהיו לומדים אלו לבדם ניתנו למקם מפני וכבר לומרנו זה כ
בהלכות ילמלי מחכירנו לחב לומר מהעם מברכין אלא ברכות
פסס לומת וניב ורבה ומודים וסים אלוס לפי פבולן תקלם על ישרל
ועליהם לומרו וברכו את שעה וכל זה היה בלפפת הכנית לכל ברכת
כהנים הידועה והנח יברכך ס' כדי היה לומרה על מעלות האולם ס
לחר גמ' עבודת התמיד כתן שיתבחר בפרק לחר זה וכבר לחרנו
בפוף פוסק פכבל יום שבת היה נכנס המשמר לעבודה ויוצא משמ
מעבר וכבר לחרנו בגמ' ברכות הקלבה שזות בעגמים ולומרו מע
מעמר היונה לוון למשמר הנכנ' מי פפכן מון בכית הזה היה שכון
כיניכם לחכה ולחוה ובלום ודישון

ב אמר להם חדשים לקטרת באו
והפיסו הפיסו וכה מי שובה חדשים עם ישנים באו ו
והפיסו מי מעלה אבריס מן הכבש למובח ר אלעזר ב
בן יעקב או המעלה אברי לכבש הוא מעלה אותן על ג
גבי המובח ג

כבר כתבתי בפני מיוחס מהקטרת
לל היו מפילין עליה גורל לל לותם לל הקטירו לותה עיין קנים ל
לכן לפי פכל מהקטיר לותה היה מכליח בעבייניו ומוניח פרכפתו ב
בדוחה ולפי לומר מדים להקטרת יפיפו ופס כתבתי פפיים הקטרת ה
היה הפיים הבליפי לחר כך לומר מדים גם יפני כוחו והקיפו מי מע
מעלה לברים והנח הפיים הרביעי ומן הלבה כי ללעזר בן יעקב

מסרום לחונים היו מפשיטין אותם את בגדיהם לא
היו מניחין עליהם אלא מכנסים בלבר והלונות היו שם
ובתוב עליהם תשמיש הבלים

כבר כתבתי הלכה זו בגמר
כפורים ופס כתבתי פכל הכהנים היללו לובשים בגדי קדם במקדם
ועומדים בלעזרת מנזית כחילו פס קצת שעולה והממונה רומז לו ה
היום ממתחיל ממקו המכון ויהיה מפיר ממקו המכנפת מעל ראשו וה
ולחר כך מפיכה עליו ומפילין גורל ויעלה כגורל לעבודה והבאחרי
הלל זכו פס מפפיטין מותם הממונין למקדם ומן מניחין עליהם ה
הלל המכנפים ומניחים כל כבדי כחונה מחכ מפפיטין מהי
מהכנפים ומניחים כל כבדי כחונה

כמו שכתבתי בפוכה ומק שלמר ובתוב עליהם תפ
תמידי הבלים לפי פסללונות שהיו כהם מכנפים ולחר כהם הכנ
הכניפות כתו עליהן מכנפת וכן כתונת ולפנט ומדי לבישת הבגדי
הוא שיהם תחלה מהכנפי לומרו מכין הלל יהי דבר קדו מהכנפים
תלמוד לומ' מהכנפי בד יהם על בשרו ולחר כך יהם מהכנפת ולחר
הוצר כלחבנט ומקף מהכנפת על רחמו ולחלי כך מתדיב מהדמת הדשן
היה כהלו מדביעה הכלים על כל פנים לעפי הלל לומ' מהכנפת שלא פני
כלים פס יהם הכהן מדו בד ומהכנפי בד מכל לחרו לל יהם לדבות
מהכנפת ומהכנט להדמה ומה מהמיר ופפט לת בגדיו יהם בגדים ה
לחרים היו לל ניהנו בגדי חול הלל לחותים מקם בחפיבותם ומניח
בגדי קדם לחרו מקים בגדים מפפט לבגדים הלבה מה להלן בגדי ק
קדם לף כהן בגדי קדם חם כן מה תלמוד לומ' לחרים לחרים פחותים
מפס למה היו הבגדים מהכם בפעה הרחת קדם לחרים פחותים מהבגדי

פרק ששי

החלו עולים במעלות האולם מי שובר
ברישון מזבח הפנימי והמנורה היו מ

מקדימין לפנות מי שובה ברישון מזבח הפנימי נכנס ונטל
את הטעו והשתחוה ויצא מי שובה ברישון המנורה נכנס
ומצא שנ נרות מדהיי מדלקין מרשן את המזרחי ומנח
את המערבי דולק שממנו היה מדליק את המנורה של כ
בן הערבי טצאו שבבה מדשנו ומדליקו ממזבח העולה
נטל את הבזו ממעלה שניה והשתחוה ויצא

כבר כיתרנו בפרק הקומץ מלמעלה משוח מטיב

מי

ד

שויבה בקטרת היה נוטל את הכף והכף דומה לתריקב
גדול של זהב מחזיק שלשת קבים והכוך היה בתוכו מ
מלא ונרוש קטרת ובסוי היה לו ובטין מטוטלת היה ע
עליו מלמעלן

מלא ונרוש מיהו הכוך מלא ומתוקן לא הכוך עם
מחזיק בתוך הכף והכוך בתוך הכף כדי שלא תתפזר הקטרת וכבר ב
כיתרנו בהסכת כריתות שמקדישין הכהן בכל יום מעקל חמש קטרת
מעקל חמשים בבקרי ומעקל חמשים בשרה ומטוטלת היתה קטנה
על גבי ולפיכך נאמר מי שיבה מלמעלן שהיה קטנה מלא כמין חפיס
במכפתו ונוטלין של הכפה מלמעלה שהיה קטנה מלא כמין חפיס
כבר ונוטלן שהוך כולו שלא תתפזר הכף ונוטל הכף בידו ועושה כן שלשי
פעמים ביום כדי ליתן הכהן הממונה כוחו לתוכו עד שעלה עליו הכהן שהיה
לפני הממונה ומוליכו עמו ומניחו

ה

מי שוכה בטחתה נטל מחתת

הבסף ועלה לראש המזבח ופנה את הגחלים הלך
וחתה מן המאובלות הפנימיות ירד ועירן לתוך של זהב
נתפזר ממנו בקב גחלים והיה מבבזן לאמה ובשבת היה
כופה עליהן פסכתר ופסכתר היתה כלי גדול מחוקרת
לתוך ושתי שרשרות היו בה אחת שהוא מושך בה וירד
ואחת שהוא אוחז בה מלמעלן כשביל שלא תתגלגל

ו ושלשה דברים היתה משמשת כופין אותה על
קב גחלים ועל השרץ כשבת ומורידין בה את הרשן מ
מעל גבי המזבח

כבר כתבתי בפרק עירובין מחיזק
מקום מן הסחיה מניחין מרן שבמקח בחקדש בפסכת ובחיזק מקום מ
מכיחין חוהו עד חוכחי שבת לכל כוסין עליו קדירה תרגם ס׳ רותיו
פסכת ירותיה והיה קרוי פסכתר וכבר כתבתי בריבוי מכוונים שם
שהמחתה מגורפין בה הקש קיתה מחזקת לרבע קבים ומחתה של ז
זהב מרוייחים בה קיתה של שלשת קבים וחרי היא מכורת כקב גחלי
כלי פחם וכשהיו יוצא שבת מעלים שחשלים בקרקע של ס
חמונה קיומה מן המזבח של נחל קדרון ולתך חדש מחזקת שני קתה
וכבר כיתרנו מיעוט קתה כמכחוש

הגיעו בין האולם ולמזבח

נטל אחר את המנרפה וזורקה בין האולם ולמזבח אין א
אדם שומע קול חבירו בירושלם מקול המנרפה ושלש
דברים היתה משמשת בהן ששומע את קולה יודע
שאחיו הכהנים נכנסים להשתחוות והוא ריץ ובא וכן
לרי שהוא שומע את קולה יודע שאחיו הכהנים נכנסים
לרבר בשיר והוא ריץ ובא וראש המעמד היה מעמיד
את הסמאים בשערי המזרח

כבר כתבתי בתעניות המעמדות מה הם
ואחר שהיה מעמיד המעמדות בחותם שכת בשמוע קול המבריש
מעמיל הממונים שבכפר עוחרי מהרשתם בשערי המזרח כרי שיהיו מ
יוצאים לזרוק עליהם דם חטאם כמו שיתבאר בפרקן בגעש

מי

ד

שויבה בקטרת היה נוטל את הכף והכף דומה לתריקב
גדול של זהב מחזיק שלשת קבים והכוך היה בתוכו מ
מלא ונרוש קטרת ובסוי היה לו ובטין מטוטלת היה ע
עליו מלמעלן

מלא ונרוש מיהו הכוך מלא ומתוקן לא הכוך עם
מחזיק בתוך הכף והכוך בתוך הכף כדי שלא תתפזר הקטרת וכבר ב
כיתרנו בהסכת כריתות שמקדישין הכהן בכל יום מעקל חמש קטרת
מעקל חמשים בבקרי ומעקל חמשים בשרה ומטוטלת היתה קטנה
על גבי ולפיכך נאמר מי שיבה מלמעלן שהיה קטנה מלא כמין חפיס
במכפתו ונוטלין של הכפה מלמעלה שהיה קטנה מלא כמין חפיס
כבר ונוטלן שהוך כולו שלא תתפזר הכף ונוטל הכף בידו ועושה כן שלשי
פעמים ביום כדי ליתן הכהן הממונה כוחו לתוכו עד שעלה עליו הכהן שהיה
לפני הממונה ומוליכו עמו ומניחו

ה

מי שוכה בטחתה נטל מחתת

הבסף ועלה לראש המזבח ופנה את הגחלים הלך
וחתה מן המאובלות הפנימיות ירד ועירן לתוך של זהב
נתפזר ממנו בקב גחלים והיה מבבזן לאמה ובשבת היה
כופה עליהן פסכתר ופסכתר היתה כלי גדול מחוקרת
לתוך ושתי שרשרות היו בה אחת שהוא מושך בה וירד
ואחת שהוא אוחז בה מלמעלן כשביל שלא תתגלגל

ו ושלשה דברים היתה משמשת כופין אותה על
קב גחלים ועל השרץ כשבת ומורידין בה את הרשן מ
מעל גבי המזבח

כבר כתבתי בפרק עירובין מחיזק
מקום מן הסחיה מניחין מרן שבמקח בחקדש בפסכת ובחיזק מקום מ
מכיחין חוהו עד חוכחי שבת לכל כוסין עליו קדירה תרגם ס׳ רותיו
פסכת ירותיה והיה קרוי פסכתר וכבר כתבתי בריבוי מכוונים שם
שהמחתה מגורפין בה הקש קיתה מחזקת לרבע קבים ומחתה של ז
זהב מרוייחים בה קיתה של שלשת קבים וחרי היא מכורת כקב גחלי
כלי פחם וכשהיו יוצא שבת מעלים שחשלים בקרקע של ס
חמונה קיומה מן המזבח של נחל קדרון ולתך חדש מחזקת שני קתה
וכבר כיתרנו מיעוט קתה כמכחוש

הגיעו בין האולם ולמזבח

נטל אחר את המנרפה וזורקה בין האולם ולמזבח אין א
אדם שומע קול חבירו בירושלם מקול המנרפה ושלש
דברים היתה משמשת בהן ששומע את קולה יודע
שאחיו הכהנים נכנסים להשתחוות והוא ריץ ובא וכן
לרי שהוא שומע את קולה יודע שאחיו הכהנים נכנסים
לרבר בשיר והוא ריץ ובא וראש המעמד היה מעמיד
את הסמאים בשערי המזרח

כבר כתבתי בתעניות המעמדות מה הם
ואחר שהיה מעמיד המעמדות בחותם שכת בשמוע קול המבריש
מעמיל הממונים שבכפר עוחרי מהרשתם בשערי המזרח כרי שיהיו מ
יוצאים לזרוק עליהם דם חטאם כמו שיתבאר בפרקן בגעש

מי

ד

שויבה בקטרת היה נוטל את הכף והכף דומה לתריקב
גדול של זהב מחזיק שלשת קבים והכוך היה בתוכו מ
מלא ונרוש קטרת ובסוי היה לו ובטין מטוטלת היה ע
עליו מלמעלן

מלא ונרוש מיהו הכוך מלא ומתוקן לא הכוך עם
מחזיק בתוך הכף והכוך בתוך הכף כדי שלא תתפזר הקטרת וכבר ב
כיתרנו בהסכת כריתות שמקדישין הכהן בכל יום מעקל חמש קטרת
מעקל חמשים בבקרי ומעקל חמשים בשרה ומטוטלת היתה קטנה
על גבי ולפיכך נאמר מי שיבה מלמעלן שהיה קטנה מלא כמין חפיס
במכפתו ונוטלין של הכפה מלמעלה שהיה קטנה מלא כמין חפיס
כבר ונוטלן שהוך כולו שלא תתפזר הכף ונוטל הכף בידו ועושה כן שלשי
פעמים ביום כדי ליתן הכהן הממונה כוחו לתוכו עד שעלה עליו הכהן שהיה
לפני הממונה ומוליכו עמו ומניחו

ה

מי שוכה בטחתה נטל מחתת

הבסף ועלה לראש המזבח ופנה את הגחלים הלך
וחתה מן המאובלות הפנימיות ירד ועירן לתוך של זהב
נתפזר ממנו בקב גחלים והיה מבבזן לאמה ובשבת היה
כופה עליהן פסכתר ופסכתר היתה כלי גדול מחוקרת
לתוך ושתי שרשרות היו בה אחת שהוא מושך בה וירד
ואחת שהוא אוחז בה מלמעלן כשביל שלא תתגלגל

ו ושלשה דברים היתה משמשת כופין אותה על
קב גחלים ועל השרץ כשבת ומורידין בה את הרשן מ
מעל גבי המזבח

כבר כתבתי בפרק עירובין מחיזק
מקום מן הסחיה מניחין מרן שבמקח בחקדש בפסכת ובחיזק מקום מ
מכיחין חוהו עד חוכחי שבת לכל כוסין עליו קדירה תרגם ס׳ רותיו
פסכת ירותיה והיה קרוי פסכתר וכבר כתבתי בריבוי מכוונים שם
שהמחתה מגורפין בה הקש קיתה מחזקת לרבע קבים ומחתה של ז
זהב מרוייחים בה קיתה של שלשת קבים וחרי היא מכורת כקב גחלי
כלי פחם וכשהיו יוצא שבת מעלים שחשלים בקרקע של ס
חמונה קיומה מן המזבח של נחל קדרון ולתך חדש מחזקת שני קתה
וכבר כיתרנו מיעוט קתה כמכחוש

ב

מי שובר במחתה צבר
את הגחלים על גבי המובח ורדרן בשולי המחתה וה
והשתחוה ויצא

כבר ידעת שמזבח הקטרת היה
הזהב מכחיכל מהיה כחמצע בין המנורה לשלחן וכין המבוא כמו שביארנו כ
במכחות ובמו שמביא כמדל. ופירש מלדען מיבש ופירש חותם
במזבח

ג

מי שוכה בקטרת היה נוטל את הכף ונתוך
הכף ונותנו לאוהבו או לקרובו מתפזר ממנו לתוכו ונותנו
לו בחפניו ולמדרין אותו הוי והיר שמא תתחיל מפניך
שלא תבוה החחיל מרדד ויוצא לא היה המקטר מקטיר
עד שהממונה אומר לו אישי כהן גדול הקטר פרשו ה
העם והקטיר והשתחוה ויצא

כבר הקדמנו בפרק מלמעי זה מהכוך מלא
מן הקטרת יש בכף רבר מועט ואלו נותן אותו רבר מעטו מן הקטרת
בחפניו על מקטיר ובן הקדמנו מהמקטיר הקטרת לא הקטיר אותה ק
קודם לבן תמיין לא שכח מרם בה ולפי לחוך כהן מלמדין אותו זהזהר
מלא תתחיל מלפניך כרי שלא יהיה הקטרת לירו ויפחבה מרדו שורש
הקטרת על הקש ומה שחוך מחוך פרשו העם והקטיר הוא מיתתו כל זהזהרי
מכין הקולם ולמזבח כמו שיתבאר בחחלת כלים ונהוג מה שלא ירע ב
נפורסין מכין הקולם ולמזבח בשעת הקטרת ולין חייבין בזה אלא ב
בקטרת שבבל יום אבל בקטרת של יום הכפורים לא עמקטירין אותו
בקדש הקדשים אין חייבין בני חרם לנחת מכין הקולם אלא מן הכיכל
בלבר ולחוי מיתבי שבשעת מיבת כרם חטאת שבשעים בפנים לזריק
מחוץ בפנים וה יהיה כרם בהן מעיה ושר הטעה רבר ומעויי עו ס
שהש גם בן פורסים מכין הקולם ולמזבח כמו בשעת הקטרת ולמרנו
בבל זה ממה שנאמר ובל חרם לא יהיה באהל מועד חמרו מתיו בפרק
לבשרה מיום בכיריים לוו בשרה מתניה הקרשים עוברין מכין הקולם
ולמזבח בשעת הקטרת בבוד בלבר שהש מהיכל פרמי הקולם
ולמזבח לא שרמי לי שהוא בשתר מקש שבתר בלבר שהש חרם שם ובבר בחרנו
בבאר יומא שלר הקרבת ומיתיר של בל יום ושמוך לו ולחוני שהיו
קבלה מפומית ולעני שהיו קבלה הכיתו לרחים עבירים כרי לשייעה
חוחו שלרי חזהיו מרוך רבריים בזה מעירה בילה קודמת לפעורה
פניה של קטורת ומערכה שניים של קטרת קודמת לסדור שני ביזרי ע
עניה סדור שני ביזרי שניה קודמת לרישון מזבח הפנימי מזבח ה
הפנימי קודם להטבת חותם בירות שנות חותם בירות קודמת לרים את
חתיר ולא חתיר קודם להטבת שתי בירות והטבת שתי בירות קודם
לקטרת והקטרת קודם לבריים ובריים לחותם ומחתם לחניות וח
והניות לנסכים ונסכים למוקפים ומוקפים לבזיכי ובזיכים לתמיר
על בין הערבים שב והקטיר שליה חלבי הפלחים עליה הפלים כול ה
קרבנות כלם והקרב זה חוץ על רעת הבת שחול
מבהקטרת הקטרת היה מפסיק והיה זורק לם חתמיר ומתיב חתם ב
החתם ובין הטבת שתי בירות כמו שזכר בחן מבב חלבים חמורים שה
מבהקטרת הקטרת היה מפסיק והיה זורק לם חתמיר ומתיב חתם ב
החתם בירות ויונח ולחר בך יעזב ויטיב שתי בירות שבשחרים ובינבח
שם שבבירות שבתוב עליהם ב׳ שם הבה שמביה לחחזיקם לחם מנחם
בבנים שרי זה חלביקם ומתיב שלא בירות מפסמוכים חלביקם ומניח ש
שתי הבירות שהמערבים עד שיעזב ובא שבתוב עליהם חב. לפיבך חמ׳
בחן לם מבח עבשיו בשחזר חלו הבחי בירות לחלביקם שרי זה מיקון ס
פחחת שבתוב עליו כ׳ ובים חמוזרחית לעומת פחחת שבתוב עליו
ו ומביה שבתוב עליהם ו׳ שמוח לל שלא יבבה לחתי ילדיקן לחוחו שבית
שלא מיתקנו ומניחו שפתילה ומפיק ממן ובחזקם לזה לפי ממן שם
המערבי יהיו שבתוב עליהם ו׳ ממו שבחרנו ילדיק שחר הבזרים ובין ס
הערבים לפי שם מבח בר מערבי שבבר בבה לו מלבנו ובתן בו ס
פתילה ומדליק חותו מזבח העולה לא מן הבזרים. לפי שזה בר שע
מערבי וזהו שבתוב עליו ו׳ מדליק ממנו שחר מביות לבמיבנו ומוח
בבזיכים מין מדליקין חותו שלא מזבח העולה שבבר בתבחר בילמי
פבוח בים בו ביתן המבורה בותו חותו על מעלה בביים שלשלן ובין המנורה במו שביירנו ב
לפני המנורה ומוליכו עמו ומניחו

ב

מי שובר במחתה צבר
את הגחלים על גבי המובח ורדרן בשולי המחתה וה
והשתחוה ויצא

כבר ידעת שמזבח הקטרת היה
הזהב מכחיכל מהיה כחמצע בין המנורה לשלחן וכין המבוא כמו שביארנו כ
במכחות ובמו שמביא כמדל. ופירש מלדען מיבש ופירש חותם
במזבח

ג

מי שוכה בקטרת היה נוטל את הכף ונתוך
הכף ונותנו לאוהבו או לקרובו מתפזר ממנו לתוכו ונותנו
לו בחפניו ולמדרין אותו הוי והיר שמא תתחיל מפניך
שלא תבוה החחיל מרדד ויוצא לא היה המקטר מקטיר
עד שהממונה אומר לו אישי כהן גדול הקטר פרשו ה
העם והקטיר והשתחוה ויצא

כבר הקדמנו בפרק מלמעי זה מהכוך מלא
מן הקטרת יש בכף רבר מועט ואלו נותן אותו רבר מעטו מן הקטרת
בחפניו על מקטיר ובן הקדמנו מהמקטיר הקטרת לא הקטיר אותה ק
קודם לבן תמיין לא שכח מרם בה ולפי לחוך כהן מלמדין אותו זהזהר
מלא תתחיל מלפניך כרי שלא יהיה הקטרת לירו ויפחבה מרדו שורש
הקטרת על הקש ומה שחוך מחוך פרשו העם והקטיר הוא מיתתו כל זהזהרי
מכין הקולם ולמזבח כמו שיתבאר בחחלת כלים ונהוג מה שלא ירע ב
נפורסין מכין הקולם ולמזבח בשעת הקטרת ולין חייבין בזה אלא ב
בקטרת שבבל יום אבל בקטרת של יום הכפורים לא עמקטירין אותו
בקדש הקדשים אין חייבין בני חרם לנחת מכין הקולם אלא מן הכיכל
בלבר ולחוי מיתבי שבשעת מיבת כרם חטאת שבשעים בפנים לזריק
מחוץ בפנים וה יהיה כרם בהן מעיה ושר הטעה רבר ומעויי עו ס
שהש גם בן פורסים מכין הקולם ולמזבח כמו בשעת הקטרת ולמרנו
בבל זה ממה שנאמר ובל חרם לא יהיה באהל מועד חמרו מתיו בפרק
לבשרה מיום בכיריים לוו בשרה מתניה הקרשים עוברין מכין הקולם
ולמזבח בשעת הקטרת בבוד בלבר שהש חרם שם ובבר בחרנו
בבאר יומא שלר הקרבת ומיתיר של בל יום ושמוך לו ולחוני שהיו
קבלה מפומית ולעני שהיו קבלה הכיתו לרחים עבירים כרי לשייעה
חוחו שלרי חזהיו מרוך רבריים בזה מעירה בילה קודמת לפעורה
פניה של קטורת ומערכה שניים של קטרת קודמת לסדור שני ביזרי ע
עניה סדור שני ביזרי שניה קודמת לרישון מזבח הפנימי מזבח ה
הפנימי קודם להטבת חותם בירות שנות חותם בירות קודמת לרים את
חתיר ולא חתיר קודם להטבת שתי בירות והטבת שתי בירות קודם
לקטרת והקטרת קודם לבריים ובריים לחותם ומחתם לחניות וח
והניות לנסכים ונסכים למוקפים ומוקפים לבזיכי ובזיכים לתמיר
על בין הערבים שב והקטיר שליה חלבי הפלחים עליה הפלים כול ה
קרבנות כלם והקרב זה חוץ על רעת הבת שחול
מבהקטרת הקטרת היה מפסיק והיה זורק לם חתמיר ומתיב חתם ב
החתם בירות ויונח ולחר בך יעזב ויטיב שתי בירות שבשחרים ובינבח
שם שבבירות שבתוב עליהם ב׳ שם הבה שמביה לחחזיקם לחם מנחם
בבנים שרי זה חלביקם ומתיב שלא בירות מפסמוכים חלביקם ומניח ש
שתי הבירות שהמערבים עד שיעזב ובא שבתוב עליהם חב. לפיבך חמ׳
בחן לם מבח עבשיו בשחזר חלו הבחי בירות לחלביקם שרי זה מיקון ס
פחחת שבתוב עליו כ׳ ובים חמוזרחית לעומת פחחת שבתוב עליו
ו ומביה שבתוב עליהם ו׳ שמוח לל שלא יבבה לחתי ילדיקן לחוחו שבית
שלא מיתקנו ומניחו שפתילה ומפיק ממן ובחזקם לזה לפי ממן שם
המערבי יהיו שבתוב עליהם ו׳ ממו שבחרנו ילדיק שחר הבזרים ובין ס
הערבים לפי שם מבח בר מערבי שבבר בבה לו מלבנו ובתן בו ס
פתילה ומדליק חותו מזבח העולה לא מן הבזרים. לפי שזה בר שע
מערבי וזהו שבתוב עליו ו׳ מדליק ממנו שחר מביות לבמיבנו ומוח
בבזיכים מין מדליקין חותו שלא מזבח העולה שבבר בתבחר בילמי
פבוח בים בו ביתן המבורה בותו חותו על מעלה בביים שלשלן ובין המנורה במו שביירנו ב

535

כרות ומקטיר קטרת ואחר מעיב את כרות והלכה סחכמים וכבר
נתבאר בגמרא ממסכת זו אחר סחיטת התמיד סיו מסדרין מזבח הפנימי
ועם דימנו מ כח הפנימי
מדברין ומכיון לותם לבבם ומה אחתי זה בתלמוד המעלה מכריס
כתחין ומכיון לותם לבבם ומה אחתי זה בתלמוד המעלה מכריס
לל מעלות מכריס מן ס בשם למזבח ומסורת הוה כי ומה אחתי מכחת
לל מכחת בסכים וקיו מקדלת במסכת זו מכחת אלת ומה אחתי בסכי
לל בסכי יין אחר כך מכנים בפלי התמיד סדר עבודת שבת ובפי זכר
מופסין ואתי כזיכי לבזכה על לחם הפנים וכבר בארנו בחומש מה
מפסחים אחינו מותר לאקריב קרבן אחר תמיד של בין הערבים אלא
פסח בנאתר בו אחינו בשחט אלא בין הערבים ואלו שבי בזירים ש
עניס אפשר אלא יביא אחם עם התמיד מוקף על עני המערכה ס
שנאתר וכער עליו הכהן ואיעשו הרבה פנים אחלו בתמיד של בין ס
הערבים כלבר יהיו שבי בזירי השניס אחלו בזירי שבי כהנים ואל יעלו
אותם כהן אחד שנאתר וערכו עניס ואתרי זל כל מקום שאתרו ועכו
על תמיד של בין הערבים קוף כמו שזכרנו כבר בשבי אינמת ובן אמ
אתרו אין מעייסין לתמיד של בין הערבים אלא בהן שזכה בו ערבית
יזכה שחרית אלא לקטרת בלבר שמעייסין לה חדשים עם יפנים בין ס
הערבים כמו שפקדמנו וכבר אתר בגמר סוכה שמעי סיעה מקו יב
תמיד של שחר ומספיק ונשמר שבכם מקריב תמיד של בין הערבים
ובזיכי ואלו ואלו מלקין בלחם הפנים כמו שבאר שם ורע שבין הע
ערבים אי אפשר בן בלי דימון מזבח הפנימי ובלי דשון מכורה כ
כיו שזכרנו בפקי ובלי ימים סדור אתרי סיעה מכל מה שאתרנו ע
על דעת אחרים בן ואוקי שחר קרמית הדשן ממזבח החנון ואוקי מזב
ה עולה מסדרין מערכה גדולה ואחר כן מערכה פנים ואחר כן מעלין
שני בזירי עניס ומוכנין לותם על מערכה גדולה ואחר כן מזמנים כב
כבם התמיד ואחר כן פותחין שער הגדול כמו שזכר ובשעת פתיחת ע
שותה התמיד ובאים שתי כהנים לחיכל שחד מהם מדלן מזבח
הפנימי ומקבי מדשן המכורה תוך זמן שמחתין התמיד ונוטל התמיד
כמחתו ואינו זוכך כמו שחר זריקת דמי מתעסק בהכנת כדיות הסם
הסתבכו אי מתעסקים הראשי בביתות התמיד ובהכת אחרים בבהם
ומליחתם אם כמו מקדמנו הכל בכת אחת אחר כך מתקבצין כל
בלבת הגזית ונקרין כמו מקדמנו ואחר כן מביא הקטרת לחיכל ו
ומקטיר ואחר כן מעיב את כרות שנשחטים כמו מקדמנו ואחר כן
מעלין האברי לגבי מזבח אחר כן שלת ואחר שהקטיר ואחר כן יין לנסך
ובשעת ניסוך היין מתחילין הלוים בשיר ומנגנין בכלים הנזכרים בע
בערכית ומתקעין תשע תקיעות בשעתקות בני שפקות שיר כמו ש
מתבאר עבמי ובשעה שמקטיר אין מסיבל עומד על מעלות שלולם
עם הכהנים שאחריו כמו שמתבאר על מיבת מעלות שאברים לא
למזבח אחר שאברים שעם בריות כמו מתבאר ומשור שם
מסדר הזה שעוה יוצא מתוך כל מה שנא בעניך אם כמשנה ובתלמוד

פרק שביעי בומן שבהן גדו נבנם להשתחו
שלשה אוחזין בר אחר בימינו ו
ואחר כשמאלו ואחד באבנם טובות ובין ששמע הם
המטונה קול רגליו של בהן גדול שהוא יוצא הגביה לו
את הפרוכת נבנם והשתחוה ויצא ונבנסו אחיו הבהנים
והשתחוו ויצאו

אבנים טובות לל אבני יקר ויקרות והמתחויק זו
לא תקח אלא כמיכל בלי שפק

ב באו ועמדו על מעלו—ת
האולם עמדו הראשנים לדרום אחיהם הבהנים וחמשת
בלים בידם הטס ביד אחד והכוס ביד אחד והמחתה ביד
אחד והבוך ביד אחד ובקיוה ביד אחד וברכו את ה
העם ברכה אחת אלא שבמדינה אומרין אותה שלש ב
ברכות ובמקדש ברכה אחת במקדש היו אומרים את ה
השם כתנו ובמדינה בבנין בסדינין הבהנים נושאים
את בפיהם ידיהם בגבר כתפותיהן ובמקדש על גבי רא
ראשיהן חוץ מבהן גדול שאין מגביה את ידיו למעלה מ
מן הציץ ר יהודה אומר אף בהן גדול מגביה את ידיו ל
למעלה מן הציץ שנאמר וישא אהרן את ידיו אל העם
ויברכם

כוחו ועמדו דומה לל כל הפהנים שקדמוהו בלבת
שנזכר ואחר עמו מן העבודות מה שעשו אחר שחלו עליהם במעלות
האולם ושרתמונים שם חמשה כהנים אחר אותם ואחר שנאמר עב
עבודתם תחלה ועמדו על מעלות האולם קדם שיגיעו שאר אחיהם ש
העומדים בהעלת אברי התמיד כמו שנתבאר בסדר מזכרנו ופשוט
הוא שנאמר מן הקלבה שזורק מבשרי מפוטח ופש פירשנו אותו פ
בימור תירשנו מפש

ג בומן שבהן גדול רוצה להקטיר
היה עולה בבבש והסגן בימינו הגיע למחצית הבבש א
אחז הסגן בימינו והעלהו הושיט לו הראשון ה
חראש והרגל וסמך עליהן וזרקן הושיט השני לראשון
שותי הידים נותנן לבהן גדול וסמך עליהן וזרקן נשמט ה
השני והלך לו ובך הי מושטין לו ושאר כל האיברין זה
והוא סומך עליהן וזרקן ובומן שהוא רוצה הוא סומך
ואחרים זורקין בא לו להקריב את המזבח מאיבן הוא ט
מתהיל מקרן דרומית מזרחית צפונית צפונית
מערבית מערבית דרומית נתנו לו יין לנסך הסגן עומד
על הקרן והסודרים בידו ושנ כהנים עומדי על השלחן
החלבים ושתי חצוצרות בידם תקעו והריעו ותקעו באו
ועמדו אצל בן ארוא אחד מימינו ואחר משמאלו שהה
לנסך והגיף הסגן בסודרי והקיש בן ארוא בצלצל ורברן
הלוים בשיר הגיעו לפרק תקעו והשתחוו העם על כל
פרק תקיעה ועל כל תקיעה השתחויה זה הוא סדר הת
התמיד לעבודת בית אלדינו יהי רצון שיבנה במהרה ב
בימינו אמן

הקפת זו אינם מיומחת לבהן גדול אלא כל שמקדם
המזבח בן הוא מקדם כמו שבארנו בחומש מזבחים וכבר כתבתי כ
בשני מסקלים שקיו כמערבו אל בבם שני אלמות אחד אל בפנ נו
כותבין עליו כלי שרת ואחד אל שם בותבין עליו שאבים והוא אלמן ש
החלבים הנזכר כאן וכחומש מסקלים אמרנו בן אמרם מקום שבלבל
ובבר בארנו בתשעי מהלכות מסמיכה לא תתח אלא על אחייס ו
ושמיכה זו היא על שאברים ולפי שהיא כמו שאמרנו שם מעשה שכורו
על בהן גדול שתתח לו שיברת והודיעו שם רבלים

ד השיר
שהיו הלוים אומרים במקדש ביום הראשון היו אומרין
לה הארץ ומלא תבל ויושבי בה בשני היו אומרים גדול
ה ומהולל מאד בעי אלדינו הר קדשו בשלישי היו אום
אלהים נצב בעדת אל בקרב אלדים ישפט ברביעי היו
אומרים אל נקמות ה אל נקמות הופיע וגו בחמשי היו
אומרים הרנינו לאלדים עוזנו הריעו לאלהי יעקב בששי
היו אומרים ה מלך גאות לבש וגו בשבת היו אומרים מ
מומור שיר ליום השבת מזמור שיר לעתיד לבוא שב
שבולו שבת מנוחה לחיי העולמים

כבר כתבתי בגמר ס
חסבה מעשה למה ייחדו אלה אמרו מעיים לאלו ימים ואמרו ביום ר
ראשון לה כתרון ואלוהים לפי מסקנת תחלת מעשה בראשית וכפי ס
שבו כתלקו ימים והיו מסמיים תחתיסם לתמיד גדול ס

מסכת קנים

חטאת העוף נעשית למטן וחטאת בהמה למעלה
עולת העוף נעשית למעלה ועולת הב
הבהמה למטה אם שינה כזה ובזה פסול סדר קנים כך
זהו החובה אחד חטאת ואחד עולה בנדרי ונדבות כלן
עולות אירוהו נדר האומר הרי עלי עולה נדבה האומר ה
נדרי עולה מה בין נדרים לנדבות אלא שהנדרים מתו או
נגנבו חייבין באחריותן ונדבות מתו או נגנבו אין חייבין
באחריותן

כל זה מבואר וכבר פקדתיכו פרטיו בחמשי ושמני ושמיני מזבחים ס
סדר קנים כאשתכחכל בחיק מפקדתיכו תוכו בסדר זה תמצא כל קנ
המחוייב מן התורים שתי תורי מן שני כבשי יונה שמחמר מפטיקם עולה
ואחמר חטאת וכבר כתבתיכו בתחלת סדר זה מלין מכילין נדר ונדבה
הלה עולה ושלמים ומשתוף חילו מקריב מחנו שלמים ולפי שתבאר
שכל המכיל קרבן בנדר ונדבה מחילו הלה עולה כלבד ולה שמניח ב
בחיק זו על קרבן חבר שהוא שתי תורים לו שתי בני יונה ושניהן עו
עולות כמו שכתבתיכו בתחלת סדר זה לפי שלה יחזמן הלה מעט זה
מחמרינו שהחובה לחד עולה ולחד חטאת הרי הוא כפי עקר החיוב ה
הילחמן ולה כבר הקריב מהנה קרבנותיו עד שיהיה חיוב הזה דרך
משל יש עליו עשרים עולות ועשר חטאות כלן חובה הו כהפך ולפי ש
חיוב כחטאת אין מכין חטאת שבחובה ומכין עולות שבחובה ולה ש
חיוב חבי חובה ויש לו יתרון אתך מה שחמרינו חלחכו כפירוש
על דרך שהמשל חבי החובה כמכין

חטאת שנתערבה בעולה
ועולה בחטאת אפילו אחד בריבוא יטותו כלם חטאת
שנתערבה בחובה אין בשר אלא במיני חטאות שבחובה
ובן עולה שנתערבה בחובה אין בשר אלא במיני עולו
שבחובה בין שהחובה מרובה והנדבה ממועטת בין ש
שהנדבה מרובה והחובה ממועטת בין ששתיהן שוות

כבר זכרנו לך בחקומין מסדר זה שחקנת החטאת לס כתערבה עם
אחר שקדבנו שמכיחין לכל ער שימותו וכבר חמרנו שהחובה חביה
חטאות וחביה עולות וכבדה כלה עולה ולפי לס כתערבה חטאת ה
העוף כלל עופות שכלם חובה שמחביה שחטאת חטאת ומחביה הה
שחורת עולות כמו שקדקמנו שרי שכל לס יש דרך משל חמשים מ
לסס כשיים והוא מכין החטאת שבה והאחר וחמשים שבחמרים לפי
שחנו חוחרים כל חחת שהוא חטאת ונתערב עם החמשים עולה וכן
לס היה שתתערב יותר כגון שיתערבו שחת עופות שכלם חטאת עם
עשרים עופות חובה שרי שכשל שה שחת ועשרה חשאת עופות כלבד
וכן מכיין החטאת שבחובה והשחת וחשחת שבחמרים שכולן לפי ש
עולה שתתערבה בחטאת והיה שהוא כעגיל הוא בעולת חובה גם
כן לס כתערבה בשני חובה חו לס כתערבו שני קרבה שהוא כולס
עולות כמו שקדקמנו. ועל שעניין זה חומר וכן עולה שתתערבה ב
בחובה לל לפי קרבה שהוא כלס עולות ולפי חוסיף על העניין הזה ב
בן שחחו לס חרובה וחנדבה חועטות בין שהנדבה חרובה וחובה ו
חועטות כפי שהמשל שה שתתערבה שתת חטאת בחובה כל זה לס

עצה תביין למעלה וחביין למטן לס היתה חובת שניס כחטאתן קרי זה
עצה קבת ה חתן לחעלן ונקבתו למטן ויהיה חבי החובה בפני כמו ס
שחקדימנו ונתבחר בסוף מסבת זו

ג במה דברים אמורים
בחובה ובנדבה אבל בחובה שנתערבה זו בזו אחת לזו
ואחת לזו שתים לזו ושתים לזו שלש לזו ושלש לזו ל
מחצה בשר ומחצה פסול אחת לזו ושתים לזו ושלש ל
לזו ועשר לזו ומאה לזו הממועט בשר בין משם אחד ב
בין משני שמות בין מאשה אחת בין משתי נשים

חומר כי מה שמקדיש לומר אין כאן
אלא מנין עולות שכחו בה חיכו אלא לס נתערבו קני נדבה עם ס
עולות כלן בקני חובה שקבתן עולות וקבתן חטאות לכל חובה שה
שתתערבה בחובה קרי דיניהם כמו שהזכרנו וזהו שהם חין עושין ל
אלן בשני אלו יהא שמחצית בשר ומחצית פסול ונכרע בחיקו נר שע
שעשאן עולות בשר ומחצית שהוא חטאת פסול ולה עשאן כלן למט
יהיה כולן העניין לפיך לפי שמחצית שהוא חטאת בשר ומחצית ש
שהוא עולה פסול ולה עשה מחציתו למעלה ומחציתו למטה קרי
שמחצית שבעשה למעלה חגי בשר ומחצית פסול וכן שמחצית שבעשה
למטה מעלה למה הרבר דומה כגון שתתערבו קני רחל ולה עשה עם
קני לחה ועשה מחצה ומכחן לחה כבל ועשאן חביין למעלה ויחביין לת
למטה קרי שמחצה שבעשו למעלה חרבעה מהם כשרין ולה עולות ו
וחרבעה פסולין וכן שמחצה שבעשו למטה חרבעה מהן כשרים וכן
חטאות וקרי החל שהקריבו עליה שתי חטאות ושתי עולות כלבד וכן ל
לחה ויהיה עוה כדין זה כפי למלך לל עמחל לחה לחה יעשה מה
חטאת ולחה יעשה עולה וכה שחיכו למלך חלה שהקריב מהו לו מכל
לס היה לחת מהתיהם יותר מהיכן החטאת קרי יה בזה חלהין ולוח ש
עשה עשה הכל למעלה חו מכל למטה שהמחיבי בשר ומחציתו פסול
הכרח כי ילו היו חבי המחיבים שניס ותיהם כל לחת שתתיהם בשר
שהקריבה חני קרבנותיהם כפי שעשה מחחובה מחצה חובה ומחצה ע
עולה ומקום החטאות למטה ומקום השולה למעלה ולס היה עשה פסול
ולס עשה הני בלל שהתערב למעלה ומחחי למטה קרי חנו חומרים
שמועטו לו כשר על מנת שיהא נמלך ולין הרב מסור לו לעשות עולה
מה שירצה וחטאת מה שיהיה קרי בעלת שמיכן שמועטו חומרים לו ש
פזה שמחחיל שבעשית למעלה בו בבלעה עול פלי לפי שהוא שמועטו
ושמחחיל בעשית למטה בו בבלעה חטאת פלי לפי שהוא גם כן שמ
שמועטו ולחי לו מפרתי הדבר חלין ולה קרחות ודע כי מה שחמ לזו
לחת לזו עשר ולזו מלא היה לו כן פרידה לחת ועשר פרידות ומלא
חבל לל קן לחת ועשר קניס ומלא קניס וכן בקרה הזוג שמחמו שריל
לחת עולה ופרידה לחת חטאת לפי שהן לשון בקבה ועליה חומר שהם
ועשר קניס לחר כך חומר שהעיניהם הזה שהם בין שהיה שהם לחל
שהשה לחת לו שהם לחר שהיו ושתי בהמות ולחת שהיו ושתי עופות
לו שהני שמות ושתי בהמות לו שהני שמות ושתי עופות לחת

ביצר משם אחד לידה וליבה
וויבה משם אחד משני שמות לידה וויבה ביצר שתי
נשים על זו לידה ועל זו לידה על זו ויבה ועל זו ויבה
משם אחד משני שמות

על זו לידה ועל זו ויבה ר' יוסי אומר שתי נשים
שלקחו קניהן בערוב או שנתנו דמי קניהן לכהן לאיזה
שירצה בהן יקריב הטאת ולאיזה שירצה בהן יקריב
עולה בין משם אחד בין משני שמות

נתן דוגמות לכל
המסכתה חון מקדבנות שהשים לפי שהם יתר חייבות בקניס שפני
חייבות שהם כמה שחייבו חחטאים ומוסף על החטאים יולדת וגם
כן שהזיבות שני קרבה חלד בשתים יתר מהם שהוא שני נחם עים
כמו שהוא מפורש ועלה לשון והלכה כר' יוסי

537

פרק שני

קן סתומה שפרח ממנה גחל לאויר או שפרח לבין הסתות או שמת אחד מהן יקח זוג לשני פרח לבין הקרוכות פסול ופוסל אחר בנגרו שהגדול הפורח פסול ופוסל אחר בנגרו

סתומה הוא
שלא יפרש זה חטאת וזו שלם ולא בעי למימר לבין המיני הקנים הסתות
ואינו צריכא שהרי פרחו בין הקרובות לא בקנים סתומים מחנים עולות ואחים חטאות
שלא היה מעורב היה ביניהן כמו שהקדימנו ולפי שהוא סתום ולא נתפרש
שם הוא חטאת או עולה ואינו פוסל אלא אחד בנגרו ודוגמת זה ופירוש
בגון שהתעבר גחל זה עם אחת גוזלות שבולם חובה שם הקריבו מ
מכלם אחד וחמשים למעלה וחמשים למטן אינו יודעים שם היה הג
גחל שהתעבר הוא שעשה למעלה קרי כל חמשה בפרי לפי שבכר
בעבור חנים למעלה וחנים למטה כפי חקיוב ואם בעשה קבוע למטה
קרי מן כפרים לפי שהם מן החלה חלקו חמשים עולה בפרים שם
חברה ומן חטאת בפרים חברה ועל זה דרך תקיש שם עשה ל
אחד וחמשים למעלה וחמשים למעלה יהיו חמשים חטאת בפרים שם
חברה ומן עולם קרי בתבאר לך שהוא פוסל אחד בנגרו בלבד והוא
עבור שפוסל עשה עשוק למעלה אינו יודע בפיוק עשוק ולהיות חטאת
ואם בעשה למטה אינו יודע בפיוק עשוק ולהיות עולה אחד כך את
התחי לפרש העבין ומליהו בקן סתום שפרחה ממנו לבין סתומי ואחי

ב

ביצר שתי נשים לזו שתי קנים ולזו שתי קני וזו שתי קנים פרח מזו לזו פוסל אחר בהליבתו חזר פוסל אחר בחזירתו פרח וחזר לא הפסיד כלום שאפי הן מעורבו אין פחות משלשים

דע כי אם בפחות בכל התלבות שהלו חזר אינו כל אחד לוקח שוה
בעצמו לפי שכל זמן שיש לו בפסד כל עקר אבל כל בפחות
חזר ממחר שפרח מכח זו לחתת חזר עוף אחר ופרח לבתר ראשון
וקרי לפסד בפחות שהוא שלשים בעצמו אחר בחבורתו לו הוא עוף אחר ל
לפיכך בפיוק אבל ראשון דרך משל שהי קנים כמו שזכר ואנו לוקח שתי
קנים אחד כך פרח גוזל מלאת ראשון ולפחות חדי אבל לוקח חמשה עופות
אבל ראשון שלשה לפיכך החמשה שהם אבל לוקח שלשה שהם בלבד מ
מהם בפרים ושנים מעופות האחד שפרח מלאת ראשון ואחד בגדרו כמו
שהזכירנו לפי שהוא מקויב אבל החמשה שלשה לבד זה ושנים לבד זה
לא נדעין אלא שלשה ושלשה ומקום שיעשה שנים אחד שהם הוא בפר
שפרח לפי שים לא שנים שלשה בחתו הבד ובמקום שעושה שלשה
יהיו ושנים שהם בפרי שפרח וכל זה שבואר לבשתכין שהם שפקדמנו
שהם חזר ופרח אחד אין החמשה שלשה אחד שנים בפרים בלבד לפי
שהי שפסיד בחזירתו אבל ראשון לראשון אבל שנים שהם בפרים בלבד לפי
מן שהרבעה שיחזרו אבלה וכן שפסיד על שהם בחזירתו אחד מ
מהשלשה בפרי שבאחרו שבאחרו אבלה שנים שהם בפרים בלבד לפי
שאינו חוששים אחד שהם על ראשון שפרח ראשון ושוב אחד בנגרו אבלה
דין לשהו אבלה שהם בפרים בשעה שחמשה שעות אבלה לבל הוציא
וחזרו אבלה שהרבעה ואחד על ראשון שהיהן בדין והרי
בתבאר שבחזירתו שוב אחד לשהו ואחד לראשון אחד. אמר הרי זה ש
לינו אלא בחזירה לשהו בלבד שהו פוסל אחד לזו ואחד לזו וחזירתו
מועיל על מה שפסיל בשעת חזירתו ואינו אבל שהו שפרח
וחזר אלה פעמים שינו מועיל שהם שפסל על מה שפסיל בחזירתו
ראשון והוא עכין מה שאחד לא שפסיל בלום לפי שהוא ואחד הרי
שהרבעה שבית ראשון ואפי שפולי, וכן מה שבית לשהו
כמו שבארנו וכל מה שיודע בשם אחד בן מן התערובות שינו מועיל
שפסל על זה מן הטעם שזכר והוא שאמר לפי שם מעורבות לפי
שאם עירבנו שהרבעה אבל לשהו עם אבל ראשון מודע בשום פנים
שינו אבל לשהו ושינו אבל ראשון אבל שהי אבל שבאחרו שפול אבל ש
שפקדמנו בפרק ראשון שהוא מה שאחד אין שחות שינו העולה ואם שאחד
שבאחרו בפרק ראשון שהוא מה שאחד אין שחות שינו העולה ואם שאחד
לראשון כמו שבאחרו שהוא מה שאחד אין שחות שינו העולה ואם שאחד
שפסל לפי שהוא מועיל אבל ראשון עם אבל ראשון מודע בשום פנים
שינו אבל לשהו ושינו אבל ראשון אבל שהי אבל שבאחרו שפול אבל ש

ומיה שחוד מו מפרח מן חמפורשת רלמעלן על מכת מיתיה שפן ולמ
כלישם מן החטאת פרח מו מן השולה מבל כל זמן מידשבו הרי הדין כ
כמו שהקדימנו בפרק רחמען פשם פרח מן החטאת כשר מכין החטאת
שפקן שהתומה ושם פרח מן השולה כשר מכין השולות ולכני פלמ יד
ידשבו כלם ימותו כלי שפק

חטאת מיכן ועולה מיבן וסתומה

באמצע פרח מן האמצע ל צדדין אחר הלך ואחר חלך
לא הפסיד כלום אלא יאמר וה שהלך אצל חטאות חט
חטא וזה שהלך אצל עולי עולה חור לאמצע האמצע
ימותו אלו יקרבו חטאת ואלו יקרבו עולות חור או ש
שפרח מן האמצע לצדדין חרי כולן ימותו ו אין
מביאין תרין כנגר בני יונה ולא בני יונה כנגר תרין כיצר
האשה שהביאה חטאתה תור ועולתה בני יונה תבפול ו
ותביא עולתה תור עולתה תור והטאתה בני יונה תבפול
ותביא עולתה בן יונה בן עזאי אומר הולבין אחר הר
הראשון האשה שהביאה חטאתה ומתה יביאו היורשין
עולתה עולתה ומתה לא יביאו היורשין חטאתה

שם חזרו לחמצע הרי שתצערבת חטאת
כעולה ולפי ימותו וכן שם חזרו מן החמצע לצדדים כלם ימותו לפי
שחצר עלה קלבה חכל חטאת וחטאת חגל עלה ועבין מיה שחיר מו
שפרח מן החמצע לצדדין הוה שפרח לבר זה שפם החטאת מן השולות ו
חשם לקנה הלחר הרי כבר היה תצרובת החטאת כעולה לפיכך כלם
ימותו כמו שבתבאר בתחלת חמסבתה תגה קמיו הולך לחר החטאת ל
לפי שהכתוב הקדים חותה כמו שבארנו בשערי חזבחים ובן עזאי ס
הולך לחר הימין שספרי שם חמנו בתחלתה בין שהוא עולה חו חטאת ו
ולבסוף כתבה קמיו

פרק שלשי

במה דברים אמורים בכהן גם
נמלך אבל בכהן שאינו נמלך א

אחת לוו ואחת לוו שתים לוו ושתים לוו שלש לוו ושלש
לוו מחצה כשר ומחצה פסול עשה כולן למעלה מחצה
כשר ומחצה פסול כולן למטן מהצה כשר ומחצה פסול
חצים למעלה ומחצה פסול ואת שלמטן מחצה כשר ומחצה פסול

זה מחוניח מן הכלל הוח שם שב על הלכה
רבינית מן הפרק הרחמן חחיר חמיעבו כשר לפי שחמר שחין זה ס
חלה בכהן כחלך חם עשה חציין למעלן ולחציין למטה חבל בהן חחינו
כחלך חלה עושה לרצונו למעלה ולמטה כשר זחמרוכה ונוח מגיד מ
מחיזה שעם יהיה כן וחמר שבל זמן שחשם לחלק הבל הבלה המעורב
ולחן מעשרות חשה חחת בחני החנחלין יחר הרי כשעשה חציין למטה
וחציין למעלה הממחה כשר ומחצה פסול לפי שחינו חומרים חשבר נע
לעשרות שלו חחת בלן היו למעלן חו למטן שחציו לעולם שבל זה חשה
להיות בל זמן מיהיה מבין לבבר חבין לחלק בשני חבחין ומקריבין זה
חחני למעלה וחני למטה ונלה יהיו מקבת חעשרות שהקריבו למעלה
ומקבת מה שהקריבו למטה משלו חשה חחת חלה חשבר שהיו בלן מה
חשה חחת חו החחנית שבעשה בחחר מבני הבדרין ובל זמן שחי חש
חשבר זה חלה שהיה מבין יותר מה שבין מבבדו ובימו זה שיהו לרחל
שתי עשרות ולבשה חרבעה ובתעריבו בלן והקריבו מהם שלשה למעלה
ולשה למטה הרי בזהברה שלו בשלת החרבעה בבר בעשה משעות
שלה למעלה ולמטה ולפי שבעשה שהקריבה בשני הצדדין חמרו ששל עשרות
בשיה ומה שבעשה מהם למעלה חוה עולה ומה שבעשה מהם למ
למטה חוה חטאת שוחיל והבחין לה שש רשות ממבח בני מה שהעמידנו
הבריבו בלו בבהן שחיבו בחלך חלה עושה חטאת מה שיריבה ועולה מ
מה שיריבה

ב אחת לוו ושתים לוו ושלש לוו ועשר לוו
ומאה לוו עשה כולן למעלן מחצה כשר ומחצה פסול כ
כולן למטן מחצה כשר ומחצה פסו חציין למעל וחציין
למטן המרובה כשר וה הבלל בל מקו שאת יכול לחליק
את הקמם ולא יהוא משל אשה אחת בין מלמעלן בין ם
מלמטן מחצה כשר ומחצה פסול בל מקום שאי אה יכול
לחלוק את הקנ ער שהוא משל אשה אחת בין מלמעלן
בין מלמטן המרובה כשר

זם מבואר

ג חטאת מוו ועולה לוו כשר
עשה בלן למעלן מחצה כשר ומחצה פסול כולן למטן ם
מחצה כשר ומחצה פסול חציין למעלן וחציין למטן ש
שתיהן פסול שאני אומר חטאת קריבה למעלן ועולה
למטן

מין כאן עיונה בל שיקר לפי שחילנ היה שם עירוב היה הדין
מימותן בלם כמו שהקדימנו בתחלה שבל מולה לה שפק בחיוב חשתיקן
עשה למעלה ולחיוב למטה

ד חטאת ועולה וסתומה ומפורשת
עשה כולן למעלן מחצה כשר ומחצה פסו חציין למעלן
וחציין למטן אין כשר אלא סתומה והיא מתחלק בינהן

סדר זה בך הוח תן מפורשת חטאת ושלה ותן סתומה זוהיה גם בן קר
קרבן עולה חלה שהיה סתומה ולה פירש ונחמר זו עולה לו חטאת לחר
כולה לו שפסק ולה ידע מיזו ולה מיזו ולה פירש ונחמר מפורשת ונין כאן תצרובת
גם בן ודע זה חלה הרי לבניו שבעה קני עופות לחד עולה ושפני
חטאת והשליי חטאת ועולה והיה סתומה ושם עשה שבל לבר לחד ם
הרי קמחנית בשר ושמחנית פסול הברח ושם בעשה חני שבבל למעלה
ושחני למטה והוח בעשה בן חחת למעלה ובן חחת למטה והשלישי
חציו למעלה וחציו למטה ושפסק בעבירי בבי בשבר בעשה חציו
למעלה וחציו למטה והיה לה בתערבת חבל לפי שלה פרשנו חותה
ונין מבני יבולים לומר לחשם זו חו לחים זזה בהן סתומה זו סיתה ם
שלה שהיה בשרם לפי שהקדן מעבו חוה שפירש חחת מהם ושניה הוה
שחחרית שתומה לפי שבבל הדברים החלה שם בבהן שמינו בשלן ושוה
לה יליע לחיזה מבשיחם פירש הבן חבו מחלבין הענין בין שביחם ומ
נחעלין לבבל לחד מבעלי שתי הבנים חני מבין הבן בסת נחה ומשלים
בל חחת מהן שחר הבבות

ה חטאת שנתערבה בחובה
אין בשר אלא מנין חטאות שבחובה חובה שנם בחטא
מחצה בשר מחצה פסול וחטאת שנם בחובה המנין ש
שבחובה בשר ובן עולה שנתערבה בחובה אין בשר אלא
מנין עולות שבחובה חובה שנם בעולה מחצה בשר ו
ומחצה פסול עולה שנם בחובה המנין שבחובה בשר

שם נתערבו דרך משל

ח חטאת חטחית בשערים עופות שם מובח שחיתקם חוה חטאת ומ
ומחבירתם עולה והרי בבל טו מקריב מבם עשרים לבר לחד ומחמה ל
לבר לחדת ובבדרים שבעשרים שבעשה בבר לחד היו חמשה מבם מן ה
חחובה הרי בבר עשה חמשה מן החובה בבר לחד נבם בשריב שם ט
עשה הנעשרים למעלה הרי חני החובה וזוה חמש עולות בשריב ושם
עשה הנעשרים למטה הרי חני החובה בם בן וזוה חמש חטאות בשריב ל
לפיבך נתבחר בי מה שחמר מין בשר חלה למיון חטאות שבחובה חוה
בשתיהם חטאת יותר ונישם זה בעבמו בשלה ויהיה לך זכרון

ז האשה שאמרה הרי עלי
קן בשאלד וכר ילדה וכר מביאה שתי קנים אחת לנדב
ואחת להובתה נתנתם לבהן והבהן צריך לעשות שלש
פרידים מלעלן ואחת מלמטן לא עשה בן אלא עשה השל

שתים למעלן ושתים למטן ולא נמלך צריכה להביא ע
עוד פרידה אות יקריבנה למעלן ממין אח משני מינין
תביא שתים פרשה נדרה צריכה להביא עוד שלש
פרידים ממין אחר משני מינין תביא ארבע קבעה נדרה
צריכה להביא עוד חמש פרידים ממין אחר משני מינין
תביא שש נתנתם לכהן ואין ידוע מה נתנה הלך הכהן
ועשהו ואין ידוע מה עשה צריכה להביא עוד שלש אר
ארבעה פרידים לנדרה ושתים לחובתה וחטאת אחת ב
בן עזאי או שתי חטאות אמר ר יהושע וה הוא שאמרו
בשהוא חי קולו אחד וכשהוא מת קולו שבעה ח
כיצד קולו שבעה שתי קרניו שתי הצוצרות שתי שוקיו
שני חלילין עורו לתוף מעיו לנבלים בני מעיו לכינורו
ויש אומרים אף צמרן לתכלת ט ר שמעון בן
ע"ישיה אומר וקני עם הארץ כל זמן שמוקנין רעתן מ
מיטרפת עליהן שנ' מסיר שפה לנאמנים וטעם וקנים י
יק"ז אבל וקני תורה אינן כן כל זמן שמוקנין רעתן מת
מתישבת עליהן שנ' בישישים חכמה ואורך ימים תבונה

בכור הקדימנו לך בתקלת מסתת זו מחתוכה לחד שולה ולחת חטאת
ומכריכה מתיהן עולות ולפיכך מכיה שלשה עופות מכין קרבן
יולדת לחד עולה ולחד חטאת ומשתים עולות לפי שהוא נדר ולפיכך
מקריבין ממנו שלש למעלה ושש עולות ולחד למטה ושוה חטאת ושם
עשה שכחן שתים למעלה ושתים למטה ולא נמלך יכיה לחד מן ק
החרבעה עופות כלבר שכולן לפי שהשתים שבעצו למעלה נדרים ו
ושתים שבעצו למטה ומחתה ולחד חטאת והוא כאר ושלשה שכולן
לפי שהוא למטה ולפיכך מכיה עוד לחד ומקריבין אותן למעלה ו
והוא ה עולה הבאחרם עליה ונתנה נדרה וחובתה כל זה שם שכיה
החרבע עופות כלבר שכולן למטה ושתים למטן ממין לחד כל מי
מיכין כלם תוים לו כלם בני יונה לחבה שם חיו שני מיכים והבי
שתי תוים ושני בני יונה חרי צריכה לחביה שתים תור ובני יונה ומ
ומקריבין שתיהן למעלה וביאור זה לפי שהין לחו שידעים חיוה מין ם
הוא שהקריב לשתה תוים ונשתר עליה עולה בן יונה ולא
ולפיכך תביה תור או בן יונה ומקריבין שניהן למעלן וזה הולך לחד ם
השתי אחד בפוף פרק השני שלחר מין מכיהן תוים בכנר בני י
יונה ולא בני יונה בנבר תוים ולפיכך יהה סדר מה שלחר ממין ם
לחר כן ג לה כשהיו מין לחד לחבל מעני מיכים תביה שנים לל שתי פ
פרידות ולפי סדר זה הוה כל מה שלחר כאן ממין לחד ושני מיכים ם
לחר כך לחר פרשה נדרה לל שנידשה חותו ולחרה לחן הקוים כ
לנדרי וכשהביאה השתי קנים לבהן לחרה לחו לנדרי ולחו לחובתי י
ונעשל חותה הבהן והקדיש שתים למעלה ושתים למטה קרי מין כאר
מן החרבעה שלחן נחל לחד בלבר והוה השלשה שבחובה וזה הולך ם
לחר השתי שהקדישו בפרק קיחסון והוה שם שלחר בשלשה ם
שהתיבה בחובה מין כאל שלה מכין שלשת שבחובה ולפיכך יפלו
עליה מחובתה חטאת לחד ונדר כלו ונריכה להביה שלשה עופות
ומקריבין מהן לחד למעלן וחוה השלשה מן החובה ושתים למעלה ו
והוה שכיר שם מין החרבעה ממין לחד שכל שם מין תורי וכני יונה
וקרי היה דרך מעל פרשה נדרה ולה ידע הבהן חיזה שנים עשה ל
למטה וחיזה עשה למעלה קרי היה נריכה להביה חרבעה עופות
ויכיה זה שולה השתי תורי כעשה למטה ושלשה עליה שכיר כלו ושלשה
עליה מחובתה חטאתה מן בני יונה שם בני יונה נעשו למטה ו
ושלשה עליה מחובתה עולה מבני יונה לחובתה ויעשו לחת למטה ו
ולחר למעלה לפי שכשהקיב זה שנולד לה יבחה ידי כדר ולה ידי חובתה
כמו שכתבנו לחר כך לחמר קבעה נדרה ועכין קבעה נדרה שהר שם
זמין שהכיה חמנו נדרה והכיה אותה לבהן עם חובתה ועשה ם
שתים למעלה ושתים למעלה ולה ידע שם שכיר נעשה למעלה או ל
למטה עד היה כשתקה לה חיזה משתי שהכיה קבעה בן כדר ם שם
התורים או בני יונה חיזה ו זה שהפרש שים בין קבעה לפרשה
שפרשה חוה שתחמר בשעת הנדר הרי עלי קן ממין פלוני והוה שכיר
כאן כמו שקבעה נדרה והכיה אותו ולחר כך שכחה שחיזה מין ק

קבעה אותו ולחר שכל שהוה קבוע שהרידים שלה זו חטאת פ
שפרות לפי שהו חומרים כמו שהקדמנו שכיר נעשה למטה והחובה
למעלה ולה יפה מן שהרבעה כאר שהלה שכחובה לפי שקר שכר
שחמר מין כאר הלה למעלה על חובה ובאחר עליה מחובתה חטאת ו
ובאחר עליה שכיר כלו והיה לה ידעה כחיזה משני שהיים קבעה כ
נדרה נריכה להביה שתי תורי ובני יונה והקריבין כל החרבעה
למעלה והבה ידי כרים לחר כך הביה תור שכבני יונה ויעשה חטאת
והוה שכשהר מחובתה ושהביו תור לו בן יונה לפי שהין שכו עושים
מחיזה שהני שהיים היו החרבעה שכולה שכשה שהשה לה שהרים לו
בני היהה ונוה לה ידעה מחיזה מין חוה שכבל לה ידעה שהני שהים כחבה
לבהן מין ולה ידעה מחיזה מין חוה שכבל לה ידעה שהני שהים כחבה
לו שתי תורים ושני בני יונה ושהביה שים קבוע בחחד שהשים ולה
ידעה כחיזה שהני שהים ועשה שהים למעלה ושהים למטה שם שכי שקר ע
שהלבה שרי דין זו שהביה שם פרידין שהרבעה שהן שתי תורים ושני ב
בני יונה ועשו למעלן ושהה ידי נדרה ושהיה שתי תורים לו שני בני
יונה ושהיין חובתה לחד עולה ולחד חטאת ויחין לחו לומר
כאן שהיה לה עולה שכעולה ויחאר עליה חובתה חטאת בלבר
תביה חותה חחיזה חין שקריבה לפי שורחי שהלינו שהני חיין ה
החרבע עופות ולה כיצד עולה שהביחה חחיזה חין נעשה לפי תביה
חטאת שכגיה חלחתי שמין חמר כך שתן לבהן ויחן ירוע לה כת
שהיה לל שהיה נדרה כדר קבוע ושהיה לו קן על כדר קן על חובה ו
נחיה גם כן קבעה חובתה לחר כך ולה ידעה חיזה חין קבעה כו חו
חובתה ולה חיזה חין קבעה כו נדרה ולה שם נתנה לבהן שני חיים
חו חין לחר ולה ידע שבהן עם כל זה שם עשה הכל למעלה חו שכל
למטה חו מחבה נחתבה הרי חיבת זו לשבי חיבע עופות לנדרה ם
שתי תורים ושני בני יונה ויש ו למעלה ושהיה חיבע עופות לנדרה ם
לחר חטאת ולחר עולה חיזה שני חיים שהרבה לחר כך תביה חט
חטאת חן בני יונה עם תורים לפנים על כבש בן שהתן לעולה
עופות קדשן יעלה שהירה הוא ומחובתה בש בן קבועה והיה לה ידעה
מחיזה חין ולחר כן עמד שהיה חביה שתי חטאות תור ובן יונה ל
לפי שהנו חומרים חיפשר שקבעה נדרה וקבעה חובתה עם הכבש ם
בעור חו כשן יונה ונהרי היה שקריבה חת שכיהה יחד וכבר ידעת רש
בן עזחי הולבין לחר הרבע עולות לחר כך תביה חת תורים ושני בני יונה
לנדרה ויעשו הרבע עולות לחר כך תביה לחובתה שתי תורים חו
שני בני יונה שקריבין חת שכיהם חטאת ושהים עם כבש עולה ועוד קור ובן יונה ו
ושקריבין חת שכיהם חטאת עם כבש עולה ויחן הלבה כבן עזחי ושן
הרחיב לך לדעת שכל חלו החטאות שהדומים להם לח תחכל כמו שם
שהתחלר בסוף תמורה חטאת קשוף שכהה על הפסקן תפרק ולפי

כתורה חלו העבירי תפילה לח חירע בח הפסר ולח פסקן חן
הפסקות ושיתה עמידה לח היתה חיבת חלח
עוף לחר לחטאת והיה מנוה חחת לחבל
קומיל וכולל הפסק שכיהם שבש כמו
שכיהרבו בהלבה שחהרון לחר
ר' יהושע מפני שהיה
בעיון זה שחוק
דומה לחיה
שחורו
בכבש בשחוט חי קולו לחד וכשחוט מת קולו שבעה ושהי כשפסר כש
נתרבו בו המותות לחר ר' שמעון בן עקשיה בדומה
לזה גם כן כתוב תלמידי חכמים שהפעת
פשם מזקינין ונחלשים ניפסיל
נעשה תרבה חכמת ניתחז
שכל ויושיב שלמה
שנחר כיוצ
חכמ ואור
ימי תבונה

פליק סדר קדשים

סדר זרעים אחד עשר מסכתו׳ סדר נזיקי עשרה מסכתו׳

ברכות תשעה פרקים
פאה תשעה פרקים
דמאי שבעה פרקים
כלאים תשעה פרקים
שביעית עשרה פרקים
תרומת אחד עשר פרקים
מעשר ראשון חמשה פרקים
מעשר שני חמשה פרקים
חלה ארבעה פרקים
ערלה שלשה פרקים
בכורים שלשה פרקים

בבא קמא עשרה פרקים
בבא מציעא עשרה פרקים
בבא בתרא עשרה פרקים
סנהדרין אחד עשר פרקים
מכות שלשה פרקים
שבועות שמנה פרקים
עדיות שמנה פרקים
עבודה זרה חמשה פרקים
אבות חמשה פרקים
הוריות שלשה פרקים

סדר מועד יב׳ מסכתות

שבת עשרי׳ וארב׳ פרקים
ערובין עשרה פרקים
פסחים עשרה פרקים
בפורים שמנה פרקים
שקלים שמנה פרקים
סוכה חמשה פרקים
ביצה חמשה פרקים
תענית ארבע פרקים
ראש השנה ארב׳ פרקים
מגילה ארבע פרקים
חגיגה שלשה פרקים
מועד קטן שלשה פרקים

זבחים ארבע עשר פרקים
מנחות שלשה עשר פרק׳
חולין שנים עשר פרקים
בכורות תשעה פרקים
ערכים תשעה פרקים
תמורה שבעה פרקים
כריתות ששה פרקים
מעילה ששה פרקים
תמיד שבעה פרקים
מדות חמשה פרקים
קנים שלשד״ פרקים

סדר נשים שבעה מסכתו׳

יבמות ששה עשר פרקים
כתובו שלשה עשר פרקים
נדרים אחד עשר פרקים
נזיר תשעה פרקים
גיטין תשעה פרקים
סוטה תשעה פרקים
קדושין ארבעה פרקים

סדר מהרות יב׳ מסכתות

כלים שלשים פרקים
אהלו׳ שמנה עשר פרקים
נגעים ארבע עשר פרקי׳
פרה שנים עשר פרקים
טהרות עשרה פרקים
מקוואות עשרה פרקים
נדה עשרה פרקים
מבשירין עשרה פרקים
זבים חמשה פרקים
טבול יום ארבעה פרקים
ידים ארבעה פרקים
עוקצים שלשה פרקים

קחו פירוש לכל המשניות למשה רב בבל תלמו׳ ותורה
בנו מיימון אשר נודע לטורה בכל מרע זרוע לו ונבורה
גרול בהו ובינתו עצומה בספר זה הלא הראה והורת
ואיך וולת לספרו זה נבאר למשניות ואין להם נטרא
בקרשים ורעים נם טהרות והם גופות לתורת׳ וזהרה
ועל כל הספרי׳ המאירים אשר נמצ׳ לאיש משה ונזרה
מאירה כל קהילות ישרא׳ ברזי דת והבטחה ונאזרח
לספרו זה הלא מעל יתירה ועל כלם עטרה לעמוד״ם
בעיר נאפו הלא נעש ברע יהושע ואיש שובניין נקור׳
באייר נמטר חרש ושנה רנב לפרט וה אלף ליצירה
והן יזפיו ובמנו באיכור״ת לקורא בו תהא ערו׳ ברורה
אשר יזכו קנות אותו לעיון צרו׳ חיים תהא נפש ׳ברורה

נברך ם׳ לחמי יעצנו חקקנו ואמצנו להתחיל ולסבלים מלחמת ם
החכור קבדיל הלזים מזמכניות מסחתי סדרי עם פירושם
להרמבם זל׳ לחמי מנלם בעשם בשא וקתעוררות מים לי רוח מלהין
קדישין כיס לא כתורים לא בחכמים הנלם קחו מכרכם תלמיד ם
ספרדי יצ׳ כי חמין כח לשעשועים כרשום למען זכות כו לת סדרים ב
בהיות מלמשנו מניאות קחבור זה נלם בבלותינו לת שנוע לבטל
קלנים קתועלת לחר בו כוין קרב קמורש מחבר ספרינו שמחבר כ
מכוחר בקדמתו מחברו למען תניח תועיל מבעל פה מסלל רכ׳
קדון שיוכח ומוכנת לנפני כל עד היום הזה לחר הערי׳ רוח קחב׳
הכוכר כי בלמנעותי יעזנו מלבותיו מוכח בכל נשנות קבולנו ינגיל
תוקף ילחריר ועתו כמתעפו בהנעלם הרבה הזות הבדיו ומסנב
כמ״ל יוסף לחן פיקו ספרדי כעל בריתי יצ׳ ולחבי הבעיר זעירם לימן
חבריים יקונע מלמים לים מוכיבו בעל מלחמם הזות ונויתם ם
הקלמיתו יג׳ ב׳ לחדם מיר רכב לחלף הממני מים כתמוני יכונם
עליון נידוש קוד מלבם רון פירחנד׳ מיחיק לחריך יחיש ׳ חמן נחמן ׳
כנלך ולחב׳

לחמן לח נסיב בחמים לחבחו שמי מלחמם על עמותיהו סקיום ב
בסוף סדר זה מקדשים לחמר סיב רחני לסיב בסוף סדר טהרות נסיימו
הלחרון בסדר לחרבו לעשות מתנבלותיהו כי סיב לסכב מסדר קדשי׳
בעשה בחלחמיהו זות לחרון בזמן להעדר מחתנו מסעתקות סר
הרחמיות בזמנם כמי בכין הממני ועל כן עזיהו הסיום בזיו המקום
בהיות כי בסגיעתו קנם בנחלת חלחמת הממם סרדים בעש״ וקום ׳
יסלח עזיהו מקדש ׳ חמן

אמר חזקיה הגדול רמכס הספרדי זל ירושע שכבר קדם לבני בשלו שחיתם שדרי לחצר בחרבו לתתם פרשים רבים מן הטמאות ושטהרו ובקרבו במסכת ערוית וכל מה שבח מ מהם מלינים מקום אחיהם שיבלבל הזולת מקומו לעבוד מים ושרפם ועשהם כלן שם כזה שדרך ולזה לח לחשבן כזה אחד על כל מה שכבר שקבר כשדר קדום מעברן טומאה ונזדרם אחב לחטים הרבה כזה ס הסדר מונן בשבתו בלתי ברוך לשדר אחר ואחי לחדשים בשבן הקדמון יפיו מפתח למם שיכלבלסו זה שדר אחר מחומו שכל טומאה מקטמתו הכוסרות בתורם הבא שחלת ן ומשכותן אל מין מחיני הבעלי חיים בשבלה וזלת הברשת שהיה תטמא שכבר ושחדש בלתי שיהיה חדש שתחלת זה כמו שבח בתור ושלין בכל חיני הבעלי חיי מה שיטמא בעדנו חי לו יקטמו ונזון חי זולת שחר לברו לחיכם שחר חיני הבעלי חיים הבא חן בלן טהורים בשדש בחיי חייתם לח יטמאו זולתן ולח יתטמאו מן זולתן ושחדש לברו טמאו ונזון חי לו יטמ ונזון חי לו יטמאו שחר כך חר תחדש וזה שחלקי טומאת לבני מה שבח לשון התורה לח חלקים טומאת ערן טומאת נכלה ' וטומאת מת וטומאת שבבת זרע וטומאת חי חטאת ' וטומאת שחטאת ' וטומאת זב וטומאת " ושומאת בדה ושומאת יולדת ושומאת נדעת ושחלי טומאו טומאה יהיו בם חבוית רבות ושחן מה שחין בם כח חב לחד לבר וזה שבח כחוכן טמא ערן בם חב לחד לבר וזה שבח עבמן הזה חב טומאה וזה שבח לל חערן נופל על כל חין מקח מינים הנזכרי בתור וזן החלד ושבבר וזבב והחנק והנקח ושבח ושלטוף והחמט ושחתבמת ודם הערן ובשרי וחלבו שבח בטומאת ול מזן עורן ובשרן בב בשוח וזן חיחנק ושבח ושלטוף והחמט ועבמו הערן מגורין לח יטמאו ושחר שקבים זה והערים הנפרדים ושטרפוק ושחבעה ושחבח ודומיהן כלם טהורים לח יטמאו טמא בטומאת מיתם טבע ' ושבלת בהמ ' טומאה ושיח בין טומאה בין טהורים חין חלוק בין בערם וחלבם לטומאה ' ובהמ טהורם לוכה בן ' חבל חלבם כחשר מתה לח יטמא בשום פנים ' ואחי עתיד לבח שבת זה במקומו משקבי דם בבלם לח יטמ טומאת בבל לח מן הטהור ולח מן מקטמאו וזן שעבמו ממוטלין מהבערי ושקרבי ושטלבי והנפרדים כחשר הוכרלו מן הנוף לח יטמאו ' חולם הממות חשר בתוך העבמות שבח הוח יטמא בשבבלה כמו בערם ' וכן הוח משער כמו בשרן ' וזן הוח יטמא בשבבר כמו בשר המת ' ובבר שתבחר זה בתוספת חחלוק ' וזה שמרם מוח הרי הוח בבשר לבל דבר ' וטומאת מת בו ' חשר ' וזה שטומאת עבמו שב טומאה חשר רבוני בחמרי שבח הבא חן בלל חבל שבבר ' ובבל ושקיר דבק ועבמות ודם ושחר מה שבח משפורין בשבי מהחלות ' וזן חלוק בין מת גוי למת ישרחל וזלת בטומאת לחבל לבר שהבי ' חין חבלין מטמחים בחבל ושמיך זה לחמרו זחת השדרש חדם כי ימות בחיל ' ושומן ושתבח בחבל ושמיך בזן מדבשיתי חדם חתם חתם שדרין חדם וזן חומן ' השול שדרין חדם ' ושקבר בב שב טומאה ' וחדם שבטומאת בחת זוח בב ' שקרח שב ' וכן כלים שכובעין בו זן שב טומאה ' וכן כלים שכובעים בחת וחדם שכובעין בזן וכלים שבבעו בזה חחר כל מחר משבבם זוח שב טומאה לל שכלי שרחשוני ושחדם ושבלי שבשי ' וכן כלי שבבעו בכלי שבטומאו בחת שבח הבא חן בב שב טומאה ' וחבי עתיד לבחר רחיי כל שזחתן בשבי מחבלות ' וזה שבו בתבת שיהיה שדרש חבלת יפרחל ' חולם גוי שבבע בחת הוח חיבו טומאה חת ולח יטמ בחו יטמא טומאת חת ובברשם תופש ושבלי שבבעו בזן שבבעין ושבבעין ושבבעין וש

תחלה לא רחצן טוה וחומט וחומרו תחלה היות ליטו דין הרחצן ואין
הוא רחצן בחמת ואחר יקראהו רחצן הוא רחצן בהתיחסו לאחר
בחסד כגון יחידי שלו המעקין טומאת טומאת רחצנו ואעפי שהו לוכו
רחצן בחסדר מהחה וכן מעקין טומאין תטומאת שחוכלין ואעפי שהיו
המעקין בכבר שתטומאו בשבי ערד אחר זה נגעו בהכל היה זה אחהל
שבי לטומאה לפי שהמעקין תחלה ובתוספ׳ טבול יום אחר לאוכלים מ
טומאין את המעקין לעשותן תחלה ומעקין מטומאין את האוכלין
לעשותן שניים ובתוספ׳ פרק שהשבי טומאת מעקין לעשותן תחלה ו
ומעקין מטומאין את האוכלין לעשותן שניים וכן מעקין טומאין ת
תטומאת שכלין כגון אבל בתנחי מיקיו אלו המעקין יטומאו׳ מחמת
שערין לא מיקיה כשאוך בטומאתן אלין הטומאה כאו מיטומאהו אחה
לו אלחנן לו שבני כאו שקדש לא מיקיה נטומאת כידים טמאין לפי ש
שקדשין מטומאין את המעקין לב כאו שהתבאר בתוקומות מ
מחבים ונטבול יום יידים וזשו עבין אחרש בתלמוד לאיטמו מחמת
ערן כאשר אמרו אל תחלו המעקין טמאין לא תטומאו בידים טמאות
אשר הן שניות לעולם כאו שהתבאר׳ במקומו ובגמר חגיגה דירושל׳
אמר פנינה אחין מעקה מטומאת מן היד לטומאת את הכוס ואחמם ת
טומאו מעקי שבטומאו מה את יידים לאוכלי׳ אל תרומה לבד ויטומאו
אלו האוכלין אפי׳ כאו שהתבאר בפסוק מסכת זבים וכבר הוצבאר
בתוספ׳ שרש מעקין אשר תטומאו האוכלין טמאין וכן המעקין ש
אשר תטומאו הכלין ואלי׳ היו אלו המעקי׳ טומאו בחמורי׳ שבלי׳ שאלו
המעקין יהיו תחלה ותטומאת כלי׳ אחרי׳ לדעזה׳ מולם אוכלי׳ טמאין
שכה לא טומאו כלים בשום פנים וכבר קדם לנו זכרו ולעון נמרה פ
פשחים אין אוכל מטומאת כלים ואין כלי׳ מטומאת הרב מה שאין כן ב
יום אומר במעקי שהמעקי׳ מטומאי׳ כלי׳ חרש מאוי׳ רו מה שאין כן ב
האוכלים מולם אוכלים טמאים ומעקים טמאים שכה לא טומאת ש
החדש כאשר בגע בהן אלא אם נגע בידיו לבד אלא אם בידיו טמאים אם
היה ממעם האוכלין או המעקין שב׳ בידיו יחד טומאו יחד ואם היה
נוגע בידו אחד טומאת אחתי לפי מה שהתבאר בחגיגה ובמו שם
שהתבאר במקומו משרש ומסבת יריש אולם כאשר החדש בגע ב
אוכלין טמאין כאחי בריש או אתה אין המעקין טמאין רבינית
קבה הוא אז כשבאל נוגע בידיהם כמו שני לטומאה ובאשר בגע בתרומה
פעלה יידוע ממה שהדש לפי מזונו של זה ובוקו ושבבת זרעו ומימי
רגליו כלן אין אכות אטומאה ובכללם שם מעקים טמאי לפי שהם ת
תולדות זמים כמו שיתבאר בפסוק מכשירים וזה לאשר יקדימהו את
התלמוד מעקה הזה וירומה לו מכל טומאה תקדל מעקה טומאה מת
ואם היה מתנוגע תקדל מנוגע ואין אין טבול יום תקדימהו מעקה
טבול יום ואין בב׳ דש הבדש ודם טמאת ואין אכות ב׳ומאות ואין מעקי׳
לפי שהדש מכלל ג׳ מעקי׳ אולם הזה והזכה ואולתן מכל אכות הנ
הטומאות כאשר בבינו במעקי׳ הבה אלו המעקי׳ יהיו לאחון לטומאה ל
לא אב והיה תקדל אחון לטומאה לא אב והיה תקדל׳ תחלה כמו ש
שבה לעון הבריית בחמדש מחד מעקה שבטומאה כאב טומאה ואחר
מעקה שבטומאת כולל טומאה היי זו תחלה הבה בבר שהתבאר שיש
חלוק בין מעקה ובין מעקין שהוא נוגע בהן ואמו עבין מאחי המעב׳
בשני מטבול יום ובין המעקין בין קלי׳ בין חמורי׳ המעקין היעלין מאן
המעקין שהוא נוגע בהן אלו ואחר תחלה חרן מן המעקה שהוא אב
טומאה הביאור חרן מן הטומאת שהמעקה שלו אב הטומאה שבה שק
שקת מעקין היוצאים מאבני והוא רוקו ואחמי רגליו ושבבת זרעו ש
מקין כמעקין שהוא נוגע בהן לפי שהוא אב והוא שנוגע בו הוא תחל
ואחמי המעבה בין קלין בין חמורי׳ המעקין היעלין מאן המעקה שהוא אב
טומאת ואתה מעקין טמאין תאב טומאה קלה לפי טטומאת ש
בדיש מה שאין כן במה זין שבה אין רבונו לומר אלא אחד אב ה
הטומאה במעקין כאלו בדש לפי שהדש נב׳ אב הטומאה כאו שהתבאר
מעקה שבטומאת כולל טבול יום אחר לאוכלי׳ אב הטומאה כאו
שהתבאר בתוקומות ואחר יעקב יהיו טהורין עוד שתחדש לשם
עבין יש בב אב הטומאה אולת חיוים לבדש לא כאשר שב מי חטאת
ולא אחד מאב שהיום עושין אב הטומאה אולם אוכלי טמאי׳ שבה לא יהיו
לעולם שהם נגוע בהן אלא יעקב יהיו אחרין אחר שתחדש לשם
שבאחרו ואחכם לא אלא יעקב יהיו טהורין עוד שתחדש לשם
בכלים אשר אחד יעקב יהיו אחרין אחר שתחדש לשם
בכלים אשר אחד יעקב יהיו אחרין אחר שתחדש לשם

אבות

**הטומאה השרץ ושכבת זרע וטמא מת ומצורע בימי ס
פרו ומי חטאת שאין בהם כדי הזיה הרי אלו מטמאין
אדם וכלים במגע ובכלי חרש באויר ואתם מטמאין
במשא**

משנה א

מעשה אבות טומאת מדרס הוא בעזרה וטומאתם
שכבת זרע בכזית בכ' למי מנגיעה בין אדם בין כלים ' חולם
היא אבות ולדות ממנו שכבת זרע הבא מן הזיה הרי הוא טומאת כ
חלוק בין טומאתה אבות לטומאת שאר יוצא בה כגון רוקן ' וכבר
קדם לנו בתחילת זה שכבת זרע הבא מן הזיה הרי הוא כשאר כל
היוצא מן הגוף בהלכות והגלמית זה הדין שכבר הוא טומאת מגעי
טומאת ערב וקרן ראשון ומגעו יהיה כמי שכבר נגע בה שאר טומאת
הוא ומת הזיתו אלין בטהן ודין המגועל כחבר נדה מן הבריא
מיטהר כשן תרז ונחזה ומגעי תהיה כמי שנגעו בשאר טומאות ומיין
התורה לחוד יכבס לעיר ויטמא ז' ימים מן לחטלו ונחזה לחמרו ויטבל
ויתן לחקלו ז' ימים ובחלו ז' ימים יקדח מגועל כימי ספירו לחיות מ
מגעו חלו זב ימים ' וכן חזיים מן מי חטאת כמו שבארנו בהלכות
וכאוב יהיה במים ויטח כהן כדי חזיים כדי סיטבל ראשו בשולין ז
זב חון מזה ' ויהיה חלו כלן טומאתו מי מגעו בהן הוא לטמן התורה
אחר בחרן כל המגעו בהן טומאת ערב הערב ומחר בשבת זרע ונחשה
אחר יבשה ליום אחת מהשבת זרע ורחצו במים ' ונחשר בחשה יבוא ב
בטומאת מת ובכבש המגעות טומאת ערב הערב ' ונחשר במגעי חלבל ב
הלבלמת ימי ספירו ובכבש בגדיו ורחץ את בשרו ' זה רחיצה על היותו
מטומאת בגדים כמגע כימי ספירו ' חולם היותו טומאת חדם הבא ת
הלמדנו בגזרה שוה ' זה שהוא במגעו לחבל הלמדות ימי חלמוד ק
קדם שיתחיל בחספר הז ' ימים ובבא המטבר את בגדיו ונחשר בגדי
בתרת כ' חשר בבוא בגדים כימי חלמוד ' ונחשר בבוא בגדים בימי
ספירו מה בבוא בגדים בחשוב בימי חלמוד טומאת חדם בחגע ל
טומאת קודם זה שבוא ימי נרעתו היה טומאת חדם בחה שבא
הבמדן טומאת טמא יקרא לה בבוא בגדים בחשוב ימי ספירו טומאת חדם
חדם ל שהוא גם כן קודם הבבוא הבמי ימי ספירו טומאת חדם
ונחשר בימי חטאת והבוגע בימי הבלק טומאת ערב הערב ' ונחדים של
קיימת מין בהן כדי הזאה שחין בהן טומאת חדם כחה שבטהר בה
בהלבה חבר שחר זה ' ודע טומאת חבוע הוא שיתחבר שבשר הטומאה
בשבר חבר ישמא אותו בלא חמגעי ' וכל מה שיחמר בו שהוא טומאת
חדם בחבוע הוא שבחבר בגוף בשר החדם בשם שחדם טומאתו ' וחין שבשר
בין שבוע זה שבשר הטבר טומאת כיצד חו נרבלו חו בחיזה חלק חבוע גופו
וכן חילו נבוע בשבוע טומאתו ' חולם חם לקח בידו בשר חבוע מן הבשר וה
והבלך לבדין החדם והבלבו חותו שבה לא ישמא בבי שלא יקדח חבוע
חם לא שבוע בחברי שבגלים ודע זה ' ושחדו וכלי חרש בחיר בבי ב
שבלי חרש לבד לא ישמא בחבוע לבד ' חבל בחבוע טומאת בתוך
הבלי בין נבוע טומאתה חו לא נבוע ' שחבל זה שם לקח חדם טמא
ישבישהו על פי שקדח ולא נבוע בבשר הקדד חחר הוציחהו מחבה
הבה זחת שקדח טומאתו ושחבי שלא נבוע בה טומאתו ושם לקח הטמא
למעל מהן מרבב שהוא טמא תחת אבן מטמא למעלה
מן הטרבב טשבב ששוה מגעו למשאו למעלה מן הש
הטשבב הזב שהזב עושה משבב ואין משבב עושה מ
משבב

חמיינן בטעל הפרה שם שבב חים שחתה ושתי כדתה עליו וטמא ז'
ימים הבה טומאתו בחשוב בחבוע בבשר הטמא ושחבי שבב חבוע
חדם ובלי חדם חף הוא טומאת חדם ובלי חדם ובלי חדם
שחבוע מטבבו הבה הוא לא יהיה חף בחו שבוע ושחבי שבשר טומאת
ולד בחו בלים שבבוע בהן ולזה חמר טומאת לא שהוא טומאת בשבוע ב

טמאתו ואין הבלל בין שיעתיק זה הדבר הטומאת על רשות לו יחזיק
בידיו אי יהיה על מקום שבעבו שמשל ' וכן שם תלה לומר כיוצא זה
ובבבישו שהחרון בזה שחוזר הבה זה שקדח גם בן שמא לבי שבבר ה
שבבים שמתו ' וכן שהיטבל הוא מין שמא ונהוג שיהיה זה שהבר חבב
הבטומת ויעבים שמבלו גם בן לחבל בשבטים דמיון זה שיהיה בין מוכן
על רשת הבחתל ונטומאה על קבת הבין ' וכשחר בטח החדם שב קבת
הבבי יעבים שהבה לחבר בי טומאה ושהטומאה זו בבטויית בחן ' ובבבר
שתבחר בשבר בתרת שהבבלם טומאה בחסיט ' ונחמבה דין זה לה
להיותה טומאה בשמא ובשהיט מין שמא ' ודע שלה יטמא ב
בשמא זולת שהחדם לבדו ' ובשברת לבם לבבה בן טומאתן ' ומין טב
טומאתן לה חובלין ולה שבקין ולה בלים בשמא ' דמיון זה שהם לבה
שהם ק בלים דרך שבל ויש בהם בידו לחיות שרישון על הבבי ' עוד '
יש בהם בזית שהבבלה בבלי הטלין הבה זה שהדם חבר בידו הבלים
בבר בטומת בהיותו בושא בבלה ושהו רחצון לטומאה ' וכן הבלי הי
היותה עליון בטומת להיותו בושב בבבלה ' ונחבר בלים שהודים לה
טומאת בלל בשמא הבבלה ' בבר בחרבו טומאת שמא שבל הטלטול ו
ושובלם שביבו חבר שבבלה טומאה בשמא לטומאת בגדים לל שמי ם
שהשתיק לותה בטומת בבריו זה לטמן שתוירה ' לולם הבבלה הבה ח
חבר ית ושמא לת בבלתה יבבס בגדיו ובחה הקבלה שחבר יזב מ
מי בדים לה יטמא ושהוא שהבר מקל וחבר שהוא שבבר הטומאת ושיך י
יטמא הוא בשבוע ושהוא בלם לשהבדעבד שהוא לה יטמא כמ
בשמא עד בימים בו שיעור קזית ובתבי שימא בלה לבוך חולם כ
בחבר בשא להזות והזה בשי שבבר הבה הוא טהור ' ובתוספתא
טהור שהזה על הטומאת טקור שהזה וטקור טומאת ' וזה זה חבר ב
טהרתי ושהרתיני לבי שהם לה יזה עליו יהיה הזקה טמא ' ובלבר ם
בהיה נוטה בי בדי הזים ובבבר בדה הזקה ומיין עליו טהור ומובע בהן
טמא לל הבוגע בלה בוך ולא בחבר יתע ' בבם בבדיו במקום שבא
לין הבוהה בו שהוא יטמא הבבדים חבר הוא בוהם לבר ' חולם השוכה
שהוא יטמ' בי זה בבר לבבים אותו חא לה ' ובן חבר בלים ולבמן ם
בהיה טמאת בחבר בלים בבבדים זולת בלי חדם שהוא לה יטמאהו
זולת הבבר בחן שהדם ' וזה חבר חבבו שהוא טומאת בבדים ובלים
בהבחי חבר בחן שהדם ' וזה חבר חבבו שהוא טומאת בבדים ובלים
חן ראשון ' ולה שבי לבי שהוא יטמא הבבי בביעתו לבר חבב הבבי ם
בבישו חו יהיה על מקום שבעבו חמשל ' וב

טומאת אדם וכלים כמו שעשה זה וחבק כדם ויולדת לכל הפסח טומאת
אוכלין ומשקין לבד כמו כל הלב טמאים ׳ ולמען ספרה פתקו סבתקב
טומאה חמורה לטומאת אדם וכלים ותלוי בטומאה קלה לטומאת אוכלין
ומשקין ׳ וחבק יתבאר לך בסמוכות זכים מסכלים אשר יגעו על הזב
וזה לא יגעו בגופו לכל יהיה כיוצין קברל הנה כן כמו כלים שיגעו
בהן ׳ יהיה רחמן לטומאה וטומאת אוכלין ומשקין ׳ וכבר ממשת מסכב
לה לך בחיבורך שיגעו זה בטומאת במסכב ומי לפסר לכל שלו היו שף
כגריס זה למעלה מזה ׳ אז חלף כסוחת זו למעלה מזו ויסב טומאת
עליהן הנה כל שלו הכגריס יקיאו מסכב ׳ ולין ספרש כין הכלי הדבוק
לגופו אז הכלי הדבוק לחרן ׳ וזה שביניהן קבל טומאת מסכב ׳ ומשול
זה ויתבאר לך ממה שסתבבו מסכב כועל כדם ישמא אוכלין ומשקין
לבד כלי טומאת הדבר מפר יהיה על הזב וזה עבין לחרש טומאת מ
מסכב התחתון כעלין ׳ למען שיהיה תחתונו של כועל כדם כעליונו
על זה ׳ ודע שמין הכדל כין היה כדרכה לביאה שלה כדרכה
לעניין טומאה ׳ לחרש מסכב יסכב לרבות שתי שביבות וזה לרבו מעריב
בגחר ׳ וכן מתבאר זה שכועל שיהיה כין תעשה שכיס ויגע ׳ לחר ומועלה
וזה ׳ שה כוב זובו טמא הוא ׳ וזה רחיה על קיות עשה הדבר הכגד
טמא ׳ ולחרו וזה תהיה תהיה טומאתו כזובו ׳ וכזה שקבלה וזה לרבות
שפבת זרע ונחרי רבלין שי לחפר מן נחבוחי זיבה חלפ ויקו קנה קנה קנה
שפוך וכי יהיה כזה כשהוא גבי לחר כגדים והדוה כדרתה וכה שכחור
מדוה כמוה הל שדוה יטמא כחו טומאת נוסף ׳ וזה כלו תטמא כמגע
ובמשא וחטמא כבל שהו ׳ ושזו החומרה נוספת כו ׳ ולזה חר כו לחר
כועל נדה למעלה חמן ׳ וזה היה כועל כדם כחו כן טומאת כמגע וה
ובמשא כנדה כחו שבתרנו לחבל כלנו וזה כבל שקוה ׳ וכגחר כדה
זובו טמא הוא כי לינערך קיה לחתויי כחה שקוה לגופו ולגחר משא כן
שחייתו חוסנת בזוב ׳ לחן בזוב שברם כן גופו לגחר הל שהוה טומאת
כגדים כמשת מגעו ובמשת נשיחתו כחי שיתבאר בפוף מסכת זבים ׳
עוד חר למעלה חמן חדבב וחוסב הוה כל חי ז שיכאר לרבות כחו
שבבוק והחדיל ׳ והלוקף וזולתן שהשר יגיע בבדות הזב עליו ולחי היה
שבבל כן נשם הזב וגוף החדבב חבן חוסב שם הנה החדבב טומאת ׳
והיה חדבב הזב ופי לבן חשחת כחו ׳ וטומאת על פוס גוכה ׳ ובבר
בחדנו שזב וזבה ונדה ויולדת בלנו הבגדים שוה ושבבל עושים חדבב
וחוסב ונדון וחחיי רבליהן טמא ׳ וחשבב הוה כל חם שהוה נוכן
לשביב עליו כשהר עליו הזב חו לחר שבאכלו בגדים עחו טומאו גם כן זה
שחשבב יהיה לה לחי לחבן גם הנה שקדו כין הזב והחשבב ולמען
שהורה שיהיו חשבב וחדבב טמא לדם ובגדים ׳ חח כחשבב וחיו
לחר יגע כחשבבו יבבם בגדיו ולחר כחדבב וכל חדבב לחר ידבב ע
עליו הזב טומאת וכל הנוגע בבל לחר יהיה חחתיו טומאת ער הערב ולה
בדין על לחר יגע בחדבב בטומאת בגדים ׳ ולחר חם שבה חשבון
בנוגע בחשבב שהוה טומאת בגדים ונוגע בחדבב שהוה טומאת
ולה יטמא בגדים לחר זה ובטומאת לחותן יכבם בגדיו וין נוגע ובחדבב
ומשבב הוה טומאת בגדי ׳ בטומאת הנה יתבאר לך חם בחדבב
חלוק חגע טומאתו לפי שחגוע בו ליט טומאת בגדים בטומאת נגיעתו ׳
ובטומאת טומאת בגדים בטומאתן כחו שבבל ומי חשחת אים בו כדי זזיה
לפי חם שחתבאר ׳ חולם חחשבב הוה חגע ובטומאתו לפי טומאת ישמא כ
בגדים שבוגע בו ושבטומאתו ׳ ולחר שי כל חחשבב לחר יכבב עליו זזה
ישמא ובספרה זה עשה חשבב ולין חשבב עשה חשבב לחבל כלחר
הגיע חשבב זזה על כלי יהיה זה שכלי רחמן לטומאת ולין ספרש כין
הכלי לחר יגע בחשבבו חו לחר יגע עליו חשבב ויגע בו לפי שבבר
בלחרי לך פלין שם חם טומאת בחטמא זולת הלחם ׳

ד למעל מן הוב וזבה שהיא
מטמאה את בועלה למעלה מן הזובה מצורע שהוא
מטמא בביאה למעלה מן המצורע עצם כשעורה שהו
מטמא טומאת שבעה חמור בבולם חמת שהוא מטמא
באהל מה שאין כולם מטמאין

כבר ידעת מזה ובדה ליכן שום בטומאה ׳
ובלחר כועל כלחם זבה חוה ישמא ז יחיס בחו שקדש ממלמרו ולחי
ניחוה עליו וגו ׳ לחמכם זה בלחר בועל חשם חבה לה לחיה לב לטומאה
חמכם לחיה לחלון בחו שם לגופה ב לידן ובן חי שבועל זבה לה יהיה
לב ובן בלחר בשפרה ׳ לחבל יהיה הבועל בחו שגופו בלחר בלבד ׳ ובבה
יתבאר לך כלב חבגדים שהמגורע בלחר בכבם לבל בית טומאת כל חם ש
שבתובו וזה לה לה שבבר זה לחמרו לי׳ לחתן לחמרו בבית חשבב מועבו ובלחר
הקבלה חועבו טומאת וזה היה עניין לחמרו בבילה ׳ וזה הדין בחגולע

בימי בחרו לבר ה״ל בזמן שבדעת לה בימי שם רו וכן לחן חגוע ולבר
חגוגע בלחר בבבם לבל בית טומאת כל חם שבו בחו בימי שיתבאר ב״ה חגוגע
ומחמרו בחגוגע שהוה לטמא ׳ חבזבה תדיע שהוה טומאת בחם
ושהוה יעשה חשבב בזה וזבה ׳ ולמען שפרי בימי שבירו לין טומאת
חשבב ומשבב ולין טומאת בבילה ׳ וביחי בחרו טומאת חשבב ומשבב
וטומאת בבילה ׳ ושם לחמר בלחרי לחי ׳ שהבחוגע חוקלט שלחר כרבה
שבדעת ובבם חטמאר לת בגדי לחי ׳ חם בה זה לבחדנו שם לבחר
טמאת בגדים בחגוע בחרו טמאת בבילה ׳ וביחי בחרו טומאת חשבב

לעבין מן האמת

ו עשר קדושות הן ארץ ישראל מקושרת מכל הארצות ומה היא קדושתה שמביאין ממנה העומר והבכורי ושתי הלחם מה שאין מביאין בן מכל הארצו׳

כעבור מזבר מדבות טומאה והתחיל ביתר קל מקן וסיים ביותר עליון לקח גם כן כמדבר׳ המקומות טהורי מאהל סם גם כן מכיר׳ פסח טהרת הטומאות והתחיל במדבה ביותר קלה וביותר כולה חמ׳ סם כעמר ובקרתם את קניכם ושכחתם את עמר ואמר בבתיכם יבכל מלחם ומן ממשבותיכם תביאו לחם תנופה ואמר בבכורים לבקתת מרחצת כל פרי הא׳מים אשר תביא מארצך

ז עיירות מוקפות חומה מקודשות ממנה שמשלחין מתוכן את המצורעים ומ ומשבכין לתובה מת עד שירצו יצא אין מחזירין אותו

אמר סם במנורה בדד יסב מאין למחנה מושבו ולזה יצא מכל מ מריבה ולל עד מיבנו מבני המריבה בכלל מו ז טובי קעיר כמו סב מבחרנו כמבלה סלם רבו לקוברו במקום מסמריבים יכבו לקוברו וב וכאמר יצא המת מסמריבים אין להם לסחזירו למריבה מקמריבים ניצחו מחנה לת ואפילו יכבו כלן בזה לבני מסטומאת מריקץ מקמריבה ניצחו מחנה לת יכנסו לעיר׳

ח לפנים מן החומה מקודש מהם שאוכלים שם קדשים קלים ומעשר שני הר הבית מקודש ממנו שאין ובי וזבות נדות ויולדות נכנסין לשם החיל מקודש ממנו שאין גוים וטמא מת נכנסין לשם עזרת הנשים מקודשת ממנו שאין טבול יום נכנס לשם ואין חייבין ע עליה חטאת עזרת ישראל מקודשת ממנה שאין מחוסר כפורים נכנס לשם וחייבין עליה חטאת עזרת הכהנים מקודשת ממנה שאין ישראל נכנסין לשם אלא בשעת צרכיהם לסמיכה לשחיטה לתנופה׳

ירמוז אל חומת ירושלם אמר אמם בבכורי וסם קדשים קלים כמו ם שסתבאר בחומרי מחבתים לפני ה׳ אלהיך תאכלנו אתה בתוכו אתה ונתת בכסף בכל אשר תאוה נפשך בבקר ובצאן ובין ובשכר ובכל אשר תשאלך נפשך מחכלת סם ורע ביערל היו כמדבר על ב׳ מדרים מחנה ישראל וסם סד׳ מחנו מחנה לויה ונוגע מאחר סקשה סכיב למשכן יחנו ומחנה שכינה ונוגע חנר אהל מועד מזה מבתוכו ובמותם סמידבות לדורות ויתחנו ירושלם ועד הר הבית מחנה ישראל ומפתח הר הבית עד פתח העזרה הל שער ניקנור מחנה לויה ומפתח העזרה ולפני מחנה שכינה וכבר התבאר זה בתחלת סקרי ולמען הקוספתה בסם סהיו במדבר מחנות מחנה שכינה ומחנה לויה ומחנה ישראל כך היו בירושלם מפתח יר ירושלם ועד הר הבית מחנה ישראל ומפתח הר הבית עד שער ניקנור מחנה לויה מעשר ניקנור ולפני מחנה שכינה וזן הן קלעים סהיו ב במדבר וזנה בפתח אהל מועד סתם עולה בראשנה בשלמיו נראיו וזב ונטמא כל נדות: וכל זב וכל טומא לנפש סתם עולה בראשנה בשלמיו נראיו וזב ונטמא נפש יר ירושלם לסקום סחר לנו׳ מחנהו ומחנה בדד יסב: ובאמר מחנהו במחנה סמשרה מחנה לויה מחנה ישראל כך היו בירושלם מפתח יר ירושלם ועד הר הבית מחנה ישראל ומפתח הר הבית עד שער ניקנור מחנה לויה מעשר ניקנור ולפני מחנה שכינה וזן הן קלעים סהיו ב במדבר וזנה בפתח אהל מועד סתם עולה בראשנה בשלמיו נראיו וזב ונטמא נפש יר ירושלם ועד הר הבית מחנה ישראל מקודשת ממנה שאין מחוסר כפורים נכנס לשם וחייבין עליה חטאת עזרת הכהנים מקודשת ממנה שאין ישראל נכנסין לשם אלא בשעת צרכיהם לסמיכה לשחיטה לתנופה׳

לעבין מן האמת

אמר אמם ת׳ לאמר במקדש ראשיכם ל תבראנו ואמר כל מים אמר בו אמם לא יקרב ועור אמר בכאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימותו תק׳ סכר מקמוקדים מליכם להיכל לבד בלתי קדוש ידים ורגלים ור׳ יוסי סכר אמין בין אהולם ומזבח בזו כן אמת

ט בין האולם ולמובח מקודש ממנה שאין בעלי מומין ופרועי ראש נכנסין לשם וחה ההיכל מקודש ממנו שאין נכנס לשם שלא רחוץ ידים ורגלים קדש הקדשים מקודש מהם שאין נכנס לשם א אלא כהן גדול ביום הכפורים בשעת העבודה אמר ר׳ יוסי בחמשה דברים בין האולם ולמובח שוה להיכל שאין בעלי מומין ופרועי ראש ושותי יין ושלא רוחץ י ידים ורגלים נכנסין לשם ופורשין בין האולם ולמזבח בשעת הקטרה

אמר אמם ת׳ לאמר במקדש ראשיכם ל תבראנו ואמר כל מים אמר בו אמם לא יקרב ועור אמר בכאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימותו תק׳ סכר מקמוקדים מליכם להיכל לבד בלתי קדוש ידים ורגלים ור׳ יוסי סכר אמין בין אהולם ומזבח בזו כן אמת

פרק שני — כלי עץ וכלי עור וכלי עצם וכלי זכוכית פשוטיהם טהורים ומקבליהן טמאין נשברו טהרו חוץ ועשה מהם כלים מקבלין טומאה מיבן ולהבא כלי חרס זכלי נתר טומאתן שוה מיתטמאין ומטמאי באויר ומטמאין מאחוריהם ואינם מטמאין מגביהן ושבירתן היא טהרתן

דע שפסוקי התורה בטומאת מיני הכלים כמו מקדש בפתיחת זה ה
דכלל הפסוקים הזה הוא מהן הקשתן בטומאת מת וקשתן בט
בטומאת מרן ובטומאת זב ובטומאת טבעים בטומאת שכבת זרע ובמדע
קשתן מקשתן כפשוט רבים מהקשם מפלפש עמוד מרות ובכור ידעת
שכוונתינו בזה החכור הקשור בחוט מחופשי ועזיבת מה ילרך בו הוא
הקשם ורבוי סעיניים ואחי לקח ביותר זך וביותר נקי מכל שלו ה
המאהרי וכלום לקח הרחיים לו בפשוט על טומאת מרן מחיבי השמאה
בא זה הפשוט הם בטומאת מרן או בטומאת מת או זב או זולתן לפי
שהוא למוד בכור למוד קשת מקשת בחופני הקשם לחוד ית מכל כלי עץ
או בגד או עור או שק לחמש כלי עצם שהם למדבר לותן מעשוק וכל
מעשה עזים לחרו לרבות העשוי מן העזים לפיכך מן הקרנים ומן
הטלפים אף בהמה וחיה מנין תלמוד לומר מעשה כל מה שעשה מ
מחכו מהכלי ואפי מעצמיהן וטלפיהן ונקביהן ואפי לחוד מה מעשה
עזים לא מה שעשה עצמי העוף או הדגים מן הכלים אלא יקבלו ע
טומאה הא מן החי שהולך בבר וכלי זכוכית והם כלי הזגוג יקבלו
טומאה מדרבנן הקישו אותן לכלי חרס לפי שעשה מהעפר כמו כלי
חרס — הכל שמוהו חכמים יטמא בטבילה.

הא שטומאה לפיפה מבבו כמו כלי עץ וזולתו ואין בזה דין כלי חרס כ
כמו שהתבאר שהוא לא יטמא אלא מתוכו הכל מזכוכית להיותו כד
ברוח מה שבתוכו הלא הוא על שעתו ממו קרוב שטומאה מפשטו מ
מחון כיוצאתו מתוכו ונקוב לחוד מכלי חרס ונקוב עכון כבדן ופשוטיהן
הפשוטים אין לחוד לין לו בפיפות ולא קערידות ומקבלותיו מה לחוד
לו בפיפות ולא קערידית עד כחוד קושם בו מדבר הניבר יקבלהו
ולא תעשה על כללו ולקחו רחים על היות פשוטין טהורים מפשוק
מכל כלי עץ או בגד או עור או שק לחוד דומיית דומק מה שק הים לו
קבול לף כל הים לו קבול וכבר לחדבו שפק הוא בעשה מן הפיעור
ולקח מאין יעשו ממנו כלים לטהרת בתוכו הלשם כלי זכוכית הבא
הן דומים לכלי חרס כמו שלחדבו וכלי חרס גם כן לא יטמא עד ם
פיהיה בו בית קבול לכתוב וכל כלי חרס לחוד יפול מקן חלו תוכו על
פיהיה לו תוך ודע שפשוטי חלו הכלים כמו הפשה וחלוח וקשור ו
ומדומה לזה מקן כלשם יחלחו מן התורה כמשכב הזב ומושב ומעבי

לחל חלה קדם ירין ומבלין ליפנם לשם ואין הלבה כרי יוסי ואעפי שם
מפתוספתל כבר יחם מחמרו לחכמים ומחלוקת הקודם לר׳ מחיר לחמר
ואהרני שחמשה שמות בהן בין בחולם ולחמה לקיבל מכבית הקטר
הקטורת כל יעבורני כל העם מן הקיבול ומבין החולם ולחזבח חול
ביום נוח בעוב ב עתים יקטיר בהן נדול הקטרת בקדש ולא תחייב
הקריבה זולת מהבוכל לבבר ולדעת ר יוסי לחבר יחוה הקדושה בהיכל
ובין החולם ולחזבח ביחוחה הקדושה ר׳ היא לחבר תדיש עשר קדושות
כחו מזכר תחלה ולעון הקורבה הוחלם בן בחיסור הכבסת. בחיסור
למקדש והוא לחמרו יין ומבר לחל תעשה

ובן לחזהרנו בהן נדול מהיבבם לקדש קדשים זולת ביום הכתובים לחמר
׳ולחל יבח בכבל עת לחל הקדש וגו׳ בזחת יבח לחהן וגומ׳ והוא יכבם
בזה המקום ביום נוח בעוב ר׳ פעמים הרחשונה בקטרת ויקטיר עם
בקדש הקדשים כחו שבחרנו בחסכת יומח וכפעם הבני בדם הפר
והפעם הפלימי בדם הפעיר והפעם הרביעי יבבם להוניח לח הבף
ולח הפחתה מקדש הקדשים כחו שהתבחר עם ולח תוספתה בהן נדול
בבבם לעם בכל שנה ושנה לעבודת יום הכפורים חרבע פעמים ביום
ולח בבבם חמשה חייב מיתה וכבר התבחר בחידוח בעליה היתה
על הדיבל ובתוספת לחמר חין נכבסים לה חלה לבנים לירש. מה היה
נדיבה לל לבית קדש הקדשים על עליית לפי שבית קדש הקדשים וכו׳
כחו שהתבחר עם

פרק שני — כלי עץ וכלי עור וכלי עצם וכלי זכוכית פשוטיהם טהורים ומקבליהן טמאין נשברו טהרו חוץ ועשה מהם כלים מקבלין ט טומאה מיבן ולהבא כלי חרס זכלי נתר טומאתן שוה מיתטמאין ומטמאי באויר ומטמאין מאחוריהם ואינם מטמאין מגביהן ושבירתן היא טהרתן

דע שפסוקי התורה בטומאת מיני הכלים כמו מקדש בפתיחת זה ה
דכלל הפסוקים הזה הוא מהן הקשתן בטומאת מת וקשתן בט
בטומאת מרן ובטומאת זב ובטומאת טבעים בטומאת שכבת זרע ובמדע
קשתן מקשתן כפשוט רבים מהקשם מפלפש עמוד מרות ובכור ידעת
שכוונתינו בזה החכור הקשור בחוט מחופשי ועזיבת מה ילרך בו הוא
הקשם ורבוי סעיניים ואחי לקח ביותר זך וביותר נקי מכל שלו ה
המאהרי וכלום לקח הרחיים לו בפשוט על טומאת מרן מחיבי השמאה
בא זה הפשוט הם בטומאת מרן או בטומאת מת או זב או זולתן לפי
שהוא למוד בכור למוד קשת מקשת בחופני הקשם לחוד ית מכל כלי עץ
או בגד או עור או שק לחמש כלי עצם שהם למדבר לותן מעשוק וכל
מעשה עזים לחרו לרבות העשוי מן העזים לפיכך מן הקרנים ומן
הטלפים אף בהמה וחיה מנין תלמוד לומר מעשה כל מה שעשה מ
מחכו מהכלי ואפי מעצמיהן וטלפיהן ונקביהן ואחי לחוד מה מעשה
עזים לא מה שעשה עצמי העוף או הדגים מן הכלים אלא יקבלו ע
טומאה הא מן החי שהולך בבר וכלי זכוכית והם כלי הזגוג יקבלו
טומאה מדרבנן הקישו אותן לכלי חרס לפי שעשה מהעפר כמו כלי
חרס — הכל שמוהו חכמים יטמא בטבילה.

הא שטומאה לפיפה מבבו כמו כלי עץ וזולתו ואין בזה דין כלי חרס כ
כמו שהתבאר שהוא לא יטמא אלא מתוכו הכל מזכוכית להיותו כד
ברוח מה שבתוכו הלא הוא על שעתו ממו קרוב שטומאה מפשטו מ
מחון כיוצאתו מתוכו ונקוב לחוד מכלי חרס ונקוב עכון כבדן ופשוטיהן
הפשוטים אין לחוד לין לו בפיפות ולא קערידות ומקבלותיו מה לחוד
לו בפיפות ולא קערידית עד כחוד קושם בו מדבר הניבר יקבלהו
ולא תעשה על כללו ולקחו רחים על היות פשוטין טהורים מפשוק
מכל כלי עץ או בגד או עור או שק לחוד דומיית דומק מה שק הים לו
קבול לף כל הים לו קבול וכבר לחדבו שפק הוא בעשה מן הפיעור
ולקח מאין יעשו ממנו כלים לטהרת בתוכו הלשם כלי זכוכית הבא
הן דומים לכלי חרס כמו שלחדבו וכלי חרס גם כן לא יטמא עד ם
פיהיה בו בית קבול לכתוב וכל כלי חרס לחוד יפול מקן חלו תוכו על
פיהיה לו תוך ודע שפשוטי חלו הכלים כמו הפשה וחלוח וקשור ו
ומדומה לזה מקן כלשם יחלחו מן התורה כמשכב הזב ומושב ומעבי

מחין לו בית קבול לפי שחמת ליחו למשכב ומשב כמו שיתבחר בזחת
שמשכבת חולם בפחן וכמת ולחתו מחלוקת חשמחת חפה לח יטמל
חלח מקבלין חולם כלי עץ ועור ועצם חלחו פשוטין טהורין ומקבלין
ואפילו בחחר טומחות וה מדיבבן וכבחר בתרפ לחמר פשוטי כלי
עץ מדיבבן ולחמר בבחן בכלי עץ פשוטין מקולי ידבח בו חין שהרים
מחין שבבל כין כלי עץ לח כלי עצם ועור ומחמר זה שהרם תחיל עור
לחמר בשברו שהרו עבין זה כי כחשר בטמח כלי משלו לחיכין מחלבתם
ולח טמחתו כשב בטח שתקים מחיבם טהורים ולח תקח זחת מחיבם
ותקבנה ותעשם ממנם כלי לחר הנה זה מבלי טהור ולחמנם תטמח
בעתיד כחשר יבח ב׳ מחבות שטמחת לפי מה שהדים בחורו וה
עבין לחדים שהבלים טמחה מבלין ולחבה בכל מקום שחמרו זה היבו
יין הבושר בעל פחי כלי שתר כלי מעשרת על בריף ובלי שתי הוא כ
כלי הטפל והוא לחבן לבה לחר בדקות שחרחה יחתך בחי בחדירת
יחיתנו בו הטיער והבבלים וכן מבחו לחבמים בבבל המבקים לחמרו
שתר ובורית קימוניין ובלבי ועפיית הלו הבלים בחמה לחבלנו בקבני ה
הטערב ומלחתו קשה מ לד וזה פילם הטפל וישמר מיהנו בלים לם
לפתיית הדים לפי תמונה הבשמה מן הדחים חבל הוא לח יבבול ה
הלח בחי בבבל הדחים חבל לם יפבחו החק הטמח מהלח יבבקיה
הבלי ויפסד וחם לח הבחו החוק בם בן בבבל חלקין הבה חבל מה ש
חיבש הבלי בחים יחיך ובפשר ולחי הבלים לחבם יבשרבו לפתיית ח
הדים מבני הלית עריבה בה מלר וריחו טולה עשים לחתה לחולי ו
ולחלופי החקטומה ולח יעבל לבבל זה הבלי שלו חחריף מלר בחלחבה
ער חיבה הבלי חמורה החריפה בחו הטפל הוא להיותו מוציא מ
מבבול מה שלח יתיבהו הדים עחו ולי לחפר לעשות בם בן חלח ר
דקיק דק חלר יהיה עבה דבחו קרוב חעלה לפי שהם היה עבה הה
חיתהוה שהם חתוכו לדקות שהם ועל זחת החלחבה בעבחה
יעשו חבליהו כלי חלח חמירהו חדרם חזק החדחיחות וכן כלין והוא
בם בן יעשה לפחות הדים וקיימת חלי הבלים לח יתעבבו בהם חולי
בעבור חלח יסחו חרחקו לבל חרחה הבלי בח ומבטל חרחק ר
והיה עולה בחחבתיהו שהוא בלי לחרחה ולח יקבל טומאה ולחרבו ם
שהוא חחר חרטו טיו וכבר בקלה בהם ולחפי שהוא חעשו הבה הוא
בחו בלי חרם לחר בבית בקלה בהם ולחפי לרבות בלי בתר לחחבה בזה
הטין זחת החיבות הרב לבחר לך הטיין ולפרש הקחת לפי שבבל חי
שבחור החלת בחה שהיה חבבל יפרטו בלי בתר בלי החלוש ולחי
בפלה חחומר זה חי זה רבר יחשה שהוא רבר בה חוא בבל ולח חקובל
לחך תעשה בלי החלוש ולין שהם שהחומר זה לח רחה חלוש נדולה ו
ועושה חחבו בלי הבה לח יבלה לקבל בל רבר לטיין חחעבידים ולחם
יהיה זה הבה לח יקבל טומאה בחו שחיבחר ולחר רחי שהבידהו שבבל
הטיים בחל טפל לחל חבבר ולחל טין חל בריחיי ולחל חבטיים ולולין
חן הטיים בחחר בעשה חקן בלים בל זחן בחן בלים ולח בקלו בחחר
הבה הן בלי חרחה ולח יקבלו טומאה בחו שחיבחר בקלו שהעבי שלח יבבלו
בחם עד חיבוחל לבבוחם בחו החרם שהם הן לוחים לחרם והוא שהר
יקיח בלי בתר ותשוב ש בוחת הקלבה לחר בחחרו יבר לחן בחלו ולח יטמל
חלחים לחבם יטמל בלי חרם חבחר ולחל חבבר ולחל טין חל בריחיי ולחל
חבטיים לחבם יטמל בלי חרם לח חבחר ולחל חבבר ולחל טין חל בריחיי
חבר לחר בלי חרם לח יהיה חב טומחה לחבם יטמל בלי חרם לח יהיה
לעולם ובבל ולח טומחה לחבם יטמל חולבים ומקשים הבה לחרו
הבה חבלי חרם בקוה בטל טומחה בחחרו עבינו בי בחם שבינו חולבי
טהוריה בחיר בלי חרם בטומחה בחחרו ולח לח תבבר בבלי והבני ע
עתיר להבינך לך חבלים חזו בזחת החבבתה ובבחר בבחים לחרו מ
חבל חולבל יטמל חולבל חטומחה בלי חרם ולין בל הבלים חבמלים לן
חלויר בלי חרם בבון לחר חטומחה חחחרים שבלי חרם בן בם בן לן
חטמלים חולבלים והמבקים ' עוד לחר ולחים חטמלים חבבילין בל
טומחתן בשבת הבה הוא בם בובב ארן בבלי חרם חבבו הבה לה יטמל
הבה בבר הקבחר שבלי חרם טומחתן בשבתן יהיה חלחירו והבבו לו

ג אומר עגום יקרלנב חכלי לאחריי ומגעם נב מלח יעול הסף כין טמאתו
על ולא תו מטמאתו לעבמי . מכח מם כטמות מכלי לקכין מעכיכים
לכל טמאתו לולא תו . לאחר לאחריין להיות הטרם לאכלנו כלי חרם ליכו
מטמא מגבו . ומאחר ולא מטרשים כלם מקדימים כזה מכחוך מקן
גם כן יכשלו כעניך . עוד לאחר ומכיהן הוא טהרתן לפי שכלי חרם
כאחר כטומה לא יטהר במקוה ולא יועילנו זה והוא כטומאתו עד ש
מיטכר זה לאחר שיעשה כל אחר כתוכו יטומא ולאחר תעכרו . וכן כלי
זכוכית ומין מכרזל כין החרם לא מלאחרי נש נרי מכלי כלי . קדלה לעניין
מומאה .

ב החרסין שבכלי חרם וקרקרותיהן ודפנותיהן
חשבין שלא מסטבין שיערין מברי סיכת קטן ועד לוג
מלוג ועד מאה ברביעית מסאה ועד מאתים בחצי לוג
מסאתי ועד שלש ועד חמש מאין בלוג דברי ר ישמעאל
ר עקיבא אומר אם אינ נותן מדה אלא החרסין שבכלי ת
חרם וקרקרותיהן ודפנותיהן חשבין שלא מסטבין ש
שיערון מברי סיכת קטן ועד קדירות החרקות מהקדירות
החקות ועד חביות לחיות ברביעית מלחיות ועד לחמיד
בחצי לוג מלחמיות ועד חצבים גדולים בלוג רבן יוחנן
בן זכאי אומר חצבים גדולים שיעורן בשני לוגין הם
הפכים הגלילים והחזיינות שיעור קדקרותיהן כל ש
שהן ואין להם דפנות

חמר ת וכל כלי חרם וחמר כמיפרת מכיין לריכות מברי כלי חרם ת
הלמוד לומר וכל כלי חרם הכח יביא מזה הטרם מכלי החרם כאחר כ
כמברין ומאחר מטן ומאילך תקבל דכר הכח זאת מטהרית תטמא ל
לחיות בזה כלי קטן ומכח יודיענו הקלבח כמה יהיו מעשרה לאחר י
יאחר מומנו . וחמר מכלים הקטנים מכלי חרם כאחר היו מקבלים
כי כיכת חרם קטן עד ש תקבל לוג ומגדיל אתקבל לוג עד מתקבל
ס זה טמן כאחר נאכרו ומכח מחרסי מעולי קדקדיתין לו מן דכנותיו
מיעור כי כאחר יאב על עטח החרן כלתי מיסמוך על נדדיו מן יסכך
יקבל הביעית לאחר הוא היוכיע מלוג הכח זה החרם יקבל טומאה וזהו
עכין לחמרו קדקדיתין ודפנותיהן יוסבין מלא מסומכין הכח יהיו ס
הכלי כאחרו מן הגדול לאחר תחזיק מ' מחם עד מחתיים הכח יעכוך ס
מיה יה הכעאר מחרסים כאחר כאכרו מה מיקבל חני לוג ולא יטמא
זה הכעאר ולא היה מן הגדול מתחזיק מחתיים עד ס' מלין הכח י
יעכוך מיאחר מחנו ולא יטמא לוג מלא . ואכר כאחרו פעמים מפלח
ר' קכין וקב ר' לוגין ולוג ד' רביעית . ומשיעור הרביעית מס מכעשית
כחך ומכעשית כרחב . נוכח מכעשית ו' עכדיות מכעב . ומהכעב
לאחר כי יהיו החרם מהיר היו הגדול מהיר . וכן כאחרו החרם לאחר
זה מלחך יחזיק מהמים כו' רבים מכריים כקיוב . ולא נכעוך לעוב
זכרון של חמלות נם כן כאחר יוכפלו כזה הסדר . ונאמוב אל שלימות
כאחר הקלבח מה מטיעור הוא דעת ר' ישמעאל . מלא ר' עקיבא
לאחר מחני לא מטעה הכלי כמה מהיה מחזיק לא מלח ולא מחתים ו
לאחר . ולאחר קדקדית הקדרית הקטנות . חביות לידיות החביות
הגעשות כלוד מם מדן מאדן יצרלל מיוחסות חלים . וכן חמרו
לחמיות מיוחסות חלים וחביבי גדולים לחוטבת הגדולם וכן היותר
גדולם ממם מלאחר כמו מלו הכרים הכחים מעבילות כזאחריהו זה .
ונסכין קכון קד והוא קד הממין . לאחרי . בגלי מיוחסים לבגלל הטלין
ובגלל לחתחון היו בעצות בחקונות הכן וחבינות חביות קטנות .
מיוד מעשר קדקד וחיקן כל מהנה לבי מעולין מיחודים כאחר מהי מולי ק
קבת כלי הזכוכית וכאחר בעאר מה מיקבל מעור הכח הוא יטמא לפי
לאחרו כי כאחר יאב על עטח החרן כלתי מיסמוך על נדדיו מן יסכך
יקבל הביעית לאחר הוא היוכיע מלוג הכח זה החרם יקבל טומאה וזהו
עכין לחמרו קדקדיתין ודפנותיהן יוסבין מלא מסומכין הכח יהיו ס
הכלי כאחרו מן הגדול לאחר תחזיק מ' מחם עד מחתיים הכח יעכוך ס
מיה יה הכעאר מחרסים כאחר כאכרו מה מיקבל חני לוג ולא יטמא
זה הכעאר ולא היה מן הגדול מתחזיק מחתיים עד ס' מלין הכח י
יעכוך מיאחר מחנו ולא יטמא לוג מלא . ואכר כאחרו פעמים מפלח
ר' קכין וקב ר' לוגין ולוג ד' רביעית . ומשיעור הרביעית מס מכעשית
כחך ומכעשית כרחב . נוכח מכעשית ו' עכדיות מכעב . ומהכעב
לאחר כי יהיו החרם מהיר היו הגדול מהיר . וכן כאחרו החרם לאחר
זה מלחך יחזיק מהמים כו' רבים מכריים כקיוב . ולא נכעוך לעוב
זכרון של חמלות נם כן כאחר יוכפלו כזה הסדר . ונאמוב אל שלימות
כאחר הקלבח מה מטיעור הוא דעת ר' ישמעאל . מלא ר' עקיבא
לאחר מחני לא מטעה הכלי כמה מהיה מחזיק לא מלח ולא מחתים ו
לאחר . ולאחר קדקדית הקדרית הקטנות . חביות לידיות החביות
הגעשות כלוד מם מדן מאדן יצרלל מיוחסות חלים . וכן חמרו
לחמיות מיוחסות חלים וחביבי גדולים לחוטבת הגדולם וכן היותר
גדולם ממם מלאחר כמו מלו הכרים הכחים מעבילות כזאחריהו זה .
ונסכין קכון קד והוא קד הממין . לאחרי . בגלי מיוחסים לבגלל הטלין
ובגלל לחתחון היו בעצות בחקונות הכן וחבינות חביות קטנות .
מיוד מעשר קדקד וחיקן כל מהנה לבי מעולין מיחודים כאחר מהי מולי ק
קבת כלי הזכוכית וכאחר בעאר מה מיקבל מעור הכח הוא יטמא לפי
שכאחר מכן בעאר דומה לבוח פטוט וזה תמונתו .

ובלבה כר עקיבא .

ג המחורין שבכלי חרס ומבלה
אין לה לוכין ומחתה פרוסה ואכוב של ק

קלין ומילוסת אף על פי כפופין אף על פי מקבלין ו
ובבבב שעשאו סל דפת וספי שהתקינו לענבין וחוביות
של שיירין וחבית דפונה בשולי המזין החמה והבסא
והספסל והשלחן והספינה והמנורה של חרס הרי אילו
מהרין זה הכלל כל שאין לו תוך בכלי חרס אין לו א
אחורין

חמר ק בכלי חרס לאחר יטול מסס לא תוכו יטמא . וכן
בקבלה מת עוים לו תוך טומאה ואת מלין לו תוך טהור . לא מלא יקבל
טמאה מהטמאות נפרם לאחר מקבל מחיבו עפני לקבלה טהור ואינו
מהנה לאחר מיקבל הכח כל מה מיוכנה מכלי חרס הוא לא יקבל ט
טמאה הוא לא מה מלין לו בית קבול . לא מוס לו כיה קבול לאבל לא
כיעכה לקבלה ומאחר כאחר הטמות . מבלה מלין לא לוכה לוח פטוט
מלין לך מפה גבוהה על פטחה וזו מפסה תקרת לוכה כלמון המכה
ומחתה פרוכה מוגמר הוסר מקיבו . לכוה על קלין כלי יעמיה כו
קלית מפולין ומלחוכים חולתן מן הגריעים הגבים והוא מטוקה ס
מעולין כמו מבכרים כמו מבלרים כאחרות לכבה לחם בלו מקבל
ולזה לא יקבל טמאה לפי מלין ל תוך ומילונת מקבן מילון ומוא כלי
חרם מרוך מין לו מולים ורוכב היה על המבי עד מיה מבו בו הים מ
מחקוה למקוה וכן יעמו מוסבי הים כלן לאחר מיעבו כמולין מן יהים כו בים כ
בזוית קנורה לאחר לחפר מיפחר מיעבו כמולין מן יהים כו בים כ
קבול על זוית הכורם .

והרומים לה מכן לא יטמלו לפי מלא כיעבת
לקבלה לפי מבכוונה מלאו הקבי החלולות
מיבר עליהן הים לא מיתקבלו ויטמו כו .
וכבבה כמו בפבה והוא כלי חרס חר הפולו יעמו המעשים
בעירי קדש ולאחר כי בפבעה זה הקדים בעת עבייתו לפונו כ
הענבים כרי מיפחרו לאחר ענ לקנטן מן החלנות ורוכו מה מיבעה ז
זה הכח מן טהוריו לפי מלא כיבעה לקבלה . וחבית של מיחטין ה
מפיחטין יעמו חבית ניקבו עליה כבר רק לו עור ניפוטו עליה כל פ
בבי הים וזה בם כן לא כיבעה לקבלה . וחבית דפונה כפולי ה יהן
מהן הוא כלי גדול מחרם והוא לאחר תקרת במבי ש מחבר ובמיבר ב
יקרמו לאחר קדרים ולו קבה דומה לו לדומין בית יד והוא פולי מהן .
ופולים מן הקנות . וזאת החבית היא מקוקה בקבה הזאת לקומין
היה כו בעת הבבית הזהן ולזה לא מעמה לפי מלא כיעבת לקבלה .
נידוע מהטה מפיכה של חרס כבר התבאר בבמר מבת מבת מיותה ט
טהורים והוא מאחר המעשה מכין לפפיכה מפיל עפורה מבחמ דרך
לפיכה בלבים וכבמרת בחרו מחילו מפפיכה על חרס טהור היה מק
ים טהור לקי ים ומבמרת בחרו מחילו מפפיכה על חרס טהור היה מק
ים טהור לקי ים ומבמרת בחרו מחילו מפפיכה על חרס טהור היה מק
תוך לחם מפיכה טהורה ולחילו היה על חרס . ולחמרו כל מלין לו
תוך לין לו לאחוריים לא מחוריו לא מחמרו במעשה כאחר נבעו בחחרי הבלי ת
בלאחר לין לו תוך . וזה מעשים טמאים כאחר נבעו בחחרי הבלי ת
תעמאו לאחוריו הבלי לבד ולכי עניך לבאר זה בפר כה מזה מעשה
ייהיה עולם על מרעת כי אחר מלין נרך זה קטמה ת
תוך יהיה פעוטו כלי חרס יטמאו במעשים טמאים על מלו מפניש ל
לבד ולאחר מלין מעגין בן לאכל הוא טהור מכל הנדרין .

ד פנס שיש בו בית קבול שמן טמא
ושאין בו טהור מנופת היוצרין שהוא פותח בה טהורה
שהוא נומר בה טמאה משפך של בעלי בתים טהור ו
ושל רוכלין טמא מפני שהוא של מידה דברי ר יהודה
בן בתירא ר עקיבא אומר מפני שהוא בסהו על צדו ו
ומריח בו ללוקה

יעמו כלים מחרם כמו עמנית יכבה נר ה
אבר הוא מכוסה כרי מלא יכבה מרוח ולו נקבים בצדיהן תבה מקן
החוריה וזה מכלי תקרת בבם . ומעמת מיוצרין לבני מיוצרים מלמון
יעיבו הלולות ומן מחרם קיימו עליו לכלים והא ל מיוצרין מקן ק
סרבה יעמו עליו אל גמן ואל נאחרי והדומן לזה מכלים הגדולים מ

לאחר נכבין כיור ' ונאחר יפלוך עליהן חיטים תחלה אם ישאר מכלים ר
לאחר אין להן טמא ולזה הן טהורין לאחר יתקנו עליו מכלי וישתמיד
אחר שקבל תמונתו מן החיטים מכה לזה מכלי ולזה אות טמא ושבין ס
פוחת כה לאחר יפתח חיטים כיד עליו עד שיקבל התמונה ומשפך ם
הוא בלשון ערבי מלקיע ' ותמונתו משורטט והיה כמתח לאל העט
העבריים יעטרנו תלין במכירת מי סורד ומשמים בעלי קריח ' ת
מייח כו הקונה מזה מכסם ויעזבו בגד קמשך מיעט לקריח כו '
הנה בגד מכלי קבול ולזה הוא טמא ונקבם כר עקיבא

ה בסוי ב

**כרי יין וברי שמן ובסוי חביות מירות מהורין ואם ה
התקינו לתשמיש טמאים בסוי הלפס בזמן שהוא נקוב
ויש חדוד מהור אם אינו נקוב ואין לו חדוד טמא מפני
שהיא מטגנת להוכו את הירקר אליעזר בר צדוק אומ
מפני שהיין הופכת עליו את הורונקי**

מכירת כיריות

מיוחסות על מקום ' ובסוי קלפם יגע מגב ספסלי ירמיה לאחוב על ק
קנה והוא בית יד הכפני ' ונקוב הוא פיסים בזה הכפני נקב יגע ת
ממנו הקצה מקבלת לתוכו הילק להגיר מימיו ' וינוקב שם יגיר והוא
קילק קפלוק שאחר בעגר והרבה קוראין לקבתו ' ואחר מזה הכפני כ
כאחר לא יהיה מחודד פיוכל לעמוד על עגמו ולא יהיה נקוב יפחיז
כו הילק לזכוכו מהמים יהיה נח או מכוסל ולזה יהיה טמא

ו נצטרא

**שנמצאת בכבשן עד שלא נגמרה מלאכתה טהורה מ
משנגמרה מלאכתה טמאה מיטירוס ר אליעזר בר צ
צדוק מטמא ר יוסי משהר מפני שהוא מוציא פרוטות**

נסטרה הוא כלי חין לו בית יד ולא בית קבול ' ואחמם הוא תעשת ל
לכלים יפחמו עליהן הכלים הגדולים המלאים מים לקבל טפטופן '
וכן כאחרו במסכת שבת ' וכבשן הוא הכבשן שאר יבשלו ק
קחים כו ' ונוטרים הוא כלי חרס תעשה ואחמם ולא נואר צר לחיך ל
דק מאד ובתעשת הכלי נקבים נקבים וכאחר תמלא הכלי במים וה
והאם המטבע על רחם הקונאר חרק יחמיר המוציר מליכם בכלי ולא
יצאו המים שאר בו מלאו הנקבים וכאחר סוסר שהטבע מילחם בכלי
יצאו המים מקרקעית הכלי ויקרין לאבנו זה הכלי יחזה המים ואחמיר
מבני מהות כמוניא פרוטות הל כי המים כאחר יצאו מלאו הנקבים
לא יצאו כמהרה אבל יצאו מעט מעט באיחור גדול הנה שבר שה כלי
קבול כי לזה נעשה ואלבה כר יוסי

ז המטמין שבבלי חרס

**טבלה שיש לה לוביו ומחתה שלמה וטבלה שהיא מ
מלאה קערות שאם נטמאת אחת מהם בשרץ לא נט
נטמאו כלם אם יש לה לוביו עודף נטמאת אחת מהם נ
נטמאו כלן ובן בית תבלין של חרס וקלמרין המתואמת
וביה תבלין של עץ שנטמא אחד במשקה לא נטמא ח
חברו ר יוחנן בן נורי אומר חולקין את עוביו המשמש
לטמא טמא המשמש לטהור טהור אם יש לו לוביו א
עודף נטמא אחד מהם נטמא חברו**

הלא מקערית מעצם שטבלת ויהן כולן נטמא אחד וה
ונקרבם עצמן מלא במכני ' וכל כלי ממכת כאחר יגיע הסרן בתניירה
בטומאת לבדה ויפחיר הכלים הרקין הם טהורין ואם היה לזאת שם
שטבלה תוכן גבוה מכל הכלים הסר בתוכה שהם כאחר יגיע הסרן
בתחת מהלו הכלים הקטנים כבר יגיע בתניר זה תוכן הגדול כ
ובטומאת שטבלה בטבלה בשבת שטומאת בתניר ולא הקערית כ
כלן הן מעצם שטבלה ובטומאת שבטבלה בית תבלין אל חרס הוא כלי
מחרס פחלק בשת עשייתו לרבועים רבי יעשו לשום בהן מיכי הת
הקבלין כדי שלא יתערבו קטנן בקטנין קלחירין שחתאת הוא כלי
בתוכן בתחתונה תלוקם לתחת ' ואחר שהיין יהין שטבלה הסר בה הק

ח הלביד טמא ובית שקעו של נר טמ
טמא באויר המסרק של צוצור ר אלעזר מטהר וחכ
וחכמים מטמאים

לפני אור דולק הוא כלי מחרס ר
דומה שקבה ובר שאחו לתן קטנה לבקיע עיתו כשבת עשייתו יעשה בו ח
תחיבת בגד שאחרי בתלקטין הן כשבן תלילין וילך בו ויעשה בה ת
מחזק כלי קשרתי ' לשבר בו שהר ויהקבן בו בגד שה שיגר מהשתין
תפיות שהר ותקיף על רחם שהלטרק כרי שלא יעשר שהחשת בשתין
וזה שכלי נקרא בית עקיבא שלא נר יעשו כלי מחרס בתחנעיתם בשני ה
כהן שבשה עשוי בשת עשייתה בלי ' והוא שבלים שהר יהיו כהם ה
סמים חבלנו בן וזה הוין מן הקיתון הוא שהר יקרא בתיכור כמנו ה
פיתבהר כי מקומות נתן עשיהם ' יש הקיתון שהר למעלה השבשה ה
הקיתון למעלה מהשבשה שהר יקיפו הן השבשה הכה לא יטמא ה
פחזן זה תוך כלי חרס מפני קיות מקיפו עודף מכל נר וחכמים מט
מטמאים מזאת תוך שלזה נקבשה החכמים

פרק שלישי שיעור בלי חרס לטהר העשוי לאובלין שעורו בותים העשוי למשקין שעורן במשקין העשוי לכך ולכך מטילין אותו לחומרו בותים

שיעור מה שיהיה הנקב שהר יתנקה כלי חרס
ולא יטמא כאחר לא יפחה לו תוך הנה הוא יכאחר קפיעור שהר יהיה
נקב כל כלי שמטילין אותו לחומרי שברין עליו כחמור ולא יפחה מ
מלבל טומאה ואעפי שהוא נקוב בכובש שמקה עד שיתנקב נקב יפה
מימנו הוית ואז לא יקבל טומאה '

כ חבית שיעורו בגרוגרת דברי ר׳ שמעון ר׳ יהודה אומר באגוזים ר׳ מאיר אומר בזתים הלפס והקדירה שעורן בזתים הפך והטפי שעורן בשמן וה והצרצור שעורו בטים ר׳ שמעון אום׳ שלשתן בורעונן נר שיעורו בשמן ר׳ אליעזר אומר בפרוטה קטנה נר ש שנטל פיו טהור ושל ארמהשהוסק פיו בפתילה טהור

שפי וכך מכיקן כלי שמן מאכל טפי כלי נר הפתילה מאד לא יגר ממנו כל׳ טפח טפח ולזה יקרא טפי ואמר שלשתן כאחר נקבו נקב יגר ממנו ח הזרע הממונע בשיעור כמו הזרעונים והפתילים ודומיהן קבה קוף לז לא יקבל שומאה ופי הנר הוא התוספת קינחא יון הנר נאמר יחזיק הפתילה וכאמר היה הנר מטיט כלומר נאמר לא יטמא כמו ש פיהנאר כאשם פאמר זה שכלי מרמה לא יקבלו טומאה לאחר שכופלה פי הנר בפתילה ונשארים קבה הוקבם בן לא יקבל טומאה עפי שלא כ נתבטל הנר בכללו ואין הלכה כר׳ אליעזר והלכה כר׳ יהודה ׃

ג חבית

שנקבה ועשאה בופת ונשברה אם יש במקום חופת מ מחזיק רביעית סמאה מפני שלא בטל שם כלי מעליה הרס שנקבה ועשאו בופת אף על פי מחזיק רביעית ט טהור מפני שבטל שם כלי מעליו

כבר קדם לך בפרק

הב׳ שבשני כלי חרס תטמא פאמר היה שבשני ממנו יקבל רביעית ומ ואמר כי כאמר בנקבה בחבית ובשתה מקום הנקב בופת עור נשברה בחבית ושים מחרסים חרס שקבל רביעית יגאב שלא משמוך כמו ש שקדם לבה הוא טומאה ואעפי שזה חרס כי הנקב שפתוח בופת לפי שבחבית בכללה שם כלי היה עליה ונפילה לאחר הנקב וזה החרס הוא שבר כלי ושבר חבית הוא ואעפי שהיה בקוב חולם חרס חבית כאמר נקב לאחר שבירתו אעפי שפתום הוא שנקב הבה הוא לא יטמא לפי שנקב פתוח בופת שבטל שם כלי מעליו ׃

ד חבית שנתרועעה ונפלה

בגללים אף על פי שהוא נוטל את הגללים והחרסים ג נופלים מאה מפני שלא בטל שם כלי מעליה נשברה ורבק מאה חרסין או שהביא חרסין מאקו אחר ונפלו בגללים אף על פי שהוא נוטל הגללין והחרסין עומדי טהורה מפני שבטל שם כלי מעליה היה בה חרס מחזי רביעית כולה מטמא במגע ובנגוד מטמא באויר ׃

נתרועעה

נקרעה ונפקעו חבלי לא נפלו חרסיו ולא התפוררו מלמטן רוצ התרועעה וכיחזר נפלם כגללין סחליך עליה כגללי הבקר ונפלם מ מלא עבריית ותשפול על עמיי לל׳ סחזקת בו וסחלקת עליו כדי פיתקיי ויאמר על צד הדמיון וזה על הדקמפל ולא נצטרך לספול בכל זאת הוספת כי כאמר חמר מכלי טמא יהיה בו מהו׳ מקבל טומאה וכאמר יחמר טסור מאוכם יהיה בו פלא יקבל טומאה וכן כאמר בהרבו פלה לא נכשפול ביאמיה כדי פלא יחזיק הומחמ עור בחר מזה חבית הוקבונת חמר חמר ממנה טקרים בחמר היה כב חרס מחזיק רביעית הבה קן כלן תטומאו כמגע׳ פאם יגעבו פרן מיטמו הבה טומאה כלי חרס פזה לא יתבטל בקם וסתחדש חולם טומאה כחויי כמו פיטמא כלי חרס זה יתבאר זולת בחרס שחמת מיחזיק רביעי לבר מסוה כאמר מגוע פרן בתוך זה החרס וטומאה ונפילה לא יגיע הפרן בו כדין טומאת כלי חרס מזאת בלי כפבי עבמו כמו שהקדמנו בפרק הב

ה המטפל בכלי

חרס הבריא ר׳ מאיר ור׳ שמעון מטמאין וחכמים אומרי המטפל את הבריא טהור ואת הרעוע טמא ובן בהידוק הקרויה

כדיי׳ החזק ומפלם ואמר ר׳ מאיר ור׳ שמעון כי כאמר בטומאה זה הכלי כבפול הטומאה כחויי הבה כל מה שבגע ב בזה הטפלם מהאוכלים והמשקים יטמא לפי שזאת הטפלה מכלל ם הכלי ובאלו היה מעשהו וזקו עניו אמרו מטמאים וחכמים אומרים

לאמכם שזה הדין יתחייב לטופל הכלי לאפר כבר נפדק לאפר חזה בריך לזאת הטפלה וקידושיי שם כלי חרס לאפר יטמו כי הימים מן הבריות כמו שעשים לבלנו בכלי הבחשת והבורל וקידוק הזה כמו תיקון וכן הסתום והקטור ולאמר מזה הוחלוקת בעבמו בימי פיקטור זה הכלי כ בעור לן בכמיר וקדומים לן מדעת ר׳ מאיר שם נטמא קידוייי יטמא בעבורה זה הקטור גם כן ולפילו הזה שלם וחכמים אומרים לזה היה הקטור כעבור שנסדק לו יהיה הקטור חשוב כעצמו וקלכה כחכמים

יבלית שטופלין בה הפטסין הנוגע בה טמא מגוף חבית אינה חבור הנוגע בטפולו של תנור טמא

יבלית עשה לח

מאד ופיטסין קבון פיטם וזה כלי של לחין שהטומכת גדול מאד ׃ יעיון בו חמים בפיטנת ויקחו זה שפשה ויטחו בו שטופם מכחון ע עור שלח יטיפו ממנו חמים בחון ואמר שאם זה הטיחם היה צריכה ם חלין הבה הוא יחשב מבלל הכלי עור לאמר שפסו החבית בפניה כלי ם שפסבפי דבר בטיט וכעת שנטמא האחד לח בטומאת האחר כאמר נב נגעו בו מגעים טמאים כמו שקדימנו בפתיחת פסדר עור לאמר׳ ם שהכבין לאפר יכנה על חרס שקבל הזה מבלל שקטור וכאמר בטומאת האחר בהגיע טומאת פאויר הבה שאוכלים ומשקים הנוגע בא בשפלתו׳ טמאים

ז מיחם שטפלו בחמר ובחרסית הנוגע בחמר טמא ובחרסית טהור קומקומוס שנקב ועשאו בופת ר׳ יוסי מטהר שאינו יכול לקבל את החמין בזונן ובן היה אומר בכלי ופת בלי נחשת שופתן טהורין ואם ליין ממאין ׃

מיחם הוא כלי עצמי לאחים כו הימים ואמר טיט עבה כמו ואמר היה לקם לאמור ואדרשיה דק כאמר וכאמר טחו הימים בטיט העבה הבה יתאחד כו ויהיה מבללו וכאמר בטומאת האיחם יהיה הנוגע באמר טומאת אחם לחו אוזו כאדרשיה הבה לא יתדבק כ בכלי ולא יחשב בכללו וקומקום הוא שקומקם וילוע שפזפת יותך כ בימים האחים ולזה הוא אמרו שאינו יכול לקבל את החמין ואעפי׳ ם שהוא מקבל אחים אקרים ויפאדו בו ולא יצאו ממנו וכן אמר בכלי ה שפזפת כ׳ הנוגע שהן הוא מטמאין בעבור שלא יקבלו שום דבר אם ובלי בחבפת שזפתן טהוריים לענינו בזה שזה שבכלי כאמר בטומאת הבה אמר יגע בזה שזפת טהור שהן הוא בפבל הכלי אם לא שיהיה כוונתו ם אחים שיין בזה שבלי שהו הוא נדיך לזפת ויהיה נוגע בזפת ולזו ק קדעי בכאן לא אוכלים ומשקי לפי שבבר יהיה בלי הבחבפת שב הטומאת ויהיה הנוגע בופת טמא ואעפי׳ שהטי אחד באמר בחבפת

חבית שנקבה ועשאה בופת יתר מצרבה הנוגע בצרבה טמא יתר מצרבה טהור ופת שנטפה על החבית הנוגע בה טהור משפך של עץ ושל חרס שפקקן בופת ר׳ עזריה בן עזריא מטמא ר׳ עקיבא מטמא בשל עץ ומטהר בשל חרס ר׳ יוסי מטהר בשניהם ׃

יותר מצרבה הוא שהתנגב

מחזפת על מקום הנקב יותר ממקדיך עד שהם יסרו ממנו שרבה יפחר הנקב סתום ומחזיק כמי שאינו בכלי ואומרו בכאן הנוגע ביה מאכלים ומשקים פקפן בזפת הוא שיסתום קנות פיות שמשכך בזפת עד שלא יצא ממנו לבר ויהיה כלי קבול וקלכה כר׳ עקיבא

פרק רביעי החרס שאינו יכול לעמור טפני א אונו או שהיה בו חרור והחרור נ מבריען טהור נטלה האון משבר החרור טהור ר׳ יהודה מטמא חבית שנפחתה והיא מקבלת על רפנותיה או ש שנחלקה בשני שתי ערבות ר׳ יהודה טהור וחכמים מ מטמאים

שאינו יכול לעמוד אלא יושב על הקרקע בשבת מותר לכבר עליו מכר
אחר בכבדיתו ויטהר עליו נרי וכן כחצר יפיה לו חדר בקרקעיתו ו
יתכבדנו לכוף בשורה וכחצר יפה על הארץ מטה לגר ו מכבי חדורי
טהור ' מכריעו מטה אותו מכבית מטפחתה סופר ממכה חלק וכחצר
יפה על תופסת לו לחצר מקבל רבר מתוך רבר לחצר כל ממכה
וכחצר יפה על הרקע ויש אחר דשבות הכא כל חני ממכה כחצר עמד על
קרקעיתו לא יקבל רבר וכחצר יפה על קרקעית ברש לחצר סיט נב
גבוכית הכבית לחצר מקבל ולבלה כחכמים

ב חבית שנתרוענה

ואינה יכולה להטלטל בחצי קב גרוגרת טהורה נצטר
שנתרוענה ואינה מקבלת משקין אעפי שהיא מקבלת
אבלין טהורה שאין שורין לשרין

ביפטרת כמו מבחרנו סיט
תתובת לחצר עמד תחת כלי המים לקבל הטפטוף וכחצר סיט ויט
מטפטפת בכל עבייכה וזהו לחמר בתלמוד לבי מחין מוחרין הכא ב
בפטרת לביפטרת ולא זה הענין לחמר כבחן חין שורים לשרים וזהו ס
הבפטרת בעבמיק כחצר סיקה שלייק כלמינה סיט לחלית לשחרית לכלי ל
לפי שהיו חתיכה מכלי וכחצר כסדקה חוזק שחרית לשחרית וכבר
ידעת שחלית הדבר הוא שרוי

ג איזוהי נצטרא כל שנטלו אונה

והיו בה חרורין יוצאין כל המקבל עמה בויתים מטמא
במגע ובנגדו מטמא באויר וכל שאינו מקבל עמו בויתי
מטמא במגע ואין בנגדו מטמא באויר הייתה מוטה על
צידה כמין קתדרא כל המקבל עמה בויתים מטמא ב
במגע ובנגדו מטמא באויר ובל שאינו מקב עמה בויתי
מטמא במגע ובנגדו מטמא באויר שולי קורפיות ושולי
קופין הצדניין אעפי שאינם יכולין לישב שלא מס
מטומבין טמאין שלבך נעשו מתחלתן

שנטלו לחוכה כל חכית
שנתן רחוב ובחחר קרקעיתה הוא סיט בפטרת לבי סחיט תנ
תוחבת לכלי ואם סיט חוץ מבדי הבפטרת קנוות בולטות להן חלב על
זה הדמיון

ויש לחלו הקנוות מרחב יחזיקו חזקים כחצר
ישמיו זתים בזוחת הבפטרת בגוב שערן בבפטרת
מתנבו חו ישמע מחדוד חו בחצר סיט שערן כ
בחויר הבפטרת ויהיה בבה חויר חדוד כמו ס
שתתבאר מקנורה הבה החדוד לח ישמע עם החויר וקחידרא הוא כ
כמין בית יפבו הבלים בחלוכתן בדרכים ויקרא בב לחבלנו ע
עמחריה וכחצר יפה תחוחת הבפטרת על זה שתחוכה הבא יחמר ס
שהרין בשל החויר שם בין היות הבפטרת על גרש חו על קרקעיתה
וקרבית הוא בלי חד שהוכחת לי שחצר ליפה על קרקעיתו וקופים ס
הבדוניים הם חבובי החרש חרי התוחבת דומין לקדן ולזה יקרחו כ
קופין ונחתי בבכתב בשוך ובבר כמשה בקחת הבפחחות בופין ו
ובדוניים מיוחסים לח בדין ובחריתן ובחריתם לח קנוות הבחים חחריש
לחתי שלי לחצר לבן שיקבו על החרץ ויחזיק מה שיושיבו בו לחבל ים
יפסוך ויהיו הבא חן שקבלין לעולם משקה שם לח יהיו לו סומכין ושתבחי
בשעת שחיבן בלח יקבלו לעולם משקה שם לח יהיו לו סומכין ושתבחי
הבא יבחרך סיטיו שבריהן בן ולח יקבלו טומחה

ד בלי חרש שיש לו

שפיות הפמית עורפת הבל טהור החצונה עורפת
הבל טמא האמצעית עורפת ממנה ולפנים טמא ממנה
ולחוץ טהור היו שוות ר' יהודה אומר הולקין האמצעי
וחכמים אומרים הבל טהור בלי חרס מאמתי מקבלין
טומאה משיצרפו בבבשן והיא גמר מלאבתן

פרק חמישי תנור תחלתו ארבעה ושיריו

שלשה רבברי ר מאיר וחכמי
או במה דברים אומרים

בגדול אבל בקטן תחלתו כל שהוא ושיריו ורובו משתי
גמר מלאבתו איזהו גמר מלאבתו משיש קנו כרי לאפות
בו סופגנין ר יהודה או טשיסיק את החרש כרי לאפות
בישן סופגנין

תתבוריס ובקירות וכל מוקדי חקח הבבבין בחרן לח
על שטחק הבעזין לבבל לח לחומות בחן לח עליהן קן בבן מקבלים
טומאה ולעזן התרוק תנור וכירים יתן שומאים בם ורינן בטומאה ל
לין בלי חרס בחי שיתבאר ולחר ר' מחיר בי מלו שבבבה מתבנור ג
גובה ל' טפחים יקבל טומאה ובן התנור שבלם בחצר בפחר ובחצר מ
מחבו ל' טפחים הבה הוא יקבל טומאה וחבחים חומרים שתנור קטן
שעת שבבבה בו בל שהוא מקבל טומאה ושתבחר בתלמוד שחמרים כ
בל שהוא טפח הבה מלו שבבבה מחבו טפח יקבל טומאה ובן שתנור
הקטן בחצר בפחר ובשחר מחבו רובו ל' רוב בבחו יקבל טומאה וגם
בחצר מחבו חניץ לבר ולחוק שלחוקה מזה לינו מקבל טומאה עוד פ
סדרו על שני הסתומרים ולחרי שתבחר מלחכתו ל' טמא שלחר ר
מחיר שתעשה שבבבה מחבו ל' טפחים ובן חבחים שלחרי טפח בקטן
ג בגדול בתבלי שבחר מלחכתו ובלחר זה שבחר מלחכתו הוא ס
שיתחתו לותו על שיהיה בקרקעיתו מחוס שיעור מה שיתבו בו ק
הספבגים והוא הלחם הרך ובקרי בשם זה לפי שהוא בחו הספוב ס
שהוא מחקר שבשול לבלות הלישה וידוע שתקבוי שחרש לחר ל כ
בחשה בו עריין יבשרך לחחוס ויש ואו יביא של זה החוס לולם התנור
לחחר בבר בחשה בו הרבה שנחים הבא יתחחס בחם מעט ויביא ל
לחחות בו הבבין בדבר מועט ולחר ר' יהודה שמעת שהוסק התנור
בחרש בחם בשיעור שלם היה יבן יהיה לחחר לחוחות בו הבבין ס
הבא בבר שנחרב שלחתו ובקבל טומאה ובלבה בחבמים

רש שבשיית ואר ולזהו ויהיו שבין בלן בחות הבשבת
הוא לחתם הן חובניים בבוחים על שטח הבלי לל שטח הקיתין ויש
ויתחלבו שמוחין בהתחלה תחוכת הבלי בחו שתחבחם שבת הבלי ס
שחרובים לזהו ושעבול תחוכת לחבחם שבח ושולחן שתחבחים דולין
ושבשה הקובה בבובה זר ובבר ידעת שבלי חרס לחבם טמא מת
שחיירו לל יחובו לח שבבו ובחחר היה הבשה הבשה שבשיית לר היחר
בבוחה על ידת הבנורה

ובניע שבין בחובה הבא טמא בל שם שבחובה ל
לבר ובל שהוא חוץ שמבה בחלון שתי הבשות טהור ו
וזהו שבין לחמר הבל טהור ל בל שם שהוא חוץ ת
שמבה ולם היתה הבשה שבשיית בבוחה בל זהת הבורה

הבניע שבין בחובה הבא טמא בל שם שבחובה ל
הבר ובל שהוא חוץ שמבה בחלון שתי הבשות טהור ו
וזהו שבין לחמר הבל טהור ל בל שם שהוא חוץ ת
שמבה ולם היתה הבשה שבשיית בבוחה בל זהת הבורה

הבניע שבין בחובה הבא טמא בל שם שבחובה ל
הבר ובל שהוא חוץ שמבה בחלון שתי הבשות טהור ו
וזהו שבין לחמר הבל טהור ל בל שם שהוא חוץ ת
שמבה ולם היתה הבשה שבשיית בבוחה בל זהת הבורה

בירה תחלתה שלשה ושיריה שלשה משתנטר
מלאכתה איזה היא נמר מלאכת משיסיקנה ברי לבשל
עליה ביצה קלה שבביצים מרופה ונתונה כלפס הכופת
עשאו לאפייה שעורו כתנור עשאו לבשול שיעורו כ
בבירה האבן היוצא מן התנור טפח ומן הבירה שלש
אצבעות היבור היוצא מן הכופח עשאו לאפיה שיעורו
כתנור עשאו לבשול שעורו בבירה אמר ר׳ יהודה לא
אמרו טפח אלא בין התנור ולכותל היו שני תנורין
סמוכין וה לזה נותן לזה טפח ולזה טפח והשאר מדור

כירים הוא מוקד נכנה לכבל עליו התבשיל ואחו מקום שמניחין שם
קדירות כמו שבארנו במסכת שבת וכופח הוא מקום שמניחין קדירה ע
לבני ואחו מתמונת התנור וכבר בעשה לבשל התבשיל ותעמוד ע
הקדירה עליו ממעל ויש ימים שהם מתחת כמו שכירים ויכנס יסיקו
אותם ויאפו בתוכם הלחם כמו התנור ואמרו עליו יתנו בו נוקב ב
תבעות וביבה קלה שבכנים שממקדיה שבשוק בחורו לותה בתלמו
שיהיה בינה לתבשיל כמקר ובתבשיל שיהיה חוא לפחם כבני בת
כתחתם חמים ונוח לו עליו הנוקב שיהיה חלוק בכללו ואמר יה
תנור וכירים יתן טוחים סם וטומים יהיו לבם ואחו הקבלה לבם לכל
נרכיבם לרבות ידות הכלי מכאן אמרו האבן היוצאת מן התנור ט
עשה ומן הכירים ג׳ מבעית תנור וכונת זה שאמר שכל מה שיתוקן
לבם ויעזור לבם בשמים זה הכלי הנה יטמא בטומאתו ואין שם אבן
שהטפח היוצא מן התנור שם חבר חלם התנור ויקרוב לאמר ויהיה ה
התנור בדי לו ולזה יטמא בטומאתו וכאשר בטמא התנור בטמא הטפח
הדבק בו ואם מיוסף על זה שהם טוחין וכל מה שיסוד בתלמוד
אחו המפרשים בשעורים שאמר יטמאו בטומאת הכלי ממש שהרבה בו
לו התנור או שאר המוקדים הבה לחשב השקר מה שהכרתיך לך ואחו ש
אומרים לבם לכל נרכיבם ואין הלכה כר׳ יהודה

עטרת בירה

טהורה טירת התנור בזמן שהיא גבוה ארבעה טפחים
מטמא במגע ובאויר פחותה מכאן טהורה אם הברה
לו אפילו על שלש אבנים טמאה בית הפך ובית התבלין
ובית הגר שבבירה טמאין במגע ואינן מטמאין באויר
דברי ר׳ מאיר ר׳ שמעאל מטהר

עטור הכירים ישהם בניין
עגול על רחם הכירים להכיח בו הקדירים ולא יצא מחום קחם בכל וזה
הבנין יקרא עטורת הכירים לפי שהוא עליו כמו עטרה על הראש וכ
ובאמר בטומאת הכירה לא יטמא זה הבנין הנוסף עליו ממעל וישאר
לפני התנור מקום מוקף כהחלים סיומם בו הלחם בעת יציאתו מן
התנור יקרא זה המקום טירת התנור והוא כדמיון חבר גזר מל
מלגזן בחגריסם ובטרוריתם ואמר טומאת במגע ובאויר ל׳ כי באמר
בטומאת התנור אם בחבצת האדן לו מתנטו או בהגבעתו בחוריו בלבני ש
שיטמאו הבה זאת הטירה בטומאת לפי שהיו מוברכי התנור ואלו מ
מחלקין ואם היתה מחוברת בגובה מיל׳ טפחים לא בטומאת לפי שהיא ב
בלבני רחוק להבין הלחם בו ובאמר חברם לתנור הבה בבר בדחק
בעזייתה שהיא כעשה לנוחך ונשתיר רבה לדבקה בתנור ולזה בטומאת
בטומאתו כלי זה בעזר שיהיו חבור חלום כמו שאם פרד ב׳ חבנים
בבר התנור והכיבו על אלו החבנים ובבר יעשה בבירי הכירים ש
מקום יבואו בו לפי הסמוך יקרא בית הפך ומקום יבואו בו התבלין יקר׳
בית התבלין ומקום יבואו בו הבר יקרא בית הבר, ובאמר בטומאת הכירה
בחגיגת סרן שיגיע לה בחגיג ל׳ בבר בטומאתו שלו הסקומות כלן להתחבר
בכירה חולם הם בטומאה הכירה בחוריו לבר בחגיגת הסרן בחוריה
הבה בטומאת הכירה ולא בטומאתו שלו הסקומות ובבר התבחר בתלמוד
סר׳ מאיר הם אלו הסבדלין לחיות הסכירים בטומאת אלו הסקומות
הם מדרבנן ואם הסבדלין מחוברים ואין מוריסין עליהן את התרומה
לפי שהם היו מעשה הכירה אין לה בטומאת כי בחגיג בין בחוריו ובלבני
כר׳ נחוריה

ר׳ תנור שהוסק מאחריו או שהוסק שלא לדעתו
או שהוסק מבית האומן טמא מעשה שנפלה דליקה ב
בתנורי כפר סגנה ובא מעשה ליבנה וטימאן רבן

גמליאל

ככר הקדם המלחמר שהתנור לא יטמא עד שיוסק ואחו במר
מלאכתו ואמרו כי בחשר הוסק ואחו ואין כוונת הבבה אלו שהסיקו ה
החורין לחשר עשאוה ואחרי שלא הסיק לאחו להוסיף בו הבה היה יטמא
בומל והוסק מכל מקום והכונה שהשעה מוכיח שלא הוסק שלא לדעת
טומאה וזה מלחמר לאחרי

טופח התנור שלבעלי בתים

מחור ושל נחושתן טמא מפני שהוא סותך עליו את
השפוד ר׳ יוחנן הסנדלר אומר מפני שהוא אופה בו כ
בשהוא נדחק כיוצא בו מוסף היוחה של שולקי ויוזים
טמא ושל צבעים טהור

יפסיפו תוספת בבובה התבור של ם
שהיו תלמעלה ויקרא חוסף התנור ואחו דמיון עגולה על פי התנור
תלמעלה והכחתום בותך עליו את השפוד אם הוא מנוך התנור ו
ויניח קדירה נבנית בחרש יפנה ויבנה ויכון מכחוצת וסכיבו בב׳ בנין נוסף
על גבי הקדירה יתפשטו בו הסיים בעת ויתיחתם וכן יעשו הבבנים ש
ואחר יעשו הבורית לו אחר יבנה לו אחר ישלקו מזתי ויהיו סיים להן
ושורם זה בלל הם מזכרתי לך לבם לבל הבבריכם ויבא מדברי רבי
יוחנן הסנדלר שמה שהיו בו תועיל זולת שיהיה הפשוט עליו לא הטמא
בהטמאת התנור ואין הלבה בר׳ יוחנן

תנור שנתן בו עפר ערב

חציו מעפר ולמטן טמא במגע מעפר ולמעלן מבזמא
באויר נתנו על פי הבור או על פי החרוט ונתן שם אבן
ר׳ יהודה אומר אם מסיק מלמטן והוא נסוק מלמעלן ט
טמא וחבמים אומרים הואיל והוסק מבל מקום טמא

מעשה למטה מטומה במגע ל׳ כי באמר בבי מדרן בתנור מתנבו ל
למעלן. מן האחר לו יטמא ממנו אלא מטה אחרן ואחרי ונתן שם אבן
חשוב באחרן ודעת הוא שהוא אחרן על מטה אחרן ואחרי ונתן שם אבן
ל על פי הבור אמר בו אחבן הוא אחרן ואחרי ואמר ר׳ יהודה כי ב
באמר ילבן שם בבור לו בדעת תחת האבן ויסיק התנור ממעל לאבן
הבה לו יטמא להיות זה התנור דבוק באחרן לפי שזה מתבלי התנור
והוא יקבל טומאה אלא לחומרו תנור וכירים יתן את שים לו בתניגו ש
טמא את שהיו לו בתניגו הסדן ואחבמים יטמאו זה לעניין אחר ויאמרו ש
שאחרי שומאים שם יבבול הבל ואין שהוסק טמא ואחרי שלא יסיק ל
דבוק באחרן ובבר התבאר בבמר בבת שזה אחלבת אמנם הוא ב
בהסק באחרן אמר הוסק ואין יטמא שהוא במר מלאבתו ואחו אמר
יאמר ר׳ יהודה סיסיק כיבו ובין באחרן אבור בעת זה הסק ואלם
באמר הוסק הסק באחרן ובבמר מלאבתו ואיה אחר זה בלתי אהובר
לאחרן הבה אין בו אחלבת שאחו יטמא ואחו אומרים בהסק אבי ה שיהא
תלוי בבוהר גדול בבר בבירה מלאבתו ואחרי שאחו אינו אהובר לאחרן בלתי
ואחו אומרים והוסק מבל מקום ואין הלבה בר׳ יהודה

תנור שניטמא ביצר מטהרין אותו

חולקו לשלשה ונזרר את הטפלה עד שיהא בארץ אלא
ר׳ מאיר אומר אינו צריך לגרר את הטפלה ולא עוד ש
שיהא בארץ אלא ממעטו מבפנים ארבעה טפחים ר
שמעון אומר וצריך להסיעו חלקו לשנים אחר
גדול ואחד קטן הגדול טמא והקטן טהור חלקו לשלשה
אחר גדול בשנים הגדול טמא ושנים הקטנים טהורין

לאמר יש תנורי וכירים יתן טומאים סם ואמר בספרח סם וגלם
טומאה ואם חיבבו טהו לאמר בתוחר אחבבו ויקרע על אדבו עד שיהיה
ב׳ אחוכי עד שיגיע טהור קטוף לאמר עד שהתנור עד שיאמר הב אחבר
משבש התנור ומבבין על שטח הארץ כמו שהם סם ולא יסיק סם
בנין דבוקה בארץ ואמר ר׳ מאיר שלא יבבר לבר מזה לבל יהיה
מחבו ממה שיסוך לארץ אחות אד׳ טפחים ואחו אומרי מבפנים ואחבבהו מזה הבבר
ויהיה הסבר מתוך התנור ואחו אומרי מבפנים ויחבבהו מזה הבבר
וירדוף לפי מה שקדם שר׳ יוד׳ אבל ר׳ מאיר ואמר ר׳ שמעון
שמיאמרו את יתיר לי לחשר בלתי הסריתו מהארץ ואחלו לאחר שהתוך
ובירה קטיט ואין הלבה בר׳ מאיר ולא בר׳ שמעון

כ"כ

חיתכו חוליות לרחבו פחות מארבעה טפחים טהורים מרחו בטיט מקבל טומאה משיסיקנו כדי לאפות בו סופגנין הרחיק ממנו את הטפלה ונתן חול או צרור בי נתים בוה אטרו הגדה והטהורה אופות והוא טהור

ליחכו ממיקו חולייס יסיס נוכס כל חולייס פחוסיס מד' טפחי' הכס ככר נטמא' חולייס כולס ונשנע' מהריחיב קנתס על קנתס על מסטלים תמוכת מתנור כמו מסיס . אחר טח מותו בטיט והוא חמיר מריחו בטיט ומס כמו מעמס מתנור מתחל' מעגין אחר בטמא בשני' לכל אחר מסיסיק לאחר יסיס בו נימי מלאכתו לפי מס מקדס מכס הוא לאחר מרכיב ואת החולייס אחר כנס בנין שגול על זה מתנור מכנול ריחוק ממנו ומס חול לו מהכן מרקס בין זה מכניין ובין מתנור של מתקייס מתנור ומסאר לאוסאי בו ונשני' מהוא בכדל הכס זולת ס הנוזל לס מטומל לעולם ומלין שליס טיט ידבק מלקיו מכפרי' ולזה מנדס ומטקונס לוסאי בו והוא טהור

תנור שבא מחותך מבית האומן ועשה בו למודין וגותנו עליו והוא טהור נטמא סילק את למודיו טהור החזיק לו טהור מרחו בטיט מקבל טומאה ואינו צריך להסיקנו שבבר הוסק לימורין

מן קסרין ודכריס יכבידוהו ויחברו מלקיו מצמס עם קנמ' על מסמ' לאוסאי בו ואומר כי כאסר עמו מלו קסרים והוא טהור עוד נטמא אחר זה הכס קסנורי' אחר יחברו מלקיו מעוקו מוכן לטמא נכאס' יסיר קסנורי' ויסברהו מלקיו יטהר כלו ספק מזב ככר נמצ' מקבידו פעם מסיס ומס מחזיר לו קסנוריו מכס יאחר על עכין מקרס ולא יהיו לו קסנוריס מקום מכנין ומעו מלא נאחר מקוס חזר לטומאתו כאס' חבר מלקיו כן לא יקבל טומ' בעוד מסחב' אס לא יעריבנו בטיט ואו יקיל תנור מלם ויטמא בעתיד ולא יעבור מסק לגמר מלאכתו לפי שהוא ככר הוסק והוא בעל קיעוריס מקום הכנין זולת פעם אחר הרחמוכס כלבד והוא כאחר יבא מבית אחומן זה היה כוונתו בזולת מקלבה

יא חיתכו חוליות ונתן חול בין חוליא לחוליה ר' אליעזר מטהר וחכמים מטמאים וו תנורו של עבואי יורות הערביין שהוא חופר בארץ ומח בטיט אם יבו להטיח לעמוד בפני עצמו טמא ואם לאו טהור וו תנורו של בית דינאי

כתן חול בין חוליא לחוליא קנים על זה מחול ולא סר לעמות זה על זה מסלים תמוכת מתנור ונבנסו עוד טח לוסתו בטיט מחון על מסקלימו אמר ר' אלעזר מסחול מבריל בין מחליות והוא כמטסכר ונחלק לעולם ולזה הוא טהור ומכמים אומרים מסטיט מבוגע בכל החליות מתון בכר חברו ומס לותו מלם ונמלל בין ר' אינזר וחכמים מחלוקת ריב ועבוס ורחיות רבי' עד מסקי כזה סיוס רבן גמליאל ובית דינו כל טהרות מטיהר ר' אלעזר וברבקו ולזה נקרא תנור של ט עבבאי מיוחס אל עבבא וזהו תבין גדול אחריהו מסקיפוהו תמוכות כעבבא וכן כפלן דבריס ריבס בירות מעורבים וזהו מחטיאים אחר יחברו בקיקב לאוסאי בו וזה אחר זה מבוהות והסכימו על הדין מנה בר בכהן ולזה תקדיס זולת התימוכס תנורו של בן דיבי נתן בלבם בר' אלעזר

תנור של אבן ושל מחבות מהור וטמא משו כלי מחבות ניקב נפגם נסדק עשה לו טפלה מוסף של טיט טמא כמה יהא בנקב כדי שיצא בו האור וכן ב בכירה יג בירה של אבן ושל מחבות טהורה וטמאה משום מחבות ניקבה נפגמה נסדקה עשה לה פטפוטין טמאה טהורה בטיט בין מבפנים בין מבחוץ טהורה ר' יהודה אומר מבפנים טמאה ומבחוץ טהורה

אמר ר"ת תנור וכירים יותן לת קיס לו כתיבה טמא אולם אם קיס מכאן או ממיכי המחבות הבא מן טמא אולם קיס על מחבת מסוס כלי מחבות ותקיס טומאתו כדין טומאת כלי מ

מחבות ר"ל מלא יטמא מאוירו ויטמא מגבו ויסיס אב הטומאה כאס כגב כו מזית מן קמית לפי מה מחבה' כתוספת' וזהו אומרם כאס על מחבת מגבו כזית מן קמית מ אחרין כלו מטמא מגעים ומטמא כ מפני מכעשה אב הטומאה לפי מחבה' מסדקין ומפני טומאים והטמאים כ בתרומה ומסלין פסו לפי מה מחבה' כשרים בחתיכת זה מסדר וכל מה מיבא מלך בזה מעדר מאחרים מטמא כ ומטמל ל' מטוכס בא בתרומה ודע זה ומטוב בביאור זאת מסקלכה ולזה אם היה ס על מחבת בנוי על סאדן לא יטמא כלל לפי מחכמים הכבנייס בחדן טהורים זולת תנור וכרים לאחר בילוס מסמוק מלא מחדן ומה ס מעורה מאלבו כל מאחוכר לקרקע סרי הוא מקדיקע וזה לאחרי טהור ומטמאים מעום כלי מחבות אולם אם סיס מאהן הבא לא יטמל לכלל לפי מכלי מכנים לוכס מטמאים כלל כמו שיתבאר לאחר זה ואם נקב לא נסדק או נסמם ומחם זה מקדס בטיט לא מחזיק עליו מחדן לא נוסיף כנבקו פסח טיט ולמעלה והוא לאחר יקדל מוסף כמו ס מחבואר סנס לו דין התנור לכל מרכיס ואחרי וכן כבירה ל"ל ואס הנדר לאחר גדרו משעת יצא מתנו לאוסיב הוא בדר נקב כבירה גס כן ומטמטין קנות מטיט מטומאת שליסן מקדירס כמו קיסונדות וקלאר ס פטפוט ואין מלכם כר' יהודס מסחזיר לא יועיל לבירה בעוס מניס מסיה לאחם תעשה לאוסאי עליה לא כך כמו מקדס והיה מוכלת ס מסיה על מחבת ואין עזר לה כמזיד מלם מזיד התנור על מחבת ומל אכן ומיה מטעלת לה כו לפי מקן יחבו כו מ מכפנים כלאס וזה מזיד יאחיר חומו ויטמא מתנו ויטמא מתנו קאחיר לאחר יקדד לבעס התנור

פרק ששה העושה שלשת פטפוטין והברו ב בטיט להיות שופת עליהן ארבה הקדרה טמאה קבע שלשה מסמרין בארץ להיות שופת עליהם הקדירה אף על פי שעשה בראשון מקום שתהא הקדרה יושבת טהורה

העושה שתי אבנים בירה וחברה בטיט טמאה ר' יוד יהודה מטהר עד שיעשה שלישית או עד שיסמוך ל חבותל אחת בטיט ואחת שלא בטיט טהורה

כאחר הוסס שלבס מסמוכים

מבריל בחדן סכס לא יטמא כמו מלא יטמא כיצד על מחבת לאחרם לפי שהוא זכרנו וכן כאחר סיס מאהן בלאחי טיט לא יטמא לפי מהחכמים לא יטמאו ואין הלכה כר' יהודה

האבן שהיה שופת עליה ועל התנור עליה ועל הבירה עליה ועל הכופח טמאה עליה ועל האבן עליה ועל הסלע עליה ועל הבותל ט טהורה וו היתה בירת הנוירים שבירושלם שבנגר ה הסלע בירת הטבחים בזמן שהוא נותן אבן בצד אבן נטמאת אחת מהן לא נטמאו כלן

אמרו עליס ועל מחדן יכבה כו על מתי מכנים כלבנים מיסיס סם טיט וסס לא יטמאו לפי מהחכמים טהורים כמו מקדס עוד כאחר מבירת הבירים סיתה מאלו התחריס מבוכרי' מכנגר הסלע ל"ל מהן כנגר הסלע ובהר הבזוז היו הבזוזים מבלעים עליהן הסלמים ופורפין סם טשיסים בלבסת הבזוזים לאחר סיתה בעזרת בשים כמו מהתבאר במדות נאחר נטומאת לאחר מהן לא נטמאו כלן בתבתי מתיכס בלבי מרוחות בטיט כמו מ מקדס ברוס קפרק מחכמים בלבי מרוחות

שלש אבנ' שעשאן שתי בירים נטמאת אחת מן החצונ' האמצעית המשמשת את הטמאה טמא המשמשת את הטהור טהור נטלה טהור הוחלטה האמצעית לטומא נטלה טמאה הוחלטה האמצעית לטהורה נטמאו שתים החצונות אם היתה האמצעית גדולה נותן לוו ברי שפותה מיבאן וולו ברי שפותה מכאן והשאר טהור אם היתה קטנה הכל טמא נטלה האמצעית אם יכול לשפות עליה יורה גדולה טמאה החזירה טהורה מירה בטיט מקבלת טמאה משיסיקנה ברי לבשל עליה את הבירה

שתי אבנים שעשאם בירה ונטמאו

סתך לוה אבן אחת מבאן ולוה אבן אחת מבאן חציה של זו טמא וחציה טהור וחציה של זו טמא וחציה טהור נטלו טהורות חזרו אלו לטומאתן

זה מבואר וזה פשוט

בעבור שעשם כבירים לחל טהורים היו חכים לפי שסך יתסך לטהורים וכן שבין החכין טהורים וחכי לפי יתסך לטומאה טמאים כמו שסקדם שחזרת שהקדים קרוב כבירם ושל מחכים כלן מוריחים בשיט כמו שקדם בריחם שסרוך בחמרו לחת בשיט ולחת שלא בשיט טהורים

פרק שביעי — הקלחות של בעלי בתים שנפחתה פחות משלשה טפחים טמא שהוא

משיק מלמטן וקרירה בשילה מלמעלן יתר מבאן טהורה נתן אבן או צרור טהורה מרחה בטיט מקבלת טומאה מבאן ולבא זו חייבת תשובת ר' יהודה ברבי גמור שנתנו על פי הבור או על פי הורות

קלחות הן תוסכיות כבויית עבולות יעבד

תחת ספורכי ולמר טעם נחרים זה סכבין לפי תחת תוסכת הבירה ו וקיק בפתילות הנסרים פחות מפלפח טפחים הנה הבירה קיבולת ע על זה חכבין תטומה לפי שחפסר בכמו זה הגובה פילליקו שם מלמטה ל במקום שפחת ותתבטל מקדיח חפר על הבירה מלמעלה חולם שם היה פחת שפחת בזה חכבין יתר מפלפח טפחים הנה נטהרה הבירה לפי שיהיה ריאוך מקום שהם מקדיח המיוחסת יותר מפלפ טפחים ולא יניע חוט שהם לקדיח כמו שלמטי מיניע וכן לא הטמא שכן על מקום שהבירה עד שתהיה זוחת שהכן כלגו קוף קרקע הבירה ה הנה בשהרת הבירה על הטהור שם לא שיטוחו שתהם בשיט ולא יניע מהסריפה שכן חכן קרקע הבירה ותקבל טומאה כמו שהיה בזה ולא יניע מהסריפה חפר תחום הכן שהיה בלתי לבירה זה נוהגת

וכזאת הבורה יתבאר שעבין ומה שאמר
חבירים עזוזת הכן חפר חומחים על פי
הפחת לא תהיה לבירה כמו קרקע על
שיוסרחה בשיט הנה זה צורך עליהם כ
בחלוקתם על י' יהודים שהכן חפר ת
תהיה על פי הבור לא תהיה לתבון מקום

קרקעיתו ובחבר חיחוכר כארץ שהעבין שהר וכזה חסיב עליהן ר' יהודה ' וכבר קדם שאמר ר' יהודה בברק הה ובהרבו עניבו ושיבו ש חלבה

כ דכן שיש בו בית קבול קרירו סהור משום בירה וטמא משום כלי קיבול הצרדין שלו ר' מאיר מטהר ור' יהודה מטמא ובן הכופה את הסל ועושה על גביו בירה

יש עוסי' שיהרים תמונה מרוכבת שיהיה לו ארך ורחב וגובה ושוה חלגל מתוכו ושטוחו שעליוני נקוב נקב עגול שהר לפני שפני ניתלה מ שתוכו בתוכו שהם ניכר בכללו בתוכו ניקרוי רבון ודוכן שהר לפני ש שתוכונתו תנועת הדוכן וחסרים בין חיותו טומה שמום בירה שם מ שמום כלי קבול כי בתוכו יהיה טומחתו שמום בלי שקבל הנה ל לא יטמא שם היה נטבע בתוך ' וכן בתוכו נקב עד שיהא שהו שמום עשוי לקבלו לא יטמא כמו שהתבאר בפרק שלישי ונכיר לוכם

כן ' שהר וכן מי שכפה שלי יעשה על גבו בירה ' וכבר ידעת שהכלי שכבלו כלי עץ הנה הוא יטמא שמום כלי עץ לא שמום בירה וזה היא בירה נרחבת הלוי ויחרחב שלו חוא טהר יותר ויכול טהר שמום בירה היא שלא עבירת שסות הסיר שסות ' ושהרת שם יכול לשפות עליה הוא כיצד בירה החוק מן הבכרים הבשהרים ' עוף שהוא החזירה טהורה לפי שמעת שהבירה מהלרן כבר נקרשה וט ניטיקים ולא בחזירתם לא שקומה תטמא ' הכל שם חברה טהרן בטיט וזהו שהרו מדרש בירה הנה היא תטמא בעתיד לל בירה שהוא מן הכן הרחוכך ' והכן שמוחזרת וכל שלו קדיכים שבוחרים על הקרקעים הקדמים '

שתי אבנים שעשאם בירה ונטמאו

סתך לוה אבן אחת מבאן ולוה אבן אחת מבאן חציה של זו טמא וחציה טהור וחציה של זו טם וחציה טהור נטלו טהורות חזרו אלו לטומאתן

זה מבואר וזה פשוט

בעבור שעשם כבירים לחל טהורים היו חכים לפי שסך יתסך לטהורים וכן שבין החכין טהורים וחכי לפי יתסך לטומאה טמאים כמו שסקדם שחזרת שהקדים קרוב כבירם ושל מחכים כלן מוריחים בשיט כמו שקדם בריחם שסרוך בחמרו לחת בשיט ולחת שלא בשיט טהורים

פרק שביעי — הקלחות של בעלי בתים שנפחתה פחות משלשה טפחים טמא שהוא

משיק מלמטן וקרירה בשילה מלמעלן יתר מבאן טהורה נתן אבן או צרור טהורה מרחה בטיט מקבלת טומאה מבאן ולבא זו חייבת תשובת ר' יהודה ברבי גמור שנתנו על פי הבור או על פי הורות

קלחות הן תוסכיות כבויית עבולות יעבד

תחת ספורכי ולמר טעם נחרים זה סכבין לפי תחת תוסכת הבירה ו וקיק בפתילות הנסרים פחות מפלפח טפחים הנה הבירה קיבולת ע על זה חכבין תטומה לפי שחפסר בכמו זה הגובה פילליקו שם מלמטה ל במקום שפחת ותתבטל מקדיח חפר על הבירה מלמעלה חולם שם היה פחת שפחת בזה חכבין יתר מפלפח טפחים הנה נטהרה הבירה לפי שיהיה ריאוך מקום שהם מקדיח המיוחסת יותר מפלפ טפחים ולא יניע חוט שהם לקדיח כמו שלמטי מיניע וכן לא הטמא שכן על מקום שהבירה עד שתהיה זוחת שהכן כלגו קוף קרקע הבירה ה הנה בשהרת הבירה על הטהור שם לא שיטוחו שתהם בשיט ולא יניע מהסריפה שכן חכן קרקע הבירה ותקבל טומאה כמו שהיה בזה ולא יניע מהסריפה חפר תחום הכן שהיה בלתי לבירה זה נוהגת

וכזאת הבורה יתבאר שעבין ומה שאמר
חבירים עזוזת הכן חפר חומחים על פי
הפחת לא תהיה לבירה כמו קרקע על
שיוסרחה בשיט הנה זה צורך עליהם כ
בחלוקתם על י' יהודים שהכן חפר ת
תהיה על פי הבור לא תהיה לתבון מקום

קרקעיתו ובחבר חיחוכר כארץ שהעבין שהר וכזה חסיב עליהן ר' יהודה ' וכבר קדם שאמר ר' יהודה בברק הה ובהרבו עניבו ושיבו ש חלבה

כ דכן שיש בו בית קבול קרירו סהור משום בירה וטמא משום כלי קיבול הצרדין שלו ר' מאיר מטהר ור' יהודה מטמא ובן הכופה את הסל ועושה על גביו בירה

יש עוסי' שיהרים תמונה מרוכבת שיהיה לו ארך ורחב וגובה ושוה חלגל מתוכו ושטוחו שעליוני נקוב נקב עגול שהר לפני שפני ניתלה מ שתוכו בתוכו שהם ניכר בכללו בתוכו ניקרוי רבון ודוכן שהר לפני ש שתוכונתו תנועת הדוכן וחסרים בין חיותו טומה שמום בירה שם מ שמום כלי קבול כי בתוכו יהיה טומחתו שמום בלי שקבל הנה ל לא יטמא שם היה נטבע בתוך ' וכן בתוכו נקב עד שיהא שהו שמום עשוי לקבלו לא יטמא כמו שהתבאר בפרק שלישי ונכיר לוכם

ז היו גבוהין משלש אצבעות משלש ולמטן מטמאין במגע ובאויר משלש ולמעלן מטמאין במגע ואינו מטמאים באויר דברי ר' מאיר ור' שמעון מטהר ח היו משובין מן השפה בתוך שלש אצבעות מטמאין במגע ובאויר הוץ משלש אצבעות מטמאין במגע ואין מטמאין באויר דברי ר' מאיר ור' שמעון מטהר

ד כיצד משערין אותה ר' ישמעאל אומר נותן את השפוד מלמעלן למטן ובנגדן מטמא באויר ר' אלעזר בן יעקב אומר נטמאת הבירה נטמאת את החצר נטמאת את החצר לא נטמאת את הבירה

כבר למדנו

שבירה מקום שפיתת שתי קדירות ולא כחצר שחלקה לרחבו טמאת לפי שכל חני ממכה רחוי לשמות עליו קדירה אחת ' חולם בוסף הוא מקום שפיתת קדירה אחת ולזה בחי זה בעיר שתחלק טהור ' וחצר שבירה מקום בגני בגבר שני המוקף כמו טיחת שתגבר ולזה וקדירה ח חצר הבירה ' ולמדנו מטמת במגע ולאויר לל כי בחצר באומת שבירה במגע לו בחויר בטומת עמק חצר הבירה ' וכן בחצר באומת יחבר כ בחויר בטומת שבירה ' ולא היה שחות ממלגש חולם בטומת הנה לא יטמא שחר מקן בטומת שחבר זולת במגע חולם בטומת שבירה בחויר הנה לא יטמא שחר לשבירה חלה לא כן הבגד שבחן בחויר הנה לא תטמא שבירה חלה לא כן היה שהרן בבחי לשבירה ' ויהיה חבר שבירה בגד עגם שבירה שמר לוך בדע מה מהחויר מחבר מקן בבחי לשבר ' ולמר כי בחצר יהא קו יפר מעליוני חבר שבירה חל שבלותה ניעגם זה בשפוד לו בדומה לו ' עוד יעתיק זה המקום ויבאמור בו מעגל שבירה עד שיחוך מעליונה הנה זה שבוהה בכללו מחויר שבירה הוץ שבבחי לשהר ' וכן בלבה בר' אליעזר בן יעקב '

ה הייתה מופרשת מן הבירה בומן שהיא גבוהה שלש אצבעות מטמא במגע ובאויר פחותה מבאן או שהייתה חלקה טהורה פטפוטי בירה שלשה שהן שלש אצבעין מטמאין במגע ובאויר פחות מבאן כל שבן הן טמאין אפילו הן ארבעה טפח אחד מהן מטמאין במגע ואינם מטמאין באויר דברי ר' מאיר ור' שמעון מטהר

ו עשה שנים זה בנגד זה מטמאים במגע ובאויר דברי ר' מאיר ור' שמעון מטהר

חלקה לל

מחין לה שפה אבל היא כמו לוח פשום ופטפוטי בירה בבר בחרבו ש מקן הקבות שבולטין שהר תעמוד עליהן הקדירה ' ולמרו שלמה על מלמה שבעות וכל שבן פחות מבחן שהן טמחים לל כיוצא ויתי שהן יטמאו במגע ובאויר כאשר היא בבבחן פחות מפלפח שבעות לפי שהבירה קצר הפטפוט ולוך פיהיה לוך שהוא נבול מן הבירה כמו שיתבאר בהלבה שהבה אחר זה ' ולמרו ולחני שם ר' לעזר שהיו שרבע פטפוטים כלן בטומה במגע ובאויר ובלבה בר' מאיר '

ז היו גבוהין משלש אצבעות משלש ולמטן מטמאין במגע ובאויר משלש ולמעלן מטמאין במגע ואינו מטמאים באויר דברי ר' מאיר ור' שמעון מטהר ח היו משובין מן השפה בתוך שלש אצבעות מטמאין במגע ובאויר הוץ משלש אצבעות מטמאין במגע ואין מטמאין באויר דברי ר' מאיר ור' שמעון מטהר

ד כיצד משערין אותה ר' ישמעאל אומר נותן את השפוד מלמעלן למטן ובנגדן מטמא באויר ר' אלעזר בן יעקב אומר נטמאת הבירה נטמאת את החצר נטמאת את החצר לא נטמאת את הבירה

כבר למדנו

שבירה מקום שפיתת שתי קדירות ולא כחצר שחלקה לרחבו טמאת לפי שכל חני ממכה רחוי לשמות עליו קדירה אחת ' חולם בוסף הוא מקום שפיתת קדירה אחת ולזה בחי זה בעיר שתחלק טהור ' וחצר שבירה מקום בגני בגבר שני המוקף כמו טיחת שתגבר ולזה וקדירה ח חצר הבירה ' ולמדנו מטמת במגע ולאויר לל כי בחצר באומת שבירה במגע לו בחויר בטומת עמק חצר הבירה ' וכן בחצר באומת יחבר כ בחויר בטומת שבירה ' ולא היה שחות ממלגש חולם בטומת הנה לא יטמא שחר מקן בטומת שחבר זולת במגע חולם בטומת שבירה בחויר הנה לא יטמא שחר לשבירה חלה לא כן הבגד שבחן בחויר הנה לא תטמא שבירה חלה לא כן היה שהרן בבחי לשבירה ' ויהיה חבר שבירה בגד עגם שבירה שמר לוך בדע מה מהחויר מחבר מקן בבחי לשבר ' ולמר כי בחצר יהא קו יפר מעליוני חבר שבירה חל שבלותה ניעגם זה בשפוד לו בדומה לו ' עוד יעתיק זה המקום ויבאמור בו מעגל שבירה עד שיחוך מעליונה הנה זה שבוהה בכללו מחויר שבירה הוץ שבבחי לשהר ' וכן בלבה בר' אליעזר בן יעקב '

ה הייתה מופרשת מן הבירה בומן שהיא גבוהה שלש אצבעות מטמא במגע ובאויר פחותה מבאן או שהייתה חלקה טהורה פטפוטי בירה שלשה שהן שלש אצבעין מטמאין במגע ובאויר פחות מבאן כל שבן הן טמאין אפילו הן ארבעה טפח אחד מהן מטמאין במגע ואינם מטמאין באויר דברי ר' מאיר ור' שמעון מטהר

ו עשה שנים זה בנגד זה מטמאים במגע ובאויר דברי ר' מאיר ור' שמעון מטהר

חלקה לל

מחין לה שפה אבל היא כמו לוח פשום ופטפוטי בירה בבר בחרבו ש מקן הקבות שבולטין שהר תעמוד עליהן הקדירה ' ולמרו שלמה על מלמה שבעות וכל שבן פחות מבחן שהן טמחים לל כיוצא ויתי שהן יטמאו במגע ובאויר כאשר היא בבבחן פחות מפלפח שבעות לפי שהבירה קצר הפטפוט ולוך פיהיה לוך שהוא נבול מן הבירה כמו שיתבאר בהלבה שהבה אחר זה ' ולמרו ולחני שם ר' לעזר שהיו שרבע פטפוטים כלן בטומה במגע ובאויר ובלבה בר' מאיר '

ח כיצד משערין אותן רבין שמעון בן גמליאל
אומר נותן את הכבה ביניהם מן הכבה ולחוץ טהור מן
הכבה ולפנים ומקום הכבה טמא

לאמר לוקח בשער אלו הקטנטנים עד
שמגיע שם הוא קרוב אל הכבשת מעשה סכירים ותתחכר אלים כמו
שאמרנו או כיוצא אלו בין שעשה סכירים מרחוק רב ולא יעמוד בקטנתו
סכירים כתוב אבל ר' מאיר אומר תהיה טהורים עכשיו לפי דעת ר' שמעון
ואמר כי כאשר נקב בשם סכירים ויהיה בתוך שפך מתיר עד רחב ה
סכירה שעור ג' אצבעות וכרבי סכירים שעשה על סכירה למעלה מכן ה
הקטנטנים ואם הגביע סכירים למעלה מן הקטנטנים שהוא בתוכו על
שהוא נוגע הקטנטנים אף אחת לא יהיו הקטנטנים בתוך הכבשים והכה
הוא בחשב מכלל סכירים ויטמאו בקטנתם סכירה על סכירה אלו זה בשים
סכירים ואם הגביע סכירים כמו שכן הקטנטנים סכירים למעלה מכן ה
ממנה הכה לא יתטמאו בקטנתם סכירה אלא אם כן בקטנתם סכירה
כמגביע לפי דעת ר' מאיר אם יהיה מקום וכן סכירים כבה ואוזן שם ע
עבדי את כליו ואת כבו

פרק שמיני התנור שחיצוו בנסרים או בירעו
נמצא שרץ במקום אחד הבל טמא

בזרת פחותה ופקוקה בקש ומשמשת לאויר התנור ה
השרץ בתוכה התנור טמא השרץ בתנו אבלין שבתוכ
טמאין וך אליעזר מטהר אם ר' אלעזר אם הצילה במת
החמור לא תציל בכלי חרס הקל אמרו לו אם הצילה
במת החמור שבן חולקים אהלים תציל בכלי חרס הקל
שאין חולקין כלי חרס

פחותה מכבר לאחר ממנה קלן
וכאשר כרמינן חלון עגל מלא זה שנקב בקש הכה מיכו כלי שלם לפי
מזה שסתום בקש לית יחשב סתום ולזה לית היכר לאחר כאן כה
כשכבל ומתנור לאכל כל מה מיכה כאן בחלון הוא בחויר ואחי עתיד
לבאר בתשעי מאהלות שכורות תהיה על זה מתאר תוגבת בשבי ה
הטמאה ואמר ר' שמעון אם הצילה בחת בחמור לאחר יטמא כל מה שהו
בחלל טמאת מת לית תציל בכלי חרס הקל לאחר כל מה שהתוכו
מאהלים והמסקין לבר לפי שלא יטמא אלא טמאה קלה כמו שה
שבארנו פעמים יאמרו לו לאחר יתחייב להציל בחלב בחת מיכו מלאחר
הוא כלי שלא לצורתו מת זה המקום והיה מחיצה שבן חולקים אהלי
הוא שכבר יחלקו אהלים לעבין טומאת מת ויהיה הכית או בחלב כ
נחלק בה בכולו ויטמא ר' מן אחלקים אם היה בו בחת ולא יטמא ה
אחלק אחר ואין כלי חרס כזה לאכל כשנחלק בחלוקה ומביא שרץ כ
בחלי אחלקים טומאת בכל הכלים לפי שאין מדיך אחרס שיחלקו ה
הכלים כמו שאחר בתחלת אהלכה תנור שחצנו בנסרים או בירעים
ומחמת השרץ במקום ר' אכל טומאת לאחר בטומאת מת שכה לאחר בין
מאהלות בית שחצנו בנסרין או בירעות טומאה בבית כלים שבתוכו
טהורים ולזה תניא שכוורת בחת לפי שהיא כמחיצה ואין הלכה כר'
אליעזר

ב היתה שלימה וכן הקופה וכן החמת השרץ
בתוכה התנור טהור השרץ בתנור אובלין שבתוכה
טהורין נקבו העשוי לאבלין שעורן בזיתים העשוי ל
למשקין שעורן במשקין העשוי לכך ולכך מטילין א
להזותרו בבונם משקה

כאשר היה כלי בחויר התנור והיה
שרץ בתוך הכלי הכה לית יטמא התנור בקטנתם זה הכלי ואם
היה השרץ בתנור הכה לית יטמא בב זה הכלי בקטנתם התנור לאחר
ית וכלי חרס לאחר יטול מהם אל תנור וכאשר הקבלה ואמר כל לאחר ה
בתוכו ולא מה שבתוך תוכו ומכוסה הוא מזה כלו בתבלי היהיה פי
הכלי יוצא מפי התנור הלכם היה השרץ בכלי זה הכלי פתוח ה
הבה בחויר התנור הכה בשר בטומאת כל מה שבתנור בהגבעת השרץ
בחויר ואם היה הכלי לאחר בין תנור כמו שהוא הקרם נקוב נקב
תיאמר כי הכלי והוא לאחר יבשבלבוקו בראשו השרץ הב הכה בשר בשבל
היותו כלי ולא הכריל הדבר לאחר יהיה כי מן התנור ובזה אם היה כי
השרץ בטומאת התנור וכל מה שבתנור מהאוכלים והמשקים ואמר אם
בראשו השרץ בתנור אבלין הוא שבתוכו שעורן בזיתים ואחר הכה מטילין הוא

חמורין בכונם משקה הוא מכוסה לפי שהוא חתוכן חתומה בכתן שבחויר
כבשבפ שלא יהיה בו נקב כל כך בכונם משקה יטמא טהור לאחר בו כ
בהטמאות התנור ובן יטמא התנור בהגבעת השרץ בזה הכלי ואחרי
שנקב נקב קטן כמו בכונם משקה ואוכן החומרה אם אב יטמא עד
שינקב נקב ברול יצאו ממנו זיתים ואז לית יקבל טומאה ועבין כונם
משקה אבנים זה הכלי מנד ה' נקב על סמים ויבואו מזה הנקב זה
הנקב הנעבל בכונם משקה ברול מן מוכיח משקה בלא אפן

ג שרידה
שהיא נתונה על פי התנור ושוקעת לתוכו ואין לה נפיים
השרץ בתוכה התנור טמא אובלין שבתוכה טמאין ש
שאין מצילין מיד בלי חרס אלא כלים חבית שהיא
מלאה משקין טהורין ונתונה לממה ממרושתו של תנור
השרץ בתנור וחבית ומשקין טהורין הויתה בפויה
ופיה לאויר התנור השרץ בתנור משקה טופח שבשולי
החבית טהור

כדירה שבכה תינגוס משקה לשת כאשת עוכר כדירה
לכתם גבויים זו אחין לה בית הקבל תהיה כלי שבולה ונתמימים כלי וכ
ובאחר לית תהיה על זאת התמונה הכה חוכה כלי ולזה לא תבריל ה
כדירה לאחר יהיה כי מאויר התנור והיה מוקעת בתוכו ומקה כלי ו
ובויאר הכבה בזה ואמר אחין מצילין מיד כלי חרס הקל כלים על ה
הפוכן הקדים בכלב לאחר לפי זאת וכאו כמותו על תנור קרקעיתו
מלמעלן הכבה בחתו ואמר כי באחר היתה הפירה בקרקע התנור
וחבית מלאה מקין בזאת הפירה שפי החבית מיכו בתוך מויר ה
התנור אלא למעה מיכו הכה לית תטמא לית היה ולא הפקין מפני ק
הבויר אויר התנור בחויר החבית אחויר התנור שמא בקבעת
הפרן כי הכה תבלית מה בחבית לא מיכו בתוך גרם התנור לית
מה בכבוי אוירו לית למטה ולא למעלה גב וזאת לאחר כפי עד התנור לאחר
היה בעויר התנור וזאת תהיה החבית בחבוי על פי התנור לאחר ה
יכול פי החבית עם פי התנור ויהיו החבית מחובר בחויר התנור מ
מלמעלה זה הכל הכאחת הרחשונה עוד היה הפרן בתוך התנור ק
הכה כבר בטומאת חויר התנור בלי הכל לחויר החבית לית יטמא
ואחבי אהיא מחובר לית בטומאת בחויר התנור ולא אחר מהמקה לאחר כ
בקרקע החבית בזאת ואלו אחרו אחויר המקה טופח הל המיילות לאחר כ
כרי לעפות כי היה וזאת תבלית מה באחר בויאחר בקרקע החבית
מהמקין והיה בשיה על היה

ד קדירה שהיא נתונה בתנור
השרץ בתנור הקדירה טהורה שאין כלי חרס מטמא
בלים היה בה משקה טופח וטמא וטמאה הרי זה אומר
מטמאין לא טמאוני ואתה טמאתני

יהיה מהפרן כאחר הניע בחויר כלי
חרס בטומאת כל מה שבתוך זה הכלי מהאוכלין והמשקין לבר ואחבי
לית נבוע בהן הפרן ובבר קרם ואמרין זה מאכם הכלי הכה לית יטמא
בחויר כלי חרס זה לאחרינית וכל כלי חרס לאחר יטול מהם אל תוכו
כל אחר בתוכו יטמא מכל האכל אחר יאכל הכה לית ייאחר מטמאה
זולת האוכלין והמשקין וחויר בתוכית בהיה יכול לקי האוכלים מטמאים
בחויר כלי חרס מלי זה מין שהיו מאיכי הכלים ובבר בחרכו בפתית
זאת האוכלים שהמשקין טומאין יטמאו הכלים כאחר יהיו נוגעים בר
מתוכו כמו שקדם כאחרו ובאחר הכבית ש ו הפרעים בבר האכלים
בחוך זאת האכלה

ה הרנגול שבלע את השרץ ונפל לאויר
התנור טהור ואם מת טמא השרץ שנמצא בתנור הפת
שבתוכו שנה שהתנור תחלה

כל עת שהתיבגל הוא מי הכה
לית יטמא הפרן לאחר בבוכו ובאחר מת והפרן בבוכו ויהיה הפרן ע
עומין בלתי מסך יגיע בחויר התנור ובסיפרת חפני יטול מהם אל ת
תוכיים מהם אלא לטמא פרעו לתיבגל שבלע את הפרן ונפל לחויר
התנור עקוי וזה מת טמא ומזה יתבאר אל תיבגל ואל תטמאנה בבר תקרית ה
הרלתו אחלה לפי שהפרן הב הטמאה בהתיבות בבראנו לחמון והפת הרכן ב
כי שני ובבר בראנו טעם זה האחויר בהתיבות בבראנו לפי שבבר יע
שלה על הלב מהפת לחמון כמו שזכרנו שם

ו בית שאור טוקף צמיד פתיל ונתון לתוך התנור והשאור בתוכו והקרקע בינתים התנור טמא וה׳ושאור טהור ואם וזיה בזית מן הסת התנור והביר״ת טמא והשאור טהור אם יש שם פותח טפח הכל טמא

יעבור מנקדי בכאן סדר עבודתו ולזו תכין זאת ההלכה לזה כי כאשר היה כלי חרס בתוכו מוכלין טהורין והיה מוקף צמיד פתיל על הפניס אשר יקבל בעצירי מזחת המסבת והיה זה הכלי המוקף צמיד פתיל תוך כלי חרס אחר עמד ממנו סדין כזה הכלי חרס הגדול מהמוכלין והמסקין לאחר תחת הצמיד פתיל טהורים ואעפי שאין בחויך כלי חרס הגדול כי כלי חרס המוקף לו מוקף צמיד פתיל כבר הניל כל מה שיש בתוכו מפטומת בחויך כלי חרס הכולל לו והוא לאחר שנשבר בתוך יכול המוקף צמיד פתיל בכלי חרס ונתון לתוך התנור יהיה טמא תל מכל האוכל ולח כל אכל פרט לאויר צמיד פתיל כבר הניל כל מה שיש בתוכו ומס שתבחר כי כאשר היה כלי סנף מוקף צמיד פתיל ונתון לתוך כלי חרס והיו בתוך הכלי סנף תוכלי ומסק הגיע סדין בחויך כלי חרס הגדול הנה המוכלין והמסקים טמאים וזקוק לאחר להכניס מוקף צמיד פתיל בכלי סנף ונתון לתוך התנור תהיה מניעו מיד כלי חרס בצמיד פתיל הלח מה שיגיע בחלל שמת וידוע ש בכלי סנף הינו מניעו בחלל שמת בצמיד פתיל כמו שיתבאר בעצירי מזחת המסבת ומאחר זה הסדים והסדים הסני כי כאשר היה כלי חרס מוקף צמיד פתיל והיה בו כזית מן שמת או כערסם מן הסדין וכבש זה הכלי המוקף בחויך כלי חרס או בכזית הנה הוא טמא כמו שיטמא הסדין והוא בלי ספק שיעביר הסדין בתוך הכלי חרס ונתון לתוך הכלי סנף ויעביר הסדין בתוך הכלי חרס הגדול הנה המוכלין והמסקים טמאים וזקוק לאחר להכניס מוקף צמיד פתיל הלח מה שיגיע בחלל שמת וידוע ש מכלי סנף הינו מניעו בחלל שמת בצמיד פתיל כמו שיתבאר בעצירי מזחת המסבת ומאחר זה הסדים והסדים הסני כי כאשר היה כלי חרס מוקף צמיד פתיל והיה בו כזית מן שמת או כערסם מן הסדין וכבש זה הכלי המוקף בחויך כלי חרס או בכזית הנה הוא טמא כמו שיטמא הסדין והוא בלי ספק שיעביר הסדין ב

חומם תבת ריפוי מעוס סומא לפי שהוכלים טמאים לא יטמאו הכלי
מן שהרכו שמירו בפרק השבי הוכלין ומשקין ירבה כי הוכלין הן
משקין לפי שכלי טמא יטמא הוכלין ויטמא המשקין כמו שקדם כ
בחורו וכבר בארנו בפתיחת זה הספר גב' מדרש טומאו יטמאו קמ
המשקין ואלו המשקין יטמאו הוכלין על תרומה עלה נטמאו י
ויטמאו משאר משקין שבעולם לבד ז' המשקין שתולדותיהן ומשם מ
מתולדות המי ס וכבר הזכיר כל זה במקומו במסכת מכשירין ומם י
יתבאר שהמשקין טמאין יכשירו ויטמאו יחד ושהמשקין מכשירין מתבארו שיהיה
ברצון בעל פירות לומשם שם נטבלו הוכלין בכלי טהור שבעה שבעה מיכן
מוכשרין לטומאה ולפי אלו המדרשים כלן לומר כי שם היה הוכל תחלה
על תרומה בספרים כמו שהקדמנו ובטל ידו לפסיר הבגד או הלבישה כידו.
לזה אמרו הכא שבר נטמא שהוק לומר בפרו הבגד אצל הלבישה בידו.
מסוכלות ונטומאת שרבלה על תרומה בזה הרוק זאת שברית ר' אלי
ור' יהודה אומר אחד שלין שנתן סיבוב ברוק אלא כיניאת החבן לבד
הכא לא יטמא אחד שלין לפי שהוא כמו שבשר אלא להרוחו ור' יוסי ה
אומר אחד שהיה שיעור הכתוב בפרו שבר בטומאת קדושלת שלא ו
שם לא עשה רק שהוא הוכלין החבן לבד שלבלה טהורה וכן שם היה פ
עובדיא והוא אחד לדעת כפרו ומשך ידו לקוראה והיה בפרו הוכלים
ומשקין על תרומה שם היה בפרו זה שהוכלין לשיר הטומאה הכא כ
נטמא הוכל בזה הרוק לפי שבכוחה ממנו שתרבה הרוק לפי שבשבת
היתה הדרשה נפי אחד שלין למעט הטומאה והרבות הרוק והלכה בר יוסי

יא

**האשה שנטף חלב מדדיה ונפל לאויר התנור טמא ש
שהמשקה מטמא לרצון ושלא לרצון היתה גורפתו וה
והבה הקוץ ויצא ממנה דם או שנבות ונתנה אצבעה ל
לתוך פיה נטמאת**

כבר בארנו בפתיחת זה הספר אחד מהי במסכת
טבול יום ומאחר כל המשקין מטמין היונקין מהן במשקין לפחות שיעור כ
כוגע בהן והבארנו שמשקין טמאין יטמאו כלים וכן כבאחר בראש מה
מבשרין שמשקין טמאין מטמאין לרצון ושלא לרצון חל שלא יבטל ק
מיגע בדבר שאר תטמאהו כבוצה ורצון כמו שהבאר ולזה שם היתה
שעה כדי שיזכה לו זוכה לו שולת זה מהטמאות ובטל חלב מדדיה בתבור ל
לעניין שהיה זה בלתי כוכה בלא שפק הנה התבור יטמא להבעת
שמשקין טמאין כו' עוד שכך הדבר נהוג שהיה התבור טמא ושאמר
טהורה הכא בעת שהוציאה שאר התבור בטומאה שזכה לבעה ובאמר
קביר דמה הכה בכבר בטומאת דלה ויהיו משקין טמאין בהיותה בתוביר ה
התבור טמא ובעת שיצא זה הדם יטמאהו טמאת משקין טמאין ונהו
עכין לחזרו בטומאת דל שהיה טומאה התדומה שאר בהיה ובן באחר
בבויב ידה שבהה לפי שידיה יטמאו כאויר התבור כמו שהתבאר בב'
שמבשת ידים ויהי ידיה ידים מסובבות ובעת שהבהיבם בהיה תטמ'
דיקה ויהיו משקין טמאין ויטמאו בלא לרצון כמו שקדם וזהו כוונתו
בשהזרו בטומאה בלא בגד בלבד בלן במשקין טמאין בבגדים כמו שב
שבארנו ופילבנו בפתיחת זה הספר ועוד מוסיף כזה באומר

פרק תשיעי **מחט או טבעת שנמצאו בנחושתו
של תנור נראין אבל לא יוצאין אם
אופה את הבצק והוא נוגע בהן טמא באי וה בצק אמרו
בבצק הבינוני נמצאו בטפילת התנור מזקף צמיד פתיל
אם בטמא טמאין ואם בטהור טהורים נמצאו במגופת
החביות מצריה טמאין מבגדי פיה טהורין נראין בתיב
אבל לא לאוירה טהורין שוקעין בתובה ותחתיהן בק
בקליפת השום טהורין**

כאשר היה הוחטו או טבעת טמאי
כמו שבארנו בפתיחת זה הספר ועוד שהקדמנו ונוקי יטמא כלי חרס
כמו שבארנו בפתיחת שער כמנה זה הטבעת או הוחט בקרקע שהתבור
עדיין שלא היותן כלפי בולטין ולא גבוהין בתויר התבור שהוח היו כ
בולטין ומובדלין על שטח הקרקע ונהו היו נראין כאשר יד
ידביקו בזה המקום בבק בזה הבבק לא רבה מיבר במקומות הבא
העמוקין ולשהבא מידבק בעבה מבל יחוק ממנו ובגד זה הבבק בזה
הבר הטמא מהמתו או טבעת הנה התבור בבר בטמא כ בגדת ו

היות הדרשה נפי אחד למעט הבמה והרבות הרוק והלכה בר יוסי

יא

**האשה שנטף חלב מדדיה ונפל לאויר התנור טמא ש
שהמשקה מטמא לרצון ושלא לרצון היתה גורפתו וה
והבה הקוץ ויצא ממנה דם או שנבות ונתנה אצבעה ל
לתוך פיה נטמאת**

כבר בארנו בפתיחת זה הספר אחד מהי במסכת
טבול יום ומאחר כל המשקין מטמין היונקין מהן במשקין לפחות שיעור כ
כוגע בהן והבארנו שמשקין טמאין יטמאו כלים וכן בבאחר בראש מה
מבשרין שמשקין טמאין מטמאין לרצון ושלא לרצון חל שלא יבטל ק
מיגע בדבר שאר תטמאהו כבוצה ורצון כמו שהבאר ולזה שם היתה
שעה כדי שיזכה לו זוכה לו שולת זה מהטמאות ובטל חלב מדדיה בתבור ל
לעניין שהיה זה בלתי כוכה בלא שפק הנה התבור יטמא להבעת
שמשקין טמאין כו' עוד שכך הדבר נהוג שהיה התבור טמא ושאמר
טהורה הכא בעת שהוציאה שאר התבור בטומאה שזכה לבעה ובאמר
קביר דמה הכה בכבר נטמא הדם והיו משקין טמאין בהיותה בתוביר ה
התבור טמא ובעת שיצא זה הדם יטמאהו טמאת משקין טמאין ונהו
עכין לחזרו בטומאת דל שהיה טומאה התדומה שאר בהיה ובן באחר
בבויב ידה שבהה לפי שידיה יטמאו באויר התבור כמו שהתבאר בב'
שמבשת ידים ויהי ידיה ידים מסובבות ובעת שהבהיבם בהיה תטמ'
דיקה ויהיו משקין טמאין ויטמאו בלא לרצון כמו שקדם וזהו כוונתו
בשהזרו בטומאה בלא בגד בלבד בלן במשקין טמאין בבגדים כמו שב
שבארנו ופילבנו בפתיחת זה הספר ועוד מוסיף כזה באומר

פרק תשיעי **מחט או טבעת שנמצאו בנחושתו
של תנור נראין אבל לא יוצאין אם
אופה את הבצק והוא נוגע בהן טמא באי וה בצק אמרו
בבצק הבינוני נמצאו בטפילת התנור מזקף צמיד פתיל
אם בטמא טמאין ואם בטהור טהורים נמצאו במגופת
החביות מצריה טמאין מבגדי פיה טהורין נראין בתיב
אבל לא לאוירה טהורין שוקעין בתובה ותחתיהן בק
בקליפת השום טהורין**

כאשר היה הוחטו או טבעת טמאי
כמו שבארנו בפתיחת זה הספר ועוד שהקדמנו ונוקי יטמא כלי חרס
כמו שבארנו בפתיחת שער כמנה זה הטבעת או הוחט בקרקע שהתבור
עדיין שלא היותן כלפי בולטין ולא גבוהין בתויר התבור שהוח היו כ
בולטין ומובדלין על שטח הקרקע ונהו היו נראין כאשר יד
ידביקו בזה המקום בבק בזה הבבק לא רבה מיבר במקומות הבא
העמוקין ולשהבא מידבק בעבה מבל יחוק ממנו ובגד זה הבבק בזה
הבר הטמא מהמתו או טבעת הנה התבור בבר בטומאת כ בגדת ו

**מחט טמאה מטמאת מת בתובה עור לקח דין לחר ונוקי שתיהם זוט
הטבעת לא קחתה טהורה ויהיה בעצם הטפילה מיטפילו על קליקע
היתה וטהורו על ותחתיו יהיה שהבור מוקף צמיד פתיל וכתוך בחוץ ל
המת הבא בטומאת חבור בבלה ובטומאת הטבעת לא קחתה עשר כ
בתובה ואם היה חבור טהור לא יטמא אבל יטמאת הטבעת לזה יצמיד פתיל
אם היה לפי שם מרחוי הבא שהבעת לא קחתה גב' מהורין ולא יטמא
בחול אחת מהיה בבוך הבבין אבל טבלין כלי טהור לחיות שהבור ב
במיה פתיל ואין גב' אם מביה בחול אחת ויהי בגור בטהו לשר לוה ג
במיה פתיל במו שיתבארו מחט טהור לו טבעת בזה בעיה לשר
בעתם כו' שהבית אם היה במקך לבדי שהבית הבא בן טמאים ו
שהבית חבית לא יבטלו לטהו זוב כרמין מי שהם קחתה בקרקע
החבית וקרבין עליו טהו לשר יטמא במו שיתבאר ואם היה במקך ב
בבגד כי חבית הבא היה מהורים ובתבתי שתיהם בבוך בהו לא
אם היתה בחוץ שהם בעת הבאוי עד היה חבית חבית מחט ו
מיטמך תוך חבית הבא יטמא אלו היה בולטת על שטח הבאוי עד ו
מיהם בחוץ חבית חבית הבא יטמא אלו היה בולטת על שטח הבאוי ב
בחוץ הבא היה אם קחתה לא קחתה לו טבעת אם לא מיהם עליה ב
מבן שהיו יבדיל בינה ובין חוץ חבית חבית ולעשו שתיהם בתבלית ז
הרקוב כמו קליפת השום ונעשם היותן טמאין בחשר הין משקין נ
בתוכו לפי שהיו בתוך חבית וחבית מוקפת במיד פתיל ואלו
לחבור לך בפרק שלחר זה שבלים שהוקפים במיד פתיל בחול המוך
לח יבילו מים שבתוכן שבלים הבל טמא לל מים שבתוכו ושבלים
זולת בלי חרס לבד ובבד בחרו שבת זה בעדיות ולחבור לחתי נב'
בפרק שלחר זה

ב

**חבית שהיא מלאה משקין טמאין ונ
ומנקית בתובה טוקפת צמיד פתיל ונתונה באהל המו
בית שמאי אומר החבית והמשקין טהורין ומנקת סנ
טמאה ובית הלל אומרין אף מנקת טהורה חורו ביו
הלל להודות כדברי בית שמאי**

מניקת בלי חמניבה זה שהבקב קצת זה הבלי נימין בפיו הקצה שלחר
נימשבו הניים לשר בחבית ובבלי יעשה זה הבלי מקצה הו שלחרם לו
מזבובית והוא הבא שבבר שלחרם והמלחר בלו מבואר

ג

**השרץ שנמצא ל
למטה מנחושתו של תנור טהור שאע אומר הי נפל
ועבשיו מת מחט וטבעת שנמצאו למטה מנחושתו של
תנור טהור שאע אומר הי ער שלא בא התנור נמצאו
באפר מקלה טמא שאין לו במה יתלה**

מי טפל ועבשיו מתן
שלחר שבעת למטה מבחושתו של תבור והבא חינו בחויר התבור וכבר
ידעת שהתבורין והמוקדין שהן לחבבם יטמאו מחויר לפי שהן וכלים ח
חרס דבר שלחר שהוא טהור מבואר שם והיה זה הטבעת או הוחט ה
שהמשך בחת ולחבר שהבור על זה המקום שהבא שהבור טהור
שהולי לא שביב בחויר חול ם חם בחבית חבית זה הטבעת שהיה לו הוחט
בחשר יבא יבא מן המוקדים והבא בלא שפק שהבור טמא לפי שלו ה
לשער על שלחר שהפסיק בלא שביב זה הטבעת על זה המחט בחויר
התבור ובטומאת חותו וזהו חמרם שהין לו בחם יתלה

ד

**סופג שבלע משקין טמאין ד
ונגוב מבחוץ ונפל לאויר התנור טמא שהוף טשקה ל
לצאת ובן דוחיבה של לפת ושל גמי ר שמעון מטהר ב
כשם אלו**

כבר בחרבו שהוב שהוף שהובת ובבר בחרבו שהשקין
טמאין יטמאו הבלים ובן יטמאו בלי חרס והבור בשבשתן בחויר ו
עין בלבם בר שמעון

**חרסין שנשתמש בהן משקין טמאין ונפלו
לאויר התנור הוסק התנור טמא שהוף טשקה לצאת ו
ובן בגפת הרשה אבל בישנה טהורין ואם ירוע שיוצא ט
מהן משקין אפי לאחר שלש שנים נטמא**

גפת הוא מכולת חזתים לחר יציאת הסמן ממנו ומתחתיו כלי מכוער

ד

הגפת והוו גין שנעשו בטהרה והלכו עליהם טמאים ו
ואחר כך יצאו מהן משקין טהורין שמתחלתן נעשו ב
בטהרה בוש שבלע את הצנורת מלמר שבלע ארת ה
הדרכן לבינה שבלעה את הטבעת והן טהורין נגבכו ל
לאהל המת נטמאו הסיטן הוב נטמאו נפל ו לאויר ה
התנור טהור טמאוהו נגע בהן כבר של הרומה טהור

זגן קבין זג והוא קלפת הענבים וכגם הפלך וקנקנותיהן כרזל מעשיה
קנקנות והיה לחר תקרה ניכורת ונגין לחוץ מכלע הוא מלמעלה עד ס
לחר בקנה הפלך כ כללו בגוף הגן וייתקבן הגן עליו מלמעלה עד ס
פיהים הכרזל כלו מפסיק מוכנם בעגב הפלך וחלמד הוא כלי גן ו
ובסופו גב מסמר של כרזל יקוי בו לתלם לחר יסה מקעפר לחר
יעגבב בה ולזה תקרת מלמד לבקר לפי שהיה תלך בו על הדרך כיפר
עד שלא יגך העור בזולת דרכו ולזה תקרת מלמד וזה הכרזל לחר ב
בקצתו יקרת דרכן וקבועו דר בוכוך דברי חכמי כרי בוכות ולכיוך
פבלעה את הטבעת הוא שיגיע הטבעת בטיט ויתבטל והטבעת ב
בתוכה ולחר שלמו הכלים תעבי פגן טמוכים בתוך הגן הוא הטיט כ
כמו שפרטנו הגם הן תטמחו בחילו הגמת שם היו טהורים ותטמח כלי
הרם שם הגיעו בחוכו והן טמחים ויטמחו עב כהסיט מזב כמו ם
פבלעה בזבים פכל הדבריים לחר יגם לות הן מזב העבי שלא יגיע בהן
מבחר בזבים פכל הדבריים לחר יגם לות הן מזב העבי שלא יגיע בהן
הגם הוא יטמחם עוד לחוץ כי כחר נגע בבר של תרומה בחלו ה
הגעגים לו הכלי לחר בתוכם כלים טמחים הגם לח תטמח לפי שלא
תטמח בתרומה שלא כמיגיע כה דבר לחר יטמח לחתה עבב בעגב
ויחלו על תרומה הוא רבוי כהיוקו לח תטמח לפי בבר של תרומה
לחר יטמח בפני לטמקה מחבוקו לח בזיד זה הען המקוף בבר של ה
הטמח מדרבת ריחטן לטמחה ולח פני ועם היות כל לחר מחלו הב
פברזל יש לטמחה והן טמוכים כמו שהבחנו ולחכם יטמחו הת
הקבוך לכיוקו מטמחן מלויר ונחעבי פהיקה הטמחה בפתיכת בחון ם
פהתבחר בפרק לחר לפני זה

ז סרירה שהיא נתונה על פי התנור

מזקף צמיד פתיל נסרק מן התנור לסרירה שעורו מלא
פי מרדע שלא נבנם ר יהודה או ם נבנם נסרקה סרירה
שעור כמלא פי מרדע נבנם ר יהודה אומר שלא נ
נבנם היה עגול אין רואין אותו ארוך אלא שעורו מלא
פי מרדע נבנם

נסדק מן התנור לסרידק מנסדק מעבם התנור
בגבהו עד הם בכה לחר על פיו ולח תחסוב לחמרנו בסריריה שבכה
פחות חוטין לחכם הוא לוח פשוט מחזק מקוף והכני עתיד ל
פחות רחב חוטין לחכם הוא טפח ומדרע הוא הען לחר יקרת בב מ
לבלר שלמלא פי מדרע הוא טפח ומדרע הוא הען לחר יקרת בב מ
מלמד שיכבו לחלו העגים בקבה לחחר כרזל חי הקנוות וזהו לחר
יקרת דרבן ובקבה הפני כרזל יכבם בזה הען בו כמו הרומה והוא
בקרת תדחוך ובכים פלח בכבם הוא פידבק בפוני הפדרע ל
ניקוי כפותו בפוך ובכבם פיהיה בדול מזה ממה פיכבם הפדרע כ
בזה הסדק ולין הלבה בר יהודה

ח תנור שנסדק מעינו שעורו ם

מלא כוש נבנם ויוצא דולק ר יהודה אומר שלא דולק ר
נסקב מצידו שעורו כמלא נבנם ויוצא שלא דולק ר
יהודה אומר דולק ר שמעון אומר מן האמצע נבנם מן
הצד אינו נבנם וכן היה אומר במנופת החבית שנסקבה
שעורה מלא מיצה שניה של שיפון מן האמצע נבנם מן
הצד אינו נבנם וכן היה אומר בחצבים גדולים שנסקבו
שעורן מלא מיצה של קנה מן האמצע נבנם מן הצד א
אינו נבנם במה דברים אמורים בומן שנעשו ליין אבל
אם נעשו לשמר משקין אפי כל שהוא טמאים במה ד
דברים אמורין בומן שלא נעשו בידי אדם אבל אם

נעשו בידי אדם אפי כל שהוא טמאין נסקבו הע
העשוי לאובלין שעורן בותים העשוי למשקין שעורן
במשקין העשוי לכך ולבך מטלין אותו לחומרו בצמיד
פתיל ובבונם משקה

מלמ קטעורין הם לעבין מלח יעגיל במיד פ
פתיל לחמר יהיה על זה התבור מן החבית מן סחבב הבריל ויהם היה ק
הנקב פחות מזה הנה לח יגא ממנו ויבבל קדבר לחמר בו בב מיד פתיל
ובבר בחרבו עבין לחידו בבבם ולחיבו בבבם עוד לחמר ולהם בעשוי בידי מ
חרם לחמי כל שהן טמחים לל הם בחו לחלו החבבים הבריליבו הממוקמי
במיד לחתיל ונסקבו בהן לחי זה מעוד מיהים הנה הן טמחים בחחבל המת
ולח יגעיל להן זה הבמיד פתיל בעבו מנסקבו בבובם ממוקף לחחר בב הל
הכלים ולחמר כי בחחר נסקבו והן מוקפין במיד פתיל העבוי לחוכלים
בחחר נסקב במוכיח זית יטמחו בל מה שבחוכו ולחעבי שהוא חוקף וה
ולחעבוי למשקין בחחר ניקב בבובם מנסקב ולם היה עבוי לחוכלים ו
ומשקי מטילין מוהו לחומרו בבמיד פתיל ובבובם מנסקב לל שבחחר
יבקב בבובם מנסקב יטמח ולחעבי שהוא מוקף במיד פתיל ולח יגיל בל
מה שבחוכו וזה החומר לח יחתור קערם לחחר החבחל בגמיד שבת
והוא שבלי חרם יהיו בבמיד פתיל עד לחחר יחבחל רובו: נסו פחין חב
חבונב מזה החומר ולח החוכן חמהן שבלי חרם הוקף במיד פתיל
בחחר בפחת בפחות מרובו לח יטמח מה שבחוכו ולחבם יהיה יזבלים גב
שהוא לם בפחת שבלי בפחות מרובו עוד הקיף הפחת ופי יזבלים גב
בב מיד פתיל שהוא יגיל מה שבחוכו ולחעבי שהוא לינו בלי לעבין ע
טמח ולח יבבל טמחה בחחבב בלי לעבין פיגיל מה שבחוכו חולם
בחחר פחת היבו הנה חינו בלי בבל ולח יגיל מה שבחוכו ולחעבי ג
בחקוב הפחת חוקף במיד פתיל והבן זה שהוא עיון הן ויקוב הע
הבועחה ובילוד חינם שבייה הקבר הבני ומיפן הוא הבקוף נייבו ו
ובבר יקרת מיפה והוא קבה הן לח וכן חינם על קבה קבר הקבה ועבין
לחמרו שבייה הוא מה שחמרו לך וזה שהקבה חל מין פיהים הן כלן
קבריים קבריים ובדם הקבה עבה חמבו ובבל פירחק מהחרן יהים הן ו
ניחבלת הקבר מהקבה מחה פימסך לחרן לו עובי חה וקבר הבני ח
חבר למעלה חמבו יותר הן חמבו לחמר שבקבר הבני יעגיל וה
בחמוען לחמר בבל התבוריה והחבינית חן הלחמבע בבבם וחן בבר חינו
בבבם לחין הלבה לח הב שחעבו ולח בב יקרוק וחבואר הוא לחמרו ב
בתנור ניקב לח חעבינו ירבה בו חתהיה עינו חתוס בטיט ונקב בזה
בטיט

פרק עשירי אלו כלין מצילין בצמיד ופתיל כלי
גללין כלי אבנים כלי אומה כלי
חרש ובלי נתר עצמות הדג ועורו עצמות חיה שבים ו
ועורה ובלי עץ הטהורי מצילין בין מפיהן בי מציריהן
בין יושבין על שוליהן בין מוטין על צדיהן הין בפויין
על פיהן מצילין כל שתהחיהן עד התהום ר אליעזר מ
טטמא על הבל מצילין חוץ מכלי חרש שאינו מציל א
אלא על האבלים ועל המשקין ועל בלי חרש

יחמר בבלי בגללין ומן בלי בבים וחמרמר
מחומרו מהן בגל זה מחמר בטל לפי מהן בבבים תחת בלי מבנים
ומן חבבים וחבבין בבל מחבבים בלן ומחבם בלי גללים הן בלין עבוין
מרבת בקר והעבי ורבים מהן יעבו מבלבו בחרן מערב ובבל חת
הבחבר בעיר הבני בלי חרש ובלי בתר ביבם ר יחמרו ובל בלי חרש
לרבות בלי בתר ובחרבו בם בב מחלו הבלים העבוין מטומות סדגים
לח יטמחו מחבם למדבו בלי חעבומות מחמרו מעזה עזים ומן עור
הדג לח יטמח מחמרו חו בבר חו עור ובחר הקבלה לומר חם בבר חן
הגדל בחרן קף עור מבגדל בחרן מחבם בלי גללין ובלי חבבים ובלי
חדמה הבה לח יהין חתור בו טמחה בבוס בב: ומבי חבבר לך לחמרם
בזה חין מקבלין טמחה לח מדברי תורה ולח מדברי סופרים ומלו
הבלים לחמר יחמר מהן יגיעו חם מיגיע בחן בבמיד פתיל לחבם בם
בל הבלים לחמר לח יטמחו בבוס בבים וגב בלי חרם ומה שיחומר ח
חליהן לל בלי בתר ובסבת זה חמרתי לך בחחבל חחת ובבל בלי פתוח לחמר
חין במיד פתיל עבוי טמח הוא

561

והורם זה כי כשאר כיס זה מכלי מקח ממיר פתיל הכף הוא מיל בכל
מקח שבתוכו והוא אמרם הא ים במיר פתיל עליו טהור ובכף הקבלה ל
לומר מזה הכלי הכניתה הוא כלי חרס לכך והוא אמרו כלי מתכות כ
טמאים דרך פתחו ואי זה זה כלי חרס וכבר בארנו שכלי חרס וכלי
בתי מנילין ולמדנו שאר הכלים הנמנין בזאת הקבלה מקל וחומר ו
והוא אמרו אין לי אלא כלי חרס כלי גללים כלי חככים כלי חדמ מה מ
מניין ודין הוא כלי חרס שהן עלולין לקבל טומאה הרי הן מנילין
במיר פתיל כשהכל טמאת כלי גללים כלי חככים כלי חדמים שהיכן ש
עלולין לקבל טומאה היכן דין מיגיעו במיר פתיל ובאור עלולין מ
מכבים ומעמיכין ודומי לך שהדבר מזה אשר אמרנו שהן מנילין במיי
פתיל בהכל שמאת כלי חרס ומעמת שהן עלולין לקבל טומאה הרי הוא אמרם
טומאה בזה שהן כל הוא אלא הוא מיגיל על עצמו במיר פתיל בהכל
הצרין ידבה לומר בהיות כלי חרס כמו שבארנו בפרק את ואמרו כלי
עץ הטהורין ירבה בו פעמים כלי עץ אשר קדם עשן לא יקבלו טומאת
הצרין דומיותה לו כלי עץ הגדולים שהן מקבלין טומאה בלא אשר לא
יקבלו טומאה גב במו כל יקבול הוא מיתכת כשר מוך שהשבת לאשר
שהפיל פעמים כלי עץ לפי שהוא כשאר זה כשנקח לוח פעמים מעץ ב
ופשיטים על פי כלי אלא כלים עוד יקימו בו במיר פתיל הכף יציל
כל מה שבתוך החבית ואמרו

בין מניריקן כין מפיקן ירבה בו כין מיקים הקופה מפי הכלי לבר ו
וכין מיקים מבדו כמו מיקים כן פתח מבדו כין מיקים זה הכלי יו
יום ב על קרקעיתו או מוטה על גדדיו הכל בעוד הכף הם כפה לחר
מהלו הכלים על פיהן בהכל הוא הציל כל מה שתחתיהן וזה שהם
יחזרו כמו שהל בהכל הוא הם היה לחר בהכל ובטומת בהכל הף
הימינן הכף לה טומת מה שבהכל הפנימי זה חבלמו לי לשאר בכלי
חרס שהוא הם כפה כלי חרס על פיו לה יציל מה שתחתיו לפי שהוא י
יעמוד דרך פתחו בהוא ותבילו ידבקהו עם הקרן בניו ובדומה ל
לזה לה יציל שהיכו לה יהל ולה מוקף במיר פתיל ובנסחת בספר חבית
שבפתח על פיה ומרחה בניו מן הצדדין טומאם שב במיר פתיל עליו
ולה במיר פתיל עלבנו וזה נכנס תחת חומרם בפיפרה בטומאת הכלי
חרס שהר וכלי חרס לרבות החכלים שהכל על חרס יטמא ולה יציל
מה שתחתיו כיון שיגלו החכלין לפי מה שתבחר עם בהכלות וב
ובתוספת כלים בעבמות הדב ובדומים להן הם ים בהן טפח על טפח
מנילין בכבסי על כל מה שתחתיו הכף לה יטמא כמו שיתבחר עוד
שהר על כל המיגיל חון מכלי חרס הל שלהל הכלים שעמדון מלהל ה
שהיכין המנניין יגילו כל מה שיגיעו כתוכן תחת במיר פתיל מן הכלי
מתבות ומן כלי שטף ובגדים ומכלים ומעמים וכלי חרס והוא אמרו
על הכל זולת בלי חרס לבד ומה שיגיע בו מעשר כלים ובגדים הכף
הוא יטמא ונעשני מקן מתת במיר פתיל ומכת זה לפי מה שאומר לך
זה שהרם שהכלנו כלי טמת שיהו חון ונם לקח שהר כלי חרס טמת
ומם בו כלים ושקיפן במיר פתיל ומם בהכל שהמת הכף הלו הכלים ת
תטמאו ולה יגילו מתוך זה הכלי לפי שהוא ונהכלנו חרס נב ם
מכלי עם הקרן בלן ובגדיהן ומהכלים ומם תיהן בהזקת טומת ומהי
עתיד לבהר לך זה כמשכת בהרות הכף שהבהר מהלו הספרים מכלי
חרס על עם הקרן לזהו מגיל בבמיר פתיל בכל מה שבתוכו יטמא ב
בתת זולת שהשלו שהם לשהרבו לעם הקרן כלי חרס שלף לה יציל ל
לפי שכלים טומאים שהם לשהרבו יציל שהכלנו כל מה שבתוכו הכף לה
יקבל טומאו זה שהוא יהשוב עצמו טהור ושומר והוא לשיגיע
הטהרה ודינם ויום סדין שהכלנו ושהרבו בכלי חרס שהוא לה
יציל שלף על המוכלין ועל הם מקין ועל כלי חרס שם עשם הקרן כ
כשהר היה שהכלנו שהכלי ומן מקים וכלי חרס בשר המיגיל בבמיר
בשמיר פתיל שלו וקוף לף תציל שהשבתו לה נשהר תלמיד שבם
ניבקם מעם שהקרן שהכלים ומשקין שו כלי חרס לפי מקן כלים הכף טמאין
לגבי עם הקרן ואין לקן עקיף בשקוף שולם שהר כלים הכף בשר
יבקם שהיקן תלמיד חכם מעם הקרן וכשהר יהיה לשהתעם בו בעשם
קדם שו תרומם יטהרהו בשקוף ויעריב שמעו בכלי ניעשתם בו כמו
שיבקם התלמיד מעם הקרן זה שהכלי מתבות וכלי שטף שו בגדים ניעשל
עם הקרן זה שהכל הטומאות ניהשר לו כן ונהשר מיגיע שלו ק
הכלים בשר הגיעו וקן לשל עם הקרן בכלי חרס שלו תחת במיר פתיל
בהכל חומת והוא בשר טומת טומאת את למם שהשרשמו בכלי עם ק
הקרן היו מונן ויהשוב עם הקרן שהוא הגיל במיר פתיל ולה יהו
לו טיהור הוא ויקח זה הדין בזה הבגד שו הכלי ניטהל ניטמא בו

בקרקעים שהר שערב הטמא לבגד שיהשוב שהין על זה הכלי טומאם ו
זולת יעבד עם הקרן והוא טומאת טומאת את וינטרך הזהה ב ו ובע
ובעבור זה שהשבת הכלי חרס לשר טומאת כלי חרס לשר טומאת כשהר עם הקרן
לה תציל במיר פתיל בלתי הכלים ומשקין וכלי חרס שהר לה תבקע
מעם הקרן לפי הקרן לו טהרה כשהקה וקשניהו הרין בזה כין הקשר
כלם להבה שהר זשרבו ושהשר היה זה הטרם שהכל לה כשבע ב
בבקעת כלי שו בגד מעם הקרן שהכל בשהר יהיר שהוא לה טומאת ב
בשת נהשר לו הלה שהר שלי במיר פתיל על כל חרס היה בשהר
טומאת שהקשרבו בשר התרבו הרין בלי חרס לה יציל על הכר זולת על ו
הוכלים ומשקין ועל כלי חרס ומעם שרשלו שהיו שהדשהו על הלה תעבין
בשה שזשרבו שעם הקרן לה בשהשבתו בשה שפעשבו עליו בשומאת ב
בשקר שהכשבו בשהר יבה לגבר טומאם ניהר שהר לה טהור ולשהבו
שפעשבו בזה לשיעור יהיעתו שהוא יעשה ויהשוב בגבר שהוא שהוא
שהור הלה יהיה בב הן הטומאות הלה יהיו חלוקן ושהיבה כשו שבשהי
בשהרית ושהיר כל שה שזשרבו בזולת ההלבה שהיה רב הפשוטי י
ריהוקם היהיעה ובבר הקדשהי לך הלו הפרשים וביהודם בפרק שי
סרהשון שהפסת עדיות ויהן הלכה בר הליעזר

ב במה מקיפים ב:

בסיר ובנבסס בופת ובשעוה בסים ובצואה בהומר ו ובחרסית ובכל דבר המתמרח אין מקיפין לא בבעין זלא בעופרת מפני שהוא פתיל ואינו צמיד אין מקפין לא בדבילה שמינה לא בבצק שנלוש בסי פירות שלא יבישו לידי פסול ואם הקיף הציל

עכין מקיפין שיפתוים שי הכלי בחלו
הנזכרים לו ילכיך הכבוי על הכלי בחלו הלבדים ושיד ירוע ובכסיוע
הוא סניף ושפת ושעוה ישיש ונוחק הוא שיני הלבלבין כלם וחמר
הביוע הימלכיך ושקיפין בתיפת הסרם בחשר יעלם יקרה הרסית ובכל
דבר הפתמרח כל מה שיפרח כיד וישפשו על מקום הלבקה הוא
מהכלים כמו שיני הסרף ושיני הסרף והלבישות בחשר יעלם בשיני
ובעבן הוא הבדיל ונחמו שהיה פתיל ולהיכו במיר פתיל עקוה שהוא
וחזק הכבוי על הכלי וישהבירהו הכל לה ידבק בקרקעית הכלי חזר כן
חמ שהבילה שהיכ ובבק שהילן כמי פירי הין שקיפין בו ושעשי שהוא
לה יקבל טומאה להיותו בלתי מוכשר שהוא יבישהו לטומאה ולה ה
הוכשר בחזר מן הו שמקום יטמא זה שהמיר פתיל ויטמא כל מה ע
שבכלי לפי שהבר טומאה לוכ תוכן שקרם ולזה נזהיר לשתדבקין
בהוכלים ולשעשי שהן לה יטמאו הכל חולי יבה לידי הכשבר ויטמאו זה
הכל וזה כלו משבה לשהנוכה לשהר חמר לשהר חמר לשהר לחולין
שהחרן יטרחל כמו שהבהרנו בשוף עז ולזה יהיה קרין שקיפין בהציל
שמ כה ובבק שהיכו שהוכשר ונהדימה להן הן מהוכלים

מגופת החבית הטחול חלת ואינה נשמטת ר יהודה אומר מצלת וחכמים אומרים אינה מצלת היה בית אצבע שלה שוקע בתוכה השרץ בתוכה החבית טמאה השרץ בחבית אובלין ב שבתוכה טמאין

מחול חלת ואיכה בשמטת ל לשם הכל היא לה תתברר מהי החבית עוד חזר הל דין לחר ואמר כי כשהר היה המקום שהר יכנס כן שהכבע הן שהכבע הן שהיבה על פי החבית והוא שקיל כית שהכבע והוא כ כמו שבית יד ובקו כו שבשני ולה היה זה שהקום עמוק שהר מניע בתוך שיר החבית שהכה הוא בהבוק מזה החבית כמו שזכר והן הלבה כר יהודה

ר הברור והפקעת של גמי שנתנן על פי החבית אם מירח מן הצדדין לא הציל עד שימרח מלמעלן ומלמטן וכן בטבלת של בגד היתה של עיר או של עור קשורה הטשיחה אם מירח מן הצדדין הציל

כיצד יהיע ופקעת הוא קופה של גמי שהוא בלקה לה יציל
על שיהיה שברור לו שהקעת עם שהתי החבית בדבר שהר יהיהן ובן
ובקם שהתליה שהם בכלים וכן שם בכם שי שכלי בבגד לו בעור הכה שהעמי
בלתי שיהיה לו עור וקשר שהבעת הכה שהעלת בולן לו ולם שם ב
כשה שי ק בלי בכייר לה לו עור לה יבהרך שיהיה עלת על גיהי הכלים
שכוב ובין זה בלו שהבחר

חבית שנתקלפה וחזפת שלה עומדת ובן קבותין של מ
מרים שנפתן עם השמה ר יהודה אומר אינם מצילין ו
וחכמים אומרים מצילין

קבותיים מן כלים על תמונת הקונסת

ולזה יקדחוהו ויתקנו גם כצדדין כמו חזפת ויאמר כי כאשר נקלף
חרס החבית ובן קנה התחתים מעליונו וכאשר חזפת על תמונה השר
סר מהחבור עד שכח התמונה מזה כאלו בן שתי חביות הפכלה מ
תחרם ושעליונה מזפת וכפה הכלי בעליונו על חזפת והוא תחתונו ג
מצתן עם הפכלה ואמר כי יקודח אחר שתין זה הכפוי מעם על ח
חרם החבית וחזפת עומד כיצין לה תקיל וחכמים אומרין אם הר
הכיסן החבית וחכפוי כחזפת שיל ואין בלכה כר יהודה

ו חבית שנקבה וסתמוה שמרי

והצילה פקקה בומורה עד שימרח מן הצדדין היו שתי
ער שימרח מן הצדדין בין ומורה לחברתה נסר שהוא
נתון על פי התנור אם מירח מן הצדדין הציל היו שנים
ער שימרח מן הצדדין ובין נסר לזחברו עשאן בכומין או
בשוגמין אינו צריך לטרח מן האמצע

פקקה בזמורה כאשר

סתם לותם כעין תבען חכם יעטרך מימרח בחפת והרומה לו סביב ס
חזמורה עם עפר החבית ואם סתם הנקב בחתי חזמורת חכה יעטרך
מימרח בחפת הנקב ובין חתי הזמורות ומבחוץ הוא שהכפל הוא הכלוי
מפעוני כלי ענן ולזה יציל כמו שכתבנו בתחלת הפרק

ויכיס הוא שיקוב העגיס שני פקעים בכחיים ויקח ענן דק ויכפים
קצתו בזה הענן והקצה האחר ויכה בו בקורנס על פיבאר
שני העגיס וייצ לענן אחר ויקרעו שכבר הוא העגיס שנעלו אל פנן
ומזה הענין יאחר עשאן כסיכין הנומין הוא ענין אחר לא כאשר יא
יאכר שני קעגיס על פיהן לאחדים הכח לא יעטרך לאכר ביניהן

ז

תגור ישן בתוך החדש וסרידה על פי הישן נעטל הישן ו
וסרידה נפלת הבל טמא ואם לאו הבל טהור חדש בתו
הישן וסרידה על פי הישן אם אין בין חדש לסרידה פ
פותח טפח כל שבחדש טהור

הכח יתבאר ביב מלהלות את

מתנור חדש נעשה לאכל בשבי העומלה ולולם תנור יען הכח דינו כדין
שאר הכלים שמביאין את העומלה ויהין חונכין כמו שיתבאר שם ושם
יתבאר שהאוכל מביל מה שתחתיו ולא יעטרך לעמיד פתיל לאכל מביל
בשבוי ועל הלא העדמין לאחר בשלן כי כאשר היה תנור יען כתוך חדש
שם היתה הסרידה וזהו בשבי שתנור על היען שבל טמא לבי שהתבור
היען זהו כלי ולא יביל מה שבו בשבוי לבד אבל בשמיד פתיל לולם
שם היה כשמיד בשבוי על האחד הכח יהיה לאחדם לאכל ויביל כל מה ש
פתחתיו שם יתפכך העגין ויהיה חדש בתוך יען ובשבוי על היען הכח
יהיה בין הבשבוי ובין האחד שלא תעבה בשתח ובאחוב בשבוי על ה
האחדם ובל שבאחדם טהור בזה שבשבוי זה בלתי בשיל פתיל בחוץ מי
מי בכאר

ח לפסין וו בתוך וו ושפתותיהן שוות השרץ ב
בעלינה או בתחתונה היא טמאה ובולן טהורות היו כ
בבונס משקה השרץ בעליונה בלן טמאות בתחתונה ה
היא טמאה ובולן טהורות השרץ בעליונה והתחתונה
עודפת היא והתחתונה טמאה העליונה והתחתונה ע
עודפת בל שיש בה משקה טופח טמאה

בבר בתירבו בחוץ ג

פקקם לחוץ בכלי חרס אל תוכו ולא תוך תוכו ולזה בחבר היה בלי
בכלי ויהיה מרן בכלי העליון הכה לא יטמא הבלי הפכל ובן חוץ כ
בטומאת בלי חרס לחוץ מיהיה בן בל אחר בתוכו יטמא ואחרו אחר
בתוכו ולא בתוך תוכו ובאחר בפל הטרף בבלי לא יטמא חוץ
מיהיה בבלי שעליון וזה בחבר היו שתני הבלים בלם מרן חן היה ה
העליון יותר גבוה מאחר חוץ תחתיו וזהו היו חלו הלתפין בלן אחר
על התחתונה נקובין בבובס ומפקה אחר תוכו יטמא אבל לא יקבלו טומאה לפי
חוץ פקדם הכח חן לא יבילו חוץ היהיה בתוכן בחו שהוא בחוץ בל אחר חוץ
חוץ והיה היה הטרף בעליונה הכה בחלו חוץ יגיע בחוץ בל אחר חוץ

כי בן בלן לא אלו הלפסין האחנעים פקוקין בבובס חוץ ויאמר חוץ
סבתוך בל אחר חוץ מהאוכלין ומפקה לבקצת התחתונה וזה בלו
מובאר מפני הקנקה וזהו עבין לחרים בלן טמאת ירמיה ש טמאת חוץ
שבתוכן והיה היה הטרף בתחתונה הכח לא יטמא חוץ בלעומלה כ
בחאר לא יביל הטרף בחוץ וחיכו בכ שפה התחתונה יותר על העליונה ו
ויטמא בל חוץ שבתוכו מהאוכלין ומפקה הכח בל חוץ שבאלו הבלי
העליונין טהורין והוא עבין לחרים היה טמאה ובלן טהורות ובאר שב
לא הכחה לאחרת ואין חוץ שהיה הטרף בעליונה ונתחתונה שהיתה הכח
יטמא העליונה בלא שפה בהבנית הטרף בח ובן חאר התחתונה ב
בהיות נבוהת השפה וכאר הביא זה הטרף בחוץ בלם שאר הבלי
חאר העליונה והתחתונה הוא הנומה שפתה בשבל העליונה הכה היו
בלם טהורה ואעפ שפיה בתוך התחתונה ובכאר בטומאת חוץ הבלי
וזהו הטרף בחאר בחוץ שפיה בתוך התחתונה ובכאר בטומאת חוץ
בחוץ ואם היה בחאר בלי חוץ בלי חוץ בלי חוץ בלי חוץ בלי חוץ
מפקה טופח יטפיה היה בחאר יציב בה הכח זה הבלי עומד לטרח חאר
התבאר בפרק בת זה פיטומאת בבובה בחוץ התחתונה העוברים חאר
בבאר בטומאת חה מפקה יטמא יבלי חאר הוא בו בחאר בחוץ מ
וזהו עבין העליונה והתחתונה עודפת בל שיש בה משקה טופח מ
מפקה

פרק אחר עשר בלי מתבות פשוטיהן ומקולליהם

א טמאין נשברו טמאו חזר ועשה ש
מהן בלי חוץ לטומאתן הישנה רשב אומר לא לבל ט
טמאה אלא לטמאת הנפ

בעבור שדבר בריבי ובלי חרס

ובדומה להן בחלק חרישנין והן העשרה פרקים שקדמין שהתחיל בזה
בחלק בריבי בלי מתבות ובעבור שחזר ית בבלי מתבות בל דבר ש
חאר יבא בחא למדנו יחזרו בל דבר בין פשוטין בין מקבלים ולזה
יטמאו פשוטין בחו חסבינין והסגורין והדומה להן ונזיתין מחזיק
לטהתחת חאר שבריתן בחאר שבתוכן ועשוי מהן בלים שבי ובלו בטהרת
בחקוה וזהו ברף מרדבן חלי יטמא בלי יבלי מתבות ויעבלהו ו
ויעשה מהו בלי חאר בזה היום בעשוי והוא טהור הן התוך בלי ש
שהן לפי שבהפסד הבלי הוסרה הטומלה ממבה ויטמא בזה בלי
בזה היו בתרומה והקדשים וזה מנתר ויחסוב החוסב ויאמר שהבר
הבלי יטהרהו והטבילה בב יטהרהו מלחתו בלילה בבלי בחאר בהבר
ובעשה בלי חאר הבה חוץ טהור בזה היו בעשוי ובב בחאר בטהר בלי
בחקוה טהור בזה היום בעשוי ויתחתם בו בתרומה והקדשים והוא ל
לא ידע שהבלי יעטרך העביר הטמא ויחזרו שבילה בת יטמא עלה ור
ורשבב לא יבוזו זחת הבזרה זלת הבלים חאר בטומאה בטומלת מת ל
בר לחיתה מבטרכת בזחת ב וחין הלבה בראשב

ב בל בלי מתבות שיש לו שם בפני עצמו טוא חוץ
מן הדלת ומן הנגר ומן המנעול והפותה שתחת הציר ו
והציר והקורה והציגור שנעשו לקרקע

ובים לו שם בשבי עצמו יחד בשם שבן בשם שלבני הבה הוא
טמא ובל מה שיעשה מן המתבוכת בין שהיה לו חוגן בבוה מן היה ש
שהוא הבה הוא יקבל טומאה בחו שהבאתיו זולת אלו המנויין שם ב
בעשו מן מהמתבוכת הבה שם לא יטמאו לביתן קיימין בחוץ ונגר ש
הוא עמוד יבריח שבער מן הקבה אל הקבה ומבעל שם נפעל על
שנעשל הקיים בשער לבי חלוף תמונתו ובחזר מבעל בועל והוא שם
עבדי על בעות מאבעל והפסדתה תמונת היה מבדל ישמה ובקבר ב
בחרן ויורבב בו הניר וניר הוא בית השער חסר יסובב בשבוב השוחה
והוא יהיה מבדיל בשערי המדינות והפבדרים הגדולים מאלו ובן גב
סמוכת בשערי ובפוחות לבלתות הבית ואחר הדלת תסוב על ניהה
ובגזר הוא הבבר בלעג הבלי ואלו הוא בלי לחרים בל המחזבר לא
לבקדש הוא הבקדש וזה בחבר יגיע עשייתו לביותו דבר בחרן הבה
היה לא תקבל טומאה ואחלו הקבל הדבבה ואל זה הטעין בין בזחת
הזבלבה

ג העושה בלים מן העשת ומן החרדה ומן הזסובב
של גלגל ומן הטסין ומן הצפורין מבנו בלים ומזגגב ב
בלים מאוב בלים מן השחלת ומן הגרוזות שהזרין ר
יוחנן בן נורי אומר אף מן הקצוצות משברי בלים מן ה
הגרוסי ומן המסטרות שיזדע שנעשו מבלים טונאין מן
המסטרות בית שמאי מטמאין ובית הלל מטהרין

J63

נוסחת המסכתא גולמי כלי מתכות טהורין ואלו הן גולמי כלי מתכו
כל מה שעתיד לעשוק לעשן לגרד ולהקיש בקדחם מהיכר תוכן מה תוכן
טהור ואלו חבור זאת המלבה וקדוח בחרי לחת המבבה גריך לשמור
זה הפרש ולזכור תוכן וזה שכל מי שיעשה כלי מחבר מהמתכות כין
שיהיה זה הכלי מקבל כמו שהוא ראוי או יהיו שעורים כמו שהכינים ו
ושעורים הכה אלו הכלי לה יטמאו עד שיעשם עשייתן על שלמות
אפני עקובם לתוכם אם בשתי כו דבר תוצו לשוף וקוח לחוצו כל ש
שעתיד לשוף אי יחסר ספרית שקליפה תחר יתרועע לכל שעשיה וקוח
לעשן או יחסר גרידה כמו שיגרדו כלי מתכות תחר שעשיה וקוח ל
תוכו לגרד או יחסר שלימה כמו שעשה כברזל תחר הגרידה וקוח
תוכו לכרכב או יחסר שכשלה אם היה גריך לשכות עוד וקוח לתוכו
לשקים בקרנם או שיעשם הכלי על אלה שבנים כלן וקיש זה הכלי מ
תוכם שיבוקך אל תוכן או תוכן ולה יעשה לו עדיין הכה לה יטמא ותוכן
הוא ענק הכלי שכלי המתכות יעשו להם עניים מורכבים עליו כ
כמו הקומקמין וחזן הוא הכלי יד ועל זה הפרש תוכר בזאת היא
תשכה הוא כלים תחלו הרכרים תחר בתרכו ותניהו תוכם ה
הכה הן לה יקבלו טומאה הוא הן גולמי כלי מתכות לגיותן כלתי שלמים
החלבה נעם הן כלתי המתוקנים ועשת הוא חציית כרזל אבל יגיעתו
תוקור העבר ותוכה עשייתו כברזל קוד התוכותיו שהכה יתך הרכ
פעמים ויוכה עד שתעריד בפחים רבים יהיו כיתלים בו תוקור כמו
שהוא תעורפס אבל התוחוכים והן אחר התתכות כאחר יגאו תוקור
העבר תוכה אבל עליהן הקיתוך והזכוך התיפה תריקה
ותי פיעשה תחתיכת תוקבו תוה שפיהיו תקבילה והוא פיעשה
ואלו פיעשה ותי תעבר זה כזה הכלי לתוק פיתעבר בו תשבעתים שהיה
ועשוי תוכן ותוא תוכן תוכן ונפחתת ויעשו תוקו בעולין גדולין כדמיון ה
הפת והוא תעבר יקריק כדמיון העונה תעבר יקרק כתו שיתכתר
בפת והוכה על בלבל תקיף על תוקבי וזה שהלו התוכבים יעשו ת
תוכן ויעשו על הין תוכן לוה על פחת וטפים הלוחות הרקים תרבוש
פתי זהב עפי הלקה ונפניין הן התעריין פיוחו הכלים כלוחות זהב
וכסף ודומיהן ויתכני כלים תוטפת הפלים וחובני נוחיהן ותלבי כ
כלים כיתי יד שלהן ושחלת תוספת הכלים ותקבות התוספין תעבר יש
יתנו תיכבים תעל העשוי תחרים כתוני הכבוד הפחול ויהוא הפה
הרגל וגרוניה תלבוש ותין הכוכב פיתך זה הגרידה תו תלו תקבות ו
ויעשה תהן כלים וזה יקבל טומאה כלה שפך חוכם הכוכב הכל תלו
הקבות והלוחות עד שעשה תהן דמיון כלי הפה הוא לה יקבל טומאה
הן הפה זכרנו עוד לעיל כ יהיה כן נודי שמי שתתך כלי ועשה
כלי לתל תכל תלו התתכון לה יקבלו טומאה ויהוא לתוכו תוך הן ה
הקבות ותיכם הלבה עוד לעיל תעבה הוא שמי שעשה כלי תכברין ו
זה הים הן הגרינין ויהוא הכברין תעבר כשהר תכלים יפחר תקבלי
לתר תכלית חזהן עד שתגרד ותכבר ויעלם ויעלה שתתך על דוכר
הו הי שעשה כלי הין התוטרין יעשו תכלים כתלו הן תכברי כלים ו
ולזה יקיש זה הכלי העשוי תלו הברכרים תקבל טומאה הולם הי
שעשה כלים תוטהרין ולה יעודע לעיל תלו התוטהרים כעשו ת
תקבלים הכה יהיה דינו דין עושה כלי תכברי זהים ויקבל טומאה הי
תלו התוטהרין נעשו הן התרדם הו הין העשת ניהיה זה שכלי כתו ג
גולמי כלי תקבות קכה כזה שלחוקת קם וכה ולשון שתוספתא חמל
ר' אלעזר בר' יוסי לה כתלקן קם וכה על התוטהרין שידוע שנעשו הן
הכלים פיהן טתלין ועל התוטהרין שלה נעשו תקבלין שהן טהורין על
תה כתלקן על הספת שקם טתלין וכה תטהרין וחוכם עשיית כלי
תוטהרין הכה זה תכותר כתו שכשיתהו תרבעה טפיר הו הין כלי

כלי תכות טהורין

ברול טמא שבללו עם ברול

מחור אם רוב מן הטמא טמא ואם רוב מן הטהור ט
טחור מחצה למחצה טמא וכן מן התלמא ומן הגללים
קלוסטר טמאה ומציפוז טהורה הפין והפורנה טמ
טמאין והקלסטרא טמאה ר יהושע אומר שומטה מ
מפתח זה ותולה בחברו בשבת ר טרפון אומר הרי היא
לו בכל הבלים ומטלטלת בחצר

כבר קיים לך שהברזל הטמא
לה יטהר תותיך תהיתוך ולזה כחתר שתעריב ברזל טהור טמא בהיתוך
ושעשה תן הכל כלי תם רוב תן הטמא יהיה זה הכלי טמא וכבר י

זכרנו שכל כלי גללי לה יטמאו ואלו תן טיט דבק לדמיון לוכן כ שם
ולזה יקרא תלמה כמו שם נעשה בריה הלמות וכחתר שתעריב ק
הטיט כבלבל ושעשה תקבוען כלי תבוטל והוא תשויב תכלי חרם וכלי
גללי וקלוסטרא כלי תקני על דמיון הרחון בנותר תליך וזה נורתו
ורכב זה הקבה בפתי הסעריים טשעת כזה הסעיר ה
סה טשעת כזה הסעיר ואלל קבון שני הסעירי
יורכב הטשעת הראל על הטשעת הסכית ויכבס זה
הקלוסטרא מחבר מלאו התתכות הנה היה הן כל
טמאה לפי שקיים לה שם בשני שנאמר ואם היה מעון והיה מחוסה
תכרזל אין אלתו תן התתכות הנה היה טהורה ולזה אמרו ומחוסה
טהורה לפי שכלי עץ שחתר היה מחוסה בכלי מתכות לה יקבל טומאה
ואחי היה לו בית קבול כמו שחתבחר בשף תבנה כתאמר חכמים
שמזכח הזהב ושלחן שחתר לה יקבל טומאה ואחו הקבה כזה שהני שהם
מעופין ושהם זה אמרו כל כלי שחר יעשה מלאכה בהם גו ואמר ב
בשביל יכול שאני מביא את הפיוי הכלים על בהם תיו לפוי ל
הכלים לל שיה הכלי לה יניע השעים כו כשעתו שכל בחתצעו הכהני
שחר עליו אחנם טומה שהכלים שחר יעשה מלאכה בהן בעצמן וזהו
עצין שחרים בתגיגה שהוא כחתר חבה אותן בתוך אותן ואמרו זה ל
הפרש בכל זאת שהשכתא ויפין הן שהיה הקבושין בשהיתה ו
שהוכרכה הוא שהקו עצמו שחר תבבה כו הפין ועביי העלעול כו בת
כבי נתבחרו בהשכת שבת בפרק כל הכלים

ה עקרב של פרומביא

טמאה ולחיים טהורים ר אליעזר טמא בלחיי והכבי
אומרין אין טמא אלא עקרב ובשעת הבורן הבל טמא

תכרזל שחר יהיה לכלבל שחר תסובב על פי הבה שיה שחר ת
תקרא פרומביה והשחמנים תלבנו קורין שהתו תלזה שלקרב שלו יהיה
הוא הכרזל שחר יכבס בפי הבהיה ויבה כחביהן שלה ולו הוא הוא
לעקרב ויקרא שהמנין הלעז והחיים הן הכרזלין שחר יעשו על
שהני הבהיה וזה הכלב כחתר יתקבן הוא חלבן והלבה כחבהים

מיקה של מתבות ר עקיבא טטמא והבגים מטהרין ו
ואבובה טהורה הבוש והאימה והבקל וסימפוניה וח
וחליל של מתבות טמאין ומצופין טהורין סיטפונה אם
יש בה בית קבול בנפים בין כך ובין כך טמאה

מיקה ד
דמיון חני כדור פקוב יעשה כרחם הכוא יכבר תכל תטוייה ויחתך ת
קחוט כו ושמין כמבריה הכובר וחכמים חומרים שמין לה שם בפני
עצמה ותני חתר תחרם שפיקה לה יהיה לחזה דבר כיון שזה הכוא כ
נופל על כל תלבה עגולה הו קרוכת שעגול עד שיחתר פיקה תל בוא
הנה לפיות לה שם לוחי לה תעלה חובם שה היתה על עץ מחופה וזה
היה עהורה לדברי הכל לפרש הפר זכרנו וכוא הוא הפטוש ותוחה
הכלי חתר יתחבר עליו הפשתן הו הקטון תכל הטוייה ושתו הפורם
שלבנו פילורה בלעז ובחפוכין וחליל שתי תמובות תקהוכות כלי מ
הזמר ובית קבול בשתים יורכב בו כלים בדמיון בנף לחשמיע קולות
ושם היה בחלו כלי הזמר על עץ תקנו עשויין לרכוב בהן חלו הק
הקבות הנה הוא בית קבול ולזה תעלה היה מנופה תפני זה
שבית קבול חתר הוא כלבי מנופה לפי שחלו הקנות תי שחתר ה
שיחוכו וחפוכים הפשני תפן קבול וחלבה בחכמים

קרן עגולה טמאה ופשוטה טהורה אם היתה מצופית
שלה של מתבות טמאה הקו שלה ר טרפון טמא וח
וחכמים מטהרין ובשעת חבורן הבל טמא ביוצ בו קני
מנורה טהורין הפרח וחבסים טמאין ובשעת הבורן ה
הבל טמא

קרן יהנה כו חתנוטרת לה קרן תבהמה זה שחנוטרת תלבן ב תמונו
הוא יקריחו שתה קרן עגולה וחלחר יקריחוה קרן פשוטה שלן קן כוצלת
פרקים יורכבו תוזקות רבו תכל תרכבת קרן עגולה קשה לקשר
להרכיב כי אם תוזן ולזה תמר הוזחזיר קרן עגולה בשבת היוב ח
חנוטה וקנה שחנוטרת חתר יתפר לפי שתתקע יקרא יוב ופשה שלה ו
וקנה שחחר ברחב יקרא קרן עגולה ומכוחר הוא זה קרן כגרי יש
יעשו קנה תחלקין תעזן וקנה תתכת ולזה תמר שם היה תנופים

176

[illegible] מכוונין ישמש מפרקים וסוף אמר יקדלו חכמים מ
[illegible] כלים של חליות ואלו מפרקים כתבו יתחברו יהיו מוכנו קני המנו
[illegible] וח אמר יקדלו בכתן קני מכונה לח יטמאו כל עת מיוח כפרקת לבי
[illegible] בלח יקדלו אלח בפס מחבר על הפרס אמר הקדימנו ונפרח מיוח הפ
[illegible] ועגולה אמר על יח תיוח חבר והכפים התוכנת אמר בו מרבלים ת
[illegible] ברנו כתן כפיסים בפעת מחוברן לכתן בפס אחד יקדלו לל מכונים וכן
[illegible] זרן עגולה והלכה כחכמים

ח קמידא טמאה ולחיים טהורין א
אם יש בהן בית קבול מים טמאים כל כלי המלחמה ט
טמאים והבידון והמקון והמנפרין והשידרין טמאין ב
כל תבשיטי נשים טמאים עיר של והב קטליות נומים
וטבעות טבעת בין שיש לה חותם בין שאין לה חותם ו
וגומי האף קטלה של חליות שלה של מתבות בחוט של
עשתן או של צמר נפסק החוט החליות טמאות שכל א
אחת ואחת בפני עצמה חוט של מתבות והחוליות של א
אבנם טובות ומרגליות ושל ובובית נשתברו החוליות
והחוט בפני עצמן קיים טמא שירי קטלה כמלא צואר
קטנה ר אליעזר אומר אפי טבעת אחת טמאה שבן ת
חולין בצואר

קדלה כוכבי הכרזל אמר יוסי בריח כעת כמלחמה
[illegible] לחיים לנחות כרזל יכפס החזק וכידון קרומת הקטן אמר קיח כיד
[illegible] ומלכים פריס השיתים והניקון לל קנה וקוח הסוך ומעקל קנו וקוח ס
[illegible] הכרזל כתוך קרומת ומנפים כמל מכרזל יכפס הרבליס כדי מלח
[illegible] ורן על רבלין ומידין ידוע תכשיטי חמס חלי הכתי והוכח מקן קנתן
[illegible] על גד הקטל כמו מעשה ככלי החרש ועיר של זהב עטרת של זהב ט
[illegible] כל גוי ת ירושלם ישתיהם כרקם ולח נקדלו עיר ין טלמות הן חוטי
[illegible] הכ ישתיו כבוחר וקוח סנקדלו בלמון התורה רביר וכבר ישמו חלין
[illegible] וכ נקובות כרתיין גרעיני ויכבם כחוטים וישתיו חוטן חוטן על הבוחר
[illegible] וס יקדלו מחכן ובבד יקדלו גרעיני חדם פטרם וברקת וירכיבו חוטן
[illegible] בחוטן זהב חו כסף וישמו ממנו סובב סביב הבוחר בב ובל זה יקדלו
[illegible] טלחות ובזמים שבי מיכים מקן סיתלו בחוץ כמו שעוטין היום ומקן
[illegible] תלו כתף כמו מסיק שמין בזמן הסוח וחוטם כמו סישמו בקנת ס
[illegible] וחוטת מוכפיל חו מבפך ומס סדומה לסן מן החכמים נתן בלכם
[illegible] ר חלישנר

ט נוס שהוא עשוי בקדירה מלמטן ובערשה מ
מלמעלן ונפרק בקדרה טמא משום בית כלי קבול וב
ובערשה טמא בפני עצמו ציטרה טהורה העשוי בתוך
אשבול ונפרק טהור

כקדירים מלמטה סיסים לן בכין חלול כמו
[illegible] קדרים ועל ליתנו נרשין אחד מקדרי דומים לנרבם על זוחת סבורים
וכאמר תתפרד זוחת מהקדרה תניה הקדרה כלי חכם
בית קבול כלח חסקן ונסיון טמחה משום כלי לח מכני
סקיח מתכשיטי נשים ותקיח גם ערבם טמחה לבני ס
סים לה חס כתבי עבמה וניכירה קוח קנת קנה הנוס
הכובש בנקב החזן לו סקף ולבני חסוח מעוות קדרה
[illegible] ונתן ניכירים תרנוס מזלבוחין ניכירים ואמר הערבין כמו חמבוק
[illegible] ירבם נוס הערבי כמין חמבוק ונוח סיקין גרעיני זהב מקובלין על ל
[illegible] ריסין לחמבוק כמין חמבוק יתפרדו חלו חגרעיני ישמלו מחיבו לו מ
[illegible] ותכשיטי כשים ולח נתלבן גרעיני זהב מקובלין על ל
[illegible] ריבם נוס הערבי כמין חמבוק ונוח סיקין גרעיני זהב מקובלין על ל
סיקין מתכשיטי נשים ותקיח גם ערבם טמחה לבני ס
סים לה חס כתבי עבמה וניכירה קוח קנת קנה הנוס
הכובש בנקב החזן לו סקף ולבני חסוח מעוות קדרה
[illegible] ונתן ניכירים תרנוס מזלבוחין ניכירים ואמר הערבין כמו חמבוק

זכרם

ערך שנים עשר טבעת ארם טמאה טבעת בת
בהמה והכלים ושאר כל הט
זטבעות טהורות קורת החצים טמאה ושל אם רין ט
זהורה הקולר טמא שלשלת שיש בה בית נעילה טמ
טמאה העשויה לכפיתה טהורה שלשלת של טיטונות
טמאה של בעלי בתים טהורה אמר ר יוסי אימתי בזמן
שהוא אחד אבל אם היו שנים או שקשר חלוזן בראשה
טמאה

[illegible] טבעת חרס טבעת כעשה לתכשיט חרס כמו כעבות חוטם

ונוי ס וכבלי הרגלים ודפירי זהב אמר יעשו לותן סמכני בין ואריסם
ונטבעת בחמה טטבעות סטטוות לכסמות כמו סיעשו סמלכים ט
כטבעות זהב וכסף כצורתי הכתפים וכרגליסם וכן ישמו טבעת כבית
יד על כלים על דרך שקיטונו וקוח אמר יקדל טבעת הכלים וכן אות
הטבעת לח בטמח כשרידה וקרדית הסכים עין יכביסו בו קוח יסיקא
תמיכתו לחצם כמידכן בו קנם הכרזל ולוח זכרן בכתן ועל חמרין
כרזל יוסם כרצל סחסולין וקקולר הטעל על כרזל אמר יסיסו בצורתי
סחסורים ולכסות בו סחרם וזולתו הל סיקטור בו גב כלב חב לי עני
ורוחם לזה ממה סכתוב ליקסר כדי סיקדיסו מקובצין על זיטוכות
מוכר הלחם והקמח לבן סלבלוות יכבירו כבן סחכוית ובן מכלל ה
הסבר לולם על כעלי כתים הנם לח ישמו לותן לנם סבני מכלה
היל דמיון המלבלת הטמוים כשרים לבני ולוח סיכם מקבלון טמאם
ולחר ר יסי חם היה כחבי קבוחים חבי תוכפות יובחן בדמיון מתחת
כחלו יבעילו גב בוח סמין חו חם קחר בזה המלבל חלזון ובוח דמיון
דקם מכרזל יבעלו בו הלבחת זה הר סקם בוח ברן קליטו הנקדל
חלזון ובן הלכה כר יסי

ב קנה מאוכם של מרוקות כמא ם
מפני אונקליו ושל כעלי בתים אם יש בו אונקליו טמא
אונקלין של כתפין טהורה ושל רובלין טמאה ר יהודה
אומר של רובלין שלפנו טמאה ושל אחריו טהורה א
אונקלי דרגש טמאה ושל נקליסין טהורה של שידה ט
טמאה ושל אקון טהורה של שלחן טמאה של מורת ה
העין טהורה וה הכלל כל המחובר לטמא טמא וד מחוב
לטהור טהור ובלן אות אחת בפני עצמן טהורות

של סרוקות
מקטוים כמר ונסתן וחוח מקן וכרזל ובקנתן מסקלין חלני ן ולוח
יטמח וקוח חמרו מקבי חלכבל ית ון חלונקל ית ומונקלי קנה נכבר
בחרנו זה בתמיד וזולתן ולכתבים מונקלי גרזל מכרזל ולו כוב מקן
בידיקן וקבה סלונקלי כחמה חמר על כתפיקן כדי סלח יסול החמה ו
וכתבים קן קנוסלין חמטוי של כתפן ון סלוכבין כעיר ון קדוכבי
קמחזירין על העיידות לבן לונקלי על זחת הנוסף
יעזרו בו עזר מעטו בקשתקת מסוים ודרגש קוח ע
ערם קטן לו גב לונקלית יעלו בו חבל סעלייה חלין
ון כעמודי חמטה מונקלי ועמודי ון נקליטי חמ
חמטה כמו מיתבלר בספרי ומידם תיבה וקבן קוח
תיבת הניידים ותמונתה מסורסת חבלן וקיח תיב חעבן בו לונקלין
יתלו כים יבנם הדב בו ולח יוכל לנחת מימנו וכבר התבחר לך עמ
מונחת קטן טהור לבני סחין לה בית קבול עוד סביית כלב לזה והוח
מבל לונקלי תקיח כבלי מתקבל טמחה הבה זה לונקלי גב יטמח ב
בטמחת זה הכלי וכל לונקלי יסיח בכלי מלח תקבל טמחה הבה קוח
לח יטמח לבני מסוח חלב ממנו וכאמר הים לונקלי לבדו כודם ם
מידבק בכלי חמר בשמה חלין הבה הוח טהור ולח יקב טמח מבשמ
חמר קדמנו בדחים פרק יח לבני מסוח סמוך חל זולתו וחין בו עם ב
בבני עבמו וחבה קוח כחלו חלב בלי מלם וחבן זה ונתן ל
סלבה בר יהודה

בסוי טנ של מטבות של בעלי בתים רבן גמליאל מט
מטמא וחבמים מטהרין ושל רופאים טמא הדלת
שבמגדול של בעלי בתים טהורה ושל רופאין טמאה
הייתובין טמאים והפרבין טהורין עקרב בית הבד
טמאה ואנקלי שבטהלים טהורה

טני הוח כלי מחזיק חני סלח יסיח בריח מכרזל חו כחבת ולו בבני
ממחבת ב יתמעו בזה הכבני בשלי בתים לבני טוטות וחרובים לח
למחבת זה הכבני יתמעו כי הרובפים לבוח הסממכין בו ולזה
הוח מקבל טמחה לדברי הכל ומעבל הוח לחוכר וזהו מקדרה בלשון
ערב חל מבשלין בייתכין ברזל יחזיקו בזה הקדירה ובפרכין ברזל
קבועין במוקד לבמוך הפרבה במיניהן זמן ובתוסף חלו הן וזייתכין
חלו סחבנכי מכעב בזה לת הקדירה ובפרכין מקבועין בכירים וכס
בחמר מבני חק לל מגדל חל רופאין טמחה מבני סהוח נותן עליה
חסבלבית ותולה בה ת הסממרים ועקרב בית הבד עין ברזלין בו
ת חזותים ויש כרזל בכתיבת הטען בגוית עקרב ולונקלי בב טרפים
מקור חבר יטמעו בכתב לתלו בזה מבלי סיסי נתן הלם כרם בחלו ל

ונוי ס וכבלי הרגלים ודפירי זהב אמר יעשו לותן סמכני בין ואריסם
ונטבעת בחמה טטבעות סטטוות לכסמות כמו סיעשו סמלכים ט
כטבעות זהב וכסף כצורתי הכתפים וכרגליסם וכן ישמו טבעת כבית
יד על כלים על דרך שקיטונו וקוח אמר יקדל טבעת הכלים וכן אות
הטבעת לח בטמח כשרידה וקרדית הסכים עין יכביסו בו קוח יסיקא
תמיכתו לחצם כמידכן בו קנם הכרזל ולוח זכרן בכתן ועל חמרין
כרזל יוסם כרצל סחסולין וקקולר הטעל על כרזל אמר יסיסו בצורתי
סחסורים ולכסות בו סחרם וזולתו הל סיקטור בו גב כלב חב לי עני
ורוחם לזה ממה סכתוב ליקסר כדי סיקדיסו מקובצין על זיטוכות
מוכר הלחם והקמח לבן סלבלוות יכבירו כבן סחכוית ובן מכלל ה
הסבר לולם על כעלי בתים הנם לח ישמו לותן לנם סבני מכלה
היל דמיון המלבלת הטמוים כשרים לבני ולוח סיכם מקבלון טמחה
ולחר ר יסי חם היה כחבי קבוחים חבי תוכפות יובחן בדמיון מתחת
כחלו יבעילו גב בוח סמין חו חם קחר בזה המלבל חלזון ובוח דמיון
דקם מכרזל יבעלו בו הלבחת זה הר סקם בוח ברן קליטו הנקדל
חלזון ובן הלכה כר יסי

ב קנה מאוכם של מרוקות כמא ם
מפני אונקליו ושל כעלי בתים אם יש בו אונקליו טמא
אונקלין של כתפין טהורה ושל רובלין טמאה ר יהודה
אומר של רובלין שלפנו טמאה ושל אחריו טהורה א
אונקלי דרגש טמאה ושל נקליסין טהורה של שידה ט
טמאה ושל אקון טהורה של שלחן טמאה של מורת ה
העין טהורה וה הכלל כל המחובר לטמא טמא וד מחוב
לטהור טהור ובלן אות אחת בפני עצמן טהורות

של סרוקות
מקטוים כמר ונסתן וחוח מקן וכרזל ובקנתן מסקלין חלני ן ולוח
יטמח וקוח חמרו מקבי חלכבל ית ון חלונקל ית ומונקלי קנה נכבר
בחרנו זה בתמיד וזולתן ולכתבים מונקלי גרזל מכרזל ולו כוב מקן
בידיקן וקבה סלונקלי כחמה חמר על כתפיקן כדי סלח יסול החמה ו
וכתבים קן קנוסלין חמטוי של כתפן ון סלוכבין כעיר ון קדוכבי
קמחזירין על העיידות לבן לונקלי על זחת הנוסף
יעזרו בו עזר מעטו בקשתקת מסוים ודרגש קוח ע
ערם קטן לו גב לונקלית יעלו בו חבל סעלייה חלין
ון כעמודי חמטה מונקלי ועמודי ון נקליטי חמ
חמטה כמו מיתבלר בספרי ומידם תיבה וקבן קוח
תיבת הניידים ותמונתה מסורסת חבלן וקיח תיב חעבן בו לונקלין
יתלו כים יבנם הדב בו ולח יוכל לנחת מימנו וכבר התבחר לך עמ
מונחת קטן טהור לבני סחין לה בית קבול עוד סביית כלב לזה והוח
מבל לונקלי תקיח כבלי מתקבל טמחה הבה זה לונקלי גב יטמח ב
בטמחת זה הכלי וכל לונקלי יסיח בכלי מלח תקבל טמחה הבה קוח
לח יטמח לבני מסוח חלב ממנו וכאמר הים לונקלי לבדו כודם ם
מידבק בכלי חמר בשמה חלין הבה הוח טהור ולח יקב טמח מבשמ
חמר קדמנו בדחים פרק יח לבני מסוח סמוך חל זולתו וחין בו עם ב
בבני עבמו וחבה קוח כחלו חלב בלי מלם וחבן זה ונתן ל
סלבה בר יהודה

בסוי טנ של מטבות של בעלי בתים רבן גמליאל מט
מטמא וחבמים מטהרין ושל רופאים טמא הדלת
שבמגדול של בעלי בתים טהורה ושל רופאין טמאה
הייתובין טמאים והפרבין טהורין עקרב בית הבד
טמאה ואנקלי שבטהלים טהורה

טני הוח כלי מחזיק חני סלח יסיח בריח מכרזל חו כחבת ולו בבני
ממחבת ב יתמעו בזה הכבני בשלי בתים לבני טוטות וחרובים לח
למחבת זה הכבני יתמעו כי הרובפים לבוח הסממכין בו ולזה
הוח מקבל טמחה לדברי הכל ומעבל הוח לחוכר וזהו מקדרה בלשון
ערב חל מבשלין בייתכין ברזל יחזיקו בזה הקדירה ובפרכין ברזל
קבועין במוקד לבמוך הפרבה במיניהן זמן ובתוסף חלו הן וזייתכין
חלו סחבנכי מכעב בזה לת הקדירה ובפרכין מקבועין בכירים וכס
בחמר מבני חק לל מגדל חל רופאין טמחה מבני סהוח נותן עליה
חסבלבית ותולה בה ת הסממרים ועקרב בית הבד עין ברזלין בו
ת חזותים ויש כרזל בכתיבת הטען בגוית עקרב ולונקלי בב טרפים
מקור חבר יטמעו בכתב לתלו בזה מבלי סיסי נתן הלם כרם בחלו ל

565

[illegible] מטמא כזאת המסכת דין כדבר מכלי המתכות
שכנגם וזה שכל מה שתמיעב כזאת המסכת דין כדבר מכלי המתכות
ויאמר כי טמא הכה זה מכוחר לפי מכלי מתכות שמוטיין ומקבלין
טמאים ואלם כשתמיעב מיאמר עיהורים הכה זה לו יעב שכנות חם זה
הר כר מעולמי כלי מתכות יאמר קדם כאמרו בפרק ז לא מהוח כלתי
נפרד כשם כמו שאמר כל מי שים לו שם בשבי עצמו טמא לן שיהיה
שמיך כמו שאמר מבקלי שכותיל לו כשמי הקלוני שהוח לא יטמא
שלא שם היה כלי ולא נעטרך ל ידיעתו מולתו ואמר זה תושבת ידיעה
לו יהיה מורכב על כלי לא יקבל טומאה כמו שאמר כל המיחוב לטהור
מטור ומכוחר הו גב כי כשאר היה דבר מהמיתכות לין עליו תורת כ
כלי הכה שולב טיהור ולזה יצטרך שאר זה הפרים כלתי באור לכר ג
וכאה יגיש לך חשביכי לפר תרין בהן בדבר שהוח טמא ומאמרו
טמא ושאור תקח רמים בל תמונת זה הכלי ורצ זה

ה מסמר הגרע

טמא ושל אבן השעות שהור רבי צדוק מטמא מסמר ה
חגרוי טמא וארון של גרוסות ר צדוק מטמא וחכמים
מטהרין הייתה עגלה שלהשל מתכות טמאה ו

מפמר

חגרע שכתן שהקוק לכן השעות לכן תעבה כאמן לירעים כה קיים
יפרים כתובים עליהן שמן שעשות ויהיו עגולה וכמרכז זאת שעגולה
מפמר ביצב על זויה שבת כל מה שיתדבק בשוני כל זה שמפמר לקו
מלכי הקיים ידע כמה עשות עברי מפיים ושם זה הכלי שמעורפם
מבל בעלי הכבדים כלמען ערב לל בלחמה ומפמר חגרוי מן חגרי
והוא דמיון מעוה ברזל לדיך מרוצע יבשם בקבה דין ויחובר על זה
שקבה שמעוה ואהרן של גרוסו לאהן על עין יפלמו מחגרים וחגרוסי
שם שכולי שמחוברים ושמוכרים לותן יקילו גרוסו ואלו שתיבה בלתי
על ידיפ שהלבה והיה שפה לבלם ויחלקו עליה שם יש עליה תורת כלי
שם לאו ושם היתה תחתיו שבלה בל מתבת שבה היה תעמה ואין לבלבה
כי צדוק

מסמר שהתקינו להיות פותח ונועל בו טמא העשוי
לשמירה טהור מסמר שהתקינו להיות פותח בו אר"ח
החבית ר עקיבא מטמא וחכמים מטהרין ער שיצרפנו
מסמר של שלחן טהור ור צדוק מטמא שלשה
דברים ר צדוק מטמא וחכמים מטהרין מסמר של ש
שלחן וארון של גריסות ומסמר של אבן השעות ר צ
צדוק מטמא וחכמים מטהרין

העשוי לשמירה כשאר לשימן

כגון שעשאו בשער או במקום שיבש ושם מנח לותו בשעת מיתקומו
אמר הו עליו ידע שכבר נכנם שרם בביתו כמקו שהוא עד שיגרשנו
עד שיבא בפניו ויהדר אותו ויסיבנו כשימן שהתקת וכוסף שם ל
לשימן מיתבות ושלחני שמעו במשמרים בחוברתם יפגרו ויפתחו
בהן ולבלבה בחבים בכל

ז ארבעה דברים רבן גמליאל

טמא וחכמים מטהרין בסות טב של מתבות של בעלי
בתי ותלוי המגרדות וגולמי כלי מתבות וסבלה שנחלקה
לשנם מודים חכמים לרבן גמליאל בסבלה שנחלקה
לשנם אחר גדול ואחר קטן הגדול טמא והקטן טהור

יעגדות הן מגרדות על מתבת יגרדו בהן בחתאות ויתלו שם וכל
מה שיכנס לשם יקח מגרדתו ויתגרד בה רבנין ומקיו וגולמי כלי מ
מתבות בבר בחרנו בתכלי הבחור בפרק שלפני זה וסבלה שנחלקה
לשנים היא שבלה של חרס שים לה לזבזים בחו מקרם ולבלבה בחבי

ט

דיגר שנפסל והתקינו לתלותו בצאור קטנה טמא סלע
שנפסלה והתקינה להיות שוקל בה טמאה ער בחה ת
הפסל ויהא רשאי לקיימה ער שש דינרין פחות מבאן
יקיר

על המכתב המפורסם מתלין בגאור

קליפתו כלי מכשיל אחיך הקנה האחר דומיא לעגלה מטותא יגיעו כו האחר מקפיים והתבור והקנה האחר כו׳ מכי כרזל דקות יתקעו כרכר סיעתר על האם ויכיולו מתכו בשר מו לחם ניקרא הקנה הסטוח הע הענגל כף והקפים תאר בקנה האחר שכים ומכחול הכתמי בחן מוח מה׳ מתיבי המתבות הקנו הם עבוד לאחוק כו׳ והקנה האחר כו כף קטן להוציא בו הכחול או לנקות בו החזן נחלת זה והקנה תאר הוח עבוד יקרא זכר והאחר יקרא כף ומתבר חרט מתקבת קבהו הח קאחר יכתבו ויחקקו בו ניקרא הבותב והקנה האחר רחב חד דומה ל לבעין ברזל כו מה שיבוארך לברזל תבל הכתיבה ויקרא מוחק וזומה ליפערון בלי כרזל עבאי לבלות בו בשר הקנה הוא שבשה פטוטה דומה לרשת יעשה עבין הכשר או קשוך ויעמידהו תוכו על מרחק קטן מהלוח לעד שיגלה מה שעבין וזה הקנה יקרא כף והקנה האחר כו ג קני כרזל דקין יגרף הכשר בו ויגלה על הלוח וזה הקנה יקרא מזלג, ומן על ח חריצה לה כ קטוו הקנה הוא יהשבהו בו האדן והאחר יהברו בה הבלי תאר יחרבו כה קנתה חל קנתה והיו תלו כלן וכל מה שדומה להן כ כשלו הן שניה התחברו וכאחר בעדר הוא ובאחר האחר הנה הנשאר יקבל עוללה כאחר נאות בתשמישו ויהיה תאבר מיועדה בו מלאכה ו לאי בחלוף כמו שבוכר דמיון זה שיהיה בין הסף והמזלב בחלף הקנה ב תחו ובאחר הוסר המזלב עב רוב הקנה עד שבאחר הקף. הן הקנה הימחובר בו מעור לחה הנה הקף זה הקף חו לא תעמת לפי שלא יבל ה האחר חו שיחזיק בזה הקנה ידו בזה הקף ישרוף ידו עליו מחמת ק קנורו

ג הרהור שנפגם טמא עד שינטל רובו נשבר מקופו טהור קורום שנטל עדשפו טמא מפני בית בקעו נטל בית בקועו טמא מפני עושפו נשבר מקופו טהור

חרחור שם כל מין מיני הקנ׳ והקנ׳ שחלול מתכו תאר יבבם בו קנה הקנה יקרא יוכו וקנודל הוא שעורין הבקעת ולה שני קצוות הא ריחב יסתכו בו הבריס והוא תאר יקרא עושפו תרגום מחריסתו עושפיה ו וכיוצ בקעו הקנה הבוטה לעגול והוא תאר יבדילו בו הענן והוא תאר יקרא בית בקעו והענן תאר יבבם בו קקורדום יקרא מיקופ

ד מגריפה

שנטלה כפה טמאה מפני שהיא בקורנס דברי ר מאיר וחבמי מטהרין מגירה שנטלו שנה ואחת בינתי טהורה ונשתייר כה מלא הסיט במקום אחד טמאה ה חמעצר והאזמל והמפסלית והמקדח שנפגמו טמאים נטל היסוסן טהורין וכולם שנחלקו לשנים טמאים חוץ מן המקדח והרוקע בפני עצמה טהורה

מגריפה הוא

תאר יביאו בו התבואל בקירוד תבל במולו ניקרא הרחת תאר יעריבו בו מבבחים סיוט מגריפה על דרך חדמיין וירדוב מבורת זאת הרחת כתאר מוסיף בבה יפחר הבית יד מלה דומיא לקורבם והוא מתחר ב מתיר מבני מסיה בקורנים ומבירה היא מבור ובאחר ביטל מבל כן סבי סיביים מן ס יפסר לה תאר לברר בו בשום שכים ואם בשחר מן מיבן ויהיה הבאחר מלם מיעור הימם במקום ס מקורן הבה יטמא ב בכללו לבי שחבר לעבות הענן עלו הם ישער ובבר נאחר שמלה סיסו מבבא בבורל וברחה לרוב מקדמיני שרוחב סיסו מקבה הגדל לל בבה האחבב באחר יפתחו האחים בתבלית אף שחבר וכן בי לי חבה מרי לל והים חבלי בבול בין חמרם מלה היסו וכין חמרם רחב היסו כמו שבו בפרק ובבלי מסבתא בבת. והבבה בר׳ מחיר המעבר ו והחומל מעבר. הוא בלי ברזל יגרבו על ען ותמותה מעורסם חבל הבריס והוא החובנה בלבון לבנו לייערם

וחומל ברזל חבל הבריו בחרבו יותר מחמה ולב בבה בפעם חד בריחבו בחיו ב חבבעות יחזיקו לותו בפתי הילים יחד ו ניבפרו בו מה שירבו לבבר בו ותרגום מרבות בוריס לחזקלנין תרייסין ומחפסלית המחלבה וחלתה ובוריתה מעורסמת והיו ברזל דומה לם לבעין מקבע בתוך עץ והיו הלך ומבה ולא יבת מחבה. על עבות העץ בלי מעור מועט וכו יחליקו העץ ומקדח בם המקבת ובחור בפעמי בתבן ב והיו בו בחישות לפי שחלו הבלים בלן קצותם בחו הבפיים וחלו הבלים וחרחוק להן מבלי ברזל חבדלי בלל גוף הבלי מברזל

ה מחט שנעקל הרירה או עוקצה טהורה אם התקינה למיתון טמאה של סקיין ש שנטל הרירה טמאה מפני שהוא בותב בה נטל עוקצה טהורה של מיתון בין בך לבין בך טמאה מחט שהעגלת חלודה אם מעכבת את התפירה טהורה ואם לאו טמאה צינורה שפשטה טהורה בפפה חורה לשטיחות

מחילה הקנה

הבקוב תאר יבבם בו החוט והוא לבוש מלמען חור ועוקבה הקנה הזין תאר יבבו בו הבבריס ועוקן הוא קנה בל דבר פיסים חד ודק ומחט מלסקיין הוא מחט גדול יתבירו בו הבבריס הגבים תאר סס מעיבר קעיים ומה שדומה להן ולאחר יקרמו הבבריס בעת לריבתן מחט יח יחבירו עליו חוטי הפלי כמו שיחבל הסובחוט הפשתן על הקנה הזה ויקל לתן הבבסת זה המחט בין חוטי הלריג בעת הריקום. וזה דבר מפורסם לל יבעלן בחור וזה שמחט יקרא חל מיתון לבעל החוטי ע עליו מלבעלן לבתה ומיתבה בבחר שבת נידבו בו פיות יהבר מחובר בחוט בזה קמחט וזה בטל חדרה לו עוקבה הבה היא טמאה לפי שלא יהבר מתבה בו עוקבה. ואחבם בבונה קבה הה מבבריל יח יחבירו עליו החוט ולזה אחר תם התקיבה למיתה שמחתו לל למיתבה ב בין שבחרבו ואת מחבי מסוה בותב בה לל יהיה בה ואבעלת חלודה עליה פיתום עד שלא יוכלו להבניס בה הוט לתעור בה ובילת יהיע בסיה מעוותת על שחת הבורה

ואחר פעט הבעות עד שאב בחו מחט שבטל חדרה

ועוקבה הבה היא טהורה לפי סיה לא תבבר לו לבעל דבר

ו עץ המשמש את המתבות טמא והמתבת המשמשת את העץ טהור ביצר פותחת של עץ והפין ש שלה של מתבות אפלו אחת טמאה פותחת של מתבות והפין שלה של עץ טהורה טבעת של מתבות וחותם שלה של אלמוג טמאה טבעת של אלמוג וחותם שלה של מתבות טהורה השן שבטס שבפותחת ושבמפתח טמאה בפני עצמה

הפין הן סיבי הקשתה תאר יקשתו כו הדלת ותמונת. ומפורסמת והחלמוג הוא הקונדל והוא נומה בקרקעית היס לא יסתפק לחלק. מי שלא ראהו בעת יביאתו הן היס והוא בך מתר הקס מיקפיאלא קחויר ויש בהן דומה לחכן והוא בגזר מעבי חלתנין והן שבטס הטן תאר הקיס בלות הן בחיבי הטן שבל מתבת הוא בלי בפני עצמו

ז הברוטין האשקלונין שנשברו והאונקלי שלזן קיימת ה הרי אילו טמאין הטבר והמזוב וכן מסרק של ראש שנטלה אות משיהן ועשאן של מתבות הרי אלו טמאין ועל בולן אם ר׳ יהושע דבר חדוש הוא סופרי ואין לי מה אשיב

כדומיס הן חקלקית יבביאו בו הבלי בתאר בפל בבור ותמופתו מעורסם וזה שהוא עבולה מבריל שלבעלת ומוקלית הרבה תלית על הקף העבולה חרך בל ה׳ מיהן בימו ומה ובקנה בל ה׳ מהבלקית חוקלי נחבקלנין מיוחסות לחבקלנין ומיתבר והמיזר ומעובב מיבי בלי הגרן בדומין בף היהים יבורו בו שהוא והעשירי

127

מקבלן וימחלנו שמותם לפי שהחלפות תמותתם כי מקן ריוב קמיכי יבורי כו׳ מחטים כפוף העבין וממכו מעבו הפיכים מין לה כה׳ מלם לבד יבורי כו׳ החטי כתחלת הערבין מקתבן חגם ומוח המעבר ורבת פיכים ממכה הממרק ומיתיר רב קמיכי מקן כקדיל מנוב ומ סדק ידוע ומין לי מק לחמיב ד״ל מלח לאכל להפיב על זה מחמר ולח ל קכלו ב כמעטו מכל מוח מפוסק

ח מסרק של פשתן שנטלו שיניו ונשתייר בו שתים ממא ואחת טהור וכולן אחת אחת כ כמנ עצמן ממאות ושל צמר שנטלו שיניו ואחת טב מבנתיים טהור נשתייר בו שלש במקום אחר טמא ה הייתה החצונה אחת מהן טהור נטלו ממנו שתי ועשאן למלקט ממאות אחת והתקינה לגר ולמיתה טמאה

מסרק מל פשתן

הוח מכרזל תמוכתו מפורסם לכל הפיכים כלן ומס כלל מחטי כרזל כשוכים כעין וכלן ל׳ מחת ל׳ כל מחט מהלו המחטים ומסרק ק הגמר׳ חוקב׳ כזה ומחרת קיתה מחיכוכה ל׳ מקן עכיניו מק מקספר לך מה מהלו המסרקים יש לחם כרקמיהן מחטי גדולים לפי מה מקן מקן מסבכות וקן מכלל שיני המסרק ומחר כי כחתר מלו ב׳ ס שפי מכמחרי לבר מסרק המסרק וחת מחיכוכ׳ היה מהלו׳ית פכה מסרק בכלנו טהור לפי מלח יחלת בו עוד המריקם ועשמן למלקטת הוח מילקטו ב כהן המעיר מהגוף, והתקיפה לגר להוניף כה חת הפתילה וייטיב כה חת הפתילה וייטיב כה ח׳ת הכר למיתה כבר כחרכו עביניו כמה ג מקדם

פרק ארבעה עשר

בלי מתכת במה הוא שיעורו הרלי כרי למלאות בו ק

קומקום כרי ליחם בו מיחם כרי לקבל סלעים הלפס כרי לקבל קיתונות כרי לקבל פרוטות מרו״ יין ביין זמרות שמן בשמן ר׳ אליעזר אומר כולן בפרוטו ר עקיבא אומר המחוסר הנפה טמא והמחוסר למישה טהור

לל ידוע ומיחם כלי יחממו בו המים והוח יתר גדול מהקומקו׳ והלפס הוח כלי גדול תמלח במים ומיחם ומימי בתובו הקיתונות ומן כלים קטני להריחן ולהקיתן ועבין ממרו כמה מיעורין מי זה מיעור יעלה ממנו כחתר בפכרו ויהיה טמח מים שפחתר מפ מעמם מעין מלחכתו ומן הלכה כר׳ אליעזר עוד חמר ר עקיבא ם מהרלי מהוח ממתכת, בחתר לח ימנעתו מתעמיכה כח׳ מהירקן וה והכהירות כלכר הכח הוח טמח וכחתר הוח חסר מעשה חומן כמו הגרידים והלטיפה הוח טהור לפי שהוח מגולמי כלי מתכות ולמיפס מלמען לנוח כל חורם כחשת וכרזל

ב מקל שעשה בראשו מסמר בטין חזיינא טמא סימרו טמא ר שמעון אום עד שיעש בו שלשה סרדים וכולן שעשאן לנוי טהורין עשר״ב בראשו מנקת ובן בדלת טהורה הייתה כלי חוחברה לו טמאה מאמתי היא טהרתו בית שמאי אומר משיוובל בית הלל משיתחבר

יעשה כרזם המקלות חתיכת כרזל עגולה דומה לרימון וקיה לחר תקדה חזיכ וחת מתמוכת מעורכת כמכרים ויקרלה לחתם לל רכוב וכן יבעבו מסמרים כרזם׳ מקלות לחיות הזכהם בהן יותר חזק וחחר ר׳ שמעון מלח יטמח ולח יהיה מדין כלי מתכות עד שיתחבו כרזלה ב׳ סורות ב׳ מסמרים ועשאן לבני שיעבו ל ליות בו המקל ויהיה מה שיעבו זה המסמרים דקים ומצויירי כשיעור על גב היפי חה לח יטמח לפי הערם הקדום והוח חמרו המתבת חימחם חת הקדן מהור מלם חם כיון בחלו המסמרים מיכה בו ונוף בו חכה יהיה לו הקדן מחחם חת המיכת ומיהקת לכוב וקרכה לפי מסמרו מיעבו לכוב מכרזל חו מכחתת בחלוכו וכשעבי לבני ויהיה גב׳ זה מתבת מחחם חת הקדן וחם היה זה מלכוב כלי בחני עבמו ו ולח יטמחו ליעות בו חת הדלת לכל יהיה כלי בחוף בו חת חיין וה וחדומה לזה חחר מתחיכה בזה מחקל הבה חחת המיכת הקבל טמח כמו מהיתה קודם לפי שהוח כלי חחר חזר לריין חחר וחמר כי בחחר ה היתה וחת המיכת הכלי וחיה זה הכלי טמח מתי תהיה מהודם וחמר מהיכל ירבה שיכה מותה בקודבם שר מיעשר תמוכתה וכה חמרי

לח לכל מהיתחבר בחסמרי כשבר לו במקב ויסקיעה בגוף הקדן עד מתהיה מחוברת עמו להחנחות בו הכה כבר בטהר חן זה הכלי וחוח לחמיר בכילוד זה בחיעשתה היתה מחסה ועשחה הדלת טמחה עד ם מהטהר ומחמת מהירתה לבם חמר מהייחבל וכה חמרי מהיחבר ונחן מלכה כי מחן׳

ג

הקנטר של כנאי והדקור של הרש הרי אילו מטמאין יותרות אהלין ויתרות המשוחות טמאות שלשלת של משוחות טמאה העשויות לעצים טהורות שלשלת דלי גדול ארבעה טפחים ושל קטן עשרה חמור של ו נפחין טמא מגרה שעשה שיניה בתוך החור טמ״ה עשאה מלמטן למעלה טהורה ובל הכסוין מהורין חוץ משל מיחם

קנטר הוח הקדה כלמטן שרב על עתלה והדקור שמהקצר ויקרלה לחתם הכגרים ל מלבוש והוח קנם מכרזל מרובע כחרכו כמין לחמ ולה כיון יד מעין יפכלו כו הענן מם מיהנו לפסול ממנו ומכל ם הכגרים ממנו כלים רבים גדולים וקטנים ומטחות הזם כרכיין חמר יטמחו מהרן לקן מלכלחות יטעיו לפי מקטבל תקבי בקן ומחרך ב בטחיו ולחם נב יחידו כעבו חוקע בחרן כחתר תבלה הממרם ומהבל והעטיים לעבי קוק מיעבו מלכלת לקטל בו הכעבים והיו מהודק לפי קטרם פחין לה מם כפני עבמם חבל היה ממוכה למם מחר ומלכלת דלי גדול ל טפחים ל׳ מבו טפחים ממכו מם מחבך ליד יהיה חמץ לפי מהוח מכוך חכלי ומי חמבר לדלת מחכו כחחו. ומה נחמור מל נחחי הוח כרזל מל תחמכת חמור יהיכב כעבן וידכב מחומן על רחמו הן ו ויכה על רחם מחחר ומחמ יכו עליו כלי חבחוכת חבר לקן שפה גדולה גבוה למחך ויקרלן הממיכים זה הכלי מלקרב ומביכ הוח המסגר ומחרו עבם מביכן לתוך מחור מהרכיב הממים בנקבים לה מיהיו ם הפיכים מעבם הכרזל ועבין ולמטם למעלה מפחין בחבך מם מי מיעוב רובו ומי חבבר ליכבו כה כמוב פביב זה לה יהיה זולת כ כמבר קבן חבר לן כיח׳ית מבן כיד וביכבו כו כמו מבור חומים כעלי המסרקים והיה חבר הקדן מביח מביי חולם מעור ה הגבריי הגדול והוח חבר מהם מסר הגדול כמו מבחרבו במסבת מבת קבה לה יהבר בה מם פחים פיכים בחבך וזה מבואר מהמוכתה ב ובודתה ומחרו כל הכסויין מהורין לל כפויין על מיבבת לבבה הקודם לפי מהין לבן מם כפני עבמו זולת המיחם לפי מהוח היה חבלה כפני כפני עבמו כמו כפני טני על רופים כמו מבחרבו

ד

המטאי שבעגלה העול של מתכות והקטרב והכופים המקבלות את הרצועות והברול שתחת צוארי בהמה הסומך וה והמסגר והתמחיות העגבל והציטרה מסמר אחד מחבר את בולן

תמוכת העגלה חבר יטעבו עליה הקבני והדומם לבן ידוע ומפורסם וחבן הבמם כין שתי הבהמות חבר יעליבו העגל יקר עול וזה מדוכ בעגלה ומם היה ממתכת הבה הוח טמח מפעוטי כלי מתבות טמחים ומם היה על בן מפוסם הבה הוח טהו לפי מהבלי הממוחי לח יקבלו טמחם כמו מבחבר וקטרב הוח קבן הבמוך על מפי בדדי הבהמות וקעול בחיצעו וזה נוריתו

וקבה הקטרב ב קנוות כרזל יקרלו כבפי וכבה הוח הבה מזה וזה מבות בלמן העבדי על בפני בגרים נחם בעבו חלו מקבוות לחבבים בחן הדבועות ותפתם על

רחפי הבהמות הבה בן מקבלים טמחים בחן בעבו לבני ע עקורים כמו מבחרבו לפי פחוץ מתבת היחמעת חת בבן וכרזל ם מתחת בחרי הבהמה הוח כרזל יקבר על מבחר מעבי מלח יחבך חת בחבל חמר יקבה הוח מבחר מעבי מלח יהיה מבדל מהבן ומבחר מבה הבה הוח טמח

ה

הטהורין שבעגלה העול חמצופה
וטפיט העשויות לנוי ושפופורות המשמיעות את הקול
והאיבר שבצד צאוריו בהמה הסובב של גלגלו הטפים
והצפורים ושאר כל המטמרות טהורין סנדלי בהמה של
מתכות טמאין של שעם טהורין הסייף מאימתי מקבלת
טומאה משישופנו והסבין משישחיזוהו

סובב על גלגל

הוא כדי לתקף בגלגל וטפיט והצפורים הטפים הן הלחות הדקות
והצפורים הן התופרין כי יש מקומות מהן מחופות בחתיכת הלחי לכבוד
והעיקר מכל זה כבר התבאר בפ"ג מזה במי מטביל ונקי ניתקן ניסף מציחזקה
בשעת תחר הלטיפה כמו שיעשו כסייף וידקים ניתקן ניסף מציחזקה
מציחדדה והתחן לפני יחדדו בו הסכין בקדח מתחת

ד

כסוי טני של

מתכות שעשה בו מראה ר' יהודה טהור וחכמים מ
טמאין מראה שנשברה אם אינה מראה את רוב הפנ
בזהורה

כבר קדם מבסוי טניפל כעלי כתי לפי שמעת וזה תירוץ לזה
עד שפב מלתא הכא הוא שמעת לפי שהוא לפי כלי בפני עצמו ולפי ה
פלוגתא כר' יהודה

ו

כלי מתכות טמאין וטהרין שבורין

דברי ר' אליעזר רבי יהושע אומר אינן מטהרין אלא
שלשתן ביצר הזה עליהן ונשברו בו ביום התיכון והחור
והזה עליהן שנה בו ביום הרי אילו טהורין דברי ר'
אליעזר ר' יהושע אומ אין הזיה פחות משלשי ושביע

מכאן הוא שמלמדין הוא כטומאת מת וכבר נתבארו לפנינו כלי מתכות
חוזרים לטומאתן כיצד נשברו ביום התיכון וחזר והזה עליהן ביצר הזה עליהן ונשברו בו ביום
לפי ביום הב' מטומאתן ומלמד ר' יהושע מין הזאת פחות מג' ולי יראה בו
שלמד מתורת זוב על זב הדרך שכתוב בו וזה יזיק טהור ואם עשה מ
מכאן כלים לחר וזב יזיו טהורים מלמד שמתחבר להזאה לטמא לזה ב
שנאמר כלי אל שהזאה לטמא לזה אין לחר שכיוצא בהם לא תתחבר ותלמוד
יזיק הזאה מכאיב בשביעי מכל יצרך הזאה ב' מן הזאה פחותה מלכיעי ו
מכאיב על הכתוב ומזה ענין תמרו מין הזאה פחותה מלכיעי ומכיעי ו
והלכה כר' יהושע

ח

מפתח של ארכובה שנשבר מתוך

רכובתו טהור ר' יהודה מטמא מפני שהוא פותח בו מ
מכפני ושלגם שנשבר מתוך גמו טהור היו הפין ונקבין
טמא נטלו הפין טמא מפני נקבין נסתמו נקבין טמא מ
מפני הפין נטלו הפין ונסתתמו נקבין או שפרצו וזה ל
לתוך וזה טהור מסנגת של חרדל שנפרצו בה שלשה
נקבים מלמטן וזה לתוך וזה טהורה והאפרכם של מתכו
טמאה

על ארכובה הוא מתחיק לה ארכובה ותחיה נותנת כן
ועל גם תחיה נותנת על נותן בימל וזוכ מתחת ק
המכעולים מיהיו תנועתן כן והוא על זחת הנותן
ותמרו מתוך גומו ומתוך חרכובתו ידענ בו מעשה
תתוסף לפני בה וכבר בתרגו חפין מיהן מיהו המפתח
וכן יחיה בקנה המתחת נקבים הן הסכה בשתיחת
המכעול פחני יהיו בתוך המכעול קנות כולן יכנסו בתלו הנקבי
ולו ישתנו הלת ומסכנת על חדל ה מ מתחבת ותמ כי בחני בפני
ג' נקבים בקרקע המקבלת ותתחברו קנתן לקנתן הנה בפני המסכנת
מיהיה לה תסכן כלל ולזה היה טהורה וחרכבה הנה כלי הרמים ויהיה
תעשה מעשה כרוב הנר העליון רחב וכל מה שילך יהיה נר תחתון
עמו מחודד תתנוחנה יפליכו החטה מנר הרחב ותקנה הקר על עין
הרחים ניטל ממנו החטה מכל הטחינה ותן הלבה כר' יהודה

פרק חמשה עשר

כלי עץ כלי עור כלי עצם
כלי זכוכי פשוטיהן טהורין

ומקבליהן טמאין נשברו יטהרו חוץ ועשה מהן כלין מ
מקבלין טומאה מכאן ולבא השירה והתבה והמגדל

בורית הקש וכורית הקצם וכור ספינה אלכסנדרית ש
שיש להם שולים והן מחזיקין ארבעים סאה בלה ש
שהם כורים ביבש הרי אלו טהורין ושאר כל הכלים
בין מקבלים בין שאינם מקבלים דברי ר' מאיר רבי י
יהודה אומר דירדור עגלה זקוטטות המלכין הגריבת ה
העברנין ובור ספינה קטנה והארון אף על פי שמקבלין
טמאין שאינו עשוין לטלטל אלא במה שבתוכן ושאר
כל הכלים המקבלים טהורין ושאינן מקבלים טמאין א
אין בין דברי ר' מאי לדברי ר' יהודה אא ערבת וערב הבי

הכא זהת הכלכה כבר קדם

לפנים וכתיב בתחלת הפרק הל מחלת המסכתא ומיהו תיבה מעץ
כתרון והדומה לו ותיבת תיבת הכלחים ומגדל החוכך כמוהו הקש
הן קופות יעשו מקש לו שרבה מכעות תחרי והדומה להן הכוכ כ
כזה שהוא ממקש שתמת מהחרון עד סיפי ה כמין כלי עץ ותמונתו ת
תמונת כלים ויעשו בפפיכה נרולה מוכן מעץ ימלאו תוהו מים לש
לפתות בו תכתי פפיכה והוא תפר יקרם כור פפיכה ותמנה לתתו כ
בפפיכות הלכתדלית מהפפיכות תפר ילכו בהן מחד יפרחל ל
לחל בפפרדיה הן הפפיכו הבדלות פהן יכבשו בתוך ים יזילה מיהן
כמו הפפיכות הקטנות תפר ילכו בהן העומדי על פתחי מרן יפרל
מעיר לעיר ודידול עגלה חביה מעץ בתמונת קדיר ותחתית הענלה
תלוך התחית ותעתק ממקום לל מקום והיה מלחם מים וקבוצות הזו
הכלכים קיכרן הכלכים והיה כמו עריבה מעץ גדל כה מדרי יהיו בה
מיהי המחכל והמסתה והיה גב על עגלה ילכו בה הכלכים ועריבת
קעברנים היה מעץ ידרו בה העורות ותמרי תת בטומאת נזכלים מכל
כלי עץ לו בבר מו עור לו פק נפק הוא לל מפח פתרוב פפיעור יעזו מ
ממכו הכרדעות מעזים מבמר ובחה הקבלה
מלל יטמא מכלי עץ חלת מה פחפפר פיטלטל נמו קפק ת
חמר מה פק פהוה מטלטל כמילתו לף הפי מרבה דרדור הענלה ו
נקוסתות הכלכים פהן מטלטלים כמלתן ומונים לת קמידה

ולת התיבה ולת המגדל פהין מטלטלים ולזה הורם חמר ם
פקבלים העמין מעץ חפר יחזיקו מ' סאה בלה לל לדבי הבני חפר
יחזיק ם' פאה הן פדבר פיבה כמו הקטנית וקדרים לפי פהן יתעבו
על פי הכלי ומיהיו פלים נקב פהוא מחזיק ל' פאי הבה הוא לף יטמא
ואעפי פהוא ריק וזין בו כלום לטעם מה עזבר ותתנה ועל גופו ם
פיהיה לו תועבת בפרם עפייתו יטמוד בו על החרן עד נתי חפר ם
פיתנטעו והוא חמרו פים לפן פולים ובחוך מלת פולים הקטנות וה
ואמר ר' מאיר זזה חפר מטחכמים הן פב"ם ונחמר כי כחפר יחזיק
מ' סאה בלה טהרן טהורים והוא פיהיה בתבורת פלפן חמה על המס
ברום ב' חמות לפי זזה הפתבור מ' סאה לבר חפר נרבה נהן פיחזיקו
יחזיקו חולם סאר כלי עץ בין פהיו מחזיקים מ' סאה חו יותר מזה קרי
הן יטמאו וזהוא עבין חמרים בהן בין הקבלים כין פהיהן מקבלים
לל פאחר יחזיקו מ' סאה חו יותר הכא הן כמו הכלים חפר לף יחזיקו
מ' סאה והכל טמא והוא חמרו בפיפרוש כל פחכמי לטהרה טהור
והפאר טמא חולם ר' יהודה הכא הכא הכלים חפר חמרו חכמי פהן
טמאים ואעפי פהן מחזיקים יותר ממ' סאה לפי פהקשיחו עליהן
בשת עפייתן פיטלטלו חותן חלתים סה בהיות חפר להן פיתנטעו
חו פיהיה להן בית מחזיק פיובלו למפה חו פיהיו עומדים על עגלה
והדומים לזה ואחר שפאר כלי עץ זולת הלו כל פיהיו מחזיקים מ' סאה
ולמעלה הכא הין עומדים ומה פיחזיק פחות ממ' סאה פיטמאו והוא
חמרו בהן ופאר כל הכלים המקבלים טהורים והפין מקבלים ט
טמאין ואלו זה ימת כפיפרש בתמרו כל פחכמים לטמאה טמא
והפאר טהור הכא הין מחלקת בין ר' מאיר ור' יהודה בכל מה פזכרו
מקבלים בלתי עריבת חל בעלי בתים כאחר תחזיק מ' סאה
בלח מחבמים לף ימנוהו עם הכלים פיטמאו ואעפי פהין מקבלים
מ' סאה כמו דידור עגלה וקפתות המלכים ולח עם הכלים לפאר לף י
יטמאו ואלו מחזיקים מ' סאה כמו פיהיה תיבה ומגדל לפי מה פקדם
הכא לדעת פאחר כל מה פחחי חכמי לטהרה טהור והפאר טמא הכא
עריבת כעל הבית טמאה ואלו מחזיקים מ' סאה בלח אחד בלח פחחי
עם הכלים הטהורים ועל דעת' יהודה פאחר תחזיק מ' סאה בלח
לטמאה טמא והפאר טהור הכא לף בתומת כאחר תחזיק מ' סאה בלח
פחחי לף כמעת עם הכלים הטמאים מעט' פחחזיקים מ' סאה והלכה
כר' יהודה

ב ארוכות של נחתומין טמאות
ושל בעלי בתים טהורות סרקן או כרכמן טמאות רף ש
של נחתומין שקבעו בבותל ר אליעזר מטהר וחכמים
מטמאין סדור של נחתומין טמא ושל בעלי בתים טהור
ניפפו מארבע רוחותיו טמא נפרץ מרוח אחת טהור ר
שמעון אומר אם התקינו להיות קורץ עליו טמא ובן
המערוך טמא

מרוכות של נחתומים לוחות הנחתום לחמי יסדיר
עליהן הליפה ויפיק עליהן מגירת כלי ושל בעלי בתים
כלי ולזה לח יעמוד חלח מס כן נכנס ונקטן נייפן ומשתן כשפר לו כ
כרכמן בכרב ולח יפיק כמ נור כלי ויפיק טמא לפי שפשוטו כלי עץ
טהור כמו שכתב המכם יטמאו בגרף דרכבן ולף של לחתומים לוח
פשוט ונקטנו עליו הנבק וכבר אמר בתלמוד כרף של מתכת לחמר פ
פשוט כלי מתכות שמשים כמו שהתבאר לולם רף של עץ לעשי טהור
יקבל טומאה מדרבנן כלחמר שקבע בכותל הבה הוח טהור לדברי הכל
ומדור הוח כלי מעץ יפתמנו בהן בעין הליפה לרחון תחת הידי ויעוזו
מעכה פני הלחם זה מעה שיעשוך של יקן ותרגום בגרי הגרוד לבונמי
מיעוכה ניפסן עשה לו מסגרת סביב תרגום ויחבק ונפיף והוח ה
הקרוב הזרוע בכותר ונקרן יחתוך עליו הבנק ויקשרינך הלנות לחמי
יערים עליו הלחם העשוי כ מערכו ותמונתו חלו הכלים מפורסמים
לכלם ויפיק רלוי סיקמרו בקנקן טומח ובקנקן טהור ובלימות הדין
יפיק מגיע כיוך שכל כלי עץ עליו גזרת כלי לח יפיק פשוט הבה הוח
לימו מקבל טומח מדלוריתח חול כלי מתכו הבה פשוטים ומקבליהן
טומחי גדרתיהן וכן כל עץ לעבין מעכב ומשב לבר הבה פשוטיהן
טמחים כמעכב הזה ומוסב מדלוריתח כמו שהתבאר במקומות מ
מ זחת המסכתח ומן הלבה לח כר חליעזר ולח כר שמעון

ג ים נפה
של בילתין טמא ושל בעלי בתים טהור רבי יהודה
אומר אף של גדלת טמא מושב מפני שהבנות יושבות
לתוכו וגודלות

יעשו סהר מרובע מעין יומפו בו מקומת יקרוח יס
בעה ונפה עם הסבכרת ויס יקרוח כל כלים הו חפירה חו כבין יעשה ל
לקבן בו כ דבר לח ויקרוח בם כן יס זה לשר יתקבצו הקמחי נרקנת
חנקין ולין ספק שתמוכה זה לבעלי בתים הבה רמוי לו סיפיק נרסק
ומלבלת קחסה המלבלת יס לה גם כן כלי עץ תשב בו הכעיר
בעת שהיל מיטיבה רחסה כלי שיתקבץ בכלי הסיל כל מה שיפול עץ
מרחסה חבל הסלסול והסריקה ועבין חמרי טמח מושב והוח רמוי ל
למושב ליפיכת הבנות בה ובבר יעשה זה היס מפני מרובו עד בה
וזה הרקה ומלבה כר יקודם

ד כל התלויות טמאין חוץ מתלוי
נפה ובברה של בעלי הבית דברי ר מאי וחכמי אומרי
בלם טהורין חוץ מתלוי נפה של סלתין ותלוי בברת
גרמית ותלוי מנל יד ותלוי מקל הבלשין
מפני שהן מסייעין בשעת המלאכה וה הכלל העשוי
לסייע בשעת מלאכה טמא העשוי לתלוי טהור

בברים הוח
הברבל וכן מקבים גידול מסננת ומקל הבלסין מקל המחבשים תרגב
ניחבם ובלם יחבשו בזה המקל בתבן לם יסתירו בזה התבן המחוק מ
יוסבי עשוי המילך ומסיייעין בשעת מלאכה יעזרו בשעת המלאכה לפי
שהוח יכנים ידו בזה הקלני ויחזי לכלי ויעזו בזה בשעת סמועו ומקב
כתבמים

ה רחת של גרוסות טמאה של אוצרות טהורה
של נתות טבאה של גרגות טהורה וה הכלל העשוי
לקבלה טמא לבנים טהור

רחת מזרה יקרוח גם כן בערבי
חל רחסה ובלשון לע פלח ומל גרוסות יכיפו בה הפולים מקניפתן בה
בחבר יטחנו ומל מוגרית נלקט בו סחקה מקבדרין ויקקו עד מתקוב
בחוכר וכבר הפר בחרם זה כלי הפעשי לקבלה טמח לבינום לקבלבו
לח לקבן בתוכו טהור

ו נבלי השירה טמאין ונבלי בני לוי
טהורין כל המשקין טמאין ומשקה בית מטבחיא טה

ב ארוכות של נחתומין טמאות
ושל בעלי בתים טהורות סרקן או כרכמן טמאות רף ש
של נחתומין שקבעו בבותל ר אליעזר מטהר וחכמים
מטמאין סדור של נחתומין טמא ושל בעלי בתים טהור
ניפפו מארבע רוחותיו טמא נפרץ מרוח אחת טהור ר
שמעון אומר אם התקינו להיות קורץ עליו טמא ובן
המערוך טמא

מרוכות של נחתומים לוחות הנחתום לחמי יסדיר
עליהן הליפה ויפיק עליהן מגירת כלי ושל בעלי בתים
כלי ולזה לח יעמוד חלח מס כן נכנס ונקטן נייפן ומשתן כשפר לו כ
כרכמן בכרב ולח יפיק כמ נור כלי ויפיק טמא לפי שפשוטו כלי עץ
טהור כמו שכתב המכם יטמאו בגרף דרכבן ולף של לחתומים לוח
פשוט ונקטנו עליו הנבק וכבר אמר בתלמוד כרף של מתכת לחמר פ
פשוט כלי מתכות שמשים כמו שהתבאר לולם רף של עץ לעשי טהור
יקבל טומאה מדרבנן כלחמר שקבע בכותל הבה הוח טהור לדברי הכל
ומדור הוח כלי מעץ יפתמנו בהן בעין הליפה לרחון תחת הידי ויעוזו
מעכה פני הלחם זה מעה שיעשוך של יקן ותרגום בגרי הגרוד לבונמי
מיעוכה ניפסן עשה לו מסגרת סביב תרגום ויחבק ונפיף והוח ה
הקרוב הזרוע בכותר ונקרן יחתוך עליו הבנק ויקשרינך הלנות לחמי
יערים עליו הלחם העשוי כ מערכו ותמונתו חלו הכלים מפורסמים
לכלם ויפיק רלוי סיקמרו בקנקן טומח ובקנקן טהור ובלימות הדין
יפיק מגיע כיוך שכל כלי עץ עליו גזרת כלי לח יפיק פשוט הבה הוח
לימו מקבל טומח מדלוריתח חול כלי מתכו הבה פשוטים ומקבליהן
טמחי גדרתיהן וכן כל עץ לעבין מעכב ומשב לבר הבה פשוטיהן
טמחים כמעכב הזה ומוסב מדלוריתח כמו שהתבאר במקומות מ
מ זחת המסכתח ומן הלבה לח כר חליעזר ולח כר שמעון

ג ים נפה
של בילתין טמא ושל בעלי בתים טהור רבי יהודה
אומר אף של גדלת טמא מושב מפני שהבנות יושבות
לתוכו וגודלות

יעשו סהר מרובע מעין יומפו בו מקומת יקרוח יס
בעה ונפה עם הסבכרת ויס יקרוח כל כלים הו חפירה חו כבין יעשה ל
לקבן בו כ דבר לח ויקרוח בם כן יס זה לשר יתקבצו הקמחי נרקנת
חנקין ולין ספק שתמוכה זה לבעלי בתים הבה רמוי לו סיפיק נרסק
ומלבלת קחסה המלבלת יס לה גם כן כלי עץ תשב בו הכעיר
בעת שהיל מיטיבה רחסה כלי שיתקבץ בכלי הסיל כל מה שיפול עץ
מרחסה חבל הסלסול והסריקה ועבין חמרי טמח מושב והוח רמוי ל
למושב ליפיכת הבנות בה ובבר יעשה זה היס מפני מרובו עד בה
וזה הרקה ומלבה כר יקודם

ד כל התלויות טמאין חוץ מתלוי
נפה ובברה של בעלי הבית דברי ר מאי וחכמי אומרי
בלם טהורין חוץ מתלוי נפה של סלתין ותלוי בברת
גרמית ותלוי מנל יד ותלוי מקל הבלשין
מפני שהן מסייעין בשעת המלאכה וה הכלל העשוי
לסייע בשעת מלאכה טמא העשוי לתלוי טהור

בברים הוח
הברבל וכן מקבים גידול מסננת ומקל הבלסין מקל המחבשים תרגב
ניחבם ובלם יחבשו בזה המקל בתבן לם יסתירו בזה התבן המחוק מ
יוסבי עשוי המילך ומסיייעין בשעת מלאכה יעזרו בשעת המלאכה לפי
שהוח יכנים ידו בזה הקלני ויחזי לכלי ויעזו בזה בשעת סמועו ומקב
כתבמים

ה רחת של גרוסות טמאה של אוצרות טהורה
של נתות טבאה של גרגות טהורה וה הכלל העשוי
לקבלה טמא לבנים טהור

רחת מזרה יקרוח גם כן בערבי
חל רחסה ובלשון לע פלח ומל גרוסות יכיפו בה הפולים מקניפתן בה
בחבר יטחנו ומל מוגרית נלקט בו סחקה מקבדרין ויקקו עד מתקוב
בחוכר וכבר הפר בחרם זה כלי הפעשי לקבלה טמח לבינום לקבלבו
לח לקבן בתוכו טהור

ו נבלי השירה טמאין ונבלי בני לוי
טהורין כל המשקין טמאין ומשקה בית מטבחיא טה

ב הם לין של עץ משיהסום ויקנב ושל
תמרה אעפי שלא קינב מבפנים טמא שכן מקיימי בלבלה
משיחסום ויקנב וינמור את התלויה בית לגנת ובית ה
הכוסות אעפי שלא קינב מבפנים טמא שכן מקיימין

טהורין כל הספרים מפנאין את הידים חוץ מספר הע
העורה המרבף טהור הבטנין והנקטמין וה אידום הרי א
אילו טמאין ר יהודה אומר הא'רוס טמא מושב מפני
שהא לית ישבת עליו מצודת החולדה טבאה ושל ה
העכברין טהורה

כבלי הפיוק הן כלי סיר וסגרן וכבלי הן לוי
הכלים לפר יחמרו כו הלוי הפיר כמקדם בכל יום כמו טהרה מכולר
במסכת תמיד ונחמרו כל המשקים ירבה בו כל ז מז המשקים יקבל
טומחה כמו שבחרנו בפתיח זולת המשקים לפר בבית הקיטבחים מ
מהעזרה והן החיים והדם לפר שם לח יקבלנו טומחה וכן לח יכשירו ז
חמרו משקה בית מטבחיה לח דיין שקן דבן חלח שלין מכשירים וחמ
משקה בית מטבחיה הילבתה גמירי לה וכבר בחרנו בפוף עדיות נו
ושעם הית הספרים מטרחים את הידים הוח בזרה כדי שלח יטמאו
קתי ומה הלבם כמו שהתבאר בפוף זבחים ולח יחייבו זה תהבזרה ל
לפפי העזרה לפי שבבזרו המפודם ממנו לח יטמאו הבלו תרומה ו
ומרכוף הום מעין יכיבו בו המשקים ויפחקו בו ניפול המפודם ש
הכל חכמי הלעז וכטהין הוח כלי מכלי הקנון חפר יקבל הל קיבול ב
ובקרל כזה הפם לפי שהמכה בו יטמכו בבעבו כעין מיכה בו ו
והנקטמין הוח רגל מעין יעשה חותן מי שמחתך רגלו ליוך בו והוח יר
ירבה בכתן עין הקנון המפולו הם הנוזים הפקים הפם הוים בחוך ש
חוזך הרגל ונחזים עבולה דומה לברכל ניכה עליה מכד החחר כיוך ש
ועמו המפורסם חלבנו הל תחר ובלעז טבורו וכבר יקבנו בזה הכלי
על המת וזה חלבנו הו כף והוח עבין חמרו מעבי ם ההליות יעפת ע
עליו ירבה בו הספרינית וחלעזן חלי בכתובה חבורת פק ויפיק תעב ע
עליה בעת ההספר וחמרו חנוד החלבה טמחה ועל עכבי ים ההנוך
זה כבר בפלמים נזרתיה בזה הזמן וכבר כחתי לך קעכייבי כלו הפר
בקן ילוע על כלי עץ לו כלי מתכות פקן טמחים חו שהוזין והן הלכ
כר יקודם לפי מזה הכלי לח יעפה לפפ עליו

פרק ששה עשר כל כלי עץ שנהלק לשנ טהור
חוץ משלחן הבפול ותמחוי ה
המזון והאפיפורין של בעלי הבית רבי יהודה אומ אף
והמגם וקוד הבבלי ביוצא בהן בלי עץ מקבלין טמאה
המטה והעריסה משישופם בעור הדג נבר שלא לשוף
טמאה ר מאיר אומר הבטה משיסרג בה של שה בתי

פלחן מבפנל פלחן של פרקי ידיה שני חלקי ולו בידי יבפילו חוקב
ניפפטו חותו ולזה בחפר נחלק לפנים טמחים לפי פבל חלק ממנו כלי
בפני עצמו ולזה יפכימו בו בעת עפייתי ותעפה פלחן גדול מעין כמו
זה חפר יקרימנו במנירים מעתנמי ותקובו כלים קטנים מנפרי מעוף
הבלי גדול יפימו בו מין ממני הממחפל בכל כלי מחלו הכלים הקטנים
ופם זה הכלים תחחוי הממנן להיותן מפיימים בו מיבי תבפילין ביבי
הרגום למיקנו לזמנהו ובחפר בחלק זה הבלי לפני חלקים ישחר בכל
חלק ממנו כלים פלמים ולזה יקבלו טומחה ותפופרין בפה פל פרקים
ומגם קעריה תרגום מניפתה ותקוטבתה חפר יעפה בה ובחפר נחלקה
ישחר חניו ניפיק כל ולזה יקבל טומחה וכן קוד הבבלי היה קעריה מ
מעין בב חפר במחמר פלמיה זה היס חלקי מכל עפלי רב ומעול הל
חמי מקבל ירבה בו מחקב חפר יבל בו וחד חמר קודן ירמוז בו הל בלי
עין חפר יחבל בו בעת מבגרש מהלבותיו לפי מה שהתפרפם ורל מה
מניפופם מקיבפם בשור פדב והוח עור דג ידוע החביב יקרוח שבפן
ימרקו בו הבלים וימרקם ויבהיקם בחר פלח לפוף הל בחר בלבו שבה
לפוף ניפה מוסבם בעת עפייתי הבלי פלח ימרקנו בו הבה הוח יקבל
טומחה בחפר בפלם ומשם הוח הל פריה ועריפהפל חקר ועפייתן לפי
חה שחפם פזה בפיעמידו ר עמודים מעין ויבהיבו עליהן קורות מעין
ויהרגו בהן החבלים ודוק חה פיעפה הבלנו בבחי לטוחנים ולמוכרי
קרמון בן ולזחת חמטה יחתך ר מחי מסיחרגו בן ב בתי תעמ והעבי
פלח תפלם לחיעפתי ומין הלבה לח כר יהודה ולח כר מחיר

ב הם לין של עץ משיהסום ויקנב ושל
תמרה אעפי שלא קינב מבפנים טמא שכן מקיימי בלבלה
משיחסום ויקנב וינמור את התלויה בית לגנת ובית ה
הכוסות אעפי שלא קינב מבפנים טמא שכן מקיימין

מסיחסום הוח חמר יעפה בפפה לחמר חחבר חחרינה בבה ותמוחפה
מלבפפר ומלחתברר והוח מעין לח תחפום טור בריפו לחמר הוח ק
קחירתפיו ומדרך הכלי לחמר יפיו מן בומחה חו תבן חו בחי הרומן לפן

כמין הקנוסות והמלח יפזרו קצת זה הכבר לתוך ימרגו ממנו מכלי חרס על משתו מתוך הכלי או מחוץ וכחושב שהחומץ לעצמות זה הכלי יחתכו אלו הקנוסות כלן בכרזל וחתוך אלו הקנוסות יקרוש קטיבה וכחושב שהחומץ יקבב אלו קנוסות ויתלם מיד מתוך הדמיון החמוץ ירבו אלו קנוסות שעיבה ובנומח מחר על הימק הכלי ולא יבטוח להתעסק בו כי אלו עכין שלו המלח ומיד מפל ומלכלה וכוורת תמוכת כלן מ"ן לחתוך ולחתוך יחתב

ומקח שהיה ממנו לאחר טהרו מטמאי מדרס ינטרך אלו יתחיל לא יתחיל
לכלי חרסו מהשני כמו בפרי קיבורת לאחר לא יקשיב ממנו ומטמאי
מדרס טהרו הקיבורת לבר ואולם בפרים טהרו מטמא מטמא שהוא
יטמא ומה שהיה ממנו לא ינטרך אלו כלתי בשעת מלאכה אחרי כן לא
יטמאו שהוא ר' יוסי בכלים אחר כן מטמאי מטמאים לבר
וזהו ערב לחתי ולא שתבאר כשיברו ובאחר מהשלוק שאני אלוקות
והוא שיהיה כלים מטמא את האדם ואינו מטמא את מטמאי מ
יהיה מטמא את האדם ואת מטמאי מטמאין שהוא שבר שתבאר כ
בשיברו שכל מה שהוא מטמא את האדם לבר מקוה לא יטמא לל ע
מהוא לא יערבוהו אדם בדברים אחר יהיה שבל מי שיהבלהו או
יפתחו או יבשהו שהוא גם כן מטמא את האדם ובאחר היה כלים לא
יבלה למטמאי מדרס שבל לאדם שנאמר כאן אלא יהיה עליו לא יטמא
והוא היה דבר יבלה לאדם ולמטמאי מדרס לבר שהוא חלק לותו ר' יוסי
כמו שקדם ושבשה זה מן שהוא מטמא את האדם מבבר יטב בו
מן יבלה או יתבשה בו וכן יטמא את מטמאי מדרס לפי שיטמא בו
הדברים אחר מן מטמאי מדרס ויביא זה שנאמר מהוא עתידה הרין
בטומאת כלי עץ וזה לשון סבר שבל כלי עץ ולא שב כלי עץ שהוא שהי
מרבה שפולם ושקולב ושמנורה תל שבלו כלי עץ ולא כל כלי עץ אר
יטול מהני מוניח את השלחן ואת הטבלה ואת הדלפקי תל כל כלי עץ
ריבה וזה היה לרבות את שלו ולהוציא את שהי מריבה שבתוב מיעט
הל שהשלו שה הטיעט לאי זה טעם ייחד שלו מריבי לטומאי
וזה שמיעט מן הטומאה וזה שהתובה תל שם מה שיחד שהוא
מטמא את האדם ואת מטמאי מטמאי האדם אף אני מי בה את השלחן ואת
הטבלה מהן מטמאים מטמאי האדם ואת מטמאי האדם ואת הקול
ואת השמנורה ואת הנחותים שהן מטמאים מטמאי האדם ואין
מטמאים את האדם ושחותה היה שתיבת תטמא תחת הכלים תוטבת
להן ושחותה השמנורה מטמאי מטמאים לפי שהשמנורה עצמה היה
מטמאת את האדם ובתוספתא כלים אמר ר' יהודה בתן בהן מודי
מטא ר' עקיבא העשוי לטמא את האדם כגון הפולם ואת הכלים כ
כגון הקולב והשמנורה ושחותה טהורה העשוי לטמא את האדם ואת
מטמאי מדם כגון הטבלה והשלחן והדלפקי טמאים והוסיף ר' יוסי
בין וביאר שהחלת את היה העשוי לטמא את הכלים והוא חסר כ
בקדמהו בסיפרי מטמאי מטמאים של מדם שמהו מה שהוא טהור ו
ושמהו מה שהוא כמו שבתיבנו ושמור זה שברם והבינהו מלא

ח

ר"ת הסיף והסכין והפיגיון תיק ספרת ומספריים
והתער תיק מבחל ובית הבוחל תיק מבתב ותרונתיק
תיק טבלה וסקורטיה בית החצים בית הפגושות הרי
אלו טמאים תיק סימפונייא בומן שהוא נותנן מלמעלה
טמא מצרו טהו תיק חלילין ר' יהודה מטהר מפני שהו
נותנו מצרו חפוי האלוה הקשת והרומח הרי אלו ט
טהורין זה הכלל העשוי לתיק טמא לחפוי טהור

תיק סוף

כיתק וכבר קדם לנו שבתוב בכיון מעשות ומספרת הל שם מיבלחו בו
ותער ומספרי ידועים וביח הבוחל הכלים שמשימין הבחול ומבת
קלמוס כרחל או בחנות וכבר קדם כאורו ותרונתק סוף שיעשו מעשר
בסיסים שקובעים לנשם ה' וכו שקיומות לקלמוס ולסכין ולמספר ו
והוא שתהו קורין פוכחרי הל שבך נקיח תרונתק תרין תיק ושמו מ
מעורסם שבתוב וביח בחוגים בני תשבם וביח ספנומות תיק מעשר
ישימו בו בחגים הרחבים תרנו ומחי קבלו ומחת שבשוחי ושמשניח
וקלול לפי שחשחשין כלן כמו שחתפין בסיס של זהב חן כמו שחשחשין
של שחשת וכן כלים רבים יחשבו בעור וכל החשחשין לא יטמאו לשרש
אחר קדם זכרו והוא שחמרו יכול שחני שרבה חטני הכלים תל שחמר
יעשה שמלאכה בשם פרט לחטני כלים

פרק שבעה עשר — כל כלי בעלי בתים שיעורן ברמונים רבי אליעזר אומר

במה שהן קופות הנגנים שיעורן באגודות של ירק של
בעלי בתים בתבן של בלבנין בגבבה ר' יהושע או כולן
ברמונים

מעורן כרמונים כאחר שבבו שבמיה רמון כאחר ולא יבבל ו

טמאה ושבין בימה שהן יטמאו בדמי שחר יטמאנו בו וכאחר שבבו
שר אלא יבלה לזה שהבה שהם הוא שבור כמו שיהיה שמומאו לחתים
שיבורי כאחר שבב שבמיה תניבה ושם היה שמומאו לזתים שבובתי ב
במיניה זית עשור חמר תק שבתשת הגבבין באחר יבבו שבב עבת ק
מימו שבורת ירק שבה הן שהוריס ושבות בעלי בתים באחר יבבו
שבב תנת מימו שבבבה שהורית ושבבבה היה תבן מעורבת בזבבל
יעבבו שהיה במירין תיבוש לשומם לשובבה בלי ויחלק ר' יהושע
על זה שהבחל הטיבי נב ואמר שחלו שבשות כולן שעורן כרמונים
כמו שמיני בעל בתים והן שהבה לא בר שליטל ולא בר יהושע

ב — החמת

שעורה בפקעיות של שתי אם אינה מקבלת של שתי
אעפי שמקבלת של ערב טמא בית קערות שאינו מקב
קערות אעפי שמקבל את התחתויין טמא בית הרעי
שאינו מקבל משקין אעפי מקבל את הרעי טמא רבן
גמליאל מטהר בפני שאין מקיימין אותו

פקעיות של שתי הן

לשונית של מיטה אחר יהיה החמו השתי והן קטנות מלשונות תערב
ובית הריבי בלי יעשו בו תבנים בדבריהן רבי שם הנותה והוא בחלו
שפרקים לחבני שעשיבי יהיו חלו שבל יקבלו השעורים הגדולים ולא
יקבלו הקטנים והן יטמאו וכן בדאי להן שי היה שבבה הגדול ב
טלא תקבל השעור הגדול ויהיה סדר הטבת מן החמת מיעור ב
פקעיות של ערב לעשי שחיה מקבל של שתי החלול ומקבלת של ערב
טמאה וכן שעור שבאחר מן שפרק ואין הלבה בדבן גמליאל

הסלין של פת שעורן בכברות של שלפת אפי פיירות שעשה לה קניס מלמטן למעל לחיזוק טהורה עשה לה נפיים בל שהן טמאה ר' שמעון אומר אם אינה יכולה להנטל בנפיים טהורה

פיפיירות הוא

בלי חרוב מקבים יטימו בו קלחי הבריסים בזמן שבאחרב בבלאים והן
אחר יקרוץ חלו מבעאחב והין הלבה בר'

ג — הרמונים שאמרו שלשה אוחזין זה בזה רשבב אומר בנפה בבברה ברי שיטול ויהלך ובקופה ברי שיפשיל לאחוריו ושאר בל הכלים שאינן יכולין לקבל רמונים בגון הרובע וחצי הרובע הקנונים והקטנים שעורן ברובן דברי ר' מאי ר' שמעון אומ בותים נגמטו גפרצו שעורן בותי שעורו במה שהן

יחמר בי באחר ב

בקבה הקופה בקב באחר הסלין בחלת הקופה ב' רמונים והסלין ה
הקופה לאחרין ובתל הקופה לא יבלו. חלו הרמונים מזה הבקב הבה
הוא תטמא לפי שהיא בלי עד עתה והרובע היא הבלי המעורסמת
שהוא רובע קב הקטנית בפרצו מבפחת והזהר מחמו חלק בפיחת
הברין הדפנות ואחר הקיבורת ואחר באחר בשאר בקיבל אי זה ב
שעור מיהיה יטמא והבלבה בר' שמשון

ה — הרמון שאמרו לא קטן ולא גדול אלא בינוני ולמה הזכירו רמוני בראן שיהיו מקדשין בל שהן הברי ר' מאיר ר' יוחנן בן נורי אומר לשיער בהן את הכלי ר' עקיב אומר לך ולבך הזכירו לשיער בהן את הבלים ויהיו מקדשין בל שהן אם ר' יוסי לא הזכירו רמוני בראן וחצירי גבע אלא שיהיו מ מתעשרין ודאי בבל מקום

ויהו מקדשים בלשון הל

באחר בתעשרו מימוני זה המקום והוא ברן רמון ם' של עילה ואת
בימה חלף רימוני דרך מבל באחרו בלן והוא עניין מקדשים בל שהן
ובבר בישרני זה בבלית הבאור בסוף עילה ואמר ר' עקיבה מזה ק
הרימון בזכר לשבי עבינים יאר שיטעיבו בו את הבלים במו שקדם ומ
ומקדשי בל שהן במו שזכרנו ואחרי ובבר בריתי שהל מקום בל תרנגס
חניר בריתי וביהן ובבר שבי מקומות של בותיהם ואמר ר' יוסי שבבל מי
מיבבה מחילו הרימונים לא מחלו שבריתי אחבה מהיה מחוו
מעשר דמאי לפי שהן בטל בחמת וניבוי מחמו מעשר ראשון ושבי מ
מאחר תרומת גדולה בי הבותיים לא יוביחו מעשר בחמו שבבר חם

כבריצה שאמרו לא נדולה ולא קטנה אלא בינונית ר'
יהודה אומר מביא נדולה שבנדולות וקטנה שבקטנות
ונותן לתוך החמים וחולק את החמים אמר ר' יוסי וכי
מי מדרי עני אחותי נדולה ואיזוהי קטנה אלא הכל לפי
דעתו של רואה

דזוג מים מן המשרים על העניים חייבים מפני שמעבירה כחמה כמו מחתה שמעבירה חמה מכלים וחמץ מכל מילת כו כבישם קטנה היא בינונית שמינה המינונית התלמוד ועכשיו מימרא ר' יהודה במיטה מלכתחלה לך לחמר תקח כלי והתלמה לותו בתכלית מים שתשער עד שלך על כל בריתיו ויעשם כבלי מחר עור יפלו מם בינה היתר נדולה מתניתין ויצא ממנו מיעור בינה קטינה כלח מפני ויקבץ זה המים עוד ימלא כלי מחר מים מעם מטית כזה מכלי כ שמו מן כלי ח זולתו העבין לחד על ישלך בלחוד מכלי כוחה היתר קטנה מתניתין ויקבץ נב מים שיעשך ניקבלו מתי המיומות ניקח חני מיקוכין ויעשך בו וכן חם תקח מני הבינות ה קנדולה והקטנה ותעלך בכלי לחד כמעם מחר ונקח חני מים ם שיעשך מן המיים יהיה קטנין לחד ונחן ר' יוסי וכי מי מודיעני כחמר לקח קטינה היתר נדולה מלח תמצת יותר קטנה מקנה לכל העבין מם ב לקחם ו היתר קטנה מלח תמצת יותר קטנה מקנה לכל העבין מם ב תמיד לחד מחת הבינים תהיים סוף לח קטן ולח נדול וקלב כר יוסי

ז בנדוגרת שאמרו לא נדולה ולא קטנה אלא בינונית
ר' יהור או הנדול שבאר ישרי היא הבינוני שבמדינו

נדוגרת היא מתחיכה היבשה מפיעדינו כה הוכחת מכת ועדיכי מכוחות לפי מה שמתבאר כעדיכין ומין מלכה כר יהודה

בית שאמרו לא נדול ולא קטן אלא בינוני זה אנורי
בשעורה שאמרו לא נדולה ולא קטנה אלא בינונית זו
מדברית בערשה שאמרו לא נדולה ולא קטנה אלא כ
בינונית וו מצרית כל המיטלטלין מביאין את הטומאה
בעובי המרע לא נדיול ולא קטן אלא בינוני אינה
הוא הבנוני בל שהקפו טפח

בכר יעדתה מחיסולי מחכלות
כבלולה ועכשות ורם ובדומה להן יהיה חיסול מבלתן בכזית וכן כ
כזית מן המת ומן הבכלה לחח חמר ועמח ורוב המיעורים הן בכזי
ולפון התלמוד חרן ברוב מעורים בכזתיים ואני עתיר לבחר גם כן
מעשם כ מעורים מן המת מעמת במבע וכ מפח ובכר בחרנו ם
מכעדפה מן המרן ומעמת במבע ובמפח ובכר בחרנו בפרק יו ת
חלכות מכל המיטלטלין מביהים חת מטמחה בעובי המדע

האם שאמרו באמה הבינוני וב אמו היו בשושן הבירה
אחת על קרן מזרחית צפונית ואחת על קרן מזרחית
דרומית שעל קרן מזרחית צפונית היתה יתירה על של
משה חצי אצבע נמצאת יתירה על של משה אצבע
עליה חצי אצבע ולמה אמרו אחת נדול ואחת קטנה אלא שהאומנין נוטלין
בקטן ומחזירים בנדול כדי שלא יבואו לבית המעילה

מעיעור בחמת כתורים מרכה כמו
מקתבאר בגמרת ושרוכין ומכוכ ומדות וכיוצא היה חמה בת מפח
עפרים וכל נפח ד מלבעות בנדולה נחיה חמים של מפח לל חמר בת
יפעיר מימבן ובכר בחרנו במדות מבמעיר מזרחי מקטרי מר הבית
סיתה נודת מנון הכירה ולנון יקלחוסו מעיר מנון מבירה ונעזו זה
בעבור מעלו מנון כרי מיזכרי עמידתם בו ויקים חימת מלבות ע
עליון ומזה הפעיר יחמרו נמרי חמר היו במנון הכירה ומחם יפסיקו
עם הזומן ם יחזרנו מלה חמות במה דיבורי מן יכבו ק לחמת בק דיבר
ויחמרו יתנו מן נחל יתנו לחן מים ם יבבו כמחה חמר מקבלות ומחם
יקח מהן הקדרים מה שצטרי יבקשו מהן מחה חמות מחימת מבדולו
של מנה יהבו מן הקדרים ויתחייבו לפיהם מה שהבחר במסבת מעילה

רבי מאיר אומר כל האמות הזו בינוניות חוץ מטובה
חוצב והקרן וסובב וחיסור רבי יהודה אומר אמת ה
הבנין ששה טפחים ושל בלים חמשה

בנרי כחרכו מדות מחוכח על מתבלי בבלי מיות חמרו ובלב כר חתי
ויש שאמרו מדה דקה מדות הלח והיבש שיעורן

כאיטלקי זו מרבדית ויש שאמרו הכל לפי מה שזהוא
אדם המקמין את המנחה וחופן את הקטורת והשותה
במלא לוגמיו ביום הכיפורים כמוון שתי סעודות ל
לעירוב מזנו לחול אבל לא לשבת דברי ר' מאיר רבי
יהודה אומר לשבת אבל לא לחול אלו ואלו מתבונין ל
להקל ר' שמעון או משתי ידות לבבר משל לקב ר' יוחנן
בן ברוקא אומר מבבר בפונדיון מארבע באין בסלע

כבר כחרכו בפתיח דברינו במסב מנחו שמרו הלח נם כן כמו מהין
והלוג נמדביעי מן חלקי מיפסח חצר היח מדה יבש וכן הקב והחים
והינמרין מהן מדות סיבש נב מן כולן מיוחסים לפחח כמו שבחרכו
בז ממנחות ונם שהתבחר שבבחח המדברית היח ר' שמעון מבחח י
ירושלמיות ושעור של המדות חצר קדמו לנו בכל המקנה חמבש מן
בפחח מדברית וחמרו וכמחון מתי מעודות לעבידה לל עיבוי ת
תחומין חצר לח תהיים חלח כמחון מתי מעודות בכל המעבדים כמו
שהתבחר בה מעבידוכין ונחו ר' מחיר שבשבת יחכל החדש מהמחכל
יותר מעבי בלבתן ונהו עוזר על מכולת הפת יותר על יהודים חומר
שבשבת יחכל פחות מעבי מביאות המעמת ונין בידה החפטומבה
ויעשיו החכולה ונהו עבין לחרי נוה מה מהפונים להקל מעבי מ
שבת מפן חמבש כיון למעט מעור העידוב וכבר בחרכו הדבה פ
פעמים מפפחה ו בקבים ומפפלבר דיבדין ופם מעה בפה דיבר פ
ומעה שבי פונדיונין ומבונדיון חלק מחוח בפלנב וכחצר יהיו הפך
ר' סחין בפלנב יהיה חבי בק כפוכדיין הבה המביא מזה המעור חמר
נתן לחתו ר' יוחנן בן ברוקה מהמתי מעודות והנוח חבי בק יהיה הקב
ר' מעודות ור' מפעון חומר מהמני מעודות בן ל' חלנת יהיה ב' ילפן
בקב הבה לרשת ר' מפעון יהיה בקב ט מעודות וכיוצר בתלמוד פ
מחמר ר' יוחנן בן ברוקה ר' מעודות בקב חמבש הוה כ מביהות ת
קיומפ חצר יעלם ויחסם ומעבים מחמים מעבמן ויהיה לן חבלם ת
מהמביהות חבי מה שיחבו וכחצר נתן לן ר' מעודות ויקח הוה לרבע
נבי מחלה הר' מתי מעודות חצר כמן מלילה ר' יוחנן בן ברוקה זמר
רביעית בקב ור' מפעון חומר חצר יחמר מהמתי מעודות בן כו ו
הביעית מן בקב לח יחבב הבכירות ומבי המביעים קדובים ודע
מהקב מיעורו בכר כבים ומפי מעודות הם על דעת ר' יוחנן בב
הוה מיעור מהם כבים ועל דעת ר' מפעון יהיו המתי מעודות מיעור
חמהה כבים ומלים ומם יחבחר מהלכם כר' יוחנן בן ברוקה

ויש שאמרו מדה גסה טלא תרוור רבב כמל תרווד גדו
של רופאין וגריס נעעים כגרים הקלקלי האובל ביום
הביפורים בכותבת הנסה במוה ובגרעינתה וגורות ו
רשמן שעורן בפיקה גדול ה שלחן מאור שלא נעשה
בירי אדם שעורו במלא אגרוף גדול זה הוצ אגרופו
שלבן בטיח אמר ר' יוסי ישנו כראש גדול שלאדם

יג ושנעשה בירי אדם שעורו במלא מקדח גדול
של שבה שהוא בפונדיון האיטלקי ובסלע הנרות
ובמלא נקב שבעול

כבדק מבי מחלנות יכחר מחמר סחת ויהיה חמבי יפחר
מעבמיו מחר חוכך קמבים ד מיון מחר יטמח בחבל ממנו מיעור מל
תדוך יחמר מזה מתיוך המזכר הוח תדוך הרופחים גדול חמבי יניחו
בו העמבים חמר יכבלו מותן וזה מעיעור הוח מלח תדוך כמו ם
מחתבחר בבבי מחלנות והבבנים כלן מחכם יטמחו בבבדים והוח
חבי פעל ויחזרו מזה הצעל מחקום חבקר קילקי לגודל זה ומיעור
מדובב בחרכו מלמק גדשיני ערשים וכן כרחבו כמו מהתבלור כ
בעיבי מבבנים וכן מי מיחבל בימם מבפוני מיעור תמיד יהייב כרת
ומתנה בזאת מתחדרים מתקים גדולה מחד ומחזרו במוה ובבדיבתה
הוה מיקבן בפרה ונופה לבי מבין שנחם ובדיבתה מדחק רב וכן
מעשר בבלנה יהיה מעורה יותר רב והוה חמרם בירושלמי נגדיך ל
למעך חלנה וכבר התבחר בתלמוד מזה מפעור היה פחות מכביר
ובפיקה גדולה מלמן כמו מפלך הגדול חצר יקטרו לבי מבוה יקטרו
פלך בקנה הגוד וכחצר יבקב בקב רחב ממנו הפלך ההוה יהם
ומחזר הוה בקב יהיה בבותה ליבבם בן החורה חבל יקנו מותן מחד
מהבעלי חיים מן יפחת מעבמו הבה לח יבילו חת הבמחה והוה ם
מיבבם טמחת חת חוצ מחבה לפיהת חלח היה בן זה חמעשר
וחבדוף יהיה ובן בעוף חים יהיה מבדיפו גדול

573

יג

כל שבי מהור חוץ מבלב המי מפני שהוא בורח ליבשה דברי ר עקיבא העושה בלים מן הגדל שבי וחבר להם מן הגדל באריג אפילו חוט אפילו משיחה דבר שהוא מ מקבל טמאה

כבר קדם לנו בעשירי מזהת מסכתא שעצמי רימשי המים ושורש כחצר יבשו מקם כלי לא יטמאו וכן כל בשר חיי. מימיי מלא יטמא כחצר מת ונפלו מארץ ממנו לפי שלא חייב קשם טומאה על דבר מיימיי ממ. ה"ת לו שור או שק וכאה מקבלה טומ"מ כב מן הגדל בחרן אף עז. מן הגדל בחרן ונחר במקום נחר לו כשור לו כבל מלאכ' ונחרו לו כשור להכי לת נחבר לו מן הגדל בחרן חפי חוטו חפילו משיחה וכלבר שיחברו לו בחדך חכורו לטומאה הל' ס"ימים חכורו מלם עד כשלו היו שני בגדים לו שני עורו. מקבל בחרן מדוכק כמו זה החכור יטמא הת' בקטומאות המחר וזהו עניין חכור הטומאה מחרי בכתן דבר שמוא מקבל טומאה טמא יחיה בו שמחר חוכר בו מ מן הגדל בחרן הוא חמר יטמא ומשיחה היא הקשה חמר יהי. החייט כ בשעת הכלל הכבר והלבה כר' עקיבא

יד

ויש במה שנברא ביום הראשון טומאה ביו שני אין בו טומאה בשלישי יש בו טומאה ברביעי ובחמישי אין בהם טומאה חוץ מבגף העוו וביצת נעמית המצופה אמר ר יוחנן בן נורי מר שנשתנה בגף העוו מבל הבגפי שנברא ביו הששי טמא

ידוע הוא מבוארלו ביום הרחמן דברים רבי המי שחתר עשרה דברים כברלו ביום הרחמן ומבלבן המים ומן מקבלי טומאה כמו שקתבאר בטומאת משקים וביום הבני בכורת הקיבוץ וביו מבלעי בכורלת החרן והנחתים נקנת הבחתים טומאו ומן הבחתים לחבילה בלבר לפי מה שקתבאר בטהרות ולזה אמר בבלעי יש בו טומאה הל בקנת מה ש מבבלת בו יש בו טומאה חולם בר בבלילו חמורת וכחמתי בעלי חיים חיימי והעוף וכבר שקדמתי לך שבעלי חיים שטומאה ושעוף לת יטמאו ולת שבלים העשים מקן יטמאו ולת יטעך עבין נבלת עוף טהור לפי שטוח חוים הל שטוח לת יטמא כחצר כמו שאר טומאו כמו שקתבאר בריאם טהרות וכבר שקדמה שטוח עוף ושיש הטמוים שבזכר כתורה כחצר נעשו ממנה כלי וכן בית הנעמיה כחצר יעשה ממנה כלי וחמנם ש חמרנו מזה טומאה לבדמותה בכלי הטעם חצר חמרי שטוח יטמא מן התורה מחמרן וכל מעשה עזים כמו שבארנו בפרק חמני יטמא שטוח הנעשה בבית חולם בעיר הנעשה בבית חולם בעיר הוא בבית חולם בעיר הנעשה בבית חולם בעיר הוא בבית חולם בעיר הנעשה בבית חולם בעיר הוא

574

לפי טהרתה כלי זה אצר אחר אחר מחבלת הקנים ונפל חילף טהורים לפי
טהורה מטומאת ארץ וקרוקעת לה אלא במעבר הזה וחכירין אצר ה
מטמאין מפסב ומנסב הבה הן יטמאו כלה הפסת עליו לפי מה שבתב אר כמוה ם
אם לא עצאת להנן עליו לה לפסת עליו לפי מה שבתב אר כמוה
מהיה לו טהור לבורי והלב כר עקיבה

פרק שמנה עשר — השידה בית שמאי אומ׳ נמדדת מבפנים כית הלל אומר נמדדת מבחוץ מודים אלו ואלו שאין עובי הרגלים ועובי לזבוין נמדד ר יוסי אומר מודים שעובי הרגלים ועובי לכוזבין נמדד ובניהם איט נמ נמדד ר שמעון שזורי אומר אם היו הרגלים גבוהות ט טפח אין ביניהם נמדד ואם לאו ביניהן נמדד

כבר קד׳

לנו בפרק חמשה שמר שמידה תיבה ומנדל לאר היה מחזיק מ טפח מ
מחלה הבה היה לה תשמת ובחרבו שהתמוכה אחר תחזיק מידה היה ל
חמה על חמה כרוס בלא חמר היה לאר יחזיק מ טפח מחלה וחמרי
בם עוד הכלי מחדר אותן מבפנים ואם היה בתוכו חמה על חמה
כרוס ב׳ חומת לעבי׳ אחין בתוכן חלה טפחות הזה הפישור לפי מיחסר
מחמו עובי הצען הבה טהור ולזכן הקנה הסובב למעלה מהשבה
הקוה זה נחשרי וביניהן חמר כמדד לל החוצי לאר בין הרגלים שהוא
לה יכנס בחדידה וחמר ר שמעון שזורי טפח היה בבוא הרגלים פח
פחות מטפח הבה כחדוד כל מה שביניהן מ לה וחלה הוא מקצי וחין
הלבה כר יוסי ולא כר שמעון שזורי

ב — מובני שלה בומן שהיא נשמטת אינה חבור לה ואינה נמדדת עמה ואינה מצלת עמה באהל המת ואין נזררין אותה בשבת בומן שיש ב בתוכה מעות ואם אינה נשמטת חבור לה ונמדדת עמה ומצלת עמה באהל המת ונזררין אותה בשבת אף על פי שיש בתוכה מעות הקמרון שלה בומן שהוא קבוע חב חבור לה ונמדד עמה ואם אינו קבוע אינו חבור ואינו נמדד עמה ביצד מודדין אותו ראש תור ר יהודה אומר אם אינה יבולה לעמוד בפני עצמה טהורה

מיכני

ירנה בו החומן לאר יהיה בו לפי פרוב מה מיעטו זה בתבות
הגדולים ובריב החוצרי מהמלבים מהם מיצחו ויובדלו מהתיבות ו
מהמן מה שלה יובדלו מהן לבל יצחו לעצת יריב ויובקו מהיבות וחם
היה זה המעבר בבדל ויובל מהתיבה הבה לה יטמא בטומאת התיבה
חם היתה מקבלת טומאה וזהו שבין חמרי לחבם חבור לה ומן לה
יטמא התיבה בהטמאת החומן לפי שהיו חלק מהבם חלתם הוא
בלי אחר לחבם חם היה זה החומן לה יובדל מהנו הבה בחדוד חתה
עם חדידת התיבה וחם היה בין בחיבן יחד לחם על לחם כרוס ב׳ ח
טהרת הבה הן לה יטמא כי זה החובני הוא חלק מהחדר ובן
תבדיל בחבל הזחת בין הטומחה והבלים התהיה בדחיין בתוכל ובלה ת
טהרת היה בעבמה וזה יטמא הם בהוא חובם לה והוא שבין חמרו מ
מבלת בחו שהתבחר בחמיני מהבלות חובם חסקיה זה החומן יבדל
מהנו הבה לה יחשב מבללה בחבר מהלי הדיבים ומעתר לבדר זה ה
החומן בחשבת לחבני חבו חטהרת ולחוב דחויין ליטלטל להיות זה החומן
בלתי מחבועב בעבמו ובחשר החומן ובו החטהרת לה יבול להחזיק
ויבדיל חותן מהחדידה הבה הוא לה יטלטל החטהרת חם לה חיסור י
ויבדיל חסדק בבללה חו יהתיקה מהקום לחקום חו בבר טלטל
הזטהרת והחדידן הוא החובני החבועב חשר יהיה על בנת התיבות כ
בחו בבני החבתי ובבר בחבתי לך ומהרבו עחן פילוסוס עבלות בב
קינודית וחמר התיבן בו בר מחפיין לל עבליה מבסחבין עליהן וחמר
כי בחשר היה זה בבני החבוע תקוע שהיו ולא תיהיה מובבה
בבל הבה הוא חב יחשב עמו וחם היה בחדידת הקופה עם חלב ח
חתיבה חמה על חמה כרוס ב׳ הבה היה לה טהרת וחמר חלך בדבר חר
מדת זחת הקובה ׳ וחמר בחבם בחדידה בחו בחדוד החטלטלים
ורחם הבי יקרה הזהיה החטולם בחו שבחרבו בבלחים יחמר בחבחבו
בחדוד החטלטלים חוא חבחדים בזה הקובה בבל ובה חשר בת
בחיחד תחרבה חל חדידת הבידה וזה בדולה

חחבר התבה יחבה טהן לחחם בחחבו
על חדידת החטולם בבר להיו הקבו

יחחלבו חחובחיו שבחיחם חחבו חן הן הצבל ובחם יהי חחת חחובו
החחדחבו חסקים החחדבים ובדיל חו התחובת דקה חחר ובדבם
ויחשב ב כלי לה בחבר בחדידתו בבלי הלחודי ולזה בחדיבו על חר
יונילו קטרן בחו שהוא ידוע בחבל הלחודי ולזה בחדיבו על חר
חדידת חלבל החחודד חשר רחבו חחדבע הקבוע ותובחתו תובחת ה
בבחים וזה חבחר חחם שבידבו חבל בינלי החבחבות בהבדת ה
ובחר ר יהודה חם בה חבדה בחלי הבידה בחשר היה לה בחדי קבוע יעתקנו י
ויטה חותו לבר עד בלה יוכל להחנן בחדי עבחו חם לה חתחבחנ
הבה הוא טהור ובחבי בחיהן קבטה וחין הלבה בר יהודה

השידה ה — התיבה והמנדל שנטלה אחת מהן ליהן אף על פי שמקבלין טהורין ושאינן מקבלין בדרבן ר יוסי מטמא ונקליטי המטה וחפוי טהורים אין טמא אלא מטה ומלבן ומלבני בני לוי טהורין

חחר בי בחחר הנחר רבל
חרבליהבה הן לה יטחחו ובחבי חזחת הבידה חו התיבה לה תבקבו
בנקיבת זה סרבל לבל יטחרת חקבלים לבידהן בבר בשבדה תחבהן
עוד חחר ר יוסי פחלו בבלים לה יחזיקו מ טפח הם לה בחבת בחת מ
חובם בחיחבטבו חו יהנו על ר חבידהן הבה הן יטחחו בחחר לה יק
יקבלו מ טפח על חובן בדחטן וחבחים חומר הוח ל וחקבלים חבל
חקום טהור בחו חקדם ונקליטי חחטה הן חתי נובים על בני קנ
קבוחת חחטה יבליבו על בידהן בסדין בחת בבידה ויהיה על החטה בחו
קובה בדי בלה יבבבו בו הזבובים בחת חייהן בתוכו וחחור יקדח כ
בל דבר יחחבו עליו ולהתחטה עבי החטה וחבוי הן החבבחות לחר
יקבטו בו החטה בבבף חחב חולתו ומלבן הוח עץ חרובע לחיך על
לחיך חחטה יורבב על חובן החטה חחה חיחיך חבחין וב נקבים
ויבבבו בלה הבלים לקיים בחידהן בחטה ותבוב. זה חעץ חבבל ק
חחטה ומלבני בני לוי עץ חרובע לחיך חורבב על בני בבים על
זחת הבוזק

יחלב בו הלבים חיבי הבלים לחר יחחר בליהן
בסיר בבל יום וחין הלבה בר יוסי

ד — מלבן שנתנו על לשונות ר חאיר ור יהודה מטמאין ר יוסי לוי שמעון מטהרין אחר ר יוסי חאי שנא זו מטלבנ בני לוי שמלבני בני לוי טהורין

הבם בבחר בהלבם מחחר זה
לי זה חלק החטה הן לחר יקדחו לחומות ובבלל הן לרבנקנות בר
זויות החטה גבוהי על ריבוע החטה וזה בחו ר לחה לו יתר וחחר
פחם בריב זה החלבן על חתי הלחומות בבחיות לפני החטה בחטה ב
גבוה על החטה הבה לה יטחחו בהטחחות החטה לפי פחין חלוק בין
זה החלבן ומלבני בני לוי לחר הקדחו נוחתה וחחדבו הן טהורין
והלבה בר יוסי ור שמעון

ה — מטה שהייתה טמאה מרם נטלה קצרה ושתי ברעים טמאה ארוכה ושתי ברעים טה׳ ר נחמיא מטמא נדר שתי לשונות לובסן נדר שתי ברעי לובסן או שמעטה פחות ממפה טהורה

כבר חתבחר

לך בחתיחת לבריבו חזה וזבה ונדה ויולדת ומבורע מטחחין וכחחר
תחחוב בחטה חו בפירבו הן מבבב חזה חדיע חבבובה בו בל חה ב
בחטה בחטה חו בפירבו הן מבבב חזה חדיע חבבובה בו בל חה ב
בחטה בחטה חו בפירבו הן מבבב חזה חדיע חבבובה בו בל חה ב
בחטה בחטה חו בפירבו הן מבבב חזה חדיע חבבובה בו בל חה ב
בחטה בחטה חו בפירבו הן מבבב חזה חדיע חבבובה בו בל חה ב
בחטה בחטה חו בפירבו הן מבבב חזה חדיע חבבובה בו בל חה ב
בחטה בחטה חו בפירבו הן מבבב חזה חדיע חבבובה בו בל חה ב
בחטה בחטה חו בפירבו הן מבבב חזה חדיע חבבובה בו בל חה ב
בחטה בחטה חו בפירבו הן מבבב חזה חדיע חבבובה בו בל חה ב
בחטה בחטה חו בפירבו הן מבבב חזה חדיע חבבובה בו בל חה ב

595

וכל זר הטמא טמא מדרס אף טמאת מדרס תדע שהכינה כו לעוב
זה הדבר מעכב הזב והכרוז בתי זה פתי מיקים מאלו הכלים ואתי ע
עתיד לבאר זה בפרק שני מזבים ובבר בתרינו פפתיחה שהם
שהמעכב טומאת מדם ובבריים בתאר קונה לאב הטמא תאר יבש ב
במדר הזב יקר' יוצא מדרס ול שהוא מגע בריבר תאר מדם עליו הזב
והוא רחמן בלא הפק כיון שבתרינו מתאר יבש בתב תוא רחמן ושמע
ושמור אלו הטבילים בכל מה שעתיד לבא מהביאור ולא נצטרך ל
להחזיר אותן ודע שהשמטה הבבלית והוא תאר בקראה לתחנו והוא ח
תאר ידבר עליך מבחן בבורתה לבי תם שתפסה לך וזה שתרבה רב
תרחבה הבא בני הטבילים השומרים בראב תאר ח' תבן תיפם שיפשך ב
לראם תדרם השובב בשעה והתחרת תפם שיפשך תקדת ב
כל ח' תבן קבדת וקב' העבים התרובים תאר בן תבני נדדים יקדמו
להן תרובות השעה וכל ח' תבן תקדת תרובה עוד יעשה ד' נבבים ת
תריובעים תרך כל ח' תבן כתו ב' נשתים ויעשו כבל ח' תבן כ' תריען
עד שיתרבבו בתן קבא הטבן הקבדת וקבדי קטן הקבדת והלו הל נב
נבבים הם תאר יתבדו השתא עד שיעתידו לבי נורת תרבוע ויתיעו
נבב לתד קיס בבל זויק ותיק תזויק השעה תתרבע ויתאדו תקבות ז
זה הבינב תעב יבבא למעלה תן השעה כתו שפו לו יותר ותלו נב
הבבבים הן תאר יקדתו לבנבו שיד יקתו טן תרובע תקבי על תרך ה
תתרובות ושתרבב בין שתי לבנות לא שליהן שר שתקיק דביקה ב
בתיובה תתת ויקיה זה פני השעה וזה טטן תקדת תלבן עוד יובעו
ד' רבלים תיבן ויתקינו תותן בל לבנות עד שתבוא השעה תן תתרן
וכל רבל תבן יקדת בריע ושתור זתת שבורים ולא השעות ולא נצטרך
להחזירם בתאר נזבור שהשעה לו תלק תתלקים ותלבנין הוא תקונר
ובבר ביירבו לותן פעמים ואתי כי בתאר היתה השעה טתתא תדרם
ותתד בבול תבבה תקנרם ושולבת ברתב ושתי הרבלים תאר תתיטן
הבא בשתרב השעה טתתא תדרם בתו שהיתה תתלה שתתוכת שתעה
לבי תה שהיתה ותא תאר תתרובות ושתי הרבלים תאר תתיקים הבא
הבבי' תשעה טהורים לבי שבבר בשפדת תתוכתה ונורתה על הם
הדרם תאר תבלבו בבל הבלים בשברו טהרו ולתתה גב' נבבים בתו
שבתי בו ותן הבלבוכות ובתאר בתתבו שתי לבוכות תתלו הלבוכות ותן
תאר תן על ח' תבני תקדתים עד שתתפרק השעה ויוצא תרובע ותן
ותקבה בתו זו הבורם תבד ותתרבה ותקבה תבד תן שבתתבו גב' שתי
תרבלים השתבילים על הקונר עד שיחזירם פתות שתפת ובבה השעה
על שתם תתרן בתאר בתתבו רבלים הבא השעה בבר בשפדת תתוכת ותלו
ושתתתה בא תתלו השפדים בי בבר בשפדת תתוכת ותלו הרבריס
תן שבירתה ותן הבבה בר בתתיה

מטה שהייתה טמאה מדרס נש

גשברה ארובה ותקנה טמאה מדרס נשברה שניה ותק
ותקנה טהורה תן המדרס אבל אם טמאה מגע מדרס
לא הספיק לתקן את הראשונה עד שנשברה שניה טה
טהורה

תתרו תבל טתתא תגע תדרם הל שתיה שבה

בדתיון תיוא שבגעה בתדרם תאר תוא ריתתן לטתתא ותבה שבה ר
ריתתן תתר שהיתה תב בשבת השתבונתה תולם תם בשברו השתי תר
תרובות יתר בבר בשתרו שתרה שלישים

כרע שהייתה טמאה

מדרס וחברה למטה בלה טמאה מדרס פרשה היא טם
טמאה מדרס והמטה מגע מדרס והיתה טמאת טומאת
שבעה וחברה למטה בלה טמאה טמאת שבעה ופר
פרשה היא טמאה טמאת שבעה והמטה טמאה טמאת
ערב היתה טמאה טומאת ערב וחברה למטה בלה טם
טמאה טמאת ערב פרשה היא טמאה טומאת ערב וה
והמטה טהורה וכן השן של טערד

זה הבריע תאר זבר שהוא

טומאת מדרס הוא שבטמאת לבבה בתדרם הזב עליו תולם תם היתה ט
טומאה מדרס ובשבר לבל תרבליו הבא תיה שהוא בבר בתרינו בם
בשתיתת דבריהם שבלי שטף בתאר בטמאת בתתת טתעת שבעה הבא
הוא יהיה תב הטומאה ויטמא תדם וכלים טומאת ערב ולזה בתאר כ
בעל זה תבריע תחר תרבבתה יתאר טומאת טומאת ז' כתו שהיה והמטה
יהיה טומאת ערב להיותה טוגעת בבריע שהוא תב ותם תיה בריע ט

טומאת טמאת ערב והוא טיהיה ולב הטמאה הל שהיה טטמאת בטומאת
מ"ע שבה תאב הזב והבריו בתי זה שבי טיהיה מאלו הבבים ותני ע
עתיד לבאר זה בפרק שני מזבים ובבר בתרינו שפתיחה שהם
שהמעכב טומאת תדם ובבריים בתאר קונה לאב הטבל תאר יבש ב
במדר הזב יקר' יוצא מדרס ול שהוא מגע בריבר תאר מדם עליו הזב
והוא רחמן בלא הפק כיון שבתרינו מתאר יבש בתב תוא רחמן ושמע
ושמור אלו הטבילים בכל מה שעתיד לבא מהביאור ולא נצטרך ל
להחזיר אותן ודע שהשמטה הבבלית והוא תאר בקראה לתחנו והוא ח
תאר ידבר עליך מבחן בבורתה לבי תם שתפסה לך וזה שתרבה רב
תרחבה הבא בני הטבילים השומרים בראב תאר ח' תבן תיפם שיפשך ב
לראם תדרם השובב בשעה והתחרת תפם שיפשך תקדת ב
כל ח' תבן קבדת וקב' העבים התרובים תאר בן תבני נדדים יקדמו
להן תרובות השעה וכל ח' תבן תקדת תרובה עוד יעשה ד' נבבים ת
תריובעים תרך כל ח' תבן כתו ב' נשתים ויעשו כבל ח' תבן כ' תריען
עד שיתרבבו בתן קבא הטבן הקבדת וקבדי קטן הקבדת והלו הל נב
נבבים הם תאר יתבדו השתא עד שיעתידו לבי נורת תרבוע ויתיעו
נבב לתד קיס בבל זויק ותיק תזויק השעה תתרבע ויתאדו תקבות ז
זה הבינב תעב יבבא למעלה תן השעה כתו שפו לו יותר ותלו נב
הבבבים הן תאר יקדתו לבנבו שיד יקתו טן תרובע תקבי על תרך ה
תתרובות ושתרבב בין שתי לבנות לא שליהן שר שתקיק דביקה ב
בתיובה תתת ויקיה זה פני השעה וזה טטן תקדת תלבן עוד יובעו
ד' רבלים תיבן ויתקינו תותן בל לבנות עד שתבוא השעה תן תתרן
וכל רבל תבן יקדת בריע ושתור זתת שבורים ולא השעות ולא נצטרך
להחזירם בתאר נזבור שהשעה לו תלק תתלקים ותלבנין הוא תקונר
ובבר ביירבו לותן פעמים ואתי כי בתאר היתה השעה טתתא תדרם
ותתד בבול תבבה תקנרם ושולבת ברתב ושתי הרבלים תאר תתיטן
הבא בשתרב השעה טתתא תדרם בתו שהיתה תתלה שתתוכת שתעה
לבי תה שהיתה ותא תאר תתרובות ושתי הרבלים תאר תתיקים הבא
הבבי' תשעה טהורים לבי שבבר בשפדת תתוכתה ונורתה על הם
הדרם תאר תבלבו בבל הבלים בשברו טהרו ולתתה גב' נבבים בתו
שבתי בו ותן הבלבוכות ובתאר בתתבו שתי לבוכות תתלו הלבוכות ותן
תאר תן על ח' תבני תקדתים עד שתתפרק השעה ויוצא תרובע ותן
ותקבה בתו זו הבורם תבד ותתרבה ותקבה תבד תן שבתתבו גב' שתי
תרבלים השתבילים על הקונר עד שיחזירם פתות שתפת ובבה השעה
על שתם תתרן בתאר בתתבו רבלים הבא השעה בבר בשפדת תתוכת ותלו
ושתתתה בא תתלו השפדים בי בבר בשפדת תתוכת ותלו הרבריס
תן שבירתה ותן הבבה בר בתתיה

מטה שהייתה טמאה מדרס נש

גשברה ארובה ותקנה טמאה מדרס נשברה שניה ותק
ותקנה טהורה תן המדרס אבל אם טמאה מגע מדרס
לא הספיק לתקן את הראשונה עד שנשברה שניה טה
טהורה

תתרו תבל טתתא תגע תדרם הל שתיה שבה

בדתיון תיוא שבגעה בתדרם תאר תוא ריתתן לטתתא ותבה שבה ר
ריתתן תתר שהיתה תב בשבת השתבונתה תולם תם בשברו השתי תר
תרובות יתר בבר בשתרו שתרה שלישים

כרע שהייתה טמאה

מדרס וחברה למטה בלה טמאה מדרס פרשה היא טם
טמאה מדרס והמטה מגע מדרס והיתה טמאת טומאת
שבעה וחברה למטה בלה טמאה טמאת שבעה ופר
פרשה היא טמאה טמאת שבעה והמטה טמאה טמאת
ערב היתה טמאה טומאת ערב וחברה למטה בלה טם
טמאה טמאת ערב פרשה היא טמאה טומאת ערב וה
והמטה טהורה וכן השן של טערד

זה הבריע תאר זבר שהוא

טומאת מדרס הוא שבטמאת לבבה בתדרם הזב עליו תולם תם היתה ט
טומאה מדרס ובשבר לבל תרבליו הבא תיה שהוא בבר בתרינו בם
בשתיתת דבריהם שבלי שטף בתאר בטמאת בתתת טתעת שבעה הבא
הוא יהיה תב הטומאה ויטמא תדם וכלים טומאת ערב ולזה בתאר כ
בעל זה תבריע תחר תרבבתה יתאר טומאת טומאת ז' כתו שהיה והמטה
יהיה טומאת ערב להיותה טוגעת בבריע שהוא תב ותם תיה בריע ט

טומאת טמאת ערב והוא טיהיה ולב הטמאה הל שהיה טטמאת בטומאת
מ"ע שבה תאב הזב והבריו בתי זה שבי טיהיה מאלו הבבים ותני ע
עתיד לבאר זה בפרק שני מזבים ובבר בתרינו שפתיחה שהם
שהמעכב טומאת תדם ובבריים בתאר קונה לאב הטבל תאר יבש ב
במדר הזב יקר' יוצא מדרס ול שהוא מגע בריבר תאר מדם עליו הזב
והוא רחמן בלא הפק כיון שבתרינו מתאר יבש בתב תוא רחמן ושמע
ושמור אלו הטבילים בכל מה שעתיד לבא מהביאור ולא נצטרך ל
להחזיר אותן ודע שהשמטה הבבלית והוא תאר בקראה לתחנו והוא ח
תאר ידבר עליך מבחן בבורתה לבי תם שתפסה לך וזה שתרבה רב
תרחבה הבא בני הטבילים השומרים בראב תאר ח' תבן תיפם שיפשך ב
לראם תדרם השובב בשעה והתחרת תפם שיפשך תקדת ב
כל ח' תבן קבדת וקב' העבים התרובים תאר בן תבני נדדים יקדמו
להן תרובות השעה וכל ח' תבן תקדת תרובה עוד יעשה ד' נבבים ת
תריובעים תרך כל ח' תבן כתו ב' נשתים ויעשו כבל ח' תבן כ' תריען
עד שיתרבבו בתן קבא הטבן הקבדת וקבדי קטן הקבדת והלו הל נב
נבבים הם תאר יתבדו השתא עד שיעתידו לבי נורת תרבוע ויתיעו
נבב לתד קיס בבל זויק ותיק תזויק השעה תתרבע ויתאדו תקבות ז
זה הבינב תעב יבבא למעלה תן השעה כתו שפו לו יותר ותלו נב
הבבבים הן תאר יקדתו לבנבו שיד יקתו טן תרובע תקבי על תרך ה
תתרובות ושתרבב בין שתי לבנות לא שליהן שר שתקיק דביקה ב
בתיובה תתת ויקיה זה פני השעה וזה טטן תקדת תלבן עוד יובעו
ד' רבלים תיבן ויתקינו תותן בל לבנות עד שתבוא השעה תן תתרן
וכל רבל תבן יקדת בריע ושתור זתת שבורים ולא השעות ולא נצטרך
להחזירם בתאר נזבור שהשעה לו תלק תתלקים ותלבנין הוא תקונר
ובבר ביירבו לותן פעמים ואתי כי בתאר היתה השעה טתתא תדרם
ותתד בבול תבבה תקנרם ושולבת ברתב ושתי הרבלים תאר תתיטן
הבא בשתרב השעה טתתא תדרם בתו שהיתה תתלה שתתוכת שתעה
לבי תה שהיתה ותא תאר תתרובות ושתי הרבלים תאר תתיקים הבא
הבבי' תשעה טהורים לבי שבבר בשפדת תתוכתה ונורתה על הם
הדרם תאר תבלבו בבל הבלים בשברו טהרו ולתתה גב' נבבים בתו
שבתי בו ותן הבלבוכות ובתאר בתתבו שתי לבוכות תתלו הלבוכות ותן
תאר תן על ח' תבני תקדתים עד שתתפרק השעה ויוצא תרובע ותן
ותקבה בתו זו הבורם תבד ותתרבה ותקבה תבד תן שבתתבו גב' שתי
תרבלים השתבילים על הקונר עד שיחזירם פתות שתפת ובבה השעה
על שתם תתרן בתאר בתתבו רבלים הבא השעה בבר בשפדת תתוכת ותלו
ושתתתה בא תתלו השפדים בי בבר בשפדת תתוכת ותלו הרבריס
תן שבירתה ותן הבבה בר בתתיה

מטה שהייתה טמאה מדרס נש

גשברה ארובה ותקנה טמאה מדרס נשברה שניה ותק
ותקנה טהורה תן המדרס אבל אם טמאה מגע מדרס
לא הספיק לתקן את הראשונה עד שנשברה שניה טה
טהורה

תתרו תבל טתתא תגע תדרם הל שתיה שבה

בדתיון תיוא שבגעה בתדרם תאר תוא ריתתן לטתתא ותבה שבה ר
ריתתן תתר שהיתה תב בשבת השתבונתה תולם תם בשברו השתי תר
תרובות יתר בבר בשתרו שתרה שלישים

כרע שהייתה טמאה

מדרס וחברה למטה בלה טמאה מדרס פרשה היא טם
טמאה מדרס והמטה מגע מדרס והיתה טמאת טומאת
שבעה וחברה למטה בלה טמאה טמאת שבעה ופר
פרשה היא טמאה טמאת שבעה והמטה טמאה טמאת
ערב היתה טמאה טומאת ערב וחברה למטה בלה טם
טמאה טמאת ערב פרשה היא טמאה טומאת ערב וה
והמטה טהורה וכן השן של טערד

זה הבריע תאר זבר שהוא

טומאת מדרס הוא שבטמאת לבבה בתדרם הזב עליו תולם תם היתה ט
טומאה מדרס ובשבר לבל תרבליו הבא תיה שהוא בבר בתרינו בם
בשתיתת דבריהם שבלי שטף בתאר בטמאת בתתת טתעת שבעה הבא
הוא יהיה תב הטומאה ויטמא תדם וכלים טומאת ערב ולזה בתאר כ
בעל זה תבריע תחר תרבבתה יתאר טומאת טומאת ז' כתו שהיה והמטה
יהיה טומאת ערב להיותה טוגעת בבריע שהוא תב ותם תיה בריע ט

טבילין טהור שהרביעית בטמא ואין מגע עושה מגע

תבילין על רחם כן ד' כתין יבבם בבל בית תתבו פרם תן הר פרם ית
ובל בית תתבו בלי הבול בפני עבתו ופם בל בית ופית יקדת קבינה
ותתרו פתבילין על לחם בתאר בטמאת ותיה זה הגוד תב הטמחה כ
בלה פפק עוד תחר זה התיר בקבינ' הרילתוב' ותקנה הבא בשתרק ת
תב הטמחה בתו פתית בבן כתאר תתיר בבים תחר זה ותקבה עליהם
תחר זה ותקבה על בתים בבר בתתבו ובתעדו ובשתרק הבית
ד' הבא הוא בשתרק בתו פתיתה ' ותם בתתבה הרביעית בם בן ותקבה
ותין הר' בתים בלן בבר בטלו ותחזרו הבא לת תבאתר תב תבל תעבו בתו
בלי תיגע בבתב ותוא תתרו תתחת תגע טמאת תת לפי תבל קבינה
תתבה בטמאת תבל הרבתה בבפאת תאר תיתה תב עד תל הר הבא
תית תבל תב תבתתה בתו בתב תוזר הבא לת תבאתר תב תבל תעבו בתו
בלי תיגע בבתב ותוא תתרו תתחת תגע טמאת תת לפי תבל קבינה
תתבה בטמאת תבל הרבתה בבפאת תאר תיתה תב עד תל הר הבא
תית תבל תב תבתתה בתו בתב תוזר הבא לת תבאתר תב תבל תעבו בתו
בלי תיגע בבתב ותוא תתרו תתחת תגע טמאת תת לפי תבל קבינה
תתבה בטמאת תבל הרבתה בבפאת תאר תיתה תב עד תל הר הבא
תית תבל תב תבתתה בתו בתב תוזר הבא לת תבאתר תב תבל תעבו בתו
בלי תיגע בבתב ותוא תתרו תתחת תגע טמאת תת לפי תבל קבינה
תתבה בטמאת תבל הרבתה בבפאת תאר תיתה תב עד תל הר הבא

פרק תשעה עשר המפרק את המטה להטבילה והנוגע בחבלין טהור החבל

מאימתי חבור למטה משיסרג בה שלשה בתים והנוגע
מן הקשר ולפנים טמא מן הקשר ולחוץ טהור נומי הקשר
הנוגע בצרבו טמא ובטה היא צרבור יהורה אומר שלש
אצבעות

בבר קדמינו בורית השטה שחמרנו שתריעת החבלים בין הר בבתים
לבבב על ידי ומתר תפתר השטה תקיה טהחזיק תחר בגע תחר בחלק ה
החבלים הקרובים תחר שתיית הבא לת תטמא ומבחר הוא שהשתמר
בבתן טמאת השת תו במובב הזב עוד חזר ול פרק תחר ותמר תחבל
תלישתי והוא חבור ול תלי בחשבתו תחובר ויטמא בטמן אתו ' ותם
בגע בזה תחבל בתלו בגע בה עגע

חמר כי כחצר כחצר נגע כטו חמר חוח חמר
מיי כחלו חוח כחר נגע כטו חמר חוח חמר חולס

מיזרן חוח חזור חרוע וחוח חמחר חו פחחין חו חעור חו זולח זח כב
כבל ל חחוח חריע וכן יחבחר חחחוסחת כלים וזה חחזור כבר חקיפי
בו חחטח כחו חיוחח חחחטח וחחר ר חחיר כי כחחר טחחחת חחטח
בחיזו טחחח חחחיק יטחח קבח זח חבבר חיוחח חן חחטח וחחי חיק
חחך כל חחוח ור יסי יחחר חי טחחיס לבר חחכח חחח טחחך חי
חן חחטח חוח חחר יטחחח חח טחחחת חחטח ויחיס כחחח וחבין ח
חחרח ח"י חחיזרן ל"ל חס חיח כלי וכחחך קבחו חיזח חעור יחחר ח
חחכו יחיח כחבח כלי ויטחח וחחר ז' חבחי וחח חחוח חחו חזח כבח
ל"ח יטחח וחכח חוח חחר יחחח חי חעבחי חחר חחרגעת כרי חיע
חיטחוך עכ בבו זח החכח כרחבו כחו חבח וחרבו יותר חזה חטיעו
וכקבחו חבבן יחברו בקן חחחחוי ונכלכח כר יסי

נישא הוב על

המטה ועל המיזרן מטמא שנים ופוסל אחד דברי ר' מ
מאיר ר' יוסי אומר נשא הזב על המטה ועל המיזרן עש
עשרה טפחים מטמא שנים ופוסל אחד מעשרה ולחוץ
מטמ אחד ופוסל אחד נישא על המיזרן מעשר ולפנים
טמא מעשרה ולחוץ טהור

כבר קדם בפתיחת מסכת הזב
מלכות הטומחות וכל חב טומחה מטומח ב' ופוסל ח' ועיין זה בזה ח
קחה כחחר נגע כו רבר יכים טחח ויכים זח חרבר רחחון לטומחה זח
וחחר נגע כרחחון חבי וחחר נגע בבחי חלים וחבחים חחבנו חרחחון
וחבחי טחחים וחטחחים וחבלים פסול וזה כלו כחוכלי חרומה לבי
חח חחחרבחו בחחיחה וכחחר חחטח בחטח חחחחה חטחח חכים ופוסל ח
חחר רעבוזה חרבר רחחון חחוח טחחי חבחי ופסול חבלים ובכר כ
בחרבו בחחיחת רבריכו וחזרבו. ביחורו בחסכת זבים וחחוק חל כ
ביחוך חבלבה חחרו בכחן ועל חחיזרן עביבו חחוח בחח על חחטח ו
וחחיזרן כיוך עליה וחחר חקנה זה חחיזרן חיוחח חן חחטח חטחבב
לב טומחה כחו חחטח לבי חחוח חלק חחחחבב וחעבי חכיח בו ח
חח חחוח וזבו רעת ר' חחיר חקרוש ור יסי גב חלך בחעתו וחחר ח
סי' טחחים חחח חיחחך חן חחטח חוח חחר יחבב בחטח כיכיח חלק
חחחחבב ויטחח כ' ופסול ח' ויחי ולחעלה חוח כחו כלים חחר בב
נגע בחחבב חחר חוח רחחון ולזה יטחח כחו בחקרחבו זה חחר בחטח
כיסח חזה על חחטח חחחיזרן כרוך עליה ויכיח זה חו' טחחי
חן חחטח חב לחיות זה חעיער חנרבי חחיט ויכיח חעבחו לחעלה
חי' בחלו חוח בכר נגע בטו חחר חוח חב חולס

טמאה שהייתה

טמאה מדרס וברך לה מיזרן כולה טמאה מדרס פרשה
היא טמאה מרדס והמיזרן מגע מדרס הייתה טמאה
מושאה לשבעה וברך לה מיזרן כולה טמאה טומאת ש
שבעה פרשה היא טמאה טומאה שבעה והמיזרן טמא
טומאת ערב הייתה טמאה טומאת ערב וברך לה מיזרן
כלה טמאה טומאת ערב פרשה היא טמאה טומאה ע
ערב והמיזרן טהור

אלו הרברים כלן מכוחרים והולכין על רמ
רמיזרן קחולה שחיו בהלכה הפביעי מהפרק חחר לפני זה
וכחחר חפריר הכחוב קהוח חחחחי חמנח העביו ח' זולת ס
מכחלן חעריב בעריך שלינ ויח חחחח חחטח היח בלחחת חחחי
חטחחח טחחת ח' חן חחחת והחיזרן חן חכבריס וכחחר היתה חחטח
חב בחח ונקוח קוף חב לח חעיס חכבריס ונקוח חחיזרן חחובב כח
חב בח בב חכל לחחטן כחו חחחר פיריפ היח טחחח טחחת ז' כחו ס
חחיתה ונחיזרן טחח טחחת ערב ל"ל חקוח לחחטן לח חב וזה חחרס
כבר חתבחר ונחחרבבו בבחיחו בחעיס חבריבו ונחזכרנו ונחעיר ע
עליו

ו טמה שברך לה מיזרן נגע בהן ה מת טמאין

מוטאת שבעה פרשו טמאין טומאת שבעה נגעבהן ה
השרץ טמאה טמאת ערב פרשו טמאין טומאת ערב

ז טמה שנטלו שתי ארובות שלה ועשה לה

חדשות ולא שנה את הנקבים נשתברו טם אה חדשות
וישנות טהורה שהכל הולך אחר הישנות

למדנו בזאת ההלכה מחמטה
וחחיזרן כחחר יחחבריו בזה חן כרחיחן כלי ח' ויטחח ח' חקן בחטחח
חבבריו. וכחחר יחחבריו יחחר כל ח' חקן טחח חחו חחיו בחת חחבחרן ו
ולח יכיח יחבריו כחו בחבירת כלים חבל ח' כלי בחבי עבחו בין טחחת
חת חחחרים בין בטחחת חרץ וחחר חטח חביטלו כ' לרוכות חלה
ל"ל חחחר נטחח חחטחח בטלו חתי לרוכות חלה ועשה לה כ' לרוכות
חדשות ולח טיכח חת הנקבים חעחר לפי חח חקדיש בפרק חלפני זה
כי כחחר בחחבריו חתי לרוכות טהוריס וכעבור חלה חיכח נקביו
ונחזיר לה חדשות לח בטחח לוחקה כרחיחן חבחחבריו חתי לרוכה
הכל חעחר טחחח. וכחחר בחחבריו החדשות הכח היח בב בחחרת כ
בטחחתה חפני היחבות ונחס בחחבריו חיחבות הכח היח טהוריס לפי
חחחרת טחחחתה היח יחבב ולזה כחחר בחחבריו חחיבות היחבות חע
חחרם טחחחתה היח יחבב ולזה כחחר בחחבריו חחיבות היחבות חע
טהור חל זה חחרם ונחיח חחיבו חחכל הוך חחר היחבות

ז תיבה ש

שפחתה מלמעל טמאה טמא מת נפחתה מלמטה טהורה
מגורות שבה טמאות ואינם חבור לה

טחחח טחחת חת חחיח חטחחח
בחת ואחבי חבחבריס חחחח חחר יחחח חגבח חל חלח בחחיחים בחלה
גב חיח טחחח. חולס כחחר כחבר קרקעיתה הכח חיח לח חטחחח ות
ומגורותן הזריין חחר בח בחקומו חחכח

התורמל שנפחתה ובים

שבתובו טמא ואינו חבור לו לחחמת שהבצים שלה מק
מקבלות עמה ונפחתו טהורות שאינם מקבלות ברובן

תורימל הוח חעור וכתובו כים חעני: גב' והחחמת הוח הכוך וכחחר י
יפחיטון חבבה. חקעוד יחחרו חקוחמת הבניס כמו חבי כודי קטנים ו
וכחחר בקרענו חלו הכוחים הכח היח טהורה לפי חחי חחחר חחקבל
כמו חכיח רבבה לקבל ל"ל חחחריס חבר ת"ח לעוך חבור

תיבה שפחתה מצרה מטמא מדרס וטמא מת אם ר'
יוסי אומתי בומן שאיתה נבוזה עשרה טפחים או
שאין לה לובז טפח נפחתה מלמעלן
מטמא מטמא מת נפחתה מלמטן ר' מאיר מטמא וחכמים
מטהרין מפני שבטל העקר בטלה הטפלה

ותמר ר' יוסי כ
כי כהאי גוונא דתניא נבוסקי שפחים לו קיק לה טפח הכא היינו לא תטמא
במדרס הוה טפיל לכם רחים ליטמא ובבר ידעת מלא תטמא כ
במשכב הוה שלא מרחיצים למשכב ועוד תמר כי כהאי גוונא בפחתה למעלה
ונוגע בפחתת קרקעיתה הכא בהאי מקבלת טומאה מדרס לפי שהיא
רחיים למשכב וחכמים אומרי' כי העקר בו למשכב הוה קרקעיתו וכו'
הוה כלי עד שתטמא בתיתה ובזה נכהאי בטל העקר החזירם מלא ת
טמא בתיתה ובהאי קלוחות תמר בנדיה ובשלישי הוה תמר ישמש לכחוי
מים מבה ובתמר פסיק הטמא במדרס זה לא יתחמת ובלבה כחכמים

משפלת שנפחתה מלקבל רימונים ר' מאיר מטמא וחב
וחכמים מטהרין מפני שבטל העקר בטלה הטפלה

מפלת הקיפה תמר יוליכו בה חזבל אל הסדות ולמינהו מעורסת
ותכחנו בקרן תוכן וקבל ובתמר בפחתה מלקבל רמונים לפי מה שקר'
הכא בבר בטהרים ' אל מחזיק בלתי מקבלת טומאה וד' מאיר תמר
מחעמ"ל מלא תטמא בתיתה היה טמא במדרם לפי שרחים למשכב וח
וחכמים תמר טומאת מדרם רמיון הסריסה לזה הכלי תמכב היה ב
כלי בבנית טומאה מת ובמיבה טומאת מדרם אל מחזיק בה טומאה במדרם
זה קולף על הסדרם תמר יתבאר בפני מברם יהוה תמרם בל טומאת
מדרם טמא טומאה מת ' יים טומאה טמא מת ולהכי טומאת מדרם
הכא בבר קתבאר טומאת מת עקר ובלבה בחכמים

פרק עשרים חברים והבסתות והשקין והמרצופין שנפחתו הרי

אלו טמאין מדרם והקלוסטור ארבעת קבים הת
התורמיל חמשה קבים הבריטית מאה החמת של
שבעת קבים ר' יהודה אומר אף הרבצל והמורה בל
שהן הרי אילו טמאים מדרם ובולם שנפחתו טהורין מ
מפני שבטל העקר ובטל הטפלה

בבר קדם ליתרבה
מקבלים מעשר ובקבין מקשישר יעשו ממנו ומהצופין הן הכלי תמר
יעמיו בו הסחורה כמדינת ובורתין מפורסמת ותמר מקבלים ה
תמר יקבו עליהן ובן מלימים בלתי מקבלו הכא היו בחלו בעשו מ
מתחלת עניינם לפני הבריס יתר לקיותן מכלי קבול וליטב עליהן ו
ולזה בתמר בקתיתן ויהיו מהין בלי קבול ובטהרי טומאת מדרם הכא ב
בתורי בהן במשכב ויטמאו במדרם עוד זבר מהן תחר מקבלים מל
עוד מהן בעשים לקבול ובתן בהן מיעור ותמר כי בתמר היה בלי מ
ממנו מחזיק סך הכא סוה מלם ומקבל חולם הם בפחת הכא לה
יטמאו במדרם הזב ובעשם שעשייתו לחמם סוה לקבול מקוה כ
בתות למשכב ולזה היה טמא מדרם ובתמר ניקב בטל העקר ונחזר ב
מלא יקבל בלי קבול וגב' הוסר הא מסמינהו מטומאת מדרם לפי הא
מקתבתי בפרק קודם זה הכא בבר מתבת' בוכת הסלבה ולא בתמר
זולת בתור הטומאת קלוסטור מל יתלה בריתם הבחלים בו הטיעורין
הבינון מהמו ' ותורמיל תרגום ילקוטן ובוה תמר יתיש בו הרועה מ
מזוכוכין ויתלם מהן בגודרי בריסית סך קטן ובחמת הבור ומזוודים
הוה בלי מל עור יתיש בו הולבי דרכים מזוכוכיתן ותרגום בירים ו
זוזין ובירבל מזה הבינון בו ובין הלבה בר' יקודם

ב חמת חלילין טהור מן המדרס

עריבת פיסנות בית שמאי אומר טמא מדרס ובית
הלל אומר טמא מת עריבה משני לוג ועד תשעה קבים
שנסדקה טמאה מדרס הניחה בגשמים ונתפחה טמאה

מבא מת בקדים ונסדקה מקבלת מדרס וה' אומר בשירי
בליעין בתוחלתן והזמר בשחיי בלי בצדים בתחלתן
שמתחלתן אינם מקבלין טומא עד שיחפחפו מתהפטו
אעפי שנשתי שפתותיהן כל שהן טמא

חמת חלילין הוא בור המחמרין
ואין רחוי ליטב עליו ולזה לא יטמא במדרם הזב כמו מהסרטנו פ
פעמים עריבת הסיפונים היא עריבת הסכרים ילמדו בו הניסיון
בם תמר מכבר בעשם לקבל ויסתכנו לישיבה הכ קוה רחוי למשכב
ולזה יטמא במדרם הזב וכן תמר מחכן רחוי לישיבה הכ לא יטמא
במדרם הזב ותמכם יטמא בטומאת מת לפיהת כלי מעשה ויחמר הכ
טומאה בחת בפי מם מסטרטנו בפתיחה עור חזר לא הבדל אחר נח
ותמר מסטייבה הל עריבת הסנן בחבר קיתה מחוקת מבלי לעין עד
ט קכין וקן לו לגיס ותחר ניקבה הבא היא לו חיבה רחוי הלא לא
למשכב לבר ולא תטמא בחת בפי מבר בפסדם חלין הבלים
ולם עזבות בחים עד שנסתה הנקב בחו מיקרי לקתת חיבי העניים
סיתפחו בחים הבא בבר מבה בלי ותטמא לז טומאת חת ולא תטמא
לז במשכב הזב לפי סהיא לז עריבת הבלים ולא תעשה עריבת הל
הבלים לישב עליה ולא תקיים משכב והוא תמרים בתלמוד לומרי ב
במדרם עמוד ונעשה מלחכתנו בלומר בי בחבר יסב הזב על בלי
לא יעשה ליטיבה הלא בלמים מחר עד שתמר לן קום מזחת חיב
סריבה דינה בלים שבגב בהן הבא היא לז תחזור משכב הכל לם בגב בה גופו
יקיה דינה דין בלים שבגב בהן הזב תמר קן רחמנן לה הב ושמוי הלא
העבייבים ובני תבחר זה הסדרם ביולבה על בחר זה עור תמר בתם
זחת סריבה במקר' שנסב רוח מזרחית ובבר תוקה ושתה הסדיקה
חזרם בתו סהיתה טהטומאת במדרם הזה ולא תטמא בתת לבתים תמר
זברבו והשמיענו זחת הלבה בי בחבר בתם הסדק במים בחבר
בתחת הנון בהשבחו שתים ויסוב בלי קבול ובחבר הסבימו בזה ה
הסדרם תמר זברבו וזהו שבלי נון השקבלי בחבר בשברו וחזרו ב
לתם שבשעו לן לה יטמא מעשם משבב והנה בחבר בחבר בשברו וחזרו ב
אלא הוסברו למם שבעשו לן ויטהרו טומאת תת וחזרו הז רחוין למ
למשכב ויטמאו במדרם הזב תמר על זה הסדרם זה תמר בעירי בלי ע
נון מבתחלתן והבי בתבל אלן תעבייבי בלי בגדים לפי שבתחלת ו
עבייהן לה יקבלו טומא עד שיעלם שפת בלי ובסופן בחבר בשבו
שפתותיהן חעבי אלא בחבר מהן אלא בשיעור מועט הנה הן יקבלו ט
טומאה וזהו בל שהן הנה גם זה תמר בסופו מבתחלתו ובלי בגדים ה
הן הבלים תמר ישנו מקבלים הרקים בתו הבלים ובינהו בהן ובבר
קדם לך בפיק יו' שבלים אל ענן מקשיפם וזה יקבלו טומאה ובחבר
שם בעבייהן יחסם עבייתן שפת הבלים תעבולם בפי הבלי

ג מקל

שעשאו בית יד לקורדום חבור לטומאה בשעת מלאכ
הדיוסטר חבורו לטומאה בשעת מלאכה קבעו
בבלונס טמא ואינו חבור עשה לו דיוסטר אין טמא א
אלא צרכו בסא שקבעו בכולנס טמא ואינו חבור לו ע
עשה בו בסא אין טמא אלא מקומו קבעו בקורת בית
הבר טמא ואין חבור לה עשה בראשה בסא טהור מפני
שאומרין לו עמור ונעשה את מלאכתינו

חבור לטומאת בשעת
מלאכה ל' בחתר יבקע בזה הקורדום יקיים זה הקול חבור ולם בגב
חז מרן בקול בבר טומאת הקרדום בלו מולם מלא בשעת המלחכה ה
הבם חינו חבור ולם בגב מרן בקול לא טומ' הקורדום בי לישיבו ידע
בח שר הקטנים מרין ודיוסטר היא מלה מורבבה מיוסף ודין סטר ובבר
בחרנו סנטים מרין בנים וסטר בר מלחמה מלסטר מבבה ובאור ח
חבור סחלה בשל שני נדרים נתן ב' בלי חתר יעשו מעין יתחבר ל' מ
מהן בשני בשעת המלחכה לבר וחתר יחברם הוא מסמר תרוך ויבבר
בנקב מלהן בשת חבורן וזה הבלי היא מבלם מן בלי החורבן ועל זה
הסמחי החריך היו מסמיים הסתין לו הערב ובקנים שתין לחמרו מסמר
פתחנו בריוסטר לחיות מסיך עליו עור חמר מתם קבוע זה הדיוסטר
בחתיבת עץ נהוג לחמרו קבעו בבלונס הוא בם בגול בחן מקדם בח

במדרת בחמרים בלונסות של חרש

378

[illegible]

ה כופת שקבעו במזבח ק
קבעו ולא בנוה עליו בנוה עליו ולא קבעו מטא קבעו ו

ד עריבה גדולה שנפחתה מלקבל רמונים וה
והתקינה לישיבה ר עקיבא מטמא וחכמים מטהרין ע
עד שייקצץ עשאה אבום לבהמה אף על פי שקבעה ב
בבותל מטאה

עד שיקבע עד שיחתוך קנוותיה ויעשה לתוכה לישיבה
ויהיה שם מעשה תולש מחשבה לבר מהכי לא תועיל כה ואחר זה ק
הממי תהיה ראויה למושב תעשי שקבעה בבותל טומאה לל בטומאת ש
מרן לפי שסבלי לאחר יקבל טומאה כפי נודעתו בחוקר שקבע בבותל מ
בארן הכה סוף יקבל טומאה כתו שהיה לפי דעת חכמים כתו
מהתלאר מדעתם בטו מחשבת שבי רק על כתחומי וכן בשוף
חגיגה ושלבם בחכמים ואחם יהיה שיחוכר לקדש בקדקד ולא
יקבל טומאה לבל חכמים כאחר עושה זה הדבר מתחלתו בקדקד מ
כשעה לשתם את קדקדו כתו שקדם

קבעו ולא בנוה עליו בנוה עליו ולא קבעו מטא קבעו ו

ובנה עליו מחזר מפני שהוא על גבי הקורות קבעו ולא
נתן עליו את המעזיבה נתן עליו את המעזיבה ולא ק
קבעו מטא קבעו ונתן עליו את המעזיבה טהור קערה
שקבעה בשידה תבת ובמגדל ברוך קבלתה מטמאה ש
שלא ברוך קבלתו מזוזה

כבאי שיתת עם קרבי כי כבר כפל
כו רעיון זיב לרבים וזה פי לבמאי שני לוחות בארון כתוב ו' ו
לחות ובבבשם קרוב מה לחות וישתירו לוח בכתן ולוח בכתן וב
וביכיון מן הסרחק שיעור אחר יהיו שניהם עובי הכתל שר ישמכב
ביכיון שני שניה ויקראו לחתן בקשורים עור ישמבו חשבר כין שתי
הלחות וישכו בבניהן עד שיגבה שבתל ויקראו זה הכבאי הל שניהם
וכל ו מילא הלחות יקרא בדבר ובזכים לחרו שבבשו שלו תחת
הבדבך הל תחת זה הלחות ולחרים הלחות הלחו בדבר הל על
הכתל שבין שני שבדבכין כאחר ידביקום כחו שבבחרו ובונת קיר ח
חיבת ען בלחי חלקה יתקע בבתל וידביקו עליה הטחים לקשור
שני הכותלים הנתם בתקה ויקרחן זה הען אחר יקבעו בכותלים
שבבחים הקשר לבחוץ הקשר הכותלים ויתקיימו הקתם בקתם ולו ש
שני הקתות הזה דומה לבשוף ואחר כי כאחר קבעו בדבר הכתל ולו
בנה עליו ויבש עליו הזב טיחת הלחום על הקרם אחר בחרבן בכתן
בזה ספרק בחורי לעשי שקבעה בבתל ובן אם בנה לעילא ולו
קבעה ויבש הזב על הבבין פטיחת שבשח לשי מה שבחרתי לך בדבר
זה שהמסבתה שהזב טיחת הסחבב ואעשי שיה הסחבב תחת ה
חבן הסחת ואם קבעה ובנה עליה ואבוע בין שני הכותלים הנה כבר
חזר מבטל הבתל ואלו קבעו מחלקו ולו טיחת זה הרין בעבחו בחבן
ואוח בן גחי לו קבה והלחים לו בן הסחבלאת שאחר יעבו חבן עליה
לו קדרים כתבו חיתו על הקורות וקבעוה ולו הבליבו עליו הטיט ו
והבלבים וזה שאחר יקרא חעליבה חו בתבו עליו הטיט והבלבים וה
והבלים חשבה ולו קבעוה עבה הקורות הבה הולבם בן טחת בן
תחת חשבה בשאחר יבה על השבה בתו שהבר בבו ודע שהחרינות שאחר
יהרבו חקבים והחתרים לבה ויעשה חבן חחבלת ושבחים
בן שאחר יקראו חבן והזה הבבין בין יחר בו בשחבל לחבלת ושבבי ע
עתיד לבחר זה בחקופו בבדק בר חחתל הסחבתה חה בדבך קבלתה
קבעה בקדקד סיבה חו הסחבל ולו בדבך קבלתה קבעה כ
בחחר חן הבדים חן קבע בר הבבי בקדקד הביבה שאחר בחן ו
פיעה בו דבר ובקבלה כאחר יחלה הסחבל חו הביבה

מדין שהוא

טמא מרים ועשאו וילון טהור מן המרים אבל טמא ט
טמא מת מאמתי היא טהרתו בית שמאי אוירים מש
משייתבר בית הלל אומרים משקשר ר עקיבא אומר
משיקבע

סדין קוף שדיך הקטן שאחר יקבתו בו האבים ובמו קמ
האפוערים בסעריב לחרם ובסעריס וילון הסשך ומבואר שסשך
בעשה בחרם בבי שסוה סבבים ולו יטמא בסרם סוה
קפרק עור של ומא מיתיתי היה שהרתו הל מתי תעור סחבם טוחתה
מדרם ולו יאחר הב שטמאה ויהים סוכן לטמאת חת והרוחה לה ל
כרין כל חשך וחתו בית שמתי מעיתבר הל כאחר יעבריהו בחוב ב
בחרך ורוחב כתו שיעבו בחשך ובית הלל אומר כאחר יקברו בו ק
לולחות שאחר יבלם בהן וי עקיבא אומר מעשה שיהלו אחו על. הם
שעשר אי על הסעשה והלבם בבית הלל ובבר ישלה חן הסעסקת ש
שאחר בבלן לה יאחר הב הטמאה בתו שהיה הל חבשב הבל יעוב בתו ב
בלי שבטמא בטמאת חת שקוה לחשון ויהים זה חיבאחר בתו שחאחר
שאחר בבחר בבו חחזקת הסשבתה והוה לחרם ובדין שהוה טמא ח
חדרם הל ם הוה יוד חדרבה ויעוב לחשון בתו בלי שבעב בחדרם ו
ובן בבלן לאחר שהוה יעוב בתו בלים שאחר בטמאה בתו שהאחר בעבע
בחדרם יעובו לחשון לפי חם שהרשבו וזה לעון הסשבתה בוה

Scanned by Google

סדין שהוא טמא מדרס ונעשלו וילון שהי שהוא טמא מת המקבל טמ
טמאת מדרס ' ואפי המחזיקים יחד לחודיהן אינן מדרס עשאו וילון טהור שקבל
טמאת מת כעדיד ושהוא בם כן בדיוקן כלים שמגעו במדרס כמו ש
שהתבאר במקומו ואפר יתקן על זה הסדר שהוא שיהיה לחודי סדין
שהוא טמא מדרס שישרי שהוא לחודי לשימת מדרס עשאו וילון טהור
מלעשו מדרס ושדיין שהוא לחודי לשימת במת וזה שסישער הוא שחמת

ו

**מחצלת שעשה לה קנים לארבה טהורה וחכמים או
ער שיעש במין כי עשאם לרחבה ואין כין קנה לחברו
ארבעה טפחים טהורה נחלקה לרחבה ר יהורה מטהר
וכן המתיר ראשי המערכין טהורה נחלקה לארבה ונ
ונשתיירו בה שלשה מערכים של ששה טפחים טמאה
מהצלת מאמתי מקבלת טומאה משתתקנב והוא גמר מ
מלאכתה**

כבר ידעת מהמחלוקת היא המחצלת העשויה מקנים וה
וחכלי וסדומה להן וידוע לן כמשכב הזה לפי מה שבארנו בסוף י'
מזו שהם כתה ונאמר בכאן כי כאשר מסך הקנים על מנך המחצלת
שהיא תיכה רחוק לה למשכב והוא שאמרו חכמים לומריש
עד שיסתוך הקנים עליו מבארים על דמיון הכף והוא שאמרו בימין כי
ואז תהיה טהורים ולא תטמא כמשכב הזה ורוצה בכאן כאן
באמרו כיצד כי כמין כי יוכיח כמו שבארנו במשנתו ' ובאשר מסך מ
הקנה על רחבה יהיו הקנים קרובים זה בזה ושפחים ד' טפחים
אשר הוא שיעור מקום ואין רחוי לעשב בין כל שני קנים מהן הנה ה
היא טהורה שהלו הקנים יסכבו היושב עליהן ויוציאוה מגדר שמ
המשכב ואשר נחלקו לרחבה אמר ר' יהודה שהיא אז לא תטמא כ
במשכב הזה כאשר כשברו הקנים שלה בחני רחשי מערכים הן הקנות
הקרויים הגדולים אשר יקשרו בקנות החבל אשר יארגו בם המחצלת או
ויחבר הקנים או החבלים שהקשה שלה בקנה אחר כפי הוא שי בסוף
ילך לנו אחב מערכו פי שהקשר חדים וזה עבור שחמלו שהקשר הוא
מערכות כאמר ' ואשר שהיו קנות שהחבל אשר יארגו בם הנה ה
ובדין בדיוקן קנים שפורדים ולזה לא הטמא כמדרס הזב ' וזה הוא
בחלוקת על אחת ושבה חלקה אם בשאר שמקה בריבה ד' טפחים ו
ויהיה עליה ב החבלים שהקשרים שהקנות הזה
הנה הן יטמאו כמדרס הזב והם כשאר
שמכו פחות הנה הן לא יטמאו ושתעם '
אמ והם שהחלקה עשאה לכך אפי פחו '
שכאן הוא כשיעור הנזכר
בכאן הוא כשיעי שחבלת ' ושבר בארנו
שהקנוק היא שהקנות היוצאים מ
שהקרוב ושהנה היא הטמא כמשכב הזה ואין הלכה כר' יהודה ' והלכה כחכמי

**פרק אחר ועשרים הנוגע בכבד העליון בכבד
החחתון בניריין ובקירום**

**ובחוט שהעבירו על גבי ארגמן ובעירה שאינו עתיד ל
להחזירה טהור בנפש המסבת ובשתי העומר ובכפול
שהעבירו על גבי הארגמן ובעירה שהיא עתידה ל
להחזירה טמא הנוגע בצמר שעל העומה באשוניה ט
טהור הנוגע בפיקה עד שלא פירעה טמא משפירעה
טהור**

כבר השמות מאת שהלכה ואחר נגיד עליה ואמר כי האורגי יעמידו
לתן שתי קורות ' ממעל לתן ועליה כריך שאתי ושפתי קרוב לתרן
וכל מה שילפגו מן הכבר כריך עליה ושפתי במסך בין שתי הקורות
הקרים העליונ נקרא כובד העליון ושם השפל כובד התחתון ועריך
הן חוטים תארגון על הקנה אשר בעבורן יבחנו קצת החוטים ויעשו
דרך ילך כו שתרב בחוט ' וקרוים הוא כמו מסרק אשר יכו כו שתריצה
ויחברו בו חוטים ' וחוט שהעבירו על גבי הארגמן הוא החוט ש
שהנה בירועה כוכב הרוקם להעזר בו שהשבב רקם שירועה ב
בארגמן ובאשר השלים האורג חוטן ושכה בעסרק ובאשר קצת חוטן

ב

**הנוגע בעול ובקטרב בעין ובעבות אפילו בשעת
מלאכה טהור בחרב ובכורך ובריצול טמא בעין של
מתכות בלחיין ובעריין טמא ר יהודה מטהר בלחיים
שאינם עשויין אלא לרבות את העפר**

סכונה בזאת השלכה
כמו כוכת אשר לעביה וזה שהוא יאמר כי באשר בטומאת השבלה הנ
שמחיבה את השלכה ' שמחוברים בהן יחשב כמו שהיכר אשר נט
טומאת ' ובבר כאמרנו בפרק יד' מזאת שמם בתל העול והקטרב ' שהן
מכלי השבלת ופיירנו ' ועין הוא שהטעת אשר תעשה מהבגד ה
שהבגם בגוף שהשמה כרי שלא תתבטל בקנות הקטרב ' ועבות
הבגד אשר יעשיהו בו השבלה ותתקשר בהן ' וחרב עין דמיון לף
נתון בעין שמחריבים מחובר בו והוא אשר יהיה חזק שמחריבת כידו '
וכיוצ הוא הענין שמעשות אשר יכריבו בו והוא דומה למרכב שהרב ו
והוא אשר יתבשו עם שהם שהרן ולזה הקרוי כורך ' וינול הוא כ
בית יד שמרכב שמחריבה אשר יהיה בה שמחרבת בשאר יהיה והוא
עבוד מתרבנו לא תהיה אשר הוא לא תבלי ' ושין על שתבת שהבעת כ
כרוב ' ולחיי שני עניש בקצה העול ' ועדיין חלתת לקחת ואין הלכה
כר' יהודה

ג **הנוגע ביד מגרה מבאן ומבאן טמא בחוט וב
ובמשיחה באמה ובסנימין במכבש של חרש וב
ובקושטנית טהור טהור ר יהודה אומר אף הנוגע בם
במלבן של מסור הגדול טהור הנוגע בייתר ובקשת א
אף על פי שהיא מתוחה טהור מצורת האישות טהורה
ר יהודה אומר כל שהיא מתוחה חבור**

תמונה המגיה

שמפורסמת ממה שחבאר שבי ענים הנכבים אשר יחזיקו היד בכל ש
מקן בעת שיכסיו יקיש כל ש מקן יד מעידה וחוט שסיעיר אשר יקשר
בו שמעידה בעיוכי שבי ענים הנכבים הוא אשר יקדח חוט ומעיחה
לפי שהוא כבר היה חוט וכבר היה מעיחה ' ונשן החלוק אשר כ
בחמנע אלו שבי ענים והוא על אלך בראל שמעידה הוא אשר יקשר
חמק

ובן בקעות שבריחל שני עניים כמשכיס קטני יקרקע סניפין ומן יסבכו
כשני קשביס שנכנסים בעין פליס גב מחודד יפתלו בו מחזיר לאחר מ
ממעל שני קעניס עד שיתקרים ויתחזק קנתו בעין המחבר הבקעת
תחת כלי מכאר ומבורת סמגירה ומכסה על חרס סוף כלי לאחר
יעמידו בו שבריס קשנים העקרים ונקעתית קשת שמקבת מחוזן
ידו עליו בעת שבוקב ומחר גדול נורתו גב ירושה וזה שעשה מיוכב
תיך מעין רק וזמיגרים כתחבב ' וזה שמיוכב יקרקע מלבן על מחר
הגדול ' ותחתי כיתי ובקעת ירכה בו שם בטחת החץ והוא על בקעת
הכה לאחר יעבב ביתי לו בקעת טהור והוא לחץ לאחר שמתוחה טהורים
ואינו עליו שמיתה בקעת טהורים והחץ בו ולחלות מין מלחבב והוא כריך
מחץ לה עניים כמו שבארנו במועד ותניה בב בקעת מיתך וכן חץ כ
כרגל ' ותחתי כיתי ובקעת ירכה בו שם בטחת החץ והוא על בקעת
הכה לאחר יעבב ביתי לו בקעת טהור והוא לחץ לאחר שמתוחה טהורים
ואינ

ומכוסה בזה כי כאשר נתעפר עד שנעבר לגוף אחר ונתבלבלו יעבור עליהן
ונטמים ולבו תחתיהן לטמא משקין אבל לא יטמאו במדרס מזה כי
בחבר עשייתם הוא לילך המים תחתיהן ויעשה מן קנים וקנים יב
יבואין ויעשו גם כן מן בגדי שלהו עליו הכבוד וידליקו האש בקטורי
עד שיתקנו הכבדים ונשמו כלשון ערב קנקלין ונשמו הסמוכים ה
כמדרס אל תיגן ואם היו בו שני מקומות יקבלו הכבד יותר מעבי הכלי ק
קבול, ואם היה עשוי בכונית והוא שתהיה עובית מעבי הכלי שבדי קנק
הוא לא יטמא ונלכה כחכמים

פרק שלשה ועשרים הכרור והאטום והקטיע והתפילין שנקרעו הנוגע בהן טמא ובמה שבתוכן טהור האוכף שנקרע הנוגע במה שבתוכו טמא מפני התפר מחברו

כרור הוא שלנוטק

יפחתו בו, ונשמים הוא דשם של מנעל, וקטיע ותפילין דעשיס נשל
חמלין כלן חיצוניהן מעור ובתוך שבורי סוכין או מוכין וכן קשיעין
ובתוך הקטיע ותפילין כתיב שכתובות בו, ונשמר כי כאשר הכלי
נגע כמת והיה זב הכלי אב הטומאה אחר נקדע העור שנגע הנגע אשר
יגע בדבר אשר היה תוך העור טהור לפי שחיבו מעבה הכלי ולא מ
מתכוב אלין ונתכוף הוא לשון הפוכה שהודעת שפורסם הכורך יכבוד עליו

אילו טמאין משום מרכב ויריז האשקלוט ומריבה ה המדית ועביט של גמל וטפיטו של סוס ר יוסי אומר אף טפיטם של סוס טמא משום מושב מפני שעומקין עליו בקומפון אבל אוכף של נאקא טמא

לפון התורק בזב

וכל שמרכב אשר יירכב עליו זב יטמא הכא הוא יומא הכא קדריס אשר
ירכב עליו זב ונאמר שיש בינו וביום מפסיק קרב הכא הוא יטמא
ויתחייב לפון דיבי שמרכב כאשר הן יעשה לריכיבך ורבי שקשקלוני
היה תורק לחבא תרנוס ויחבא וזה ועביט עגלה יעשו על גב הגמל
וירכבו עליו, תרנוס כבר הגמל בעביט רגלה וטיפיטון של סוס
סרג מלפרם ואחר ר יוסי מסטפיטון לא יהיה מרכב הזב, לכל שמכם
יהיה מושב אלא נעשה לריכיבה אלא לעמוד עליו וכבר בארנו בפרק
שמכם שאר כאשר עומד על דבר אשר יטמא שמדרס הכא הוא יטמאו מ
מושב וקנקלין שהם שמחקים בו המלכים שמו בלשון יון וכלשון לעז
קנטו, מולם לוכף שנקרא הכא הוא יטמא משום מושב ונשא עניו ק
אמרו טמא לפי שהוא יפה עליו ואין הלבה כר יוסי,

ג מה בין מרכב למושב מרכב חלק מגיע ממשאו ומושב לא חלק מגיע ממשאו תפות של חטור שהוא יושב עליה טהור שינח בה את הנקבין או שפירצן וה לתוך וה טמאה

כשבור

שקדם מחלוקת בין ר יוסי וחכמי שטפיטון של סוס שהוא מרכב או
מושב, וכן למדנו בתוכף שלא נחלקו שהוא מושב לא מרכב שלא ואמר
שם כין מרכב למושב שזה אב שטמאת ונזה אב שטמאת ואין שמרכב
חלק מגיעו ממשאו לפי שקדם שאר יגיע במרכב הזב יטמא ולא יטמ
בגדים במגעת מגיעו ואמר ישתהו הוא ומטמא ככונית בשעת ב
בשאותו, יחולם המושב שוה בין הכניעה והמשא שהוא מטמא בגדים
ומכר הקדמתי לנו שמרכם כלן ובתרבו דחיותם בפתיחת דכרינו כ
בזאת המסכת עם שפרק הילמון ממנו ואחרנו ובאחר גם כן ושטפיטון
הן ענים ישימו לתוך עלגב שחמור וישתקו עליהן המטוחות, ואי
אפשר לחדש לרכב עליו שם לא בשני נקביו או בשתי הפתיחות הענים שאר
בין שנקבים ושם זאת שתמונה שחוכף שפרשי:

ד המטה והכר והכסת של מת הרי אלו טמאין מדרס בסא של בלה ו ומשכר של חיה ובסא של בובס שהוא טובס עליו את הכלים אמר ר יוסי אין בהם משום מושב

ה הדרס טמא מפני הזוטו הרשתות והממרות והמרף והפליצור ומזודות הסכרין טמאים ואקון והרטוב והכלוב טהורין

חדש שם שמכבה שאר יצורין בו הדגים וכן רשתות ומכמרות שם ס
שכבות שכיירים וכן כלן מלשון עבריית שאר יצורים כאחרונו וישפשפו
במכמרתן, ואחר פרש רשת, ונזנוז הוא שפת שמכבה, והוא מקום
דומה לכלי גר שפתו מלא והוא כדמיון כגר ולזה הוא טמא ומלא הוא
לוח שמוכף מעץ וכזה הענין שמוכף לכר יחזיק בו הכייר מרחוק,
ואשר יאחז השף בזה שפתי יאמר מוט הכלי ויפול עליו זה הבית,
שלצור הוא מעץ גם כן יצורו בו העופות, ומזודות הסכרין מצורות
יפסיקו שמים כימים עד שיתקבצו שם הדגים ואחר יוציאו שמים וי
ישתרו שם הדגים אחת שמצורה בורות מפוזרות שמלבן שלבן ויקראו סכרי
להיות שמתכים דרך שמים ושוכרין מעבריהן כמו ויסכרו מעיינות
תהום ושאחזן הוא הסל אשר יצורו בו הדגים והוא שפורסם אצל ס
הסל וכרטוב שכלי כיירי העופות והוא שכלי עץ, וכשלוב הוא ק
נחביאם כלעז שלעז כשלוב שלא עוף,

פרק ארבעה ועשרים שלשה תריסין הם תרים הכפוף טמא מדרס ושמשחקין בו בקונפון טמא טמא מת ויריצת הערבין טהורה מבלום

לא יעלם מיוק בכל זה שפרק הסדרים שאר קדם זכרנו
והוא שמדרס כל הטמא מדרס טמא טמא מת וכן כאשר נעמיד תמיד
שלכר שמדרס שהוא טמא טמא מת אין הכונה שהרבר לא יטמא
בטמאה אן הטמאות זולת טמא מת שמכם הכונה שזה הרבר לא
יטמא כמדרס הזב ויהיה שמשב אבל הוא שטמא כמת וכאשר טמאנו
וכמוצע הזב יהיה ראשון לטמאה לא אב לשי הסדרים הקודמים כ
כפתיחה, ואחר שתאמר זה הענין לא יאחר בזה בלתי בחור חסיד
עם הסערים על קצת עניניו וכאשר היו שתרים כפוף לא הפוך ה
הפתח הכה הוא ראוי למושב זה טמא מדרס ונקובין הוא שדם
ונייצת הערבית שהוא תריס קטן יקרא אל תעשה אין ראוי לרבר זולת ל
לצעצוע שמחק

ב שלש עגלות הם העשויה בקתרוא טמאה מדרס במטה טמא טמא מת ושל אבנם טהורה מבלום

זה מבואר ובכר הקדמתי שדמו ובאחר אלו הסמוכות בכר
קדמון גם כן

ג שלש עריבות הן עריבה משני לוג ועד תשעה קבין שנסדקה טמאה מדרס שלימה טמאה טמא מת ו והבאה במדה טהורה מבלום

הכאה במדה היא אשר תחזיק
לרבעי סאה בלח אחן כוייס כיבש אחיה לח תטמא בחוכן מחוסרי
טבילה כלל כמו שבארנו בפרק בבים שאר מזחת המסבתא, ובבר
הקדמתי בחור שרשי אחיות הכלבה בפרק שמיים,

שלש תבות הן תבת שפחתה מצידה טמאה מדרס מלמעלן טמא ט טמא מת והבאה במדה טהורה מבלום

הכאה במדה אשר
תחזיק לרבעים סאה כמו שהתבאר למעלה בחור שרשי אחיות הכלבה
כ"ט מזחת המסבתא,

182

ה שלשה חרכוסין הן של ספרין טמא מדרס שאוכלין עליה טמא טמא מת ושל זתים טהורה מכלום

תרכום כלי חשוך ואשר היה לאכל המקישים ישמע ליטב שליש אף לסמיך שליש ולזה טמאת מדרס ונפרש זה בכר התקבל כפרק שלשה ושער לאשר יעשה לכסוי עליון הזתים ליכו כלי ולזה אין כו טמאת כלל

ו שלש בסטיות הן שלפם המטה ושלפם סופרין טמאה מדרס ושל רפקי טמאה טמא מת ושל מנדל טהורה מכלום

בסים היא תוספת תרגום כמו בסיסיה ואלו ראיתיו להן לפי תמותתן ומה שכעשו לליון וב ובעבורן שכל מה שנעשה למושב הכסא טמא מדרס ונכל מה שהיה מן ה הכלים לא נעשו למושב הכסא היא טמא מת ונאשר תטמאות בתוך שהשרבבו בריאש זה הסמיך, ונפל מזה אחזן שניו צורת כלי בפום פנים הנה הוא טהור מכל טמאת לפי שלא יקבל טמאת כלל.

ח שלש פנקסיות הן האפיפורין טמאה מדרס ושיש בה בית קבול שעורה טמאה טמא מת וחלקה טהורה מכלום

פנקסיות הן כלי מתי לנחות מודעות יהיו לשופר או לזולתן ועם פנקס על הכתפת ח לחמכם הוא לשופר ואפיפורין הוא כסוי של פרקים כאשר יתבשבו יהיו מתי לנחות ויקב חשופר עליו. וכאשר יתקבץ יעוב לוח אחד ונוריתו מעוברת אתל החכמים כלן ובכר בחלכוסו כפר יו ובית קבול שעורה מקום יהיו בו חמעשה ובכר בחלתי לך בפרק ק׳ ונחלקה הוא לנוח פ פשוט הן לו בית קבול ולא כלי קבול ולא תצרת כלי עליו ויהיה מפשוטי כלי עץ לקבוצתו ולזה טהור מכלום

ח שלשה ממטות הן העשוין לשכיבה טמאה מדרס של וגגין טמאה טמא מת ושל מרגין טהורה מכלום

וגגין כעלי הזכוכית כאשר כתבנו יפרדו עליו כלי זכוכית כאשר כתבנו ואל מרגין אשר יתיחס עליו מקבלים תרגום מרגין מכבין

ט שלש משפלות הן של זכל טמאה מדרס של תבן טמאה טמא מת והלפוחין של גמלים טהור מכלום

משפלות הוא כלי קבקר מרדיים וקבולתן יחיה מכבה מחכלים יעתקו חותו על הגמלים ומפנים אותם היה לאכל נידונין עליה שלא תטמא כלל לפי שהיא לוחה ברת שהקבים כמו משפלת על תבן ויהיה כלי קבול ויהיו ראויין ליטב עליהן לעובי חכליון ולזה לא תטמא כמדרס ולזה היא טהורה מכלום

י שלשה מפצות הן העשוי לישיבה טמאה מדרס של צבעין טמא טמא מת ושל נתות טהור מכלום

כבר יעדנו בפרק עשרים כב אור המען ומשפטו בזה המקום ואומר שהחריבות שפטוטות לאשר יחיבו מקשרים ומקבים וחבלי וקנומת. ובפות שתמרים והחריבה והיום לזה הוא אשר יקראו מען ומשר שהבאי אשר שתביאו בחמרנו שפטוטות שהן כמיין חמחבלות. וידוע שכבר יעשה מחלו החריבה כלים כמו הקטנות וקבלים והדומה להן. וכן מכלל כלי ען כמו שבארנו פעמי לפי שים להן בית קבול לולם זה המען כבר שהבאר בתלמוד כבמר בפת שהוא טמא כמדרס ושמא טמא מת. לל בשאר קטנותו מכל מין לו עשרה במקום כלל ואחנם טהרתו כפיחתך עד שיאחר מאתו פחות מעשרי טמאתו שהוא שהוא שפה על שפה כמו שהבאר כבר מאחת המשבתה זה הרין לשר יחד הן המען ושמע לשנים בזה הוא שהוא חמרו שכלי חרם לא יהיה לו משבב הזב שבאשר יפב עליו הזב לא

יפיח לזב כמו שבארנו בפתיחת אחת המשבתה. ולקחו רחיים על זה מחמרו שי נחים אשר יבא כמשבבו מקים משבבו לו מה הוא שי לו מקרים כמקום לה משבבו יש לו טהרה כמקום לחפוקי כלי חרש שהן לו טהרה כמקום בשני מה שהבאר בתורה שהן לו טהרה של שביריה ולקחו שהן משבב כעלי הקלמוד ואחרו מתיב ר׳ לעלאי מעין במת מבין ורין הוא. ומה פבין קטנים שהחורים בזב לל שהחורים כמשבב הזב לפי שהן לזון רחוין למשבב טמאים במת. מעין שהוא בזב הינו דין שיהיה טמא במת ולל אחר בו משבב אשר יטמא במשבב הזב שהוא רחוי לו למשבב והי אחר כל משבב. הנה שהבאר בזוחה שבריתה שהמעין שהוא טמא במשבב הזב ואחרו אחתי ואח לית לים טהרה במקום הנה כמו שיטמא המקום במשבב הזב לעבי שהן לו טהרה במקום כך חשער שהאחר בו משבב כלי חרש יהיה טמא במשבב מעבי שהן לו טהרה במקום. ויתרנו שם על זאת שהקשיתו ואחר תרי קראי כתיבי כתיב ואיש אשר יגע במשבבו ושתיב וכל המשבב אשר ישבב עליו שלא כיבר יש במינו שלא נב הלית לים טהרה במקום הין במינו שהבאר מעבי שהן לו טהרה במקום חלי בהלן זל זה שהאחר שהמעין שהבאר בחלי יש בחלוו שם שיטהר במקום ושן הכלים שנעשים מזחת שהחריב בכלים ושקופות הנה הוא טמא במשבב הזב ואחרו שהן לו טהרה במקום ושהו עבין שאין לו טהרה במקום חולם שהרם שהר הין במינו שם שיעשה שעב הלית לים טהרה במקום שהרם שהר הין במינו שם שיעשה ממנו דבר שים לו טהרה במקום הנה הוא לל טמאת במשבב לבל כ שאחר שהקים משבבו לו ובאחר בב טעם שהר שהחריב שיהו הכלים שם שנעשים משמען יש לשן טהרה במקום ושמען עבמן הין לו טהרה. ואחר שהטעם בזה שהקופות ושכלים והדומין לשן הן בכבוות בשהוא כי בשאר מקום

383

משנה טמאה מת ושל תכריך ושל גבלי בע לוי ט
טהורה מבלום

מטפחת מכנסיל וחגורו בכתן של

ליס לל שעורים לקבח בם לחן חיים

טו שלשה פרקילינן

הן של צרי היה ועוף טמא מרס של חגבין טמא טמא
מת ושל קיצין טהור מבלום

פרקלינן יעשה בורית יד מעג

לבשמו מאלם חגייר על ידו ניטלו כיל סכוך קטורת בעלי סגרק ו
ומחוקה משורשם בשרבי לאלפעלו וקיימים שם מחיבשים קפריות ס
פלחים כת לחים ועבשים וכבר התבהר נידעת שם סקיין

יו שלש

סבבות הן של ילדה טמאה טומאת מדרס ' של וקנה
טמאה טמא מת ושל יוצאה החרן טהורה מבלום ·

סבבה

היה בשם ישלוטו הבשים על רחמן והיה סבבה דקת סבקבים מלאי ו
ולזה בקרן סבבה עד עיילחה הטעבר מתעחים ' ובחמר היה על ילדה
רחמים ליפב עליה ולזה נחמר בה פתיח טמחה מדרס ' ועל זקנות ת
מיבה רחויה למועב לבילד בקבים לו לתבונת תלחבתן ועל יבחות ס
החרן סהיה מוכנת בחמר תבח מביה לביה יטלו לחתה על רחמן ובבר
פירש יונחות החרן מעבין הפרשים תרגו הכוונ שבטפקת ברית הטוב
בזה מזלת הסבבה מיבה בלי ·

יז שלש קופות הן מהוחא

שטליה על הבריה הולבין אחר הבריה קטנה על ה
הגדולה הולבין אחר הגדולה היו שוות הולבין אחר ה
הפנימיות ר שמעון אום בף מאומם שטליה על שולי ה
המיחם מבפנים טמא מבחוץ טהור סליה על צדה בין
מבפנם בין מבחוץ טהור

מקוסק בלויים ' בייחם

חסקק ועבין קולסים אחר שבריחה ואחר שבילה ואחר שבינימית שחם
ניתנה זחת חמר הולבים אחריה בבר נקבה בחוניה ליחן בבר נעקרה
ואעפ שהאחרת הרביקה בם פלימה ואחרי ר שמעון בר מיין זה בי כ
בחמר נקב המיחם בחם ונקח בה מחזיק שם נחמת ורביקו בקרקע
המיחם לחזק אותו אם הרביקו מבפנים הבה שמיחם בחמר בדין ם
אלו ויקבל טומאה ' ואם הרביקו מבחוץ בבה ירחם בו הרביקה ונחוץ
טהור ואם הרביקו מבר שמיחם לפיות בדין בם בבר נקב ואחם ה
הוא טהור אלו בל בעים ונרחי זה שפרין בלו בבר שקדמתי לך וזה שבל
מה שליטו רחוי למשבב לו אחבל רחוי אבל לא בעמד למשבב הבה הוא
אם היו ניתו מחמר לא יקבל טומאה בחו בלי אבנים ' ובל מה שבים ם
טהור בחו שמתבחר בעמידי לו לפיות מבלי בדן מחזיק הרבעים שהם
בחו שמחק מבו בחמשה עשר חזה לו לפיות חין תורת בלי עליו לו ם
פיות זה שבבר לינו מחמחמי לדם לפי חה שמרחבו בפרק שביעי '
ולזה האבים פיה תרקים של זחים וחמדן בתות ובדין של בורית וה
ורחימים לשם לא יקבלו טומאה ובבן אלו שעבידים מבן שעקר ו
אחר בו חמשוע בל טומאה ובוחרים על הבלים אחר תרע לחתת טמו ב
בחמשה לו לא יקדע

פרק חמשה ועשרים בל הבלים יש להם
אחוריים ותוך בגון

הבריס והבסות והסקין והחרצופין דברי ר יהודה ר
מאיר אום בל שיש לו תוברות יש לו אחוריים ותוך ובל
שאין לו תוברות אין לו אחוריים ותוך השלחן
והרלפקי יש להם אחוריים ותוך דברי ר יהודה ר מאיר
אום אין להם אחוריים ובן סבלה שאין לה לוביו

סבר

בחרבו בתחילת זחת מהבחנת מחקדין טומחים טומאת משבי מדרבבן

ניחוי בבחן שים להם לחוריים ותוך בל דין לחוריים ותוך ' ונזה בי
בחבר בטומאת לחוריי הבלים בחקדין טומחי לח בטומאת תובו לבל יהיו
לחוריי טומחים ותובו טהור וסבר זברבו זה מבינים בחם מקדש ב
בבחר החבחה ובינחם בחבינה לחולם בלים שבטומאת במקדין ט מחים
מחובו הבה הוא טומאה בלו ונחמר ר ניחוי ר ניחוי בזה שהן יהיה לבל במים
מלו בית יד מבחר על לחבן מהבדוחם בחבר בטומאת במקדין בין מ
מחובו בין מחחוריו בטומאת בבון ונתבדוחם בחבר הבר ' ולזה בקדחתובר
לניחוי בבחר ותקבחן תובדות ותן בלבם בר ניחוי ·

ב המרדע יש לו

אחוריים ותוך משבעה להחיחור מארבעה לדרבן דברי
ר יהודה ר מאיר אומר אין להם לא הזוברו ארבעה
ושבעה אלא לשדרים

מחחור הוא שבריל הלחמה

לרחמה יהיה בקבה המרדע ודרבן בריל הוא בקבה שמני ובבל הבלי
בעגני ובריל יקראו מרדע ונחמר שבבעה טפחים מעבן המרדע מ
מהם ניחוך על בדרבן הבה הוא פחוי חוך חבלי ' ואם ניהיה חון מ
מהם שהשאר קבה הוא בחוי לחחוחי הבלי ובחמר בבלו מקדין ט
טומחים חון מבבעה לחרחוך ולחבעה לדרבן יהיה החקוב לחמר בם
בטומאת ואם ניתבבר בו מחען טומאת לחמר יחוך לחיחור לו
לרבעה בדרבן טהור דין בל שבטומאת לחוריו לא בטומאת תובו ע
ניחוי בחמר בחלבו בבלו מקדין בו טומחים על הולחוך בטומאת בבלו '
ואחבם נזבת חלו שבשורים לבריים בל בחמר בשברו חם בחיר מחבו
חלו בשעורין ברי ין יקבלו טומאה לבם ' ניעבו בחן חעין חלבחתן
ואם בחיר מחבו בחות חוה בשעור הבה הוא שברי בלים ולא טומאת
ובלבם בר יהודה ·

ג מדות יין ושמן חומלים טרא

ומסננת של חרדל ומשמרת של יין יש להם אחוריי ותוך
דברי ר מאיר ר יהודה אומר אין להם ר שמעון אום יש
להם נטמאו מאחוריהן מה שבתוכם טהור וצריך
להטביל

ניחוי לי שברין בלי בריזל בקבה החחי וקבה הבבי שבוי בעל הלעיב
טופחים בו בחשבן ריחם לחברייו זה בחוה יחוי בחלו הבלים בחחר
בטומאת לחוריהן במקדין הבה הרבר חבר יהיה בחובו טהור ' חבל
הבלי בלו יבחוך טבילה בחלו בטומאת בלו הבה לעבין הבטומאת הבלי ב
בשבחן ' לחרבן לין לם לחוריים בר יהודה ולזה יעבול חת הבלי לבי
שבחבר בטומאת לחוריהן לענין טומאת חת שבחובו יבי לבן דין לחוריי
ובחבר בטומאת לחוריהן לח בטומאת חם שבחובו ובלבם בר יהודה ·

ד

הרובע וחצי הרובע נטמא הרובע לא נטמא חצי הרובע
נטמא חצי הרובע לא נטמא הרובע אמרו לפני ר עקיבא
הואיל וחצי הרובע אחוריים לדובע בלי שנטמא תובו
לא נטמא אחוריו אם להן שלות קורטין היא או שמא
הרובע אחוריים לחצי הרובע בלי שנטמאו אחוריו לא
נטמא תובו ·

הריובע וחצי הריובע הוא מיעטו מבי בלים מקדיש
מבן לחד לא מבבי עשים מחובדים על דמיון זחת שבורה
ונחמ' לפבי ר עקיבא מזחת חמדים הקטבה בחלו
היה לחוריים למדה ובמדים בו בלי מבטמא תובו
בטומאת לחוריו בחו מבחיבו בתחלת הפרק ·
ובחבר בטומאת הריובע במקדין טומחים הבה ם
הפקדש מיטמא חבי הריובע · חמר להן ר עקיבא
מיחם לחד מהן לפבי יחם לחד ובשהם בחו ם
מחחי חחבי הריובע לחוריים למריובע בן הריובע לחוריים לחבי הריובע
הלא יקדים לחד מהן לפבי בדבר מהדבים ובזו עבין חמרו שלנות ק
חדחים עבין זה הספור חבר חבחר בו ניטים הקודם מזה מהן

מירה והלחר כמשך ל"ו וכל מיתקיים כו קודם לתפר מילחמר כו מסכ מילחמר ורבי ר עקיבה למיתקיים

ח נטמא הרובע הרובע

ואחוריו טמאין חצי הרובע ואחוריו מהורין נטמא חצי הרובע חצי הרובע ואחוריו טמאין הרובע ואחוריו ט טהורין נטמאו אחורי הרובע אחורי חצי הרובע מהורין דברי ר מאיר וחכמים אום אין חולקים את הנבאין ובשהוא מטביל מטביל את כלו

לחמרו בטומת

הרובע כל לחתר בטומת תוכו וכן לחמר בטומת חצי הרובע לחן מחלקין את הכלים לג בעגיל הכלי עד שיחתוך חצי הרובע ואחוריו ואחר כך יחתוך חצי הרובע ואחוריו ואחר כך יחתוך חצי הרובע ואחוריו ואחר כך י

הכלים מזכרים כבתן לפי מתן ומעשה מתן חלולים ותן לתן נוגע ת
תקבל בו הטומאה יכה הוא יקבל טומאה בזה שבין כי תפי כלתי ס
תמין יכול לתת תלוי זוית שבורים בקלות ומה שמיתחבר לכר כתלו תן
מלמין לא ישרטו מורם ולא תתנה כמעשה תומן כלתי בפיפה מ
מבריית לכר לתפר פיה טמא מיל בחותך שוכיה ותפסיל נותנת ' כי
תומן לא יכול להטלים ותן תסדינו ' ותלבה כר יוסי '

ב בים של צנצות שנטלו טמא
נפשט טהור טילה עליו את המטלת מלמטן טמא בים
לתוך בים שנטמא אחר מתן במשקה לא נטמא חברו
צרור המרגלית טמא צרור המעות ר אליעזר מטמא
וחכמים מטהרין

דע כי שטנות שם הפתיל
תפר יכנס כלולות וייחברהו ' ושבין כפשט שיתפשט ויכוב שור פשוט
ויסור ממנו תקשר ' ונרור תמרגלית הוא שבמותנו כעור ניקיה מקומו
כמו כים קטן ' תולם כתפר כים תעשת בעורי תכם מקומו וחשבי
תתין עליו תמונה לפרול התעשת ' ותלבה כחכמים '

ג כף לוקטי
קיצים טהורה הוון והבורכייר טמאין והשדולין ט
טמאין ושפרקימנן טהורה וכל בית אצבעות טהורות
חוץ משל קייצין מפני שהיא מקבלת את האוג נקרעה
אם אינה מקבלת את האוג טהורה '

יעשה כף מעור יפתו תוכו תפר יקטנו הקונים כדיסן בלח יזיקן תוכו
קזון תוכו מעור תסורסם תכורה יקפדו תוכו כמו תבורה ומזה שבין
ותנוכות ראשו ותכרכייר למינן שפי לוחות מעור יפתוך על תחרכובות
כדי בלח יזקק קורין בעברית תחדמיה כתפר יכרוש על כרכיהן
ותסרטלין כמין כיריד של עור חזק יכופהו תומן כזרועותיו כדי ס
פיחזיקו כבדי זרועותיו ולא יכטלו תוכו ממלאכתן וכתפר פשבין זוית
תמלה כלפנים רומי תבנסת ' ובכר קרם שפרקימנין יתמוך בכתן תפר
קיח של קייצים כמו שתתבאר בכר ' וכיצד תכעשת תחוכים
מעט יכניסו בו תחבבעו תקיינין תפר יפירו כדיוות יתוב תל פי מקק
ובכר קרם שכלי עור תמכם יפתוך מתן מקבליהן מן תקורה ' ונאנ
תכזכרים גזרו עליהן

ד סנדל שנפסקה אחת מאזניו ותקנה טמא
מדרס נפסקה שנה ותקנה טהור מן המדרס אבל טמא
מגע מדרס לא הספיק לתקן את הראשונה עד שנפסקה
שנה נפסק עקבו ונטל חוטמו או שנחלק לשנים טהור
סולים שנפסק מבל מקום טהור מגעל שנפחת אם איט
מקבל את רוב הרגל טהור מגעל על האטום ר אליעזר
מטהר וחכמי מטמאין כלי חמתות צרורות טהורות חוץ
משל ערביין ר מאיר אומר צרור שעה טהורות צרור
עולם טמאות ר יוסי אומר כל חמתות צרורות טהורות

תמי כי כתפר נקב תחמת והיה סקור מפני תנקב כמו שתתבאר כפ
עבריס ' עור קפר זה תנקב וסתם תוכו תנה הוא טהור ולא יקבל
טומאה מפני הנקב ' וזה שקטור תינו כלום ולא יתקיים עליו תלח
חמת שטרכיים עמדרכן לקטור תחמת פלקן בקיום ' ובמתר מלאכות
תמ' שאי תתן לשרי לבלי מי לא עבר ולא כלום כמתן לשרי דמי ' ותנן
כל תחמתות צרורות טהורין ' תכן משל ערביים ' ותמר ר מאיר אם היה
קטונין קטן ' תקיי כפי שעת ונתר יתי תוכו יתנב כלו הוא מות ' ויהיה
מהור ' ותלם אם קטרוהו ותתקיים עליו בקיום צרור שלם הנה הנקב
כבר נסתם ותנקבל טומאה ' ותמר ר יוסי שכל תחמתות ותפילו של
ערביים צרורות טהורות כין צרור מעה כין צרור שלם ותלבה כתנת
קטן '

ו אלו עורות טמאין מדרס עור שחשב עליו

לשמיח עור סקורטייה עור קטבוליית עור תחמור ע
עור תכתן עור תבתף עור תרופא עור תעריסה עור תלב
של קטן עור תכר עור תבסת מדרס עור תסרוק עור
תסורק ר אליעזר אומר מדרס והבתים אומרי טמא מת

לפטיח לפטח ' סקורטיח וקטבוליח הוא שעוי לפתב עליו עור תחמור
תעור תפר יקטרו בתמכניתו תיכר תפר יעתק על תחמור עור תכתן
תעור תפר יתבור תוכו תפתתני כעת נפוכו תפתן תרבוס פתתן כת
כותבת ' עור תכתף תעור עתים על כתפו ' ועור תרוסף תעור
מתים תרוסף תחת תמכה על תרכובותיו כתפר יולף תמכה ' עור
תעריסה עור יעתיו תחת תקטן קדם שתתים לתו בעריסה כדי ס
פלח יכלך תם שתחתיו מהכבדים ויתלו גם כן בנותרי תילדים עור כ
כתפר יתחל ליסב יכפף עפו כדי פלח יסב תכבדין בקן תפני הכפר
והוא תכקדח עור תלב פל קטן ' עור תסרוק יעתיו כו תנכרי בקיו
תסרוק ' עור תסרוק תעור תפר יקשור סורק תכתיר על תרכובותיו
ויסרוק עליו ותלו כלן יעיד תתחת עפייהן פהוא כבד יסב עליהן '
ולזה טמאים תדדים ותלבה כתכמים '

ז עיב כסות וחבריך בסות
מדרס עיב ארנמן וחבריך ארנמן בית שמאי אומרים
מדרס ובית תלל אום טמא מת עור שעשאו תפוי לבלי
טהור למשקלות טמא ר יוסי מטהר משום אביו

עיב
כסות תכסה עור יעשה כמו שתתיחין בו תבגדים ' ושתו תסורסם
ניכה וכן תבריך כסות תעור תפר יחברו בו תבגדים ותתר פהוא בם
כן שתו תדדים וכן תבריך תרנמן תעור תפר יחברו לו תתרנמן הוא ט
טמא תדדים לפי דעת בית שתתי ' עור תת פהעור פעשוי תפני טהור
מכל טומאה לפי שתחניי תבגדים טהורים כמו שבתתיב לך ותחנם תפני
תמשקלות טמא לפי פהוא כלי קבול עשוי לקבלה ותמשקלת עצמה מ
תיכה כלי ותין תלבה כר יוסי '

ח בל מקום שאין חסרון
מלאבה מחשבה מטמאתן וכל מקום שיש חסרון מל
מלאבה אין מחשבה מטמאתן אלא העצבה

כתפר קיח
תכלי פלח תנורך תיכנו חפי דבר תכח כתפר יחפב עליו פיפים זה ס
קעור לפניה תו לבר תו לבפות לו לתבריך כפות ותם פרוטה לזה ס
תכח הוא יפוב תקבל טומאה כתו פקדש ' תולם קם קיח חפי לבר מ
תתלאכות נתו יהיה רתוי לזה תדבר לפר תפב עליו תכח זתת ס
תתחבב כלתי תעלה ולא יטמא בזתת תתחבב וולת תפני תעור
לפר יהיה על תתפב והוא לפר יקדח עפב פהוא כתפר תיפב ע
עליו לפום תתו תפני ולרפב עליו יטמא עם היותו בלתי פלח ס
תתלאכה '

ט עורות בעל הבית מחשבה מטמאתן ושל עברן
אין מחשבה מטמאתן של גנב מחשבה מטמאתן ושל
גזלן אין מחשבה מטמאתן ר שמעון או הלוף הדברים
של גזלן מחשבה מטמאתן ושל גנב אין מחשבה מ
מטמאתן מפני שלא נתיאשו הבעלים

תתחבב מטמאתן
הוא כתפר תפב עליה ליסבה יהיו רתוין לטומאה תדדם בכוכה ' זה
פתן תכוכים לתכור הנה לא יכובו לטומאה בתחבב עד פישבה בו
תעשה ויכין תותו למדרס ' ושל גנב הוא כתפר גנב עור וחפב עליו ל
לתפב הנה כבר הקדו פהוא תדד לטומאה בתחבב ושל בזלן תן
תתחבב מטמאתן ' ול תחבב הגזל לפי פבב עליו שיתדלו לבקפת
הגזלה ולהוציאם תתחת ידו ולזה לא יקנה קנין לתוריד תותה לטומאה
בתחבב כתפר תפב עליו לבכיב ' וד תמשנן יסבך הטבין ותמר
כי כתפר יהיה בזל הגזל יקיים תותה הגזלה ולזה יקבה הגזל ' תפר
יגבוב לא יקיים בעליו תתחו לפי פלח ידע לו עבין ויחמ' תולי תזירית

וגם לא יהיה שם הוא במקום שהכיח עדין ולא יתייחסו ממנו ' ולזה לא יתייחס הבגד ' ואין הכלים כך ממינן ' אבל כאשר נתייחסו אבותיו הבא הבגד מן הגזלן יקנה בייחוס ויורוד לו טומאה במשפחתו '

ב

עור שהוא טמא מדרס וחשב עליו לרצועות ולסנדלין כיון שנתן בו את האומל טהור דברי ר יהודה וחכמים אומרים עד שיעטנו פחות מחמשה טפחים ' ר אליעזר בר רבי צדוק אומ אף העושה מטפחת מן העור טמאה ומן הכסתות טהורה '

מחזיל סס סברולי לאסר

יבריל בו את העורות והבני עתיר לבאר בכ שאחר זה משעור לטומאה הוא שהם טפחים ולזה אין אחר חכמים כלום ירד מטומאתו עד שיפחר ממנו פחות מחמשה טפחים וחמ ר אלי יעזר להקשות על מי שאחר שמנע ם שאבל עיבוד בעור עודנו טומאת מישפחת בהן מטפחת הבא הוא ט טהור כי בבר נבראו את הלה הכסתות והלבה כחכמים '

ג

הבגד מטמא משום שלשה על למדרס ומשום שלש על שלש לטמא מת השק ארבע על ארבע העור חמש על חמש מפין ששה על ששה שוין למדרס ולטמא מת אי אומר השק שידיו ארבעה ותחלתו משוגמר

מלם על מלמים טפחים לפי מה מיהיה פחות מזה אינו ראוי ל למושב ' אולם השעי כאשר היה ממנו פחות מארבעה על ארבעה ה הבא לא יטמא לא כמדרס ולא כאחר משלות ' ומקומן בבר בארבעה על המלמות כאשר בארנו בישיב מחת הנסכתת ולא יטמא ממנו ' וין בחת בין במדרס פחות ממלמה טפחים על מלמה טפחים וי מיהר הומר כי כאשר נחתך הקק ונאחר ממנו מלאכ ב על לדבעה ומעלה הבא הוא טומאת בחת ובמדרס אולם הם הוחלה אחריבה ולא כמלמה לפי כאשר בארנו ומנו אמרו חמו בבות שיב לא יטמא עד שתמלא מריבתו והוא אחרונה ותחלתו מעינמר ' ואין הלבה כר ' אחיר ' ולא תעלים עינין ממה שהעירותיך עליו בריתם פרק עבדים ונארבעה שהכבר לאחר יאמר בו טומאת מת בחמין כמו כן יטמא בשאר טומאות כמו טומאת מבאת זבין וזבות ונדות ' ואולם יטמא בטומאת מת לא מלא יטמא במדרס ולקח קיומך חזקה מהטומאות והיה טומאת מתך ' ועזוה וזכרנו '

ג

העושה שנים מן הבגד ואחר מן השק שלשה מן השק ואחר מן העור ארבעה מן העור ואחר מן המפין טהור המשה מן המפין ואחד מן העור ארבעה מן העור ואחד מן השק שלשה מן השק ואחד מן הבגד טמא זה הכלל כל שחבר לו מן החבור נמנו טמא מן הקל ממנו טהור

קעושה עניש מן הבגד ואחר מן השק אמר כי מי שיחבר חציבה ונבני ואחבר בשק והיה בכללו מלאכה על מלאכה והיה בחשובת ח מלאכה על מלאכה אמר הבא זה החיבור לא יטמא בשכב כזה כי בשק טפחת על עסת הבא זה החיבור לא יטמא בשכב כזה כי מלאכה על מלאכה אמנם הוא העשור הבגד וזה העשור לא יטמא חלא כ בשק אשר העשור אדבע על אדבע אמנם זה שהוא בשק והיה שבחבר מלאכה מן השק ואחד מן הבגד אשר היה זהחובר העשור השק עשות אדבעה ובמלאכה העשור בבגד אשר מעשה מלאכה על מלאכה קבוה טומאת בשכב כזה ' וכן בשאר טומאות לפי מה שהבארנו ' וזה מה שאחר כל מה שחבר מן החיבור ממנו טמא ' ואחמור ממנו הוא ח אשר יהיה העשור מה שבבל טמחת פחות מהעשרין ' ובל ממנו הוא ח יהיה העשור יותר גדול ממנו כמו שאמרנו בלוי שיהיו אלו החיבורים כלן כלן מצטרפין ואחד העשי מלאכה אחת וזה שיהיה כלן לפי שם לבן ענין יבלאכה כלן והוא שבלן לחויין לטומאה שבבר אמו שאחבאר נשלם רבישי מ מאשלה

ד

המקציע מבלו טפה על טפח משולי הקופה טפח על טפח טמא מצדדי והקופה ר שמעון מטהר וחבמים אומרים אף המקציע טפח על טפח בבל מקום טמא

אחר בחת הבלבה אשר קדם זכרה מהעשרים שהבגד מלם על מלם ושהק אדבע על

387

ולפעמים מחמת על החיסרון והחיסרון שם על שם החסרון שהוא פחות יותר מן השלם
חתיכה מחתיכות הכלים הכשרים ואם היה פחות משלש אצבעות הכשרים לא יעבור
אז לפי הטומאה במדרס, לומר אם לקח מחדש כגון מהכלים לא יעבור לו
שם לפי שיתוך ממנו טפח במקצוע ומתוי על מחתך, והוא שבין
מקצוע הכוס זה הטפח ומתוי במי שהחסר לפי שיתוך מתוכו בחומר
והוא חסוך לצלו ומחתי בתלמוד מעילה במחתי על זוית הסלבה ה
מחתי קצוע מכלן ועשה מהן כגי למוסב שלם למוסב טפח וכה כגר
שהבאתי לך שמחתי בכוס טפח על טפח שהוא טומאה זהו במוסב הזה ו
ולא כ עשבו לפי שהוא רחוי למוסב בחסבו אותו ולפי שהסר ליסב
עליו, והלבה כחכמים

ה בלויי נפה וכ ברה

שהתקינו לישיבה ר עקיבא מטמא וחכמים מטהרין עד
שיקצץ בסא של קטן שיש לו רגלים אעפי שאין לו
גובה טפח טמא חלוק של קטן ר אליעזר אומ כל שהוא
וחכמים אומרים עד שיהיה בו כשעור ונסרד בפול

נפה

ובברה הן מעשה, וכברה עצמו גם כן מסער ודינו כדין סק, וכברה
יעשו מחבל לק ניקיה דינו כדין המסק, ומתני חכמים עד שיקצץ רבו
בו עד שיתוך קנותיו ויעוותו והו יקיה חשוב למעשב, וחלוק של קטן
בגד הצעיר הקטן בעת שעולה הצעיר ומרים כשעור ידעו בו שעור ק
קבוע לטומאת מדרס אפי הוא שלם על שלם, ובתנאי שיהיה לו שלם
על ב, והוא כפול לג שפה יפה שעטו אותו שיהיה לו כפל רחבו והלבה
כחכמים

או גמדרין בפולין אמפליא ומפלינא ומבגסים
וכוב ע ובים של פונדיא ומטלית שטלייה על השפ ה
אם פשוטה נמדדת פשוטה ואם בפולה נמדדת בפולה

כבר בארנו שעבין כמדין כפולין מיתפסם על עביהו ולא כתמ מתתיר
מתפירה לו מיחוך אחריו, ותשוב בפרד והו תמהנו מחבליה שלנגיב
ומומלניה של מחטים, והיו עושי בגד יבשהוא מחדם תחת בגדין דבק
בבשרו והיא לשר תקרי לעזרא, ויש כיסים קטנים ימיהו מעות
בתוכן וחרגנים הקטנים וחחד מהמו יקרי כיס שפוכרי ומטלית מטלית
לל החתיכה אשר תפרים על שפת הבגד ועשה מעטו טלפי שם תפרו כ
כפול תמדך כפול ואם תפרו פשוט תמדך פשוט וזאת שלם על שלם ו
מקומדיים לטומאת מת לו שלם על שלם לטומאת מדרס

ז הבגד שארג

בו שלש על שלש נטמא מדרס השלי עליו את כל הבגד
נטל חוט אחד מתחלתו ואחר כך השלים עליו את כל ה
הבגד נטל חוט אחד מתחלתו טהור מן המדרס אבל
טמא מגע מדרס נטל חוט אחד מתחלתו ואח כך השלים
עליו את כל הבגד טמא מגע מדרס

לומר כי כאשר אדע

הבגד שלם על שלם מטומאתו, אשר הוא טעון טומאת מדרס כמו שקדם
וטומאת זה הבגד האריג במדרס ואחר טומאותיו הסלים הבגד כלו כ
כתריב הבא הבגד בכללו טומאת מדרס ונחוץ לב הטומאה כמו שכתבנו
בי"ט, ואם נטל חוט אחד מבגדי ונחוץ סוף הסלם על שלם אשר בטומאת
במדרס אשר חסר ממנו וחזרו זאת החתיכה בחלו בחתיכה אחר ק
טומאת הבא הבגד בחלו אחד מהמיון בגד בגדי במדרס אשר הוא ראוי לחתון
לו אם כמו שבארנו למעלה, ואם נטל אחוט מהשלם על שלם
מטומאתו אשר לרב תחלה לאחר הטומאה במדרס ונאחר פחות מב
על ב ואחר זה נאחר מבגדי בלו בחריגה הבא הבגד בלו טומאת מגע ת
מדרס לל ראוי לחתון זה תכלית הבאור

ח וכן בגד שארג

בו שלש על שלש נטמא טמא מת השלים עליו את כל
הבגד נטל חוט אחד מתחלתו טהור ממם מת אבל טמא
מגע טמא מת נטל חוט אחד מתחלתו ואחב השלים עליו

את כל הבגד טהור מפני שאם שלש על שלש שנתמעט
טהורה אבל שלש על שלש שנתמעטו אעפי שטהור מ
המרם טמא בכל הטמאות

כבר התבאר כמה מקלם

מהבגד שהוא בחוט מבלם על שלם לפי שיומת בטומאות מן הטומאות,
ואם היו מן שלם על שלם יפסקו אותו שיהיה לו כפל רחבו והלבה כי
מהם גרולי הספסקה כזה הלמען,

ט סדין שהוא טמא מדרס ועשאו

ואלון מהור מן המדרס אבל טמא מגע מדרס אמ ר יוסי
וכי באיזה מדרס נגע אלא אם כן נגע בו הוב טמא
במגע הוב

כבר קדם לך כמ שמעתי שהמכסה לא תטמא מדרס אבל יטמא מאחר
טמאות, ומאחר לקח מסדין אחר הטמאתו במדרס ומחמו ואלון כמ
התבאר כאלו סתרו נגע במדרס והבא יהיה ראשון, וז שמי יאמר כי
כאשר נשאר לו כשאר בו טמאה שלם שהו שמהו מבסה כמו שבר כלי
אחר הטמאתו אשר טהר בלא ספק והוא אמרו, וכי באיזה מדרס נגע
זה אלא אם כן נגע בו הוב טמא מגע אבל אם כן נגע זה בגלון טמא ניטוב לאותו ראשון וכן אם בגע בו
המבסה לו אחד מאבות הטמאות כדין שאר הכלים, ואין הלבה כר
יסי,

י

שלש על שלש שנחלק טהור מן המדרס אבל טמא מגע
מדרס אמר ר יוסי וכי באיזה מדרס נגע זה אלא אם כן
נגע בו הוב טמא מגע הוב

לאחר שנחלק ביניה בו

לאחר שנטמא במדרס ו אמאחר שאחר ממה שקדם בארנו,

יא

שלש על שלש באשפות בריא וצורר מלח בבית או
בריא או צורר מלח בטה מלח יהיו צורר רובע ר יהודה
אומר ברקה וחכמים אומרים בנסה אלו ואלו מתכוונין
להקל ר שמעון אומר שוים של ש על
שלש באשפות לשלש על שלש בבית

לאחר כי כאשר כאשתת אחיכה אבגד באשפה יהיה בה שלם על שלם ה
לם היתה שלימים ויהיה בם מן הבה מה שאשאר לבדו בה מלח ולא תג
הקדיש בעת שיוצרו בה שמלח ויקדקו לותו כמו שבגד השלם הבה היה
טומאת במדרס לפי שהיה חשוב, שלם לם היתה בבית הבה לא
יצטרך בם מלח לאחר מאבי הבבדים לם שתהיה בדיאה חעבי אחיכה
חזקה לו רחוק לזוב בה חעבי אחיכה בדיאה, ואהו עבין לאחרי בבית
לו בדיה לו בזוב. מלח לפי שאחר שלח השליכה בחשבה הבה היה
חשובה אבלו, עוד חזר לבאר עשר מה שאשאר לזוב בה מן המלח ה
לם היתה בחשבה ואו טומאת,
ואחרי שזכו ויכבשהו, עוד חזר לבאר תהר המלח לאשר לשאר
בו ואחרי ר יהודה אומר שיהא מלח דקה

ומחצים ומחזיק בפס ומניחן מתבוסים לקבל כל פחם הנקלים על
זולת המחבת כפלח תמימה שר יהודה לומר שהפלח הדקק לח יחזיקה
כח בגר חזק לכבדותה ולומר שחיבה חזק לדקה לעבד פחית חזק כ
לבפה שבה היה טהורים ומחזיקים מעמידים שהבפה יחתוך הכבר יותר
מהדקה לרוחב חידודים וקרכים ולומר שפח חיבה רחוים לזוד בזולת ק
החתיכה הפלח הגבוה אף על פי שפיה רחוים לדקה חבה היה
טהורים ור שמעון לומר שבלבה על פלבה בחפה ולפי היה
בעבלית הפח וקבריחות הבה דינה כדין פלבה על פלבה בחפה לפי שהר
יטמא בולת ולח יטמא במדרם מפחר שהופלבה בחפה ידיה מד
ממדרגתה והלבה מחבמים לבד

יב שלשה על שלשה שנקרע אם
נתנו על הבמא ובשרו נוגע בבמא מהור ואם לאו טמא
שלש על שלש שנמוחה ממנה חוט אחד או שנמצא בו
קשר או שני חוטין מתאימין מהורה שלש על שלש ש
שהשליבה באשפות מהורה החוירה מהאה לעולם
והשלבתה ממהרת והוזרחה מטמאתה חוץ משל ארגמן ו
ושל והורית טובה ר אליעזר אומר אף מפלית הרשה
ביוצא בהן ו שמעון אומר כולן מהורין לא הוזברו אלא
מפני השב אברה

לחמרי פלבה על פלבה שבקרע ולח הוכלו ם
הקרעים ניקיח הקרע לפר בקרע מחת החתיכה מבגדה שבחפר ת
תנפה זולת החתיכה על הבפה ויפה עליה יב בפרו בעבה הבפה ק
הבה לח לח תטמא במדרם הזה ובני חנטין המתלימין מיבה חוא על
חוט ויפחר כיניהן ודוב מה שיקרע מהבוכת הבבר שמרית טוהה ק
המפי הנכוא בברמיז ויפיה בבר מחרנמן ובבר המפי הבבבר חפוה
מפחר ניטמא ממנו פלבה על פלבה חפילו מוסלך בחפה לפי שחוח
חפוה הים ממנו פלבה על פלבה בחפה לח יטמא ולחמה חפה חלוק
בין בבר מרנמן ובין פחר שבגדים לעבין הפבת חבידה לבעליה כי מי
שיחנה פלבה על פלבה מעפר שבגדים בחפה והרומה לה ל
לח יתחייב שיבריז עליו לפי שחין חפיבות לו ולח היה מבגד שלו לח
מרנמן בריך שיבריז עליו ויחזירהו לבעליו לפי שהוח חפוה ולין הל
הלבה בר מלינזר

פרק שמנה ועשרים שלשה על שלשה שנתנה
בברור או שעשאה ברור
בפני עצמה מהורה אבל שלשה על שלשה שנתנו ב
בברור טמא עשאו ברור בפני עצמו מהו מפני שהתפר
מעטו ב פחות משלשה על שלשה שהתקינו
לפוק בו את המרחץ לגיר בו את הקדרה לקנח או את
הרחים בין מובן בין שאינו מוכן טמא דברי ר
אליעזר ר יהושע אומר בין מן המובן בין שאינו מן המובן
טהור ר עקיב אומר מן המובן טמא משאינו מובן טהור
לבפוק בו לת

מרחץ לפתום בו נקב קטרחץ כדי שלח יבא העצים ויקיד הסדרחן ל
לבשר בו לת הקדירה לבולבלה בעודה חמה לקנח בו לת הריחים לפ
לבקותה ומחאבק מפר יבוה בהן ולין מיחלקת בין ר אליעזר ור יהושע
מזחת החתיכה הבה בחחת מבלבה על פלבה מפר הבינה לחם ם
מזכר שחם הפליבה בחפה שהוח שהנרם ולח תטמא בטומחה מן ם
הטומחות ולחם חניחה לחומר לו בתיבה שהיה טומחה לבבדי הבל ול
ולחמים שחילבתה הוח בפלילחה בייחי לו פפם לומבה לחבי הדלת כי
בבבית ר אליעזר לחר פלה הפליבה לחפה הבה היה תטמא כי בבר
תפבה למלחבת מן המלחבת ובזה ענין לחמרו בין המוכן בין שחינו
מן המוכן לל בין הבינה בקופפת לו מחלחה בייחי חפה היה תטמא
ר יהושע פבר לחר פלה חניחה בקופפת בבר שוה תטמחה ובקיחה
לוחה ולה לח תטמא וענין לחמרו בין מן המוכן בין שחינו מן המוכן
לל בין מבחחת בחפה בין שהיה לחרי הדלת חו תלויה בחגור הבה היה מוכן
היה לח טמא ור עקיבה פבר בל חיחה תלויה בייחי הדלת הבה לינו מן המ
בחו פפם הניחה בקופפת ופפם הניחה לחרי הדלת הבה לינו מן המ

ומחכן ולח תטמא בחו לפם הפליבה בחפה ובפר חחבחר בגחר ב
טבת פר עקיבה חזר לדעת ר יהושע מחן הלבה פר הלינזר

ג העושה אספלנית בין בבגד ובין בעור ט
טהורה ר יוסי אומר על העור מהור מלונמא בבגד מת
טהורה ובעור טמאה רבן שמעון בן גמליאל אומר אף
בבגד טמאה ממנו שהיא ננערת

לפפלנית מחבת בחפת
מעכן לל עשים לו לחלק ומלק ילדיהן לבן נקיים לפפלנית וכלחר
יעשחנו על העור לו על הבבד בבר פם בחלקים ומיבן רחוין עור
לינב עליהן ולח לדבר לחר ומלונמת תחבושת בבעשת מקלח
נולחו חוק פהלים יעלבהו כחו פלחם ונחתלים והדומה לזה ומק
פזה דרכו בלחר בבב יפור ממנו ויפחר הבבד לו קשר לחר פשוח ט
עליו זה החבושת יבם ומוח מבב פהיה בנערת ומין פלבה בר פלבב

ד
מטפחות ספרים בין מצוירות בין שאינם מצוירות ט
טמאות בדברי בית שמאי בית הלל אומרים מצוירות
טהורות ושאינם מצוירות טמאות רבן גמליאל אומר
אלו ואלו טהורות

לחבם היה המטפחות המרנקחות חמ
המצויירים הבעשים לספר לח יטמאו לפי שהן מיוחדים לספרים וב
ומיורן יעיד עליהן שחין מפיחין לחם כחו מבחרינו בבז חולם
לחם היו בלתי מצויירין הבה לח יחדו לספרים לבד לפי שהן רחויין ל
לפחר דבריה ובם חומר פל רוב לקיחתן בספר הבה הוח מטמטי ו
לחם ומין הלבה בר פלבב

ה כופה שהוא טמא מרפס ונתנו
על הספר טהור מן המרפס אבל טמא טמא מת חמת ש
שעשאה שטיח ושטיח שעשאו חמת טהור חמת ש
שעשאה תורמל ותורמל שעשאו חמת בר שעשאו טרין
ומדין שעשאו בר בסת שעשאו מטפחת ומטפחת ש
שעשאה בסת טמא וזה הבלל בל ששינהו לשמו טמא
לשם אחר טהור

בופה מחניחים
הבמי פל רחפן ולחמרו שהוח טמא מדרם לינו רונה בזה ש הוח טמא
במדרם כמו שהתבחר בבינוי מחבים ולם שם חותה מטפחת ספרים
הבה בבר הבינל מטמטא במדרם ניטמא בפחר טמלות ומחמת הוח ה
הבבר ומטיח עור שהוח בפחר הערות ועבין לחמרו לפמו לם היו ספבי
בלים לפחר יפתבו פחר היה לו הפבוי לפחר יחברם עבין לחר כמו ק
פחחת ונתחי מיל לפחר הן בלי הבול ובבר ובפדין לפחר הן יחד טמלי
במדרם נפתחי ומיל לפחר רחוין למפבב וכן הבבת ומטפחת ולח יטמי
לחמרו סדין ומטפחת ונחפבם מעור לפי שהבר ובבת בבר יהיו על
עור ולבר יהיו על בגד וכיוב חה שיפולח עם בר ובבת הוח על הבבר
ולבם פחר הוח בחו עור פל פטיח לפחר הוח פפוע ולחמם יטמא בחו
במדרם לבר בחו פהדם וחחתת לפחר תטמא בפחר טמלות ובבת
התפפתת המפבם בבלי עור הן הפפוע למהבל ומן הפהבל לפפוע
ומן הבהבל לבבל טהור ובבגד בבל טמא ובחפר בטמא עור הפטיח
יטמהנו חתת בבר בטהר והוח חתת טהור וכן בחפר בטמא עור הפטיח
ועשה ממנו פטיח בבר בטהר חולם בחפר בטמא בדין במדרם יש
יטמהנו בר לו בטמא בבר במדרם ונתיר תבירתו ומטמו בדין הבה
יפחר טמא מדרם בחו הוח בבחינו זה שפבחי הוסר טמלתו

ו
מטלית שטלייה על הקופה מטמא אחר ופוסלת אחר
הפרישה מן הקופה הקופה מטמא אחר ופוסלת אחר ו
והמטלית טהורה טלייה על הבגד מטמא שנים ופוסלת
אחד והמטלית מטמא שנים ופוסלת א ר ובן הטולה ע
על השק או על הערר דברי ר מאיר ור שמעון מטהר ר
שמעון אומר על הערר טהור ועל השק טמא מפני ש
שהוא ארוג

היה זכור למה שבחרינו בפתיחה כי בחה מטמא כ
ובן בל לחד בתרומה ניבים מטמא בחד ובוכל בחד ובחמדרם

טמיין אבוזת הסבלה בת אחת מטלת בבר בעמ' כ אחרים ושיה אב
פלח שפך עור לקח אחת ותפרו על הקופה להסליב בזאת הקופה הבה
קופה עם המטלת תניח המרובה ויתחון לעמוד לבר מהיה ידיה
לו חצוי הבה הפרים המטלת מן הקופה אחר הכבוי ונתן הקופה בא
בתחית ויתחון לעמוד לפי הקיה בבוי במדרם והמטלת טהורה לפי
הקיה הפלה אבל הקופה ובא הפרים מן הקופה כמו אחת והספסר
לם לחיות הקופה מן אוכל מיכם ונתן תפר זה המטלת על הבבר הבה
הבבר בלו יהוה בתוכת המשבה בעוה הוא והמטלת כמו שהתבאר
בפרק אחר לפני זה ובאחר הוסר המטלת מן הבבר אחר תפירתו ה
הבה הבבר יהוה בתוכת על הכיני במדרם והמטלת תפאר הב כמו ה
הקיה לפי הקיה לא יבטל אבל הבבר שהוא מהיכה ואחר ר' מאיר כן
הדין בזה המטלת כי בהאר טלאי על הסק או על השער כמו שטלאו
על הבבר וד' שמעון הבר מדיבו על הסק ועל השער כמו היבו של הן
הקופה כי בהאר הפרים המטלת יתי' טהורים לפי שהיא בטלה וד' יוסי
הבר שהם טלאים על השער הבה יהיה דינה כדין על הקופה ובהאר
טלאים על הסק הבה יהיה לבל הב כמו הבבר לפי שהסק חדוש בכמו ה
הבבי הבה הוא מן מיכה ולא בטלה הבו בהאר תפרים עליו ובלבה

פר יומי

ו שלש על שלש שאמרו חוץ מן המלל דברי ר'
שמעון וחבמים אומרי שלש על שלש מבוונות טלייה
על הבגד מרוח אחת אינו חבור משתי רוחות וד בגד
וד חבור עשאו במין נאם ר עקיבא מטמא וחבמים מט
מטהרין אמר ר יהורה במה דברים אמורים בטלית א
אבל בחלוק מלמעלן חבור ומלמטן אינו חבור

טלאים על הבגד מ

מיוח ר' הבה זאת החתיכה המרובעת אחר בבר בטמאת ויתבור מ
מימו כמו שהה ר' כמו בגד והאחר טלאים טלויים והבה היה בלתי מ
מחוברת בבגד חבור יהיה במוצע בטמאה הוא כמו שהקה בחמרו ע
טלאים על הבגד מטמא כ' עוה ר' ומזן עבין לחמרו בבחן חבור ודע זה
וחם היתה על הבגד מצתי הבעות הסקבלות אחר הן מחוברות כ
בבגי בלתי תלוי מחוברת ועל פחיד יבבה מחברת בהיהן ובין הבגד מ
מצתי הנדרים הבאחרים שהן בבר בתחברו בבגד ויעוכו הוא וקוה ל
דבר ר' וחם תפר מחת החתיכ על הבגד מתי הפעות הסקבלות אחר בזוית
מחוי החתיכה על זאת הצורה

ועזה מתי הזוי המומרי שהן על הסוכתבם הבה

בוה מחלקת ר' יהודה וחבמים וד' יהודה אומר

שזה אחר מחרטו אלא תהיה חבור עד שיתפור מתי

הפעמי הסקבלות חחבה זה בחאר טלאים על טלת אחר יבריך אחתו
אבל תפרים על הבבר אחר יבבאה הבה היה תקי חבור אם לא בחאר
יתפור הפחה העליונה אחר יחתך לבל הרחה לפי שהיא לו יתלה הפ
הפוכה וקבלה בחבמים בבגי וחין הלבה בד' יהודה

ח בגדי עניים אף

על פי שאין בהם שלש על שלש הרי אלו טמאים טד
מרים טלית שהתחיל בה לקורעה בין שנקרע רובה
אינה חבור העבי והרבי אין בהם משו שלש על שלש

דבר עניים הוא מחובר מחתיכו ריבות ואם לא יהיה בכל חתיכה מ
מחהו ב על ב כתוב היה בבבי המחובר מחהו מב על ב ולא יעלבה הבה
יטמא בחרים הוב ובן מטלת בחאר בטמא בחרים ובבבל מחהו אם
מהתחיל לחתבו הבה בחאר יחתוך רוב אחר מבבי הבה לא תטהר מ
היה והבבי דבר ר' לבל עקוי זה הקנה העביים הבבריים מקצים מאד
בבין הבעשה מן בחהו ומלבדין והבחרה והרוחה לבן ומרבין הבבי
סדק אחד בבגי שהקן ובחהו הבה אם מהוך דק אחד לא בם מ
אחד לא יטמא מחהו ב על ב בטמאת מן שטמאת לפי שהיו רחוי ל
לדבר ואחהו יטמא אב טמאים ומעלה

ט בסת הסבלין מטאה מדרס משמרת

של יין אין בה משום מושב סבבה של וקנה טמאה
משום מושב חלוק של יוצאות החוץ העשוי בסבבה ט

פחור ומוטר מטא ר' אליעזר בן יעקב אומר אף העושה
בגד מן החרם וכפלו מטא

בסת הסבלין הוא בחהו בסת הסבלין

יפיחים הסבלין על הלחן בחהו מחת הסבל ובסל שם מוסת חחם בסל בה
הסבל הסבה מלוקים הוא אחרון אחרון בחיהן הסבה יפתיהו בח ו
בחהו ובבר קדם בר' ובב' הסבה מל זקיה מחם טמאת את ל מ
מדרם והוא יחתר בבאן מיה בחאר טמאה מעבה זאת הוראה שהן ב' מיהו
מהסבבות לאחיה ח' מקן האר לחוסה נפיח מדרבן ביהה על בחו
שהטרחו בפרק ב' לו ובלי זאת הסבבה מעוה מוסב לבל לא בבל ב
נדרי הבדרם לאר הן ם בחו בבאר בית ותניה זאת הסבבה בחו ה
הוקבוע שהה לאר יטמא מטוח מוסב לא מעוה מעבה בחו בבאר
בפרק מלבני זה ומל יוצאת בחון לאר יבאו לבחוק הבה קן לבבו זה
הוללום הן החרם הן הרשת והן הטוני הן הרשת דוחה לבבר ובבר
בהרבו זה בפרק בב ובחאר יבבלו את הרשת לבבלים ויעבו ממבו ב
בבר לאר ר' אליעזר בן יעקב הוא בחהו בחו לריב הבבר ברשת ק
קבתו בוקבת והן הלבה בר' אליעזר בן יעקב

י סבבה שהתחיל בה

מפיה טהור עד שינמר את קרקרת התחיל בה מקרקורת
טהורה עד שינמור את פיה שבים שלה טמא מטני עצ
עצמו החוטין שלה טמאין משום חבור שבבה שנקרע
אם אינה מקבלת את רוב השער טהורה

פי הסבבה הוא אחר

יחזיק הכלי בעליונו ולחתו ולקנרתה הן הסולים לאר יהיו בעליונו
הלילה ובחתעניתו ובבים הוא בלי לחוכה בו לתיבל לבני ובוא בבזר
מיבבבים והסהרנים ובוא לומה לחולה והסרם לחבלו תבשיל כל
מהוא טמא בין שהתחאר בית והקוטין הלה החוטים לאר יקשרו בו
הסבבה על הפעמר כאחר בטמאת הרשת טמאת הלו החוטים נזקו ע
עין לחתרו מעוה חבור לחבה לם בטמאת החוטים בבני עבין לה ו

ויוב הפעמר עם פעמר הרשת

פרק תשעה ועשרים נימי הסרין והסוררין

והטרטין ואפילין של ראש שש
אצבעו של אפרקעלין עשר נימי סנום והרדיר והח
והחולוק והטלית שלש אצבעות נימי בפה של זקינה ו
והנמרין של ערביין והקולקין והפוגרה והטעפורת וה
הפרנוד נימיהן כל שהן

נימים יקרת החוט והקבנין כימין ונזה עם מעוחה לבי מהן
יקרות הם עד הוא נימים יקרות הבבת נימים ומדרך הקרב בחאר כ
בקבות הבבר חוטים יבאין והוא הפבה לאר תקדת מבל בחו הקדם
ובבר יפאר בב חוטי יבאין מבדי הבבר בחריב אולת המבל וחוטים יבאין
על פטח הריב ומלת לחתו בבהן נותין בופל על הלו החוטים בלן ח
לאר יבאו מן הבדים ולאר יהיו יבאו על הפטח לאר יעבור בקבו ת
הבה הוא ירבה בו מיעור בבל מין מיני הבבר והבוכה בזה הפבבי
בחאר בעוי טמאת הלו החוטי היבאי ממהו לאר מיעורו זה הפיעו
לאר זכר פקוח לא יטמא בהטמאת הבבר וכן בב' בחאר בטמאת הלו ה
החוטי מיעורי המזברים הבה הבבי יטמא הבה בבל מהפיעורים לאר
זכר בן חבוי לזה החרוב לטמאת בטמאתו ומה מיעוף על זה מינו ח
חבוי הבה בבר בתבאר ענין זאת הסלבה ולא בפאר לבאר ומלת ם
הפמר, וזה בחורן פרין יהיב וסודר הוא הבעוף וטרטין הוא פילון מל
רחם המטפחת לאר יטמו הבוים על רחבן פרקבין חלוק בר ובוף
פרחם ממהו ובבתי פתוחות ואחר לבי שתו יתחברו הבתפים בל
בלולות ויתחבר עם טבעת בחו זה לאר יבבאו במוריס וסנוס ומ
ורייל וחלוק וטלת וכיפה ירועים וכיפה בחן חם בפה על ובוף ועל
יבדות חין בו בם וגומרין הוא מסוף בחוטים על הבבים ובקר בזה
הפם לבתיתו לחוך לחוף על הרוב מבבן בחר לרבה ותרבו בחריה ם
מוריס והוא בם זחתה בבבן תלמוד ובבדן חרוב מעשר והיה
החבוים יחזק בן הבבדים ובוסרת הוא לבוא רק בבוף למטוב הב
הבבדים שלת יפאו בזיעה

ומשופרת מן הרגום וניתחבת בחצר ונשתנית מעשייתה מרגוד הוא מ
משך יתלה על מערי הכתים ולו שני כפיים ומן כתליים בחומש גב
ובינן ומקום הוא שבו הטבור ומקום הסני על הטבור הסני וכחצר
ירכן למקך על הכתית ושו מותן וניתחברו שני כפיים לה וניקיק מכך ה
לכלב הכתית ועל גד הוא מן הסרגוד כנעל בפניהם

שלש בסחות של צמר שש של

פשתן שלשה סדינין שתים עשרה מטפחות שני
סובריקין חלוק אחד טלית אחת קלופקרין אחת חבור
לטומאה ולהזייה יתר מכאן חבור לטומאה ואין חבור
להזייה ר' יוסי אומר אף לא לטומאה

שמונה מחלת שהלכה בי

כחצר נאכר בגדים קטנין של קטנין כתניות הכא אם יהיו יתר מן ה
הוא שבר חצר זכר הכא שהו חבור לטומאה וכחצר יצא מלבנות טומאה
כך מיקן בטומאה כ"ן ואפי לקף ואינו חבור להזייה משם הוא מי מטלת
ע' בגד ה' מיקן הכא טהרו כאן הוא שהוא המספר אמנו או פחות ואם
יהיו כאן בגד ה' להזאה ואם פחות יתר על המספר הכא יצאו' להזאה
בפני עצמו ולא כאחר בפלן לבחר אולת שמונת פסיעות ואטפחו ונקרבי
ועלית וירועים חולם מוברקין הוא מן מחיני החלוק ואמנם שתחלפות
שמתיו לפי שתחלפו תמונותיו בחבור ובתכירים וקלופקרים הוא ה
הבגד הצר יצאנו אותו בזמן שהיתו ואין שלשה בד יוסי

ג חוט משקולת שנים עשר

של חרשין שמנה עשרה של בניין חמשים אמה יתר מב
מבאן אם רצה לקיי טהו של סיידין ושל ציירי כל שהן

עניין זהשלשה מבואר ואם שקוע יפסיד בחרך החוט הצר יטמא כ
בהטמאות המשקולות כמים מצריך למשקול ואם עיבוי על זה החרך
הכא הוא טהור ואינו הוא רוצה בקיומו וניבש בהשחריבו זמן חריך
משקולת הוא השקל הצר בו יצאו הבתלים אבל הכבדין ושבשים אבל ה
הבגדים וחזה מעופרת בריבה ובוריתא מעורפת ואחר שחיבו
המאזנים יב' טפחים ומאזני סנדלים יש' טפחים הן הצר יש' ילון שטחי
הבתלים בסיד ועצר ואין יצאו אותן בב' במשקלות וניירות המנייריס ו
וכן הצר יחזקקו סנדלות בגוף הסוחל ואחו בב' יצטרכו למאזנים

ד חוט מאונים של

והובי ושל שוקלי ארגמן טוב שלש אצבעו יד הקורדו
מאחריו שלש אצבעות ר' יוסי אומר טפח טהור

יד קורדום מאחוריו
הוא הצר יצא מלהב הקורדום חוץ מן הנקב ואמר ר' יוסי שמא מיותר
על נפח הוא טהור ונפח הסמוך לבריזל טומא ותק לומר ב תנבעות
לפי הוא הצר יטמא ממנו וכן הלבם כר' יוסי

ה חוט מאונים של חנונים

של בעלי בתים טפח יד הקרום מלפניו טפח שירי יד
הפרגול טפח יד מקבת של מפתחי אבנים טפח

פרגול הוא שמחונה הצר יעשו
בו הפעולים ויד הפרגול הוא סוף שמחונה יד מקבת של מפתחי ה
מאבנים הוא עין עם בריזל הצר יעשו בו פתוחי מאבנים

ו חוט מאונים של צמרין ושל שוקלי וכובית טפחים יד
המקור טפחים יד המעצר של לגיונות טפחים יד הק
הקורנס של והבים טפחים ושל חרשין שלש טפחים

בשרי מוכרי צמר והמקור הוא הכלי הצר
יקדו בו קרחים ומעצר של לגיונות הוא כלי מכלי הלונגים על תת
תמוכתם ולו נגה מעין ודמעה עגול ומעין שמעורסם מאליהן שבריין
ב"ב מה מקדים מן שבדים בחוטי שמחזיקים מן החוטים הצר יתלו כ
כאן שמחזיקים הצר יחזיק כאן קלים בעוד בעת משקול חולם את
שחוטי הצר יתלו בהן שכוסות כב ה' מיקן בשני זה חרך מיכי מן מכור

שירי הדרבן מלמעלן ארבעה יד חבריד ארבעה יד
הקרדו של נגוש חמש יד בן הפטיש חמש של הפטיש
ששה יד הקרדום של בקוע ושל ערד ששה ויד מקבת
של מתחין ששה

כל היד הצר בזחת שהלכה הוא שניצב הצר יק
יחזיקו ביד בשעה שיבו לו שיעשו שיידע שקורצם על זחבים לחוש מ
מעני צדדין ועל בגדין פתוח ומכיר שיחר ודבקן עם שבניהן הצר יקרע
הענן שעמיו מלמל הבקר ושמר שירי דבקן שמרית הענן הצר יקרע ה
מלמל ובכר בשרשיהן במקום שחר ובריר הוא הצר יעברו בו כ
שבניות החילן לקבן שמים בעת שמשקלה ושם היחיד הוא שבריד
ובכוש הוא שפעים הצר יעברו בו שבניים וכן פעים הוא שפעים מ
הקטן וקרדום על בקוקו הוא הצר יבקעו בו שעציס ועל עריר הצר
יחברו בו שהרן לזריעה ומקתת הצר יעשו בו שהבים ויבריל לותן

ח

שירי חרחור מלמטן שבעה יד מגריפה של בעלי בתים
בית שמאי אומרים שבעה בית הלל אומרים שמנה ש
שלם ידין בית שמאי אומרים תשעה בית הלל אומרים
עשרה יתר מבאן אם רצה לקיים טמא ויד משמש ה
האור כל שהוא

כבר בארנו שחרחור שם שבריזל הצר בקנה הקורנס
ומגריפה של בעלי בתים הוא המגרף הצר יגיעו בו המאכל ועל סי
סיידים יש להן מגריפה יגיעו בה קסיד ואמרו שם רצה לקיים טמא ר
רצה בו שם יכלו להיות זה שבית יתר ארוך מזה הגדר הבא הוא
מכלל שם משמעות הא ניטמא בטומאות הכלי וכן יטמא הכלי בה
בטומאותן ומשמעי הוא בנו יד שעור וחיסכלתו הבא הן ואפי היש
הבית יד שלהן בהכלית שהריבו הבא הן יטמאו כי הצרך נריך להן
להתירחק בו מן שהם ובשהרם זה בלו שבא מה שיעזרו בו בטומאם ה
הכלי הבא הוא יטמא בטומאות הכלי שאמרו ית ב עבור הצר הוא ב
בכלל הכלים וטומאים יהיו לבם ובשהם שקבלה לבם בכל שבגדיכם
לפי שם שהתבאר בפרק שם מחלת המסכתא

פרק שלשים כלי זכובית פשוטיהן טהורין ומקבליהן טמאין נשברו טהרו

חור ועשה מהן כלין מקבלין טומא מבאן ולבא הטבל
ואסקוטלא של זכובית טהורין אם יש להם לוכו
טמא שולי קערה ושולי מסקוטלא של זכובית שהתקינן
לתשמיש טהורין קריסטן או שיפן בשופין טמאין

בבר בארנו בתחלת מלחמינו ובפרק שבני מחלת המסכתא שרש טמ
טומאת כלי זכוכית ושהו מדברכן ואסקוטלא הוא כמין קערה וכלשו
שקוילא וקוא מן קלוח הצר יעשו כי מיני המתיקו' ובבר תמר מן ס
מליכין לבית שהכבל לא בטבלא ולא באסקוטלא ומדרך כלי זכוכית
ואחרים יעשו בשולי הכלי שפה עגולה היה גבשם כמו שבעליהם ה
הכלי יש שם שלומם והיא דומה למזרק קטן וכן שולי הקערה ובאסף
שבר כלי זכוכית ובשהרם זחת שפתה עם הפעלים שם הבינו ל
בשהתחם בהן וגרי כמבריה מה שהו שבית שפתה עד שהסיר ממנו
תורת שבר כלי לא תטמא ושם שמבריה עושין תרבו נחבות לחוץ זת
עוחן ושפתית יתיה בשופיה

אסקוטלא טהורה ותמחוי שעשאו אסקוטליא טמא
ואם מתחילה עשאו לשם אסקוטליא טהור תרוי שהוא
נתנו על השולחן אם מקבל בל שהוא טמא ואם לאו ר'
עקיבא טמא ר' יוחנן בן נורי מטהר

501

שנים טמאין במת אחד טמא טמאת
שבעה ואחר מטא טמאת ערב שלשה טמאין במת ג"ש
שנים טמאים טמאת שבעה ואחד טמא טמאת
ערב ארבעה טמאין במת שלשה טמאין טמאת שבעה

מסכת אהלות

פרק א

כוס שנפגם רובו
מהור ונפגם כו שלש ברובו טהור ר' שמעון אומר אם
מפזר הוא את רוב המים טהור ניקב ועשאן בין בבעין
בין בזפת טהור ר' יוסי אומר בבעין טמא ובזפת טהור

כלים כיצד מקוה מן המקוה עבמו ניקוי כלים הגעה וכעין הוא
הכלל ואין הלכה לא כר' שמעון ולא כר' יוסי

צלוחית שניטל פיה
טמאה ובגדולה שניטל פיה טהורה של פליטון שנ
שניטל פיה טהורה מפני שהיא סורחת און הידר לגינין
גדולים שניטל פיהן טמאי מפני שהוא מתקנן לבבשין
והארפבם של כובית טהורה ה אמר ר' יוסי א
אשריך בלין שנבנסת בטומאה ויצאת בטהרה

כלי חרס כלי גבוה
הפקה ולן נוגר וזה התוגר הוא לשון חמר כבלון סיד ולחר מקוטר
הנוגר ישתר הכלי בפקה בגוסה ולם היתה בלוחית זהת של פליטון
והוא המוקף לו מעשר מיני הגוסם הנה היא טהורה לפי שהיא
רעוע לגבר כי כשהוי ימים הלדים ידע להדיח בו ישרטו ידיו ולחורו מ
מפני שהיא סורחת את היד לחית היא תגורת הכף כשלא חומר סו
סורחת לבינין קטן לבין לבבשים לשום בו הדברים הטובים כמו ש
החומץ והיין שלא ינטרטו לו בכלי עת וכשהוי מרפבם בפוף ידיים
מחזת המפבחת שהוא כלי ישימו בו הפירות ויצלו מלחתיו מעבו ס
מעבו ' ידיה בשהוי לרפבם שהוא כלי זכוכית שהוא כלי זו שהתונה בר
מלמעלה ורחב מלמטה וכשהר ישימו בו דבר לח ינתך ממנו ולזה ה
הוא שהוי לפי שכלי זכוכית לחי יטמא מהן רק המקבלים כמו שנזכר
ומיהו שהתבחר בהיפפת כלים שמדיח בהכה ומבדל שלי זכוכית כי
כשהר היו מחזיקים פחות בלח הנה הן טהורין ולח יקבלו טומחה כמו
פחות היו שלח בזמה מזלת בלא ב' המיכים מן מקבלי זכוכית הנה ה
הן טמחים ולפלו היו בתכלית הגודל ודע זה שהר ר' יוסי לפרוך כ
כלים שנכנסת בטומחה ויצחת בטהרה שהרי שהרי בטומחה ויצחת
בטהרה ס"ת. תו הכנת הגיעולת וקוף לבדרי מהנו טהורים כשהרו וה
וחברכם של זכוכית טהורה

סליק מסכת כלים

פרק ב

שנים טמאין במת אחד טמא טמאת
שבעה ואחר מטא טמאת ערב שלשה טמאין במת ג"ש
שנים טמאים טמאת שבעה ואחד טמא טמאת
ערב ארבעה טמאין במת שלשה טמאין טמאת שבעה

ואחד מטמא טמאת ערב ביצד שנים אדם הנוגע במת ב
טמא טמאת שבעה ואדם הנוגע בו טמא טמאת ערב

שהר ה בטומחת מת והנוגע הנוגע בטומחת ערב ושהר בכפרי לחי
זה הים מקבל טומחה מן המת לטומחת הכותים טומחת ז' ואל יהכפם הנוגע
בטומחת ערב הערב חולם החדם הטהר יגע בכותי טהור טומחת ז'
הנה זה בפון הנוגע בכותי בלי בפם אדם ובפם הים וזה הדין
שהוא דין תורה ' ומדברי סופרים שהוא כשהר יגע בכותי ונגע בחדם
שהר קודם שכבלו מן המת שכבי גב טומחת ז' ימים מדבריהן ולא זה

כיצד שלשה כלים הנוגעים בבת וכלים בכלים טמאין טמאת שבעה השלישי בין ארם ובין כלים טמא טמאת ערב

שהר ית בטומחת מת וכל שהר יגע
על פבי הפדה בחלל הדב או בחת מהו בעוב הדם או בקבר יטמא ז'
ימים וכשה הקבלה מטהרו בחלל הדב הכופה בו שהדב וחלל כוס
סלין הכרפבין חלל הדב או חלל הכן או חלל ען ותחמה ידבה בזה ם
פכל מה שנגע בהדב לשר בהדב כו שהת יטמא ז' ימים וכן שהר כלי
מתכות וכלי שטף בהיקם לל החדב לפי מה שבארנו בפתיחת זה ם
הספר והתבחר מזה הכלים הנזכרי לשר נגע בחת והכלים הטניים
לשר יגיעו בחלל הכלים טומחים טומחה ז' וכבר בארנו בהלבות שהר ל
לבבי זהת פכל מה שהוא טומח טומח ז' שפתח מה שיעשה מן הטומחה
ימים כל מה שינגבו טומח טומחת ערב והנוגע בהם יטמא והפם הנוגעת
תטמו ער הערב ולזה אמר הים בין הלים בין כלי טומח טומחת ערב

ביצד ארבעה כלים נוגעין במת ארם כבלים וכלים בארם טמאין טמאת שבעה הרביעי בין ארם בין כלים טמא טמאת ערב ד אמר ר' עקיבא יש לי חבישי השפור התורב באהל האהל והשפור ואדם הנוגע בש בשפור ובלים בארם טמאין טמאת שבעה החמישי בין ארם בין כלי טמא טמא ערב אם לו אין האהל מתחשב

כבר בארנו הנוגעים בחת וכל מה שנגע בחלו הכלי טמאים טומחת
ז' ואח היה לשר נגע בכלים הנוגעים בחת לחם הנה זה החרם גב
יטמא הכלים טומחת ז' ומופת זה מהכלים המגעים בחת למדנו מן
החרב לפי שהפסוק חייב הנוגע בחלל או בחרב לפי מה שבארנו ה
הקבלה טומח טומחת ז' מיכבם בניין בינם זה שהוא מטמא בגדי
טומח ז' ונכין מזה שהחרב והחדם לשר נגע בחרב והבגדים לשר נגע
בחדם שבאתן טמאים טומחת ז' ואמ עכין למדנו בספרי הא למדנו ל
לכלים ואדם הל בכר למדנו מהכלים הנוגעים בחת בחדם בכלים ע
טומחין טומחת ז' מלמדנו בחלל הרב כמו שבארנו כלים ואדם וכלים א
מנין תל וכשהתם בגדיכם בינים הטביעי הולם חמר הרביעי בין ח
אדם בין כלים טמא טומחת ערב זה הלך על הערב הקדום מהמדנו
ונפפם הנוגעת הטמא על הערב ומבוא הוא שהמדנו בכהן הכלים ו
והרביעי הלים הכלים והאדם הרביעי מהחישים לשר יכינו להם הם
הטומחה מן המת אם מהי זה לים מפם יתחיל המספר לשבי הקרב
ניקדיש לחתון לטומחת נשבי והכלים והרביעי ויחייב כל הדבקה מהבו מ
מהריעים מהם טיבת ביחת בהסכת טהרות ונולתו כמו שבארנו ו
ופירשנו בתחילת זה הספר ובפרק החתון מכלים וידוע הענין שכל
מה שיטמא בחת טומחת ז' הנה הוא חב הטומחה וכל מה שיטמא מן
החת טומחת ערב הוא ולל הטומחה והוא הקדש החתון ומהנגע יתחיל
הסמספר בכלי הכלים והביעי וכבר בארנו זה בפתיחת הבוכרת
אלם ר' עקיבא לים לו חמשי הספוד התמוה בהלל האהל והספוד הדם
והנוגע בספוד והכלים בחדם טמאים טומחת ז' ונחמיני בין הדם בין כ
כלים טמאים טומחת ערב אמר לו הנה מין האהל מתחשב בחמר ה
האהל דומה לעמוד הם היה של מתכת ימנהו ר' עקיבא שני לאהל
ונים האהל הוא לשר טמא טומחת בחת והין כלים הנוגעים בחת לפי מה

וחס שפעור כחלל הוא בגבו כאהל וחבריהם אומ' שטוח מכאן! הפלגות
וחלק מחלקין ואות אומ' בכריתה פאהל והשעור שם אחד הוא והוא
עכין לאדם בכאן אין ס"ח אחל מתקדיש לאכל ד"ז עכימו קוין אחד
יהיה כלים הכונבין בימת ואין האהל הוא אחר מומאתו מכאן ואות
ויבר אחר

ה ארם וכלים מטמאין כמת חומר בארם מכבלים
ובלים מבארם שהבלים שלשה והארם שמם חומר ב
בארבה שכל ומן שהוא באמצע הן ארבעה ושאינו
באמצע הן שלשה

כאחר הכבות המאחר כאוחק המעבה היא
מכוארת לפי מכבר כתיבו אהבלים סכונבים כמו נ"ובלים בכלים ט
טמאים טומאת ז' והבלים כין מדם כין בלים טומא טמחק ערב שנה
בכלי הביום הטומחה הלנ"ב בבלים בכלים וכאדם שביים לבל כמו
שבתיבו תחלה ומס שבשו בכי בימת ואדם כחוקם בכלים ובלים שניים
בחומו החדם אחר היא הולים אומנין בין בלים הכא המלבוש בגלים
טמאי טומאת ז' והמידנה קרביעית טמחם טומאת ערב ובבר זבר ט
לאו קשרים בלין ומימה מרחני עכביר עלין בכאן שקודם אחר יבש
בחית פאחר טב בבלים הכא הוא טומאתו טומאת ז' ולמדנו זה פאל
לפי שבבר בתיבו שבלי הכונבים כאדם שכונב בבלי שבשבו כמת ט
טמאים טומאת ז' כל הבלי הפבני ובאחר היא בין הכא היותר רחני
ופיותר בראה שיהיו הבלי הכונבי כמת בלא חמבני טמאים טומאת ז
ובן התבאר בפיבי שבל יהיה לך זה הסדם ובוא שהולם שבטומאת ב
כמת יטמא הבלי נגיעת חבורי טומאת ערב ובבר הפלבנו
בכאחר זה הסדם וחולהו בפתיחת זה הספר ובם הקבאר בפבלי ה
הרמוז לבן בתלו הדיבים בטומאת מת לבר הוא בלי מתבות ובבלים
ובן אחר בלי אלף כמו שידוע מתלו הפלוק הכונבי בפיבי

ו

אדם ובגדי מטמאין בוב חומר באר מבגדים ובבגדים
מבארם שארם נוגע בוב מטמא בגדים ואין בגדים
נוגעין בוב מטמאין בגדים חומר בבגדים שהבגדים
נושאין את הוב מטמאין אדם ואין אדם נושא את הוב
מטמא אדם

יוצא מהוב לב טומאה נהולם אחר יצבו בו הוא ליחבן
לטומאה אבל הוא בשב מגעו מטמא לפי מה שהתבאר בפרק אחרון
מזבים והוא אומרי ת' והכובע בכפ' הזב יכבס בגדיו ירחה בזוב ואלו
מטמא בגדים בשעת מגעו כמו שהתבאר בפרק ראשון מבלים חולם
בלים הכונבים בזב הבה הוא ליחבן גלא יטמא בגדים אחם בל ולא ה
טומאו היהו מטמא בלים כמו שבתוב בתחית אחלם בלים הנוטלי
את הזב הבה הן לב הטומאה לפי שהן מסבב לו מוסב וכולן
מטמאין אדם כמו שבתבו בתחילה ולבון שתוכל וכל הכונב בבל
אחר יהיה אחד מהם הנוגע בזב הבה הוא אחר הנוגע בבלי
הוא לא יטמא אדם בשו שבים לפי שהוא ולב הטומא כמו שהתבאר
בריאם זה שהרי נתחילו בשעת בניאתו קודם שיהיו ממטמאין ליבו
מטמא לא אדם ולא בלי חרס ונחבם אחר בלי יטמא ונהבה בבתר זה
בסוף זבים

אדם אינו מטמא עד שתצא נפשו ואפילו מגויר ואפי'
נוסס ווקק ליבום ופטור מן היבום מאביל בתרומה
וכן בהמה וחיה אינן מטמאין עד שתצא נפשם הותו
ראשיהם אף על פי שמפרכסין טמאין כנון הוגב של
הלטאוז שהיא מפרכסת

חומר את הכונב בשאם הולם אחר הוא בתוך הבטוק שהוא
לא יטמא עד שיצאת נפשו היה בעבינו לא יטמא עד שיצאת בת הבלים ו
היה הבת אחר טומאתו חמורה לא יטמא עד שיצאת בת הבלים ו
ויסברו ומגויד תתוך לו נדקד יסוסף הוא אחר בבר שיצאת אזקק
יבוא שם היה מת הולם ושאם לא כזה יהיבין הבה אחת הבת

זקוקה ליבם ויחייב עליה בל ריבי זקוקה ליבם וכן שם עשה ולד
כזה העכין הבה אחת אחת מעוברה מן היבום ומן החליצה
והחתה היבחליצה אחר לה ולד מבטן יהיה הולך על זה העכין הבה
הבכלת בתרומה בשבילו שר שיצאת וכן מבשבת אחר לה ולד מיפרל
וזה כזה העכין הבה מן רחוי לה לחבול בתרומה עד שיצאת וכיוצ'
אותו רחביהן בבילו רחביהן מיבשבים מתבוערים והתבוערה אחר
יבינו החבירים אחר הבוענ' יקרא פרבום לבחה הוא שם הערן וזה ק
הבבל' מי יתבוערב וכבו אחר אחר בתיבה ואחבם יקרים זה ל
לקבת מיבי בעבי מי' בחר לה יהיה הבה שהבוערב מתפשטת בכלל
חלבים והסהחלק לבל תקיה מתפרדת בכלל הנוף

האיברין אין להן שיעור אפי' פחו

בוית מן חמת ופחות בוית מן הגבלה ופחות מבער שה
מן השרץ מטמאין טמאהן

אחר שזה הסיעור לא יהיה בחאר
שהאחר בכללו כי יטמא ואחי בחית מיבשיעור בשיעים לבר שלם הבה
הוא יטמא ואחי אחת לשתו

ט מאתים וארבעים ושמנה איברי
בארם שלשים בפיבת הרגל ששה בבל אצבע עשרה
בקורבל שנים בשד חמשה בארכובה אחד בירך שלש
בקטלית ואחד עשרה צלעות שלשים בפיבת הירי ש
ששה בבל אצבע שנים בקנה ושנים במרפק אחד ב
בזרוע וארבע בבתף מאה ואחד מוה ומאה ואחר מזה
ושמונה עשר חליות בשידרה תשעה בראש שבעה
בצואר ששה במפתח שלב חמשה בנקוביו בל אחר
ואחר מטמאטשא ובמגע ובאהל אימתי בומן שיש ע
עליהן בשר בראוי אם אין עליהן בשר בראוי מטמאין
במגע ובמשא ואינן מטמאין כאהל

בעבור שקלם לנן הדין שסחבר יטמא ולפי בפחות מכשיעור הנה ד
ולפי מיולישנו הלא החברים שם שם פיבת הירי ושיבת הרגל מבריק
הירי ומסרק הרגל וכחבר הירי הרגל לפרקי הנה בבל לחבבנו פירקי
ינקוריסיל העקוב תרגום בריעים קרסולים ועוקב ולרכובה ורך יהועים
ונקוליא הוא בף הירך ומה שתרבך למעלה בלעגת הבדרין ת
נלמרי ב בקבה הקבק חזחיו ומרפק הוא הקובדן וחולוחת הפרוק הן
חולית הבוב ושם הבבין בבללו שקדימה ומפתח הלב הוא הזוח. לפי
שבתבועת הזחוז יבשב הריאם על הלב והנה הוא לו בתין יפיתו ב
פיתח דרך יבשם תיבו לחייב ויבא הענין ונקבים הן הן בלי הקולית
והשוק ומה שיתחייב שתביבו שהיתה בעבמו יטמא בתבוע ומפתח
בבחלל לולם טומאת מגע ונקל הבה הוא בשפוק בתו שלמר הבוענ
בשיתאמר בל הבה לל הקבל ושומאם מפת הגיה לותה הקבלה
מטמאת בבלה לשר שיא טומאה קלה והיה מטמא בתפת בתו שבת
שבתוב ושמאת את בבלתה וכל שבן הפת שטמאת בתפת וכיוצ ם
שבבבלתו לשר מבוענ בטומאם ערב מפאה בטומאם עריב בן הפת
לשר מבוענ טומאה ז' וזה מבואר בפיבי ואחר בחלב מרב לו ב
בית נתן שפך שהלב הוא הת הפת וכו הקבלה שעבין זה הוא ם
שהבריאתו הפ"ף הוא בתו הפת ונהו לשר מן הזי וכן שבר מן הפת
בתו שהתבאר והוא לשם לעשות את הערות מפנו בתוהו ולם היה
לשר מבבל מן הפת לו מן הזי לשר עליו מהפשר ושעשתיו וקבילי
מה שהשבר מיחיה בלל הבשר ויבריח לם היה מחובר בשרם והוא
לו הבה הלשר שהר הוא בתוהו שבין טומאת הפת בשלנו
וזה שהאחר שהם לו בשבם לשם לשלם עד שיהיה בו ב
שבם וכשר בתו שהם בלל הבשר ולו יהיה ריבו הרין הפת בבללו ו
שלם לם לא יהיה עליו בשר לו היה שבם בשעורה ואפי' לא יהיה מן
הפרקים האחרי הבה הוא טומאת בתו הפת לשר וכל הכונב בשם
לו שם

וכן בב' יטמא במשא על הפנים לפי זכרנו מבבלי ולא ימלא בחבל
לפי שמחת אהל תיכף כתיב כאדם לבד כמו בחמר אדם כי ימות ב
בחבל לא בחבר מן החדש רומיק לאדם לחמרן בעצם אדם חמרו מים
קחת בשר ושבמות וגידים לף חבר מן חיי כבריתו כך בשר וגידים ו
ועצמות ונחמר בב' שבי שבמות בחמרו בעין אז בעצם אדם זה חבר
מן חיי וכל הבנוי בעצם זה עצם כשעורה ושמור אלו העצמים כלם
ולא תבקם ממני לבושלם בעת"ל

פרק שני

אלו מטמאין באהל המת כוית נצל ומ
ומלוא תרווד רקב השרירה והגלגולת
אבר מן המת ואבר מן החי שיש עליהן בשר בראוי ר
רובע עצמות מרוב הבנין או מרוב המנין ורוב בנינו ו
ורוב מנינו של מת אף על פי שאין כהן רובע מטמאין
כמה הוא רוב מנינו מאה ועשרים וחמשה

בבר קודשתיך

מרבים עצמים כי שעורין כלכה למשה מסיני וכל הוא הבבר
שבמות ובשעם ליחס מרחק בחתיל הבבר לחתעם ותרווד ס
חבף ובבר בחרבו ביו מכלים שחוץ מלא חבניו ורקב הוא שעבר מ
לשר ישול יבוף השת בחשר יכלה לחוחו ובוא דומים לעבר ומתבלין
ולו יטמא בזה הטיעו' מיסיק בקבר עריס על בגר בחיבה לחן קשה
לו ס"ם ובהדומה לסם ובוסם עליו כשני סיס עד שלא יתערב הו דבר
מהעבר ולא חן העצים ולא חן הבבדים וכן חומרו בקבר בבשותו מ
בחרון של עץ על גבי עשר חין לו רקב וכן חס בקבר השת ומיסיק חשר
ממנו בבר מהבריו לחרו חת שחשר חין לו רקב ובבר בחרבו זה ב
בזיתים והשדרה תשוקת ולחעלי חחין עליה בשר בלוש וכן הגלגולת
לחעלי חחין עליה בשר הפה כל לחר חבן יטמא בחבל לחיות בשני של
נרחית תמונת חדם ובוא חומק בחרו עצם חדם ורעבע הוא רובע
הקבר ורוב הבנין גודל הגוף ורוב השנין רוב חבן בחבדים וסם הקבה
פרקים ובלו הטמות גב חין עליהן בשר בשם שבה הבה לנו בלשון
משורים בטמות הטרומין חן הבשר לחר חקן מיסיק חלו הטמות
בו עם החדם לחר הוא עצמו מיסיק חרובע ומעלה וקב מיסיק בו ר
דוב השנין והוא הקבה פרקים מיסיק בו חרובע ולמעלה וקב מיסיק ח
הקבה חבדים ולמעלה יפה קשן דוב בנין ויתקבצו בו שני העצמים י
יחד דוב בנין ודוב חנין הבה חלו חטמות בטמחו בחבל ולא לחו לף
ולחבר זה בבשילה ובבר בחרבו עצמים זה בלו לחרבו יח בעצם חדם
ולחלן הטעורין הב' יהלו בבל לחר חקן חסוא עצם חדם וזה בו עקוד

ב

רביעית דם ורביעית דם תבוסה ממת אחר ר' עקיבא א
אומר משנ' מתים דם קטן שיצא בלי ר' עקיבא אומ כל
שהוא וחבמים אומרים רביעית כוית רמה בין חיה בין
מתה ר' אליעזר מטמא כבשרו וחבמים מטהרין אפר
שרופים ר' אליעזר אומר שעורו ברובע וחבמים מט
מטהרין מלוא תרווד רקב ועוד עפר קברות טמא רבי
שמעון מטהר מלוא תרווד רקב שנבלו במים אינו ח
חבור לטמאה

לחר יח כל הנוגע בחת בבעם בחדם ובבעם
בחדם הוא חדם בחמרו כי חדם הוא הבעם ועם היות חלו חשעורים
בב' הוא מן הטיעורים מיסיק בלבה למשה מסיני ומתן זה בחו טעם ל
חמרו מהטעם מיסיק בחדם עדים בתחלת בריייתו רביעית ובבחרת ל
חמר רביעית דם בתני לבם על עסקי דם הזאתי לתבם ור' עקיבא
חמר מחטעם מבא מסיני חתים והנידה זה חמרו ועל כל בשמות חת
בתי בשמות ושטר לחמר מלא חמר בשמות חתים ודם תבוסה הוא דם
הבהמה והערוב לחמר יביר מהמין בין קחייס ובחמות בחו בחבחר
בשרק לחמר לחר זה בגזר מלחמרו מתבוססת בחמיך ור' עקיבא יעמיד
דם הקטן לפי שבחמן נחמר בי בחו טיטוח רוב בביבו ורוב מניבו נחתי

לח נ

לח יהיה בו הטיעור לטמחת בם בבל דמיו טחוי ולחי יהיה בו
טיעור חדם ובוח רביעית ולמיק הוח הבולטת המהילך בבבר המת
בחמר יתחיל להתעבם וידום הולטים ולחמר שרופין בחמר יטמא
מהחדם בחמר לף התעבה בו מיהמר טעים וחבמים סמו זה היפר
במדינת הנוף בי בחמר בחרף יפה מדין המתים ועבר קברות שבשר
בבחן בחבח בקבר עפר בו לחות הוחת והמן בריחת ודיבו יודע לם ס
הוח יריקב הבוסר סהוח חטמח בחבל שחת עפר מנתעבר בו הליחה
והדם ובוח לחדש בתוספתח חלח רקב ועוד תבוסה שבחת בקבר
וחין יודע מה טיבה זהן עפר קברות ולחרון היבו חבוד לטמחה עבינו
בי בחמר יולם זה יריקב לף יריק בלו חתדבק בחר עד שיהם מטמח
מי שבנוע בקבה זחת חליחה לבד מי שבנוע בזוח העיבה מבחבת בקבר
וחין יודעים מה טיבה ולף יעיבלנו ולף יטמיטנו בוף בחר וחבו
בשו בחמר בתלמוד חבר לחת בי בינול הוח ולחה לף יחבב שיובו
ובבחן יקבהר לך בחלח תדווד רקב לף יטמח בחנוע בקדש לעולם ל
לפי שהי לטבור לו לינוע בבולו לפי שחלקין מטורדים הי לטבוד הבודים
ולחבים יטמאו בחשח ובחהל לבבר וכן הקבהר בתלמוד בבזיבות וחין
קלבה לח בר עקיבא ולח בר אליעזר ולח בר מחשין

ג

אלו מטמאין

במגע ובמשא ואינן מטמאין באהל עצם כשעורה
וארן העצים ובית הפרס אבר מן המת ואבר מן החי
שאין עליהן בשר הראוי לשדירה והגלגולת שחסרו ב
כמה הוא הסרון בשדירה בית שמאי אומרים שתי הל
חוליות בית הלל אומרי אפי חוליה אחת ובגלגולת בית
שמאי אומרין כמלוא מקדח בית הלל אומרין כדי ש
שיגטל מן החי וימות באיזה מקדח אמרו בקטן של ר
רופאין דברי ר מאיר וחכמי אומרי בגדול של לשבת

בבר בחרבו בעבם בבעורה מטמח בחבע ובמבח ובחרבו מטמח בחבל
ובחבע טעם בזה וכן בל עבם מחין עליו דמיון לחבחי בזחת הבבה ב
בעבמו ומדן העצים בל החיבות חתן מחדן ישדיל עבם לחבדתם
עם החים קוברין חותן בבל מבום שבעטו על חדמתן זחת הטמחה
וזה בבזיר מדבבן לפי חם שבחדבו בתביהה לפי שחבו בחמר מיסיק
בבל חלב ממנו עבם בשעורה ביקר בית הפרס בעבור שבידם ובת
ובינשטו הטבמות על בל חדון בהיות בהבת חבחים פורשים ב
שבינהו התבמות ומבדם הוא החבבת קטן של רופחין הוא מבבת
קטנה יפיחה בי הבנעים ומטמשות שבידל של לבסם בבר מתבחר
בבלי משיעור הבבה לחבר יבבוה הוא בבולדין ובדי מיבטל מן בחי ו
ניתוק בבר התבחר בתלמוד מהוא בטלע ובבר בחדבו משיעור הטלע
ובבולדין בדלים קדושין ומחלבתיה' מחיר וחבמים חומם הוא לדעת
בם הבדחה

הגולל והדופק מטמאין במגע ובאהל ואינן מטמאין ב
במשא ד' אליעזר אומר טמאין במשא ר' יהושע אומר
אם יש שם תחתיהן עפר קברות מטמאין במשא ואם ל
לאו אינן מטמאין במשא איזה הוא הדופק את שהגולל
נשען עליו אבל דופק דופקין טהור

גולל הוא הבבוי לחבר יב
יבבו בו חמתים יביה מחבן לו מבן לו מזולת זה ודופק הוא
נדחי הבבירות לחבר עליהן יביה בבחבני יביה גב מבן לו מחבן לו ז
זולתו ודופק דופקים לחו בחדדין וכה בחו יטולות בקיר הבבים ב
בחרן וכה בהתיחסם לחל הבחבני יבדיל גב דופק דופקים וחולב בית
הגולל וקדופק מטומחין במגע בחבע בזה לבבן התדה ובל נוגע בעבם
לח בהלל לח בחת לח בבבר ובה בחהל בן הבבר בבללו ע' יוב ובבבו מטמח ב
עבמו מטמח בחבע ובהלל ולח יטמח במשח לפי שחמחת מגע בחת עבמו חמבם
הוא מבר בחו מבחרבו

קכח תני לית כל מת מבחרו הקבר ים כו מטמאת מת מהוץ כמת
עצמו והועתק תלוי זה הדין לקבת הקיקס ור' אליעזר יעתיק תלוי כל
דיבי טומאת מת ור' יאושע יאמר כי בדרי הקבר בלתי מרובקים בארץ
קברות אבל יהיו תחת הגדרין עפר קברות קכח זה הקבר טומאת כ
במעת ויקרעו בדרי הקבר דופקין לפיהן דופקין קמת ולפקום יום מ
ויקרע כשני הקבר גול לו לפיהן אבל מתבטל על פי הקבר מ
מתאלו אבן בגל עגיבו מקבגלת

אלו שאב חסרו טהורין בזית
מן המת ובזית נצל ומלוא תרוד רקב ורביעית דם
ועצם בשעורה ואבר מן החי שחסר עצמו
זה כלו מבואר והתנו

בקבר מן קתי שיחסר עצמו לת אמר כן מחסר בשרו לפי מקם חסר כ
בשרו ומשאר עליו כדי לעלות תרוכה הבה זוק טומאת לפי מה שקדם
בזה הפרק תולם שם בחסרו קבת העצמות מזה בקבר ואעיג שבשאר
בשרו בבל לו ובזה הקבר יותר מבזית הבה זוק לת יטמא מן ממיני
הטומאה ואפי' הבשאר מן העצם הקבר לרמותו עצם בשעורה מן ק
קמת וזקו קקשרים בין קבר מן החי ובין קבר מן קמת לפי מקבר מן
קמת בזית בשר הפורש ממנו טמא ועצם בשעורין הפורש ממנו טמא
לפי מה שקדמנו בשאר מתניתין ובבר בדרנותו שם על התבלית

ו השדרה והגולגלת משש
מתים ורביעית דם משש מתים ורובע עצמות משש מ
מתים ואבר מן המת משש מתים ואבר מן החי משש א
אנשים ור' עקיבא מטמא וחכמים מטהרין
מבואר הוא ג

מחלו הפעורין מפני מתים כמו שיקיף קבת חלית הפרדס
מחד וקבת חלית הפרדס מחרת ויושלמו בהן כל חלית הפרדס וכן
קבר מן המת וקבר מן החי יהיה קבתו מקבר לים לחד ויושלם זה מ
מקבר לים לחד ומקם שרחוי שתדעהו ותתעורר עליו שמחמיר בחכם
בקבר מה' מתים קוקי בתבלי שלת יהיה בו שעם כשעורה ולת בזית
בשר לפי שקבר קדם לך שהקבריים הין להן שעור אולם בחקר היה
בזית בשר מן המת או שעם כשעורה ממנו הבה הוא טומאה בלת שפק
ואעפ שזה קבת הקבר וקבר חמרנו שרחוק ר' עקיבא כרם מחמיר כ
בפעות מת ותלמוד ממנו שאר קפעורין שהוא בחקר הושלם ונחלקו
מכ' מתים הבה הוא תטומאה טמחתו ואין הלבה כר' עקיבא

ז עצם בשעורה
שנחלק לשעם ר' עקיבא מטמא ור' יוחנן בן נורי מטהר
אמר ר' יוחנן בן נורי לא אמרו עצמות בשעורה אלא ע
עצם בשעורה רובע עצמות שנדקקו ואין בבל אחד וא
ואחד עצם בשעורה ר' שמעון מטהר וחכמים מטמאין
אבר מן החי שנחלק לשעם טהור ר' יוסי מטמא ומודת
שאם ניטל חציים שהוא טהור
בטל חציים הוא מיחתוך שקדם
קבת זה בחקר ובבטל ממנו עוד בחתך הבשאר מזה בחקר גב' ויקיק
בחקר בלו בבטל הבה הוא לת יטמא לדברי הבל ואין בלבה לת כדברי
יוחנן בן נורי ולת בר' שמעון ולת בר' יוסי

פרק שלישי כל המטמאין באהל שנחלקו והבעכם
לתוך הבית ר' יוסא בן הרבינם מטהר
וחבמי מטמאין כיצד הנוגע בבשני חציי זתי מן הנבלה
או נושאן ובמת הנוגע בבחצי זית ומאהיל על בחצי זית
או נוגע בבחצי זית ובחצי זית מאהיל עליו על
בשני חציי זתי מאהיל על בחצי זית ובחצי זית מאהיל
עליו ר' יוסא בן הרבינם מטהר וחבמים מטמאין אבל
הנוגע בבחצי זית ודבר אחר מאהיל עליו על בחצי זית
או מאהיל על בחצי זית ודב אחר מאהיל עליו על בחצי
זית טהור אמר ר' מאיר אף בזה ר' יוסא בן הרבינם מ
מטהר וחבמים מטמאין הבל טמא הוין מן המגע עם

המשא וחמשא עם האהל וה הבלל בל שהוא משם
אחר טמא משנ שמות טהור
בעבור שקדם מאמר ר'
דומה שלת יזתחברו תבלו שחלקים שבבלים למשלים בהן שעור לטות
בטומאת אהל שתתייב דרך משל שילמדך בו מזהו שבריתו גב בבל מ
מיני טומאות הל טומאת מגע וטומאת משא בחת ובבלה ודע שחמרם
שחי בחשר שהאהל על חמת בבר בטומאה בחו שתתבאר בזאת המשבת
ובזאת שמשבת בתחלת השבין ונזו שאמר שאם שבגב בבחני זית
ומאהיל על בחני זית לו שבגב בבחני זית ובחני זית מאהיל עליו לו
יהיה בשאהל בחו מיטיס בחדם ובחי זית תחת שאהל ויוציא בחבר מע
מאבריו חון מן האהל ובבגב בחני זית שבה הוא טומאת אהל בחמים ג
ויורש זה שבגב ומאהיל הוא שהל דבר אחד שלם ינשאלו שני מיטים משם
אחד הוא טומאת אחר אחד ובבר אחד שבגב בבחני זית ובבר אחד מאהיל
עליו ועל בחני זית טהור זית זה יורש שבגב ומאהיל לחינו משם אחד ובאחרו
בתלמוד זה ובבריילו חדין בו שה שבגב ומאהיל שני טמאות בחו משם
שאהל הבגב בחני זית בבחני זית ובבר אחד מאהיל עליו ובבר אחר
מאהיל על בחני זית טהורין שבגב בבחני זית ובבר אחד מאהיל עליו
טהור לחרת ובחני זית בחני זית ובבר אחר מאהיל עליו ובבר אחר
מאהיל על בחני זית טהורין שבגב בזית מן המת ולחבם הוא לדיוק
נבגב על זה בחני זית בבחות מטמא אבר מן החי פחות מבעור הת
האהל בחו שהתבאר לך ובחבבו שבני חבלי זתים שבגב בן אולם שם
הין שני חלו שבגב ומאהיל שבי טמאות ובן חמרו בתלמוד בטומאה ובגב
בין ב' מגדלין עם קיקין ואין בהן פותח טמא ובן שם שם שבגב חני
זית בהטמבה הסבאה ויהיה חני זית אחר למעלה ממנו הל תקועה ב
בקרקעית סמגדל העליון ובהיקין פחות מטמא הבה הוא גב' מטמא
על חלו שבניה אחר שבהו בה'יתנו מונחים הבל שניעה בקונבתה
פחות מטמא לחני זית אחר מקדבר אחר שהאהיל או האהל עליו אולם
מאהיל ושבגב בבחני זית ובו' חלק ר' מאיר על תבה קמת ואמר שחבמי'
אבל שבגב בבחני זית ובו' מאיר על תבה קמת ואמר שחבמים
בם בן יסברו שאהל ושניעה מטרפים אין הלבה בר' מאיר והבין מ
מבל זה שבגב בחני זית ושאהיל על חני זית טהור זית הבין בן
הטומאה והדבר אחר שהאהיל עליו פחות מטמא הבה הוא בחלו שבגב
בו ובחשבה שניעה להתחבר עם זולתו לפי מה שקדם בחורו אבל ב
חבמים אולם ר' יוסא אומר הבה הוא טהור ירמיה אותו בדיוק ב
שבגב ומאהיל ואבל החבמים שבגב בפני חבלי זתים בבת אחד ה
והלבה בחבמים

ב מלוא תרוור רקב שנתפזר לתוך הבית
הבית טמא ור' שמעון מטהר רביעית דם שנתבלעה ב
בתוך חבית הבית טהור נבלעה בבסות אם מתבבסת
הבסות ויצא ממנה רביעית דם טמאה ואם לאו טהור
שבל הבלוע שאינו יבול לצאת טהור
בבר קדם בפרק ק

הפני שמלת תרוד רקב ורביעית דם מטמאין ואותן בחיבת הקבר ל
לידע חס יצח ממנו רביעית דם ויטמא בהאהל אחר יהיה בו תחלת ב
בחו שבחרבו בתוספתת וזה שיחבאו קבמות ב שיעור ידוע מזמים
עוד נקח בזה שיעור ממים מחובר אלין רביעית דם הבה הם היה מ
מרחיקין אחר בחר ניחמות אי יהיה מה שהוריחן בו הבבר טמא יהר ה
אחים הבה נדע שינה ממנו רבעית דם ונקיה זה הבבר מטמא בהאהל
ואין הלבה בר' שמעון

ג נשפך באויר אם היה מרומו קטפרס האהיל
על מקצתו טהור היה אשבורן או שקרש טמא נשפך על
ה אסקופה והקטפרס בין מלפנים בין מבחוץ והבית מ
**מאהיל לעולם טהור היה אשבורן או שקרש טמא בל

שבמת טמא חוץ מן השינים והשער והצפורן ובשעת ח
חבורו הבל טמא

תמרי כאויר ירכם בו בתוך הבית ' ואמרינן ותסתיל רמץ על
הבית ר"ל כאשר תסתיל הבית למקצתו הבית טהור ' וירוע כי כאשר ת
תמרנו הבית טהור הכותל בו פלג' טומאת מת שבתוכו מתרם ובלים '
ונטפרים הוא מקום משופע לאשר לא יבוא בו שדבר לאבל יתגלגל וירד '
ואשבור קוף כמו מנכה קטנה בתוך הבית לאשר כיון המזוזות ואמר שאם
היתה המסקופה מיוחסת לבנים מקבית לא לחוץ ובית הבית מקורית
על זאת המסקוף ונפשך עליה רבינית דם הבה זה הבית טהור ואינני
מקום מתיחל על המקום לאשר נפשך עליו רבינית דם כי בם שם לא '
יבוא לן והוא כמו שנכנס בתוך הבית לאשר הבית טהור ' ואם היה
בתסקופה קרקעית ועמד הדם בו ולא היה יורד לאבל נקפה הדם עליו
לאבל שביבותיו כל הבית טמא

ר כיצד המת מבחוץ וישערו בפנים הבית
טמא עצם שיש עליו כזית בשר הבנס מקצתו מבפנם
והבית מאהיל עליו טמא שני עצמות ' ועליהם בשני חצאי
זיתים בשר הבנס מקצתם מבפנם והבית מאהיל עליו
טמא היו תחובי בידי אדם טהור שאין חבורי אדם חבור

תחובים בידי
אדם שיקיף זה הכשר תחבו אדם בעצם כמו שיקף חצי זית מכשר ק
טמת ונקב לתוכו בעצם גם כן מן הטמת כמו שיכנס הכשר בעצמות ר'
לא שיקיף הכשר מתקשר בעצם הכשר טהור

ה איזהו דם תבוסה
המת שיצא ממנו שמינית בחייו ושמינית במותו דברי ר'
עקיבא ר' ישמעאל אומ רביעית בחייו ורביעית במותו
עטל מוה ומוה רביעי' ר' אלעזר בר יהודה אומ והוה במים
איזהו דם תבוסה צלוב שרמו שותת ונמצא תחתיו
רביעית דם טמא אבל המת שרמו מנטף ונמצא תחתיו
רביעית דם טהור ר' יהודה אומר לא כי אלא השותת
טהור והמנטף טמא

כבר קדם כפי הפנים דם תבוסה מטמא בהסל ומביאין חני
הרביעי' במקו' זה ודע שהדם אשר יגיר מהקדים והוא כמו דם מהקזה
והטגגו והדומים לו הנה ר"ת טהור לדברי הכל והוא במים ' ואשר יגיר
מן המת הוא כמו המת עצמו וכתבאי ביאור ' רביעית כמו שהתבאר
ואשר הגיר קצת מרביעית והוא חי ונקנתו והוא מת ולא נדע אם רוב
הרביעית בגר אחד המות ואם דם תבוסה והוא יותר קל בריחי הטומאה
מדם המת לפי מה שהתבאר בו ' ברביעית ואבאר מזה ומזה רביעית הנה
בו שהרביעית מהלו הפני הרביעית המעורבת הוא אשר טומא בהסל '
ור' שמעון אין ערך לזה ' ישמעאל עם מה שאמר ר' עקיבא
לא ישוער בן ערך לזה ' ואמנם הוא כמים ואמנם דם תבוסה לבלי מה
שיוצא מהבלי אבל תלייתו הוא הדבר אשר בגר והוא הדם שהנפש
יצאתה בו ומנטף הוא הדם הנגבר הוא כאדם מי שהנפש שפכה אחר עטף '
עין אחר ואומר שהדם הנגבר הוא כאדם מי שאבל יציאתו ולזה לא יטמא
ונהדם המנטף לאמנם יצא כן מאבל יציאתו ובעת הממות ואבל ' ר' עקיבא

ו בזית מן
המת פתחו בטפח והמת פתחו בארבעה טפחים להציל
הטמאה על הפתוחים אבל להוסיף הטמאה בפתוח
טפח גדול מבזית במת ר' יוסי אומ השדרה והגולגלת
במת

החדם מבלגן אם היה המת בבית ולזה הבית מעריים ויהיה מבל

טפח על טפח על רו
טפח מרובע מביא את הטמאה והוצין בפני הטמאה ב
ביצד ביב שהוא קטור תחת הבית יש בו פותח טפח ויש
ביציאתו פותח טפח טמאה בתוכו הבית טהור טמאה
בבית מה שבתוכו טהור שדרך הטמאה לצאת ואין ד
דרכה להכנס יש בו פותח טפח ואין ביציאתו פותח ט
טפח הטמאה בתוכו הבי' טמא טמא בבית מה שבתוכו
טהור שדרך הטמאה לצאת ואין דרכה להכנס אין בו
פתח טפח ואין ביציאתו פותח טפח טמא בתוכו הבית
טמא טמאה בבית מה שבתוכו טמא אחד חזר שהרדוהו
מים או שרצים או שאבלתו מלחת ובן מרבץ של אבנים
ובן סואר של קורות ר' יהודה אומ כל אהל שאינו בידי
אדם אינו אהל ומורת בשקפים ובסלעים

ביב היא שחפירה לשון יענה כיסודות הבתים והדירות לקבלת המים
וילך תחת הארץ וינוח למקו' אחר ונקוה מקום ' ובבר בתרבו זה בערוך
ואמר יש בו פותח טפח יכנס בו בזוית לאשר תקרה ביב ויציאתו הנה
פתח זה הביב לאשר יצא ממנו מהם הטבריה כי ויתבאר מזה כי כח
כתב ' היה בפתח הביב פותח טפח וביציאתו פותח טפח והיה הטומאה '
בזה הביב הבית טהור לפי שהטומאה ' הנה דרך יציאת הביב לאשר בו
טפח ולא תכנס לבית ' ובן אם היתה הטומאה בבית הפח לא יכול מה
שבביב לפי שהטומאה לא תכנס מפתח הביב כאשר בו טפח ' ובבי ה
הסרסנו לך שטפח על טפח מונן בפני הטומאה ' ודרך טומאה לבחת
ואין דרכה להכנס ' אולם אם היה בפתח הביב טפח ולא תהיה ביציא'
טפח ותהיה טומאה ' בתוך הביב הנה היא הנה ' מפתח הביב לבית אם
לא תיפסר יציאתו מיניהת הביב לפי שאין בו בפתח ' והטומאה לא תנח
בפחות מטפח כמו שהתבאר אם בחתרבו בחתר טפח על טפח מביח את הט
הטומאה ' אם היה בפתח הביב לפי שאין הבית מקום לאשר לפי
שהטומאה לא תכנס לביב מקרקעית ' הבית אחר שהטומאה הטומאה
ים בו טפח על טפח וכבר אמן בפני הטומאה ואלך לה מקום ' אולם
אם היה בפתח הביב אם בקרקע הבית ע"ת מעת על טפח הנה
הוא כמו מקום קרעורית בקרקע הבית אשר בינו ובין הבית שוה לפי
שכל מה שבקרקעית הבית טומאה אם לא היה בזה המקו' טפח על טפח
הנה הוא טומאה בחתר ' ואמרו בכל לאשר בקרקעיתו של בית כמוהו
עד התקום כמו שהתבאר ' ואמרו טפח על טפח מרובע כדי שלא יבוא
ותחסום בפתח הוא כמדידת טפח על טפח ' אך בפתים תמיכתו כמו
לאדם כיעור מקום לאמר על אמה ואם ברומה לזה ' ולזה התבא
בחתר מרובע ' אולם אם היה פתח כרחבו דרך הבל אחר טפח וכ
ובאחרנו שלשה טפחים לו ' לרבעה הנה זה הפתח אינו מביא את
הטומאה אף על פי שיש כפיעורו יותר מטפח על טפח ' ואזה ענין אם
אחדו מרובע ואבן זה '

לח ר

ואחרי לחד חוד מחדדינהו מיס ל"ל כל בקיעה וכל נפח על נפח חבס
הוא לחלל ומביא לת הטומאה בין בנגיעה עכ"י ולדם מן מחדדינהו מותר
מים מן אחד מכיעלי חיים הן מכתבקיעה החרס מעצמה עד שמסלקין
שם חציצה וזה מה שיתהדם תמיד ומיכך מלחכנים לחכים מסורני
קיתון של קצרן ובן קיגון בב מורכבת תביולבה פהוא מובנין הסדוק
ובחור מלקורות כמו חבילו קורות ונקרין סוחר של קורות ואחר מסכל
טפח על טפח בזחת התכוכה והרומח לה לחלל הוא ואחבי מלא יבוין
כו לעשו לחלל וכ' יקומיס אחר מלא נסיס טפח על טפח לחלל שלא לחכ
עשתו לחדם כבוכת לחלל מולם שם חיה בעבוה על ידי ח' מסחר בעבי
חיים הן עשתו לחדם בבלתי טוכה כמו שיקרק כמרכך של חכני וסוף
מלקורות הבה סוף מיכן לחיכל לחבל ר' יהודה שלח חכ' היה שיעורו מלא
חגריף וכן התכלי בתלמוד ולזה הוא חודם בשקיפין ובסלעים לחבר
ה"ג בילי הקבוך ושבבכות היוכחות מן הבכין והרומח לחן תרגום
ושיעבי הבלעשי וכ' שקיפי סלעים וזהו מ"ב בין שבניה הבניה והניחה מן
בשקיפה וכן אחרי לחלל מלעי יהודה בן החבנים הבלעין היוצאים משבח ה
הקירות ואין חלבה בר' יהודה

פרק רביעי מגדל שהוא עומד באויר טמאה ב
בחוכו כלי שבעביו טהורין טמא

בעביו כלים שבתוכו טהורין ר' יוסי אומר מחצה ט
למחצה היה עומד בתוך הבית טמאה בתוכו טהור שדרך הטמאה ל
טמא טמאה בבית מה שבתוכו טהור שדרך הטמאה ל
לצאת ואין דרכה להכנס בלים שבינו לבין הארץ ש
שבניו לבין הבותל שבינו לבין הקורות אם יש פורח ח
טפח טמאים ואם לאו טהורין טמאה שם הבית טמא

עבין לחרץ עומד כחוך של היה המגדל תחת לחלל מבולה ל
לבחי' וחיו בו חדרי' עוברין כשוכיו כין שכי לוחות לחלל ואחר ר' יוסי
מחצה למחצה עבינו שם היתה טומאה בעוכיו כלי שבתוך לחבר '
יחבך לחני לחבר בו טומאי טומאי לחבר יחבך לחני החחר עהורין וכן
שם היתה טומאה בתוכו הבה חני עבינו טומאה חחה בחבך לתוכו
עוד אחר כי כחבר היה זה המגדל בתוך הבית הבה הוא כמו בית
בביתי וכלים שבינו לבין הבותל ולא יטמאו שם לח היה שם פותח טפח
וכן בינו לבין הקורות ונסחת התוספתה שלחו בחבס לחלל ואין '
יוכלח אחרי שם לח בחתה טפח ואחרי טומאת שם ל"ל כין בסותל ו
ואחרי המגדל או בין בגבהות וגב המגדל או בין הקלעית המגדל
וכין הארץ הבה הבית כלן טומאי על פי זה בבי פיקים לבי הטומאה
חחיה בתוך הבית ולא יגיל לחלל על הטומאה שתחתיו לפי שהסרס
מצליחו שם היה לחלל לתוך לחלל וחיקה הטומאה תחת לחלל הבכימי
הבה לוחל לחיצון טמא וכב' קדם לבו זכרון זה הסרס בשמיני מכלי
הבה חוחל לחיצון טמא וכב' קדם לבו זכרון זה הסרס בשמיני מכלי
וחוא מחמר התוספתה במיד פתיל מוחלים מגילים על הטהורים מ
מלטמא ואמר זה הסרס שהוא עקר גדול וכעבור שחמר בכאן שם
היתה הטומאה ותשי תחת המגדל אף מחוצין טמא כל הבית נתין
לבלבה כרבי יוסי

תיבת המגדל יש בה פותח טפח ואין
ביציאתה פותח טפח טמאה בתוכה הבית טמא טומאה
בבית מה שבתוכה טהור שדרך הטמאה לצאת ואין ד
דרכה להכנס ר' יוסי מטהר מפני שהוא יכול להוציאה
חציים או לשרפה במקומה

תיבת המגדל הוא מרין יטימו מתוך
כמגדל וזה נותה
ואחר ר' יוסי שמעלין היתה הטומאה בתוך זה החרון
הבה הבית שמא ולא נחמר תבת טומאה מחת היתה
לחבר בן טפח בבב' לפני טמאת הטומאה מחת היתה
מובלתי זה הפתח לחבר בן טפח לחבר תבת ממנו הטומאה וזה מבוניה
חלקיהחלקים מדרך יציאתה לחבר לין בן טפח ולא תבת ממנו טומאה

מן יפרוץ לאחר תוך החרון ולעולם לא תבת טומאה מפתח זחת ס
חיתיבה לבית ונין חלבה בר' יוסי

ג היה עומר בתוך הפתח ונפתח
לחוץ טמאה בתוכו הבית טהור טמאה בבית מה ש
שבתוכו טמא שדרך הטמאה לצאת ואין דרכה להכנ
ד היתה מוכני שלו משוכה לאחריו שלש אצבעות
טמאה שם בנגר הקורות הבית סחו כמה דברי אמורי
בזמן שיש שם פותח טפח אינה יוצא והמגדל בא כמד

כעבור טחמר טפח היתה טומאה בתוך המגדל וזהו על זה המוכב
והבית שהוא לחמר לפי היתה הטומאה בב' בגדל לחבר בזחת המגדל
הוא יקרל מוכני כאן מבארנו בית מכלים ונבה זה המוכני חוץ מ
מחמרי המגדל בתוך הבית ב' לחבעות לחבר תביה הטומאה זה תחת
קורות הבית הוא הבית טהור בזחת הטומאה לחמר תבת טפח בטפח זה
ב' לחבעות לבר ונתנה ב' תבות אחד מהם מיקים בגובה חלב
המוכני טפח לפי שלחמרנו לח נעריך שותה טפח ליניחת הטומאה חלה
לל' מיקים בתוך חלב טפח לחמנם לם מיקים בפחות מחלבטפח הבה היכה
במקום תבעריך ליניחה מוכן לחבל הרי זו יוצחה ומוכחת ומחוך זה ס
מבאר הרחבנו בבילוקון ונחתלי הב' מיקים זה המוכני לו לחבחר י
יניחתו מחוך המגדל בבלנו על מיקים בזחת מלחוץ לחבל יהיה לן
בעקר עשיתו מה שעבדין מהיניחה שלו פחות מטפח כמו שבחרנו וה
ונחבלי הב' מיקים המגדל בח במוך לל מיחוק מ' סחס בלח בחן
כוריים כיבא כמו שבחרנו היו' לפי' לבה יהיה חוצן בפני הטומאה
זה המוכני הבדך חו כמו שבחרנו חולם כחבר היה פחות מזה הבא
הוא יטמא בחבר הבלים המקבלים טומאה לבחבר היתה טוחה בתוך
הבית טמא ובן בל מה שבחרנו בזה הענין חזו המדים בתא מבחר ע
שלח בחבל מגדל הבא במרה ונחבני שבל מה שבחרנו הוא מבואר ע
עבינו נורא זו להוסיף ביחורי

פרק חמישי תנור שהוא עומד בתוך הבית ועינו ק
קטורה להוין והאהילו עליו קוברי המת
בש אומרי הבל טמא ובית הלל אומרים התנור טמא
והבית טהור ר' עקיבא אומר אף התנור טהור

כבר בחרנו
עבין התבור הוא שבקה חבר בשבלות מהחרן חבר יחליבא מחבני ב
בחם ומוציחי מחבני חת"ר יקחורים מקובבת הוא חיקים הבבור מ
כלי והבקב הקחור בולט חון לבית עוד החילו נחלי המת בחת ע
על זה הקובה וחחר בית בחלי כבר מבבן החובל בזחת הקובה ו
ובבשה הטומאה לבית מעליוני התבור כמו שם היתה טומאה תחת
זה הקובה ובה חומר שהתבור לבר הוא חבר יטמא כי החחיל המת
על מקצתן ר' עקיבא חומר שהתבור טהור שלין שחחל על עגם מ
היבור לבל על הקבוב היוצא מחבני ונין הלבה בר' עקיבא ודע כי
בחבר תחנה החחילו עליו קוברי חת והבה הבונה בזה חתיה טע
הטומאה מחחלת על זה הדבר לפי שטומאה לחל תבלול ב' עבינים
כמו שהתבחר בריש פרק מבלים וזהו חיקים הדבר לחבר החחיל על
הטומאה לו לחחיל הטומאה עליו ונחמר זה ולא יבטרך לבוקלו בזחת
המפטרת

ב ארובה שבין הבית לעליה וקדירה נתונה
עליה ונקובה בבונס פשקה בית שמאי אומרין הבל
טמא ובית הלל אומרי הקדירה טמאה ועליה טהורה ר'
עקיבא אומר אף הקדירה טהורה

בבר בחרנו בית מבלים
בבונם מסקה הוא חתיים הבלי על המסקה ובבנם המסקה בתוכו
מזה הבקב ולא יבטרך בבחן להיות בקב הקדירה עפח על נפח להיות
הארובה עגמרבים נפח על נפח שבקדירה לא יחבור לא להיותה
בבונם מסקה והיתה הארובה פתוחה ולזה בחבר היתה טומאה ב
בבית טומאה עליה והוא ענין חמורם הבל טמא

Scanned with CamScanner

597

גר עקידה אבר שהקדים כבר שתמא מבוא ומנשא הטומאה מעתה
מבוא הקדים קטן ומין כו שותה עמא ושלי הקדש תימא מימא מעמך מקדוש
מעלים ולזה הקדיש טהורים שכלי חרס תיכו מטמא מבטן כמו ש
שהמרבעו וכם מו פוחת הקדיש תעמא מזה מבוא ומין שלבה כר ע
עקיבה

ג היתה שלימה בית הלל או מצלת על הכל בית שמאי
או אינה מצלת אלא על האובלים ועל המשקין ועל כ
בלי חרס חזרו בית הלל להודות לדבריבית שמאי

מבלת על הכל ל כל מה מבעליים הקיש הוא טהור לבני
שהקדים שבלימה מבוא בשבי שמטמאים ובית שמאי מו שכבל מה ש
מבעליי הוא הלו הכר שיקיש בכלי המוקף מחיל פתיל ובתו בחבל
המלן ויקיש זאת הקדיש וכל מה מבעליים כדרמין דברים אחר קש
בכלי חרס מוקף מחיל פתיל ובתון בחבל אחת שהוא לוכו מבית אלו
על האוכלים ועל המשקין ועל כלי חרס ולזה שם יקיש בעליים הקיש
מוכלים ומשקין וכלי חרס שבא שם טהורים ומה שהוא זולת זה הוא
טמא לבי שזאת שבית שמאי מחיל בכלי חרס המוקף מחיל פתיל וב
נתון בחבל אחת שהוא לוכו מבית על הכל ולזה יאמר בשהן שהקדיש
שקיש מבלת על כל מה מבעליים וכבר חזרו בית הלל לדעת בית ש
שמאי בכלי חרס המוקף מחיל פתיל ולזה חזרו בשהן לענין כל מה ש
מבעליים ושיוצ זאת שהקדיש מבוא כל מה מבעליים בשיוצה שותפת
הפוקה לבר ואעפי שאין שם מחיל פתיל שכיבה לשיוצ שונבת בין ש
לחלל לזאל זה שהרם הוא שכולר שבשבי ושמור זה שהרם בכל מה ש
פתיל בחבל אחת ואוכלים בשבי ושמור זה שהרם בכל מה שיבה לך
בזה שהקיש וזולתו ובבר בלרנו טעם שחלקת בית שמאי ובית הלל ב
בזה שבלי חרס שהלבה שלולר שבוא שהקיש בית שמאי ובית הלל ב
מבלי ובלרנו כל זה שהרם

ר לגין שהוא מלא משקין טהורין
הלגין טמא טמאת שבעה והמשקין טהורין ואם פינן
בכלי אחר טמאין ה האשה שחיא לשה בעריבה
האשה והעריבה טמאים טמאת שבעה והבצק טהור
ואם פינת לבלי אחר טמא חזרו בית הלל להודות
לדברי בית שמאי

זאת שהלבה דומה דיק מעל לגין שהקדש
וזה מבבר קדש מבל מה מבעליים הוא בשי שהרים אחר שם בתוך
נמיר מחיל בחבל אחת ובאחר שיקיש שהקדיש אחר הוא בלי חרס בזאת
שהלבה וזיו בעליים בלי בחשת אל שדומים לו מבלי שתבות
וזה שבלי משקין טהורין קבה שמשקים עטורים וזה בריך אלי
שמשקים וזה שבלי שהן בו לבלי אחר שמבלים אחר שיו בזאת שב
שעליים קבה שמשקין יטמאו בשבעתן בבלי טומאת לבי שבל שבלים ש
אחר בעלים לבר בלי חרס שמאי לבי שברים ולא בשבי שבלי ש
אחר שיו בו בשבעתן יטמאם לבי שזה שיקיש בן אי שבעלי שמ
שמשקין שבב שהרבו שבאת שחל על שבלים ושל שמשקי וזה שרין
בשבעתן בשבי שקיש לשה בעריבה של ענן בשבי שעליים שבקדים
בעריבה אלא שהזה והעריבה שמאין טומאת ז שבקדים על חרס
לויבה שבלת שלשין והבצק שטור שבני שבאת לובל ושבקדים שבלת על
שאובלי ובבר בלרנו בשיטעת שהבצק שזור שבני כל זמן שהיא שבקת
שבצק ולא שבקדים שבבו שבאם שיו שלולם שם שבבים שתי ידים יחד
שהבצק וחזרה ולזה שבא שיו שבאת שבצק בשיוצה שבבת בן וזיל
טומאת שם בלו לדעת בית שמאי ושלולם בית הלל שומרים שהזה וש
ושעריבה והבצק שטורים

היה בלי גללים בלי אבנם בלי אדמה
הבל מהור היה בלי מהור לקדש ולחטאת הבל מהור
שהבל נאמנין על החטאת נופנ שהבלים מהורין ובלי

חרס מהורין מצילין על דפנות אהלים

שמיר שהה היה בזאת
שהרובה שבין בית לעלייה בלי גללים או בלי אבנים בין שבלין ומ
ושבקדין ובלי חרס לבי שהלן שבין שבקבלין שומאת בללי בשו שהבלר
בעמידי שבלים ולזה שניל שמיל שהיל על הבל ושולם שמרנו בבלי
חרס שהוא בזו שניל שניל בשמיד ועל בלי חרס לבר שהיתו טומאת עלבב
עם האדן בשו שבהרבו שם בי שבלים ולזה שהמר בבהן בי שהשר ש
בזאת שהרובה בלי שהוא שהיר לבדש או לשהוא שבה שניל ע
על בל שה שבעליים ושעבדי שהוא בלי חרס לבי שהבב לשהר בעבור
שמיבו שבלי ת ש שניל על שבל בבר שוהים וביחר השרת שבבב
ושהר שהבל בשהבו על שחטאת בל על שהרת שיים שרונש בייחר זש
שבלי לשחטאת שבה הוא שהיבו ב ושהוא עשה ושעבד שהוא עם שהדן
בשהן בו שבי עם שהדן בשו שהתבהר בבוף שבינה בשהרם שבל כ
שהבים על טהרת ביין ושמין בל בדש בל שהת שבבה ובשהר שהרבו ש
הן בלי בדש או שהרת ושהי שיש בל חרס שבה הוא עשה עם ש
שהדן שהרבו שהוא שניל בזאת שעליים לבי שהוא בלי עשה שזה שה
שהרבו בלי טומאת שבבו ושזה בלי חרס שבל

כיצד ה בור והדות שבבית וכפישה נתונה עליו טהור
אם הייתה באר הלקה או בורת פתוחה וכפישה נתונה
עליה טמא אם היה נסר חלק או סריד שאין לה נפיים
טהור שאין הבלים מצילין עם דפנות אהלים עד שיהא
להן דפנות ובמה יהא הדופן טפח היה לה וחצי טפח ש
מיבאן וחציטפח מיבאן אינה דופן עד שיהא לה טפח
ממקום אחר

כבר בלרנו פעמים שבור בחפירה ושות בעין ושין
הבהל בין הדות וקבורת הבלימה כי בשהר תניח בוורת בלימה כ
בשעה שבית הבה הוא בשו שסר בבני וישוע ומבואר שהשהר שמבה
הוא בבוורת שמבלת מ שעה בלה שבית שהורה ושיבה שהבלת ש
טומאה בשו שבתחר בבו שבלי ושהבל הוא בבים שהין לו דפנות י
ושרירה שהין לה בשיבה הוא בלתי שבייש בשו שהתבחר בבלים וב
ובשיעה הוא בלי שהר לו שעה שבבת שעל השעה שהוא שהר שהי השפב
שעה היה זה שבריד בבית שהר פו שטומאה לו שרדין בבוחין על שעה
שבית בשו שבובים שבים שהרות זר ובשו על זה הזר בלי לו שרדין ש
שבה הוא יניל על בל מה שבשהר שחשוב הו שבבני שהר לו שרדין ב
בבוחים על שהרן ומבואר הוא זה שבלי שהר בשו הותו שהוא יניל
על מה שתחתיו שמבה יהיה בלי טהור שבלי בלים ושבבים ושהדה
לשי מה שה שרשו בשבירי שבלים ובשו שזהרו זה שבריך ושם לה
יהיה לשהר שחשיר שרדין בבוחים שבל שפירה בהרן לבר ובשו על פי
זאת שחפירה בלי בהבל השה מה שיהיה שחתיו והוא שהרו שם שיהה
בחר חלקה ובורת פתוחה הל שלה שחים שקוקה ובשיעם שתוכם
עליו טומאת ושם לוכה זה שהשהר שהר הן לו חובן בבוה על שהרן הו ש
שבוורת שהבלה בבשני שעוב הן בר לו שבה לה יניל על בל מה שם
שבתוכו בשהר לה יבשהו בבלי ושין בלי שבל והוא שהרו שם ש
היה נסר חלק ובו לשי שבבשר הינו בלי שהרשה שבת זה ושהר ש
שהן שבלים שבילי ובו לל מ שם דבה לרופן שהבל בשו שהן שבשר הו שבור הו שבב

שהרם שבלים שבילי ובו לל מ שם דבה לרופן שהבל בשו שהן שבשר הו שבור הו שבב

√ 798

אולם אם לא יהיה לאחל דעתן בבגוף לא יהיל הכלי בטמאותו לזה
ואמרו חכמי נקמא מיכן ואחי טפח מיכן הוא מיהיה בגובה מזען הסגר
על הסהר ועל האדן חכי טפח וגובה טפח הכלי אחר כמו עליון חכי ט
טפח הכה לא יהיל ואמרו מיהיה לה טפח מורה פחם היה בגובה דיקן
הכלי טפח יהיל כאחר אמר כמו אותו על פי הבור ואמרו אלא יהיה ל
לבור אזען בגובה ויהיה אמרו שהבדיפה לה תהיל באחר הוטמא על פי
האחר אלקח בתוכו כגוב דיקן כביהם טפח ובן באחרו בתוספת אמר
כשם שהכלי מהלים עים לזען דכמו כך מהלין על הכלים
פחין להן דפנו כדרך הכלי אים בו טפח אכל בכלי פחין בו טפח אינו
מהיל ואדם מזה כי כאם אים אר הכלי טפח הכה הוא יהיל עצמו ואחר
היה בגובה אך הבור בפ טפח הכה הוא יהיל על כל מה שבבור אזען
מבחניית הכלי אשם לא היה בגובה בדרך אם בכהו ב
בבשר ומה שרומה לו תהיל אשם בשהו בכלי לא תהיל אלא אם היה בו
ביכה טפח אל בשעת הכלי ולא יתבגר זה אמרנו בעשרי מכלי היו
בשוני על פיהם מהלין אל בתחתיהן לפי מזה יהיה בכלי עים בו טפח
אל בגבהו לפי שהוא יהיה ברמיון לקל כאחו שבאר שם

בשם שמצילין

מבפנים אך מצילין מבחוץ ביצר בפישה שהיא נתונה
על היתדות מבחוץ טמאה תחתיה כלים שבפישה ט
טהורים אם היה כותל חצר או כותל בנה אינו מציל ק
קורה שהיא נתונה מבותל לבותל וקדירה תלויה בה ט
טמאה תחתיה כלים שבקדירה ר עקיבא מטהר וחכמי
מטמאין

מבחוץ אל חון לאחל ודמיון זה כשנעמיד יתדו כאחן בגד
האחל וירכיב הכלי אחר לו גד בגובה טפח על אלו חיתידות ויתדבק
בעוני פיו עם גדי הכלי או שאחל הכה הוא תציל על כל מה שבתוכו
ואפי היתה תחתיה על זה הקורה
אולם אם התדבק פי זה הכלי עם פחם האחר
או הניחם אחר הוא מבולם לעמים ואין הכותל
אחל ' ולא יקיף בכלי הכה זה הכלי לא יציל
אכל תהיה הכלים אחר בו וכל מה שבתוכו בכר האחילין על הטומאה
לפי זה הכלי אינו יעשה לחון כשבים הטומאה כמו שתל הבית וה
ואחכם נעשה בזאת שהקדרים התלויים מהקורה בכר התבת כתוספת
אחה היתה קורה דכוקה על פי הקדרה הכה אין לחלוק אחיל מבלת
על כל מה שבתוכה ואם היה כין פי הקורה והקדרה עוביה טפח הכה
אין מחלקת בכל מה שתחת הקדרה טומאה כעובר הטומאה אחר
תחתיה ' ואיזהו הקדרה תחת אחל לפי אחיל תחת הקורה ואם היה כ
בין הקדרה והקורה פחות מטפח הכה כזה יאמר ר עקיבא אתין אם
היתה טפח מבלת והכמים אומרי אחה לא יתדבק עם הקורה לזה כשם
מבלת והלבה כחכמים

פרק ששי

אדם וכלים נעשין אהלין לטמא אבל לא לטהר ביצר ארבעה נושאין את
הנרבך טמאה תחתיו כלים שעל גביו טמאים טמאה על
גביו כלים שתחתיו טמאין ר אליעזר מטהר נתון על
ארבעה כלים אפילו כלי גללים כלי אבנים כלי ארמה
טמאה תחתיו כלים שעל גביו טמאים טמאה על גביו
כלים שתחתיו טמאים נתון על ארבעה אבנים או על ד
רבר שיש בו רוח חיים טמאה תחתיו כלים שעל גביו ט
טהורין טמאה על גביו כלים שתחתיו טהורין

ירוש

מהלהל כמו מיביל טומאה ויטמא כל מה שבתוכו בן יחון בפני ה
טומאה לא יטמא כל מה שחון ממנו ולא גם בן מיהיה בתוכו מן
טומאה לא יטמא דבר ממק שבעליי הכה אם היתה טומאה אחר הוא ת
חונק לא והמשל כזה בית ועליי הכה אם היתה טומאה בבית תחת ה
מעקף הבית שניע הטומאה ' ויטמא כל מה שתחתיו כן חונן בפני
הטומאה ולא יטמא דבר ממה שבשליי ולא יטמא בן מה שבבית '
חם היתה בעליי על מעקף הבית ואחר בכתן שהדם ובלים מכילין
נתן חונגין ' ואחי הין כלי נללים ואבנים ואדמה ' אחר אם כלים
טהורים ואינם מקבלים טומאה כלל ' הכה אחקבל אחר יעשה מהם לא
כאשבהו להכיל מה שהוץ חון ממנו ' ולא יציל גם בן כלים שתחתיו '
וכדרך הוא שלות ' והמשל כלי מכוחר וזה שאמרנו כלים שתחתיו ט
טמאים מוריה זה שהוץ חאוב כאחקבל אחם לא יהיה חעוב כאחקבל לא '
יטמא מכלים שתחתיו אלא מה שיבילהו טומאה שעל גביו לבר ואחר
טומאה שתחתיו כלים שעל גביו טמאים ' מוריה זה שאינו חעוב כאחקבל '
לפי אחם היה אחקבל יהיו כלים שעל גביו טהורין כמו בית ועליי הכה
אם אותו אחקבל לטומאת אחקבל לא לטהר ' ואמרו דבר אים בו רוח חיים לא
מהאחם לזה מין אים מיהיה ממיני הבעלי חיים ' ואין הלבה כר אלעזר '

ב

קוברי המת שהיו עוברים באבסדרה והגיף אחד מהן
את הדלת וסתמו במפתח אם יבול הדלת ל'עמוד בפני
עצמו ט הור ואם לאו טמא ובן חבית של גרוגרות או ק
קופה של תבן שהן נתונות בחלון אם יבולין הגרוגרות
והתבן לעמוד בפני עצמן טהורין ואם לאו טמאין בית
שחציו בקנקנין וטח בטיח אם יבול הטיח ל'עמוד בפני
עצמו טהור ואם לאו טמא

כבר הקדימנו שהבסדרה הוא בבית

מער לבית ואמר כי כאשר בבסו קוברי המת ר' נועאי הוא בתוך התת ה
האבסדרה והיא מער בית קבתו קבתו ואחזיק אחר מקנועאים לבשול
מער הבית בתפתח אשר בו בדי שלא יפתח ובבגד בבית שהמשקף
יהא אם היה הפתח אשר לפתוח בשעל על עביבו ולא יפתח ואחילון
הפיבי זה שאחזיק לו מן התפתח הבה הבית טהור ' ובבר בבגד
מהאבסדר בזה שאמר הבה הוא טומאת לפי שבבר היה זה האדם הנושא
למת הוא אשר אבן בפני הטומאה ' ואדם היבו אוהל בפני מי מיהיה '
ואמנם אחר בבאן אחר מהם על הידוע ואוהל אהקבר אמי היה אדם
אתוך הבית ואחזיק הפתח והיא זה ' ובן אם היה אלון בין בני הבתים
יהיה בו טפח על טפח ואעלה והטומאה באחר אשבי הבית הבה הבית
אחר יהיה טומאת אלא אבן אבן לפי שרץ הנושב לפי טפח טפח אביל
את הטומאה ואם היה זה האלון בבלי הבה לא תהיה בבני הטומאה אם
היה בזה האלון הבית אלאה אתהיה הבה לא יהיה חונבת לפיהיה כלי
הבה היל טומאת וכל מה שיטמא אהיה בפני הטומאה כמו שהתבר
וזה אם היה פי הבית אחד בו הטומאה לפי אחר בו הטומאה לפי אבלי
אהם אהיה מטמא שבשו כמו שבארנו פעמים ולזה אם היה שולי הבית
אמה שיעור לבית טומאת ' הבה זאת הבית אובנת לפי אלא הטומאת
אגבה כמו שהקרים בקדירה שבארנו ' וכן בחר התלמוד בזה הבתים
ואם התבאר שאחדו בבאן שהתחנים חונגין בתבאי היהיו בלתי מ
אובדים ואעבי שבבר בשבלו ואיבן באותות לאבילה אחר הוא דעתו
לבעניהן ולזה יחנן בפני הטומאה ובבגד בן מיהיה אתבאי שהיו בשדה
אינו נחוץ לאבול הבה הטומאה עד שלא יהיה לאדי שלא לעיטו עבידו משלו שבי
התנחים אחנייבים בבל אה שבאן שהקום שהזהיר וכן הטומאה זהוץ
מיהיה זה הדבר אינו אקבל טומאת ואין לעתיד לפעתין ואם היה אחבר
חזהת הבית והקנקנים יאחרו אלו שהבאי אז זאת התבן עומדין בעניין
שותמין זה האלון ותבאין עליו ויהין בפני הטומאת ' ואם לא אחבר תהין
הבה זה האדם והבאין על הקנקנים ועל הבית שהבית בם בלן יטמאו ונם
יהיה הבית בחאי טומאת ' זה הדין בעבמו הבית בחלק בהלוקה הקנקני
אדם הוהחו קנהן על קנהן וחוהק על הטיח ' ובבר בעשה הקנקנים
אלין ואינן חונגין ' ובתוספתא הית אחנו הקנקנים שהורות ופיהן ק
בלבי הטהרה מבלות בלפי הטומאה אינן מבילות ' טהן בטיח בין
מבבנים בין מבחוץ אם יהא לעמוד בפני עבמו יבול ' ואם לאו
אינו מבול

ג כותל המשמש את הבית ידון
מחצה למחצה כיצד כותל שהוא לאויר והטומא׳ בתוכו
מחציו ולפנ׳ הבית טמא והעומד מלמעלן טהור מחציו
ולחוץ הבית טהור והעומד מלמעלן טמא מחצה למחצ׳
הבית טמא והעומד מלמעלן רבי מאיר מטמא וחכמים
מטהרין רבי יהודה אומר כל הכותל לבית

כותל שהוא
לאויר מיקיף עובי הכותל פתוח לצמ׳ והמקו׳ מורכב ככיר לית עלה
כזה הכא אם היקף הטומ׳ כבית וטומ׳ הבא כל מה שחוצ׳ זה שהוי
לפי שכחשוב הטומ׳ שהיה תוך הבית ולזה אחר עומד על רוח הכותל
טהור כמו מי שיעמוד על מקוף הבית ואם היקף הטומ׳ בחצי
היצוע הבא לא ירחק שעל הטומ׳ בבית ויהיה שכותל שלו כדיעין ק
קבר ר׳ יקודק חומר שהכותל כולו מה בית יחשב ואעפי שהטומ׳ מ
מיחצי ולחון הבית טמא והשומר על הכותל טהור ואין הלכה כר׳
יקודק והלכה כחכמים

ד כותל שבין שני בתים והטומאה
בתוכו בית הקיבוב לטומאה טמא והקרוב לטהרה טהו׳
מחצה לטחצה שבהם טמאים טומאה באחר מהן וכלי׳
בבותל מחציו וכלפי טהרה טהורין מחצ׳ לטחצה
הרי הן טמאין מעזיבה שבין הבית לעליה טומאה כ
בתוכה ומחציה ולמטן הבית טמא ועליה טהור מחציה
ולמעלן העליה טמאה והבית טהור מחצה למחצה ש
שנהן טמאין טומאה באחר מהן וכלי במעזיבה מחציה
וכלפי טמא טמאין ומחציה וכלפי טהרה טהורין מחצה
למחצ׳ הרי הן טמאי׳ ר יהודה אומ׳ כל המעזיבה עליה

זחת סקלכה כלא מכוחר הענין ולא תנטרך לפידום ולא תתמה היות
סכלים תטומאו בבית טומא׳ ואעפי שהן בתוך הבנין לפי שאין היותן ת
תחת היטיט יגילם מן הטומא׳ ואחכם יגילם מן הטומא׳ היותם תחת ב
במיד פתיל או בחלל אחר לפי מה שקדם תולם היותן בבנין הבא לא׳
יגילם ובבר קדם לך זה בפרים בתבשיטי מכלים ובחרנוגה פס ואין
הלכה כר׳ יהודה

ה טומאה בין הקורות ותחתיהן בקלפת
השום אם יש שם פותח טפח הכל טמא אין שם פותח
טפח רואין את הטומאה כאילו היא אוטם היתה נראית
בתוך הבית בין כך ובין כך הבית טמא

תחת שקנדות
הוא שתהיה הטומא׳ בשעת שקוד ם לא בשעת הבנין ואחר כקליפת
השום הוא שקלבה וכסוכה שאם לו המחיצה שקד מלד ימטב כיצה וכין
הבית כאחר לא יהיה בעמידתו טפח על טפח ולא הטומא׳ שפית מכל
כאחוב הטומא׳ בחילו היה במקום שהוא אחר לא תטמא זולת
מה שידוקה לבר בעליונות ושפלו כמו שיתבאר שתה ואחכם שתהיי׳ב
זה להיות הטומ׳ בתוך לאחכם אם היתה בשעת הבנין הדין הו שהבא
עלאחכם כמו שקדם בהלבה אחר לפני זחת ואין לא היתה הטומא׳ ב
כיוצ הלזן יהיה הדין כה כמו היותה בתוך הקורה ואעפי שהטומא׳ שקף
אחר בין הבית והעלייה הוא שלא הטומא׳ מן שהבני׳ ואחוסבת
לאחיו שלו הבנין ידון מחבא על מחבא ושל שלא בקליפת השום ועבין ב
כדיעין שיהיה זחת הביתיבא אחר על הטומא׳ שפירי כמו שזכוכית ו
והשוסק והדומה להם של הבית טמא ואחילו לא יהיה בהקו׳ הטומ׳
טפח על טפח

ו בית המשמש את הכותל ירון בקלפת
השום כיצד כותל שבין שני בתים או בין שתי מערות
טומאה בתים ובלים בבותל ועליהן בקליפת השום
טהורין טומאה בבותל ובלים בבתים ועליהן בקליפת
השום טהורין טומאה תחת העמוד טומאה בוקעת
ועולה בוקעת ויורדת

יחפרין בחלן מקום גדול לקבור בו
מתים רבים ויחפרין בתוך זחת שתחפירה לקבור לבני שעור אחים ו
אחר יקברו אים בכל קבר וקבר אחר הוא על שיעור אחים יקדיל כוך
והמקום הגדול המקפן הכופין יקרוי מערת וכבר בחלבו זה בכבא ב
בתרא והספרים אחר כין בית המטמא את הכותל ובותל ממטמא את
הבית הוא בחו שאפשר שזה שהכלים שם הוי עומדים על פטח קלען
הבא יקדיל הכותל ממנו כותל ממטמא את הבית לפי שזה הכותל שם
הבית בית לולם שם אחר בחלן אבי חפירות אחד בבר אחבי הבא ו
הכותל לאחר יאחר בידוקין לא יקדילו לו כותל ממטמא את הבית לפי
שהן זחת החפירה שם אוהן בית בותל ויחזר שוחת אחידים בית ו
ממטמא את הבנותל ויחזר תחת העמוד הוא שתהיה החפירה זו אחר
מוצבת בין שבני הבנין לו בין שתי מערות ותהיה הטומא׳ בדילת שם
ויהיה טמא כל מה שבבנין על הדיקיע וכל מה שבבנין על התהום ו
וזהו ענין לחדי בוקעת ועולה בוקעת ויורדת כמו שתתמעטה וזה ו
הפרש בכל המקומות בי בחאר תהיה הטומא׳ לולם שהו במקו׳
מקוף בו רובן ואין שם חלל טפח הבא כל מה שיהיה בחלי לטומא׳ בין
לטעלה בין לטחתה טמא ולא יועיל בזה הגוכה הבנין עליו וכן תלולו
הוא עמיד בתוך הבית והטומא׳ בתוך העמוד יהיה הדין כמו שזכרנו
ולפנין שתוספת עמוד שהוא שומד בתוך הבית וטומאה תחתיו ויהיה
היבבת טומאה בוקעת ויורדת ואם יש במקום שהוא׳ טפח על טפח
על רוס טפח הרי הוא בחבר התהום ומטמא כל שביביו ושמוע זה
הפרש ולא תנטרך שתכבלהו

ז כלים שתחת הפרח טהורין
רבי יוחנן בן נורי מטמא הטומאה בכלים שתחת הפרח
אם יש שם פותח טפח טמאין ואם לאו טהורין שנ
פרדסקין זה בצד זה או זה על גב זה נפתח אחד מהן
הבי טמא והברו טהו׳ ורואין את הפרדסקין כאילו הוא
אוטם ירון מחצה למחצה להביא את הטומאה לבית

פרח הוא הדבר הבולט מהקירות ומהעמודים בשתי הטעמיי כמו מה
שהוא בבנין הבבוב מטיחות הטיח ומסיר ומהבחות והוא לחמרי פרח
מטען נאמר כי בחאר היה עמוד ונטמא׳ כתוכו כמו שתתבאר ואם
היתה טומאה בחחת מהלו הכלים תחר תחת הפרח והיו כלים תחריס
תחת זה הפרח תחר גבוה הפרח תחר תחתיו הטומאה ואלים טפח
לו יתיר הבא בבר בחהיל על הכל ובטומאו הכלים כלא בחלל היות
ואם היתה פחות מטפח הבא היבו לחל כמו שקדם ואחבא טמא מה
שבגגה כי הטומא׳ מבבו לבר ופרדסקין היו מחבות בחעזרת בתוך
הבית כמו לוגר קטן ולא מבטל ושותחת ואם היה בא מקיר הבתים
שבי חדדים זו על גבו והיתה טומאה בחחר מהן ובפתח בחחר
הבני בטולת הפעדים הבא בה הטומאה עם כל ה
הבית טמא והחחר הבטול טהור ואם היתה טומאה טמא בחחר מו ל
אם היתה טומאה בתוך קטורת החיר אם בעליונו מו בשלוחו מו ב
בגדיו הבא בחטוב בחחר כלו טחוס ואוחו אחרו בחילו הוא אחם ו
והיתה הטומאה בתוך הקיר בשוב״הבחר יחטך לבית מו בחבי הבחר
יהיה הבית טהור בתוך הקיר בשוב״הבחר יחטך לבית מו בחבי הבחר
בשוב הקיר מרבבה זרחות ובעמק בחחר בהים זרחות יחלר מעבי
הקיר ב זרחות תהיה הטומאה טומאה בו על מרחק ובחאר עי״ב מר
מרחק הטומא׳ מחלל הבית בהים זרחות וטפח וזה מחבי הבותל הבא
יהיה הבית טהור זה הוא שלת בחאר חבבו החדדים הטומי לעבין ה
הבחת הטומאה לבית מחבה לבבין הטומאות לחד מהם מהחאר הבא
בחאר הטבבוסו טמאים בבן הטומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת ו
והטומא׳ בל מה שיהיה בבא יהבה בחלי שבני יהבה בחוסבת
מחלי פרדסקין שהוא פתוח לבית הטומאה בקרקעו חו בבותל שלבני
מחבו טומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת ולחלן את הפרדסקים בשלו
הוא לחוש מחבה על מחבה להביא את הטומאה לבית שלבם פרדסקי
זה בבר זה חו זה מחר זה חו זה על גב זה והטומאה בחחתיהן חו בחיהן
טומא׳ בוקעת ועולה בוקעת ויורד ולחלן את הפרדסקין בהילו הם הטומי
ובדוסים מחבה על מחבה להביא את הטומאה לבית וזה שלא מבואר
מחבה בבבר בחוהבוהו בבחלן בוחת בהלבה נחלן הלכה כר יוחנן בן נורי

פרק שבעי הטומאה בכותל ומקומה טפח על טפח על רום טפח כל העליונ׳ שעל גבה אפילו הן עשר טמאות היתה עלייה אחת על גבי שנ בתים היא טמאה ובל העליות שעל גבה טה טהורות בית׳ שנות טומאה בוקעת ועולה כוקעת ויורדת נפש אטומה הנוגע בה מן הצדדין טהור מפני ש טומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת אם היה מקום ה טומאה טפח על טפח על רום טפח הנוגע בה מכל מ מקום טמא מפני שהיא כקבר סתום סמך לה סוכות׳ טמאות רבי יהודה מטהר

הפרים אשר רחוי פיהם נזכר

תניר מהטומאה אם היתה בלתי אחטומה כתוך הכלין אבל יהיה על גבה חלל טפח הבה זמן קבר ויטמוא כל מה שבינ וכל מה שעליו טמא כל מה שבינ ובל מה שבינ ובל מה שעליו טמא אבל אם היה סיפוק בנוכח בלין זה הקבר ואחי היה זה הכלין תבלית מה שעליה ולזה הבל העליות שעל גבה טהורות אם היו למעלה מזו ולזה הטומאה אחר הטומאה מצטרפת לבל כזאת הנזכר

ואם לא יהיה על הטומאה חלל והיה הבה היה טומאת של עוף הטומאה טמא ה טומאת אם אלמעלה ממנו ואם ה אלמטה הנבחי שיהי לבר ולא טומאת צרעי הקיר ולא אם אחינו בחי׳ לטו לטומאה למעלה או למטה ואחרי היתה עליה על גבי בתים הוא מתחלת ע פתחים הטומאה בתוך כולן אם בחם עד פתחים הקרובים מחלת ע על הבתל הבו הטומאה ועד זאת העליה על׳ אחרת הבה הבותל ה מכין אבי הבתים הולקבר כמו שהזכרנו והעליה אחר עליה טומאה לבין הקבר בה ואחר למעלה ממנה טהורים אע המעזיבה תוננת כמו שהזכרנו הבה מהחל מגיל גב׳ מן הטומאה ואם היה זה בלנ מהגאר בנודם הקודמת הבה מרסיף נור׳ אחרת לבאר זה ובותל שנות יקרין כותל שבתגיהו על כותל אחר והיו עם בתלים קרובי׳ אחר והיתה הטומאה בינהן רחוקה ובפני הזה הבין הטומים על הקבר גבוה על פני הארץ ו ובשר בתרנו מלוט הוא הדבר המקפי אחר מין חלל בתוכו ונגע אחתו ואומרי בפני הטומאה׳ ידוע בו שיהיה זה הבלין על פני הטומאה׳ ולא יהיה הזה בתרין על פיהם אם חלל טפח ואחרי שוה לו סוכות חזר על נפני הטומאה אחטומה אחר כי בתאר אם הבלין בותל ואם עליו המסקוף לפופה הבה זאת הסוכה טומאה ודומה לחלל הזית ור׳ יהודה מטהר מהטונע בנדרים טיסור לפי מה פקד ו ואין הלבה בר׳ יהודה

ב

כל שיפועי אהלין באהלו שהוא שופע ויורד ובלה ע ער באצבע טומאה באהל בלים שתחת השיפוע טמאי טומאה תחת השיפוע בלים שבאהל טמאין טומאה מ מתובו הנוגע בו מתובו טמא טומאת שבעה ומאחוריו טמא טמא טומאת ערב טומאה מאחריו הנוגע מאחוריו טמא טומאת שבע מתובו טמא טומאת ערב בחצי וית מתובו ובחצי וית מאחריו הנוגע בו בין מתובו בין מאחוריו ט טמ׳ טומאת ערב מקצתו מרובד על הארץ טומא ותחתיו או על גביו טומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת אהל שהוא נטוי בעליי מקצתו מרוויד על הארוב שבין בית לעלייה רבי יוסי אומר מציל רבי שמעון אומר אינו מ מציל ער שיהא נטוי בנטיות האהל

חמרי מתובו ומאחוריו

הוא פנוי הסיפוע לא מהאהל וכן חמרי מקצתו מרוויד ידוע מקצה הם הסיפוע והוא סיפוק קצת הבריחה שעומק על הארץ הלנגס ויהיקשו ער וחרוזי׳ ובאחר היתה לו הטומאה עומק על הארץ מחעל מקצה הבריחה

כתובה בין הארץ ומקצה הבריחה הבה טומאה בוקעת ועולה לפי מה שהזכרנו ובתוספתא זכר זו התלוקה לאחר יהיה בו הטומאה תחת ה הסיפוע לו מלחתרי׳ לחמרו בחי׳ זית מתובו בחי׳ מלחוריו הנוגע בו בין מתובו בין מלחוריו טומאה ש עומאה טמא טומאה ש׳ ולימוך בבין שהדבור לחמר הוא על הסיפוע והוא עבין סופני ויורד מיתחדד מן גב הקיבה בותל על זית בריחבה

ולא תאמר זאת הריחבה להוסיף עד מיהיה הזוית אחדים מקצת הבריח על הארץ בתבלית הארות ומוסף בותני ובלה עד בחצע נוסף ונוסף נוסף

ותני׳ מעבין הבל בשעמו מהחל בעוי בעלייה וכו׳ ר׳ יוסי לומר מלחר זוחת הריחבה בבר בהתיקה בשעמי הלבל הטעות עלי׳ והיה הבל הלבל הקיף בלרובת העלייה טהור ר׳ שמעון לומר הלבל חוננת עלי׳ לו בהתם בבבי לומו מוכן בחו מהדם ולחבם הדים העלייה עזורה בחבר היתה תחת גב הלבל כזה

ד

המת בבית ובו פתחין הרבה בולן סמאין נפתח אחד מהן הוא טמא ובולן טה טהורים חשב להוציאו באחד מהן או בח בחולן שהוא ארבעה על ארבעה טפחים הציל על בל הפתחין בית שמאי אומרין יחשוב עד שלא ימות המת בית הלל אום אף משמת היה סתום ונמלך לפתחו בית שמאי אומרי בשיפתח ארבעה טפחי בית הלל אומרין בשיתחיל מזדי בפותח בתחלה שיפתח בארבעה טפחי

בשבר היו הפתחים בולם בשלים הבה יהיה הבית בלו בהבר ולא יטמא בל מה שיגיע בו חוץ לפומם בית הסתום מטמא בל הבית ובחפ בשבתח ר׳ מן הספתי׳ לו חסר להוציא לת הסתת מפתח ידוע ולעבי אלא בשבתח עדין לו הסיה בבלל הפתחי׳ פתח בבני יבול להוציא בו את המת לבבריס ולשבי׳ מחוץ לחבר הבה הבל על בל הפתחי׳ בבן ובחפר היה בהן פתח בצול הבה לחבר יעב תחת הסחקף היוצא על זה הפתח לא יטמא ונזה עבין היות הפתח בבר הגיל מן הטומאה׳ בחי שבבר בחרנו בשריק הנ ובסבת זה היות הבבית יוצא מדין הבר ונעתר בית ולזו מן מטומאת בל הבבים ובבן זה מחר ועבין פותח בחחלה לפתוח פתח בא׳ בפבתלים במקום אלא אם היה שם פתח ויחעוב להעביר בו ובבר הסיה ב בשריק הנ שהסת פתחו בחרבעה

ר

האשה שהיא מקשה ללדת והוציאוה מבית לבית הראשון טמא בספ והשני בוראי אמר ר יהודה אמתי בזמן שהיא נטלת בנפים אבל אם היתה מהלבת הראשון טהור שמשנפתח הקבר אין פנ להלך אין לנפלי פתיחת קבר עד שיענילו ראש בפיקה

מקפה לילך קומי הקולדת וזה הדין בזה מי שמת הולך בנופה והה ונתתלה לתתקטות מהבית תחר היתה שם והעתיקוה לבית שני ילדת שם הולך הבת הבית תחר שתתילה לה בר הקומי טומא ב בספק לבי שנחמר מלי נפתח הריחם שם ינה קולך מת ובטמא הבית ואחר ר יהודה אם היתה בה בהתקה בעת שהולפה עד שלא יבבה ל לילך עד שסימנו לותה בתרבות יריה הבה בבר לפחר מנפתח הריחם ינה הולך ואחרו בפתח בבני לפתיחת הריחם וכן שבבני יוצה הפני בבל שהלמוד ואחר שמלה שפתח לה יבלה לילך ואם הלבה הרבלים הבה הבית הריחמון טהור ואחר מחין לנפלים פתיחת הקבר עד שי יתעבל ראשם כמו שהלך ובבר שהבחר בתוספתא שחחר בבחן פיקה הוא בבם הטומים אחר בפיקה אל מתי נחחר בתקטית בבית ר׳ ויבחם שור ובתקטה בבית שני והם לה בו בפל ואין לו ראם בפיקה שם מחות מזה הבה הבית הריחמון טמא בספק ואחני מהיה הלבה על רבלים מבית לבית לפי שהבחנו אחר שהי יבא בבית הריחמון ולקטנות ראשו חפשר שהלבה אחר יבילתו ונהן עבין אחרו מין בפלים פתיחת הקבר אחר ביחר שיעבב לה הסלוכה בחפר בפתח והלבה בר יהודה

ד יצא הראשון מת והשני מת הראשון
חי והשני מת טמא ר מאיר אומר בשפיר אחר טמא
בשני שפירים טהור

תמלון מקור וטמץ ירבנם כו הכלל מי שמסבר
כין יניחת חמי תחלם מי יניחת המת תחלה הוא מת שחסבר לך תחר
מתרע תחלה כי כחסר כנגב כו כתוך הגוף לפי טומלתו תלה חם כן נגוב
כו מעיבה לחויר העולם זה שמוכלי חמי ידחק עמהן ויחזור כיניחתו ו
וקודם זה יחזיקהן כטבע עד שיחלב ' והמת כבר עזב מיתו הטבע ו
ולא מחזיקהן לכל תיקהן כחסרי יכבר עליו ויניחהו ' וכחסר יצא הולך
הרחמן הנה כחמר טבע לחהו ולא ירחק חמי ליניחם ולא נגוב כמת
בעבין יניחתו ' וחם קדם חמי יניחת הנה זה המת ימשכהו כלי ם קך
לפי שם בח לפי יחזיקהן חמכם יצח חצל מתיחת הרחם כמוך לחי ורכך
תלין ולזה טומלתו כמת ושפיר שם פלים לחצר לך בכרם ' לחיכם תינוק
בן יום לחר מטומלת כמת ושפיר שם פלים לחצר יקיש כו הולך ' וחין
הלכה כר מחיר

ו האשה שהיא מקשה לילד מחתכין את הולד
במעיה ומוציאין אותו אברי אברין מפני שחייה קודמין
לחייו יצא רובו אין נוגעין בו שאין דוחין נפש מפני נפש
זה כלו חסוש חין נרך כחור

פרק שמיני יש מביאין את הטמאה וחרוצין מביאין את הטמאה ולא חוצצין

חוצצין ולא מביאין לא מביאין ולא חוצצין אלו מביאין
וחוצצין השד והתבה והמגדל בוורת הקש בוורת הקנים
ובור ספינה אלכסנדרית שיש להן שולין והן מחויקים
ארבעים לח שהם כוריים ביבש וירידעה וסקוריטיה וק
וקטבולי וסדין ומפץ ומחצלת שהן עשויין אהלי ועדר
בהמה טמאה וטהור וטבוחות חיה והעוף ששכן והעשה
מקום לביצה כשבילים האירום והקיסום וירקות המור
ורלץ יוצת ואבלין טהורין ר יוחנן בן נורי לא היה טורה
באבלין טהורין חוץ מן העגול של רבלה

קבלת טומלת סוף ניחחיל
דכר ממת מבזכר על טומלת ועל חדם וכלים וחביכה בפני טומלת
הוח מתעון חדכרים בין חמקום לחר כו טומלת ובין מקום מחר עד
מתעבור לח טומלת ' וכבר חתבחר גם כן מחמכל מכיל מן טומלת
לפי שהוח חוכן בפני טומלת לחוכלתו ממנו ניחי כל מת מתחניה מכלי
ונחדם מחלו הכלים לחר מתנו בהם חדם מחזיקים מ מחה ' וכבר חדם
זכרונם מחר מחר וחתבחר חבת חיותם לח יקבלו טומלת בתוך מכלים
וכבר חתבחר חקורעיה מחיה כפני עזר חחר יפר כח וקטבלית חעור
לחר יחבלו עליו וכחוך מקן ממת ומה ניכן כעפרים וחרבעה מ
מכלים וחוכר מקן עשויין מהלים לפי מה שבחרנו פיטים מהחבל מ
מכיה חת טומלת למה מתחניה עם טומלת וחוכן בפני טומלת ודע
זה ' וחכן עבין חמרי עשויין לפי מקן חם לח יהיו חהלין קרי קן ככלים
ניטומלו ולח יחוכו בפני טומלת כמו מקדם ' ועדיי בחמה הוח מיחיה
ילחם כל בחיוה כין רבלי חחחרת ויתחברו כלם ויהיו עומדות לח ם
חולבות וכן יתבחר בחמפחתא ' וחכוכות חיה קבון החיות חמרכרית
וכמו שיחמר לכלל בעלי חיים חבייתית נעדר כן יחמר לכלל החיות מ
מפוכות ' וכתנפיבם כן מיהיו חלו החיות עומדות דבקות ' וחעו
מעכן מיהיה קשור על בתל חו על חלן ' ושטשם מקום לבינה בפני לי
מיחפה לפני הכלים מקום רוחה לבית ' וחידום סם נכר וקיסום חל כלב '
וירקת חמן ' חלו חקם קחת שחמלו וחוח שתקם וחחן ' מקוח יחבלו חומן
החמורי ' וכבוב כזה מקוח עשה לח יחבל ' כחרם לחתן ' וחובני טקוני
לפי מקטמים לח יחנו בפני טומלת וניוע מהחוכלין לח יטומלו חלח
חחר שכער כמן מהתבחר פיטים ועגול חל תלים מדובקים כחמין
עוגה ' וחין הלכה כר יוחנן בן נורי

ב הזיזין וגרריות השובכות

והשקיפים והסלעים והנחרים והשנים
והסככות והפרעות שאינן יכולין לקבל מעוכה דברי
ר מאיר וחכמים אומרים מעוכה ביניעת אלו הסככות
אילן שוהא מישך על הארץ והפרעות היוצאו מן הגדר

זיזין וגרריות הם הכריחי חו הכנין הכולטין קיונחין מן הכותל ונחנו
יניב זיזו ' וגרריות מחנו הכנין וקבורית והזיז כה תוספת מחה מימך

לחרן כזה	וחנחרים מחה מימך לחרים כזה
ושובכות	קרי היונים ם ינחים מן הכותל
ושקיפים ת	תוספת הקירים ותרבים מעבי ם
הסלעים ם	מקיפי הלעיה ' והסלעים
קחנים ם	הכולטין מהכותל ' והנחרים

זזה תוספת מן ניבוי חרכה והסככים קנין מן הסלע והוח קנה קחד
וסככות ופרשת הכר כחרכם ' וסככות לקוח מן סוככים כהכפיים
ופרעות מן גדל פרע מחר לחחר ' וחחניה כזה כלו היונים לו מן הכה
וקרעות היונים לכל הכולטין ' וחחניה כחחר ישיחו עליו קנות הכר
הגב ולח תפול ולח תחין כפני הטומלת ותביח חת הטומלת כמו שקדם
קולם חם היה הכר הכולט זה חלום שר שכחחר ישיחו עליו מעוכ
ולח יקבלוהו לכל תעלת כה לח יחזן כפני הטומלת ' וחמחזיקה
תתחלף כי יש הנחשים חותו מכחרים עכים חבי הכלים לח תקבל
חותם וכבר ישמו נר מדקי הערימה חו מקנים ויטיחו על ניע מעבו
זה קל הטמח ' ונחמר ר מחיר כי בחחר תקבול זה הטמח הקל תביח ם
חת הטומלת ' וחכרים חומרים שר שתקבול חמחזיקה חמחנעת בין כ
כברות לקלות ומן הלכה כר מחיר '

ג
אלו מביאין ולא חוצצין השדה והתבה והמגדל כוורת
ה קש כוורת הקנים ובור ספינה אלכסנדרית שיש להם
שולים ואינן מחויקי ארבעים בלח שהם כוריים ביבש
וירידעה וסקוריטה וקטבוליה וסדין ומפץ ומחצלת
שאינן עשויין אהלים ובהמה וחיה שמתו ואבלים ם
טמאים מוסף עליהם הרחים של ארם

מחרין מחין לחם עולים ומין מחזיקין חין עכיכן מיהיו שוות הקבוות
יחד חכל מתיהיו עוברת החחת על החחת כי חם מהרבכו כחמת
עכר מכלים ומחר מחין עשויין מהלים כמו מיהיו מטומלין על חלנן ם
מכין כית ועליה חו כין בגד חין דקיימת לן מיהיו וסדין ספונמת כי
מי כתים מונחת ועשויים כחהלים היו מכיה לקטן כהלכה חחיטית ב
ב פרק חמעה עכר חסם חו לח יחונו ' וכן חם בתפשו על הטומלת ו
ועל הכלים חם יטומלו הכלים ולח יחונו למה שלמעלה מהם חפילו ם
היה חהל כשוני ממנו על הקרן וכהמה ויה טמחין ומכלין טומלים כ
כלן טומלים וכבר כחלנו שהפרש חנלנו כבר כטומלת קודם חכל חם
יש מוכחרים הנה חם מכיחין ומין מוכני לפי מכחשי היו כחלנו לו
כעשה מהן מחיכה טומלת כמתנטמת מימו מונן כמו שקדם ומחרנו ת
מוסף על יין הרמים על חדם ל מהן נוספים על הסך הוכרים חמר
כחמר כהן מוכיחין ומוכנים לפי שהוח חכביים להן להשתמת העכין
כו ויהיו מכיח ולח מונן ומוסף רמים על חדם ל על יד שהוח עם כן
חם היה על הרובה עכין כיח לעלים חו כחלן שכין כני כתים שהוח
מונן חם לח חם חותן כמו מהן החכנים שהן חונכין לפי שמתכחי ם
הרבריה מחונכים עלח יהיה לעתו לפטוחו בונו שכחרנו כעני מוחת
הימכתח

ד
אלו חוצצין ולא מביאין מסכת פרופה וחבילי המטה
והשפלות והסריגות שבחלונות

602

כמסכיים מחר וכה לחרוב ויוסקלות היחה הקוקה לקחי יטמו כה הכהמו
הזכלים והוח כמו שכבה מחכלים חכל מן כבל נקב ונקב כי חם ס
פחות מטפח ויקבריות מכחלוקות הקבובות לחר בחלוקת תרנגם ס
שכבה מריבה וכתבתי עלה יהיה כנקבי הטבכה נקב טפח על טפח ולח
יחזן ודבר זה

ה אבל לא מביאין ולא חוצצין הורעים
והירקות המחוברי לקרקע חוץ מן הירקות שמנו וביצת
הברד והשלג והכפור והגליד והטלה והדולב ממקום
למקום והקופין ממקום למקום והעוף הפורח וטלת
המנפנפת וספינה שהיא שטה על פני המים קשר את
הספינה ברבר שהוא יכול להעמידה כבש את האבן על
נבי הטלת טביאה את הטמאה ר יוסי אומר הבית
שבספינה אינו מביא את הטמאה

חזן מן הירקות שמנו ל"ל
מבוחית למעלה וקס לחרוס וקיסוס ויריקת חמור ולעשת יונית שלהן
חזמנויות חזן לקס קשחרות וקיסוס זמן הקיץ ויבשים מה שכבר קדם ס
חזרו כאן שקן מביחין ומוכנין ואעפי שקן מחוברים כיון שלחוך ס
הקבובות לילן שהוח מיבך על הקרקע ויבוחה על בדך ושלג וכפור ועליך
ועלה קס נעשה חלל מלחך מחלו הדברים הבה שו חיבם לחזל לפי משלו
כלן חזן קיוס לחן וחן כיוצה בהתבה וכפור הוה מה שיקבה מהמיוחד בכהרות
היולדים וכזה יקרן ועליך הוה מה שיקבה מהמיוחד בכהרות
ויש קבנו חמים מחוזק הקוה ודולב הוה שיהיה רבלו לחך קיוס בחרן
ויילגן כפני למקום לחך ' לטלת המכבכפת שתחזיק הרוח בחויר כמו
קוקס ' ככבה חת ה חבן על גבי הפלת הוה שיהיה החבן על קבת
הטלת עוד תעוב הרוח קס ויעבירה לחבניתו ויהיה לחזל ' ובית
הספינה הוה לשר יקרה לחזל הספינה ולחן ר יוסי שהיות כלל הספינה
כלתי מחוברי בחרן לחזל עוברית כמי שיהיה דינה כדין טלת המכבכפת
ויזחת ספינה לשר על המים חין קיוס לה ' וחין הלבה כר יוסי

ו שתי
חביות ובהן כשני חציי ויתים מוקפות צמיד פתיל ומ
ומונחות בתוך הבית הן טהורות והבית טמא נפתחה
אחת מהן היא והבית טמאים וחברתה טהורה ובן שנ
חדרים שהן פתוחין לבית

ככר קדם לך מחני שעור לח
יטמא ' וככר קדם לך כי כחשר יהיה בבית כזית חין חומת בין חיהיה
נחתך לחתיכות חו יהיה קנוף לחר קנה חבית טומח ויטמח כל מה ס
מבן לחלה חם כן היה מוקף כמיד פתיל לפי תכלית ' וככר כחרו בשמיני
מכלים כי כחשר היתה טומחה תחת נמיד פתיל חבה חיה טומחה ס
חבית ונעשה מחוץ נמיד פתיל לטומחה ' ונם תהיה זכור לכלי חרמים
קנה רבוי בתוך חבית מכוחר ' ונחולם ק מרן בשני חדדים וחוה
מקום ספון לפי מה שחבחר לך וזה שחמר כחן שבחלו שתי חבית '
יבוקף חני זית חשר בזה החבית לחני זית חשר בחבית החחרת לטומח
מה שחוה חוץ מהן לח לטומח הכלי חשר כו חני כן הדין בחדי שבבית
חם היה חחני שעור זית וחני שעור בבית יתחבר חוה חוץ מהחדד לח לטומח
לחני שעור חשר בבית לטומח בבית חשר חוה חוץ ולעון התוספתח
החדר כחן שחמרנו כחן בבית טומח והחבית טהורה ולעון התוספתח
בזה הענין הוה שחם היו שבבה זה לפנים מזה וזה לפנים מזה בחני
זית בחבימי חו בחמנעי ובחני זית בחבימי וחני זית בחמנעי הפנימי וזה
והחמנעי טהורים בחני זית בפנימי וחני זית בחמנעי הפנימי טהור
והחזן והחמנעי טמחים ' בבה בבר שהתבחר בל מה שזכרנו

פרק תשיעי כוורת שהי בתוך הפתח ופיה לחוץ
כוי מן המת נתון תחתיה או על גבה
מבחוץ כל שהוא בנגד חזית החתיה ונבה טמא וכל
שאינו בנגד חזית תוכה והבית טהור בבית חאין טמא אלא
הבית בתוכה הבל טמא

תחלת מה שתבינו בפרק זה מהדבור

602

הוה בכוורת נדולה חמחזקת לחרבעים סאה לח יותר חשר בכר קדם ס
היחחיל שהיה לח תנועה וסיפיה חוכנת בכני הטמחה וכחשר תטמח ס
יחמר הבה תוכה טמח חו נבה טמח חו בכל טמח לח יחבחוב שבחין זה
שטמחוחה בבחמה לחוכם עבין זה הטמחות בכלים חשר כתוכה חו ב
על נבה ולח בבוחר להסיב זה העבין בכל בלבה והוה שיחמר
בכל מה בכחי לטמח הבה הוה טמח בני שעל נבב הוה הטמחה כ
וכל מה שלח יהיה בכחי לטמחה טהלה חהלה טהור לני מה שתוכה כ
בלה טהור חם לח מה שיהיה בכחי לטמחה וכן הבית בלו טהור לני ס
שהטמחה מבחוץ ' חולם חם היתה הטמחה בבית הבה לח יטמח קוך
הכוורת לני שפיה לחן וחם היתה הטמחה תוך הכוורת הבה יטמח ס
הבית וכל מה שבכוורת כי הכוורת חהלה בתוך הבית והטמחה מבעת
בחהלי הבית ולח יטמבעה הכוורת בטומח הבית לני מה שהרבנו '
וכאן שבחרנו בריבוי מזחת המבבתח

ב היתה נבוה מן הארץ טפח
טמאה תחתיה או בבית או על נבה הבל טמא חלא תוכה
ובתוכה הבל טמא

מבוחר הוח כי כחשר היתה נבוה מן הארץ טפח
תהיה מהל והלחלן בל הטמחה ותבחת טומחה לבית ' וכן חם היתה
טומחה על נבה הבה בחלו היה תחת הקבת הלחל כי היתה היח ובית
לבר לחר לולם תוכה הבה הוה טהור לני שפיה לחן ' ונחמרו הבל
טמח לל בל מה שיהיה בבית וכל מה שיהיה בתוכה הבה היה טומח

ג
במה דברים אמורים בזמן שהיא כלי מחולחלת היתה
פחות ופקוקה בקש או אפוצה איזוהיא אפוצ בל שאין
לה טפח ממקום אחד וכזית מן המת נתון תחתיה בנגרו
עד החה ם טמא על נבה בנגדו עד הרקיע טמא בבית
אין טמא אלא הבית בתוכה אין טמא אלא תוכה

כלי
מחולחלת יהיה חלול בכלי שלם הנדרים תרבנם נכוב לנחות חלול ל
לנחין לולם לם היתה פחותה ובתם זה המקום בקש לו מחופה והוה
סתיהים שלמה חכל מלחה קם והדומה לה עד שלח יסחר כה חלל טפח
הבה היה לו כרעיין מתיבה מן הלרן והיות הטמחה תחתיה לו בתוב
כמו לם היתה קבורה בחרן ולזה לח תבית חת הטמחה לבית '

ד הי"ה
נבוה מן הארץ טפח טמאה תחתיו או בבית תחתית
הבית טמא תוכה טהור בתוכה אין טמא אלא תוכה
על נבה בנגדו עד הרקיע טמא

זה הדין בכוורת מקוקה לו מבוסה
לחר היה בלי והיה לחלל כמו שזכר לחיתה בחשר לחיתה לל על ס
הטמחה תבית טמח לם לבית ' ולם היתה הטמחה על נבה לח יטמח ע
הבית כי הטמחה מבחון והיה חלולה ובחשוב הטמחה בלולו הבית ת
תחת קנה החלל כמו שקרמנו ' ולחמנם היות הטמחה על נבה כמו ס
היתה על טפח חחרון כמו שבחרנו ' ולזה בנגדו עד הרקיע טמא ולח
יטמח זולת זה

ה במה דברים אמורים בזמן שפיה לחוץ
היה פיה לפנים ובזית מן המת נתון תחתיה או על נבה
מבחוץ בל שהוא בנגד הזית הוב ונבה טמא ובל שאינו
בנגד הזית תחתיה ונבה טהור בתוב או בבית הבל טמא

לם היה פיה לפנים הבה יתבבר חלבה בחלב הבית והבלול הטמחה ל
לבל מה שיהיה לחן יחר וזה הדין גם כן בכוורת מחולחל כמו שקדם
לחר זה '

ו היתה נבוה מן הארץ טפח טמאה
תחתיה או בבית או בתוכה על גבה הבל טמא

עבין הבל טמח
בל מה שיהיה בבית חו בכוורת ומה שתחתיה ומה שלמעלה ממפס
חולם הכוורת עמק הבה לח תטמח כמו שקדמנו

603

ז במה דברים אמורים בזמן שהוא כלי
מחולחלת היתה פחותה ופקוקה בקש או אפוצוי איזהו
אפוצה כל שאין לה פתח טמא אחר כוית מן המת נתון
תחתיה כנגדו ער התחום טמא על גבה כנגדו ער הרקיע
טמא בתוכה או בבית תוכה והבית טמאים
כבר בארנו פתוכה
ותוך הבית דינם לאחר מעבי היות פיו כתוך הבית ועבין לאחר עבין
לא פתח מתקוש לאחר מבר לאחר ובתוספתא כל עבין לא עפח מרוח
לאחר

ח היתה גבוה מן הארץ טפח טמאה תחתיו או בבית
או בתוכה הכל טמא אלא גבה על גבה כנגדו ער הרקיע
טמא
כבר בארנו שהיה כאחר היתה לשונה בנה היה כמו שתיכה
מן האדץ ולזה כנגדו ער לרקיע טמא ובפחר היתה טמאה בדך
הבית טמא להיות פיו לבניס ובנה טהור לפי שיש שהוא כבית
פיו לבית ולזה יטמא בבית ובמחר בנה טהור לפי שיש שהוא כבית
הפתי שהטמאה כאחר תלוק במקום שיש אחון מזה טהור

היתה ממלא
את כל הבית ואין בינה לבין הקורות פותח טפח טמאה
בתוכה הבית טמא טמאה בבית מה שבתוכה טהור
שדרך טמאה לצאת ואין דרכה להכנס בין מוטה בין ע
עומדת על צדה בין אחת בין ש״נים

זה לשכח סוף כתוך הבית ופיו לבר
הגג ובינה ובין הגג פחות משפח הרי שער הבית הטמאה כמו
שהתבאר לך כין אחד בין שתים ידענו כי בין שהיתה כורות או אחת
לא שנים זו על גב זו ושעלונה אין בינה לבין הקורות פותח שפח ובן
בחר בתוספתא

ט היתה עומדת בתוך האחה ואין בינה לבין
השקוף פותח טפח טמאה בתוכה הבית טהור טמאה
בבית מה שבתוכה טמא שדרך הטמאה לצאת ואין ד
דרכה להכנס
פקוף הוא המשקוף שעליון שער
קרוי מבתוב משקוף היתה הטומאה תוך הכורית תחת המשקוף
פותח טפח הנה הטומאה תבוא מן הבית לפי שאין בינה לבין ה
המשקוף טפח אולם אם היתה טומאה בבית הנה כל מה שתוך ה
הכורית טמא לפי שהטומאה תבוא מן הבית דרך פתחו ונטמא מה ש
בכורית ושעמו לפי שדרך הטומאה לבוא

יא היתה מוטה על צדה
באויר בוית מן המת נתון תחתיה או על גבה כל שהוא
מנגר הוית תחתיה וגבה טמא וכל שאינן כנגר הוית ר תו
תוכה טהור בתוכה הכל טמא
עיר כעתיק מהיות זקוק הכורית בבית על חלוף מבב והוא שיהיה בחויר
והוא שתהיה יכולה לעמוד ואמר שהיה אם היתה מוטה על בדק ה
והוא שתהיה דבוקה בארץ ואין יכולה הבה היבה בזק וכבר ו זה
הדין בעצמו ו בבר בקדם בהלבה דלעלוכה מזה הפרק לבד שבארנו זה
הפרק הן בו שמוך על הבית ובארן הן בו והוא בחויר

יב היתה גבוה מן הארץ טפח טמאה תחתיה
או על גבה הכל טמא אלא תובה בתוך הכל טמא במה
דברים אמורים בזמן שהיא כלי היתה פחותה ופקוקה
בקש או מחוקת מ מאה כדברי חבמי בזית מן המת נתון
תחתיה כנגדו ער התחום טמא על גבה כנגדו ער הרקיע
טמא בתוכה אין טמא אלא תובה היתה גבוה מן הארץ
טפח טמאה התחיה תחתיה טמא בתוכה תוכה טמא ע
על גבה כנגדו ער הרקיע טמא
זאת מחלוקה היא אבר בקדיה בתחלת הפרק ואלת מחוק הפרידה
מן הבית ולזה בפל זכרה ולא אמר בבאן בלי מחולחלת ו תענים

ולזה לא יאמר בבאנב אם אמנה וזקבה בהיותה מחוקה מן הקוש
לפי דעתך חבמים ואעפי שהיא מחוקה לבי שהדין ו ומכורתר הוא ש
שהבית בין אמרו תחתיה ובין אמרו בנגדו ער שיהיה בולה טמא יבאהבי
שהוא יטמא מה שהוא בתוכו לבדי וטומאה בוקעת ויורדת ואמרי
תחתיה טמא יבאה בו שהיה תחתיה בחלל ויטמא בל מה שיהיה תחתיו
ובמור זה

טו היתה ישבת על שוליה והיא בלי
טמאה תחתיה בתוכה או על גבה טמאה בוקעת ועולה
בוקעת ויורדת היתה נבוה מן הארץ טפח או מביסה או
בפויה על פיה טמאה תחתיה תוכה או על גבה הבל ט
טמא
בל מה שהוא מהקלמי ביאר הבבורית לפני הבאנה בלוי הוא
שתהיה מבבה מנטח על גיה פיהיה פיה בל ו מה דומות העולם וה
והשולים לבי המת בבי לו בהיחה על מבב מחר והוא שתהיה יושבת
על שוליה ופיה מהם בוהמך ולמעם ואחר בדין שטומאה שבאהלי ה
היה מיבה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת ולא הטמאת מבדדים פיהיה
בבחי הלוי בבר הקלין ויתבאר בחי שבתבארתי לך בהקדמת הטומאה
שזהו עבין בוקעת ועולה בוקעת ויורדת שתעבור לתעלה ולמטה ו
ולא תתפשט בבל הבדדין תולם אם היתה בגבוהה מהארץ טפח וטומאה
תחתיה או בתוכה או על גבה או היתה יושבת על האדץ וטומאה ב
בתוכה לבל היתה מבוסה על פיה לפי שבר ידענו מבל בדי שלא
מבל בך לא היתה הטומאה בארץ והבורית הסבוכה על פיה על האדץ
ועולים לטמיס הנה היא בב בבר היתה לפי שעשו הטומאה בקבר ה
בהנם ובטומאה מבדדין ממשבה וממטה ואהו אמרו בבל טמא

במד״
דברים אמורים בזמן שהיא בלי היתה פחותה או בקוק
בקש או מחוקת ארבעים סאה כדברי חבמים טמאה
תחתיה בתוכה או על גבה טמאה בוקעת ועולה בוקעת
ויורדת ר אליעזר ור שמעון אומרי אין טומאה עולה לה
אף לא יורדת ממנה
בבר בארנו פעמים בי בשאר היתה
פחותה ופקוקה בקש אחיה בחזי מן האדץ וסדבור בלו מובחר
לחר הבבית בל מה שהוא בתוכה ובבין לחמרם אחין טומאה עולה לה בי בשיה
היתה הטומאה תחתיה לה בטומאה לה תוכה ולא למעלה ממנה לפי ה
אחיה בהיתה יושבת על שוליה חבה בפני הטומאה בתוכה לה ו
יטמא מה שתחתיה זה בלו אם לה יהיה בינה לבין האדץ טפח הולם
אם היה אם חלל טפח הנה בבר בבר יהיה אהל ולזה יטמא בל מה שתחתיו
יהיה הטומאה תחתיה הולם אם היתה הטומאה בתוכה או על גבה
הנה היא בחזי אם היתה בבורה בתוך האדץ או על האדץ לאחר הטומאת
עד לבקיע בל מה שיהיה בבחי אליה לפי מה שהוא להיותה היה בלי
נחין הלבה בר אלעזר ור שמעון
ארון שהיא רחבה מלמטן וצרה
מלמעלן ורמת בתוכה הגוגע בה מלמטן טהו ומלמעל
טמא רחבה מלמעלן וצרה מלמטן הגוגע בה מבל מקום
טמא היתה שוה הגוגע בה מבל מקום טמא רבדרי ר
אליעזר ר יהושע אומר מטפח ולמטן טהור מטפח
ולמעלן יט העשויה במין קמטרא הגוגע בה מבל
מקום טמא במין גלוסקי הגוגע בה מבל מקום טהור ח
חוץ ממקום פתיחתה
בבר נתבאר במסבתת שהטומאה בהאן
לחנם הוא בארון מקום בסלע מסך הוא בחלל הוא לחרון על לחן ומש
חקוק בסלע ומבוסה הבועע בו בבל מקום שהוא נתון טמא הלא ה
הבבר בסניס בלבר הוא לחם זה דומה לבור גדול חלא מלא מהים ונחן
גדולה על פיו שהיו טמא חלא בבר חלול ולזה הסדים מהרבו בי בחש
ה יתן רחבה מלמטה וברה מלמעלה בזה
הנה לפר יגע במקום המקבי מהלבן ה
לפר תחת שמת שהור נחש בסך העבין
וסיה על זאת הבורה הנה לפר יגע מל
בחלק המקבי לפר על המת טמא לפי

אם היה חלק שלישי בכתי לפעל המקבל לחר ר יהושע אומר לא
טמא מהמקבל לחר קיחת הטמא ולא טפח ממנו שימשך ולכל מה שתחת
שטיחת ממנו שימשך לפרוץ על ואת שנגע כמין קיטורת
ככר שתה לבו בחור קיטורת שהוא סת שמקורם מת
תלבנו לל כמדרים כל קיטורת ותנוק חת שלא תת
קיטורת והוא לפר יחזיקו כו הכריס כלרון ואת גבושקום
הזה כמו נגר ומרתף מקורמת לבלנו לכל לפר
יתחמת לכלי לפי הטעון שולת שהתנוק היה כמו תבה וטעל זה שטעך
ולזה כנגד שטיחתה טמא על דמיון מה שבחרה התיפתה בכור מלא
מדים לפי שולת שתנוק הזה כור על הפר הזה זה נורמו

יז

חבית שהיא יושבת על שוליה באויר כוית מן המת נתון
תחתיה או בתובה בנגר קורקרותיה טמאה בוקעת ועולה
ועולה בוקעת ויורדת והחבית טמאה תחת דפנה מבחוץ
טמאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת והחבית טהורה
בתובה ותחת דפנה אם יש ברפנות פותח טפח הכל טמא
ובנגר פיה טהור ואם לאו טמאה בוקעת ועולה בוקעת
ויורדת במה דברים אמורים בטהורה
אבל אם היתה טמאה או נבוה מן הארץ טפח או שבוסה
או בפויה על פיה טמאה תחתיה בתובה או נבה הכל ט
טמא

לחרון כנגר קרקרותה ירדה כו שתחים הטמאה תחתיה ממה
שימשך לחלנה לח שתחים תחת עובי הפשתות ולעבי שזה שבין מ
מכחיר לשנה נורמו וכבר כחרנו עכין לחרון בוקעת
ועולה בוקעת ויורדת ולעבי שזה לח יהיה הלא חנב
נדות הטמאה בפחות מטפח וכחנר היתה טמא בנגר
קרקרותה הין לפי מה שהרבנו יהיה כל מה יהיה
בכחי לטמאה מחיר בחבית טמאה לחיותה מטמא מחיירו זה בחבית
בכר בשות לויים בזה הסין הן הטמאה לחר יטמא כל מה יהיה ס
בכחי לנו והבן זה כי הוא מדקות הענין וחשוב לח יפול עליו הספק
אלא אם היתה הטמאה בתובה הבה זה מבואר שהחבית טמאה וח
היתה הטמאה תחת דפנה מבחוץ וזה שתחים תחת עובי הבנוכה
יהיה ממנו כלל תחת עוליה ממה שימשך לחוריה הבה החבית טהורים
שבלי חרם הינו מטמא מגבו כמו שבחרנו בשני המבלים וזה טמאה בעת
שעברה בעליונה לח תבנה כחוירה לפי שהיה תחת הדופן ' וחמרו
בתובה ותחת דפנה הוא שתחים מקצת הטמאה תחת דפנה ומקצתה
תחת קרקרותה לפון התום שתה בוית הן הוית מקצתה בינון תחת דפנה '
ומקצתו בינון תחת קרקרותה כל שבנגר טמאה בין מלמעלה בין מ
מלמטה טהור ' וזה יש ברייתה פותח טפח שכל טמא שעניין הכל טמא
שיהיה כל מה שיגע בחבית טמא וה"ר מה שלא יהיה נכחי לטמאה מ
לכל בהיות עובי גבה ממנו שכר שתפשה הטמאה שכלה לל כל מ
מקיפה ולזה היה כנגר פיה טהור לל מה שימשך לחוריה לפי שטמא
שכר שתפשה וחרלה פעולתה ברוב כמו שפרשנו בפרק שביעי '
עוד שם וכחר שזה כלו לם היתה שכר בטמאת מקורם בחחת הטמאות
שיהיה כלי טמא וכלי טמא חינו מונח כמו שפרשנו בעשירי מכלים
לל יהיה נבוה על הארץ טפח שהוא לחול לל שיהיה הטמאה תובה ועליה
כשני שיהיה כמו שכר פחום לל תיהיה הטמאה לעניים על המטה שהוא שיגע בחוזה מלא ממנו בחחר מלאו העניים טמא ' והוא שמרו שכל
טמא לל תובה ונבוה ושפוך ושכלה כל מי שיגע בה הטמאה הוא טמא
לחופן לפר זכרנו והבן זה

פרק עשירי ארובה שהיא לתוך הבית ויש בה פותח טפח טמא בכי בנגר ארוב טהור טמאה

בנגר ארובה הבית טהור הטמאה בין בבית ובין בנגר א
ארובה נתן את רגלו מלמעלן ועירב את הטמאה מקצת
טמאה בבית מקצתה בנגר ארובה הבית טמא ובנגר ה
הטמאה טמא

תמרו לחובה שחיה לתוך הבית ויש בה פותח טפח טמא בכי בנגר ארוב טהור טמאה
בנגר ארובה הבית טהור הטמאה בין בבית ובין בנגר א
ארובה נתן את רגלו מלמעלן ועירב את הטמאה מקצת
טמאה בבית מקצתה בנגר ארובה הבית טמא ובנגר ה
הטמאה טמא ואם לאו הבית טמא בנגר הטמאה טהור

כ

אין בארובה פותח טפח טמאה בבית בנגר ארובה טהור טמאה בנגר
ארובה הבית טהור הטמא בבית נתן את רגלו מלמעלן
טהור הטמא בנגר ארובה נתן את רגלו מלמעלן ר מאי
מטמא וחכמי אומ אם טמאה קדמה את רגלו טמא ואם
רגלו קדמה את הטמאה טהור ר שמעון אומ שתי רגלים
זו על גב זו ש קדמו את הטמאה משך הראשון את רגלו
של שנ שם טהר מפני שקדם רגלו של ראשו את הטמא

לחוכם יתחייב זה שיהיה
חיים לפר נתן רגלו מלמעלה טהור לפי שחרובה שיהיה מטמא
על עסק ולח תבה טמאה מן הבית תחות מקצה כמו שבחלנו שנים '
ולזון הינוסה מן טמאה בכשת לחהל ולח יובאה ממנו לח בפותח
טפח לחר זה לחר שם טמאה קדמה את רגלו הוא טמא לפי שהטמאה
תטמא כל מה שיגיע לזו כמו שקדם ' וכעת שכת רגלו החיל על
הטמאה ' ואם רגלו קדמה את הטמאה יהיה כמו גב ויתחבר הגב ולא '
יטמא זה שהרי לפי שתין שם פותח טפח תבה ממנו הטמאה ' ולא החיל
על הטמאה כעת שהחיל והבליע ר שמעון כזה הדין ולחוך שאם כתו
שכי לחבים ואם שרוצון מהם רגלו כחרובה ואם שכי רגלו כחרובה
ואם שכי רגלו על רגל הרחמן ולחר זה בכשת טמאה תחת החרובה
לחר כן שניר הרחמן רגלו והיה רגל שכי על הטמאה קודם טמאה
בכתי לזה המקום ' ולעבי שהיה מחבם החיל על הטמאה לחר הנעת
הטמאה שם הוא טהור ולין הלבים לפ כר מחיר ולא כר שמעון '

ג

מקצת טמאה בבית מקצתה בנגר ארובה הבית טמא
בנגר הטמאה טמא דברי ר מאיר ר יהודה אומר הבית
טמא בנגר הטמאה טהור ר יוסי אומר אם יש בטמאה
כדי שתחלק את הבית ותטמא את הבית ותטמא בנגר ה
הטמאה טמא ואם לאו הבית טמא בנגר הטמאה טהור

כדי שתחלק הוא שתם תחלק והוא על מכבו והיה מגיע ממנו תחת נ
קבית כשעור והמגיע תחת הרובה תמר לין כו שותין כשעור ובלבה
כר יוסי '

ד

ארובות זו על גב זו ויש בהן פותח טפח טמאה בבי
בנגר ארובות טהור טמאה בנגר ארובות הבית טהור
הטמאה הין בבית בין בנגר ארובות נתן רבר שהוא גמ
מקבל טמאה בין מלמעלן בין מלמטן הכל טמא רבר
דבר שאינו מקבל טמא ממנו ולמטן טמא ממנו ולמעלן
טהור

הלו ארובות הוא כשתחים כיתו עליה ותחים לרובה בנגר הבית

ה אין בארובות

פותח טפח טמאה בבית כנגד ארובות טהור טמאה ב
כנגד ארובות הבית טהור הטמאה בבית נתן בין דבר ש
שהוא מקבל טמאה בין דבר שאינו מקבל טמאה בין
מלמעלן בין מלמטן אין טמא אלא התחתון הטמאה
כנגד ארובות נתן דבר שהוא מקבל טמא בין מלמעלן
בין מלמטן הכל טמא ודבר שאינו מקבל טמאה בין מ
מלמעלן בין מלמטן אין טמא אלא תחתון

זה כלו מכחיר מן
מקרס כחורן כאחר תכנית הסרס וזהו שאין טומאה נכנסת. לתחל
ולא יוכלו ממנו אלא כפותח טפח

ו ארובה שהיא להוך הבית

וקדרה שהיא נתונה התחתיה שאם תעלה ואין שפתותיה
נוגעות בארובה טמאה תחתיה בתובה או על גבה טמא
בוקעת ועולה בוקע ויורדת היתה נבוה מן הארץ טפח
טמאה תחתיה או בבית תחתיה הבית טמא תובה ונבה
טהור בתובה או על גבה הבל טמא

מלם תעלה ואין שפתיה
כנגעות כארובה עכשיו מיסיה הכלי נכחי לחרובה ותיסיה חחרובה
גילה מעכה הקדירה עד חבעבו מהכלי יעלה על עמוד כוב יבא מן
החרובה ולה יגיב בגדיים בעוד פנים וכאחר היתה הקדירה על זה ה
המבב והיתה הטומחה בחיסי מיסיה מן הקדירה הבה תחומה כל מה
מיסיה נכחי חלים לבר ולמעלה לו למעלה לסיות טומחה רבובה נ
ואינה תחת לוכל אחר אי חבולה בעוד ולה יתעבט מעשיה ולה י
יחיה כמו שבחרנו כעין בוקעת ועולה ואם היה בובה הקדירה מן
הארץ טפח וטומחת תחתיה הבה בבר החיל על טומחה ויטמא ה
הבית בכלו וכבר קדם לך בזה הפרק כהיות טומחה תחת החרובה
שהוא אם נתן רבלו מלמעלה עשיה את הטומחה וכל מה מיסיה כ
בתובה הו על גבה הבה הוא טהור לפי שחינו תחת הכל מגולה מפב
שהוא בגבי החרובה ואם היתה הטומחה בתובה הו על גבה ניסיה ז
זאת הקדירה גבוה טפח כמו שזכרנו הכל טהור לה הבית כלו טהור
לפי שהטומחה בבגד החרובה וכן תחת הקדירה טהור לפי שהוא הכל
להיותה גבוהה טפח לפי מה שפרשנו ואם היה טומחה בבגד הטומחה
לבד עד לרקיע

ו היתה נתונה בצד האסקופה שאם תעלה

והיא נוגעת בשקוף פותח טפח טמאה תחתיה בתובה
או על גבה טמאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת היתה
גבוה מן הארץ טפח טמאה תחתיה או בבית תחתיה ה
הבית טמא תזכה וגבה טהור תובה או על גבה הבל ט
טמא ח שאם תעלה ואינה נוגעת בשקוף פותח
טפח אין מורבקת בשקוף טמאה תחתיה אין טמא אלא
תחתיה

הכל מכוחר ואינו צריך פירוש

נר אחד עשר והבית שנסדק טמאה בחוץ
וחבלים שבפנים טהורין

טמאה בפנים בלים שבחוץ בית שמאי אומרים ער
שיהא בסדק ארבעה טפחים בית הלל אומ בל שהוא
ר יוסי אומר משום בית הלל פותח טפח

כבר נתבל פנינים
מדרך טומחת לבית ואין לריכה לומבם ומחבר כסדק הבית וזה כ
כשנסדק הבב בלו ונקרעים הבנותיו הבב ער חיהן והיתה טומחה
בתוכי הפנימי מפני חלקי הבית וזהו שהלק חמר כבר לפתח ונכלי
בחלק הוחר חמר יחסך לחון בם חומרים ער שיהיו רחב הסדיקה ד
טפחים ואז לא יטמאו חלא הכלי שחבתו לא כנטרך בפותח טפח לבר
בבחן להיות הטומחה בפנים ובלים בחלק החיצוני ודרך טומחה ל
לבית ולא חומרים חלא יבטרך לפותח טפח להיות הבב בכלל הבית
ובבר הזכרתי בהוספתה שחמרו כל שהוא הוא פיסיה טפרק מעבר
הוא המשפולת ור יוסי חומר פותח טפח על הסדק והלבה בבית הלל

אבסדרה שנסדקה טמאה בצד זה בלים שבצד ה
השני טהורין נתן את רגלו או קנה מלמעלן ועירב את
הטמאה נתלאת הקנה בארץ אינו מביא את הטמא ער
שיהיה גבוה מן הארץ פותח טפח

זה הסדק חומה הוא בבב שהבסדרה
וזהו לל פרידל ובבר יבעת בוחתה ומסיות לבעור הבית ובחתר נקרע
הבב מלמה על הארץ בלו הבה היו בני חבלים ימין ומחוץ ושבר קדם
לך בפרק חמר לפני זה עירוב הטומחה מלמעלה חלל הסדיקה הו מ
מלמטה מיסיה בחוץ בחתר היה בדבר חמר יבביל הסדק בבוה ג
טפח מהארץ הו יותר כמו שהתבחר בחרובה שבתוך הבית

ג סגום

עבה ובופת עבה אינן מביאין את הטומאה ער שיהיו ג
גבוהים מן הארץ פותח טפח קפולים וו על גבי וו אינו
מביאי את הטומא ער שתה גבוה מן הארץ פותח טפח
היה אדם נתון שם בש או אינו מביא את הטמא ובה או
אדם חלול הוא והצר העליון מביא את הטמאה

סגום ובופת סם
כלים כמו שבחרנו בב מבלים ועבה הוא מיסיה גבוה מעשה ולמעלה
וקבולין בבר מקופל קנתו חל קנתו ואחר שחם היתה טומחה בח
מבדי הבחבדרה הבחלקת והיה בבר עבה חו בבר כדוך תחת הסדק
הבה לל בחחר כי בחחר יסיה גבוה ובבבוקתו טפח בחחוב בכל מה
שתחת בבר העליון חו הפטח העליון והדומה לו ער שהארן ובחחוב
מיסיה חחל תחת הסדק גוהו טפח חבל בדין חתו בלו ובתן חת ה
הקובב בחרן ולח יעירב חת הטומחה עי מיסיה תחת הסדק חבל כ
חלול כמו שהתבה כמו שבחרנו פרש זה בלו ואחרון ער שתיסיה ה
העליונה בגוהו מהארן טפח ענינו מיסיה תחתיו חלל טפח ואם היה
חדם נתון תחת סדק שלחבסדרה בם חו שהוח לח יעירב חת הטומחה
ואז עניבה גמרון יותר מעשה כדין בגום וכפה ובה חומר הבנים
וכפופה מקשיים והחדם חלול ונכנס העליון ממנו בלו הוח חחל על
הארץ ויביח חת הטומחה לבר מפי שלל חסקופים

ד היה משקיף בער החלון

והאהיל על קוברי המת בית שטאי או אינו מביא את
הטומאה ובית הלל או מביא את הטומאה מורים שאם
היה לבוש בבליו או שהיו שנים זה על גבי זה שהם מ
מביאין את הטמאה

לח יבטרך לבחר בחמר חמרו קוברי המת
לל בוחתי המת על מיסיה המת עבמו הוח חמר הוחיל ועל הדבר ה
חחל ועבין מביח חת הטומחה בחחן מיסיה לבית ויטמח הבית חמר
יבדין מחמו ובטעם זה חבל בם היתה חחדם חלול ונכנס העליון מביח
חת הטומחה לפי שהוח כמו חהל קבתו על המת ונקבתו תוך הבית וזה
הוא הל כל העולין בגזע בעבה ופתח ויותר לפי שהחדם חלול

ח היה מוטר על האסקופה והאהילו עליו
קוברי המת בית שמאי אומרין אינו מביא את הטומאה
בית הלל אומרים מביא את הטומאה
היה מוטל על האסקופה
קיהו בבית וקן נתנו על האסקופה על דעתן כחומרים מדס הלל ב
הוא ולא יביא את הטומאה לבית מה שקדם בקדיק כחמר היתה
גבוהה טפח ומנגעת בפקוף קפותה טפח הבה הטומאה כחמר היתה על
גבה קבית טמא

ט הטומאה בבית והאהילו עליו טהורין
בית שמאי מטהרין בית הלל מטמאין
למר כי כחמר היתה הטומאה
בבית וחדם מוטל על האסקוף וקנתו בבית והחזילו טהורים על קנת
זה הקדם לחמר כחסקופה הבה למי שיחמר חדם חלול יביא את הטומאה
כחילו שם החזילו על הטומאה

י כלב שאכל בשר המת ומת ומוטל
על האסקופה ר מאיר אומר אם יש בצואתו פותח טפח
מביא את הטומא ואם לאו אינו מביא את הטומאה רבי
יוסי אומר רואין את הטומאה מכגדר המשקוף ולמעלה
הבית טמא מכגדר השקוף ולחוץ הבית טהור ר אלעזר
אומר פיו לפנים הבית טהור פיו לחוץ הבית טמא שה
שהטומאה יוצא דרך שולי ורבי יהודה בן בתירא אומ
בין כך ובין כך הבית טמא וכמה תשהה במעין שלשה
ימים מעת לעת בעופו ובדגי כדי שתפול לאור ותשרף
דברי ר שמעון ר יהודה בן בתירא אומר בעופו ובדגים
מעת לעת

לעון הבריית כלב מחכל בשר המת ונכנס לבית הבית
עהור ואחר שמת כמו כן יוק מקגיע בעופו כעבו ממת הכלב והיק
זה הדבר במיעיו ואחרין מוטל על האסקופה הוא גב סיקיק קנתו כב
בבית ור יוסי דקדק מקום הטומאה לל סיטומאת קבעלי הייב שם
היתה מקום הטומאה תוך הבית הבה הבית טמא להגעת הטומא
וזה לחמר הדקה הטומאה ככר הגיע מכלם מאחור עיכול הטומא כ
באטומב הכלב מולי זה בחמר המת לבר וזה לא יתחמת והלכה כר
יוסי והלכה כר יהודה בן בתירא בחמרו בעופות ובדגים מעת לעת

ההדס שבבית ומנורה בהובה הפרח שלה יוצא ובפישה
גתנה עליו שאם תנטל מנורה ובפישה עומדת על פי
ההדות בית שמאי או החדות בהור ומנורה טמאה בית
הלל אומרים אף מנורה טהורה ומודים שאם הינטל
מנורה ובפישה נופלת הכל טמא

כבר קדם לך בפרק הה מזחת
המספת כי כחמר כפה כפותם מהיה תניל כל מה בים שם ונחמר כי
כחמר היתה מנורה בזה הבקר והפרח לחמר עליו תשים הבר על המפת
עם הסחר ניה יקלף פרח כמו שבחרנו בבה מכלים ומיתה הסבישה ב
כפייה על הפרח עד מתמים מפת הפרח בין הבבישה והקדן הבה בזה
מהלקת בית שמחי ובית הלל שם תניל המנורה בכלבה מה שבתוך
הסחר שם לה

ט כלים שבין שפתי בפישה לבין שפתי החדות
אפילו עד התהום טהורין טמאה שם הבית טמא ט
טמאה בבית כלים שבבותלי החדות אם יש במקומו ט
טפח על טפח על רום טפח טהורים ואם לאו טמאים
אם היו כותלי החדות רחבים משל בית בין כך ובין כך
טהורים

טומאה שם הבית טמא לל כחמר היתה הטומאה בין
מפת החדות למפתי הבבישה בבית טמא לפי שבבר בחרנו פעמים כ
כחה מקדם שבל מה שיניל בחחל המת על דברי הטהורים עד שלא
עמוד הבה שם לה יניל על הטומחים מלטומאה וכבר ידעת מהדות בב

ויהוה בחר נבוה על החרן ובחחר היה בגיב כגדיני והיה מקומו טפח
על טפח נפרד מהבית והיה בדין חדות כמו שיניל בל מה שבתוכה ב
נב יניל היה שבגדיני מולם שם היו נדיני יותר ר החבים מכתלי הבית
הבה הבלי חחר יהיו בתוך כתלי החדות טהורי ואפילו לה יהיה מקומם
טפח ולה בדין בו מהבה על מחבה לפי מה שהזכה בו מזחת המסבה
בתוספתה לחמר מבחלי הדיות שהורים ושבבתלי הבית בדין מחבה על
מחבה זה לחיות כתלי הבית יותר כחלו לה יכנס בדין כתלי הבית בלל
מבל הוא בלי בענמו

פרק שנים עשר נחר שהוא נתון על פי תנור ח

חדש ועורף מבל צדדיו בפותח
טפח טמאה תהתיו בלים שעל גביו טהורים טמאה על
גביו בלים שתהתיו טהורים בישן טמא ר יוחנן בן נורי
מטהר נתון על שני תנורים טמאה בינהן הם טמאים ר
יוחנן בן נורי מטהר

בבר קדם בו מזחת המספתה מהבלים נעשים מהלים לטומח מבל לה
לטהר ובחרבו זה סיטה ותנור יען בדיין בלי וזה בחחר היתה
טומחה תחת הנחר וכלים על גביו חר טומחה וכלים תהתיו בבל
טומח בחחר היה בתנור יען בדין שהתבחר בזה הפרק חולם הם היה
תנור חדש הבה ה לפי הבחר לחחל ויבחיל מה שלמעלה ממנו ממים
שהתחתי ולין הלכה בר יוחנן בן נורי

ב כרירה שהיא נתונה על פי

התנור מוקף צמיד פתיל טמאה החתיו או על גביו הבל
טמא בנגד אוירו של תנור טהור טופאה בנגד אוירו של
תנור בנגדו עד הרקיע טמא

בבר התבחר בתוספת מהם בסרידה עוסבת על פי התנור
בל שהיה ובתחלי היהיה לה טפח ענולה עד שיהיה לה בית קבול
וכן התבה בתוספתה היהיה לה בית קבול ולחר שם ושם היתה חלקה
פרי הגת בבחר ובריבה פותה טפח ולה תבריל לחמר על גבה מלחמר ת
תחתיו ולחר בבחר לחרון על התנור ומבחוץ עזהת הסרידה היא על חדם
ובבחר בחרנו זה בית מבלים

ג נחר שהוא נתון על פי תנור ישן

יוצא מזה ומזה טפח אבל לא מן הצדדין טמאה בצד וה
בלי שבצד השני טהורין ר יוסי טמא הבטח אינו מביא
את טמאה היה בו ויו ר אליעזר אומר מביא אר
הטמאה ר יהושע אומר רואין את הבטח באילו אינו ו
והויו העליון מביא את הטמאה

בטח הוא בבין יבא מהבותב לפני החלבן בי בחחר
יעלה העולה מהחריבה יפוק על זה הבבין ולזה יקרא בטח ולחר בי
בחחר היתה טומחה תחתיו לה יטמא הבית לפי שלה יניע הטומחה ת
תחת לחל מחובר בזה הבית ולם היה שם זיז יבא מזה הבבין בתוך
הבית הבה הבית בב עהר לחל ר שיעבו להיות הטומחה תחת הבטח לה
תהה הזיז ור יהושע אומר מהבחנו בחסוך הבטח בפרי ויהיה הזיז
העליוני המחובר בחוץ הבית בלח טפח והבני עתיד לבחר לך דיבי
הזיזין בהבחת הטומחה לוך היה ולוך נודת הזיזין והלבה בר יהושע

בנדל של ערימה שפתתו בתוך הבית אם יש בו פתח ט
טפח הכל טמא ואם לאו מונין בו בדרך שמונין בבית

לחרון בבאן בתוך הבב בחנו לחרון הבתחר בתוספת ושם בחחר בנדל של
ערימה שפתחת מעזיבה שעליו בסותה טפח בפתח הבית מלגין מעבר
יעלה לעריף ועבים הוא הסטה הבה עבשו עשים ברזל ובנדל של ערימה
הוא רומה לעבורת של פתח לחר יעשה מבריל וזה סיעשה מבריל ט
טבעת יבנס בו רבל המטה וזהו יקרא בנדל ולחר בי בחחר הו בוב שם
רבל המטה עד שתהיה זחת הבנדל מחר תחת רבל המטה ברחה בבב
הבית והיה זה הבנדל מחזיק על הטומח הבה הם היה זה הבוקב לחר
נעבל לחתו הבנדל טפח על טפח העליה עהור ה

607

וזה שמכביל לכרן הוא לשון יטמא בכותח הטמוא על הטומאה וכבר
הים חלק מקולל ניקוי לא כבדים מקום שמים טמאים עליו לשון
לטומאה ומרכב תשב יגעו למטה שכי לפי מה שהרעמו וכיוצרנו שב
כפתיחת זה ספסר נחוש עבין מעין בו סרוך שמונין כמקן וכן שבי מ
מתכות כזה ספסל או כבדים מקום שמים לוקין חב על דין טומאה
כלים כמת כמו שמתבאר בריתם מכסתו זו

ה קורות הבית וה

והעלייה שאין להם מעזיבה והן מבוונות טמאה תחת
אחת מהן תחתיון טמא בין התחתונה לעליונה ביניהם
טמא על גבי העליונה בנגרו עד הרקיע טמא ו
היו העליונות בבין התחתונות טמאה תחת אחת מהן
תחת כולם טמא על גביהן בנגרו עד הרקיע טמא

מבוונות מתפיסים ק כמו הסכית והעליונ
כבין התחתונות הוא שמפסיק כל קורה מהעליונות עבר החלל לשאר כ
בין כל שתי קורות התחתונות ובכדי לדש לך בסכך ומוכח ועיין בין
שמן הערבי שבשאר גזר לחית מחיצותיה ועזה הגבה למעט מסיכי
ועבין זה שבחוצ מחיצות יורדות מלמעלה למטה ושולות מלמטן
למעלה ובבר התבאר בתוספתא זה כלו כמו תפלים שיפיה בראש
כל קורה פותח טפח ובינוניה חריב פותח טפח וחד בחמשה קוקים
העליונה שפיה כחלו ירדיה למה שבין הקורה התחתונה ויפים הכל ב
גב ק ולזה שאשר היתה בראשה כל קורה פחות מטפח הנה הדין כמו ם
שהתבאר בתוספתא וזה שבהלכה הראשונה שאשר הוא שיעור הקורו
מבוונות שם היתה הטומאה תחתיהן או ביניהן או על גביהן טומאה
בוקעת ועולה בוקעת וירדת שם לא תפסיק הטומאה תחת לחל טפח
מכל טפח כל מהות מעל לחלל טהור כמו שקדם

קורה שהיא נתונה מכותל לכותל וטמאה

תחתיה אם יש בה פותח טפח מביאה את הטמאה תחת
בלה ואם לאו טמאה בוקעת ועולה בוקעת וירדת ו
ח במה יהא בהקיפה וידא בה פותח טפח בזמן שה
שהיא עגולה הקיפה שלשה טפחים בזמן שהיא מרו
מרובעת ארבעה שהמרובע יתר על העגול רביע

כבר קדם בעל זה הסדר וזהו שהטומאה כשאר לה יתפשט ת
תחת לחלל הבה היא טמאה המחוברת לכלים למטה ולמעלה
ובבר בארנו בזה המרובע לעיגול מה טיש בו די בראש שרוכין ועי
לעיל סם

עמור שהוא מוטל באויר אם יש בהיקפו עשרים
ואורבעה טפחים מביא את הטמאה תחת רפנו ואם לאו
טמאה בוקעת ועולה בוקעת וירוד ת

ידוע שהשטח לשאר בו טפח על טפח יקיף
בו ר טפחים וכמו שקדם לשארו בזמן שהיה מרובע ונידוע שהמחוכם
לשאר בו טפח על טפח על רוס טפח מכיוון לת הטומאה ושכל טיש בו
ריבה טפח טפחים בהקפו ב טפחים וכל טיש בו טפח על טפח יש בשלשנו
טפח ומני תומשים ובשאר היו שלו שהרבי כלן ידעים שהתיב
מקן ב בשאר היה עמוד עגול על תמונת הלשטוקה ובסיקף
כל עגולה מהני עגולות שבשאר כר טפחים והיה עגול על שטח ער סיקיל ם
מהני עגולות תוספות ומוכבת על הארץ ממשמעות לשטחים על ת
חולקה ומונחת על הארץ הנה זה לחלל כלו שאר תחת דוכן הטמוד
ובין שטח הממשש לא יהיה טפח על טפח מרובע על שיעור מרך הת
העמוד וזה לך הנוסח מבוארת ולשדנו בבאין שלש היה טפח על ט
טפח כרוס טפח לא יעמוד בראשו של תבלית שטח העמוד הנה הוא י
יניח את הטומאה תחת כל העמוד וזה שהתעגלת שאשר שלמדנו בזה ם
הדין שהמוד לותו שהוא עגין שבלו מחר

כוית מן מורבך לאסקופה ר

אליעזר מטמא את הבית ר יהושע מטהר היה נתון ת
תחת האסקופה ירדן מחצה למחצה מר—ובך למשקוף
הבית טמא ר יוסי מטהר היה נתון בתוך הבית הנוגע ם
בשקוף טמא הנוגע באסקופה ר אליעזר מטמא ר יה

יהושע אומר מטפח ולמטן טהור מטפח ולמעלן טמא

בבר קדם בשקומות מזו שהמכתת שהטומאה כאשר
היתה בבוקה מן קורה הבה היא בוקעת ועולה כל סביביו וה
ונסבית כלו טמא להיותה מתחלת ויחיו יורין מחבה למחבה בשוה
כאשר מקום הטומאה שם היה בחבי רחב הקסקופה לשר יטמא מן
לבית שהוא כמו שם היתה הטומאה בתוך כותל הבית לבי מה ם
שהתבאר מזו שהמכתת ומזו שקלבה יתבאר לך מזי שבבה קבת בנ
גופו בחלל הזית טמא ולבנין שיפרי כל הבה לא החלל זה שבה מקבת
וכל לשר בחלל זה שבה כלו וקלבה בר יהושע ולזן קלבה בר יסי

פרק שלשה עשר העושה מאור בר—חלה ש
שעורו מלא מקדח גדול של
לשבח שירי המאור רוס אצבעים על רוחב הגדול אלו
הן שירי המאור חלון שסתמה ולא הספיק לגומריה ה
חרדוהו מים או שרצים או שאבלתו מלחה שעורו מל
אגרוף חשב עליו לתשמיש שעורו בפותח טפח למאור
שעורו מלא מקדח ב הפרגות והפרפות מצטרפות
במלא מקדח כדברי בית שמאי בי הלל אומר עד שיה
במקום אחד מלא מקדח להביא הטמאה ולהוציא ה
הטמאה ר שמעון או להביא הטמאה אבל להוציא את
הטמאה בפותח טפח

כבר התבאר לבניו מכלי שמלת לעניך כדקם הגדול מל מדם ומלת
מקדח גדול מלשבה בטנדרין ומתור הוא מרובה לשאר יכנם ממכה ם
התור וחמ שמי שבתה התרובה לבכם ממכה לגדה שם היה בטנדרין
לו יתכי תביה את הטומאה שם לא מיהיבה טפח על טפח לבי מה
מקדח בהלות מזו שהמכתת ושם זהת התרובה בשתה מעמה כל
מכלי עוש מדם מכל בשאר מהמכות שאשר זכר לו זולתם התרובה ת
תקדח מאור מלא כעשה בידי מדם שהם לא תבה מיהיבה הטומאה
ביכם בבית אחר מלא אם היה מחלה לעניך שזה שאשר לא כיון ת
על זהת התרובה שאשר בשתה כלי בוה לעניך מן הטביסים אבל שם
יסופק שם בוהו עליו לעניך שם הבה היה יעשר בעשר הדשה שתבי
מלא בעשה בידי מדם ולזה שם אבל זה שחלון שאשר בתוך בו ה
האור אף זולתו להשאר להשתמש בו שיעורו בפותח טפח כמו שפח
על לו השאר בעבור האור שיבכם בו שעורו מלא מקדח כמו שפח
פתחם שיתחלה לשך הבה התבאר זהת הלבכם על הלשימוש והתחמ
לך מלהרובה מרובע שעורים שיהיה קטן מלא מקדח וכמשך מלין
מבטיים על רוחב גדול ואשר משך מלין שפח על שפח וקיהי גדול
מלא יברוך והתבאר הדין זהת שאשר בו לכל שיעור בו שיעור מקן סריב
מן המבכות הלונות וישבו חלונות גדולות בשם לשבם בשם ה
השורה עוד ישבו על החלונות בכלה שבכם ישפה מעט שרכה מו
מחייבית על דקל לו בכין לו זולת זה ואומר כיון שמלי כי שם קיהה ב
בנקבי זהת המבכה מלא מקדח יביה זהת הטומאה כי השורה יבנם
בו ולזה כיון עוד חזר במאמר לבי בוהת שלבכם ואומר עזה ם
שאשר מהנו שיעור למאור מלא מקדח הוא להביה זהת הטומאה לבית
שהיה תבכם וזה שבקבה כאשר קיהה שם טומאה לו תחת לחלל מסובר
בזה המאור לבי מה שקדם ביאורו וכן להוציה זהת הטומאה שבהאר כ
קיהה טומאת בבית תבה מזה המאור לקטן וישמע בשבדי ואלה כ
שמעון ואומר אף מהאור לה תבה טומאה מפחות מטפח ואין ם
הלבכה כר שמעון

חלון שהיא לאויר שעורה מלא מקדח בנה בית הוציא
לה שעורה בפותח טפח נתואת התקרה באמצע החלו
חתחתון בפותח טפח והעליון מלא מקדח

כאשר בנה בית חובה טעבה מלבן כין שני בתי ואיכו לו לאובה שהיי
לחיבם מיכו מור ואולם בשאשר גבלשמים לבבי זה ולזה שעורה ב
בפותח טפח ואם שם קורות זה בבית שאשר בבר זה בבית שאשר בנה
מון לחלון בקבת בובה האיובה היה מן שמיכו תחת הבב ל שמם
שאשר למעל מהבב לאשרה לשי שהות מעלה לשמי ביכם מיכו שאשר

ר החזר שברלת שעזרו מלא אגרוף
דברי ר' עקיבא ר' טרפון אומר בפותח טפח שייר כה ח
חרש מלמטן הגיפה ולא סירקת או שפתחתו והרוח ש
שעזרו מלא אגרוף

כתוב זה הנקב בפתח קבית תמר
ר' עקיבה מקום כמו תמור מלא פעמים כתרי תרם מחצי מלא יכין ל
ליכנס בו החרוס הכף יכנס ממנו החרוס ולזה יעשר תתנו כתלה ח
לעריף וז' טרפון אומר מקום ישתתם ממנו לסכנים מי זה דבר לבית
חן לבהכיה ניקיה לתמרים ולזה שעזרו כפתח טפח עור תמר תרם
חיתם יותר קצר מפתח הסער עד שיסור מלא ויכנס ממנו חורס כעת
מפתח בעזל תם מלמעלה תק שימשך לתרן תן בפתח חרס הפתח
ולא יהלם סתימתו ובשלר סרק קבית תתנת כין מבי סערין תן כין
סער תחר תן קיבוב פתוחו ופתחו לרוח שלמו הפתחין כלם כתו מ
תחוק מלא כשפה כידי תרם לדברי הסכ שיעורו תלא לעריף ולו תגלח
טומחת מכזית תן תכנס לן תזה סחלל ונלכם כר עקיפה

ר העושה מקום
לקנה ולאספתן ולנר שעזרו כל שהוא כדברי בית ש
שמאי בית הלל אומרים בפותח טפח לזון את עיניו ול
ולדבר עם חברו ולתשמיש בפותח טפח

יחמר עמי מפקד
נבתל נקב עובר להגביה בו קנה לעבין תק תן מסמר יכעל בו ס
יפתח ונהוז תחר יקדח תסבתן לכל תפערים תן לשום שם כלי יפיחו
עליו פיר תן לסקוף תחכו תי מילך תכיתו תן לקרות תחכו תי מיכה
נוכה מיעיל זה הנקב פותח טפח

ד אלו ממעטין את הטפח פחות
וזבוית בשר ממעט על ידי רובע עצמות פחות מעצם כ
בש עורה ממעט על ידי בוית בשר פחות מבוית מן הסת
פחות מבוית מן הנבלה פחות מבערשה מן השרץ פחות
מכביצה אבלים התבואה שבחלון וכביי שיש בה ט
ממש ונבלה העוף הטהור שלא חשב עליה נבלה עוף
דומא שחישב עליה ולא הבשירה או הבשירה ולא ח
חישב עליה

עניין זה האומר כי כתוב זיב חלון בין שני כתים
דרך תעל בו' טפח על טפח מצומצם לפי יכיל את הטומאה כמו ס
שקים וזיב כאחר תעבי כתים טומאה תטומאה לפי תטומאה כ
באהל אחת ובבר קדם תביאו כז את תסבתה ובתרבו תמבלם זיב
בבר ויובב שבאות ניקיה כזה באהלן תעבו דבר שיזור לפי תוא בבר
חפר מישר באהלן ניקיה פחות תטפח ולא יטמא בבית תעבי ותקבה
בזה בעלה יסיק הדבר לפי תעבו באהלן תן הטומאה לפי בבית כ
כתו מיסיק בבית כזית בבר תן תמת ובאהלן בחות תכזית תבבר ס
תמק ותעבי תפחות תבזיב תק ר' תו מיסיק בבית תעבאות וב
ובאהלן בחות תעבם בשערים לפי תפחבר ניק הדבר לפי באהלן תן
תן הטומאה לפי בבית הבה תוא יבוקף עתו ובן בל תה עזכר תעל
תיבאים ותאי לתמות הדברים לפי יטמאו תת הטפח בחבר יכיו ל
תיבאים ובבר בחרבו בעלי מזחת תסבתה תמתבי תדברים ס
תחוברין בפני הטומאה בלא יסיק לעתו לבתותו ובבר בחרבו תעתי
פומאת תוכלין בחיבים ותם מיסיק בחות לא יטמא טומאה תוכלין
טומיס ולזה בחשבתו כדבר טהור כתו שקיבלה בריקם תסבת טפ
עיבדת ותקבתה עבאהלן בחבר תבמת תם ובל לבר תחובר בחרן
הוא תיהני ובבר תקבלה בקבת לפי תפח ניק בתוך תטולל יסיק
דיבתו לבפותו תחם יעזבהו יפסיל תקבלה ובבר בחרבו בה' מזחק ס
תסבתה תתבתי תדבר תחרן בלא יסיק דבתו לבפותו ותבחור ס
הוא כי בחבר יסיק באהלן דרך תעל בתו ר' טפחים ניקיה זו בתבותה
בבר בתים תתכו בין ב' תבה בעבה בתמעטו ולא בבא טומאה בלבן
יזה באהלן ובבר בהבאר בין תבלים בשבבי הוא בחריב בדרך בלבן
תפר יתכן בתוך בקנה בגדול ונקוב בתו בחריבת תעבבים ותוא יקדח
בבי יתכן בתוך בקנה בגדול ונקוב בתו בחריבת תעבבים ותוא יקדח
תתם בתכו תתכו בין מבלים בשבבי הוא בחריב בדרך בלבן
בבר תתבאר בין מבלים בשבבי הוא בחריב בדרך בלבן
תפר יתכן בתוך בקנה בגדול ונקוב בתו בחריבת תעבבים ותוא יקדח
בבי יתכן בתוך בקנה בגדול ונקוב בתו בחריבת תעבבים ותוא יקדח

ב וזו שעל גבי הפתח מביא את הטמאה
בפותח טפח שעל גבי החלון רום אצבעיים שעל גבי
מקרח כל שהוא ר' יוסי אומר מלואו

על גבי קפתח כל סיקיה
יובח מיה תסקוף ולסיתני למעלה מיה טפחים יבתוך סיקיה בו פותח
טפח ותו יכיל את הטומאה בבית עוד יחמר תעל גבי תחלון תתם קנה
על גבי רום תצבעים שתו יכיל את הטומאה ותבאר בתוספתא ס
סיבתוך סיקיה בתו יכיל את הטומאה בבית תעבאר בתוספתא ס
לתחוך תתם תעשורו תלא תקדח ותן תלכם כי יוסי

ג קנה שעל גבי
הפתח אפילו גבוה מאה אמה מביא את הטמאה כל ש
שהוא דברי ר' יהושע ר' יוחנן בן נורי אומר אל יחמור
זה מן הזיז

יחמר ר' יהושע להיות תקבה תסוך על תרבו ויכוך לבותל
לתעבי תפחות למעלה מיה טפחים תבה יכיל את הטומאה בבית כ
בכל תפחות ויחמר ר' יוחנן בן נורי תלא יכיל את הטומאה בבית
לא יכיל את הטומאה בחבר סיה למעלה מיה טפחים תלא בפותח ט
טפח בתו יתקדם ונלכם כר' יוחנן בן נורי

מים בו ממם ובבם יעבאר בריתם תסבת תקדחת בם בלת תעבה תם
תטהור בזיבה מחבבה ותו תטומאה טומיתה תובלין בבביה ועבין ס
תחבבה ניבון שליה תפסיה מלבל תרם' לפי תה תתבאר בסוף
שתקין ובבם תוח ניבון שליון בדינון לחר תקו' תסקין בתו ניעבה'
בתבמירין ולבל תתנויים בלן עסוריים לזה יתעבון

ר אלו שאינן ממעטים
אין העצם ממעט על ידי עצמות ולא בשר על ידי בשר
ולא בוית תן הנבלה ולא בערשה תן השריץ ולא בביצה
אבלים ולא תבואה שבחלונות ולא בביי שאין בו ממש
ולא נבלת העוף הטהור שחשב עליה והבשירה ולא ש
שתי והערב תמונגיי ולא לבינה מבית הפרס דברי ר'
מאיר תחכמים אומרים הלבינה ממעטת מפני שעפרה
טהור זה הכלל הטהור מטעם והטמא אינו ממעט

לבנין תעורך
כין בתתי כין בעיר ניטומת בגרעית לחיר יח' תו בתתי תו בעיר ו
תלבינה מבית תפרס בגם יעבם עבר תבשבה מבית תפרס וידוע מבית
תפרס טמת לסיתם לחיר' בתוספתא לא לחיר' לבגם בבריתו ובבה
יתבחרו בל דיבון בזאת תמסבתא ובחיר' סטומת תיבו מטעם ובבל ס
תיבר לפי תוא טמת בעבמו בתו בזית תן תבבילה ובעדבה תן בם
תפרן תו תדבר לפי יטמת בזיתו בחלון בתו בבינת תוכלים בפרי'
תו סדומה לתן יהלכם בתבמים

פרק ארבעה עשר חוזו מביא את הטמאה כל
שהוא הגיורה והנבלית ב
בפותח טפח איזהו הזיז שפניו למטה והגיורה שפניה
למעלה ובמה אמרו הזיז מביא את הטמאה כל שהוא
בזיז שהוא נבוה תן הפתח שלשה נרבבין שהם שנים
עשר טפח יתר מבאן מביא את הטמאה בפוג"ח טפח
העטרות והפיתוחים מביאין את הטמאה בפותח טפח

זה הזיז לפי יביל את טומאתם כבל שהוא בבר תתבאר לך תת נוריתו
ותבאו זה עיבים לו תנסבת תלא תה עימפך לחרן בזה
ניקיה בימו ובן תחרן נוכה יב' טפחים ובוה ר'
יובח תבר פתח ובחשוב זה בקבה תבוסף תסוף
בבר תביא לחרן ובבל טומאתם לפי תתיני
לבי תבית ותלו תסיעורים בלן תלבה לתסק תסיבי ובדבין בקון ת
תבדך ובבר בחרבו בברבות זה תסם על תה יורם ועטרות תבתרי'
תל היובח תהבבין ותפתוחין יהיו בב' כולעין ויהב תה מיעבו זה כ
בבביבי לחבן תנ"ף

ב וזו שעל גבי הפתח מביא את הטמאה
בפותח טפח שעל גבי החלון רום אצבעיים שעל גבי
מקרח כל שהוא ר' יוסי אומר מלואו

על גבי קפתח כל סיקיה
יובח מיה תסקוף ולסיתני למעלה מיה טפחים יבתוך סיקיה בו פותח
טפח ותו יכיל את הטומאה בבית עוד יחמר תעל גבי תחלון תתם קנה
על גבי רום תצבעים שתו יכיל את הטומאה ותבאר בתוספתא ס
תיבתוך סיקיה בתו יכיל את הטומאה בבית תעבאר בתוספתא ס
לתחוך תתם תעשורו תלא תקדח ותן תלכם כי יוסי

ג קנה שעל גבי
הפתח אפילו גבוה מאה אמה מביא את הטמאה כל ש
שהוא דברי ר' יהושע ר' יוחנן בן נורי אומר אל יחמור
זה מן הזיז

יחמר ר' יהושע להיות תקבה תסוך על תרבו ויכוך לבותל
לתעבי תפחות למעלה מיה טפחים תבה יכיל את הטומאה בבית כ
בכל תפחות ויחמר ר' יוחנן בן נורי תלא יכיל את הטומאה בבית
לא יכיל את הטומאה בחבר סיה למעלה מיה טפחים תלא בפותח ט
טפח בתו יתקדם ונלכם כר' יוחנן בן נורי

609

ב וזו שהוא טובל את כל הבית ואובל בפתח
שלש אצבעות טמאה בבית כלים שתחתיו טמאים ט
טומאה תחתיו ר אליעזר מטמא את הבית ור יהושע
מטהר וכן בחצר שהיא מוקפת אבסדרה

למין תת סוכה את כל הבית כר פתליו ויונח ממנו בחלל הפתח ב ו
מגביע ת ומזמרו וכן בחצר שהיא מוקפת לאכסדרה ירבה כן כי כתפר
היה הבית מוקף לאכסדרה והיתה טומאה בבית הפה כל מה שתחת
חלל האכסדרה טמא לפי שהטומאה הגיעה מקבית ותתפשט תחיל ס
המקיף כולו לוקם שהיתה טומאה בחוץ הבא מן הפתח מטמאים
באהלה של טהורים לפי שהטומאה מגולה לחוץ ואם היתה הטומאה
מת מאהלה הבית לרבי יוסי טמא לפי שגג האכסדרה כבר כולל כל
פתח הבית ואומרים חלקו לטהרות אוכל ב ועזיר ב אם בעזרת נכר ואמרי
אליעזר שבזו הטומאה בהיותו טמא בכל שהוא כמו שקדם בן יכיה ט
טומאה לביתו כב אבשעת אולם אם היה אוכל מפתח הבית טפח היה
הבית טמא לרבי יוסי והלכה כר יהושע

ה שני זיזין זה על גבי זה ויש
בהן פותח טפח וביניהן פותח טפח טומאה תחתיהם או
ביניהם תחתיהן וביניהן טם על גביהן בנגדו ער לרקיע
טמא ד היה העליון עודף על התחתון פחות מטפח
טומאה תחתיהן או ביניהן תחתיהן וביניהן טמא על ג
גביהן בנגדו ער לרקיע טמא ד היה העליון
עודף על התחתון פחות מטפח טומאה תחתיהן או ב
ביניהן תחתיהן וביניהן טמא על גביהן בנגדו ער ה
הרקיע טמא ח היה העליון עודף על התחתון
פחות מטפח טומאה תחתיהן וביניהן טמא ביניהן או ת
תחת המותר ר אליעזר אומר תחתיהן וביניהן טמא ר
יהושע אומר ביניהן ותחת המותר טמא ותחתיהן טהור

לעשכל מה שימר תחתיהן הבה עגין
זם תחת תחתונן כמו כיבו וכן תרון וכל מם שימרו על גביהן
עביבו על גב העליון וכתפר היה העליון שדף טפח מן הכלל כין ס
היותה הטומאה תחת הזיז התחתון או תחת הנוסף תפר יוסף לעליון
או על גבי זיז התחתון תפר יכיה הטומאה ביניהן כל מה שתחת ס
העליון טמא בכל אלו המנבות תפר תביה הטומאה ביניהן ונפרם זה
בפר הוכבל פעמים ולזה שמר תחתיהן וביניהן טמא והלכם כר י
יהושע

ו יש בהן טפח טומאה תהתיהן טמא ביניהן או על
גביהם בנגדו ער הרקיע טמא

כתפר זיתה טומאה ביניהן והיה
ביניהן פחות טבה מטפח הבה אין זאת הטומאה בתכל ולמכם היא
דחוקה והיה תפר תקיה כתלמוד טומאה. ולזה כפבדי ער הרקיע טמא
וכאלו היה על גביהן ותפר רחוי אלא טמא ער תחתיהן לחיות כת
בתחתון פותח טפח וקוראין גבוה מן הארץ טבה ויב לפי שהשתר הוא
בזיז והוא כמו שקדם

ז אין בהן פותח טפח בין שיש ביניהן
פותח טפח בין שאין ביניהן פותח טפח טומאה תחתיהן
ביניהן או על גביהן טומאה בוקעת ועולה בוקער
ויורדת וכן שתי יריעות שהן גבוהות מן הארץ פותח
טפח

זה מבואר ממה שקדם ואין השתי יריעות זו על גב זו כדין שני ז
זיזין

פרק טו סגוב עבה ובופת עבה אינן מביאין
את הטומאה ער שיהוא גבוהין מן הארץ פור"ח טפח
קפולין זו על גבי זו אינן מביאות את הטומאה ער ש
שיהא העלינה גבוהה מן הארץ בפותח טפח טבליות
של עץ זו על גב זו אינן מביאות את הטומאה ער שיהא
העלינה גבוהה מן הארץ פותח טפח ואם היו של שיש
טושאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת

כבר בארנו בפרק יח שבעין אומרי אין מכיאין את הטומאה ובארנו שם
סגום ושם כופת וטבלאות לוחות ושבין אומרי לכאן שהן גבוהין
מן הארץ פותח טפח לפי שיש מקום לכנס תחת כאהל וזה כאהל אין סגום או כופת או
טבלא אן כגד מגום אחד למעלה ואמנו עד שיהיה בגבה טפח על
פיהם הטומאה למעלה ותחת הטבלא ירד ומפל לאהל היתה גבוה אין
האהל ופיהם טבלאות אבנים ומעפר על גבי מקום לכניסה בה כבה ואת ס
הטבלא השלמה ובניהם את הטומאה ותטומאה כל הטבלאות נמה ס
מביניהן אין הכלים אין מרין בעפרו בשעה ואמרו לו אין קדיר
פתלה טבלאות של עיים לפי שאן בהן פותח טפח היה על ס
עיים והיה בין העיים שעליון לאהל פחות מטפח ובין האהל גובה
אלף אמה לא בחשוב מהעיים בחילון שהוא כשיר לחבל באהל פחות ת
תחתיו טומאה רבוה ובוקעת ועולה בוקעת וירדת אל התפשטות
בביאור אלו שאביאים בן טבלאות של עיים שלבני זו טומאה
תחת ת אחת ומן לפי שבבוקעת מן האהל אלף אמה טומאה בוקעת ועולה
בוקעת וירדת

ב מבליותשל עין שהן מגעות זו פוו
בקרנותיהן והן גבוהות מן הארץ פותח טפח טומאה
תחת אחת מהן הנוגע בשניה טמא טומאת שבעה בלים
שתחת הראשונה טמאי ושתחת השני טהורין השלחן
אינו מביא את הטומאה ער שיהא בו רבוע בפותח טפח

כוגעות בקרנותיהן על זאת הכורים

הכוגע בכביס טמא טומאת ז לפי שסיה חלק מאהלו
הוא תכלים שתחתיה טהורים לפי שלא יגיעו ביבה
וכן הטבלא תפר תחתיה הטומאה פותח טפח ער
שתביא לה טומאה ואמרו יש לזונית לבר כמו שבארנו והכן
זה הענין שהיקף עליו ואמרו ער שיהיכבו רבוע פותח טפח לפי שכבר
היה מעגו הגובה מן מעגו הירוחב הבה הוא לה יכיה טומאת תחתיו
ער שיהיה בו טפח על טפח על רוס טפח

ג חביות שהן יושבות על שוליהן או
מוטות על צדדיהן באויר והטגעות זו בוו בפותח טפח
טומאה תחת אחת מהן טומאה בוקעת ועולה בוקעת
ויורדת בבה דבריה אמורים בטהרות אבל אם היו ט
טמאות או גבוהות מן הארץ פותח טפח טומאה תחת
אחת מהן תחת כלם טמא

בבר ידעת לוך זוקת תמוכת החביות
וזה שבביאים בולטים ומוליכין ומלאיכין מיחוי ריס וכאחר תחבי ס
חביות מחבאיות הבה בבר יעמוד טפח בין טפח זה לטפח זה טפח על טפח אם
יותר מטפח וכאחר תמעם לתת חביותיה ותתחברו כלן ס' תחת ס' כין
שהיו יושבות על שוליהן או על גדדיהן והיו כלן גבוהות מן הארץ ס
טפח הבה היו כלן לאהל ולזה כתב טומאה תחת ס' מהן תחת כלן
טמא והנוסף בזה התחיבת דין נאמר כי באחר התחברו כמו שהשתרבו
בפותח טפח ושם בבר בטומאת בדין ממיבי הטומאות והיתה טומאה
תחת אחד מהן כלן טמאי שהין שם חלל טפח זה לה היתה כ
בשלת בטן ולא חלל הדבה ואמרנו כלמד כנד עליון מביא את ס
הטומאה לפי שה שקדם ממלמד בטומאת אלו החביות כלן טומאת
ואדין טומאת לולם שם היו עקרות למה שיתפשט זה המלמד לפי ס
שהבר העליון לה תביאנו הטומאת לפי שכלי חרס אינו מטמא מגבו
כאחר הסדשנו

ד בית שחיצו בנסרים או בירעות מן הצדדי
או מן הקורות טמאה בבית בלים שבחוץ טהורין טמא
בחוץ בלים שבבית טמאין בלים שבחוץ אם יש שם
פותח טפח טמאים ואם לאו טהורים

כלים שבאהלן לל עיקרו בתוך המחיצה ואם היה חלל
טפח במקומו על טפח הבה היה תגומה כין היתה טומאת בבית כין
היתה טומאת אחרי שמחיצה ואלו קירעות יחוכו בפני הטומאה כ
לפי שקוה שם חלל לפי שם שמחבאה בה מחת שמחבאת

ה הצצו מארצו טמאה בחוץ
בלים שבבית טמאים טמאה בבית כלים שבחוץ אם
יש במקומן טפח על טפח על רוס טפח טהורים ואם
לאו טמאין שארצו של בית במהו ער התהום לם ג

610

כלים שבתוכן מן הכלל בין בהיותן בתוך המחיצה מן בתוך
המחיצה והארן עובר עמה מפני זאת המחיצה כשהיא ניקיו הכלים ט
המונחים בתוך הארון לפסר הטומאה מארכו של בית כמונחו על התהום ז
ולפנים מיתרי כל אחד בפתחו לעשות הקרקע חציץ כמונחו על הקרקע ח
וכזה העבין מן הצדדין מן הכנגד הקרונות לפי שלא יגעדך עם הלבן ט
עמה וכבר התבאר לך מתלן המחיצות תציל על הטהורים מלטומאה ז
ולא תציל על הטומאה עד שלא תטמא כמו שמיד תציל לפי מה שבארנו
בית מכלים וזה העבר מזה דומה כתוספתא בפרק שמיד תציל ומוסלי
מצילין על הטהורים מלטומאה ומין מצילין של הטומאים מלטמא ומטמ

ו בית שהוא מלא תבן ואין ביניו לבין הקורות פותח
טפח טמאה בפתח כלים שבגגו יציאה טמאים טמאה
בחוץ כלים שבפנים אם יש במקומם טפח על טפח על
רים טפח טהורין ואם לאו טמאים אם יש בין תבן לק
לקורות פותח טפח בין כך ובין כך טמאים

טומתק מכבדים

כתוך כביית בין שיהיה בתוך התבן בין שיהיה בין התבן לקורות ז
כלים שבגגו היכחה יהיה כן הכלים שהיו תוכן כפתח הבית כבלו
הבית ולפנים התוספתא כלים שבגגו יהיה טומאה במלואו של פ
פתח טמא ואחרון טומאה כחוץ יהיה כן חוץ לתבן במלואו של פתח
ויקשה יניל על הכלים ותבני מתקומן טפח על טפח בתוך התבן כתפ
היה בין תבן לקורות פתח טפח לפי שפתח תבן דעתו לפנותו ואינו

ז בית שמלאו עפר או צרורות ובטלו וכן כרי של ת
טמאה או גל של צרורות אפלו כגלו של עכן ואפילו ס
טמאה בצד הכלים טמאה טומאה בוקעת ועולה בוקע
ויורדת

כיטלו כל כיטול מן הבית ואם היה בתוך זה העפר כלים ג
ובמקום אחר ממנו טומאה קבה לא תטמא אלו הכלים בתחלה מדין
שאמרו בכר בטל לגיגית בית וכן כרי של תבואה וגל של עכרים ואפר
אחם טומאה בצד הכלים ולא תהיה שם נגיעת הכלים לפי שטומאה
רוצה לא הטמא שם לא בכחיות כמו שפירשנו ואם היה טומאה
בזה הכרי כולו הוא כמו קבר פתוח ומטמא מכל סביביו ולעולם ס
תוספת כרי של תבואה וטומאה בתוכו טומאה בוקעת ועולה כ
בוקעת ויורדת ואם במקום טומאה טפח על טפח כרי הוא ס
סוכך פתוח ומטמא מכל סביביו

ח חצר הקבר העומר בתוכה
טהור עד שיהא בה ארבע אמות כרברי בית שמאי ב
בית הלל אומרין ארבעה טפחים קורה שעשאה גולל
לקבר בין עומדת בין מוטה על צדה אין טומאה אלא
בגגר הפתח עשה ראשה גולל לקבר אין טמא אלא עד
ארבעה טפחים ובומן שהוא עתיד לגור ר יהודה אומ

כולה חבור

כבר התבאר מזה בחבר מקודם ופתח המערות לפי שהם בה הקברות
בגוף הבנין ומזה לפי שהוא בחבר מקדם לכן אמרו בו שהוא כמו
שהוא לגבי מה שהוא בו פתוח מד' אמות על ד' אמות הבה הוא טהור
מיתקדש הלא בי המערה ויטמא ולפי דעת ביה הלל הוא טהור עד שי
מיתקדש בחבר ד' על ד' ואם היה זה החבר מגולה כנכנס לתוכה טהור
ביה זה עכין אם לא מיגגו בפתח המערה ובתוספתא בזמן שהיו פ
פתוחות לתוך מדוחק מן הסקוף כל שהוא הנכנס לתוכה טהור
ולכבר אלא יגגו בשקוף ואמרו אין טומאה אלא בקבר ובטומ כ
הקבר עד שתהא בתוכו הקדיה כבית הפתח ואמרו בגמרא הא
כגברי אם היה גבוה ד' טפחים לכבר טומאה מצוי בולל ולכבר מיקטין
בחתיך סוכך על ד' טפחים וד' יכולים לומר אחד כגג היה גולל ולבול
בחתיך מן גורן חילבה ואין הלבה כך יכולה

ט חביות שהיא טליאה
בשקין טהורין ומוקפת צמיד פתיל ועשאה גולל לקבר
טגיע בה טמא טמאה שבעה והחבי והמשקין טהורין
בהמה שעשאה גולל לקבר הנוגע בה טמא

טמאה שבעה ר מאיר אומר כל שיש בו רוח חיים אינו
מטמא משום גולל

כבר ידעת מכלי חרס המוקף גמיר פתיל לפי
טומאה בטומאת מת וכן הבהמות וחיות לפי טומאה כאדם ממיני מ
הטומאות כמו שפרשנו בפרקים ובמשנה שאחר ממנו נלמד לקבר ק
הבה הוא טומאה משום גולל לפי שהיה טומאה בחיותה חלק מהקבר ג
ואם יגע בה בקבר אחר היה טומאה כמוגע בכל מה שהיה על הקבר ו
ובחתר בסתרים פתורים הנפרדים מן הקבר בעצמם ואין הלבה סר מ
מחיר

יא הנוגע בבת והנוגע בבלים מאוהל על המת
והנוגע בבלים טמאין מאהל על המת ומאהל על ת
הבלים הנוגע בבת ומאהל על הבלים טהורים אם י
יש בידו פותח טפח טמאין שם בתים ובהן בשם הצאי
זותים פשט את ידו להזן אם יש בידו פותח טפח מביא
את הטומאה ואם לאו אינו מביא את הטמאה

כבר קדם לך בפרק
הרחמון מזאת המסכתא מהחרם כחבר בטומאת מת כמת ונוגע בכלים ש
טומאת מתן טומאה ז ולזה בחבר בטומאת חרם כמת לחם בגגב כו ס
החחיל עליו ואחר נוגע בכלים שבה הלו הכלים טמאים חבל חם נוגע
במת או החחיל עליו עוד החחיל על הכלים שבה לח טומאת מתן ל
לפי שטומאת מת היתה טומאה בחבל ממנו טומאה כמוגע חם לח מהחתי
בידו ס על טומאה וכידו המכית על הכלים יחד ויהיו בידו פותח ט
טפח חבר היה מיעור הכחת הטומאה ואין יהיו חלו הכלים טמאים ל
להנשחן עם הטומאה תחת החל ס וכבר קדם לך בו מזאת המסכת
שהחרם נוגעה החל לטומאת נכן חם היו שני כתים קרובים וכהן כשני
חלקי זחים ופשט את ידיו לשני הכתים יחד הבה חם היו פותחי טפח
בכל יד בבר הניעה הטומאה כיניהן ובטומאת חוץ ושני הכתים והיה
כביה ס והיה בידו מן המת תחת חלק מחבר ולא תעתור לומרו פ
פותח טפח לפי שבבר הקדמנו מקטן בן יומו מטומאת טומאת מת ויהיה
נוגע קטן

פרק ששה עשר כל המטלטלין מביאין את
הטמאה בעובי המרדע א

אמר ר טרפון אקפח את בגו שזו הלבה מקופחת ששמע
השומע ושעה שהאיבר עובר והמרדע על כתפו וה
והאהיל צדו אחד וטמאוהו משום בלים המאהלים על
המת אמר ר עקיבא אני אתקן שיהו דברי חבמים קי
קיימין שיהו כל המטלטלין מביאין את הטמאה על
אדם הנושאן בעובי המרדע ועל עצמן בבל שהן ועל
שאר אדם ובלים

מרדע היא המחרישה וכבר קדם לך כיצד מכלים
מרדע כיצובי הוא אמר הקיצו טפח קבה ברחבו לנבב ובלים וזה
בלים שטפח בקיצוב וכבר בחרנו בתלמוד בר קרטון חבב כחבר ס
מרדע זה המחזיר המחרישה אי כל זה מקום בעובי המרדע כחבר ס
החחיל על הטומאה ועל הכלים טומאה חלו הכלים והביא לבם ע
טומאה ונחמה על זה ואחר מיקפח את בניו חם לח תהיה כוזה הדין
טומאת וזאת הלכה בעדיות שמעון ונזוז עבין חמרו הלכה מקופחת
היא ונזוז לחרים חין הקלה מקפח אבר בל בניה אלא יעדיר אותו מ
מיבן לבל יחמיה תעשיתו וכן אחר חני לה לרבנות המקברת את
בעלים חין לך בל בניה אלא קיפח ר מלכיו לל אחם בעדרו ונזוז כ
בחבר לחריסה עור בידו מקום טומאת יחבר מבחילת הטומאת בע
מחבר מהחורש בחבר הלך והמרדע על בתיפו והחחיל קבה זה ס
קטן על הקבר הבה בבר בטומאת המרדע והטומאת החורש בטומאת הבוגע
המרדע מחבם הוא היותו לו הקבר תחת בל אחר ונזוז בל המרדע ו
וחין השנים בן וחחבם אפת טומאתו היותו בוגע במרדע והחולב כ
בבל החחיל על הטומאה וחבוגע בבלים המחחילים על המת בבר ו
טומאת בחו מבחרנו בתחילת זה הספר וחולם הבחת הטומאה הבה ל
לח תהיה בבחות אחת טפח ובבי זה הדעת בחבר החחיל עובי ס
המרדע על הקדם ועל הטומאה ולח יגע הקדם בזה החחיל לח

טומאת זה הקדם

ויקיז ר' עקיבא מאיר ר' טרפון ואם אחאב ר' טרפון מאיר מאחאב
כאיזו מהרגים והלכה כר' עקיבא כר' עקיבא לפי שמאיר אחאב כל אהלים
מביאין את הטומאה בעובי אמודע לאחאב רבה בזה על אחרים ק
הכותלין לבד והוא מכלל אחאב עצמו דכר מבזרו כאן מזכירו כאחאב
שכת

ב כיצד בוש שהוא חצוב בכותל בחצי זית מתחתיו
בחצי זית מעל גביו אף על פי שאינן מבונים טמא נמצא
מביא את הטומאה לעצמו בבל שהוא הקדר שהוא ע
עובר והאסל על בתיפו והאהיל צידו אחד על הקבר
הכלים שבצד השני טהורים אם יש באסל פותח טפח
טמאים התלולויות הקרובות בין לעיר בין לדרך אחד
חדשות ואחד ישנות טמאות הרחוקות חדשות טהורות
וישנות טמאות אר' זו היא קרובה חמשים אמה וי' שנה
ששים אמה דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר קרובה שאין
קרובה ממנה וישנה שאין אדם ובורה
לתלולית טפח קטן אחר

יעתיקו כו קבתחיים המשך והלומים לו ובאחרי הין הקדרות תלוליות
מקבה האחב לאחרי גב הכותל והקבה שאחר מאהיל על הטומאה יהיה
כיצין ר' יתן טפח יטמאו לאו הקדרות אחר בקב הבני נוהו עכין לאחרי
ועל אחר חדש וכלי כתוחת טפח ותלולית קבון תל ואמו גב בערבי
תל ונאת העיר בתבתי שתהיה עיר קרובה לבית הקברות ונאו הדרך
אחר שעוברים דרך בית הקברות ונאחנם בדין על אלו התלולית מחאב
כיצד יתהלמד שהנשים יקברו בהן בכפלי ובעלי האומין מיכריהם
באחר יפרדו הנשי ואחנם לניכו על התלולית ר' שמעון הקדימה ור'
אחרי יהודה הנשי ואחנם לניכו על התלולית ר' שמעון הקדימה ור'
הקיל והלכה כר' יהודה

ג המוצא מת מבית חלה מושכב בדרכו
נוטלו ואת תבוסתו מצא שנים נוטלן ואת תבוסתן מצא
שלשה אם יש בין זה לזה מארבע אמות ועד שמנה
במלוא מיטה וקובריה הרי זו שכונת קברות בורק ממנו
ולהלן עשרים אמה מצא אחד בסוף עשרים אמה בורק
ממנו ולהלן עשרים אמה שרגלים לדבר שאילו מ
מתחלה מצאו נוטלו ואת תבוסתו

כבר בארנו בסוף כזיות

שהומרו את לא הרוב מעשב לא יוצב בדרכו לא בארנו בין יכוונתי
לפי שהוא באחר יהיה על מ' מחלה העכיים היכו עושה שכונת קברות
וכן הומרו המונח מעשהו אחר חקירה ודרישה ושם התבאר בב שמת
אחין לו תבוסה ולא שכונת קברות ובאחר תי ובא את בחלו אחנשים
וכרגע שיהא זה המקום וכשהרתי יהיו כעבר באחר התערב בו דמו
ולאחותו וזה העבר יקרא תבוסה להתערב חומרו שם כמו שבארנו
בענין תבוסה במה מקדם וזה כשיהיו כל מה שתחתיו מהעבר ס
התיחוח עד שלא יוצרך חפירה ויחפור באחר הקפה עומק הכבעות
ובאיך זה למאמר יעקב הכיצו עליו השלום ונשאתני ממצרים וק
וקברתני בקבורתם אמ' לו טול עמי מעבר לפי שבו חמר למת ובאחר
ימצאהו מתים רבים במקום ר' בעבדים קפתם על קפתם הנח שם כר
בדמיון שים ר' ונוטלן ואת תבוסתן ושם ימצא אותם על אלו התבאים
ונקבתו הבזכי הנה לו המקומו בחזקת בית הקברו ובב התבא
בפרק קו מבתרת שאחנל החכמים כל מערה שהעירית שאחר יקברו
בה שמתים הינה בפחות מן אחות על ר' אחות ואל תהי שאחר לפני ס
המערה ר' על ר' ויהיה לאך פתי מערו' ואחר שכיניהן יה' אחות ואחר
הבדיך הנה לומר כ' אמת לפי שהם יחפרו מערות על הקבר על הדרך
בלבד פתי מערות ואחבר ולזה הסיב בהאחר בהאחר אחר תמני קרי
הין והסיבו אחיור בחלבוסה בדרך והוא טעם נב בחאחרנו מד ר
אחות עד ר' לפי שהמערה אחנם היה ר' על ר' אבל אל בסוכה אל מ
מערה יהיה מן אחות ואבן לבקה הוא ר' לאחרת ובאחר תיהנאם בהם
בית הפה אחות אלו את המערה ואחת בית הקברו אחילו אחתלה לל
זה אחר אנה בסוף כ אחם אם אחאהו בתחלת בעבין היה הדינ אין
יעשה לו אחנשים בלא בדיכו אחיו בורק כ אחם אלא נוטלו ואת תב

תבוסתו בלבד אחזקתן גרייס

ה הבורק בורק אמה על אמה ואנח
אמה ער שהוא מגיע לסלע או לבתולה הטוציא אר'
העפר ממקום טומאה אוכל בדמעו המפקח בגל אינו
אוכל בדמעו

בעבור שאחר בורק אחנו ולהלן כ' אחם כיצד לבא
אוך תפיק הבריקה ופחות אם פיהיה בין קבר לקבר אחם אחת ולזה
בחצר יאנח זה אחת הסלעי קבור כאן שם בדמעו ועזה לפניו אחם
לפי שהוא פחות אם פ' אנח קברות ויחפור בחאחר הסכ' ל
לפי שפעמים יש שם קבר אחד ולא יוצרך לחפור על אוך הקבר ב
בריחב אחם כפיעור אוך אחם גב' והוא אחרו אחם על אחם לפי ס
שאם יהיה שם אח ילקח וזו יתחלף מעלה מניעה וכן לקח כ' אחם נ
ועזה רחב אחם ויחפיר אחם על אחם עוד כיצד פיעור עומק קת
אחפירה כאחם יהיה לפי שבבר יהיה הקבר בו בתבלית העומק ואחר
ער שהוא מניע לשלש לבתולה ובתולה ירבו כאן אחר לא ילקח
בה אחד הייסוב לא תיחות בלא ער ולא אם אדומה לזה אכל קשה
טמא בבתולת אדם ואחר אמוניה את העבר יצא בו אחר יעתיק זה
העבר ואומק לו אחתי לו אחילת תיומק ובתנאו אלא יבנם באחוס
הטומאה אבל יניח העבר ויבלוסהו וירוב שאם התרומה ואחר ת
מלאחוך ואחעך לא תלחר ואחפוק בבל הוא שעלה ויחפש הבנין הב
הכופל ויזרוק אותו ולא יודע אם אם אח והם הוא עומד באוכל ס
עומאה או עומד באוכל טהרה זה היכו יודע עד שיעלה האוכל ו
ובעבור זה היכו אוכל בתרומה

ו היה בורק הניע לנחל או לשלולית
או לדרך הרבים מפסיק שרה שנהרגו בה הרוגים
מלקט עצם עצם והבל טהור המפנה קברו מתוך שדהו
מלק' עצם עצם והבל טהו בור שמטילין לתוכו נפלי
או הרוגים מלקט עצם עצם והבל טהור ר' שמעון או
אם התקינו לקבר מתחלה יש לו תבוסה

כבר בארנו בפני
מפיק שלולית היא אחת האומים לאחר תנא אין הנהר להשקות בו ס
הגנות והפרדסים ודרך הרבים לא יקבר אחם בו ולזה לא יוצרך ב
בריקה ולבן באחר הניע לזה בבר עיים בשכונת קברות ולא יוצרך ל
להשלים ב' אחם ואין הלבה כר' שמעון

פרק שבעה עשר החורש את הקבר הרי

זה עושה בית פרס ער במה הוא עושה מלא מעגה מאה
אמה בית ארבעת סאים ר' יוסי אומר בית חמש במור
ובמעלה נור' נן רובע כרשנין על בורך המחרשה על
מקום שצמחו שלשה כרישין וו בצר וו ער שם הוא ע
עושה בית פרס ר' יוסי אומר במורד ולא במעלה

כבר זכרנו

בפתיחת דבריכו בזה הספר שבית הפרס שמת והוא מדרבנן ושאות
שכי מיכין וזה ר' מתן והוא הקוברים את הקבר והוא לאחר יקרא בית ס
קברים להתקבעות בקבר על כלו תנו' ם ניערים את החוקל וכרם
ית מעבכת ואחר שמי שחרם בחקום שכו קבר חכה קוח יש בית ס
קברים מזה החקום לאחר כג שקבר בחרך מזה אחם מזה אחר לאחר
יקום אחקו האחרים על אחך הקבה אח הכבית על גבי חרטו חנרטים
הקחייכו למעבית וכן יש בית בפרס אחה אחות ברחב ואקום בו
אחה אחם על אחה הוא בית לפי שבית בית ס על כ' כאן ס
שבארכו פעמים ור' יוסי אחר שאם היה החקום האחרם בלאחי שנה
אחבל בו אעלות ואורדות הבה הוא יש בית בפרס בית אחם אחין
וזה אחה אחות וב רבינו אחה בריבוע בהילוכ ואחנה קאח אחר
בית ד' אחן יהיה אקון אם אח אן בלאחי אנה עוד כאן אלינו תנא קאח
אחת בדע בו אעלה ר' אחין בחה הוא באחר היה החקום בלאחי שנה ס
אשאחים אחר אימיהו רובע בריבוע קב בריכין על אשפת האחריאם והוא
אחר אקרא כדרך האחריאם לפי שהוא דומה לאר בוכת אחים ויהיה
החקום אחר בו ל' הגרעינים יקברו אם אינו אינה אחנו בריען ר' א
מגריעי הלו הבדמיכין

612

עוד יש לחורים עם חמחריסה וחגריעים יפלו עד שיעברו אלו כלן
ובלח שקוק כי כחשר ישחר שחרות מאלו חכח שם לח יפלו עבר ר
הדבה לכל יהו חגריעים בפוף חמחריסה רחוקים קנטן חקבות
ואמר כי כחשר יעמחו גרעינים זה בעד זה יכ כית שרש וקוח
שיעור ר שחין וכבר כיארה שקום שחשבין מאמר ר יוסי כמודל
לכל לח ביעלה ואמר שר יוסי כי כחשר כחשוב שקבר עם מקוס
גבוה אינו עושה בית שרש כמו שיהיה שקבר למעלה ניתחיל כחריץ
עם שליונות זה שקר מן שמדבר וחין שלכה כר יוסי בב שמחמרים

כ

היה חורש בסלע או בגרר או שנער המחרישה
עד שם הוא עושה בית הפרס ר אליעזר אום בית פרס
עושה בית פרס ר יהושע אומר פעמים עושה פעמים
אינו עושה ביצד חרש חצי טענה חזר וחרש חציה ובן
היצדדין הרי זה עושה בית פרס חרש מלא טענה חזר
וחרש מטנה ולחזץ אינו עושה בית הפרס

שטיח כשלגלג

בגרר בשעה שחמחריסה בשלגלג בגרר שם בשעה שחוחה אינו שעבר שבך
שם יכולה שכיל בית הפרס שלפי שם משך חת שחמחריסה ולח שכיל
בה שנה שקיש בית שפרס עד ק שמה וכשחשר שהור כמו שקדמנו
לפי שבשעה שחוחה יכולה כל שעמות שמת וכשרו ויחבר שם ר אליעזר
אומר בית שפרס עושה בית שפרס עכשיו כי כחשר חרש בב בית שפרס
שנה שנה יש ק שמה משקוס לחשר שתחיל בו שחריסה בית שפרס
כמו שם נחרש שקבר ולח יכלה ק שמה עד נחרש שקנה בית שפרס
ובשלמו שק שמות ניקוס לכל בית שפרס שלפי שם שם קו מן ק שמה
שנה שלח מעכבה שהבות כי שבבר יקוס שם דין בית שפרס ושחריסה
ושחריכת שחריסה מן מקומו שנה לח יעבוד בית שפרס ונחן שלכה כר
אליעזר

ג החורש מלטימיא מצבירת העצמות משרה
שאבר המבר בתובה או שנמצא בה קבר החורש אר"ת
שאינו שלו ובן נכרי שחרש אינו עושה בית פרס שאין
בית פרס לבותיים

טימיא שם עצמות שמת ומאמר שקבמים לאבדימס
שחיה טמיא עצמות שחוק ומלטמיא מוכיב מלא טמיא ושבובה
חציה מלא עצמות שרה שחבר קבר בתובה ולא שמיא ושבובה
שרה עבמות שרה שחבר קבר בתובה ולא שהחמת שקומי מן
שרה עבמות כי קבר שנה כבר לפבר שהיה שם קבר ונחרש זו לא ה
היה לו מי שחרש מן מחיכה שלא לו בכרי שחרש שנה שלא כלן מין כ
בהן דין משום בית הפרס לפי שבית הפרס הוא דבבן ולא בזרו על
שלא ואמבם היה פרס שגזרה על שרה שבחרש שה קבר יהושע וכ"ש
שקודמים ואמרו פחין בית הפרס לבותים טעם לאמרו בכרי שחרש
מן שעשה בית הפרס לפי שבשבר יהיה בכותי אינו עושה בית הפרס
כל שכן בכרי לפי שלא גזרו עליהן

ד שרה בית על גבי טהורה שטפו
נשמים מבית פרס לטהורה אפלו ארומה והלבנה או
לבנה והאדימה אין עושין אותה בית הפרס

על גבי טהורה לל

שהיתה עליונה ממכה וסבית זה שזכרנו לא אמר שלשטף כלייתו בב
לא גזרו על הבינר עם השים

ה שרה שאבר קבר בתובה ובנה
בה בית ועליה על גביו אם היתה פתחה של עליה מ
מבוון בנגד פתחו של בית עליה טהורה ואם לאו עליה
טמאה עפר בית הפרס ועפר חוצה לארץ שבא בירה
מצטרפים בחותם המרצופים דברי ר אליעזר וחכמים
אומרים עד שיהיה במקום אחד בחותם המרצופי אם
ר יהושע מעשה שהיו אנרות באות ממרינת הים לבני
בהנים גדולים והיו בהם בסאה ובסאתים חותמות ולא
חשו להם חכמים משום טמאה

כחשר שיש פתח העליה על שיעור
פתח הבית בשוה ובבחית שלה שבה העליה שהורה בשבירה לפי

פרק שמנה עשר ביצד בוצרים בית הפרס
מוים על האדם ועל הכלי

ושואבים ובוצרים ומוציאים חוץ לבית הפרס ואחרים
מקבלים מהם ומוליכים לגת אם נגעו אלו ואלו טמאי
דברי בית הלל בית שמאי אומרים אוחז את המגל
בסיב או בוצר בצור ונותן לתוך הבפישה ומוליך לגת
אמר ר יוסי במה דברים אמורים בברם הנעשה ביר
הפרס אבל נוטע בית הפרס וימבר לשוק

כבר ידעת שהאוכלים לא יטמאו שלא אחר שהוכשרו בחר מז שעקים
ובבר הודעתיך בשבת שמוכלל יש בבר שגזרו הבונר לבת הוכשר ל
לטומאה ושתבלר בבמר שבת שבת זה ובכלל השטמים לפי שבעמים
יבריק אדם בדמון בחשר ידעם לבבור מותה ויקח האוכל ולא יודעבר ה
מותו בידו לדעתו שם הוא מבוכל בחר ישלך מותו על העבבים הב
שבחבבים מולם בובר לבמק אילו מובשר ובחשר היה בדם בבית ה
הפרס בזשת הגזרה להיות טומאה בית הפרס הלבנן בתו שתבבר
ואמר שלא בשרו החאבים ושבלים בהזאתב ז ושנין שר שלא יהיה
שם טומאה אלא אחר יחתך ויונים העבבים חון לבית הפרס ויבאו מותם
עבמו טומאה אחר יחתך ויונים העבבים חון לבית הפרס ויבאו מותם
שבבים שחרים טהורים לפי שלא יטמאו בחלל בהבית
לפי שמעתה שיבבסו לבית הפרס טמאו ובחשר
יבאו חון לבית הפרס הוסר הסברה ובשחר בהשבר בתו שגזרו על ב
בובר לבת ולא בחשר יבנו הטהורים אשר יטמו העבבי שהן מובשרי
בתו שבבית ובית שמאי אומרים פחין תקבה בבבידה לגזירת בובר
לבת בלל אלא שם הבובר לא יבנו בבלי שלא יטמאתו ויטמא הבלי לפי
לעבבים ותמבם יחבי חבור על המגל ולא יבבור בן בבלי טהור שלא
יקבל טומאה אז יבבור העבבים בתבן אשר לא יקבל טומאה ויטמאו
בבשיעה ובבר תמבו שסיו בלי לן תובן בבוה והחמת תבלי שהיו לא
תקבל טומאה שהיו בלא שפק מבלי חבני והדומה לזה ולזה תניא ב
בחקל התית בתו שהקבר בה מזחת המשבתה ואמר ר יוסי שוה ה
קרין אשר זכר בה שמבם הוא בברם נטוע בבית הפרס שפחין תקבה
בבבירה לבל בחשר יבבור לבת בבה הוא מובשר לבל יבבור למבור
לשוק לחבילה אשר אינו מובשר ואין בלבה בר יוסי ובבר קדמנו ב
בפתיחת זה שבשר שבדרם אשר יטמא בבית הפרס הוא לב טומאת
ולזה יטמא אדם ובלים בתו שבשרנו שם

ב שלשה בית פרסות הן החורש
את הקבר נטעת בל נטע ואיב גורעת בל ורע חוץ מור
הנקצר אם עקרו צובר את גרגו לתובו ובוברו בשתי
בברות דברי ר מאיר וחבמים אומרים התבואה בשתי
בברות והקטנות בשתי בברות ושורף את הקש ואת
העצה ומטמאים במגע ומשא ואינן מטמאים באהל

כאחר כחים הקבר הכה כבר נתקזר על פני כל האדץ ולזה יטעו בו
האילן למקום מרחק תחת אחרן ולא תזרע בו הזרע לפי מקום תקיה
מחוברת לעפר העליון אחר כו כשתזרו העגמות ונחלית הכפר וזה יתלם זה כ
כתלם עמו מן האחר אחר כו העגמות ואחרית הכפר וזה היה הכל
לפר זרע מה שאין דרכו שיתלם אחר לא יזרע שרשו מן האדץ הנה זה
מותר כמו האחזה והמשוך וזה זרע מה שדרכו שיקנר נאחר כך תלם
אותו הנה שנעבר אחר כתלם עמו כמו שזכרנו כדין בית הפרס עבמו
וזה עין תמרו וזה עקיר כנבר ברבו לתוכו אחר יכבדהו כבבדך פ
פעם אחת פעם שר שלא יאחר אם עגם כשעורה ותבואה היא אחמת
החיטים וקטניות הן הפולי והחלבי שיתחבר כה עפר רב וקם הוא
התכן מהמשת החיטים ועבה הוא תבן הקטניות עוד אחר מזה בית
הפרס הנזכר מטמא במגע ובמשא ואינו מטמא באהל ונזה בית פ
הפרס הנמצא בשני מאות המספחת והלכה בחכמי

ג שדה שאבר

קבר בחובה נוריעת כל ורע ואינה נטעת כל נטע ואין
מקיימין בה אילנו חוץ מאולן הרק שאינו עושה פירות
ומטמא במגע ומשא ואינן מטמאים באהל

זהו בית הפרס
הסני בעבור שלא ידוע מקום הקבר לא יטעו בו לילן מהכל לפי פ
שהוכל על זה הקבר הנה זה האילן ימשך תחת האדץ ויתחבר במת
אחכל מות לזרעה לפי שאולי בזה הקבר האחיל כאחר לא נודע מקומו
מן הכל ידענו בהאת שבזה הפרס קבר וכבר היתה בו טומת קבוע
ואחמרו חכן מהילן הרק שהיו עושה פירות לא נכון מזה שים הילן פ
הרק לפי שהיו עושה פירות ואין כן דבר שבחוץ לא טמא יטמא

ד שדה

בוכין לא נטעת ולא נורעת ועפרה טהור ועושים
ממנה תנורים לקדש ומודים בית שמאי ובית הלל
שבודקים לעושה פסח ואין בודקין לתרומה ולנויר בית
שמאי אומרים בודקין ובית הלל אופרים אין בודקין
ביצד הוא בודק מביא את העפר שהוא יכול להסיטו
נותן לתוך כברה שנקביה דקים וממחה אם נמצא שם
עצם כשעורה טמא

זהו בית הפרס הסלעי ונזה מקום רחוק מבני
הקבריות ונקריב למדינה יעברו בו אחיים ויסברו בו ואינו מודאק כ
בטומאה ויהיה עתרו טהור ואחמם מבעו בו הבטועה ונזרישה כדי
שלא יסתמקו בו אחכמים שם בסביל פסח טומאה ונזה אחמרם שלא ל
להרגיל רבל אדם לישכם לפח ולא בעגם זה הפרס כראמרן לפי שכל מי
שיכנם לפח טומאה לפי שהוא מטמא במגע ובמשא כמו שקרם מביב
הפעמים אחר בו תולש זה הסלעי אחר כל מי שיכנם בו טהור וכבר
אחר שיהיה בו טומאה אחכמים בו ולהסתמם שם ומודים
שבודקים לעצמות שאחם עבין זה שהולך לפחוב את פסחו וינטרך פ
שיעבור לבית הפרס יקח זה העפר אחר קלך עליו וינפחהו כמו פ
שזכר ואין אחנה בו עגם כשעורה הנה הוא טומאה ואינו עושה פסח
ואם לא יאחנה שם טומאה הנה הוא טהור ועושה פסחו ואין שם בנכם
לבית הפרס לעבין שקיבינו וראחר שקבינו קרק שפסחו כורק ועושה
פסחו ולא יעשה זה לאחרומה אחכל שהנכנס לבית הפרס נבר בטומאה פ
לאחרומה ואינו בודק בלל ושבאת זה שטומאת בית הפרס דרבנן ופסח
בזמנו בבית ולא העמידו רבינו בחקנם בבית בכל אדבריס ואין
בגזירה דרבנן ביטול קדבן במערי אכל יעשה אותו כמו שנזכר כ
בזה שחקנם אכל אכולת תרומה הנה אין בה זולת חנות עשה אכל
אכול תקיפים חנות עשה הוא ובחקנם עשה העמידו דבריס וחכזיר
כאחר נכנס לבית הפרס אם בטומאה ולא יטרוק בדיקה או יכדוק בזה
חק שיטומאה אם לא זהו אחלקת בית שמאי ובית הלל ועבני שקוה יכול להסיטו
אל חק שאוה יכול לקדוחו ולהוציאו בכברה ישעה וחמאה הוא שיניע
ידו בכברה כל חק שיוכל על התכלית

ה ביצר מטהרין בית ד
הפרס נוטלים ממנו שלשה טפחים או נותן על גביו ש
שלשה טפחים אם נטל מחציו אחר שלשה טפחים

ונתן על גבי חציו אחר שלשה טפחים טהור ר׳ שמעון
אומר אפי׳ נטל ממנו טפח ומחצה ונתן עליו טפח ומחצ
ממקום אחר טהור ההוצף בית הפרס באבנים שאינו
יכול להסיטם טהור ר׳ שמעון אומר אף העוקר בית ה
הפרס טהור

הימקף מן הנפח עבימו פירצפו כאבנים
לכן לבד לכן ויהיו האבנים גדולות אלא יוכל להניען כיד כאחר
יתמידו לנפח בו ועזוק בלמען עיר אל תעזיק והוא אמלק האבנים
ונמקה אותן עד שלא יאחר בהם אוה ובתוספתא פסקת אין לך בדיקה גדולה
מזו וזהו מאחר האפסוק וישעקהו ניסקלהו ואין הלבה כר׳ אמעון בב׳
האמרים

ז המהלך בבית הפרס על אבנם
שאינן יכול להסיטן על הארם ועל הבהמה שבוחן יפה
טהור על אבנים שהוא יכול להסיטן על הארם ועל ה
הבהמה שבחן רע טמא המהלך בארץ העמים בהרים
ובסלעים טמא בים ובשונת טהור ואיזה הוא השונת
בל מקום שהים עולה בועפו

כבר התבאר בתלמוד אחרים שבחו רע
הוא שיהיה רגלו מתנועע ומתרפר בעת הדריכה ובהמה שבחו רע
מתהים בהאת חלוסה שבאחר ירבב עליה הטיל בגלים וכאחר היה ה
הנועה מתנועע הנה כתילו הוא עגמו הוא בבית הפרס וירענו שבח
זאת הבזירה מגזרו על הרץ העמי טומאה שיהיה על הרריס ועל האבנים
כי לא יקברו שם מת בלל האכל הוא טומאה שבתוך הרץ עבר הרץ פ
העמים וכבר התבאר שפונית הוא האקום אחר יעלה חלין הים
אחל מלוחה ובילו בוהה טהור לפי שהיה לא תתיבש ואין יקבר בו
האתים ולזה לא יטמא שהולך שם בהיותו נוגע באחרץ העמים אכל
אלו האקומות כמו אחיר שהר הרץ העמים ואחר בזה או בזרו על הרץ
העמי פינמא בוהה ואחמרו עבין זה שהיה הטומאה באמצע וכאמצע כמו
שקדם ויאמא בוהה ואילו לא שיענו בהילו לא אחנו בגזר בהיותם
האבנים ויאמא מי שיענו בהילו לא אחנו בגזר בהיותם שהיו אחר
באחרץ העמים ואחיר הוא כמו הרץ העמים ואחהר היה זה כן אחר
בבתן הוא טהור להולך בים ואחרומה לו אחכם הוא לפי הגזרה פ
שאחשבוהו אחר בזרו על בוהה ולא על אחיר כמו שהתבאר בבאר
שהרי אין יהיה עבין אחרומה בדיני טומאת הת בל הזולת
ג מ׳ נתן שורבין אחרומה וקדשים שבבבסו לפי שזהו בזרין אחיר
הל שהבזרה היא אחוהה לשרוף ואחיר לתלות ואינו בדין שבילה ולא
העיר שמם וזהו בלמת אחבי

ח הקונה שרה בסוריא סמוב
לארץ ישראל אם יכול להבנם לה בטהרה טהורה
וחייבת בטעשרות ובשבי עית ואם אינו יכול להבנם
לה בטהרה טמא וחייבת במעשרות ובשביעית מרורו
הגויים טמאים במה ישהא בתוכן ויהא צריך בדיקה
ארבעי יום אעפי שאין עמו אשה אם היה עבד או
אשה משמרים אתו אינו צריך בדיקה

סנדיא היא אחרץ שבבם דור חנן
מאדץ ישראל ונזה דימאק וחלב וכבר התבאר בפרק אפי מעשבות
דימאי שהיא לינה בארץ ישראל בכל ליניה ולא בימי חונה לארץ
ובאלבא לחונה לארץ עבדים טומאת בחונה לארץ האכיה בגו מסנדייה
כאכיה מחונה לאר ן האיכור עברו לסנדייה האיכור לחונה לארץ ג׳
בארץ ישראל האקומה בסנדייה האקומה בפנינה בביניהם וחייבת כ
במעשרות ובשביעית ואם יכול להבנם לה בטהרה טהורה וכבר
בבבל פעמים בזדעים שאחר יהיה לו האקבע בסנדייה הוא אחר
יחייבהו מינהו ממנו רל מאק מינהו בזה האקבע האמבע וזהו עבין
אחרים בהאקום בפנינה בביניהם בהו שבאחרו בסוף חלה ועבין כ
להבנם לה בפרק שהיה לבדיקה לאר ן ישראל בבול בבבול לא ה
שבניל בינים הרץ אחרת ונת מקום טומאת

613

מראורת נגעים שנים שהן ארבעה בהרת עזה בשלג שניה לה בסיר ההיבל והשאת בקרום ביצה שנייה לה בקרום ביצה רבי ר' מאיר וחכמים אומרים השאת כצמר לבן שנייה לה בקרום ביצה

התחיל

בחלוקת מראות נגעי כאר כמו שעשה בכתוב והם שני מראות בהרי ונפתל ניחלקו לר' מראות בהרת וספיח לה שחת וספיח לה והוא אומרו יתברך לרם כי יהיה בעור בשרו שחת לו שחת לו בהרת ונפתל מיכה מראות נגעים עומדת בעצמה והוא אומרם מה לענין שחת עליכה לספחי נח לל מ' הכהנו' עכין זה שהוא שמוך ונזכרו שפטו עין שחת ובהרת להודיענו שהוא שמוך לכניה ותהיה שחת ושמוך לה נכהרת והשמוך לה והלנו שני מראות ל' שחת ובהרת שם מראה הלובן אמר יש שחת לכנה לו בהרת לכנה' וכן בלח פתק השני מראות השמוכים לען נ"ל ד' מיכים כלן מיוחסין למראה הלובן יתחלפו כ בחזק ונחולם ויהיתר חזק מהן לובן הכהר' ועני' עשה בשלב שהלובן עז וחזק בשלב והוא אמרו אם בהרת לכנה היא וכח כני היא לכנה ואין למעלה ממנה כלומר שהבהרת לכנה בשלב ולמעלה ממנה קיל קהיכל ולא הספים שהיא הבהרת ומיהו שעשת כצמר לבן והוא כ' אור נקי בן יומו ל' יום הלבנת שעה כאשר בראן זה כצמר ושהלבן בראינה זה שהראה חזק הלובן שיש בהבל ולמעלה ממנו בלובן כ בקרום ביצה והם שני מראות השחת ונשתנ' שיהיו שחת לכנה ושני שחת אדום ונראה לי שהוא הנקרא בלשון ערבי קרמזי ושני שחת ירוק ונראה לי שהוא הנקרא בלשון ערבי אלחצר ושני שחת שחור ונראה לי שהוא הנקרא בלשון ערבי אלאסוד ושני שחת לבן ונראה לי שהוא הנקרא בלשון ערבי אלבייץ ושני שחת אדום ונראה לי שהוא הנקרא בלשון ערבי אלחמרה ושני שחת ירוק ונראה לי שהוא הנקרא בלשון ערבי אלכצרה ושני שחת שחור ונראה לי שהוא הנקרא בלשון ערבי אלסוד

כ **הפתוך שבשלג ביין המזוג בשלג הפתוך שבסיר בדם המזוג בחלב** רבי ר' ישמעאל ר' עקיבא אומר ארמדם שבזה ושבזה ביין המזוג במים אלא של שלג עזה ושל סיר דיהא ממנה

פתוך הנה הנראה המעורב מן הלובן והאדמימות והנה בי' מראות נגעים ואם יתבאר זה בשחת אחר לכנה לבר מהשחת בבהרת אחר אם בהרת לכנה לדמימות ובסיפרא מצין ליתן ה' מחמור בבהרת בשחת ואת החמור בשחת בבהרת הל' נראת היא לפי שכח בבהרת נראת היא וכן בשחת והכון זה שהל' המראות כ כלן כאחד נתערב כל אחד מהן לתדמימות מעט עד שיהיה לובן ה מעורב עם תדמימות שהוא בי' בגוני נראת ואחר שנתעורב על מראה הנראת וזכר ממנו שפני מראות הל' שלג נסיד והוא שהיה לשחר מראות וכן שנו רבי מפל ב בתלמוד לזה ר' כוסות מלאי' חלב שהם שיעור וכאחד הפילו בו שני טפי דם וכרביעי ' טיפי דם ועל זה היתם מקשיהם יקשו מראו' המורכב מהלובן והתדמימות לפי שהם שיהיה הלובן חלוש ה מעט התדמימות כאשר ישר בו יותר כראה חזק ולזה יהיה עט' התדמימות עם מראה קרום ביצה כמו ש' טפות מדם בזה השיעור שהתלבב יהיה זה האדום מכואר ונכון זה בין הוא דוקא עכור ה הכהירות ונלבבה כר' עין בה

ג **ארבעה מראות האלו מצטרפים וה עם זה לפטור להחליט ולהסגיר להסגיר את העומר בסוף שבוע ראשון לפטור את העומר בסוף שבוע שנ והחליט את שנולד לו מחייה או שיער לבן בתחלה בסו שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור להחליט את שנול לו פשיון בסוף שבוע ראשון בסוף שני לאחר הפטור להחליט את ההופך בולו לבן מתוך הפטור ל לפטור את ההופך בולו לבן מתוך החלט או מתוך הסגר אלו מראות נגעים שכל נגעים תלוים בהן**

מצטרפים זה עם זה לכל הדיעו' עני' כיצד מין יתחברו ונחשב כמין אחד הדיעו' אם אחד מהן מקבלים דיעים אם לפטור אם להחליט אם להסגיר ונחשב

וכרוסתה כיצד תהא סימנה ויפה יכול להסגם לה בעזהיה דשבב אומר תלם אחר מפסיק בל אחי' אם היה ביניהם מקרן העומים או מ מקרן טמאה כמו כיצ הקברות ודומה לו ניחב תלם אחד ונזה טפח הבהרות יכריעה ולא תהיה טהורה כמו מקרן ישראל ומקרות הבו' כל כאשר עמדו במקום מקרן ישראל תעשי מקרן אחת כאחד בזרים ומטה שעשב עמו מחבתו לא נכוין לפי טומאת הימוכים רק בלבר מת וכאשר היתה עמו לפה כאחד לולי הרחה וסביבה וקבלה בבית המקום ולא יהיה בפל בפחות מזה' ו כמו שביארנו ב בריתות ה תולם אם יהין עמו לפה הנה בהיות יתחייב ג"ל כו נריך בריקה ונאמנה שעשה זה כמו שבארנו וזה היה אם מי שומאיהו פלה יקברו שם דבר אינו נריך בריקה

ט **את מה הם בורקים את הביבים העמוקים את המים הסרוחים בית שמאי אומרים אף האשפתות ועפר התיחוח בל מקום שהחזיר והחולדה יבולים להלך בו אינו צריך בריקה**

בבר בארנו שביב הוא הבנור מציירו בו מימיות וקבונו ביבין בל מקום שהוא וחולדה יבולים להלך בו אינו נריך בריקה בפי שאלו הביבים העמוקים היה שאלו הבלתי העמוקים שהקשה לו אי זה דבר לבעלי חיים הנזכרים ביבים וינעלו את שקברו בו

י **האצטונות אין בהם משום מדור גוים רבן שמעון בן גמליאל אומר עיר גוים שהרבה אין בהם משום מדור גוים קברין ומערב קברין קברות ומורח עבו היה ספק ו ומהרו חכמים רבי וביתו דינו נמנו על קיני וטהרוה**

האצטונית הוא יקום בירמלית ואין לו בות לו והוא מין ממיני הברמלית אמרי הים והכתבה והחיצונית היו לה בהבות היחיד ולא בהבות הרבים ובבר בארנו זה בסבת ואחרו עיר גוים שחוכה הוא בו שתקיף מדיבם ואחרן שהרל היזקו בם בגוים ואחר בחוכה אחר בבב שהכעלי חיים יחברו בה תמיד וניניהו שם שים בם ולענין התנוסבתה אין מדבר השתי' ובית הבהרים בחוכה לחרן לפי שחוכה לחרן בעבדים ב בשומאתה בגזרה דרבנן כמו שבארנו אחר הודיענו הקומית בחרן ישרל לו הוא שם הברות והקומות היה שפק עור הביאו שהוא טהור ו ושהדיהו חכמים וקיני מקום היה שפק והיה נחשב בו טומאת הל הסתום ובזמן דבינו הקדום שתחמת עבינו ושהדיהו ואין הלבה בדשב

יא **עשרה מקומות אין בהם משום מדור גוים אהלי הערביים וסוכות הצרפים והבורגנים והאילקוטיות ובית שער ואוירה של חצר והמרחץ ומקום החציב ומקום הליגיונות**

בריפין אין ממיני הקלים מיוחסים לל תמונתו והוא מחודד ואין לו גב ובקרקע בשעת הבור שהוא נעשה מ ממנו והוא מין תקרת בריפיה ומרכבי ובורגני ל והוא עשוי ל להנציע בו פירות והדומה להן ו ולקטיו גב בלתי כתלים עומדים ע' עמודים יבשם בו ה הינת מכל נר ניצוץ ' בו בקין ושם קיין ומקום החציב המקומות אחר יעשו בו חנים וכלי מלחמה ולבינות מרוכות הפרסים לפי שהם המקומות אין בהן ריחוב ולא יקברו בו ואחמם יעמדו בו בזמן הזחמים מעט ולזה לא גזרו עליהן ולא הבריחום שלא בריקו שלח הן בחזקתן

סליק מסכתא

סליק לה מסכת אהלות

מסכת למורת תהלות

חייב מכורים והיותם לא יהא אחד מהם יכול לומר לו טהור אתה והן לעטור
הן יעבב עבינו והן להסגיר אין יכול לומר לו טמא אתה והן להחליט כזה
היעשה והקהיל בכיאור דין ודין ואחר להסגיר את העומד בסוף
סגיעת ראשון וזה שהכהן יבואר כך מזאת סימכתא שמי שיש בגופו
בהרת כהני גרים ואין בו מחיה ולא שיער לבן עור התחדש לו אחר
זה בהרת כהני גרים דכיקה כראשונה וכו שער לחר לבן פהוא
נגעך הסגר שבוע ימים וכאשר היה לא פשה מהבר וכונעו כהרתם כן
כהני גרים וכסוף השבוע התחדש לו כהני גרים וכו טיער לבן דכך
בבהרת לאחר יפי כו שהוחלט כן יפניר כמו לו בהרת ובהרת עור
לאחר לעטור את העומד בסוף שבוע שני אחר לחר לבן שער לחר
הקיפו שבוע שני אחר רקתה מראה בהרת ובה כגרים ובבהרת
דכקה כן מראה שחת כגרים עור האחר קצת מראן שחת ובשאר מראה
בהרת לאחר שיעורו כבה היה כו

676

והלכה לה המהיה היתה מרובעת ונעשית ענולה או
ארכה מבוצרת ונעשית מן הצד
מבונ ת ונתעזר ובא השחין ונבנס בתוכה הקיפה הלקה
או מעטה השחין או מחית והמבו ומחית המכוה והבוהק
היה בו פסיון והלך לו פסיון או שהלכה לה האו או
שנתמעטה ואין בוה ובוה כגרים השחין ומחית השחי
והמכוה ומחית המבו והבוהק חולקין בין האום לפסיון
הרי אלו להקל

ממיר אלו הפרטים והוא שכל נגע שעומד
לימי פחות מכגרים שנגעי עור בפר בטומאת כשלעצמם טימאין מיד ומי
מיטיו והוא שער לבן או מחיה מן פסיון וכפר קדם למי זכרין זה ורב
מתנתי שער לבן מיטיק בנגע ולא יהיה בשחין או במכוה במחית ה
שחין והמכו' או בתוך הבוהק ואם היה השחין אפר כו שער לבן
בתוך הנגע וכן המחיה אם היתה בשחין שבתוך הנגע לימה טימין ע
טימיה וכן השפיון לא יהיה מעור הכפר לתוך השחין או למחית שפחי
או לתוך המכוה ולמחית שמכוה או להיפך ' והכי יתבארו כל אלו ה
הפרטים וחילוקיהם כאשר יתחדש בנגע מה יעשה מהלו הפיומים שם
שלשתם שר אלא יהיה טימין טומאה והוא קולה בנגע ' ומתחלי
הכפר מתחיה עבולה מכל צד עור הכפר שר אלא יהיה מעור הכפר ' ובזמן שיפרח פעור הכפר שר אלא יהיה
סמוך לעור הכפר רחוי לפסיון שלם יהיה סמוך לריחם או לתוך ולמחין
סמוך לעור הכפר רחוי לפסיון שלם יהיה סמוך לריחם או לתוך ולמחין
ולמכוה ולקרחת הינו טמא ' וכן אלו הסתי שערות לבנות אפר הוא ש
סימן טומאה כאשר היו שתיהן או אחד מהן קדרות פחות מהשעו' אפר
יתבאר אחר זה אלו הן היו שחורו לון היו כפר השחין או מחית השחין
בשחין או מכוה או מחית המכוה הנה הינו טמא ' וכן אם התחילו בין
נחית שסתי שערות שחין או מחית השחין או מכוה או מחית המכוה
או כהק הנה הינו טמא ' וכבר התבאר פרש כל אלו ' והנגע הראשון
אפר היה כבשם ונגע עמידה בתחלה לפני הכהן יקרח אם וכאשר '
יפסיף ע' מיתרפא אחר זה יקרח פסיון וכאשר לא הוסיף הנגע או
פשטף הנגע והוסר הפרש ונאחר הקיסטת וכל מה שנעשה עם ה
התוספת פחות מכגרים הנה הינו טמא ' וכן אם נתחדש בין הפרש
והתוספת שחין או מחית השחין או מחית השחין או מחית המכוה או ב
בהק והכריע לך הנה כבר יבאר מחית מוחלט בשפיון מפני החדוש ש
שנתחדש ' וזכריתי לך בזאת ההלכה כל אלו הדברים אפר ח
חדושים ירחו טימאי טומאה שהוא אפר טיקיה יום שבת אפר הוא ש
שביעי אלו טמא או קרוב לטמיאו לו ניתחדש לו אחד מאלו החדושים
לטניל לו בשחרית היום עם ליל אחד בשבת ' ובשבר יונח על עניו ש
אחר הנה כבר היה לו להיחזר טיקיה יום אחד בשבת כמו טיחזר ש
אחר זה ' ומתנתי הוחיה כאשר היתה כערכה מנומנמת טיקיה מ
מרובעת כמו שבאר וכן מתנתי כל מחיה שהיתה מנוגעת בעור הנגע
והנגע יקוף כה ' ואז יהיה טימן טומאת ' והוא אמרו מבוצרת ' אולם
אם היתה מסוגרת בתוך הנגע ועיר אם יעיר אם יעמוד אפר כן ש
כעדשה ומעמד אפר חלק מהנגע בתוך הנגע הנה הינו טימן ט
טומאה וכן כאשר חלקה השחין או הקיפה או מעטה הנה הינו טימן ט
טומאה עד שתהיה כלה מקוכצת נרחית כעצם הנגע לא בתוך הבהק
או שחין או מכוה אפ תוך הנגע לאמרו כי ומחית כפר מי בזאת ' וכן
כאשר תראות נגעים לא תהיה טימן טומאה עד שיהיה בתוך הנגע לא
מן אחד ואז יהיה טימן טומאה כמו שהקדמנו ' והכי יתבארו זה בזאת
הטבתה

ו

כיצד להחמיר לא היה בו שער לבן ונולד לו שער לבן
היו שחורות והלבינו שתיהן קצרות והאריכו אחת קצרה
ואחת ארוכה והאריכו שתיהן נסתר השחין לשתיהן או
לאחת מהן הקיף השחין את שתיהן או את אחת מהן או
חלקן השחין ומחית השחין והמבו ומחית המבו והבוהק
והלבו להן לא היתה לו מחיה הית עגול או ארוב נעשית
מרובעת מן הצד ונעשת מבוצרת מפורתזנתבנסה ובא
השחין ונבנס בתוכה הקיפה חלקה או מעטה השחין או
מחית השחין והמכוה ומחית המכוה והבוהק והלבו להן
לא היה בו פסיון וגולר בו פסיון ד"ה שחין ומחי"ת ה

השחין והמכוה ומחית המכוה והבוהק חולקין
בין האום לפשיון והלבו להן הרי אלו להחמיר

זאת ההלכה כלה מבוזר' פחסר הבאת מה שקדם מקחמת לפי ם
שהכוונה מיהיה נרחית יום טו' שהוא שבת ויתחדש לו בהק ' בשבת
מה מיהייב לו טומאת כמו ו החדוש מחיה ומיעיר לכן ופשיון לו יעדר
ו' מלאו הדברים כאשר היו מכיבי לותו כמו מיהיה עניין יום השבת
כמו שכוכר מיהיה השחין שמוך לבהרת ומאר הדברים לאחר כאחרון
שהן יבלו ואחר נעדרו שו ההכלות והוא עכין אמרו והלבו להן ' לא
שהן הופרן בשאחר מיום השבת מיהיה שבוה להיות בקר אחר בשבת
טו' ו וזה לשחיתי ובכר שהבאתי לך מזאת ההלכה ' ואחר לפניה ם
שעיער לכן לא יהיה סימן טומאת אם לא מיהיה בעצם הנגע ומעיר לכן בזה השחין לו הא
שהבוה הנה לימו סימן טומאה אלא יאמר בשמוך השחין לשתיהן או ל
לא מהן וכו' ואמה מרחי שתדעמו שהשחיים לא תהיה סימן טומאת
עד שתהי נרחית בתוך הבהרת והנגע יקוף כה מכל צד ' ופתהיה גב
מקוברת אולם אם היתה השחיה מן הצד והוא שתהיה כמו דנושה ת
שבאר כי כבר בשמשה ובנשפח בתוך הנגע ולא יקוף הנגע בה מכל
צד הנה לימו סימן טומאה והנה יתבאר בל זה וכן השחיה שאחר כי
היתה מבוזרת בתוך הנגע הינו לימו סימן טומאת ואחר היה זה כן ק
הנה כבר ה"תבאר שתוארו מכו נרחי שנעשת מן הצד מבוהבת ונת
ובתפזרה בלן הן תבחים מן השחיה וכן כל מה שבאמ' בזה לו השחיר
בחמרו הקיפה השחין חלקה או מיעשה נזולת זה כל השחיה השחיה
כמו שהתבאר בהלכה והקודמת לזו וזה בלל כל הצרעים אפר יבוא
עליה השחין

פרק שני

בהרת עזה נראת בגרמני בהה והבהה
כברשי עזה"ר ישמעאל אומר בני ר
ישראל אני בפרתן הרי הן כאשכרע לא שחורין ולא ל
לבנין אלא בינונין ר' עקיבא אומר יש לציירין שמנין שה
שהן צרין צורות שחורות לבנות ובינוניות מביא שם ב
בנוני ומקיפו מבחוץ ותראה בבנוני ר' יהודה אומר מ
מראות נגעים להקל אבל לא להחמיר יראה הגרמני
בבשרו להקל והבושי בבינוני להקל והבטים אומרים
זה וזה בבינוני

גרמני שם חזק הלובן ומיומם אל העצם אפר שמו ג
גרמץ והבהרת תרחק בנוף חזק הלובן חלושת הלובן ועניין לבן כפ
כתרגום סיומם שדיונן והוא מלמד ילמד לומר המומר לרוב מהבתו ו
כאשר זכר שמו מרים' שגריל מסרו לבן ילמד לבן כתרגומו כאשר וע
ימין ממיבי החרש ממונע מהלה בין הלובן והסחרו תרגום ב
ברום תלקר ונהשתי בירק מורסין ומסכרוע וכה לשון מרמ' נגעי
בשמיטתלגוף אפר בו הנגע והוא שהיו כעור בשרו וכן לשון ו
לאר שהוא נגעים להקל כמו שיבאר שהוא שעור הנגע ר' יהודה אומר'
מראות נגעים להקל ולא יסמך לגניבו אם היה בזה מיעיד ואחרו מרחה ם
לפי שבזה קולה ולא יסמך לגניבו אם היה בזה מיעיד ואחרו מרחה ם
סגריחי בבשרו ובזה קולה והסמך בבינוני ובזה קולה ומכמיל אומ'
על כל אדם בבינוני ואמנם בעור בשרו הוא בבינוני והלבה בחמ'

אין רואין הנגעים בשחרית ובין הערבים ולא בתוך ה
הבית ולא ביום המעונן לפי שהבה נראת עזה ולא בצ
בצוהרים לפי שעזה נראת בהה אמתי רואין בשלש
בארבע ובחמש ובשש ובשבע ובשמנה ובתשע דברי
ר' מאיר ר' יהודה אומר בארבע בחמש בשמונה ובתשע

בין הערבים עם הערב ומרים כמו חצי היום לפניו ולאחריו מעט ו
ואולם יהיה בחרת מנגעים ביום ולא בלילה הנה זה בפשוטו לפי שכל
מה שבא בנגעים אמנם בא בלעזן יום ובסיפרת יכול כל מראות הל
היום יהא בחר תל לכל מראה עיני בהן מה שיבי בהן פרט לבשחך
מאור עיני לף הוא פרט לבחם' מאור הוא ' מכאן אתה אומן הוא רואין את
הנגעים בשחרית ובו' והלבה כך יתודק

ג כהן הסומא באחת מעיניו או שהיה
מאור עיניו לא יראה את הנגעים שג לכל מראה עיב
הכהן בית האפל אין פותחין בו חלונות לראות את נגעו
לומר לו מכסה מאור עיניך מחלט עד שלא ירחץ רמיים
לומיתין ולומר לו ית כעניני כתים כעניני נרחה לי כבית מיקח נרחה
מעכשיו כתוב יביטנו כן יכול לומרו לי ולא לאורי מכלן לומרו כית לכל
מן פותחין בו חלונות לראות את נגעו

ד ביצד ראית הנגע האיש
נראה בעודך ובמוסק ויהיה האשה בערבת ובמניקת
את בנה באורנית בעומרין לשחי ליד הימנית ר יהוד
אומר אף בטווה בפשתן לשמאלית כשם שנראה
לנגעו כך הוא נראה לתגלחתו

לומר כי לראות כנגעים לכל מראה עיכי הכהן ולא כתחייב מיתתם נוסף
ולכריין עד מיהא שם כאר כנגעו לו כאר כי לכל כתוב יקיף ערוש
ועומד לפני הכהן שכח כל מקום מיראה מהנו והוא על ולא שכי ה
שהנגעים לומת כנגעים ולראה תניא שיומה ותשב על המראן ותא
ותתפעמו לכריא על דרך ליעקב תניא שיומה ותשב על המראן ותא
ותתפעמו לכריא על דרך ליעקב תניא שיומה ותשב על המראן ותא
שתהא מוכרת תמשוך ידה הימנית עד שיתגלה שחייב כי מי שכאר
לחודיה שלא תמשוך ידה הימני על זה שיעור וכי יכולה לומר ג
שהיה בב תשב על תכונת הטווה פשתן ומוסכת ידה השמאלית עד
שיתגלה שחייב כי שכאר לטווה שלא תמשוך ידה השמאלית על זה
הקשתנות שם כן וכל מה שיראה מבוף לחוץ על שכי שהנגעים הוא ל
שכאר יכבו כנגעים ונוף לומרו יתב לכל מראה עיכי הכהן וכן כשעת
הסגלחת לומר כו ובשעת את כל מעוניו שהוא ב לא יתחייב שיגלח
מיה שלא ירחץ מבוסו כשאר הוא על שלו המכבים

ה כל הנגעים אר
ראוה חוץ מנגעי עצמו ר מאיר אומר אף לא נגעי ק
קרוביו כל הנדרים אדם מתיר חוץ מנדרי עצמו ר
יהורה אומר אף לא נדרי אשתו שבינה לבין אחרי כל
הכבורות אדם רואה חוץ מכבורות עצמו

כשר שהכאר
כבכורין המומין שאר כאשר יתחדשו כבכור יאכל כמומו ולא יזיק
קיק ויתבלאין כל שהנגעים כוזק ונין שלכה שר יזוקק ולא שר מתיר

פרק שלשי הכל מטמאין בנגעים חוץ מן הנוי
ונר תושב הכל כשרים לראות את
הנגעים אלא שהטמאה והטהרה בידי כהן אומרים
לו אטור טמא והוא אומר טמא אטור טהור
והוא אומר טהור אין רואין שני נגעים
באחד בין באיש אחר ובין בשני אנשים אלא רואה את
הראשון ומסגירו ומחליטו ופוטרו וחוזר לשני אין
מסגירין את המוסגר ולא מחליטין אר המוחלט אין
מסגירין את המוחלט ולא מחליטין את המוסגר אבל מ
מתחלה בסוף שבוע המסגיר מסגיר והמחליט מחליט
מסגיר ופוטר מחליט ופוטר
שכל ותפילו עבדים ותפי קטן

כן יומו מיטמא כנגעים ותתה תמתה לעון התורה ככל הנגעים ו
והשביני הכהן עמה יעמה כו הכהן ועשרו הכהן עשם תחוך הרין מ
כה שגר ובהחלט ובפעור לכהן ודע שפכהן החלט פשול לרחוץ את
הנגעים לתחרו לו לאחר מכניו הכהנים וידוע שכבר הקרן כהנים
ותמכם רגם כו שיהיו כשהנותם לטוכיח חלטים ותחרו ורחצו הכהן
רמז שלא יהיה כלתי שגע לאחר ונכאר ריחה מותה ורן כה כחיה הרן
יאמר וירחץ שגע לאחר ונכן שם היו שכי נגעים כתים לאחר שלא ירחץ ת
לומתן יחר לחמרו יר וירחץ הכהן את הנגע ותחרו כתחלה ובסוף ש
שנוע עניטו שחלה הריטים כלן שלא יהיו כלומים חלה כתחלה מה ש
שיעשוה לשני הכהן שכוף שלא יטבול לו יטבול לו יהלים לו כסוף ש
שכוע לו סוף שכוע הרי לחנון שלא יהיה מחוי שחייב הכ ש
שכאר שכי חולה לא יהלים לו יטבול לו יטבול לו יהלים לו כסוף ש
כו תחיני הכה לון דרך ט ויה לשי שהכהנים חתם שכו שיהיה הרחייב
ותתחלת הענין לו כסוף הנכועות ותחרו לון מטגירין את המוחלט

ג כהן הסומא באחת מעיניו או שהיה
מאור עיניו לא יראה את הנגעים שג לכל מראה עיב
הכהן בית האפל אין פותחין בו חלונות לראות את נגעו
לומר לו מכסה מאור עיניך מחלט עד שלא ירחץ רמיים
לומיתין ולומר לו ית כעניני כתים כעניני נרחה לי כבית מיקח נרחה
מעכשיו כתוב יביטנו כן יכול לומרו לי ולא לאורי מכלן לומרו כית לכל
מן פותחין בו חלונות לראות את נגעו

ד ביצד ראית הנגע האיש
נראה בעודך ובמוסק ויהיה האשה בערבת ובמניקת
את בנה באורנית בעומרין לשחי ליד הימנית ר יהוד
אומר אף בטווה בפשתן לשמאלית כשם שנראה
לנגעו כך הוא נראה לתגלחתו

לומר כי לראות כנגעים לכל מראה עיכי הכהן ולא כתחייב מיתתם נוסף
ולכריין עד מיהא שם כאר כנגעו לו כאר כי לכל כתוב יקיף ערוש
ועומד לפני הכהן שכח כל מקום מיראה מהנו והוא על ולא שכי ה
שהנגעים לומת כנגעים ולראה תניא שיומה ותשב על המראן ותא
ותתפעמו לכריא על דרך ליעקב תניא שיומה ותשב על המראן ותא
ותתפעמו לכריא על דרך ליעקב תניא שיומה ותשב על המראן ותא
שתהא מוכרת תמשוך ידה הימנית עד שיתגלה שחייב כי מי שכאר
לחודיה שלא תמשוך ידה הימני על זה שיעור וכי יכולה לומר ג
שהיה בב תשב על תכונת הטווה פשתן ומוסכת ידה השמאלית עד
שיתגלה שחייב כי שכאר לטווה שלא תמשוך ידה השמאלית על זה
הקשתנות שם כן וכל מה שיראה מבוף לחוץ על שכי שהנגעים הוא ל
שכאר יכבו כנגעים ונוף לומרו יתב לכל מראה עיכי הכהן וכן כשעת
הסגלחת לומר כו ובשעת את כל מעוניו שהוא ב לא יתחייב שיגלח
מיה שלא ירחץ מבוסו כשאר הוא על שלו המכבים

ה כל הנגעים אר
ראוה חוץ מנגעי עצמו ר מאיר אומר אף לא נגעי ק
קרוביו כל הנדרים אדם מתיר חוץ מנדרי עצמו ר
יהורה אומר אף לא נדרי אשתו שבינה לבין אחרי כל
הכבורות אדם רואה חוץ מכבורות עצמו

כשר שהכאר
כבכורין המומין שאר כאשר יתחדשו כבכור יאכל כמומו ולא יזיק
קיק ויתבלאין כל שהנגעים כוזק ונין שלכה שר יזוקק ולא שר מתיר

פרק שלשי הכל מטמאין בנגעים חוץ מן הנוי
ונר תושב הכל כשרים לראות את
הנגעים אלא שהטמאה והטהרה בידי כהן אומרים
לו אטור טמא והוא אומר טמא אטור טהור
והוא אומר טהור אין רואין שני נגעים
באחד בין באיש אחר ובין בשני אנשים אלא רואה את
הראשון ומסגירו ומחליטו ופוטרו וחוזר לשני אין
מסגירין את המוסגר ולא מחליטין אר המוחלט אין
מסגירין את המוחלט ולא מחליטין את המוסגר אבל מ
מתחלה בסוף שבוע המסגיר מסגיר והמחליט מחליט
מסגיר ופוטר מחליט ופוטר
שכל ותפילו עבדים ותפי קטן

כן יומו מיטמא כנגעים ותתה תמתה לעון התורה ככל הנגעים ו
והשביני הכהן עמה יעמה כו הכהן ועשרו הכהן עשם תחוך הרין מ
כה שגר ובהחלט ובפעור לכהן ודע שפכהן החלט פשול לרחוץ את
הנגעים לתחרו לו לאחר מכניו הכהנים וידוע שכבר הקרן כהנים
ותמכם רגם כו שיהיו כשהנותם לטוכיח חלטים ותחרו ורחצו הכהן
רמז שלא יהיה כלתי שגע לאחר ונכאר ריחה מותה ורן כה כחיה הרן
יאמר וירחץ שגע לאחר ונכן שם היו שכי נגעים כתים לאחר שלא ירחץ ת
לומתן יחר לחמרו יר וירחץ הכהן את הנגע ותחרו כתחלה ובסוף ש
שנוע עניטו שחלה הריטים כלן שלא יהיו כלומים חלה כתחלה מה ש
שיעשוה לשני הכהן שכוף שלא יטבול לו יטבול לו יהלים לו כסוף ש
שכוע לו סוף שכוע הרי לחנון שלא יהיה מחוי שחייב הכ ש
שכאר שכי חולה לא יהלים לו יטבול לו יטבול לו יהלים לו כסוף ש
כו תחיני הכה לון דרך ט ויה לשי שהכהנים חתם שכו שיהיה הרחייב
ותתחלת הענין לו כסוף הנכועות ותחרו לון מטגירין את המוחלט

השחין והמכוה מטמאין בשבוע אחד ובשני סימנין ב
בשער לבן ובפסין בשער לבן כתחלה בסוף שבוע
לאחר הפטור ובפסין בסוף שבוע לאחר הפטור וב
ומטמאין בשבוע אחר שהוא שבעת ימים

כסכוק לו ידי כן כסחין וכמכוק כאשר שתחדש כהן
נרעת כסכאר שכי ואומכם כת כשם שכסכאר מכבעה ימים לכבר כמה
שיעבדך כסכאר ואחר כשכוע יטליט לו יטבול ולא נוכר כהן מחיה
ואומכם אומר כשכוע שכחין ונעריה אחר לכן ואומר כו נב שם פשה ת
נב שם פשה תפשה בעור ולא יעשוך שחשוב כבל מקום לעריה ב
מסכסיון מי לאכאר חלה אחר זמן לא כתות מכבוע כמו מסטרפנו

617

678

ח הנתקין מטמאין בשני שבועות בשני סימנין בשער צהוב דק ובפשיון צהוב דק בתחלה ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור ובפשיון בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור ומטמאין בשני שבועות שהן שלשה עשר יום

כתקים הם בעני קילף
נסוע לפני מהר יתברך פשם פתק הוא וזכר כן נב ופשבילו שבעה ימים פניין מחבר בסימן הטומלה וכן פיעני בקוב דק ומהרי גב והנה פשם הנגע בעיני

ו הקרחת והגבחת מטמאות בשני שבועות ובשני סימנין במחיה ובפשיון במחיה בתחלה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור ובפסיון בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור ומטמאות בשני שבועות שהן שלשה עשר יום

ירצה בזה מנגעים לפני יתחדשו בקרחית וגבחית לפני חמשה בהן כמילים נרעת עור בפני הבשר עור בפני תמונת עור בפני תמונת במיחים ובפשיון ובשני שבועות בן נב זולת בנרעת לפני יהיה בקרחת וב וגבחת ולפ יצויר בכהן פעני לבן לפי פקדחת וגבחת הוא מ מקום פלין כן פעני

ז הבגדים מטמאים בשני שבועות ובשלש סימנין בירקרק ובאדמדם ובפשיון בירקרק ובאדמדם בתחלה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור ומטמאין בשני שבועות שהן שלשה עשר יום

לף בנגע בגד ירקרק או לדומם ואפר גם בן כי פשם הנגע בגדי ופשבירו הכהן פכעה ימים פניה

הבתים מטמאין בשלשה שבועות ובשלשה סימנין בירקרק ובאדמדם ובפשיון בירקרק ובאדמדם בתחלה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני בסוף שבוע שלישי לאחר הפטור ובפשיון בסוף שבוע ראשון ב בסוף שבוע שני בסוף שבוע שלישי לאחר הפטור ומ ומטאין בשלשה שבועות שהן תשעה עשר יום אין בב בנגעים פתות משבוע אחר ולא יותר על שלשה ש שבועות

אפר בנגעי בתים פקשרנית
או לדומפת אפר בהן גב והנה פשם הנגע בק ירוק הכוית פולם הג פכעה פתם אין בו פשום ופכוי לכל הוא פן הפשוק ופפי זוב פקוח אפר בא והפגיע את הכוית פכעה ימים אחר בן הוא פשם ימצא ה הנגע בתוספת פיקלף אלו פחבים ויפיר פעיו ויעוח הכוית פשם ב פכים והוא אפרו ועבר אחר יקח ועוח את הכוית עור בית פשלוח אחר זה ואפר יבא הכהן ורואה והנה פשם הנגע בכוית והיא הקבלה פזה הפשוק לא בא בעיני את הכוית אחר פעוה לפי פהוא לו יב יעשה לפשיון אלו. כאשר יראה בא בעיני יפרום הכוית והוא אפרו הכהן פעני לאפר ראה נרעת פאפרת בעור הבית יראה שפתים עפוקות פראה יותר פן העור ושבו הכהן וראה והנה פשם הנגע לא פרח בעור ופראה שפל פן העור הנה נפשך הנגע בעור הבית הוא צרעת פאפרת בבית והוא טהור הכהן יטהר את הבית ולקח לשם הבית שתי צפרים וגו

יש בשער לבן מה שאין במחיה ויש במחיה מה שאין בשער לבן ששיער לבן פמא בשחין ובמכוה במבוגם ובפפוור במבוצר ושלא במבוצר יש במחיה שהמחיה פטמא בקרחת ובגבחת הפוכה ושלא הפוכה ומערבת את ההופך בולו לבן ופטמא בבל פראה פה שאין בשער לבן

כבר קדם לך פשער לבן פסימן טומאה בשחין ובמכוה כאשר אי לפני זפ קשה קשור כבר בפתקה לפי פקוח פכת בנגע כאו ב פיתבאר אחר זה במבוצר ושלא במבוצר הל פשער לבן כיון פהיה בהיקף הבהרית בבדיקה בין פיהיה נראית בתוך הנגע נתין פחיפה כן אבל פתבאים פיהיה חלק תוך הנגע ברק בה ולא פן הבר נפתבי יתחוברת לא פיהיה חלק כאר אי חלק במקום ק וחלק במקום אחר וכיון שני החלקים כאדפם ונתעבי אפין שני החלקים בתוך הנגע ו והחפיה בב סימן טומאת בקרחת ובגבחת ונתן פם פיער כלל ועניין תחרו הקיוכה ושלא הפוכה כאו פתבאר לך וזה פשיער לבן לא יהיה סימן טומאת כאשר קדם לבגע כאו פתבאר לבן להוכן פשיער הנבוך בזולת נראית ואחר זה פתחדש בגע נראית בזה פתקום פקוה לו פיהו סימן טומאה אם לא פקדם בגע נראית ונוה לאחר תצנע פשיער ותחזיריהו ל לבן אחר ויהיה פבכה אחר לבן והנה יתבאר זה כאשר פתחדש בגע בקליפת הבהרת אולם פיחיה לוכה כן אבל כאשר פתחדש בגע בקום הבהרת ובשאר בתורה כאשר אי פחיה פכוה וכולן סימן טומאת ה הפוכף כלו לבן כאשר כאמר בו פחיה כאשר אי פחיה הוא טמא אר פתחיה האחיה בנראית ונשער לבן לא יהיה כן אבל יתבאר פאפרת פטמחיה טומאה בבל פלילה פשיער הוא בפחיה לבן בגע חזק אל

ששיער לבן פטמא בתחל ופטמא בבל טראה לוהן ואין בו סימן טהר יש בפשיון שהפשיון פטמא בבל שהוא ופטמא בבל הנגעים חוץ לנגעה שאין כן בשער לבן

כעבור פזכר כאה פקדם הפימנין לאפי יהיה בהן הטומאה פתחיל בפשיר הביכים זה פאפר יפרו בבל ו ונאפר ששיער לבן יותר חזק פהפשיון בירכים זה פשיר לבן ו פעומת כתחלה באה פקדם ונשער לבן ישוע בבל פלילה לוהן נאין זה בפשיון כי כאשר היה נגע בנרעת בעור הבשר ושער בגעה יהיה לה פתוספת לבן בבל לוהן פלים לפקום פקדם בינים הבה הוא טהור פוך פאפרו הכהן הוא פרח בעור טהור הוא יבול לה ישוע פטמא ב פקק בבל ישוע פטמא פסימן בל פרח בעור טהור הוא הבה בשר ת תחנה הפשיון פלילה לוהן ונלא ישוע וכן שיער לבן לא יהיה לעולם סימן טהרה ופפשיון בשר יהיה סימן טהרה פאפר בבל הנגע ו ונתיבה כי ונהוא אפרו בלא הפך לבן טהור הוא ופפשיון בב ישוע יותר פשיער לבן וה פם לא יעשר לבן ופה פשישר לבן יש לו פיעור ופהוא שני פיעור לבן לא פ פחות פזה ופפשיון בבל פהוא ופשיער לבן לא ישוע עד פיהיה בתוך הנגע כאו פתבאר ופפשיון אפרו הוא אוון הנגע לאפר ירחה ת תחלה ופפשיון סימן טומאה בבל הפיהיה ושער הוא סימן טומאת לבר בנגעי עור בשר ובנגעי פחין פטה

ב יש במחיה מה שאין בפשיון יש בפשיון מה שאין במחיה שהמחיה פטמא בתחלה ופטמא בבל פ מראה ואין בה סימן טהרה יש בפשיון שהפשיון פטמ בבל שהוא ופטמא בבל הנגעים חוץ לנגע מה שאין כן במחיה

כבר זכרנו פמחיה לא תשוע פן שבר כי כתוך הנגע כפי פתבאר ופפשיר לינו פחות פד עדשה והוא סימן טומאת בנגעים לבר בנגעי עור בשר ובנגעי קרחת וגבחת ופפחיה כלי זה פראה עיקר זה שבשר לבן פה פשישר לבן יש לו פיעור ופהוא שני פיעור לבן לא פ פחות פזה ופפשיון בבל פהוא ופשיער לבן לא ישוע עד פיהיה בתוך הנגע כאו פתבאר ופפשיון אפרו הוא אוון הנגע לאפר ירחה ת תחלה ופפשיון סימן טומאה בבל הפיהיה ושער הוא סימן טומאת לבר בנגעי עור בשר ובנגעי פחין פטה

פרק רביעי יש בשער לבן פהשאין בפסיון בפסיון פה שאין בשער לבן

ה בהרת בנרים וחוט יוצא ממנה אם יש בו
רוחב שתי שערות ונקרה לשער לבן ולפסיון אבל לא
למחיה שתי בהרות וחוט יוצא מזו לזו אם יש בו ר
רוחב שתי שערות מצרפן ואם לאו מצרפן

ממרי יש נשער כנגד הפך לבן מיקיף
לבניות השער ממש מיתמיך לנגע כרי לקרוץ כוונ מקום מן שעבל
לנקבו במסמרים וכלה מקבלה מיעוט שער פתים וכבר הודעתך
שכל נגע מיחים פחות מכבדים הוא שקול וכאמר היקף הבהרת כ
כנרים מנומנם וכה שער מאחי ושער לבן קטן הוא ימחל לפי משיע
הנקב אמר יהא ממקן השער מעט מזער ואין לו מישור מוחש שר ס
מימעט המישור ויהלכה כר מחיר בחמרין מהלכיות בכל מהום ר
למוכם מיעור קטני שערות בכללם הל לבנותם ומחרותם לו מיקיף ס
השערות כלן לבנים קטן יניחך מתחים מרכה כרי מתהה כיעלת כ
כיוב כמו מיתבאר כו׳ מכרים

ו בהרת כנרים ובה מחיה בעדשה
ושער לבן להוך המחיה הלבה המחיה טמאה מפני ש
שער לבן הלך שער לבן טמא מפני
המחיה ר שמעון מטהר מפני שלא הפבתו כ
בהרת היא ומחייתה כנרים ושער לבן להוך הבהרת
הלבה המחיה טמאה מפני שער לבן הלך שער לבן ט
טמא מפני המחיה ר שמעון מטהר מפני שלא הפבתו
הבהרת כנרים ומודה שאם יש במקום שער לבן כנרי
שהוא טמא

זה מפורש ומוכן ולאר רלוי מתמרין
תמיד ולא מצוך לכתוב מכל מקום מחמיר בהרת הוא של נר המכל
ולין הסרם בכל הריניט בין הבהרת ובין הסגיר מרמים ר כחלק ל
כתתוך לאר קדם תלרם ונרע זה

ז בהרת ובה מחיה ופסיון הלבה
המחיה טמאה מפני הפסיון הלבה הפסיון טמא מפני
המחיה וכן בשער לבן ובפסיון הלבה וחורה בסוף
שבוע הרי היא כמות שהיתה לאחר הפטור תראה
בתחלה היתה עזה ועשית כהה כהה ונעשית עזה
הרי היא כמו שהיתה ובלבר שלא
תחמעט מארבע מראות בנסה ופשתה פשרה ובנסה
ר עקיבא טמא והכמים מטהרין

כבר קדם משער לבן לבהרי סימן
טומאה וכן המחיה וכאמר היקף הבהרת כנרים ובה מחיה כשרשה
נוספת על שיעור הנרים ושער לבן בתוך המחיה עוד הוספת המחיה
ובאמר שער לבן בתוך הבהרת לומר ר שמעון מקור לו לומר סימן
טומאה לפי מזה השער לבן מין לבהרת שלא הפבתו הבהרת למחיה
לבן לפי שבאר המי יראה במיחתו וה לומר והיא הפבה שער לבן שר
שהחיה היא אמר מיכתה הסיער והכמים לו שמחת שהיה שער לבן ס
בתוך הנגע הבה הוא טומאת מחמרו ושער בנגע הפך לבן מלמדנו שהיא
הפבה שער לבן כרי שיתקדם שער לבן לנגע

כמו שיתבאר וכן כאמר יהיה מיבון הבהרת עם המחיה כנרים ושער
לבן בבהרת אמר הוא פחות מכנרים והוספת המחיה ובאמר המקום
כולו לבן והוא בהרת כנרים לומר ר שמעון זה השער לבן לא הפבתו
הבהרת כנרים לפי שחשב מה שיהיה זה השער לבן פחות מכנרים ס
היקף הבהרת והוא כבר לומר והיא הפבה שער לבן ולין הלכה כר
שמעון כפני ממחמרים

ח בהרת כנרים ופשתה כחצי נרים ז
ועוד מן האום כחצי נרים ר עקיבא אומר תראה ב
בתחלה וחכמים מטהרין

הלכה הבהרת בסוף השבוע לאמר
הוא מוסכר עוד מב כשיעור לאמר היה ולא כאמר מזה פסיון הוא וב
ובבר מוסף לפי מה שהוא שהיקף הפסיון לחכם הוא לפי מה שהיה
בתחלת השבוע ולזה לומר הרי הוא כמות שהיקף ולא חזר וגבר לאחר
שעשו רק הבהרת לגמרי ונשמט עניו בהוא שהור הבה הוא טמא ת

מחלט ממה שהקדם לך כשרק לאמר לעמי זה מהשפין סימן טומאה
לאחר שעשוי בכל מיני הנגעים וכן חש בנגעים וכן מהשפין לוכן הכנגע לא חכר
הבה הוא כמו שהיה בתחלה וכשבאלי הלה יהיה שחוח לוכן מקרוס כ
כיוב לאמר שלא סוף מרחות בנגעים הרי נאם חבר מישור הכנגע ממש ס
שהיה עור נוסף כמו מה שהבר ואחר הל שמישור לאמר היה ר עקיבא
חוסף מזה כלן בשין ואח יוסיף שהשגע בכבר כמשך בנוף וחכמים אר
שלין זה שפין לפי שהוא בסוף השבוע אח לאחר שעשוי בחו שהיה ת
תחלה ולא נאמר כמה שהתחדש בדבר מזומן לין התעסקת וה
ונחסרין והלכה כחכמים

ט בהרת כנרים ופשתה כחצי נרים
ועור והלך מן האום כחצי נרים ר עקיבא טמא וחכמי
מטהרין

ברים שני לישנות שר עקיבא שכר כי כאמר הנגע תוספת על
לי זה פנים שיהיה הבה הוא שקוף שכתוב ולחכמים לומרים שהשפין הוא
שיהיה על הנגע לאמר היה תחלה וכאמר הלך מן האום כחצי נרים ס
הבה הוא טהור ולין הלכה כר עקיבא

י בהרת כנרים ופשתה
כנרים ועוד והלכה לה האום ר עקיבא טמא וחכמים
אומרים תראה כתחלה יא בהרת כנרים ופשתה
כנרים סלד לפסיון מחיה או שער לבן הלך לה האום
ר עקיבא טמא וחכמים אומרים תראה כתחלה

עכין
תרחק כתחלה מיסגיר ז ימים כמו שם כאחת קודם שתקדם רחייקה
ולין הלכה כר עקיבא

יב בהרת כהצי נרים ואין בה כלום
נולדה בהרת כחצי נרים ובה שערה אחת הרי זו ל
להסגיר יג בהרת כחצי נרים ובה שערה אחת
נולדה בהרת בחצי נרים ובה שערה אחת הרי זו ל
להסגיר יד בהרת כהצי נרים ובה שתי שערות
נולדה בהרת כחצי נרי ובה שערה אחת הרי זו להסגי

ר עקיבא מטמא מכר השפין ולזה קוף לאלו טומא לוך סיהיה השער
לבן ומחחים ולם היה כשיעור המתואר ועל שתחאר הקודם זכרת ס
הבה יהיה טמא לני משיער לבן ומחחים מטמאים כתחלה לרכרי הכל
לפי מה שקדם כיחודי והלכה כחכמים

יד בהרת כחצי נרים ואין
בה כלום נולדה בהרת כחצי נרים ובה שתי שערות
הרי זו להחליט מפני שאמרו אם בהרת קדמה לשער
לבן טמא ואם שער לבן קדם לבהרת טהור ואם ספק
טמא ור יהושע קיהה

כבר הודעתיך מהשתי שעריות נרייך שיתלבנו
כשנגע נגעי ולזה יסגיר כחלו עד סיראה מה שיתחדש ממה שיחייב
פעור מן החלט וכבר הגרתי לך הטרם הזה כלו והוא לאמרו מפני ס
לאמרו אם בהרת קדמה לשער לבן טמא וכבר הודעתיך מרחיית ז
זה כלו והיא הפבה שער לבן עד שתסיה הבהרת היה לאמר שנתה
השתי שעריות ואם לא יתחדשו אלו השתי שעריות אלא אחר סלימות
הבהרת כנרים הבה הוא טמא ופי קיקה מניעת זה הדעת והריחוק
ממנו והוא שלאמרו תקדימה שיהיו וכקר. עניו הכתוב כזה אמר לשיהיו
מרחיק הקדם מלעשה ומאמר מלי קיקה קיקה ועהיר הל הרחיק זה
הדעת ועהיר לת הספק ולין הלכה כר יהושע

פרק חמשי כל ספק נגעים טהור חוץ מזה ועוד אחר ואיזה זה מי שהיתה בו בהרת כנרים והסגירה בסוף שבוע והרי הוא בסלע ספק ש שהיא היא ספק שאחרת באה תחתיה טמא

חון מזה ירחץ אל הספק
הקודם והוא אם בהרת קדמה לשיער לבן או שיער קדם לבהרת זה
הספק הנכי לאמר זכר לני סלא התחילת ס זו הבהרת אמר קיקה בב
כנרים מוספה שר מקיקה כסלע לכל היה טמא לפי שהיו

619

620

ולא יהיה בה בן שבעת הבהרת מרחפנכה אבר הוסרים נזן לאחר כל
בהיותה היה מחרת בהלה ממכה התחדשה במקום היה חדש את
שתרחה כ בהלה לפני היה שקדם בפרק לאחר לפני זה ואחר בשלו קם
היה אך הכה הלו שכי החיטים לבני יטמאו בנגעים

החליטו בשער

לבן הלך שער לבן וחזר שער לבן ובן בסחיה ובפשיון
בתחלה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר ה
הפטור חרי היא בסו שהיתה החליטו בסחיה וחלבה
המחיה והורה המחיה ובן בשער לבן ובפשיון בתחלה
בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור ת
החליטו בפשיון הלך הפשיון וחזר הפשיון ובן בשער
לבן בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור
הרי זיא בסות שהיתה

הפרש לאחר יתבאר בו ויהיו שמפורש בתם

החלטו מסימני טומאה והוסיר זה הסיון לאחר החלטו בו נגע סימן
טומאה לאחר הכה הוא שמאת פלן לטומרו והכה כיפסק נגעת הן הבהרת
ם פלן כיפרה בפשת שהלך לו נגעו הבהרת שהלכה לם מחיה ולאחר כי
כאחר החליטו בשיער לבן וחזר שיער לבן לאחר לו הלך שער לבן כ
בהלל ונולדה בו מחיה לו הלך שער לבן לגמרי ונולד לו בפשין וחזו
עניו לטרו ובן במחיה ובפשין הנה מין הבהל בין היות זה החלטו מ
לאחר החליט בשער לבן לו יהיה בתחלה לו בסוף שבוע ראשון לו כ
בסוף שבוע שני לו יהיה לאחר הפטור מלאחר. החלטו הכה הוא טומאת
כל עוד שתלבש בו סימן טומאה והוא לטרו הרי הוא כמות שהיה
ובן לם החליטו במחיה ובעדיה המחיה ובתחדש לאחר זה מחיה ם
לאחרת לו בעדיה המחיה לגמרי ובתחדש בפשין לו שיער לבן הכה ה
הוא טומאת כמו שהיה כין שהיה החלטו במחיה שהיה בתחלה הו בסוף
שבוע ראשון לו בסוף שבוע שני לו לאחר הפטור עוד הוסיר זה ה
בפשין והוסיר בסוף שבוע שני לו לאחר הפטור מלאחר. טומאת לפי מכבר לאחר
בפשין ובהוסיר במחיה בתוך הלום יהיה. טומאת לפי מכבר לאחר
בפשין והוסיר במחיה בתוך הלום יהיה טומאת לפי מכבר לאחר

שער פקודה עקיבא בן מהללאל

מטמא וחכמים מטהרין איזה הוא שער פקודה מי שה
שהיתה בו בהרת וכה שער לבן הלבה הבהרת והניחה
לשער לבן במקומו וחזרה עקיבא בן מהללאל מטמא ו
וחכמים מטהרין אמר ר עקיבא מודה אני בזה שהוא
טהור איזה הוא שער פקודה מי שהיתה בו בהרת נר
בנרים וכה שתי שערות וחזר הימנה כחצי נרים וחנ
והניחו לשיער לבן במקום הבהרת וחזר אמרו לו כשם
שפטלו את דברי ר עקיבא אף דבריך אינן מקיימין

כבר הועתיק הפרש הזה ולא
חזרו ויהיו שפכה שער לבן שפטרתו הבהרת וחזר שקטין בן מ
מהללאל שהכומה מים כה זה השער לבן כרין הבהרת וכחאר ם
השתנה הבהרת והוסיף וכחה שנית הנה הוא טמא לפי מזה השער
לבן לאחר כחזה הבהרת בשרת בה היתה ונשתנה וחכמי או שהכומה
מיכה זה השיער לבן לאחר כחזה הבהרת ושער שתקה זאת הבהר
כיעה היה לאחר כשתנה לא שלתה והוא לחזרו בשיערו היה הבהר
השתנה היה לא שהכומה חבהרת ור עקיבא יקה מן הזמן בין כמו
שתרחה וחמכ יקר ום שער שקודים על הימין היתה הב אלית. השקודים
אותן במקומו ונלבנה לה שר שתחזור ותמנה אותן ונלבנה כחבשים

כל שפק נגעים בתחלה טהור עד שלא נוקק לטמאה מ
משנוקק לטמאה שפקו טמא ביצר שנים שבאו אצל ב
כהן אחד ובוה בהרת בנרים ובוה בשלע בסוף שבוע ב
בוה בשלע ובוה בשלע ואינו יודע כאי וה מהם פשה ב

בין באיש אחר בין בשני אנשים טהור ר עקיבא אומ
באיש אחר טמא ובשני אנשים טהור

לם היתה זאת הבהרת לאחר כשלו כה השפק בעזה הכשר ונשלו זה ה
השפק בסוף שבוע ראשון הנה הבני שכי מוסגרים בהבית לפי ממשר בו
בשלע ובשאר בשלע יצטרך הסגר שבוע שני לפי משעיר כראשון
יסגיר בשני כמו שלאחר הבתוך והסגירו שבעת ימים שניה ואם בשלו
זה השפק בסוף שבוע הנה הבני שכי מוסגרים בהבית לפי ממשר בו
בשלע ובשאר בשלע יצטרך הסגר שבוע שני לפי משעיר כראשון
יסגיר בשני כמו שלאחר הבתוך והסגירו שבעת ימים שניה ואם בשלו
זה השפק בסוף השבוע שני הנה הוא טמא לפי מזה השפק בסוף שבוע
הסתנה בשומר בשני ושתרו לבגדו לכבס ולכל לחר ולהם טומאת ממנו השפק לפי משעיר
ולפי בשבוע ראשון לטמר כל לח ולהם טומאת ממנו השפק לפי משעיר ואם
ממשר או מיחלט כמו שהתבאר ושבת זה היתה לא יתחמת לא זה
השפק אחר בזה להשביר או להחליט ובן אלו היו השפק בהרות בחים
ם לאחר הוחנב טומאת ממנו השפק לא יחמת הנגע לאחר השפק עליו ב
בטומאה בשבורו הנה הוא שהור לטומרו וטומאת חותו חלת חותו שב
על הנגע והוא ור עקיבא יחמר מכל מקום לם השפק הנגע וחין ה
קלבה כר עקיבא

משנוקק לטמאה שפקו טמא ביצר שנים שבאו אצל כהן בוה בהרת בנרים ובוה בשלע בסוף שבוע בוה ב בשלע ועוד ובוה בשלע ושניהן טמאין אעפי שה שחזרו להיות בשלע ושניהן שניהן טמאין עד שיחזרו להיות כנרים זה הוא שאמרו משנוקק לטמאה שפקו ט טמא

ידוע שכאחר מי השפשין לאחר החלטו בו שהוא טהור
ובאחר החלטו שניהם בשפשין לאחר שכתקיים בהם יחד ולאחר זה ם
בזה בשלע ובזה בשלע לו לאחרנו לם היה תחלה בהירתו בשלע היה
טהור לפי שהלך השפשין ובאחר בשל השפק שניהם טמאין לפי מכבר
החלטו ומספק לא יצא מחזקתו והוא לאחרם ונטהרו את הודאי הוא ל
מעכר ולזו מעכר את השפק ובאחר שב בזה בנרים ובזה בנרים ם
הנה בכר התחמת בודאי שהלך השפשין מטמאין שקבו החלטו ולזה
שניהם טמאים

פרק ששי — גופה של בהרת בנרים הקלקי מרובע מקום הנרים תשע ערשות מקום עשה ארבע שערות נמצאו שלשים וש ושש שערה

נרים אחד חבי נרעין שהל וקלקי מיוחם אל מקום שהיה
שהל זה המקום גדול עוד התבה ובאחר עד שיהיה הבנגע מרובע מהם
היה מבוחבם על זה השיעור הנה יטמא על לו זו תמונת שתהיה וכן
המחיה שיעור פעדם ובתנאי שתהיה מרובעת בב כמו שזכרנו
ובכר באחרו זה בהעמדת במקומות לחמם בתבה הרביעבה ם
בשאר היתה עד שם מבומצת על שתהיה בו כמו שעולה ברבוע ם
שלימת בעות המקף זאת הבעולם חולם בשאר נוספת המחיה על
זה השיעור עד שיהיה מרובע כעד שם שקבע בתוכה הנה היא תמונת
על לו זה בבים שתהיה ובמוך לבן השערים ולחזרו ית בשלת ויהיו ם
השבה שער לבן ומחית בשר לו בשלת ולחזרו בשיערו יכול לת תהיה
טומאה עד שיהא בה שער לבן ומחיה שלו נרעין נוספת היא היה ט
טומאה ואינה נרבה בשר אחר עמה הנה התבאר שהיא טמא ם
בשאר מחי שער הנה יבוא מהקלקן בעמים ולחמם לחזרו בשר חי ושער לבן
ליהיו לבן השעורים שהיא לא תהיה בנגע עד שיהיה בה כרי לקבל שער
לבן ומחיה ובשר אחרו שהשאות שהיו שכי בלחזרו שער לבן שחות
מה שהיו שכי שערות ולחשר לחזר בם חי ושער לבן ולא לחזר ב
בשר חי שער הנה יבוא מהקלקן בעמים ולחמם לחזרו בשר חי ושער לבן
ליהיו לבן השעורים שהיא לא תהיה בנגע עד שיהיה בה כרי לקבל שער
לבן ומחיה ובשר אחרו שהשאות שהיו שכי בלחזרו שער לבן שחות
הנה שכי חי בשהית שכי שערות ושער לבן בשתי שערות שבשחרות
לחל לחזרו בשר חי בשלת התחיב שיהיה שבשר חי ממחם בבנגע
לא שיהיה מבדו לפי מה שהתבאר שהמחיה לחכם היה שהו טמא ם
בשאר היתה מבבנרת בתוך הבנגע לא שתהיה מן הבר שיהיה על זה ם
רחב הבנגע בשהית שתי שערות ויחאר בשהית שתי שערות שהיו
המחיה ושתי שערות שמלקה ובשאר היה הבנגע מרובע שיהיה בשהי

621

ב בהרת בגר ח ובה מחיה בערשת ט ה רבת הבהרת טמא נתמעטה
רבת הבהרת טמא נתמעטה ט ה רבת המחיה טמא
נתמעטה טהורה

זה מבואר על הסדרים אשר מקדימנו והוא
שמבהירת המכה תמורת כאשר היתה כגרים ולמעלה והמחייה משרש
ולמעלה וכאשר בתמעטה המחיה מכשרתם קרי כבר טהר לפי שמבהירת בתמעטה
סימן הטומלת וכן כאשר היתה המחיה טהורה לפי שמבהירת בתמעטה
מכבדים לפי שכן חוכחת שבהירת כגרים מגומצם ולזה לא תטומת מלא
בכשרתם מגומצמת

ג בהרת בגרים ובה מחיה פחותה מבערשת
רבת הבהרת טמא נתמעטה טהורה רבת המחיה טמאה
נתמעטה ר מאיר טמא וחכמים מטהרין שאין הגגע
פושה להוכה

כאשר רבתה הבהרת שכן היא טומלת מרבך שפיסין
וכאשר בתמעטה המחיה שכר ר׳ מאי עזה גב פסיון לפי שמבהירת שכר
כמשכה שכבר מי שהר היה בתעכה וחכמים אומרים שמשמש מחכה
יסיק חזן לגבוה לפי שלא יבשה לתוך המחיה שבתעכה נחיית וזה אחרי
גגע הנתק קיים גגע לבתק מה גגע לזיז פוסק לתעכו כמו שמתבהר
לף שבתק לזיז פוסק לתעכו ונאמרו רבת המחיה טמאה שזה שתפיה
כשרתם לבד המכה לפי שהוא לפי שזה שכה היא שמוסיף כמו שלא
בהלכה שהר לפני זו ובלבה בחכמים

ד בהרת יתרה מבגרים
ובה מחיה יתרה מבערשת רבוא שנתמעטו טמאין וב
ובלבד שלא יתמעטו מבשוער

שלא יתמעטו מכמישור שלא
תעזה לפיות שבהירת פחות מכגרי׳ ולא תעזה המחיה פחותה מבערשת
נשורים זה שכתוב בתורה לך עתה וזה כי בהאר היתה בהירת ב
גרולה לך יהיה מכגרי׳ וכתיבה מחיה גרולה לפי שהיתה תוספת שבהאר
על המחיה שעור גמיחת שתי שערות מכל גד ולמעלה שכה היא טמא
ולפי שהיתה בחזקת מזוז שכה היא טהור לפי שבהירת בתמעטו כמחיה
לפי מה שקדם וזה מכואר בהאר שבבת שבבת כל מה שבהירנו כזה שבהר

ה בהרת בגרים ומחיה בערשה מקפתה חוץ למחיה בהרת
חפנמית להסגיר והחיצונה להחלים אמר ר יוסי אין
המחיה סימן טומאה לחיצונה שבהרת לתוכה נתמעטה
והלכה לה רבן גמליאל אומר אם מבפנים היא בלר״ת
סימן פשיון לפנמית והחיצונה טהורה ואם מבחוץ הה
החיצונה טהורה ר עקיבא אומר בין בך ובין בך טהורה

זה הסימן שאמרו שכה היא טומלת מבהירת בתוכו כאשר מי שהר שניה
על זה סנורים שבהירת בתוכו ומחיה שבתוכה שכה היא טומלת
שכה מחיה שבתוכה ולזה שכה היא טומלת מה שבתוכה שבהירת
מבהירת בתוכה שכה היא טומלת מה שבתוכה שבהירת בתוכה
יפגעו בה שבהירת שבתוכה ומחיה שבתוכה ולזה שכה היא טומלת
לפי שבהירת שבתוכה שכה היא טומלת מה שבתוכה שבהירת בתוכה
שכה היא טומלת מה שבתוכה שבהירת בתוכה שכה היא טומלת מה
שבתוכה שבהירת ב

622

ומכוה מכהה בהם לו כיב שבתחתיו בהם כמו לבן וכיוצא בהם ודומה
וקדם הנגע להיות מליחה בפרשת בלהכת בנוף במורסות וכיוצאות
אמר יכהנו פעמר ויקדימנו ונקוט בנגר מלמדנו כי לא קדחתם בהני לא
מיקרי להכות ויקדימנו לחכר קעבלו מורד ולמדנו ענין שמדיק עבין למדנו
בכאן שמורידין מהיות שנגע לחם לא יקח הכם קנוי בסול לכל יהיה
בשר לח ויכתיב לותו ולזה שנחלל לו שם מורד שיזיק לו שמעתם ולא
יסתיר ממנו לפי שהין לו מרירת ונו למדנו את כל עור הנגע עור קרחני
לקבל נגע פרט לשהין שמורד ולמכוה שמורדת ולקדח שמורד

נאמרו אין מנטרפין בנגעים לכל כי בהשר היה הנגע קבוע בשער בשר
ונקבעו בהלי שמקומות הנזכרים ואין הנגע שנפה לתוכן כי בהשר היה
הנגע בשר ח משו שמקומות הנה הוא טהו כמו שבארנו בריש המסכ
ומן בהשר היה קדחר שהר בהוך הנגע ח מהלו לח נחשוב אותה מחי
ובהשר בהשך כלו לבן ובשאר מיכו הלו שמקומות על שניהו הנה הוא
טהור לעולמי השם ית כל עוד הנגע נהלו שמקומות לירן לראות ואם
הפשי נגעי הרקח והזקן מבשרו והיה קדחת בכולו שקו לחר הנה הוא
חו יטמא בנגעים וזה לשון הקורה וכי יהיה בקדחת או בנתק וזה
שהן חזר לרקח והזקן והקדחת לו בהם פתפש אם הנגע והתחיל בקומי
הנה הוא לרקח לו יטמא הכהן וזה היו תור והיה במקו הנתק לבכם
והיתה מחי שהכו בהרת נקוט מחרת ובשאת נרב שלמדנו נרב שהשהין
לל רופא ושיהן ואני מבחר לך במקומות שמפסק רקות השהי והמכוה
שכו בתורה מקיש לחר שהתילה להתרפא ולח הועלמה לפוחתה וכת
ונתקבה בהבל יש בקומי שכל עם היותה משוש בנגעי הנה היה לח
הנטרף בנגעים שכל היה בחר הנגע מעותף בין השהין והמכוה לו
בין רקח ונקן לח יתחבר ויעלם שפעור מהן יחד לחר ובשר כי יהיה ב
בעורו שהין ונראתה לו בשר כי יהיה בו מכות קם שלמד שהין השהין ו
והמכוה מנטרפות זה עם זה לפי שכתוב מבראלן ובחר היה שהי
גריס בשהין ובחי גריס במכוה הין מנטרפין זה עם זה ואין הנגע עושה לתהן
ברקח לו נזקן שלמד שהין מנטרפין זה עם זה ואין הנגע עושה לתהן
ולעני שכתיב בו כמו שבארנו ולמדנו בפיקרת שפה שהי מנטרפי זה
עם זה כך הין פעמים זה לזה ולמדנו הין מטמאים מפני מהיה כמו
שבארנו נקוט שיהיה שהין לו מכוה בתוך שבהירת ולעני שקוט בעפה
נראת הנה לח בחשוב אותן שהיו שלל שעבה את השופך כלו לבן ל
לפי שקוט לחי לנגעים לכל קדמת ונבחת ושהין ומכוה שנראו כמו
שבארנו שקוט שהיו לחי לנגעי שעבה את השופך כלו לבן ובשר כפף
בו ובכר למדנו שכל שהו שקוט לחי לנגעי שעבה כלו לבן ונראתה ו
ושזקן שלח העלו שער קדם שיעמיד בהן שער מלח בזקן הנה זה י
ידענו ובראתה לפי שקוט בכר יכלו להעלה משער שראתה ויעמיד שהר זה
לו לח יעמיד ושהלהלי שבראתה ובזקן כתה יתלו שהן יכלת ומוסיף
דבה שראתה שבשר בלתי שער עלין בלתי שפף הנה היעיקן כדין שער
שבשר שתטמא בנגעי עור בשר ושעבה את השופך כלו לבן

פרק שבעה — אלו בהרות טהורות שהיו בו קודם למתן תורה בגוי ונתגייר בקטן ונולד בקטם ונגלה בראש ובזקן בשחין ובמכוה ובקרח המ ובמורדין הזר הראש והזקן ונקרחו השחין והמכוה וה והקרח ונעשו צרבת טהורין הראש והזקן עד שלא ה העלו שער והעלו שער ונקרחו השחין והמכוה והקרח עד שלא נעשו צרבת ונעשו צרבת וחיו ר אליעזר בן י יעקב מטמא שתחלתן וסופן טמא וחכמים מטהרים

לחמי ית לחם כי יהיה בשר בשרו מן הדכוי ולילך למדנו יהיה כ
כלשון שתיך נקמטו ונבלה מהלחם כחשר היה ממן הנוף שר נכחם
בשרו ונתבלו ממנו הנגעי לחשר היו נפתחי נכר בחר בחיה מקרמנו
מרחק וזקן כחשר היו כלתי שער לולם שם לח יצמח שער כלל הנה
היה תנמת בנגע קרחת וגבחת מהשחי והמכוה וקדקד כחשר היתה
לחה וקיה לחשר תקרח מורסה בחו שבהרנו שהיה שם לח תעמוד בחין
מחיני הנגעים וכחשר נעשה צרבת שהתילו בקומי הנה לח תעמוד ב
בשיני שהין והמכוה הנה שם יחזרו בשר שבם ויעמוד בשיני עור בשר
שהין והמכוה הנה שם יחזרו בשר שבם ויעמוד בשיני עור בשר

ונקוט עבין לחרו וחיו נחני לחבת כלו כמה שחתר זה נחמ שר שלח
כעצמו נרבת עביכו שהתחדש שבגבי ונקוט פרין עור שבשר קדש ב
שיתפשט בשער ותניה בהלת טמחה כלי שפק ושחר זה תויה נרבת
לשר טהר ונת שבגבי לחשר שיה בשער שבשר בחדוש הנחין לו שהכוה
הם כמו שפתבת בריש ספרין שרשבן מזנת שמסכת שנר היו שנחין
והמכוה לשר חזרו לרין שנר שבשר נחזר זה לנגע טמא וחכמים מט
מעכרין לפי שהם לומרי לחשר בריחו ולמדנו טמא שבגע כשר לח
יחדש לו מה שיהי לחייתו ויבילתו ממה שיהיה בגע שלשר טהר בגוף
שר עתה ולבסוף כחכמים

ב — נשתנו מראיהן בין לחקל בין להחמיר ביצר לחקל היתה בשלג ונעשת בסיד להחמיר ובצמר לבן ובקרום ביצה ונעשת מספחת שאת או מם מספחת עזה ביצר להחמיר היתה בקרום ביצה ונעשת בצמר לבן ובסיד להיכל ובשלג ר אליעזר חכמא אומר להקל טהור ולהחמיר תראה בתחלה ר עקיבא אום בין להקל בין להחמיר תראה בתחלה

זה שחתר בכפרת שבר מנה ולחר עמן שמין טהוריים מבני זמן מה
לו עבין מה בחשר שתבקש מרחק ותתחזק לבכותה לל שחסיף לחר זה
הזמן לן לחר שבר ת השבין כיון שיתבקש תרחק שבפרת לשר היקה
בה וקוט עי לן קדש מקן תורה לחר שבר שבגבי כחמור בה לחר כתיבת
התורה לן שבתתבה תרחק שבפרת לשר היה בקמע לחר שבגבי ר
ללעזר בן עזריה לומר שהוה טהור כחשר הגיע לבגע טהור ור אלעזר
חסמעת לומר שהיה בחשר שתחזק לבכותה לו יהיה טמא ובחמי
שבגבי לשר שתיל מרחק בתחלה ור עקיבא לומר שתרחק בתחלה ולמ
כפי שהיכל וכבמר לבן לין שבוכה בזה שהיה שביר שתיכל ו
ותחשר לבכותה ותחזור כבמר לבן לפי שבבר בחרבן בהרות שמסבת
שמיר לבן שבל שבחי יעקר חזק שלובן מפיר שהיכל ובחרבן עבין זה
ושמבם יהיה בזה שבפרת עזה לשר שיה מרחק בשלג חזק למרחק
היר שהיכל לו מרחק שחתת לשר שיה בשר לבן לו בקרום ביצה וכשו
שיה יעמר שלין שברם כין חזרת מרחק חברתה ונוח לומרי ונעשית מספח
מרחק תולדתה לו מרחק תנלדת חברתה ונוח לומרי ונעשית מספח
שתת לו מספחת עזה וזה שמרחק לשר שבם לבבותה קרחה שבם ת
מספחת נוח בחמר עזה שבגבי ובחה בחה שבם לבבותה קרחה שבם ת
מקרום ביצה בחה חוח בחזק כמו שבבר שתבחר ושמבם יהיה שוח
שבר מחה שהיה ולח יהה חר מרחת שבגבי ונוח לומרי בפרפ ובחה
בחה יכול לשתה חר מרחת שלשבגבי שבגבי יכול בחרבן שלשבגבי
חת כיצר בחה שבם לח לשתה חר מרחת ובחילו נוח בזה שבבל
בשלן ושמר בעשת מספחת שחת לל יהר שלובן שבשת ונוח מרחק
שבר בין רקח מרחק שבלב עד רקח מרחק שחתת ובבן זה שלבה בר
עקיבה

ג — בהרת ואין בה כלום בתחלה בסוף שבוע ראשון יסגיר בסוף שבוע שני לאחר הפטור יפטור עודהו מ מסגירו ופוטרו ונולדו לו סימני טומאה יהליט בהר ובה ס סימני טומאה יהליט עודהו מהליטו והלבו להן סימני טומאה בתחלה בסוף שבוע ראשון יסגיר בסוף שבוע שני לאחר הפטור יפטור

כבר הקבאר בשלישי מזחת המסכתת
שסימני טומאה בגבעי עור בשר שער לבן או מיחים לו פסין ובגבעי
שמין ומכוה שער לבן או פסין ובגבעי קרחת וגבחת לשר בו שני שם
שבועות כמו שקדם ונוח שהיקם בשאר שבעי וכוונת זחת שהלבה שהו
יחשוב לטומה לו לטהר ונקדם שידבר בזה ולח שתעבב שתחלם בגבע
חדום מה שהיה חוסב בשי שהם ויאמר שקוט שמעון כמי שבעין שחחרות ולח י
יחמר כמו שהיה חוסב בשי שהם ויכו שיהליט לח יוכל לסבעיר בשי שה
שהין מסגירין לת שמוחלט כמו שקדם וזה בשאר שבעיכים

623

ר התולש סימני טומאה והבוהה את
המחיה עובר בלא תעשה ולר טהר עד שלא בא אצל
הכהן טהור לאחר החלטו טמא אמר ר עקיבא שאלתי
את רבן גמליאל ואת ר יהושע בהולכין לנריבה בתוך
הסגירו מה הוא אמרו לו לא שמענו אבל שמענו עד ש
שלא בא אצל הכהן טהור לאחר החלטו טמא התחלתי
מביא להם ראיות אזוב עומר בפני הכהן ואחר בתוך ה
הסגירו טהור עד שיטמאנו הכהן מאמתי הוא טהריתו
ר אליעזר אומר לכשיולד לו נגע אחר ויטהר ממנו וח
וחכמים אומרים עד שתפרח בכולו או עד שתתמעט ב
בהרתו מבגדים

תולש סימני טומאה הוא מיסיר שער לבן מן
יחתוך המחיה ובהיטהר בזה וכבר הסגירנו בפני מכבות שכבר מה ש
שם הטמיר בן וחל לומר חלח לה תעשה ומחר ית הטמר בבגדי הנרעת
הבא כל מי שיסיר כגדי נרעת מעשה לו מגוף חבירו הו מן הבגד ילקה
מלקות זה הבגדין עמידת הנדרים כמו שיתלה בפשתים ובקיתי ובצמר כ
בזה תפלי עמידת הנדרי כלן הל עדים והתראה ויהיים כמו שהתרבה
כיצד הוא עבין הטומאה ובטהרים הוא כמו שכתוב שלא יסגר ה
הבגד קודם שיראהו הכהן בפה הוא טהור ולא יסיח הסגירהו לחל ה
החלט הבא הוא טמא ולא יסגר לו בתוך ימי הסגר הבא זה ה
שלא י עקיבה לבהן בתחילה ולר יסגר הולכים למקדש ולא היה ר
תחלט בזה תעשה ועבו עליו כתשובה עורה שהוא טהור ובכר בתרי
התעסקתה עבין רחיות ר עקיבה והוא תחים בכהן עבין
מה עד שלא בא אצל כהן טהור לא תפני שלא ראה כהן סימני טומאה
שלא תוך הסגר טהור עד שיראה כהן סימני טומאה תחרו לו יפה תחרת
ולא יטגר תחרו שלא תוך הסגר טהור שתשוב מזה ישתוו הסגרי שגר
היכחדו כתחלת הסלה שהמנוגע מוסגר טמ לפי שגגר טמא המחמר כן
שלא תלטו סימני טומאה תו הסגר טהור יהיה תחר שלימות ימי הסגר
מו לא יחבה בו הכהן סימן טומאה ולא תקריס לו בב רחיית שחין עור
חזר ונסגרים עתו תן כחגר הנסגרו סימני טומאה תחרי שחלט נחמר
מחיתי היה עהיתו והלבה כחכמים וכר עקיבה

ה מי שהיתה בו בהרת ונקצצה טהורה
קצצה מתכוין ר אליעזר אומר לכשיולד לו נגע אחר ו
ויטהר ממנו וחכמים אומרים עד שתפרח בכולו היתה
בראש הערלה יטול

בעבור שגגר בתולש סימני טומאה מהבגע
דבר בי שיחתוך הבגע בכללו ובכר בחרת שתוסגר כי בחגר שתך
שבחרת בכללה עם קנת בגר מי המקיף בה משעה שגוף הבה תין בו
טהרת עולמית לדברי הכל ושהות בחגר חוך קנת הבחרת ובחגר מ
מחבה כל שהוא הבה הוא יטהר בחתברת בכלו לדברי הכל לחוב חלקו
בחגרה בחגר שתך בבחנות והלבה בחכמים עוד לחר כי בחגר ה
היה בעור שגלה יחול ונשע שהוא יחתוך הבגע ולין המלחור על יו
ח לפי זה מבואר כי בחגר היתה מילה בזמבה שהיה דחוי הבא בחגר
הוא לחסור שהוא בקלה ולין לה תרחק הנרע שהוא לחסור לחו בחו שזכרנו
נחמנים שהלחר בבהן בחילה שלה בזמנה שהוא תרחה נרעת לפי ה
שהלה מבוא עשה נחתוך הנרעת מבוא לה נעשה ולין הסגרים ה
שלנו כל מקום שהתה מוכח עשה ולה תעשה הם שתה יכול לקיים שת
שהיה מוכח ולה לחו יכה עשה מידחה שת לה תעשה

פרק שמונה הסורח מן הטמא טהור חזרו כר
ראשי אברים טמא עד שתתמעט
בהרתו מבגדים מן הסהור שמא וחזרו כר ראשי אברים
טמא עד שתחוור בהרתו לבמות שהית

דע שהמנוגע בחגר
היה מוחלט בחי זה סימן מן הסימנים היה לחחליט שלא בחגר היה מ
מוכר עור פרחה הנרע בכולו הבה הוא טמא ובן בחגר בה בתחלה
לפי הכהן ובוחה כלו לבן הבה הוא טמא בב לפי שהסגיר לה ו
יעשנו בו ובטהר שלה תחר שהות בל הוא טהור ולין הבה כלו לבן בתחלה
כלו לבן בתחלה יהה טהור בל הוא טהור ולין הבה כלו לבן בתחלה
טהור חלה טמא ונהו עבין בחרת הסגרת מן הטהור טמא ובכר בתבחר
בסימני הסגרים מתוך הסגר טהור לפי שהסגר טמא בחו שלא הסגירהו
הבה בבר הקדים הטומאה ונחמרו בו רחלי חברים טמא בל זה

לחבר בהשך כלו לבן לחר שהטומאה לחבר הוא טהור בחבר חזר ונחילו
בחבר מרחלי חברים בחבר חי הבה הוא טמא ונחבטרו בחילי חברים לה
תעשה בחחיה בחם הקדים זה למחחר הטם וכיו הרחות בו בחבר חי
יטמא בחבר לה בחיה ובתנחי חיים הקבר הטם ולחעלה בחו בחמרו
בחמר בהן בחבר חי הוא בחבר חי הלחמר לבהן בחבר הטם בחחלבן
בחבר הוא בה בבחים ונה פרח בל הקבר הוא טהור בל לחבר הבחבר
הוא בחבר טמא בחבר הוא טמא בחבר הוא טהור ולחבר הבחבר ה
הוא בחבר טמא ולחבר הבחבר הוא טהור ולחבר הבחבר הוא טמא ה
הבחבר הוא

שתי בהרות אחת טמאה ואחת טהורה פרחה
מוו לוו ואחר כך פרחה בכולו טהור בשפתו העליונה
בשרוו התחתונה בשתי אצבעותיו בשתי ריסי עיניו אף
על פי שמדביקן זה לזה והן נראים כאחת טהור פרחה
בכולו אבל לא בבוהק טמא חזרו בו ראשי אברים כמין
בוהק טהור חזרו בו ראשי אברים פהות מבערשה רבי
מאיר מטמא וחכמים אומרים בוהק פחות מבערשה ס
סימן טומאה בתחלה ואין סימן טומאה בסוף

בהירת טמאת

היא אמר תקיף לה שער לבן אמי ה אמי פסיון ואודיעך בכתן בי כ
כאמר היו כהרים שתי בהירות ס טומאה וה טהרה ופרחה הנרעת בכלו
מן הטהורים הכה הוא טהור ולא כמיתהו כמו פרח מן הטהור טהור
טומאה פמו שקדם תעבירו שמודבקין זה בזה ואין ביניהם כאחת טהור קש
העבין בזה המחמור כי כאמר שריקה הנרעת בכלו בגופו ובכלה שני אברי
מדבקין הכה היתכוקחים לה יועיל אלא מעידיה הלובן יבלע אותו
יחד היו כולהו הלבר הא ואם היו שתי הנעשות דין מעל כאמר
יקרקו ירקה כמים שביניהן בשר מי ובאמר מוכרו וירמו כאמר ירקה
הלובן כולל להן הכה הוא טהור וזהו עבין תעבי שמדובקי זה לזה כל
תעבי אלא ירקה כלו לבן אלא מבל מחורש קצת לקנת הכה הוא טהור
ואמרי לה כאמר יבלע לבן כלו ובכה בכתה הנרעת ולזה יצטרך שיהיה ל
למי מה הלובן אמר יכלול כל גופו נרעת לא כהן ובאמר כלל גופו מ
מן מרחוק או כלן הכה הוא טהור כמו שהתבאר בריש המסכתא ע
עזן מבטרים לפטור את הקופך בלו לבן הולם אם כללו הלבן וקצת
זה הלובן הרעת וקצתו בהן הכה הוא טמא עד שיעור זה שבאוב זה שבהן לה
מד מרחוק ואם כללהו הנרעת יהיה טהור כמו שאמרנו עוד בתבלה
ממנו ראמי אמרי אם לאם לא תעוב בשר מי אבל יתבהי הלובן ממנו
עד שיעור בהן הכה הוא טהור כמו שהיה לאמרו וביום הראות כו
בשר מי יטמא לא מקור לבן ואמר ית או כי יעוב שבשר היו ונשפך ל
ללבן ולא אמר ונשפך לנרעת כמו שאמר תחלה ונשפך הנרעת הכה
יתבהר מבל זה שאנו פריחת הנרעת לא יועיל ואחיר בו בלו שפך ל
לבן עד שיחזור מקום שבהן נרעת ואבל הראות בשר מי אחר זה לא י
יטמא בו עד שיחזור ממנו הלובן לגמרי והבהק לא יטמא שבשר בזה
בשר אחי חזרו בו ראשי אברים פהות מבערשה ל כי כאמר היה כ
בשר בערשה ופחות מבערשה מזה הערשה בהק ר מאיר אומר מזה
הבשר אחי היכו בלו בהק אבל אמר בו מן הבהק פחות מבערשה ל
כי כאמר ירקה בשר מי בראשי אברים לא יטמא עד שיהיה בערשה ו
ואחר לו ר מאיר לפי זה הדעת ואפילו היה קנת הערשה הראוי בהק
הערשה הראוי בהק ממנו הכל ר מאיר הכה יאמר שבשר מי כאמר יל
ירקה כאמר בשפך כלו הכה הוא טמא שהוא כמו שהתבאר בס
בסיפרא ואמרים חומרים מאבל פרחת הנרעת בגופו כאמר בכלהו כ
אלו זולת פחות מבערשה בשר מי ויעלם עליהן שעיור בערשה בהק
הכה הוא שאמר בטומאתו ואחיר בערשה בכלהו בשר מי יאמר ל
לחומרו והכה בשהיה הנרעת וזה בהק כמו שקדם לחמנו כאמר בכלה
הנרעת ואחר ונתבלה ממנו בשר מי בערשה ומחמנו קנתו בהק לל ק
קנת זאת הערשה הכה היהו סימן טומאה ולא נחשוב אותה כלה בשר
מי עד שיתבלה בשר מי מן בהק בערשה כמו שהערשנו ואין הלובה כ
כר מאיר

הבא כולו לבן יסגיר נולד לו שער לבן יחליט השחירו
שתיה או אח מהן הקצירו שתיה או אח מהן נמס השחין
לשתיהן או לאחת מהן הקרף השחין את שתיהן או את
אחת מהן או הלקן השחין ומחית השחין המכוה ומחית
המכוה והבוהק נולד לו מחיה או שער לבן טמא לא
נ לד לו לא מחיה ולא שער לבן טהור וכולן שחורו בהן
ר אשי אברים הרי אלו כמות שהיו פרחה במקצתו
טמא פרחה בכולו הרי הוא טהור

כבר בארנו כי באמר יכה

כתבלה לשבי הכהן ונהוג כולו לבן הנה יקרא הכה בכלו לבן ונהוג
טומאה וכן לאמר בכהן יסגיר וכבר ידעת שהמוסגר טמא נהם התחדש לו

מעי לבן יחליט ואם התחדש לזה קמעיר לבן אשר אחליטו כי מה אם
מאמרו כן שהנה היעשה טומאה ואלו הדברים אשר מנו אחשר לזיה מ
מהן שיזמן שר חדש לו שיעון טומאה לאחר אם מחיה לא שער לבן הנה
הנה טמא ואם לא יתחדש לו לא שער לבן לאחר ולא מחיה אבל הכל הן
הם שר אשר לאשר אחליטו וכן מחית מהלו הסבלות ולא יתחדש שיעון
טומאה הנה הנה טהור ואמרו ואמרו וכולן שחזרו בהן לאשי אברים הרי אלו
כמו שהיו הנה לפי מה שאשבר לך וזה שאשר לאשר בטומאה ע
עיר תבלהו הנרעת הנה הנה טהור לפי מה שהתבאר וכן מה שבבלהו
הנרעת קור שיגיע לבהן והסגירו ונהר לאחר הראשר כבר אלא יתחדש
לו שיעון טומאה לו שבה אלו לבן לאחר אחליטו ואמרו הדבר לאשר הנה
אחליטו כי ואחזר טהור כמו שהתבאר בזאת הסבלה הנה כל ל מהלו
הב חיסים אשר זברנו אלו טהוריים הראשון מחבי בלא הנרעת אשר ה
התחדש בהן הסבלות אחר טהו מחה ואב כלל אותו הנדעת לחבי
הבהן עור בשר ובשר ובב בבלהו הנה בהן לחבי בהן עור הוסגר
ואחזרו ואשאר לאחר אחליטו בשר שיעון ראשונה הנה אלא בהן
בתבלה ממנו דאמי אשרים לחבי מה אם שהתבאר בראש המסכתא מ
מי שבבלהו הנה אחשוב הזה אמנם שיעון הוסף לו לבן לאחר אחליטו אלא
מי שבבלהו הנה אחשוב הזה אמנם שיעון הוסף לו לבן לאחר אחליטו אלא
בחלו הריבים כמו שהבאר

ח

אם בבולו פרחה באחת מתוך
הטהרה טמא ומתוך הטומאה טהור הטהו מתוך הסגר
פטור מן הפריעה ומן הפרימה ומן התגלחת ומן הצפרי
מתוך החלט חייב בכולן זה ווה מטמאין בביאה

זה כולל

מבולאי וכבר הקדמתי לך שרשו וכבר בארנו דין המוסגר והמיהלט
בתגלחת ובכפרים בפרק ס מבלי ונעניין מטמאין בביאה בארשר כאמר בבגם
בחלל נטמ כל מה שבו על התנחי אמר יתבארו כ ב מזאת המסכתא

ט

הבא כולו לבן ובו מחיה בערשה פרחה בבולו ואחר ב
חזרו בו ראשי אברים ר ישמעאל אומר בחזרת ראשי
אברים בבהרת נדולה ר אלעזר בן עזריה אום בחזרת
ראשי אברים בבהרת קטנה

בהרת נדולה היא בלבות הנרעת לבל

הנוף ואחר ר ישמעאל הבשר בתבלה בערשה בראשי אברים הנה הו
טמא כיון חזרת ראשי אברים בהופך בלו לבן והוא בעל בהרת נדולה
ור אלעזר בן עזריה אומר אחוז מעת בונן אל הבהן היה בלו לבן ו
וכן ממיה ודינו כדין בעל בהרת קטנה וכאשר בתבלה ממנו בערשה
בראשי אברים לא תעמוד אמר מדאלן בבשר קטנה כמו שבבשר הערשה
בפרק הו ונחלבה כר ישמעאל

י

יש מראה נגעו לבהן ונשבר
ויש מראה ומפסיד ביצד מי שהיה מוחלט והלבו להן
סימן טומאה לא הספיק להראותה לבהן עד שפרחה ב
בבולו טהור שאלו הראה לבהן היה טמא בהרת ואין
בה בלום לא הספיק להראותה לבהן עד שפרחה בבולו
טמא שאלו הראה לבהן היה טהור

בהלכה לשמנה אם לאם

בהבהן כאשר הלבו סימני טומאה היו עומדים אותו כאשר תעבר הנרעת
בכלל נועי אחר זה יהיה טמא לפי מה שהתבארנו לך שהוסף בולו לבן
מתוך הטעור טמא ובהלכה הסבית בעת שהיה בו בהרת נדול לא יהיה כלו לבן
לא ראהו הבהן היה מסגירו לפי מה שקדם בו כאשר תעבר בגופו ל
אחר זה טהור לפי מה שהתבאר שהוסף בלו לבן מתוך ס
הסבר טהור ובאשר עזב עמוד עד שפרחה בבולו יהיה טמא לפי מה
שקדם שהבית בבולו לבן יסגיר וידוע שבל מוסגר טמא

6025

פרק תשיעי השחין והמכוה מטמאין בשבוע אחר ובשב סימנן בשער לבן וכ

ובפשין אי זה הוא השחין לקה בעין באבן בנפח או כמי טבריה כל שאינו מחמת האש זה הוא שחין אי זה היא מכוה נכוה בגחלת או כרמץ כל שהו מחמת האש זו היא מכוה ׃

ידוע שמכוריים מים חמים ואמרו שמימיו חמין הוא מאמר מקור שנמצרית ודומיהם ואין דינן חמי טבריה וכבר קדם בפרק קב בלוט כל הפיסקים

ב השחין והמכוה אין מצטרפין זה עם זה ואין פושין מוה לזה ואין פושין לעור הבשר ולא עור הבשר פושה לתוכן היו מוריין טהורין עשו ג קרוס בקליפת השום וו היא צרבת השחין האמורה כ בתורה חורו והיו אף על פי שמקומן צלקת נדונין בעור הבשר

כבר קדם שיעור החלבה היאך ומכ פרשם בסוף פרק הנ ולא כאשר לבו עושה שיעור בפשין השחין והמכוה שהם מיפים זה עם זה כאשר נתבאר ובקש העור שנתפשט בחוץ שכך מיפים זה בסבת ק קשה לו בסבת תחתיו שכך זה במקום הבשר שנתפשט לא ישתנה בשנים כל מה שהוא הפך זה שהוא מוכר יקרין מורד ובאשר בטלו שנים ב שנתפשה הכאב ותעור ולא נשאר בו רושם לכבר כמו שיאשר בשאר ק שנים והמורשות הברורות שהוא לו היו כדין שעור הכריח שאר לת נוגע ושמא בשבעי עור בשר ובאשר כיצד ואתחיל להתקשות ונתלקח בעליונו קרוס רק לו יקרה שחין לו מכוה חו קרוס כמי שבתר ב ושמא בשבעי שחין ומכוה שנו כריס ניתוק וכרוסם שאר יאשר ב בבוא שהר שלימות רפואת והתבשותו ותמיהם שמחק בשער יקר שלקה ולא נתן סיפי וכמ כי יהיה בו בשרעדו שחין יכו למורד תל וכרם לו כרם יכול שר שיבוא שלקה תל שחין הוא כשר כרם ולא כרם וכן הוא אומר בדבר השחין שר שתקרים כשלבת הסוס ודין שקדם והשמין דבר ש לפי שהן ב מיפים זה השמין שם היתה סבתו שליחה שורפת יקרה קדם מיפים ושם היתה בסבת השחה בשן יקרה שחין ובשברה ין לי אלא שחין שעלה מאליו מניין לקה בעין ובשחין תלמוד לומר שחין שחין רבה

ג שאלו את ר אליעזר מי שעלת לתוך ידו בהרת בכל עומקומה צרבת השחין אמר להן יסגיר אמרו לו למה לנדל שער לבן אינה ראויה ולפשין אינה פושה ולמחייה אינה מטמא אמ להן שמא תבנום ותפשה אמ לו והלא מקומה בגריס אמר להן לא שמעתי אמר לו ר יהודה בן בתירה אלמד בן אמר לו אם לקיים דברי ח חכמים הין אמר לו שמא יולד לו שחין אחר חוצה לו ו ויפשה לתוכו אמר לו חכם גדול אתה שקיימת דברי הגמים ׃

כבר קדם שהשחין והמכוה לא תעמ כמחיה ולמחנם שימן קטומאם בשן שער לבן אמ מי פשין וכבר קדם שהשחין והמכוה אין פושין לעור הכאר ולא עור הכאר פושה לתוכן ולמחנם יהיה השפשין בשחין עצמו וידוע שכך הורה לפי שמה כו שער והנותו לר לי שעזר זאת ה שהשחה והו שיהיה בכה שחין על שתאחר קמותה כו והרית בכלל זה השחין כבר כלומה ולמה יסגיר ושקטו לו מין יהיה זה שוף שהשער בשער לבן לא ישמח בזאת שכהרת ולא מחיים תשמח כה ולין לה מ מקום שתשבה לפי שבתוך השחין ועור הכאר יסוף ולין השחין פושה לעור הכאר ולמה לקן תושלת השגר שמח שבתוך כיוש ז עד שתשוב כריס ויקשור לאחר הכהן ולאחר זה תשבה בשהרית השחין לאחר שבשה ממנו יהיה השפשין ויהיה מוחלט לפי שהשפשין מטמא לאחר שקשור כ כמו שקדם בשלמי ולמרו לו לשער כאחר היתה שכהרת בשלמה בשמו ש שהשחה שפשין לאחר שתשבה ותעמוד על כריס ולא היה מקומה כ כריס מה תושלת השגר לא שם היה בתוך השחין וכהרת כריס בתוך השחין ולמה לא שמעתי לא תושלת השגר בזאת ש שהשחה שגרת ולמרו לו ר יהודה בן בתירה שלשחין שמא יולד לו שגר ויפשה בתוך השחין ול

626

ואם היה בשאר בנתק עם השתי שערות אחרות ולמעלה עם השער
שבהוב הכה יקדח המטולר וכבן מכילים ועבין מכילים כי כשאר היה
עם השער בהוב הכה זה בנתק טהור וספרם שביעיים שהנוגע בהם
יטמא יגיל ואם מטולר כשאר בשאר תוך הנתק עד שיהיה מבוהל הכה ס
שוה יגיל ואם היה מבר הנתק הכה הוא לא יגיל לפי שזהו כמו תבבית
הנתק שיקדח מקום ניטלר שהשער בו שכיב ואם היה זה השחור שאר
בשר הנתק רחוק מכלל שער שיהם אז הזקן בו שהוא יגיל וזהו
לומרו עד שיהיה רחוק מן הקרמה שתי שערות ומעלה ושתיהן שחורות
תולה אם השחת לבנה או בהוכח ואחרת שחורה אין מכילין

ד

שער צהוב שקדם את הנתק טהור ר' יהודה מטמא רבי
אליעזר בן יעקב אומר לא מטמא ולא מצייל ר' שמעון
אומר בל שאינו סימן טומא בנתק הרי הוא סימן טהרה
בנתק

בבר קדם לך דעתך מליר שהוא יקבור בשער בהוב שקדם שהוא
לזמן שימן טומאה והוא יאמר בבאן שכל מה שיהיו סימן טומאה הכה
קוה יגיל ויהיה דינו דין שער נהוב ובבר חמר שקדמה כה יהודה
ביצ מגלחין את הנתק מגלח חוצה לו ומניח שתי שערו
סמוך לו ברי שיהא נבר אם פשה החלטו בשער צהוב
וחור שער צהוב זבן בפשיון כתחלה בסוף שבוע ראשון בסוף שבוע שני לאחר הפטור הרי הוא כמות ש שהיה החליטו בפשיון הלך הפשיון וחור הפשיון וכן בשער צהוב בסוף שבוע ראשון בסו' שבוע שני לאחר הפטור הרי הוא במות שהיה

פבוקי התורה בנתק כי כאשר

לא יהיה בו לא שער אחור ולא שער נהוב שהוא יבמור ז' ימים ואם
כשאר על עניכו ולא יתחדש לו שער לא אחור ולא נהוב ולא פשה הנה
דינו מיגלח סביבו ויעמוד ז' ימי שניה והוא אומרו ונה קבלח ואת הנתק
לא יגלח ולימד תורתנו איך יהיה הגלוח סביב הנתק בסוף שבוע ראשון
ומ מם שרוני שחסכור אותו בכאן שהנתק מראהו כמראה עמוק ומלא
בירקה עמוק ואמכם זכר הנה בנתקים מראה עמוק למה שהקבאר
בקבלה והוא אומרם יכול אם בתקו מדם יהא שחת מראה עמוק
מה מראה עמוק כירי שמים קף אני אין לי אלא כירי שמי תולם נגעי
עור כשר לבר הנה לא יקדח נגע ולא ישתה כשפשין שלא אם לא היה
מראהו עמוק ולא ממנו עמוק כמראה אחת עמוקה מן קבל לפי שזה
ירמה לרחות עין הכל ממעל הקטן אחיר ואמור אל אלימי כיצור
קבלבה אחר ואחר שער נהוב וכן בשפשין כל אם תלך שער נהוב ע
שהחלטו כו ובולר לו בשפשין שהוא כשאר כשומאתו בין השניהם זה
השער בהוב בתחלה תוכסוף שבוע יחסון או בסוף שבוע שני או ל
לאחר הפטור לפי אם שהחליטו כשבוע עור בשר בשרק אם מזחת ה
המכסתו ואשאר הבנת אם שתלמידיהו תניה תלך זחת הקבלה לא ת
תבטרך ביאור

ו שני נתקין זה בצד זה ושטה של שער מפסקת
בינהן נפרץ ממקום אחד טמא משני מקומו טהור בטה
תהא הפרצה זה מקום שתי שערות נפרץ ממקום אחד
בנרים טמא

בבר קדם לך שער אחור בשאר בתוך הנתק הנתק יגיל
ובתבתי שיהא מבוהר זה לתמרו ושער אחור אין בו ובח הקבלה עד
שיהו בתוכו ולא הסרם בחם יהיו שני שתקים זה בבר זה ושתק בלם ס
שער אחור ביניהן וחבר הנתק בנתק מפני בדרים ניטמים יחד
בתקים ס' ושער אחור בתוכו ולזה תמר מפני מקומות טהור נזחת ס
ס' שבועי ונה שניעור הנתק בבר לתחור הפה בגע
הנתק הקי בגע בגע בגרים אף בתק בגרים
ולזה בחם ס' מלא הנתי הלטות שער הוכחו בין
הפני בתק כגרים הנה הוא טומא לפי שהבחת שער
ס הוכר ועד זה הנתק שער הוא בגרים הל מקום שפרצה בתק
שבבר היה מקום הפרצה בתק ולבריו ויהיתו שיהור בתק ובן תמרו כ
בשיפרי בבחת זה תמרו מפני שלא הנה שער אחור לתוכו

שני נתקין זה לפנם מזה ושיטה של שער מפסקת בינהן

נפרץ ממקום אחר טמא משני מקומות טהור בטה והוא הפרצה מקו שתי שערות נפרץ ממקום אחר בגרי טהור

בתק לבנים מבתק הוא סיפיים ס' בתוך שני ובאשר יהיה ס' הוכח תמקו
ס' יהיה בתק שבבימי טומא לפי שהשער אחור מבלו ובאשר בשיבה הם
השהה של שער מפני שהוא אחור בהוכו ו ושער אחור בהוכו
זה נזרת זה וכן באשר בפרצה ממקו ס' ניזיקה
זאת שבורה כגרים הבה שבבימי בב יטוב טהור לפי
שהבית הם שהבימי והאחרון בגבת ושער אחור בתוכו
ולא הא ס שער אחור מן הבר כמו שבה בתק בזה ס
מבואר מהבבת שתי הבורות באשר בירכו

ח

מי שהיה בו נתק ובו שער צהוב טמא נולד לו שער שחור טהור אף על פי ש ש הלך לו שער שחור טהור ר' שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון בל נתק שטהר שעה אחת אין לו טוט טומאה לעולם ר' שמעון אומר בל שער צהוב שטהר ש שעה אחת אין לו טומאה לעולם

על דעת תק ה בתק טהור

ואחילו הלך ממנו השער אחור ובאשר השער נהוב נזה בהוב נזה טהור לעולם
אם נמת בו שער נהוב אחר שהלך השער אחור הלר היה בו אם
השה בשער הנה הוא טמא נהוב ואחילו אחר ר' שמעון יאמר בשה הנתק
לא יטמא לעולם ואחילו בו שער נהוב אחר ר' שמעון יאמר בשה בשער אחר
שר השער אחור הנה הוא טמא לעולם אם שהחזרם בו שער נהוב
אחר זה הנה הוא טהור זה השער נהוב הבמנו בו אימו סימן טומאה
מפני שער אחור הלר היה בו וכן בל שער נהוב יאמרו לא יהלר היה
סימן טומאה בזה הנתק ואילו שהחליטו שלא הנה טומאה מאמרו נרשה הנתק טהור ה
הוא ובלבה הנתק

ט

מי שהיה בו נתק בגרים ונתק בל ראשו טהור הראש והזקן אין מעברין זה את זה דברי ר' יהודה ר' שמעון אוס מעברין זה את זה אמר ר' שמעון ודין הוא מה אם עור הפנם ועור הבשר שיש דבר אחר מפסיק בינהם מעברין זה את זה הראש והזקן שאין דבר אחד מפסיק בינהן אינו דין שיעברו זה את זה הראש והזקן אין מצטרפין זה עם זה ואין פושין מזה לזה אי זה הוא זקן מן חפרק של לחי עד פיקה של גרגרת

כתאר כיתק בל

הילם הנה לא יקדח אז בתק ואחבם הוא קרחת וכן כתאר שער הזקן
הוסיף בבללו הנה לא יהיה בתק ואחבם יהוב כדין רקם קדח ויטמא אז
בנגעי קרחת ובבחת בתו שהתבאר בתם שהקדימנו ולתרבנו זה מתורנו
ואם כי יתרבו אמנו לפי שזה דין אחד לבגדים ולבתים ואחבם אחר אי
כידוע אם הלים בתאר הוסיף ממנו השער המינחר בן בבללו והוא ס
שער הזקן אז שהוסיף שער אחור מבל אחד הנה הבל טהור ואז יהיה קדח
קדח ואהו עבין אחרון ואם לתבניה את הזקן עור אחר הילם והזקן מן
מעברין זה את זה וכתאר בתק וכאשר ראשנו לפי תם שבם בבדלי
לבל הדינים בתו שבתרבו בעניים ואתמר ר' שמעון עור הפנים ועור
הבשר שיש דבר אחר שפסיק בינהם הל שער הזקן מעברים זה בזה ס
הנוסף בלו לבן ופרק שלבתי הבדל לתי העליון והתוספת מיתת את תוכן
מאזן לאחזן בל סמן האחוז ולמעלה זהו רחם ומן האחוז ולמעלה זהו ז
זקן ופיקה הל גרגרת רחם השפתי בבוב שהבשר שמקיף בשפתי בבוב מ
מאזן יקדח פיקה

י

הקרחת והגבחת מיטמאות בשני שבועות בשני סימנין בבחיה ובפשיון איזו היא קרח אל נשם בך נשם מבה שאינה ראויה לגדל שער איזו חיא קרח מן הקדקד השופע לאחריו עד פיקה של צואר איזו היא גבחת מן הקדקוד השופע לפנו עד בנגד שער שלטעלן הקרחת והגבחת אינן מצטרפות זו עם זו ואינו פושות מזו לזו רבי יהודה אומר אם יש שער בינהן אינן מצ מצטרפות ואם לאו הרי אלו מצטרפות

1627

חבנרי מיטמאין בירקרק שבירוקו ובארמר שבאדומו
היה ירקרק ופשה אופרים אומרים ופשה ירקרק טמא נ
נשתנה ופשה נשתנה ולא פשה הואלו לא נשתנה רבי י
יהודה אומר יראה בתחלה

אמר קמי כהנים ירקרק לא
תלמדם ופרש מעורבי הלבון מלבן יהיה אותו דרך כלה עבין מן הת
התוספת מק מיוסף לרבי ולסלבה וכאשר אמר תמל ירקיק לא תלמדם
ולא תמר ירוק לא תלמוד רבך כזה חזק קירקק וחזק קירקוק וחזק קתלמדמות וכן
תמיר כבגדי מרם לבן תמיר ולבבה תמיר עבירו בב חזק בתלמדמו
מיהיה זה מתרחה המעורב עם הלבון חזק מתלמדמות ויהיה ממנו
מתרחה המעורר עם הלבון חזק מתלמדמות ויהיה ממנו מתרחה תמר
בקרחקו פתוך כמו שבארנו בתרחם מסכתא ודע כי נגעי בגד נב כב
בגדים כמו שכבר בארנו בפרק שמי בא ירד כגון אם לבל בגדי התפשט
מיהיה בגדים בפתקה ולא פשה הוא מיהשר מתרחק מהלוק לבל התפשט
בשמת הבגד בפתקה ולא פשה הוא מתרחק מהלוק ומהשך כה ולא
פשה בגוף היבו מין אלא בפתקה בשום פנים אבל בחילו הוא ע
עומד בעיניו ויבשר ז' ימי שניה תחר ראיתו כמו שהתבאר בפסוק
ד' יהודה תמיר ירקיק בתחלה וריבו כדין אם שכשקר בתחלת הפנים
קודם שהבגד נתן עליהם כך יהודה

ד העומר בראשון יבבס

ויסגיר העומר בשני ישרף הפושה בוה ובוה ישרף ה הבוהה בתחלה רבי ישמעאל אומר יבבס ויסגיר וחכמי אומ אינו וקוק לו הבוהה בראשו יבבס ויסגיר הבוהה בשני קורעו ושורף מה שקרוע וצריך מטלת רבי נחמיה אומר אינו צריך מטלת

עומר הוא שאר בלא יסגיר עליו
יתחזק מראיהו וכוהה הוא שאר יחסר מראהו מחזקו ושו כלן פשוקים
תמר ית וקרא אותו תן הסבור נתמר בתם תפרשו את שאר כו הבגד וכל
מה שבו בגד בזה לפרוך אותו ותלקו ר' בתמים ונקק בקריעת המקום
לפני יתעך ממנו הבגד ונתן הלבה כ' בתמים ונלבה כחכמים

ו חור

נגע לבגד מציל את המטלת חור למטלת שורף את הב הבגד השולה מן המוסגר בטהור חור נגע לבגד שורף את המטלת חור למטלת הבגד הראשון ישרף והמטלת תשמש את הבגד בסימנין

תמר ית ואם תראה עוד בבגד ובא התלבה מעיד לא בתחלה
מן מתראה כתם כראיתו ולמד מם יראה בגד בקריעת מתן מם
מעד בעשה בתקום הבגד הראשון תעד בפרך יפרע הבגד כלו כמו ם
מבא התפסון פורחת סיה כתם תפרשנו ותלם מם כראה קודם זה בגד כ
ין הבגד יפשוט כי כמו שפשט בבגד תעד לא כראה קודם זה בגד כ
בגוף ולא תפרוך הבגד ולא תמר בגד היה בגוף בזה התקום ובבגד חזר
וזה תמרו תניל על התולית הטולם מן התוסבר בתסור הזה פיקח ק
קדש מבגד מוסבר ויטלו בו בגד טהור עוד כראה בגוף בזה הבגד הר
סראשון הבא תפרוך זולת בתתיבם תעד לקח מבגד התוסבר תעד בר
פראה בגוף בו ואם תראה בגוף בזולת בתתיבם הבא יפרו הבגד התוסבר
תעד נקדש ממנו עוד תראה בזה הבגד תעד כראה בו כמו שאם ת
בתחדים בבגד מעתר הבגד יהיה בו סימן טומאה יפרוך הבגד
בכללו ואזו עניין תמרו ותתולית תפשם לת הבגד הסגי בסימנים

קייטה שיש בה פסספסין צבועין ולבנין ופושין מזה לזה שאלו את ר' אליעזר והרי הוא פספס יחידי אמר להן לא שמעתי אמר לו ר' יהודה בן בתירה אלמד בו אמר לו אם לקיים דברי חכמים הין אמר לו שמא יעמוד בו שבועות והעומד בבגדים שני שבועות טמא אמר לו ח חכם גדול אתה שקיימת דברי חכמים הפשוטן הסטוך כל שהוא הרחוק בגדים וההוור בגדים

מלבוש הבגד תינך יתחזקו ת קטמת תרוב עתיק תקיבה
מכל תראה תקרק בלבון יתמעט שתי בגד לבן תרבה בזמן הקרן ולזה בקרקע תקיבה
ותזו תיגוש קרן ומם תתיבה ם תלבן תחזיקה בקרקע בפשם בגוד מ
מן פם ילך בעבור תחיה קטנה תיעור קף ויקבלין בספסים ותמרי כי
כתם תין בספסי לבני ותזדם בגד בספסם ם לבן קנה יתבר בגד

ממירו תחלה תיזהו קרחת הוץ מחלה מלבוה הסגרת הסגר כלו זה י
פיסור ויקרק קרחת מולם מם תיה סכתת זה בסבתת ליחם רעה בבוף מו
הגבורת יובא הכם זה מבואר ומם מכי דברי ם' מקן פיסיק מכה בת
בתחלה כמו מבא מחיים רחוים לגדל מגר וכה מחבל דבר יפול
הסגר מגרעו ותעבי פיסיה לחסגר ם' ימח מחר זה' הבה הוא עתה כ
בעת הגרה בריך בו דין הקרחת והגבהת נמם מם ימח וחולי הוא מין
ממיני לחגר זה מעלתו והוא לחזרם לו מה קרחת מחיה רחוים לגדל ם
מגר לה גבהת מחיה רחוים לגדל מגר לבל נמם מו נתבמם תלמוד
לומר קרחת קרחת ריבה עוד לבוור המקום חגר סר ממבו הסגיר מ
מקרח קרחת מו גבהת ולמען קתוקים מהסרת הסגיר ימה שימהך ל
לבנים יקרא גבהת וקרקר הבלין גבהוכית קרחם ובילה מל נוגה בה
הקולייה קרחתוכה מתלין הרחם ולחמי יה בקרחתו לו בבהתו תמיו
מלמר מלין הקרחת והבהת מנטרפים כמו מחם היה נגע בגדים מ
ממוחף ביהיה קבעתו בבהת וקבעתו בקרחת וכן חם היה הבגע
בה מהן על סוף הגדר ופשה על סופן לומו פסיון כמו שבארנו פעמים
ואין הלבה כר' יהודה

פרק אחר עשר בל הבגדים מטמאין בנגעים

חרץ משל גוים הלוקח בגדים מן הגוים יראו בתחלה ועורות הים אינן מטמאים בנגעים חיבר להן מן הגדל בארץ אפי חוט אפלו משיחה דבר שהוא מקבל טומאה טמא

יתה בחמרו כל הבגדים כגד
כל לדם בין בגדולים בין קטנים בין עבדים בין בפים ולזה תקבה בב
בבגדי גוים תולם תמר הבגד תפר יטמא בבגדים ירוע מהות הבמיר
והפסתים תמי ית והבגד כי יהיה בגע בגדת בבגד נמר או בבגד פם
פסתים תולי בגד תמם וקטנות נזולתן הבה הן לא יטמאו בבגדים ו
וכלי קעור בב יטמאו בבגדים תמר יתלו בעור תו בבל מלאבת שיר
ובתבלי מיהיה זה העור מבעל תי ההולך לה בשל תי הפוחה וזה ל
לחמרו לפסתים ולבמר תו בעור תמרו מה פסתים ובמר תן הבגדל ב
בתרן ולא יהיה לך תמרו בבמר מהות תינו תן הבגדל בתר לפי מהבשל
חייב תמבם יתקוח תן הבמתים ובבר בתרבו בינו תבלים שבל בבים ט
טהור ואם תתבר מסבת פסתן דרך תעל לא עור בעל חייב ימי וזה
וה לחבור תמוב ישמים יחד תבור לטומאה הל כי בתמר בטומאה זה ב
ישמה וה וזה בהיה חבגדים בפתי תביבו ולמעלה בתו שבתרבו בסוף
בלים ותם זה העור עלם תן ישמה בבגדים לחומרו תו בעור וזהו עב
עבין תמרו דבר פהות מקבל טומאה בתמר בגעה טומאה בזה תרבר
הגדל בתרן הבה זה העור תן ישמה בבגדים ולעפי פהות ימיי וזהו
תמרו בפיסרת תו בעור לקביה ית מחובר לו בל מהות תן הגדל בת
בתרן תפילו חוט ולפילו תפיחה ובלבד תיחובר לו דרך תבורו

ב צמר

נמלים וצמר רחלים שטרפן זה בזה אם רוב מן הגמלי אינן מיטמאין בנגעים אם רוב מן הרחלים מיטמאין ב בנגעים מחצה למחצה מיטמאין בנגעים ובן הפשתן ו והקינבוס שטרפן זה בזה

קבבבם הוא ממנו שער לפסתן תפורסים תבל הקטון ובבגדים ה
הבעיים ממבו ידועים ובבר ידעת שהרם שלת ישמה בבגדים זולתם
נמר ופסתים

ג העורות והבגדים הצבועים אינן מיטמאין בנגעים בבתים בין צבועי בין שאינן צבועים מיטמאין בנגעים דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר העורות בבתים ר' שמעון אומר הצבועים בידי שטים מיטמאין ובידי אדם אינן מיטמאין

סבריה ר' יהודה משרות בבועים מעמאים בבגדים בתו
שבתים ופסק הסלבה בבועים בבגדים לא יטמאו בבגדים תם לא מי
מיהיה זהרחה לשר הוץ בלתי לבן טבעי תו מלאבותי עד מיהיה לבן
והוץ תמים תם פשתן בבריתו לף נמר בבריתו תוציא ית הבבועים
בידי אדם ולא תוציא ית הבבועים בידי שמים תלמוד לומר בפשתים
ולבמר תם פשתן לבן לף נמר לבן תולם שעורות תם תבבע אדם לא
יטמאו בבגדים בתו שתמר ר' שמעון

ר בגד ששתיו צבוע וערבו

לבן וערבו צבוע ושתיו לבן הבל הולך אחר הגראה ה

628

ואם התחילו נגעו בספסל לבן לאחר הבית הוא מיטמא להיות כבר ספסל
לרבי זה הפרש שהספסלין יהיו מספסל לספסל ואותו לאחרי מיטמין מזה
לזה ונחשוב תוכן כלן כרמיון בגד ח ואעפי שהן ביניהם ספסלים ג
נבזעים לאר לא יטמאו כנגדים כמו שהאהל מטמא ולא כחלקי של ספסל
ממכו כבר בפני עצמו ולזה לא נצטרך שיהיה כל הנגע כתוך ספסל ל
לבן ממכו על ב לפי שספסל כלפי כבר לאחר ובבר לאחר ר בחמיס
בתים אחת לעולם תוכן מטמאת בנגעים על פיהם כלבן פלה ב על ב
ואין הלבה פלא כר אליעזר כאהר היה ספסל ת לבן בזה הבבר וה
והבאחרים נבזעים וחזרו בגד בלבן אחר לבן יבגוד לאחרי לא
ואם תעלת ההבגר בבתן ואין שם בבר אחר לבן יהיה בו ספיהן אחר
לבן חיבי יגדע אם תעלת בזה היספר לפי מה שקדם בפרק שני בכלים
ר יאודה בן בתירא אחר תיעלתו לפי שאם בהאר הבגד על עבייהו בזה
שספסל יחידי שני שבועות הבה יהיה מהלבו ויפרוש הבגד בבללו כאחר
שאם לבון התורה בזה והבגד לא שהה שעה אחת בלום תפרבנו וזהו מ
מאחר שאתי ונשר מזר לריבי שמעון בבגדים ואחר שהספסלין בבל ם
שהוא לאחרי בי שמא לי זה שיעור שיהיה נאם היה שלא כמשך זה הב
הבגד בבבר לבן אך חוזרים בגד בשקצים אחר מזה הבגד שהה שעה יב
יבגדך שיהיה בגדים שהוא שיעור הבגד לשאחר שהספסל בבל ם
הבגד שר שיהיה שהוא שעת בגד ואחזור בגדים כאחר חזר בגד וב
הבגד אחר שיירד זה לבון שהוציאה ואם תרחק עוד בבגד וגו את שאר
בו הבגד שהה בבגדך שיהיה בו שיעור שבגד בשר שהוא

ח

והשרב מיטמאין בנגעי מיד רבי יהודה אומר השרץ משישרק והערב מיד והאוגן של פשתן משיחלבנו כמה יהא בשקעה ותהא מטמא בנגעי כדי לארוג ממנה שלש על שלש שת' וערב אפילו כולה שתי אפילו כולה ערב היתה פסיקות אינה מטמא בנגעי רבי יהודה אומר אפילו פסיקה אחת וקשרה אינה מיטמא בנגעים

לעון שהנגרים לו בשרב והשפרם כן שהתי והערב בגמר ם
הוא שכואר לפי שהתי הוא דק מאד והערב עבה שהוא חוטם חולם בבגד
פשתי שהתי והערב שם דבר ח לון כיוצא שפרם בבר ור יהודה יקח
רחים מלמדנו בגד גמר לו בבגד פשתים לו בשתי לו בערב שם בגד
משתגמר מלאכתו תף אלו משתגמר מלאכתן ולזה לא יטמא שאבל שהי
פתי הגמר עד שבפרק בתים חמיס פיוצי לותו דך ובמשך והוא שהרי
מפשלך ומשוה שפתן עד פיבושל ויתלבן ושוכין של פשתן שם מ
מטוה שפתן וחכמים שלמדים בשתי לו בערב שבדילו מן הבבדים ו
ושמן כלן יטמאו מיד ובבר בילדנו שמטעות שפחות פיטמא בנגעים
הוא ב על ב ופשקעת הוא לאחר יקדמו לותו רובה ואם היה בזה השטוח
פיעור שם פיעשה ממנו ב על ב שתי וערב יטמא בנגעי שיהיה פשיקות
הוא שתהיה זאת השקעת שקובעת שהטוען בשדי יחובר שוע על שוע
ואחרי ר יהודה שתי היה שחבור קשור עד שתהיה השקעת כלא בשוע
לפיכה מיטמאים

ט

המעלה מן השקעת לחברתה מן הסליל להבדו מן הבובד העליונה לבובד התחתונה וכן שני דפי חלוק שנראה נגע באחד מהן הרי השני מהור בנפש ה הסבכת ובשתי העומד הרי אלו מיטמאין בנגעים מיד רבי שמעון אומר השתי אם היה רצוף מיטמא

בבר זבדנו

שפשקעת הוא השטוח פיעשה בשני קבה שעון נקוב ויחבר עליה השטוח
והוא שהר נקרע סליל ובובד העליון ובובד התחתון הן שני עניים שהר
הפתי בשמך בין שהם ובבר בהדבו זה בשי בבבי שהתי בשטוח
בשביב השקעת לשקעת שו שמפרק לשהרק והיו שני השקעיות שו שני
השהרקות שחובדות בחוט וחוזר בגד בשחך שהן הבה שהחרת שהוי
וכן בשהר הבדנו השטוח השמוך העליון שהל התחתון והוא שהר נקר
שלחיך וחוזר בגד בשטוח השמוך על ג שלשה קב עניים שבה שמ
השטוח השמוך על הענין שמוך וכן שני לבי חלוק הוא בתת
שהבדל בשהר יטהרו שני התי בוק בחוט בין הפתי ובין הערב ובדחה

נגעים פ

ואם התחילו נגעו בספסל לבן לאחר הבית הוא מיטמא להיות כבר ספסל
לרבי זה הפרש שהספסלין יהיו מספסל לספסל ואותו לאחרי מיטמין מזה
לזה ונחשוב תוכן כלן כרמיון בגד ח ואעפי שהן ביניהם ספסלים ג
נבזעים לאר לא יטמאו כנגדים כמו שהאהל מטמא ולא כחלקי של ספסל
ממכו כבר בפני עצמו ולזה לא נצטרך שיהיה כל הנגע כתוך ספסל ל
לבן ממכו על ב לפי שספסל כלפי כבר לאחר ובבר לאחר ר בחמיס
בתים אחת לעולם תוכן מטמאת בנגעים על פיהם כלבן פלה ב על ב
ואין הלבה פלא כר אליעזר כאהר היה ספסל ת לבן בזה הבבר וה
והבאחרים נבזעים וחזרו בגד בלבן אחר לבן יבגוד לאחרי לא
ואם תעלת ההבגר בבתן ואין שם בבר אחר לבן יהיה בו ספיהן אחר
לבן חיבי יגדע אם תעלת בזה היספר לפי מה שקדם בפרק שני בכלים
ר יאודה בן בתירא אחר תיעלתו לפי שאם בהאר הבגד על עבייהו בזה
שספסל יחידי שני שבועות הבה יהיה מהלבו ויפרוש הבגד בבללו כאחר
שאם לבון התורה בזה והבגד לא שהה שעה אחת בלום תפרבנו וזהו מ
מאחר שאתי ונשר מזר לריבי שמעון בבגדים ואחר שהספסלין בבל ם
שהוא לאחרי בי שמא לי זה שיעור שיהיה נאם היה שלא כמשך זה הב
הבגד בבבר לבן אך חוזרים בגד בשקצים אחר מזה הבגד שהה שעה יב
יבגדך שיהיה בגדים שהוא שיעור הבגד לשאחר שהספסל בבל ם
הבגד שר שיהיה שהוא שעת בגד ואחזור בגדים כאחר חזר בגד וב
הבגד אחר שיירד זה לבון שהוציאה ואם תרחק עוד בבגד וגו את שאר
בו הבגד שהה בבגדך שיהיה בו שיעור שבגד בשר שהוא

ח

והשרב מיטמאין בנגעי מיד רבי יהודה אומר השרץ משישרק והערב מיד והאוגן של פשתן משיחלבנו כמה יהא בשקעה ותהא מטמא בנגעי כדי לארוג ממנה שלש על שלש שת' וערב אפילו כולה שתי אפילו כולה ערב היתה פסיקות אינה מטמא בנגעי רבי יהודה אומר אפילו פסיקה אחת וקשרה אינה מיטמא בנגעים

לעון שהנגרים לו בשרב והשפרם כן שהתי והערב בגמר ם
הוא שכואר לפי שהתי הוא דק מאד והערב עבה שהוא חוטם חולם בבגד
פשתי שהתי והערב שם דבר ח לון כיוצא שפרם בבר ור יהודה יקח
רחים מלמדנו בגד גמר לו בבגד פשתים לו בשתי לו בערב שם בגד
משתגמר מלאכתו תף אלו משתגמר מלאכתן ולזה לא יטמא שאבל שהי
פתי הגמר עד שבפרק בתים חמיס פיוצי לותו דך ובמשך והוא שהרי
מפשלך ומשוה שפתן עד פיבושל ויתלבן ושוכין של פשתן שם מ
מטוה שפתן וחכמים שלמדים בשתי לו בערב שבדילו מן הבבדים ו
ושמן כלן יטמאו מיד ובבר בילדנו שמטעות שפחות פיטמא בנגעים
הוא ב על ב ופשקעת הוא לאחר יקדמו לותו רובה ואם היה בזה השטוח
פיעור שם פיעשה ממנו ב על ב שתי וערב יטמא בנגעי שיהיה פשיקות
הוא שתהיה זאת השקעת שקובעת שהטוען בשדי יחובר שוע על שוע
ואחרי ר יהודה שתי היה שחבור קשור עד שתהיה השקעת כלא בשוע
לפיכה מיטמאים

ט

המעלה מן השקעת לחברתה מן הסליל להבדו מן הבובד העליונה לבובד התחתונה וכן שני דפי חלוק שנראה נגע באחד מהן הרי השני מהור בנפש ה הסבכת ובשתי העומד הרי אלו מיטמאין בנגעים מיד רבי שמעון אומר השתי אם היה רצוף מיטמא

בבר זבדנו

שפשקעת הוא השטוח פיעשה בשני קבה שעון נקוב ויחבר עליה השטוח
והוא שהר נקרע סליל ובובד העליון ובובד התחתון הן שני עניים שהר
הפתי בשמך בין שהם ובבר בהדבו זה בשי בבבי שהתי בשטוח
בשביב השקעת לשקעת שו שמפרק לשהרק והיו שני השקעיות שו שני
השהרקות שחובדות בחוט וחוזר בגד בשחך שהן הבה שהחרת שהוי
וכן בשהר הבדנו השטוח השמוך העליון שהל התחתון והוא שהר נקר
שלחיך וחוזר בגד בשטוח השמוך על ג שלשה קב עניים שבה שמ
השטוח השמוך על הענין שמוך וכן שני לבי חלוק הוא בתת
שהבדל בשהר יטהרו שני התי בוק בחוט בין הפתי ובין הערב ובדחה

גראה בשתי העומד האריג טהור נראה באריג השתי השעומד טהור נראה בסרין שורף את ה הממין נראה בעמין הסרין טהור הלוק שנראה בו נגעים מצלין את האוטריות שבו אפילו הן ארגמן

סרין הבגף

קקטן ובימין הן החיטים שבתחלת היריעה ושבסופה ולומריות המ
המבשבות והרחים על זה מחמרו ופרוש לת הבבר מן מת הסתי מן מת
היריב בגמר מן בסתי הבה מלחמרו בגמר מן בסתי יורה שבהן מה
מיפרוש ומה שיעשוב ובחח הקבלה שיעשוב מחנו החומרין שבו ואחר
היו מלאכתן לאחר הוא גמר שלא תחסוב שהן לא יהיו מן הסריפה אם
לא שיהיו ממעט לו מזהב והרומה לו לא שיהיו מגמר לו פחתים

יא

הראוי ליטמא טמא מת אף על פי שאינו ראוי ליטמא מ מרים מטמא בנגעים בגון קלע של ספינה וילן ושבים של סבכה ומטפחות ספרים וגלגלון ורצועות מנעל וס וסנדל שיש בהן רוחב בגרים הרי אלו מיטמאי בנגעי סגוס שנראה בו נגע רבי אליעזר בן יעקב אומר עד ש שיראה באריג ובמוכין החמת והתורמל נראין כרכן ו ופושה מתוכו לאחריו ומאחריו לתוכו

כבר בלדנו בתקומות

מכלי מים דברי רבים יטמאו בחית ולא יטמאו כמדרש הזה להיותם
לבדי תיכן עשוין למשכב ומשבלם קלע הספינה והמסך ומגדול בכלי
מכלים וגם כתרנו הסבכות הסבר לא יטמאו כמדרש ויטמאו בחית ו
והתפה ריחב גרים ומכואר מאר לפי שלא יהיו בגדי פחות מבגדים מ
מרובע כמו שהקדמנו ובלגלון הוא לתבנו שאר יחבר בו לחדם ואולם
הוא בגדר מן והבגיונים שבגוס ושדומה לזן מבגדי הגמר העשירים ע
ונראה זה שהסם לאחר בבגדי בתים פחתת היא בקדחתו בו בבבחתו
ואמרו בסיפרי בבבחתו של לחדבי לל בבגד החדש שאר לזן פחילות
ובבר הגמר כאחר הוא מדם ובל שבן העבים הנסי כמו גלת ובדים
והסמיכות כאחר הם לדמים יהיו על שהם לאריג כמו גרגרי מגמר ב
בולטים בקדמים מוכי לדמוקה כמוכין והוא הגמר שאר יחלטו בו ז
וזלטן ואחר ר אליעזר שהבגדים בשהם לאחר ירחם בהמיכה והדומה לה יב
יבגדך שיהיו הבגדים בשהם לאחריה ובגדים הבולטים על שהחם ו
והלבה בר אליעזר בן יעקב ובבר בתרבו בל מכלים שחחת ותורמל
הם בלי עור ובגדין בו לזן שלא בחייב שיטמאו על שברחם מה שיתחדם
בתוכו ולא נחקור בין הבפלים

יב

בגד המוסגר שנתערב באחרים בולן מהורין קצצו ועשאו מוכין טהור ומותר בהנייתו מוחלט שנתערב באחרים בולן טמאין קצצו ועשאו מובין טמא ואסור בהנייתו

זה מבואר לפי שבבר המובגד שאור

בהנחם לאחרי ית בחם ישרף

פרק שנים עשר בל הבתי מיטמאין בנגעים הוץ משל נוים הלוקה בתי מן ה

הנוים יראו בתחלה בית ענול בית מרינן בית הכנוי ב בספינה או באכסרייה על ארבע קורות אינה מיטמא בנגעי ואם היה מרובע אפילו על ארבעה עמודי ממם

אחר יעבור הכהן ויכתבו כנגע בבית ויצא הכהן מפתח הבית ויסגר את הבית שבעת ימים ושב הכהן ביום השביעי ופרט
ראה הנגע אם פשה הנגע בקירות הבית שקערורות הן ירוקות או אדמדמות ומראיהן שפל מן הקיר ופרט
יצא הכהן מן הבית אל פתח הבית והסגיר את הבית שבעת ימים ושב הכהן ביום השביעי ופרט
פשה תפשה הנגע בקירות הבית אחר שהסיר את האבנים אשר נגע בהן ואחר הקצות את הבית ואחר הטיח
ובא הכהן וראה והנה פשה הנגע בבית צרעת מרעת היא בבית טמא הוא ונתץ את הבית
את אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית והוציא אל מחוץ לעיר אל מקום טמא והבא אל הבית כל
ימי הסגיר אתו יטמא ערב ושכב בבית יכבס את בגדיו ורחץ במים ואחר יבא אל הבית וטמא עד הערב
והאכל בבית יכבס את בגדיו ורחץ במים ואחר יאכל מן הבית כי נגע הוא בבית לא תאכל כל טהור יבא
ואשר יבא אל הבית כל הסגיר אתו יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב והנה לא פשה הנגע בבית
אחרי הסיח את הבית ורחץ את הבית במים וזרק אל מחוץ לעיר אל מקום טהור וכפר על הבית וטהר
ואת שלשת הצפרים ואת עץ הארז ואת השני תולעת ואת האזוב ושחט את הצפור האחת אל כלי חרש
על מים חיים ולקח את עץ הארז ואת האזוב ואת שני התולעת ואת הצפור החיה יטבל אתם בדם הצפור
השחטה ואל המים החיים והזה אל הבית שבע פעמים וטהר את הבית בדם הצפור ובמים החיים ואת
הצפור החיה ישלח אל פני השדה וכפר על הבית וטהר זאת התורה לכל נגע הנתק ולנתעת ולבהרת
ולספחת להורות ביום הטמא וביום הטהר זאת תורת הנגע

ב

בית שאחד מצ

מצרדיו מחופה בשיש אחד בסלע ואחד בלבנים ואחד
בעפר טהור בית שלא הי׳ו כו אבנים ועצים ועפר וג
וגראה בו נגע ואחר כך הביאו בו אבנים ועצים ועפר
טהור וכן בגר שלא ארג בו שלש על שלש ונראה בו ג
נגע ואחר כך ארג בו שלש על שלש טהור אין הבי״ת
מיטמא בנגעים עד שיהא בו אבנם ועצים ועפר

פיס הוא

קמדמו והכונה כאן שלא יטמא בנגעים עד פיסיו קירותיו מלבנים
ועפרו ומסיד לא כתבן לבד והבית מקבלה מכן יטמא בנגעים חמר
יתעלה ונתן את הבית תלבינו ואת עציו ואת כל עפרו הבית הנרס
כאן מהנה מלבנים ועצים ועפר ואז יטמא

ג

וכמה אבנם

יהא בו ר׳ ישמעאל אומר ארבע ר׳ עקיבא אומר שמנה
שהיה ר׳ ישמעאל אומר עד שיראה בשנ גריסין על ש
שתי אבנם או על אבן אחת ר׳ עקיבא אומר עד שיראה
בשנ גריסין על שתי אבנם לא על אבן אחת ר׳ אליעזר
בר שמעון אומר עד שיראה בשנ גריסין על שתי אבנ
בשנ נתלים כוו׳ות ארבו בשנ גריסין ורחבו בגריס

ממש

מיתחייב מתדעתו מסיעור נגעי בתים מתי גריסין לחמרו ורחק את
מנבוע והנה הנגע מלמד מאין שבוע מטמא מלא כפני גריסין ועל כ
דעתך ישמעאל לומר חמר כי כאשר כרוך בשני גריסין על הכן לחת
טמא לבחות מה מיסיו בבית בך תרבעה מבנים מבן לחד בכל כ
כותל על מיסיו כל כותל מבתלי הבית תלחי לבנים ולפי דעת ר׳ ע
עקיבא חמר חמר מסשני גריסין על מתי לחבנים לי לחמר פחות מח
לחבנים ול׳ לעזר כר׳ שמעון לחמר שמחמר מסה בקירות הבית בגרי׳
הנה כל בתלי מבתלים לחמר יעשה מבן זניח מיסיו זה הבנוע לחמר כ
רחוק בגריס ולחרבה שני גריסין מעוחקה בין שני בתלים עד מיסיו
בקירות וזה מי לחמר עד מיסיו הזו ונלבה כל עקיבא

ד

עצים כרי ליתן תחת השקוף ר׳ יהודה אומר כדי לעשות
מגרל לאחורי השקוף עפר כרי ליתן בין פסים לחברו ק
קירות האבום וקירות המחיצה אינן מטמאין בנגעים י
ירושלם וחוצה לארץ אינן מטמאין בנגעי

בכר המרבנו מצריך

מיסיו בו עניים ומקוף הוא המקוף הישלין מהמער מחני חתיכת מ
מלמען לחמר יתקעו בו מרישין מבל מרבבת המקוף זה המיעוד לחמר
יטמא הבית ובכלל הוא רבידה יעשו מלחורי המקוף עד מיעשה ל
למעלה ואין לנו המיעודים מהמגעה עד שנלמר בו בלבה בפלבי ופ
ופסים הוא מבי כרבך הלבן לו נרבך חבי הען ובלחר הוא מי בין מבי
הנדרין יפחר כיניך יחלחו בו עפר וקירות המחיבה הוא מעקוף כ
כעשה לחמם ולחבם בעשה לבינה בל לחמר לחתיו מהבהמות מה
מהמים ולחבם הוינה בתי חוגה לחרן לח יטמאו בנגעים הבה זה ל
למען הקודם לפי שחלבת הפרשה כי תבחו לל חרן בבנין ובו נחינת י
ירושלם לח תטמא בנגעים מחרו חרן לחזוחבם וירושלם לח בתלבלה
בנגעים ולחלם הוא בית חפלה יקרה לבל העמים

ה

ביצד ראית הבית ובא אשר לו הבית והגיד לבהן לאמ

כנגע נראה לי בבית אפילו תלמיד חכם ויודע שהוא נ
נגע ודאי לאו ינזור ויאמר נגע נראה לי בבית אלא כ
כנגע נראה לי בבית וצוה הכהן ופנו הבית בטרם יבא
הכהן לראות את הנגע ולא יטמא כל אשר בבית ואחר
כך יבא הכהן לראות את הבית אפילו חבלי עצים ואפי
חבלי קנים דברי ר׳ יהודה ר׳ שמעון אומר עסק הוא ל
לפינוי אמר ר׳ מאיר ובי מה מטמא לו אם תאמר כלי ע
עציו ובגדיו ומתבתו מסבילין והן מזורין על מה חסה
התורה על כלי חרסו ועל פסו ועל טיפיו אם כך חסה
התורה על ממונו החביב אם על ממונו כך קל וחומר ע
על נפש בניו ובנותיו אם כך על של רשע קל וחומר
על של צדיק

עסק הוא לבעלי לכל לממון ועחל מאין נדיך לנ
כי אין מכלים ועסק הוא בגזר מכי מתעסקו ובכר ידענו מכלי חרס מ
לאין לנאן מקדיק במקוף וזכר מבלי חרס חוצנו מקוף פחות בדמים ו
פך הממון ומפני הוא כלי קטן מאד לא ינתן מטמאו דבר כל שיף קיף כמו
מתבמאר בכלי יחמיר מחר כן אם עכל כל דשעב כך על הטרם לחמר לחמר
מוציו מדלייתי מהרבינו הנה בתורת חמרו מקוף בשבור על לבנין הרב
כי יסיר מן הלבנים וירחיקו מותו מסיוק לעמו ויתחילו בבניתו ואם
חזר בו מוציב ואם לאו יכה בבור ואם לא חזר בו עדיין יכה לבוסו ע
ועל עיר בפרו וזה על דרך הממוצע והתוכחת הלא תדקה מקום דבלי
בלוי טבעיים ולאיכם חלמיש טבעיים בשום פנים לפי מהבדיים וה
ומבתים אם חמר הלא יקריב בהן בדעת הלא בקריאת התורה על ה
הלמינן לחמר זכרנו וכן בנגע לחדם תדקה מיסים הפתקים בדעת והוא
חלי הקדרת חולי הסועל ויטקר הדעת כחמר הכך ר׳ לבן והוא ת
תבלית הנדעת והיותר נילוה והיותר חזקה ולחמכם הם ענוני הדנייס
לפי מה מזכרנו ולזה הפנים בקלה רשע

ו

איזו עומד בתוך

ביתו ומסגיר ולא עומד בתוך הבית שהנגע בתוכו ו
ומסגיר אלא עומד על פתח הבית שהנגע בתוכו וט
נמסגיר שנא ויצא הכהן מן הבית אל פתח הבית וה
והסגיר את הבית שבעת ימים ובא בסוף השבוע וראה
אם פשה וצוה הכהן וחלצו האבנם אשר בהם הנגע ו
והשליכו אותם אל מחוץ לעיר אל מקום טמא ולקחו
אבנם אחרות והביא אל תחת האבנם ועפר אחר יקח
וטח את הבית אינו נוטל את אבנם מצד זה ומביא לזה
ולא עפר מצד זה ומביא לזה ולא סיד מבל מקום אינו
מביא אלא אחד תחת שתים ולא שתים תחת אחת אלא
מביא שתים תחת שתים תחת שלש תחת ארבע מבין
אמרו אוי לרשע אוי לשבנו שניהן חולצין שניהן שוק
שוקעין שניהן מביאין את האבנם אבל הוא לברו מ
מביא את העפר שנאמר ועפר אחר יקח וטח את הבית
אין חבירו מטפל עמו בטיהרה

חמר יתעלה וחלבנו חת הבבי ולקחו חבבי לחברת ולזה חין חולבין
פחו מבלבה וחינו חבירין פחו מב׳ חמר נלח סיד מבל מקום לחמרת
ועפר חחר יקח ונסגיר חינו עפר חלח חבן כמרחת וזה ס
הקבנן חמר בח לחמרו יחלבו ולקחו והבירו בעל הבי המבונב וחחר
כחמר קיס הבוקל מעוקף בין בבי בתים והוח חמרו בבחן חני לרבנו
חני לבבנו

ז

בא בסוף שבוע וראה אם חזר ונתץ את
הבית את אבניו ואת עציו ואת כל עפר הבית והוציא
אל מחוץ לעיר אל מקום טמא הפסיון המסוך בל ש
שהוא והרווק בגריס נתחזר בבתים בשני גריסין

כמו שמקד ס בבעני בגריס וזה שבא בבעני בתים נב׳ וחבחם פמה בבעני
בקדרות מבי׳ בלח בחמר בחבר לבעני הלילחנין יב בחך מיסיו בעני וזה בגריס
כמו שבחרבו וחמר נב בבעני מחר וזה יעוב בעני וברח בבית מימוך

פשוטי כלי חרס שאין מקבלין טומאה

פרק שלשה עשר

הבית בשעה שהחולץ לו קולפו והוא טעון צפרים

הפושה בראשון חולץ וקוצה וסח ונותן לו שבוע חזר ינתץ לא חזר טעון צפרים עמר בראשון ופשה בשני חולץ וקוצה וסח ונותן לו שבוע חזר ינתץ לא חזר טעון צפרים עמר כזה וכזה חולץ וקוצה וסח ונותן לו שבוע חזר ינתץ לא חזר טעון צפרים אם עד שלא טיהרו בצפרים נראה בו נגע הרי זה ינתץ ואם משטיהרו בצפרים נראה בו נגע יראה בהלה

יחמיר מעשיהן כן לבית ולבגדים דיכין מהלתן ועד סופן כמו שיתבארו בראשון דקרעון שיקלוף מידחק הנגע בשבוע דקרעון דעבין הפשי שיעבד שיקלוף מידחק הנגע בשבוע דקרעון דמשפשף בחלו מפי העכבישים שיקלוף מידחק הנגע לבתרי בשבוע ויפחר הבית טמא מקום הנגע ויפחר הבגדים שיקלפו מידחק הנגע בשבוע שכל דהשבין דקדשי שיעבד הנגע לבתרי בשבוע שני דהדין בחלו שני העכבישים שיקלוף הבית וינתוץ לעולם הבית בשבוע שני שפחתי ואם יעמיד הנגע בשבוע דקרעון הבית הדין בזה חולץ וקוצה וסח ונותן לו שבוע וסח חזר הנגע מחמת זה יתוץ מת הבית כלו ואם לא חזר הנגע הבית כלו ואם עמד הנגע בשבוע דקרעון והוסיף בשבוע שני ואם עבין השביעי הבית תדין בזה חולץ וקוצה וסח ונותן לו שבוע ואם חזר הנגע מחמת זה יתוץ מת הבית כלו ואם לא חזר הנגע הבית יהיו העבין השביעי ואם כשיגיע עמר הנגע בשבוע דקרעון בשבוע שני והוא העבין השביעי הבית דיכו חולץ וקוצה וסח ונותן לו שבוע ואם חזר הנגע יתוץ ואם לאו טעון צפרים ואם העבין השביעי ואם כשיגיע עמר הנגע בשבוע דקרעון בשבוע שני מתעסקים מחמר שפרטי בחלו העכבישים מחמת שפקקי התורים מכוחרים ומחמת שמקלפים מהתורים ורחמים מהתורים ולעולם בפקקי התורים אם מתעסקים מחמר זכר הפרטים בשבוע דקרעון מחמר נחמיר כו חולץ וקוצה וסח ונותן לו שבוע חזר יתוץ לא חזר טעון צפרים ואחמיר יתוץ בזמן הפרטים ובית הפרטים ורחים ואם הבית הנגע בבית ואחמיר אחד זה ונותן את הבית אחמיר במה הוא מדבר אם בפוסק בדקרעון הרי אחמיר הוא מדבר אלא על בפוסק בשבוע דקרעון ומנחו עומד ובפוסק בפוסק שבוע שני ומנחו פוסק מידיין כו בדין פוסק בדקרעון בעבין השני אפי אם בפוסק בדקרעון ומה בהכין ובית בזה המחמר אפר בית הפרטים פוסק מהוא בפוסק בשני ובית הכהן ואחמיר זו היא מיבה זו היא בהא מה פוסק חולץ וקוצה וסח ונותן לו שבוע חזר ינתץ לא חזר טעון צפרים ואחמיר יתוץ ונותן לו שבוע ואחמיר ית בזמן הפרטים בב ואם בית הכהן ורחים ונותן לו פוסק הנגע בבית ואחמיר אחד זה הבא מה הבית אחמיר במה הוא מדבר אם בפוסק בדקרעון הבא מחמר אם בפוסק בשני ורחים ובפוסק בשבוע שני ורחים ואם לא פוסק הנגע בבית ואחמיר אחד זה העומד בדקרעון ובפוסק בשני כדין פוסק בשני לאחמיר בבהן בעומד בדקרעון ובשני ואם בית יבא ואחמיר בב בחמר נראת מחלרת בבתים ובאחמיר נראת מחלרת בבגדים מה נראת מחלרת שאחמיר בבתים עשה את העומד בשני בפוסק בשני בפוסק ובבי קדם פוסק בדקרעון הבא הדין גם בין בפוסק בדקרעון ובפוסק בשני ובעומד בדקרעון ובשני חולץ וקוצה ונותן לו שבוע חזר יתוץ לא חזר טעון צפרים כמו שבארנו בפוסק מבא ואחמיר בזמן הפרטים ובית הבהן הבית כי נראת הנגע ולקח לחטא את הבית הרי חוטא בהן בית אחר מבהן לפוסק בשני ואם לקח לא שהוא קולף לו שהוא טעון צפרים ואחמיר בד בדקרעון ובפוסק בשני לא הלך הנגע בשני שהוא טעון צפרים נמצו בפוסק בדקרעון ואם הלך לו בדקרעון היו טעון צפרים נמצו כולן שמיעות על לא הדינין שמקבלים

שהוא חולץ חולין בארץ טהורה ובומן שהוא נותץ נותץ את שלו ומנח את של חבירו נמצא הומר בהליצ מבנתיצה ר אליעזר אומר בית הבור ראש ופתין נראה בראשים נוטל את כלו נראה בפתי נוטל את שלו ומנח את של חבירו

פחתן שבוירות לא תמיד בזית המפותפת בימי וכן חבירו רואה שמין מקלפין בזמן שהוא נותץ בית שנראה בו נגע דז

היתה עליה על גביו נותן הקורות ועליה נראה בעליה

נותן את הקורות לבית לא היתה על גביו אבנו ועציו ועפרו נתצין עמו ומצילו על המלבנה ועל שריני הח החלונות ר יהודה אומר מלבן הבנוי על גביו נותץ עבו אבנו ועציו ועפרו מטמאין בזית ר אליעזר הטמא אומר במה שהן

מלבנין מפני יפין ממעל על פנות מקדיש ופריש ה פחלונות הפבבות מפני בחלון יהיו מעין ומתבטות גב

בית הנוסגר

טמא מתוכו והמהלט מתוכו ומאחריו זה וזה מטמאין בביאה

תמר הפס ית בבית המסוגר והכה לל הבית כל ימים שהי לתתן ימים עד הערב הבה לא ימים זול מתוכו ותמר במחלט נראת ממחרת בבית טמא קוף לא תמר טמא הוף מיקף לן טמא מי טומא ב בין מתוכו כן מלחרין ומי מיבש בו מלחרין ימים בבית ידעת מעגין מטמאין בביאה טמא מיקף כל מה מיבש בה לפי מה מיתבאר

הבונה

טן המוסגר בטהור חזר נגע על הבית חולץ את האבנים חזר על האבנים הבית הראשון יגתץ והאבנים ישמשו את הבית השני בטימנן

זה דומה למה שהתבאר בפרק יו ב בתחלת הפולן טן המוסגר בטמא העכבין בפני הפלכות לחל

בית

שהוא מיסך על גבי בית המנוגעובן אילן שהוא מיסך על גבי בית המנוגע נבנם לחיצון טהור דברי ר אליעזר בן עוריה אמר ר אליעזר מה אם אבן אחת ממנו מטמא בביאה הוא עצמו לא מיטמא בביאה

לכן לחת מיטמין בביאה כשהוא היתה תוך החלל יטמא כל מה בפנים כמו שמיתבאר וכל שכן הבית בכללו כשהוא יגיע תחת לחל ולקבה כר אליעזר

המטמא

עומד תחת האילן והטהור עובר טמא הטהור עומד תחת האילן והטמא עובר טהור אם עמד טמא ובן בבאבן הבנוגעת טהור אם הניחה הרי זה טמא

תמר ב כשהוא מחון למקבה מופבו ובלה הקבלה מופבו טמין ול ולזה בשהוא יפב תחת לחלון בכור פב זה המקום טמין ואם בבבם שהוא תחת זה בבל יטמא מגלם הוא היה הרם בפנים יפב תחת הבל המגביה תחת זה החלל ויהוא הולך לא בטמא הפוהר הלא הב עמד ב המגביה פם ואם יפוב זה מופבו פם ניפיה טמא ובן לבן המגביה בלים המבוגעים בשהוא יפוב בלל יטמאו ובל מי מיבבם פם עמין תחת החלל יטמא ואם עתיר לבהר רלוין זו

טהור שהבנם ראשו

ורובו לבית טמא וטמא שהבנם ראשו ורובו לבית טהור בטאוהו טלית טהורה שהבנם ממנה שלש על ש

שלש לבית טמא נטמאת טמאה שהבעים ממנה אפילו
בזית לבית טהור טמאתו

פסרים שכל הבית רואמן ורוכו
בבית כלו ואמרו מחכבר לה יטמא בהתחדים הבגיע בו חלה קף כן היה
פלסם על פלסם ומשלה כן לה יטמא נב בבית המטגיע חלה קף כן ק
היה מה שיכנם ממנו בבית המטגיע מפלסם על פלסם ומע"ל פלסם ומע"ל ותן
יטמא הכבר כלו חולם מה היה הכבר עצמו מטגיע הבה בעת שגיע מ
ממנו כזית בבית טמזר טמאתו לפי שהכבדים מטגיעים ותכני בית
המטגיע ועצרו מעמידין בכזית בבית לעמן שיעריה ולבריעת ה
הכבר ולבית מקיים הבר לבית מה בית מטמא בהיות קף הבר מטמא
בבית הוה לי חלה הבר מכיין לרכות את כלן קלמוד לומר זאת תורת
הבגיע צרעת הבר צמר מקטן לבגר מה הבר מטמא בהיות קף כלן מ
מטמאין בהיות

ט מי שנכנם לבית המטגיע וכליו על כתפו ו
ומנדיל ברגליו וטבעותיו בידיו הוא והן טמאין מ"ד
היה לבוש בבליו ומנדיליו ברגליו וטבעותיו בידיו הוא
טמא מיד והן טהורין עד שישהא כדי אבילת פרס פת
חטין לא פת שעורין מיסב ואוכלן בלפתן

לומר הפסח יה
וקבת לל מבית כל ימי הסגיר לתוכו יטמא עד הערב הבה הבר למדב
שכל מה שיגיע בבית המטגיע יטמא ולומר הפסח ומחוכל בבית יכנם
את בגדיו ומטוכב בבית יכנם את בגדיו ומן הפרס כין מוכל לו מ
מוכב שלה כאכילה יטמא ולחמכם כוסת הבתוב מה מזה ומסו לכיתן מ
מיעור לכוכ כדי אכילה וכאמר עמי בבית המטגיע מיעור יקיש ל
לאמר לחדש בו מיסב ויאכל תני הבר מלחם קטן כלפתן הפסח הבר
בטמאו בבדיו לומר עליו כן שיאכל הו לה יאכל יקיש מוכב הו עומד
הו לוך מיקיש הכוכה בן שיתאחר זה מיעור ולומרו פת חטים וכלפתן
מיכי שהוה זמן מועט לפי שפלחם הטוב כלפתן ילמדנו כאכילתו ולא
יצטרך לבעים אחת מיעור כך ומיעור זה הפרס לומר יאכל כל שיספק
שם מיעור לאכילתו ויטמא בבדיו ומיעור זה הפרס לומר יאכל כל מיספק
התרבעולת כתוב שכאחרנו כח מעיכן

י היה עומד בפנים ופשט
ידו לחוץ וטבעותיו בידיו אם שהה כדי אבילת פרס
טמאות היה עומד בחוץ ופשט ידו לפנים וטבעותיו כ
בידיו ר יהודה מטמא מיד וחכמים אומרים עד שישהא
כדי אבילת פרס אמרו לר יהודה מה אם בזמן שכל ג
גופו טמא לא טמא מה שעליו עד שישהא כדי אבילת
פרס בזמן שאין כל גופו טמא לא יטמא את מה שעליו
עד שישהא כדי אבילת פרס

לעת ר יהודה מה שמחר לך פ
וזה שלאחרי הכל שהגוי כאחר נכנם לבית המטגיע יטמאו הכגדים
שאחר עליו מיד להיותו הוא בעצמו לא יטמא לפי מה שפסרנו כפ
בתחילה וכאחר מצאנו הוה שיטמא יביל כלים שעליו מלטמא
ולא יטמאו שר מיסבת שכדי אכילת פרס והוה שאחר לא יט
יטמאו הוא עצמו לא יביל כלים שעליו מכל שיטמאו בני שעליו מיד
לבית המטגיע כשאחר לא יטמא הוא עצמו יטמאו בני שעליו

י

מצורע שנכנם לבית כל הכלים ששם טמאין אפילו ע
עד הקורות ר שמעון אומר עד ארבע אמות כלים מיד
טמאין ר יהודה אומר אם שהה כדי הרלקת הגר
מין הלבה כר שמעון ולא כר יהודה
נכנם לבית הכנסת עושים לו
מחיצה גבוהה עשרה טפחים על רוחב ארבע אמות נ
נכנם ראשון ויוצא אחרון כל המציל צמיד פתיל
באהל המת מציל צמיד פתיל בבית המנוגע כל המציל
מבוסה באהל המת מציל מבוסה בבית המנוגע דברי
ר מאיר ר יוסי אומר כל המציל צמיד פתיל באהל המת
מציל מבוסה בבית המנוגע כל המציל מבוסה באהל
המת אפילו מגולה בבית המנוגע טהור

על רחב ר לומר לל
מהמקום לחר יכל שם יהיה ר לומר עד שיהיה לו מוסב כבני עבמו נ
ויכנס קודם שיכנם לרם לחר בבית הכבסת ויצא לחר יטמא כל לרם
עד שלא יטמא עם לרם בעברו כיוצין כי לולי יטמא בעודנו הולך
ויטמא כל מי שהלכו כמו שהקדים ור מאיר הבר בבית המנוגע יטמא
כל מה שבו וכן לחל היתה ועבה ריכם עוף וד יוסי הבר בעומאת מ
מת לפי שהיא טמאת ז טמאת בית המנוגע טמאת ערב ולוה יור
יורידנו מדינה כמו שהלכם נחולם דיני במיר מדיני הכלים לחר י
יצילו בלחל המת מבה הבר בקדימי לומן הכלים ולחלות ובלדנו ם
מלחל יביל כל מה שבו הכלים לבני ובמיר שהיא מבית ולחלות ומלדנו
מלחלות ושם לומרו בכיסי כלים מביל בלחל המת ולחלים בכפני
ובלדנו עבין זה ובקבנו מקם ובתוכם בתה הבוי והיוצ שבבית המ
המנוגע מעבי שכן מבולין כלים שבתוכן טהורים ובבי בלדנו בה
מבלים שכן לה יהיו טהורים בלחל המת לה בסיני מבוסים ולה
סתם לדעת ר יוסי ויחלבם בר יוסי

פרק ארבעה עשר כיצד מטהרין את המצורע
היה מביא פיילי של חרש חדשה

ונותן לתוכה רביעית מים חיים ומביא שתי צפרים
דרור שוחט את אחד מהן על כלי חרש ועל מים חיים
חפר וקוברה בפנו נטל עץ ארז ואזוב ושני תולעת ושרן
בשירי הלשון והקיף להם ראשי אנפים וראש הזנב
של שנה טבל והזה שבע פעמים לאחר ידו של מצורע
ויש אומרים על מצחו וכך היה מזה על השקוף שבבית
מבחוץ

זה הספר כלי חרש בפסוק והיתה כלי חרש הבלה ו
ונקלבוס יונתן ממרק פיילי והיתה היום רביעית הבלה לחרש פרס ק
הצפור בבר בהן ושתי חמרים רביעית ובן לם בעור פחוטה ובלבה
ועזוב יכלאן לל קנות לפני שהם עוף זכרית והוה שבי תולעת והוה צמר ג
בבוע בכרמיז והוה לחרי שבי תולעת ושניהם מבקל בקל לאחר ידו
על מצורע על בב ידו ויש לומרין ר נתן ונן הלבם בר נתן

כ בא לו ל
לשלח את הצפור החיה אינו הופך פנו לא לים ולא
לעיר ולא למדבר שנאמר ושלח את הצפור החיה אל מ
מחוץ לעיר אל פני השדה בא לו לגלח את המצורע הע
העביר תער על בל בשרו ובבם בגדיו וטבל טהור מ
מלטמא בביאה והרי הוא מטמא בשרץ נבלם לפנים מן
החומה מבורה בביתו שבעת ימים ואסור בתשמיש הם
המטה

זה בלו מבואר והוה לומן שתורה לפי מסוע שהיתה נפריס
ובבם המטהר לת בבדיו וגלח לת בל שערו ורחן במים וטהר ואחר י
יבה לל המחנה ויטב מחון לאהלו ז ימים ועבין תמרו שהוה מ
טהור מלטמא בביאה בתו מחון לאהלו ולא יטמא מטבב בימו מסיח
קודם לפי מה שהרחיקוהו
זמן
לחר זמן וטהר ועבין בשרן מסוע יטמא במגע ולא במשא לדם וכלי
וכלי בתרנו רחייב זה בבלים ותמרו מחון לאהלו לחיב לחיב מלטמא כ
בתמים המטה

ג ביום השביעי מגלחו תגלחת שניה
בתגלחת הראשונה בבם בגדיו וטבל טהר מלטמא בש
פשרין והרי הוא טבול יום אוכל במעשר העריב שם
שמשו אוכל בתרומה הביא בפרתו אוכל בקדשים נמ
נמצאו שלש טהרות במצורע ושלש טהרות ביולדת

זה גב מ
מבואר בפסוק לחר לפם יתגלח והיה ביום השביעי יגלח לת בל ם

מערי לת רשעו ולת חקבו ולת בבות עכיו ולת כל מערו יבלח וכבס ו
לת כבריי וקרן לת בשרו בחוץ ושהר ב׳ קוק רוח במחוץ לכר ס
קהבחרו וב׳ סל יובלת לחר מהן לחר ז׳ לזכר ויד לנקבה לחר סיס
כבריקה וכחר קבלים זה קומן טובלת וטהרה מלטמת מקכב ומגב
עור יטחר לב יום לזכר וסו׳ לנקבה ברמי טהרה כבל קדש לח תבוא ו
והיו כוס מזמן מבעה טמה לקדשים כמו שהתבחר בחוץ כרם ותחים
רחמן לטמלה בזה מזמן וכחבר כסלמו כבר תטהר טהרה מביים ו
ותטבול ותהים טבולת יום עוד תביח קידן ותבלם טהרתה לחכול כ
בקדשים והיח טהרה כמו שבח משפוק וכתר עליה כהן ונטהרה ו
ובבר בחרבו במסבת ברכות שטבול יום מסור בתרומה ומותר כמ
במשנה יתבחר שמחוסר כפורים חסור בקדש ומותר בתרומה וב
ובכריתות יתבחר שמחוסר וילבת מבבל מחוסרי כפורים וזה בבר מב
מבואר לפי פשוק פסוקי סתורה

ד שלשה מנלחין ותגלחתן מצוה ה
הנזיר והמצורע והלוים ובלן שגלחו שלא בתער או ש
ששירו שתי שערות לא עשו כלום

וה בלן מבואר בפסוק ו
ובלנים לחר בעת שבחר הכהן יח כהן במחבר לעבודתו ונקובתו ו
תער על בל בשרם וכבסו בגדיהן ונטהרו וחזר ויתגלחת לחכם סיס
במדבר לבר ולחיה נוהבת לדורות

ה שתי צפרים מצותן שיהו שוות
במראה ובקומה וברמים ולקיחתן כאחת אעפ שאינם
שוות בשירות לקח אחד היום ואחד למחר בשרורת
שחטה אחת מהן נמצאת שלא דרור יקח וכן לשנה ה
הראשונה מותרת באבילה שחטה ונמצאת טרפה יקח
וכן לשנה הראשונה מותרת בהנאה נשפך הדם תמות
המשתלחת מתה חמשתלחת ישפך הדם

מילן לחר הכם ולקח
נפרים לבר חיינו לוקחין בבים ולמרו שתי נפרים יהיה בו שקטרים
כיבוקם בבל העבוקים עיר למר לת לבעור שחחר לת שבשר לחים
לבריכה במעבה שעשה בבה מבוא מן המוכחר מיסין שים בבל ס
העבוקין ולח מי לחבם זה בבם מותר ועבין תמות המשתלחת שעשבה
עוד שתמות במו שהתבחר בשני מערי יום שבשוים ומחמרו חיה ס
למרבו שלח יהיה טרפה

ו מצות עין ארו ארבו אמה ועוביו כר
כרביע כרע חבשה אחר לשש ושנים לארבעה מצות
אווב לא אווב יין לא אזוב בוהלת לא אזוב רומי לא א
אווב מדברי ולא בל אווב שיש לו שם לווי

לחר לבבים ו
ובבים לרבעה לל שהם יחלוק הים בריע המעה לבבים עוד יחלוק בל
חני מהן בשני חבמין ויהיו לרבעה ומחבם יבעוך הל זה ולח יחלקהו
לומרי בריע בריע בחבוה שלח תחבוה שהיו בשנים ולח היה יב
יותר דק לו עב אין לחהם לומרו שיהיה בריע בריע המעה לח בחות
וחלוב הנה החוטבו לחבר יהללו לחתו שחבוי׳ בחלבוים ועבין הם לנוי
הם מחובר לחקום בחן הם בחיני הבעבים הבהרי ובחרים וה
ומחבבי לח יתיחס הל מדיבה חו הל בר חבל יחבר לו חזוב בחבה
ובשני בתבחר בתלמוד שבזה החזוב לח יהיה לרבו בחות מעשה

ביום מביא שלש בהמות הטאת ואשם ועולה הדל היה
מביא חטאת העוף ועולת העוף

בשון התורה וביום השמיני יקח
שני בבשים וגו׳ וחם הל מוח וגו׳ נשני תוריס וגו׳

ה בא לו אצל האשם
סמך שתי ידיו עליו ושחטו וקבלו שנ בהנם את דמו
אחד בבלי ואחר ביד וה שקבל בבלי בא וזרקו לקרן
מובח וה שקבל ביד בא לו אצל המצורע ומצורע סו
טבל בלשבת המצורעים בא ועמד בשערי ניקנור ד׳
יהודה אומר לא צריך טבילה

קדם לחבר יוסי של המצורע יקחהו בידו

לח בבלי לומרו ולקח הבהן של תנוך לזן החשמר ולחר מה מתינה ב
בעומן של בהן לקח קבלה בעבומן של בהן ולומרי מיסים המצורע בבר
טבל בזה היום השמיני וחז יוסי עליו הדם ר׳ יהודה לומר מלינו טוב
בזה היום השמיני כי בבר טבל בערב יום ז׳ שקדש לך מלומרו ביום
השמיני יצלח ובבם בבניו וטבל ומבמים לומרים שהמצורע בין שב
שבבם בעומלם בימי חלוטו וחזו עליו בלו שלח יטמא וחולי יטמא בם
בשביעי לחר טבילתו וחריבותו טב לה משפר וחבעי שלח הסיח דע
דעתו ינטרך שבילה ולבן בלומר חולי לשבשתו בעומלה בעומל וחזו
לח ידע ומן הלבה בר יסודס

הכבש ראשו ונתן על תנוך
אונו ידו ונת על בהן ידו רגלו ונתן על בהן רגלו ר׳ יהוד
אומר שלשתן היה מבבש באחת אין לו בהן יד בהן רגל
און יממת אין לו טהרה עולמית אליעזר אומר נותן ה
הוא על פקמן ר׳ שמעון אום אם נתן על של שמאל יצא

מן נזירה שמקדש לחר ביירנו בימיות יתבחר לך שחביר ביקבור הוח ב
בין עזירת נשים ומזירת ישראל ובבר התבחר בפרק ח׳ מבבים שעזירת
ישראל לח יבבם בה מומחר בפבוים ולח החשם בב לומר מוחר להנ
להוסיף חין לעזרם ולזה יעמוד המצורע חון לשער ניבבם ריחון ב
בעזירת ישראל להזות עליו הרם לומם בהן יד ורגל ירוע מה שם ה
הבשנות ולולם תנוך חון הוח לחר בראשו לך עתה וזה שבשם יצא
על שטח הזון ממה שימשך לשבים בחחר יבעבו הרם ומחחתו חזון
דומה לשנים ומחון הוח בשר דך חיך בשביע הזון בלה ובשניהם ס
הוח תוך הזון ולזה הבשם לחר ממון והיה תבליח הזון הקטרוים ו
וזהו תנוך לחר על לומר הלק הזלק מיוחדין ממנו לו על בלו יזה השמן ו
ויהיה וזהו לומרים תנוך חון זה בדי השמבעי ונתן הלבה בר׳ יסודס ובא
בר׳ שמעון ובא בר׳ ללעזר

נטל מלוג השמן ויצוק לתוך כפו
של חברו ואם יצק לתוך בף עצמו יצא טבל והזה שבע
פעמים בנגד בית בדש הבדשים על בל הזיה טבילה ב
בא לו אצל המצור מקום שהוא נותן את הדם שם הוא
נותן את השמן שנאמר אל מקום דם האשם והנותר מן
השמן אשר על בף הבהן יתן על ראש המטהר לכפר
אם נתן בפר אם לא נתן לא בפר דברי ר׳ עקיבא ר׳ יוחנן
או שירי מצו הן בין שנתן בין שלא נתן בפר מעלין עליו
באילו לא בפר הסר הלוג ער שלא יצק ימלאנו נשיצק
יביא אחר בתחילה דברי ר׳ יעקב ר׳ ישמעאל אומר הסר
הלוג ער שלא נתן ימלאנו משנתן יביא אחר בתחלה

זה מבואר בבן
ולחרין על בל הזהם טבילה לל שהוח יבבול מבעה בשין חמר בבעה
חבל לח שיבבול מבעה בעם חחת ויזה ממנו ב׳ הזמנות הל ב ונתן ה
הלבה בר׳ יוחנן בן נורי ולח בר׳ שמעון

יא מצורע שהביא קרבנו ע
עני והעשיר או עשיר והעני הבל הולך אחר הה׳טאת ד
דברי ר׳ שמעון ר׳ יהודה אומר אחר האשם

ר׳ שמעון יסין עניבו בעת הקריבת החטאת לפי שבו יובל
העני מן העשיר שלח קרב חטאת ויזה עני ושעשיר בחר זה יש
יאלים קרבן עני ולח בבריכה לחייב חוחו קרבן עשיר וכן חם מקדיש
קיבן בהזה לפי שהיה עשיר ונעני יאלים קרבן עשיר ור׳ יהודה יעם
הזעקר חבל הקריבת החטאת חמר בו יפתון שעני ונעשיר במו שפתון ב
בפסוק וזהו החיוחר בטהרת מצורע ונהלבה בר׳ יסודס

יב מצורע עני שהביא קרבן עשיר יצא ועשיר ש
שהביא קרבן עני לא יצא מביא ארם על ידי בנו על ידי
בתו על ידי עבדו ושפחתו קרבן עני ומאבילו בוהים
ר׳ יהודה אומר אף על ידי אשתו מביא קרבן עשיר וכן
בל קרבן שהיא חייבת

מבואר הוח מהקרבן עני מבל מיעוט היבולת ונחזרין מביח ארם
על ידי בנו על ידי בתו קרבן עני לל בשביל בנו חו בשביל בתו וח
ש עני מחוח עשיר מביח בשבורם קרבן עני לפי שמין הקרבן משנמנ

103

ולאחכם יעמוד הכהן ויוציאנו וכתבו עבדים ובתו עבדים לעולם ואפילו לא
להיותה כאחיו הכא לא יקדיש בעבודת מלאך קדשן עשיר לפי שהיא כ
בעוסו ואמר ר' יהודה מי שמו מקדיש מאמתו קדשן עשיר כן כל ק
קדשן שתתחייב הוא קדשן זבוח וילדותה הכא קרוי מחויב תלוי ולא
יקריבנו קדשן עני כעבודה חס היה עשיר ונפלכה כר' יהודה

יג שנ ם

מצורעים שנתערבו קרבנותיהם קרב קרבנו של אחר
מהם ומת אחר מהן זו ששאלו אנשי אלכסנדריא את ר'
יהושע אמר להן יבתוב נכסיו לאחר ויביא קרבן עם
כבר

בחר בתוספתא נזדקק לו על אחר מהן ומת אחד מקמנורעים לא
רם מתחת מסתי חטאתו שבתערבו זו משלו ואפשי אלכסנדריא את ר'
יהושע ואמר להן לכהיל חטאת בהמה חיני יכול שהעשיר שהביא ק
קדשן עני לא יצא וכיצד יעשה יכתוב נכסיו לה. אר ויביא קדשן עני ו
נמצא עני ומביא חטאת העוף אמר להן ר' יהושע עכשיו מחלקים ר
רבי חפמה ומתם מיתבאר הוחו בכהן עד שיעשה מומו שתעשה
שבשרת מנורע קרקפתו לא אמר תעשה בעת שקרית נגע
בשתי נפרים ועץ ארז וחוט שניל ניקנת בשבי הכיח וחרון וכחוכם
לחרן לפי שהיו לה קשר כרכי חוק ויוצאי הקנורע כי ויאחר מחוסר
כפורים כמו שזכין ויחזכות והיולדת אמר בזמכנו ליום אחר טהרו
הם מיחוסרי כפרה ולכון התוספתא שהקרת מנורע כאחרן וכחוכם
לאחרן ושם נב' אחרי הכל כפרים לעשר את הקנורע אפי' זב ומצ'
טמא מת ובעל שהוכה לטהרו כך מנוה לטמאו ובעל שטמאו
מנוה עליו לטהרו שכ לטהרו אין לטמאו ושם נאמר בקנורע מ
מעשר ושפוח כאחר יעמוד כתבלאת שכיה לפי שהוח דומה לבגד מנוע
לא תעשה אחר הוא בלוח הרוח בכלנו וחזקן ולא חביע לנו תכלית ל
לפי שחי לשעה כזמכנו שם הכאת כפרק עד שיעשה מטומאת נדעת
הטהרה הפלמה אחר היה שבני תבלאת שכיה ותכלי מה שבאחו יכה
עשה וירחה את לא תעשה כאחר יקדיש העשה על הפלימות וזה מ
מקום שפה ועין ובשיפרה אמר ר' יהודה שכתי היתה והלכתי אחר ר'
טרפון לביתו אמר לי יהודה כבי תן לי שבלי ונתתי לו ושמע ידו ל
לאחלן ונתן לי ממנה מקל ואמר לי יהודה כבי שהרתי שלשה מנורע
ולמדתני כן ז הלכות שפיה ובראש שהרה ואחריה אמה ועביה כר
כביה כרע שמטה אחר לשנים ושנים לאחרשה ומוץ ושוני ומשלשי
ומקרין כשני הכיח ושלח בשני הכיח ומשהרים בגבולין והכה לך
ראיה בזה שר טרפון קיה אחר אחדכן וקיה זה שמעשה בחוכח לאחרן
לפי שה שקורק שפור שמעשה

מסכת פרה

רבי אליעזר אומר עגלה בת שנתה ופרה בת שתים
ופרה בת שלש או בת ארבע ר' מאיר אומר אף
בת חמש כשר הזקין אא שאין מטתינין לה שם תשחיר
שלא תפס אם ר' יהוש לא שמעתי אא שלשי אמרו לה
מה לשו שלשי אם להם כך שמעתי סתא ם בן עזאי אנ
אפרש אם אומר אתה שלשית לאחרות במנן ובשאתה
אומר שלשית בת שלש שנים כיוצא בו אמר כרם רב
רבעי אמרו לו מה הלשון רבעי אמר להן כך שמעתי ס
סתם אמר בן עזאי אנ אפרש אם אומר אתה רביעיל
לאחרים במנן ובשאתה אומר רבעי בן ארבע שנים
כיוצא בו אמר האוכל בבית המנוע פרם משלש ל
לקב אמרו לו משמנה עשרה לסאה אמר להם כך ש
שמעתי סתם אמר בן עזאי אנ אפרש אם אומר אתה
משלש לקב אין בו הלה ובשאתה אומר משמנה עשרה
לסאה מיעטתי חלתו

כתחר לחזי תפס ית בעגלה שיופה לחזי ר'

ב

ר' יוסי הגלילי אומר פרים בני שתים שנאמר
ופר שני בן בקר תקח לחטאת וחכמים אומרים אף בני
שלש ר' מאיר אומר אף בני ארבע ובני חמש כשרים
אלא שאין מביאין זקנים מפני הכבוד

הלכה כחכמים ניזית ם
הזקנים מן הבהמות מתועבים בכל הקריבות הכא הוא מזזי ח
חזקני ובחלו עניכו קרוב ממנו ל' הזוקן ותא בח ובבר קדם לך זה
בסוף פרק ו' מבכורות.

בבשים בני שנה ואלים בני שתים
ובלם מיום ליום בני שלשה עשר חדש אינו כשר לא ל
לאיל ולא לבבש ר טרפון קורהו פלגם בן עואי קורהו
נוקד ר' ישמעאל קורהו פרדנמא הקריבו והביא ע
עליו נסבי איל לא עלה לו מובחו בן שלשה עשר חדש
ויום אחר הרי זה איל

בלן מיום ליום ל' יב' חדם ויזיח הסבריח
המשתמשת בה ולמון התוספתא וחכמים חומרים מן' בכיכן לח' כ
בכיכן מן בחר בלח בלח נתעברה שבה כתעברה לו נחלת היח שבוכה
מיום ליום וללה חמימת לחר יקריבו כל לחד מהן בלן עבין לחד ונזוח
מיבח ליום ולה חביע לנזיר שחחריו שבל בשחר בין שני הנזירים
ומלה המשתים מהן יוכני יום מהן חרמי שלגם חלה חוריבת ם
פלגם ל' חעיד הנזיר ובוקד ויושב בהן ונזירתו לחר היה בהריבים ם
פרידנמא חלה יוכית בוכתה דומה לשולטן חדם שחיים מטבע וכ
ופשל המטבע קיולמון בן זה עד שתקיה בבם היה בשר מעתה יצח
מבלל בבם ולבלל חיל לא בח ונפשי חיל הן שלים הסין בחו שבחוכו
מעשים ובות.

ד חטאת הצבור ועולותיהן חטאת היחיד אשם נזיר ואשם מצורע בשרין מיום שלשים
והלאה אף ביום שלשים ואם הקריבם ביום שמיני כ
בשרים נדרים ונדבות הבכור והמעשר והפסח בשרין
מיום השמיני והלאה אף ביום השמיני

לחזי חטאת

הבכור ועולותיהן לא יהיה בזה כל חטאת בכור וכל עולות בכור כי
יש מהן שהם פרים וחלים בחו שהתבחר בשמיני וכבר זכרו זה בפ
בפתיחת סדר קדשים וחחכם יודעני חל בבני עולה ושאיני חטאת ם
על בכור ובחשר תעיין בל הקריבות חשר הם מפורשים בפתיחת ק
קדשים תמנה בל חטאת יחיד קדוש מן הבהמה בשבה חו מעשיר וכן

אמר אינה נלקחת מן הגוי וחכמים מכשירים ולא זו בלבד אלא כל קרבנות הצבור והיחיד באין מהארץ ומהוצה לארץ מן החדש ומן הישן חוץ מן העומר ושתי הלחם שאינן באין אלא מן החדש ומן הארץ

ר' אליעזר אומ'

פרק שני ר' אליעזר אומ' פרת חטאת המעוברת בשרה וחכמים פוסלין ר' אליעזר א

סמיכת רבים הגוי ותקיים פסולה וחכמים לא יחלקו לרבינה לפי שקנוי לא יפסיד בהמיתו כזה קיימתו למה נסמכה פרשת פסולה למימר הכא ית' כי מאחתם בהם תם מום פסול בו דכר ערוה פסי בו כמו לחמרו כי תפגוע כל בעל דרכו כתי מים שבתרנו בתיתורים בפ"ק וייתמר בר' אליעזר מפרה מרומה תלן נתקיימת לבן סלע מרכבה לא תלקח מן הגוי למימר תמם ית' דכר לא בני ישראל ניקחו מלך פרים תרומה ובני ישראל ולא הגוים יקחו וחכמים יחלו שתם קבה מותה ישראל מקיל כמרים מקרי ישראל הן מותן סלע מלקחתו וכן פרה קרבנות ר' אליעזר יחמר סלע לנקחין יהן הגוי מעות רבינה וחכמים אומרי שקנוי לא יעשה בהמיתו מצבי פ' יפסיד ובנות יהן מחדם וחן היכן זולת עומר ונתן מלחם כתי מים שבתרנו ויחמרו בפרק שמיני מנחות ונתן סלבה בר' אליעזר

כ פרה שקרנה

וטלפיה שחורים יגוד גלגל העין והשינים והלשון א אינם פוסלין בפרה והנגסת בשרה היתה בה יבלת וחתבה ר' יהודה פוסל ר' שמעון אומר בל מקום שינטל ולא העלה מקומו שער אדום פסולה

יגוד יחתוך מלמעלן וחלבה בר' אליעזר

לילבן ותרגום פרסא טלפא נסבת הקדיח מחמר בחל תרומת פ' על מית החודש ונלבה בר' יהודה

ג יוצא דופן ואתנן ומחיר פס

פסולה ר' אליעזר מבשיר שנאמר לא תביא אתנן וגנה ו ומחיר בלב בית ה' אלהיך לכל נדר אין זו הבאה לבית בל המומים הפוסלין במוקדשים פוסלין בפרה רבב ע עליה נשען עליה ניתלה בונבה עבר בה את הנהר קיפל עליה את המסרה נתן טלתו עליה פ פסולה אבל קשרה במוסרה עשהלה סנרל בשביל ש שלא תחליק פרש טלתו עליה מפני הובובים בשרה וה הבלל בל שהוא לצורבה בשר לצורך אחר פסולה

מבוגים

יסבירו שפרה קדשי מזבח היא ולזה יפסול בה בל מום יפסול בקדשי ובבר בתרבו התומים בלן בפסי מבוגים ותן בלן יפסלנו בפרה לר' תרומת בתמרו תפר מן בה מום ונסנסת הפרה על הקדשים שקיבל ת' בעבול בעבודה בל עוד פיסומא בה בתוכן מלומני הפמום בפי פ' סבה בה תפר לא עלתה עליך עול ותמר בעגלה ערופה תפר לא עובד בה תפר לא מעבה בשול מה שלו שחיטה בהן עבה תפר עבודת בעול פסולה לף עול תחמור בפרה עבה בעת עבודה קיפל עליה את המוסרים ביבוך את הבסיר שבעבר בה בעת עבודה יקפוד בה ניצוצים על עדריתה בשביל שלא תחליק שלא יחלב תפר יקפוד בה ניצוצים על עדריתה בשביל שלא תחליק שלא תתער ותן הלבה בר' אליעזר

ד שבן עליה עוף בשרה עלה עליה זבר פ

פסולה ר' יהודה אומר אם העלה הזו פסולה ואם מעצמה בשרה

בבר הודיעתיך שלחתו ידעתו מעצמו פרה מרומה מעגלה

עריפה לעגין העבודה ותמר ית' בעגלה ערופה תפר לא עובד בה ז

ותוא בתוב עבד תפר ווי ובונת עבד תיעשה בם מלחמה בתוב ח חומה תם בעשת תיעשה לא תיעבל ובונת עובד תוא תיעשה בם מ מלחמה בל בונה תוא ובתאר בתב תעבד ונקרית עובד את בתיתבר בין אתי בקונת ותמרת עובד דומית לעבד תוא עבד לתינוו ותא בעשתה בם מלחמה תן עלה עליך דבר מהרברים ויהיה זה מ מרינוו הבם בבר בפסלה ותא עלה עליך זבר הבה זה מדנוו ולבן פ פסולה נתין סלבה בר' יהודה

ה היו בה שתי שערות שחורות

או לבנות בתוך גוטה אחת פסולות ר' יהודה אומר אפי לתוך בוס אחר היו לתוך שני בוסות והן מוביחות וו את וו פסולה ר' עקיבא אומר אפי' ארבע אפי' חמש מפזורו יהלוש ר' אליעזר אומר אפי' חמשי ר' יהושע בן בתירה אומר אפי' אחת בראשה ואחת בונבה פסולה היו בר' שתי שערות עיקרן משחיר וראשן מארים עיקרן מא מארים וראשן משחיר הבל הולך אחר הנראה דברי ר' מאיר וחבמים אומרים אחר העקר

תמיר יק' פרק תרומיק ת

תמימה ותמיי תם תמימה ממנמין הרי בבר בתמי תפר מין בם מום תלת תמימות בתרומיות יבינה לומר בלימת תחר מימות בתוך גומת תחת בתוך תשרק ר' יבינה מיסיק במיתתן ת' יהודה תומ תחי בתוך בים ת וכם תוח תוא עבול מן הגפם יש בם בלל מן המיעו בפמח ת' ומם מוביחות זו תת זו תורה ת' על תברתה ותיק תתיהים תה קרובה מן ת קחתת ובתחית תלים בפמח ת' ובונה יתבאר בפרק ו' מבחי בפרק ב' מערות החמורות בבל מקום בתי מיסו בילות בזוב ותם יהיו בב בעקרן המלרים יובל לתבטל בזוב תם יתהך לחמן המחתיו ובונה ה בים בפרה לרבי תבמים אומר על בל תפרה בתבמים ובתבת קמץ תפר יתמר ג פמח תערות לבר פוסלין בין מחורות בין לבנות.

פרק שלישי שבעת ימים קודם לשריפת הפרה

בפרישין בהן השורף את הפרה מביתו ללשבת שעל פני הבירה צפונה מורחה ובית אבן היתה נקראת מורן עליו בל שבעת הימים בל הטמאות שהיו שם ר' יוסי א אומר לא היו מורן עליו אלא בשלישי ובשביעי בלבר ר' חנניה סגן הבהנים אומר על בהן השורף את הפרה מ מורן עליו בל שבעת הימים על של יום הבפורים לא ה היו מזין עליו אלא בשלישי ובשביעי בלבר

מחמירין בהן ה

מסורף את תפר תניע שבל בהן בשר לבריפתה תמר ית' ובתתה תוץ שלשל בהן ותוח היה בגן הבהנים בעת הניח ותמרו בפיפרת זוב בעבת בתלעזר ומחר בל תפרות בן בהן גדול בין בהן הדיוט ול ולבתן תתורה בפיפרת תקרן ובניו ז' ימים בתקרם ובן ז' ימי תמ תמלוחין תמר ומפתה תהל תניח לף תבאו ז' ימים ותמר מחר זה כ בתשר עשה בין זה בעות נוף ס' לעשות לבבר עליבם ז' ימים ותמרו נוף ס' לע לעשות זה תמעשה פירו' לבפר עליבם זה מעשה יום הבפורי' ובתה תלניו תקבלה מבהן הסורף ת' תפרה ובהן גדול העובר ביום הבפ הבפורים יפרשו ז' ימים קודם זה ניעברו מתפה מוף תמנה בתה וזה ויהבקר תבליו ממי מבעל בתה יטמא ז' ימים בתו מבתרנו בפרק לף רחצן מבלים ועוד תרחק תמרם בבוקר זבים בועל בתה בטמא תת ומם תוקדם בבו בינים תמר תפסוק ולבבות תבינית פרה תמר בתיות וב תחתת וכל תחלת עשונה נתן בל בחיטתה ובקבל דמה בצפון בתו ב מתחבר בפרק ה' מחבתים ובעדיו מזה תמר נוף תחל יק' בתחיטתה בתוך תפני תמר ניה תעתים בהן מם בל ז' ימיים ניו בלי תבנים ובינו בהן בלי תבלו יקבלו טומאה בתו מבתרנו בבלים ובבת זה פרה תר תמיות תתענבין בה בטהלי יום בתו מיתבאר ותמר מעוכל יום יק יקחנה בלה תנעתך לבוקר הדבה ולזה בתבע תוא תוקם תבלי תמר יקבלו טומאה ותיון עליו על מבעה תבל תטהות תמר ניו יום ירבה בו ב תפרר בל פרות תרומות תמר בעבו ניימות תפש ושר ניום זה בי ב תפרית תמר תפחר תבל תוך תונבע ניה עליו בל יום תמר מפרר ז זולת תחתי תמר זה שיו בבל יום תמר לבניו ובבל תורים בתוליה

(625)

בזמנה מנוה וזמחלקת בין תק׳ נכון ר׳ יוסי ובין ר׳ חניה למכם היו
בהזאה ובכר ידענת שטמאת מת צריך הזאה ב׳ ג׳ תק׳ ימחר שהזאה כז
בזמנם מנוה כמו טבילה בזמנה ולזה יזה עליו כל יום ומקלם ז׳ ימים
כי לה נדע מתי בטומאה ומתי סיום הזה קוף יום ב׳ לטומאתו מו ק
שטביעי ובן כחמר ביום שב׳ ובב׳ למכם ביום הרביעי ומה שלחר לה
יתבן בו סיפים מלה שביעי לטומאתו ור׳ יוסי חמר לה נקיים שהזאה
לטבילה והזאה בזמנה מינה ולזה יחמר בשלישי וכז׳ לבר מזין
עליו ובן יכבוד ר׳ חניה סבן שהכלים זולת שהוה יחמר שהכהן שם
המוקף את שערי מזין עליו בכל יום לשבל מדינת שפרק ולהרחות
לה קרוטה נוספת כמו שים לה מעלה יתידה בקדם כמו שבחרנו ב
בחבונה והוה לחמרים בתת שבה לזה מעלה יתידה ושלבה בר׳ חניה
סבן שהכלים ובתוספתה סבן הקוף את שפרק שבחרתה בטהרה ו
ולזן מחזי שהכהן׳ מובנין בו זה בלו לשבל מעלתה לשבה חמר שפרט
והוה מלה יזלזל בה

ב חצרות היו בירושלם כנויות על גבי סלע ותחתיהן חלול מפני קבר התהום ומביאים נשים עבורו ויולדות שם ומגדלות את בניהן ומביאין שוורים על גביהם דלתות ותינוקות ישבין על גביהם ובוסות של אבן בידם הגיעו לשלוח ירדו ומלאו ועלו וישבו על גביהן ר׳ יוסי אומר ממקומו היה משלשל וממלא

מלמל

בעל חלב יזה פיקים בבני בקבוב ובבר בחברנו קבר שהתהום שתבחו בשוף בזירות וידוש מים שקדם בהזאת שמילו יזה על שמת חלף חמות עפר הבה היה יטמא מלה שם היה עליו לחלל יזה שקף עליו ס שהזאל יזה טהור בני מה שבחרנו בהזאות וחמבם יבחרנו שטורים להיותן עבי הבטן וכחבר יורבב עליהן הבער לה יתלו רבליו על ס חחרן בדי שלה יחלל על קבר שהתהום בראליו ויטמא בחי שהתבחר בהזאות ועם זה שם יפיחו הלחות על גביהן ער שיטוב שקל ו והבער יוסב שלמעלה ולזה גב יבחרו בוחות סל לחבן בני שקם לה יק יקבלו טומאה וחבי שבוב בהן הימת בחי שהתבחר בבלים ושילוח שם בחר בוב ולזה הותני שליהם שיריים שם בני שחילו שקוט שוקט שהתלה שים שם קבר שהתהום ור׳ יוסי יחום וחמר שהוח שחלה נחוח על גבי ס הטוריים ולינה בלבה

ג באו להר הבית ירדו הר הבית והעזרות תהתיהן חלול מפני קבר התהום ובפתח העזרה היה מותקן קלל של חטאת מביאין זבר של רחלים וקושרין הבל בין קרניו וקושרין מקל מסבך בראשו של הבל ו ווורקו לתוך הקלל ומכה את הזבר ונרתע לאחוריו וג ונוטל ומקדש כרי שיראה על פני הים ר׳ יוסי אומר אל תתנו מקום למיצם לרדות אלא הוא נוטל ומקדש

קלל על חטאת

כי שים בה לחבר פרם ותרגום ותעבר כרה קולתה לחבר כו לחבר ק
שפרק ולחר יכה זה הבבם בעבין מימיו הקבלה יתבעבר לחבר שפרם
ויפיל לבניו ויקחהו ויטלו יהו במים וזהו כלו לבל יעבר בחבר שפרם
כי הוה טומה ויטמא לפי שחבר שפרם יטמא ויפסיד כמו שחתבחר ו
ולה לחבר בב ללקחו בבל לבל יקיף מסיטו והוה טומה לל יתבנו מקום
לחיים לברות בבור ממלחר נידרו בדבת סים וקבונה שלה יחבלו מ
מקום לחסול עליהן בו ולברחיב שם בדבר ובבנלי וקלבה בר׳ יוסי ו
לחבר כלוי שתדעתה שזה שעבין לחיו שברחי בבל מקום מי חטאת ס
שלה יקיף חלה בן לחחבם שבונה שם שחבבר לך וזה שבל טמא מת ת
לין לו שדרה חלה בזהקה שלים ושטיעי כמו שבת בטמוך לחחר יח׳
ובבל בחים לים טהור ולם שיטרבו לחבחבו שלה בחבה לים טהור לחבל
בבן טחלין טומאת מת בחו בזחבינו זה לוך יקיף שפבר טיטהר ס
שבהן השוף את שפרק ושקים לחבר יזה יטהר בקים טהור ולין שם
חי ס׳ים עליו שבה חביב בטול זחת שחבוק כי חבר שפרק לחבם יטהר
טומה שם יזה עליו לים טהור וזה בחים לה יקיף טהור חלה לחבר ס
שפרק ולחבר לחי שחבר שחבבר לבו שחחבובלה בחבילות חבשים לין טומה
מת עליהן בלל ועם זה בריחיקם בבל יבולתנו חגיעת לחבר ניקיף ס

ד לא היו עושים לא חטאת על גבי חטאת ולא תינוק על גבי חבירו צריכין היו התינוקות להזות רבי יוסה הגלילי ר׳ עקיבא אומר לא היו צריכין להזות

קבונה

שהם שם קובעו בבלי שקרק לחעל׳ לחין לו לחחבין בשקרו לקיחחם מעבק זחת שחטאת ולה יעקחו לחטאת שבייח בזחת השקרים שר ס מיטהרו חת שבלים ושעבי מיטיו טהורין לזחת שחטאת שבניה וכן ה בחימוק חשר נטהר לחילוי חי מטחת שהם לה יחלה זה שבלי תינוק ח לחר חבעי שהיה טהור טהוי על שיטבול בחוך זה שחלוי וזה סדר לחדם ב ביום עוב חבבילין חבב לבב כמו שבחרנו שם לחבם היות התבוקות נדיכין עבילה שהם זה דברי שבל וכן שבחר בחעשה ולחעני שם מסיימו עומרי׳ לחותם חטמלת חת שהם יטמלו טמלת ערב בחחר חן השמלת שחחרית ולחבם שחמלוקת בהזאה שהם ר׳ יוסי יבריבם עם היובנו עומרין לחותם שחידים רבה חן לותן לחבר יהיו חין קבת על קת בי לין לה בבו יותר טהורי לחבן וזה בלו לחבייל יבולתה ולסופיף בבדלת׳ ור׳ עקיבה לומר חין לחת שהזאה חקום וכל חם שעשינו ח לחבם עשינו לותו חר מיטה חבלינו לים לה יבוקך לזהזאה כמו שב שבחרנו ושלבה בר׳ עקיבה

ה לא מצאו משבע עושין משש מחמש מארבע משלש משתים מארבע ומי עשאם הראשונה עשה משה והשנה עשה עזרא וחמש מעזרא ואילך דברי ר׳ מאיר וחכמין אומרי שבע מעזרא ואילך ומי עשאן שמעון הצדיק ויוחנן כהן עשו שתים שתים אליהו עין בן הקוף וחנמאל המצרי וישמעאל בן פיאבי עשו אחת אחת

זה שב לל הדבור הבחמר בתחלת

זה הפרק חפר לחר ומזין עליו בל ׳סיפים מבל חטחות חפר היו שם ניחר שקם לה יזדמן פיקים שם שחדית חלה מפרק ׳ ממבם יזה ע עליו בל שבעה ומבם שבובם מזה עליו מבל חטחות פיקיו שם ור׳ מחיר לה יחשוב הבני׳ חפר פרק שמעון הבדיק שלח כ׳ וכן מן הב׳ חפר פרק יוחבן בהן ברזל וחבמים יחשבום לר׳ ושבת זה לעבין בת חלק כ בבין שפיקתם לו לעבינין היו בחל׳ בשרות ממה שפיחיב חבל ר׳ מ מחיר שהן בשולות ולה יחשבם וחבל חבמים בשפרק בשיות שמור בל ר׳ מהן שמור ובל מה שקדם בהן בפי שה שקחבלר בחעשפתה מחרים ישמעאל בן פיאבי שקוק שקרק ׳ בשערבי שמם וחשב שקוק לבר ס קפליב בחחרים וחמר בבלי מעשותה בטבולי יום ונחן בזה מחלקת ו וזה תעשה בשערבי שמם יקיף יותר ביזל ויותר בבבר ועין חבמי ס שב׳ שת על זה לרוך וחחדין לחמרו שם מקיימין חבן בחת שחת חבו מניחין שם רש על הרחשונית ניקיו לוש שמחות היו בזרו עליה ושבטה וחזרו ועשו לחבר שיטה בבבר ועין חבמי ס

ד

לא היו עושים לא חטאת על גבי חטאת ולא תינוק על גבי חבירו צריכין היו התינוקות להזות רבי יוסה הגלילי ר׳ עקיבא אומר לא היו צריכין להזות

קבונה

שהם שם קובעו בבלי שקרק לחעל׳ ממין לו לחחבין בשקרו לקיחחם מעבק זחת שחטאת ולה יעקחו לחטאת שבייח בזחת השקרים שר ס מיטהרו חת שבלים ושעבי מיטיו טהורין לזחת שחטאת שבניה וכן ה בחימוק חשר נטהר לחילוי חי מטחת שהם לה יחלה זה שבלי תינוק ח לחר חבעי שהיה טהור טהוי על שיטבול בחוך זה שחלוי וזה סדר לחדם ב ביום עוב חבבילין חבב לבב כמו שבחרנו שם לחבם היות התבוקות נדיכין עבילה שהם זה דברי שבל וכן שבחר בחעשה ולחעני שם מסיימו עומרי׳ לחותם שחידים רבה חן לותן לחבר יהיו חין קבת על קת בי לין לה בבו יותר טהורי לחבן וזה בלו לחבייל יבולתה ולסופיף בבדלת׳ ור׳ עקיבה לומר חין לחת שהזאה חקום וכל חם שעשינו ח לחבם עשינו לותו חר מיטה חבלינו לים לה יבוקך לזהזאה כמו שב שבחרנו ושלבה בר׳ עקיבה

ה לא מצאו משבע עושין משש מחמש מארבע משלש משתים מארבע ומי עשאם הראשונה עשה משה והשנה עשה עזרא וחמש מעזרא ואילך דברי ר׳ מאיר וחכמין אומרי שבע מעזרא ואילך ומי עשאן שמעון הצדיק ויוחנן כהן עשו שתים שתים אליהו עין בן הקוף וחנמאל המצרי וישמעאל בן פיאבי עשו אחת אחת

זה שב לל הדבור הבחמר בתחלת

זה הפרק חפר לחר ומזין עליו בל ׳סיפים מבל חטחות חפר היו שם ניחר שקם לה יזדמן פיקים שם שחדית חלה מפרק ׳ ממבם יזה ע עליו בל שבעה ומבם שבובם מזה עליו מבל חטחות פיקיו שם ור׳ מחיר לה יחשוב הבני׳ חפר פרק שמעון הבדיק שלח כ׳ וכן מן הב׳ חפר פרק יוחבן בהן ברזל וחבמים יחשבום לר׳ ושבת זה לעבין בת חלק כ בבין שפיקתם לו לעבינין היו בחל׳ בשרות ממה שפיחיב חבל ר׳ מ מחיר שהן בשולות ולה יחשבם וחבל חבמים בשפרק בשיות שמור בל ר׳ מהן שמור ובל מה שקדם בהן בפי שה שקחבלר בחעשפתה מחרים ישמעאל בן פיאבי שקוק שקרק ׳ בשערבי שמם וחשב שקוק לבר ס קפליב בחחרים וחמר בבלי מעשותה בטבולי יום ונחן בזה מחלקת ו וזה תעשה בשערבי שמם יקיף יותר ביזל ויותר בבבר ועין חבמי ס שב׳ שת על זה לרוך וחחדין לחמרו שם מקיימין חבן בחת שחת חבו מניחין שם רש על הרחשונית ניקיו לוש שמחות היו בזרו עליה ושבטה וחזרו ועשו לחבר שיטה בבבר ועין חבמי ס

ו ובבש עושין מהר הבית להר המשחה כיפין על גבי כיפין וכיפה בנגד האוטם מפני קבר התהום שבו בהן שורף את הפרה ופרה וכל מטעריה יוצאין להר המשחה

כבר בחרנו בחקומית דבים שבבם חת עבין חבן לחקה חבר יש יעלה מחבו למקום גבוה ומחר מזה שבבם היה בקיבוב על גבי ק קבוב ומחר בימר לחי זה דבר שובך זה בבם כיפין על גבי כיפין ו ולה היה כיפה תחת ומחר שבבת זה היות בביפה בבר שיטים מבני קבר שהתהום זה שלחו היה הקיבוב הבני תחתיו פני זחת שבוך

636

הכה אם הביא מקבר בין מבי קיטורים תחת הכיפה
הכה לותן מיקים על גב הכיפה טהור כלי ספק ואם
ירמין מיקים תחת תחת ל׳ מן העמודים הכה אחר
יהיה על גב הכיפה טמא לפי שהוא עומד על גבי המת כמו שבארנו ב
כז׳ מחשלות ולזה יצטרך מיקיו אלו שעמודים תחת הקיבוב אחר גב׳ ו
ואלה העמודין אחר יקראו לועס כמו שבארנו פרקים שלישי קוף
כדבר המקשי אחר לו אלמלא זה הוף עורקין וקיס ה
הבנין תחת הכליבה כלא אחר מפני הבית ל לחי ה
המשקה על פיו עמודי הכיפה אחר היה ס קולך ע
עליו הפין מוכבות על בבמנית כיפות אחרות אחר תחתיהן כאחר
הקבאר לך מן הבורים וכאור כל מפעריים כל עזרים הל כל עזר ב
בעשקה תרגום ויתמוך יד תביו ושעדה לידה דמבוקי והוא לשון עברי
גב׳ ה יפעדנו על ערש רוי

לא היתה פרה רוצה לצאת אין מ
מוציאין עמה שחורה שלא יאמרו שחטו ולא
אדומה שלא יאמרו שחים שחטו ר׳ אומר לא משום זה
אלא משום שנאמר והוציא אותה לבדה וזקני ישראל
היו מקדמים ברגליהם להר המשחה ובית טבילה היה
שם ומטמאי היו את כהן שורף את הפרה מפני הצדוקין
שלא יהו אומרין במערבי שמש היתה נעשית

דע מכל העסק
כפרה בפרשתה וקדוין לפרה ומלני קיטים ומקדיש והיא בתיבת ה
האחר כמים אלו מתוייבין מיקיו טבולי יום כמו שכתוב אלינו בפירוש
שכל מה שאמר יתי בזאת הפרשה היש טהור שהוא טהור למעבר וה
והוא טבול יום כמו שבארנו ואותן שלא יאמרו בקבלה יאכרו במ
כמקוה יהיו מיקיו מערבי שמש לאמרו היש טהור ובא השמש ו
ונשאר ולא יקרא טהור עד שיעריב שמש ואין הס עד שיצאין
שמתעבקין בה כל מן הטומאות לאחר טומאת שמיאת ערב ואחר יטבי
ויטוב טבול יום ויתחיל להתעבק בזה ער שלא יצול מהשבה ושקן ס
שהשמאת מה שאמרו קבת הבדיקין שתצטרך מערבי שמש

שמבו ידיהם
עליו ואומרין לו אישי כהן גדול טבול אחת ירד וטבל
ועלה ונסתפג ועציס היו מסודרין שם עצי ארזים א
וארנים וברושים ועצי תאנה חלקה וערשן אותה בסין
מגרל ומפתחין בה חלונות וחוציה מערבה

כבר קדם שהם יט
יטמאוהו כמו לבגדים בפרק לו בבר ה לו מה מדומים לזה ואחר יצוקו
בטבילה ואחרו מיקי כהן גדול הוף שפור מה מקיש בעשה תמיד לפי
שכהן בדול הים מביא אותה ואעפ״י שהיא כפרה בקדיעה כמו שפשרנו
נחרזים ואחרים כלן מיקי אחרזים וכן ברוש כמו שאחרו ז׳ מיקי אחרזים
הס ועצים תאנה חלקה ענן תחים חלקים ולא יעשה בחלקות כמיקי
האחרז לפי שהוף כמין מגדל לו מיקיה תחתיתה רחב וכל אחר יעלה י
יבר ומתפתחין בה חלונות במקום עוקי קעצים שיכנס בהם האש ו
וחזיקה מערבה לו עזובה מבד שמערב כלומר היא והוף המקום ו
אחר יעשה אחרו לבד שמערב שלא יהיה נכח קדמי הקדשים כי
אר שיעשה במזרח ירושלם בגד פער שמזרחי על מקדם כמו ם
שבארנו במדות

ם בפתוה בחבל של פנג ונתנוה על גבי הם
המערבה ראשה בדרום ופניה למערב הבהן עומד בם
כמורח ופניו למערב שחט בימינו וקיבל בשמאלו רבי
יהודה אומר בימינו היה מקבל ונותן לשמאלו ומוה ב
בימינו טבל והזה שבע פעמי כנגד בית קדש הקדשי
על כל הויה טבילה נמר מלהוות קינח את ידו בנופה ש
של פרה ידד והציח את האש באליתות ר עקיבא אומר

בזריות
מגד מין ממיני החילפי נאומר ית ולקח אלעזר הכהן
מדמים בשבועו נאמר מנותה מנות ל ולא מנות בלי והעקר שבלבו כ
ג אמרו שבועות בתורה שתים ופרט לך שבתוב בה׳ מהן ימיניות שם

מיניית וכתב כל שבתוב שבתוך שתים הוף שבתוב היל חימני ואחר אחר
היבלה שבאשבשית הל שמונבת שיומם בה ועבל כל שזיה טבילה הל
סיטבול שבתוב בדם לבל הזוקה ולא יהה קזקות רבות מטבילה אחר
בדם לאחרי ובבל ושזה עבל בל שזוקה טבילה אלי יהות אחיבת בין קיון
יב עיר בהן קהם ויעמוד תחת העבי ב הגדולים להבעדים ובתלמוד ח
אחרו הוא מעשה להו אליהו ואחרית זמירות אל דקל ור׳ יהושע ידרך
הפרה מדינת הקדשים כי כמו פרים הקדשים שם קבל בשחיטה פבל
כמו שבארנו בשבי בזבחים בן חוף דם הפרה ואין העבין בן כי דם ם
שקדשים יזה על גבי המזבח ודם הפרה לא יזרק ואין הלבה בני יה
קודש ולא בר׳ עקב

• י נבקעה ועמד חוץ מנחה נטל עץ
ארז ואזב ושני תולעת אמר לחן עץ ארז וה עץ ארז וה
אזוב וה אזוב וה שני תולעת וה שני תולעת וה שלשה פ
פעמים על כל דבר ודבר וחן אומרין לו הין הין הין

שם נתלקח
שהם בם ואוכעדו העבים וכלה שהם זה העובי שפר היו העבים ע
עבים נקרא שמקום בית להמוקה בנת שפר הוכרין שם שבבים ל
שפר יסוד שדוד הגבורים ויאחרו קנתם וכשיצרי ישלך אל תוך שר
בתרת שפרה שומע אני שמשתעבד שפר על שפרה מי שפרה שומעת אני
שעבי שלח בשרפה על בתרת שה כיצד מעינות שהוי ברוכה וק
וקבלו מוסף בם׳ בחיי אל תוך שיעלך בקבה בעת שבן עם וכבי
כתלאר בתלמוד שמני תולעת שפר יעלך בם משקל שעד זיזים לח ם
שתי מזה וכבי שהבת׳ בעשירי מקדימין שזה שעיבור הוף ם שלעי
וכבי בחרבו משקל שבלע בדקים קידעין ושעור שחזוב לין פחות ל
מבבעול שרבו שפה ושחב׳ יכול להיות יותר ושחבם עין תרו לא יעבה
לו שיעור שחזוברו עזה מדבריהם ושחרם בכלם עין תרו ב׳פעמים
וכן ם חזוב ושבני שהול את לשתת שהוף הוף שפר שחב׳ אל יב׳ כי
מיני שחרו שם ר׳ כמו שזוברו ושחב׳ שבם יב׳ תרו לתת שבה שלינו ם
שזה שמין שפר דגם ושיף שמין שהשקורים בחרן בבנין ולא בחרן ו
מנריס בלבד עד שיהם שזה וחחזוב בב׳ מיכים כמו שהתבחר בבנעים
ויבישהן זה שהוף הוף שבחב׳ בתורה ושזה שפר יבעלוהו שחבשים כ
בחבל ובדקהו שלחבו בחעריב בדבם ובני תולעת הוף ב׳ בבנע
בבב ב׳ שבקר ב׳ עבי בחרב ושהוי זה שהחיה שהוכה הוף בבע ה
שברים שהקרשים לח בבעה קלח ולא בדרי לו דרייה מן זולת זה מן ם
העבינים שהחלמים

ברבן בשירי הלשון וחשלך לתוך
שרפתה נשרפה חובטין אותה במקלות ובוברין אותה
בבברות ר ישמעאל אומר במקבות של אבן ובבברות
של אבן היתה נעשת שחור שי ש בו אפר בותשין אותו
ושאין בו מניחין אותו העצם בין בך ובין בך היה נבתש
וחולקין אותו לשלשה הלקים אחד נתן בחיל ואחד נתן
בהר המשחה ואחד היה מתחלק לבל המשמרות

וזבה בחמי
בשירי קלמון בקבה ביזי הנמר ושירים שם הקנות בב׳ וחמנם יק
יקבדה למשחה ולעומה בפרים לבל יהברים הלהב וחם הפליבם ר׳ ש
יהיה טוב וכוברי חותה בבברים יהיה בבברה הנה קוכיל ור׳ יחמעל
אומר שבבלי חבניס לבד יפתחם בה שפר לח יקבלו טומאה לתוספת
הפתירים ואינה הלבה בחוך בים בו שפר שתיכה שחוזק שבשרפה שם
מן העבי לו מבשרים שם יהיה בשחק ויטוב שפר יזרק וחם לח יביע בה
שרפה לזה הבזר הלח שבשרפה מחוצה שחלקים הבה תעזב ומן ם
הרקוי שתדבע שפר שפרה עם שפר העבים שפר בשרפה בהם הבל ו
יקחבן ושבל יקרא שפר שפרה ולעמן מיקי שרוף שלח יעשיבו לה
עבים מרבה הוף לה חבילי עבים שבילי חוב יוון בדי להרבות את ם
שפר ובבר קדש לך בתחלת מקוה שבר מקומית שפר היו בשן
המעמירית בבה בחוץ שבר מקומית וחלק שליהם ולא יבא מאחר
שברה דבר בעזר שלח חנן לעזרה בחו שתרת זבריהו זה לאחרי בשפר
שברה ובהים מחנן למחבה בחקום טהור ובתים שתת אחר זה שלם מ
משמרת לישוב מיהו בבי עיירות זה שבבר השבח לברות אחרות ו
וזה שבתון בחיל למשמרת מבורת שבתוב והיתה לבורת בני ישראל
למשמרת יבה לעומד מיובעיהמבה מעט בחוק שהשמרים

פרת חטאת ששחטה שלא לשמה קבל והוז שלא לשמה או לשמה ושלא לשמה או שלא לשמה ולשמה פסולה ר אלעזר מ מכשיר ושלא רחוץ ידי ורגלי פסולה ר אלעזר מכשיר ושלא בבהן גדול פסולה ר יהודה מכשיר וכמחוסר כ בגדים פסולה ובבלי לבן היתה נעשית

אמר עשם יש בפרה חטאת שיש בה ומקצי קרוח חטאת חייבה מעברי חטאת פחם נשחטה שלא לשמה פסולה כמו שהתבאר בפרק הראשון ומכשיר ונקיות תגורך רחיצת ידים ור ורגלים כשאמר קדשי אמכת גר אלעזר אומר אחר שנשחטה בחוץ יצתה ממעמדן הקדשין ואמר בפרק הדמים ואתה אמרת אל אלעזר הכהן ר מקיש אמר זאת כשנאמר בתלמוד ושכר כל הפרשת בכהן גדול ונזר המאמר פה נאמר בכהן גדול פסולה ושכר באומרו כאשר יקרב הכהן הגדול וכלי לבן הם לומדין בכהן גדול ביום ה הכפורים לעבודת היום כמו שהתבאר בפסוק ואמנם הם ז כלים ה אחר היה לובש כהן גדול ביום הכפורים ואין מתוספת מצותה בר בגדי לבן של כהן הדיוט ואם עשאה בבגדי זהב או בגדי לבן פסולה י וידענו זה בבזיכין שהם אמר אחד כל כך שבזיכים אחר לבונה בפרק הרואה ר בגדי וקיתה אמת ויציב לכם לחוקת עולם ואמר בפרק הרואה וקיתה לבני ישראל ולבני הגר בתוכם לחקת ע עלם ואמר מה חקה זה שהמעורת כהן בבגדי לבן חקה כה אלעזר

ב שרפה חוץ מנתה או בשתי נתו או ששרף שתים בנת אחת פסולה הזה ולא בירן בנגר הפותח פסולה הזה משלשית שביעית חור והזה שמינית פסולה משביעית שמינית חור והזה שמינית כשירה

כשבי ניתות שחטבה ועשה נת לקנתה ונת לקנתה ואמר לו פרק כ כבתה לקנתי שהיתה כל ח יצתה לכרה כשבי מה שקדם ואמר החל ית והזה חל כבה שבי תחל מיעד ולזה יצתרך ם עזה כבגד פתחו שם היכל והזה ירחקו כל שקיבל כאמו שיתבאר בפרק שבי ממרו הזה משמית שביעי כל שקוז שבל הנבעות שבילה משמית והזה ממנה שמי ושביעי הבה פסלה לפי שתבה שבי שק שהוציאתך על כל הזאה טבילה נאמר שהוז שם אחר זה ונבל שבילה שביעית והזה ממנה הזה שבילה שביעית הבה זה לא יפסיק לשי שהוז שבר פסלה לאחר שה זה יפסל בשביעית הבה היה כ כשרים לפי שבבר בשלמו ז הזאות כאמורה ובל מי שיבה אחר זה לא יפסלה יפסידה זה קבול שם והזה שמיבית אחו תשיעית אז יפסל בשביעית

ג שרפה שלא בעצים או בבל עצים אפלו בקש אפלו בגבבה בשרה שוטה על מנת לאבל מבשרה ולשתות מדמה פסולה ר אליעזר אומר אין מחשבה פוסלת בפרה

כשבי קדם לך

בבית ר אלעזר בתחלת זה הפרק שהוז לא יצתה דין אחר הקדשים בפרה ואמר חייב שבשהול שהתה אם חשב לאבול ממנה ואחי אבל חכמים לשי פלא בה לריח ניחות

ד כל העסוקין בפרה מתחלה ועד סוף עטמאין בגדים ופוסלין אותה בטלאבת אירעבה פסול בשחיטתה אינה מטמא בגדים אירעבה בהוייתה כל שעוסק בה לפני פסולה מטמא בגדים לאחר פסול אינו מטמא בגדים נמצא חומרה קולה לעולם מועלין בה מרבין לה עצים ומעשיה ביום ובבהן המלאבה פ פוסלת בה עד שועשה אפר המלאבה פוסלת בטים ע עד שיטילו את האפר

בזאת תהלבה ים עקרים ישים ונבבים אמר ית ונחט אותה אמר בה בשחיטה ולימד על הפרה שתהיה מלאבה פוסלת בשחיטתה וזה מאמרו אותה פלא יתעבד בעסק אחר עם שחיטתה ובן גם בן אמרו בחומרו ונתן את קפריה בה בתבו ולימד על הפרה שתהא מלאבה פוסלת בה משעת שחיטה עד שתעשה אפר ואמנם אמר בלן מט אתין בגדים שבה שהפסוק בחטאת ואחר יטלו בה עץ ארז ואזוב ותולעת שני ושבי אלעזר בבגדים שבה שהפסוק בחטאת ואחר יכבס בגדיו ורחץ במים ואמר כ ירחץ ישרפה והפרה אותה יבבם בגדיו ואמר בחטאת יבבם בגדיו ורחץ במים

המביא כלי הרם לחטאת טובל ולן על הבבשן ר יהודה אומר אף מן הבית הוא מביא בשר שהב נאמנין על החטא ולתרום פותח את הבבשן וגוטל ר שמעון אומר מן חסרר השני ר יוסי אומר מן הסרר השלישי

כלי חרס לחטאת אם לקדם בו אין למלאות בו טובל ולן על הבבשן יכול על הקתו ם שבלין בו הכלי חרס עד שיפתח אותו לגמרי ויקח ממנו הכלי חרס אמנם שבלין בו הכלי בהלבת מהבל המחמים בכלי חטאת מקוה טהור למחרת והיתה לש לעגת בני ישראל למשמרת לב"ם ליחיין למזרקה ולהציל מכיה עם הקרן כלי מביתו ואמר זאת החטאת יקיה בתוך והלבה כר יקודה ובתרומה פותח את הבבשן וגוטל כל סיפתה הבבשן ועליו היזר ויבה זה פרה לקחת כלי מקור לתרומה מזה שתגור שפתות ויקח ממנו כלי והוא טהור לפי שכלי חרס אמנם יטמאהו עם הקרן מחרי שתבטל ונוא עדין בתרומתו בבבשן ולא יגע בו ולא יוזהו מ ממקומו ואמר ר שמעון אפות יקח אחר שפני לא מן התורה שרשתנו אחר בבבשן ואמר ר יוסי מן הסדר השלישי לפי שהוא לפני לתרומה כלי לקבלתו ויחזיר אחר אחרין לתוכו ולבן לא יקח אלא מן הבבשן שהוא קרוב לקח מהסדר שרשתנו ולבן לא יקח חלת מ מקסדר שפניו ואין הלבה לא כר שמעון ולא כר יוסי הלה כל מה שילקח מן הבבשן שיעשו אחרים אחרות שבם הוא בחזקת טהרה

638

ב המטביל כלי להטאת במים שאינם ראויים לקדש צריך לנגב במים שהם ראויים לקדש אינו צריך לנגב אם לא סוף לתוכו מים מקודשין בין כך וכך ובין כך צריך לנגב

הכה יתכוין לך מדחוי למלאכת לקדש בכל הכלי ואם יהיו כלי עץ ח מן כלי מ עבות שמיהן יין וכלי לקדת מקן הוי הטהרת וכבר הטביל ס כמי מקוה במים שאין לקדש מקלו מקלו קמיש שלא מימי מעיין למהמר ס קחל ית מים חיים יצבב הלנו קבלים מלחות מי המקוה אמר בקן ואח יקדש בהלו הכלים ואם הטביל הלו הכלים במים חיים לא יצטרך לב לנגבן ואם היש כוכתו מים כהלה הכלים מים מקודש לא מקדש כהן עגמן כבה מי מפסי מכלי מיגבב לפי שאין דמי מים ופוסף מים ו ואפילו מתועבו מעורן כל מים מקודש שלא יתערבו שאין מקודש ב מקודש: מכל מעת הביא אחם כמי מים ומכלי הבה מפסקו מים מיכו עד שיכלו הלו מימיו ולא יוסיף כהן מים לחרי מעמי מפחבר בפחרת

ג קרויה שהטבילוה במים שהן ראויין לקדש מ מקדשין בה עד שתהם ונמצאת אין מקדשין בה ר יהושע אומר אם מקדש הוא בה מתחלה אף בסוף אם אינו מ מקדש בה בסוף אבל לא מתחלה כין בך ובין בך לא יא יאסוף לתובה מים מקודשים

קידויים לעמת שמוכין בה מים מן הבורות ניוצים אנו לומר כחסר יכיה כל מה שבתוכה יחסר דומה לכלי עץ לך אם תתמיד לשאוב בה תסרה ותבבם בתוכה המים ותתמחלה ן ואמר מזאת הרלעת כשתסרה בהינה שואבין בה ממים הרחניין לקדש הבה החני מקדש בה ולא מקדיש במים שבכלי שתוכה שיעלה ויתעברבו במי חטאת שבבבים בתוך בי מים ואם בטלת משני מים שיטה לוה במי הרחניין לקדש אין מקדשין בה לפי שבשת שטומת מבן שמשקין שבבבים בתוכה משקין במחין וכן מתערבי עם מי ם החטאת ואמר ר יהושע בהיות ואמי הקידוש בה קודם שבטומת ולא נקציר במשקין שבבבים בדרמים שבה לא נקציר בהן מחרי שטומחם לפי שבבר עסרה ואם שיינו משקידי אחר שטומחם ולא נקדש בה מ מפני שמשקין הן לא נקדש בה קודם שבטומת לרפיון עבמה לפי שי אינה ממפק משקין ונתערבו במי בדה ואמ אין כך ובין כך לא אין קודם שבטומת הין להחר שבטומת והטבילה אפי במים חיי אין אפסין לתוכ מים מקודשין לבל יתערב בהן המים אחר יבא ומפנה כמו שקדש אחין הן הרחני להסיף דבר במי בדה ואין שלב בר יהוש

ד שפופרת שחתבה לחמאת ר אליעזר אומר יטביל מיד ר יהושע אום יטמא ויטביל הכל בשרי לקדש חוץ מהרש שומה וקטן ר יהוד מבשיר בקטן ופוסל באשה ובאנדרוגינוס

העקר לאנשים מהבלים לטבמי בטהרה בריבים טבילה בקדש ואין ם ספק מהחטאת קדש ובבר הוכחר זה בכוף הבינה ואמר ר חלעזר ם פסק עמו מדרבנן זה הכלי ואפשי שבמר בטהרה מדרבנן בלו טמא ן ויהוש שבריך טבילה ובעריב שמש ואם הטבילו מיד ופסק בו מי החטאת מו לאר חטאת יהיה מחלקת הבדוק בזה מבוח לפי שלא השריב שמש זה הכלי ואחבחו בלאמר הלימן זה הכלי הוה במי חטאת טמא ובריך עב טבילה ועם בל זה לא נטרבה קשרי שמש בפי מה שבאמרנו שהפרש בבל מה שתובה בה אחר בבמי הבי יחלנו שהטבילה בלי מי חטאת ואחר ר יהושע אומר מי חטאת שבטומת הבלים ואחר ר יהושע אומר מי חטאת שבטומת הבלים ואחר ר יהושע אומר מי חטאת שבטומת הבלים

הענק לאנשים מהבלים לטבמי בטהרה בריבים טבילה בקדש ואין ם ספק מהחטאת קדש ובבר הוכחר זה בכוף הבינה ואמר ר חלעזר ם פסק עמו מדרבנן זה הכלי ואפשי שבמר בטהרה מדרבנן בלו טמא ן ויהוש שבריך טבילה ובעריב שמש ואם הטבילו מיד ופסק בו מי החטאת מו לאר חטאת יהיה מחלקת הבדוק בזה מבוח לפי שלא השריב שמש זה הכלי ואחבחו בלאמר הלימן זה הכלי הוה במי חטאת טמא ובריך עב טבילה ועם בל זה לא נטרבה קשרי שמש בפי מה שבאמרנו שהפרש בבל מה שתובה בה אחר בבמי הבי יחלנו שהטבילה בלי מי חטאת ואחר ר יהושע אומר מי חטאת שבטומת הבלים ואחר ר יהושע אומר מי חטאת שבטומת הבלים ואחר ר יהושע אומר מי חטאת שבטומת הבלים

עלין ולא ובתבה ונו מלה מוכבת ואין הלבה לא כר יהודה ולא כר מל יעזר

ה ובכל הבלים מקדשים אפלו בבלי גללים בב כבלי אבנים ובבלי ארמה ובבפינה מקדשין בה אין ם מקדשין לא בו פנות הבלים ולא בשוחי ובחין ולא בם במנופת החב תולא בהפניו מפני שאין ממלאין ואין ם מקדשין ואין מזין מי חטאת אלא בבלי אין מצילין בצ בצמיד פתיל אלא בלים שאין מצילים מיד בלי חרס אלא בלים

אמרי יהי נתין עליו מים חיים אל בלי ואמר מ מביר שעם בה בל מבלי בבלי מים לאמיו אל בלי לא מיה בבלי מיהי ולא אמר בלי אלא בבלי ובבר בחדנו בפני מבלי שאמחן אל בלי השוקע ואלין בתנו קשרורית והנה אמר יקרת שולי המחן ובתבת אמתו נתן מזין אלא בבלים לפי שהמים המקודשין יצטרכו מיהים בבלי גם כן בשעת מיה יתן ובבר בארנו בפרקי מבלי שבבלים לבבר שם אמר ואילו ם בצמיד פתיל בחבל האמת ובשאמי מבלים בחרנו בה שהבלים לא יש יטמאו אלא בלי חרס אחר בבלי חרס אין לאויר בטומת בל מה שבלי אבל לבר ואמר מרובה שבה מקדש מן המחמר שבר הוא יחשוב מה מיחדנו בו הבלים מעת שהם בלים

ביצת היוצרים בשורה ר

יחי פוסל ביצת התרנגולת ר מאיר ור יהודה מבשירין וחבבים פוסלין

מדרך היושרים מיחתבו מן החמר ויבבחו ויבבעתו ובחמר ית שרך לעשיית הבלים יקח ם מחלו הנולמי חמר בקרמו בריבים ויבקעה ויעשה ממנה מה שירצה וזה שבלי הוא בחמו בלי לדמים כי ים לא קבר ית ולזה ממלאין בה מין הבלבה בר יחי ובלה ו בחב

ז השוקת שבבלע אין ממלאין בה אין מקדשין בה אין ם מזין ממנו אינה צריב צמיר פתיל ואינ פוסל את המקו היתה בלי וחברה בסיד ממלאין בה ומקדשין בה ומזין ממנה וצריבה צמיד פתיל ופוסלת את המקוה נקבה ם מלמטן ופקקה בסמרטוט המים שבתובה פסולין מ נ שאינן עגולים בלי מן הצד ופקקה בסמרטוט הם ם ש שבתובה בשרי מפני שהם עגולים בלי ח עשה לה עטרה של טיט והלבו המים לשם פסולין אם היה בריא כרי שינטל עמה בשרים

פוקת מקום מקוער יתקבנו בו המים וה ומקבנין ממנו מקתות המי נחמר מבאר מים ירחק בו מחילה ניצוב ב נוריתו בזה בבלי וזה יממנה בריב שהמים הבה לה נחשבה בחנו בלי ח מבני אחם בשהם מעבנו חלים בעבם שהרן ולזה אין ממלאין בה ואין מקדשים בה אין מזין ממנה ואח יתיה בחמל המת לא תעבר נמיד פניל אחל תהיה בחנו הבור ונהדות חמר בבית חמר בבמני לבר יחלנו בל מה שבה בלתי נמיד ם ניל בחנו מבחרנו בחחיתי מחלות וניחה פוסלת את המקוה אם תהיבה המים בחלים מזחת פוקת ויתקבן בתוך המקוה בי אם יחלטו מהיות תלה המים מים מזבין בחנו שהבחר במקוה ו זה בקח בלי מהבן הן ולתו והדביקה בסיד ובחרים בעבם שחבה הדברים מעבנו פבלי שמלאין בה ומקדשין בה ומזין ממנה ולא הבינ מה שבחובה בם יחיה בחמל המת לא נחיבה בחחיתי ואם מבקש לזה ממנו בחלים בקדש ולהזו מים אם ם מים חיים אל בלי ואמר מ מביר שעם בה בל מבלי בבלי מים לאמיו אל בלי לא מיה בבלי מיהי ולא אמר בלי אלא בבלי ובבר בחדנו בפני מבלי שאמחן אל בלי השוקע ואלין בתנו קשרורית והנה אמר יקרת שולי המחן ובתבת אמתו נתן מזין אלא בבלים לפי שהמים המקודשין יצטרכו מיהים בבלי גם כן בשעת מיה יתן ובבר בארנו בפרקי מבלי שבבלים לבבר שם אמר ואילו ם בצמיד פתיל בחבל האמת ובשאמי מבלים בחרנו בה שהבלים לא יש יטמאו אלא בלי חרס אחר בבלי חרס אין לאויר בטומת בל מה שבלי לבר ואמר מרובה שבה מקדש מן המחמר שבר הוא יחשוב מה מיחדנו בו הבלים מעת שהם בלים

ביצת היוצרים בשורה ר

יחי פוסל ביצת התרנגולת ר מאיר ור יהודה מבשירין וחבבים פוסלין

מדרך היושרים מיחתבו מן החמר ויבבחו ויבבעתו ובחמר ית שרך לעשיית הבלים יקח ם מחלו הנולמי חמר בקרמו בריבים ויבקעה ויעשה ממנה מה שירצה וזה שבלי הוא בחמו בלי לדמים כי ים לא קבר ית ולזה ממלאין בה מין הבלבה בר יחי ובלה ו בחב

ו שתי שקתות שבאבן אחת קדש את אחת
מהם המים שבשניה אינן מקודשין היו נקובות ז"ל לוו
בשפופרת נור או שהיו המים צפין על גביהן אפילו ק
בקלפת השו וקדש את מהן המי שבשניה מקודשי

הכרל"ם כיון דאמרו שוקת מכאבן לכין קבלנ"ה וה"ר מ"ר מכן קי"ל כותיה
וקבה דינו דין קיים ונקן הוא מכן מטלטלת ונחפירה מאר יהיה בה
הוא כלי כלי קפק וממלאים בה ומקדשים בה וכבר ידעת מקדש
הוא הטלטלת מאפי' במים ושפופרת הנוד הוא מאכוב מאר יעשה בפי
הנוד לנוך ממנו היין מן המים וכיוצא בזה ואם נתערבו המים מאר
בזאת החפירה עם המים מאר בחפירה אחרת אע"פ שהיתה מנוקב מאר
בהכרל העובר כיון שתי חפירות בשפופרת הנוד אע"פ שהיות בפי על
זה הקבל עד שיתחברו המים במים והלך המאר בה מכ מטקדעת
כבר נתקדשו המים בכלבן

ט שתי אבנים שהקיפו זו לזו ועשאן
שוקת וכן שתי עריבות וכן השוק שנתלקה המי שבינתי
אינן מקודשין עשאם כסיד או בגבס והן יבולות לה
להנטל באחת המים שבינתיהם מקודשין

סיד הוא קבוק בלע
אם יתחברו הכלי חבור מלם הנה מב הריקות מאר בינתיהם כמו כלי
ז' ומיבן שיטלניך האפר במקום ז' מקן שכו כל המים מקודשים

פרק ששי המקדש ונפל קדוש על ידו או על ה
הצד ואחר כך נפל לשוקת פסול נפל
בשפופרת לשוקת פסול נטל משפופר וכסה או שהניף
את הרוח הקידו בשר והבמי פוסלין וקפה בארץ פסו
לתוך ידו בשר מפני שאינפשר

לחזר את ולקחו לעומת מעבר שריפת החטאת הנה
יבשניך מים הוא בעצמו מאר יקבן כיון המים ונקאפר לחנם אם
הקאפר על ידו או על גב הכלי או כפל על המים או שטפך הקאפר מכלי
בחים הנה הין זה מים מקודשים ונהוו קדום פסול ואם בלא השפופרת
מאר כה הקפי' ולקח ממנו די שיבלי' על שם המים ואחר פקק על זאת
השפופרת מאר כה הקאפר או סגר פתח הכית או זולת זה קודם שיטלניך
הקאפר במים הנה זה הקאפר בשר ויהוי פיטלניכנו במים הקרים ויקדש
בו לפי שהמלאכה היכה פוסלת בקאפר כמו פקדם לחנם הקרים ויקדש
דינה להטלניך בהן זה הקאפר בשר נבטל בפסל התעשקו לעשוק פקק ה
השפופרת או סביבית הכלים שיטלניך בהן הקאפר ובשר קדם לך כ
בדכיעי מזאת המסבכת שהמלאכה פוסלת כמי שר שיטילו את הקאפר
ובן אם הקעמיד זאת השפופרת בתרן בב בשר בפסל הלה המים לפי ם
שעומת השפופרת של קאפר בתרן מלאכה ואם הקזיקה כידו ובשפה
עליה שר הלה יתקדר מה שבה מן הקאפר ואחר זה הטלניך הקאפר מאר
לקח המים הנה הוא בשר לפי שמי הקאפר בלתי זה לפי שהנחנו בשר ם
מהרנו בשעת שבלה השפופרת ולקח האם שאם השיב פקק השפופר
בפסל המים ולא בשאר לו מה שיחזיקה כידו שר שיטיל את הקאפר ואחר
זה יסוב פקקה ויכוחבה כידו ויעבוד מה שירצה ובשר התבאחר לך ממנה
שהמי שם שהקאפר ה' בריה עצמו יקדש בב' קדו' וזה ממש שרהמי שהתברכו
תמיד בשהרית זאת המסבכת

ב היה קדוש צף על פני המים
ר' מאיר ור' שמעון אומרין נוטל ומקדש והחכמים אומרין
כל שנגע במים אין מקדשין בו זלף את המים ונמצא
קדוש מלבטן ר' מאיר ור' שמעון אומרין מנגב ומקדש
והחכמי אומרין כל שנגע במים אין מקדשין בו

בכר כתבתי לך שהקאפר
יקדש בב' קדום ואם יהיה הקאפר הריק עומדת על פני המים ואחר ר'
נחוני ור' שמעון שהוא יכול לנקות מזה הקאפר מעל פני המים ויקדש
בו מים שאחריהם ובן אם קדם מים ואחר כך מלא המים ונמצא הקאפר
הריק בקערורית הכלים יהמר ר' מאיר ור' שמעון שהוא יעבוד זה הקאפר
ויקדש בו פעבה שהיא נחשבים לה יהיה זה ובלבה כחבמים בכל

המקדש בשוק והטפי בתובה אף על פי פיו צר כל שהו

והמי שבתוב מקודשי אם היה כפות המי שבתוב פסולי
כיצד יעשה וולף ער שהוא מגיע לספון נגע בספון אף
על פי שהמים צפין על גביו כל שהן פסולין

כבר בארנו
בכלים שהטפי הוא כלי נר קפה מאר יבלו ממנו מה שבו טפות טפות
ואם יהיה בכלי מים רבים והבית הכלי נר קפה והולבב מלא מים ו
והשלניך לאחי קפה בכלי אחר המים רבים בו קבה שבו שלא המים מים
מקודשים עם המים לאחר בפי כלי נר קפה לקחתיהו' מים במי ואעפי
שפיו נר ולא יבבם בו דבר מאחר הפרק לא בחסוב המים לאחר בתוך
הטפי מובדל ומהמים לאחר בסוקת לחנם הפסיבו נהוו נאחר מים הבה
אינו כלי ולזה מים שבתוכה לין מקודשים לפי שבבר קדם לך מחין
מקודשי שלא בכלי ולהטפי התחבולה בזה שיטפוך כל מה שבשלא המים
ולא בפסוק בלל לפי שלא יגעבו ישאפ וינאו מן המים לאחר בו לאחר
כבר התבאר שלין מקודשים וניערבו עם שלא המים המקודשים וי
ויפקדו כל המים וכבר התבאר זה בפרק לאחר קדם זה

ד נתן ירך או
רגלו או עלי ידקות כדי שיעברו המים לחבית פסולים
עלי קנים ועלי אגוז כשרים וזה הכלל דבר שהו מקבל ט
טומאה פסול ודבר שאינו מקבל טומאה כשר

ידוע בעלי
ירק יטמאו טומאת מוכלי לפי שהן מקבלי הטמאה ויהוי יחוי שהמלא
תבית מים. היי לקדם לאותה מתבתי המלוי מיהח בכלי, בחוי בשהקדמנו
ואם יעמוד אל המים ליבר בכלי כידו או כרגלו אלאר שהקבל טומאת
מן המוכלי שהוא פסול לפי שלא נתמלא בכלי ונה דומה לפי שיטאה בהן
או בעלם מן המעין ויהיה בחבית ובתוקפתה הזילה כידו וברגלי ו
וכחרים של שוקת פסול מפני שלא נתמלאו בכלי ואם עזר של המים
להניעם לזה הכלי כרבר שהיו מקבל טומאה הנה אלו המים כשרים
לפי שאלו הדברים אאר יעמדו לאותה ידיו דומה לשוקת יברו עליה המי
דומלוי מהמם יהיה בזאת החבית אאר שבו הגיע בהן המים עתה בעבין ם
הבית המים על דבר שהיו מקבל טומאה ואם מים ח"ם כמו שהיו
במעיין ואלו יקדמו שהוכן לזו עד שיגעו בחבית כמו שהתבאר בם
במקוואות

ה המפנה את המעין לתוך הנת או לתוך הנבי
פסולין לזבים ולמצורעים ולקדש בהן מי הטאת מפני
שלא נתמלאו בכלי

המעמל בזה שיהיה מוגן חפור בבר עין המי
או בת שיקיע האדם מיו בזה המעיין ויעבו המים מהנה הל זה ח
החוגן כדי שיבברו מי המעיין ויעבו וימלא זה החוגן הנה מלא המים
אאר בזה שהוגן לין דאוי בהן טבילה לזה כי אין מים חיים ואם לא
יעשה מלא במים חיים ואין דאוי בב שיקדש מלא המים לעשות מ
מבוער לאאר בה בהן שהאחר לא כלי חרס על מים חיים שיבוך מי
שיהיו מלא המים בבר בתלבן מהקדים בכלי חרס ובן אחר בתי שהוא
ונתן עליו מים חיים חל כלי ויבוך שילקחו מהקדים בכלי בתו שק
מקדם ואם מבני מלא בתמלאו בכלי אב על קיותם פסולים להעבור עי
ולקדם מי חטאת שהנם לזבים הנה הוא דומה לשפבר שם בתמלא בכלי
לפי שמבני מים שהוכים ופסול לבל הטומאים

פרק שביעי חמשה שמלאו חמש הביות לקדשן
חמשה קדושין ונמלבו לקדשן ק
קדוש אחד או לקדשן קדו אחד ונמלבו לקדשן חמשה
קדושין הרי בולן בשרים יחיד שמלא חמשה הביות
לקדשן חמשה קדושין ונמלך לקדשן קדוש אחר אין
בשר אלא אחרון או לקדשן קדוש אחד ונמלך לקדשן
חמשה קדושין אין בשר אלא זה שקדש ראשון אמר
לאחר קדש לך את אלו אין בשר אאראשון קדש לי את
אלו הרי בולם בשרים

תהיה זובר למה שקדם מהיות המלאכה
פוסלת כמלוי עני שיטיל את האפר ובבר התבאר בתוספ שהיולי אם
מלא לאחריים ואחילו מלא לבן מלף כלים שלף קדושי הנה זה מתוקר
ואם מלא לעצמו כלי אחר כלי הנה המלוי הראשון בבר בשבל לפי ם

מבבר עשה מלאכה קודם שיטלניך בו האפר מא ב

חשת המלאכה הלך המלי חסר מלא זה בחיית סכי קידושין
חמכם חם מלא כלים רבי׳ עמם לחר פעם לעומם כלן קדוש מ׳ חכם
זה מותר לפי שסבל דומם כגון מין שאחד בשבת מ׳ וה קדושין הוא
פ׳שלך לחצר קדוש בכלן חבית ונחכית לברך וקדוש לחר פיערב המיימית כ
כלן ויפלך לחצר קדוש בכלן הבית אבל זה סברם לחר פחם היו רבים
ומלא כלי מ׳ מקן כלי לקדש בפני עצמן לחר שנשב בעניכן לעומם
הכל קדוש מ׳ מ בחפך כלן כשרים לפי מלא יגיע בזה מה פיחיב
חמכם חם יפיק יחיד ובה לקדשן ה קדושין ומלא מ׳ לחר מ׳ חכם מ
הרחמנה בפשלה מפני מחיכת פאכית וכן כה׳ בפשלה מפני פה
מחיכת הב וכן כלי כמי פה שבחרבו חלא מחכית לחריכה לחצר לה כ
בעשה לחריה מלחכה פיה בשר לפי מלא בתשלה לחריה לכר זה ס
המפשל בעצמו לה כמלך לקדשו קדוש מ׳ כי זה לה יעשלה מעת קמ
המלי חמכם חצר מלחן לקדשן ה קדושים וחם בחפך העבין ומלחן
זו לחר זה לקדש קדוש מ׳ הכה הן כשרי׳ ולפי׳ן יפן קדוש מ׳ כחמן חב
מכחריכו לך למה מהביח פשלה כה׳ קדוש ה קדוש׳ הכה הלכי׳ת לחצר יפלך
בה לחצר לחלה כשרה כין פהשלי׳כה כלכי׳ת פמלה ליחמוכה לה כ
בלחריכה לפי פהמים כלן כשרים לפי פכמלי לה ניחדש בה פשלות
ובפל מים ביקרים מלה פלכית לפי פכמלי פיק פבפל פיק פכשחר מן פמים
כלחריכו פפולי׳ן לפי פהמים מלה פלכית פפול לפי פבפל פיק פכשחר מן פמים
שם הלכית ונזון יעמוד כמק מן לפן כפרשה פקדש בלחפוכה
להיותו בלי מבני מ׳ וחם חמר קדש לי לת לקו כלן כשרים לפי פיקדש
חים לזולתו קדושים רבי׳ זה חמר זה ולה יקיף בזה פפלי׳ כמו מכחרינו
בקוסקתה שמי פיקדש לכחבינו זה חמר זה כלן כשרים לפי פלכו חוא
לחצר מלא

ב הממלא באחת ידו ועושה מלאבה באחת ידו הממלא לו ולאחר או שמלא לשנים כאחת שניהם פסולין שהמלאכה פוסלת בחלוי בין לו בין לאחר

חמ כין לו כין לחחר רבה לומר מזה
הנח חם מלא לעצמו חו מלא לחחרים חם התחיל להתעסק במלאכה
לחחיר בעת המלוי פפל והפחיכה יעפק מכלל העפקים ולבן חם מ
מלא לעצים כת פחיכה לכלי מהן עפק יפפול הפחיכה לחחר ולבן
פניכן פפולין

ג המקדש באחת ידו ועושה מלאכה באחת ידו אם לו פסול אם לאחר כשר המקדש לו ולאחר שלו פסול ושל אחר כשר המקדש לשנ באחת שניה כשרין

חמר לו פסול כיחור זה חם קדש לעצמו
פסול לפי שבעת לוקח הקפת לוק כידו ח׳ נפפלו המים שלו קודם
פ׳שלך בהן חחבר ולח הלך חחבר חלה במים פסולין וחם היה חק
מקדש לחחד ואין לו בחלה המים לבר הבה הוח קדוש כבר לפי פהין
בלקחו הקפת לוק לעצמו לפפפי׳ מה פלזלתו וחם תחמר פהוח ס
כבר לקח הקפת לוק בעת הקדוש כבר ידעת פהקדוש לח יפפל בע
בעפיית מלחכה וחחכם נפפל חם קדש לעצמו מדיך פהוח התחיל
להתעסק קודם פ׳שלך בחלה המים לחצר בחחב והמלחכה ס
פ׳שלך במים עד פ׳גילו לת החצר ומוחת הבבה בעצמו התקדש לו
ול חחר בזמן ח׳ שלו פפול לפי פהוח בבר התחיל להתעסק קודם ס
פ׳שלך החבר במים שלו ובפלו בעפיית מלחכה וחם קדם לבי כ
בחיית סכיהן שכרין שפי הפעקר חצר פודיעיך לפי פחין לו יכולת כ
בלוקחו להתעסק בפפול פמי חצר חחב לזולתו וחוח סכנה וכבינו

ד קדש לי ואקדש לך הראשון כשר מלא לי ואמלא לך ה האחרון בשר קדש לי ואמלא לך שניהם כשרים מלא לי ואקדש לך שניהם פסולים

חמר מלא חב עקרים פחמקדש חו
מזה בבר מזה הקדוש ואחתהזאלה פסולין ובבר קדש לך זה כר מ
מה בנירת הכולל בכירת להוות ולקדש מיחיל מי מביח ואחרו חצר
מקלה ופעקר הפפי פחמלוי בבר מוקר הב ובבר בפפל פ
פיצי׳ רבי׳ פחמלחה פוסלת במים עד פ׳גילו לת החצר ונח יהיו
חלו הפקדים קיימין ואחר חיה קדם לי ונקדש לך הבה חצר נח
קדם בתלה קודם בבר ואחר קדש לי ח׳ בחיית פחמקדש קודם פפול ל
לי פהוח מקדש בבר ובחזלו יעלך זה חצר לבניו ויעבוד בו תמיד
כיום פקדש לו מבי׳ן לפי פהמים נחם אחר לחיים מלח לי ונחמלח ל

לך חבה חצר מלא בתחלה פפול בחיית בוכתו בעת המלוי פי מלא
לו הוח תחמרת ממנו וחוח בחו מלא לו ולחר בבת ח׳ חצר קדם פוח
פפול ונחצר חחרינה בפר לפי פהוח חלא בחחרונה בפר לפי פהוח
פים לחים קדם לי נחמלח לך בניכן בפרין ונחמכם חצר קדם בתחלה
חבה קוח קדושין בפר ונחעפי קדוש כעפוח מלחכה בפעת קדוש כי זה
בלפי מפפיל לקדוש ונחצר חלא בחחרונה בפר לפי פהוח ממלא ל
בפבר זה מחתך ונקפך זה מביח ממם פזכרנו

המממלא לו ולחטאת ממלא את שלו תחלה וקושרו באפל ואחר כך ממלא של חטאת ו ואם מלא את של חטאת תחלה ואחר כך ממלא את שלו פפול נותן את שלו לאחריו ואת של חטאת לפניו ואם נתן את של חטאת לאחריו פפול היו שניהן של חטאת נותן אחר לפניו ואחד לאחריו בשר בפני שאיפשר

המממלא לו ולחטאת
מי פמלא חם פיחר לעצמו חו לפחיתו חו לבחון בו חו זולת זה ניח
נימלא חחר לקדש וניפנוק פיקדש לחצר יחדו לעצמו עד פלא יפפול
מי פחטאת בעצית מלחכתם ובבר בחיבו בחלל פחצל חוא לקנס ח
חצר יעפק על פכתף ויקלה כו רבר לחצר יבחו כמצח ולחצ
למפחית למי כר׳ בזמן פקן פמוד׳ קן מי בדק ולבן יפימק בכתו עד
פיכו ממוריס בכח עיניו וחם מלא פני בדי׳ הבה לי לפפר לו חלא
פיפים ח׳ בכחא וח׳ מחחרין

המולי את החבל בידו לרכו כשר ושלא לרכו פסול זה הלך ליבנה שלשה טוערות ו ובמוער שלישי הבשירו לו הוראת שעה

בבר בחרו בתוספתה עבין זאת פחבה ונחמרו פמולין לת פחבל ל
לבעלים לרכו בפר ועבין זה פהוח חם מלא מים לחפלת וניכ קח
החבל מכן חבלו ולקח החבל בבדו בעת בוצאת פמים לפניכו ל
לבעלין וחם היה הולך לרכו ופגע בחרין החבל מרי עברו יעבנו לו
ויפלים לרכו וחם מיתו ומלא לרכו פפול לפי פהוח יבא מרכו מעני
החבל עד פיגיכנו לבעלין אחר יפוב לרכו ונחלה המים פפולין לפי
פבבר עפה מלחכה עם המלוי ונחה בבפרינו ביבבה קורמת טעה ל
לזה פהוח בפר ונעבי פפולין פלא לרכו

ו המבין את החבל על יד על יד כשר ואם כינגו באחרונה פסול אמר ר יוסי לוה הבשירו הוראת שעה

חם פחב המים יקבן החבל בידו בעת פמליכה פו
פורות פורין כמו פיעבו החפפים בעת פמליכ הבה זה בבר לפי פזה
דין הפוחבים לעפות וחם פחב והפלין החבל בחרן ער פהעלה ס
חלו ונחר זה פם וקיבן החבל בידו חלק חלק פפל פהוח לקח ס
פפתלות פחיכו מבונים פחליבה קודם פ׳שלך לחפר במים

המצניע את החבית שלא תשבר או שבפאה על פיה על מנת לנגבה למלאות בה בשר להוליך בה את הקדוש פפול המפנה חרסין מתוך השוקת אם בשביל שתחויק מים הרבה כשרין ואם ב בשביל שלא יהיו מעכבין אותו בשעה שהוא וולף את המים פפול

ויע פזוקת הבונים וניוח פחפוחב מים לקדוש הבה ׳ יפחב
בבלי כמי מה פלחוי ניקבן המים במקו׳ ח׳ וזוח נקרח פוקת ניוקת כל
מה פיש פם חן המים בפוקת בבר ונבה יקודפו חלק המים ונם בם
בפוקת ניופחב מחבה מעט מעט׳ פיכלה ונבה לח יפוב מקחת ת
מזחת הפוקת מעט מעט ניקדש חותו ויוה עד פיפלם ניפחב ניחלה
חן הפוקת יקלף זולף ובבר יודעת הניק שבל חי פיעשה מלחכ׳ פחיב
חמה פיעזור בפחיכה ולח מבונתה פקוח יפפול חת המים ולבן חם
הכניע חת החבית לחצר יבבה למלא לבלתי תעבר חו פבפחק על פיה
לנגבה בפיעזר חם פיפחב לח יפפל לפי פזה מבונת הפחיבה נבן חם
הפיר הקדפים מתוך קפוקת בעת הפחיבה להתקבן בה חים רבים
הבה בל זה מברכי החלוי וחם תיק ן זחת החבית חו הנביח בפחת ב
בה חצר פרה חו חים חקולפין חן ביקה הפוק לבלתי יעבבוהו לפחרי׳
בעת פוילה פיפים חן חפוקת בל זה חינו מבונת פחלוי ובבר עפה
מלחכה בחלוי ולבן בפל

ב הממלא באחת ידו ועושה מלאכה באחת ידו הממלא לו ולאחר או שמלא לשנים באחת שניהם פסולין שהמלאכה פוסלת בחלוי בין לו בין לאחר

תמ כין לו כין לאחר רבה לומר עוד
הוא שם מלח לעצמו מן מלח לאחרים שם יתעסק בהולאה
אחרת בעת החלוי פסל והמחיכה יעסק מבלל העבקים ולכן שם מ
מלח לאחרים כת מחיכה לכל מ מהן עסק יפסול המחיכה לאחר ולכן
פיכן פסולין

ג המקדש באחת ידו ועושה מלאכה באחת ידו אם לו פסול אם לאחר בשר המקדש לו ולאחר שלו פסול ושל אחר בשר המקדש לשני באחת שניה כשרין

אמר לו פסול כיצחר זה שאם קדש לעצמו
פסול לפי שבעת לוקחו הקטרלות כידו מ כפסלו קמים שלו קודם
פיסלוך כאן האחר ולא הפלוך אחר שלו כמים פסולין ואם היה מק
מקדש לאחר ואין לו בחלק קמים דבר קנה קודם כשר לפי שאין
בלקחו הקטרלות לעצמו להפסיד· מק מלזותו ואם תמאר פסול כ
כשר לקח הקטרלות בעת הקדוש כשר ידעת שהקדוש לא יפסל בע
בעבייד מלאכה ואינם נפסל אם קדש לעצמו תדיך פסול בע
להתעסק קודם פיסלוך האחר בחלק קמים אחר בשאר והמלאכה פ
פיסלת כמים עד פיגילו את האחר ומזות שהכה בעצמו הקודם לו
על אחר בזמן מ שלו פסול לפי פסול כשר התחיל להתעסק קודם פ
פיסלוך האחר כמים שלו ובטלה בעבייד מלאכה ואם קדש לכ כ
כחית שניהן כשרין שני קצוך אחר שודעתך לפי שאין לו יכולת כ
בלוקחו להתעסק בפסול הימי אחר שאר לזולתו וזות שכונה והכינו

ד קדש לי ואקדש לך הראשון בשר מלא לי ואמלא לך האחרון בשר קדש לי ואמלא לך שניהם כשרים מלא לי ואקדש לך שניהם פסולים

אמור מלו הב עקדים שהקודם וזות שהזמן פסולין וכשר קדש כך זה הבה אחר מ
מה כשרית הכונל בכרות לזהות ולקדש מימי מי מעברה ואפרו אחר
מקלה ואשקר הפני שהמלוי כשר ואשקר הב וכשר בטל פ
פיגיו רבו שהמלאכה פוסלת במים עד שיגילו את שלך כך הבה אחר אם יהי
מלו השקדים קיימין ואחר שים לחיב קדש לי ולקדש לך הבה אחר ק
קדש בתחלה הוא קדוש כשר ואחר קדוש כתחרונה הוא קדוש פסול ל
לפי שהוא מקדש בשר וכחילו יולך זה אחר בעבור ויעשה לו תשורי
כיום שקדש לו אקפי קן יולך זה אחר בעבור ויעשה לו אשתו מחמל

המולי את החבל בידו לדרכו כשר ושלא לדרכו פסול וה הלך ליבנה שלשה מוערות ו ובמועד שלישי הבשירו לו הוראת שעה

כשר כאחר כתוספתא עבין זות שהלכה ואחרין המולין את החבל ל
לבעלים לדרכו כשר ועבין זה שהוא לשם מלח מים לאחזת וכיה הח
החבל מוכן לאבו ולקח החבל בבדו בעת בוטאו המים להפיכו ל
לבעלין ואם היה הולך לדרכו ובגע באחרין החבל מדי עברו יבבגו לו
ויעלים דרכו וזה מותר ושלא לדרכו פסול לפי שהוא יצא מדרכו מעבי
החבל עד שיחיכנו לבעלין אחר שובו לדרכו ואלה המים פסולין לפי
מכבר עשה מלאכתם עם המולי וזהם הכבדים כיבנה קונחת שעה ל
לזה שהוא כשר ואעפי פסולין שלא לדרכו

ז המבין את החבל על יד על יד בשר ואם בינו באחרונ פסול אמר ר יוסי לוה הבשירו הוראת שעה

אם שאב המים יקבן החבל בידו בעת שמחיכם שו
מורות שורו כמו מיעבו שחבשים בעת המחיכ הבה זה כשר לפי שזה
דיך המוחבים לעשות ואם שאב והשלין החבל בחרן על שם שעלה ם
קדלי ואחר זה שם וקיבן שחבל בידו חלק חלין פסל עשות לקח ם
שמתלות מחיכו מכוונת שמחיכם קודם ם יפלין אחר במים

המצניע את החבית שלא תשבר או שכפאה על פיה על מנת לנגבה למלאות בה בשר להוליך בה את הקדוש פסול המפנה חרסין מתוך השוקת אם בשביל שתחזיק מים הרבה בשרין ואם ב בשביל שלא יהיו מעכבין אותו בשעה שהוא וולף את המים פסול

דע מזות שכומם ויש שחוק שחוק מים לקדוש בבא ' יפאב
בכלי כמי מה פרלוי ניקבן מים במקו ' ומזה נקלן עוקת ויקיק כל
מה פ"ם שם מן המים בשוקת כשר ובבה יקודעו מלא המים ושם בם
בשוקת ויעשאב מחבת מעבו מעבו ' פיכלה ובבה לא יסור מקחת מ
מזות השוקת מעבו ניקדש אותו ויש עד פיטלם ויפאב ויימלא
מן השוקת יקדל זולף וכבר יודעת העיק שכל מי פיעשה מלאכ שחיב·
מיפא פיעזור בשחיכם ולא שכוונתם שהוא יפסול את המים ולבן אם
הצניע את החבית שאר יניח למלא לבלתי תשבר או שבשאם על פיה
לנבבה כשיעור מה פיאחב לא יפסל לפי שזה מכוונת השחיכה וכן אם
פסיר החרסים מתוך שחוק בעת שמחיכה להתקבן כח מים רבים
בבא אחר פרש או מים מקולטין מן פיקה השוק לבלתי יעבבוהו שחדל
בעת שילה פ"ם מן השוקת כל זה פינו מכוונת המילוי ובבר עשה
מלאכה במילוי ולבן פסל

מי שהיו מימיו על כחפו והזרה ה
הוראה והרא לאחרי את הדרך והרג נחש ועקרב ונטל
אבלים להצניעם פסול אבלים לאכלן בשר הנחש ו
והעקרב בשחיו מעכבים אותו בשר אמר ר יהודה זה ה
הכלל רב שהו משו מלאב עמד בין עמר בין שלא עמר פסו
ורב שאינו משו מלאב עמד פסול ואם לא עמד בשר

קדים מרחם שהכריל בין שמותר ושאסור וכן
שם רן דיני ממוממת אז חלבם ומיחנם בשביל כמו שהתבאר בתוספת
ניזית שהרם מולך ויש מוכל זה מיחה שלא יפשיר המלי ולכוך ר'
יסודם לאמר מכואר

ו המוסר מימיו לטמא פסולין ולטהור בשרין ר'
אליעזר אומ אף לטמא בשרין אם לא עשו הבעלי מלאב

ככר ידעת שהממלא כל עוד שיעשה מלאכה קודם שיגיע לאחר כלה
קדים שבא נפסל לך שם מסר קדים לעומר שיהרם הבא שבו כ
כרשות שמומי וכל עוד שיעשה שמומי מלאכה לא שבלן לקדים קדים ה
קדים שבלן ואם עשה כשל קדים מלאכה לא שבלן לקדים קדים כ
כרשות שמומי אם שם יפיה שמומי טהור מחכם שם היה טמא קדים ם
פסולין לפי שהיה בחזקת טמא ואמר ר' אלעזר ואשב' שבא ונביע כ
כהויינהו כרשות שמומי הבא הוא בשת שחת שמומי הבעלים וכל עוד
שעשה מלאכה שבלו קדים לפי שזה שמומי לא ה קביר בשמיריתו ל
לזיית טמא ואין הלבם כר אליעזר

יא שנים שהיו ממלאין לחטאת
הגבי'הו זה על וה ונטל וה לזה קוצו בקרוש אחד בשר ב
בשני קרושין פסול ר' יוסי אומר אף בשני קרושין בשר
אם התנו ביניהן

בקדים לחר שהתערב שמיומית ושאלוך בהן לחר
לחר כמו שבא ר' הבא שן יחד כחים ח ואחבי שבא ל' מכן מילא ונשחם
לעצמו והלך בא כן מם שים לו להלוך מזה מותר כמו שקדם ואין שלם
הלבם כר יוסי

יב המורין על מנת לגרוד בשר ואם גרד פסול ואוכ
עלמנת לקצות בשר ואם קצה פסול היה אוכל והותיר
חרק מה שבידו לתחת התאנה או לתוך המוקצה בשבי
שלא יאבד פסול

מוכל על מנת לקצות מוח שיהיה בהיות בשמן פגי
לייבשן ויהיה לחר יהיכם הבא הוא לח יפסול קדים כמו לחר שנ
מעבין שליבה שלוך אם היה רבונו שיגדיר הבא שוא לח יפסול בזה
הדבון עד שיגדיר וכן זה לח יפסול מעבי שבשר מחלו שבהיות ושבבר
בשלהים שחשבתו ועשם שלאכה וזה כולו לפי שבהיכו שוין בכל ש
עבין שלוי פסול ושהיה בשבל שלח יהבר קוח שבי שבשלו לפי שזה
אם השליבה אם מעשו שוין לו דוך בהם ולא יקפיד אם יפחית אם י
יהבה הבהיות לח פסל

פרק שמנ שנים שהיו שומרים את השוקת נטמא
אחר מהם כשרין מפני שהן ברשותו של
שנ טהור ונטמא שני בשרין מפני שהן ברשותו של ר
ראשון נטמאו שניהן כאחת פסולין

זה בלו בבר בקדש עשהיו בפ' אמר לפני זה וזה שלני בבר
בחיתי מעוקת שם שמקום אמר יקיבן בו הימים מוכן לקדים ובל עוד
שיעמיד בשמיריתו טהור הבא הן בחזקת שמלה ושבשומר אמר שמור
קדים הוא אמר יפסול אם יעשה מלאכה לח בעל שנים לפי שבבר ש
יודע לשומר ' ושקיף בחזקת שבלבה עבד אחר ושוא שחעבי שיהיו
השומרים רבים לשים יעשו בלם מלאכה זו אלת אחר מהן הבא שנים
בשרים לפי שזה בחזקת טהור בבר בשומרו שומר ונחשוב שאמר כמי שעשה
שמיריה ושעבידה לזילותו

ב המקדש מי חטאת לא יגעול את
הבגדל שאם נפלו משקין על הסגדל נטמ ונטמאהו הרי
זה אומר מטמאיך לא טמאוני ואתה טמאתני נפלו מ

משקין על בשרו טהור נפלו על בסותו ונטמאת ונטמאתו
הרי זה אומר מטמאיך לא טמאוני ואתה טמאתני

בבר בא בהתיחת זה חסרי פחמקין שמים יטמ לו שבלם
ולא יטמאו חרם שהיוק חלה שמקין ולר שטמקין בפי מה שבארנו ם
שם ונחמבם יטמאו מובלין ומקין הדיים בבר ובבר שהבחר בחגיגה
שקדים שהאחר לחטאת חם בטומחו יריו בטומח ועוד יקבחר כ
בשעירי מחת שמסבתת שהבוקר לחטאת חם שבעו שקין טמחים כ
שבשרו הבה הוח עשהר בחו שהיה חלה חם שבעו בירו לחבר בחלני
וכן גם בן שעשה לחחר חם שבע שבלים שמחים שבר בטומח וחעבי ם
חלה שבלים לין לבוחת הטומחה בחו שיקבחר בשעירי מחת שח
שמסבתת ובפי זה שעשה חם בשלו שקין טמחים על בסר שמקדם
חבה הוח שפחר בשרו וחם בשלו על בגדלו חו בבסותו טהורת וט
טומחתו שבע שבלים טמחים טמח לחטאת ולין לחסוב בחמרנו מ
שקין טמחים לבני חטאת בחו שיקבחר ושמור זחת שבוסה וזבירה ו

השורף פרה ופרים והמשלח את השעיר מטמא בגדי
פרה ופרים ושעיר המשתלח עצמן שנן מטמאין בגדי
הרי זה אומר מטמאיך לא טמאתני ואתה טמאתני

פרים שבשרפי

הוח סר בשן מחיח ופר העלם רבר ופר יום הכפורים ושן שעירי עז
ובבר בילה בחמרים מוצחים חוצח הילה בולן ונטמאין בגדים ו
והוח לחמרם בלין לך בל שדמו שבשם לפנים העורף טטמח בגדים ה
לחנם פרה לחומח ה"ח זה בפסוק והשורף חותה יכבס בגדיו ושן כ
בח בפסוק בפר יי בפסוקים ושמנו ידענו זה הבנין לא בחו שבחרנו
בזבחים ובבר בחרנו בתוספתא פרה ופרים הבאתם שעטאים ח
לובלים ושקדים ושעיר השעתלח לח יטמח בלל לחרו שבני שהיה חי
ולין חי טטמח בחו שבחרנו בתחילת זה הספרי לחרו שלחו הוח ל
בשן שחוזים בחו והשלח ושנחר

ולבן יחרה שאמבה ולחרים חינו טטמאין לפי שהיה טטמח לובלים ושן
ושקדים בחו שהגדיל

ד האובל מנבלת העוף הטהור והיא בבית
הבליעה טמא בגדי הנבלה עצמה אינה טמא בגדים
הרי זה אומר מטמאי לא טימאוני ואתה טימאתני

בבר בחרנו
בפתיחת שבלת עוף טהור חוב' שטמח קדים בעת שבליעה והוא שטמ'
בגדים בשבע בשן זה שרבבן חוב' לח בשבע בבלת עוף טהור עשמו
בלבדים לח שטמאים ושן לח שטמח קדים בבבע בבלת קודמת
זו בטפרי בתחלת ם שבבתת

ה בל ולד הטמאות אינה טמא בלין
אלא משקה טימאן הרי זה אומר מטמאיך לא יטמאוני ו
ואתה טימאתני

בבר בחרנו זחת שהלב שבלית שבירור בדבריו בפתיחת
זה שפרי ושם שקדים שמוד לשם שבחרנו שם לח שעטרך לשמש בילא

אין בלי חרש טמא חבירו אא במשק נטמ משק טימאוהו
הרי זה אומר מטמאיך לא טימאוני ואתה טימאתני

בבר בחרנו
גם בפתיחת זה הפרי שבלי חרם לח יהיה לח שטמאים לעולם ושלח יטמא
בלי חרם חלה בחב שטומחה חו שמשקים טמחים ובבר שה שבע יחמיב
שלח יטמא בלי חרם לבלי חרם בא וש שבים חב שבע בו ושקשר חמן
שמוקדם שבלי חרם יטמא משקים ו חלה שמשקים ו שמחו בלי חרם ל
לבינתן משקים טמחים ובבר בחרנו חלה שטעקים בבן שבלית שבירור
בפתיחת זה שפרי

ז כל הפוסל את התרומה מטמא את המשקין
למהיות תולה לטמא אחד העון בטבול יום הרי זה אומר
טמאיך לא טימאוני

ז"ה נב' עקר כבר קדם בירושלמי בתחילת זה הפרק וכל
ם שלמעלן והמבי אם מבשו במקוה ושלשה ניסיבם תחלה וכל מיני לט
לעולמים פוסל את התרומה כמו שזכרנו אם נשתנו מבבלי בטהרות
וכל טבול יו"ם הוא מבלל מי מיקפול התרומה כי הוא לא ישתה מקוה
וח שלא מיקוה תרומה כמו שבארנו בתחילת
מסכת פסולין עמלין כמו שבארנו בתחילת

ח כל הימים במקוה שנאמ

ולמקוה המים קרא ימים דברי ר מאיר ר יהודה אומר
ה"ם הגדול במקוה לא נאמר ימים אלא שיש בו מיני י
ימים הרבה ר יוסי אומר כל הימים מטהרין בוולין ו
ופסולין לובים ולמצורעים ולקר ש מהן מי חטאת

כלל הימים דיבן דין המקוה לטמיבן מים
חיים כמו מי המעיינין ומין ריחוי בהן טבילת לרבים ולא שלוח מהם
מים לעזרת מנורא ולמי חטאת ור יהודה אומר מים מחים המקוה לבר מ
מים לעזרת מנורא ולמי חטאת ור יהודה אומר מים מחים המקוה לבר מ
הוא אמר דיבו דין המקוה ולא יחסר כמעיינין ולחמבם אחר מימים חבה
הם כמו מי מעיינין ורחוים בהן טבילה לזבים ולקרים בהן מי חטאת
ולמבם קרח הלל שם המקוה ימים להיות בו מיני קמיעות הבריבים
הבילה לשוך יבבאר במקוחת מהמעיינין מבשר בזוחלין לל מהלה ק
יש מיבי בוולין אבל המעיינין הבה בחלה מימים ק בוולין בהן ק
מאבילה ולחי קיה לי זה מיעור מיקיה כמו המעיינין ולין בן במים
הבבריבן מן המקוה אבל לא יטהר של מיקיה מקובן מיעור מ מהם ו
ועור יבבאר זה במקוחת ולאמר ר יוסי שמאר הימים זולת קיים קב
לבדיל מלחבבם במעיין לעבין שיהיהו בזוחלים ומהמיחו מיבדין ק
מכוזלין מבלי יטהרו בבל מהות במעיין ובחבבם במקוה לעבין שהן
פסולין לחי חטאת ולטהרת מבוזע ולעבילת הזב ובבלבם סר יוסי

ט המים הטובים פסולין אלו הן המים הטובים המלוחים
דהפוערי המים המבובי פסולין אלו הן המים המבובי
המבובים אחד בשבוע המבובים בפולמסיות ובשני ב
בצרון בשרין ר יהודה פוסל

מובין מיקרן ובילר מיך יקים מזיקק שם
מיקיו מלוחין לו חיים ואחבי שהן מובבים מיבן מים חיים ובן קמ
המעייבין שאר יבבאי בקצת מעתים ולין שאר יקראו מבובים שאר ק
הפסוק וכמוהה מים שאר לה יבזבן מיקיו הל שלא יפסקו ויבבא חלה ק
אחר זמן חרוך הבה שם בשריס ושל מוסיות המוסל ובבר קדם לך כ
בסוגה בפולמסים שם לפסביימוס ירבה שיהיה זה בימי המולבה ק
הבלבית מו בזמן שלבי שרחוק הוא שאר ייבא זה מעין לו בשנים ק
קרעים ולין שלבה שר יהודה

י מי קרמיון ומי בינה פסולין מפני שהם
מי בצים מי הירדן ומי ירמוך פסולין מפני שהם מי תע
תערובות ואלו הן מיני תערובות אחד בשר ואחד פסול
שנתערבו שניהן בשרין ונתערבו בשרין ר יהוד פוסל

קרמיון ומינה וירמוך שם בקרי בארץ ישראל מי בילי מיקיות שקוי פחם
מחמרי בילות וגבינ שביהן בשריס ונתערבו בהן שקיס מתעריב
מזה שמעיין עם מעיין אחר שלא מקן מקיקיות בשרי ר יהודה
פוסל שמעורב מקן יחד לקדם מעבו מי חטאת ולין שלבה שר יהודה

באר אחאב ומערת פמיים בשרה הרי שנשתנו ושינוין
מחמת עצמן בשרין אמת המים הבאה מרחוק בשרה ו
ובלבר שישמרגה שלא יפסקינה אדם ר יהודה אומר ה
הרי היא בחוקת מותרת באר שנפל לתוכו חרסית
או ארמה יטהין לה עד שתצל דברי ר ישמעא ר
עקיב או מר אינו צריך להסתין

ר יהודה אומר לא יבריך לומת שתוקת הפוסק שומר
בקיותה יינעה מהיו תבת מעי מעיין ומרך בחרות הקיים שאר פחם
יונלך בהן חרסית או זולקת יעברו שנים לפי שהוא יעורר פחם

מקערתיית שבאר וכן שם תצלך טיט בימים יעבור לבשתו ואם יש כ
יפסקו שניהן לטהר ויזקקו ה מים ואם יקילו שנים הזבים ויזקקו ה
ומים בלולי ומחק לחתי עד שתצל מלטן בלול לל עד שיזקק ויוכך
ונתן הלבה לה כר יסודם ולא כר יסודם שתשאל

פרק תשיעי צלחית שנפל לתוכה מים כל שהן

ר אליעזר אומר יזה שתי הויות וח
וחבמים פוסלין יזה לתובה מל ר אליעזר אום יניחנה
בחמה זהטל עולה והבמים פוסלין נפל לתובה משקין
ומי פירות יערה וצריך לנגב ריו קומום וקנקתום וכל ד
רבר שהוא רושם יערה ואינו צריך לנגב

כיצד מיקרין הבלי חפר בו חמובבים בקדום פוקת כך יקרין חפר
בהן מים מקודשין בלוחית ואם בפל בחלם מים מים לחרים בלתי
מקודשין לחך ר שיבור פהות יזה אחד ויפלים יתן לבלי ונבאחר
הפחר מי חטאת בחרים ובן בפל בל בחי חטאת ופם הבלי במים ה
הבה זה הפל הוא מה מייבא בחלם ויפחר פחרית המים בחרים ויער
הוץ מיריק הבלי ויבבר הוא מיבבא הבלי ולא יבבים בו מי חטאת ואם ב
בפל בו דבר ידוע מיבבא בחי קדין ומוימרמולנו ומאומרמיבבו חפר זכר
הבה לא יבעיך מיבבא הבלי לפי שאם בפחר בו דבר הבה הוא בריאה ל
לפי שאוח יהיהם ואם רחץ שפלי עד שלא בפחר בו דוסם הו בעת שם
שפפך מי חפרה לא בפחר בזה הבלי זה הומרו קרו שם מינו צריך לבבר

ב

נפל לתובה שקצים ורמשים ונתבקעו או שנשתנו מר
מהיהם פסולין ואם בין בך ובין בך פוסלת מפני
שהיא בשפופרת ר שמעון ור אלעזר בן יעקב אומר ה
הדיוה והבבה שבתבואה בשרין מפני שאין בהם לחה

לחיר שאם בפלו שקצים
ורמשים בחלו המים מקודשין ונתבקעו חלה הבבלי חיי כמו שיקרין
לבבלי חיים אם בפחרו במים זמן מה לחר המיוך הבה חלו חיים פ
פסולין ואעפי שלא בפחרו מרחיקין וכן אם בפחרו מרחיקים אעפי שלא
בתבקעו בתו בן הבה הן פסולין לחיבם אם לא בתבקעו הפרים ולא
בפחרו מיחם המים הבה הן במים חלה אם בפלו בתוכה חמוסית ק
אם פסולין אעפי שלא בתבקעה ולא בפחרו מיחם המים ומבבת זה ק
בחוה בקובה כמו בבעל הקבה ויבבאו המים מבל זה ויבאו מבל לחר
ואתערב עמהם לחות קדרה ולבן יפבלו המים ויריק ובבה תבוקה
אם אעפ ואתולעה לחר יעלו בקמה ואם בעלי חיים יבבי הין לחו
ניחם בפם ונתן בלבה בר ממעון ולא בר חלי שזי בן יעקב

שחת מהן בהמה או חיה

פסולין בל העופות פסולין חוץ מן היונה מפני שהיא ט
מוצצת בל השריצים אינם פוסלין חוץ מן החולדה מפ
מפני שהיא מלקת רבן גמליאל אומר אף הנחש מפני ש
שהיא מקיאה ר אלעזר אומר אף העבבר

פחת מהן בהמה פסולין
מפני שיבר מיחם מהניע בפים ובפתיה בבלי ואחוז בבר בחעריב ב
בריחים ויפסיד הבלי פסיון מלקת הלוק בלעוקה ואתערב הלחה חפר
בלעוקה בחלו המים ונלבה בדבן גמליאל ונתן הלבה בר שיעור
ד
החושב על

מי חטאת לשתות ר אליעזר אומר פסול ר
יהושע אומר בשיטה אמר ר יוסי במה דברים אמורים
במים שאינם מקודשים אבל במים המקודשין ר אליעזר
אומר בשיטה ר יהושע אומר בשישתה ואם נרגר בשר

בשיטה אם שתה
הבלי לפחות מחבו הבה הוציאן מהבבתם לקדום ר יהושע אומר ב
בשיטתם פחות בחי חבו ואחבי יתערב לחות פיו
בפחרית מי חטאת ולבן אם אפך המים בפיו מבלי פיקריב פיו עם פי
הבלי לא פסל ואזה בוחות גרגר לקוח מן גרגרת ואזה אם שפיו בפע לל
אם אפך בגרזבו יאסר זבר ר יוסי מחלוקתו אחת לפי שהוח פוחה קולך על
עקיים ובאדמין ונלבה בר יהושע בפני המחמרין

ה מי חטאת שנפסלו לא יגבלם בטיהרה
שלא יעשם תקלה לאחרים ר יהודה אומר בטלו פרה
ששחט מי חטאת בשרה טמא מעת לעת ר יהודה אומר
בטלו במעיה

עוד יתבאר לך בזה הפרק כמי חטאת שנפסלו מעצמן
ולזה אמר לא יגבלם בטיהרה לבני מזה מיכן למי שיגע בזה קטיט וקרוי
לא ידע טומאת ר יהודה אומר מעת שנתערבו בטיהרה בטל דיכם ולא
יטמאו ואומרו בפסולי חטאת היה מכאן אומרו פרה ששחט מי חטאת
בכרים טמא מעת לעת כל מקום בפחות מכר מעות
בכרים טמא ואם בפחות מכר כל שעוה משעת שחיטה בכרים טהור
וקבל טומאה על זה מאמרו כי דיבר מפסולו חטאת ואפי בשחיטה כמו
בחלל הפרק הן כתערב בשעיר ואין מלבה בר יקורב בשני המלחמר

ו מי חטאת ואפר חטאת לא יעברים בנהר ובספינה לא
ישיטם על פני המים לא יעמור בצד זה ויורקם לצד זה
אבל עובר הוא במים ער צאורו עובר הוא הטהור לא
לחטאת ובידו כלי ריקם חטהור לחטאת במים שאינם
מקורשין

קנס נזרמין פעם ג בזמן שם ובטלו כלי כמי חטאת כספינים ומכלו כ
כזית מן חטת בקטרמי הספינה ובטומאו הלא להיותם במקום טומאה
כפי השער אמר יקבלו בפרק אמר אחר זה ובזרו בזכח פלא תבטל כ
בספינה לעולם ולא יעבור בב הכלי אחר בו מי חטאת לו אחר חטאת
ע גבי קטים ולא יעלך משבר לעבר ותעבור על הנהר לפי שזה כ
כלן לומין להעבירים בספינה ונחת היתה כלל הגזרה ולזמי לו טיב
מי חטאת בעבורו זה שילך בנהר ויפסיקהו ואם בידו לא ם
ואם בידו לפי שלא יטמאו בחופן מן החופנים ואומ אחרי
שכל קול עובר בימים עד נזרתי וחל אחרי עוכר הוא הטהור לחטאת
אם עבר בימים מן עבר בספינה הנה קול טהור וכן אם עבר כלי
ריקם טהור לחטאת לו מים מלינין מקורמים מזן בשחרי טהורין כמו
שהיו לפי שלא נזרו אלא על החטר ועל המים המקורמין לינם
שחטים וכלים ועים שלינין מקורשין לא נזרו עליהן

ז אפר בשר שנתערב
באפר מקלה הולכין אחר הרוב ליטמא ואין מקרשין כ
בו ר אליעזר אומר מקרשין בכולן

אחר מקלה אחר אל טועלין ואין

אלבם כר אליעזר

ח מי חטאת שנפסלו מטמאין את הטהור
בידיו ובגופו את הטהור לחטאת לא בידיו ולא בגופו

כבר בארנו כרלמון מכלים אמי חטאת טומאת ארם וכלים ובארנו ע
על מי זה מכון טומאה בחטאת ומאמרו ואפי זה לומכל לא טומאה זה אם
היו טהורין כשנגעו במחם אם נפסלו מי חטאת כבר מתערבו עם מ
מים מחרים או תקתה מהן כפי מה שהתבאר בזה פקרק אם נפ
נפסלו מי חטאת בגון שנגע בהן טומאה או שטומאה בתוכן מלאכפי ט
טומאת מקרין אחר קרם שיורים הנה משם יד כר בזאת שלבם ו
ובכר שהתבאר בשני מתנגח שהין כל חיש טהור טהור לכל הדברים
הכל היכי לידר טהר טומאה למה שהוא ית מעולה בהידרנת וקרוקף
משה קידר אחר קול טהור לו ואמר אם ממשה מי חטאת שנפסלו
מטמאין את הטהורים לתרומת כל עוד שבגע בהן אין שבגע בידיו או כ
כפל מהן מעטו של גופו שהין ראוי לו לאכול תרומה לפי שהוא טומאת
לוענפי שהוא טהור לחטאת לכל לקחת המילוי ולקדש ולהזות שהוא טהור
אחר בעקרתו ולא יטמאהו הין שבגע בידיו או בגופו לפי שהוא ממין
שהוא טהור לו נאם טומאתו אלא מי חטאת ובגע בהן טהור לחטאת
ידיו שהם תטמ ושבגע זה אפל מי שבגע במקרין טומאין בטומאת ידיו כ
הוא מזכרנו בפתיחה זה שפרטי נאם נפסלו מקרין טמאין על אחר הענין
לו טומאת שארם כמו שבארנו שם ובכר בארם הפלנו שרם ונהוא
אומרים בחבוגה ולחטאת שם בטומאת ידיו בטומאת גופו כל זה שם שבגע ב
עידיו ונהוא טהור לחטאת בטומאת כלו

נטמאו מטמאין את הטהור
לתרומה בידיו ובגופות את הטהור לחטאת בידיו אבל

לא בגופו י אפר בשר שנתנו על גבי המים שאינן
ראוין לקרש מטמאין את הטהור לתרומה בידיו ובגופו
את הטהור לחטאת לא בידיו ולא בגופו

זה מכואר ממה ם

מקרש בביאור מהלכה אחר קרוש זה לפי שזה חמים אינן מטמאין ן
אלא לגבי טמור פתרומה אחר אינן ממין אחר הוא טהור לג

פרק עשירי כל הראוי לטמא מרח מרף
לחטאת בין טמא בין טהור
וארם בידצא בו כל הראוי ליטמא טמא טת בין טמא ב
בין טהור ר אליעזר אומר אינו מרף ר יהושע אומר ם
מרף וחכמים אומרין הטמא מרף והטהור אינו מרף

כבר ידעת ם

פאין כל אדם טהור אן כל כלי טהור לחטאת הוא פסור לגבי חטאת ן
שכל שר פיטפר לחטאת כמו שהתבאר בגבי מתניתם ופם אחרו יחכן
בין גמרינן היה מוכל בטהרת קדש כל יחיה ופיה מפסחין מרף
לחטאת כל לגבי חטאת כמו אדם חוב בטום וחעבי פהיתם בתכלית
הטהרה והכן זה השוך ענב מהבלי מהיה טומאת כחמת אן בחדים אם
במת אם מגיע אליו תבועה אחר ולא תבועת היטט אכל תבועה
יותר הבועה ממנה כמו שנתבאר בזאת החלכה הנה זה אדם טומאת
וזאת היה טומאת מרף ויבול טומאתה אלא היה בידכן ובראם מפסבת בדים
אחר בטומאת מרף ריבכן דפסי כל שלא מרף לא תבועה אלא מרף זה אכלי
זה חלק ן מחלקין טומאת מרף ובטאר חלק לחה וחוה כל מה מגיע על
על הזב מלמעלה מן הכלים וחבי היה ביבו וביבים מכפים רבי אחר
אכה זה הכלי העלינן הגיע אליו תבועה אלמוסף מן הזב לך זה אכלי
טומאת טומאת אלא ל אבל יטמאת אדם וכלים כמו המגבה מחכם
יטמאת מוכלים ומשקין זה ם מרף הוא ולר טומאתה לא אם הטומאה
כפי עקבי אחר הקרמכו בפתיחת זה הספר ועוד בבאר בין מרף כ
בעקבין ובוריתתין ומוספתין מן המפוזקים בשרק אחרון מזבים ובבר
קדם לך בכלים ופרין הכלים אחר טומאו בחדים ואחר מבואי לך אלא
העקרים מים שבלך להבין זאת שהבלה אחר בבל כלי אפבר כו מי
טומאת בחדים ואם בפיחים ראוי למגבה או למוגב כפי מה שהתבה
בכלים ואין הבדל בין חיתו טמא אן חיתו טהור כל עוד שהגיע זה
אחר הוא טהור לחטאת לזה הכלי תבועת מרף הנה טומאת לפי שבל
מה פאות לחדים לגבי חטאת יחדים הזב כחבגה לא לעבין נוגע
אן נוגע אלא לעבין טומאת מרף לפי שלגבי חטאת אדם לעבין נוגע
חדים החמיר ואדם כיוצא בו אל כל אדם אן אחדם ואעפ שיקים
טאחר אחר הוא טהור לחטאת לזה הכלי טומאת אדם לפי שלגבי חטאת
אחר הוא טהור לחטאת לזה הכלי טומאת מרף הזב כחבגה לא לעבין
מגע טומאת לחדים לגבי חטאת יחדים הזב כחבגה לא לעבין נוגע
חדים החמיר ואדם כיוצא בו אל כל אדם אן אחדם ואעפ שיקים
טאחר

כ
הטהור לחטאת שנגע במדף טמא לגין של חטאת שנגע באבלין ומשקין בידו טמא וברגלו טהו הסיטן בידו ר יהוש טמא וחכמי מטהרין

כלי חרש יש לך שהמדף עם הכלי טמא מפני כזב והוא ולר הטומאה ולא עמדת לחוכחים ומשקין לך בשלישי מדברות החטאת כמו ש מיתכחר טמאו מדף טיטמא חרס וכלי הטהורין לחטאת וכחש הטמא לגין של חטאת דיש שהוא הכלי לחטר כן מים מקודשים ובבר בחרטו כ כלי עליה זה הסדר מחוכלים טמאין ומשקין טמאין לה יטמאו החדש עבירו חלת חס בגבי בידיו בטומאת ידיו לבד וכבר שקרבו בעשר ב מגע חלת חס בטומאת ידיו בטומאת גופו ולכן חס בגע שהוא לחטאת כ חטאת חס בטומאת ידיו בטומאת גופו ולכן חס בגע שהוא לחטאת כ וחוכלים ומשקין הטמאין לחטאת בידיו בטומאת הולו ושכל המשקין ' וכ ושהוכלין חבבי שהיו טהורין לקרם שכח קון שבע בידו ואין הלבם כר יהושע הומר פחם שסיטן בידו כחלו קון שבע בידו ואין הלבם כר יהושע

קלל של חטאת שנגע בשר שהור נתנו על גביו ר אליעזר שטהר וחכמים שטמאין נגע באבלין ומשקין ובבתבי הקדש כשהור נתנו על גביהן ר יוסי שטהר וחכמים שטמאים

קלל קון שכר הנקלות קלת תרנו ' ותעני כלים ושפחת קלתם והוא יקרת הכלי שמר בה לשר שפרים הלב של חטאת

ולידברו שם בשר של חרם שטיטמו טומאת מגעו חו כלי שבן ושיושבת בו ש מן שכלים שמר לח יקבלו טומאת בשום שבי כמו שם שהתבחר בכלי זה שם שבע בשרן ושמכם שמרנו שחם שכיח זה הכלי על גבי שרן מטומאת שבשר לעיקר שבחר לך זה שחטל ית חמ כשחר שפרים ושבים מחוץ למחנה שהוא טהור וחמרו שכמים שחם שבע שחמר בטומאת על גבי לשר טמא חו לעיטמא שר בשיות הכלי ש טהור שקור הוא וכבר בחרנו בשפתיות זה הסדר שחוכלי ש טומאין שחנם יטמאו הכלי שבשר ושעד שבחר בשוף שכסת זבי ש מכתבי הקדש פוסלים את ה בתרומה כמו שבי לטומאת ' ובשבשר שכת זה שם לפי שהיו גזירה שגזרו חכמי שבלי זה שמר לה יטמא שלח שבשר שם הגיע שכלי כשחר שפרים על גביהן חין זה שקום טהור נב ויטמאת שחשר ול ' יפסי לח יטמאו זה בטומאת שבשר ושבשם ' בכל

הטהור לחטאת שנגע בתור בידו טמא וברגלו טהור היה עומד על גבי תגר ופשט ידיו חוץ לתגר ה הלגין בתובה ובן האסל שהוא נתון על גבי התגר ובו שני קללות אחד מבאן ואחד מבאן ר עקיבא מטהר וחכמים מטמאין

לח תחשוב מזה שתגבר בטומאת בשרן ובוגדת בהן מת מלבו הטומאת ושחר יגע בו בטומאת בידיו כמו שתכתבו בכלים ' מתקבת ידיים שכל הוא לחכל הוא תבור טהור לבי שהכלי טהרו לקדש טהרו לחטאת כמו שיתבחר שבבר ידעת שיעקר בחטאת שבי בטומאת ידיו בטומאת ב גופו ובבר בחרנו שחסל קנה יבשה עליו שבע שחם שתקבל על תבור טמא ובקנות שבי בריים בהן לחבר שפרים הבה בטומאת שחבר ל להיותה בזולת שקום טהור ובן הים שטומאת על התבור טמא חטאת עומד בשקום טמא ומי חטאת בידו הבה בטומאת שחבר לה יותה בידו והוא שקום טמא כי הבה הכלי בשקר טמא ' ור עקיבא שהו בשיות הכלים חיבן על עבה שתטהר חלת יובחין שיבחו שקב בשקום טמא ' ושן הלבה כר עקיבא ובבי שתבלה בה יות בוגבו לתבור יטמא לחטאת ובבגדו טהור ובבר שתבחר חגליבו שכל שי בוגבו בכלי טמא לחטאת ולא בגע בהי זה שבר שקיים שבבו הבה בטומאת לחטאת ובטא זה היות ז הכלי בשקון בשר עקיבא בשרק בטומאת בשבי שבקדש לי בשבת זה היות ז זה השין שן הכלים לח יהיה לעולם חב הטומאת עד יטמא חרס לל כלי חרס שבר דין שתגור ודיבו ר' בשו שבחרנו בשקומות ' שמ מיטמאת כלים ושפחיבו לגבי חטאת בב על עבינו לה יטמא שת בי שקיים לעומת שבי שקום שתגבר בטומאת בשרן ובוגדת בהן הים שקיים

חלק ר' יהושע על זה שהכריל ואמר ואעפ"כ הים של תרומה כשיר וכו' ועל חטאת כידוע טמא בשעתו שני לבניים בשתי ידיו לפי מזה שלבין מקוה טמא לגבי חטאת כמו מים טמאים לחטאת שם נגע בהן יטמאו שם בשתי שהן נגע בהן ואין חילוק בין חטאת לחטאת ואין לומר שהרי נגע בחטאת נגע בכל המקוה ממש נגע בחטאת כמשמעו הדבור ממנו למדנו שם כתוב שכתב למדנו ר' יהושע שם חטאת ואין זה כן ואמר שם נגע בחטאת ואין לחלק בין חטאת לחטאת ואין לומר שהרי נגע בחטאת ולבנין על קרקע אין נגע בחטאת ולבנין על חטאת נגע בחטאת הוקשו זה לזה

האווב המובשר ומים שאינן מוקדשין ובלי ריקס הם
הטחוור לחטאת במגע ובמשא דברי ר מאיר וחכמים
אומרים במגע אבל לא במשא

מחזוב מכלב מחוכלים

ולמה לא יטמא מלא לחי מפני, מפני שנגע בו מתלו מי מחכל מוכלים
טמאים הבא הוץ יטמאהו ולא יזה בו מי חטאת, וכן יטמא זה העבין
הטעון בימת יום ויחלילו מדברי סופרי למי מחזין מקודשין המוכני
לקדש ולכלי ר"ם הטמור לחטאת, רל מלי מעקור לעבי חטאת לפוס
בו מפני פרס מן מים מקדשים וכיוצא בזה ולכלה בחכמים

ז

כל אווב שיש לו שם לחוי פסול אווב זה בשר אווב יון
אווב בוחלית אווב רומי אווב מדברי פסול של תרומה
סמאה פסול ושל טהורה לא יזה ואם הזה בשר אין
מזין לא ביזנוקת ולא בתמרות אין חייבים על היזנוקת
על ביאת המקדש ר אלעזר אומר לא על התמרות אלו
הן היזנוקת גבעולין שלא נמלו

מם לגוי

מם מחובר, לחזוב זה ירבה לומר פחם ירחקה הרחוק יחמר לחזוב הנה
זה מכלי מיודיעקן בלבר, ולחמכם יחנייב לחזוב בתרומה מם בזרע
בבהמת כמי העקרים לפני בחרנו בזרעים ולחמרו בחזוב ת
תרומה טמה פסול ותחמר מיך לפני בו שהחזוח וקוה יטמא מי חטאת
ולחילו היתה תרומה טהורה כמי מה מקדש לפי מכבר התבאר
שהתרומה לה תטמא מי חטאת שלח הם מקדש בהיגה ולחלבו הם היתה
טומחה, ותחמרנה בה יקדלו סביס לפני בו יהיה הזרע בקנות העבדים
ויונקות הוה לפני כחר, בבעולין שפרה קודם שיפתה כל עוד שהוה מ
מקוכן בסים לחר ולחר לחמרו ולחן לחלבה בר חלבזור חלבזור

ח

אווב שהזה בו כשר לטהר בו אח המצורע לקטו
לעצים וגפלו עליו משקין מגבו והוא בשר לקט
לאבלין וגפלו עליו משקין אעפי שגבו פסול לקטו
לחטאת בולקט לאובלין דברי ר מאיר ר יהורה ר יוסו
ר שמעון אומרים בטלקט לעצים

חלב קמשקין

לה תחסבם משקין טומחים לכל חלבו משקין טהוריס משום ם מוכנבי פ
פסול להזות בו להיות מוכן לטומחה ולחן הלבה בר מחיר

ט

מצורע

אווב שלשה קלחים וכחט שלשה גבעולין ר יהורה
אומר של שלשה שלשה אווב שיש בו שלשה קלחים
מפסגו ואוגדו פסגו ולא אגדו אגדו ולא פסגו לא פסגו
ולא אגדו כשר ר יוסי אומר מצות אווב שלשה
גבעולין ושיהיו שנים וגרדומו כל שהוא

פלפס

קלחים, פלפס פרפים, וכל פרם גבעול לחד ויבח כפלפס העבפים
פלפס גבעולין מפסקו לו מפסקו כל לחד רל פחם היה פרם לחד
וכו פלפס עבפים ופחחם עד שיעורו פלפה קלחים לחד יקרחם
יפיכם לגדה לחת לפי טבה הפסוק ולקח חזוב ולחמר בפסח מנריס
ולקחתם לגדית חזוב הנה הכריך מקפיס לגדיך ולח תקיס פחותה מ
מפלפס עבפים ובספרי כחמר בלן לקיחה וכחמר להלן לקיחה, מה
לקיחה האמורה להלן פלפס חף לקיחה האמורה כחן פלפס, גרדומי,
פחרית קבעבולין הם בפחרן הבעולין ועבר עליו הזמן ולקבלו לח בפחר
מכן חלח פעור מועט מכל גבעול ופלבה בר יוסי,

פרק שנים עשר

האווב הקצר מפסקו
כחוט ובבוש וטובל

יקחרינו כחזוב הכוב עד פיפיב מי חטאת לפני בכלי ולחר
יגיחנו, ולחן הלבה בר יהודה בר פחשן

ב

החוט ספק מן הבוש ספק מן הגבעול הזייתו פסולה
הזה על שני בלים ספק על שמהם הזה ספק מחברו ו
ומיצה עליו הזייתו פסולה מחט שהיא נתונה על החרס
והזה עליה ספק על המחט הזה ספק מן החרס ומיצה ע
עליה הויתו פסולה צלוחית שפיה צר טובל
ומעלה כדרכו ר יהודה אומר חוייה ראשונה
מי חטאת שנתמעטו טובל אפלו ראשי גבעולין
ומזה ובלבר שלא יספק נתכון
להזות לפנו והזה לאחריו לאחריו והזה לפנו הויתו פ
פסול לפנו והזה מן הצדדין שלפנו הוייתו בשרה מזין
על האדם מדעתו ושלא מדעתו מזין על האדם ועל
הבלים ואפילו הן מאה

מיצה הזיל

ניצק מלמעלן נב יצחה דמיו, טובל ומעלה כדרכו עלה נחמר לף חלבה
פחיים חמר עלה בחוזב חלבל לחיכם הזה מן המים חמר כפי הבלי
לברית עיה ולה נחמר לך כה לה תצטרך טבילה, ור יהודה חומר
פהזאת ריחוקה לבר הזה חמר חזב יזה הבלי הבל ובלבר עלה יספב
לה יטבב הבלי בזה חזוב כחן חזוב טיב הברוק בבבר לחמרו פ
ויטבל בחיים עד פיהים הם טבילה והוה לחמרם עד פיהיה בחיים כדי
טבילה, ולחן ה"ב כה בר יהודה, הזאתו פסולה לפי פהזאתו תצטרך ב
טבילת המוקה, ונחמרו לחבילה הן מחה יחבה בו פהזאה חזה על הבל הזאתו
תחת תבטלל הבל ולה נצטרך הזאה בשרית על בל הים ולחים

ג

נתכון על דבר שהוא מקבל טמאה והזה על דבר שאינו
מקבל טמא אם יש באוו לא ישנה על דבר שאינו מקב
טמאה והזה על דבר שמקבל טמאה אם יש
באווב ישנה על האדם והזה על הבהמה אם יש
באווב ישנה חמים המנטפין כשרים לפיב הם מטמאין
לשם מי חטאת

יצטרך פהזאה יתכון לחזות על הטומח, ולמה לם טבל החזוב ונזה
מכיון שיזה על דבר פהוה מקבל טומחה חו על החדש פהוחנם כן
טומח ולחר לפהזאה קבה היה טבילה בשרה, לפי הזה מזאת הטבילה
על דבר פחינו מקבל טומחה ובמחר בחזוב פחרית לחבשר פיזה ממבא
הזאה שבית הבה לה יצטרך טיבול החזוב פעם שביה חבל יזה
ממבו על דבר שבריך הזאה ונזה חמרם לם בחזוב לה יטבה לפי טהנה
טבילה לת החזוב לה יזיה ממבו על דבר פחינו מקבל טומחה ולחר ה
פהנה על דבר פהנה מקבל טומחה הבה היה הזאה פסולה לפי פהנה כ
טבבל לת החזוב לה יזיה בשרה ולבן לחבל בשחר בחזוב ע
פחרית מן הבים לה יזה ממבו הזאה שבית עד פיטבל לת החזוב פ
פיעם שביה יטבה ויטבול, ובתוספתה חמרו בתחם שבה לזה הבבל
קודל ותחלת טבלתו פסולה בך הזאתו פסולה, ונחמרו בים הממבעי
הנה מחם הטביל לת החזוב להזות על דבר פחינו מקבל טומחה ויה
ויתבטל בים מחזוב טשית שבה הלה הטעות בפחרית להזאה הל
מיטבול בחן החזוב ויה מחן ולבן יטמחו בחן טשחנו מי חטאת בחן
שהתבחר בראשון מבלים ולה בדיב הלה טעות בחדלנה מה פיטף
מיבר טומח בשת הזאה עליו לחבר לה יטמח בחן שהתבחר לפי בשר
לה עמד מבחתו לפי פהטבילה טבילה פסולה לפי פהנה טבל לפם דבר
פחינו מקבל טומחה וכן יתבחר חן התוספתה בחזר זאת הבלפה וה

ניזכיקו

ר חמוה מחלון של דבים ונבנם למקדש

ומעלה ואוחו באווב ומזה ר יהודה ור שמעון אומרים
בשם שהזיית באווב בך טבילה באווב

ונמצאו המים פסולים פסוק מחלון של יחיד ונכנס למקדש ונמצאו המים פסולין חייב אבל בהן גדול כיון מחלון של יחיד בין מחלון של רבים פטור שאין בד״ן גדול חייב על ביאת המקדש מחליקין היו לפני הלון של רבים ודורסין ולא נמצעין מפני שאמרו מי חטאת שעשו מצותן אינן מטמאין

כבר קדם לך ממין

על האדם לרשות ומלה לרשות ' ואם היה תחר מזה מחלון של רבים לטהר אדם וזה על הים טומא ומחשב מקום כבר בטוסר וכלה אל ה המקדם ואחר כמעשה אלמ מי חטאת מסולין אפר לא חבוש אלין עהרש אלימה הנם סומעים זה לא יחוייב קרבן להיותו בחלון של רבים לומק לפסק טומאם כרשות הרבים לאפר שפקה טהור כמו שיתבאר במסכתא אפר אחר זאת ולא נאמר אלין ליחיד רבר לא תקרת על אלה ה המים ואם תבא אל המקדם מי מין סידוע אלא יקדש לטהר הרבים אלא כמים כשרים ' לומנם אם היה אלין על יחיד סנם יחייבהו מיקנר ואם יבא אל המקדם ונזה חייב קרבן לפי שהומא נב לפסק טומאה ברשות היחיד אפר שפקה טומא ' ובאן גדול פטור מקרבן בשני השביעים יחד פחנה לא יחוייב קרבן על טומאת מקדש וקדשיו כפי שה מבארנו בשני הקטרונת אחלקים אלעשירים ודרסים כי הוא יאמר אחלון של רבים לאפר נשרים אקדש עברי כאלה יהוא אלין על טומאת מקדש וקדשיו כפי שה מבארנו בשני הלכים אפני שהם מטמאין בדרסים כרגלים ולא היו אכלים אלכה אל אמקדם ומקבעים ה דרסים כרגלים ולא היו אכלים מגללו אמלותם והיו נם כן ה בקדשים מפני שהי שהי חטאת מבאר הזה בהן לא יטומאו כמו שיטמאו מי חטאת כפי שה מבארנו ברחמן מכלים והוא אומרו מפני שאמרו מי חטאת טעונו מקוה וכיון שהם מטמאין

ה אוהו הוא הטהור בקרדום

הטמא ובכפו ומזה עליו אעפי שיש עליו מים כד״י הויה טהור כמה יהא במים ויהיה בהם כדי הזיה כפי שיטבול ראשי גבעולין ויזה ר׳ יהודה אומר רואין אותן באלו הן על אוב של נחשת

אות שהלכה יזכור כה

עבין אחר מן הכוכב הקדמת והוא שמי חטאת טעטו מבותן אינן מ טמאין ' ולכן אם לקח אדם מזור קרדום מטומאת ושחזיקה בכפו והזה עליו שמים מי חטאת אפי טעל זה שקרדום שמי חטאת כרי ח וזה הנם הנועל הקורדום כירו טהור כמו שהים ולא כאהל אהוא ה כ״ש מי חטאת לפי שכבר עמו מבותן ' וכבר כתבנו בפתיחת זה שפרד שכל מה שיטמא במת טומאת שכעם הוא אב טטומאה ' וירוע הוא שלא יבורך זאהה אלא מי שטטמא טומאת שכעם ' ובן כתבנו שאב הטומאה הוא אפר יטמא אדם ולא שטומאה לא יטמאנו ולאהלה שעקדים אפר שטהור יחזיק הקורדום הטמא בכגדו יהים כבגדו ולא ה הטמאה ולא יטמאנו ' ומבואר הוא מיבורך פיהים בקרדום גם כן ו לא הבינו אלין טומאה מן החמת כי אז יאמר הזה שכלה אב כמו שבארנו שם ' ואחר יאמר לבאר כמה מעשי אזהה אפר שטומאת במעה נאמר כלי מיטבול ראשי גבעולין ובוכח מאמר ר׳ יהודה על אומר בחמת שלא ידובק בו דבר ולא יפלה מאלא הים אפר עליו דבר יאין אלכה כר יהודה

ו המוה באוב טמא אם יש בן בכיצה המים פסולים והויתו פסולה אין בו בכיצה המים כשרים והויתו פסולה ומטמא את חברו וחברו את חברו אפלו הן מאה

כבר ידעת שאלכלין טומאים לא יטומאו זולתן שלא בכיצה ואחר שאר אזה אחר אזה הטומאה שה היה בו בכיצה הנם הוא ' יטומא אזהה שבי ושבי לטומאים ובן עד עולם לעבין מי חטאת כיאמר לעני שלא אחר כהן לא רב יבי ולא עבירי שלא שבל טמא ' ויש אחרין שם הזה בחוב טומאת אבעב שהם יבעם בו אזהב הטומאה לאחר אבר כבר ה אמרנו שהוא אבעב שהים ירחוק שלא מלרענית מן הטומאה הנם הוא טומאת ובכן המים פסולים ' אחכם שלא היה אזהב הטומאה לקדש או לטהר הטומאה

ין אמים טמאים כמו שבארנו בפתיח אפר אקדש זה

ז המהור לה טאת שנטמא יחיד נטמא גופו ומטמא את חברו והחברו את חברו אפלו הן מאה

כבר בארנו

שלעבין חטאת אדם מטמא ' וכלי מטמא שלי אל לא אבלית שלא יחזר לא שבי ולא שלישי ' ולכן התוספתא אין מזכירים בחטאת זה אחלון זה שבי אלא שלישי ' ואם אבל אחלא שלין מזכין לשני חטאת עשה שבעזית של גבי חטאת ובגב פרה כאחר שהיו שלשה שבלן אחלא שלין מזכין לשני חטאת

ח לגין של חטאת שנטמאו אחוריו נטמא ותוכו ומטמא את חברו וחברו את חברו אפילו הן מאה

הוזו והעגבול הבור בוש של רובן לא יוה לא על הכוש ולא על הפיקה ואם הוה מוה של פשהן הבור עור של עריסה שהוא מחובר לפיק הבור המלבן אינו חבור לא לטמאה ולא להזרה בל ידות הכלים הקדוחות הבור ר יוחנן בן נורי אומר אף החדוקות

תבית הטמיון

פיפורסם ויקיקו יקרין זוב יטלבן אל כפנים אחר יטמיע שקול בעת תבוערתם יקר ן שבכול וכן מחוכרים יחר וכאחר יזה מי חטאת על ח אחר מכן נטהר שבל ' וכבוש אחר כה הוא מחובר מטלבה חלקים ' החלק הרחמון הבין אחר עלין הרבר שטמי אל המעות ' והחלק העבי קבה הבן זל לא הנחתת אחר יהיה בקבה זה חען והוא אחר יקדח פיבירה והחלק הטלישי המבבין והוא אם יקרח כמערב בגלה ' ואחרת שהבוש אחר טהו כה אחכלים הנעשים מן הטומאה והוא כוש על אדכן אם בטומאה לא יזה מי חטאת לא על עבש אבן אחר יחבר עלין החכל ' ולא על המבבין אלא אם קבה שבריל לבר לפי שהיא הבלי אחמיתי ' ואם הזה על אחר מקן הבה הזה ושהר אחר הבוש בטלה ' לומנם כוש על שהבוש אחר טהו כה אחכלים הנעשים מן הטומאה והוא כוש על אדכן אם בטומאה לא יזה מי חטאת לא על עבש אבן אחר יחבר עלין החכל ' ולא על המבבין אלא אם קבה שבריל לבר לפי שהיא הבלי אחמיתי ' ואם הזה על אחר מקן הבה הזה ושהר אחר הבוש בטלה ' לומנם כוש על פשהן הבה אלכים כבן אחבור לפי שהוא מיתוקן אהתחברות ' ובלי שער שהזה על אחר מבן פטהרו כבן ואלמבן מרובע מבן יתרבה למעלה מן הפתוח ' ובבר בארנו זה בכלים הנעשים רבות ' לומר אינו אחבור לא לטומאה ולא לטהרה אחם שבן טומאה לא בטומאה אחם שבן טומאה בטומאה לא בטומאה ולא לטהרה אחם שבן טומאה בטומאה לא בטומאה הוא ' ובן אם הזה על אמלבן לא טהרה טומאה בזאת אחזה ולא יטהר אמלבן בהזאת אחר על אטומאה ' וידוע הוא שהבלים הקדמיות הבנות אבלים אהקדבות והוא מיהים אהבה בבבה ויורבה הבה זה הבלי בזה אהבה במו אהבלים ואהבה אל אחיך הבה ה הבלים אחר בן אם ומעבה בעשים אב לטומאה

ובן להזאה הזה על אחת מבן טהר בל הבלים ' ואחיקות בעצות אלמבן והוא מיהים הבה הבבה בבבה בבלי כמו אהבבת בן אהרוה בבראשו ' נחן אלכה בר יוחנן בן נורי

ט המלים שבקנתל והמטה של טרבן וקרן שלבלה וקרני של יוצאי דרבים ושלשלת המפתחות ושלל הבובטים והבגד שהוא תפור בבלאים חבור לטמאה ואינו חבור להויה

בלים ובקנתל בלי מחובר מקנים יתרבה בה אלא בלים אל מיבטל אבל בשעה אחת ' ואחה אל טרבל בלי מעון דומה לבין אדם בבוחה והוא בלי בשל אלית יתרבה קנת אחבים ה בקנת ' ובלילה בעשת מושרת קינלים ודבל מרבים יקל אחבים בבין ה אלכלה ' ובן קדים אל יענתי לדבים בלים בשני אלית יוחו בבין ה הולבי דבים יוחו בין חמים ' ושלשלת המפתחות אלשלת יתרבה בה אהפתחות ' ושלל הבובטין תפירת הבובטין ' זה שהבובטים יפרטי הבגדים כי יקל אחלבושה בשעתם יחד ואינה אתפירה מתוקנת ' אבל יהיו אחבורים אחלבושים בבן חבור לטומאה ' ואם

בסוי מיחם שהוא מחובר לשלשלת
בית שמאי אומרים חבור לטמאה ואינו חבור להזייה
בה אום הזה על המיחם הזה הכסוי הזה על הכסוי לא
הזה המחם הכל בשרי להזות חוץ מטומטם ואנדרוגינוס
והאשׁ תינוק שאין בו דעת האשׁ מטעירתו ומזה ואוחזת
לו בפיו והוא טובל ומזה אם אחזה בידו אפי בשעת ה
הזיה פסול

תמר כי׳ וטכל כימים ליום טהור ונמ׳

טהור לרבות את הקטן פיו כו׳ ושׁת׳ ואחר תמר ונפתח מטטרתא
ומזה ׳ הל מחם חייתה הפתח פסולה לחזות רחוי היה מתחזר ממנו ס
ותחזיק הלא פיתים חבר יחד מתנו ׳ הל מי נרד לך לא תחזיק יד ממתם
טבל

יא טבל את האוב ביום והזה ביום בשר ביום
והזה בלילה והזה ביום פסול אבל הואעצמו
טובל בלילה ומזה ביום שאין מזין עד שתגין החמה ו
ובלן שעשו משעלה עמוד השחר כשר

תמר

כי׳ והזה הטהור על הטמא ביום הטלתי וביום הטבילו ולא תפיק ב
הזותו הלא ביום וכן טבילת הזוב כימים ׳ למטם טבילת הזיום
טמאת עכו׳ יהוייב בטלה ניזה עליו מכף יום זקן חם כזרמן ב
טבילתו הזותו לאחר יום הטבילו לאחר יום בחזותו יום טיום ׳
לעמן סיפרי חין לי אלא ליום טבילו טמיכי תפיכו שאירי מכין ׳ תלמוד
לומר וחזה הטהור מכל מקום אפי׳ חם לא נתחזרו הזותו והלך השגין ב
כתובתו הכה מן הדיחי שתקדם הזותו כיום הטבילו ואחר הזותו
יטבול כמי מקוה ביום הטוח ויערים ממנו ׳ וזה לעמן התורה אמר
וחזהו ביום הטבילו וכבס בגדיו ורחץ במים ונטהר בערב ׳ ולעמן
סיפרי אפי׳ אמר חם קדמו טבילה להזותו יכול תלמוד לומר וחזה
ואחר כך וכבס בגדיו

סליק לס מסכת פרה כריך ליחמכת דסיין

מסכת טהרות

שלשה עשר דברים בגבלת העוף
הטהור צריכה מחשבה

ואינה צריכה הבשר ומטמא מטאת אוכלין בביצה
וביוצת בבית הבליעה והאוכלה טעון הערב שטש
והייבים עליה על ביאת בית המקדש ושורפין עליה את
התרומה והאוכל אבר מן החי ממנה סופג את הארבעים
שחיטתה ומליקתה מטהרות את טרפתה דברי ר מאיר ׳
ר יהורה אומר אינן מטהרות ר יוסי אומר שחיטה מה
מטהרת אבל לא מליקתה

דע שכלות

עוף טהור חייב בלמון התורה ׳ וכבר פתרנו זה בפתיחתו ׳ וח מכם
היה כשעקת מסמיכות למחרי מי וכל נפש חשר תחכל בנבלה ונרפה כ
בחזרת וכבי יכבס בגדיו ורחץ במים ונטמא עד הערב ונחכם ׳ וכתם
שהכלכם מזה הפסוק כח בנבלת שוף טהור כיחול חשר לח יחסר חלח
מעוט נבלה ונרפה ׳ ונחול חשר יעמוד
ונחמרו צריכה מחשבה מיחוש עליו לחוכלה ׳ ונח יטמח כעמחו ט
טמחת חוכלין ׳ וזה שהכדברים המוחדים לנו חשר מדרך החכמים ל
להזון כהן כמו שחתנים והחתרים ׳ וכבר פחנוה וחלת זה כי יחן לח
יצטרכו מחשבה לפי שהן מוכנים לחכילה ׳ וכל שיר שנגע בהן טומחה
חחר שהכשיר כטומחה ׳ חומכם שחיכו מוחרי לחכול כמו בבלת עוף הכה
חו לסשיר מכלי מיחוש עליה לחכילה ׳ וחו חמוה מכלל חחוכלין ׳ וח
טומחת טומחת חוכלין ׳ חמר ונחמה כ יפה שכשיר לכל היו עכמים

ולטמן לטמח ׳ וחנות כחוכלין טומחים וחטמיו חלח קדם לה שכשיר וזה
שהכשיר חומכם בח כחוכלין כמו שכשיר שכשיר ׳ וכי יחן חומים על זרע
וגר ׳ טומחת חוכלין היה טומחה קלה לפי שחיה חומחה חמורים כמו שפחיטו כ
בכיחת הבליעה בתנו חיתכחר וזו היה טומחה חמורה כמו שפחיטו כ
כרחטן חוכלים ולכיחתה טומחת טומחה חמורה בעכמה בפל חמכם
היו שהכשיר ׳ וטוח שחיטה כשפרי וכי יחן חומים על זרע מה זרעים ס
טמין סוכן לטומח טומחה חמורים כריך שכשיר

חף כל טמין סוכן לטומח טומחה חמורה כריך שכשיר ׳
ומם כחמר חפני חם לחמרו בכלת עוף טהור לחכה כריכה שכשיר חפני
שפוכם לטומח טומחת חמורים ורע שפיה בחפני חפני ׳ טלח עגנו בה
חמר חחי חבת שכשיר חיה טומחת חמורה טומחת חוכלין ׳ וכמו׳ דכרי
חמר חמרו חבת דכרי ר׳ ישמעאל חנת דחמרינן כל טמין סוכן לטומח
טומחה חמורה בעיה שכשיר ׳ ולפי זה טעקר כזיה שכשיר חמכם וטומח
טומחת חוכלין ולח חטומח טרם נחחי שפליכו כפני ומח כלע חמכם כ
כזית כרי טעכירה שכיית הכליעה טומח זה טרם וטומחו שכיית
וכל שכר חו כלי יחחזו שכיית הכליעה חשמחו זולת כלי חרש
טמין שכחרינו בפיתיתה ׳ ומח חניע בחלנו כבר טומח חך לח נגנע לח
כבלים שכה לח טומחו ׳ וקבל קורחה על זה חתמרו וכבסם לשר ת
חחכל חמרו טפם טומחה ומחכם חטומחה לח בתוך חבוף ולח בתוך ה
קמעים ׳ חמרו חחכל לין לכילה פחותה מכזית וטשון
כיערב טפם שבחת ורחץ במים ונטמא עד הערב ומח בה לח המקדש
לחרי לכילה קדש טיטהר קרי הוח חייב קדבן חם היה פמגב חו כ
כרת חם היה מזיר בני יום שבחרינו כשבועת חו בכרי קות ׳ וכח
בשפוק כטומח מקדש וקדשיו לבל טומחתו חשר טומח בה חמרו לריבות
בלנו בבלת עוף טהור ׳ וכן זה חשר בלנו בזית חם פגע בתרומה טבי
לחרי לכילה בשרף לבי שפוק חם בח בני ׳ ובני בתרומה טומח בני ה
חעקריס חשר קדש בחורש בפתיחה ׳ וחחוכל לכר מן החי ממנה
סופג חת חרבעים לפי שחיכוף מן חחי מלמדנו לך בשר בפשפו דמו
לח תחכלו ׳ כל מה שפוכף לבו לחכול לחרי הפחט חי ׳ חכל ממנו
חשר ונחה חי סופג חת חרבעים ולפלג יום זה לחכר פחות מכזית
כפי מה שקדש בראשנ׳ מחכלת בלמדם החברים מן לבם שעור וחם
היה זה טרפה ׳ וכבר קדם לך מכין טרפות בעוף בחולין ׳ ולחר שחט
ונקוב טרפה חו כמלק כפנים עם היותו חסוך לחכילה לח נחפקפו כ
בבלה ולח ילמוד בבית הבליעה ׳ וקבל מפתר׳ מליו על זה ל
פהיה לומר שבהמה שבבלתה טטומחה כמגע ובמשל שחיטתה ו
מעשרת עדשיותה ׳ נמליקה כפנים כמו שחיטה בחזן כי המליקה תתיל
לבהמים כמו שתתיר שחיטת חזן לבל ובמו
שחטהריתו שחיטתו תטהרהו מליקתו ׳ וד יהודה לומר בהיות
רבים רבים ויוצחת מדיבי הטהרים שהיו טקורה למי מרגנ בה ולח
טומחנו ולח יטמח לבח בעת חחכלה חבה לח נתן לבים מעשנו ס
שבשתים לבל לח טומחה שחיטתה חם תהיה טריפה מלטמח ס
טומחות לפר ייחדון ר יוסי לומר בבלת בבלה טמחו טומחת מליקתו
ולח מליקתה ׳ ונחמכם על הקיבון על טרפה שבשחטה בבהמה
טחנרה לחמרו וכי יחמה מן שבשחטה לפר היה לבם לחכלה ולח לומר
וכי חמות ׳ לבל מוכח בחברון שהקנלח לומרו ים מן הבהיה ו
טומחה ים מן הבשחטה שהיה פרט לטרפה שבשחטו ׳ ולבם
כר יוסי

ב הבנפים והנרצה מטמאות ולא
מצטרפות ר ישמעאל אומר הנוצה מצטרפת החרטום
והצפרנים מטמאין ומטמאין ומצטרפים ר יוסי אום אף
ראשי נפים וראש הזנב מצטרפי שבן מנחים בפטומת

ירבה בחמרו פה הכבדים המוכח הדקה מחר חפר יפין בכבדים ויפחר׳
חחר זה הכוכח הגדולה וכן הכוכח הקטנה מחרי קור הכוכח בלם ו
ולחר פקן ישמעאל כמו טומחת חוכלין ותטומחנ כן טומחת חוכלים ׳
ולח יבערך הבשר לחכלים בזית פם בלע חחר כזי׳ בשר מטומנם ונחת
הכוכח כי ישמע ׳ ונחריטוס חמכרי׳ וקפרנים הנלפים ונדבור יפה

(6419)

לאוכל הוא כגון המקדחת שריבים ממין מקדיחים מן הכסף לעשר לאם
יתוקבו מן הצוף ונקוד אי יאכל הדם מתוקם שתיכה ' ולתני לעצמים
ולאם הזכב קבוע שכנסים ונקוות מזכב לאחר שמדע שנוגע לפי מלאכ
המקומות כולטין יבשים ומן יתוכנו ויטלטו מן הקטנות חלת אם הו
עשוית מתכים מקבלים הטומאה כי אז יעשהו ליאותו לאכילה ' ונהג אי
שלמיד ר' יוסי שכן מכשים בקטנות ' ותרגום כי יאות בשר בטומאן
בשר ואין הלכה כר' יוסי בר' שמעאל ' ואלא הן מפשר הי"ג דרבין לשר
זכר בכבלת שף טהור ' המפשט שרשמן שהיה בריכה מחשכה '
המפשט הב שהוא לת תבטלך שכשר ' המפשט הג"ש תרומת טומאת זולתה
מן האוכלין בכריכה כמו שם שיטמאו אוכלין טמאים ' ושמור זה
שעקר גב שכל שם שיבואר מזכרין טמאת אוכלין ' וזה שהיה טמאם
בעצמם תעבי שיהיה שהחו שכשעור בטומאם לזולתה מאוכלין ומשקי
שי שיהיה ככריכה ' והי שמי שכלב ממנו כזית טשן שכרב שמם '
והחמצי שמי שבטומאת כבלי יעתה חייב על כזית שקיש ' והנ'
שמזרקים עליה התרומם שם בגגבם ' וזה שאכר מן הדי ממנה יחויב
על אכלו שלקית ' וזה שהיתים מטהרתם ונהו שלישה גב' משהרת
והי' שהגוגם הטהרת גידו שבכשים טומאו ויטומאו כמשפט שאר ם
שהשכלים ' היא מזאת שהוא לת יבואר אל שכשר לשבלים שמנה
מעור כזית וזהב שמסחבר ושבלבי ' טומאו ויטומאו שכשר שאוכל שכי
שם שבארנו ' והיב שם יצטרפו לכזית לטומאת כזית שבלים

נבלת העוף הטמא צריבה

ג מחשבה והבשר מטמא טמאת אבלין בכריצ' ובחצי פרס
לפסול את הנויה ואין בה כוי בבית הבליעה והאובלה
אין טעון הערב שמש ואין חייבים עליה על ביאר"ת
מקדש אבל שורפין עליה את התרומה והאוכל אבר מן
החי ממנה אינו סופג את הארבעי ואין שחיטתה ם
מטהרת הבנפים והנוצה מטמאות ומטמאו ומצטרפות
החרטום והצפרנם מטמאין ומטמאין ומצטרפין

מכאריכו

להלכה הקודמת יתבאר שבבלת שוף טומאת בריצ' שכשר לפי שהיה
תומאת טומאם חמורה ונחמנם היה כשאר אוכלין טמאים תומאת זולתה
כבריצם ומי ם שאוכל ממנה לאחר שמחשבה וכשכשר בחצי פרס ונהו
כבריצם ומחבש ' בשבלה בגויתו כמו כל שאוכל אוכלים טמאים זה שעשר
ואם שגגה בתרומה טמאה ואחים לשר יאכל ממנה בחצי פרס ולא '
יעטרך שעיר אחת כפי שם שבארנו בפרשיות זה שהיר שאוכל ה
שאוכלים טמאים שם טבל שהר תבה ולא יחוייב כרת על כזית שמהם
ואפי' קודם טבילה כמו שמקשאר כיון שפרה ' ואע"פ שטומאות שהם
אי נכפם אשר תגבו בטבלת וגו' ואם יבואל נגע בו או בלי ומשקין ובכלי
שרים יהיה טמא שבל כשאה טמאה שה בהמה שהוא טהורה שהיה שה
קטומאה יבואו אלו שהיו שם טמאם ' ובשר בשרנו שהין חייב שהר
מן החי אלא שם כתיב מבעלי חיים יתיר לאכול שאר שם שיהיה ' ולהא
הוא שמשחיטה לא תעבול בבעלי חיים אשר תאכלו ' ואחרי כן
מטהרים להבלת שעשר שם בריצם לטומאת זולתה שר בחצי פרס ל
לפסול הגויה ואחים שרשעה שאכר מן החי שעוף טמא או שוף
טהור לא יטמא כאוכלין שם שבארנו ' וזה שאחר שי שהיה טמא
הגיעתו שני שהוא שוף שקבל שהר שם שבשר שוף טמא ואכל ממנו זה
שהשכר שנגע בראשון נעשה שני ' ואחרי תגיעה שר שבשר שוף טמא
שכשר שוף טהור שהוא שוף שקבל שהר שם שבשר שוף טמא ולא יהיו בו ב
כדין הזכרים שהר לין לפם שעור שני שם שהתבאר בי אחרון שהפלגת
ואלא שהיכרים שהבארנו בשעתיקם בספרי

שריבה לטמא טמאת נבלות

ד ובבהמה הטהור והרוטב והקיפה והאליל והעצמות והגידים והקרנים והטלפים מצטרפים לטמא טמאת אבלים אבל לא טמאת נבלות ביוצא בו השוחט בהמה טמאה לגברי והיא מפרכסת מ טמאה טמאת אוכלין אבל לא טמאה נבלו עד שתמות או עד שיתין את ראשה ריבה לטמא טמאת אבלין טמה

זאת הפלבתה כבר קדם בפ"ט מאהלות '
ואחנם לאיבה שם ' רוטב הוא שהיה ' קיפה שהבלין ' פלילי שהיכת
בשר שהר תעדיר בעת שבשל הבהמה ותצחי בשהר ' ובילים יקראו
הטוהים והטעבים הקטנים והמתים והקרסולים ' וירצה בקרנים
הפקנומות הרכים מפה שהר שם יחתכו הן שמו "טולת הדם ' וכן
הטלפים שם שהוא הן הבלבים על זה שהלר שהם יהיה מהלם והן ם
שבשר בשיה הן הבבלה אלא בשבים בני שם שבארנו בפרשיות ובהמה
טמאת בשיה הן הבבלה אלא בשבים בני שם שבארנו בפרשיות ובהמה
טמאת כל עוד שלא יכלה פרכוסה תטמא טמאת אוכלין לפי שהיה ת
שהוא לאכילה ולהכילה בפחוי ולא תטמא כמשפט הבבלה שי שהיות
ביבול הפרכוס הן שהיה רואם ' ואחרי ריבה לטמא טמאת אוכלים
יותר כובלת טמאת אוכלין לפי שכל שם טומאת שהם בבלה הבא
הוא בב' טומאת טמאת אוכלין וטמא טמאת אוכלים אעפ' שאלא
בבלה אלא אחת '

ה האובל שנטמא באב הטמאה ושנטמא בולד הטמא מצטרפין זה עם זה להטמא בקל שבשניהן
ביצד בחצי ביצה אובל ראשון בחצי ביצה אובל שני ש
שבללן זה בזה שם בחצי ביצה אובל שלישי שבללן זה
בזה שלישי בביצה אובל ראשון בביצ' אובל שני שבללן
זה בזה ראשון חלקן זה שם זה שני נפל זה לעצמו וזה
לעצמו לתוך בכר של תרומה פסלוהו נפלו שניהן באחת
עשאוהו שני

כבר בארנו בפתיחת מסכת טומאת בהם
הטומאם הוא ראשון ' ואפי' יבא בראשון שני ושלישי בהם ומבלים '
והביאני כאן יקראו ולא טומאם ושם כתבנו גם כן פסיקת לובל טומאת
לובל לאחם מדבבנן לחמם מן התורם מן לובל טומאת לובל
ועוד יתבאר כבר לאר לחר זה שלים שלתרומה הוא שבתני פסוק לא
טומאת ולתני ולכן יקרא פסול ' ואין שבי של תרומה טומאת שלים ' כבר
בארנו זה בפתיח ולא תעזור מיך זאת שהוא לבובל ' עתה
אם יפים הפעני לאר טומאת
אבלין והוא בביצים שבשין מאובל דאחון ושבי ושלישי אי
מאובל שבי ושלישי שבם לא טומאת בקל שבשניהן כמו שבתבאר לחמם
אם היה בביצים מזם ובביצה מזה שבם שבשין מקן טומאת בחמור ם
שביצים לפי שבבר שבזה הפעור המונחים ' ל' לאר הוא בביצה
מעורב מקל וחמור ולבן טומאת בקל שבשניהן ' לחמרי בשל זה לעצמו
וזה לעצמו על בבר של תרומה שבם יפיבו שבי לפיות מקובן מ
מהן דאחון ואם יהיה בבר של תרומה שבי אינו שפול לחמם הוא טומאת
טומאת בבר של תרומה אחר אם שבשבו ' ויש בשפו שלישי זה שבבר
שאחרון לאר יהיה שפול כמו שבארנו ' ואחרי שעשאוהו שלישי כיאר
שעשה שלים בתרומה

ו

בביצה אובל שני בביצה אובל שלישי שבללן
זה בזה שני חלקן וה שלישי זוה שלישי נפל זה לעצמו
זוה לעצמו לתוך בכר של תרומה לא פסלוהו נפלו
שניהן באחת עשאוהו שלישי
בביצה אובל ראשון בביצה אובל שלישי
שבללן זה בזה ראשון חלקן וה שני זוה שני שאף ה
השלישי שנגע בראשון נעשה שני
בשתי ביצים אובל ראשון בשתי ביצים אובל שני
שבללן זה בזה ראשון חלקו וה ראשון זוה ראשון
לשלשה או לארבעה הרי אלו שני
בשתי ביצים אובל שני בשתי ביצים אובל שלישי
שבללן זה בזה שני חלקן וה שני זוה שני לשלשה או
לארבעה הרי אלו של שי

אם חלק מעשרי לעפי חציים וכיוצ כל זמן לחמן כיון מבחרמו
בהלכה מקדמת לחמם אם חלק זה מעשרי עגל ב חלקים וכל חלק
מהן אין בו כשיעור המשיב לחמן הנה אב זה המישור המקובץ מאב
לחמן שני ואין כח מהן כשיעור בקל מבעליהן וה
ולחמם תקבל לחמי בחמרי בחלקי תאר יצוק אלו כמדובר להשמר
מאכל לחמן מבתעי כ חובל אלי תאר אם לוקח אין מקובץ מהם
חלק יהיה בו בחות מכבידה לובל לחמן הנה זה חלק יטמא כמו
שיטמא המני לעקר תאר קדש מהרחמן בעת מת מבגד בטלי
יטבלו שני והוא לחמי במת מקדש כזה מפרק מלמי זה אלי מבגד
כרחמן בעצם שני

ו מקרצות נושבות זו בזו וכברים נושכין וה בזה גם
נטמאו אחת טהן בשרץ כולן תחלה פרשו כלן תחלה
בטשקין כלן שניו בידי כלן שלשיו פרשו כולן שלישי
בחור לחתך תלת

מקדימות מחומרות מחמרו חמור קונה בו לכי זה מקדש יעמוד ב
עוגות המות בלחות נרולות ויח נבו בכלי בריל ולא יתיזו בעת ה
החתיכה לעמדי לבל יעוב כיוצין רבקות מועט ותחתם הלות בב
כללו והוא מחובר ובאחר יעלם חלייתם תתפרק זה החתך בעצמו
מקדש והיא תתפרק בחות מבתבועת מות היח מלחכת מבקדים
לבגדו וכוונת בוסבות זו כזו מתזיה סח מחוברת בבנית הבח חוח
כלה כרמות לחם ח וידוע חוח מהלים לב השומלת ולאר יגע בו
רחמן ובהם יקרם לרחמן גם כן זה בחובלים ומבקין לבר כמו
מבחרמו בתחתה ובבר בחרמו בתחתית זה מבדר מהמבקין יהיו ל
לעולם תחלה ואל בשומלת בהיו לשומלת ובהיות המבקין טמאים
לעולם תחלה הנה מן יהיו מדבר לאר יטמאו אבי ועוד יתבאר לך
במסבת יהים מבדים הן מבנית לעולם ובסוף זבים בבאר מבדים
מולים את התרומה מבטבע בידיו בתרומה מבלה ובמזיבה מלמית
עב מיחין ידיו כמו מיתבאר במם מחאר זה ולבן לחמר בידים בלן ב
מלמיות לפי מהן בלן נמס ר

ת מקרצת שהיתה תחלה והשיך לח
אחרות בלן תחלה פרשו היא תחלה ובולן שניות היתה
שניה והשיך לאחרות בלן שניה פרשו היא שניה ובו
ובלן שלשיות היתה שלישית והשיך לה אחרות היא ש
שלישית ובולן טהורות בין שפרשו בין שלא פרשו

הרבור

פה בחלבין מל תרומה וילוע מלמי מתרומה לח יטמא לחולתו בטום
פנים ובחין בביני בתרומה ובבר בחרמו זה פעמים רבות והרבור
בלו מבואר לח יעשרך ביאר אם הוכן כל מה מבדרמו בתחתית זה ה

הבדר

ט בברות הקרש שבתוך נומותיהם מים מקורשים
נטמאת אחת מהן בשרץ כולן טמאות בתרומה מטמא
שנים ופוסל אחד אם יש ביניהן משקה טופח אף ב
בתרומה הבל טמא

נומותיהן החפידות לחר יחחרו בחיבוני הל
הלחם בעת לחייתן ולח יבנה פה בחמרו מים מקורשים מי חטחת ו
וחחנם בהן מים יהיו עב טהרת מקדש כמו בברית הקרש ער מיהיו
חלה המים משקה הקדש ונחלה הבברות לחולין מל הקדש ואם בגד
הבדין בח מחלה הבברות ובבגד לחמונה בבני ובני בטלי ובלי
ביביש וכן הל לח תבליח הנה בלן טומחות מבני המשקה מונבו ר
לחר בבל בבר מהן בי זה ואעפי משקה לינו לחר בגד בבבר ה
בבני לך מבני הקדש חבבו היות המשקה בבתוך קבומת קוח
חחר בגד בבל בבר מהן יטוב הל בבר מחלה הבברות לבומחת בבי
היבר בבבים חבור ויטמא המשקה לחר בתוך הקדירה בבני מה
מיחבחר בזה בפרק מבחני בחולין מטומח משקה חולין ונחבר חמר
היחם טבולת יו מבברת הקדרה בידים מבוחבות לבי בטבולת יו לח
יטמא חולין ולח הוברך לומר ידים מטומחות ולהבדיל בהיה בחבר בו
יום להוריענו הבוונה לחר בתחרה בתוספתה והוח בחבר בחר בו
בסור מידיו טומחות מטומח משקה חבלין ר' חלעזר בר' בחעון חומר
חין ידים לעבול יום לל מן הבדל בין היות ידיו טומחות חו טהרות ו
ונחינה בלבה ואל זחת בבוכה כיוון פה בחבם היות בירק בפול ום
והקדרה טהורה לבי בפומלת טומחת בחבם יבים בחו בבחרמו בתחתית זה בפרל

תחלת מה'מרלי מתר'עהו

מזה בירק קוח חלין ונחמרו תחלם החשם בחיתה בובעת ירק היח ו
לחשם נרם לחר היח לח לח יהנה בחמרו בובעת בחיתה תבבשם והיח
ברק ונחבם הפי כן קדירה בחיה בה ירק בבום ובגדה בעלה חתן ל
לקדירה חם נגעה בזה עלי בירק היובלות חן הקדרה ובין זה בעלה
יבבש לפי היה במם פוכה חן בירק חתן חן הקדרה בבשיה בחם הוח
טומח ונחר בירקות לחר היח בקדרה בחובים וכן הקדרה והמשקה
לחר בבבם בה בירק זה הבל בחמר לפי מזה בעלה בחובל מבל מ
חם בבקדרה לחיובי יבח חן הקדרה ונחעבי בקבתו תוך הקדרה ואם
בים זה בעלה לחר חתן הקדל בו מבקה ובין בו בביצה הבה להיותו
בביצה יטומח המשקה לחר בו זה המשקה מחובר במשקה לחר תוך
הקדרה לחר בה בבבם זה קדבר בבבים יטומח המשקה בבן לחר
בתוך הקדרה ולא זה יטומח בל מבקה בי בחבין בי מבקין טומחין יטומח מ
הבלים והחובלים בפי מה בחתבחר ואם לח יהיה בו בביצה הבה לח
יטומח המשקה בחיחובר בה בפי מה בחתבחר ואחר חמר חזר לקדר
הבל טומח בל חם בו בביצה ובוח בעוב ובבעה בה חתן לקדרה לחר ה
לחידבו בחוח טמ ובבל טהו זה בל עוד בחיחר לבין חתן לקדרה לחבם
חם חזר לקדרה הבה בוח יטומח המשקה לחר בתוך הקדרה לחר בה
בבבם בירק ויטומח זה המשקה לקדרה ולבל מה שבה בחו בחתבחר
ואחר לחר בחיתה מבגד טומח חת לחר רחמן לטומחה בבי מה מ
מבחרמו בחמיני מבלים בגדה בו יבה בירק לחר בקדרה בין בח
בחקום המשקה בין במקום בעוב חם יש בו בביצה בבל טומח וזה
מזחת בביצה יעוב בבי לטומחה ולבינן בתוך הקדירה יהיה בל בי
בירק בבבום חבור ויטומח המשקה לחר בתוך הקדרה בבי מה מ
בחיבחר בזה בפרק מבחני בחולין מטומח משקה חולין ונחבר חמר
היחם טבולת יו מבברת הקדרה בידים מבוחבות לבי בטבולת יו לח
יטומח חולין ולח הוברך לומר ידים מטומחות ולהבדיל בהיה בחבר בו
יום להוריענו הבוונה לחר בתחרה בתוספתה והוח בחבר בחר בו
בסור מידיו טומחות מטומח משקה חבלין ר' חלעזר בר' בחעון חומר
חין ידים לעבול יום לל מן הבדל בין היות ידיו טומחות חו טהרות ו
ונחינה בלבה ואל זחת בבוכה כיוון פה בחבם היות בירק בפול ום
והקדרה טהורה לבי בפומלת טומחת בחבם יבים בחו בבחרמו בתחתית זה בפרל

פרק שני האשה שהיתה טובשת ירק בקדרה ונבעה
בעלה חוץ לקדרה או במקום הנגוב
אעפי שיש בו בביצה הוא טמא והבל טהור נבעה בם
במקום המשק אם יש בו בביצה הוא טמא והבל טה
חור לקדרה הבל טמא היתה מנע טמא מת ונבעה בין
במקום המשקה בין במקום הנגוב אם יש בו בביצה
הבל טמא אין בו בביצה הוא טמא והבל טהור הירה
טבולת יום מנערת את הקדרה בידים מטואבות וראת
משקין על ידיה פפק בן הקדרה נתון פפק שהקלה נגע
בידיה הירק פטול והקדרה טהורה

ב ר' אליעזר אומר האוכל אוכל
ראשון ראשון אוכל שני שני אוכל שלישי שלישי ר'
יהושע אומ האוכל אוכל ראשון ואוכל שני שני שלישי
שני לקרש ולא שני לתרומה שנעשה לטוהרת תרומה
ר'

שיעור אומ שמחבר מהבר ריון מי שיאכל הדבר הטמא מאבי יותר רע
מהיכר שנאכל עצמו. הסוה מאבי טמאה ונשו בבלה עוף מהוך מאבי
יתבאר שהיא לה תטמא בשבעה חדש וכלים במגע ומי שחבלם בטמאת
הבה לא תוסיף יותן בשים שחבחו מאבי יאכל אוכל ראשון שיבב ראשון
לטמאים ומי שאכל האבי אבי. ומי שיאכל האלישי על ידי ר' יהושע אומ
שחבחו לא יאבלת עוף מהוך לבי סריסים זה יבול מן שיקבם ובן
חמר מדרש הוא שאכל ימחר שהוא ימבח ריון ראשון שחוכל יותר בל מדין
הדבר הטמא שנאכל שחוכלין טמאי. טמאה בשבעים ומי שיאכל בשבעה
שחוכלין טמאים הבה הוא טהור עד שיאכל בחצי סרם כמו שבארנו ב
בזאת השבסתא. ור' יהושע אומר ממי שחבל אוכל ראשון יטמא אבי
ואחר שבת זה ממי שחבל אוכל אבי אבי ולא קודיבו ממדבתו שחבחנו
בשבת שנאכלין טמאים שיאכל השוכלים אבי לטמאת אם יקדבו ומן ואם
יהיו לו השקדין בבר בשבת אבי לשמאת כמו שבארנו בשהיחים נהבו
עדין שחרם בתת שבת לזה שהשבי עושה על ידי מעקרין. ואחבם
עזה ר' יהודה זה נשה אוכל אוכל שבי אבי נהוריעו בשאבעות שיש קין
כמו שזכרנו לשבה אחר בחרנו בבורת שבת. ואם שחילו שחנו אוכל
אוכל שבי אלישי לבן לא יטטול את התרומה לפי שהשבי חוזק אחר יטטול
בשיו שבארנו פעמים רבות ואחבחנו בבר שמנו מילו דבר שנזדו שיהיה
שי שאוכל אוכל שבי שיטטול את התרומה. אל שאם אוכל אוכל שבי
ואחר שיהא עדיין מ שהה תרומה והוא עדיין בפיו הבה יטמא השהה
ויטיבהו שחלם. ולבן נזדו על אוכל אוכל שבי שיטטול את התרומה
ולא יטטול אלא אם היה שבי בשו שהתבאר בפעמים רבות. ואחר אמר
שמי שיאכל אוכל אלישי ויוצה שבי אבי לעבין הקדש לבד לפי שהוא אם בבא
בקדש יטיבהו אלישי ולא שחשבהו שבי לתרומה עד שיטמא שהוא אם
בבא בתרומה שבלה כמו שיעשה השבי. אוכל אם בבא בתרומה זה שבר
אוכל אוכל אלישי לא שבלה בא אוכל אלישי. שבר אינו
שיכול לזולתו כמו שהתבאר שם בחורו ואמר זה שהוכל אלישי שבר ח
שמרנו שמי שאכל יטוב שבי שבר לקדש ואלישי לתרומה הוא אלישי לחולין
שבעבו על שחרת שטמאת מה שאני יטבר בשיעת שהחברים שבבריש רעים ל
לשבה שבטול מיטמין עמי שאין יטבר עד שלא יהיו לנוש ולא יטקום למה
שיהיה בזה הוא שבי מה שיכן מיבריבו בשבת שיו שחייבין ע
עצמן שיהיו אוכלין חולין בשהיה ואם היה אוכל על שחרת התרומה
הבה יהיו חלה החולין בלוה בן תרומה לעבין קטמאה וקשבשל. ואם
היה אוכל על שחרת קדש הבה שהרבתה בלוה הוא קדש וכבר בארנו
זה בפוף מסבת חבינה. וכן שהבאר בסוף מסבת פרה בשעבו חולין
גם בן על שחרת שחטאת. ול פרק תרומה וידוע הוא שאלישי של ת
תרומה שבול ומי שאוכל אלישי אוכלין בשעבו על שחרת תרומה שהוא
שבי לקדש. כי בין קדש ושתרומה מרבתה כמו שהתבאר ואם בבא ב
בקדש יטיבהו אלישי ולא יהוא לתרומה לשום זה שהוא הוא כמו אוכל
אלישי עבמו שאר הוא שבול ולא יטבול זולתן ויהיה לבען זו שמשבה ו
וכחוב בן. שהאכל אוכל אלישי אל חולין בשעבו על שחרת תרומה כ
נעשה שבי לקדש וזיטו שבי לתרומה אלא אלישי. וכבר בתבאר לך
מדברי ר' יהושע שמי שאכל אלישי אל חולין בשעבו על שחרת תרומה
שב שבול לתרומה. ול שאין ראוי לאכול אוכל בא בגע בתרומה אינו
שבול אותה. וזה שבינן בשעמו כמי שיאכל אלישי לתרומה עבמה ש
שהוא שבול לאכול את התרומה וזיטו שבול את התרומה בשבע כמו
שבול אותה שאוכל אוכל שבי זה בשר שהלמוד בבל זה שיאמר כ
בשבת חולין. ושמור אלה שעקריים למה שיבת אחר זה נזיק זוכר
חותן ונלבה בר' יהושע.

ג הראשון שבחולין טמא וטמא
השני פסול ולא טמא והשלישי נאבל בגויר הרטע

בשבר בתרומה שעת זה הסדר שבל
שאכל טמא ונלה זטומה זולתן יקדש בסול ולא זה. ולבגב שהתרומה
זה שהר קדש בסול יאחר אלין שבשל. ולא יאוקקו אלין שהומה על ך
ולא יתחלף לך בסול בשבל ביזעבו שהשבי שבאלין טמא מאחרו ובלי
חרם לשר יאבל שהם ל העבו בל שהר בתובו יטמא ושבר לה הטמאה
ובבלי לאחבן והלבה לשר יהיה בתובו אן שהושבים שבי ואחר שי יטמא
ולא יהיה בחולין בלישי לעולם. ולבען שבמרה שאין שבי עושה בלישי
בחולין. ובבר זכרנו זה בחיבי שהסוה ובשהרה שבה בלישי שהם
קוה בחולין שבשבו על טהרת תרומה וכן יתבאר בגמר חולין. וכזיר
שהמע הוא שתבבל לשר יהיה בו תרומה לשר בקדש דמע בשו שאוכל
מלאתך ודמעך לא תאחר. ובבר התבה בתלמוד בזה שהבבל תבואי
ומטן שלא יהיה אן התרומה בזה התבבל בשעור שם שיבת שמבו כ
בזית בבר חבילת שרים ולזה אם יתיר לישמעו שעת התרומה שהם שיהה
התרומה יותר מרחה מזה לא יתיר לאכול זה שהחסב באוכל בלישי ל
לפי שהשבו בבר בתרבו בשבלה שאר קדש ואת שמר שאכל בלישי ם
שבחולין שפעמו על טהרת התרומה אן רשי לא לשבול שהרומה שעתה
בלא יפסול אותה בזיעה. וכיב מזכירים שמרו בלישי על תרומה ע
עצמה לשור לשבול ומתר לעבד בשבלה עבוד הבען ועלה בשביעה
לא עבוד הבען ושמור אלו שעקרים

ד הראשון
והשני שבתרומה טמאים וטמאי והשלישי פסול ולא
טמא והרביעי נאבל בגויר הקדש

הבה שמן השבי
שיטטול האלישי בתרומה שהשוק שהבוק שהשבו אוסר על טבול יום לאכול
התרומה. והוא שאמרו שבה שטמא ואחר יאבל אן שקדשים. ונקרא
האל את תרומה והוא שאמרו שיום יובה ואחר שמש עד שיביב ויטהר. ובבר
ירושי שבשבב זרב אבן שטמא. ובטבל בדי לאחבן שהו שבארנו בשהיחים
שהבל. ושער יבאר לך לשון זה שיבען בשוק שיום ב בל בדי שיהבו בר
ואם טבול יוד שרביעה אחת אן טטמאה ואם אחי שאמאה עם זה יהיה ן
טמא ואסור עדיו לאכול בתרומה ויטטול שתרומה ויטיבה אלישי ולזה
אלישי בתרומה בסול. שמשם שרבישי קבוק שוהר ולבן טוהר
לאחבו בבזיל שקדש. לפי שהוא לילו שאכל אלישי שבתרומה שב שהי
לקדש שהו שקדש

ה הראשון חשני השלישי
שבקדש טמאין וטמאין הרביעי פסול ולא טמא ה
והחמישי נאבל בגויר הקדש

אין שבקדים אבר
קדמו שמחוסר בפורים שתתר לו לאחבל תרומה ולא יאבל בקדשים עד
שיבית בפרתו לאחרב ובבר עליה הבתן ושקדים. ואחרו שקדים לאחבל
בזבחים. ובבר בארנו בתורים בבאחר שיעת שבי בחולין טמא והוא
שאמרו בל אבר בתובו טמא. שאמר בבאר קדשים ובבאר אבר יגיע ב
בבל טמא לא יאבל באש שבתר. ואחרו בבאר שבא יבאים שחתיו שבי
לטמאה אבר לבן הבתוב בו שהוא טמא שהו שהוא שהר שבאחרו. וזה שבאר אם
בשבי יטוב עליו. ונוה שי בארתיו בסיוקו טמא. ובבר אנחנו לבען
התורים שים עליו שקדש. ואחרו גם בן אם שים שתום. בפורים
שהוא שתתר בתרומה לשור בקדש בל שבן הבליו שהוא בסול ב
בתרומה לא יטעה הבל בסול לבייבי בקדש וזה שאמרו שליו
לקדש אן התורים. ובשיו שקל ואחרו ושהו שטמא בל שהומה שליו בל תרומה
אבור לאכול תרומה ואשבו שלא יטמא שליו לתרומה לזולתן בשביו
בפי שם שבארנו. בן בב בן אבר שליו שאכל בשיו בל קדש בסול ולא יתר
לו לאכול שקדש ולבן לא יתר לאכול בזיר שקדש
שהוא בעת שאוכל בשביו ישבול גופו ולא יתר לו לאכול בזיר שקדש
ולא בחזר בהו שחזרו בתרומה. אם לא שיהי בזרי שבלת שבים
שיתר לו לפי שקדש שעבה יתיר על התרומה בשביו בשיו שהתבאר בשהיחים בשבי
שהתבאר בשבי שתבונה. וזה שקדש בזבוד שם בבאר קדש ולא שם קדש
ובתום שתה בהיה קדש שחזר שקד שי שקדש בבון חלות עדיה ונקדיה
בזיר שלא בשחט שליהן אזבה ושהבחות שלא שקדש בבלי חיהן חלה בה
בקדש ולא בחולין ולא בתרומה. ושבין שעשרים למה שיבת אחר זה נזיק זוכר
חותן ונלבה בר' יהושע.

651

652

מקן ' ופם כתמר נב' החלה והכבושים ותבלומי תרומה וחומסם
קדי קן כתרומה ' ושטבל והמדומע וגדולי תרומה ומעשר שני קדי קן
בחולין ' חומסם מעשר רחמנן כבר קדם לך מחלוקת בו ביח מפרש '

ל'

חשני שבחולין מטמא משקה חולין ופוסל לאוכלין ת
תרומה השלישי שבחרומה מטמא משקה קדש ופוסל
לאוכלי קדש שנעשו לטהרת הקדש אבל אם נעשה ל
לטהרת תרומה מטמא שנים ופוסל אחד בקדש

כבר בתבאר

בגיור תרומה ובמסכת חולי ' פהוח רומה פם בחמרי מבעבע על טהרת
הקדש ותמר מזה האוכל מליאי מבע כרביעי לל קדם מסלני ים ביבמו ת
פסול כמו משקדש לך ' וכן פם מבע בחולין מבעבע על טהרת הקדש זו
קיח משכה רחפוסק חפר לחמרה חולין מבעבע על טהרת הקדש בקדש
דמו בכל הדברים ' וכבר כתרמו כבני מחבוגה פל זה בפם מעבלות ם
הרחמנות לכר ' ותמנם ה החחרונה נהוח הכלי מבדף מה פבתוכו
לקדם הרביעי בקדש פסול היד מטמחה חברתה בקדש מן חולים ל
לוכלים טמחים מגובים בידים מבוחבות בקדש ' חולן ומחוסר
כפורים בריסים עבילה לקדש כי הקדש לבדו בתייחד לת חולין מבעבע
על טהרת הקדש וכבר בקבת לך פהרביעי חימו פסול בהן וכן הפלישי
תמנם הן כעבין מגע טמחת בחולין כמו פהתפחר בפוף נדה ' וכל
מה בתמת במשקה מזכרין פלישי מבעבע על טהרת הקדש היח מבשר
רחפונה ' ותחך כתר נחמי פזה חפר לחמרנו פפלישי בתרומה עמנם
רביעי בקדש לחנם זה פלישי פל תרומה עבמה לחנם פלישי פל חולין
מבעבע על טהרת תרומה בפם לעולם פנים טמחים ותחר
פסול ותפלו בקדש ולת תתעבר מחנם הטמחה לאוכל רביעי כפל זה
כוכת לחמר ' חבל פם בעמה לטהרת תרומה מטמת פנים ופוסל תחר '
מפל כזה סיקים חוכל רחמנן פל חולין מבעבע על טהרת תרומ' מבעבע
בו חוכלין פל קדש הבה זה חוכל יפוב פסול ולת טמח וולתן
חוכלים בחוכלי קדש גב הבה זה חוכל יפוב פסול ולת טמח וולתן
ותעבי פהוח קדש ' ומחפר הביע בטמחתו לחנם מחולין מבעבע על
טהרת הקדש לת תעבור טטמחה ממנו זולת פל פפלישי ' ותחילו היח
הפני ופפלישי חפר הוכבה לחן בטמחה קדש ובבן זחת הכוכה פהיח
בתכלית העיון ויהיה לחנן זה הדבר להוסיף הבובה ובבחור בן ה
הפלישי פבתרומ' מטמח קדש ופוסל חוכל פל קדש ופל חולין מבעבע
על טהרת הקדש ' ברח בתרומה עבמה ' לבל חולין מבעבע על טהרת
קדש ם בים טמחים ופפלישי פסול ' ותחילו היה קפני ופפלישי קדש
חיכו עמה רביעי בקדש הנחל ורחמנן פל חולין מבעבע על טהרת ה
תרומה ' ובבן ובה זוכר לדברינו בטמחת מתקין בפתיחת זה הפרק

ל'

ר אליעזר אומר שלשתן שוין הראשון שבקדש
שבתרומה שבחולין מטמא שנים ופוסל אחד בקד"ש
מטמא אחד ופוסל אחד בתרומה פוסל את החולין השנ
שבכלן מטמא אחד ופוסל אחד בקדש ומטמא מ"שקה
חולין ופוסל לאוכלי תרומה השלישי שבכלן מטמא מ
משקה קדש ופוסל לאוכלי קדש

זה קיבור כלו מבואר

ותמתי זולת פרק לחר ממנו ובוח חפר חלק בו ר' אליעזר ובוח חמרי
פטמחת מקדש ותפלו בוה בתחלתה מן חחולי קבה ימנה בה הרביעי
כמו מבחר בה בתמר פרחמנן מבחולין בתעבר ממנו הטמחה פל
הרביעי בקדש ומבוח יטמח הפני ופפלישי ויפסול הרביעי וכן תמר מ
פפלישי פל חולין יפסול גם כן רביעי פל קדש ויטמח משקה הקדש ו
ניכם מפקין טמחים ' וכבר קדם מחמר הבה קמת פלה ישמה זה
חלה פלישי פל תרומה עבמה '

חמנם חולין מבעבע על טהרת תרומה הבה לח ימנה בהן חלה
פנים טמחים ותחר פסול ותפלו בקדש לח תתעבר הטמחה מן חחולין ה
הפלישי כמו פבחרנו ובל פבן חם היה שקר הטמחה מן החולין עבמן
ומן הלבוה כר' אליעזר

ח

האובל אובל שנע לא יעשה
בבית הבר וחולין שנעשו על גב קרש הרי אלו בחולין
ר אליעזר בר ר צדוק אומר הרי אלו בתרומה לטמא ש
שנים ולפסול אחד

כבר התבאר פהאובל
האובל פני יהוב פני לטמחה ופם התבאר בם כן פהפני לטמחה מטמת
משקה חולין ' וכבר כתרמנו פנעשו רבות מחלה המשקין טמחי ' פובב
תחלה זולבן לח ישעם בבית הבר לבלתי טמח פמנן ' ולמנן
פתופפתת הזה בל האובל פני לח יעשם בבית הבר מפני פהוח פני וה
והפני טעמת המשקין לטמחתן תחלה ' ותמרו על משקה הקדש יריבה
לחמר על טהרת הקדש ' ותמר לטמת פנים ולפסול תחר בל עוד
פתופפתתו בבל המובה והתלמוד בותנו פיהיה הרחמנן טמח והפני טמחים
והפלישי פבל בחמר פהתובה במשעם טמחה תרומה ותפר תמר פהוח
בחולין יהיה הרחמנן טמח והפני פסול ותחלה הפלישה בהרות בחולי
פנעשו על טהרת הקדש ובפקדש דמי ' ותין הרחמנן טמח והפני פסול
לבה והפלישי פהוי בחולין

פרק שלישי הרוטב והגריסין והחלב בזמן שהן
משקה טופח הרי אלו תחלה קרשו
הרי אלו שנים חזרו ונמחו בביצה מכזן טהור יר"ר
מכביצה ט מא שכיון שיצאת טפה הראשנה נטמאת ב
בביצה

כבר בתבאו פנים בוכות פסתוקין תחלה לעולם ותפלו
בטמחת בחולב פני וכבר בתבאו פרוטב הוח מרק תפר פם יקפה יפוב
רומה לדבק ' ובריסין נוזר הפולין ' ומדברו גם בן פם יקורר יקפלו
וכן החלב פם יעמוד זמן בזה יקפה ' ותם היה תחר מחלו הפרביבו
לפר מדברים פיקפלו פם יתורו וכבר התחלו להקפה ' ובמחר בה מ
מהלחוק פעמר פיטפים היה הבה היה במדינת המשקין ' ותם בטמלו
פבו תחלה ותם בטמחת תחרי הטמחה ובפלם הקפחתם פבו פביים לפי
פתם לח תובל ותוח בתו תובל פבעבע במשקה טמח פפר תוח פני בחמ
פהתבחר ' ותם בחסך העבין פבטמחת ובן נקפין ובין פני ותחר לקחו
להתיך תחר היותם פני לטמחה הבה יש בו ותת החלוקה פתם היה ו
הדבר הנקבה בכלנו בביצה מבוחת ותחר קונך הבה זה הבתך טהוי
לפי פהן מפקין ולת טמחתו בדבר ' כי הוחובל לפפר בבר בטמח בבר נ
בתתבת נורתי ' ותם היה זה החובל פני הנקפה יותר מביצה הבה
בל המשקה הניתך ממנו טמח ' ותם הנותך הבל פבו המפקין טמחיו
לפי פבעת היה פלבת החתבה תחלת נקודת ההתכ' בטמח בחובל פני
פפר הובל ממנו לפי פבפחר ממנו נקפה בביצה בעת נתת זת הטפיו
ובבר בתרמנו ' פבביצה מחובלין טמחים יטמח מפקין תם בגע בהן
ובל היה בוכת לחמרו בין פוכת פשה המפקין טמחים לפר יבחו רחמנן
זה היה בוכת לחמרו בין פוכת פיטפת רחמנן בטמח בביצה '

כ

מאיר אומר השמן תהלה לעולם וחכמים אומרים אף
הרבש ר שמעון שזורי אומר אף היין ונוש של ותים ש
שנפל לתמר והוסק בביצה מכזן טהור יותר מבביצה
מפא שכיון שיצא טפה הראשונה נטמאת בביצה אם ז
היד פרורין אפלו הן מאה טהור

כוכת לחמרו תחלה
לעולם פהם נטמח ולחר נקפה לחר זה ולחר נחתם ולחר נקפה ותחו
בחתם ' תחילו היה זה תלה פנחים הבה הוח תחלה לפי פהנקפין לח
יקפלו בחמת ומשקה יחפב ותחילו בשת הקפלה ופירום גום הגוף ה
המובב כ כמו גוום עבר ' ובכוכה פה פיהיו בלל הזחיב טמחים ק
מקובים מחוברים גפם לחד

153

ונכבר מרסנו וכתרנו בפתיחה מאוכלים טמאים לא יטמאו אוכלים וגם
ומשקי טמאי יטמאו הכלי ומתכתר גב כלבי משקי טמאי מטמאים
קתכור בתויר לם היו יותר מכביצה כעת מה מיבא קמון כתוב קתם
וטמא בכביצה הכמתיר מאחר הזיתים קדם מריפתן ויאוכו משקים ט
טמאים ויטמאו אתכור להגיעם בתויר וזה לם יהיו מקובצים תמכם
לה יהיו עזתים גדרים מובדלים או חלוקים לא יהיה בכל כביצה וח
ואפילו היה לו זה מיעור מיהים הכה לא יטמא אתכור לפי שהטמון ל
אחר יבא יצטרך מיגע כי כביצה תובל טמא ומיהים שלו תיהוכר ומא י
יטמא ואין קלבה כר מתמון מזורי

ג טמא מת שפחט ויתים ועובים
בכיצה מבוו טהור ובלבר שלא יגע במקו המשקה יותר
מכביצה טמא שביון שיצאת טיפה הראשונה נטמאת
כביצה אם היה וב או ובה אפי גרגר יחירי טמא שביון
שיצאת טיפה הראשונה נטמאת במשא ובו שחלב אר"ת
העו החלב טמא שביון שיצאת טיפה הראשונה נטמא
במשא

לם תהיה אופי לעקרים מקודמים בחורם והכבת מה מקדם
מן מכיתור הכה זה מתמיר מכוחר ותתכם יבוא לך לידיעת עקר אחר
לבר וקוח מזה והדומים לו לל זכה ויולדת יטמא כל מה מיפא ו
ואעפי שלא יגע בהן אכל יטמאם בטמא ומין זה האוכלים ומשקי
כמו שבארתי בסוף זבים

ד בכיצת אכלין שרוצחן בחמה ונהטעם
וכן בוית מן המת ובוית מן הנבלה ובערשה מן השרץ כ
בוית פגול בוית נותר בוית חלב הרי אילו טהורין ואין
חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא המתן בנשמים ד
ונתפחו טמאין וחייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא

ידוע שהשמים יכלה לחוינה מגוף ויגבהם ולכן יכתם ותמיס ילחלחם ו
ייפים ויגדלם ויתפיח בגדלן ותודישך הכה עיקר ס' נהוג שהשעורים כ
כלן למתם בשמיר כשם שעור שגדל ולא נכניע לרפיון אחלקים וזה
ויהשתהבות לא לעניין השומאה ולא לעניין חיים ומיתה ובילתו בת
בתקח בפתי לל שנוסם שו וגדלו

ה כל הטמאו בשעת מציאתן אם טמאות
טמאות ואם טהורות טהורות אם מבושות מבושות אם
מגולות מגולו מחט שנמצאת מליאה הלודה או שבורה
טהורה שכל הטמאות בשעת מציאתן

ונכה כזה הטמיר
שמשפטי טומאות והטהרות ילכו כפי הענין תמי יטמא עליהן הכלי
שלא יהיה בעניו בהיכל טומאה שכה הוא טמא ולא יהיה בעניו שלא
יקבל טומאה שכה הוא טהור ושמכל הנו שלא יטמא מחט מליאה
תלודה או מבורה תמי לא יטמא הוא על זה הענין שהיה לא תיתוק ל
לתמידים כמו שבארנו כ"ב מכלים ולזה תהיה תנבנו בחזקה טהורה ו
ולא נחמי חולי טומאה שיהיה בעור שהיתה שלימה ונחרי הטומאה גם
שהכרה זה שלא נשחר בה טומאה כפי מה שיתבאר בכלי מתכות ג
שהן מוכרים לטמאתן היעבה הכל בטיהרה כמו שהטהרה הם בתחלת כ
בענין הטומאה

ו חרש שוטה וקטן שנמצאו במבוי שיש בו
טמאה הרי אלו בחזקת טהרה וכל הפיקה בחזקת טמא
וכל שאין בו דעת להשאל ספיקו טהור

כבר בארנו פעמים
רבות שהספק טומאה ברשות היחיד ספיקו טמא וברשות הרבים ספיקו

טהור וידענו זה מהנוטה מהם נפתחים עם מים ברשות היחיד כחפרים
לבעלה ויהיו הענין הספק לפי שהוא לפתחים בעלה אז לא נהוה חמיר
ונפתרים ויהיו בטומאה הכה זה מלמד שכל הספק טומאה ברשות היחיד
טמא וכתבלי פיקיה זה אחר כתחדים לו הספק יום כו דעת ליטול ויטיב
בחומר מהכם מי שתין לו דעת ליטהל אפילו יהיה ברשות היחיד ס
ספיקו טהור לפי שהכחנו יהיבו הספק טומאה ברשות היחיד ספיקו ט
טמא מסוטה אחר יום לה שכל וחפשר לטהל כפיה ויחמיר שיה אם נב
בעלה ותעבה מזה ואו בין בספיק טומאה טמא . וכל מי שיש לו שכל
וחפשר לטהל אם בטמא אם לה שיה אחר ספיקו ברשות היחיד טמא
ולזה הטעם אחר שהרם סוטה וקטן אם כהכלם כיהבי שיה בו טומאה.
סדן טהורים ותעבה שהכהבי דשות היחיד ואהיהו לה נדע אם נגעו ב
בטומאה אם לה לפי סדן הין כהן דעת אהכם הספק ספיקו ברשות
היחיד טמא ולכן התה ספק בחלה אחד בן דיומא תפני מה ספק רשות
היחיד טמא אחר להן סוטה מה היה לבעלה ואלו אם ספק אחד לו ספק
אחר להן מציאו ספיה אסורה לבעלה ואהכהן אחד הן לכהן מה כהן ך
רשות היחיד אף להלן רשות היחיד מה כהן לכר שיש בו דעת ליטהל
אף להלן לכר שיש בו דעת ליטהל אפילו אחרו לכר שיש בו דעת ליטהל
ברשות היחיד ספיקו טמא טהור ואהכהי ברשות הרבים ספיקו טהור
כזיון שהכין על לכר טמא ואלית הנתר לבבור אף לספק
טמא לי"ב לכר אחר אהכי מה ספק רשות היחיד טמא וספק רשות הרבים
טהור אפשר ליטהל ליחיד ואי אפשר ליטהל לרבים

ח תנוק שנמצא
בצר בין הקברות והשושנם בידו אין השושנם אלא ט
מטקום הטמאה טהור שאני אומר אחר לקט ונתן לו וכן
חמזר בין הקברות בלין טהורין

כוונת זה הטמיר שעם היות
הטומכים כמקום ה טומאה לכר ולא נפשר להגיע אליהם אלא אחר ה
טומאת לה נאחר כבר נפתלק הספק ובאחת מהום בעבמו כבם שם
ובבר בטומאה טומאי עת אכל הספק נפחר לפי שאפשר שזולתו לקטן שיו
ובבפילת הספק הכה הוא טהור כמו שבארנו וכן חמזר בין הקברות
הכלים שעל בבן ספק אפני שהם הטכיב עצמו על האחין ונגע בקבר
שהם בטומאת הכלים ואם היה אלא נגע בקבר הכה הין טהורים ואפני
זה הספק הין טהורים לעקר אמר קדמנו מקום אין בו דעת ליטהל

תנוק שנמצא בצר העמה והבצק בידו ר' מאיר מטהר ו
וחכמים מטמאין שדרך התנוק ליטפח בצק שיעשה בו נ
נקירת תרנגולים ומשקין טמאין בתוך הבית אם יש בין
משקין לבברות ברי שינגבו את פיהם בארץ הרי אלו
טהורין ובפרה ובכלב ברי שיחלבו את לשונו ושאר כל
הבהמה ברי שיתגבב ר' אליעזר בן יעקב מטהר בכלב
שהוא פיקח שאין דרכו להטמא את המוון ולילך למים

זה מתיבוק מוח טמא ומעי מם טהורים והוא ברשות היחיד ומבלתו ח
חתיכה מוחת מעיים מן מתכה כידו ר' מאיר אומר אפק הוא אם מתכה כידו ו
ומטמא את העיפק אז מתכה זולתו שיו ולבן מפיקו טהור ויהיה העיפ
טהורה לפי מתין כו דעת ליטהל כמו שבארו וחכמים אומרים אין אם
אפק מחזקה אפתיכוך מעטה ולבן יהיה העיפק טמאה בחזקת וכפי
זה החוטן יכך הדין בתרבגולים ומשקים טמאים וכן אחר בעלי חיים
מעפי אלה המינים אין בהן דעת ליטהל לפי שחזקתה אפה
יפתו ואו יהבלו מוחת העיפק ואם היה הקיבוב בין העיפה ומשקה
טמאה עד שיפחר מטפחה בפיקה אלה מתפקים הכה טמאה העיפה
כלי אפק אין הלבה כר' מאיר והלבה כר' אלישעזר בן יעקב

פרק רביעי — הזורק טומאה ממקום למקום כבר לבין המפתחות מפתח לבין הכברות

טהור ר' יהודה אומר כבר לבין המפתחות טמא מפתח לבין הכברות טהור

חזרת טומאתה לא מי שילך כבר טמא ויחזור

שכן שילך כבר טהור כבר בין מפתחות טמאים מן שילך מפתח טמא בין כברות ומפתח הכבר כלתי מגע במפתחות הכה הלחם טהור וזה שפתח טהור ולא נחזור לך רבנן הכבר במפתחות כעת עברו עליהן לא אחר מהטומאה לא נחה על הדבר מכל עבריה עליה העברה ור' יהודה מחמר מחה שילך כבר טהור בין מפתחות ועבר עליהן הכה הכבר טמא לפי שמפתחות המחמר נחות וקדי יש לטומאה מקו שילך מפתח טמא בין כברות טהורות הכה הוא טהור לפי שהטומאה כלתי כחה ולא תעבור לה מקום ומעכל במפתחות והוא שהיקף למחר קטומאות למכם שכונכה בחה שילך דבר טמא ולא יוודע בעת עברו בזה מקום שם נגע אלו לא נגעו שרוצו ברוב פיעלך ומפתח אלו כבר ונתן הלכה כר' יהודה

ב השרץ בפי החולדה והנבלה על גבי כברות של תרומה ספק נגע ספק לא נגע ספקו טהור

ספקו טהור ולפני שהיה פרנסה כחמר לה כחה הטומאה במקום שיודע שנגע ספק טמא

ג השרץ בפי החולדה והנבלה בפי הכלב ועברו בין הטהורין או שעברו טהורין בינתן ספקן טהור מפני שאין לטומאה מקום היו מנקרין בהן על הארץ ואמר הילבתי למקום הלז ואין ירוע אם נגעתי אם לא נגעתי ספקו טמא מפני שיש לטומאה מקום

זה כלל מכונה ולחמר

יש מנקדים כתן על הקרן לא שסכיחו זה קסרן על הקרן ויקדיו כו ויהכלו וכתבתי שיהיה זה ברשות היחיד ולזה יש כפתקם לה נגע ספק טמא כמו שכבארנו

ד כוית מן המת בפי העורב ספק האהיל על האדם ועל הכלים ברשות היחיד ספק ארם טמא ספק כלין טהור הממלא בעשרה דליי ונמצא שרץ באחר מהן הוא טמא ובולן טהורין המערה מכלי לכלי ונמצא שרץ בתחתון העליון טהור

כבר קדם לך בתחלת

שכוית מן המת מיטמא באהל וכן התבאר מה שטמאה בחהל לם ק׳ האהיל על האדם ועל הכלים טמאים וחמכם שמכו ספק כלים טהור מפני שהוא ספק ברשות היחיד לעניך חמר זכרנו וזה מחין כו לעשת ליהל ולעניני מהלת ספק כי לפעמים כל ק׳ מקבלי נגעי בארץ בעת העהיבה וכן לפעמים יהיה הארץ בכלי העליון חמר יפסך מחכו ובעת מה ספק נגע בכלי התחתון ועם כל זה מקרו זה הספק וחמרנו שהעליון טהור והכלי שהוא תחת נחמא כו הארץ

ה על ששה ספקו שורפין את התרומה על ספק בית הפרס על עפר הבא מארץ העמים על ספק בנרי עם הארץ על ספק כלין הנמצאין על ספק הרוקן על ספק מי רגלי א ארם שהן בנגד מי רגלי בהמה על ד״א מגען שהוא ספק טומאתן שורפין את התרומה ר יוסי אומר אף על ספק מגען ברשות היחיד והכמין אומרין ברשות היחיד תולין וברשות הרבים טהור

כבר כתבנו בפתיחה שפתני טומאי

הן יוסקים טמאים וידוע שפתני הבהמות טמאים וכבר התבאר בת׳ שפסכת שחט בערבו מי רגלים עם מי רגלים טמאים ממרו חיחין מחן כחלו הן יין כחים חם בטלו מדחיקן שהורים וחט לחו ט טמאים וחחר שם שחט בתערבו מי רגלי חרם טמא עם מי רגלי בהמ׳ בחוה חני כחני הכה זה המעורב ספק חם בטל חדחין ויהיה טהור חו לה בטלו מי רגלי קדם ויהיה קכל טמא חחן מכלל הספיקות שחמר

פורשים על שיחתרמת וכבר התבאר בתחלת מחלן שעמים ויהיה ספק ספרק טמאים כמעגב וכמש וחיה ספק חם יש כה עכם כמעורב חו חין כה וכן הדין שכמנחים כמוקי כהה לבעלים קוח דוק לים טמא ויהיו מפקים טמחים חו קוח דוק חים עסוד וכן הכלים שכמנחים חם חפחר פיהים כלי טמא חו כלי טהור וכבדי עם הארץ גב ספק חם יין טמחים חו טהורים וכל עוד שבעגב הדינוק ה׳ מחלן הרבדי קטמיי חמר נטמחו כספק הכה היה חקרק לפי שבטומחת ניהו עבין לחרדי על ניהן מגען טהוה ספק טמא טומחתן לל פחתרומה בגעה כה׳ מחלה בחמת וניהו ספק טומחה ולפי מחלה בעצמו טמחים כספק כמו שבחרנו וח נחמר ר׳ יוסי ספק מגען גב׳ כרשות היחיד פורשים חת התרומה וחכמים חומרים ברשות היחיד תולין לפי שהם חת ר׳ סניף חת ח׳ מחן ספק נגע ספק לח נגע ולח תחמה לומר נגע ספק טמא הוח זה הדין חו זה הכלי חו טהור וכשהוא חכלנו חעל ספק ספק ספיקה חין פורשים חת התרומה כמו שיתבחר בר׳ מנרש ולכן ברשות היחיד תולים וברשות הרבים טהור כפי טעמו של יוסי

ה שני רוקין אחד

טמא ואחר טהור תולין על מגען ועל משאן ועל הסיטן ברשות היחיד ולמגען ברשות הרבים בומן שהן להין ועל משאן בין להין ובין יבשין היה רוק יחידי ונגע בו וגשאו והסיטו ברשות הרבים שורפין עליו את התרום ואין צריך לומר ברשות היחיד

כבר כתבנו בפתיחת זה

הספר פרוק הזה מלכנת הטומאה ושוד יתבחר בכמה זכיה פרוק מ טמחת במגען וכמשח וכהסיט וניתבחר לך בפרק ז מנדה פרוק הזה ל למכם ישתי כל עוד שהוח לח נחמם הם יתייבש ונתבבה תבלית היובש הכה לח ישתה כתו שתתבחר הם ולח נחמם הם יהיה ברשות היחיד שבי רוקי ה טמח ור׳ טהור וכגע בה מהן ולח ידע כתי זה מהן כגע ולחמר הם טמא ליהו רוצה בו טמא ולחי למכם ירצה בו ל׳ מהן מן הדוקי שכמנחים לחמר קדם המחמר כהן הסן טמחים ועורפים עליהן התרומה כחלו ישחמר דוקי טהור ונחר כתו ונגע ונכמא מן הסיט לה׳ מהן ברשות היחיד ולם ידע כתי זה מהן כגע הכה זה הוים הם נגע מחר זה בתרומה חלים נחין עור ים לפיסהות חבי הפקי וזהו כתוב חמרם בהלכה הקולמת שהפקק מגען ברשות היחיד חלין כי חין הכלל בין כ כפלת הפקק בכבר על תרומה עצמה הם לה נגע חו בעפלת הם שן בחים לחמר נגע בתרומה כחתת הם נגע כדוק טהור חו כדוק שכמנח וכן כשחר הפקפוק שפורפים עליהן התרומה ונחמר ונגע ברשות הרבי חו בדוק שכמנח חלין עליו ח׳ מתרומה ומכח זה חה שהתבח׳ חין תוספת והוח לחמרם בין שכתלב עליו כעצמו רשות היחיד וכוונת זה שהדוק הם יהיה לח יתלה כחבר לחמר נגע בו וכבר כתבנו שהוח מעמ׳ כבר שהוח וחם שבוע ממנו על גוף זה הדים חי זה סיעור סיהיה הכה הוח שפק ברשות היחיד לבני שגוף הרם חינו רשות הרבים לחמם הם היה הדוק שכמנח וכן הדוק הטהור ונגע בה׳ מהן ברשות ה הרבים לחמר נגע ספק ברשות היחיד ולח נחמר לעולם כחו שהקדם בהלכה לחמר קדם חוח ספק מגען ח׳ ברשות הרבים טהור לחמם הם נשאם ל׳ נשח ל׳ מהן ולח ידע חיזה מהן נגע ספק הוח בב חולים עליו חת התרומה לחמרי שהם יבחים לפי ש בכבר נשח ויהו בשפק מדשות הרבים בהיוק זה הדוק נשוח על זה סחדם ותבלית חיה שלחמר שפק טומחת ברשות הרבים טהור הם היה ספק נגע ספק לח נגע ולח תחמה לומר נגע ספק טמא הוח זה הדוק ברשות היחיד ולח ידע חיזה מהן נגע ספק ספק טומחה ברשות הרבים טהור ולח נחמר ספק ספק טמא

א

אלו ספקות שטיהרו חכמים ספק טמא שאובין למקוה ספק טומאה צפה על פני המים ספק מ משקין ליטמא ממא ולטמא מהור ספק רשות הרבים ספק רבדי ם ולטמא ולטהר טהור ספק רשות הרבים ספק רבדי ם טופרין ספק החולין ספק שרצין ספק נגעי ספק נגעים נוירות ספק בבורות וספק קרבנות

ירונע מוח שב לגוון מים מאכים

פוסלי את המקוה ואם נפל הספק אם נפלו מים מאכים לזה המקוה או לא נפלו או שנפל הספק בב מים בזה השיעור אפר יפשוט אם לא ם הרי המקוה טהור כמו שיתבאר בשני ממסכת מקואות ונוהג להחמיל לבאר כל ספק מחלה יש בפיקות הכשירות

ח

ספק טומאה צפה על פני המים בין בבלין בין בקרקע ר שמעון אומר בבלין ממא ובקרקע טהור ר יהודה אומר ספק ירידתו ממא ו וספק עליתו טהור ר יוסי אומר אפילו אין שם אלא מלוא אדם הטומאה טהור

מלמד לא תבוא זאת הטומאה על גבי הקרקע

ממנו ספיקו טהור כי ספק טומאה אם נגע או לא נגע אין ממשין לתורת ה יקודש קיים הכתוב לפר הטומאה נפה על פניהן כבלים ספיקו טמא ר יקודש לתורת מקילו היו בקרקע וספק הוא שמא נגע או לא נגע כי הכתוב אמר ונחשב כמי שנגע ואם נפל ספק טומאה לתוך ספק טומאה הרי הוא כספק טומאה לפי שהוא ירוק כמי שירדו לטבול כאלו הם ספקים הרי הן כודאין בזמן שהם טבל ועבלו ונפסקקו אם נגע או לא נגע בעת שעלו ודאי הכתוב אומר כי בהרת היא טהור אלו הם ספקות שהוא ספק טומאה בודאי הרי הם ספק טומאה ודאי יוסי אומר מלמד שהוא נגע בודאי ואינו ספק טומאה ודאי כל עוד שלא יפשה אבל נגע ספיקו טהור לחיותה נפה על פני המים ונמצאת הוא שאמרו חכמים כל שעה שהוא בספק טמא הרי הוא בודאי טמא ואינו ספק טהור אלא בספק טומאה שנפל לתוך ספק טהרה כגון שנפל ספק טמא לתוך ספק טהור או ספק טהור לתוך ספק טמא

ם

ספק משקין ליטמא ממא כיצד טמא שפרש את רגלו לבין משקין טהורין ספק נגע ספק לא נגע ספקו טמא היתה בכר ממאה בידו וזרקה לבין משקין טהורין ספק נגע ספק לא נגע ספקו טהור ולטמא טהור כיצד היתה מקל בידו וברשה משקין טמאין וזרקה לבין בכרות ם טהורין ספק נגע ספק לא נגע ספיקו טהור

זה שלו מכאחר

וזה שהוא אומר אם נפל הספק בטומאה בעצמה אם בטומאה אם לזה ם בטומאה ספיקו טמא ויטמא משקין טמאי נאם נפל הספק בטומאה זולתו יהיה הזולת טהור כמו שמפרש ואינו מטמא בחיש טמא ובכר טמא לאחרינו אחיו שפל הוא כין שיות הספק בנפל כמי שיש בו דעת ליפטל אין בו דעת ליפטל הוא שפק ספק טמאי לעבין אם בטומאה בעצמן טמא

ו

ר יוסי אומר ספק משקין לאבלים טמא ולבלים טהור ריצר שתי חביות אחת טמאה ואחת טהורה ועשה עסה מאחת מהן ספק מן הטמא עשה ספק מן הטהורה עשה וזה הוא ספק משקין לאבלין טמא ולבלים טהור

ר יוסי אומר מהשפק טומאה להיותה לחולין והעריבה חבר שם כולם וכה זאת מעריבה טהורים להיותה כלים וכטומאה מסקין ב מכבדית שים אחר מחומר מאין טומאתם מסקים מהתורה כל עקר ומפלו לטומאת עצמם אחכם הוא שמדברון ושמזמרון את וכל מפקה חבר יפתח כלי יטמא אחכם יהנם כו מסמפקים קלגופים מן הקרקע מ

מבזירים לעפרי סהן בכלי וכוונתי טומאת יכין לטומאת אין יכבזיר ונם מי מיחסוב שטומאת מסקים בעצמן אין סתורים כמין מברחם מלמעלן ם מפסוק וטמאים זולתן מדי בהן ונזקו סברית תק ולזה אמר שאם כפל ם מספק בטומאה עצמן שפיקו טמא ואם נפל הספק בטומאת זולתן שפיקו פוסיר לפיותו זה שמדברון ונם מיחסוב מחלוקת טמא מסקים זולתן מן סתורים ונטומאים ירמרון ית יטמא יכבה כו זולתן וזו היא סבר ר יוסי ולזה אמר ם כפל הספק בטומאה מסקים לאוכלים הכה האוכלים מיחסים אחכם ם אם נפל הספק בטומאה מסקים לאוכלים הכה האוכלים לפי שמסקים טומאה מיטמאה שאוכלים מדרבנן לרבי מכל כמו ם שזכרנו בפיניחה זם שמדר נתן הלכה כר יוסי

יא

ספק ידים ליטמא ולטמא ולטהר טהור ספק רשות הרבים טהור ספק ר רבדי סופרים אבל אבלים טמאין שתה משקין טמאין כא ראשון ורובו בטים שאובים או שנפלו על ראשון ועל רובו שלשת לוגין טים שאובין ספקו טהור אבל רבר שהוא אב הטומאה והוא מדברי סופרין ספקו טמא

בבר כאמרנו

פעמים רבות שמא שנגע באוכלים טמאים לא בתסק טמא מ בכלים פעמים רחמנן לטומאה כידיו בטומאה ידיו וכן כאמרנו קדים שמאים יש טמאי מסקים וכתניתא אמרו אין שיעור לטומאה חברתה בקדש ואם נפל הספק אם נטמאת ידו אם לא מהיתה ידו טמאה ונפל אלו הספק אם טמאה אחרת אין לא נטמאת לא מעבר ידו אחר אפר קושטאה ונפל אלו הספק אם נטמאת אם לא מהיתה כפי מה שהיה עסקין בספרת נידה כ בפלגים בטומאתה שכח בגבי שעשרים בכל הפניים מפלה קב ויהיה שעסקין בטהור כפי מה שבארתי בפני ממסכת ידים ואמ שפק רבנן הרבי טהור מתחיל לבאר זה לפי שהוא חבריל בו הכרלים רבים ויבחרנו ב בספר אפר אחר זה ומתחיל לבאר שפק רבדי סופרים ונזכר אלה הרי מיטים אחר כל ם מאן טמא מדברי סופרי לא שהוא עושה את התרומה וזהו שכלל יאמ דבר שגזרו הנזכרים בראש שבת ובבר זכרנו שבתם בהוכל מהכלים טמאים ועוד נוסיף שבת אכל בפנים זכים ונלפי זה יש שמזהו שעשה את התרומה ונם נפל אלו הספק אם אכל חיכלי טומאי אלו שהם מסקים טמאים אלו רחמנן ונזכו כמים טמאי אלו שלא ריבבו אלא מלח לוגים מים טמאים אלו שלש יסיה דבר אחד הוא שהוא נזכו אלא שהתרומה אחכם אם בספק שהוא ספק טמא אלו הספק אם כא בעמא כאחד מהכלות הטומאה אחר שם מדברי סופרים כי ספיקו טמא ומורים עליו שהתרומה ובבר בחלנו אכלות הטומאה שאין מדברי סופרים כתניתין זה שפלל ונזכו לומר כלן אלא אם יסיה כאחד שבזמן שפק כמי שהפרם שהוא ספק אם נגע אלו לא נגע אין מורים עליו שהתרומה לפי שהוא ספק ספיקו כפי מה שבארנו

יב

ספק החולין ד טהרת פרישות ספק שרצין בשעת מציאתן ספק נגעים בתחלה טהור עד שלא נזקק לטומאה משנזקק לטמאה ספקו טמא ספק נזירות מוזר ספק בבורות אחד בבורי אדם ואחר בבורי בהמה בין טמא בין טהורה שהטמיא מחברו עליו תאריה

בבר כאמרנו שהנגע בספרים אם אוכלי חלילין כטהרים ובבר כי נגע בזאת שהם כתם שאוכלין שכה יכין על ם נזירת שקרם ועל טהרת שהתרומה ונם לחמרנו בבר עם אחרין מדרש לפרושים כבר פרושים אחרים לאוכלי תרומה ונם כשהספק אם נגע בכבר עם אחרין אם לא שכה הוא ספק נגע ובן אם בספק אוכל תרומה ונתחדש לו ספק בבר זה ספרום שכה הוא ספק ובזה אמר מה שאמרנו בהתוספתא ונזכו לומרים זאו ספק פרישים שאוכלים זה ספק שבזרק כמו שיפלך בין כשברות ובספק אם נגע או לא נגע כי הכשרות טהורות כמו שבארתי בתחלת זה סדרים שאמר לה יטמא ם אחרין נוגע בכבר ונזכו לומרו בשעת מציאתן לא כאמר לך שבשעת ם עברו על הבבר בתוך עמו לחמם ספק נגעים בבר בחלנו שם מבשעת ובן אם בספק לו ספק נזירות שכה כמו שבארנו שם מזיר טהרת מחבר לה יטמא בין לטומאת לספק בבורו שכתו שם עזכר שהמצי מחברו עליו שהלי ויאמר לבם סב לפי מהות בבר ונקראו לך מב ב

605

ונאמרו כאן טמאים וכאן טהורים ירמיה ל פטור חמור מפני חמור ק"ל לך פרט
לקברי גוים בכורי בהמה טהורה בכורי בהמה טמאה תפרט ובכורי
בהמה דמיון הספקות המופלות בבכורות במקומן

יג ספק קרבנו

האשה שיש עליה ספק חמש לידות ספק חמש זיבות מ
מביאה קרבן אחד ואוכלת בוכחים ואין השאר עליה ח
חובה

ז ק מבואר ובכורי קדש כלמון כרישם כרישת
ויעוד זה הספק מכלל השהרות כי מחוסר כפורים ליכו כטבלמית ק
קטקדש ונעקוח לא יהכל בקדשים עד שיביא קדבנו כמו שבארנו
פעמים רבות

פרק חמישי השרץ והצפרדע ברשות הרבים

ובן בוית מן המת וכוית מן הגבלה
עצם מן המת ועצם מן הנבלה וגוש מארץ טהורה וגוש
מבית הפרס גוש מארץ טהורה וגוש מארץ העמים שנ
שבילי אחר טמא ואחר טהור הלך באחד מהם ואין ידוע
באיזה מהן הלך האחיל על אחד מהם ואין ידוע על א
איזה מהן האחיל הסיט את אחד מהם ואין ידוע איזה
מהם הסיט ר עקיבא מטמא וחכמים מטהרין

כבר

בארנו בריש כלים שפרץ מטמא במגע לא במשא וידוע הוא שם
שהצפרדע טהור כמו שבארנו בפתיחה ובזית מן המת מטמא
באהל והכבלה לא מחת מטמא ובעצמות הכבלה לא יטמאו כפי שם
שבארנו בפתיחה ויתיר הסביל טמא כגון פיקים כ"ת הקברות
ובארנו בפני מהלכות שביעית שפרש עצמו מארץ העמים מטמא במגע
ונאמרו כאן שהחר מקן מקן שם כל גוים לארץ טהורה עוף כ"ת שפרש כי
גוף כ"ת שפרש וארץ העמים גם כן מטמאים במשא ולמעט שהכבלה
ונאמרו כאן כמו שבארנו בפתיחה ואין הלכה כר עקיבא
כזה כתוב בזבחים ושפרץ לא יטמא כשפע ואין הלכה כר עקיבא

כ אחר

שאמר נגעתי בזה ואיני יודע אם הוא טמא ואם הוא
טהור נגעתי ואיני יודע באיזה משניהן נגעתי ר עקיבא
מטמא והכמים מטהרין ר יוסי מטמא בכולן ומטהר
בשביל שורך בני אדם להלוך ואין דרכו לינע

תמהו

בגעתי כזה כ"ל כתרם זה ר יוסי תומר מי שפשר לתרם מלכלת ברשות
הרכים ולזה ספק מכילים טהור למכם שמגע לשר אינו שכרחי כל
עוד שנשתפק לם נגע או לא נגע ספקו טמא ואין הלכה כר עקיבא
ולא כר יוסי

ג שני שבילים אחד טמא

ואחר טהור הלך באחד מהם ועשה טהרות ונאבלו הוה
ושנה ובטל טהור הלך בשני ועשה טהרות הרי אלו
טהורות אם קיימות הראשונות אלו ואלו תלויות אם ל
לא טהר בנתים הראשונות תליות והשניות ישרפו

כבר כתבנו שמשקל לא יהיה טמא אלא בטמאת מת
ולזה אמר כזה ומכם ובטל ושכניות יפרטו כאר שיהין ספק אחר
שנכנם בשני יהר ואחר מקן ודאי טמא

ד חשרץ והצפרדע

ברשות הרבים ננע באחד מהם ועשה טהרות ונאבד ר
טבל ננע בשני ועשה טהרות הרי אלו טהורות אם קיימות
הראשונות או ואו תלויות אם לא טבל בינתים הראשונות
תלויות והשניות ישרפו

כבר קדם לך בפרק שקודם זה שספק דברי הפרישים טהור ונמצא כ
כשתפקח לם שכבל שהכלים טמאים לם לא שהוח טהור ושהחלוקתן גם
כן פה שכתב להשמיל עליו ועל חבריו כמו שבארנו בתוך שקדם ולא שהין
שכבל כין טמאת שהורים לטמאת קלה כמו שלמה שספקות ושלכה
כר יוסי

ז מי שישב ברשות הרבים ובא אחר וישב על
בגדיו או שרקק ונגע ברוקו על רוקו שורפי את התרום
ועל בגדיו הולכין אחר הרוב ישן בו שות הרבים ועמד
בליו טמאים מדרס דברי ר מאיר וחכמים מטהרין נגע
באחר בלילה ואין ידוע אם חי אם מת ובשחר עמד
ומצאו מת ר מאיר מטהר וחכמי מטמאים שבל המטמא
בשעת מציאתן

כבר שקדמנו כפרק שמר לפני זה שקרוקים שנמצאים שורשים עליהם
לת שהרומה ולעני שהין ספק ולבן לם נגע ברוק זה שהיה שספק
כיים טמא בספק ולם נגע בתרומה תפרוק למכם לם נגע בבגדיו
לל שכבר זה שהיה שספק היעכב ברשות הרבים וכמוך כזה שיעכב לל
לם יהיו רוב לפני העיר טמאים שגם הוא טמא ולם היו רובן טהורים
שכה הוא טהור ולחר שמר שלם יהין ברשות הרבים שכים בגדי טמאים
מדרס לפי שלמעשים מדרס עליו שזה זו היא שכרת ר מלוי למכם ח
והכמים חומרים שלא בחזיק טמאת בשום פנים בחר שין שם לשקלל
וכתיפתא מוריה הכמי לר מלוי שלם ראינו מי שמעביר לפני מטה
בה בשחרית ומצאו מת הנה הוא טהור מפני שזה היא שכרת ר מלוי למכם
והלכה כחכמים

ח שוטה אחת בעיר או נברית

או בותית כל הרוקין שבעיר טמאין מי שדרסה אשה
על בגדיו או שישבה עמו בספינה או בטבריה שהוא א
אובל בתרומה בליו טהורין ואם לאו ישאלנה

כבר

בארנו בפתיחה שמעניין כוכים לכל הכריקה ועוד יתבאר בביבי
מוקם שהכוכיות בחזקת כדה לעולם וידוע האי שהחלה שהוא לה
תעמוד עשרה ולה תדע עשרה ונשתה ולה תשתנה כזה שין טמאים ב
כספק ותקיים כמו רוקים שנמצאים בי רוקים שנמצאים בה התחלת
הלכה טמא ומכם פה חבר התחלתה היות רוק טמא כמנה בזחת
פרוצים ומכה טמאת שהין קבועה שכה כל רוק טמא כמנה בזחת שהוא
טמא כרוק הזה שהתי נזכר שהמרו טמאים

אם מבואר וחם
הדין הוא כמו שדין שקודם שהמר שהת הדין בטמאת הספל והמשפט
בטמאת מבוא שכל שספקו שהמר שהר ונחילה לר יוסי שהוא דרבו של תרם
להלך ואין דרכו לינע

ה שני שבילין אחד טמא ואחר טהור

הלך באחד מהן ועשה טהרות ובא חברו והלך בשני ו
ועשה טהרות ר יהודה אומר אם נשאלו זה בפני עצמו
וזה בפני עצמו טהורין ואם נשאלו שניהם כאחת טמאין
ר יוסי אומר בין כך ובין כך טמאים

לין מחלוקת לם כאן זה שהר זה
שמכיין טהורים לפי שכל מי שיבא מכין יאמר הלוי טהור הוא ונם
כשהלו שניהן כאחת טמאים ונאמנם מחלוקתם כמי שמחל עליו ועל
חברו שמן שיבא אחר שמירת ובן לומן שנספקתה שניהם שיו ובשני
שכילים הלכנו ושכין שהרות עשיהן ר יהודה אומר אם נשאלו
זה לר יוסי שניהם כאלו באו כאחת

ו שני בברים אחד טמא

ואחר טהור אבל את אחד מהם ועשה טהרות ובא חברו
ואבל את השני ועשה טהרות ר יהודה אומר אם נשאלו
זה בפני עצמו וזה בפני עצמו טהורין ואם נשאלו שניהן
באחת טמאים ר יוסי אומר בין כך ובין כך טמאים

כבר קדם לך בפרק שקודם זה שספק דברי הפרישים טהור ונמצא כ
כשתפקח לם שכבל שהכלים טמאים לם לא שהוח טהור ושהחלוקתן גם
כן פה שכתב להשמיל עליו ועל חבריו כמו שבארנו בתוך שקדם ולא שהין
שכבל כין טמאת שהורים לטמאת קלה כמו שלמה שספקות ושלכה
כר יוסי

ז מי שישב ברשות הרבים ובא אחר וישב על
בגדיו או שרקק ונגע ברוקו על רוקו שורפי את התרום
ועל בגדיו הולכין אחר הרוב ישן בו שות הרבים ועמד
בליו טמאים מדרס דברי ר מאיר וחכמים מטהרין נגע
באחר בלילה ואין ידוע אם חי אם מת ובשחר עמד
ומצאו מת ר מאיר מטהר וחכמי מטמאים שבל המטמא
בשעת מציאתן

כבר שקדמנו כפרק שמר לפני זה שקרוקים שנמצאים שורשים עליהם
לת שהרומה ולעני שהין ספק ולבן לם נגע ברוק זה שהיה שספק
כיים טמא בספק ולם נגע בתרומה תפרוק למכם לם נגע בבגדיו
לל שכבר זה שהיה שספק היעכב ברשות הרבים וכמוך כזה שיעכב לל
לם יהיו רוב לפני העיר טמאים שגם הוא טמא ולם היו רובן טהורים
שכה הוא טהור ולחר שמר שלם יהין ברשות הרבים שכים בגדיו טמאים
מדרס לפי שלמעשים מדרס עליו שזה זו היא שכרת ר מלוי למכם ח
והכמים חומרים שלא בחזיק טמאת בשום פנים בחר שין שם לשקלל
וכתיפתא מוריה הכמי לר מלוי שלם ראינו מי שמעביר לפני מטה
בה בשחרית ומצאו מת הנה הוא טהור מפני שזה היא שכרת ר מלוי למכם
והלכה כחכמים

ח שוטה אחת בעיר או נברית

או בותית כל הרוקין שבעיר טמאין מי שדרסה אשה
על בגדיו או שישבה עמו בספינה או בטבריה שהוא א
אובל בתרומה בליו טהורין ואם לאו ישאלנה

כבר

בארנו בפתיחה שמעניין כוכים לכל הכריקה ועוד יתבאר בביבי
מוקם שהכוכיות בחזקת כדה לעולם וידוע האי שהחלה שהוא לה
תעמוד עשרה ולה תדע עשרה ונשתה ולה תשתנה כזה שין טמאים ב
כספק ותקיים כמו רוקים שנמצאים בי רוקים שנמצאים בה התחלת
הלכה טמא ומכם פה חבר התחלתה היות רוק טמא כמנה בזחת
פרוצים ומכה טמאת שהין קבועה שכה כל רוק טמא כמנה בזחת שהוא
טמא כרוק הזה שהתי נזכר שהמרו טמאים

657

ער אומר נטמא ושנים אומרים לא נטמא בין פרשו׳ ה
היחיד בין ברשות הרבים טהור שנים אומרים נטמא
ועד אומר לא נטמא בין ברשות היחיד בין ברשות ה
הרבים טמא עד אומר נטמא ועד אומר לא נטמא אשה
אומרת נטמא ואשה אומרת לא נטמא ברשות היחיד
טמא ברשות הרבים. טהור

זה כלל מכולל ועבר על הפרק ה
הקודם שפתק טומאתם ברשות היחיד טמאה וברשות הרבים טהורה ונת
נתן הלכה כר׳ מאיר

פרק ששי

מקום שהיה רשות היחיד ונעשה
רשות הרבים חזר ונעשה רשות ה
היחיד בשהוא רשות היחיד ספיקו טמא בשהוא רשות
הרבים ספיקו טהור המסובן ברשות היחיד והוציאוהו
לרשות הרבים והחזירוהו לרשות היחיד בשהו ברשו
היחיד ספיקו טמא בשהוא ברשות הרבים ספיקו טהו
ר׳ שמעון אומר רשות הרבים מפקקת

המסובן קודם שהוציאוהו ומזה שפק
שם טומאה מי שהוא מת בבית שנגע ואימתי ר׳ שמעון רשות הרבים
מפקקת כיצד מזה שהוציאוהו לאחר שפקקו ברשות היחיד טמאה ונתחר
הוציאוהו לרשות הרבים מותו לאחר שנגע בו שם טהור ונתחר שהביאוהו
לרשות היחיד שנגע בית הבד לאחר שנגע בו כזב רשות היחיד טמאה
ולאחר שנגע בו ברשות היחיד שהוציאוהו קודם שיגיע לרשות הרבים יש
טהור לפי שהוא שם בחזקת חי שכל מן שהלוי מיקים טהור לאחר שנגע
בו לפני זה והוא שם ברשות היחיד כי תלך ימצא שהוא עתה ברשות ה
הרבים מי ולפני זה כשהיה ברשות היחיד היה מת זה יכים שקר ונזה
עבין אחרי רשות הרבים מפקקת הלל תשוב מפני הספק שקודם כ
ברשות היחיד ולפני זה כשהיה ברשות היחיד היה מת זה יכים שקר ונזה
שמעון מטהר מיקיר ר׳ שמעון אומר רשות הרבים מפקקת לטמא ש
פלוני יכול לומר מת היה ברשות היחיד ונזה ברשות הרבים ונתן ה
הלכה כר׳ שמעון

כ ארבעה ספקות ר׳ יהושע מטמא וחכמים

מטהרין ביצר הטמא עם והטהור עובר הטהור עומד
והטמא עובר הטמאה ברשות היחיד וטהרה ברשות
הרבים הטהרה ברשות היחיד והטמאה ברשות הרבי
ספק נגע ספק לא נגע ספק האהיל ספק לא האהיל ספ
הסיט ספק לא הסיט ר יהושע מטמא וחכמים מטהרין

ספקן היחסון מיקים מצורעת ת׳ להל ועבר מים טהור לפי שם נפתפק
לו אם הגיע תחת אהל אחד עם המצורע ונטמא כפי מה שתבאר כ
ביל מצנעים לו לא מיקים עמו באהל אחד וספק ספני מיקים מים
טהו תחת אהל ועבר מים מצורע תחת זה האהל ונפתפק לו אם עבר
המצורע בעת עברו ונטמא המים שהוא לא עמד כפי מה שבארנו
אם מזה הפרק אחר בחלית שהלכה ספק מאהיל ספק לא האהיל ו
ונפתפק קו מיקיר דבר טמא ברשות היחיד ודבר טהור ברשות הרבי
ונגע באחד מהן לו הפיטו לו האהיל עליו אם היה אחד מהן ממה ש
טומאת באהל ולא ידע אם נגע בדבר שטמא לו בדבר שטהור ספפק
הל שהדבר הטמא ברשות הרבים ודבר הטהור ברשות היחיד ונפל
ספפק בב׳ מיה זה מהן נגע ור׳ יהושע יתן בטומאה כלה ספק מהן ונ
ונתן הלכה כר׳ יהושע

ג אילן שהוא עומד ברשות הרבים והטמא

בתוכו עלה לראשו ספק נגע ספק לא נגע ספיקו טמא
חבנים ירד לחור שיש בו טמאה ספק נגע ספק לא נגע
ספיקו טמא חנות שהוא טמא ופתוח לרשות הרבים
ספק נבנס ספק לא נבנס ספיקו טהור ספק נגע ספק ל
א נגע ספקו טהור שתי חניות אחד טמא ואחר

טהור נכנס לאחד מהם ספק לטמא נבנס ספק לטהור
נבנס ספקו טמא

עור יתבאר לך בזה ספרק ברשות היחיד לעבין
טומאת אהל מתבאר מיקים ברשות היחיד בם הן לעבין שבת ולכן לא
יעלה בלבבך מזה שהיכן בו תבחי בהקעלותו אם בעבין וכן החוך חכ
אהן תבחי בזה הלה מעפי שרקם החילן והחוך בחיות האדם חיכו ישבל
להשתמש בהן ואימו רגיל להלוך בהן ברשות היחיד לטומאת
ספקן טומאת וילוע היא מהחכות ברשות היחיד ואם היתה החכות טומאת
ופתחו ברשות הרבים הכם כלל החכיות כאהן דבר טומאת ברשות ה
הרבים כאן טמילו היה הספק ברשות הרבים וספק נגעו שספק לא נגע
ספיקו טהור גם בן זה הקבות הטומאת אחר הוא מחבים ואם כפתפק ספק
בלי זה חכות בבבם וכל אחר מהן ברשות היחיד הבם הוא שספק טומאת
ברשות היחיד אחר ספיקו טמא

ד כל שאתה יכול לרבות

ספקות וספק ספקות ברשות היחיד טמא ברשות הרבי
טהור נכנס למבוי והטמאה בחצר ספק נכנס ספק לא
נכנס טמאה בבית ספק נכנס ספק לא נכנס ואפילו נ
נכנס ספק היתה שם ספק לא היתה שם ואפילו היתה
שם ספק שיש בה בשעור ספק שאין בה בשעור וא
ואפילו שיש בה ספק טמאה ספק טהרה ואפילו טמאה
ספק נגע ספק לא נגע ספקו טמא ר אלעזר אומר ספק
בי׳אה טהור ספק מגע טמאה טמא

ידוע שהחבר רשות היחיד כמו הבית וכל זה דבור מכולל ונתן הלכה
כר׳ אלעזר

נכנס לבקעה בימות הגשמים והטמא בשר׳ ה
פלונית ואמר הלבתי לטקם הלו ואין יודע אם נכנסתי
לאותו השדה ואם לא נכנסתי ר אליעזר מטהר וחכמי
מטמאין

הבקעה הפדות לפני יחרבו ניזרעו ואם בימות הגשמים רשות ה
היחיד לעבין טומאה ושבת כמו שהתבאר בזה הפרק ובבת זה אם
בוא הזמן לא יצא לך בהן אדם לבלתי יספדו כרגלהן ואם היה הפדה
מבלל הספדו טמאים ונתור אני שבנכנסתי בוודאי הבקעה לפני שרבת
הרב ולא נודע אם הלך בזה הפדה אם לא ר אלעזר מטהר לפי שהוא
ספק בידה וחכמים מטמאין כמו שהעקר לפני הקדם מפברתם ספפק
טומאת ברשות היחיד טמא בין מיקים ספק בידה אם בניעה נהלכה כ
בחכמים

ו ספק רשות היחיד טמא ער שיאמר לא נגעתי

ספק רשות הרבים טהור עד שיאמר נגעתי איזו היא
רשות היחיד שבילי בית גלגול וכן ביוצא בהן רשות
היחיד לשבת רשות הרבים לטמאה אמר ר אליעזר לא
חזכרו שבילי בית גלגול אלא שהם רשות היחיד לכך
ולכך השבילים המפולשים לבורות ולשחין ולגיתות ר
רשות היחיד לשבת ורשות הרבים לטמאה

שבילי בית
גלגול מקומות מוכנים לא ילך בהן סתון העם ובבין ממולאים כ
לעיתין מיקי ברחם מבוי חצירו בחצרית בקדקע אם כור אין עית אם
מערה ויעמוד להן זה מקום כותל ויהם מבוי שהיו שהיו מפולשים לפני שלא
יכול להדם לבנות מבוי ר׳ ולבתית מבוי אחר ובבר ברחם בבת
ובמחלית מסבת שבת ויבוכין מספני רשויות בבת מה הן
ובחלם הפרסים לאחר בחרבו שם תדע לי זה מקום יהיה רשות היחיד
ולי זה לרשות הרבים לעבין שבת בתבחי המבואחים בכל רשות מקו
בפי מה שבחרבו שם

618

ז הבקעה בימות החמה רשות היחיד לשבת ורשות הרבים לטומאה ובימות הגשמים רשות היחיד לכך ולכך

מבקעה בימות הקיץ מעצמו אלא יעבד בה ויעשה הקבר ויתקנה ואם יש בה מקוה או מערה שמקבלין טומאה הרי זה יטמא ואם לאו הרי זה טהור ואם יש בה מקוה וערה הרי זה יטמא ואם לאו הרי זה טהור ואם יש בה מקוה וערה שאין מקבלין טומאה הרי זה יטמא ואם לאו הרי זה טהור ואם יש בה מקוה שאין מקבלין טומאה וערה שמקבלין טומאה הרי זה יטמא ואם לאו הרי זה טהור ואם יש בה מקוה שמקבלין טומאה וערה שאין מקבלין טומאה הרי זה יטמא ואם לאו הרי זה טהור ואם יש בה מקוה וערה שמ

ו המנח את כליו בחלון של אוריארין רבי שמעון בן עזריה מטהר וחכמים אומרין עד שיתן לו את המפתח או יחתם או עד שיעשה לו סימן ה המנח את כליו מנת זו לנת הבאה כליו טהורין ובישראל עד שיאמר בלבי היה לשמרם

מתיר׳ין קבלנין מבחוץ
חלונים יש׳מי כל מים לבנות בחלון מקן וכיוצא מל מתיר׳ין ובחלף ה
שחלבות פתחים ולתוך ולחמר ר מלעזר בן עזריה מקוה מעת מעת מבבל
השתא על לבנות מכה קן כחזקתו לפי מלא מים יפלא מים ירד לפתחו חלון
קטנה וחכמים אומרים מקן מתירים לפי שבכר נוגע בקן מלא כשבור
עליו הדלת כשהוא המפתח לבלבי לפי שהוא לתוכו מכיה עם הקרן לא מ
מסר לו אלא מפיות המפתח כמו שמסתבר בפרק ראשון מו׳ יש׳ חותם
מטיט וכיוצא בו על המפתחים כמו שמסתבר בתוספתא לו ירחוב רוצה
יקבל ממנו מפתח אלא כשהוא בחלון ולא נוגע לארם בכלים ולחמרו קמ
שמכיה כלי לבית זו לבית שכחזה קוף מקיה שכחן לוקה תירוי אל תירוי
מוקה עם הקרן ונוגב כלי שכניה על מפיות לשקוט מקנת קוף ובנוי
כיון שבשה שכחזה לשעבי אלא ידעתם שקן כהן וחזקת שרבר לשר קוף ה
מקן ולחילו נעלם מקן לידיעתם מקן כהן וחזקת שרבר לשר קוף ה
מבלו מקור שכניה כל עוד שבעלם מלבלמרן ושוף בטומ׳ וקוף ה
לחמרו על שלחמר בלבי היה לשמרו ולחין חלבה כר לחיומר כון עזריה

ז
מי שהיה טהור והסיח את לבו מלאכול ר יהודה מטה שרוך טמאין פורשין ממנו וחכמים מטמאין היו יריו ט טהרות והסיח את לבו מלאכול אף על פי שאמרו יודע אני שלא נטמאו יריו ידיו טמאות שהידים עסקנות

לל כהן טקוי לאכול בתרומה אם שכח ממחשבתו מהכין לאכול כת
בתרומה ולא יאמר כשעה ולא ידע בנפשו כן טומ׳ר יקודש ה
לומר כרי קוף בחזק טהורה לפי שטומ׳ים לא יבעו כן לרשות שקוף
טהור לאכול בתרומה וחכמים לומרים שקוף בטומ׳ בחזקת הרשות ל
לעבין תרומ׳ ושכח זה מה מזכר שכיני עשקנית לל רבות שהתעסק
ולא בעמים נוגע בטומ׳ת ואוכל לא ידע ואוכל מכלל יח׳ רבר שבוזר שה
שכיני תשכול את שהרומה ונחשבי שלא ידע לבן טומ׳ת כמו שהתחיל
בשוף וכלבים וחכמים

ט האשה שנבנסה להוציא
פת לעני יצאת ומצאתו עומר בצר בברות של תרומה ו
וכן האשה שיצאת ומצאת חברתה חוחה נחלים תחת ק
ינרה של תרומה ר עקיבא מטמא וחכמים מטהרין
אמר ר אליעזר בן פילא ובי מפני מה ר עקיבא מטמא
וחכמים מטהרין אלא שהנשים נרגרנות שהיא חשורה
לגלות את הקרה של חברתה לירע מה היא מבשלת

נרגרנית הומות לחבל מן האבנית ויוה מפני שוכב ומקנגום כי ה
פייתי וללה תרגום ירגשלתי מרי סייתי נרגרנית ולבלב כחכמים

פרק שמיני הדר עם עם הארץ בחצר ו שכח כלים בחצר אפלו חביות טוקפורס
צמיד פתיל הרי אלו טמאין ר יהודה מטהר בתנור בזמן שהוא טוקף צמיד פתיל ר יוסי אומר אף התנור טמא ע ער שיעשה לו מחיצה גבוה עשרה טפחים

כבר ירעת
מחבר יקיל שלפני שכתים וכל שטכנים מפתמים כו ואם קיים ס
קתני כבוי ולא קיה מפני כו שפיו ויוה גם כן מוקף בחיל פתיל ויחיכו
טומ׳ת מגבו שכח בהוריתו בבתים שכח יפר שבחיל פתיל ויפיכשו
ור יהודה לומר שאין בתנור דבר מוקף מיבעיך לכל זה ואין הלבה
כר יהודה

כ המפקיד כלים אצל עם הארץ

טמאין טמא מת וטמאין מרוס אם מכירו שהוא אובל בתרומה טהורין מטמא מת אבל מטמאין מרוס ר יוסי אומר מטר לו תיכה מליאה בגרים בזמן שהיא רוצצת מטמאין מרוס אם אינה רוצצת מטמאין מרוף א אעפי שהמפתח ביר הבעלים

כבר בתרנו בפיי׳ת זה הסדר מפסיר
ספלים שם יש טמאין טומ׳ת מת ולזה חת שאין נם כן בתרומת טומ׳ת
מת ובקיות זה שכח שהרין יודע שזה מטר שהקיד לחבר לוכל תרומת
הבה הוא כאן יאמר מטומ׳ת מת והוא בחזק בתרו לפי שטומ׳ת מת
ואעפי שקוף עם הקרן כמו שבתרנו בפיי׳ת מכלים שאכם בשהרים
כאן טומ׳ת מרוס לפי שלבעלים תשב עליהן שתהא כיה והוא לא י
יאמר בידם לחיותו עם הקרן וכבר בתרנו שרוצצת לל בלחת ובין
זה ר יהודה אומר שם היו חלם הבריס משמיס קנתן בקרן בשהרין
עד שילחכם כשני הקרן הבה לו לשבר שכשב עליו
לשהו בידם לאכם שם היתה כלתי מליחה בבריס
לאבל יש׳שר בין הבמוי ובין הבריס ריקות לא תשב עליהן אמ׳ יש׳מ
טומ׳ת מרף לבר לל שכן יאובו כמו כלי שפיפלו על גבי חוב שבר י
יש׳מ׳ת טומ׳ת קלה לטומ׳ת מוכלין ומשקין כמו שבתרנו בהשהן מ
מכלים ובמו שיתבאר בזכיס ושם יתבאר לך שכלים שבר יש׳ת הזה
יקרל מרף ולחילו לשעבי שכמפתח בין הבעלים שבר היה לומ׳ לשעבי
שיהיה לשבר לבן שיהין טהורין מרוצעו שכן טומ׳ת ובשפתח בת
בחמים עמי הקרן על שבילת שומ׳ת מת ולחין בחמים על שבילת מ
מרף לל אם לומרו שהרנו זה שבר היה טומ׳ת מרף ולחין הלבה כר יש
יעסי

ג המאכר ביום ומצא ביום טהור ביום ומצא בלילה בלילה ומצא ביום ביום ומצא ביום שלאחריו טמא זה הכלל כל שיעבור עליו הלילה או מקצתו טמא

ד השוטח כלין ברשות הרבים טהורין וברשות היחיד טמאין ואם היה משמרן טהורים נפלו ורלך ל להביאן טמאים נפל רליו לתוך בורו של עם הארץ ו והלך להביא במה יעלנו טמא מפני שהוגת ברשות עם הארץ שעה אחת

זה שבר בתבר לו רבר ושכח לומר לו רבר יש׳מי קיבים ולזה חם שבר עליו כליכם טומ׳ת מרירם לפי שירירם קיבים
ולא יש׳מי ׳ ושבר שבתבר בתיספתא שחם תבר לו רבר ושכח בר
ברשות היחיד תשר שפיקר טומ׳ת כמו שקרם לפי שירורו הבה חלה כלים
טמאין מרוס ושומ׳ת מתוכיות שכלים לבופלים ברשות הרבים טהורין
מבתבר לפי שחוק שפק ולא יש תפק עליך לומרו בשה שומ׳ת שחוק
בתוך שבור לפי שחוק מעת שקביע ברשות עם הארץ שם טומ׳ת מת ס
כמו שבתרנו ויבתרך בזכיס שלילם נשכיע ולא יטהר

ה המנח את ביתו פתוח ומצאו פתוח נעול ומצאו נעול טהור נעול ומצאו פתוח ר מאיר מטמא וחכמים מטהרין שהיו גנבים ונטלבו והלבו להן זה מבואר וקלבה בחמים

ו אשת עם הארץ שנבנסה לתוך ב ביתו של חבר להוציר בנו או בתו או בהמתו הבית טהור מפני שנבנסה שלא ברשות

שם נכנסה שלא ברשות שלא ל
לטהיות השבין שלו ונתנה שכח לא תשתהל לחשתמש ונבעת לחשב שתש
בשית כי לחימת כעל שכית עליה ולא תשלח יר לרבר

כלל אמרו בטהרות כל המיזחר לאבל אדם טמא עד שיפסל מאובל הכלב ובל שאינו מיוחד לאובל אדם טהור עד שייחרנו לאדם ביצר גדול שנפל לגת וחשב עליו להעלותו לנברי טמא לבלב טהור רבי יוחנן בן נורי מטמא חשב עליו לחרש שוטה וקטן טהור אם העלהו טמא שיש להן מעשה ואין להן מחשבה

660

טו מיתת לוכלי הל לא ויחכל לחרס לבד ומיס עקידנו יקוע ב מיחכל לחרס חכיס
לי יחסרי לה מכלי מיחכלכה ויהוה טיבי יחמו למיחכל לחרס חס כפקר עד ם
עלה חבלה וחילנו לחכול הכלב חז לה תבוטה וחמרנו ית מכל החוכל
חסר יחכל חמרו פרט לחוכל הרוח לפי שהוא לה יחכל ועו יתבחר לך
כיחרי עקבין שבכלת עוף טהור לה תבשל מיחבחכה חמכס זה תבשל
מיחבחכה נוה הבוזל חס כפל כיין ומת לחחר שנשיר ולבלך במיתו כיין
שב כחילו סוף במיחם חס היה שבת בעיר ולבן נריך מיחבח ונח ישמח
סוחיות חוכלים וזוח חמרם בגחר בריה בעולם לבדך ובתו מיחסתו וב
ועבתו כחר ולזה חס בח עליו במיחבחכה וזה כיעוך הכור שיחכלו בבני
טוחת טוחחת חובלין וחם חבח עליו להעלותו לבבב הנה לה ישחוח ט
טוחחת חוכלים וזוח עבין חמרי שלו חלה חריחה הבזול לחיותו מיחכל
חרם עם קיומו שבשבל וכב כחות למיחכל הכלב לבד חס חבח עליו י
יקבל טוחחה וזה כוכת חמרו שב מיחכל חרם לה יסר לקבל טוחחה
עד שיקבל חלחכול לכלב וד יוחבן בן נורי חומר שזוח טוחחת טוחחת
חוכלים חכלי מיחבחכה בהיות הבת בעיר כמו שבחרנו ומין הלבה כי
יוחבן בן נורי

ז אחורי כלים שנטמאו במשקים ר אליעזר
אומר מטמאין את המשקין ואין פוסלין את האבלין רבי
יהושע אומ מטמאין את המשקין ופוסלין את האבלין
שמעון אחי עזריה אומר לא כך ולא כך אלא משקין ש
שנטמאו באחורי הכלים מטמאין אחר ופוסלין אחד ה
הרי זה אומר מטמאיך לא טימאוני ואתה טימאתני

כבר ה תבח במקומות רבים ממה שקדם שמטמק שטומו חכלי ויסובב
לשם הכלי שכי לטומחה חה מידבבן ועוד יתבחר בטו חכלי שמטמקים
טומחים שבגוו בחוחרי כלי טטומחו לחוניין ולח בטומח תוכו לתך ומה וב
וכחרנו בפתיחת זו שמטמקים טומחים תחלה לעולם ואחר בטומחן בשכי
לטומחה ושם בטומח חוחרי הכלי במטמקים טומחי שב חוחרי הכלי שכי
וזה שבגוו חוכלים טהורים בחוחרי זה הכלי לה כפסלו וזיה הקיקה ם
שתפסל ותשוב שלימה לך ר חליעזר יקל בזה לפיותה טומחת קלה מ
מידבבן וזוח שמרם מחי שנה בחוחרי הכלי דבקו מפוש דקילה טומחתן
ופה חמר טטומחים חת שמטמקים חפילו דחוקין וחין פוסלין חת החבלין
חפילו מתרומה ול יהונתן חומר שבחוחרי זה הכלי גב פו כלים חת ח
החוכלים כמו מן שכי קל וחמר מעכול יו חסר טופל חת הקרומה ול
ויפיכ טטומחת חת שמטמק כמו שכחרנו בשמני שפרק בל מבן זה חסר
יטומח מטמקים שמוחיזי ול לה יקים קל וחמר כין טבול יו דמוריתה ול
וחחוני הכלים דרבבן לפי שהוח חומר מין לבין דברי הופרים מדברי
תורה וכח שמעון שחי עזריה וחמר שדברי ר יהונתן חסר חינ
שחחוני הכלי פוסלין חת הקרומה חיבבו חמת בשום פנים וכן מחמר
ר חליעזר חסר חמר מין פוסלין חיבבו חמתי חבל הוח חמתי בשלי שפני
ר חליעזר חסר חמר מין פוסלין חיבבו חמתי חבל הוח חמתי בשלי שפני
וזה שחחוני הכלי חס בבבו טטומחים שבו חלה שמטמקים תחלה וכן מ
טטומחי מחחוני הכלי לחוכלין בחחבעות שמקף וחס שבבו חוכלים
שטומח מחחוני הכלי לה יפסלו ולזה מחמר חוכלים לחלה שמקף חס
בטומחו מחחוני הכלי טטומחף מטומחף לה טימחוני וחתה טימחתני ו
ויקיש שמעון חחי עזריה על זה שפי כלתי חוכל על ר חליעזר חלה ד
דומה למיפרש למה פיובן שפברתו ובחיות חסבר פיקיש שפי הבוזה
בזה שהמחר שר חליעזר סובר שמטמקים שבטומחו מחחוני הכלי לה י
יטומחו חוכלים בחבעה פשן בשבעון שמקף טומח ויקיש ר שמעון חוכל
על זה ויקיש שחמרו לה כך ולה כך ר חליעזר חסר יחסוך לה ת
תבסול שמקים שבטומחו מחחוני הכלים לוכלים לוכי שחני שבי
לשון חתבטות היוה שמקים שבטומחו מחחוני הכלי טומחו הלי ויטומ
חלה הכלים חוכלים ונחבטלו חמר שבשר חלה בשר ר חליעזר ונבה
שי חסבר שיפורשו דברי שמעון שחי עזריה חלה כמו שזכרנו

ח עריבה
שהיא קטפרס והבציק מלמעלן ומשקה טופח מלמטן ש

שולש חתבות בבבריצה אינן מצטרפות ר יוסי אומר אף
שתים אינן מצטרפות אלא אם כן היו רצוצות משקה ואם
היה משקה עומד אפלו כעין החרדל מצטרף ר רומא א
אומר אובל פרור אינו מצרף

כבר בחדמו בחחבות שקטפרס
קוח הבטח חבוקע שקוקע שבטח בחרן שח שקבהו הח שעלה ונח יורד
דומה לבפוע חלק וחס תהיה עביבה בבי זחת שהבחה ניקוי לחוח מ
שקף ובלבטח חתובות בבך טומח בזחת שביבה וכבלבטח
כביבה הבי לח יבוטו קבחן בקבחן מבד שיטמלו זה שמשקה חשר ת
תחתיון ותטומח העביבה וחס תהיבה כ חתיבות שנטרפות וכופה ל
רובנות שם קף שיהיה משקה קוה בין שתי חחיבות וכחלו יחברם
וכוונת משקה עושה שתהיה בלחות שוקעת תחת הבבן ולח יהיה שר
מדרון ויחמר ר רופח חין חוכל שתעתת חפילו שיה כלו שקובן שחוכר
קבחן לקבחן לוכו שנטרף לכביבה וחין הלכה לח בר יוסי ולח בר רופח

מקל שהיא מלאה משקין טמאין בינן שהשיקה למקוה
טהרה דברי ר יהושע וחכמים אומרין עד שיטביל את
כולה הנצוק והקטפרס ומשקה טופח אינן חבור לטא
לטומא ולא לטהרה האשבורן חבור לטומא ולטהרה

כבר יחעת שקטפרס הוח שטח שמוקע לשטח
חחרן חלח שיש טופך עליו דבר יבד ויזול וחשבורן שמקום שמוקוער
חשר יבוח בו חיבר חטול ויתקבץ ונתן לך בזה שבבלך טרם ן וזוח ם
שמים לבחן וזולת שחר חמשקים טומחים שמוע כשקום שיטהרו כמו
שזכרנו בכביבה בחמרם שמיבדים חת חמי בבלי לטהרם ועוד יתבחר
זה גב בכביעי שמכשירי חמר בזחת שהלבה שיש בוכח שקל במקום
בחלה שמשקים הטומחים נשקרו כלן לל שמשקים חשר במקל ובוונת
חשיקה מבזחת ושקף לי בבי על בר שהרימת בהין קנה שמטה שתבשך
בימי שמקוה לבר ולח שבשרך ש'כבש שמקוה וחבחי חומרי עוד שיביעו
שמשך כלן תוך שמקוה וחז יטהרו ואחר בביל בזחת שבוונת בעומה
שבשון וזוח שעומד שבוול מבלי חשר יורק ממנו שהר שבר שבוול לל ה
שחר ן עזה שעומד כלו חיבו בדמיון נוף אחד יוצר שיש בומח קשרן כ
בומ כלן שמעל בזה לו טופך חדש מים ממקו גבוה על שטרן והנוף
לחעבו מן שמים ממה שבחויר מזה שעמוד שבם חלה שמים טהוריים
ל חשר שנוף וכן חיבו חבור לבשר משל שבל בזה חילו טופבו משקי טמחי
ממקום גבוה על שמקום שבה לח נחמר שבל שעמוד בולו טהול להיו
קבחו שמקום בחמו שלה בחמר שמקל וכן בב שמשקי חשר היו שקטרפם
יהיו שמים כלן בבר נחו בלן שמקום שבשל ובשחר זה שבחת שבשף
בו משקה טופח לבר חמו שקדם קודם זה בחחיבו משקה טופח שלמטן
כי בהיות שלבלן לח יבוח בו זוחת זה שביעוי מן שטופח ולח בחטוב
גם בן בל שמשקה טופח משל בבי שקטרפם מחובר מעת שבטומח קב
קבחו בטומח בל שמשקה טופח חשר על זה שטח חו חס שביע שבחו שמקום
שבחרו שמשקים בלן שמבם חס היה מקום מקובר וכו משקים שמבם
משקים טהוריים חו יהיו מעת שתתחבר טומחה בשחו בטומח בלו וכן
חס שביע שבחו שמקום טהור בלי חלה יטהרו שמים שביטברבו
בחי מקום שבחו שבוונת שלה שבידבר שמי מקום שטח חבלו חין חבלו שמים ש
שטומחים שחשבורן ומביאין שתוך שמקום שבם בלל חי מקום ש
שטח מבטחי חלו שמים חשר שתוך שבלי כי שבשורן הוח שלי בלי שטף
וזה מבוחר חבל שמחמיבים וקלבה שחבמים

פרק תשיעי זיתים מאמתי מקבלין טומאה מ
משיזועו וזיעת המעט אבל לא זיעת
הקופה כרברי בית שמאי ר שמעון אומר שיעור וזיעה

**שלשה ימים בית הלל אומרין משיתחפרו שלשה ה
לוה רבן גמליאל אומר משחנטר מלאכתן וחכמים או׳
כדבריו**

תימפל כחרן תפיקים יתכיו בה מזיחים ניתעפקו עם עד
עת המחיטה ובעת הסחיטה יעמוד ויסחטו וזה המקום יקרא מעטן ס
על זיתים ותמר בית שמאי אומרים אחד זה וזה בית הלל אומרים כשכבדות מקבתם על
קפתם הבה בעלם לתן מקפצר ומוכפרו לטומחה תמכם אם הוכללו
בזיעתם לקופה בעת הסחיטה אין זה הכבר ותמרו בית הלל עתין כ
בזיעתן מזישית בתפירים הוטמרו אלא אם רובבו ומלבוש עד שיתחברו
קפתם בקבתם ותעלינה ב׳ זתים מדובקות וחכמים תומרים אפל זמן
מתחיבים בעבין המוצר והקבדרה לא יקבלו טומחה ותפי׳ תקיפים כ
בזה העבין מן הכלולה תמכם אם בעלם הטתלכלכו ומשכם מובנות
לטומחה

ז רצה לימול מהן בר אחר או שמע
ברין בית שמאי אומרים קרצה כמומאה ומחפה כטומרה
בית הלל אומרים אף מחפה בטומאה ר יוסי אומר
הופר בקרדומות של מתבת ומולין לבית הבר בטמאה׳

אם מתף מחים קבתן עם קבתן כמעבן קבה זם מחבו ׳יק׳ בת מספתת
חום על זתים ׳ ואחרי כר אי שבי כרים שובתו מלמ בת אי שבי בתנת כי
גת של זתים תקרין כר ׳ וכבר מתבאר בתוספתת מפלה המחלוקות
למבם קוף בזתים מלמ בגמרא מלחכתן וסוכבת ׳ ואם רבם לקחת
ממלן הזתים בעור מועבו ואוף למרו בר אי שבי כרין ׳ ואחר יבם
הבמאר ויעובהו כעת אם בימתך מקום של זתים בר אי שבי כרים אי
מוקר לן בימתבו כטומאה לפי שאין בגמרא מלחכתן וסוכבת בטומאה
ולא יבע בהן מבה בטהרה ׳ ובית הלל אומרים אהן ואחלו בעת בפניי
לא בגמרא מלחכתן ולא סוכבת ולכן יחפה בם כן בטומאה ׳ ור׳ יוסי
אומר אהוא אחילו בפאר זם קרוס כלו מעבו אחר מעבו בטומאה אמיתר
הוא בחאר לא סוכבת כי לא בגמרא מלחכתן ולא תאמר בר אי שבי כ
בריים לפר אפל נאמר בל אם בבבת בחאר בבבר בגמרא מלחכתן וכן
האבאר בתוספתת אהן בוכת דברי ר׳ יוסי ׳ אמבם הכובה בקרדומות
של מתבת הל זומים לפי אהן יוקר חזקים לקבל טומאת אוף מבאר ם
הכלים כמו שבארנו בפתיח ׳ וזם כמו אמרם קודם זה אחילו זבי ׳ונבר׳
ואהלכין על יסם לפר הן בתבלית הטומאה ואין הלבה בר ׳יוסי

ח

השרץ שנמצא ברחים אין טמא אלא מקום מגעו אם
היה משקה מהלך הכל טמא נמצא על גבי העלים ישאר
הבדרים לומר לא נגעו אם היה נוגע באום אפילו כ
בשערה טמא

הזתים יונחמו כרחים ובכיב
הרחים סוקת יזול בהן המחן ומשם יוד על הסרין ׳ ואם היה המשקה
כולל הזתים כלן לעבר כזה שסוקת קבה בטומאת משקה בסרין ובטומאת
הזתים כלן ׳ ואם בחפה הסרין למעלה מן העלין לפר יכולו בהן
הזתים ובטהלו הה נרכים ואמרו לא בגעו אבל טהור זה מבאהר ׳ ואם
היה נוגע הסרין לפר למעלה מהעלים בכלל הזתים המקולפים לפר
תקרין חום כמו שזכרנו קבה הזתים כלן בטומאת לפי אהן מובאהרין כ
כמו שבאהרנו

ם נמצא על גבי פרורים והוא נוגע בכביצ׳
טמא פרורים על גבי פרורים אעפ׳ שהוא נוגע כ
בכביצה אין טמא אלא מקום מגעו נמצא בין כו״ל
לזתים מהור נמצא בגג המעבן מהור נמצא במעבן הגג
טמא נמצא שרוף על גבי הזתים ובן מטלית מהוהא ם
מהורה שבל הטמאות בשעת מציאתן

פרורים
זתים מפוררים ואמרו כגב ובמעבן בחרם התוספתת בחור לה יג
יבטרך עמו בחור לחר ׳ וזה לבון התוספתת היה קובה מן המעבן
ומעלה לרקם הגב ובמבח סרין בגב המעבן טהור ׳ במעבן הגב טמא ׳
מבואר הוא שבובת אמרו בגב היהמעבן ל׳ אף׳ שבגב וזתים שבמעבן
הוא בסרין הוא יטמא בשם שהתבאר בז׳ מבילה ׳ ובן שבבר הקרם
לפר יטמא בשם שהתבאר בז׳ מבילה ׳ ואם מבאהר בבבו אבלי ואם מבאהר
זה הסרין הפרוק לה בחור אולי בגב בזית קודם פרסתו ואחר פרסתו
על גבי הזתים ובן לה בחור אולי זה המטלית היה טומאה ובהיה בריאה
ואחרי הטומאה בלתה ויהיה דין בלים שבמבאים לפי עשקר בל ם
הטמאות בשעת מציאותן בשם ם קדם בהורו

פרק עשרי הנועל בית הבר בפני הבדרין והיו שם בלים טמאים מדרס ר מאיר אומר בית הבר טמא ר יהוד אום בית הבר טהור ר שמעון או אם טהורין להן בית הבר טם ואם טמאין להן בי הבר טהור א ר יוסי ובי מפני מה טמאום אלא שאין עמי הארץ כ

בקיאין בהלכם

כדרים בן תוכן בחבר יפרתו בבית הבר בבתות בחם בית עמי הארץ
ובפרס בעל הבתות ובבר יבת עליהן ובן מתחילי התעסק בהלכתן
בתוך הבית הבם בל אף שבבית הבר בעוסק בלה חסק בחם בית הבר טמא
בבית הבר בגר טמא בחדרים הזה ר׳ תלוי תמר בית הבר טמא לפי
שלפעמים יבנו בחדרים ר׳ יהודה תומר אבי הם בחזקתן ול
הלבן בית הבר טהור לפי שהן יבדלו מהבו ולא יקרבו תלוי ואם זה ם
הבר טהור בית הבר טמא בי בחבר חשבו שהן בלים טהורים בגבו כ
בהן ור׳ יוסי חולק לר׳ שמעון אוף לפר תחשבו אף יחשבו חולק ה
הבלים טמאין חדרים בית הבר טהור אוף היה הבדרים בלתי חתוי ת
בי הן לחבבי חלא יבנו בהן לפיהן טמאין הבם יהלו ויבישום ויעתיקו
לפי שעתי הארץ חינן יודעי שומחת היסם ויחשבו שהשיט לה טמא כ
בחבר לה בבנו בדבר טהור ואן לה ידעו שהוא ת׳ מחיבי הטמאת בחו
שיתבאר בזבים ובהיות הבעין הן חין הבדרים בין שיחשבו שהן בלים
טהורים חו שידשו שהן טמאין חדרים בית הבר טמא שהוא בבעו ובלבה
בר ׳יוסי

ב הבדרין שהיו נבנסין ויוצאין ומשקין טמאין
בתו בית הבר אם יש בין משקין לויה ברי שינבו את
רגליהם בארץ הרי אלו ם הורין הבדרין והבוצרין ש
שנמצאת טמאה לפניהם נאמנין לומר לא נגעו ובן ב
בתנוקות שביניהן יוצאים חוץ לפתח בית הבר ופונים ל
לאחורי הגדר והן טהורי עד במה ירחיקו ויהיו טהורין
עד ברי שיהיו רואין

בבר ידעת שמשקין טמאין יטמאו בלים ו
ואוכלים ולא יטמאו אדם אם בגע בהן אלא אם בגע ב׳ דין בטמאת ילוי
לבר ובבן אם הבביל רגלו במים טמאין ובביאת בחרן הבם אלא
הזתים טהורין בחאר בא בחאר בבלו לחוך ובומת בהן וקחים טהור
ובן בתיבוקו בחמנים לומר אלא הקטנים לא בגעו בטמן אי בזתים ו
ובי בא בהן ואחר אחר אחם אחם יבאו מבית הבר ואחילו בתו אחרי הם
הבאהל הבם הן בחזקת טהרים בחאר בבר בטהרו והוא אומר אלין
אלא חם קרחיקו מאלו עד אלא יראם בי לו יבאו מחמת החזקה ובבר
בחזקת עם הסרין חאר אם בחזקת טומאה

הבדרין והבוצרי בין
שהבניסן לרשות המערה דיו דברי ר מאיר ר יוסי אים
אם טהורין להן צריך לעמוד עליהם שיטבול אם טם
טמאים להם אינן צריך לעמוד עליהם שיטבול

בבר הזדעתיך מהלבתים בסרינו לדיק בטהרה יטהרו אפועלין ואם
יבישם אל הסרם לבנוד את בניהו לפי אלא יקטפו את הענבים לבת ת
אלא בטהרה לפי אהן מובאהרים בשו שבאהרנו בחחרית מהלות ואמר
ר׳ מחיר אפוח אעת שיבישם אל פי המשרה לפר יטבלו בתוכה נרא
אהן יטבלו ואל בהייבהו להתעבב אם עד שירחה בואם אל הסים
ור׳ יוסי חומר אינהרך מיעד בטבילה לפי אהן לפעמים יבאו ויאמרו
הבם טבלנו ואם הניעו עד אפת הסי ניז ואל טבלו ור׳ שמעון חומר
אפם בחאר חשבו בעבמן אהן טהורין ואל יבטרבו טב אלא הבה ים
יחנייב אלין מיעמוד עד שיטבולו והבלים בר ׳יוסי לפי אהן נב׳ לת ידעו
תבונת הטבילה בפי הפלמות ניזלזלו בחניות נמוך מדומה לה

הנותן נן
הסלים ונן המשטיח של ארמה בית שמאי אומרים נ
נותן בידים טהורות ואם נתן בידים טמאות טמאין ב
בית הלל אומרים נותן בידים טמאות ומפריש תרומתו
בטהרה נן העבט ונן המשטח של עלים הבל שוים ש
שהוא נותן בידי טהורות ואם נתן בידים טמאות טמאן

בבר בחיבו בפוף אהבות אהבוהר לבת הוכבר לעומת זה ידעת בית
שמחי ובית הבל חומר לת הוכבר ואחר דבר בעבין אלא בבברי ב
לבת וניז בחחבלות טמחות על האדן ליבם ולהיות נמוקים ואחר

6b2

1663

לקח ממס והמליכם לבית אמי שבניך מיקחם ויתנם לבית כ
בידים טהורות לפי שמוכסין לטומאה מעת לעת ובית הלל או
מתן בידים טומאת לפי שעה כלפי מכסר כפי שקר מכסרים לעכו
מהו כלפי מוכסר לעכו"ם הסדרת תרומה לח יפרישנה אלא כידים
ט זרות ועכו"ם שם לחפירה אפר יקוברנו כה העכו"ם כמו שיקדה ח
חפירת הזרים מעכו"ם ואם אין עכו"ם בשדה מ שמחים על נכי ס
העלים הם כלן מהניין אלא יקח ממס ויתן לבית אלא בידים טהורות
לפי שעה מוכסר במקח מיכן מן אלא ככר העיר מזה לרשות
בידיהם שטוחים על העלים עד אלא יפנך מה שיעשה מיכן ואלכה
ככית אמי

ח האוכל מן הכלים ומן המשטח
של ארמה אעפ שמבוקעות ומנוקבות לבית הרי הנת
טהורה מן העבט ומן המשטח של עלים נפל ממנו גרגר
יחידי אם אין לו חותם טמא נפלו ממנו עגבים ודרכו כ
במקום המפנה בבריצה מבחן טהור יתר מבריצה טמא
שבירין שרצאת מיפה הראשונה נטמאת בבבריצה
אמר מי שיאכל

בידים מבוחבות מן הכלים ועל גלו שעבדים מנתבקעו מטמא מיד
מוכסר ולבן אם נפל לבית שהורה מהעכו"ם אמר יחזיקנה לאכול
לח סוכסרו ואם היה לוכל מתוך העבדו ומן המטח של עלים בידי
מבוחבות ונפל ממנו גרגר יחידי לבית אם היה זה הגרגר כריך וקנה
הען אמר יתלה כו הגרגר קבוע בגרגר עד אלא תנא ממנו לחוש ס
קבה זה הגרגר טהור ואמר אומה אין לו חותם ואם היה מוסר זה
הקבה ונמצא הגרגר מגולה הרחם הבה בטומאה בידו טומאה מפני ס
המקבה אמר בזה הרחם ונתוסף אתה אין לו חותם טומאה אלא אם כן
במקום חותם אבל לא כנע במקום חותם טהור ואחר אם ואכל כע
בעכו"ם טמאים שבטומאה בידו כאמבעות המקבה אם כפ"ג לבית ו
ודיכן הוא דכור מכואר ממה שקדם לנו מי כפלי מוחת המסבתת

מי שהיה עומד ומדבר על שפת הבור ונתזה צינורה מ
מפ"ו ספק הניעה לבור ספק לא הניעה ספיקו טהור

כל טומאה שהיה עומד על שפת שבור שלבית וניתזה עבורה מפ"ו כ
בעת ברין ספיקו טהור

ז הוולף את הבור נמצא שרץ בראשונ
כולן טמאות באחרונה היא טמאה וכולן טהורות איפתי
בזמן שהוא וולף בבל אחת ואחת היה וולף במחץ נמצא
שרץ באחת מהן היא טמאה בלבד ח אימתי בזמן
שהוא בודק ולא מבסה מבסה ולא בודק היה בורק ו
ומבסה נמצא שרץ בחבית הבל טמא בבור הבל טמא
במחץ הבל טמא

וולף הוא המריק בור על יין או על שמן בכלי
ואם נמצא שרץ בכלי אמר נתמלא ראשון הרי הכלים אמר נתמלאו
אחרוני טמאים לפי שטומאת כל מה שבבור ואם נמצא שרץ בכלי ס
אחרוני הוא לבדו טומאת כי אחרוני נאמר אחר שנתמלאו אלא הכלים
המוקדמים כלן בפל שרץ לבור בשאריית אמר נתמלא ממנה חבית
אחרונה זה אם מוקף הבור בכלים עצמן זה בחיבים כל הכלים כ
בבור ויתלאם ש אמרנו אם היה הולה מן הבור כלי הנה יחזן ו
ויריק בכל כלי עד שימלאנו ואחר במנה שרצה מן החביות בין ס
שימנה אחר נתמלאו אלא אי בראחרונה לא תטומת זולת שבכלי אמר
במנה בו שרץ אחרונו טומאת בכל מה שהיה בבור עמו שרץ וכזאת
החביות לבדה בפל שרץ ונתיתה זאת החבית לבדה טומאה וכל מה
שנתמלא לפניו אי טהור זהו אם היה בוריק הכלים בעת מה
שיריק בהן יין ולא יבפס מאפבר שנאמר בזאת החבית בפל שרץ
אחר שנתמלא אי אם מבפס כל בלי בעת שנתמלאו אלא שרץ יבדקם כ
בעת שיריק יין בהן כי אחרונו נאמר בם בן אולי שפשון היה בחבית
ויבא עליו יין ממבפ אם ברק כל חבית ואז יבא בה יין ממין ואחר
בשתם אחרי שהמלאם ונמצא שרץ בא מהן הבה בלן טומאים שאחרונו

מסבת טהרות

בריך רחמנא דשייען

מתן

מסבת מקואות

שש מעלות במקואות וו למעלה מוו מי גבאים
שתה טמא שתה טהור טמא שתה טמא
ומלא בכלי טהור טמא שתה טמא ונפל בבבר של ת
תרומה אם הריח טמא ואם לא הריח טהור

אמר קכון ה
הימימות אם שפק מרבעות כל קכון מפס יש לו מדבה מן הטהרה
ואחר יותר גדלם מן הפבית אמר למעט הימנה ואתחיל בזכרון
הקפת מדבה והוא שיהיו המים מקובצים בחים מוקטים ולא מיהיו
מחכון ואם אמר יקראו מי בבחים ולא יהיו בחלה הימימות מ שאה ל
אלא פחות מזה ואמ' אחת שבה אבה אלו הימימות אמר בזה הבבה י
טומאת כמו שטומאת אחר המשקין אמר בכלים וטומאת אחרי הטומאה
כמו טומאת משקין הטומים אלא כיבר אחר וזה משקין טומים
אמר בכלים טומאת אחרי הבבה אלא בכלי מי שבבחי
לא יטמאו החוכלין אלא בראון וכזה מתחלף המשקין שבכלים ו
ובעבור זה אמר אחת שתה אחת הבבה הים טמאה אחים טהור הבה ס
הטהור בטומאת משקין טומאים לפי שאלה הטים בטומאת כיד ס
הטומאה בעת שתיתו וכן אם אחב מזה הבבה בכלי טהור בטומאת כמו ג
שיעבד משקין טמאים יטמאו הכלים ואם נפל באלה הטים בכר
על תרומה אחרי הטומאה הטים בשתיית הטומאה מהם הבה לא יטמא ל
להיותו נופל בלי כוכה ואם ריחנו באלה הטים אמר היה הטהלתו כ
בהם בשנה הבה בטומאת הבבר כי הוא בגד במשקין טמאי ובתוספת
מבני מה אמרו ואם לא הריח טהור אלין הטים שבבבת עלולין לקבל
טומאה עד שיתלאו ומבני מה אמרו אם הריח טמא מוכרו מוכרו
מבריו ובטומאת בטומאה הבבר כל הטים אמר בידו שתלאו ושבו מוכבי
לקבל טומאה והוא בטומאת משקין הטים בבבר הגיעו בגדר מה מן ס
בטומאה ובזה בטומאת בבבר

1663

אמר מבבור היה מטרון בסברה וכן אם מתלאו הטרון בבור הבל ס
טמא לפי שהבחנו באמר אם היה מתחלת הענין ואם אם מתלאו ב
במקן בחנו באמר אם היה בתחלת הענין ומזה הטרון ה
היין וכל מה שמתמלא ואחי לפני שמאו הבל טמאת

בין העולין

לוגין רשות הרבים כרם שלפם הבוצרים רשות הרבי
אימתי בזמן שהרבים נבנסין בזו ויוצאין בזו בלי בית
הבד של גת והעקל בזמן שהוא של עין מנגבן והן טה
טהורין בזמן שהן של גמי מיישנן כל שנים עשר הרש
או חולטן בחמין ר יוסי אומר אם נתנו לשבולת דגהר
דיו

עיגולין הן הכלים אמר הכן שעבדים מוכנים לבת והיו בעיגולי
שתבנית אבלם ולזה נקראו עיגולין והם אמר קנדים לחכמים שמכפול
וזגין שפפולת והן הזגין אמר יחזקנו אחר הדיכם וזה גם הן שלפני
בוכים הוא אמר יעמיד בגד פניהן מן הבבר כמיבנו ואל אחר ס
הבוחרים מה שבבר בפלם בבילתו ובבר ידעת עבין היות מקום רפו
חימיל לו רשות הדבי לעבין טומאת עפלם בית הבד הוא הקבוע שביב
שביב הזזים בעת שדיבם לחבדים ולקבנם ואחר אלה הכלים אם
היו טמאים הבה יבבם בחלקיהן מפקין טמאין כלי שפק והם היו מעין
יבבם והם היו על גבי על גבי ובזעה אם אמר לא יתבבו ישובם בבה ת
תמימים עד שיבבם החוכל מי ירחצם במים חמין עד שיעלו מה שה
שבלעו ממשקין טמאים ור יוסי אומר מיתלם בשטף הבחל ויורחבב
תבלית שדחיבה ואחר יטבילם כלי שפק ולעזן התוספתא מי שהיו
בתיו ובדיו טמאין ומבקש לטהרן קדשין והלולבין והשי עות מבגדן ו
וכו' ואין הלבה כר יוסי

מסבת טהרות

בריך רחמנא דשייען

מתן

כ

מלא בכלי טמא ומלא בכלי טהור טמא מלא בכלי טמא ומלא בכלי טמא
ונפל בכר של תרומה אם הדיח טמא ואם לא הדיח ט

סהד

כבר ידעת שכלי טמא יטמא מפקין ומלק המפקין יטמאו כלים
טהורים וכבר כתב זאת שקלכה להודיענו מלמה המים כמו שיטמאו
מלאם טמא כן יטמאו שכלים טמאים זאת קטומאתם כפני עצמ'

נפלו

מים טמאים ושתה טהור טמא נפלו מים טמאי ונפל בכר של תרום
בכלי טהור טמא נפלו מים טמאי ונפל בכר של תרום
אם הדיח טמא אם לא הדיח טהו ר שמעון אומר בין
שהדי בין שלא הדיח טמא

קודיעכו גם כן שיטמאו מלמה המים מאר
לין בהם מרכב' שלא במפקין טמאים לם נפלו בהם כמו שיטמאו
בחדם טמא וככלי טמאי ושקר אחד מקוכן שמפקים טמאי טמאין
גרגן ומלמה לגרגן עד שלמה המים שבקרקע כמו שבארנו ויתכ' ר
שמעון אחר שיטמאו מלמה המים יהיו במפקין טמאים אאר
יטמאו לגרגן ומלמה לגרגן ויטמאו מי הגבוה כלן כן ויטמא לגרגן ומלמה
לגרגן ולכן כין הדיח וכין שלמה הדיח טמא וכתוספתא כתן שכה ל
בימתר ר שמעון כשאת שאלו אומר לשוק שטיפת המים טמאים כ
בוגעין בכבר וחכמים יטמאו שכרמה ויאמרו שלמה המים שאר כ
בקרקע לא יטמאו שלמה לגרגן ויהיו הטמאים כמו שיהיו כשמפקים שם
כשלמה נתן הלכה כר שמעון

ל נפל לתוכן הסת או נבלים מי בורות מי
הטמא ושתה טהור טהור אחר מי נבלים מי בורות מי
שיח מי מערות מי תמציות שפסקו ומקואות שאין בהם
ארבעים סאה כשעת הגשמים הכל טהור פסקו
הגשמים הקרובים לעיר ולדרך טמאים והרחוקים ט
טהורים עד שיהלכו רוב בני ארם

קודיעכו כזאת שהלכה שלמה
מי הגבוים כמו שלמה יטמאו שלמה כשכוכה כן לא יטמאו שלמה לגרעת
ולכן שם כשל בהם ואפי' שיעת לאכר יותר טמא ממנו שם כח
לים טמא בהם שוכעתו לעבור ולהלוך לא יטמאו שלמה המי' שם שהם
אחר זה מלם טהור הכה זוקו שהור כמו שזכר אחר לאר מזה הין
לאר זכר כמי גבוים שהם לא יטמאו ולא יטמאו שלמה לגרעת כן הין
כמי כורות ומי שמן ומי מערות ומי המטפחין לאר שהקבצו ממה
וממה שיטפו שם כשפקו שם השמיכם ושם לאחרי שפסקו ושן שקיאות
שלין בהם שרכב' שהה וכשכל כל מה שזה שלמה הים לו זמן ימשיכו
ולא יהיה כו מ' שהה ויהיה עדיו נאבי' הין שלמוכין ושהרקעל זה לאמר
מי כורות כי מ' שהה קבל אחר ואפי' לאר שכזמן הגשמים הכה הם
כלם בחזקת שהרה ולא כאמר לך כטומאו בכלי טומאו לו בלים טמא
לו שמפקין טמאים כי הגשמים יאמיכם ויגיעו מים ויביאו מים לאחרי
ואם נשפקו הגשמים הכה כל מה שהיה שכוב הין שלמיכם טמא
כי אכאכו כאמר לך לאם טמא לו כלי טומא שגגב כאלה שמים ושם ם
היה שלמה הגבוים ושה שרומה לשם אחוק שקשיר טהור לרוחק ה
הקמין שפה עד שיתיללו האבוים להלוך כרכים ויבוכו כחזקת ט
טומאה לשעברית קשיירת עליהן ויעשאו גם לאו הגבוים כלם
בחזקת טומאה לאר שפסק שמיר לאוכך יומי הקין עד שים שיור שמיר
ואתיאל לגבוד מיגיע שפה שמיו שמיר ויטבו כחזקת טהרה
השמגה שכלה

מאימתי טהרתן בית שמאי אומרים משירבו וישטופו
ובית הלל אומרים רבו אף על פי שלא שטפו ר ש
שמעון אומר שטפו אף על פי שלא רבו בשרין לחלה ו
ולימול מהם לידים

כיוצת שטופו שיפוגו שמים על פני הגבוה ויגבר
חוגה לה בית שמאי חומרים בריך שיהא הגבוה עמוק וירד בו ימי ה

שמיר יותר מן המים לאר היו בו ויפוגו גם כן מהם ושמעל כזה
כמו שהתבאר בתוספתא שיהיה הגבוה מיכל לרכבים שלה היה ט
סמין ונטמ' בלאים טמא לו בכלי טומא כפי מה שקדם ואחר ירד ממי
המיטר כזה הגבוה עשר סמין כפי שכרת בית הלל יזכה בעשר לפי ס
ערכו מי הגבמים וכפי שכר בית שמאי לא יזכה אלא עד שלמה ויביע לית
שלה ואם היו בו תשעה שלה מי גבוים וטומאה כאין שקדם ואחר ה
הביע בו שלה מי גבמים כפי שכרת ר שמעון טהור לפי שפשפו מי
הגבמים ונתפשטו על האדן על שפתה וכפי שכרת ר שמעון לא טה
עדיין הבבה חשבו שפשפו מי הגבמים לא הכו וכאחר שכלים שפשפו
שלה הגבוים כשטומאה וטומאה ומתי יהיו בחזקת טהרה ומתי כ
בחזקת טומאה ואיך יפוגו טהורים לאחי שטומאה שתחיל כזכרון מה
שיאות לו זה שקה המים ואחיר שלמה מי הגבוים שבדין לאלה הל
להשתמש כה בכשעל שלמה ולכלום בנקה ולרחון כלים וכיוצא כזה
ומתר גם כן שלמה המים כטלת הידים לרבריס שאר יעשרכו כטלת
ידים וכבר התבאר בשבי מתבוגה שמטלין לידים לאולין ולתרומה ו
ולמעשר ונו היו המרבה שרשעה

ז למעלה מהן מי תמצית

שלא פסקו שתה טמא ושתה טהור טהור שתה טמא
ומלא בכלי טהור טהור שתה טמא ונפל בכר של ר
תרומה אף על פי שהדיח טהור ז מלא
בכלי טמא ושתה טהור טהור מלא בכלי טמא ומלא בכלי טהור
טהור טהור מלא בכלי טמא ומלא בכלי טהור
מלא בכלי טמא ונפל בכר של תרומה אעפי שהדיח
טהור ט נפלו מים טמאים ושתה טהור
טהור נפלו מים טמאים ומלא בכלי טהור טהור נפלו
מים טמאים ונפל בכר של ר תרומה אף על פי שהדיח
טהור כשרים לתרומה וליטול מהם לידים

זו היא מדרשה

סכיא וכבר התבאר בדילה על תרומה שלמה המים לא כאדם טמא
לא בכלי טמא ולא כמפקין טמאין ואפי' כשהיא שמוכה לא כאדם טמא
מפה בתרומה מה שאין כן כמי גבוים ומה שדומה להם ושלמה המים
גם כן אין כו לרבריס שהה ואינם שהוכין

ט למעלה מהם מקוה

שיש בו ארבעים סאה שבו טובלין למעלה מהן מעין
שמימיו מעטין ושרבו עליו מים שאובין שוה לטקוה
לטהר כאשבורן ולמעין להטביל בו כל שהוא

מעלה בלשית שיהיו המים מכוכסים כתקבצו בלי מחיכה ים כו ל
לרבריס שהה הכה הוא כאבר לטהר בו הטמאים ולעשר בו שבלים ם
הטמאים וזהו לאמרו טובלין ומטבילין וכן מטבילן בו את הידים ל
לרבריס לאר יבערבו נטילת ידים וכבר התבאר בחבוה על קדם
מטבילין את הידים ואין רשאין לגעים לטבילה ולמען התוספתא זה הכלל
כל מקום שהאר טובל ידים ובלים טובלין אין האר טובל אין ידים ו
ובלים טובלין ומעלה רביעית שתהיה עין מים מעטת ומחכו המים
ונשאר בה עד ערבו המים וגברו הכה שלה המים מעוותי השפעה
בין משפעו המקוה והמעין ידמה למעין כדבר ולמקוה בדבר הראשי
לבו שבתחר קודם זה משפעי המעין והמקוה ונחמר שהמעין זוהה
המים הנובעין מעומקי בכל שהוא ואפי' היה שפחת מעט השעור
מה שעתה בו טהר ואין שבי שהמים שבוחלים מן המעין היוחתים מ
מכאן יתקרו בו גם כן וכל מי שטבל בו טהו שכה שבי שם השפעה'
במעין לחר שהם שהוה מטהר בכל שהוה והשבי שהו' מעט בוחלין
ובמקוה וזהו קיבון המים בלתי נובעים שבי משפעים אחר מ
מקום שהוה היו מעהר השמאים שלה לרבריס שהה לבורות ומה
שהיה פחות מזה היו מטהר השמאים ונשבי המים שבוחלים
מאלו חוגה לה ושכה אותם אחר יקרא זוחלין לח יטהרו ואחאם יט
טהרו כמקוה מקושר יבואו המים בו ויטהרו ואהוא אחר יקרא מ

לחבורן

ויתמיה מ"ש המים המקבלין מזה מטהרי כשכל מהות המעיין לטהר מ"ש כ
מחוברין והיכי המקבלין מזה מטהרי כמו המעיין לטהר מ"ש כ
בו מים מחוברין והיכי מטהרי מלא כחשבורין כמו המקוה לטהר מ"ש
מעיין כו

ר למעלה מהן מים מוכין שהן מטהרין בוחלין
למעלה מהן מים חיים שהן טבילה לזבים והויה
למצורעים ובשרים לקרש מהן מי חטאת

מעלה חמישית היא
פיהין מים מכשים מן מקום מוכים כל מלומדים מומרים מ חמיש
מ זולת זה מן הטעמים הרבה המתמיה בקבלת הטומאות כמו מ
פיקבלו בכלי חרס ולא המים נוטפים על הקרקעים מהות מט
מטהר כזולתן מכר מהות מעיין ולא יעכבהו דבר ולא זולתן עכ
עבריית חמימת זולתי עפר כל מכחשים הטבריים בלחן ומעלה מפנית
הוא פיהין מים נובעים ערבים ולא מוקף לטהר יקראו מים חיים ולא
יהות טבילה לזב לבד אלא בהם כל המים זב הם המים ימי טהרתו ו
כן טהרת מבורה כל המים לטהר יטחטו עליו נפרים וקרוע מי חטאת
לא היה דבר מזה אלא מאלא מים כי לחלה הם לעלה דכרים חמר
קחל בהם מים חיים

פרק שני המטא שירד לטבול ספק טבל ספק
לא טבל אפילו טבל ספק יש בו אר

ארבעים סאה ספק אין בו שני מקואות אחד יש
בו ארבעים ואחד שאין בו טבל באחד מהם ואינו י
יודע באי זה מהן טבל ספקו טמא ב מקוה שנטרד
ונמצא חסר כל טהרות שנעשו על גביו למפרע בין כ
ברשות היחיד בין ברשות הרבים טמאות במה דברים
אמורים בטומאה המורה אבל בטומאה קלה אבל א
אכלין טמאים ושתה משקין טמאים בא ראשו ורובו
במים שאובים או שנפלו על ראשו ועל רובו ג לוגין מ
מים שאובין וירד לטבול מפק טבל ספק לא טבל אפי
טבל ספק יש בו מ סאה ספק אין בו שני מקואות אחד
יש בו מ סאה ואחד שאין בו טבל באחד מהן ואינו יודע
באיזה מהן טבל ספקו טהור ר יוסי מטמא שר יוסי א
אומר כל דבר שהוא בחזקת טומאה לעול הוא בספולו
עד שיודע שטהר אבל ספקו ליטמא ולטמא טהור

כבר התבאר מספק טומאה כרשות הרבי
טהור ולזה יבטרך מהכאר בין כרשות היחיד בין כרשות הרבים לפי
מזה ספק טהרה לא ספק טומאה ולזה אמר העתיק טומאה על
מחקתו
סאה היה זה הטומאה טומאה קלה דרבנן ובכל הספק בטהרה ומה
טהר טהרה מלימה אם לא היה מוך טהור כפיים מקדם כשביעי מ
פיטהרות מספק דברי סופרי מכלל שספקות מטהרו חכמים ור יוסי
אומר מחמיר טומאה דרבנן העתיק טומאה על מחקתו ומחמת ספק דבר
סופרי מטהרו חכמים אות מיטול הספק בטומאתו או בטומאו זולתו ומ
זה יהיה הספקו טהור כמו אם יפוסק אם אכל תוכלין טמאים אם לא
ספקו טהור או יפוסק גם כן אם זה התוכל תוכלין טמאין אם כגון כ
כבור של תרומה אם לא כגון כי שבור טהור וקרלהו עכין אומרו מכל
ספקו ליטמא ובטומאת טהור

ספק מים שאובין שטהרו חכמים ספק
ופלו ספק לא נפלו אפילו נפלו ספק יש בהם מ סאה ס
ספק אין בהן שני מקואות א יש בו מ סאה ואחד אין בו
נפלו לאחד מהן ואינו יודע לאיזה מהן ספקו טהור מפני
שיש לו במה יתלה היו שניהם פחותים מבל מקום כאה
ואינו יודע לאיזה מהן נפל ספקו טמא שאין לו במה יתלה

כבר קדם כי מטהרות מחכמים שטהרו חכמים ספק מים ס
מחוכין ועוד יתבאר לך בזחת המסכתא מחקוה פ"ב כו מ' סאה לא

1085

יפסלוהו מים מחוכין הם נפלו בו ויטילו בפלו בו אלף סאה מים ס
מחוכין ומחכם יפסלו מים מחוכין למקוה מחין כו מ סאה ואחר הם
הפלים שהי סאה בחיים מחוכין ומחמר זה שעתה ואחרי מים לו כחים
יתלה כי מחכחב לחחר לוכי חלו חמים מחוכין למקוה פיש לו מ סאה
בפלו לפר לא יפסלוהו כחו מהקדמכו

ד ר אליעזר אומר רביעית מים
שאובין בתחלה פוסלין את המקוה וג לוגין על פני הם
המים וחכמים אומרים בין בתחלה בין בסוף שיעורו ג
לוגין

כוונת לחדו בתחלה מיחלה רביעי
מים ויטיחו במקוה ואחר כך ירד מער לו יבדו מים לזה המקוה עד
פיטוב מקוה ובבר בלחדו מעור לוב פעמים רבות ונידע פה לוב ר
רביעית ובלבה בחכמים

ה מקוה שיש בו ג נומות של מים
שאובין של לוג לוג אם ירדע שנפל לחוכו מ פאין מים
בשרים עד שלא הניעו לנומה השלים כשר ואם לאו פ
פסול ור שמעון מכשיר בפני שהו במקוה כבוך לבקו

כבר ידעת העקר נקוה שמ' סאה מים כ
כפרי לא יפסלם מים מחוכין לחמר לם כתשרבו הב מלא ב נומות ובלבל
מים כפרים פחות ממ' סאה סב הבל פסול והתעורב ג לוגין מחוכין ע
עם פחות ממ' סאה כפרים ר' מעון מכשיר לפי שמחסב המים לפר
בטומח בלבד נתבטל מן המקוה ובחלה קוה מקוה כפר למקוה פסול
ואין הלבה כר' מעון

ו המסנק את המים לצדדין ומשכו ממנו
ג לוגין כשר היה תולש ומשכו ממנו ג לוגין פסול ור
שמעון מכשיר שלא נתכון לשאוב

מסנק ומפלק מים מהם בכוונה ולחמר
מני מברא הטיט מקדקעית המקוה נמחקן לפי דיש ולחד כטפח ומה
הטיט ג לוגין מים ובכולל המקוה לח פסלוהו לפי שמוב מים מחוכי
כלפר לח הסיר הטיט ולא סגידו מן המקוה ומה פלק הטיט והבדילו
מן המקוה וקוניתו עלפני המקוה והוה לחמרי הים חולא הנה המים
לפר יטפחו ממכו מים מחוכין וכל שר ביבי מים ג לוגין לפוך הם
המקוה פפלוהו כי הוה מעת מחבביה הטיט כידו והוכיחו מן המקוה
פבו הלחה לפר בו מחוכין ולא הלבה כר' מחעון

המניח קנקנים לראש הגג לנבן ונתמלאו מים ר אליעזר
אומר אם עזנות נשמים הוא או אם יש בו בטעם מים
בבור ישבר ואם לאו לא ישבר ר יהושע אומר בין כך
ובין כך ישבר או יבבה אבל לא יערה

לחמר קשם לך מבין
ובור מקוה מים יקיה טהו והנה הנילל מזה הפסוק ברם ולחבחי ברים
זה הברם מקוה כל לך לחי מחמבכו הלל ולחילחו זה מחמעין לחינו מ
מפעל לחלרם ולחמבם הוה מפעל הטבע ובור הוה מבחריב והוה מם
מפעל לחלרם הל קבין המים ובלחמר פלח מלא מלרם מים בכלי וב
ובבם במקו עד פמבם מקוה הנה זה המקוה פפול לקריית הספר
מקוה למעין לחמר לינו מפעל חלרם ולהנה לבו לומר גם בן פלח מוחף
חלרם בעבית מקוה בחיזה מחוף מחחיה בחו הלבלים לחמר שם
בפרבו הנה הוח פפול כלחמר לח ידעו לבעין לובי מה מחחלבו הפסוק
מקדלו מקוה גם בן לבור לחמר הוח מפעל חלרם ובב המקוה פיהיה מ
מוחך בי מחוך חלרם מבר ולסוד עליו מבר בחו בינבל בזולת
הוספחה זה לשון הספרי בעבד יכול יהלה בבחיבו ויטבח מקוה כ
בחחלה ויהיה טהור חל מעין מים מעין בידי חלרם לף מקוה בחין בידי ם
חמים לי חם מעין פלין בן חפיבת ידי חלרם לף מקוה בחין בו חפיבת
ידי חלרם יגע המכיח כלים לגבבן ובחמלחו חל בור ומן העקר הסמיך
לזה הפסוק בחורו לך מעין הלבה בו מפפגים ובם מעין מבחר בכל ם

כר יהושע

ח הסייר ששכח עציץ בבו ונתמלא מים אם היו המים צפים על גביו כל שהן ישבר ואם לא לא ישבר דברי ר אלעזר ור יהושע אומר בין כך ובין כך ישבר

סייר הטעון מן הסייר לומר ר שמעון אלא יסבר שעבין ל לפי שמים מצר הגיגו כתוך העציץ מצליחו מחוכין ואם היה כזה ג ל לענין ובבר ישפלו כמו שיפחל מן המים מחוכין והלכה כר שמעון

השלישי קנקנים בתוך הבור ונתמלאו מים אעפי שבלע חבור את מימיו הרי זה ישבר אם היה הבור מלא מים

ט מקוה שיש בו מ סאה מים וטיט ר אליעזר או מטבילין במים ואין מטבילין בטיט ר יהושע אומר במים ובטיט באיזה טיט מטבילין בטיט שהקנה יורד מאליו דברי ר מאיר ר יהודה אומר מקוה שאין קנה המרה עומר אבא אלעזר בן דולעאי אומר מקום ש שמשקולת יורדת ר אליעזר אומר היורד בפי חבירת ר שמעון אומר הנבוב בשפופרת הגור ר אלעזר בר צ צדוק אומר הנמרד בלוג שהמים צפין על גביו היו ה המים בצר א מודה ר יהושע מטבילין במים ואין מט מטבילין בטיט באיזה טיט אמרו בטיט שהקנה יורד מאליו

המרד כלוג מקנקן יורד מאליו מיהיה רקיק קטנטן מחת תפס עליו קנה מחפי ה יותר עב העשוי מזה שר מחת ניתקע כו קנה סתלית מחפי יתורו כו ח מחפי סתירות יטה ולא ישמור ואחת שעור כן דולעאי אומר וחפי היה יותר עב מזה כל עוד מיהיה בבדל מחת קנה עליו בדיל הכבוים יתקע הנה מזה ימדד כמה מזה ניקוב מלעגור מחפי היה יותר עב העשוי מזה כל עוד מיהיה בבדל מיספך בפי הקולי בר מחפי יחפי יותר עב מלעגור ניקוב מחפי יחפי יתורו כו שמעון אומר מחפי היה יותר עב קטנטן מזה כל עוד מיהיה בבדל מיספך בפי הקולי בר מחפי יחפי יותר עב ניקוב מזה כל עוד מיהיה בבדל מיספך בפי הקולי בר מחפי יחפי יותר עב

ומלכה כר יהושע

פרק שלישי

י ר יוסי אומר שש מקואות שאין בהם מ סאה ונפל לזה לוג ומחצה ולזה לוג ומחצה ונתערבו כשרים שלא נקרא עליהן ש שום פסול אבל מקוה שאין בו מ סאה ונפלו בו ג לוגין ונחלק לשנים פסול מפני שנקר עליו שם פסול ר יהושע מכשיר שהיה ר יהושע אומ כל מקוה שאין בו מ סאה ונפלו לו ג לוגין וחסר אפי קרטוב כשר מפני שחסרו לו ג לוגין וחכמים אומרים לעולם הוא בפסולו עד שיצא ממנו מלואו ועוד

קידוש מוח מדם חלק מד ס מלוב מכיל מעקל דרקם נחני מכני על כל קדינה ומחר ונחלק לשנים פסול ונחפי שמך מ על כל חלק מקוה מקוסיפו עליקם מים כשריס עד שיעוכר ם ונחין הלכה כר יהושע

יא כיצד הבור שבחצר ונפלו לו שלשה לוגין לעולם הוא בפסולו עד שיצא מלואו ועוד או עד שיעמיד בחצר מ סאה ויטהרו העלינים מן התחתונים

ר אלעזר בן עזריה פוסל אלא אם כן פקק

מלעלה ומחר כנגן ם פסיה כר פלה ומחר מלינים ב לוגין מחזרין הנה הוא פסול ומחילו חסרו ניבר מלינן מים לחרי כפרי עד סינה ממנו הטעוך על כ מחה חסר מחתת לבו הב לוגין מחה יבא ממנו זה הטעוך מן יקיק כפר לח יעמוק למעלה ממנו מקוה מפקוק ובבר הודעתך מים מחזרין לח יפסלו מקוה מים כו מ סאה ובין המים שבתוך הבור ויסוב הכל כפר ור אלעזר בן עזריה חומר מזה הבור פסול ונחפי עשה מקוה למעלה ממנו ונקבו שני לפי מחזה כמו ב מקוהו זה בבר זה ם כפר לח פסול מלא מה בן בנו של מקוה שעלין חפר עשה בחבר הבית עד מלא ינגע כאלה מים מלא מן הבור ונחז יהיה הבור טהור ולחין הלכה כר אלעזר בן עזריה

ג בור שהוא מלא מים שאובין והאמה נבנסת לו וירצאה ממנו לעולם הוא בפסולו עד שיתחשב ש שלא נשתייר מן הראשון ג לוגין שנים שהיו מטילין למקוה זה לוג ומחצה וזה לוג ומחצה הסוחט את בגדיו ומטיל מסקוטות הרבה והמערה מן הארצור ומטיל מ ממקומו הרבה ר עקיבא מכשיר וחבמים פוסלין אמר ר עקיבא לא אמרו מטילין אלא מטיל אמרו לו לא כך ו ולא כך אמרו אלא שנפלו לו ג לוגין

סם היהן לחם כבדיו כמקוה ואחר מעלה שכבר כידיו הנה מכו ממים מחר בכבר מים מחוכין ויהיו מעיל ממקומות רבים נחנוך ה הוא כלי ים עליו מכבה עפרי מחרים בעקר מלחתו ואם ינק מקום כ כמקוה יחד ממים ממקומות רבים ר עקיבה מכשיר לפי שהוא מ מעיל אחר עד שיהיה קרקע אחת ואחרי חכמים מלמען ממחמר ם ממנם הוא מסבלה אין מתניה בשילתן ואין הלכה כר עקיבה

ד מכלי א מב ומג מצטרפין

מר אין מצטרפין בעל קרי החולה שנפלו עליו ט קבין מים וטהור שנפלו על ראשו ועל רובו ג לוגין מים ש שאובין מכלי אחר מב ומג מצטרפין מר אין מצטרפין וברא בזמן שהתחיל השמ עד שלא פסק הראשו וברא שלא נתבון לרבות אבל נתבון לרבות אפי קרטוב בבל השנה מצטרפין לג לוגין

כבר בחרנו כברטות מבעל קרי מם יהיה חולה נילה קרי לחומו מם הבריח מם ילחה קרי הבה הוא יהיה לו מן ם הטקרק לעניין מתפלה מיספוק על עבמו ט קבין ומן מחה נחני וכבר קדש לן נב מפלים הטקוה מם כבלו על ילחמו ועבל ניבוב לענין מים מחוכין מב פוסל מהרומה ושוד יתבלר מבה זה בחחרית יהיה נחמר מם מחלם ט קבין חפר יטהר מבש בעל קרי לתפלה במו מפטרנו כפי מים מחלם ט קבין חפר יטמחו הטקוה לתרומה פי מיהיה מפיכתן מב כלים לפחות ויהיה בזה חחר זה ולח יפסק מפיכת מחת מהן עד מיתחיל מבה מחריו ואח יבטרפו ויטהר הבעל קרי ויטמ הטקוה ואם היו מד לבבורית אין מבטרפין לח לטהר ולח לפסול ואחר חמר מפמקוה כל מבעה מבטרפין עוד מבין להוסיף כמי המקוה ואפי מפך מעור קרטוב כל מבעה מבטרפין לב מתפסול המקוה

פרק רביעי

המטה כלים תחת הצנור אחד כלים גדולים ואחר כלים קטנים אפי כלי גללים כלי אבנים כלי אדמה פוסלין את המקוה אחר המניח ואחד השוכח כרברי בש ובה מטהרין ושובח אמר ר מאיר נמנו ורבו בש על בה ומודים בשוכח בח בחצר שהוא טהור אמר ר יוסי עדין מחלוקת במקומה ע"מרת

נבור סוף בלים מקורין קנקל ובתחלה מקדיש לך מרבר מימבה כלים הוא בבלים בלל מקוה מקוסיפו עליהם מים כשריס עד שיעבור ם ואחת מפלבה נבור מחקון ולבסוף קבעו פוסל את המקוה ובבר הקבלר בקלמוד פסק זה ונחר כך מקקו לינו פוסל את המקוה ובבר הקבלר בקלמוד פסק זה

1617

ונוגע מה שעקר מבלנו מעוכם דרבנן ל"ל שמקוה שעני מים מעוכין מ
מעכם הוא פוסל מדרבנן ולא נפיתקו כזה שיש שיעור קעין בקיקע
ובכתף ואחד כך מקק כח גולם ולא יפיתקו כזה אם מקק ועכשיו ק
קבעו לפסת שאר הכיתו שהיו ניתנין כלי עליו בתלוש שכל מה ש
מיזול עליו היה הוא מחוב וקבן חמרם תורת כלי ולא שמעתו כלי ל
לפי שהיו כלי קבול אך להיותו על ענן שמעתו שפל לעקר שאר מבלינו
ונוגע שפשוט כלי ענן מקבלין טומאה ואחר שקדמתי לך זה שעקר
חמר שמי שיעים שלים תחת גבולה לקבן בשם המים הנה שמים שמגיע
בשם שם מים שחובין ופוסל את המקוה ואפי' היה חלה שכלים כלי ש
שכלים שאר לא יקבלו טומאה כמו שפתבאר ואחר כיצד שמעת
שפש חלה הכלים תחת הגבולה שאר היה ידועה כיניקת המים שכו ש
המים השחובין ואפי' שכח חלה שכלי תחת הגבולה שאר יהיה כמותם
כלי כוכב גדיין שוכח חמו מכיח ונה לא גדרי ואת הגזרים וכבר כ
ביארו בתלמוד בשכת שבת בפרק קמה ואחר הביאן בעשת קשור
העבין דברי הכל חלו ואלו שיעורין לל לאו שוכח ולא מכיח חלה
פוסל את המקוה בעשת עשור דברי הכל חלו ואלו שהורין לפי עידית
האשר לינם שעבון וכאלו פתמלאת עלה בידי לדם בין עיפים שופת
ומניח לא נאלקו חלה שהבין בעשת קשור עבים ונתעזרו ואחדו נ
נתקשרו לשר שכר בעלה לה שחשבתו ואות ר' מאיר ולדם שאר שהכל
יודים שהוא שהרה ושר שכר לא בעלה שחשבתו ואות ר' יוסי ולבן
שאר עדין השחלוקת בשקוה עשרת ובה' שטהרין בשוכח וכן' יצו'
שוכח שהו מכיח לפי שמפשו שחבר בעשת קשור עבים כמו שפשו ש
הצנור כבי שתמרת לפי שכמו שקבלה יהושה בשפיכת שמים תמיד
כן העבים בעת שתקבלים יהושו שפשו שחבר נזה שאר שמרכו ש
פחלה המים פוסלין את המקוה מן כוכתו שהוא יקח את הכלים כיצד
ויניקה במקוה שתעשלו לפי שהין שחלוקת בזה ולא בכור שהוא מים
שחובין ושחכם הרבור בו שם בשיעקו כמו שמניח כלים ברוש הנב ל
לבנבש ושתמלחו שם לא נוח שאר חלו הכלים או הפשם על פניהם ו
ניקן שיעיפש בכור שם יהיו שקוה שאר שם לא נוח שהוא בזה
השעבו בני שכלית בש' כמו שיהלה בש' ר' יוסי ובפי מה שתבאר ב
ב'לוה שתחר סוכ ז שחר שמניח כין בחבר כין בעת נגור שכשל פ
פוסל את המקוה זולת שניח בחבר בעשת קשור עבים שקוה שיהו ע
פוסל ושלבת בש' כלי מה שיחבו לפי שהוא שעשים כמו שלבו
בשלונו' עשוד על זה ולא יכהלך השחשבה בזה ולא יעשך השפרים
שכל הכלים בקבוע בקבוע שת תלמוד בשרה לפי שהוא שלבו על ה
הבולת הנעשות בשכוב שחרם שכקרקים קיימית ועל השילונות ים
שחול עם כלם מים שחובין הכה את שתעב לך תהיה לו נשחה
לשין שפן בו לו פחות כרבוב' ולשחכם טשותם בזה כלו שחוי שתוספת
בגור שתקוה ובשבו שקבוע שאר הוא בגור על ענן ושב' זה כמו שבחלבו
לפי שתורת כלי עליו בתלוש כמו שבה לשון שתלמוד ויעלה קודם ש
מיעם בגור לכל מה שיעלה פטוטי כלי ענן ולין שכמור של חלם כן ל
לעקרים שאר נתבארו בכלים שפטוטי כלי טהורים לגמרי ולא יכנו
הכלים לפסול את המקוה בשום פנים ולו בב שחלונות בין שיהיו מ
מחרם או שתתבות לפי שבודת שוכחת עליהם שהם לה נעשו לקבלה
ואפי' היה כהם כית שקבול כמו שזכרנו ואין שלהם שהם לה יהיה בין שאר שהם כ
כמו שקה חלול שפולם שה' שדיין ושלין יכולו שלים שחובין ועוד
נוסף בזה שעקר כיחור בו מזוזת שמסבתת ולא יפולל שמכו זחת ק
הכונה שלה מי שלה יהין כלל ואפי' שהבר הקל או מי שהוא רק שיקלו
העקרים כלם זה שעקר תעשחהו בכל שמפשק ושתלמוד כי שתה לה
תוסיף בו חלה תועלת לפי שהוא שבר הכוי על שעבין

ר מים שאובין ומי גשמים שנתערבו
בחצר ובעזקה ועל מעלות המערה אם רוב מן הכשר כ
כשר ואם רוב מן הפסו פסו מחצה למחצה פסו אימתי
בזמן שמתערבי עד שלא יגיעו למקוה היו מקלחין בתו
המים אם ירוע שנפל לתוכו ס' סאה מים כשרים עד ש
שלא ירדו לתוכו ג' לוגין מים שאובין כשר ואם לאו פ
פסול

חמרו על מעלות ה מערה הבדל בלימי ל"ל שאם נפל שמעורב בחצר
שכית לו בבור טיח או שלו על מעלות שמערה ונחר בגרן שמים ש
שמערבין נירדין לל תוך שמערה ונקוה שם שקוה מקוה שכח יפלל ג
פיהים כו רוב כמו שזכר שו שהיה שמפשה שלבר שמבי שבלים ונוח
פיתערבו בה בשר ויתערבו בעזקה ויפשבו בעזקה לו יתערבו על
מעלות שמערה שמכם שה לא שהיה שם שמפשה שלא שהיה שכבריה
נמים שחובין יירדין על יצר בבור אחד ונוח שמר היו שלבחים בתוך
שמים קלוח שוח הזלת שמים ולחבחו בבחין בעזקה מיניע עמשם ב' לוגין מים ג
מ' שאה מים כשרים בתוך שמקוה קורם מיניע עמשם ב' לוגין מים ג
מחובין שכה שוח שקוה כשר

ולא כ' פרי בהלק מניעא שם לחד זה מימים שאובין כי מ' בהה לא יש
יכולים מים שאובין כמו שבארנו וכבר קדמהו לך גם כן במשנה ב
לענין מים שאובין פוסלין את המקוה לאכם קוה שם יבאו כענגם שם
מקוה לחכם שם בעבור המים חון למקוה וירדו אל המקוה מכח ה
הוה כאר ונתקלו מים רבים מן המים מבטלים במקוה וה
ואות למדם כהלמוד שאובה שמשיכוה מפיהם אף יבטל מים
המאובין מעוט המקוה כמו שבא עליה לענין המשנה ואולי תאמר ש
חיוב דבר המפורש בתלמוד בחומרא שאובה שמשיכוה כפיה ו
וזאת המשנה בה מים שלענין מקוה אחת לחומרין לפוסלם אחת
הוסיפנו באור לפי שאלו בשאר עם זאת המשנה בחמי עד שיפול
שתערבות המים שאובין מים בפחות מן המקוה ויתערבו כבל וימשך
לתקוה שאובה שם היו מים בפחות במקוה ומים שאובין שם
מים שאובין ויורדין לתוך המקוה פוסלין כך לענין והמפרשים התלמוד ש
שאלו היה הפשוט לברי כמשך כפר וכתוספתא ר' לפי עלה כן יש
ישראל שאובה בם מים בחמה כח שהם על מימי בשמים מימלא בתוך
ובאותן לתוכן יש שהם ופותחן ויתערבו בחבר ונחזרו הוא ונאותו לת
לתוכן לא לתוך הבור ואחר יתיר חלק המים וחלק המים ירדו מבפנים ה
הבור ויתערבו המים בחבר כפר התכה לך בזאת השתיכה שהמשיכה
יצטרך שיהיה הרוב מן הכפר והשאובין מעוטין ואל זה הכוונה רמזו
בתחלת שהלים בחומרם מתקנין את המקוואות כמו שזכרנו שם וכבר
חשב שם גדול אחד רב שעטין בתרן שמעבר שהשאובה שהמשיכוה
כשרה ואפי' היה המקוה כלו שאובה ומעט ונהרג על זה בחומה ובזיון
ודברין בזה מפורשם בספרנו בפיהתו כלתי מבין זאת המשנה כלל ו
ואפילו היה זה כזה למען שאחר שהמשנה שם רוב מן הפסול פסול ואפי'
לא היה מי בשמים כלל חלק מים שאובין בלבד ויהיו כשפין ויורדין
על המעלות המעבר היום שבתקוה מהן מקוה כשר ואפי' יהיה זה ה
קטנות כלו הוא מעוט שמיות המשנה והחקירה למה שכתב ומה ב
בשלה שחומרם שם רחוק אף שעלמורו קדוש עליו כשרוצל על משנתו
שהיה סרוגה כפיו

ה השוקת שבשלע אין ממלאין ממנה ואין
מקדשין בה ואין מזין ממנה ואינה צריכה צמיד פתיל
ואינה פוסל את המקוה היה כלי וחברה בסיד מטלאין
בה ומקדשין בה ומזין ממנה וצריכ צמיד פתיל ופוסל
את המקוה נקובה מלמט או מן הצד ואינה יכולה לקבל
מים כל שהם בשירה וכמה יהיה בנקב כשפורת הנוד
אמר ר יהודה בן בתירה מעשה בשוקת שהיתה
בירושלם והיתה נקובה כשפורת הנוד והיו כל ד
הטהרו שבירושלם נעשות על גבה ושלחו בש ופחתוה
שבש אומרים עד שיפחת רובה

מוקת מבשלע העלה שבהר וכבר
קדם פירוש זאת ההלכה כה. תפרה וחפשה שם עד שיפחת רובה עד
מתעבר ויחסר יובילה ואז יהיו המים שנזלים חלים כשרים ולא יקיו
שאובין לפי שקיית אז לא תשאר כלי

פרק חמשי מעין שהעבירו על גבי השוק פסול
העבירו על גבי שפה כל שהוא
כשר חוצה לה שהמעין מטהר בבל שהוא העבירו על
גבי בריכה והפסיקו הרי הוא כמקוה חזר ור המשיכו
פסול לזבים ולמצורעים ולקדש מהן מי חטאת עד
שירד שיצאו הראשונים

שם יקיו מי מעין שנזלים חל המוקת
ויעבור ממנה וינתו אל מקוה אחר הנה חלק המים המעיים בתוך
השוקת לוקח כמו מי מעין וכל מה שינתו מן השוקת תעשי מעקרו מן
השוקת הנה הוא פסול ואז אם יקיו מי שמעין כלו נשפך בתוך השוקת
לוקחה שם יקיה פוסל אפילו שלך לתוך השוקת וקבתה על
גבי שפת השוקת הנה המים היוצאים מן השוקת כשרים ואם מי מעין
ואעפי' שילך מהם על גבי השפה דבר מועט אחר כי המעין מטהר ב
בכל שהוא ואם העביר חלק מי המעין על גבי בריכה והפסיקו וזה
שאחר שם המים ילכו לתוך הבריכה ויתקבצו בה ולא יבא מהבה ה
פ"ה הן זאת הבריכה הן מקוה שהן ואם יקיו מי המעין המעיים ל

לבריכה נכנסין מהר זה ויצאו מהר אחר הנה מקוה הבריכה שהו שהם
לזכין ולטהרת מכורע ולקדש מי חטאת כאחר לוקח מים חיים ל
להתערבם עם המים שאר קיו בבריכה ואם נתחמת בפיו בבריכה
כבר יניח וכו' ונסב זה שמקבלן קוה ממי המעין שנזלים חלו הבה
קוה כשאר ומשפטו משפט המקוה

ב העבירו על גבי כלים
או על גבי ספסל ר יהודה אומר הרי הוא כמו שהיה
ר יוסי או הרי הוא כמו המקוה ובלבר שלא יטבול על
גבי הספסל

כל גבי הכלים על הפוכי הכלים כרי חלה יסוב מחוב
ספסל כשמקבלן הרי הוא כמו שקיה כל שלמה שהים המזלים הם
כמעין עם קיומן שכבין של חלה הכלים והלבה כר יוסי

ג מעין שהוא
משוך בגזל ריבה עליון והמשיכו הרי הוא כמו שהיה
היה עומר וריבה והמשיכו שוה לטהה לאשכורן
ולמעין להטביל בו בל שהוא

בל שעל בעלי חיים רבה הבלים
דקים אם תהים מעין מים ויפרדו ממנה גולות שקיות ונפסק מים ש
מחוכן כשעך המעין עד שתחזק חלה הגולות ובדלה הברית הבה מ
מפסט חלה הגולות כמעין הזה ומי מעין הולך בהן למחה אם היה
מי המעין מוקטים כחים ואחר שפך עליהם מים מחוכן עד שבדלו ו
ויגדו מהם לשיקים הנה חלה לשיקים מעוקפים בריכים כמו הע
המעין כדבר וכמו המקוה כמו שבארנו בתחלת זאת המשנה ואת
קיים מעלה ר' שבמקוה

ד כל הימים במקוה שנ ולמקוה המים
קרא ימים דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר הים הגדול ב
במקוה לא נאמר ימים אלא שיש בו מיני ימים הרבה
ר יוסי אומר כל הימים מטהרים בוחלין ופסולי לובין
ולמצורע ולקדש מהם מי חטאת

בבר קדם זאת שהלבה וביאורה
בשמיני מפרה שהקנו שלבה בר יוסי

ה הזוחלין במעין והשוטפים
במקוה העיר ר צדוק על הזוחלין שרבו על הנוטפים
שהם כשרים ונוטפין שעשאן זוחלים סומך אפי' מקל
אפי' קנה אפי' זב וזבה יורד וטובל ר יוסי אומר כל רבר
שהוא מקבל טומאה אין מוחילין בו

תחר שהמימות הבוזלים
מן המעין בהדיות הבילים ונכחלים משפטן משפט המעין תחל
חלבה הבימות תחר יטפו טפות טפות מהעיבות המים כעת בזלם מן
המקומות הגבוהים הנה הבימות הבקעים מחלה הטפות במקוה ו
ולא יטהרו חלה בם' שהה והם שפולים לזבים ולטהרת מצורע ולמי ח
חטאת עם היות טפות המים הנוטפות מן המעין הבפילה בה ובגוד
ר' נדוק שהם כתערב הבזול עם הבוטף והיה הבזול יותר רב הנה ה
הבקוה מהם כשר לזבין ולטהרת מצורע ולמי חטאת בפי שבארנו ו
ועדיין ר' נדוק נעשם בה בפי שבארנו בעריות ואחר לפי שהם י
יוכל להתחבל בימים מעיט הנוטפים זוחלין הנה זה מותר ואומבי ה
שתחבולה בימים בה במקוה שחר יטפו בו חלה הטפות הנה הן מ
מקל להזיל עליהם חלה הטפות ויאמרו זוחלין ויהיו הימים המקובצים
בפי המעין ובתחלי מיהו הנוזלים בשאריים על הבוזלי חלה הקבים ו
והמקל לפרו לפי' זבה הן בוחלין מהזבה תנטרך בילת מים חייס ו
ואחבה בוחלין הנה מיהו הן בוחלין בלימם ואחר הזב ובבר
שתבחר בריחם מבלה שהזבה לה תנטרך מים חייס חלה מי מקוה
יסביקו חלים ואולם הסמישבו ר' יוסי פחין לבוחת טומאה וטהרה לבל
בעים זאת שהבשר חלה לפי בעניו לפיור לפי שהזבה ה
לשר היה ערוך שהבלה שתנטר תטהול בו ותהיה מוחרת לבעלה ובבר
ידעתה שתה שהמקוה מבבל טומאה מדרבנן לפי שהוא בפוגי בלי ע
ען ואמר ר' יוסי ואחר לה יסמוך מקל הן בל מים שיקיה בפי שאחר ר'
יקודם בל דבר שהין ומבבל טומאה ואפי מדרבנן הנה לשר יבוי עליו
חלה הבוחות שבו זוחלין והלבה בר יוסי

ד גל שנתלש ובו׳ סאה ונפל על הארם
על הכלים מהורים בל מקום שיש בו׳ סאה מובלין ו
ומסבילין מטבילין בחריצין ובגיצין ובפרסת החמור
המעורבת בבקעה בש או מטבילין בחרדלית בה אום
אין מסבילין ומחיים שהוא נודר כלים ומובל בהם
ובלים שנודר בהם לא המובלו

גל הנח מפתוכי סים וירחה לך מזחק
סקלבה מסטבילה לא תבטו רך סנכה וזה לחמכם הוח לחולין לחמכם ל
למעשר ומה סהוח יחקר בבוק כחרדלית ממכו סנכה בלי ספק
יחוייב לו סיכין בטבילה לו יפחר טמח ויטהר כמו שכיחרנו כחצנה
ח״יכין חצירות ובציצין כמקום חלא מהלרם לם עקר ענן לו יחר נב
ובינה בהם מן הקרקע ובפחר זה סמקום חלול בקדה בגין ותחנוס ו
וחכיתו מעוכה כחרן בעוכה כחרטה וכחרסית חמור הימשיכ בבקע
הוח מפחיר בחרן בחלפי החינו חסירו ונתעכבו קנתם בקנת ובוכתו
בזה סיכבור בבר בתבחרק פתוספתה וזה בחפר תהיה זחת קיפריק
קנוסק מלפח מים ותהיה מחוברת במקוה ויהיו מי סמקוה ומי זחת
בחפירה מעורבים ונחי היו עליונות הימים חפר בפחתם בינים בם
בקלפת הפוס כי הוח מחר לו פיטבול בלים בחלת סחפירה לפי פחוח
מבלל סמקוה ולמען סהוספתה בחמיות על פי סמקוה וכן מקד ברפת
רבלי הכפיפם חם היו פעורבין בפסופרת הנור מטבילין בהם וחרדלי
קומר בו שחיה בימקוה ה והוח שם מוחכב בחורו הר בלימת לל הר לבי
ובינתו כזה הלמחר שמי המיפר בוחלין ממקום גבוה במו ריפם סהר מו
בבינה הכפחה חמר בים מטבילין כחלק הפימית בעת רדתן חם היה
פעורין הם הקו ובחו מ׳ סאה חעפ׳ פאם חיכם כנרים מימין חלח מן ה
הפעור וכה הל׳ עד פיתקבצו ויעוב מקוה לפי סהמקוה לה תיטהר חלח
בפ׳ובין וחז מטבילין בו ובתוספתה לזה חרלית מי בעמים הכחים
מן הפירין רוקי הם יש מתחלתן ועד סופן מ׳ סאה מטבילין בהן וחם
לבו מן מטבילין בהם רבבי הם ובפו הו מן מטבילין בהם עד פיהיה
לבעי עבן מ׳ סאה לל בחמרו עבן מתקיים בחה יקובבת ונקי ואחר חמ׳
עב סמקובבו המים תוך חלן מבלים חפר חקוף ונקבן המים ונפב סמקו
כותלין בלים הבה פוח בפר לטבילה וחלם מבלים חפר פעמידן פקום
כותבלה יכון לפם טבילה

פרק ששי כל המעורב למקוה במקוה חורי המערה וסרקי המערה מטביל בהם במה שהם

עוקת המערה אין מטבילין בה אלא אב היתה נקובה כ
בשפופרת הנור אמ׳ ר׳ יהודה אימתי בומן שהיא מעמרת
עצמה אבל אם אינה מעמדת עצמה מטבילין בה כמה
שהוא

ידיע הוח מבעת פיחמר בוחת מבוכם מעיק הלמקו מבמעיקת ובוכת
חמ׳ בחים חם חעבי פיהים בחחלוי כין זה מחקום ובין מחקום קינתר
חעבו מבריכי נחלי היו חמי חפר נפרק בחחע מעמיק נחלי פין חמים
נב חפר בהם כל מחוה לבי מחוה חפר מבלל המקוה יחבב ועוקה יחבב ה
המעיק מים בחפירה תחת מטח מחקוה בקבוב ולבן יבעיך פיהים מי
זה מחחוקת בפשופרת הנור ואין יחפוכו המים חפר תוכן עם המים ל
חפר למעלה מהם חפי פין מי מעיק וכבר ר׳ יסדה זה חמכם
הוח פה תהיה מעמדת זחת העוקה מהזקת מבל פתמבע עצמה מן
התחברות במקוה חחבם פה קיח סהברל בין המקוה העוקה נפה יה
מן הצפ עד פחילו עבל בו בבל ונתחברו המים בהם הבה הוח יחבב
מבלל סמקוה לה תבעיך התחברו פשופרת הנור ודברי ר׳ יהוד׳ חמת׳

ב דלי שהוא מלא בלים והמבילו חרי אלו טהורים ואם לא מבל אין המי מעורבים עד שיהיו מעורבין בשפופרת הנור

חמ׳ מפהוח הם הפבילה הלי ובו
בלים בעהרו הבלים וחפי׳ סים בי הלי בהבלית הבריות זה הם סים

הלינב׳ עמיח לבי פתחבו בחמ׳ חנו דהלקח ובילו לדלי הלקח בחי למח
מבהובו למבם חם סיח הלי טהור הבה לח תעשל ובילה לבלי חפר
בתובו עד פיהים בי הלי בדחפ בפשופרת הנור וחנח חמ׳ חם לח טבל
לל חם חימו בריך הלי טבילה חלח פהיה טהור נחון לפבפתו בחלה פ
הימים על בד הבילה חין הימים מעורבין עד פיהיו מעורבין בפשופר
הנור זה בלו לעולם הבה פשקד חבבו עחין מעבילי
בלים לתוך בלים לקים בחי בבחרבו בפוק חבינה

ג שלשה מקואות בזה ב׳ וכזה ב׳ וכזה ב׳ סאה מים שאובין והשאיב מן הצד וירדו ג וטבלו בהן ונתערבו המקואות טהורי והטובלין טהורי היה ה״שאוב באמצע וירדו ג׳ וטבלו בהם וג׳ ערבו המקואות בבות שהיו וחטובלין בבו שהיו

כבר הנדע ניך פמים
פחוכין לח יפפלו פקום פים בו מ׳ סאה ולבן חם פפלו מן הבר כבת
בוחה חלב פימיות ונברת פמים ונתערבו לה פקוחת חבר בל חחל
מהם ב סאה בפמים ונפב מקוה ימ׳ סאה ונתערב עמו הב סאה פחוכין
פחוכין ונפב הבל מקוה טהור ולבן פטובלין טהורין וחפקולו טהורין
חחוכם חם סיח חפחוכ בחחת בהבם בפוב עוב חבבחית שחי חבר נתערבו
בפקוה חבר בו ב סאה עם פים פשוכין חבר בברו ונפפרד שפב ובן
פקוה חבר בבר פחבר ולבן חפוכלין כחו פהיו לל פחחים

ד הספוג והדלי שהיו בהן ג לוגין מים נפלו למקוה לא פסלוהו שלא אמרו אלא ג לוגין שנפלו

פשוב חוח פ׳ונפים וחנח חבר ישחר
פחים פחוכין בתובו ולח יתערבו בחי פקוה וזה חבר בברית ש ה
הבי ולזה חין שלח חת שלח ג לוגין פנפלו לל פיהיו חפיינין עבחם הם
הנפפרים בפקוה

ה השרה והתבה שבים אין מטבילין בהם אלא אם כן היו נקובין בשפופרת הנור ר׳ יהודה אומר בכלי גדול ארבעה טפחים ובקטן רובו אם היה שק או קופה מטבילין בהם במה שהם מפני שחפים מעורבין היו נתונים תחת הצינור אינם פוסלים את המקוה אלא מטבילין אותן ומעלין אותן בדרכן

חמרו מטבילין
בהם בחים הפם הל פחפחבו לח בחריך פיהים פקוה בקבה בפשופרת
הנור לפי פפחים חפר בהם בחפ׳ב בחים חפר בפקוה לחתרחבות ת
חריבתן וריב הפקבים חפר יבבם חפם חפים עבדלן וכן גב חם עהיה
תחת פבבור ויהו חמי בחלין תוך קוטה ויבחו לפקוה ולח יפפלוהו לפי
פחים פחוכין ובן חי פפטבילו בף חן קוטה יטבול בדרכו ויעל זך
חפבי פתעלם מלבים חים ויורדו פחם בפקוה וחחם חים פחוכין ל
להתלבלות בקבים ' ויחן קלבם בר ׳קודם '

ו נפטירא שבטקוה והמבילו בה את הבלים טהרו מטאתן אבל טמאים על גבבלי חרס אם היו החים צפים על גביו בל שהן ט טהורין מעין היוצא מן התנור וירד וטבל בתוכו הוא ט טהור וידיו טמאות ואם היו על גביו רוב ידיו אף ידיו ט טהורות

עוד יתבחר לך במפנית שקבי׳ חמי מקבבי ידיו בחלל תנור טמח
פבטמחו ידיו ובן יתבחר קעמים רבות פבבי חרס פטמח ישמח מפקין
ויטמחו חלם פמפקין בלים ואחת קבפרדת חוח בלי חרס תעפה לזה
הים שמ פבחרבו בבלים חם תהיה קבפרדת שמחם בתוך פמקוה ו
ויהים בבר בתחלתם פמים מעובם מתוצת ותהיה חיבוש בתרת על פ
הים חוכה מן המקוה והטבילו בלים בתובה בעת חם פיעלה בלים
חוח מעפחת ונגבב בחיבוחי חת הבפרדת שיבחת ובין חלו בלים ו
פמים על גב בלי חרס

וכן הם טבל במעיין לפי שהוא בקרקעית הבור בתוך נתון והכי ע"ז כ
במיר הקבר הטמא ויטמא יבריו והם המים נופלין על התבור עד ע
מיהיו שלוש קלין בפעור פעלות הידים תחר פתח מביע ידו למעלה מ
מהתחר יבחו מחכו והם טבל נפלת במים והקיפה ידיו טהורות

ב ערוב מקואות בשפופרת

הנוד בעוביה בחללה בשתי אצבעות חרות למקומן
בפק בשפופרת הנוד פפק שאינה פסולה מבני שהיא
מן והתורה וכן כזית מן המת וכזית מן הנבלה וכעדשה מן
השרץ כל שיעמור בשפופרת הנור ממעשה רבן שמעון
בן גמליאל בל שהוא נברית המים טהור

כעביה כחללה כמו עובי

בשמה ובקבה ומעורב לחר מעור בקבה קטר ב לאצבעות וחם תהיה
בין שני המקומות בקב פעורו זה המעור בכה בתעדבי שני מקומות ו
ומבו מקום אחד ואחד מהיה מ"ל מיהר התורה ל"ל מיהר הטבילה במקום מים
ולמען הם ומפתח בזית מן הנבלה ובעדשה מן פטרין ספקים בהן ב
בשאר פטרין אין בהם בפעור פטרין טמא בכל דבר פעקרו מן התורה
ומשרין מדברי סופרים פטרין טמא בכל דבר בחרתו זה לא יחשר מחמרים
פעורין הלב למפח מפיהי שני בכל מה שחיטו בפסוק יקרחוהו מדברי
סופרים ומכ"ש זה המים כמו עדשי המים והבעל מים הם מקילרים ב
במים לחר שהם מים יהיו בזה המקום לחר קוח בפשוטר הנוד לח יהר
לחתו ואין הלכה כרשבב

ג מטהרין את המקואות העליון מן התחתון והרחוק

בן הקרוב ביצד מביא כלון של הרס או של אבר ומעח
ידיר התחתון עד שהוא מהמלא מים ומרשבו ומשיקו אפי'
בשערה דיו היה בעליון מ סאה ובתחתון אין בלום
נמלא בבתף ונותן לעליון עד שירדו לתחתון מ סאה
בבר

בחרבו מהפלגין לח יפסול את המקוה ולח יטיב המים שהולבין שבין מ
ריש מעכבין בפי שהיו מקבל היטב ומפי היה מקבל מה שבי מה שהיה
שהוח לח בעמה לקבלה וחתו של הרס ושל אבר וקוח השופרת בפי ק
בידיע ובתוספתה חתו בוחת שהלבה מביח פלגין של בן ושל עגם ושל
זבובית ומביח ידיו תחתיו הנה בבר התבחר לך שהבובה פלגין מבל מ
מקום ואם קוסם קנה הפלגין במקוה החתון בשר מילחון המים בידיו
עד שימלה הפלגין וחבר יבביהו עד שיגיע קבהו החבחון למקוה שהבי
הנה חינה שיבגוע קנה הפלגין במים חפר בו למים חפר במקוה כ
נת יבבו המים במים ובשלם הפעור וחתו ממלה שבתף ונותן לעלין כ
בפי העקר בידוע במקוה מים בו מ' סאה לח יפסלוהו מים שהובין

ד כותל שבין

שני מקואות שנסדק לשתי מצטרף ולערב אין מצטרף
עד שיהא במקום אחד בשפופרת הנוד ר' יהודה חלוף
הדברים נפרצו וה בתוך וה על רום בקליפת השום ועל
רוחב בשפופרת הנד

פתי הנה החוץ ובמוהו בכותל מלמעלה למטה
וערב סדוחב ובמוהו בכותל מימי לשמל ובכוח מצטרף שבטרפין הב
מקוחות ויטלם פפעור יחד ור' יהודה מפקק וחומ לערב מצטרף לפתי
לימי מצטרף וחתו בפרנו זה לתוך זה שבהרפק סמבלת מעליונה הב
מעת מיעבור המים למעלה מן המבלת ותפי בשוכי קליפת השום כ
ברוחב פתי לבבות ונתערבו המים בזה המעור שב מקום לחד
ולין הלבה בר' יהודה

ה האביק שבמרחץ בומן שהוא באמצע פוסל מן

הצד אינו פוסל מפני שהוא במקום סמוך למקוה דברי
ר' מאיר וחכמים או אם בקבלת האמבטי רביעית עד ש
שלא יניעו לאביק בשר ואם לאו פסול ר' אלעזר בר' צ
צדוק אום אם מקבל האביק בל שהוא פסול

למכתי הוח

דסם סחיחן ואביק הנה הלבביק ובומים לחר יבדו לתוך החמבטי ו
ונתוך האביק הם המים בשרים לך בלמה מיניע מהם בתוך הרביק
סם פסולין בפי שהם יטובו מהובין בפי שהאביק הוח בלי להיותו בתוך

לחרן וחבו לחרם מחמבו בתוספתה בלח בעשה שח לפחם עגם הקרקע
ומבורית בכיכם וקבבית זה שהביק יהיה מובן זה החחלוקת והעקר
בבר ידעת לחר בהם התקון וחבו פחים שחובין בבר מים בפרי לח
יבפלום ותעני פיחפסום מים לפחים ובלחוע פוסל בפי עבבר שביעי
המים פחובין לתוך המקוה וחלבה בחבמים

יא המטהרת שבמרחץ התחתונה

מליאה שאובין והעליונה מליאה בשרין אם יש בגנד
הנקב שלשה לוגין פסול במה יהא בנקב ויהיה בו ג
לוגין אחר משלש מאות ועשרים בכר לבריכה ר' יוסי
הגלילי אומר אפי' התחתונה מליאה בשרים והעליונה
מליאה שאובין ויש בגנד הנקב שלשה לוגין בשר שלא
אמרו אלא שלשה לוגין שנפלו

מלמה לוגין שנפלו מטהרת ה
המטהרת ויהי הבניתה הבלים שהוח שבי דסטים הח' יותר נבוהה מן
הפבנית ובמחנית ובמשך שמובדי בין שבי הדסטי נקב בתי זחת הנור
ואם היתה התחתונה מים שחובין הבה בחשוב בל מה
שבחלל זה הנקב מים שחובין שהבינו במקוה בחר
לוגין ואחר לחתר בחה יהיה מבור
הנקב שיבללהו ג לוגין מים שחובין ואחר שהם יהיו
בשעור שיעבור בזה הנקב מנק מלבם מאות ועשרי
מבל המים שחובין לחר במקוה התחתון חשר בוח בלו מים שחובין
וחזות החלוקה לחתב זבריהים לפי שזה המקוה התחתון לחר בו מים
שחובין הם בי שעור מ' שהם לבר ב' לוגין יהיה חלק ממנו מפלם מ
מאות ועשרים וזה שהשהם וקבין והקב ל' לוגין ומ' שהם ם תשעים
ושמים לוב ופלם לוגין מן מאות וס' הרי חלק מב' מאתיב' ואם
היו המים החחובין יותר ממ' שהם חם עשות הנה ראוי שיפחער שהקב
ויחלוק חלקה יהיה בחלוקת הבקב שלש לוגין ומבל בזה חומר הילב
היו המים לחר בהתחובה עשרים שהם יהוייב שיהיה הקב שעור י
יבלל החלק הב' מאות ומ' וזה בלי מבנחר נוחת השברת לר' יוסי לחמ'
שברת ר' לבעזר לחמר שהי' היוחת עליונה לחר בהם מים שחובין
לחר היה לחמר שהם יבדו לו התחתון בי המים יבדו מלמעלה למטה
ואחי היה בקב דו שיבללה שלשה לוגין מים שחובין לח שתמשהם
לחזרים שלשת לוגין מים שנפלו ויבלבה בר' יוסי לחר לחמ' בשיעת
הבשיעה בחמבע המים הנה הם מים שחובין שבבלו תוך השקוה

פרק שביעי יש מעלין את המקוה ולא פוסלין

פוסלין ולא מעלין לא מעלין ולא
פוסלין אלו מעלין ולא פוסלין השלג והברד והבמור
והגליד והמלח והטיט הנרוק אמר ר' עקיבא היה ר' יש
ישמעאל רן בנדי לומר השלג אינו מעלה את המקוה
והעידו אנשי מרבא משמר שאמר להם צאו והביאו ש
שלג דעשו מקוה בתוהלה ר' יוחנן בן נורי אומר בן הבריר
בנים כיצד מעלין ולא פוסלין מקוה שיש בו מ סאה
הסר א נפל א מהם סאה לתוכו והעלהו נמצאו מעלין
ולא פוסלין

בשני הנה מקה מיקפה מן המים בשבעתה ו נידר דק ונליד מק
מיקפה מן המים על פני האדץ ועל פני המים ושיט בנרוק שיעט הק
הדקיק הזה בשו הרוק ואחר שיעלו בו מבני מלבת לחת נחמבם ק
הבא משקדים ר' עקיבא מבר פהם תשמי לבניס לח פהנה יחפוב זה

ב

אלו פוסלין ולא מעלין המים בין טמאים בין טהורי ומי
בבשי ומי שלקות והחמר שלא החמיץ ביצד פוסלין ולא
מעלין מקוה שיש בו מ' סאה הסר קרטוב ונפל מהם קרטו
לתוכו ולא העלהו פוסלו בו לוגין אבל שאר המשקין
ומי פירות והציר והמורים והחמר משהחמיץ פעמים
מעלין ופעמים שאינן מעלין כיצד מקוה שיש בו מ'
סאה הסר א' נפל לתוכו סאה מהם ולא העלהו היו בו
מ סאה נתן סאה ונטל סאה הרי זה בשר

המים בין טמאים בין טהורים הל מים פסולין מי כבש
מחיצות לחצר יכלעג בקיר המכוסין כמו המים לחצר יכובס כסם
מזיתים והקפרים ומי פלקות שמים לחצר ישלקו בהם הפלקות ויתמר
שמרי יין הם יעשם מים ויחזר ממנו לא מסתקנו שכבר קרוים מיתחמצו
לפי שהם יתחמצו לחזר זמן יבוב כמו מי פירות וכבר כתבנו שקדמונו
חלק מים לעשים מלגג ובב לובן מים מאכין שמלבן את הסיקן הם סיד
פחות מים שהם ומורים קנה חמור ולחזר שהוא בעצין מים חין מעלין
דומם לחת כתחלה הם מים עם דברים אחין מעלין ולא מפסלין

ג הדיה בו סלי ותים

זסלי ענבים ושנו את מראיו בשר יוסי או מי הצבע פ
פוסלין אותו בג לוגין ואיתם פוסלין אותו בשנוי מראה
נפל לתוכו יין מיחל ושנוי את מראיו פסול כיצד יעשה
זמתין לו עד שידרו נשמ ויחזרו מראיהן למראה ה
המים היו בו מ סאה ממל בכתף ונתן לתוכו עד שיחזרו
מראיהן למראה המים

כבר בארנו פעמים רבות שמקל הוא המים המתוקים לחצר יצרו
מן הזתים וכבר קדם שמי פירות לח יפסלו המקוה בג לוגין וכן חצר
המסקין לבן לח יפסל היין ומי הזתים המקוה חלח כפסולי מרל ותני
היה במקוה מלה סלין עדיו ונפל בו מעט מיין או מי פירות ונתנם
מרחקו כפסל עד שיפוג לל מריחו ותני היה המקוה מכ סאה ונפל
היין או מי פירות ולח נמתנם מרחקו הנה כשאר מרחקו בעינו חלח
כשנפל לח יחפוג בר ככה סאה לכל כב סאין כמו שהים כתי מים מקדם
שהם לח מעלין ולח פוסלין ומפורש זה

ד נפל לתוכו יין מיחל ושנו מקצת מראיו
אם אין בו מים מ סאה הרי זה לא יטבול בו

זה מבואר לח יתבאר בלחר

ה ג לוגין מים
ונפל לתוכה קרטוב יין והרי מראיהן כמרא היין שנפלו
למקוה לא פסלוהו ג לוגין מים חסר קרטוב ונפל לתוכן
קרטוב חלב והרי מראיהן כמראה המי ונפלו למקוה לא
פסלוה ר יוחנן בן נורי או הכל הולך אחר הנראה

ר יוחנן קורא כמאחר

מרחק הכל מרחק ממים ומס ב לובן הנה יפסלו חת המקוה ונחשב
סנקבת ג לוגין ים חלב חת ד לח יפסול הבלובן לחיותו מפחר סמשקין
כמו עקרם ומין חלבה כר יוחנן בן נורי

ו מקוה שיש בו מ סאה מביזנות ירדו
ב וטבלו זה אחר זה הראשון טהור והשנ טמא ר יהודה
או אם היו רגליו של ראשון נוגעות במי אף השנ טהור
הטביל בו את הפנום והעלה ומקצתו נוגע בטים מזר
הבר והבכת על עור בין שהנביה שבתוהיה מן
המים שבתוכן שאוכין כיצר יעשה מטבילין ומעלה א
אותם דרך שולייהם

מבחר הוח מלח היה במקוה מ סאה מבטנו ונטבל בו מים הנה מ סאה
יחברו להתלח לחת נוגעו במים ולכן חותו לחצר יטבול מחרין מיבש טהור
ור יהודה חומר מלח היו רבלין שמחדות במים הנה יה ן המים לחצר ע
עליו מחוברות במקוה וכבר כחרו בגמרת נחתרו מן הנקב במעלת
דר כגן לכל לעגין טמלה ונקרה דכרי הכל טמל ומעלת
דרכבן הם הנזכרות בתוגה בחמדם מלטעריות לחלין ינטרך טבילה
למעשר וכן סנטה ד למעשר ינטרך טבילה לתרומה ונגעם חל כריגוע
ויתלח בסם מים רבים הם הטבילו בחלו הת סלה מהבוחמו ונסחר
קנהו במים הנה בחסוק סמים לחצר בו במחוברו לחצר במקוה והמים
חצר יטבלו בו לחר זה נקור לל עור שיעמוד קנת הבורגנום במים וכן
הם הטבילו בר ובסת חל עור בזה המקוה וינטרך שלעגי בזוית פקס
ופיהם למטו עד חלח יפחר כהם מי מלוכין ונשפלו חת המקוה לפיותו
מיד סלה מבוחנת סלה בגיע מחמב לובן לגמרי בזה הבר לת בהבסת
נחתר קשלטו ונפסבם במקוה כחפל בפי הם מסתבח ומין הלבה בר יהוד

ז הטביל בו את
חמטה אעפי שרגליה שוקעות בטיט העבה טהורה מ
מפני שהטיט מקרקי מקוה שמימיו מרודדין בוכש אפי
חבילי עצים אפי חבילי קנים בדי שיתפזרו הבי ויורד
ובוכל בהם שהיא נתונה על מעלות המערה היה מולך
ומביא במים בין שעבר עליה הגל טהורה

קמטה היל רבת הטבה וזה במקוה קטן בפי שפחת
מ סאה מכוונת בכיוון בלחי חפחר מיבלל המים לל מעט ויבוטו עלין
עד שיטבעו יחליה בבוין המקוה לחר במקוה הנה הוח טהור לפי שהוא
סיבלי לחר יטבעו בבוין לח ניע עד שיטבעו המים וחת לחר
מעבי בהמים מקדימין וכחר מדיקדין בעופות על פבי הלרן תרנגם ו
ויקנע ודדי כדי שיקפחו ויעבור ויעבה ל פחות לחוץ הסי מכל ל
בחבילי עצים וקנים לחר יקבנו המים במקוה ויתנה ויעוב חלין נוב
ויטבול בו ולחר לת פחה הביע המים כדיו עד שיהלכים ועבר מהם
גל על זה שמקנו ועלינו לחר על מעלות שמקוה שהם בעסר זחת החחת
נבפי זה תקים

פרק שמנה ארץ ישראל טהורה ומקואותיה טהורים
מקוות העמים שבחוצה לארץ כשרין
לבעלי קריין אפי נתגלו ו בקילון שבארץ ישראל שחוץ
למפתח כשרים אף לנדות שלפנים מן השתות ובשרים
לבעלי קריין וספולים לכל הטמאי ר אלעזר או הקרובי
לעיר ולדרך טמאים מפני הבביסה והרחוקים טהורים

כפני
בחרנו מדכוריהם שם כבעל קרי חינו לעבין טמלה וטהרה חלח לעבין ש
תעלה בפי מים מים שם בפם כוה חזמן מבעל קרי שם היה כריין ש
ש שכול לח שלה ומן יתבלל ויקרל כמו שמתכחר בכיבוע ותני היה
לקה הת שלה מים שחוכין הנה שם כפנים לבעל קרי לל מחוק שם
ידי בהם מותר לו להתבלל ולקדל ולחשבי חלח שהי לעבין טמלה ו
וטהרה ומכן זה הכוונה ולח יסור מחך ידע מחין מכחל ישחיה מחלכו
בפני מים מרחני בחרן ישרחל ובחוק לחרן ומחכם דבריהם שם במקוה
הנמחת חמר לח נדע חלה המים הנקיים שם שם שחוכין חו כפריס
ומין מסנמכת בחרן טהרים כזכה הפכחל בזכיהן עדיין ומחר בחוק
לחרן היכם בחזקת כפריס ומחכם שם כפריס לבעלי קריין לבר לפיו
מים שחוכין כפריס לבעלי קריין כמו שבחרנו והוח מחלי ותני כחמל
בקלו חמר שם מים שחוכין ומיל ומין בעינן שפם שם כפריס לבעלי
קריין ומחר לחמר שהמקוחת בחמתן כחי מה טיהים מכם חון מיעבר
העיר זה הוח בחזקת כפר ותני סנדם טובלת בשם ומבחים מלחרת ל
לבעלם ולח כחמר מחבר מזה לחמר בדת לח תעכבל חלח במקוה ם
שבחחתן עבינו ונגדר שהוח כפר וכל מקוה טיהים בחוך שהריבה ו
ומבער עליו שער שהדיב לינו בחזקת טהרה להשחתם שחבשים בו כי
לפעמים ירחצו בבריכם וכליהם וישבילו מים שחוכי חו שם כעקר
מקוחתם מים שחוכין ומכן בחרים חלח לבעלי קריין כמו שבינהנו ל
חלעזר חומר ומעלינו חותו שהוח חון לעיר שם יהיה קרוב לעיר הנה ם
הוח בחזקת שהוכ להשחתם שחבשים בו ומין הלבה כר יהודה

ב

אלו בעלי קריין שהם צריכין טבילה ראה מים חלוקים
או עכורים בתחלה שהוא באמצע ובסוף טמא מהחלה
ועד סוף טהור לבנים נפשכים טמאר יוסי אומר לבנים
בעכורים

חלקות שלפלת מהחלה עכורים שם יהיה
כתחלת שפתן ומחר שמעבר שפתן קרה לו זה שם היה שפתן כלו
על חחר מחר שבה חוקב טהור ומעבינו היה כלו עכור וכוכת כמעבים
פיהים שפתן מיבדקן קפתו כדקתו זה בחחר יהיה קפת דבקות הנה
הוח טהור ומבילו היה מדבקות בדלה כחמבע חו בקוף חו בתחלה ר
יוסי חומר שלה היו לבנים נמעבים בתחלה טהור כמו שעבר ם
העבורים ומין הלבה כר יוסי

ג משנה המטיל טפין עבות מתוך
האמה טמא דברי ר' אליעזר וחכמים אומרים הטמא בלילה ועמד
ומצא בשרו חם טמא המפולשת זרע ביום הג טהורה
דברי ר' אליעזר בן עזריה ר' ישמעאל אומר פעמים בשהם
ארבע פעמים שהם חם פעמי שהם ששה ר' עקיבא או
לעולם חמש

טפין עבות כקדרות עבות וסמוכה כלילה מי מחשב בלילה
עבידים כקדרים לחצר הזרע ואחר מכה בגופו חס ספק ספיקו טמא לחטאת
פלגא מנא זרע וכאחר התלמוד מזה כתבתי מירחה במכתבו מהנה כעל
חסק כעילה בעורה ואחר כעור מפסקתו ולא מכה חמר זרע לך טימאה
ביתו חס ספק זה הוא לאחר הוא טמא לפי שיעית שבעל בספקו ספק ס
קורין לך מכתב זרע הוא אחר הביעו כרחים אם תפלטנו ולא תפקפק
הבא הוא כמה דאמר מכתב זרע ונטמא ובעל החולקין אחר כמה מן
קזמן הבא ממנו ותהיה טהור זה הזרע כבר בפקר בעריתו ויבא
מביר לזרע ודע שעובה הוא עת מן הזמן אם יום פלא או לילה פלאה
ובן אחד שובה או יום או לילה ר' אלעזר בן עזריה אומר מפלטה
מכתב זרע אחר ב שעות פלאות ם היא טהורה ואם אפשר טיהיה ביום
ג מעל לזה פחות פלא שלש מכתב זרע יום ב תהיה טהור לפי שני יום ולילה
ב וזה ג שעות הבא אם שלש מכתב זרע יום ב תהיה טהור לפי שפלטה
אחר ב שעות ובהיותה טולטת ביום הב טהרת וחכמים נב יחשב
כמו מכה בתלמי כמסכת מכת אחבל חכמי אומ' ב שעות פלאות בעיבן
זר' שמעאל מחשב פחות טהורה אם פלטה אחר ב ימים פלאים ויהיה
מתחלת שני ימים קודם עלות השמש ואחריתה מקיעת השמש וקבת ח
ביום חב והיה מפסר כב פלג כמו ימים וכקבת מהב ויהיה ד שעות תו
ה תו ימעל בזה פחות כשלשה בפוף לילה ה ופלטה ביום ו בכקר הבא
היה טהורה לפי שכבר עברו עליה ב ימים הא והו וקבת הו ולילה ז
מכת וכל אם פחות בזה הזמן ד שעות יום ם ולילה ג ויום ו ולילה מכת ג
ויהיה אחר ד שעות טהורה והבא תהיה אחר ם שעות ליל ה ויום ה
בפוף יום ד קודם מקיעת השמש ויהיה עמהם ם שעות ליל ה ויום ה
ולילה ג ויום ו ולילה מכת נחם כב ימים ואחר הב נחם והו ולילה מכת ונבא
תהיה אחר ג שעות בגון שכשלה ביום קל אחר עלות השמש ותהיה ג
עמה ו שעות עם לילה מכת ונחם פלטה ביום השכת תהיה טהורה ושל
הו שעות לאחם לשלם ב נחם כב ימים ונקבת הה והו ולילה מכת ונבא
יום הל לפי שהיה כשלשה ביום ל אחר עלות השמש ועקר הכרית ד'
ישמעאל מיהיו ב ימים קודם עלות השמש ור' עקיבא יכריע ם שעות
לעולם כמו אחר לשלם ה נחם כשלשה במקבת היום הו במקבת ה
קלילה יפלטו אם שעות מזה העת מפל בזה נחם כשבל ביום יכריע
בחצי היום הבא בתבת מנליכו חצי יום יכריע זה חצי שעבא ולילה חמשי
ימים ה ולילה ב אחר בהיה לילה מכת בחצי הלילה כשלשה ם שעות נחם
פלטה אחר הנוף לילה תהיה טהורה והנשחת בגם לאחם ם שעות נחם
מי היו בכוכים לפלטת ימים וגו וכבל החולקים מבי היה זה הנוגע ובקבל
הרחת כל אחר מקם לאחם מדומה בעין הפלטה ממנו בזה במקום
וכלבה כר' אלעזר בן עזריה

ד נבדית שפלטה שבבת זרע
פישראל מאה בת ישראל שפלטה שבבת זרע מנבדי
טהורה האשה ששמשה ביתה וירדה וטבלה ולא נבדה
את הבית באלו לא טבלה בעל קרי שטבל ולא הטיל את
את המים כשיטיל את המים טמא ר' יוסי אומר בחולת
ובזקן טמא בילד ובבריא טהור

אחרי טומאה וטהרה לל הפבבת זרע עבמם בני מה מבחרנו
בפתיחה מפבבת זרע בל גוי עקרים ואחר כבדה את בבית בבני לקנות
אבר מאבריה אחר המשבל עד בלה יאחר לפבבת זרע ראם הפלט החזרת כ
בגוף וכל בשל קרי אם לא הפתין קודם הטהרה קבה בשר פיפתין
יטמא בי לו תבא מפחרת זרע הפחר בחלל החמה ור' אחז מטבבי
מה פיפחר מפבבת זרע הפחרת תוך הגוף לפי חולה לו יקן לפי פפה
לפי שתבת בחוץ בחמם אחם בריה אי יולד ואחר היה חולה הבה הוא טהא
לפי שתבת בחוץ תפחר לו יושם תוך הגוף ובלבה בר' יוסי

ה נדה שנתנה מעות בפיה ויצד
וטבלה טהורה ממאתה אבל ממאה היא על גב רוקה נ
נתנה שערה בפיה קפצה ירדה קרצה שפתותיה באילו
לא טבלה האוחז בארם ובבלים ומטבילן ממאים ואם
הדיח את ידו במים טהורים ר' שמעון אם ירמה בר"י
שיטאו בהם המים בית הסתרים ובית הקסטים אינם
צדיכין שיבאו בהם המים

טומאה על גב רוקה פחות כמו מים טהור פנגב
בריק הניח לפר יומו רחטון לטומאה כמו שבאחינו בפתיחה והיה
מתירת לבעלה ואח"ב לה טבלה הוא מתפחר הב טומאה ותהיה אסורה
לבעלה ולר' שמעון פירשה את ידיו ונכנסו ממים ידיו ולחלם חבלים
תן לו מסם טומאה בזיה אמה לה יפסה ובית הסתרים בפתי הבוף כ
כמו שבים חלף והחזין ופבים הפה ובית הקסטים היה הבריה וקבל
פרוחה על זה מחמרו ובל חפר יגע בו הזב ידיו לה טמא כמים ידיו
מחזב לה יעשלהו רחיצת ידים בעיון טומאה ואחמים יהיה לידיו
לה טמא כמים פחוח לה טהר ואח"ב ידיו לחזר ידיך פלא יחיו ואלת מה ם
פירחה מן הבוף שהיה בעת פישהר הגוף הוא לחזרים ואחן בחזרים ואחן
לף בית הסתרים תל ידיו לה טמא כמים מה ידיו בחזרים הף בל בחזר
בחרחה פרי לבית הסתרים ואחר לעולם יהמר חרם לאחן בית הקסטים
לפה בעת טבל מריח קסטים ואחב ליתן בית הקסטים ובית הסתרים
לאן בחזרים טיבלו בהם מים נהי דבחתמים לה בעינן הוקם הרחוי
לבה כמים בעינן בל שהיה תהיה מבוחם מלא הקסטים מיבולו מים
בהם ואחה בימהם מחנו בעת הטבילה מלא יקפין במקום ולעגן ם
הוספת הקפין למקום הרי זה מבוחם והטובל שמים במקום הרי
זה מבוחם ואחתו לחבירו טבום יד על במקום הרי זה מבוחם ואחתם
מהיעבא מעשר מקום הוא מ' סאם הוא מלא מקו יהיה בחרבו ובהרחב
לחתם ברום ג' לחות נבן בל מקו תהיה מבדיל בינו לבין חלבן זה הטבר על
הרחב תבניה מיהיה וטבר ישהע מחתם בל הבטעות והחבטע הוא ריחב
בינו מהבטעות היו ובבר הבטלתי שבין מלא הסרוק שבתים רבו נחין
הלבה בר' שמעון

פרק תשיעי אלו חוצצין באדם חוטי צמר וחוטי פשתן והרצועות שבראש הבנות ר' יהודה או של צמר ושל שער אינם חוצצים מפני שהמי כאין בהם

וכונת חוצצין ממבדילין בין המים והבוף לן המעבר המחובר בגוף בי מעבר הגוף יחויב מיבללהו המים בחי מיבללו הגוף והרצועות שבראש הבנות יקשרינהן על המעבר ועל הבבות יחד ולבבה בר' יהודה בחוטי מעבר ואחי קשרן על ראשי תבלית הקשר

ב קלקי הלב והזקן וכי
המחרים באשה לפלוף שחוץ לעין וגלד שחוץ למכה והרטיה שעליה ושרף היבש וגלדי צואה שעל בשרו ובצק שתחת הצפורן והמלולין וטיט הירן וטי היו צריך וגיץ יוצ איוהו טיט הירן זה טיט הבורו שנ ויעלם מבור שאון ממיט הירן טיט היוצרין כמשמעו ר' יוסי מטהר ב בשל מרקא וגיץ יוצ אלא יתדות הרחבים שאין טובלין ב בהם ולא מטביל אותם ושאר על הטיט מטבילין בו כשהוא לח ולא יטבול באבק שעל רגליו לא יטביל את הקומקמין בפחמין אלא אם שפשף

כבר כתיבו בבתו מבלים קלקין מסם תרגי מעבר כמו פרטרת הבבלת מן המעבר לקטור הבחמות וביוצת בה וחמ מעבר גב הזפוק ומעבר גב הערוה לם בתקך ובתקבן בבוצה ובחבק ובפב כ כמו מרטרת הבה הוא חוגן ולבן בלי המשבב מן הקסם לם לה תקלן עבמים בחפיפה קרם הטבילה הבה בחם מים מסם מן מזיעה ואין ם סוחחם תהיה חביבה בי לזה המקום יפסבו המעוחרים תמיד ובבר ב הוספים התוספתא בזה בחוי וחמר ר' שמעון מזרי חומר בי בתרי ם ומסם בבמנת חוגן בתביה חיבו חוכן ומבת זה הבבנים לה יקחנם מניח עלה הקפיד על היותם בלתי נקיים

ולזה לא תחוץ כחלזה חזקת כיבוס הלכלוך כפי מה שיתבאר מענין
ההקפד ולפלוף שפעין הלכיחה אסר תתקבן כעפעפים
וכחבת הענין הכקפד מלך ועליו פעל בני המכה הקלים אסר תעלם על
החכורים וקרעיה הוא מעיחה קרף סיבם מקרעים סיבם ועלדי נוחם
קליפות הזוהמא אסר יתקדקו על הגוף ומלמולין שם הגרגרים אסר
יתעבלו על הידים כשילום אדם כנף מן חמר וחתר יחכך ידיו זה כזה
להסיר מעליהם שכבר מן החמר ועיט על מריקה הוא טיט יותר עב מ
מעיט על יוצרין יחכבו כהם הכלים הנסדקים לפתן סדיקתם ונתבאר
בהוספתא סיחדות קדרים הוא מעיט אסר יהיה קדרים אסר יתהוו
ונחי כזמן הקדיש לכלכו כהם הקברים הכה זה הטיט מונן ולא יתחמת
בהדם למי סיהיה על נושו ומין לחוור בב טבילה בו אם יהיה כפלל ה
המקוה אפי מה שקדם וזהו אסרו מין טובלין בהם ולא מטבלין ו
ונקומקומים הקדיקום אסר יהיה בהם המים ויכבו בהם הבחלים ו
ויסחרו מכוכים אלא אם שפשף סיחכך שבימו כידו ויהיה הפחם כידו
עד שלא יתעכבו במקום אחד ויחבצו המים ממנו ולין הלכה בר יוסי

ג אר שאין

חוצצין קלקי הראש ובית השחי ובית הסתרים ר שעור
אום אחר האיש ואחר האשה כל המקפיד עליו חוצץ
ושאין מקפיד עליו אינו חוצץ

קלקי הרחם ובית הסחי הפנימית
יתלתל הסער ויעוב כיון לבר אומנם סער הרחם אין סער אחרכים ו
ובית הסתרים כחים כל קלקי בית הסתרים כחים לפי סהוח לא יקפי
על זה ובוכת מקפיד סיסתיל על זה הדבר ויחום וירבה סורו ואיבו
מקפיד שלא יחום על זה הדבר ולא יקפי אם יסחר על בועו אין לו לא יסחר
ודע שעקר אחת השעה שהם יהיה הדבר החונן שלבועו כמו טיט ובבך
ומה שדומה להם מן העביבים סיחדלו ובללו גודל שהם הגוף ואסור

מידת תעשה מעשרת בעצה לת פס ב׳ סאין תתהפך לת תעש׳ מים
מים כה סדין והיה ברוב נעצת לאבני ויהכה כלי סצק תעטרך ע׳יקצב ב
בכדים עד שיכלו מים לחלת הכמיה וחלק היה נוגיתן

ב הכר והכסת של

עור הרי או צריכין שיבאו בהם המים כסת
עגולה והבורד וחאטום והקמיע והתפילה
אינן צריכין שיבאו בהם המים זה הכלל כל שאין דרס
להכנס ולהוציא טובלין כתומים

עגולה שמים מעור כיוצא

בו וכיוצא בהן מעכבין לתקן סם הסוחרים וכשלי קרכיכם תחת ידכבתם
בשת שכתם לקנות ולמכור והיה תעבר על חלת׳ נחמכם תתעבר בשלי ויעבר כאחר המעכבו
ובריר כדור לאחר ישחקו כו לאבני הבחוק ויקחמין ויקמיע הסמיכין ת
ויקיללו חוק תקיללין שם ברזל מן על יד לישבו מלאכה כנסם ים חלבנו לאחר
בלא ינשבו למלאת ולסריק חכל להסאחר כעניכם מלאים עד מ׳ תחתבר
הבה תעבשם מעשו הגוף חכלתי חלול ממו מהתבאחר ככל לאחר זכרכו

ג או שאינן צריכין

שיבאו בהם המים קשרי העץ והעימין וחבט של סנדל
ותפלה של ראש בומן שהוא חוצה ושל זרוע בומן ש
שאינה עולה ויורדת ואוב החמת ואוב התרמיל

קסרי קעבי הקסר

לאחר יקסור כגדיו לם יקדש ולאחר לין כוכתו להתירין וכן קשרי תכיתן
וסם הקסרים לאחר קסרי קנוות קתילין היוכחין מן הכגד וחל כיוצים
ובינוח כסם וחכט על סכלי לולחת החוכים קעבה על ריקם בזמן ם
ם סוח חוכח לם יקיה רחוקה מן החכיכם לל יתקיה הלולה לאחר יבה
בה רבוחית התבילין ככר כתפר עליה עפר עד יתקערב תקכיבה ועם
תרכוחה ומל זריע מזמן שלמו שלה ירדרת לל מלח יקיה ממערת
ברכוחה חכל כלחבת על סמקוה מלח ימער ממנו וכבר כשרבו פעמי
מחית קולת תכול וחלי עוד ימחזו קרועים

ד אלו שהן

צריכין שיבאו בהם המים הקשר שבפרקסים שבכתף
ושפה של סרין צרי למוח ותפלה של ראש בומן שאינה
חוצה ושל זרוע בומן שהיא עולה ויורדת ושמצן של ס
סנדל יבשים שהטבילו מבובסים עד שיבעבע הטבילן
נוכרים עד שיבעבו וינוחו מבעבוען

כבר בחרנו בבא מבציע פרקסין פסס חלוקין
לל קסרי קלחת מבכתף לאחר לקם קסרים ולולחת וחמרו מבכתף
בקבת קבגדים ורבוחת על סכתל לאחר יבגיסום מלולחת קומפסים
לקבגם ולקסרים ובוכת שבריך לחוחת שימשך הקמיטים בחים ויפורו ק
קמיטים כי הוא דבר רחב יקמטו וכל סבן העליון מהם ומדרך
סבגד פאם יעלך בחים יתבעבע על פני חמים ויעבה מקום מתחת
ויעשה לאחר בסבת חאויר לאחר תחתיו וזהו עבון אחר עד שיתבעבע על
פיטוחא בחים עד שיבעבע ומזה הסבוכם פחין פנימה לחבעבוע ת
וכאחר יאחך לעמוד סבגד בחי׳ ויעשה יפור זה הבעבוע ת לפי מהות
אם הסעטו כידו פעם אחר פעם יעל חאויר בלו ונקוב אחרון ויבוא ת
מבעבוען

ה כל ידות הכלים שהם ארובין ועתיד לקוצץ

מבטילין עד מקום הסדת ר יהודה אום עד שיטביל את
בלו שלשלת בלי גדול ר׳ פפחים ושל קטן י מטבילין עד
מקום הסדה ר מרפון אום עד שיטביל את כל הטבעת
והחבל שהוא קשור בקופה אינו חבור אא אם תפר

יחזיק פוח פסלשלת מחוברת מטבעות וכאחר יגיע לל
י טפחים מן לל ר׳ חל קצת טבעות מטבעותיו אחר תבח קחזק פחות
יטביל עד מקום סחל לפני זר מרפון אומ פחות יטביל לל טבעת כלם
אחר יגיע סחדה לקצתן אחין הלבם כר מרפון ולח כר יקנדק

אום אין מטבילין חכין בצונן ולא צונן בחמין לא יפים
ברעים ולא רעים ביפים בית הלל אום מטבילין בלי
שהוא מלא משקין והטבילו כאן לא טבל מלא מי רגלים
רואים אותם באלו הם מים מלא מי חמאת ער שירבו ה
המים על מי חטאת ר יוסי אום אפי כלי מחזיק קור ואין
בו אלא רביעית באלו לא טבל

כבר זכרנו שהמים שם יטמא

יטקרו בחי החקו וזה בטיטמו בכלי ותקי זה הכלי כחקוה עד שיפוט
סמים אחר כחקוה על פני המים אחר בכלי וזה יטקרו שם המים כמו
פסתבאר כחיבה בינה וכן יטהר הכלי גם עם המים אחר בו יחד וחם
היה הכלי טמא לל יקבל טמאה וזה כמים לבד אחנם עחר החקוה
הבה לא יטקרו לעולם אחרי קטמאם ועוד בבאר זה בר מהבחירין

פחמרו לם טהרת המים הטמאים לא יטקרו אלא כחקוה מיחינו מחם
היו מים חמים הבה טהרתם בחקוה סיקיו מיחיו חמים ' וחם
היו המים חרים הבה טהרתם בחקוה סיקיו מיחיו חרים כי הבוחה
בטהרת המים אסוף יסוב עם חי החקוה בדבר ויחזה זה במים בזמן
שבאחרנו שם היה זה הכלי כי אלה המעקים לא יטקרו בחי חקוה וחם
היה כזה הכלי חי חטחת אחר חוח מים ואחר הבם יבטרך סיקיו הכלי
אלא חתקבתו ודבוי

דק מבד שתבבם חי החקוה לחוך הכלי ויעברו על חי חטחת שבכלי וזה
יטהר הכלי ואחר ר׳ יוסי אחד היה הכלי יקיה לל שחה היה בו רביעי
חחי חטחת וחטביל הכלי כלו כחקוה הבה הוא יטהר בטחלתו כאלו
לא טבל עד שיסוב חה שבו חחי חטחת ויטבילנו דקן ואין הלבה כר
יוסי

ו כל האובלין מצטרפין לפסול את הגויה בבהצי

פרם כל המשקים מצטרפין לפסול את הגויה ברביעית
זה הומר בשותה משקים טמאים מבמקוה שעשה בו
שארי משקים בטים

לא מצטרך אחבאר כל פנם

פחוץ אחבם לל במקדן שבעה מפקים וכבר בחרנו בריאם עחרית ם
פחבי פרם בכיבה ואחבה ובאחרנו חדת חדש עיבת פעמים רבות וזיבת
אחובלים בלם מבטרפין קבתם לקבתם וכן המקדן להטלים אחם ה
פעור אחחדו אכל אחובל אחר יאחל ואחו וכל מפקם אחר יעתה נגו
אחבם החקוה לא יטלם פעורו בשאר מקדן אחבם בריך אחיו אחרבעי
פחה בלם פיס לאחרנו פי׳ חקוה פיס ובזמן שבני חקוה פיס לא חקוה
כל המקדן בלם ולזה יפטלו המקדן בלם החקוה אם בפחבם אחיחו
כאו פחם ולא יוסיף בפעורו כאו שבאחרנו

ח אבל אובלים טמאים

ושתה משקין טמאים טבל והקיאן טמאים מפני שאינם
טהורים בגוף שתה פיס טמאים טבל והקיאן טהורים
מפני שהם טהורים בגוף בלע סבעת טהור נבנם לאחל
הטמא ושתה וטבל הקיא הרי היא כמות שהית בלע
טבעת טמאה פובל ואובל בתרומה הקיאה טמאה ו
וטמאתו חץ שהוא תחוב באדם בזמן שהוא נראה חוצץ
אם אינו נראה טובל ואובל בתרומתו

כבר בחרנו שהמים

לבדם בלתי מאחר המעקים אוף אחר יטהרו אם בפחם בתוך החקוה '
ובאן אם טבל זה בחים ויש מים טמאים בתם טעמפח יטהרו
להגיעם בתוך החקוה ובאן אם בקיאן במים יהיו טהורים וזה אחר
בלע טבעת טהורה וכבם לאחל אחת לא תטמא אלא טבעת לפי אחנת זו
מניל עליה וכן חילן אבל כאר אחת ובבם לאחל לא תטמא אחבל כמו
שאחבאר בית שמאי ובזה בתוספתא בלים אבלועים מטילין על ה
פטהורים אלו טמאין ובזה אחר אחר אוף אחוק בגוף אבם יראה קצהו בטהרת
הגוף ואין יהיה אחנן כמו אלו פים על פטה הגוף ובבם יפקע בבאר
ויסוב בתוך הגוף ולא יקפיד בו אלו ואחבי היה בן שמי

שמאי אומ כל הנשי דין שעתן הלל או מפקידה לפקידה אפילו לימי הרבה וחכמי אומ לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא מעת לעת ממעטת על יד מעת לעת מפקיד לפקיד ומפקיד לפקידה ממעטת על יד מעת לעת ולכל אשה שיש לה וסת דיה שעתה המשמשת בערים הרי זו כפקידה ממעטת על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה

כיצ מלת כל לחלוק על מכורת ר אליעזר לעיל לימי ר נמים לכי דין מעתן ואמ שאלי כל הנמים דין מעתן ל"ל מאם היתה מתעסקת בשעת ואחר רחתה לא נאמר לך ימים אלא מפני שהטומאה נתקיימה עד יום ה וכדקא עבידי מעת לעת מפקידה לפקידה ואפי לימים מדכא מאם כדקא עבידי יום ה ואחר מפקידה לפקידה ואפי לימים מדכא מאם כדקא עבידי יום ה דאמרן עלמ ומפקיד עבידי מפקידה ומפקידה עד יום ה וכדקא עבידי ומפקידה לפקידה ומפקידה עבידי מפקידה מן השחרית לימים הלו משת הפקיד עד אחת הפקידה הנמים מנה מם טומאות כנם כמי מכורת הלל ומ ק אמונאי מכני כמו לכי ור"י מאם מהיה טומאה עד שעת הפקידה לפקידה תהיה לנל כעולם ספק טומאה וקרחוקה מכעלה כרוב קעתים ונחמי לו משת לעת ממעטת על יד מפקידה ונכונת זה מאם כדקא עבידי ומפקידה טהורה ועדיין ימים רבים אלא כדקא עבידי ואחר כדקא ומפקידה עבידי טומאה כל מהרית מאם עבידי ומפקידה עבידי ומפקידה עבידי טומאה עד כל משות קודם זה מנה היה בחזקת טומאה וכונת ממעטת מהנה לאחר ואחר לאחר מפקידה לפקידה ממעטת על על יד משת לעת מכל כזה מאם כדקא עבידי מהלת היום ומפקידה עבידי טומאה ואחר כדקא עבידי בעבר משת ומפקידה עבידי טומאה מנה כל מהרית לאחר זה בעבר משת ומפקידה עבידי טומאה ואחר כדקא עבידי מאר מהפקידה כין מפקידה לפקידה לאמר לנמי ימאחר ובהכאי מפקידה לפקידה כי היה היה בין מפקידה לפקידה ימים רבים מיכף ממעטת על יד אלא משת לעת ואין מפקידה לפקידה פחות מכל משת ממעטת על יד מפקידה לפקידה והלכה כחכמי ואחור נמי משת לעת ידוע לנדות כמו מהרי מכפנה מהיה אל יש לנל יש אם אחרי לנ חדמי ואין אם ראית דם בין ידוע היכי ממעטת על יד כלל ואל מפקידה כעדים לא תכין מוכן מפקידה לפקידה ואין ה

מסכת הדרין ולא מכית בסמל הזה נקביות היד יתמוך לא תעשה מכשת
אחתא שלא כשעת הקברות שכשאב שטבעי ואתי שמשמוך לה תברוך שעימה
סוף דבור דאתי אבל תברוך ותרגל לולתה והוא לתי שומת מינה מעכם
ולי מכשרים ישמעה לא לחולה אחר בתשרבב שכלה מחוזק שחולי כיון
פיקיה בחלוים הקדים ואחר להקדין לת הביה סוף השעת שלבשי ק
תעמי ובבר בחדרנו בחיה שקדם שלת יחייב זה שיה שלת מרוך הנביש

כ

נמצא על שלו שמאים וחייבין בקרבן נמצא על שלה לאחר ומן
אותיום טמאין וחייבין בקרבן נמצא על שלה לאחר ומן
טמאים בספק ופטורים מן הקרבן

בקבת הבשחות לוחיום

ועכיכו תכף ונדר זה כמו שלחרנו סוף מתכדוק עכמים תבף שפרד ב
פעלה מיכה מבלי זמן מוחם ואם יחבא על חלה הבדים לם יפיע ט
טמחים ותייבי חטאת ואחיבי ופטורים מן הקרבן לל מקרבן
חטאת לחר מוקמו אמ בפרק הקודם חייבין בקרבן לחוכם לחם תלוי
סנהן חוייב לבל לחר מקם בפי הקדמים הקודמים במסכת כר יקות

ג

איזהו לאחר ומן כדי שתרד מן המטה ותריח את פניה
ואחב טמא מעת לעת ואינה טמא את בועל ר עקיבא
או טמא את בועלה חודים חכמים לר עקיבא ברואה
כתם שודאי טמא את בועלה

מיומת לת בועלה זחת מיכה

בסחלת כתלמוד בלשונות רבים ואחרי תוך זמן יגיד זמן מן מחלוקת
בי ומן בחלקו בי ב עקיבה ותכמים ותחרו הגדית הזמן לרחמן לל
ולשון המחזר מבלי חסרון לחזר לחר זמן כדי שתגיע ידו לתחת ו
חבני תו לתחת הבסת ויטול עד ותבלוק בו וכדי שתרד מן המטה ות
ותדיח את פניה מחלוקת ר עקיבה ותכמים חכמים חוח מטמחה מעת
לעת ואינה מטמחה את בועלה וד עקיבה אומ מטמחה לת בועלה
בחומרי חודים חכמים לר עקיבה בדיחה כתם לם כיו עליה לחר ר
לחית הכתם ובבי בחרנו בפתיחת זה הסדר שהיות הבי מטמחת
ועת לעת למפרע מדרבנן ושמחת בתמים מדלבן וחולי היה עולה
בחמחבתנו שבמי שיחומרו תכמים שמועת לעת שבברים חינה מטמחה
בן גם בן לם ריחקה דם ובבעלה לחר אם חינה מטמחה ובה לחולי בנו
שחין שעבין בן לבל הטומח ובונת שביה חוח לשון בקים ונחת שסטמלה
חפורשמת בדוב דבריהם ולבבה בחכמים

ד

כל הנשים בחוקת
טהרה לבעליהן הבאים מן הדרך נשיהן להם בחוקת ט
טהרה בית שמאי אום צריכה שבי עדים על כל תשמיש
ותשמיש או תשמש לאור הנר בית הלל אומרים דיה שבי
עדים כל הלילה

בחזקת טהרים לבעליהן ולבן לח יחוייב חליהם

מיטחלי לת מיה לם היה טחורים הם לח הם עמכם טהורים מחכם הם
עמכם בדם הבם לח יחיה לבועלה עד מיטחלוק הם היה טהורה הם
לח ואחכם בוחת הבדים מן הדרך בי לחלי יבעלה בחחטבתנו טחם ת
תביה בעלה עמה בעיר היה חותה חבר תביה בחזקת טהרה ל
לפי שהיה תבדוק עבמו לחיותה מובחת למשבל לחכם הם יהיה בעלה כ
בחיך מרחוק לח תבדוק עבמה ובם לפעמים חילו בדקה עבמה
בחיכת טומחה ולבן לח תביה בחזקת טהרה הבה הדשבנו טלח בחיין
בה לחת הבחמבה

ה

משל משלו חכמים באשה החרר וחפרוזדור
והעליה דם החרר טמא נמצא בפרוזדור ספקו טמא ש
שהוקתו מן המקוד

חד הוח חלל הדחם לחיה שהיה מן החלנים
בי לדחם שבי חלנים ופרוזדור נחר הדחם ושלי שתי תיפחת דיומת
לפני קדים חפל של נחר הדחם וחחבם הם יבה זה חבניים וחלת ה
הפנים שתבחר בספר הבתות ויחובר בקעדירת הדחם והוח הבקעת
חדר שנדל בו יכל דם הטות ויהול הדחם ויצח עד נחר הדחם הבקעת
פרוזדור וחתבחר בחלה התפשות וסבינים והיה שבקדם עליה שדך
לחר יוחבם בפלר שיהי הנף וחיבו מעבר למותרים וח

677

לחמם פחים טמא לפי שמוח לרוס לקוי ופיס שלם בחמת שבתיהם שמוח
לעצמי פחים יותר חלום שמחרות מן סדיו יפיה טמא לפי שמוח קריב
על פחדים והוריעגו מחין העניין כך ויאמר כבדור פיס כו מיקח מן
העורקין קחמעני׳ נאמר רעוה וייקח עליו ושקעת בית פרס מקום כ
בארן כבנן עשרו לרוס יפפך עליו מיס וייקח בחרחסו וכתוספתא
אחרו מביח לרמה מוכקב בית כרם ומקוף עליה מיס מעשרין חותן
עבורין ואין מעשרין חותן צבולין עם כחמיר בחין שעור לחים ולעשר
ויין המרוכי יין נחנים שבטוענת בארן לרן כבנן ודב בחין רחיק דס
בזמניהו זה לכל כל דס שתרחק פחפך טמא וכן לח כבחין לו מקום
לכל בין שיעמח הרס מן הכלל ולעבר אר מן הכלל ולאחן מכל טמא זה

כלו להחמיר

פרק שלשה המפלת חתיכה אם יש עמה דם
טמאה ואם לאו טהורה ר יהודה
אומר בין כך ובין כך טמאה

מכחת מחלוקת ר יסודים ותק שר יהודה אומ׳ עתי לחפך
לפתיחת הקבר בלח דם ומעת שיש מקרחס לבר אי לחפך מכלי פיבח
דם בפברה ולחישעו שעורו לח יתרחק ונתקח לחפשר לפתיחת הקבר
בלח דם ולבן הפילה חתיכה היוה מרחק פתהיה ולח יהיה עמה דם
הכה היא טהורה ונחילו שפעמו לותה חתיכה ומצחנו בה דם היכה ט
טמחה לפי שהוח דם חתיכה לח דם בדה חמנם חם הפילה חתיכה ו
ונפשעות ובמבח בה עבם הכה טמחה לידם נחין הלבה בר יהודה

ב המפלת במין
קליפה במין שעורה במין יבחושי אדומים תטיל למים
נמחו טמאה המפלת כמין דגים והגבים ושקצי ורמשי
אם יש עמהם דם טמאה ואם לאו טהור המפלת במין
בהמה חיה ועוף בין טמאין בין מהורין אם זכר תשב
לוב ואם נקבה תשב לנקבה אין ידוע תשב לוב ולנקב׳
דברי ר מאיר וחכמים אומ׳ כל שאין בו מצורת האדם
איגו ולד

חם תבח ממנה זחת הקליפה לפפר פקם מדם קברות פר
פפתקרם כחום כתחלם חם ניחיה לפפר פחן קליפות פחין ולבן נוק
מיפרו בחיב פתלמוד פיחיה המים פוטרין וישחרו בה בר פעי
ונחמרו חם יש עמהם דם טמחה ואם לחו טהור המפלת במין
בהמה חיה ועוף בין טמחין בין מהורין חם זכר תשב
לוב ואם נקבה תשב לנקבה חין ידוע תשב לוב ולנקב׳
דברי ר מחיר וחכמים חומ׳ כל שחין בו מצורת החדם
חיגו ולד

חם תבח ממנה זחת הקליפה לפפר פקם מדם קברות פר
פפתקרם כחום כתחלם חם ניחיה לפפר פחן קליפות פחין ולבן נוק
מיפרו בחיב פתלמוד פיחיה המים פוטרין וישחרו בה בר פעי
ונחמרו חם יש עמהם דם טמחה ואם לחו טהור המפלת במין
בהמה חיה ועוף בין טמחין בין מהורין חם זכר תשב
לוב ואם נקבה תשב לנקבה חין ידוע תשב לוב ולנקב׳
דברי ר מחיר וחכמים חומ׳ כל שחין בו מצורת החדם
חיגו ולד

חם תבח ממנה זחת הקליפה לפפר פקם מדם קברות פר
פפתקרם כחום כתחלם חם ניחיה לפפר פחן קליפות פחין ולבן נוק
מיפרו בחיב פתלמוד פיחיה המים פוטרין וישחרו בה בר פעי
ונחמרו חם יש עמהם דם טמחה ואם לחו טהור המפלת במין
בהמה חיה ועוף בין טמחין בין מהורין חם זכר תשב
לוב ואם נקבה תשב לנקבה חין ידוע תשב לוב ולנקב׳
דברי ר מחיר וחכמים חומ׳ כל שחין בו מצורת החדם
חיגו ולד

חם תבח ממנה זחת הקליפה לפפר פקם מדם קברות פר
פפתקרם כחום כתחלם חם ניחיה לפפר פחן קליפות פחין ולבן נוק
מיפרו בחיב פתלמוד פיחיה המים פוטרין וישחרו בה בר פעי
ונחמרו חם יש עמהם דם טמחה ואם לחו טהור המפלת במין
בהמה חיה ועוף בין טמחין בין מהורין חם זכר תשב
לוב ואם נקבה תשב לנקבה חין ידוע תשב לוב ולנקב׳
דברי ר מחיר וחכמים חומ׳ כל שחין בו מצורת החדם
חיגו ולד

כיולרת זכר לבלתי יהיה דם טהר זולת לחר הקלמת ת׳ יום ונחמר
הענין ולח כבשרך שפיבבתן בכל מקום וזה סלוך על השקד פפקק
דחוריתה לחחמיר

ד המפלת סנורל או שליה תשב לובר ולנקבה
שליה בבית הבית טמא לא שהשליה ולד אלא שאין
שלי שאין עמה ולד ר שמעו׳ או גמוק והול עד שלא יצ

מכלל נורת לחין
מור מבחר וירוק בפכלל ולבן בקרק פכלל ונחן בקרק פכלל ונחן מתהוה עם העובר
בקרום לחר חמותי הקרות הנפפים עם בניין העובר ופליח היח ס
הקרום לפחר יהיה מזהיע פחים ובתוכו קוח העובר ור׳ שמעון חו׳ מבבר
במעק העובר קורם בחת הפליח וחין הלבה בר׳ שמעון

ה המפלת טומטום ואנדרוגינוס
תשב לובר ולנקבה טמטום ובר אנדרוגינוס ובר תשב
לובר ולנקבה טומטום ונקבה אנדרוגינוס ונקבה תשב
לנקבה בלבר יצא מחותך או מסורס משיצא רובו הרי
זה בילוד יצא כדרבו עד שיצא רוב ראשו או זה הוא ר
רובו ראשו משיצא פרחתו

ידוע היח שחטומטום ונחלבריגוגים פפקק לח׳

ידענו חם זכר חו נקבה ולבן תפקק לזכר ולנקבה וכן חם ילדה ת
תחומים ח׳ מפס זכר ודלי והחחר טומטום חו חדרוגינוס הבה גם
כן פפקק ולח נקבל הורחה בחחד לפני הוח זכר ודלי ובחר׳ מחחר מזה
זכר כן נב זה הטומטום חו החדרוגינוס זכר לפי שהילדת תחומים
הבה לפעמים חלד שני זכרים ולפעמים זכר ונקבה וחם ילדה נקבה
ודלית וטומטום תפקק לנקבה כלבד על היוה פניס פיהיה הטומטום
חו החדרוגינוס נקבה היח כחלו ילדה שתי נקבו וחם ילדה זכר הבה
ילדה עמו נקבה ודלית הבה יש לה דם טוהר מפני שהנקבה עד מלחת
ס׳ יום ונחמרו מחותך חו מסורס לפנינו חו פלם מסורס וכונת זה פחם
בחתך חבריו בתוך הנוף ויצחו חבריו בלי קרד בינח היר ונחר הרגל
ונחר הזרוע וזה מסורס חו יבח כפי הסדר וזה מחותך הבה לח יהיה
בו תורת יולדת עד שיפח ריבו וילחנו כרובו ולבן חם יבח הרחם מזה
קמחותך הרי זה כילוד ונפרחתו מהחו

ו המפלת ואין ידוע מה הוא תשב
לובר ולנקבה אם אין ידוע אם ולד היה תשב לובר ול
ולנקבה ולנדה

לענין זה החחמר על בר הביחמר הוח כן המפלת ונחן
ידוע חם ולד היה חיה חם שפילה חו לח היה ולד תשב זכר ולנקב ולנקבה
ונחר זה פהיה תשחר ז׳ יפים כבדתה כרין כל כרה חו יולדת זכר ולח
תוחר לבעלה עד מלחת לה יו׳ יום כרין יולדת נקבה ושם רחת לחר
יו׳ יום לח תקיים דם טהור חבל דם טמח כמו חלו ולח היתה יולדת
חלח כרה לבר ויקיח כל דם שתרחה בחותה קפ׳ ימי דם טמח חם דם
כרה ושם דם יבה כפי ומן רחיתיהם כפני חם שהתחר נזקו כובה ת
תשב לנדה חלח תהיה לה דם טהר כלל והמלחת קל יום תטבול כלו
יולדת זכר ולח קבע בקדפים כל זה הזמן כמו היולדת ונחבני קלח ר
רחתה דם שהמלחת ס׳ תטבול ותבית קרבן יולדת חח תטהר לחכול
בקדפים וחמכס טבלה בים מ׳ לחית טבילה בזמכה חם היתה יולד׳
זכר נהנו כוב תשב לזב ולנקב ולנדה בעת חם מזכר נמנו זה הענין

ז המפלת
יום ארבעים אינה חוששת לולד יום מא תשב לובר ו
ולנקבה ולנדה ר ישמעאל או יום מא תשב לוב ולנדה
יו פא תשב לובר ולנקבה ולנדה שהזכר נגמר למא ו
והנקבה לפא וחכמים אומרים אחר ברית הזכר ואחר
ברית הנקבה וה ווה למא

חמר חחת הפיל׳ יום מ׳ מעת בעלה חיה חוששת
לולד לפי שלח גמרים נורת העובר בזה הזמן חמנם חם הפילה יום
מ׳ חחר הוח זמן לפפק פינה כו נורת העובר והפילה ולח ידעה חם
ולד הפילה חם לזמן תשב לזכר ולנקבה ולבר ור׳ ישמעאל חומ׳ מזחת
הפילת למ׳ יום לי לפפר פיהיה חם הפילה נקבה לפי שתבנית ה
הנקבה לח תפלם ותבמר עד פיהיה בת ס׳ יום ולבן תשב לזכר ולנקבה
לבר חמנם חם הפילה לינם בת מעת בעלתה לח תשב לזכר ולנקבה
ולנדה חם לח ידע חם הפיל חם הו׳ דם חו עוב ומן הלבה בר׳ ישמעאל

פרק רביעי **בנות כותין נדות מעריסתן וכותין**
ממאין משכב תחתון בעלין מפני
שהם בועלי נדות והם יושבות על כל רם ואין חייבין ע
עליה על ביאת המקר ואין שורפין עליהן את התרומ
מפני שטומאתן בספק

כבר כיללנו פעמים רבות שכל מה שבא בספק
מהדיוט מחייבים בכמות כותיים היו מעמיד לתקנתם ולמענם היום
הזה הם בקיאים לכל דברי הבל וידוע הוא שהם מקבלים קדושת כתי ע
פמוטעם ולזה לחומרי לפעמים מטמאתם לא תהיה כרם עד שתכבר לחומרי לפעמ
ולקבלם בית שמאי מטהרין עד שיעמוד בכרם כדי יום ו' כמו שיתבאר ולזה
הן כדיות מעריסתן ועריס הוא שלבי יעגילו בו הקטנים הנקראי
בערב מסך וכבר כיללנו כריתת מכלים שהוציא בחוץ לבוש כרם
שמטמא מטמא תחתון כעליון היו מיחם תחתונו של בועל פעליונו על זה
לפי לא יטמא כרם בכלום כיון שכיללנו שם זה חבר שם על כל כותי
שהוא כועל כרם בתבלי מיחם כי הכותים יושבות על כל רם ו
ובתר התלמי שכותי זה שחתמר שכו יהו כין כרם שיהוי וקטומת ו
ויטהרו הכל וכבר התבאר לך מדקדוק שהקדימה כריתת שפתם על שפת ו
ולחמרי שם הן מורשין עליהן את התרומה מפני שטומאתן שפק בתר
זה כלמוד לומר ויעמידוהו כהן יערום שטובל בפניהן ורדים על כרחי ת
חבר שהם בעצם התרומה בחלה שכתבים לה תערה לפי שהם תרי שם
שפיקו שפק קרחון הם בעל לפתח כקרוב שם לה וזה תמנה לחמר
בעל בקדוש שפק שהיה יושבת על דם טומת הו על דם טהר והעקר ל
לבעל בקדוש שפק שהיה יושבת על דם טומת הו על דם טהר והעקר ל
לבעלו על שפק שפיקה לה מרפיון את התרומה ולחמם שהוציא כו ע
היום טובל בפניו ורורם על הכלים והוא שרוח לפי שהם מטורפין את ה
התרומה של טומאת עם הארץ ועל כרחי עם חבין לפי שהם מרחמים הם
כמו שכתרנו בחגיגה ובאוקימתו ולזה לא יטבול בפניו יחוייב שתערה
תרומה על מנעו ולא יהא חלה עם חבין

ב **בנות הצרוקין בזמן שנהגו ללכת**
בדרכי אביהם הרי הן בכותיות פרשו ללכת בדרכי יש
ישראל הרי הן בישראל ר יוסי או לעול הן כישראל עד
שיפרש ללכת בדרכי אבותן

ר יוסי סובר שפתם נדקות כישראלית
ותק מתמן כבותיות וזין קלבה כר יוסי

ג **דם נבריה ודם טהר של מצורעת**
בית שמאי מטהרין ובית הלל או כרוקה ובמימי רגלי ה
דם יולד שלא מבלה בית שמאי או כרוך ובמימי רגלי
בית הלל או מטמא לח ויבש מודים ביולדת בוב שהיא
מטמא לח ויבש

כבר כיללנו בפתיחת זה הספר שהגוים לא יטומלו כ
כשום פנים ולזה אבי שטומאתם מן התורה ומדרבנן בזרו עליהן מיהיו
כוכן לכל דבריהן שפק זבין מדרבנן בא מטהרין דם הכבדית כרין
תוליד ויש ימי הנדה כריקה ובמימי רגלים לפר שם מבלים תמיד
ושמא זה לחודיע שטומאתן מדרבנן ולזה דמן טהו וכה הו שפק במכו
דמה ל דם כריקה כרוקה ובמימי רגלים נודע שהכל מדרבנן וכוונת
כריקה שטומאה לח ולא יטומא יבש ולזין כך דם כרה הלמתי הכל יטומא
לח ויבש כמו שיתבאר בו מזלת סמסבקת דם שהיה שב מעורב הוא
הדם לפר תרחטו בתחת סיולדת לחר ז לזכר ויד לנקבה חם תהיה
מעורבת וספת מחלוקת בא וכה כרם טהר שב מעורב יחדך ביחוד
וזה יותר ה ומה בעין התלמוד לזכר זה בחבורתו הדם יולדת שלא ע
שכלה הוא הדם לפר תרחטו לחר ז לזכר ולחר יד לנקבה חם לא עב
שכלה ליל ח או ליל עו לפי שהיה חילו שכלה היה דם טהור כמו שפת
בתנוק שקראם רבי טרפון ולזה לא טבל לחמר בא שלא תצריל
מטומאת כדה כפני לבן מטומאה לח ויבש כדה וכא או מחמם
תינלת שכלה להתירה לבעלה ומעת שבשלה זמן הבדה בתחילה
מן הבדי ולחמי לא תטבול ולא תהיה דם נדה שבל יהיה דינה כרין דיוק
נדה ומימי רגליה שפר מטומאין לחין ולזין מטומאין יבשין ודע שלזה
ילדה ויהיה זבה ל שפבה זבה ולזו תלד ולזאת היה הבקיאת יולדת ב
בוב ולזה שלמה ז לזכר ויד לנקבה וספרים ז בקיים לחר זה כרין כל
זבה ולחר שלחה דם לחר זה והיה לא תטהר לעל לחמרי מהימים הם
הבקים הבא בא וכה נשפלים בה על מחלוקתם בא לחמר שבשלה מן
ז בקיי ולחמי שלה טבלה שבל מן הזיבה וכה שו שלה תביל לח לא

טבלה ולחמם שבשמי ו כיולדת בוב שלה שביה ז בקיים ולא טבלה
וכן שיתבאר בתלמוד

ד **המקשה נדה קישת שלשה ימים בתוך יא'**
שפת עת לעת וילדה הרי זו כיולדת בוב דברי ר'
אליעזר ר יהושע או לילה ויום כלילי שבת ויומו ש'
ששפת מן הצער אבל לא מן הדם

תבטרך זתת שבלבה לא העבי
בבר שתבאר קבתם פעמים רבות לך שבדם בבם בה וזה שהחשב
שבלתה דם ג ימים רצופי בלא עת בדתה שבם בית תהיה זבה והוא
לחמרי יב ולחם כי תזוב זוב דמם ימים רבים בלא עת נדתה ולחמרי
מעבו ימים שבים רבים ב לחמבם שם דתה שחשב דם בעת בדתה ב
בין שתית ימים ש' או כלם שבם היו דבם לבד ולא תהיה טחשב זובת
לחוד זו והוא לחמרי יב ז' ימים תהיה בנדתה ובביל ח' תטבול ותהיה
לבעלה ותבועל ולחמר לחמרי יב' לו כי תזוב על בדתה הוא שתחבר הזיבה ב
בנדה ולא תהיה ביניהם טהרה בגון שהתה שיבה בים חה שהתחלו
הנידות ליומך ב ימים וזהו חבר יבי לחמר לבדתה ובחה הבקבה
שהחות זמן שהתי בין זבת ונשות ל ימים והוא לחמר בכל מקום ל ימים
שבין דם לבדה הבבה למקח מבי ולזה בבלי יחה בחשה ג לחמרי
ולחת בית דם ב ימים רבופים ושיבה שהבא זבה ומן שבין לבעלו
בב שהם בחת דם ב ימים לו יהיה רבופי מחמת ולד הבה היו טהובים
ולחמרי שהת בחלה היו ים וכן בחה שבבל בזה מחמת עבמה ולא
מחמת ולד ומשבה היו סיולדת שם לחזוה החכלים והזלת הדם ויש
מן הבבים שיהחיל שבעבי בדם הלידה ימים רבים ומשם מי שיחזו
שעות לבד בדם הלידה וביחור שפתה מבחה ושלוש מחלה המקרי
ולחמר בזחת המשבה שהשדם לח לחזוה נירים ירד ומה תהיה בדה
מבבי זה הדם וכתנאי שיהיה שבית זה הדם בעת בדתה ל בעת היו
המור בל שלה שתהיה בבדה בו לחבם שם היה שבית זה הדם לפר
הוא מחמת קנעי בלא עת בדתה הבה היו טהורה וכן שתבאר בתלמו
ושם שתניל קבית דמה ג' ימים רבופי ויהיה זה בלא עת בדתה
כיון שזכרנו ל בחמבע היו ויחור כשתלק מחבם הקנעי בר מעו
תהיה בדה לבי שבשם תלקת הקנעי ידענו שזה הדם לפר ירד מחבם
הוא דם נדה שלאי מחמת ולד לבי שהילו היו מחמת ולד בשתלק מ
מחבם הם בלים שר שתלר ושם שבו שלים הבידים והחבלים לחר בר
מעות ותלד קבי זו כיולדת בזוב וי יהושע שר שיבשתלק מחבם ה
החבלים לילה ויום בלול שבת וימון ל שיהיה לילה ליום שהם בם
בשתלק מחבם החבלים בתחלת השעה מן היו שחחר על דרך משל
חצל ר' שלעזר שם שתמר בריה שר תחלת שעה רחשונה מן היום ת
תזוב זבה וחצל ר' יהושע שר שתתיר בריחתה שר תחלת ליל ב' ו
וחו תזוב זבה ולחמרי שפתה מן הצער ולא מן הדם בותנתו שהוא ה
לחעבי שפת מן הצער לבד ובשחר הדם יבקה שהיה זבה ולא בחמר מ
מעת שבשחר הדם מיולד שר עת שלידה זה הדם בלו מחמת ולד הוא
זה לחמר לא יהיה זבה בגיים ושפתה מן הצער לחחם הוא לחולשת ז
שבה ולא תהיה זבה קודיעו אחין הענין בך לבל מעת שבשתלקה ה
החבלים בזמן הנוכר יהיעו שזה דם הקור מחמת עבמה ולא מקום
ולד לחחם שם ולחת ב ימים בתוך ית' יום בחו מוכרנו לחר שבשתלקה
החבלים ובשפק הדם בזמן הנזכר והוא מעת לעת ר' אלעזר חו
לילה יום לר יהושע אל רחו שבני שהיה חילו שבלה זבה והוא שבוחר לא יה
יעשרך רבוך שך שם קשה. כ ימים וביום הב שפתה מן הצער מעת ל
לעת ושפתלקה הניני ובפק הדם שוכה בזה יום מסחבחה מקניני
הבה היה בב זבה ונחשבי שהדם בתחב שתיתה עד הלידה והלב כר
אלעזר

ה **כמה היא קישויה ר מאיר או אפי מב יום ר יהוד**
או דיה חרש ר יוסי ור שמעון או אין קשוי ית מב שכתו
תמרי כחם היל קישויה יבעה

בו שם יתמיד שבית הדם ונחבלי זמן חריך ושבוע זה עד הלידה ב
כחה זה הזמן לחבר שם יתמיד בו שבית הדם עם החבלים יחבה זה
מחמת ולד ולא תהיה בדה לחר שהשיבו הבחים הלידה ולא שפתה חמ
ר יוסי שהוא מה ביהיה בדה לחר שהשבחה לא הלידה יד יום קודם הלידה ה
חמם שם תחזת שבית הדם ונחבלי קודם הלידה בב יום עד דר מבל
ושפתה יד שבחתי כל הב יום ולא שפת ב' הבם היה זבה והיה יולדת
בזוב לפי שבל מה שרחת מן הדם בל הו' ימים לחבר לבני ב שבתית ה
הבמוכין ללידה חינו מחמת ולד והלבה בר שמעון

טבלה ולחמם שבשמי ו כיולדת בזוב שלה שביה ז בקיים ולא טבלה
וכן שתבאר בתלמוד

ד **המקשה נדה קישת שלשה ימים בתוך יא'**
שפת עת לעת וילדה הרי זו כיולדת בוב דברי ר'
אליעזר ר יהושע או לילה ויום כלילי שבת ויומו ש'
ששפת מן הצער אבל לא מן הדם

תבטרך זתת שבלבה לא העבי
בבר שתבאר קבתם פעמים רבות לך שבדם בבם בה וזה שהחשב
שבלתה דם ג ימים רצופי בלא עת בדתה שבם בית תהיה זבה והוא
לחמרי יב ולחם כי תזוב זוב דמם ימים רבים בלא עת נדתה ולחמרי
מעבו ימים שבים רבים ב לחמבם שם דתה שחשב דם בעת בדתה ב
בין שתית ימים ש' או כלם שבם היו דבם לבד ולא תהיה טחשב זובת
לחוד זו והוא לחמרי יב ז' ימים תהיה בנדתה ובביל ח' תטבול ותהיה
לבעלה ותבועל ולחמר לחמרי יב' לו כי תזוב על בדתה הוא שתחבר הזיבה ב
בנדה ולא תהיה ביניהם טהרה בגון שהתה שיבה בים חה שהתחלו
הנידות ליומך ב ימים וזהו חבר יבי לחמר לבדתה ובחה הבקבה
שהחות זמן שהתי בין זבת ונשות ל ימים והוא לחמר בכל מקום ל ימים
שבין דם לבדה הבבה למקח מבי ולזה בבלי יחה בחשה ג לחמרי
ולחת בית דם ב ימים רצופים ושיבה שהבא זבה ומן שבין לבעלו
בב שהם בחת דם ב ימים לו יהיה רצופי מחמת ולד הבה היו טהובים
ולחמרי שהת בחלה היו ים וכן בחה שבבל בזה מחמת עבמה ולא
מחמת ולד ומשבה היו סיולדת שם לחזוה החכלים והזלת הדם ויש
מן הבבים שיהחיל שבעבי בדם הלידה ימים רבים ומשם מי שיחזו
שעות לבד בדם הלידה וביחור שפתה מבחה ושלוש מחלה המקרי
ולחמר בזחת המשבה שהשדם לח לחזוה נירים ירד ומה תהיה בדה
מבבי זה הדם וכתנאי שיהיה שבית זה הדם בעת בדתה ל בעת היו
המור בל שלה שתהיה בבדה בו לחבם שם היה שבית זה הדם לפר
הוא מחמת קנעי בלא עת בדתה הבה היו טהורה וכן שתבאר בתלמו
ושם שתניל קבית דמה ג' ימים רצופי ויהיה זה בלא עת בדתה
כיון שזכרנו ל בחמבע היו ויחור כשתלק מחבם הקנעי בר מעו
תהיה בדה לבי שבשם תלקת הקנעי ידענו שזה הדם לפר ירד מחבם
הוא דם נדה שלאי מחמת ולד לבי שהילו היו מחמת ולד בשתלק מ
מחבם הם בלים שר שתלר ושם שבו שלים הבידים והחבלים לחר בר
מעות ותלד קבי זו כיולדת בזוב וי יהושע שר שיבשתלק מחבם ה
החבלים לילה ויום בלול שבת וימון ל שיהיה לילה ליום שהם בם
בשתלק מחבם החבלים בתחלת השעה מן היו שחחר על דרך משל
חצל ר' שלעזר שם שתמר בריה שר תחלת שעה רחשונה מן היום ת
תזוב זבה וחצל ר' יהושע שר שתתיר בריחתה שר תחלת ליל ב' ו
וחו תזוב זבה ולחמרי שפתה מן הצער ולא מן הדם בותנתו שהוא ה
לחעבי שפת מן הצער לבד ובשחר הדם יבקה שהיה זבה ולא בחמר מ
מעת שבשחר הדם מיולד שר עת שלידה זה הדם בלו מחמת ולד הוא
זה לחמר לא יהיה זבה בגיים ושפתה מן הצער לחחם הוא לחולשת ז
שבה ולא תהיה זבה קודיעו אחין הענין בך לבל מעת שבשתלקה ה
החבלים בזמן הנוכר יהיעו שזה דם הקור מחמת עבמה ולא מקום
ולד לחחם שם ולחת ב ימים בתוך ית' יום בחו מוכרנו לחר שבשתלקה
החבלים ובשפק הדם בזמן הנזכר והוא מעת לעת ר' אלעזר חו
לילה יום לר יהושע אל רחו שבני שהיה חילו שבלה זבה והוא שבוחר לא יה
יעשרך רבוך שך שם קשה. כ ימים וביום הב שפתה מן הצער מעת ל
לעת ושפתלקה הניני ובפק הדם שוכה בזה יום מסחבחה מקניני
הבה היה בב זבה ונחשבי שהדם בתחב שתיתה עד הלידה והלב כר
אלעזר

ה **כמה היא קישויה ר מאיר או אפי מב יום ר יהוד**
או דיה חרש ר יוסי ור שמעון או אין קשוי ית מב שכתו
תמרי כחם היל קישויה יבעה

בו שם יתמיד שבית הדם ונחבלי זמן חריך ושבוע זה עד הלידה ב
כחה זה הזמן לחבר שם יתמיד בו שבית הדם עם החבלים יחבה זה
מחמת ולד ולא תהיה בדה לחר שהשיבו הבחים הלידה ולא שפתה חמ
ר יוסי שהוא מה ביהיה בדה לחר שהשבחה לא הלידה יד יום קודם הלידה ה
חמם שם תחזת שבית הדם ונחבלי קודם הלידה בב יום עד דר מבל
ושפתה יד שבחתי כל הב יום ולא שפת ב' הבם היה זבה והיה יולדת
בזוב לפי שבל מה שרחת מן הדם בל הו' ימים לחבר לבני ב שבתית ה
הבמוכין ללידה חינו מחמת ולד והלבה בר שמעון

ו המקשה בתוך פ לנקבה בל הרמין
שהיא רואה טהורין ער שיצא הולד ר אליעזר מטמא
אמרו לו לר אליעזר מה אם במקו שהחמיר בדם חשופי
הקל בדם הקושי מקו שהקל בדם חשופי אינו דין שנק
בדם הקושי אם להן דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה
שהקל עליה מטמא ויבה אבל מטמא היא טומאת נדה

כבר ידעת מיולדת מקבת תוך לבעלה לאחר י
יום ונתעבר מתפל ונתגל כאחמש ס יום מקום שהחמיר בדם חשופי ס
הוא יום שכין כדם לנדה מאר קדם כיולדת לפי פחים אם ראתה כ
כתם דם פלח תחת ולר ב ימים תניח זבח ואם ראת בתם דם אחרי
תניח טהורה כפי מה שקדם כיולדת ומקום שהקל בדם חשופי הוא
ס יום ון ימים על נקבה אחר כל דם שתראה בתם טהור לחצי שהוא
מחמת עבמה אינו דין שבקל בדם שקדמי ויסיפ בן טהור וכבר כ
כתבנו בדם חשופי הוא מאר ירד מכלי ניר וחכל ודם שקדמי הוא ל
אותו מאר ירד עם נירים וחכלים אר אליעזר דיו לבה מן הדין לבניה
כבנין כמו שהקדים טהולת ימי טוהר נדה ודם נדה יחשב זה דם ס
הקדמי כן גם כן מקבה בתוך ימי טוהר וכבר כתבנו בפני מכבה ק
קמת מאין לחר אחר כזה שעשן לא דיו לבה מן הדין לפיכ בנדון
אר אמאר ר אלעזר שהמקבה נדה היכה בכתל עליו לפי שכבני
ביזהנו כמה שקדם שהמקבה בעת נדותה לבר הוא לאחר תניף נדה
אחרת שם קבת בתוך ית יום שבא פיה טהורים ואפי טומאת נדה מין
עליה ולכן תניף גם כן טהור ודמים טהורין שם קבת כימי טהרים על
נקבה ניכה הבה מן הדין כבנין לפי שכתב ר אלעזר שאחר שהיה
נדה שם קבת בתוך ית יום שיהייב שתהה טהולת טומאת נדה שם קבת
בתוך ס יום על נקבה כמו שזכר שהו ואין הלבה כר אלעזר

ו בל יא בחזקת
טהרה ישבה לה ולא ברקה שנגה נאנסה הוידה ולא ב
ברקה הרי וו טהור הניעה שעת וסתה ולא ברקה הרי
וו טהורה ר מאיר או אם היתה במחבא והגיעה שעת ו
וסתה ולא ברקה הרי וו טהורה שחרדה שפלקת את ת
חדמים אבל ימי הוב והובה ושומרת יום כנגד יום הרי
אלו בחזקת טומאה

אלו שיה יום שם אחת אחר כין כדה לנדה אחר
שם בלב למשה משיני כמו שזכרנו ואחרנו שהיה כאן בחזקת טהר
כנגד שהיה קונעת ושת בלא היה יום בשום שבים לפי שהיה
הזמן היותר קצר שיכים כין כדה לברם אחת אחר היה שבה אחר ש
שתקבע לה ושת ולכן יהייב חלים שתברוק את עצמ תמיד אחר היה
לעפי שזה כזולת עתה הידוע כמו שאמרנו בראש שהיה ש אחרי
יין שעתן כריכה לטהות בזרקת ואם יפסק ולא ברקה אחר היה יום
אין שהיה כטלה הבריקה כאחים או בשבת או כחזון שבה היה טח
טהורים ואם הניע בעת וסתה ולא ברקה ואחר זה ברקה ואפי אחת
עצמה טהורים שבה היה טחלים אחר ברקה ואחר זה ברקה ואפי אחת
בעונת וסתה וכבר ידעת אזה וזוכה מופרים ז ימי נקיים ואחר יש
ישאלו ואלו ז ימים שם אוה אחר יקראו ימי הזב וזוכה וכב כיולדת
שפלקה לה תניה זבח ותבטרך שפלידת ז ימי נקיים עד שתראה דם ב
ימים רצופים כלא עת בדקה ואפי אחר אחר תקרא זבח ואחר גלגלה ואם רואה
דם כלא עת בדקה בתחל היום היה כזה שיום אחלה ותעתר מחלת
ליום שב ואם לא תראה דם ביום שב ביאלו תעבול ותעתר לבעלה ז
ותעשר אלום ולא תראה דם ביום שב גב תשמור ביום הג ואם בשלמה פי
עונרת אלום ולא תראה דם תעשר ותעתר לבעלה ואם ראתה דם
ביום הב תניה זבח גלגלם ותבטרך שפלידת ז ימים ואיה כיולדת הימים
תקרא מוחרת יום כנגד יום ותקר ב זבח קטנה וכבר כיאחרנו פעמי
רבות מוחת המוחרת יום כנגד יום חפונים לבעלה ואם ראתה דם
ומוסב זובה אלא אפיה לא תבטרך שפלידת ז כובה גלגלה ולא תקרבן
ואחר מקום וזוכה אם לא ברקה עצמן בכל יום מאלו ז ימים תעשר ש
שברקה אחריה ואמצאה עומדת כן בעונת יום כנגד יום אם לא ברקה
עצמה כיום הפני אם היתה רואה ברקה עצמה אחר זה ואמצאת ע
אם היתה רואה גם כן בפני לעצמי שברקה עצמה אחר זה ואמצאת ע
טהור שכח אם בחזקת טומאתן לפי שכבר הוחזקו לטומאה לא יצאו
מחזקת הלא בהתחמותן ואין קלבה כר אליעזר

פרק חמישי יוצא דופן אין יושבין על ו ימי
טומאה זימי טהר ואין חייבין
עליו קרבן ר שמעון או חרי וו ביולדו כל הנשי מטמאו
בבית החיצון שנאמר רם יהיה ווכה בבשרה אבל הוב
ובעל קרי אינן מטמאין ער ש תצא טומאתן לחוץ

חכמים אר לעולם אי תניא ולדת ער מילה
ממקום שמזדעזע ר שמעון אר אחירו תלה לרבות יוצה דופן ואפי ס
שמנפל אחתה אם יקשה עליה כלידה ויצא סיעב מעם ואיה חייבין
בבני אין ממקום לחבר אחר יוצא מצואר שרחם ואפי ממקום שיכים כי
אחים בשת שהמפל אם יצא דם אין ממקום לחבר יצא אם ריקם אחים
הבא היה שמחים ונעשה שקר לא יסלוט ולא יצא אין לבה ואפי אחים
בבית היה שמחים ונעשה שקר לא יסלוט ולא יצא אין לבה ואפי אחים
ברע עד שתברל מעוטו ואפי ומחלטו ואין סלבה כר שמעון

ב היה אובל בתרומה
וחרניש שנועץ איבריו אוחז באמה ובולע את התרומה ומטמאין בבל שהן אפי בגרעין הזרדל ופחו
מבאן

שתירו לן מה לאחוז בחמה לפי שהיכר הזיעה ולא יבקיש בזה הרחק
ואחרי ומטמאין בכל שהן רומז אל שכתב זרע ואל הזוב לפי שזה
ובעל קרי אם ירצו שיעור פיהם טעור פיהם טמאתו אחים יי מיעב כשכבת
זרע עד שיגע בכשר שם ואפי ומטמא כמו שכיארנו

ג תשוקת בת יום
אחר מטמא בנדה ובת עשרה ימים בויבה תינוק בן י
יום אחד מטמא בויבה ומטמא בזבים ומטמא בשכבת
מת וזקק ליבום ופוטר מן היבום מאביל בתרומת ופ
ופוסל מן התרומה ונוחל ומנחיל וההורגו חייב והרי הו
לאביו ולאמו ולכל קרוביו בחתן שלם

אם תניה בת יום ש ותעבור
פרם אם יצא ממנה דם כיום הולדם ותעבר ותניה בת עשרים ימים ו
זבה בנון שתבלה ב ימים רצופים לחר ז ימים מכידה לפי שהיה כל ז
ימים רחיתים לה תניה בה זבה בפי מה שכיארנו ואלה תניה זובה
זבה אלא בשת שדתה ואלה המפלגים כלם הכלה ואין מונעת ע
עליה זולת מפלים ולחרי ושוער מן היבום מאביל בתרומת ופ
יום בפי מה שיתבאר ביבמות בבה בפרק לחר מן החליצה ואין היבו
לחכם אם מת בתוך ל יום שבה היה חולבת ואלה מתיבמת ובבר בה
בקלמת בחני הימים רובה בו מתניה בפסק שחין לה בן מיעבילה בן יום לח
לחר בבה היה לחורים בעבורו לחטול בתרומה לפי שבבר התבחר ב
ביבמות שהעובר מפל ובא בן יום לחר ולחכם יש בו שהוא עומל
עברי חבין מלחכול בתרומה המפל בזה בגון מיסיה לבקן ב בנים
ס מקום בשרים לבשנה יום לא מחכם בנים והשניים שמלה לבשנה
ים לא מחכם בן יום ס ואחת חלב ואחת בבה בן עברי ובתעב ב
זה שחלב עם אחים שבשרים ולבן בשהרי שעברים מלחכול בתרומה
מפני חלבן אלא חלב לחר חינו מחכיל זה לפיתו בן יום לחר לחכם שם
היה עובר היה מותר לעברים מיחלבו מפני הבנים שבשרים ער פי
שיולד זה שחלב לפי שהעובר אלינו מהין בעובר ולחרי ונחלב ונת
ונחכיל כל נחלב מן שחט ונחכיל לאחים מן החב מפל בזה שחט ת
תמות אחו בום לידתה בבה קום כם ימים ובבים ואם ימות קום לחר זה
בום שולדו בבה ילעזבו לחרי ותבטב בחלב מזה הקטן לאחרי
שחבי בום לחר ולחרי בחתן שלם לל שיתייב לשתבבל עלי וב
ובתבחי שיהיה שלם התחמתות שבולד לע חרשים שלמים לחכם שם
לא יתחמת לאחרי ובלחרי זה בבה לא יחייבו לשתבבל עלי ער
שיהלמן לו ל יחי לפי שהעובר שלנו בן ה לעון כמו שבארנו חפי בום ל עמון חיבו
זה בבל שלח שם בלו לו ה לעון כמו שבארנו חפי בום ל עמון חיבו
מחייב לשתבבל עלי

ר בת ג שנים ויום

א מתקדשת בביאה ואם בא עליה היכם קנאה וחייבים עליה משום אשת איש ומטמא את בועלה לטמא משכב תחתון בעליון נשאת לכהן תאכל בתרומה בא עליה א מכל חפטולי פסלה מן הכהונה בא עליה א מכל העריד האמורות בתורה מתים על ידיה והיא פטורה פחות מבן בנותן אצבע בעין

זק כלו מכותר לפי שהשוה לפי יכלול זק הוא לחייבו כת ב שני ויום ח כיחתה כיחה זה הדבר שלכה למקום מסיבי ופחותה מב שני ויום ח לין כיחתה כיחה וכבר נכנסו זה במקומו רבי וכוכת כנותן האצבע בעין לפר מדמיב רבנן ולחר יפוב לעבדיכו כי לם כבעלה וזיל פחותה משלה האנשים תשוב כתולה כשו שלא נכנסלם כלל

בן תשע שנים ויום א שבא על יבימתו קנאה ואינו נותן גט עד שיגדיל ומטמא בניה לטמא משכב תחתון בעליון ופוסל ואינו מאביל ופוסל את הכהמה מעל גבי המזבח והיא נסקלת על ידו ואם בא על א מכל העריות האמו בתורה מתות על ידו והוא פטור

זק העיקר כלו נב לחייבו כן

ט שנים ויום ח כיחתו כיחה ולחייבו עד שיגדיל כל עד ח שיגדיל ויבעל לאחר שהכניסו אחי יעדת ולחז יתן גט ויפטור ולחמ לא כת עליה משמגדיל הכת היה תנטרך גט ולחליצה כמי זק שהחזיקו בעדי מיבמות ולא בעל כדם יקיק כבועל כדם ויטול משכב התחתון כעליון כחו שהכיחה כיחה כלים ופוסל מן התרומה לם היה זה פסול בהתנה ובעל בהכ הכת הוא יפיבה חללה ותפסל מלחבל כתרומה ולא היה כהן כן ט שני ויום ח ובשל יפרשלית חינו מחליל לותה לפי שלין קביבו קיין גמור כמו שהזכרנו בי מיבמו ולא רבינו לת הכהנים בפלה מעל גבי המזבח כמו שהתבאר בפני מבריתות ובבר ביחדו זה תכלית שהביאוני בו ח מבנחרין

בה יא שנים ויום א נדריה נבדקים בת יב ויום א נדריו קיימין ובודקי כל יב בן יב שנים ויום א נדריו נבדקים בת יג שנה ויו א נדריה קיימי ובודקים כל יג קודם לזמן הזה אעפי שאמרו יודעים אנו לשם מי נדרנו ולשם מי הקדשנו אין נדריהן נדר ואין הקדישן הקדש לאחר ה הומן אעפי שאמרו אין אנו יודעים לשם מי נדרנו ולשם מי הקדשנו נדריהן נדר והקדישן הקדש

זק לפר לחייבו

בת יב שני ויום ח ובת יב שנים ויום ח כדייקן קיימין ולפיכך לחייבו לחין לכו יודעין בתחי הכיחה כ שערו ולמשה בגוף כמו שבחייבו במקומו כיכחות וכתובות וזה לוקין על סחריתן לם לם היכיחו ב שערית עדיין קטנים הם וכוכת בבדקים שיעשו לחים הם יודעי בוכת קבדיים ולחי הם לם לא ולחייבו בבדקים כל יב ובן כל יג לתיכוך לפי שבבר בלחר על יום בשבה חמוכים שבה הבה עולה במקשבתיבו על כעל זה שלחר לם יפקלו ל יום ומנחם שלא יביבו נפת קה חקידתם לחר לין לעבדין בן לבל לדברי הכל בודקים כל השבה יב הדם לבקבה יב לזכר וכ עוד שבחקבו יודע בדייו קיימים ולחשפי בהם קטני נזה היה עובת בדיין הרחוק חליה בכל מקום ובשו שבקבה לעובת בדים פ פחות מבני הזכר לפיות חייבין קבדים מחיי בחים בדוב

משל משלו

הבמים באשה בוחל וצמל פנה ערוה תנוקת בוחל או ימי הנערים בוו ובוו אביה זבאי בחציאתה ובמעשה ידיה זבהפר נדריה צמל בל שבנדה ואין לאביה בה רשות

פבה הוא הפרי הקבי בוחל הוא הפירות לפר הקדישו להתפבל ובמל הם פירות בתחלת הפולם וזיל חלה חוברבת חן הדיוט חלה ובבר בילחבו נדי הקטנות והבוגרות והבוגרות בב מהתוכות

ת איזו היא

סימנה ר יוסי הגלילי אומ משיעלה הקטן תחת הדר ר עקיבא אומר משיטו הדדין בן עזאי אומר בשישחיר ת

הפטומת ר יוסי אומ כדי שיהא נותן את ידו על העוקץ והוא שוקע ושוהה להחזיר

לחזו היו סימכה לל לחזה הלות הוא לחת הבבדקת ולחלה הסימכים הם הסימני לחבי יתגו מכמים מלמעלה וזה לחבי יגדו על הסימכים הל מזה זה מחכחבו בבר בחדבו בעמים לבנות מחם הביחה יב שערית לחבי יב שבה ויום ח הבה היו בקדה כ בעדה זמן ר לחבים לחבי ח בבחת ב שערית ותקיק בוגרת ולחן לחבים רבות בה והבה חלבנו חלה הסימכים לחבי מחם מופת על הב הבוגרת הם הם בחו סימכים על מקה ולחמרו עם תחת סדר לל בוא בחקה הלד ובדרו זה בחתיב לל לחוריה ומשתחיר לת הם הסבומת עד שיחזיר לחם הבר מעל העוקץ ולל על קבת הבר ובלבה בדברי בלם להחזיר ולבן בל עוד שיתרחה ח מחלה הסימכים ולח יתרחה הלחר בסימכים בבוגרת לסחזיר ולח לסקל ולח הדם שבחם בחבי לביך נדי בה בבוגרת ולח הדם הביך בב נדי בה בבוגרת לשבע בלח יתרחו בה סימכי בבוגרת ולבן בל שיתרחה ח מחלה הם הסימכים שחזיר בדייה לחזיר ולח בבחת לבבן בדול

ט בת עשרים

שנה שלא הביאה שתי שערות יביא ראיה שהיא בר עשרים והיא אילתי לא חולצת ולא מתיבמת בן עשרי שנה שלא הביא ב שערות חביא ראיה שהוא בן עשרי שנה והוא סרים לא חולץ ולא מיבם אלו דברי בירן הלל ובש או זה ווה בנו שמנה עשרה ר אלעזר אומר הוכר דברי בית הלל והנקבה דברי בש שהאשה ממהרת לבא לפני האיש

חמר וזיל לילנית ולח חמר הדי זה לילנית היה זה מסלמת הת לי מתקיים בת עשרים בלח הביחה ם מתי מעריות ניתרת הה הסימני לילנית ולח בדין עליה בדין לילנית יבן הבן עשרים בלח הביחו ב שערות עד שיתרחו בב סימני דברים ולח יקיקי סרים חמה בעדי מיבמות לחבים חם לח יתרחו סימני לילנית וסימני סרים חמה בעדי מיבמות לחבים חם לח יתרחו סימני לילנית וסימני סרים ולח הביחו מתי מעריות הבה בחלמת לבבל מ מחם לה ם ולח יפיק סרים לח חילנית בחמו שבביחבו בחקומות רביה מן מיבמות ולין קלבה בר שנו ודע שזה הב שבה לח בבחר בילין ולבן לח חמר בהם עשרים שבה ויום ח ולזה חם לח הביחו מת מעריות ובדולו סימני סרים וסימני לילנית ולם בחו ב שבה פחות לל יעב שבה בלין בהם בחלו הם עשרים בלמות ויקיק סרים מן לילנית

פרק ששי

בא בימן התחתו עד שלא בא העליון או חולצת ולא מתיבמת בא העליון עד שלא בא התחתון אעפי שאפשר ר מאיר אומר לא הוו חולצת ולא מתיבמת וחכמים אומרים או חולצת או מת מתיבמת מפני שאמרו אפשר לתחתון לבא עד שלא יבא העליון אבל אי אפשר לעליון לבא עד שלא יבא התחתון

עד בלח בת התחתון לחמר לעבד מחי לפבד חוח בבדית חכמים לחמם לר מחיר לפבד ם בבדית העליון ולח יכת התחתון ולבן לח חולצת לפי שבשמיבת היה על הסימן התחתון וכבר ידעת שהחזק לח ה תחלון עד שתביח ב שערות ומתוך היכוח בקטבה זולת לר מחיי מהוח מקום לפה לחים ולח יהיה לפבד יכוח בשר בלח לבדולה ולבן ו לחמר שם בח חולצת ולח מתיבמת ולחל החכמים הומרי בלח יתרחה בימן הקליון לחל לחר שבדוקה הסימן התחתון ולפי בדקבו ולח מב מבלבו בחמי הבה בכל וסימן התחתון הוח שבחת ב שערות וסימן ה העליון סימני סרים לפר קדמן וכבר התבחר לך שלדברי הכל על בימן תחתון שבהן בן ולזה חמרו בין שבה תחתון שבה לין מפביחים על העליון ולכבר בחלו בחשם לבבר בי לין ל לחיב בימן עליון ולין חלבה בר חחיר

ב יוצא בו בכל כלי חרש

מבנים ומוציא ויש שהוא מוציא ואינו מבנים כל אבר שיש בו צפורן יש בו עצם ויש שיש בו עצם ואין בו צפורן

(251)

מיבים הוא שיהיה נוקב בקיב לשבר מיכבם קטים מימנו לכבי ח תש
תעזוב זה הכלי על כבי המים וכלי שפה מכב הוא בזה הענין ח
אם מלא זה הכלי כמים יוכל ממנו ושפו אבר יקדימנו מנוקב מפקה ח
וכבר כיארנו זה במסכת כלים שכל כלי חרס יקבל בכותם מפקה ח
אבל יפסל ולא יהות טיהור ביטהרת לל יעשב לטבול הסטשתם ולח לח
יקבל טומאה כן גם כן אם יקבב כמוניה מפקה הכה הוא שמול לבי
לביטהרת לל יאות לל יה ולבן יקבל טומאה ושבת אם אם מזכרנו ל
לפי שהין אר שבת טהרת לביטהרת לפי שביט טהרת עבמה מאכם בת
בניזקה לקבלת הסטשתם ואם טיהיה מטשתת בנטרך לאים לשמוש ח
אחר ואמר ים שהוא מוניה ואינו מכבים לל ים קבת כלי חרס לקבת
הביניים שהם יבקב כמוניה מפקה לבר ואינו מכבים מפק יהיה כבר
זה לקדש בו אי חטהת לפי שמכבים ואינו מוניה כפר לפי חטהת יי
ייקה בפון שמואר שהם שביאתנו וכן כלי חרס שמשמול לפי חטהת
שמול לביטהרת ויש שהוא שמול לביטהרת ואינו שמול לפי חטהת וכבר
שקבאר בב' שהחלות שאבר פים בו עשם שהוא בשבע ובחבל ושם
לח יהיה כו עשם שאינו שהוא בחבל וזאת היא שהחעלת בידיעתנו ח
שזה החבר שם יש לו עשם שם לח וכבר שהבאר בתלמוד שהלם שם
הפרקים שאר בשם שביפורכים שם בשלר הבית ורן שעפי שהחבר
בשם בבלן ובבאר שבם שזה שהוא בשבע ובשבת ולאי שאינו שהוא

ג

כל שהטמא טרפס טטמא טמא מת ויש שהוא מטמא ס טמא מת ואינו מטמא טרפס

אמר שהם יש בזה והיובב על שכלי אשר
עליו וכו' ובזה שקבלה יכול בשה שהם ויובב עליהם בשה תיקב. ויובב
שהים יהם שמה שלו והיובב על שכלי אשר יובב עליו בזה שיו שהיאמר ל
לישיבה יבא זה שאינו מיוה שאומר לו עמוד ובעשה שלאחתינו בבר
שהבאר שהכלים אשר לח יאמינו לשהבב ושובב לח יטמאו בשהדים ס
בזה וזה שעומדין טומאת מת ושהו בובת שאדם בזה עמוד ובעשה ש
שלאחתינו ואין שאומרים לטמא מת עמוד ובעשה שלאחתינו ובבר ה
שהבאדם אחת הבונם בשרק כ' שבלים וכן כיארנו ענין שהדרש בית
שבלים

ד

כל הראוי לדון דיני נפשות ראוי לדון דיני ממונות ויש שהוא ראוי לדון דיני ממונו ואינו ראוי לדון דיני נפשות ה כל הכשר לדון כשר להעיד ויש שהוא כשר להעיד ואינו כשר לדון

כיון שמבואר בסנהדרין אחת שמשבח שר'
יוחי שמיאב שקומת בת' מעיבין שהול לדון ויקבל מוסת שמחדרין ית'
עב' ביסס יהיה כל דיב וכל ענין שקים ריבים לענבים שם ענבים שלא
בשומי דבתו' לכל שלישה עיבי הבחן אף ריבין שלא בשומי ולבן שומת
בת' מעיבין שהול לדון וכבר להעיד אבל ר' שהיר שמכם אבל חבמים ס
הבא הוא כשר לדון שהחר שהבאר שהבינו שבחר דין כשר בלילה כשן
שהבאבר בשהדרין ואינו' שרשות ענבים לח תהיה בלילה כשן ס
שכיארנו ענבים כן בם כן שומת שת' מעיבין דין ואינו' שיהיה שהול
לדון שהבאר בשם שהבאבר כש

682

חתכו כתלמוד

הלכה כרבי כל להחמיר ויקיק כגון מה שמקפ לה יהיו מתי הסערה ברי מיקיק כשלוה כזוב מפר קוח הפחות מכפעורים לינה ממחמת וק ויחוכה מלבנה עד מיקיק כרי לכוף ירחון לעקרן

טו הרואה כתם הורי וו

מקולקל וחרוסת משום ווב דברי ר מאיר ורובנים אי אין בכתמין משם ווב

מבואר הוא מזה שכתם הוא מתמצה טפת ים בבגדים כגון מה שיתבאר לחמכם מנחו בלה שד בדיקה ובובת לחמרו ע מקולקלת לה כשבר קעת הידוע לבדיקה ובתקלקל ובתה ויהוסמת מם מעוה זוב חמכ עתהיים שמק זבה ותביה קדין זבה לינו נחבב כמו מכיחכו בערכין ובכר שתבאר בתלמוד שלה יהיה שכתם טעור ב גריסין ושעור בגריס כבר בלחכו בבגדים הכה היה מוסמת מהים זב וכחה כגריס בה בכל יום וזה שכתם מרחות ב ימים ולכך תחום לזב וזו היה שברית חכמים זר תקיפה בן לכטיבנום הוא שהמר שה שלין ב בכתמים מעוה זוב וכן תוקים שתלמוד זה שיבור ביה ר ואמר מיון חכמים ר תקיפה בן לכטיבנום שהמר שכתם מ לה תחום לו מעוה זב ויהבי קיה בתכלית הגורל חלה שה לבשה ב בגדים בריקים ובחמת כ בקיק על כל כגד מקם לו שבחלה ב כתמים בבגד מ בתחכי מישוחד עליה זה שבגד שבי ימים ותחלה ביום הב כתמים ולו יהיה שכתם זבה ותחום לזבה והלבה כחכמים שלומרי חוסמת מעוה זב ולחי בכתם ש לו שה יהיה בגיל שם שנה כמו שביארנו

יז הרואה יום יא בין השמשות

תחלת נדה וסוף נדה תחלת זיבה וסוף זיבה יום ם לזכר יום ם לנקבה בין השמשות לכלם הרי אלו טועות אמר יהושע עד שאתם מתקנין את השוטות בואו ותקנו את הפקחות

זה היא יום בכר קדם לבנ ביאירו ולבסון זחת קימבה כמו שביאר התלמוד מוך כן הרואה יום יא בין השמשות תחלת נדה וסוף זיבה וכן לבדיקה סוף נדה ותחלת זיבה וכן יום מ לזב יום ם לנקבה בין השמשות וביאור זה שהם רחת דם יום מ לו יום ם בין השמשו וזה שהם ביום היום מיהם קרוביה ויהיה דם כאלה ויהיה דם טמא והם רחו כ ימים רנופים והם טהו וכי מן יא לאחר שם ימים ש הרואי ליהבה כמו שביארנו ויום היא יום רחת דם בין השמשות הבה וזה שהם שם רח זה שהם ביום ותחי קרוביה סוף זיבה לפי שהוא רחת ב ימי רנופין לו תהיה זחת הרואים בלילה כלל יב ותהיה זחת הרואים תחלת נדה ולא תהיה זבה אלו שם רחת דם יום ז לבדיקה בין השמשות וזה שהם בה ביום היום קרוביה ותהיה קרוביה סוף נדה בהיותם קו ימי בלה בבדיקה בחי שביארנו מן ליל הממיני היותה קרוביה ותהיה זחת קרוביה תחל זיבה והם רחת לחר זה יום הו וכי מהתחל הבדיק לחאר שם ימי זיבה ותהיה זבה הבה חלה בלן טוהות והזבה ם בלהן שהם ומבילות קדבן ולדי בחבל כחמי שביארנו בערכין שבל ם שנוה מבילות קדבן ולדי בחבל ואמר יהושע טוהות לחמיד הבדיה ומעיריבו בטוהר טוהות ושבת מלחמר יהושע אמר לחמיד הבדיה ומעיריבו בטוהר הבי ם בבלתי טוהות חוך מעשהו כי שלו ילמוד חל זה מהלן מן הטהר לחאר לחכמו בטביבלה לחאר קיה קשה מלד ולבת מעשרים נחלי לילה לבדיק בחבלית לבחר חפרנות סדבות שבופלות קיבובות חלטהרות וכל שכן מישהו פרנות ליהוקות שלטהרות בחלה שהרי לבם שבן מישהו בחבלית לבחר וביום ילוש עולה וזה ליחוק שבילה ולא נקחבו בחשר הטמאות לבחר וביום ילוש עולה וזה ליחוק שבילה ולא נקחבו בחשר בני מה שמוייב מזה ילחב עליבו שמלמד שהתרלמו בלחתיים

פרק שביעי דם הנדה ובשר חמת מטמאין לחר ומטמאין יבשים אבל הזוב וניצן והרוק והשר והנבלה ושכב זרע מטמאין ואין מטמאין יבשים אם יכולין להשרו ולחזו לכמן שהיו מטמאין לחים ומטמאין יבשים ובמה היא שריותן בפושרים מ מעת לעת ר יוסי או בשר חמת שיבש אם אינו יכול ל להשרות ולחזור לכמות שהיה טהור

לחמר ית והדיק בבדיקה ובלח

הקבלה מדוק כמוק ל מדמק יטמוק כמו מתטמק היו נחוק הב ה

ב השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר ברקתי את המבוי הזה ולא היה בו שרץ ובן בשעת ביכוד ובן כתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר ברקתי את החלוק הזה ולא היה בו כתם ובן בשעת כבוס מטמא בין לחובין יבש ר שמעון או ויבש מטמא למפרע והלה אינו מטמא אלא עד שיעה שהוא יכול לחזור ולהיות לח

עד כמה מיכול לקויה לח עד בעת הבבוד עד בעת לחר כתם בו זה העבר ולח בחבלו בן ערך לחר מפני בחיקת בניו ישראל שבודקי מבוחתיהן בשעת בבוד ובחזקת בבות ישראל שבודקות חלוקותיהן בשם שבודן זה שהבדל לחר שם ר שמעון בין לח בין יבש הוא בערך לפי שהם יתנלחו לח לו בחמר על דרך מבל ש שהשער מיהיה לח זה הערך מעת לעת ב ימים ויהיה מטמא ב ימים כ לחפי ע לבר ובחבם שהתם חפי לח מטמא לחפרע ובפי לחחדין יומים לפי שהבחבו בחמר שם היה יבש הבה יום בו ב ימים יבשים שהוא בזה ש הבבר בטהרת שהבי כ כרשות היחיד ושפקו טמא ולבן יהיו בטהרת שבשעה שהבי טמא טמאים לחפרע שהי זה הערך ולחן הלבה בר שמעון

ג כל הכתמים הבאים מרקם טהורים ר יהודה מטמא מפני שהם נראי טועים הבאים מבין הגוים טהורים מבין ישראל מבין הכותים ר מאיר מטמא וחבמים מטהרין מפני שלא נחשדו על בתמיהם

בבר מהדעתי פעמים רבות שבבבי חבם מטמאי בזיב ולח בבדים ובחבם נחזו עליהם חך לח נחזו על בתמיהם לפי ש מחמיתת דם נדה שבלה מטמא מדרבנן ואך יטמאו שפק דקה שהוא בנר מדן ישראל ונחזו קדם הבחזר בתוכה ויהיה בזה הבקום בחיש ובשבותם ישראל ולבלו בדוב דיבהם כמו שיעשו בגדים הבלוני תוריי חם יהיה שבלן לו בר תוריי ותבערך זחת הבשב חל תקון ותקנה קולו זה מבין ישראל ובלבן הבותיים טוחים הבמבחין בערי ישראל מ מחזרים בלח בחחדת על בתמיהם ומבניעין מותם שבמבחין בערי ה הבותיים ר מחיל מטמא מפני שחין מבניעין חת בתמיהן ובבטב מ מבניעין מותן לל שבם בלתי מוודעים חלהשלך בשוקים בבדי ים בחם בתם לחבל ובמוהו ויבניעוהו בהם ולבן הניחוהו בם שהתם הבמבח לחיבם הוא דם חיה ודם בהמה וביוהו בהם ולבן הניחוהו בם ונחן חלבה בר מחיר זה בפי זה שזמן חמר היום בותיים בבוים ובחמיה בהחזירים בחו בחיבתנו בחבחים בחבי ישראל שבודקי חלוקותיהן לפי שהם לח יטלילו בתם טמא וחם בחבח זה ש הבבר חשר עליו הדם בערי ישראל בחדיים ובקבוב מחקומות הבו בחטמא הבה נחין שליהם כי מחי בדם וחמבם הבבישהו בם בחו בחבח בחלה בחין לו בבן

683

ובכן המקומות אשר בהם טומאת מארבעים יטמאו באהל לפי שהם ב
בחזקת בית הקברות ואין הלכה כר' יהודה וזה מלוז היום הנה הכותי
עצמו אם מת לא יטמא באהל לפי שהם גוים אין מטמאין באהל

ה נאמנים לומ'

קברנו שם את הנפלי או לא קברנו נאמנים על הבהמה
אם בכרה אם לא בכרה נאמנים על ציון קברות ואינם
נאמנים לא על הסכבות ולא על הפרעות ולא על בית
הפרס זה הכלל דבר שהם חשודי בו אינם נאמנים עליו

מה שהם נאמנים באמרם לא קברנו עד שיהיה כאן עומד בזה המ
המקום ותרומה בידו ואוכלה והנה אי אפשר שנאמר אולי הוא תרומה
טמאה להיותו אוכלה וכן מה שהם נאמנים באמרם שזאת הבהמה
בכרה עד שיהיו מותרין ולדותיה אי יעבור בה אשר בא בו הפסוק א
אילו היה בכור לא תעבוד בבכור שורך ולא תגוז בכור צאנך וכן נא
נאמנין במקום שהוא טהור מאחר שאין בו ציון לפי שהם היו עושים
ציון על הקברות אמנם אם היה אילן מסך על האר אז אבנים פרועות
יוצאות מן הגדר ואמרו שתחתיהן טהור אין נאמנים לפי שלפעמים
תחתיהם טומאה והם לא יאמינו שזה אהל ושלא יטמא מה שבתחת ז
זה הכלל וכן בית הפרס אין נאמנים באמרם שזה הוא טהור וכבר
יתבאר באהלות משפטי בית הפרס ואיך יטה ואמרו זה הכלל להביא
תחומין ויין נסך שאינן נאמנין עליהן לפי שהם אינן מינים
איסור תחומים ולא איסור יין נסך ולא אצטר' להשיב שמשפטים היום
כגוים לכל דבריהם

פרק שמינ הרואה כתם על בשרה כנגד בית
תורפה טמאה שלא כנגד בית תורפה
טהורה על עקיבה על ראש גודלה טמא על שוקה ועל
פרסותיה מבפנים טמאה ומבחוץ טהורה ראתה על ח
חלוקת מן החגור ולמטן טמאה מן החגו ולמעלן טהורה
ראת על בית יד של חלוק אם מגיע כ' ג' בית תורפ טמא
ואם לאו טהורה היתה פושטתו ומתכסה בו בלילה כל
מקום שימצא בו דם טמא מפני שהוא חוזר וכן בפליון

למה שאמר כנגד בית התורפה טמאה ביאר המקום אשר הוא כנגד
בית תורפה אמנם עקבה הנה אפשר שיקרב באבר ממנה אמנ' גודלה
והוא האצבע מאצבעות רגליה הנה אי אפשר בו זה אמנם אמרו על
ראש גודלה טמא לפי שאנחנו נאמר שלפעמים יוטף עליו הדם בעת
נכתה וזה אפשר וכן התבאר בתלמו' ומבפנים הוא המקום המרובק
בעת הנקף הרגלים והשוקים אחת מהם לאחרת והאדם עומד ואמרו
על הגדרים מכאן ומכאן רל מה שיטה אל הפנים או מה שיטה אל ה
השדרה מן הירכים והשוקים בעת התאבר' כמו שספרנו ובית יד של
חלוק מבוא ואפליון הוא האזור אשר יחגרו בו

ב ותולה בבל דבר שהיא
יכולה לתלות שחטה בהמה חיה ועוף ונתעסקה בבתמי'
או שישבה בצד העסוקין בהן הרגה מאכולת הרי
זו תולה בהן עד כמה היא תולה ר' חנינה בן אנטיגנוס א
אומר עד בגרים של פול אף על פי שלא הרגה ותולה
בבנה ובבעלה ואם יש בה מכה והיא יכולה להיגלע
ולהוציא דם הרי זו תולה בה

ר' חנינא בן אנטיגנס אומר אעפי' שאם ש
לא הרגה ונמצאת בגרים של פול הנה פחות ממנה תולה במאכולת
ונאמר שלפעמים בעת שבתה או התהפכה מנד אל נד והרגו בפ
בפרעות ובכינים וכיוצא בהם ומהם הוא זה כתם והוא הפך הדבר
הקודם אשר אמר הרגה מאכולת הרי זו תולה ואם לא הרגה אינה ת
תולה ר' חנינא אומר שאם הרגה הנה היא תיחס אליהם זה הדם ואפי'
היה בתבלית הגדל ובתנאי שיהיה אפשר שבזה דם בעל המיים אשר
הרגה כשירשום זה השעור הנמצא ותולה בבנה ובבעלה אם הלבו כ
בדם או היה בהם מכה ואעפי' שהיא לא תאמת שהיה מהם לפי שהם
הנה יגיעו בה והיא לא תדע ולא תשי' כונת בזה ופי' להגלע להתקלף
והיא מלא עברית ולפני התגלע הריב פי' קודם התגלות והתפרסמו ב
כמושבאירנו ואין הלכה כר' חנינא בן אנטיגנוס

ג מעשה באשה אחת שבאת לפני
ר' עקיבא אמרה לו ראיתי כתם אמר לה שמא מכה ה
היתה ביך אמרה לו הן והייתה או שמא יכולה היא ל
להגלע ולהוציא דם אמר לו הן וטיהרה ר' עקיבא ראה
תלמידיו מסתכלין זה בזה אמר להם מה הדבר קשה ב
בעיניכם שלא אמרו חכמים בדב' להחמיר אלא להקל
שג ואשה כי תהיה ובה דם יהיה זובה בבשרה לא כתם
כבר ביארנו בפתיח'
זה הסדר שטומאת כתמים מדרבנן וזאת ההלכה כלה מבוארת

ד
עד שהוא נתון תחת הבר ונמצא עליו דם עגול טהור ו
ואם משוך טמא דברי ר' אליעזר בר' צדוק
כבר ידעת שעד הוא
הבגד אשר תקנח בו את עצמה ואם נמצאו בו טפת דם משוכה נאמ'
שהוא ממנה ובעת שקנחה את עצמה ותלה בו זה הדם ותהיה כגון
רואה כתם אמנם אם היה מקום הדם עגול אין זה מקנוחה אבל מב
מכנה שנהרג שם תחת הבר וכיוצא בזה ומק' אומר ואולי הוטף על
העד טפה לבד והלכה כר' אליעזר בן צדוק

פרק תשעי האשה שהיא עושה צרכיה וראת ד
דם ר' מאיר או אם עומדת טמאה ואם יושבת טהורה
ר' יוסי או בין כך ובין כך טמאה
כונת אמרו עושה צרכיה משתנת מ
מים ואם תהיה עומדת אמר ר' מאיר שהשתן ישוב אל המקור ותבא ה
הדם ואמרו ואם יושבת טהורה בתנאי שתהא יושבת על שפת הספל
והיא תשליך השתן בחוזק בתוך הספל ונמצא דם בתוך הכלי ואמ' ר'
מאיר שאילו היה זה הדם מן המקור היה נמצא בדפני הכלי בעת הש
השלמת ההשתנה היה נוזל מן המקור ומאחר שלא נמצא אלא בתוך
הכלי הנה הוא יצא עם השתן משחין במקוה או בזולתה מן האברים
אשר ילך עליהם השתן והלכה כר' יוסי

ב איש ואשה שעשו צרכיהן בתוך
הספל ומצא דם על המים ר' יוסי מטהר ור' שמעו' מסט'
שאין דרך האיש להוצי דם אלא שחוקת דמים מן האשה
אם השתינו איש ואשה בכלי
א' ונמצא בזה השתן דם הנה הוא ב' ספקות ספק מן האיש ספק מן ה
האשה ואם תל' מן האשה ספק שהוא מן המקור והמים חזרו למקור
והוציא דם ספק שאינו ואעפי' שיש בעניין ספק ספקא מטמא ר' שמעון
ואפי' היתה יושבת אשר היא ואין שם שיטמא מאחר שנאמר ש
שחזרו המים למקור מטמא ר' שמעון ואין הלכה כר' שמעון אבל ה
הלכה כר' יוסי אשר אמר שהוא אילו היתה עומדת לטומא ונמצא דם
בשתנה טהורה כמו שקדם

ג השאילה חלוקה לנברית או לגדה הרי
זו תול' כה ג' נשי' שלבשו חלוק א' או שישבו על ספס א'
ונמצא עליו דם כלם טמאות ישבו על ספסל של אבן או
על האסטוה שבמרחץ ר' נחמיה מטהר שר' נחמיה או'
כל דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים
הנברית רואה דם כ
כמו הנדה ואז תולה בה ומופת ר' נחמיה מאמרו ונקתה לארץ תשב כ
כיון שישבה לארץ אשר אינה מקבלת טומאה נקתה וכבר ביארנו ב
בכלים שכלי גללים כלי אבנים כלי ארמה אינם מקבלין טומאה וכן
אמרו שאם נמצאו דם על כלי חרס מגבו הנה הוא טהורה אבל ר' נ
נחמיה מאחר שכלי חרס אינו מטמא מגבו כמו שהתבאר וכן אם ה
היה הכתם על בגד שאין בו שלש על שלש אשר אינו מקבל טומאה כמו
שהתבאר בכז' מכלים והלכה כר' נחמיה

ד שלש נשים שהיו ישנות
במטה אחת ונמצא דם תחת א' מהן בלן טמאות בדקה א'
אחת מהן ומצאת טמא היא טמאה ובלן טהורו ותולות זו
בזו ואם לא היו ראויו לראו רואין אותן באילו הן ראויו
אמרו שאשר מצאת עצמה נדה היא לבד טמאה בתנאי שתברוק עצ
עצמה בעת רדתה מן המטה בלא עבוב מן הזמן ותמצ' עצמה טמא'
ואז תולין בה ויאמר שזה הדם ממנה וכבר ביארנו כונת אמרו תולות

ו שזו ואין כיוצא בהן טמאה ואם ראתה עוברה תולה שוברת
כשהיתה בו כבר ומיקרי ומשיכה מיד עד שיכיקה בשחיטה
ויקרא ומשיכה ויקרא תו"ש ואם כשהיתה בו עדיין בתולה ומשיכה בתולה
תעלם כתולה בשחיטה כתולה היו שתיהן שוברות מתיישן וכו' ומקיש
כל מחת מקן כתורת ויולח כתם

ה שלשה נשים שחין ישנות במטה
א זה ונמצא דם תחת האמצעי כלן טמאו תחת החיצונה
שתים חפמיות טמאות ור"ח צונה טהור תחת החיצונה
שתים החיצונות טמאות והפמיות טהורה אמתי כוסן
שיעלה דרך מרגלות המטה אבל אם עלו שלשתן דרך ע
עליה כלן טמאות

ו כרקה אחת מהן ומצאת טהור היא טהורה ושתי
טמאות שתים ומצאו טהור הן טהורות ושלישית טמא
שלשתן ומצאו טהור בלם טמאו למה הדבר דומה לגל
טמא שנתערב עם שני גלין טהורין ברקו א מהן ומצאו
טהור הוא טהור ושנים טמאים שנים ומצאו טהור הם
טהורים והשלישי טמא שלשתן ומצאו טהור בלם ם
טמאים דברי ר' מאיר שהיה ר' מאיר אומר

כל דבר שהוא בחזקת טומאה לעולם
הוא בטומאתו עד שתדע לו טומאה וחכמים אומ' כדק
עד שהוא סניע לסלע או לבתולה

כשהיו בלים טמאים
ואמר לחכמים לאיש לא תאמרו בגל טמא שנתערב בגלים טהוריס ם
שהרי כלם בחזקת טומאה לשלם עד שתדעה קטומאה כמו שחמרת
בבלם כאים שבגל בקש שנמצא בתוכן שחיטתם כי מלאתן טמאות וחכמים
אי כי בבלם כאים יהיו בכפרת כי אין דומה קשה שנמצא בתוכן
יודעין מי היה לכל בבלים שלא יתכן שם טומאה היכה שם שחכלום
היה אי שנמצא בלם שהיו בתוכן עד שיניע קרקע בתולה אין עד
שיניע לשלש הוחרו החקיומות כלם אמר שתשבו החשום הזה וחלכה
כחכמים

ז שבעה שממנם מעבירין עלהכתם רוק תפל ו
ומי גריסין ומי רגלים נתר וכורית קימוא ואשלג הם
הטבילו ועשה על גביו טהורות העביר עליו ז שממנם
ולא עבר הרי זה צבע הטהורות טהורות ואינו צריך
לחטביל עבר או שרי יהה הרי זה כתם הטהורות טמאות
וצריך להטביל

רוק תפל רוק הכם ושוד יבלר מותו וכתר חוח מל
מפל וכבר בירמכוסו כב' מל כלים וכורית הוח נחה ונקוח מצורפם כ
בחל בחסול וכתו ספתח דמכי עית חמרו מכורית ומחקל ים לפם ם
סכיעית הלדיפס סכיעית קמוכוח מלח חל קלי וחשלב חל נחרון וח
ושלח בלים כלסו וכחתיס סכת דם יסור חו יחסר קימוחין וחוח כבר
חו מדיחס חדי זה כתם

ח אידהו רוק תפל כל שלא טעם בלום
טי גריסין ולעוסת גריסין של פול והלוקת נפש מי רגלי
מי רגלי שחחמיצו צרי לבסבם ג על כל א וא העבירו
שלא בסדרן או שהעביר שבעתן באחד לא עשה בלום
כשלה יחבל דרך מכשיר וייען חני קלילה מחרון כגו וייפסים
ונם חו יסיס רוקו מכבם ויקר חו רוק תפל לפי שהו מפולל מתעיר
חמזונות וייחר כן מתעביר טעם טל טיחת ומי רגלים לעשותם רוק רקבה ח
פול וחלוקת נפש טלעם פשולים ויחזונ עם לעשותם רוק רקבה ח
חופין ומי רגלים מהחמיצו הוח משתן מעברי עבי ג ימים ולבסבם
מיחוך סקבר כין ירין בשעתו כחו טשולין סכוכבין וחמרו לח עשו כ
כלום לל כשלה יעשה חיקו של הקדר ויפחר הכתם כחו פחוח
עדין לח נדע כזה פחוח נבע חבל חי לפחר פחוח בתם ובטירחנו ח
חיקו בבמכים על הקדר ישתבח וחכה ישתי הדבר פסק בחוחו פחוח
ולח יעשל כו סכבום חבלחי מסורד

ט וכל אשה שיש לה וסת ויה
שעתה אלו הן הוסתות מפחקת ומעשת והוששת פי כ
כרסה ושיפולי טעיה ושופעת וכטין צמרמורות אוחזון
אות וכן כיוצ בהן וכל שתקבע לה ג פעמי הרי זה וסת

מעשקת ביחוק ותביעתה עצמה וחופסת כרסה ומישלי מעיה פחמנה
כבדות ויקמעכה כפיפי לו נופה ובחי חיורית כבשערים וחוח כמל מ
מן במוד בסר ואמרו וכן כיוצא בהן כל לימוד מן הוקדי מכהבה למטות
חותה בעת בדיקה חם לח מרוח לח ב פעמים חזרו לה לחתם מקדימ ח
חות על ופת כמו מכחב מהן מי מיחתה חשך חחלבונית לבד ולחדית
כחב קרחם ואחר כתורתו וחשך כפם ואחר דיקת חלב והרחם לזה

י היתה לטודה להיות רואה כתחלת הוכות
כל טהרות שעשה בתוך הוסת טמאות בסוף הוסת נ"ל
טהרית שעשתה בתוך הוסת טהורות ר' יוסי אומר אף
ימים ושעות וסת"ת יא היתה למודת להיות רואה
עם הנץ החמה אינה אסו אלא עד הנץ החמה ר' יהודה
או כל היום שלה

ופת לדעת תק קוח ימים לחר כחבה לרחו
כו נדות והלילה נחם ימים מבחנה פתרחם כל ל' יום חמר ר' יהודה ם
סהוח מכחר תק ימים לי כלו סטורה לסתם ולחי לח תרחה דם מ
מתחלת היום עד סופו וחה טעם חמרו כל היום סלה ר' יוסי לו סהיה
מוחרת לסתם עד ו' סעות בחים מבחנה פתרחה בו ולח חביע חני ח
ימים ולח תרחה דם חמר מסופקת ותהיה חסורה לב' תק עד היוחרת
וחם קביע זמן החמה ולח רחת דם תהיה מוחרת לכעלה כפחיית ם
ימים וכלכה כר' יהודה

יב היתה למודה להיות רואה יום טו' שיות
יום ב' וה' ווה אסורים שינת פעמים יום ב' אסורים שינ'
שלשה פעמים יום ב' הותר טו וקבעה לה יום ב' שאין ה
ראשה קובעת לה וסת עד שתקבענה ג' פעמים ואינה ם
מטהרת מן הוסת עד שתעקר ממנה ג' פעמים

זה כלו מכוחר מן נדיך פירוש

יג נשים כבתולים כנפנם יש נפן שיינ
ארום יש נפן שיינה שחור יש נפן שיינה מרובה וי"ש
נפן שיינה טועם ר' יהודה אומר כל נפן יש כה יין וש
ושאין כה יין זו דורקטי

כשים כבתולים כבתים וכו' לרבריס קשן
שם מועלים למ כריני סטוענן לח כחתחו כתולים לבעלים וי יהודה ם
לח כי יש כשים שחין לפפן דם כלל לח דם נדה ולח דם כתולים לחמכם
לח תולה וחסו עכין דורקטי סהוח מורכב מה שמות דור קטונ וחלכה
כר' יהודה

פרקועשירי תינוקת שלא הגיעה ומנה לראות
ונשאת בית שמאי אומר נותנין לה ר'
לילות ובית הלל אומר עד שתהיה המבה הגיעה ומנה
לראות ונשאת בית שמאי אומ' נותני לה לילה הראשון
בית הלל אומר עד מוצאי שבתר לילות ראת ועודה ת
בבית אביה בית שמאי אומר נותנין לה בעילת מצוה כ
בית הלל אומרין כל הלילה שלה

עד שתהיה זמכה עד שתתרפא
המכה ניחור דרם כתולים וסבובלן זה בשיעים הרם סוחת ממכה כ
בשעת ם כשיוסבת לוכם סוחת בכל זמן סיחתה עביבה סבני זה
דרם סתרחים בקרת העביבים הלא בכר סתרפא המכה ולח רחת
דם לחר כך תיים מוסיף לבעלה ולח רחתה דם בכל עביבים המכה
בין עמידה בין ישבת על הקדקד בין ישבת על הכלים הרם הסוח ם
הוח דם נדה לח דם כתולים ויזיל טומחה ודברי ב"ש עד סוכחי שבת
ד' לילות שמותין לה ד' לילות ותיים סותרת לבעלה כל ד' עונות ם
ד' לילות שמותין לה ד' לילות ותיים סותרת לבעלה כל ד' עונות ם
סרם עד סוכחי שבת לפי סידוע סכתולת בשחת כל כמו שבחרנו כ
בתבלית כתוכות וזה שנינו סמוכר סיים יום הסבת בכלל קר ימים יום הסבת
ומותר לבעול הכתולה לכתחלה בשבת וחמרו על זחת לילה ולילה
ולח זכר ימי לפי מידוע מתרחתה שבתולת היום כתעב מחר וכמבעב
ממנה וכבר ידעת פסק הקבלה שבידינו מיני בכן ישראל הן החמירו
על עצמן שלשי רותות דם עסת כחריל יושבין עליה ז' ימים בקיים
וכן פסק מסכלה בכל כתולה וחפי' היתה בתבלית הקטנות בועל ב
בעילת מצוה ושורם הילכך יהיה דין כל שמומה כתולה וחפי' בלח ם
מביע זמנה לרחות ולח רחת דם מיים עיין עול בעילה לחת ויפרוש
ממנה עד שתסער ז' ימים נקיים מחר סיפסוק דם ותעכול לילי ם
וחז חקיים מוקדית לבעלה בדין כל נדה כזמכיבו זה

כ נדה שברקה עצמה ביום הז שחרית ומצאת
טהור בין השמשות לא הפרישה לאחר ימים ברקה
ומ צאן טמא הרי זו בחזקת טהרה ברקה עצמה ביום הז
שחרית ומצא טמא בין השמשות לא הפריש לאחר
ימים ברקה ומצאת טמאר הרי זו בחזקת טמא ומטמאה
מעת לעת וכפקידה למקיד אם יש לה וסת דיה שעתה
ר יהודה אומר כל שלא הפרישה בטהרה מן המנחה
ולמעלה הרי זו בחזקת טמאה וחבטי או אפילו שנים
בנדתה ברקה עצמה ומצאת טהור בין השמשות לא
הפרישה לאחר ימים ברקה ומצא טמא הרי זו בחזקת
טהורה

לא הפרישה לא ברקה עצמה לשעת משמרת ברם ולחמרי
בסוף הרי זו בחזקת טמאה לכל שיש בסן זכה ומביאים קרבן ולילו
כאכל ומלמדו ומטמאה משעת לשעת עד כמה בדברים ברם עת לשעת
זיבתה לכל היום אבל יום בכדי לברם מתטמאה למחרתו מעת לשעת
ומלמד שעד שלא יום לה וסת דיים שעתה מדעבי שעה קובעת לה וסת
בתוך ימי זיבתה בשבין שתים שעתה מלמד בשעת זיבתה לכל ותשוב דיים
שעתה ולא תצטרך כזאב שנים לקובעו כדין כל וסת כמו שנזכר ל
לעיל לפי שבשעת הזה לא היה עם דמים מקולקין וחלק ר יהודה על ל
ויעד ולמחר שה ברקה עצמה עד שבעה לברקה בשחרית ולמחר ת
טהור ולאחר ימים ברקה ומצאת טמא היה בחזקת טמאה ולמחר ת
תלים כחזקת טהרה כשברקה ימים שבעה לאחר המנחה ומצאת טהור
ולאחר ימים ברקה ומצא בה טמא וזקו טעם לומרו כל שלא הפרישה
בטהרים מן המנחה ולמעלה וחכמים אומרים לא ברקה עצמה כיון
בה בזיבתה בשחרית ומצאה טמא ולא ברקה עצמה יותר מזה נמצא
ים שבעה כדין ברקה ומצאה ולא הפרישה ולאחר ימי ברקה ומצאה טמאה
הרי זו בחזקת טהרה לכל שלאחין ימים שעברו מעת לאחר ברם עד ימי
הספק ולא נאמר שהרם בשעת תלוי משעת שברם עד ימים ספק
שבבר ברקה עצמה כתוך ימי נדה ולא מנחת דבר שהיא
עשק לכל שבברקה עצמה כיום שלאחרון ומצאת טהור ולא ברקה
מאי כך מינו מועל לפי שביום הז שהחזקה מעין פתוח ועל כן מתלה
ביום שמביא ולא בשנים בשלישי שעבי ים ולמחר שפק שבברקה
בראשון שמביא שפקו לאחוריו לפי שמחמיר שהשבה שהי בשנים ולא
שלישי שני שבי ראשון ולבתרה כחכמים

ג חוב והוכה שברקו עצמן ביום
הא ומצאו טהור ביום הז ומצאו טהור ושאר כל הימים
לא ברקו ר אלעזר או הרי או בחזקת טהרה ר יהושע
או אין להם אלא יום הא ויום הז בלבד ר עקיב או אין
להם אלא יום הז בלבד

כבר ירעת שחיים שבתה כוב וזבה שהם
בריכין שבעה ימים נקיים ומה שלילה שבין שבעה לשבעה
יכלו וישתהו למנות משלו ומלך ושלשים שלמה שבין שבעה לשבעה
ימי נקיים שם לדעת ל יקשה לר עקיבה בחזקת טומאה כי אמרו
שלושה בה טומאה בין שלא ברקו עצמן שלא ברקו אר יקשה מקל ברבי
לפי שהיא שבקו נאמר שלושה ימים ומה שלישי שבעה ושנים ויבריכו מאר
הימים הזה שלישי בלבד ור עקיבה לית מקל בכך ומשנה הז בלבד
ומצריך לומר לחשבון אחר כך שבעה ימים אר לישי שבעה ימי נקיים
דעושין ושלשתן כר שלישי

ד חוב והוכה ותגרה והיולדת המצורע ש מתו
טמאי בשש עד שיטוק הכשר ובריי שמת מדד מ טמא
בשמא בש או כל הנשים שתו נדות בה או אין נדה אא
מי שמתה נדה

יודעי כל מת מטמא כאהל שנאמר אדם כי ימות באהל כל
בכלן מטמאין כאהל כי בשבאהל שנאמר אדם כי ימות באהל
כלם ואפי שבבר תחנון ולקי שם שיביאם ובין שבכל חבן מטמא
מטמאין שם משבב ומושב ולקי תקנת חבן מושבה אמו שהיו מטמאי
בעורים בחיים כמו שבבארנו בתחל זה שפרי ושבע כזה לפי שאמנו
רבנין על אחד מקום שהיו את ואינו את שטומאתן הזה שמטמאין
הלו משבב ומושב ושם מקום שהיו שרבבן את ואין את עצמם משבב ולא
ומושב ולמען פיפרש הזה שעשה משבב ואין את עצמם משבב ולא

מיחלי הזה לפיה מטומאת במשך עד שיעמוד שבעה ימי שכבי יום ש
ובבר שהרשתין שעמים שהבנים כלם בזכים שלבך שבבארי מטומאת ז
משבב אחת חבן מטומאת שהיו בבל הזכים וכשיעת שהור מלטמא ז
ושב בבל את אחיהו שעשה משבב ואין דינו כדין זב שיראה
מטום שטומאתן מעט שיבות מדד ולפי שהם בל אחת בתורת
בתורת מטומאת שבעה ימים ולא שבבי שבעה ימים בל אחת בתורת
בתורת ולא שבבי שבעה ימים בל אחת בתורת בתורת ולא שבבי

G 86

ום רים ברואה בתוך יום אחר עשר וטבלה לערב
ו׳ ששה שהן מטמאין משכב ומושב וחייבים בקרבן ם
טב״ה ביום של אחריו ושמשה הרי זו תרבות רעה ז
ומגיע ובעילתן תלויין

כבר קדם לנו ה דכור בהלכו היוי יום פעמים
ולירענו שהם הימים לחשר הם דמיים לזיבה וכאשר תרחק הם בתוך
לנו היוי יום דיבה מתמתין לותו היום ומלילה שממכה לנו כיוסו
תמים ונהבה שליה כזהן הזה חייב קרבן ומטמאין משכב ומושב
היוי ובועלה וחייבין חטאת על הבעילה והיוי הוי דיבה קטנה ו
וכאחרת היום לחשר רחק לו תטבול בעלות החמה כמו שכתבתי ב
כיפסח מנלה וממתנ כל לותו היום חופסת שמח תרחק הם ואם לח
תרחק הם תהיה מותרת לבעלה בערב ואם רחק בו דם תהיה היום
ההוא ומלילה שממכה לנו גם כן טמאה והיוי זבה קטנה וביום הב׳
תטבול אחר שלות החמה ומתמתין לותו היוי כלו

ואם לח תרחק תהיה מותרת ל
לבעלה ועד היוי שוורת יום בגד יום והוי דיבה בשרחקה לתוך יו׳
ווו חין בו תחלוקת לחמה היחלוקת היא בויו שרחק דב ביום יח׳
עצמו וטבלה לערב שהיה ליל יב וממה ביתה שחין חלוק לבב׳
בין רחקה ביום יח׳ חו רחקה בה׳ חו בט׳ שבתוך יח׳ שהם מטמחין מ
משכב ומושב וחייבין בקרבן היוי ובועלה ובה פוטרין חן הקרבן ם
שהם חינם חטמחין יום היוי בתורת ח׳ חו ם לפי שהרחקה יום יח׳ לח
תהיה לעולם זבה גדולה ברחקה הזחת לפי שהם תרחה למחר מייבי
הבדה יחשב ואינו רחוי להשטרש לו׳ שלו לחריו כחו הט׳ ומה שלחריו
חן היוי יום ואם טבלה ביום של לחריו לחר הנה יום יב שהוה תיובת
ימי נדה ומחשב חת ביתה וחחב רחת חומר שה חרי זה גרגיר וגרגיר
הנה הנחשב כחילה לפי שהיה רחוי לו להחתין לותו היום כולו ם
שלח יבח עליה ואם בח עליה פטור מכלום שלח שמחתי לבד ובח חו
פחילו ובועלה מטמחין משכב ומושב כחו שבע׳ שוורת יום שבע׳
ימים ואחר כדי זו תרבות רעה לפי שזוב היה רחוי שהתחתין יום שלם ל
לחריו כלו חלה הוה מטמרינו לח קבשל ער ליל השלשה ואם בשלם
יום השמיני לחר טבילה חרי שכיפס חייבין חסס תלוי והטהרות ם
מקשר בהן היוי ובועלה ביום הזה תלוי ואוחן שמרו ומקשן ובשלשתן
תלויים רומז לתרבות הרעה שחמת ורבי כי הרחקה בעבירי נדיפה ם
עמוד ואשה מלינה זבה גדולה בלל הרחקה חזחת וזה מבואר מתוך

סכארכן כמסכתא הזאת
סליקא מסכת נדה

מסכת מבשירין

כל משקה שתחלתו ברצון
אף על פי שאין סופו ברצון

או שסופו ברצון אף על פי שאין תחלתו ברצון הרי זה
בבי יותן משקים טמאין מטמאין לרצון ושלא לרצון
כבר כחרנו פעמים שהחוכלין כלן לח יטמח חלח לחר שלח מחר ב
בגילתו כחחר מבשבה משקין וזה שבי חבחים שחחר שיבלל שחר ע
שרידין מן הקרקע ושחחר שיבלל ברצון כלח כוסה ואם בבלל כלח
כוסה וכחרבה לו חשיה מובבת לטומחה וזה מחמרי יותן דומיח רבי י
יותן מה יתן לרבנו לף יותן לרבנו לכן בגילתו לחר שקירתו בקרחי
חפום לחמרי וכי יותן מים על וכו׳ ולחמרכן מזה כי סוס זרע לח יטמח
כשהיו בגלל וידוע כי כל במח חי לשבר לו שלח יבלל בעת נמחו ו
וכשיבלל החוכלין על החבחים שחחבינו בקרקים מוכשרים לל שהם
מוכנים לטומחה והמשקה לשר יבלל לותם יקרח מכשיר ומתנים ע
שוי בחמל על השבין הזה לל שהמשקה הזה ככר הכשיר הזרעים לו
יכשיר לותם כשיפול עליהם מה נח בה זה חחת דבור הפי וכי יותן מ
מים על זרע בחמרי שרי בבי יותן לל שהוח מכשיר ומ כשר הוח
כי הדבר המטמח לרצון ושלח לרצון לפי שהטומחה עם הכשר ב
בחין בשחת שהשם לחו יקריבין המשקה לרצון כשהקים לנדר לכהן
חזרני לטומחה ושחב יבח הדבר המטמח ושהוח שמרו וכי יותן
וכו׳ ושחר כך ושבל מבבלתם על וכו׳ ב

המריע את
ב
האילן להשיר ממנו אוכלין או את הטומאה אינן בבי י

יותן להשיר ממנו משקין בית שמאי אומרין היוצאין ו
ואת שבו בבי יותן בית הלל אומרים היוצאין בבי יותן
ואת שבו אינו בבי יותן מפני שהוא מתבוין שיצאו מכלן
שחר לא מכיון שכוונתו משום שים בא מן המשקין כל שיפול
מימו כעצין זה הוא מבשיר את הלחלין וכן המשקה שבשחר בחילן
מבשיר גב׳ וכה חו׳ כי שבשחר בחילן חינו מבשיר חת הזרעים כמיגע
בהם הרעדת החילן לפי שבעת שהמרעיד החילן היה כוונתו שלא יפול
שם דבר מן המשקים שילבך מה שבשחר שם חינו לרצונו וחלו עצין ו
משני פסוח מתכון מיבח מבלנ

ג המריעיר את האילן ונפל על חבירו או
סוכה ונפלה על חבירתה ותחתיהן זרעים או ירקות א
המחוברין לקרקע בית שמאי או בבי יותן בית הלל או׳
אינו בבי יותן אמר ר׳ יהושע משם אבא יוסי חלי קופרי
איש טבעון תמה עצמך אם יש משקה טמא בתורה
עד שיתבריו ויתן שב ובי יותן מים על ורע
מין שפסק כי הירקות והזרעים שתחתין כמים הירוד עליהן וגב כמים ו
חשר יפקום תמיד והפסם הזרעים והירקות תחת האילן חו תחת
סכוכה והרעיד האילן הפסוק לפסול לפי שהוא כחילו על הסוכה הפיח לפסול
הפירות שעל גבה ונפלו לותן חוכלין על לותם זרעים וירקות ו
ונכללו מין התלוקה כין בם ובה שבבר הוכשרו לפי פסוק ירעבכי י
יבלול והוחה לו בלי לתם החכם הלקו כמריע האילן על האילן שבי
שתחתיו זרעים וירקות ונפלו מן האילן המבי חוכלי כזרעים וכירק
הפסם וכה ר׳ יוסי ואחר ו טעם בה כמו שאתה רואה ואחר קופרי בבני
ונטבעין בם מקוה

ד הנוער אנודה של ירק וירדו מצד העליון
לתחתון בית שמאי או׳ בבי יותן בית הלל או׳ אינה בבי י
יותן אומרו בית הלל לבית שמאי והלא הנוער את הקלח
חרשתין אנו שמא יצאו מן העלה לעלה אמרו להן בית
שמאי שהקל אחד ואנודה קלחים הרבה אמרו להן בית
הלל הרי המעלה שק מלא פירות ונתנו על גב הנהר ח
חרשתין אנו שמא ירדו מצד העליון לתחתון אבל אם ב
העלה שנם ונתנן זה על גבי זה התחתון בבי יותן רבי
יוסי או׳ התחתון טהור המטחק את הכרישה והסוחט
שעורו בכסות ר׳ יוסי או׳ היוצאין בבי יותן וארז שבו
אינן בבי יותן מפני שהוא מתכוין שיצאו כלו הנופה
בעדשים לברקן אם יפות הן ר׳ שמעון או׳ אינן בבי י
יותן וחכמים או בבי יותן האוכל שמשמין באצבע מ
משקין שעל ידיו ר׳ שמעון או׳ אינן בבי יותן וחכמים
או בבי יותן הטומן פירותיו במים מפני הגנבי אינן בבי
יותן מעשה באנשי ירושלם שטמנו דבילתן במים מפני
חסיקרין וטהרו להן חכמים הנותן פירותיו בשיבולת
הגהר להזכיאן עמו אינן בבי יותן
ר׳ יוסי חומר אתחתון טהור דברי הם חומסין לנו מפני מה חמרו לנם
לטומחים מי שכבר קלח ולחר יוכשר המחמר פסוט הוח

פרק שני ויעת כתים בורות שחין ומערות טהור
ויעת הארם טהורה שתה מים טמאים והויע
ויעתו טהורה בא במים שאובין והויע ויעתו טמאה ג
נסתפג ואחב הויע ויעתו טהורה במרחץ טמא ויעתה
טמא טהור בבי יותן הברב שבבי הבית מויע מהמתה
ואם טמא ויע כל הבית מחם הברבה טמאה ב ברבות
אחת טהורה ואת טמא המויע קרוב לטמא טמא קרוב
לטהורה טהור מחצה לטחצה טמא ברול טמא שבללו
עם ברול טהו אם רובו מן הטמא טמא ואם רובו מן
הטהו טהו מחצה לטחצה טמא נסטריות שישרא ונוי
מטילין לתובה אם רובו מן הטמא טמא ואם רובו מן
הטהור טהור מחצה לטחצה טמא

מי שפכות שירדו עליהן גשמים אם רוב מן הטמא טמא
ואם רוב מן הטהור טהור מחצה למחצה טמא אימתי
בזמן שקרמו מי שפכות אבל אם קרמו מי גשמים א
אפי׳ כל שהן למי שפכות טמא

כבר בארנו כי על כלים מכלי מתכות
שבטומאה וחזרו חתיכן מעמים רבות כשיחזור וישפוך ממקום כלים חזרו
לטומאתן כיוצא שי מיטמרו בחזקות שלפניה ג׳ וכטבילה וכי׳ כלומר
ערבו בה תוך וכשהוציאן מן המים קדירת נפולאין טוח ויתקנן בהם
ארן הבתים וארן יפרעאל לא מהימנית שמפנין הגגים ומשופצין יפרעאל
וידוע מהבוים כוכים לכל הכיוון ועל כן מהימנית תמי מופצין מן
טמאים ומי מפכות מן המים תמי מופצין לחר מכשתמצי בהן ומם
בחזקת טומאתה לפי שהם מים מזוהמים ומים טמאין ונאמר כי
כשהקימו מי נשמים ונתקבצו במקום ונחבר כשפר כהן לו זה מיעור
פיהים ומי מפכות מכל טמא לפי כי כשיפול מהים טמאים מלו
מעפל טיפת חדל בחיבת על מים בטומת מכל ומחמם מולבין לחר ח
קרוב בשקדימו מי מפכות ונרבו עליהן מי גשמים

ד המטרף את גגו

והמבבם את בסותו וירדו עליהן גשמים אם רוב מן ה
הטמא טמא ואם רוב מן הטהור טהור מחצה למחצה
טמא ר יהודה אומר אם הוסיפו לנטף

כטורף גגו שרוחץ בגגו יהוא שמחים שנוטף מן
הגג לחר רחיצתו לו מן הכבר שהוא מי שפכות וכבר כיארה שיעשפת
ליכות זה ומקום מחלוקת ל׳ יהודה וזה כי מק לו כשתחיבה שטוחת
כנוטפת קטנות ואחב׳ יהודה וגדל שעור הכוטפת כבר
רבו מי גשמים על יהודה לו׳ כי מני מיכם גדולות הים כין כנוטפת
קחחת ויורדת כנוטפת הפנית וכן אחב׳ יהודה גשמים כשעבר כנוטפת
תכוסות אלו רבו מי גשמים ומין הלבה כר׳ יהודה

ה עיר שישראל וגוים

דרים בתוכה והיה בה מרחץ מרחצת בשבת אם רוב ג
גוים רוחץ מיד ואם רוב ישראל ימתין כרי שיחמו ה
החמין מחצה למחצה ימתין כרי שיחמו החמין ר יהוד׳
או באמבטי קטנה אם יש בה רשות רוחץ בה מיד

אומר כטנה קטנה
הוא שבור קטן כלשון עיר הל מכון שיורד בו המים כמרחץ וכשהוא
קטן ויש שם מלך לכעבור יחמו מותו כבל יום ימותר למחץ
בו מיד ואחב׳ אומר שעיר ישראל ומין הלבה כר׳ יהודה וכבר בארנו
בהלות שהם הילוכה רשות

ו מצא בה ירק נמבר אם רוב ג
גוים לוקח מיד ואם רוב ישראל ימתין כרי שיבואו מ
ממקום הרוב מחצה למחצה ימתין כרי שיבואו ממקום
קרוב ואם יש בה רשות לוקח מיד

לל כשימנח ירק במבר כמנחי
שבת ושבשר שהניחו כי כל מה שיעשה בשבת לישראל ומין בו פיסום ג
גדול כשבשבת בשבת בגו׳ תשרו בו קבר ושכיחו לו מרגן כמו שבתבאר
בימסכת שבת מותר למוכאי שבת אומנם מחר שיימתין בכרי שיעשו
ושב בן ימתין בשבת לירק שזה כרי שיבואו ממקום קרוב אחר שיעשו
שבת ואח תניח מותרת בהלכה ושב שרין שזה שבשרים שהניחו ושה
ימתין בכרי שיעשו ואח שם שלשאר לך נזה כי בשהניחו לו ידענו כי
בדבר שזה לחר שעשה הגוי בשבת שעשה מותר בשבת ישראל שהרבותה
עד לחר מוכאי שבת ומימינין בו בכרי שיעשו בו לחר שבת
שנגזר שם שבשעשה בשבת לבי מחנו חוששין שמח ישראל רמח לגוי ו
ועשיהו לעשות בדבר שזה בשבת כרי שימנח אותו מוזמן למוכאי ש
שבת ובחר בחמר שמי שעשה לו שלח ימתין בכרי שיעשו לח ירמוז
חלין שיעשה בשבת שבבר לו בחר לש שחין לו תועלת בזה כיון שמי
שחר לו שלח ימתין וכיון שבן ימתין זהו עד מוכאי שבת וירחיק ה
שיעשה שהוא מתחלתו נזה בלו מנוסה בחמירה לבני שיוח מפורש
שיעשה שבות ובכיון שתעשיה בזחקת שיוח טוכה

ו מצא בה תבוק מושלך אם
רוב גוים גוי ואם רוב ישראל ישראל מחצה למחצה י
ישראל ר יהודה אומר הולכין אחר רוב המשליכין

חמר שם רוב גוים בני לעבין שמותר לו להכול נבלות ומותר לבע

לחמכילו שחר מיטורין ואם רוב ישראל ישראל לעבין שמחזירין לו
שבבר כיישראל מחבה על מחצה ישראל לעבין מחקין כי שם זיק עוד
יעשם מי מוק כישראל חכל לעולם ישהם בכר שבים ובכין בו
להחמיר מי שהביבו מיכו בהרבותם קדם שיש לחבה שיש ובריב בע
מעפק ואם בח עליו שם שלא לבחזוק ולח יהיה כישראל לכל רבר לפק
ולהחמיר עד שיטבול לשם בירות ואין שלבה בר יהודה

ח מצא בה מציאה אם

רוב גוים אינו צריך להבריו ואם רוב ישראל צריך
להבריו מחצה למחצה צריך להבריו מצא בה פרט ה
הולכין אחר רוב הנחתומים ואם היתה פת עיסה
הולכין אחר רוב אוכלי פת עיסות ר יהודה אומר אם
היתה פת קיבר הולכין אחר רוב אוכלי פת קיבר

כבר
כתבנו לך כב מבבח מניעת עסמונה מניחם חייב להבריו פת שיעשה
עיסת שבית ר יהודה סובר עובר עובם מקנה ובעותו וקיבר הוא ק
הימנון ובבין חמין הולכין אחר רוב אוכלי פת עיסה בתה שמחצ
יעבירים שם שם חלב הרוב חבריס ואין שתם עתוב לו עם שחרין
יהיה שתם טמא ומין הלבה בר יהודה

ט מצא בה בשר הולכין אחר
רוב הטבחים אם היה מבושל הולכין אחר רוב אוכלי
בשר מבושל

לל בשתם רוב הטבחים ישראל הבשר קונה בשר שחוטה
ו בשתם גוים קונה בשר נבלה ומטמא כי הבריס הלבה הן לבבין ט
טומחה ושהיה לבר חמנם לבבין הלכה חמור לחכול כלי זה
בבין שהיה לפי שהעיקר חבינו בשר שבעלם הן בבין חמור שם שם
היה לו בו טביעה בבינו ויבירוהו ואז יהיה מניח לחבינו אחר שבעלמ

הטוצא פירות בדרך אם רוב מבניסין לבתיהן פטור
ולמבור בשוק חייב מחצה למחצה דמאי אומר שישרא
וגוים מטילין לתוכו אם רוב גוים ודאי ואם רוב ישרא
דמאי מחצה למחצה וראי דברי ר מאיר וחכמים אומר
אפי׳ כולן גוים וישראל אחד מטיל לתוכו דמאי

כשרוב קובע
מבניסין לבתיהן ספירות שיכיח מכיחין לוקח עד שיעמוד מקח ק
הטעורות מצוה שבין שיבשבו לבית מקבלו לתן בשרות ואין מוקר
לו שיחבל מקח עד שיעבר כמו שבארנו בימסבת מעשרות ובל כן י
יבניח מקח מעשרות ואז יבניסם לבתיהם ומה שיטול מקח בדרך פ
פטוחימן שהעבר לפי שהוא בחזקת מעשרות אבל אם שביאה לעבור
בשוק מביחין טבל לפי שאוכל מקן עדיף על כן הן בחזקת טבל ו
ואיבין בטעשרות ובבר בארנו בימסבת דמאי שבלימי שהיתה הלכה
הטוסיף חייב בתרומה מעשר ומעשר שני לבר ובבר שבת אף ובב
בארנו פעמים בבדר זרעים שר מאיר לבריו הוא שחמר אין קנין כ
בארץ ישראל להפקיע מן הטעשרות על בן בשדירת אסר בית הגוי ק
טבלין ואיבין בטעשר ודמי וחכמי׳ אומרים לבין אותו בעבור שישרא
לבר בשדירתו אוכין בטעשר ואחרו מוסיפים אם שבר אם לא עשר
אבל אלו היה בל האומר על גוים היה פטור מן הטעשרות בטו שבי ובבו
בטקומות מן הספרי זה ובלבה בחכמים

יא פירות שניה שרבו על של שלי שית ושל ג
על של ארבע ושל חמשה על של ששה ושל ששה על
של שבעה ושל שבעה על של מוצאי שבעה הולכין א
אחר הרוב מחצה למחצה להחמיר

בבר בארנו פנינים בספר זה בספרים הקודמים בי מים שמונחין כ
בשבת רחשונה על שמיעה ובב ובר ובה זה שיעשר רחשון ואחב
טעשר שבי ובשבת בב וזה שמונחין טעשר עבי תחת טעשר שבי ונשף
חמרת בי בשבת בשבת בשבת ובריני פירות שבת ז יהיבש ובובש
לבון טעשה ובבר בארנו בטקומות טחמרו טחצה למחצה להחמיר לל
טקח היה קיבוב בין פירות השבת בב ובה לבבים חי לחחריב
חו בין פירות שבי שיעשר רחשון ואיני חין ספירות שבי שיעשר רחשון ה
קחמירי ואחב שבי בי טעשר שבי בין בה קדושה ושעשר שבי קדוש ושעון
שבחת טקום בחו שבארנו בטקומות שם היה פעיר טחבה למחב בין
פירות שבינ ובשה לבבים חו לחחריב חתב יובת טקום יהיבו בו

בין פירות שביעית ויחבל בקדושת שביעית

628

פרק שלשי שק שהוא מלא פירות ונתנו על גבי
הגדר או על פי הבור או על מעלה
המערה ושאבו כל ששאבו כבי יותן ר יהודה אומר כל
שהוא בנגר המים בבי יותן וכל שאינו בנגר המים אינו
בכי יותן
למרן פק מלה פירות כל זרעים כי ויב חזרעים מוסכין פ
סמים וכפ סחטה ולין הלכה כר יהודה
כ חבית שהיא מלאה פירות
ונתונה לתוך המשקין או מלאה משקין ונתונה לתוך
הפירות ושאבו כל ששאבו בבי יותן כאלו
משקין אמרו במים ובין ובחומץ ושאר כל המשקים
טהורין ר נחמיה מטהר בקטנית שאין הקטנית שואבת
סכל שם משקין שו דק עשם מוקעים בחרס הכלי ומאי כל המשקין
כל מאי שבעה משקין עכי העכם ועל כן מין לכן הכאר כשלושתן
וקטנית בגון פולין וסלוסים וכיוצא בהן ולין הלכה כר יהודה
ג הדודה פת
חטה ונתנה על פי חבית של יין ר מאיר מטהר בשל ח
חטים ומטמא בשל שעורין מפני שהשעורים שואבות
הכאור הזה סוף כיון טמא וכן סדין לעבין החפה כחיטים ספת מילוש
בח מן המשקין מאר לינן מכשירין ולהלכה כר יוסי
ד המרבין את ביתו
ונתן בו חטים וצוננו אם מחמת המי בבי יותן אם מחם
הסלע אינן בבי יותן המכב את כסותו בערבה ונתן בה
חטים וטננו אם מחמת החטים בבי יותן ואם מחמת עצמן
אינן בבי יותן המטן בחול הרי זה בבי יות מעש באנשי
המחוז שהיו מטיחין בחול אמרו להן חכמים אם כך ה
היותכם עושי לא עשיתם טהרה מיטיבם
עוכנו מטפיחין והמיטין
יסמין בחול כדי מיטוף הדבר שהיה סטמון וזה לעבין כלי מכוחם
מלכלוכו ועבין חמרו מחמת שסלע מחמת העבוש מיטלטלתו תכן פ
בליקלוחית לאחר בעשם שקרקע ובעשם מחרם
ה המטן
בחים הנגוב ר שמעון אומ אם יש בו משקה סופח בבי
יותן ואם לאו אינו בבי יותן המרבין את גרנו אינו חושש
שמא נתן בה חטים וטננו המלקט עשבי בשהטל עליהן
להטן בהם חטים אינן בבי יותן ואם נתטן לכן הרי זה
בבי יותן המוליך חטיו לטחון וירדו עליהן נשמים אם
שמח בבי יותן ר יהודה אומר אפשר שלא לשמוח אלא
אם עמד
כבר כתרנו פעמים שעבין משקה טופח כתי זה מקום שבח סוף
מתחיל כאותו דבר להלומית כעבין כשיגיע כו החרס יטלטלת ידו ו
ומיכן נדעו יכלן קבלן כחים ויטים כו החטה ונשם חיות כעל פ
החטה קוחת מתה כבלילתו לבי מיסורי החכמים ממנו ויטים קמחו
לכן ולהלכה כר ממשן ולין הלכה כר יהודה
ו היו ותים נתונים
בגד וירדו עליהן נשמים אם שמח בבי יותן ר יהוד או
אפשר שלא לשמוח אלא אם כקק את הצמר או אם
הלחל לתכן
פקק את הגגור סוף הגגור כדי שלא יצאו חחים מן פ
הגבשת מיתקבץ לרחן סזיתים ומי חם חלחל מיטעבעם כידי ניחכשם
כחים ובכר קדם לך דכרם כר כמקולאת יסיו נדרות מיטלטלחים כ
כתובו מי מתבלבלין כו והעבין לחד ועקר לשת ר יהודה כי הממחה
כרבר כלי בגוף היכו כמקום כוכף עד מיסיק שם מעשה לרבן עזור
הממחה ולין הלכה כר יהודה
ז החטרין שהיו עוברין בנהר ונפלו
שקיהם למי אם שמחו בבי יותן ר יהודה אומר אפשר
שלא לשמוח אלא אם הפכו היו רגליו מלאות ובן רגלי
בהמתו עבר בנהר אם שמח בבי יותן ר יהודה אומר
אפשי שלא לשמוח אלא אם עמד והדיח באדם ובבהמ
טמאה לעולם טמא
אם מעכבו מקומם כחים לין יסיק פחים לאחר
כתוך מקום בבי יותן ואם יניעו כאן פירע מוכחת לפי שחמים שם
היו כרגלין וכן פירע כחים מכרגלין וברגלי בהמתו כשמחה ר יהודה
קוק לאחר לשמלי כי חמים העלין כרגלי בהמה טמאה לעולם מ
מכשירין וכך מכואר כתוספתה ולין הלכה כר יהודה
ח המוריד את
הגלגלים ואת כלי הפקר בשעת הקדים לחים בשביל
שיחוצו הרי זה בבי יותן המוריד בהמה לשתות חמים
העולי בפיה בבי יותן וברגליה אינן בבי יותן אם השב
שידוחו רגליה אף העולין ברגליה בבי יותן בשעת ה
היוף והדיש לעולם טמא הוריד חרש שוטה וקטן א
אף על פי שחושב שידוחו רגליה אינן בבי יותן עד שיש
להן מעשה ואין להם מחשבה
גלגלין הם המסבבים למר כשגלה למר רשין כה ומעמין עליה מסח
וכלי הבקר המחרפות וכיוצא בהם בשעת הקדים בזמן החמה כ
בשביל שיחוצו כרי מיסתמו מרקים לפי מהנן כימות החמה ישרק ר
וכשעורין חותן כחים נסתמין מהן כקיע ופי מרי זה בבי יותן לפי
שהחמים הסם שבתלים בהם הם כרגנו וכשנגיעם בהם כרגנו גב
הנכשרין ושרך העבין הזה ככל החפכתה והוא שהכלי כשנכלל מלא
כרגנו לעבי שנגע כפירות כרגנו חין מכשירין כין שהכלים הזה
מעיקר לא היתה כרגנו לכל הם נכלל הכלי כרגנו גם הוא מכשירין
וכרי כלילת הכלים כך הין כלילת החרס עשוי לו הכחמה כשחים
כרגנו לו היה מכשיר ופי חמרו כשעת סיחוי כשיגיעה הכחמה חין
הכלים והסיבה שיפות ויניעה וזה סחולי מקולי הכחמות נקרא כ
כערכי לא חשח ופי יחשות ובשעת קדיפה עד שתיגיע הכחמה פ
קדיפה והיה גב לו כוחנת מרגלים ובשחיה הכחמה כעבין זה חינה
קדיפה מחשבה ויורדין רגלים לעולם חים שברגלים כרגנו קוח לפי
שחיה כשעה כי יניעל לה תערובת שמי כדי שיתבור יניעתה ובעבור
שחיה הדבר על קדוב כשנגע על כן נחתר לעולם טמא חפי חשב ר
ובבר כתרנו כתחלת המשנתה זוחת פ קוח לו טמא ונטהר כשבור
מכשיר ולינו מכשיר
פרק רביעי השוחה לשתות המים העולין
בפיו ובשפמו בבי יותן כ טמטו
ובראשו ובוקנו אינן בבי יותן הממלא בחבית המים
העולים אחריה ובחבל שהוא מטונן על צוארה ובחבל
שהוא לצרכה הרי זה בבי יותן במה הוא צרכה ר ש
שמעון בן אלעזר אומר טפח נתנה תחת הצנור אינה ב
בבי יותן
בבי יותן מכונן מלופף ותק מכר מצרכה לפי מעשיר בלבד
וקטנה וכשהם החכירת תחת הצנור לין קשה מקוח מתכוון מיוצא פ
חמים כתוכה ולפחר מיזלו כתוכה לבר ולח מבלל מכחון ועל כן מ
מים מבחריה וכחבל לינן בבי יותן
כ מי שירדו עליו גשמים אפילו אב הטומאה
אינו בבי יותן ואם נער בבי יותן עבר תחת הצנור
להקל או לידוח בטמא טמאין ובטהור בבי יותן
כבר ק
קדם לך מטקדין טמאין מטמאין לרבן ומלח לרבן על כן אמר חכי
קיס אמר הזה חכ קטומלקם כי המים שמותקין מבוטו לינם מכשירין
כיון שירידת הגשמים הם מלח לרבן מחכם נער בוטה פיסיי מה פ
פעניו מן המים הסם הנתנים ממנו מכשירין כיון שבוטתו פיסיים
כמו שקדם ונתעמת כו כתחלת המסכתה כחלו ולא קדר לקדר בוטה ול
ולידוח לרחן הם קוח שאמר הזה טמא טמאין כשנגעו כהן פירות ברגנו כמו פ
מכילתנו
ג הכופה קערה על הכותל בשביל שתרוח הרי זה
בבי יותן ואם בשביל שלא ילקה הכותל אינה בבי יותן
זה מכואר מימים שקדמינו

ר חבית שירד הרלף לתוכה בש"א אומרי' ישכר בה"א אומ' יערה מורים שהוא מושים את ידו ונוטל פירות מתוכה והם טהורים

החבית מזוחת היא מלאה פירות ובא לטמאים פעיר"ל לשכור החבית ואי יהיו פירות פגולן מוכשרין בעבור היות ז' ימי שבעה עליהם כלי חרס ובין שיהא מלבוש בכת אחת כיוצא מ' מקירות שמשער לו אבל אם החזיק ממנה פחות רחמנן רחמנן בבר ע עבירה בכלים כרבנן ובא' אומרי' יכניס ממנה פחות כלבר ולמ"ד ובן מכשירין לו כלי מוכשרים

ה עריבה שירד הרלף לתובה הניתוץ והצפין אינן בכי יותן נטלן ושפכן בש"א או בבי יותן בה"א או אינן בבי יותן המחה שירד הרלף לתובה הניתוץ והצפין בש"א או בבי יותן בה"א או אינן בבי יותן נטל לשפכה אלו ואו מורין שהן בכי יותן המטביל את הכלי והמכבס את בסותו בטערה חסים חעולי בידיו בבי יותן ברגליו אינן בבי יותן ר' אלעזר אומר אם אי אפשר לו שירד אא אם כן מסנפו רגליו אף חעולין ברגליו בביותן

הניתוץ הניצוצות

חצר כתוין מסס מטוטפין ומצפין חמי חצר ירבו וישפכו על פניה לחר מצפיחלת מן מטוטפין חמכס חמים מכסכם בתוך הכלי בא או כיון ש מלח מעכבה בחקומת כמומנת בה מטוטפי' לכל אם בפחק בחימה בכר נרצה לו חיות חמים בה לותו הזמן ושל כן הרי הוא לכבי יותן ובשיפי פירות בעריבה הקיל לחר שפשך חמים מתוכה לו קודם לכן חוכשרה ובא חומ' כיון שבפחק בחימה לבשפכן ולא לחביחן אם אין בכי יותן אבל בחפניה העריבה הזאת כבוצה הרי היא כחקומה מפני חלטמא ומים מטוטפין בה בכי יותן ואפי' נטלה לשפכה לרבי חכב

ו קופה שהיא מלאה תורמוסין ונתונה לתוך מקוה מושים ידו ונוטל תורמוסין מתובה והן טהורים העלם מן המים הנוגעים בקופה טמאי ושאר כל התורמוסי טהורי צנון שבמער נדה מדיחתו והוא מהור העלתו כל שהוא מן המ' טמא

מחור עיקר זה ונחוץ מפפירות מבבלי כמכוש מים לו במקוה מי לח הוספרו לטומחם בעוד פחם כחי חסם עד שיגיע חמי ממקום קבוצם לו מכוונם ויפלו בהם קדירו לו יפלו עליהן בכוונם ואז חם מטהרין מים לעוב בפיפר' יכו' חני מי חסרו כן מי חסרו בכורו מימי ומעדיר יהיו מוכשרי על בכל כלי יטמא ונחמרן עוד מים בבי מיחה מפנה חלום מן הקדקד לף מבי מרבה את שמלחן לבבל בפן את חמים ולבבם בהן את הכלים פחם חלומים מן הקדקד ומניח את מבבריות ומבמיחין ומבמיחין חלומים מן הקדקד ומפני זה יעקר חמר בהן כי נפנן מבמער כדם מדיחם ונחוץ אחר נפני חלח מוכשר בל זמן מחמלבתוך חי חמעי ער מינח ונחי מחפו ממי חמערה ואז יהיו הקדח מינח מימו מוכשר בבלילה חמר עליהן לבי חמחי מעל חבנון בתוב מן הקדקד ואז יטמא חבנון הפינ בבניעת הבלה ואז הטעם שעמי בתרומים מבקופה לבי מחים מזה הטעם בפשלה הקופה הוכשרו בתרומה ונטמא מפני כל מה מבנב הקדח בעבור היות הקופה טמאה ונפ"ק הילפתא לטומחם בי מבנב הטעם הזה חמר בפחם מן המקוה נאחר כל בתרומים טהורין לבי חפן בתרומות על חולין ולא כמנחו בחולין מליחי כמו מבחרנו כ בב' מל טהרות

ו פירות שנפלו לתוך אמת המים פשט מי שהיו ידיו טמאות ונטלן ידיו טהורו והפירו טהורי ואם חשב שירוחו ידיו טהרות והפירות בבי יותן

יתחיל מן הכלבה

הזאת מטבילת ידים לימה בריפה טובה ובבר שעמיד קתלמוד הכלבה הזאת בפירות חולין לחמכם חם מין פירות מעבר לו חם מקוה יתר ק קדום מן המשבר לימו לפפר לו כלבי מיתבין לטהר ידיו לו יפחרו בטומחם ונחשבי מהטבילן כחים מין חלח מתבוון לומיח הטבילת כל ב גופו מקוה בריפה כוכם כמו מבחרנו בחנינה

ח קורה שהיא מלאה מים ונתונה לתוך המקוה ופשט אב הטומאה את ידו לתובה

טמאה מגע טמאות מהורה ושאר כל המשקין טמאים שאין המים מטהרין את שאר המשקין

בבר בחרנו בחלה הפרי מבבלי הרם לימו מקבל טומחה לחלן מחב הטומחם בבבר לו כ כמשקין טמחים ומחבב טומחה בקרי כלי לחמן לטומחם בעבור ק חזקה בעבב בחב מחבות טהורה ודו"ב טמא מבבלי בם לו לחמלן המשקין מחר טמחים בבבי יטמחו בחלבה חזקת כי כ בפשטם חמים זה חמר חב הוח הטומחם לת יחי ובבב בקרי חזקת פסיל טומחם ונחבבי פסיל בתוך המקוה לבי מבפומחת בחבב ולח כפ בעזרים בעמיד במקוה מחמת המים חמר בתפם פ סמ חוכן כמו מבתלחר בעמיר על מקוחת ונח היא זה פשטם יהיו בבב בקרי ם חזקת בתפם מבב טומחת לל לחמן לו הוח טהורים ופפבה היא כי חזקת פסיל טומחם בחלבה חמר

מי שטבל כחרי וחיה לפניו כחר לחר וכו' כלי יותן לאחר
יטבול בו לין ספק כי ממי לאחר על פנות טבול הוא כלי יותן לפני שטבל
כיצד וכו' ומי שעבר בשחר המים לאחר נטבל בו לין כלי יותן
כיצד וכו' ומי שעבר בשחר המים לאחר נטבל בשחר ויצא ממי הים על פנות
כמו שפרש לנו עכ"ל כן אמר כי כשטבל בשחר לאחר כך בשחר לאחר המים ה"ר על פנות ב
נמו כן מכשירין לם שעבר לאחר כך בשחר לאחר המים ה"ר על פנות ב
גופו לינן כלי יותן וחזו עכין ממים טהורין פנים את הרחטוטים וכן
לם רחוץ חברו לאחר טבילה וכטל כמים מותן המים פעל גופו לינן
כלי יותן לכל השחברו מנחק עמו לו קיל כפילתן למים וכלילתו ל
למעלה ולינו לפנות כזה ועל כן מים פעל כפרו כלי יותן

ב השט על פני המים

הניתוין אינם כלי יותן ואם נתכון להתיז על חברו הרי
זה כלי יותן העושה צנור כמים הניתוין ואת שבה אינן
כלי יותן

השופה כמר פתוח מכתן מים כזריקתו וכם העופים זק
הנעדים לנטוק מקיש לנחוק ונין הכיוה בהם לותו דבר מיכלל
בה כעת הנחוק וכן המים לאחרו כה עוד שכמאחר לינו כלי יותן
לפי שלין הכיוה השלחתו עם

ג פירות שירד הדלף לתוכן ובללן

שינובו ר' שמעון אומר כלי יותן והכמים או אינן כלי
יותן

מינובו כיעבור מינכה כפתעוררות המי' כבללן ומלכתה כחכמי'
המובר את הבור בין לעמקו בין לרחבו הרי זה כלי יותן
דברי ר' טרפון ר' עקיבא אומ' לעמקו כלי יותן ולרחבו
אינו כלי יותן

פי' לרחבו פירש כמה רחבו ועמקו פירש כמה עמקו ונין
שנק כי כשמינני הינוס בירו מן כמדה מכשיר כשנעשו כהן לפי
הכונה כמו שקדם כימורו ומלכה כר' עקיבה

ה פשט ידו או רגלו או קנה

לבור לידע אם יש בו מים אינן כלי יותן לידע כמה מים
יש בו הרי זה כלי יותן זרק אבן לבור לידע אם יש
בו מים הניתוין אינן כלי יותן ואת שבאבן טהורין

חמרו את שכאבן

טהורין פחמים לאחר על ולאבן חסיה לאחר כתוך חבור ריבו כרין מי
חבור שנפל שקור לא יקטמו ולא יכשיר כמו שכאבן ומעני שכאבן
כי זה למעלה משנת פחמים ולאחר כתוך חבור ממנו בלול לין רין המי
לאחר על ולאבן חיבה מתנו דין מים תלושים

ו החובט על השלח חוץ

למים בכי יותן ר' יוסי או אף לתוך המים בכי יות טפח
שהוא מתכון שיצאו עם הצואה

פלח העור כבחרו כמו שמפרשין
לותו ונחם חבט לותו כמטה ונקוט חנק למים כוכתו כלי שפך הוצחת
המים ונקוט כמו מרעיד לת שלולן להכיר ממנו מעקין שהוא מכלי
כמו שנפלים ממנם בשנחבט ונקוט כתוך המים לין כוכתו יציחת
המים מן העור כין שהו שקוע כמים ונחמר ר' כי חן שב הנח מקבלין
טיחת המים שכבשם בעוסו עם מי שכתלה כו מן המנוח ועל כן מכלי
הרבי טיחת ממנו ונקו ונפילו כתוך המים ונין הלבה כר' יוסי

ז המים העולים

בספינה ובעקל ובמשואות אינן כבי יותן במצרות
וברשתות ובמכמרות אינן כבי יותן ואם נער כבי יותן
המוליך את הספינה לים הגדול לצרפה המוציא מספר
לנשמים לצדפו המנה את האור בגשמים לכבותו הרי
זה כבי יותן

עכל הוא מקום כתוך הספינות לאחר מתקבץ בו המים
ממיכלין מכקיעו הספינה ויתקבצו בקום מים תמיד ומעוטות בעני
מנחרף ומנודות ורשתות ומכמרות כלן מיני הסבכות שנדיגין כהן ה
החיות ונחמרו אם נער כלי יותן לפי שהוא מכלי כי כעיבית הספינה במים מה ב
מינער ממנה הוא כלי יותן לפי שהוא חת הוכיחת המים ממנה נ
ועכין לחמרו כספינה לנרפה שתחשב ויהיב בקישת לפי שהספינה כ
כלי היא כיקום תבקע ולחמרו מספר לנרפו מיקום בקישת כיעבור
כלי כשלכלכו יכבוהו כמים הוא מתחזק ומתעופם

ח קסיה של שולחנות והשיפה של לבנים
אינן כבי יותן ואם נער כבי יותן

קסיה של שלחנות הכשני מכופין
על שפלחנות מחזין כלי שלח יפול כחזין לחצר של הפלחן מים אין ב
כיוצא כהן ושיפה של לבנים כשני משופין לבנים מחכסין לותן של
יפול עליהם מים קדם כשולם ויפסדו

ח כל הנצוק טהור חוץ מדבש
הזופין והצפחת בית שמאי אומר אף המקפה של גר
גריסין ושל פול מפני שהי' סולדת לאחריה

עכין הפלכה הזאת כי כשיהיה הכלי טהור וכו' מקבין ט
טהורים ויריק מהם כלי לחר יטמא כל מה שנכנם מהמקפים כלי ה
פתחתון הטמא הוא טמא כלי פסק ולאחר יפחר מין המקפים כלי ה
הטהור לאחר יריק ממנו קרי הן שהורין ולא נחמר קרי פתקבין מקפ'
לאחר כלי השלין לרבר הסותת לאחר הוא עניין מכלי אל כלי מותן
לעיולר הזה נקרל כנוק מה שטעה לחרי ישרחל מהיה ריבם כתכלית
ויהיה ונפחת טני מקומות בחרן ישרחל מהיה ריבם כתכלית
הישוני ועל כן יחבר כנוק פלהן בין המקפים לאחר בין שני הכלים
ויפוכו מה שבתוכם יחרי מקפה טמאים ומקפה על ג' ישים ועל שול
הבשיל על פולין הטחושים ונלתי טחונין ונו"ם זה מה שזכר מעני ה
מחיל סולרת לאחריה פי' כי כשנפנק הקלוח וקריש יהי לאחר מותן י
עניול הסמיכת לאחר היה קנתו כמקפין טמאין למקפין לאחר כלי ה
העניין שהוזה ויטמא המקפים לאחר היה קרוי מקן מעני שכי
פנמה לל עובי עגם המקפה מחלת על שלין

ט המערה מחם

לחם ומצונן לצונן ומחם לצונן טהורים מצונן להם
טמא ר' שמעון אומר אף המערה מחם לחם ובחו של ת
תחתון יפה משל עליון טמא

פשחי כפ"ק למקבח הזאת מה
מזכירתי לך כהלכה לאחר לפניה והוח כי הכלי לאחר יריק ממנו
טהור ואחר יריק חלין טמא ועשה לאחרו מכונן לחם טמא לפי שעמוד
המקפה לאחר יקיק נגוק יתחמם כחזית קנקה כלי החם ויעלה ה
החבל עם הנגוק מתוך הכלי החם טמא ויחמם המקפה לאחר כלי
העליון ועל כן סב טמא לפי שהקבל החם חבר כניסה והוח שולם מ
מן טמא על השהור ר"ם משון לומר כי העניין הזה שבחי חייבנו
לומר כי שפך המקפה חם טהור כלי חים כם המקפה טמא יותר חם
ממנו לפי שמן הטמ' הזה שקוע יותר חם ושלם חבל לחתה עם הנגוק
ויסיף החם ממות המקפה הטהור ונהו כי לאחרו כחו על תחתון
יפה מעל העליון טמא ומין הלבה כי משון לפי שכין המניחים חמין
ויחבי שהתחתון יותר חם מן העליון לח יהיה לו משלה כיוצא כ
כמקפה לאחר שנוך ממנו

י האשה שהיו ידיה מהודות ומניסה
בקדרה טמאה ואם הוציו ידיה טמאות הי' ידיה ט
טמאות ומנסה בקדרה טהורה אם הוציו ידיה הקדרה
טמאה ר' יוסי אומר אם נטפו השוקל ענבים בכף
מאונים היין שבכף טהור עד שיערה לתוך הכלי הרי
זה דומה לסיחים וענבים בשהן מנטפין

לפי שזכר כ' לפנה לאחר לפניה כי הפכל העולה מן
הכלי הטמא הוא כמו הימקקין טמאים ויטמאו: שכח מה שהזכיר לזה
יחמר כי שתים מאלה הקדרה הקדרה טמאה כפף וקוציו ידיה מן
הכלי הטמא הוא מן הקדרה שיהיה טמחות לפי שנגעה כמקפה טמאי
לפי שהכלי לאחר כלי ידיה הוא ממקפה טמחין לחלטין כשני ידיה
טמחות ונקדרה טהורה וקיוציו בהכלי חותה זיעה הין מקבין
טמחים לפי שנטמאו כידים ויטמא כל מה שבקדרה לפי שהפכל מ
מחבר בין המקפה הטמא לפי ידיה ובין מה שבקדרה ר' יוסי אומ'
עד שנטף מזיעה ידיה בקדרה ואז יהיה טמאה ונחמר בשלן קדרה ה
טמאה לונה לומר הדבר לאחר בקדרה לפי שבכלי כתיבו כ"ש שלת ה
המקפה שמקבין שנטמאו מחמת ידיה לח יטמאו כלים חלח חם כן
תחתון יובש זיעת היל מזה בפכל כלילו הן מקף טמחין הינחין הן הטמ'
ויהיה לו לאחרו היין שבכף טהור כי הינו מכזיע עד שיטמא ה
בכלי ואז יהיה המקף ליבזיע נתן הלבה כר' יוסי

פרק ששי המעלה פירותיו לגג מפני הבעמה וזרד עליהם טל אינן בכלי יותן אם

גר תנן לכן הרי זה בכלי יתן העלן חרש שוטה וקטן אף על פי שחשב שירד עליהן הטל אינן בכלי יותן ש שיש להן מעשה ואין להם מחשבה

כגירסת הקונטרסים

כלומר שלא עשו מעשה כלל ואין מחשבתן כלום

ב המעלה את האגוזות ואת הקציעות ואת השום לגג בשביל שימתינו אינן בכלי יותן כל האגודות של ב בית השוקין מטמאים ר יהודה מטהר בלחים אמר רבי מאיר וכי מפני מה טימאום אלא מפני משקה הפה כל הקמחין והסלתות של בית השוקים טמאין החלוקה הטרנים והטסגי טמאים בכל מקום

לגורות כמשמעותן

לכילה על תלמי הסנים כמשמעו כשביל שים ממכו שיעמוד זמן מרו ולא יפסד ואחרו אינן בכלי יותן על יד אש עליהן על כל הלילה ו ואבורות של שוקים שמחים לפי שהמוכרין מפתיזין עליהם מים תמיד ואין מכשורין וכידי ממשמשין בהם טמאי וטהורין ושל כן אין בחזקת טומאה ר יהודה אומר כי כשהן לחים אין מכת זיז עליהן מיס לפי שאין מכ זיזין מיס על פיקות חלח אם עמדו ימים כדי שירמו לחין ואינן אם לחים אין מתיזין עליהן מיס על כן אין טהורים בין שהיו מכשירין ואחר כך אמרו כי אמרו לפי שהם לחים ואינן נדיכי כלילה חשבי כן מפתיזין עליהם כמשקה שפה כדי שיסוך החבק ועל כן הם מכשירין ומחמלוקת שבין תק ור אמרו כי אמרו לפי שנתן הטיב מבני משקה שפה אם היו מכשירין אפלו ישבו כן הם טהורין ותק אמר כי כשם מ מכשירין ועל כן הם בחזקת טומאה כלי זה שבין פיכים ונקלב כתק וקמחים משקה שכבללו חטין קודם שטחיכה וסלתות הוא לפי יוסרו סוכין בכשרה ואז ישפה פלח ישבו כן הם טהורין ותק אמר כי כשם ב בשוקים על פיריים מחמשין כן וקונין מותן על כן הוא בחזקת טומאה ונקלב חשם טחוכה כל גרעין לב טרפים כל גרעין לב ושאבי גרעין חלוק לר אם היין גם כגרים שנשתן לחה שפריס במים ושעשין מ ממנו הריפות וכיוצא בהם ממשקה קרוב ואמרו בכל משקה שהוא אם הם לחים הן בשוקים לפי שהם הן ממשמשין בהם בידים בב בכלילתן ובטחינתן

ג כל הבריאים בחזקת טהרה חוץ משל מוכר משקה ואם היו מוכרין עמהם פרות יבשים טהורין כל הרגים בחזקת טומאה ר יהודה אומר חתיבה אילתי דג המצרי הבא בקופה וקולים האספנין זורי או בחזקת טהרה וכל הציר בחזקת טומאה ועל כלם עם הארץ נאמן לומר טהורים הן חוץ משל רגה מפני שהם מ מפקידין אותה אצל עם הארץ ר אלישעור בן יעקב אומר ציר טהור שנפל לתוכו מים כל שהן טמא

כשהן כבנים

אבל מוכרי משקה יעשו בהם וידיהם כלומר כמשקה לפי שהן שומכי על קליפתן ובשביע בהם טומאת משקה אחר עליהם ואחת מעשו אותה בקליפתה כמו שכתבתי בפרק ראשון על שעקרין וכשהם מוכרים עם המשקה והכיסים פירות יבשים אף הם מקבלין ידיים כ בעבור פירות ואבל כן יאחרו כביני בחוק משקה וכל הרגים בחוק טומאה לפי שהוא לוכל מוכשר במים ונדידים ממשמשין בו ואחמת ושטוח ושל תית הוא מין רגים יתכבו אותו לחתיכות ורק המגלי קבת בקופה לב קנון אלא מפיסין אותן בקופות והוא מפורסם במנדים וקונין בו אל בתבת וקולים שאספנין מין רגים ועורו רך אלא ובודע ש לכלבו במעי וקונין בו אל שבונגו ואמר ר יהודה כי אחנו הב מיני דגי בן בחזקת טהרה לפי שאין מכשירין כי אם מים משפירין אותם ושם חייב זמן מרובה אחר בידיהן ואז אתיים וחינן קונים אבל עד שהם ת מוגבלין ושם חינן מתיזין עליהן מים וכל הציר בחזקת טומאה לפי שהוא מוכשר לפי שעשית הציר הוא על המשקה ורבה שם מיוחן לפי שהיה מפורסם לכלם בשם הזה ואמרו על כלם הל כל מה שאחמר

שהוא בחזקת טומאה לפי שהוא מוכשר בחזן עם הארץ לומר שהוא ניזף לעשר מפני שהוא כמו שכתבתי בפרי שני של דמאי וכשהם עם הארץ לומר שהוא פירות שביעית שהלכו לא הוכשרו כלל ר יעקב אומר אף על פי שחשב שירד עליהן הטל אינן בכלי יותן ש שיש להן מעשה ואין להם מחשבה

כגירסת הקונטרסים

כלומר שלא עשו מעשה כלל ואין מחשבתן כלום

ד שבע משקין הן הטל והמים והיין והשמן והדם והחלב ודבש רבורים רבש צרעים טהור ומותר באכילה

אמר מקבה בטומאת משקין מכל מקום אמר יאכל אמר יכה עליו מים ישמע ואחרו בפיסחים יין כי אחנו אם מים הטל והיין ושמן והדם וחלב ש ואחרם יין כי יותן על כל הלילה ו ואבורות של שוקים שמחים לפי שהמוכרין מפתיזין עליהם מים תמיד ואין מכשורין וכידי ממשמשין בהם טמאי וטהורין ושל כן אין בחזקת טומאה ר יהודה אומר כי כשהן לחים אין מכת זיז עליהן מיס לפי שאין מכ זיזין מיס על פיקות חלח אם עמדו ימים כדי שירמו לחין ואינן אם לחים אין מתיזין עליהן מיס על כן אין טהורים בין שהיו מכשירין ואחר כך אמרו כי אמרו לפי שהם לחים ואינן נדיכי כלילה חשבי כן מפתיזין עליהם כמשקה שפה כדי שיסוך החבק ועל כן הם מכשירין והמחלוקת שבין תק ור אמרו כי אמרו לפי שנתן הטיב מבני משקה שפה אם היו מכשירין אפלו ישבו כן הם טהורין ותק אמר כי כשם מ מכשירין ועל כן הם בחזקת טומאה כלי זה שבין פיכים ונקלב כתק וקמחים משקה שכבללו חטין קודם שטחיכה וסלתות הוא לפי יוסרו סוכין בכשרה ואז ישפה פלח

ר׳ אלי׳עזר בן עזריה אומר דם הנדה ר׳ שמעון אומר דם
והמת אינו מבשיר ואם נפל על הדלעת נזרקה והיא ט
טהורה

חמרי מטמאין ומבשירין כל מקום מקדין ואם עבמ טמאים
ועל כן מין פריכ׳ מיקדש לקם שכשר וכתיב בזוב הזה מקוה ט
טמא ותמר זוכו טמא ורוקו כפסוק וכי ירוק הזב וכו׳ ומי רגלין ק
קבלה כתמך לחמרי זוכו טמא הנח ונחת מיקדש טומאת וכו׳ אמרת
ונחת לרבות חמרי רגלין ושכבת זרע חיה על בריה וכמ׳ על זב וז
טומאת דם הינק בחדכו בשבי מקבלת ודם שכבה בשבעי על בדם
ר׳ אלעזר אומר כי שכבת זרע חיה מבשרת לפי שהפסוק כבר עלמך
שם המקוה ועמה לוייה ור׳ אלי׳עזר בן עזריה אומר מדם ה
שכיב אינו מבשיר כמו שחינו מבשיר דם היולדת מן התחתוניות ור׳
שמעון אומר כי כיון שאת יכול לומר מתורת מקוה ואין הלבה

כפלוגתן

ן אלו לא מטמאין ולא מבשירין הוציאה והלחה
מרוחה והראני והדם היוצא לו מהם ומשקה בן שמנה
ר׳ יוסי׳ או חוץ מדמו והשותה מי טיבריא אעפי׳ יוצאין
נקיים דם שחיטה בבהמה בחיה ובעופות טמאים ודם
הקו לרפואה ר׳ אלי׳עזר מטמא באלו ר׳ שמעון בן אלעז׳
או חלב הובר טהור

זיעה ליחה סרוחה ומוך הוא לם מותך מטמא
הנוף לו לם יבש כדקדקה ובלחי נותה ובדם היולדת עמהם כל דם ס
היולדת עם הליחה מקרוחה לו עם הנוזלה ומשקה בן שמנה כל מי ס
שלמה מת חדשים כל משקה שיצא ממנו מן המשקין לם מבשירין
בשלמה מן שחשבי׳ ואיזן מבשירין כולה הזה לפי שהעבד מלגינו כן ס
שמנה מי קרי הוא שחבן ומי טבריא לם מים ים בהן מיכות ס
משתמשני בהן בשמרתן לותן יונחין חמי זכים בשבתו חמ׳ בעבו׳
יציחתן מכיח קדשי ליכס משקה ועבין לחמרו לת מטמאין ותפלו
יצחו חבו חלבונית מן הזב וחמרו בזב יכול זיעה וליחה סרוחה ובלחי
יהיו טמאין תל זוכו טמא הוא הוא טמא ואין שו טמאין ור׳ אלי׳עז׳ אומ׳
כי דם שחיטה בבהמה וחיה ועופות טמאים ודם הקוה לרפואה מ
טמא ומבשיר ואין מקדין ואין שו משקה כר׳ אלעזר ולא כר׳ יוסי׳ והלבה
כר׳ שמעון בן אלעזר בת מי חלב הזכר הינו משקה

ה חלב האש׳ מטמא לרצון וש
ושלא לרצון והלב הבהמה אינו מטמא אלא לרצון אמ
ר׳ עקיבא קל והומר הרבריס מה אם חלב האשה ש
שאינו מיוחד אלא לקטנים מטמא לרצון ושלא לרצון
חלב הבהמה שהוא מיוחד לקטנים ולגדולים אינו דין
שיטמא לרצון ושלא לרצון אמרו לו לא אב טמא וחלב
האשה שלא לרצון שדם מנפתה טמא יטמא חלב הם
הבהמה שלא לרצון שדם מנפתה טהור אמר להם מ
מחמיר אני בחלב מברם שהחולב לרפואה טמא וה
והמקיו לרפואה טהור אמרו לו פלי זתים ועגבים יז
יוביחו שהמשקין היוצאין מהן לרצון טמאים ושלא
לרצון טהורים אמר להן לא אם אמרתם בפלי זתים ו
ועגבים שתחלתו אובל וסופן משקה ער כאן היתה
תשובה אם ר׳ שמעון מכאן ואילך היינו משיבין לפניו
מי נשמים יוכיחו שתחלתן וסופן משקה ואינן מטמאין
אלא לרצון אמר להן לא אם אמרתם במי נשמי שאין
רובן לאדם אלא לארצות ולאילנות ורוב החלב לאדם

כל מקום שאתה מוצא בכלן מטמא ולינו מטמא כל
לם הוא משקה לו לינו משקה וכשהוא משקה הינו כדין המשקה מ
מהיותו מבשיר ומטמא עצמו ויטמא קנוף טמא ונאמר הינו
משקה הוא עקור בכל עניין ויטעם לרצון מחולבין לאחר בכוקף ו
ומטוכים עליו פיקים משקה ופלה לרצון מינה מעצמו כלה חלבה לו

מסכת זבין

הרואה ראייה אחת של זב בית שמאי או
אומרים בשומרת יום בית הילל
או׳ בבעל קרי ראה אחת ובשני הפסיק בשלישי ראה
שתים או אחת מרובה בשתים בית שמאי אומרים זב
נמור בית הילל אומרים מטמא משכב ומושב וצריך ב
ביאת מים חיים ופטור מן הקרבן
אמר ר׳ אלי׳עזר בן יהורה מורים בית שמאי בזה שאינו
זב נמור ועל מה נחלקו על הרואה שתים או אחת מרוב
בשתים ובשני הפסיק ובשלישי ראה אחת בית שמאי
אומרי׳ זב נמור בית הילל אומרים מטמא משכב וצריך
ביאת מים חיים ופטור מן הקרבן

כבר נתקדם לנו שקד רוב ממה שצריך שלינו במסכתא הזאת בפרד
הזה לחוכם לזכיר קצתן בקצרה ומזה כי הזב בטרלה מתי ליומת ס
הוא טמא טומאת זב לחכן בשטהר מזוכו פטור מן הקרבן וכתי׳ ריקה
שלמה ריחיות כתחייב בקרבן בשטהר לחמר יח לדם כי יהיה זב מ
מבשרו זוכו טמא זכר לשון זיבות ב פעמי׳ ולחמר טמא לחר כך זב
וזחת תהיה טומאתו בזוכו דר בטרו חת זוכו מן החתים בטרו מזוכו
זכר לשון זיבות שלשה פעמים ולחמר טומאתו היא לחמרו מכח הכתו׳
חתים ורקות טמא שלשה ורקה טמא כיצד בני לטומלה ושלשה
לקרבן ושו רלה השלשה כולן בשעה לחת הוא טמא ולחייב קרבן לכל
הזבים עד שתרלה לם שלשה ימים רצופים . ולו תהיה זבה בשלשה
כמו שלמרנו ולפה כי יזוב זוב דמה ימים רבים לחר מיעוט ימים
ימים רבים שלשה ולחמר תלה שכתוב חת הזב בראשונה ולת הזבה
בימים ובלחמר רלה לם יום לחד הו שנים בלה עת נדתה היא לחמר
בקרלת עונתית יום בכגר יום וקיל מטומלה חת בועלה
ותטומת מעכב ומוסב כמו שבארנו בבדק ולחמר בספרי מין לי שלח
בדיקה שלשה ימים שתיו זבה מכין לבדיקה שבי ימי׳ שתקח זבה תל
זובה כימי נדתה מכין לבדיקה לחת שתקח זבה תל כל ימי
זובה כימי נדתה מכין שתקח מעמרת לכן יום לחד תל טומת
יקיה וכופת בדיקתן מלמדנו כי מי נדתה לפי שבבדה לה בדקתה חלה ר
בדיקה לחת שיה בדק ומעון שעקרים החלה תניד ובית שמאי לומרים
כי כשתי בדיקה בדיקים לחת של זב מטומת מעכב ומוסב כמו טומלת
יום בכגר יום

ור׳ אלי׳עזר בן יסודם לומר כי תכלית שם
מחולקים בימי שהות טמא בשרמה שבי בדיקות שהין מהיכן בדיקים
שלשה לשר תכלית לתתו לידי קרבן שתקים בשופה לב׳ בדיקות שלו

ביומין הפסוק הוא מתורת נעל כל שני העניינים הללו כבית הלל

כ הרואה קרי ביום השלישי לספירת זובו בית שמאי אומרים שתי שני ימים שלפניו בית הלל אומרי לא שתי אלא יומו ור' ישמעאל אומר הרואה בשני שות שלפניו ר' עקיבא אומר אחר הרואה בשני ואחר הרוא בשלישי שבית שמאי אומרים שתי שני ימים ובית הלל אומרים לא שתי אלא יומו ומודים ברואה ברביעי שלא שתי אלא יומו ברואה קרי אבל אם ראה זוב א אפלו יום שביעי שתי שלפניו

עור תכתר לך תחילוק

ימים כיון הזיבות ושבתה זרע בעון ובעצם ובכר יראת לעון התורה בזב שכל זמן שהוא רר ממנו הזוב שהוא טמא וכשתר יפסיק הזיבו ימנה שבעה ימים בקיים ואחר יטבול זו דבר הפה וכי יטבל הזב מיד ובספר לו שבעה ימים ומביאי שירים דחייה שלו זוב כתוך הז ימים ותפילו ברגע אחרו שלו יום שבעה נריך שיתחיל לספור אחר לותם דחייה לפי שאמר שהיה ז' ימים לטהרתו עד שיהיו שבעה ימים פולן טהורין מן הזיבות ואתה יתעלה זחת תורת הזב ואפי תבא ממנו שכבת זרע ואתרו ואתרו בפירוש מה הזוב שותר בזב שף שכבת זרע שותרת וכבר כאמרנו לך בכזירות שעניו שהתירה לעלו כ בפילת הימי הקודמין ושלא יספרו לותן ואתרו שם לי יום הזב שותר לת שהכל שף שכבת זרע תפתוח לת שכל תל לעולם כה אין לה שף יום אחר וכיה אומרי לומר שכיון שלא נפסק הזיבות בשלשה ימים טהורין שהן מספרי לימים אחר כשהותם יהיה זב גמור לה ישמעאל

ראה אחת היום ושתים למחר שתים היום ואח למחר שלש לשלשה ימים או לשלשה לילות הרי זה זב גמור

כבר ידעת שעניו זב גמור שיהיה חייב בקרבן ואתר יתבלה טומאתו כזובו ובה שפתרין טומאתו תלויה בזובו ואינה תלויה ביומי עב לתילו דחה שלשה רחיות בשלשה אחר הרי זה גמור ובן שם דחה דחיה בכל יום שלשה ימים רצופים לומר בשביעי שהפסיק בין דחייה ודחיה יום שלם אין מטהרים אחת לבייה לה לעניו טומאה ולה לחייב קרבן כאו שכתבנו מדעת בית הלל

ד ראה את והפסיק הרי טבילה וסיפג ואחר כך ראה שתים או אחת מרובה בשתים או ראה שתים או אחת מרובה בשתים והפסיק הרי טבילה וסיפג ואחר כך ראה אחת הרי זה זב גמור

ואומה מדאתי לדע כי ב דחייה אין לה שיעור אלא כל שהוא ואפי אחרי שתים בשרי ואחרי כל שהוא לומר שתים שתים בשרי טבילה וסיפג הוא שתי רחיות בין שתי טבילות

ראה אחת מרובה בשלש שהיא כמין גר יוון לשילוח ש שהן הרי שתי טבילות ובשני ספוגין הרי זה זב גמור

ז ראה אחת מרובה בשתים מטמא משכב ומושב ויצריך ביאת מים חיים ופטור מן הקרבן אמר ר יוסי לא אמרו אחת מרובה אלא אם יש בם הרי שלש

כבר כתבתי לך שעניו מרובה הוא שמשכת הזוב זמן רב וגר יזין ם שם מקנס ושילוח הפקר המפורסם ובאחר יעמוד הזב שיעור שיקנ

(193)

מרם ביומני החליפה שיעור שהיה שכבר רחה שלשה רחיות כ בזמניו הל כן כל אחד ואחד כרי טבול ושישג והדיעבד כי מפסידת הזב אין מפסידים בשלשה זמנים רחיות ולעניו סיפר ואתר תפיס ונעמיד תלמיד שהוא מטמא בשלשה רחיות אין לי אלא ברחיות קטנות מכין תל תפיה תפילה כל שהוא אחתים תפילה כל שהוא בשרי תפילה כל שהוא אם נאמרו ברחיות גדולות למה נאמרו ברחיות קטנות אלא שיעור לגדולות אם דחה אחת מהוכה כשלשה אלו זה בזיעור ואתה נקיש רחיות גדולות מפני אחרו דר כשרו אתר עכשיו הקישכה כשהיתה הזיבות תל יוסי אומר כי כשרחה אחת כלבד מהוכה כה ולה הקדי מתה דחייה ולה פתחריה אחריה אחת אחת קרי זה נחשב אחת אעפי שפסיק כה ולה נחשוב לשלם אחת גדולה כרחיות אלא אם כן היתה גדולה כב רחיות אז נחשוב אותה כב לפי שפסיק אתר למדנו ממנו ענין זה כשבא שלשה רחיות מדכר והוא אחרו ואתה תהיה טומאתו כזובו כמו שביאר ולה מסך ר' יוסי הרין מכשל שלשה לכשל שתים ואין הלכה כר יוסי

ראה אחת

היום ואחת בין השמשות אחת בין השמשות ואחת למחר אם ידוע שמקצת הראיה מהיום ומקצתה למחר וראי לקרבן ולטמאה אם ספק שמקצת הראי מהיום ומקצתה למחר וראי לטמאה וספק לקרבן ראה שני ימים בין השמשות ספק לטמאה ולקרבן אחת בין ה השמשות ספק לטמאה

הסלכה הזאת מכוחרת אחר

אחר ידיעת שני עקרים הא' שמזב כשרחה רחייה כשוף יום ונקבתה כשלה בתחלה יחשב לו שתי רחיות לשני שנתחלקה הרחייה בשני ימים ואתרו אם היה זמניו שני רגעים אין שזמן לגע בשוף היום ולגע מתחלת הלילה והעקר הכ' כי בין השמשות הוא ספק אם שוף היום אין מתחלת הלילה ועל כן ידיעו כו לאומרו ולמען ה התנסתה מודה ר' יוסי ברחי' ל' בין השמשות שאעפי שאין כה כדי טבילה וסיעוב שים כה שתי רחיות אעפי שבני ימים חולקים ואומרו עוד כתנסתה בין השמשות מן היום ומן הלילה ספק כולו מן היום ספק כולו מן הלילה מטילין אותו לחומרא לשני ימים ואתר עוד כ כתלמוד למאי הלכתא לרחי' לל שנחשוב רחיות בין השמשות כ בספק שתי רחיות ומה שמוייב היכיה הרחה שני ימים כין השמשות ספק לטומאה ולקרבן הוא מה שאספר לך כי אם רחה בין השמשות על ערב שבת ובין השמשות על שבת והדכר בין השמשות ספק כמו שבארנו ודי יתבן השמשות הרחייה הרחשונה היום ספק וספק כלילה רחשון והוא שהוי לפי שים הספק בין שתי רחיות יום שלם והוא יום שבת ויתבן עוד כי הרחשונה היתה קנתה היום הו וקבתה לילו יום שבת ובן שספייה היתה קנתה היום ספק וקבתה לילו יום רחשון ויכיה לן מדבע רחיות דבשפות ויכיה חייב בקרבן וכבר כתבאר לך שוף ספק לטומאה וספק לקרבן ועד כאן מביא קרבן ואינו כאכל כמו שבארנו כמקומו בקדשים

פרק שני

הכל מטמאין בויבה אף הגרים א אף העבריים בין משוחררין בין שאינן משוחררין חרש שוטה וקטן סרים אדם ם סרים חמה טומטום ואנדרוגינוס נותנין עליהם הומרי האיש והומרי האשה מטמאין בדם כאשה ובלובן וט כאיש וטומאתו בספק

חמר מקבה בדברים זכים דבר אל בני ישראל ואמרת בשיראל אין לי שלא בני ישראל מכין לרבות גרים ועבדים תל ואמרת אליהם אינם מכין לרבות את הקטנים תל אינם אינם ואמרו בכאן אכל לאומיענו כי תני זכר כן יצא מטמא כזיבה כי אמרו קטן בכלל כן אמנה הוא קטן אינם אלא הביא עדיין לשונות קדי

כ בשבעה דרכים בורקין את הזב
ער שלא מקק לויבה במאכל ובמשתה ובמשא ובקפיצ׳
כחולי ובמראה וכהרהור הרחר ער שלא ראה או ש
שראה ער שלא הרהר ר יהודה אומר אפילו
ראה בהמה חיה ועוף מתעסקין זה עם זה אפילו ראה
בגדי צבע האשה ר עקיבא אומר אכל בל מאכל בין
רע בין יפה ושתה כל משקה אם לו אין כאן ובים מעתה
אמר להן אין אחריות ובים עליהם משנוקק לויבה אין
בורקין אותו אונסו ופפקו ושכבת זרע טמאים שרגלין
לדבר ג ראה ראיה ראשונה בורקין
אותו בשניה בשלישית אין בורקין אותו ר אלי׳עזר אומ
אף בשלישית בורקין אותו מפני הקרבן

הזיבות הוא

ת לי מחלי כלי הזרע וזה כי כלי הזרע יחלפו כחם ממחזיק ום
והמעבל וכל כחות הנוף בפחדיה כעניכם הטבעי ולו יפחות הזרע
בלתי מכונל ויצא בלא הנאה מהן תעמים ויהיה עיכו נוטה לו
חדמיומת ומעט ועמוו דקיק ולפון התוספתא מה בין זוב לשכבת ז
זרע זוב בא מבפר מת ושכבת זרע בחיי מבפר מי זוב דומה לנוטן
ביבה ממוזרת ושכבת זרע קפורה בלבן ביבה שחיקה מוזרת וב
והמתקרם לו השהיקה הזהת מפיבה מתחדשת בו מחלישות כולבת
כחות הנוף בלן הו מחמת בובד שהבבדין הרי זה היבו זב עד שתהיה
שכבת השהיה מולבת בלי הזרע לבד ולזה אמ׳ת כי יהיה זב מבפרו
ואמרו בפירוש מבפרו טמא לא מדבר אחר מבפרו בא דרכים
בורקים את הזב ושבין אמרו במאכל ובמשתה שיאכל ושתה בפרבה או ים
יפתח הרבה כי זה ממיה מיחלים שכחו בשבירתו עיבן ובן אם מאכל
לא אתה מאכלים ומשקים שמשתיתין הזב ולפי אם היה בכמות
הל יטמא יטמא ויטמא היבה מלבך יצא הזב וחבירין הל זבה וברה
יולדת ומבורע על דבר שמטמא מטמא מאכל כמו שבתבאר בכלים
לא יפן עליו לו עמד עליו לו בסתך בינהם ברובו ודינו בדין מאכל זב
שאר דבר בו שהתוב הל במאכל שהוא מטמא אדם וכלים ואם ה
שכולל לאחו שמשא פגיש הוא אדם כמו שבתבארו בפרק יט
דכלים אחר בך אמר כי המאכל כשנטמא והיה מאכל זב מהוא מ
מטמא אדם בשאבעה פגיש טומאה שיהיה אדם שהוא מטמא בה כ
בגדים בשבגע בהן והוא שחובר במאכל בתחת השבעה פגיש וזהו
פי אמרו ומטמא אדם בשבעה דרכים לטמא בגדים הל כי הוא בעת
חבורו במאכל הטמא בתחת מן השבעה דרכים יטמא בגדי והמאכל
דרכים זהו פירושן כי אדם הטהור כשעמד או אכב או נתלה או ב
בשען בריבו על מאכל זהב אבי בטמא והוא ראשון לטומאה והיה ט
ביבו ובן שמאכל אלף לאחרי ואפי אחת בהן שמא כמו שבתבאר
בתלת מסכת בלים והוא יטמא בגדים בשבגע בהן בעור שהוא כ
בשיך למאכל שחחר מן החמשה פגיש ואפילו אם היה בינהן לאחרי
כמו שבתבארו ובן אם בגע אדם הטהור שהוא במאכל הטמא שבגע בהי זה
לבר מאבדי בוטו אבי הוא טמא ומטמא בגדים בשבגע בהן בעור ם
שהוא טובע במאכל ומתבאי שמבגע שהוא אלף יהיה בין אחד בוטו ו
ובין שתבאי לאחרי ובן בשכבת אדם הטהור הזה שהוא מאכל זב ומטמ
בגדים ובין בשכבת אדם הטהור שהוא מאכל הזב ובן המאכל לאחרי ואין
חלוק בין אם בגע מאכל על בוטו עד שיהיה בינו ובין המאכל לאחרי ו
אם יתלה אותו בידו בין שבגעו מן הקרקע ואפילו לא בגע בו טומאת
ובן הוא דין בל מה שמטמא במשא כמו שבתבארו בתחלת בלים
ואמרו אלא שעדיים טובן וסביבים ולא תבריבי לחזור אותן כי בבר
שחזרתים פעמים בסדר הזה בתקומות מפוזרים לבי אחן עקיבי ט

טומאת וטהרה

פרק שלישי

הוב והטהור שישבו בספינה
או באסדה או שורבבו על גבי
בהמה אף על פי שאין בנדיהן נוגעין הרי אלו טמאין
מדרש ישבו על הנסר על הספסל על הנשיש של מטה
ועל האבלונם בומן שהן מהנידין עלו באלן שבחו רע
בסוכה שבוחה רע באילן יפה בסולם מצרי בומן ש

ראילן יש בסול מצרי בזמן שאינו קבוע על המסמר על
הכבש ובקורה ובדלת בזמן שאין עשרין בטיט טמאי ר'
יהודה מטהר

כיון שהגיע תגועה לכלים החלה מגוף הזב הרי הכלי
טימאים והחיים מדרסו כיון שכבתו סניעה כחלו כחלף
הכלים או כפגען עליהן וכן המדרס עצמו שסניעתו הזב כטומאת לחוד יש
כלי חרס אפר יבש כו הזב יושב ואחר וכלי חרס אפר תבואה כל כו יש
ישבר עם האחור להלן מאוירין לקן מאוירין ואחר שבתב לנו קבל
חיוירים עליו בגד שהזב לא יטמא כלי חרס שלא מאוירין אבל בשאבע
בו מאחדין אינו טמא אחרין מאחר שלמדנו שהיכו מטמא לותנו חלח
מאוירין מה תל אפר יבש בו מבע שהוא כבולו שרי אחר כשיטו ועל
כן הוא העקר אבל כו שהזב מטמא כשהיו והוא שהיסב אפר יושב ו
הזב לטהור כמו שיהיה שהיה טהור על קבל קורה ויבש הזב שקבל
שהאחר עד שיחדם לטהור תבועה מחמת הזב הרי כבר כיטמאו ואם ס
היו בבלים רשויין לאחם שיהיו מדרס שבתני שיהיו יושבים כשפיבה
ושינה בה או רוכבים על גבי בהמה אפר שפיבה עדיין אבל
בשהן כלים שבלה לבן תבועת היסיבו לבד הרי אלו טמאים כאן מבע
בזמן חמעם פשהן יושבים או רוכבים אבן חמעמים שמא דרס ואחדן
בלשון שרש מעבדים והיא שפיבה קטנה ואחר עבודתי בה שפיבה ופפל
ובשא ובעים עבים שמיים בחרן תחת לנחות שמשה שלא יפסדו שם
וכו... וכם קורה מחוירין לבזן חבר הל שפיבה עליה כי אחם מוש
ב זן לבתן וכחן וחילן שבחו דעבל חלוש בעבין מיטה בחבשים אפר ע
ש יו וכבם בפר על ענן ושמור שבקר והוא היסב הזב כי עליו בבגד
חוקי שמסבה ודיבהן וח ן הלבה כר יהודה

מניפין או פותחין וחבמים אומרים עד שיהא
זה מניף וזה פותח מעלין זה את זה מן הבור ר יהו ה
אומר עד שיהא הטהור מעלה את הטמא מפשילין בח
ב בלים וחבמים אומרים עד שירויה זה מושך הלך וזה
ב ושך הלך אורגין בין בעומדין בין ביושבין או טוחנין
ר שמעון מטהר בכולן חוץ מן הטוחנן ברחים של יד
פ רק מן החמור או טעונים בזמן שפשואם בבר טמאי
ב זמן שפשואם קל טהורים ובולן טהורי לבע הבנפת
ד מאים לתרומה

מניפין פונרים הפשר יחדו או פותחים אותו וחדן מפשילין
בבלים מותחים החבלים יחדו ושוהקין מוירין המשה על הבחמה
ויהא כלן מיבין מן הראשון ואומרו וכולן לל כל מה מזבר מרחש פ
חיריך שהן כלן טמאי והקילחנן לטומאה לעבין תרומה ומה שעליה
בקרונה אחתם לעביין מיטמא מביא שבבשת עד שייחדו מקום כזבים
וכמנגרשים לא נתן הלבה כר יהודה ולא כר שמעון

הזב והטהור שישבו בספינ
גדולה איזו היא ספינה גדולה ר יהודה או כל שאינה
יכולה להטמיט בארם ה ישבו על הנסר על הם
הספסל על הנשיש של מטה ועל האבלונם בזמן שאי ה
מהניריו עליו באילן שבהו יפ בסוב שבחה יפה ובסו
צורי או מצרי בזמן שהוא קבוע בסמסר על הבבש על
הקורה ועל הדלת בזמן שהן עשויין בטיט אפילו מצר
אחר טהורין ז הטהור מבה את הטמא טהור
והטמא מבה את הטהור טמא שאם ימשך הטהור הרי
הטמא נופל

להמיט בה אר מתטה בו כשעלה בה וכבר נתבע
לך כי אמרו בתחלת פרק ספינה ולא כיולרי היא ספינה קטנה ש
שיהא מקום בחדש ומתאחר בולו מבחוץ ממה שקיים בהיותו בפרק
ז

פרק רביעי ר יהושע אומר נדה שישבה עם
הטהורה במטה בפה שבראשה
טמא מדרס ישבה בספינה בלים שברא הנם בספינה
טמאין מדרס נוטלת עריבה מליאה בגדים בזמן ש
משואן בבר טמאין בזמן שמשואן קל טהורין וב ש

שהקיש על בצוצרא ונפ' בבר של תרומת טהורה

ר יהונתן
חולק על הסתם הקדש אפר אין מטמא מדרס אלא בסתן יושבים ש
בספינה אי בהסרה אבל לא בבדיה וכן לא ישים תוך בלים שבחים ה
הבם והוא רוצה התוכן מדרס אחר כן אמר ר יהונתן בי בזמן שהיה
בהמשלה ערבה אלחה בבדים ובבר עליה מעשה ונעשה אלא בבגד
בבגדי אחי אותן הבבר מדרס וכילו בסתם שלא אותן בבדים הקיש
על בבוגדת בשהקה של בבוגדת הנקרית בלבזן ערב בישים והכיש
אותו ובסיל בבר אל תרומה בהבועת הבבוגדת בי הוא טהור ואלא
בחמר מבא הזב בהבועה ואין הלבה בר יהונתן

הקיש על המריש

על המלבן על הצנגר ועל הדף אף על פי שהוא עשוי
בחבלים על התנור ועל הים ועל האצטרובל ועל חמו
של רחים שליד ועל סאה של רחים של ותים ר זמי או
אף על קורד הבלנן טהור

בי אחר העבין ואחר אבים הסתם וזה סתום אי בשהיה
הדבר מיבה עליו הזב חוק ובים מעבו אחבודתו בשבאה בפי בחו ובימבו
בקרקע ובפיל דב שהביבו בתבודתו בשבאה בדי הדבר הזה הבועה
או מתבדב טהור לפי שהתבועה סתבעת לו אין הזב חלוש מאד
ובשיהיה סדבר אפר יבא עליו הזב הניע דבר אחר ויעשה ממקר ש
התבועה ממניע על דיעת הרי הדבר המתבועע עליו ידי הדבר הממק
התבוע טמא ובילו הזב הניעו טילו לל בהסיעין והזה אחר בו בבגן
טהור לל כי הדבר המתבועע עליה הזב על אחר מחלה טהו מפני
קיומו ומיעשו תבועתה מחמת הזב ובתחלה ועבים לפי שהוא ת
תביעתם וקיומם בבבין בזמן הזה ואפילו בבר מוביעתיו אפר בו
תדע היות לו הזב דבר יביע הזב ופעל בתביעתו דבר אחר אם יהיה ש
הדבר הנוטל טמא מ טהור ומיבים היה קורם גדולה אפר מיבים
על העמודים וקבוק קיומת הבן בזמן שמוכות עליה אפר לבן קורין ש
אותו בלבזן ערב על בפי ומלבן בבוע על קורות יהיו על הקרקע
בעורת בדמות מעקה ובימה בלבזן ערב מזהב וכן לנוח אחר חביע
היה קטור בחבלי אפר תקל תבועתו יותר מאפר היה בבני ים שבוב
על ענן ובקבן בה קטה בדיעות תוך בלבזן ערב ומזה בב קבוע בב
בקרקע ומבטרובל שבוב על ענן בהוח תחת הרחים בדי שיבמזו מן
הקרקע בעת טחינה והיה בב בביים בקרקע ומחמר על רחים קורה ש
שבותיים בה הרחים היו קורין לה חמור ומחה על רחי מדס גדולה
קבוע בקצתה בקרקע בם ובקורות הלבנין קדים על לבנים שהיתה ב
גדולה ומסורסת מלבן ובפי דמותה ובחתה בבניין בפל החלון ב
בישים אם תבועתה בלה אי יהיה הדבר קבוע בל תבועתה טמא ואם
תבועתה בדבר שהיה טהור

הקיש על הרלת על הנגר על המנעול על המשוט ועל
הקלת ועל אילן שבחו רע ועל סוב שבחה רע על אילן
יפה על הסלם מצרי בזמן שאינו קבוע במסמר על ה
הבבש על הקורה ועל הרלת בזמן שאינן עשויין בטיט
טמאין על השדרה על התיבה ועל המגדל טמאין ר נח
מימיה ור שמעון מטהרין באלו

נגר הוא יתד ונקוב בלשון ערב מגר לף שהקלח ומבעול בחה שקותין
שהיתה ובמוט בלשון ערב מגר לף שהקלח שבוב על ענן שעושים שובב
הרחיים בדי שלא יפרוח הסבק מן הדבר הנטחן בחו שבחרנו בדיעו
בב היה ואין הלבה בר בחניה נר בעשין

זב שהיה מושל על חבשה ספסלין או על חמש פונדיות
לארבן טמאין לרחבן טהורין ישן שפק שנתהפך עליה
טמאין היה מושל על שלשה בסאות שתי ידיו על שנים
שתי רגליו על שנים ראשו על אחר גופו על אחר אין ט
טמא אלא זה שתחת הנוף עומד על שתי בסאות ר
שמעון אומר אם רחוקין זה מזה טהורין

ספסלים בסתות פונדיות בישים מיבוכין ובסיות בלי עור ב
בתותים בשבב ובי לחורבן טמאים הוא מיביה מוך הזב על
ויחה שפונדיון אפר יבלול תוכן בלו בחו זה

ועקר הכלה תמרו יח׳ וכל המרכב תמר יכבס עליו הזב יטמא עד
וחמרו כסיפרת עד שיכבס רובו עליו ועקר תנלנו מתיבו מטמא מ
מעכב ע׳ שיכבס רוב הזב עליו ומין מלכה כר׳ משמון

ה עשר ס

טליות ו על נבי ו ישן על נבי העלינה טולם טמאות
הזב בכף מאום ומשכב ומושב בנגרו כר׳ הזב ס
טהורין כרעו הן טמאין ר שמעון אומר ביחידי טמא ו
ובטרובין טהור שאין אחר נושא את רובו

טליות קבון טליות

ונחמרו עבר לא למען רבוי וכן חם היו חלף והמכן מלמעלה ויטב הזב
וג קערה על תחתה תחכן ביומ׳ מכבר תחתחון וחזרו שולן מעכב כמו
מכחיב בתחלת כלים כי מטמעב מטומת מתחת לכן מפמל ומכבריע
הכף חמר בים הזב לין המשכב מהות והמושב מדרם והוא ענין למ
המרו מהוריה לפי מהזב פשהקיט כלי לו כשלח לימו מטים לחיע מע
מעכב במו מכחינו ובמכריע הכף חמר כו המשכב קרי זב חוזר טמ
יורדים לפי מכבר כעלה הזב במשכב קהות ומכבר קדם לבו כי הזב מ
ומטמא חת המשכב בה דיכים ומן כללם נפלם ונחמרי שמעון כי כ
בהמת המשכב חמר מכביל הזב אחד ומרע בו אף יהיה טמא מדרם
לכל בהמן מתי משכבות לן יותר ומכרינו חת הזב לימה מוזרת מ
מעכב הזב כין מכל ח׳ מכ׳ המשכבות לכרי לימו מכריע הזב אלא
כלן ואלו נריכין במשכב מיטח רוב הזב כמו מזכרנו ועוד יבחר זב
והבה כל מעכב מקן בטח מיעוט הזב והוא לומרי מלין ל נוטח חת
רובו לל מלין המשכב הל נוטח רוב הזב ומין הלכה כר׳ שמעון

ו הזב בכף

מאוזים ואבלין ומשקין בכף שנייה טמאין ובמת הבל
טהור חוץ מן האדם וה חומר בוב מבמת וחומר כ
במת מבוב שהזב עושה משכב ומושב פתחתיו לטמא
ארם ולטמא כנדים ועל גביו מרף לטמא אבלין ומש
ומשקין מה שאין המת מטמא חומר במת שהמת מטמא
באהל ומטמא טומאת שבעה מה שאין הזב מטמא

מין חלוף

בכאן כין כרע הזב לו כרע מכלי טחורין הן מכלין טמחים בהיסט
הזב כמו מקדם מגע שהוא בבולע לחכם הכרכנו עם כמשכב כיכרע
כי׳ עיטוב לכ מקבות שטומחת כאילו יגע הזב עליו כמו שכחכרנו ו
ונחמרו ובמת הכל עקור לל כי המת מיחים בכף מזוזים ומוכלין ו
ומשקין מן כלים לו משכבות בכף מנייה כין לם כרעו הן לו כרע ס
המת הכל טחור לפי שהמת לינו מטומת משכב ומושב כמו שיתבאר
ונזולב לינו מטמא כשהשיט מחר כן חמר מון מחדם כי בהיסט
המת בכף מחוזים ומקדם בכף מנייה וכרע המי בטומת בהיות נוטח
המת ומטוט הוא כי כל מקום שב מת הכוכה בו הרבר המטומת מן ס
המת ומטוט הוא כדת מבארו וחכר ממנו ומחר מה שמתבחר בפני כל ח
מהלות וככר בחרבו טומת משכב ונחמרו שעניינה בפשכב הזב ומעני ס
על בגרים מרכים הל על הפני מחר מתחתון משכב הזב ומעני ס
שלח נגע בו וזה כלבר הזב למכם כמת בין מכלי מתחתיו לו שנגע
בין מין וכבר מתבארו דיוים לפי בריאתן על מהלות חמר מקלם כל
ה משכב חמר יטכב עליו טומת והיה קשבין מחר על הזב קודם
זב׳ ובקרקע מזה ונחמר הזב לח כמת ובטומחת מרף הוא מה מעביר ל
לך מה ס הזב ונחבירו ל׳ זב וכרה וילכת בשהיה עליו למשלב מ
ממנו מכלין ומשקין בטומחן ונחפי׳ מה יין בינו ובינם חציות רבות
ובן בגדים למשלב מן הזב כלים מוכחים זה על זה קרי הכלי העלין
טומת טומחה מרף ונחעבי׳ מכינו וכין הזב חציות רבות למכם הקבלי
הוות טומת טומחה קלה ל׳ מחינו מה טומחה מכל דינו כרין כלים
מבגדים הזב חמר מטומחין מוכלין ומשקין בלבר לח חרם ובלים ובבר
נתבחר לך כי כל הכלים הרחניין למשב מתחת הזב כולן חם הטומת
ומין הלוק כין המשכב מתחתון הרבק בקרקע חו המשכב הרבק ל
לנגעו וכל הכלים חמר על הזב כולן ונחמרן בטומחה ומין חלוק כין ה
הכבר הרבק בגופו מלמעלה וכין הכבר העלין חמר כבר הרקיע ה
הכל טומת טומחה מרף ומין הרין היה בחת מכל דין בלם מעל בלם
מן כלים מתחתיו מן כלים מבגדים כו דין ח לכולן והוא מה מתבחר
בפני על מהלות ונחלמר העניין הזה הזב מחמרו בו על כל ענין

ומשקה כמים לחמרו בסיפרת מה יש בח זה לנחמדנו לה לנחמד מיטמא כלי
מטף בימגע זוח עבמו לח יטמא כלי מטף במשב לח כן למה נחמר ו
וכל כלי ענן ישתף כמים מלח חלו מהכלין ומשקין שעל נבי הזב ונחמרו
עור וכל כלי ענן ישתף כמים מלמד שהוח שמא על נבי מרף ונקלמן
קנה מלמרף מעתיקים בו כעניין ל׳ על טומחת כמו מבחרנו כי ס
על פרף ועל חותן העביר׳ לחמרו כתלמו׳ מהי מרף כרכתיב קול על ס
כרף ל׳ כי הוח מעניין התבועה ומי הזה היבו חין חנחר שלח מכתבנו
בגליון חן הפי׳ מכיב ונתבו המעניק בתוך הרבר׳ ולח נזכרו עליהן
ל מנכם הענין לחמר לנחתו בו בכלן שקרו מניף והוח יונח מתחמדם
ריחו כרף ל׳ יריח למיתק הרבה מפליג הענין הזה על הזב לחמר ו
יטמא כלים מגל נבוי ונתי לם חים ביניהן חניה ובה כלנו יעבור
ריחו ויניע לליהן ויטמלם על דרך ההמיון

ו היה יושב על גבי המטה וארבע

טליות תחת ארבע רגלי המטה טמאות מפני שאינה י
יכולה לעמור על שלש ר שמעון מטהר היה רכוב על
גבי בחמה וארבע טליות תחת ארבע רגלי בחמה טה
טהורות טפג שהיא יכולה לעמר על שלש היתה טלת
אחת תחת שתי ידים ותחת שתי רגלים תחת היד תחר
הרגל טמאה ר יוסי אומר הסוס מטמא ברגליו והחמור
בידיו משמשנת הסוס על רגליו ומשענת החמור על י
ידיו ישן על קורת בית הבר בלין שבעקל טמאין על ה
המכבש שלכובס כלים שתהתיו טהורין רבי נחמיה מ
מטמא

ר שמעון לומר מהזב לח כיסח רובו על כל מ נח׳
לפי מה מבחרנו לחותן בכף מחזיק ולחמכם הכרכי הכל בבהמה כלן
טהורות מכת זה מה מבחר מתלמוד ומה כי העקר מנלינו מסייע לין
כו ממע וכחמר חמכו מח מלמה הר רגלים על בהמה מכבר בחלהי
הטלית לחמר תחתיו טהורה לפי מסמיכת הבהמה הקיח על ב הכחמרי
וזה קרכיני לעבי׳ מלח בפתחתו והוח עזר חותן מס׳ין לין כו ממע
וכן נחמר בכל רבל מחרבע מחוח מס׳ין ועב כולן טהורות ושקל ס
הוח הקבר הסובב חת הרבר הבחתו וקדות בית הבר הקנם הקחר ה
הוח למעלה מן השקל וזוח סוחבתו ועל הקנה הלחר היה יעבר הזב
ומעבים על בובח מכבם שבובים בו הכובבים הבבדים לחל שבבין
יכביר לחתן תחת המכבם ובסיבב הזב על קנה המכבם לחמר הבגדי
תחתיו הן טמוריים וחיוב המודע מבבדת מכבם על כובבים חלנן כ
בלותו זמן לפי שלין שמח כי בסיבב הזב על הוחן קנה לח יהיה בובר
על גבי הכלים ביזו מעכב ור׳ נחמיה חומר כי הן שבין מעכב בבר
הוח מכביד עליה׳ ולין הלכה כר׳ נחמיה ולח כר׳ שמעון ולח כר׳ יוסי

פרק חמשי הנוגע בוב או שהוב נגע בו המטיט
את הוב או שהוב מסיטו מטמא אבלי

ומשקין ובלי שטף כנוגע אבל לא במשא כלל אמר ר
יהושע בל המטמא בנדים בשעת מגעו מטמא אבלין
ומשקין להיות תחילה והידים להיות שנות ואינו מטמ
לא אדם ולא כלי חרס לאחר פרישתו ממטמאין מטמא
משקין להיות תחלה והאבלין והידים להיות שניו
ואינו מטמא בנדים

היה זוכר לעיקריים לחמר בחתלת זה הבדיל
מלח הטומלה הוח לחמר יטמא לחרם ולבלים : ולל הטומלה לח יטמא לרם
ולח כלים ומכל מה שבטומלה בלח הטומלה הוח רחטנין ובקרקע גב ולל י
ונחמ׳ בהלבה ולחלת בחמר יטמא בחד בעד מהוח מחובר בו הרי הוח
מטומח כלים שבטנוע בהן ׳ ונחבעי׳ מהוח רחטנין לטומלה חמכם כל זמן
מהוח מחובר בלח יטמא כלים ׳ וזה מניכו הבסוק מלמ׳ מהוח יטמא
כבדים בשעת מגעו והוח חמ ובטנוע בבגר הזב יבבס בגדיו ול כי
כל זמן מהוח מגעו לח מבי ובסיבר ממ ונטמא מחר כלים כבבדים שלח
כלי חרם בלבר מין הטומלה מחתיו חלח חב הטומלה חו המטמין בחו ס
מבחרנו בתחלת הסדר ונבין חמרו חבל לח בחבת הוח מחם בפח
חלבין ומטמין בשעת מגעו בזב חין מטומח חחקו עד שיגע בהן ׳ וזה
שבבל בלח ר יהושע הוח קיים הולך על הטעמים הקדמים ׳ ונחין
חולך ושמיך עליה׳

ועוד כלל אחר אמר כל הנושא על
גבי הזב טמא כל שהזב נושא עליו טהור חוץ מן הר
הראוי למשכב ולפושב ולארם כיצד איבעו של זב ת
תחת הנדבך הטהור מלמעלן מטמא שנים ופוסל אחד
פרש מטמא אחד ופוסל אחד ג הטמא
מלמעלן והטהור מלמטן מטמא שנים ופוסל אחד פרש
מטמא אחד ופוסל אחד האכלין והמשקין המשכב וה
הטושב והמרף מלמעלן מטמאין אחר ופוסלין אחר ה
ופרשו מטמאין אחד ופוסלין אחר
והמשכב והמושב מלמטה מטמאין שנים ופוסלין אחר
פרשו מטמאין שנים ופוסלין אחר האכלים והמשקין ו
ותמרף מלמטן טהורין

תחלת מה מרחני מתרעהו כי כתי זה מקום
פיתת מטמת מגים ופוסם. ר מאיר רומז לכל מתרומה לפר כבר נתבר.
כה כי מרחמן ומפני טומחין ומטמחים מפלישי פוסל ומכל לפ מה
קטומאה מן תכנת קטומאה הוא מ טומת מגים ופוסל לאחר ל
לפי שקחוכל לאחר יגע בהן רחמנן לאחר יגע בגע ברחמנן הוא שני ורבי
הסבים טומאים ולאחר יגע בשני הוא עליוי והוא פסול כמו שבארנו
וכל רחמנן לטומאה הוא מטומת לאחר ומוא שני לאחר יגע ופוסל לאחר
והוא העליוי לאחר יגע בשני ומתוך הענין הזה נעם כן כי כל לפ ה
קטומאה לחבירתה שהוא מטומת לטומת כבדים ורבדים הוחרו בעת ג
ממיטמה כו מן המגעות כמשה שם הוא מטומת כבדים במשה דוקא
בעת שהוא מחוכ. למטמאין כי מן יחבה כמו הזה שבמו לענין שהוא
מטומת מגים ופוסל לאחר שלש שהיטו מטומת לה חרש ולה כלי חרש כמו
שבתחר בכלל ר יהושע. וכשהרים ממטמאין בשאר ולר קטומאה ס
וכמו שהיטו מטומת כלים לאחר שריטתו. כך היטו מטומת מגים לאכל מ
מטומת לאחר ופוסל לאחר כדין כל רחמנן לטומאה וכל רחמנן לטומאה
לחבירתה כי כי הכונב בו היטו מטומת כבדים ושהכונב בין בו בשעת מ
מגעו בין לאחר פריסתו מטומת לאחר ופוסל אחר ושמיר העקר הזה
גם כן שהוא מפתח שפרים הזה ואחר שהקדמות האלו שים לעתך ל
לכנין שהלבה שוחת לחר שכל שיבוא על גבי הזב ולפילו שים בינו
ובין הזב לחבעייה קרי הוא טומת שבן שם שיש סדב לחר על גבי הזב
לרם לו כלי שלם ושם שהיה שבארנו לו לוכלים ומעקרן לו מעשב ו
ומעשב שכל טומת והוא מטומת מגים ופוסל לאחר כל זמן שהוא על גבי
כשהרים כשאר רחמנן לטומאה ומטומת לאחר ופוסל לאחר וכח המפל
הזה לחרי מבשעת שלו זב תחת כדכך שהוא הלוח לחר יבוא עליו חת
שכותל כחו שבארנו בכל כוחת וחחרי גב שהולכי ושהעקרן ושהעשב
ושהעוסב ושהרף מלמעלן ר"ש כהולן טומאה ואחר כך לחר כי כל
טומת מה שיבוא הזה על גבי ושיהי טומת מלמעלה והרכר שהוא
מלמטה ובשים לחבעי היה הדבר לחר מלמטה טהור בין שבשו
ובין הזה לחבעייה לחלי שם יהיה לרם לו מעשב ומעשב שהוא יטומת
ואחר תחת לכן שבתבדך פעמים לחבם שם שיו תחת הזה
לובלים ומעקרן לו כלי שלם לחר בקרן לחרף קרי הן שהוחרים וכח ה
המפל בזה בחחרי הטומת מלמעלן והטהור מלמטן ואחרי מעשב ו
ומעשב מלמטן בחחרי לוכלין ושהעקרן ושהרף מלמטן טהורין כ
כיון שלה בגע בהן הזה ולחה שבשיהן שיבו מטמת מחיבות שרבק ו
ולזה רחו כ חחרי וכל שהזב ביחה עליו טהור חוץ מן הרחוי למשכב
ולמושב ורבים לפי שהעשך חלכיבו כי טומת לובלים ומעקרן ושה כלי
שלם וזו שיו טומחה שרף לחבם טמחה שלה ע לחבעייה מעל גבי
הזב לכל לה מיתחתיו.

לפן סיפרין קל וחמר שיעשה על גבי משכב מה לם שהקם שלה ע
עשה תחתיו שרף עשה תחתיו משכב שהקם עשה על גבי שרף חינו
דין שיעשה על גבי משכב ולחר עוד מלחר שהוח עשה על גבי ש
שרף ולחבם לחרי במשכב ובשהו בכשהו תחת כובד הזב הן
טטמאין מגים ופוסלין לחר ולה פרטו מתחת הזב זה שבחר קיטה
לפי שהמשכב הוא שהכות הטומחות כין לם שים הזב יעבה לחר לי
עמד ממנו לחר ית יהיעבה על הכלי לחר יבא עליו הזב לחר לין לי
חלה הזחן שהוא יעבה עליו הזב חבין לעשות ריקם כשלה תל הלי ו
לעשות ריקם כשלה ובבר לחרנו בראשן שהכלים שהטובב במשכב
טטמאת בבדים בשעת שבוע טומאת ב ופוסל לחר ונתן נדיך לעמי
שים המשכב עצמו טומאת מגים ופוסל לחר

ד

המטה על מקצת משכב טמא מקצת טמא על המשכב ומקצת טהור על המשכב ומקצת טהור נמצאת טמאה ונבנסת לו ויוצאת ממנו בטעוטו בבר של תרומה שהוא נתון על גבי משכב והמיר בורים בין מלמעלן בין מ מלמטן טהור וכן באבן הטנוענת טהורר שמעון טמא כוו

מפני שאמרו כל הנושא נישא על גבי המשכב מיהר חוץ מן האדם

כל הנושא ונשא על גבי הנבלת טהור חוץ מן המטים ר' אליעזר אומר אף הנושא כל הנושא ונישא על גבי המטת טהור חוץ מן המאהיל ואדם בומן שהוא מטים

לפי שחתר בהלכה

הקודמת כי הכלים והמשקים וכלי עצה מלמעלן מהורי ונתני היו תחת מעשב הזב. ת"ל הכנסת זה לחרת כל הכנסת והעלת וכן ושמעו הוא וכבר מחזרתי הענין הזה בתורת מירתי הטעות בו מכל מה שהשמיענו ת אמר מלמעלן לו מלמטן לו נשמע מן הענין שהוא כלל יפה המכוון בכיתין הכבים. ולחר זה אמר פי שהלבה אחת היתה לחרת כי כל מה שיש למעלה מהשכב הזב מלאכלין והמשקין וכלים הרי הוא וכן מה שיש למעלה מהשכב למעלה מהן הרי הן שהוחרים חוץ מן החדם לבדו כי הוא בחזקת המשכב עליו טומאו לפי שהמשכב מטמא בעצמו וכן מה שהוא מהן למעלה מהשכב הזב ויושב חחרים עליו הלכן כשהוא טהור חוץ מן המשכב לחר מלמעלה כך בשהשב טהור על הלכן טומאת הזחן שהוא מהן המשכב לחר מלמטה

ולפנין סיפרית נחיעב של הכלי לין לי הלא כזחן שהוא יושב ונוגע כ מכיון לעשרים מושבות זה על גבי זה לפי שעל גבי הלכן מטמא תל ה היושב על הכלי לפי שיש עליו זב יושב מקום שהזב יושב ומטמא יושב ה טהור מטמא לחר כך לחר כי כל מה שיש בו שהוא על הכלים הו תקים הנכלים עליו הרי הוא טהור הלא הסמיכו לחכם שהתקים הנ הכלים מלמטה הוא יושב עבה ל"ל הלי לפי שהכלים מטמא במשה כמו שבארנו כרחמנן על כלים ולחכם הרבו כשהים שהרם מלמעלה ו והכלים מלמטה שהיה לפי שהכלים מטמא בהיסט כמו שבארנו ג שם ל"ל כי הטהור כשהסיט לת הכלים ולחבי הלא נוגע בטמא ולחר ר' אלעזר חף שנושא בבר לחר לפי שהלמיד ותקנו ולחר כי ל"ל והוא שנושא ל"ל כי שהסיט לה יטמא הלא שיש נושא לה שהיה מתחתיו ונקוט לחרם חומר והוא דבשא ונתן שלבה כי אלעזר ולחר כך לחר כי על שנושא והכיוצא על גבי המת טהור חוץ מן שהאהיל שכל מה שת שהאהיל על המת לו יהיה שהיא עליו טומאת

על כי שהנחים שבשרים בחלנות וכן שהרם כי הוא בשבשת המת ע עליו. הרי הוא טמא לפי שהמת טומאת במשה שהכנס כשהיה שהרם ע כיוצא על גבי המת ולא יהיה מאהיל זוה כשיהיה בראשי שהאהיל לו לא טומאת שלש שהיו לפי שכל מה טומאת בשהסיט שהטור כמו שבארנו בראשן על כלים

ד

מקצת טמא על

הטהור ומקצת טהור על הטמא חבורי טמא על הטהור וחבורי טהור על הטמא טמא

ר' שמעון אומר מקצת טמא על הטהור טמא ומקצת ט טהור על הטמא טהור

בבר נתקדם בפרק זה כי שהרים כשיהיו נוגע על גבי זה לא יגע על גבי טומת ולחר בכאן כי כשיהיו הטהור נוגע מקצת זה לו היה זה טמא מקצת הטהור שהוא טומת פי שלא נשהרך בוגע לו יגע הרוב כשהרם שלש שהיה כמשכב לבד לא שהרם כמו שבתבאר ור' שמעון חומר כי הלילו כשהרם שבשהומת נוגע לת טהטור נרך טומאת רובו ולו טומת לתתו וכן בתבאר בתוספתא וחבורי ט טומת וחבורי טהור בגון הטיור והכבדים. ולפנין לת התוספתא ולהו הן הטיים והכבדים והטיר שלהן ולהו הן מ מקצתן ולקי לבבשת ידים ורגלים הל ולקי לבבשת הן מקצת ובבר נתקדם לך לחרת לבבשת הל זה תחת הנדבך והטהור מלמעלן טומאת שבים ופוסל ר' נתן הלבה בר' שמעון

ו

הטמא על מקצת

משכב והטהור על מקצת משכב טמא מקצת טמא על המשכב ומקצת טהור על המשכב טהור נמצאת טמאה ונבנסת לו ויוצאת ממנו בטעוטו בבר של תרומה שהוא נתון על גבי משכב והמיר בורים בין מלמעלן בין מ מלמטן טהור וכן באבן הטנוענת טהורר שמעון טמא כוו

כבר קדם לכן כי לעני טומאת מגעו ומדרכו לא יטמא לאחרו עד שיגעו
ויגע בו ולא יטמא לאחר עד שיגע בו על מגעו על מגע הזב ועל ה
מגעו כבר הוא וכן הפירוש קוף עד שיגעו ויכבו עליו ונדע כי לחכמנו
לא כתוב על רוב המגע . ומישהו לחכם על הרוב קבים ולחילו היה
על מישהו מגעו זולתה וכייר בלעזן שרב כאחד וסודיענו כי לעני לוכלי
על הכלי לחכר היה יוסב עליו לו על מקבתו ונקבה יהיה בלשון המגע
ק רוב הטומאה על קנת המגע ורוב הטהור על מקבתו בטומאת הטהור
כמנת טומאת בכנסת למגע ויונח מחנו במישהו לעני שמקבתו כ
ביטומאת וטומאת זולתה וכייר בלעזן שרב כאחד וסודיענו כי לעני לוכלי
על תרומה לא יטמא בהיותו על גבי מגע ולעני היה לחכמנו בהיותו
רק ביותר על העקר הנקדש והוא לחמרו כל הנוגע על גבי מ
מגע טהור חון מן לחדש ולחן בלבה כר שמשון לחר לומר כי לחכן
המגעבעת לעני שהיו מקומם טומאת כמו שבחרנו בכתבים שהיה טומא
לת התרומה בהיותה עליהם ולחעני שלא תגע

ו הנוגע בזב ובזבה בנדה וביולדת ובמצורע במשכב ובמושב מטמא שנים ופוסל אחר פרש מטמא אחר ופוסל אחר אחר הנוגע ואחד המסיט ואחד הנושא ואחד המשא

כבר בחרנו בריחמן על כלים כי חלו חלכות חמחנים נוגע בהן חן
נוגען טומאת כבדי בשעת מגעו לו בשעת בשיחתו וכן בחרנו כי כל
מיטומאת במשא טומאת בהיסטו וכן בחבחר כי לרם טהור הנישן על גבי
הזב לו על גבי משכבו מטומאת מגעים ופוסל לחר והרבר כלו מבואר
וכבר בחרנו פעמים כי רין הזב והזבה וחיולדת בטומאתם משכב
ומושב כאחר דברי לחבי טומאת לוחן שום וכן חמבורע וכביר ס ולעני
סיפרי בפרשים לחמרו יש לחת תורת הזב וגו׳ ונדרוש בברייתה וזהו לת
זיבו לזכר ולנקבה לחמרו לזכר לרבות לת חמבורע ולנקבה לרבות ל
לת חיולדת

ז הנוגע בווכו של זב וברוקו בשבבת ורעו במימי רגליו ובדם הנדה מטמא שנים ופוסל אחר א פרש מטמא אחר ופוסל אחר אחר הנוגע ואחד המסי ר אליעזר אומר אף הנושא

מלה הכמינו כלן הן מלכות הטומלה
והכונע בהן לו כוללן מטומלת כבדים כמו שבחרנו בריחמן על כלים
ודברי ר׳ לליעזר לוך הכוללת לל כי חיסטיו בדי׳ פיקים כוללת ולוו יטמלת
ויפסול לחר כמו שבחר בתלמוד ולין מלכה כר׳ לליעזר

הנושא את המרכב והעושה והמסיטו מטמא שני ופוס אחר הנושא את הנבלה ואת מי חטאת שיש בהם כרי הזיה מטמא שנים ופוסל אחר פרש מטמא אחר ופוס אחר

וה כלו מבואר בשלתה זוכר מה שקדם בפרק חריחמן על כלים ו
ונקבנת הכלל לחר לחמר ר׳ יהושע בתחלת הפרק הזה וזה כי שבלם
ומי חטאת שים בהן כרי הזיה והמרכב כל לחר מהן טומאת במשא
לטומאת כבדים כמו שבחרנו שם

ט האוכל מנבל עוף טהור וחיא בבית הבליע מטמא שנים ופוסל אחר פרש מטמא אחר ופוסל אחר הכבים ראשו לאויר התנור סחור ומחר התנור הקיאה או בלעה מטמא אחר ופוסל כשהיא בתוך פיו ער ש שלא יבלענה טהור

כבר בחרנו בתחלת הסדר הזה
ובתחלת מסכת טהרות כי כלנו נכללת ענף טהור מטומלת טומלת לתעריכתה
כשעת בלישתו וזהו לו כמו שנגע בלחם מחכות טומלת לתעריכתה

ובחנוי חקיאה לחר מכלעה לו כלעה לותה לחר מכבשה
בחשטומלתו יהיה כמו שקיבם ממטומלתו ויטמלו לבחמן לטומלה ולת
יטמלו כבדים לו וכל זמן שלם תכבם בכבים כלעתו ללת שהה כמין ה
הוא טהור וכבר זכרנו לחיות זה כולל ולחר כך לחמר כי בטבכבם כבר
השף הטהור בפיו וקבבים לחמנו לחויר שתנור כי לחלם שהוא טהור
כל זמן שלם יבלענו כי לם לחמר בהיותה בפיה שבבת ובכבשה ומתחבלה
בתוך חויר שתנור יהיה כמין כלעה ולחמרו ומטהר שתנור לל כי ה
שתנור טהור ולחבלו חם כלעה ולחמנו בתוך חויר שתנור ולת לחמר
כיון שהתנור מטומלת מחמירו וזהו טומלת לדם בתוך כיה כלעה
שהיה בם כן טומלת שתנור לעני שבפנים כלויר בטעת הכלעה וכב
בחרנו בפרייתה כי כולל בכללת שוף הטהור חינו מטומלת לדם וכלי
חרש בטעת הכלעה כמו שכחרנו בכלי חקודם שהוא מכלל הקודם שהתנור
מכלל כלי חרש כמו שבחרנו בחקדמת מכלים

י הנוגע בשרץ ובשבב ורץ ובטמא מת ובמצורע בימי ספרו ובמי חטאת שאין בהם כדי הזיה ובנבלה ובמרכב מטמא אחר ופוסל אח זה הכלל כל הנוגע באחר מכל אבות הטמאה שבתורה מטמא אחר ופוסל אחר חוץ מן ד׳ארם פרש מטמא אחר ופוסל אחר

כבר בחרנו בריחמן על כלים רלית כל
לת מלכות חלו חנמנים בהן שהוא במגע ושקובבו לינו מ
מטומלת כבדים בשעת מגעו ועכל כן הוא מטומלת לחר ופוסל לחר ו
ולחילו בשעת מגעו לפי מה שקבלנו בחלכה הפנים מן הפרק הזה
לחמנם לחמר כי כל מגע בלת מלכות הטומלתו מכ׳ורה בפנים מ
מטומלת לחר ופוסל לחר והוא כלל גדול לכל חלכה טומלה כי ה
הדבר לחר מגע בו כן לדם כיון כלים כיון לוכלין בפנים יהיה ר
ריחמן והוא יטמא חנחי ומסני ופסול הפלים כמו שבחרנו בהחרת
וזכרנו בכאן ולחנם לחמרו כי בשעת מגעו גם כן מקוה מטומלת ופוס
לחר חוץ מן לדם כיוצא זה הכלל מה שלחסר לך ועה כי הוא לומר
כי כל מגע כלי חוץ ר לכות הטומלות שכתוריה הוא מטומלת לחר ו
ופוסל לחר לפי כשעת מגעו לי לחר מטומ׳ חנים ויפסול לחר בשעת
מגעו כבר קד׳ מכים ומסבירם ולין גם זולתן ולחרם לחמרו חון מן
לחרם לפי שלחית הוא בחלר לכותטומלות ומגע מטומלת חנים ו
ופוסל לחר כיון בשעת מגעו לחר פרישתו לפי שקוה לכ הטומלת
ולוו לל זכרי בכלל לחר מכה לחן מטומלין חנים ופוסל לחר ועל
כן חנחי בכאן ועכי כי מוקי פרש ופרים ומכלת שעיר מטמלין ת
בבדים כמו שבחרנו בפתיח לחמנם שם זה לינן מטמלין חנים ופוסל
לחר לכל מטמלין לחר ופוסל לחר כמו כל ריחמן לטומלה ש
תחמוב כי זה מזכר לכל לחר לחמר ר׳ יהושע לפי שהוא מכוחר ולחמר
כל החמטומלת בבדים בשעת מגעו ולל לחמר כל החמטומלת בבדים גדיל
ולחלה לל כמגע טומלת בבדים לכל בהתעבקה עמה מיוחר ולכן זה

יא בעל קרי בטגע שרץ ובועל נדה בטמא מת אלא שחמור ממנו בועל נד״ה שהוא מטמא משכב ומושב טמאה קלה לטמא אבלין ומשקין

מכבת זרע מלכות
טומלתן ולחי מודיעך שהריחמן קרי לו כוללו בכבבת זרע שוף כי ה
לחמנם הוא ריחמן לטומלתם כמו כוללו בבדין כמו שבחרנו בתחלת כ
כלים ולרלייה היות מכבב כועל נדה מטמא לוכלין ומקדים כלכר
ולל יטמא לל לדם ולל כלים ובבר בחרנו שפחת עבמו לל יטמא מ
מכבב ומושב לל טומלת קלה ולל טומלת חמורה ולעני פיקרל לפני
יסב עליו הזה לל טמא מת

יב אלו פוסלין את התרומה האוכל אוכל ראשון והאוכל אוכל שני והשותה משקין טמאין והבא ראשו ורובו בטים שאובין טהור שנפלו על ראשו ועל רובו שלשת לוגי טים שאובין והספר

והידים ומבול יום והאבלין והכלים שנטמאו במשקים

619

אלא הכהנים כאן הן פוסלים את התרומה מדרבנן ואין מכלל יום ד
דבר שנגזרו כמו שזכרנו בתחלת מסכת שלח שכול יום לבהרי כי הוא לאינו
מיד דבר שנגזרו לפי שכול יום הוא טמא מן התורה כמו שאמר יח
כמים יכבס ויטמא עד הערב והוא כמדרגת שבי לטומאה ושאמר יצא
בתרומה פשלם וכן כתב הת' מיד שהוא מן התורה ואמכם הטהר כ
כולן הן מדרבנן כי חוכל חוכל רחמנן ואוכל שבי גזרו עליו שיפסול
את התרומה כשיגע בהן מידיעתו שמא יאכל אחכל רחמנן לא שבי ויטמא
עליו משקה תרומה ויטמא אותו משקה כאוכל טמא שכפני ושקיס
תרומה אשר יאכל לשרפה ונזרו על הן שוקה משקי טומאי מן השכבה
הזאת נופה נזירם שמא יאכל כפני כיצד וכין אוכלים של תרומה ו
ויטמא את התרומה כמו שכאמרנו בשקרים שגזרלים אשר הקדימנו
לסדר זה ואכל רחמנן ואוכל כמים שאוכים נזרו עליו גם הן מהות
טמא ופסל את התרומה לפי שהיו טבולי יום בזמן שהוא טובלין
כמי מערית וכיוצא בהן והן מים מזוהמין שרוחצים בהר שכאמרנו זה
היו שוכחין שהן מחזירונם הן שעשה והן אשר משקרים וקיי מקילים
כמי מקוה משום שהמתו זלא היו מתכוונים בו שכילה לטמא ועל
הן גזרו שכל שכא רחמנן ואוכל כמים שאוכים אחר הטבילה מיהם
כשאר כטומאתו ושוכל את תרומה עד שיתבוין לשי מקוה וידע כי ם
שם השקשרים ואקיוס זה פשבין ואזוקו שכאיגו בזה ואמר כי שפי
אחים שקאמר אשר הן טומאת עליו ואיכו צריך טבילה כשכבלו על ר
רחמנן ועל רוכו שלשם לוגים מי שאוכין הוא פוסל את התרומה כמו
טבול יום בעבור שכבה אשר זכרנו והוא כדי שיהיו כמים שאוכין
אחר שטבילה ואיו גם הן בזמן שהוא שותים התרומה כבר שפרי ת
תרומת ואומרי זה קדם וזה קדם ואיו כאים עשברי לאבר את התרומ
ושפסרים שספרים ושל הן גזרו על כתבי שקדם שלן שפוסלים את ם
התרומה כשיגעו בה וגזרו על הידים שהן פוסלין את התרומה וכל
מי שגגע בתרומה בידיו שכלה ואשר שלא ידע עיש בידו טומאת שר
שיטול ידיו לשם תרומה וישמור אותו והטעם כזה שבני שהידים ע
עשקיו ושהם שביטומאת ידיו והן לא ידעו וכבר כאמרנו בתחילת שפרד
כי משקין טמאים הן תחלם לעולם ואפי בטומאו כשני ושהאוכלים
כשכטומאו כמשקים טמאים מוזרין שבי וכל שבי פוסל את התרומה
כמו שכאמרנו ואין בזה נזירה ואחנם ל כשהן כאמירו האוכלים ם
שכטומאו כמשקים משקים שכטומאו מחמת הידים ובזה היתה הגזרה
כי אעפי שהלא השקים הן טומאתן קלה כיון שלא טמאו מחמת ם
הארץ ל שלא נשקו בטומאתן לא כבמו שכאמרנו שם אפי שכי מ
שטומאין לאכלין ומחזירים אותן שבי לתרומה כלבר לא לאוכלין והן ם
אמרו נזירה משקים הכלים מחמת הידים משום משקים הכלים מ
מחמת הארץ ואמר נב והכלים שכטומאו כמשק הן משקי שכטומאו
מחמת הארץ אל תאמר אכוה שטומאת ואין התורם אין משקים מ
טומאין כלים כמו שכאמרנו כשבתי שכל שדרכן גזרו עטומאו כלי
ושיהיו אותן כלים שנים וכשנגעו בתרומה נפסלה וזה גזירה משום
משקים וזה אשר אמר שטמא כלים הן שתורק שב וכי ירוק וזה כטהר ו
ואמר בקבלה שם שכיר שהוא טמאתי לך הין אוכלים הין כלים הין
משקים ועל הן גזרו על כל משקים טמאים שטומאו כלי משום משקה

וזה אשר הוא לא כמו שכאמרנו כשתיים

סליקא לה מסכת זבים

בריך רחמנא דסייען

אמן

פרק ראשון

המכבים חלות על מנת להפריש
ונשכו בית שמאי אומר חבור

מבול יום בית הלל או אינו חבור מקרצת נושכות זו
בו ובברזת נושכות זו בור האופה חמיט על גבי חמיטה
ער שלא קרטו בתנור קולית שלמים המחולחל ורתיתה
גרסין של פול ראשונה ורותחת יין חרש ר יהודה אומ
אף של אורז בית שמאי אומר חבור במבול יום בה
אומר אינו חבור ומודים בשאר כל המטמאות בין קלות
בין חמורות

כבר בארנו פעמים כי מבול עם פוסל לח
מדבריהם בין לח של תרומה לא יקשקין ושל תרומה פוסל
ואינו מטמא וכבר בארנו בטהרות כי דין חלה ותרומה אחד לעני
קטומתה ועוד זה לאחר שהקשין קלות קבתן על קבתן ותקשה כמוהו ל
להפריש לאחר כן לחמם קבצם נכונה בחלה קטום ובדבקן חטונות
קבתן בקבתן וכבר מבול יום כאחר מקוה לפי שהוא פוסל לח הכל
וכן הרין בחקדנות וכברין וחמיטה על גבי חמיטה וכבר בארנו כ
בטהרות מקדנות מחתכות עיסה דומה ללחם מחופין פעמים ל
לפעמים וחמיטה עוגה דקיקה ער שלח קדמו קולים מיתחוה לה קליפ
אבל כדבקם אחד אל אחר בתוך העיסה וזה בלח פסק אינו בכונתו
לפי שהוא מפסיד ותבנית שלחם מתחכם וקולית החת היא גלגלת ה
הרחם וכבר הקטן לפני יתקוט במים כמיכם כאן האויר כגלגלת ו
ואומרו קולית החת המחולחלת אל מיכים תוכה דיקה וקנוותיה ש
מחוברות בלחם של תרומ' וכן ריחיות תבמ' שלי שרתיחה הרחמכם
ורתיחת סרין לאחר זמנו קדוב להריכתו לם סוברים כי חלה כבן חבור
במבול יום ומאחר כבר במבול יום בקבן הקוף הנף פסל היין אנ ס
שלחם וכן אם כבר באחד המקרנות מן החמיטה אנ הכברו פסל הכל
ואם אי כי לח פסל חלה במקום שכבר כלבדי ואלו הכלים אינן חבור כ
חשל שמן לעולם ושל ערשים ר יהודה אומר של טופח
טמאין במבול יום ואין צריך לומר בכל הטומאות

על מנת שלא להפריש האופה חמיטה על
גבי חמיטה שקרמו בתנור וקולית שלמים שאינה מ
מחולחלת ורתיחת גרסין של פול שנה ורותחת יין ישן
חשל שמן לעולם ושל ערשים ר יהודה אומר של טופח
טמאין במבול יום ואין צריך לומר בכל הטומאות

על מנת שלא לפסדים על מנת שלא יפרישו וכן במקיבן הרקיק לאחר
שקפרוק בן קליפתם לפי שהוא מכורח כי כוונתו לאחר ולומדנו ואל
תמין לעולם הל שוק הוא שם יפי יען לא חדם לפי שהוא מעטו הרתיחה ואינ
נף הרבה וכבר בארנו טופח ושוח שקרקע כלשון ערב קרטמן ונקוט
מזין משופים ושעולתו לאכל הריפתים קרוב מפעולתן ונאמר כי חלה
כלן הכור במבול יום וזה ענין לאמרו טמאים במבול יום לפי שמבול י
יום אינו משמש לעומ' דבר מהדברים כמו שהנר בגו בפתיחת זה ס
פסדיר לאחם יכשול בלבדי ואין קלבם בר יהודה

מסכת שאחר

הכבר ונרגר מלה קטן וחרור פחות מבאצבע ר יוסי א
אומר בל שוד נאבל עליו טמאין במבול יום ואין צריך
לומר בבל הטומאות

עושים בגבי קבת השבוע משנו עיסה מכאן על טוח הבת ואחרמור
בי כאן קהום והיובם נאמר כי בפתן אלו פחות מעשרה לחבר ואינו קי
בדבון בן וחבו במבול יום ובמבגב מבול יו בלותו ביבר מלא ח מן קנ
פסדיף פחל מכבר. ונאמר ר יוסי כי אינו מטמא בלחך הקנות

טבול יום

מלא ולא לקבודים חלה בל יום מלישמר לאכול עם לחתו בסבת קוף
מבדי במבול יום ואין קלבם בר יוסי

ר הצדוד שבבבר ונרגר מלה גדו
והחורטם והחרחור יתר מבאצבע ר יוסי או בל שאינ
נאבל עמו טהורין באב המטמאה ואין צורך לומר בטבו
יום

בעלי בתים רגמים בתים בקיימים כדי מלה יתעשר בתבור שם
זולתו רגמים לאחר בגרעין פול או בגרעין תורמוס ובחרמית חרם
וכיוצא בו אמר כי אלו בלן פסורים ואלו בחב טומאה בטבול
חב טומאה בחרם זה או בגרעין תורמוס וכיוצא בהן לח יטמא ס
בבבר ור יוסי עוב בונתו ובשך הולחתו הבדיית ואמר כי בל יום
פלינו בחב טומאה ואין קלבם בר יוסי

השעורה והבוסמת בונן
שאינו קלופים תחיית והחתלית והשום ר יהוד צום אף
אפונם שחורים טהורין באב המטמאה ואין צריך לומר
בטבול יום דברי ר מאיר וחבמים אומרים טהורין כ
בטבול יום וטמאין בבל הטמאות ו השעורה
והבוסמת בונן שהן קלופים והחטה בין שהיא קלופה
בין שאינה, קלופה הקצח השמשום והחלפל ר יהודה
אומר אף אפונם לבנם טמאים בטבול יום ואין צריך
לומר בבל הטמאות

כבר ק דס לך בכירות בחין מיעוטא מכל האמתים אלא מה טרחי ל
למיכל הדם בסקין האעורים והכוסמים כלפי קלופין חין מיכל הדם
וחין רחוין לחכיפה ועכ חין מיעוטא חפי כחב מיעוטא וחלחית כ
בשפון ערב חלחית והתייה כחמר מקוה ארם החלחית והחלוש כלשון
ערב חל חנגרן והוח ארם חין חלחית וחינו חיכל ולחמם מכרפי
חותו חינטו כחיון כחו מכרפים המלח הנקרח חל כורק כ
ונחמר ר' יהודה כי החטונים המחורים גב חיטו חיכל לחדם
לחכם חוח כחדירת ארטולה לח כחדירת המחוק כל חלה רבי ר'
מחיר חכל חכמים לחמרי כי כל חלה הנזכרי חין נפסלים בטבול יום
חכל כשבטו כיון שחר שרחוחת חן מיעוטים כסקין בכתרי על שתנחי
הידועים וקטן כלשון ערב פוכו והוח ילידע כחברים כרימין הקחור
והקורחסום כלשון ערב חל ם מכם והוח המחורסם כמערב כחל גל
גבגלין כלשון ערב ומין הלכה כר' מחי ר' נלח כר' יהודה

פרק שמ משקה טבול יום בפשקים שהוא נוגע

בהן אלו ואלו אינן ממאין שאר כל ה
המטאין בין קלין בין חמורים המשקין היוצאין מהן כם
במשקין שהוא נוגע בהן אלו ואו תחלה הוץ מן המשקה
שהוא אב המטמאה

כבר הפסלנו כבילוך הקלפה פזלת ופירפנו
לותה פסוט ומוכן כפתיחה לפר כתבנו כפרי הזה ומיני נריך לחזרת
ופיינהו

ב קדרה שהיא מלאה משקין ונגע בה טבול יום

אם היה משקה תרומה המשקי פסולין והקדרה טהורה
ואם היה משקה חולין הכל טהור ואם היו ידיו מסואבו
רבי טמא וה הומר בידים מבטבול יום וחומר בטבול יו
מבידים שספק טבול יום פוסל את התרומה והידים
בספק טהור

בבר נתבחר פעמים פטבול יום פוסל חת התרומה
בלבר בין חוכלים על הידוחה בין חפקים על תרומה וכיון פחלו המ
המפקים פפולים בלבד מן חיטו מעומדים ומחי חוכלין כל פבן בלי לפי
מה פפרפנו כפתיחה ועכ כן קדירה פקודה ועוד יתבחר לך כי כל
ידיים מסואבות מן פניות ובבר נתבחר לך בשני פל עטרות בו חפי
פני לעומתה בשבטו במשקה חולין ניתנין נחזרו מפקים טמחים ועל
כן מטמחים ידיים חלה לחפקה חולין לפי מה פפרפנו בפתיחה וה
הוח עבין לחרי הבל טמח רל המפקים בין פה היה מפקה תרומה בין
פה היה מפקה חולים ובבר פב דין טבול יום בעבין הזה קל יותר מדין
ידיים ומוקפות ובבר נתבחר בריבי פל טהרות כי מבטל פפיקות פ
פעהרן חכמים הוח פפק ידיים

ג המקפה של תרומה והשום

והשמן של חולין שנגע טבול יו במקצתן פסל את כולם
המקפה של חולין והשום והשמן של תרומה שנגע טבול
יום במקצתן לא פסל אלא במקום מגעו ואם היה השום
טרובה הולכין אחר הטרובה אמר ר' יהודה אימתי בזמן
שהן נוש בקערה אבל אם היה מפזר בטרובה מחזר ם
מפני שהוא רוצה בפיזורו ושאר כל הטדובין שדרכן בם
במשקין אבל את שדרכן לדוך במשקים ודכן לא שלא
במשקין והן נוש בקערה הרי אלו כעינול שלרבלה

מקפה פם

נתבחל בכללו חמרנו וחבר חמיבול כמרק ודרך פעם לדוך פעמים
בזמן דייטיב בו נתבחל ונחמר כי כפיכיה זה נתבחל תרומה ופפל
הכתוב בזמן חולין יהיה הכל מבול וכחמר מגעו ופי' בחלק מן הזמן
הזה הזמן פפל כל המקפה והם היה כל נתבחל חולין והפום מבחינם
בזמן חמר מטיבין בו נתבחל תרומה ונגע בקנת הפום לח פפל שלח
מקום מגעו ולח היה הפום יותר מן המקפה יהיה רין פבל כדי תרומה
וכחמר נגע במקנת פפל חת פפל ונחמר ר' יהודה מכחר לדבר מקודם
כי זה פחמרנו כי כפיכיה הפום מרובה ונגע בחמנתו פבל הפל לנקה
הם יהיה מפונם בקערה חחר פבטלה והוח נוף ח חבל בעת פבטלה
הפום בעלי הם נגע בו פבול יום בחמנתו לח פפל אלא חקום ונגע ח
חבל ונחמר כי כן כל הם פרינו להבחין כדבר אלא פיקבנו כחו ם
בזבדנו חבחינת הפום לו בזמן וכיוצא בו בעת בחינתו פינו חבחי

ונחמר בחינתן בפקבנו בחמנין ומחוכם בקערה הוח חבור בטבול
יום חבל לם היה הדבר פהוח דבכו לבחבם בחמנין ובחמנו הוח ל
ונחקו ולח קיבנו בחמנין חלא בקבנו בחמת פהוח ובמין בקערה ג
חיבו חבור ונחמר פחילבום בקערה לפי פקוה לו כמין עבבול פל ר
דבלם לחמר לם בטרח חקבתו לח בטרח כוין כמו פבחבחר בבני פל
תרומים וכיחמר ר' הודה קיים וכמוקו דחי לעפות

ד המקפה וחמיטה

של חולין והשמן שלתרומה צף על גביהן ונגע טבול יו
בשמן לא פסל אלא השמן ואם חיבן בל מקום שהילך
השמן פסל

כבר כחבנו כי חחיטה היא ירקרק וין קדין ליפת פקוה
בזמן חבין קדידה ועבין לחדי ונם חבין רבי ם פ' חיהו חבין וה פ' ב'
לחתן ירקרק בזמן לו יערב הזמן הזה בחקנה שר פ' פ' פ' ב' ם
כפ' ערב כי הוא לו פסל בל היא פבחבחר בו זמן פל תחיטה

בשר הקדש

שקדם עליו הקיפה נגע טבול יום בקיפה וחיטה ם
מותרו נגע בחתבה חתבה וכל העולי עמה חבור וה לוה
ר' יוחנן בן נורי אומר שניהן חבור וה לזה ובן בקטנות
שקדמו על גבי פרוסות ו מעשה קדרה וקטנות
בזמן שהן פרודין אינן חבור בזמן שהן נוש חבור אם
היו שנושין הרבה הרי אלו יזמנו שמן שהוא צף על גבי
היין ונגע טבול יום בשמן לא פסל אלא השמן ר' יוחנן
בן נורי אומר שניהן חבור וה לזה

קדש עליו קיפה קטנה
עליו חתבלין והמלח וחבר כמין קדוש חומר ר' יוחנן בן נורי כי קדל
קיבה עם חתיכות קבשר חבור זה לזה וכבגע בקיפה פסל הבשר ו
וכבר בחרנו בפתיחה כי טבול יום יפמול הקדש בלבד כמו שהתרומה
וקטנית פקדמו על גבי פרוסות ופתבמיל על קטנית בקיפה על פ
פתיחי הפת ומעבה קדרה מה פחבשלין בקדרה מן ירקות וקמח
וכן פחר ח חמיטים כבין הריפות ווחיקה וקמח מכוסל בקדרה ם
וכיוצא בזה ועבין חומרו הם היו בזמן קדרה קטנה חלא יחנו הם היו נג
בזמן קדרה זו כבר הפבי ולל בזם מקן מחובר נחסף ובגע טמח פ
בה מקן מוכין מחנו רחמן ובפי ונפלים לפי העקרים חמר בחרנו ב
בפתיחה וחם היה הבזם חמר בגע בו קטנה רחמן היה קפבי קדרה
בו פבי וקדרה בפבי פלים ופדרה בפלים ופבי ונתן קלפה בר' יו
יוחנן בן נורי בפבי פחלמידים

ז חבית ששקעה לתוך בור של יין

ונגע בו טבול יום מן השפה ולפנים חבור מן השפה
ולחוץ אינו חבור ר' יוחנן בן נורי אומר אפי על נבה ר
רום קומה ונגע בנגר פיה וובור

לומר תבת קטן כי כפהבנים
טבול יום ידו כיין חמר בתוך פחבית וכשבקה ידו מפפת פחבית על
ולפנים טמח כל היין חמר בתוך פחבית וחם נגע בין חמר בפעלם
מפני פחבית כלבר לח פפל אלא חמר בבור וכל מה פבתוך פחבית פ
עפוי וכתילו היה נפרד מן היין בבור ונתן פלפה בר' יוחנן בן נורי

חבית

שנקבה בין משוליה בין מצדיה ונגע בבו טבול יום ט
טמאה ר' יהודה אומר מפיה ומשוליה טמאה מן הצדדין
מיבאן ומיבאן טהורה ח המערה מבלי לבלי ונגע
טבול יום בקילוח אם יש בו יעלה באחת וטמאה

כפתיחה פחבית
פחלת פלילה מפפקין פלתרומה ניקבה בחי זה מקום פיהים הנקב
ונגע טבול יום במשקה בנקב הקוח לפותה כידו חרי פפל בל הח
פחבית ור' יהודה חומר כי חם היה נקב בגר פחבית ונגע בן חותה
פחלק בלבר הוח פפול ויעלה בח נמחה ונן בתבחר בתוספת קילוח
הוח לדבר הפותה בעת פפיכה ומחר תנח קמח כי בפיה ם
פחלק חפר נגע בו טבול יום ופבלו בעת פפי בה חלק ממחה וח מ
מבל המשקה קטפור חפר בתערבו פבבל חותר כחו פבתבחר בה
פל תרומות בחמרים פחה תינוק טמח פבלה למשקה פחה תרע ז
פסורה חפר חחר פם נחבמים חומרים חבדר במיני זה ונתן ל א

בר יהודה

ח בעבוע שבחבית שניהם בין מבפנים
מבחוץ בין מלמעלן בין מלמטן זה בנגר וה טמא ב
אב הטמאה ושם באהל המת הפנימי מלמטן והחיצון
מלמעלן טמא באב הטמאה וטמא באהל המת הפנימי
מלמעלן והחיצון מלמטן טהור באב הטמאה וטמא ב
באהל המת

כמתכלין כלי חרס עושים לכשבומיה גדולת וכבי
כתבאר בתוספתא כי עבין חמרו בהלן בין מבפנים בין מבחוץ מי
שיכוך לתוך החבית ולחונה לה שני נקבים מכוונים וניתנה בחבית
מי שיהה מעכבין ואין שפך כי אותו לכעבוע לשפך כבר החבית לשפך ס
היה משופלת לתוך חבית התחלה בב מחוץ מעכבין ואם פגע בה טמא
הטומאה במשקה מבחבעבוע מבחוץ לא פיסים לחבית עבין בשקה ב
שבחוץ הרי שבר כיטמא כל המשקה לשפך בחבית ובין שם היתה החבי
מונחת על פיה נמוך פתיל ונתונה בהחל החבית מטמאה מחמת ס
שנקבת שלפיה נמוך פתיל ונתונה בהחל החבית מטמאה מחמת ס
הבקב שפך בבר שהלבעבוע שפך בב החבי והו עבין לחוץ טמא בהב
הטומאה ונמוך בהחל החבית בין בין בשהם החבי נקבים זה ס
מלא בבר זה מחצם בשיהיה הפנימי הלכיעבה כמו הנזרק מזחת

נבבב הב הטומאה ויוצא בעבוע מן שחין פרח הבעבועת ל
לה בטומאת משקה שבחבית לפי שהרבים לשפך
בגב בו הוא נבל בכלי בשני עבמו כמו שיתבאר
מן הנזרק לשפך ניירכן והוא עבין לחוץ טהור ב
בהב הטומאה ויוצא בעבוע מן שחין פרח הבעבועת

פרק שלישי

כל ידות האכלים שהם הטור באב הטומאה חבור בטבול יום אובל שנפרם ומערה מקצת ר מאיר אומר אם אוחז בגדול וחקטן עולה עמו הרי הוא כטוהו ר יהודה אומר אם א אוחז בקטן והגדול עולה עמו הרי הוא כמוהו ר נחמיה אומר בהטור והחכמים אומרי בשם א ושאר כל האכלים את שדרכו ליאחז בעלה אוחזין אותו בעלה בקל אוחזין אותו בקלח

ידות האוכלין הן הקנוות לשפך יחזיקו כהן הדבר כעת ס
החכילה כמו שעשים לשפך בקנוות התחבים וחזתים והתרוגים ול
וכיוצ בהן וכבר ידעת כי עבין החבור הוא כשבגב בחותו קבק כחילב
נגב בגופן של אוכלים ועוד יתבאר זה בפרטו בשוקין ואוכל שב
שכפרם נסדק ומשהרה מקנה וכשאר מחובר במקנתו ואחר ר מאיר
כי אם היה בה אותו חבור לשפך כין שני החלקים כעבין שחם יגביה
החלק הבדיל יהלה בו שקשן שהחובר בו ולא יפול הרי הן חבור זה ל
לזה ור יהודה אומר מיבערך מיהיה בה החבור בעבין שחם יגביה ס
החלק הקטן יהלה בו הבדיל ולא יפול והלך ר נחמיה על דרך אחרת ו
ואחר כי בשיגיע הטמא בה החלקים מהקטן או הבדיל הרי הוא טמא
אותו החלק בלא שפך ואם היה בה החבור בשם בעבין שחם יגביה
האם השבור הטמא עמה עמו יהיה הכל חבור והחכמים אומרי חפך
זה אם אחז בטמא והטהור עולה עמו לא יהיה אכל טמא לחר בך
אמ כי אחר האוכלין לשפך דרך בבי האם לשבמתן כעלים או בהלחיקן
יבחבו בדרך הזאת שבתלה שהוכל משבא או שקלחו ואם יאחר תלוי ו
ולא יפסק ויפול הרי אותו עלה או שקלח חבור ואם שבגב בהן בחילב
פגב בשאכל עמו והלכה כחכמים

ב

ירק של הטומה ובריצה טרום נחונה על גביו ונגע בטבול יום בבריצה לא פסל אלא ח הקלה שבגבדו ר יוסי אומר בל הסדר העליון אם היה בפין טובע אינה חבור

כפין טובע כמו כובע שהלחים לשפך כותבין
בדאם ושכוונה בה שהיו חלולה ובתוכה דומה סוכה ואין הלבה כ
כר יוסי

ג חום של בריצה שקרם על דפנה של לפס ונגע בו טבול יום מן השפה ולפנים חבור מן השפה ולחוץ א אינו חבור ר יוסי אומר חום ובל שנקלף עמו וכן בקטנות שקדמו על שפתה של קדרה

קדם על דעבה

202

שלבם כפה על דופן החילבסי והוא מחובר כיהה מבתוך החילבם מן החוכלין ולמר ר יוסי כי כשבגב טבול יום בחותו חוט ואחי חון ל לחילבם בל שם סיבבת עמו הוא חבור ואחי מן שאר לשפך בתוך ס החילבם שהינו שופל שלבת שם שיעקור כשעקירתו ואין הלבה כר יוסי

עסה שנתערה או שנתחמצה בשאור של תרומה אינה נפסלת בטבול יום ר יוסי ור שמעון פוסלין עסה ש שהובשרה במשקה ונלושה במי פירות ונגע בה טבול יום ר אליעזר בן יהודה איש ברתותא אמר משם רבי יהושע פסל את בלה ר עקיבא אומר משמו לא פסל אלא מקום מגעו

בבר ידעת כי המרומע הוא הדבר המעורב מתרומה וחולין ולו דיבים בבר שבתורת בשקמין בשבת תרומות ו ובבר שבתורת בשבת שלבם כי עשת חולין שבלוסם בשאר של ת תרומה והחמינה בשבת הבל לשקור לזרים ואחזת העסה מדומעת ואחי הים חלק השאור חלק מלף מבל העיסה ואחם עם בל זה ס אינה פוגלת בטבול יום בשני תרומה הלחית ובבר בארנו כי מי פירות לא יטמאו בעצמן ולא מבשירין ועל בן עשה שבלוסם בחי פ פירות לא הטמא בבל לפי שלא הובשר ואם הין החטי או הקמח מובשרין ובלוסם העיסה בחי פירות בזה בפל הממלכת והלבה בר עקיבא

ירק של חולין שבשלו בשמן של תרומה ונגע בו טבול יום ר אליעזר בן יהודה איש ברתותא אמר משם ר יהושע פסל את בלו ר עקיבא אומר משמו לא פסל אלא מקום מגעו

זה בלו מבואר והלבה בר עקיבא

ד

טהור שנגע מן האוכל ונפל על בגדיו ועל בבר של תרום טהור היה אובל ותים פצועים ותמרים רטובות בל שהוא רוצה למרן את ג גלעיניהו ונפל על בגדיו ועל בבר של תרומה טמא היה אובל ותים נגובין ותמרים יבשות בל שאינו רוצה למרן את גלעיניהן ונפל על בגדיו ועל בבר של תרומה טהור אחר טהור ואחר טבול יום באלדר מאיר אומר אלו ואלו טמאין בטבול יום שמשקין של טמא מבשירין לרצונו ושלא לרצונו וחבמים אומרים אין טבול יום טמא

בבר בתבאר

לך בפוף ומסתירין כי דיר האדם יבשיר לטומאה ובבר ידעת כי הן מ מתחתיהן הרבה בלמען טמא ונשאר בעבין מובשר ואינו מובשר ואחי כי האדם שטהור בשבשך בחשבל ויורד דיבו על בגדיו ועל בבר של ת תרומה כי הבבר הזה לא הובשר בדיל הזה בין שהיתה שתיתן ג שלא לרצונו ולחיה על זה שיתיתו על בבריו ואחי אם עברת מעל ב בגדיו לבבר של תרומה בבי מה שבתבאר בהבשירין והוא שדין עבמו בשלת הבת שהחשבל והוא שהם בבר בשלו ועל בן בשהבל פרי לו זחים ו ובשלה בדיעבה על בבר של תרומה וזה בשלה בדיבו הוא בחלון ס זה אזכי והוא שהם בתבון למהן הבדיעין אותן דיר מבשיר ואחי לא בתבון לזה מבשיר ובן שהם חשבל הזה טבול יום דיבו בם בן לא יבשיר שלא לרצונו ואף אם בתבון למן אחבדשיהו ואחר ר מאיר כי בטבול יום בלבד בין אבל תמרים לטובות או יבשות ובשל בדיעין על בבר של תרומה שהובשר לרצונו ושלא לרצונו וחבמים אומרים בל שהוא בדיעין כמו שבתבאר בהבשירין ואין חלוק בזה אמם בתבמים אלו כי טבול יום מינו טמא בעבין זה והלבה בחבמים

פרק רביעי

אובל מעשר שהובשר במשקה ונגע בו טבול יום או ירים מטואבור

מפרישין ממנו תרום מעשר בשהרה מפני שהוא שלישי והשלישי טהור להולין

בבר בתבאר כי מעשר לאמן מותר לזרים

מותר לטובל יום לאובלו במו שהוא

וכבר פירשנו פעמים כי טבול יום במדרגת שני לטומאה וכן כל הידים
טומאתן שני לעולם וכבר כתבתי במסכת כלים כי תרומת מעשר
שהיתה מעשר מן המעשר מזכר ונקבה בו טבול יום לא ידים הם
מסוכנות חזר פלישי והפלישי בחולין טהור כמו שכתבתי בטהרות
ואעפ"י שהוא טבול מחמת תרומות מעשר בטהרים וכבר כתבתי כבר
בטהרות כי הטבול בחולין לענין שני והפלישי ועל כן מניתים ת
ממנו תרומת מעשר בטהרים ותקיש תרומת טהרים

האשה שהיא

טבולת יום לשה את העסה וקוצה לה חלה ומפרשתה
ומנחתה בכפישה או בנחותה ומקפת וקורא לה שם
מפני שהיא שלישי והשלישי טהור לחולין

כבר בארנו בהדיות כי חלה בתרומה לעבין הטומאה ואילו חקבה
מן העיסה ואחרה זו חלה שיתה פסולה לפי שהיה טבולת יום ועל כן
תקיש הוחה בכפישה ויהיה כלי חכן לח בנחותה והוא כלי חכלי תשמי
העיסה ותעיס הכלי עם העיסה בכלי ס' והוא עבין לחרע מקפת ואח
תאחר זו חלה כדי שתהיה תרומת לחתן מן המוקף כמו שאחרנו פ
פעמים כי כך הדחני ולא תגיד בו כידים לחר שיקדים לה שם

עריבה שהיא

טבולת יום לשין בה את העסה וקוצין ממנה חלה ום
ומקפת וקורי לה שם מפני שהוא שלישי והשלישי ט
טהור לחולין

זה כלל מבואר ממה שקדם ובאה להמעטה מזחת להודיעך
כי אין חלוק בין חדש שלא קעריב שמעטו לו כלי שלא הקריב ממנו

לגין שהוא טבול יום ומלאהו מן החבית מעשר טבל י
אם אום הרי זה תרומה מעשר משתחשך הרי זו תרומה
מעשר אם אמר הרי זה ערוב לא אמר כלום נשברה ה
החבית הלגין בטבלו נשבר הלגין החבית בטבלה

מעשר טבל

הוא מעשר דחמן שלא ניטלה תרומתו לפי שהוא טבל ואינו מוקף כ
בחילה עד שיונילו ממנו מעשר מן המעשר נאם לקח לגין טבול יום
ומלאהו מאותו חבית שהיה מעשר דחמן שלא ניטלה תרומתו ואמר
זה יהיה תרומת מעשר משתחשך מיטה הלגין לפי שיעריב ממנו ולא
יעשהו את התרומה לפי שאם אמר עכשיו זה תרומת מעשר וכשמל
כלי הוא טהור טבול יום ועל כן אמר כי היא אינה תרומה עד ש
שיעריב המתם וכשיעריב ממנו תהיה תרומה טהורה ומותרת לכהן
ואם יזדמן שיהיה המעשה הזה יום שני אמר כי הלגין הזה כמקור
תרומה משתחשך הוא יעריב לפי שהוא לו תרומה טהורה וישכלכה
הכהן ולין קיימין שאינו עדוב לפי שאין הפרשים שכעדוב הוא שבדי
העדוב רחוים שכשוך יום זה שהר כי הלגין אינו חוזק שע
העדוב רחוים לאכילה עד שתחשך כמו שכתבנו שאינם מכעוד יום
הוא טבל ואינו מותר באכילה אחר כן השלים כיאור האלפה ואמר
אם נשברה החבית קודם שיעריב ממנו נאסר הלגין טבל ונריך מיוניה
ממנו התרומה הגדולה על הלגין הזה לפי שהוא טבל ונריך מיוניה
תרומה נאסר שהר זה הלגין שוהך עליו וכן אם נשבר הלגין ק
קודם שערב ממנו נאסרו החבית טבל כמות שהיתה לפי שלא חזר
כולו תרומה ולא נאסר החבית שתוקפת עד שיעריב שאמנם כמו ש
שתקנם

בראשונה היו אומרים מחללין על פירות

עם הארץ הזרו לומר אף על מעותיו בראשונה היו או
אומרים היוצא בקולר ואמר כתבו גם ותנו לאשתי הרי
אלו יכתבו ויתנו הזרו לום אף הספרש והיוצא בשיירה
ר' שמעון השזורי אום אף הסזוכן

לחר שזכר קנת מעבייני
תרומה והמעשרות והפלבות שבתחדשו בה לחר כרשבוכ היו
מיניהן הלגל מעשר שני על פירות עם החרן כלבד ולא היינו חוששין
לגזר שמא קפירות שהלו מעשר הוא ומן הקרן קרם פורם קדם לחרי כי

סוסיפו בהיתר ולחר זה לחוי נב מיחלה פירות מעשר על מעשית עם ס
החרן ולא בחום לומר שמא מעשר היה ומיתה כחולה לחר
יצה מכוכל ידיו עליו כשחזר כתבו ולעני פלה לחר תנו כותבין
נותנין לפי שפשם העבין מורה שהוא לבדוק כדי שלא יתמר
עבוכה ומפרש שהלך לפשיכה כיום ניוכח בפירות הלך כחדבר ת
תינוס חורחת ישתחל פיירת עד בחי ומסוכן החולה לחר שכבדיר ע
עביו חולין ונחלקה בר' שמעון מזורי

הכדומים ואשקלונים

שנשברו ואנקלי שלהם קיימת הרי אלו ממאים המעב
והמזרה והמנוב ובן מפרק של ראש שנחלה אחר ס
ועשאן של מחבות הרי אלו מטאין דעל בלן אמר ר י
יהושע דבר חדש חדשו הסופרים ואין לי מה להשיב

כבר קדם לפנן שהלבה הזחת בעניינים ובארנוהו בפרק ג ממסכת
כלים ואמנם החזירם בכאן מפני דבר חדש שבא ממחר שקודם
חזרו לומר

התורם את הכור ואמר הרי זו תרומה על מנת

שתעלה שלם שלם מן השבר ומן השפיבה אבל לא
מן חטוטאה ר' שמעון אומר אף מן הטומאה נשברה א
אינה מרמעת עד איבן תשבר ולא תרמע כדי שתגלגל
ותניע לבור ר' יוסי אומר אף מי שהיה בו דעת להחנות
ולא התנה נשברה אינה מרמעת מפני שהוא תנאי בית
דין

עד היכן תסבר ולא תדמע בי' שני כמה מניחה בחוך מן בור של
יין ניטלס התבלי ותקיש תרומה עד שהס קיימת קרובה יותר מן ס
המקום שהיא ותסבר מינה ודמעת לפי שלא נסבלס עליהם מן הבור
שלמה כמו שהתבה ואמר כי כשהיתה קרובה מן הבור בעין כי ב
בשחת גלגל יעביר לבור שמר כי היין או הסמן היה עד שבמיו בגבול
הבור ועדיין לא שבה ולא חזרה תרומה ועל בן חוכח מרמעת ומין
הלבה לא כר' שמעון אלא כר' יוסי

פליקה מסכת טבול יום כריך רחמנא דסיעתן
אמן

מסבת ידים

כתבים למסכתא הזאת הקדמה והיא כי בטילת ידים חיבה טבילה ולא
ניחבן בטילת ידים היא מחוייבת לאוכל את ואפי היה חולין אמרו כל
שטבילה במקוה כריך בטילת ידים חבן טריות על חולין אי חייבין כ
בטילת ידים אמרי' שכוטל ידיו לטריות הרי זה מגאי טרוח ועזה הוא
אם היו ידיו טמאות בלא ידע לא שכטמאות שאר טומאות הידים או היה ע
בעלם ממנו אלא ידע לא שכטמאת הרי הוא חייב בטילת ידים לחולין
כמו שזכרנו חבן יום בזה הלוק וזה הוא אם לא ידע לידו טומאה ו
ובגד במוכלין ואפי במקוה חולין היבו טמאת קומה ואם היו ידיו טמאו
ובגד במוכלין של חולין היבו טמאת קומה לפי שידים טמאות אם ס
טביות לעולם כמו שיתבאר וכבי בחולין טמא ואם בגד במקוה הולין
טמאת קומה וחזרו מפקין טמחים כמו שבתבאר כב' על טבול יום אית
לחנם התרומה אפי לא ידע לידו טומאה בטגגד במוכלין על תרומה ו
פסלן כמו שבתבאר בקוף זכין ועל כן צריך בטילת ידים לתרומה ו
ואפי לפירות כין ידע בודאי שהיו ידיו טמאות או לא ידע הוא צריך כ
בטילת ידים לתרומה לחנם הקדש אין מפסיק לן בטילת ידים אלא ט
בטילת ידים בן ידע שידיו טמאות בין לא ידע חייב הוא
להטבול כמו שבתבאר כב' על חגיגה בחמדם ולקדש מטבילין ואם
והפרש בין הטבילה והבטילה כי בטילת ידים הקיה כמים שחובים
חבן שתבואר הוא שבטלו ידיו מכלי עבודה על הידים אבל אם היו מים
חבנין שבקבלו במקום לא יתר בטילת ידים בהם

207

ויקוה מיחלה קמים מעוכה ותקיק רבייעית לו יחתר לכל ר
ונים על דרך הסחלם קדרייתו תחמה קדרייתו תשיעורה אל ין
וגם טבילת ידים לחוכ רמיים במים פחוכין אלא כמי תקוה מעפר
המקוה ואם פיסים בהם מ פחה כמו שכתבתי בהקדמות ומבילת י
ידים ומבילת ידים כין לחולין כין לתרומה עד הפרק ומפני הקפדת
קוחת והיח בייחי ידים טמחות לפניך על פיס לטהרים ומעורי
מינו פחוח מרביעית כמו שכתבתי ידיו גם טהורות אכן ירחצם ר
אחר כך כמים אחרים ואז יחכל בהם תרומה כי המים אשר רחץ בהם
ידיו נטמאו בידיו ואחזו תחלה כמו שכתבתי ועל כן נריכין רחיצה ר
ואחר כך כמים אחרי כדי ש עשר מטומחת המים אשר נגעו בידיו כין
שנטמאו מחמת ידיו והמים אשר רחץ בהם ידיו יקולף נקלפים
מים הראשונים והמים אשר ירחץ בהם אחר כך נקראו מים אכים וכב
כתבתי בתוספת כי הנוטל ידיו נריך לפשפש כל מ יחכך קפחת בקנת
ואם נאחז מפשפש כחבריתה טמחה כראשונה או כשנית

פרק ראשון

מי רביעית נותנין לידים לאחר אף
לכ מחצי דוג לג ולד מלוג לה ולי

ולמאה ר יוסי אומר ובלבד שלא יפחות לאחרון שבהם
מרביעית טופיפין על השנים ואין מוסיפין על ד הר
הראשונים

כבר ידעת כי לנבר רביעית והנטילה הזאת התירו בפחות
מרביעית לכל מ חמנה הוא במים שכיים אכל מים הראוים לח יו
פחות מרביעית לכל מ שפת מים שפקבלו במים שני וניותם ראוים
בחות מרביעית לפי שקרי כבר נטהרו במים הראוים והוא חמרם
בפשת זה שאני שתם רקה אתו מעיורי טקדה נתן תנו נריכין אלא מים
שיחמה כל היד בלבד ואמר ר יוסי כי מעשה שהם מים שכיים מינם ג
נריכין רביעית לכל מ אלא שעור מה שיכול היד בלבד מינו נריך ם
סיפיק במים אחר שפך ממנו הראשון וזהו שנין רביעית ולא שנין
אמרם ואכל אלא יפחתו לאחרון מרביעית לא סיפיק ככני
בעת שיפך ממנו ם אחרון רביעית ואמרו מוסיפין על הראשים כ
בתוך זמן שהוספתה וזה כי המים הראשונים כשרתן קנת ידיו היד
כלה כשהיה בטומאתה ולא נאמר שיהיה אחלק אחר לח תתרחן ות
ותשלם לה בטילה ראשונה אכל נריך שירחן ידו שנה ושנים שיים מן
הדבר כן אכל כשרחן קנת ידו ותמו המים או כשפקיש הראשים מוזל
ונשאלים רחיצות ידו שיפיך מים על אחלק אחר לח תתרחן וזה אמרם
כיצד בטילת הראשונים ושפשף וחזר ונטל כה שנייים מן כשם שנים
שיניע לברך אחי זה מוקיף עליהם אחר שנוטל לידו אחת ואחר שנוטל
לשתי ידיו נתן הלכה כר יוסי

ב

כל הכלים נותנין לידים

אפי בכלי נללים בכלי אבנים בכלי ארמה אין נור־נעין
לידים לא כרפנות הכלים ולא בשולי המחין ולא ב
במנופת החבית ולא יתן לחבירו בחפניו משני שאין מ
ממלאין ואין מקרישין ואין נותנים לידים אלא בכלי ו
ואין מצילין בצמיר פתיל אלא כלים שאין מצילין מיד
כלי חרש אלא כלים

לא יתן לחבירו כחפניו אלא יחלה ידיו ויפשך
על ידי חבירו אחר רינה לעולם ידיו וכבר קדם לי הקלכה הזאת ב
ונתבארו עניניה כה על פרק דרשקו שם

ג

המים שנפסלו משתית הבהמה

בכלים פטולין ובקרקע בשרים נפל לתוכן דיו קמוס
וקלקנתום ונשתנו מראיהן פסולין עשה בהם מלאכה
או ששרה בהן פתו פסולין שמעון התימני או אפי
נחבון לשרות בוה ונפל לשני בשרים

פרש כתן פתו אל לחם ישרה

כאים ההוא שכר הפסיד ונשמ מכלל הפוסלים ואין נוטלין מהן
לידים ואמר ר שמעון כי אלו נהכונו לטהרות כמים הזה ונטל ם

ספת כמים אחרים הרי הוא כבר כתן אלא נתכוון לעשות פן אלכה
אחכם היה זה אלא לאיבון ואמרים אחי אתם יכולים לא אחם יהיה על דרך ם
התבוכנות כאלו אי אפשר אתמיה ואחי לא היה בכוכה יפסיד לא ם
אכל הם פטרים ואין הלכה כר שמעון התימני

ד

הדיח בהם את הכלים
או שמיחה בהם את חמרות פסולים הדיח בהם כלים
טורחים או חרשים כשרים ר יוסי פוסל בהדשים

מיחה בהם
את המדרת אינה נטבל בהן את המדרת עד אלא יפחה כהן ריח חרכה ו
ואין הלכה כר יוסי

ה

המים שהנחתום מטביל בהם את הגלוסקין
פסול בשהוא מדיח את ידיו בהן כשרים הכל בשרים
ליתן לידים אפי חרש שוטה וקטן מניח הבית בין ב
ברביו ונוטל והקוף נוטל לידים ר יוסי פוסל בשניהם

אלו גלוסקין קמוי מעבין וביוצה בהם שעושין מעשה טוכא עניניה בו
בעוב ובתלמוד שמא יאכלו גלוסקין יציאה וכשמכבים מקעשה קוחת
כמים כדי שיעשה כמים הזה פסול לפי שקעשה תשבה תחתם וגם
כן בעשה בה מלאכה אחכם אחי אחר רחץ בו בעת מילוש הקעשה
ניקח כחפציו ון המים אינו פוסל לפי שידו לא חעשה המים ם והמלאכה
אינה בעשת אלא כמים אחר בשקרו בכלי והקוף בלעון ערב הוא ו
והוא אחר קוין לותו כמנרים אל בשכחם בלעון ערב אמר ר יוסי ם
פסוח פסול בשפשך המים על היד נמן אינו רואי אינו פסול אלא ישפשך
המים ממנו על הידים ויניח החרם עצמו אחר הטה אותם על גב
שפשך המים על ידו אחר כשל ידיו ואחן הלכה כר יוסי

פרק שני

נטל לידו אחת משטיפה אחת טהורה
לב ידיו משטיפה אחת ר מאיר מטמ
עד שישפול מרביעית נפל בבר של חרומה טהור ר יוסי
מטמא

כבר כתבתי בחבינה בשבטומאת ידי החחת לח תטמא החחית ו
ומן בשבטומאו הידים יחדיו מטהרין ת ש מה אותר לתרומה ובאחר ב
בטומאו ידיו שניים ואחן לותם בשפיכה אחת אמר ר אחיה כי לח יצא ב
בידינם זאת לפי שהמים מטמאין כידו החחת ואח תרחן החחית ב
כאילו רחץ השניה כרחיצה אחרית נעל כן נרי שירחן אותה אחר כך
בידיו נחץ תעשה והוא מנריך כמים שניים רביעית כין נרי שירחן
בידיו שחי פעמים ואחר כך ישפיל ידיו כלי אחת ואח תרחן החחית כ
כאילו רחץ השניה כרחיצה אחרית נעל כן נרי שירחן אותה אחר כך
בידיו נחץ תעשה והוא מנריך כמים שניים רביעית כין נמים ל
לחלוחים זה שניפה ת לכ יזים ואכלכתה כתנת קטנת אחת ואחר יזמר כן ו
לפי זה ב יזים אחת שניפה ת ינה ואחן לחלוחים כמחנתן

ב

נטל את הראשונים
למקום א ואת השניים למקום אחר ונפל בבר של ר
תרומה טמא נטל את הראשוני ונמצא על ידיו קסם או
צרור ידיו טמאות שאין הטים האחרוני מטהרים אלא
הטים שעל גבי היד רשבנ או כל שהוא מבריית המים
טהור

כבר מודעתך כהקדמה אחר קדמתי כי מים ראשונים תחלה
וכשנגעו כהן כבר כל תרומה אחר אני כתו מבאתים אחכם מים שניים
שם טהורים וכאחר טהר ידיו כמים ראשונים ונחנו על ידיו עין מ ח
אכן מיד אחנם ואין ידיו טהורים ואם נאחנים כטומאתן ולא יהיו מ
מים שניים אחר ירחץ כהם טהורים ולא יטהרו ידיים לפי שהין כוכחו
כמים שניים שיטהרו ידיים ויסיר טומאתם ואחכם הכוכח כחוש ע
מיסידו אם שכחלה כיד מהים ראשונים אחר אם שחקנים אמרם ב
כאו מכארנו זה שנין אמרו שלין המים שאחרונים מטהרין אחת ה
סים שעל גב היד וכשין זה ואחרו כל שהוא מבריית המים טהור כל
שהוא אלא כיד כלכד ואם נפלו על ידיו כמים ראשונים אחר אין הראשונים
אינם מסיר אחנן ואח נפלו על ידיו כמים ראשונים אחר אין הראשונים
הראשונים כמים השניים ידיו טהורו ואין הלכה כר יוסי שהקשה
כל שאחנן כנוף אחנן כידים וכקדירה ידיה וגבלים כבית שהקדש
וכבר כתבתי תניית הנוף כמקוואות

ג
הידים מטמאות ומטהרות עד
הפרק ביצד נטל את הראשונים עד הפרק ואת השנים
חוץ לפרק וחזרו ליד טהורה נטל את הראשונים ואת
השניים חוץ לפרק וחזרו ליד טמאה נטל את הראשונים
לידו אחת ונמלך ונטל את השניים לכ ידיו טמאות נטל
את הראשונים לכ ידיו ונמלך ונטל את השניים לידו א
אחת ידו טהורה נטל לידו א ושפשפה בחבירתה טמא
בראשו או בכותל טהורה נוטלין ר ה וה בצר וה או וה
על נבי וה ובלבר שירפו שיבואו בהם המים

כצד נוטלו את הראשונים חוץ לפרק
חזר מן שבכדם מן המים חוץ לפרק מפקין טמאים כמו שהקד מכו וכן
המים תמר על ידיו וכשנטל מים שניים הם מטהרים כל מה שנטל
ידיו מהם ראשונים מהכה מה שבכדם מן המים הראשונים חוץ לפרק
לין המים השניים מטהרים מתוך לפי שלין מטהרין שלש עד הפרק ועל
כן כשחזר מן המים לתר חוץ לפרק לידים טמאו לתתם לפי שהם מ
מפקין טמאים כמו שביארנו ועל כן כשטבל ידו בחצי רחצ ך שפך
מים שניים על כ ידיו הרי כטומאת ידיו שניים לפי שהמים השניים יט
טומאה ביד שלחרת לתר לפ מפקרת בידים ראשונים ויצטרכו לטמאין
טומאין ויטמאו יד שלחרת לתר בבר טהיה ולן הם בטל ידו ת כמים
ראשונים ונגב ידו הטהורה בידו שלחרת לו חבך לתתה עם ידו שלחר
טמאה לפי שהמים לתר עליהם הם מפקין טמאין ומטמאין את הידים
עד שיפסוק עליהם מים שניים ולם חבך לתתה ברחצו ידו טהורה לפי
שכבר ביארנו שמפקין טמאין ומוכלין טמאין לתכם ישמאו הידים לת
לתר ליטרי קנוך ניקתיר מירחצו לכנים רבים ידיהם קנתם על קנתם
ולם היו טמאים ולת נאמר כי הים מיודין מידי הטלינים הם מ
מפקין טמאי לפי שהם מים ראשונים וידיים לתר תתיקין לת יטהרו
המים שהם כיון שהוא טמא לפי שהם כלם במדינת יד אחת תכו ח
חוסכין זותם ונתנתי שלת ידיהם שלת יכנסו בהם המים כדי
שלת תהיה מניעה

ד ספק עשה בהם מלאכה ספק לא עשה בהם
מלאכה ספק יש בהם בשער ספק שאין בהם בשער
ספק טמאים ספק טהורים ספקן טהור מפני שאמרו ס
ספק הידים ליטמא ולטמא וליטהר טהור ר יוסי אומר
ליטהר טמא כיצד היו ידיו טהורות ולפנינו שני בבדין ט
טמאין ספק נגע ספק לא נגע היו ידיו טמאות ולפניו ש
שני כבדין טהורים ספק נגע ספק לא נגע היו ידיו אחת
טמאה ואחת טהורה ולפניו שני בבדין טהורים נגע ב
בא מהם ספק בטמאה נגע ספק בטהורה נגע היו ידיו
טהורות ולפניו שני בבדין א טמאה וא טהורה נגע בא
מהן ספק בטמאה נגע ספק בטהורה נגע היו ידיו א ט
טמאה וא טהורה ולפניו ב בבדין א טמאה וא טהורה
נגע בשתיהן ספק טמאה בטמאה וטהורה בטהורה או
טהורה בטמאה וטמאה בטהורה הידים במו שהיו וה
והכבדים בטות שהיו

כצד ביארנו בראשונו על עשרות כי
ספק ידים מכלל ספקות שעקרו חכמים וכבר קדם לך בתשבתת ק
שאמת כי מים שנעשה בהם מלאכה פוסלין לנטילת ידים וידוע הוא
כי מוכלין טמאים מטמאין את הידים וכן ידים טמאין פוסלין את ק
התרומה וזה שעברו מכנר טמא כל ספק שנפל בטומאת
הידים אי בטומאה לזולתה שכל עקרו ונשאר הבר בחזקתו פשיט ו
והוא שאמר הידים כמות שהיו וכן מבואר כי בפשיל הספק אם ט
עקרו את הידים שטמאים בראשו אי לת עשרו הרי הן שהורות ונאין ה
הלבה כר יוסי

פרק שלישי המבניס ידיו לבית המנוע ידיו ת
תהלות דברי ר עקיבא וחכמי או
ידיו שניות כל הממא בגדים בשעת מגע ממא את
הידים להיות תהלות דברי ר עקיבא וחכמים או לחיות
שניות אמרו לו לר עקיבא בזמן מצאנו שהידים תחלה
לבל מקום אמר להם ובי היאך אפשר להן להיות תחלה

אלא אם כן נממא גופו חוץ טות האובלין והכלי שנממא
במשקין ממאין את הידים להיות שניות דברי ר יהוש
וחכמים אומרים את שנממא באב הממאה ממא את
הידים בולר הממאה אינו ממא את הידים אם רשבב
מעשה באשה אחת שבאת לפני אבא אמר לו נבנסו ידי
לאויר כלי חרש אמר לה וכמה היתה ממאתה ולא ש
שמעתי מה אמרה לו אמרו חכמים מבואר את הדבר א
את שנממא באב הממאה ממא את הידים בולד ח
הממאה אינו ממא את הידים

זה מכונר נוסף כי לפי תפשר פיסין ק
תחלה תלת שנים כדרב מתניתין הטמאת נכל תלת טומאה מטמאת ג
ידים וכשנטבל כידו טומאת כלו ושכל כן חמר לכם הל תבקעו ממני ה
מחמת לכם ידיכם תחלה חזן מזה ויהיו בית הטמונים פחם שכבים ו
ידיו לת בטומאת כלו ותחם פחות טומאת בגדים בשעת מגעו לפני שהם
תשוב לב טומאתה לעבין פחות טומאת דחצון ומכי ומוח עם כל זה לת
יטמאת חדם כמו שבחרנו בפוף זכים וכן נב כשנגעו בידים חזרין
תחלה וידוע כי חוכלין מטומאת כמקפין חזרין טהורות וכן הכלים ו
נחמר ר יהושע כי יהיה טבעו כי ידים טבעו כחוכלין טניים לו בכלי מי מטמאין ו
נחזרין מני וחכמים חומרים פי חוכל דחצון וכלי מני הוח לפני יט
יטמאת את הידים ומחזירין טהורות ונכלה כחכמים כב הטמאים

כל הפוסל את התרומה ממא את הידים להיות שניות
הידי ממא את חברתן דברי ר יהושע וחכמים או אין
שני עושה שני אמר להם והלא כתבי הקדש שניים מ
מטמאין את הידים אמרו לו אין רנין דברי תורה מדברי
סופרים ולא דברי סופרים מדברי תורה ולא דברי
סופרים מדברי סופרים

כבר ידעת כי הפני הוח לפני הוח לפני הוח
פוסל את התרומה וכבר בחרנו כי הידים טמאות הם מניות ולפי ם
פחתי ר יהושע כי מי שטבע בידו כיבר פחוח פוסל את התרומה ח
לפני הוח פני טומאתו ידיו ומחזרין מניות וכן מי שהיתה ידו הח טמאת
ונבעה בידו הפחות טומאתה ומזרה פניה בחוזתה ונחלקו עליו חכמים
לו מין פני עושה פני ומכיח לפם רמים מכתבי הקדש לפני הוח לפני ם כ
במדינת הפני פחן פוסלין התרומה כמו שבחרנו בפוף זכים ועם
זה כשנגע פחם בפתבי הקדש חזרו ידיו מניות ופוסלין את התרומה
כמו שכבחר פחר הלבה הזהת נהרי פני עושה פני ונשיכותה כי ם
הינו שהפריש הידים הטהורים מחמתם מטמאין את הידים הוח לפני
מדברי סופרים לפי שפם מיד דבר שנזרו וכן טומאת הידים כלן בפחר
הטומאות היח נב מדברי סופרי כמו שהתבחי כי שלשה תקון ערוכין
בידים וכיון שהדבר כן הין למדין דברי סופרים מדברי סופרים ע
על שבחרנו כמו שהפשר פוסל את התרומה ומטמא את הידים כך
כל פוסל מטמא את הידים שכל נחת מלי דתקון תקון מחי דלת תקון
לת תקון ולת נלמוד דבר מדבר ולין שלבה כר יהושע

ג רצועות תפילין עם
התפילין מטמאות את הידים ר שמעון אומר אף רצוע
תפילין אינן מטמאות את הידים

כבר בחרנו בפוף זכין הפבה לפני
כעבודה גזרו על כתבי הקדש פתן פוסלין את התרומה כשנגעה ב
כתם ולפי פרנו לקיים ולפעמיד הגזרה גזרו גב ידים מחמת הפפר
פוסלין את התרומה ומטמאין הפפר כשנגע בכתבי הקדש ידיו מניות ופוסלין
את התרומה ועל הגזרה הזהת מדבר כבל הפרק הזה בחמרו מטמאת
את הידים ולינו מטמאת את הידים ולחר הגזרה הזהת גזרו זו הגזרה
יתר כוללת ממנה ועובו העבין הזה כלו והיו הידים מניות ו
עוסלות את התרומה כין נגעו בפפר כין לת נגעו ואת היא הטמנית
ובפוף זכים בחמרו ומידים מכלל הדברים לפני פוסלין את התרומה
היא הטמנית כיא דבר כמו שבחרנו בפוף זכים וכן בחר הקבלתו
ונעשים בגזרה הזהתונה מפני הידים עפקיות וכן הלבה כר יהוש
פיעון

ד גליון שבספר שמלעלן ושמלמטן שכתהלה ו
ושבסוף ממא את הידים ר יהודה אומר שבסוף אינו
ממא עד שיעשה לו עשור מה ג

עמוד נליון הוא מסר ישלר כלא בתיכה על הכתיבה
וכין הדפין ובתחלת הספר וכסופו וכ' יהודה לומר כי מסר
בסוף כל זמן שלא יעשה לו עמוד מיוחד על הספר ותכלול ס
ק קדושת הספר ערין הוא חול לפי שחסר מיחוך מיס מכשלר כ
בית כתיבה ומין הלכה כר יסודס

ה ספר שנמחק ונשתייר בו

פה אותיות כפרשה ויהי בנסוע הארן מטמא את הידים
מגילה שכתוב בה פה אותיות כפרשת ויהי בנסוע ה
הארן מטמא את הידים כל כתבי הקדש מטמאין את ה
הידים שיר השירי וקהלת מטמאין את הידים ר יהודה
אומר שיר השירים מטמא את הידים וקהלת מחלוקת
ר יוסי או קהלת אינה מטמא הידים ושיר השירים מ
מחלוקת ר שמעון אומר קהלת מקולי בש ומחומרי בה
אמר ר שמעון בן עזאי מקובל אנ מפי עכ וקנים ביום
שהושיבו את ר אלעזר בן עזריה בישיבה ששיר הש
השירים וקהלת מטמאות את הידים אמר ר עקיבא חס
ושלום לא נחלק אדם מישראל על שיר השירים שלא
תסמאת הידים שאין כל העולם כלו כראי ביום
שנתן כו שיר השירים לישראל שכל הכתובים
קדש ושיר השירים קדש קדשים ואם נחלקו לא נחלקו
אלא על קהלת אמר ר יוחנן בן ישוע בן חמיו של ר ע
עקיבא כדברי בן עזאי כך נחלקו וכן גמרו

בירוש עקר כי פרשת
ויהי בנסוע הארן וכו' וכבחה וכו' הפסוקים כלם הם הספר בפני ע
עצמו לומר חכמות בפיס בכתב כיתב חכבה עמודיים מכעה אלו הן
ז ספרי תורה הכן הם ז כחומש כי מחלוקת הספר ער ויהי בנסוע
הארן ער סוף הספר ספר בפני עצמו ויהיס מדבר סיני מכשה ספרים
ור חומשין הכמשה הרי ז נאמרו מבלא שכתוב בה לא כי קיימיעה ס
של ספר כיון שכתב כן זה הענין הן האותיות שבתקדים והיתה מ
מכתבי הקדש ר יהודה אומר הכן עזאי

פרק רביעי כו ביום נמנו וגמרו על עריבת
הרגלים שהיא משנ לוגין ועד
ס קבים שנסרקה שהוא טמאה מדרס שר עקיבא או
עריבת הרגלים בשמה

כבר זכרנו כי כבל מקום שיאמר בשכתב כו ביום
רומז אל היום הזה אשר הושיבו אותו אלעזר בן עזריה וכי כאן
ובמרו שכם אמו על כשכם כאמו שיסכימו על עבייתה הרוב ובמקום הרע
מולקין על ר עקיבא ובקבלה כאמו שזכר כבלן לא כאמו שאמר ר
עקיבא וכבר כתבתי שהלכה כזולת בשרק העשירי של כלים העשיכ
ב כו ביום אמרו כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כ
כשרים אלאשלא יעלו לבעלים לשום חובה חוץ מן ה
הפסח ומן החטאת הפסח בומנו והחטאת בבל ומן ר
אלעזר או אף האשם הפסח בומנו והחטאת והאשם
בכל ומן אמר שמעון בן עזאי מקובלנ מפי עכ וקנים
ביום שהושיבו את ר אלעזר בן עזריה בישיבה שכל
הזבחין הנאכלין שנזבחו שלא לשמן כשרים אלא ש
שלא עלו לבעלים לשם חובה חוץ מן הפסח ומן ד
החטאת לא הוסיף בן עזאי אלא העולת ולא הורו לו ח
חכמים

כו ביום יאמרו כל הזבחים וכו' הקלקם הזולת בבר
בתבארה בתחלת זבחים

ג כו ביום אמרו עמון ומואב מה הן
בשביעית נור ר טרפון מעשר עני וגזר ר אלעזר בן ע
עזריה מעשר שני אמר לו ר ישמעאל אלעזר בן עזריה
עליך ראיה ללמד שאתה מחמיר שבל המחמיר עליו ר
ראיה ללמד אמר לו ר אלעזר בן עזריה ישמעאל אחי
אני לא שניתי מבדר השנים טרפון אחי שינה ועליו ר
ראיה ללמד הש יבר טרפון מצרים חוצה לארץ עמון ו

ומואב חוצה לארץ מה מצרים מעשר שני בשביעית
אף עמון ומואב מעשר עני בשביעית השיב ר אלעזר
בן עזריה בבל חוצה לארץ עמון ומואב חוצה לארץ מ
מה בבל מעשר שני בשביעית אף עמון ומואב מעשר
שני בו אמר ר טרפון מצרים שהיא קרובה עשאוה מ
מעשר עני שיהיו עניי ישראל נסמכים עליה בשביעי
אף עמון ומואב שהן קרובין נעשים מעשר עני שיהוא
עניי ישראל נסמכים עליהם בשביעית אמר לו ר א
אלעזר בן עזריה הרי אתה כמהנן ממון ואין אתה אלא
במפסיד נפשות קובע אתה את השמים מלהוריד טל
ומטר שנ היקבע אדם אלהים כי אתם קובעים אותי ו
ואמרתם במה קבענוך המעשר והתרומה השיב ר ט
טרפון אבר ר יהושע הרני כמשיב על טרפון אחי אבל
לא לעניין דבריו מצרים מעשה חרש ובבל מעשה ישן
והגרון שלפנינו מעשה חרש ירון מעשה חרש מעשה
חרש ואל ירון מעשה חרש ממעשה ישן מצרים מעש
וקנים ובבל מעשה נביאים והגרון שלפנינו מעשה וק
וקנים ירון מעשה וקנים ממעשה וקנים ואל ירון מע
מעשה וקנים ממעשה נביאים נמנו וגמרו עמון ומואב
מעשר עני בשביעית ובשבא ר יוסי בן הורמסקית ת
אצל ר אלעזר ללוד אמר לו מה חדוש היה לכם בבית
המדרש אמר לו נמנו וגמרו עמון ומואב מעשר עני ב
בשביעית בבה ר אלעזר ואמר סור ה לידאיו וכריתו
להודיעם צא ואמור להם אל תחרשו למענכם מקובל אנ
מרבן יוחנן בן וכאי ששמע מרבו ורבו מרבו ער
הלבה למשה מסיני שעמון ומואב מעש עני בשביעית
כבר ידעת כי כשכם הלילענוכה מן הממיטה וכה נקר ונכה מוניחין
מעשר ריעון ולחכ מעשר שני נזה סדר קשנים וכשכם הב נהנ
חלק הכתוב כה ונגה מיניחו מעשר עני כמקו מעשר שני חכן הם
קשכם הם הרי הוא ממיטה ומין כו חוכ מעשרות נידוע כי הממיטה
היכה בוהנת אלא כארן וכפוריים גם כן כמו שאמרת הקוספת כה
על כלים וכמו שניתבאר בתסכת שביעית אבל בחוצה לארן לא וילמי
להוניח התרומות והמעשרות בחוצה לארן מדרבנן כמו שכתבאר
במקומו כתוספת וכשבים אשר מוניחין כבי ארן ישראל מעשר שני
יוניחו גם כן בבי חוכ לאר מעשר עני ושורין לתוכו ומעלין אותו לירושל
כמו שכתבאר במקומו וכשבים אשר מוניחין בשם בבי ארן ישראל מ
מעשר עני יוניחו הם גם כן מעשר עני וכשכם הממיטה אשר הין מב
מוניחין בה בבי ארן ישראל מעשר לפי שהיו שפטיהן מכבר היה מתקנו
הבניהים עיוניהו מבבל וכשבינות מארץ בבל מעשר עני וחזקניס
וכם שאחרונים אחר עזרא מכבר תקנו במנדים ונאחר תרנו מעשים
מעשר שני בשביעית ובבל המחלוקת בארץ עמון ומואב וכם עני
סיחון ועוב היזה מעשר יוניחו בשבת הממיטה ונהיה ר אלעזר
מחמיר לפי שמעשר שני קדם ומעשר עני חול ונהניח לחיה ר אלעזר
הן המעשר ותרומה הל כי המעשר אשר הזה עליו נידע מה שב
שבתובו הוא קדם כמו שתרומה נאמרו קשיב ר טרפון ולא אמר דבר
כו הל שהשיב תשובותיו הקדמות ובבר יגע ר אלעזר מבית המדרש
ובעבור המחלוקת שבבל בימו וכין החכמים כמו שזכרנו בה על כלי

ד כו ביום בא יהודה גר עמוני ועמד לפניהן ב
בבית המדרש אמר להם מה אני לבא בקהל אמר לו ר
רשבנ אשור אתה אמר לו ר יהושע מותר אתה אמר לו
רבן גמליאל הכתוב אומר לא יבא עמוני ומואבי בקהל
ה גם דור עשירי וגו אם לו ר יהושע וכי עמוני ומואבי
במקומן הן כבר עלה סנחריב מלך אשור ובלבל את כל
האומות שנ ואסיר גבולות עמים ועתידותיהם שוסתי ו
ואוריד באביר יושבים אמר לו רבן גמליאל הכתוב א
אומר ואחר כן אשיב את שבות בני עמון שכבר חזרו
אמר לו ר יהושע הכתוב אומר ושבתי את שבות עמי י
ישראל ויהודה ועדין לא שבו והתירוהו לבא בקהל

Jaser : vidir eam

לפי שהכתבלבן האומנין כשהן מעתיקים כותבין מספרים הכתובים בספרי הכתובים לפי שהיה מעבירן האומנות מקצת מקצת וכן הלכה זו על כן הזהירו חכמים שלא יכתבו כשלמים ואין לנו יכולין להגיה ולתקן ומקומותיהם ידועים כי עיקר לשון הכתב מתורגם בקהל מיד חנן מעתיק ומנחם ומן ומנחי ואחרוני ושעקר בידינו בכל הספרים חוץ מספר פרים שעל כן התירוהו לכתוב בקהל מיד ושתבונן היך לא הניח רבן גמליאל מלכתבם במדרש ביום הקהל ומזה המוכח מן שמיטים והניחו את ר' אלעזר בן עזריה כמו שהתירום לפי שהוא לא רבם בכתובות התורה

ה תרגום שבעורא

ושכרנא מטמא את הידי תרגום שבתבו עברית ועברית שבתבו תרגום כתב עברי אינו מטמא את הידים לעולם אינו מטמא עד שיכתבנו אשורית על העור ובריו

עברית כלשון

העבריית וכתב העברי כתב עבר והוא הכתב לשון כותבין כן התור העם הקדמים חלם מתיכה וכתבה הזה לשון כתב כתבו כן לתכתו התורה הוא כתב לשוני וכתבה לשון כתב ית התורה ונקרא לשוני יון הגדל ושתשתרת בלשני כי לשוניו כי לשוניו והוא לשון לשוני שהו מיאוני 5 בכתבו לפי שאינו מעתיקה ולא יפול בו דמיון לעולם לפי שאינו יכול כלשוני כ כלשוני מתרגמות ולפי שאינו כדבק חות כאות כאיות כתיבתו ואין כזה שאר הכתובות

ו אומרים צדוקי קובלין אנו עליכם פרושים שאתם אומרי כתבי הקדש מטמאין את הידים ספרי ה אינם מטמאין אה הידים אמר יוחנן בן זכאי וכי אין לנו על הפרושין אלא זו בלבד והרי הם אומ עצמז חמור טהורים ועצמות יוחנן כהן גדול טמאים אמרו לו לפי חבתן היא טמאתן שלא יעשה אדם עצמות אביו ו ואמו תורורות אמר להם אף כתבי הקדש לפי חבתן ה היא טומאתן ספרי שאינן חביבין אין מטמאין את הידים

כבר בארנו בריאתן על לחות שבין בדוק וכיתוב וחבורתם וכם היונאים מתורגמיהם שמכתבים אותנו כתקבלתינו וכי קובלין מת מתרעמים וספרי ספרים שמשבין על תורתינו וחולקין ע עליה ונקרתו ספרי כלומר ספרים ידחם החלדים ישרים מן ה המניחות בעניין תקבלה כמו שקנדמים לבית אמר מתקבצים כו לכרכי החלו כי ומתו בית ספרים ותעוכתם ל' יחכן להם ת תעוכתו בעניין הכזיון ולעיבות בהם ותרוגדת בפיות וכבר בארנו כי הסבה אמר מנו לומרי כי כתבי הקדש מטמאין את ידי כדי שנשמר ונרחיק מהם שבות שפשפם כמו שזכרנו בפרק זכים

ז אום צדוקים

קובלין אנו עליכם פרושים שאתם מטהרין את הנצוק אום פרושים קובלים אנו עליכם צדוקים שאתם מטהרים את אמת המים הבאים מבין הקברות אומרים צדוקים קובלין אנו עליכם פרושי מה אם שורי וחמורי שאינ חייב בהם מצות הרי אנ חייב בנזקן עבדי ואמתי שאנ חייב בהן מצות אינו דין שאהא חייב בנזקן אמר להם לא אם אמרתם בשורי וחמורי שאין בהם דע עת תאמרו בעבר ובאמה שיש בהן דעת שאם אקנטם ילך וידליק גדישו של אחר ואתא חייב לשלם

כבר קדם כה

על מבשרי מאחר המעבה כל הכנוק עזוב ונתעבי שמעמול שותת מ מחובר קנתו בכלי חטמת כמו שנאמר בימים שכתים מכית הקבורת שהם עשרים ונעשין שרצתם ונעשה מ עזוב כתקנם טמא וכבר ידעת כי מר מרינו כי העבדים שהזקו אין חייבין בריסקן כתשלומין כלל כמו שנתבאר בכבא קמא בשור ועבדים וקטנים שביארנו רשה אין מחבלו ב בחלדים פטורין ולמכם חיות שהרס חייב בשהזיק כתחלת הוא לשון התנוק כי יגח וכו' כי יגוב וכו' שהם מקניהם וכן שהם מכשיהם

ח אמר

קובל אנ עליכם פרושים שאתם כותבין את המושל עם משה בגט אומרי פרושים קובלין אנו עליך

שאתם כותבין את המושל עם השם ברף ולא עור אלא שאתם כותבין את המושל מלם עלן ואת חשם מלמטן שנ ויאמ פרעה מי ה אשר אשמע בקולו לשל ח את ישרא ובשלקה מהו או ה הצדיק

לומ שאתם מכתבין שם משה רבינו בחייתם כותבין אותו כשאר כי כם עם שם המלך לא פחות כותבין זמן לפלוני המלך

ולמה כותבין כשאר הקונם כדת תשה ישראל ואמר לשם חומים כי אין זה גר עון לשמו שלא כוזה ברוצה לאותו המלך שת כותבין כתוים ה עב פרעה ולא די כזה אלא שגזר לקדים שם פרעה כמו שנ ויאמר פרעה אים ולא יכלו מזכר לפסוק אינו מאמר מיחעים מ מפסחת מן חמים כתות בהכחשת כופר לגבורה אבל כאמונה כי אמר כשלקה מהו אומר ה הצדיק

סליק מסכת ידים

מסכת עוקצין

כל שהוא יד ולא שומר מטמא ומיטמא ולא"ם מצטרף שום אעפי שאינו יד מיטמא ומטמ ומצטרף לא שומר ולא יד לא מיטמא ולא מטמא

לא יד חבן

חמתוכר כגמרים חכחלין לפר יחחון כו חאוכל כעת חאכילה מ יתלה ממנו כשרצין להכניעו בגון חגבס וחתבואים וחעכבי ונולתם מן חרועים לחן כלן נקרים יד ונומר הוא קרכר לפר יטמר חאוכל ויעשור זמן בשם ע בגון קליפת אגוזים וקליפת פסקדים וזולתם מכעלי קליפות וכן שם היה חכרר חנאכל נוגע על עץ ושוכב חוקע כמו עוקץ חתמרים לפר עליו גרעיני חתמרים ועוקץ חענבים לפר ע עליו גרעיני חענבים הוא גב שומר ומה שהיה מן עוקצים חוץ מן ה חאוכל שרין גרעין עליו הוא מכלל חידוק ונמ חקבק כעומקת שמים וכי יעלו מכבכתם על זרע זרוע לפר זרע טמא הוא לכם וכח הפי לכם לכל שכגרסיכם לל כל מה שים לכם בו נרך ונזוק לכם עזר כמו שקבוע לפר יחחון בהם בעת שחאכילה כדי שם מעמידים בעומקת כמחים שהם ומשקה כבע לחר משא ונתן בדיל וגילוית מן שפסוק עשם מיטמאות ומטמאות ל כי שבעומקת חאוכל עשמו כאומ קבוע ל לפר הוץ חיד וכשבעומקת שקבק הסוק לפר בו חידוע לבו ובעבה בו ע עומלה בטמא שמים עשמו וגופו של אוכל שהוץ עבין חמרי מיטמא ו ומטמא ל עליו מיטמא כשיטת חאוכל והאוכל מיטמא כשבעומקת חיד ולפי שעמר הרין הזה כידוע חאוכלין מפני שבאחרונו טמא הוץ לכם כמו שביארנו ומבאר חסבוק שפחיר בב כעומקת זרעים וכי יפול מכבלתן על זרע זרוע לפר יזרע נתין עורך לחמרו לפר יזרע כתיב חעין לפי שכל זרע חין עשק כי הוא מת ומשה ומזה כעבין שרוך כי חרם מיטמא כדבר הזה כך לזריעה נ וחמרו כדרך שכבי חרם מטמאין לזריעה חעין כקליפתן ושעורים בך בקליפתן ובדין הוא שומר כמו שביארנו וחכ חמרנו למה הזכיר לומר לנו כי שומרין מיטמאין כין שירות חאוכלין לפר חין שמרים הזרעים ומין שכת עמידתן לחזקו שהם מיטמאין כשבעומקת חאוכל והאוכל מיטמא כשהן עמידתן ומעידתן שהם מיטמאין לפר שם לכוקים כאוכל והסבה בעמידתן ומעידתן שהם מיטמאין ו וכח הקבלה נחמרים כי שכוכה כרי מיוחן לשם הוא להרישנו שהם מ מטמרפין כשהיה כביצה חטמא חאוכלין כאוכל וקליפתו הוא מטמא זולתו ם טמאת חאוכלין כמו שביארנו לכן שהיה כאוכל לזולתו הוא מטמא ויטמא חאוכל מהן ומין מטמרפים עם חאוכל להשלים כשהם יחד כביצה ויטמא זולתם לכל שהוא שומרי שרי שם היתן מטמא ומטמא כידוע שם הוא שו על ידות כביצה מטמרפין לאוכל להשלים השעור לל כביצה ולא שורך לומר לא מיטמא ולא מטמא ולא מטרף לפי ש שזה מבואר מתר מחר בין שחילות לפר הן שומרים ומיטמאין הן כ מטמרפי קבל שכן הכר שבחמר כי לא מיטמא ולא מטמא שהוא שו מטרף

ב שרשי השום והבצלי והקפלטות בומן שהן לחין והפיטמא שלהן בין לחה בין יבשה והעמור שהו מבוון כנגד האבל שרשי החורים והצנון והנפוס דברי ר מאיר

708

יה אומר שרש צנון גדול מצטרף והסיבוכין
ורף שרשי המינתה והמינים וירקות שדה וירקות גנה
עקרן לשתלין והשיורה של שבולת והלבוש שלה ר
אלעזר אם אף הסיג של רצפית הרי אלו מטמאין ומצטרפי

כבר כתבו מתניתין כי הקלבסות עם כריתי המצטרפין ופיטמת הלפן
ין נרעיהן לאחר שיבש קבען הגידי לפני כריתן כגון והעוש והכרתי ועם
ויומית חוטי הלופתין מסובכין והשתיל מהות מכון בכור סלוכל סוף
שלב לאחר סוף חלב לאחר כבר בגל לאחר יתמו קנקנו הזרע וחוליס חפץ
ובכון כלפון שרש שלב ונפוש מהנון מיוחד לכם כבר ר מקור קנקן
מכשירין לאוכל כל חלף הגידים ומצרף הטמון טקר קב מן הנגון יש
בקנקנו גיד רק ונה לאחר כקר נגון גדול ובגידי רחם הנגון כל זה בקלפי
גידים וקיש כמו חנטין מתכין מתין המוכרין בעת המכירה כיל ני
ויאחר מקם מחריית ויקם בקדחים סיב לפי מקם דקים דמיון חוטי קלוף
וקיומיתא ממין הקרח בעבה בעגב ובגון ערב כל פינתן והוא
לל סיב ובמיוחד נרעיהי החטה מן הסבולת יאחר מקומה כרמית ב
סלבלת ובו חלוית חלוית ובלן בקילות מידק כל סבולת והילוב ב
טמור מבלל מטרין כמו שביקרנו והלבוש סלף זוה הקרום לאחר על
הגרעין מהחיצה ובסיב כל הבשרה הלבן שאר יחיג על קנקן הגמתים ב
וקיל הפנות דמות תריגת הסבכים ובכר כילרנו עגין לחרי ומטמאין
ומיטמאין כלי מקום מחרינו כמסכתא חזקת ומין נרך מחחוילקו כל
פעם וקלבה כי יקוק ומין קלבה כי אלעזר

ג אלו מיטמאין

ומטמאין ולא מצטרפין שרשי השו והבצלי והקפלוטות
בזמן שהם יבשים והעמוד שאינו מבוזן בנגר האובל ויד
הפריכל טפח מבאן ומפח מכאן יד האשכול כל שהוא
וונב של אשכול שריקנה ליד המכבר של תמרה ארבעה
טפחים וקנה של שבולת ג טפחי ויד כל הנקצרי ג ושאין
דרכן לקצר ידיהם ושרשיהם כל שחן ומלטין של ש
שבולין הרי אלו מטמאין ומיטמאין ולא מצטרפין

מכוחר
הוא כי אלו אחר מעבה הם ידות כלבר ועל כן מיחן מצטרפין כמו ש
שבתרם לך ופריכל נקרא שבט מסבכי הגבן וכר לאשכולות הסבכים זכ ה
תלוים ממנו וקכוכין פריכלין ובתלמוד מחרי פריכלי עבכים זכ ה
האשכול מריקנה כמאמרה הגרעינין מתוחת האשכולי ונאחר הגין ת
אחר חיו בו סיבכים ויחרק ועל כן נרין ממנו פעור גדול להתלות בו
מה שבאחר מן הסבכים בעליונות של אשכול ויודע כי שוקבי התמרים
ים לחם קנה עבה יאחר מותן קנת הלולבין והוא נקרא מכבר של ת
תמרים לפי מסות דמות יד המטחוים ויהא מן הקנה הזה העבה אחר
הוא דמות קנה הלולבין שבטים דקים מרובין יהיה כאורך כל מ מקם
שבי זרתיה לו שלשה ויחחר מן האשכולים דקים נקרחים סריבי של ת
תמרים וכי יהיה התמרים גומחים ומלבין והוא הסעור האחור בלחי
חלק אחר בריאם האשכולת

ד או לא מיטמאין ולא מטמאין ולא מצטרפין

שרשי קלפי הכרוב וחליפות תרדין והלפת את שרבן
ליגזז ונעקרו ר יוסי מטמא בכלן ומטהר בשרשי קלפי
הכרוב והלפת

קליפת קולפי הכרוב ולחי הכרוב הגדלים
ויהא מהן גידי מסתבכין מותכין לאחר ומחלכין למיתן בתוכן מחכיר
נסם ערבי קולפי כרוב ותרדין בלבון ערב כלבן וחלפות תרדין הם
ערבים לאחר שיחרו בקדקד ויבמחו סביב ועל כן נקראו חלפות מן ה
חל פיות ואחו לאת שרבן גבוז ולעזדו ובקדקו לל כל מה שרבו סיבכית
ויחלוף מסבדים בחלק הרבים ובשקדו בערבים עם הממחים שלא
הגה היכו מטמא ולא מיטמא ולא מחלף ויוחח ר יוסי שבלן הם מ
מטמאין ומטומאין חון מן הסבכין לאחר יוציאו ברחבי הכרוב והלפת
סהן מיון רחבים לרבר נחין הלבה כר יוסי

ה כל ירות האבלין שבסתן

בגרן טהורים ר יוסי מטמא פסיגה של אשכול שריקנה
טהורה שייר בה גרגיר אחד טמאה שרבים של תמרה

שריקנה טהור שייר בו גרגיר אחד טמא ר אלעזר
בן עוריה מטהר בשל פול ומטמא בשל קטנית מפני שהוא
רוצה במשמושן

בסתן כתתן וינגן מלפנן בוסקי ויקדיך
ובריית לסבלות ומעבכים ביח היוכלין מן מחלכות לאבולות לחרים
קטנים ופי פקינה על לאבולות תחיכה על לאבולת לל פסוק חיוך לוקם
מיחתן לאבולות קטנים לאחר לה יצא מהם שח לאבול לחר ויח מלחם
גרעיני עבבי כלבר וכחן מרכיב על תמרים כמיסור העבבי לו התמרי
מיחתן ויאחר לוחן חתן לבל הדק לוכב ולח יטמא ולח לבים בקנה
ולחי גרעין לחד ככר הגין בכלבו טומר לגרעין הזוח על לליטר מוליך
כי הפול בלבר לין הקנה סלו טומר ומחתה קנה לין נוגך כו לכל
יטחר קטנית קגן הלו טומר להם ולחי לח יטחר שח גרעין לחד לפי
סלוקב סלרם חסיף חסיף חתן גרעין בין הגבים כוה והוח עגין לחרי דנוק
כמטמונן ולין הלבה כר יוסי ולח כר לליעזר

ו עוקצי תאנים

ונרוגרות והבלסין והחרובים הרי אלו מיטמאין ומטמאין
ומצטרפין ר יוסי אומר אף עוקץ דלעת עוקצי האגמין
והקרוסטלין והפריסין והעוורדין עוקץ דלעת טפח
עוקץ קרנים טפח ר אלעזר בן ר צדוק אומ טפחים הרי
אלו מיטמאי ומטמאין ולא מצטרפין ושאר כל העוקצי
לא מיטמאין ולא מטמאין

עוקץ הוא קנת הריכר ונקבובות הקלוסים
דקים וחרוכין כלבון ערב כריכ ולעשת כלבון ערב כלחי ולבסין
כלבון ערב תגם ן וקרוסטלין ופריסין כלבון ערב לסטרגל ועזדרין
וקריכם ולין הלבה כר לליעזר

פרק שני

ואלו שבבשן בטרפיהן טהורים לפי ש
שלא בבשן אלא למראה בשות של ק
קשות והגין שלה טהורה ר יהודה אומר כל זמן שהיא
לפני התגר טמאה

סלה בבסן הלה למיחה הל ליופי לה לחבלה
על כן לוכן מיטמלין לפי סלוכן מלבל ובשות על קשות בשות בלבון
ערב וגב וזוח כעין שערות סגמגא על הקישות בעת חתיכתו ויזכן
סלו הפריח לאחר בקנהו ואחר ר יהודה כי הבשות הזה והבן ולשבי ש
מלוכן כלחלין כל זמן שהקגר מוכר הקשות הוגם בקיומם כרי מיחה
הקשות מתוכין בזמן קדוש ולפי שהות הוגם בקיומן מטמלין ובמו
ממטמלין האוכלין ומצטרפין לבבל הקשות לפי סהם כמין טומר
לבן כיון שהו הקמור עליו עבין שיהיבו בני חדם על קנייתו בהן ולוכן
הלבה כר יהודה

ב כל הגל ענין מים ואו ומטמאות ולא מצטרפות

גלענה של רוטב אעפי יוצא מצטרפות ושל יבשה אינה
מצטרפת לפיכך הותל של יבשות מצטרף ושל רוטב א
אינו מצטרף גלענה שמקצתה יוצא שבגגר האובל מצ
אצטרף עצם שיש עליו בשר שבגגר האובל מצטרף ה
וזה עליו מצד אחר ר ישמעאל אומ ראין אותו כאו הוא
מקיפו בטבעת וחבטים אומרים שבגגר האובל מ צטרף

בגון הסיאה והאווב והקורנית

גלענין הם נויי הקידות מכל פרי סים לו גרעינין
בתוכו כתמרים וחזוקים וחבטים וחלתם סוגמן כלם כמדרגות ירות ה
מוכלין ואוחלל לפוף מלבון ופחתל לה חתלת וזה כי על נויי התמרים
קרום מפריד בין הגרעין ובין הסובל על תמרי ולפי שחוא כי הגרעין
הלה מבוטף לאובל לפי שהוא טומר לו לפי סהם יפור הגרעינים
תתחלל הליחה ותפשר וגרעין מן הפרי סיבם חינו מבוטף לפי שחינו
טומר לחתן וחם יבא לחתן גרעין לה יפשר הפרי חמ על כן הקרום הפר
על גרעין הלה חינו מבוטף לפי שחין חתן הקרום הטומר לחת קבר עין
שבחו וקרום הזה בב בפרד מעבה הלה חמכם הקרום הפר על גרעין ב
התמרים היבשים הוא דבק בעבה התמרים וזוח הטומר לה הגרעין ב
וחינו סר הגרעין וכפחר הקרום לה תפשר התמרה לפי שחחר כי חלבן

709

אף קנת הגרעין מן הל"ח שהוא מצטרף בחד כי תכלית מה שיצטרף
מיכנו הוא מה שבגר שהוכלין ובתוספת הירוק שנאכל תהיו ותניו ק
קיים בגר שהוכל מצטרף אלא בגר שהוכל אין מצטרף וכן קשבם כ
כשהוא בתוך הבגר וקנהו יוצא מן הבגר אבו רחמין לותו כחילו בתוך
מה שיצא מן הבגר וכל מה שיצא ממנו תוך הבגר מצטרף לתפלום
כביצה ובגר כיצדנו בשהגרת כי קשבם מצטרף לפי שהוא בג
פומר בגר ובשהגרת שבגר שהוכל בקשבם לבגר ושבם מצטרף אלא ש
היה הבגר סובב אותו ונבל גר אמר ר' ישמעאל שאבו רחמים קשבם ש
היוצא בחילו בגר בתוך מה שהיה תחת הבגר ויצטרף כל מה שתחת
הבגר לבגר לפי שהבגר סובב בקשבם אבו רחמים לותו שבגר
כי אר אלא שאר מצוי שהוא קשבם אלא בגר בדקות ש
סבם שהוא שאר עם ירקותיו בגר שהוגשו שאינו לא מה שעליו מן קש
הגרעין והוא כלאים עדיב אל שהוכל ובשהגרת אל שבגר ואלא הב שיהיו
הוא שהיו שחוב ובשלבה בחמים

ג **הרמון והאבטיח**
שנמוק שקצתו אינו מצטרף שלם שבאן ומבאן ועבוקמן
האפצע אינו מצטרף הפיטמה של רמון מצטרפת והגין
שלו אינו מצטרף ר' אליעזר אומר אף המסרק טהור

נתלחלח קנתו ורפה ונכבש וחזר שהיו רואי לחכילה
ועל כן היו מצטרף עם היותו שהוכר ומגן לגרעיני הרמונים אע"פ
שהגרעינים וכן היו היקום שהוא שאר בדבר נשאר בתוך הרמונים אע"פ
שהגרעינים היו מצטרף ושקליות הרמונים דומות לום קוצב כרשם
הרמון ונשתנו שמוש שקליות דומה שיש המסרק ושב כן נקר' מסרק כי
המסרק הוא שקליה שלאבן עדב אל מעש ושוה בשקליה והוסלך מן כ
גרשם דבר מגרעיני הרמונים ועל כן אמ' אלעזר כי הוא היו שומר
וכבר שקל הכתוב שזה בב' ימים בתוכו דמות רשם הגרעין שעופע ויונח על
קשה הרמון דוקא והוא שקבל פיטמה של רמון ובשהגרת לותו פיטמה
ואע"פ שהגרעין בכריסה לא יגבל בב' גרעיני הרמונים אם הכתוב כאן אלא
מגרש יגיע דק שאחר בתוכו אחר שיקבלו הרמונים בתכלית הבשול
והוא הכן שנ' הנשכר כתן ומין הלבם כר' אלעזר

ד **כל הקליפים מטמאות ומיטמאות**
ומצטרפות ר' יהודה אומר ג קליפין בבצל הפנימית בין
שלימה בין קרורה מצטרפת האמצעי שלמה מצטרפת
וקרורה אינה מצטרפת ותחיצונה בין כך ובין כך טהורה

כבר ידעת כי הקליפים כלם שם שומרים לאוכל
ועל כן הן מצטרפין וקרורים לא תעלה על מחשבתך שומרת לזולתה כ
כשהתבה וקליפה מחיצונה בבצל קדקד אחר אחר מין שם דקה כמו
כמותה והיא דומות הבגר והוא הנופל בשת מסמום בבצל כאחר
שמיט מותה הרופאים על הקנרסות כשהשתא ותמצוך ממן הליחה
בכח ומין אלעזר בר' יקנדק

ה **המחתך לבשל אעפ"י שלא מרק**
אינו חבור לכבוש ולשלוק ולהבות על השלחן חבור ה
התחיל לפרק אוכל שהתחיל בו אינו חבור האגוזים ש
שאכלן והבצלים שחסרן הרי אלו חבור התחיל לפרק כ
באגוזי ולקפל בו חבור האגוזי והשקרי חבו' עד שיכסם

אעפ"י שלא מרק וכו' מרק שיעלה בחתך עד שיתבאר
הבר הכרות וכיון שכבותו לכשלן אינו מתכבין שיאחר מותו דבר חת
מתוך מחוכר לפי שהכשול ידקקהו ויפרידהו ואמנם אם היתה כוונתו
לשלקם או לכתשם או לבשלם קדק קשות על השלחן פרי זה חבור לפי
שכוונת שיאחר מחוכר קבעו בקבתו פרי שתקבל כוונתו או מעשהו ש
התחיל לפרק כשהתחיל לפרק אותו חבור אין אנו אומרי' כיון שהתחיל
לפרק בלא דעתו אחין רוצה שיאחר הבר מחוכר ואחר כך אנו
חבור אכל הבר הזה אחר פרק בלבד הוא אחר חבור וכל מיני
מבשלי הוא חבור אחר חבור הוא אחר חבור וכל מיני
חבור אחר חבור הוא חבור נדלן ואחר קבעו לקבעו אלמון ויהי
חומן את הדבש ושבעין שהוא לוקח הכבלין ואחתכם בשביעים ו
ומקבצם בשבות בחוטים או בחיל פת עד שמחם בהבל אחד בבוקי
מחוכר הרי שיקל הפלן וחמרין ונתקן קבעו לקבעו אלמון ויכבין אותן
חוזרים חמרים ושבוצם שהוא קבן שביסם בשבות שר שמבו אכל אחד

כדי לתלות ולעמוד זמן כמו שהוא בקליפי שבצל ש
ויכין לאחרן לאחר כך אמור כי שקליפים הראשונים הל שאחרן שה וכ
שה שאחון שלא שקליפתה חבור זה לזה כמו שהוא בקליפי שומרי
להם כל זמן שקליפתה חבור שהוכל הבור שבעי שומרי
הקליפה אין שמה כי הינו שיטולת ואינו שאחזיר לשקדמה ובשהגרת
הקליפה ובשהגרת עמו שהוכל והיה שביירו שעשה, בין בקשת כלי
אחרים הרי זה חבור שי שתתרבן הקליפה ואז הינו חבור ואלו שומרי ש
עד שיהיו מלמן וירוענו ואחבל שיהיו שהוא כמו כשהוא בשהוא זה
כלאים עובר

ו **ביצה מגולגלת ער שיגעו ושלוקה ער שירסם**
עצם שיש בו מוח ער שירסם הרמון שפרוז חבור ער ש
שיקוש עליו בקנה בידצא בו שלל הטבסן והבגר שהוא
תפור בכלאים חבור ער שיתחיל להתיר

ביצה מגולגלת כלאים

עוד כמדת שי' יצחי יכרו' אומ' כין שיקלקל מתכם מקן מחר לפת שם
מפום שהיה קליפה כלה הנשמרת מיכם חבור לפי שהין לה שמירה כן
פין שנפתח מתכם מקום ש לפי שקיל שותת מן המקום שהוא שכל
שם סיתה שבוקה שהה בקליפה בלא הוא שומר לכל חלק מיהכה ושל
כן מצטרף עד שיהיבנו כלה ואז לא תצטרף ושעבין שזה כשעתו שהוא ב
כשעם לפר כן מוח לפי שהמוח לוכל והשעם שכוכב שהיו שומר שהוא
מצטרף עתו עד שיהיבנו ורמון שפרו שיהיבנו בתוך קליפתו וזה
ונהכה שעשים זה שבשבה קליפת הרמון עד שיהיו הגרעינין בתוך
הקליפות שהתבועעים מבול עד שיהיו עליו בקבה עד שיהיה הרמון
בקבה לו בשבע עד שיהיו שה שבחוץ בקליפה הגרעיני שי הרמון ואז לא
תעשר הקליפה חבור לגרעינין ולא תצטרף ושלא הלובסין והבגר שהוא
תעור בכלאים חבור כמו שזכרנו במסכת פרה בפרק שהרין חולק לפי
שהין לו לחבור זה לשאר ולשבעמוד שכל ישרד שאר כי כיון שיהיה
להיתיר לנו שומרין לותו כשרד ואינו חבור

ז **עלי ירקות ירוקים**
מצטרפין ושלבנם אינם מצטרפין ר' אלעזר בר צדוק או'
הלבנים מצטרפים כאברוב טפנ שהן אוכל ובחורין ט
מפנ שהן משמרין את האוכל

פשר בתרנו כי חזרים חסה
ומין הלבה בר' אלעזר בן נדוק

ח **עלי בצלים ובצ בצלים אם יש בהן**
ריר משתעררין בבמות שהן אם יש בהן חלל מטעך את
חלל פת ספונגית משתע' ת בבמות שהוא אם יש בה ז
חלל מטעך את חללה בשר העגל שנתפח ובשר וקנה
שנתמעם משתערות בבמות שהן

גורת שלי שבצלי ידועה כי הוא
חלולה פרמות קנים וכתוכה ריר ידבק סיד וכן שבבל כשנגע בו תמי'
ונמוח והוא תיכו מחוכר לקדקד כמו שהוא מתורסם יפה תמנו לב יר
ירבק דמות עלי בצלים וכתוכו גב ריר נתותו שדבר הנומם בקנים בלי
בצלים ונומר כי היה קריר בתוך שחללים הזה חו שבו מעשרין תותו
כמו שהין חחלל לשאלים פעור בבינה והיו ריקניות לה ריר מ
ממעטין תוקן ריר עד שיתקנה ותפשר כפי חבור ומה מעשרין תותה
בבינה וכן הלחם שמקלחה שחלים כמו שיבשנית הוא פת שובשנית
מעשרין תותו בבמות שהוא שלא חם היה חלב בתוכה חו יתקבן ריר
וריר בשר שיעבל פיעבה בשהתבשל שירבה ויגבל ובשר מרובין בשאים
מן הבחמות בשבשבשל יתקבן ומתמעט ומתוך מחבו
מעשרין בבינה שמכה והוא שבשל במות שהוא ולא נאמר זה היה
קדוש שבתבשל בבינה ולאעפ"י שהוא שבעין תחות שבבינה אין בהשבן ל
הבל יפשר לפי שניהו אם היה חי חי נחם שבשל שבשל

קישות שנטעה בעציץ והנדילה ויצאת חוץ לעציץ ט
טהורה אמר ר' שמעון מה טיבה ליטהר אלא הטבא ב
בטומאתו והטהור יאכל

בשזרע קטות בכלי מיכם שמומחה בהשמחה
כי החלבין שמכם שיטמחין שחר שליהן מן שקדקד כתו שבי
בה של שבשרים ואמ' ר' שמעון כי שאר יבשו מן שקדמים חוץ לבלי

ויטמאין ומטמאין ר' יוסי מטמא בטומאת הטהרה וטהר בטומאת

כלי גללים וכלי ארמה שהשרשים יבולין
בהן אינם מכשירין את הזרעים עציץ נקוב אינו
ר' הזרעים ושאינו נקוב מכשיר את הזרעים במה
שיעורו של נקב כרי שיצא בו שרש קטן מלאהו עפר
ר' שפתו הרי הוא כטבלה שאין לה לוכיז

כבר קדם לך

במה אתם מכשירין כי הזרעים מן המוכשרים במעי אמן מתוכרים לך
לקרקע וכבר פירכנו כל מה שאתם מכשירין כי כמים מיכן מכשירין לטומאה
מולת כאמן תלושים מן הקרקע אחר ב

כשהם נקרע מיכן מכשירין ומברנו עתה זה מדרש ובעבו הקדש מזה
מיתר כי כלי גללים וכלי חרסית כשהם נקובים נקב פיבת מיטמו מדרש ה
הבמחים ויהי מוכחים על עסק הקרקע ומיכן בקלגם ובכר כיתרנו עתה
חסם מיכן מכשירין לפי שהם בקרקע ומיכן נקוב מיכן בחרס ומשנזרעו
פעמיים כי עציץ נקוב הרי הוא כחרס ומיכן נקוב מיכן בחרס ומשנזרעו
זרעים בכלי נקוב הרי הוא כחיבור בקרקע ועל כן חם בכלל ב
במקום לח הוכשר וחם היו הממחים בכלי שחיבו מנוקב הרי הוא ב
כתבום ועל כן בכבכלל במקום הוכשר לחב לחיי כי מעציץ הזה ג
מיבו נקוב אחר הוא כלי ומכשיר את הזרעים כמו שפתיבו וכן הוא
חמקין שכו מכשירין כמחלוקת עתר על עסתו דיבו דין טבלה שמין
לה לזכיו אחר עם היותה כלי חיא עהורה כמו שכתבתר כב על כלים
וכן גב כמין חיבו מכשיר את הזרעים לפי שהוא לח כשאר כלי לעניין
הכשר מים שכובב מין מכשירי וכתוספת לחרו טבלה הוא לה לזכיו
והטה על ידה חיבה מכשרת את הזרעים לפי שכשטייתו אחתם חזרם
כי כלה שמין לה לזכיו אחר חיבה כלי וכבר כיתרנו פעמים כי לזכיו
הוא הכשר שמין

פרק שלישי יש צריכין הכשר ואינן צריכין מח
מחשבה מחשבה ולא הכשר
לא הכשר ולא מחשבה כל האכלים המיוחדים לארם צ
צריכין הכשר ואינן צריכין מחשבה

הכשבר כבר כתבתיו כלנו:

ופרטיו כמסכת מכשירים ומתוכ המחשבה ועכיכים שיתבנין לחכיל
לחוכו דבר וחז טומאת טומאת מוכלין וכבר כתבתר מתוכ קצת מהמסכת
טהרות ויכתר תבלמוי בפרק הזה

ב החותך מן הארם ומן הבהמה
ומן החיה ומן העופו מנבלת העוף הטמ והחלב בכפרים
ושאר כל ירקות שרה ושמרקעין ופוטריות ר' יהודה או
חוץ מכרישי שוח והרגילה וגיז החלב ר' שמעון אומר
חוץ מן העכביות ר' יוסי אומר חוץ מן הבולבסין הרי אלו
צריכין מחשבה והכשר

כבר כיתרנו כי עכין מחסכת קוח מיתכוין
על חוכו דבר מיסים מלכל לחים לף חם קיח רחוי לבני כלבר הרי הוח
לחכל וכבר כיתרתי לך כח על טהרות שכל חיא טטומאה חמורה
לכל חדם וכבים חיבו צריך הכשר וכל חיא שלח יטמא טומאה חמורה
צריך הכשר והוח חמר כהלכה הזחת כי הדברים חמר מין שפתן לטומאה
טומאה חמורה חלח טומאת חוכלין כלבר ופס עם זה חיכם ידועים ל
לחכילה על כן צריכין מחשבה ומזה הכשר שחוחכין מן החדם חו מן
הבהמות חו מן העופות ופס חייב וכבר כתבתר לך פעמים בפרק ה
הזה כי בשר הטורם מן החי חיבו טטומאה חמורה ממנו טטומאה חבר מן החי ו
וכן נבלת עשוף לח טטמא טומאה חמורה כמו שזכרנו כח על
מסכת טהרות וכן מחלבים בכפרים צריכין מחשבה לפי שחיבו מוכל
מבחי הכפרים וכן פירקות מהדבריות כלם חיכן נזדעים בגבות וחיכן
טומחים בפרדים לחיכן צריכין מחשבה לפי שחיכן מיוחדים
למוכל חדם וממדקעין בכל חדיף מהמתמעין בו כרישות ופטריות
הוח נחח חיכן לו טרם ולח זיע וחוכלין חותו דוב הטם מבולבל וחלבן
והוניות ר' יהודה מירקות מהבר הכרתי מהכרתי והיבולה וכן מחלב
מפרסחות ירעות נחוח מבולבל חרם כמו הירקות הטרפיות והוניות ר' ש
שמעון העכביות נחוח מבולבל טעלין קונין הרכב מקליפין הקונין ומ

ומעליכין לותן לחר כך יקלוף לותו טרם ויוכל כח לח מיבולבל בבוזר
מקלוי כחלבם בממנב והוח רבב מלר כחרן המעורב ומיתן מפירסם כ
בחיערב חל מקלוב והוח מבולבל מיכי מקונים ותרגום בערבי לעדיות
כעכביתח וכברחני רבב חמרו ויקרן זה קודם ודרדר חלו עכביתו ו
והוניות ר' יוסי מטמח המדבר בלוכין ונחמד כי הוח הקרקף בערב ע
עגב חל רייב ויקרן חלבם כבלבתן חכל שו כלם והדומה להם מן נדייבין
מחסכת

ג נבלת בהמה מטמא בכל מקום ונבלת העוף הטהור
בכפרי צריכין מחשבה ואינן צריכין הכשר נבלת בהמ
טהורה בכל מקום ונבלת העוף הטהור: החלב בשוקים
אינן צריכין מחשבה ולא הכשר ר' שמעון או אף הגנול
והארנבת והשפן והחזיר

בבר הודעתיך כי כל מה מיטמא טומאה
חמורה חיבו צריך הכשר ונבלת העוף הטהור בבר בחרנו בראשון כל
מסכת טהרות שהיו מטמא לחרם בכיתת הכלישה ועל כן חיבם נדייבם
שבשר מכל מן מוכלין טמחין בלח הכשר בלתי עיבבה מה שיטמא
לחוכם ומן בתבאר בעזר כדם בלח בעיח הכשר חיבו חיבם טמח ל
פסיק שיטמא בחוכלין טמחין בלתי שיגע בה חדם ולח שיהי טמחית וע
ועיבן לחזיו בכל מקום בחר נוח וכבדיים ומשקה מה שזכרתיו לך כי
כל מה שיהיבו להחכל במקום חחד ולח יחכל במקום חחר הוח נדיך
מחסכת במקום שחר לח כתבתים עם מלבתו נחזיר בכאן ומהלב ר
חלב בהמה טמח לפי שהוח מטמח כמו בשרים ועל כן מין צריך הכשר
כמו שיבחר שר בסוף הפרק ר' שמעון חומר כי בשר הגמל והלרבבת
ומשפן והחזיר מין צריכין מחסכת בשוקי הסדיבה לפי שידוע הוח ל
חכילתם בסדיבה מין הלבם כר שמעון

ר השבת משנתן טעמו בקדירה
אין בו משום תרומה ואינו מטמא טומאת אוכלין לולבי
ורדים ושל ערל ועלי הלוף השוטה אינן מטמאין טומא
אוכלי ער שיתוקו ר' שמעון או אף של פקיעו ביוצ בה'

שבת הוח כלשון שרב שבת ומשקר מחליפו שבת לשמוע עבודי ולח ל
לקדרים ופי' הדברים החלם כי בידוע כי השבת נחכל כמות שהוח חי ו
חחר המוען עם שחר הממין לח מיכושל בקדרה ועל כן כל זמן שלח י
יתבשל חייב בתרומה ומטומח טומחת מוכלין חבל השבתבשל כיון ש
שהגיע לך כאן בבשול וימצח בבשל טעם שבשת בבר תמה תועלתנו ו
ושבשחר שמנו לחר כך הוח בחדיבת השמיני חשר חיבן רחוים לחכילה
ועל כן חיבו חייב בתרומה ולח יטמח טומחת מוכלין ולגולבי זרדיים עם
לבנות שחלמות ושם חקנוות הירסים היובחין בקנוות שבשים בעת ש
שמבשלין חחלמות והרכיב בני חדם בשבתן חוכלין כמי שמלח ומוכלין
חוכין חייב לחכים זה כלתי מעורבם חבל הבל ועיל בחת מעורב חלוף
חין כנגל פי התלמוד הירסולמי ומיכו חין ידוע בלוף חו שם על פי
עיבוך טעמם בבשיבה ותבוח עבינתן ושקועות עיבן חר כמו שבחו
פקועות שדם וכבוש בחלח זמן רב כחוכך ובעשה רחוי לחכילה ומין
הלבם בר שמעון

ה וקושט והחמס וראשי בשמי התיה והחלתית
והמלפלין וחלות חריץ נלקחים בכסף מעשר ואינן נטו
מטמאין טומאת אוכלין דברי ר' עקיב אם לו ר' יוחנן בי
נורי אם נלקחין בכסף מעשר מפני מה אין מטמאין ט
טומאת אוכלין ואם אינן מטמאין טומאת אוכלי אף הם
לא ילקחו בכסף מעשר

קושט בלשון ערב הל קסטי וחמס ורישי
בשמים נחיי שבשם כלם בקדרים לחכל בשמים לל קבות שבושם וזה
כגון חקנה וקלמין וגבוזי שבשם ובדד ומה שקורין בערב שכתב וב
ובשבחשה וכינה כתלו הנמחים חשר מזכיין הטעמים ומתכין בר ר
ריח ערב והחלתית עם תישבה חריח ורחי לך קרובים זוכרין חותם
בסיפרי מיחוכות וחלות חריץ וזה שמוניחין לה ומתקין חותו ושמין
ממנו שבות ומתחמין בו בטעמם והירוסלם כתב לבנו כי חריב הוח
הקדרים בבר הל קדש ומחתר ר' יוחנן בן נורי סולל על שעקדים כי
חידיבים וזה שבשף מעשר שני חין קונין בו חלח מזבות בבבל וחמרו
בתלמוד מחנו וגיזרו שחין נלקחים בבשף מעשר וחין מטמחין טומחת
חוכלין וזה הוח פסק ההלבה

ו הפגים והביכר ר עקיבא מטמא טומאת אוכלין ר יוחנן בן נורי אר משיבואו לעונת המעשרות פריצי זותם ועובי בש מטמאין ובה מסהרין הקצח בש מטהרין בה מטמאין ובן מעשרות

הפגים הם שעדיין לאחר בן עשנין ממלא וכוסר מוח עבין קטנים לאחר שמגיעים לאחריהן וקודם שלגעים הבשול ושונת המעשרות חלקה בתנוך החילבות כמו שכתבתי במסכת מעשרות ושריבי יותם ועובים יותם יבשים ועבים יבש' מירש לו מקדם ביבש קודם הבשול ונתקשה עד שכחושה לחילבות ועל כן נקראו פריצים ונקצח בלעזון עץ עריב חל מוזיז ותמרים וכן למעשרות הם שוטרין לפי שחיבו מאכם מוכן וכן מחייבין בתעשר לפי שהוא מאכל אחובלין ונקלב כר עקיב'

הקור הרי הוא בעין לבל דבר אלא שהוא נלקח בבסף מעשר בפונות לאובלין ובטורות בן המעשר ת

הקור הוא רחם הדקל והוא עץ לבן ריך כורתין אותו מעל הדקל כריזות בבבם יבשם ואובלין אותו בבי חרם והוא לחו מיטמא מחמם אותם לקיטה בבסף מעשר וכשבינו הם עוקבי התמרים בתחלת בחיותן וכם מכוסים בקרומים וקורא מקורסף והוא כאובלין ויש מה טומאת אוכלין

ח דנים מאטתי טקבלין טומאה בש או משיצורו בה או בשימותו ר עקיבא או אם יבולין לחיות יחור של תאנה שנפשח ומערה בקליפה ר יהודה מטהר וחכמי או אם יכול לחיות תבואה שנעקרה ומערה אפילו בשרש קטן מהורה

ר עקיבא הן אם יכול להחיות לל כי אם הוא בעין אם יחזירהו למים מיהיה הן לאו מטמא בשבבו כו הטומאה לפי שהוא חי וחין ה הבי מיטמאין כל שהן חיים כמו שביארנו בפתיחה ולאחר מחבר בחילן שבו מחילן הוא בשבתבר וכו בריבי תלבי ובאחר מחובר בחילן בקליפה אחר על החילן כלבר כ' יהוד אר כי אותן תלבי חיבם מיטמאין לגו אחר בריתם ובריקן הן החילן וחבמים אר כי לא בחשוב אותו מחובר אלא אם בא אחר בריתם ובן החילן חבור כל בך אם יקבר עם החילן יתחבר עמו ויטוב עבו משבתיה ובריבו בריתו ותרנוס ויטבף ובשם שמוחל הן החילן הבשם בר עקיבא ולא בר יהודה

ט הלב בהמה טחורה אינו מטמא טומאת נבלה לפיבך הוא צריך הבשר הלב בהמה טהואה מטמא טומאת נבלה לפיבך אינו צריך הבשר הנים טמאים וחנבים טמאים צריבין מחשבה בבפרים

לעון התורה כתיב הלבים הם ג' מיני חיות בלבר והוא שור וכבש ועז והו חלב בהמה טהורה לחמם חיב ט בהורה והוא חיל נבי ויחמור וחקו ודמון ותהו ובמר וחלבי חלב בלם מותרים לבו בחילה חבל בהמה טמחה וחיה טמ"ה חין חלוק בין חלב בבשר לא לעבין חלבלה ולא לעבין טומחה הוא לחמרת ת"ב ה עומחים הם ולא חלק הם חלוק וכבר כיחרנו כי הבהמה טמחה הוא זכיחתה חו מיחתה ובשחחתה חינה מעלת חן הטומחה אלא בחיות הטמחות לחכילה בלבר ולעון התורה בחיות חלב בהמה טהורה טהורה לל אלא ישמעו כמו שהעלם הנבלה ופעמי הטומחה נבלה הוא לחורי"ת בשר וחלב בבלם וחלב טריפה יעשם לבל אלחר וחבול לא תחבלוהו לפי שחמור לבל אלחרה יבשם כו אלחרת הקדש כמו בן מזבחי בסיפרי וחין בפרק כי בחלב אשר חמ' בו בטהרים עם פיותיו חלב בבלה חינו חלב בהמה טמחה מפני חמ' חלב נבלה וחלב טריפה חמ' יבחת בהמה טמחה אחין לה טריפה לפי שטריפתה ובשחיטתה טוב כמו שביארנו וחינן בב' חלבים טהור כיון שהוא וחבול לא תחבלוהו חמ' חלב פחלה בחילה טהורה לך יבא חלב חיה טהורה שמותר בחילה ובתבאר לך מן העקרי השלו כי חלב בל הנבלה כמו בשרו חין מחלב נבלת בהמה טהורה שחלבה טהור לא יטמא לרם כמו שחטמא הנבל ה ועל בן בריך הבשר על פיבך חסר הוריתך כי בל מה שחיבו מטמא ה טומחה חמורה בריך הבשר כמו שביארנו בי' חלבן של טמחים ודע כי החלב הזה בב' לא יטמא כמו שיטמאו חלבין טמחים ואחילן שבשר עד שיהבשל כמו שחטמא הבי הטומחה

[illegible] כמו שבתבתים בפתיחת ח' [illegible]
[illegible] מכבר חים בלבר לא הבשר הגוף כמו בחלב [illegible]
[illegible] בחלק טו

י כורת רבורים ר אליעזר [illegible]

בקרקע כותבין עליה פרווכל ואינו מקבלת שו טומאה בם מקומה והרודה מסנה בשבת חייב חבמים אר אינה בקרקע ואין כותבין עליה פרווכל ומקבלת טומא במקומה והרודה מסנה בשבת פטור

זאת ההלבה בבר קדמוה היו ופירשה בפרק שבושת

חלות רבש מאיתי מסמאות משום משקה בית שמאי אר משיחרחר בית הילל א מר משירפק

חלות הבם הן חתיכות הבותם וכבר פירשנו בם בפרק שבושת הבם הוא מבלל ר' מסקין זה בשאותה לאבל בל זמן שהוא בבית הם חשעה היכו מז מקוה וכבר ידעת כי לשומאת משקין שבלות מיוחדת בם הן היותם תחלה לשאר טומאה זו אינו אלא בחיבור בשאר זה ולאחר בם כי בין בחיבור בתחלה בין בחיבור בסוף יחשבו בחיבור אחד ולא בלו קודם גלותם

וחתנם מי שבאר מעיחרחר מבין שיתבודד הריב עם הבבורי ויתחיל לבבר עם הן לאחרי ריב הוא מלמד לה יבבים עם השקרים לפי שהבם מודים כי דבם בבוורת היבו לה מוכל ולה מקבל ובפי מפרשים בין פינבן חזקת בירו ויתקיים הריבם

יב אמר ר יהושע בן לוי עתיד הקבה להנחיל לבל צדיק וצדיק ג מאות ועשרה עולמות שנ להנחיל א אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא אמר ר שמעון בן הלפתא לא מצא הקבה בלי מחזיק ברבה לישראל אלא השלום שנאמר ה עוז לעמו יתן ה יברך את עמו בשלום

לפי שהשלים בל דיני התלבה הקדימה בימי מעשה חתם הדברים בגמול ובשין חתרו בלם מאות ועשרה עולמות שנ להנחיל א אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא אמר ר שמעון בן הלפתא לא מצא הקבה בלי מחזיק ברבה לישראל אלא השלום שנאמר ה עוז לעמו יתן ה יברך את עמו בשלום

נגמר הסדר

בבר השלמנו החבור הזה בעי"ת שהבטחנו ותני להשלימו ית ותתחנן אליו שיבלנו מן הטעיות ומי שימצא בו טעות או בתבת לו בעי' הבל מן ההלבות עי טוב מחשר פירשתיו ישורר על זה ויבבל לותן בהקבלה כ' מה שהקדלתי בו חיטו תעשו ולא זמנו קדוש הבל מי שיש לו שיעון ושבר טוב וכבר בתיתי שהקדמתי בבל עת בהבחות זותן וכמה טב שנזר החלים עליבו מן הטעות ותבדוק בחיבו' תקבה השמים ועד קבה השמי' ותלי שבר זה בבר בתבות מבשרת עון ידע ית' בי מן הבי הלחיתי פי' במשנות הדיך ומקם עניבי' בתבתי ותני עליתי טטעיות בים הזלח ודי בזה עבין לבחר להיות מעין בחבמות הדרים חמבם מעתי זה הטעבין לבי' הסתבלות למי שיבבה לבתוב תופם עיתבו' ויהיו יחוי לבבותי בתבתי הבל מוטבר מן הדלים על זה תהוב תבני לפי שהוא מלחבת ה' ומה טספרתי מעניבי' הזמן הבבר הפיו נם הזה הוא שבר חייב העובב בן זמן דיך חבי תבא בר מיימון הדיין בר יוסף החבם בר יצחק ליין בר יוסף הליין בר עובדיה הליין בר מבחם הדב ר' עובדיה והליין וקל התחלתי לחבר פי' זה הספר וחבי בן הלב ועזרתים ומבא השלמתיו במוריה וחבי בן הלמים מבא מהיל מבת ט' ועד לשעתיה כ"ך מתן ליעקב בח ולבתן תבמים עמתם יבבם

Camillo Ingrilio 13

[illegible] 1576

712

Ego frater Renatus à Mutina ard.is Capp.um correxi
anno 1621

fugit.r da Cavallaria ibi.

[stamp]